MASTER
NEGATIVE
NO. 92-80808-3

AUTHOR:
ZEKIDES, GEORGIOS DEM

TITLE:
LEXIKON APANTON TON REMATON . . .

PLACE:
ATHENA

DATE:
1888

Master Negative #

92-80808-3

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

```
BKS/SAVE  Books      FUL/BIB   NYCG92-B40193         Acquisitions     NYCG-PT
Record 1 of 0 - SAVE record
+
  ID:NYCG92-B40193           RTYP:a    ST:s    FRN:   MS:   EL:       AD:07-30-92
  CC:9668  BLT:am     DCF:?    CSC:?    MOD:     SNR:      ATC:        UD:07-30-92
  CP:gr      L:gre    INT:?    GPC:?    BIO:?    FIC:?     CON:???
  PC:s      PD:1888/           REP:?    CPI:?    FSI:?     ILC:????    II:?
  MMD:       OR:    POL:     DM:     RR:         COL:      EML:      GEN:   BSE:
  040      NNC‡cNNC
  100 1    Zekides, Georgios Dem,‡d1850-1920.
  245 10   Lexikon apanton ton rematon tes attikes pezographikes dialektou periec
        hon kai typous ex attikon epigraphon, ten etymologian ekastou rematos ka
        i poikilas kritikas kai grammatikas‡h[microform]‡cparatereseis ypo Georg
        iou D. Zekidou.
  260      Athena,‡bAnestes Konstantinidos,‡c1888.
  300      [32], 704 p.‡c24 cm.
  LDG      OCLC
  QD       07-30-92
```

Restrictions on Use:

FILM SIZE: 35mm   REDUCTION RATIO: 11x

IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

DATE FILMED: 1-13-93   INITIALS MGY

FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

BIBLIOGRAPHIC IRREGULARITIES

MAIN ENTRY: Lexicon apanteon...

Bibliographic Irregularities in the Original Document

List volumes and pages affected; include name of institution if filming borrowed text.

______Page(s) missing/not available:______

______Volumes(s) missing/not available:______

______Illegible and/or damaged page(s):______

______Page(s) or volumes(s) misnumbered:______

______Bound out of sequence:______

______Page(s) or illustration(s) filmed from copy borrowed from: Washington University Libraries pp. 341-342

______Other:______

AIIM

Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

301/587-8202

Centimeter

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 mm

1 2 3 4 5

Inches

1.0 1.1 1.25 1.4 1.6 1.8 2.0 2.2 2.5 2.8 3.2 3.6 4.0 4.5 5.0 5.6 6.3

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΗΣ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΗΣ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΥΣ ΕΞ ΑΤΤΙΚΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ,

ΤΗΝ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑΝ ΕΚΑΣΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑΣ ΚΡΙΤΙΚΑΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΖΗΚΙΔΟΥ

«Πάντ' ἔστιν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
φεύγῃ τις, ὃς πρόσεστι τοῖς ζητουμένοις»
(ΦΙΛΗΜΩΝ).

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

En Athenais

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Κ. ΗΡΟΚΛΕΙ ΒΑΣΙΑΔΗι,

ΑΝΔΡΙ ΙΑΤΡΩι, ΦΙΛΟΛΟΓΩι

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΑΛΙΣΤΑ ΕΥΕΡΓΕΤΗι,

ΤΗΝΔΕ ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ αὑτοῦ Ἀρχαιολογίᾳ τάδε λέγει προοιμιαζόμενος. «Τοὺς εἰωθότας ἀποδίδοσθαι τοῖς προοιμίοις... λόγους ἥκιστα βουλόμενος ἀναγκάζομαι περὶ ἐμαυτοῦ προειπεῖν, οὔτ' ἐν τοῖς ἰδίοις μέλλων πλεονάζειν ἐπαίνοις, οὓς ἐπαχθεῖς οἶδα φαινομένους τοῖς ἀκούουσιν, οὔτε διαβολὰς καθ' ἑτέρων ἐγνωκὼς ποιεῖσθαι συγγραφέων,... ἀλλὰ τοὺς ἐμαυτοῦ λογισμοὺς ἀποδεικνύμενος, οἷς ἐχρησάμην, ὅτε ἐπὶ ταύτην ὥρμησα τὴν πραγματείαν, καὶ περὶ τῶν ἀφορμῶν ἀποδιδοὺς λόγον, ἐξ ὧν τὴν ἐμπειρίαν ἔλαβον τῶν γραφησομένων»(1). Τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ταύτης ἐκτιμῶντες θέλομεν ἀκριβῶς καὶ ἡμεῖς στοιχήσῃ ἐν τῷ προλόγῳ τῷδε τῷ κανόνι τούτῳ, ἐκτιθέμενοι μόνον τὰ περὶ ἡμῶν καὶ τοῦ ἡμετέρου πονήματος, ἀπεχόμενοι δὲ πάντῃ τῆς ἐν τοῖς προλόγοις εἰθισμένης κατὰ παντὸς ὁμοίου συγγράμματος μομφῆς.

Ἀρχόμενοι δ' ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ βιβλίου τοῦδε, ὅπερ ἐπεγράψαμεν **«Λεξικὸν ἁπάντων τῶν ῥημάτων τῆς Ἀττικῆς πεζογραφικῆς διαλέκτου»**, νομίζομεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη, ὡς ἐκ τῶν ἑπομένων θέλει γίνῃ κατάδηλον, οὐδόλως ἀναρμοστεῖ, ἀφ' οὗ παρ' ἀρχαίοις γραμματικοῖς εὕρηται καὶ **«Λεξικὸν τῶν πνευμάτων»** καὶ ἄλλαι τινὲς παραπλήσιαι ἐπιγραφαί, ἐν αἷς οὐδαμῶς ἡ λέξις **Λεξικὸν** κατ' ἀκριβολογίαν εὐαρμοστεῖ.

Τὸ δὲ Λεξικὸν τόδε, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς δῆλον γίνεται, περιέχει ἅπαντα τὰ ῥήματα τῆς Ἀττικῆς πεζογραφικῆς διαλέκτου. Ἐν ἑκάστῳ δὲ ῥήματι ὑπάρχει 1) ἡ σημασία αὐτοῦ· 2) οἱ ἐν ἑκάστῳ χρόνῳ ἀπαντῶντες τύποι ἁπλοῖ τε καὶ σύνθετοι καὶ ποσάκις οὗτοι

(1) Διονύσ. Ἁλικαρν. Ῥωμαϊκ. Ἀρχαιολ. Α', α', 1—2.

εὕρηνται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἢ φέρονται ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς· 3) αἱ διορθώσεις αἱ γενόμεναι περὶ τοὺς τύπους τῶν ῥημάτων ὑπὸ διαφόρων κριτικῶν· 4) αἱ περιφράσεις, δι' ὧν οἱ Ἀττικοὶ ἐξέφερον πολλάκις τοὺς χρόνους τῶν ῥημάτων καὶ ὧν ἕνεκα πολλοὶ τούτων δὲν ἦσαν συνήθεις ἢ εὔχρηστοι παρ' αὐτοῖς, τῆς περιφράσεως οὔσης μᾶλλον εὐχρήστου ἢ ἐπικρατούσης· 5) ἡ γένεσις παντὸς ῥήματος, ἤτοι παρὰ τίνι τὸ πρῶτον συγγραφεῖ ἕκαστον ῥῆμα φέρεται· 6) ἡ ἐτυμολογία παντὸς ῥήματος κατὰ τὰ πορίσματα τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας· 7) χωρία ἀρχαίων γραμματικῶν καὶ ἄλλων φιλολόγων συμβαλλόμενα ἢ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ῥήματος ἢ εἰς τὴν διαφορὰν ἀπ' ἄλλου συνωνύμου ἢ εἰς τὴν ὀρθὴν γραφὴν αὐτοῦ. 8) γραφαὶ ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν, δι' ὧν ἐπανορθοῦμεν τὰς πλημμελῶς ἐχούσας ἐκφορὰς λέξεών τινων· 9) χρόνοι ποιητικοὶ καὶ μεταγενέστεροι μνημονευόμενοι μόνον ἐν ταῖς σημειώσεσι συνήθως ἢ ἐν ἀγκύλαις διαλαμβανόμενοι· 10) τὰ ῥηματικὰ παράγωγα καὶ τὰ τῇ ῥίζῃ συγγενῆ ὀνόματα Ἑλληνικά, Λατινικὰ καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν γλωσσῶν, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ *Ἰαπετικὴ ὁμοφυλία*.

Περὶ ἑκάστου δὲ τούτων ὀφείλομεν νὰ ποιησώμεθα ἐφεξῆς λόγον, ἀφ' οὗ πρότερον εἴπωμεν διὰ τί προειλόμεθα τῶν λοιπῶν διαλέκτων τὴν πεζογραφικὴν Ἀττικὴν ἢ δὲν ἐμνημονεύσαμεν ἁπάντων τῶν τύπων ἑκάστου ῥήματος δοκίμων τε καὶ ἀδοκίμων.

Πάντα σχεδὸν τἀνθρώπινα ἀκμάζουσί τε καὶ παρακμάζουσιν. Τοῦτο εἶναι νόμος φυσικός, εἰς ὃν καὶ ἡ γλῶσσα αὐτὴ ὑποκειμένη δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν· διότι αὕτη βαίνουσα παραλλήλως τῇ τοιᾷδε ἢ τοιᾷδε τοῦ ἀνθρώπου πνευματικῇ ἐνεργείᾳ κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ ἐκπροσωπεῖ ὥς τι ἀντιληπτὸν καὶ ἀκουστὸν σωμάτιον τὰς ἐσωτερικὰς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐκφάνσεις, ὅστις ὑπὲρ τῆς ὁρατῆς μὲν τοῦ κόσμου σφαίρας αἰωρούμενος καὶ τῇ αἰθερίᾳ τῆς φαντασίας πτήσει μεταρσιούμενος, φιλοσόφῳ διανοίᾳ καταρτισθείς, προσευρίσκει ὁμοίας τε καὶ παρεμφερεῖς καὶ τὰς λέξεις, δι' ὧν ἐκφαίνει τὰ διανοήματα καὶ αἰσθήματα αὐτοῦ, ὅλως δὲ τῇ ὕλῃ προστετηκὼς καὶ περὶ τὸ παρὸν ἐπτοημένος, δίκην δὲ κτήνους κυλινδόμενος ἐν τῇ γηΐνῃ σφαίρᾳ καὶ προσέχων τὸν νοῦν μόνον ὅπως πληροῖ τὰς ἐπιθυμίας καὶ ὀρέξεις αὐτοῦ σπανίως δύναται νὰ ἐπαρθῇ ὑψηλότερον, ὁμοίαν δὲ καὶ τὴν γλῶσσαν ἀπεργάζεται τοῖς φρονήμασι καὶ αἰσθήμασιν αὐτοῦ. Τὸ ἐξωτερικὸν καλὸν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν εἶναι προϊὸν καὶ ἀπαύγασμα ἐσωτερικοῦ τινος καλοῦ ἑδρεύοντος ἐν τῷ ἔσω ἀνθρώπῳ κἀκεῖθεν πάσας τὰς τοῦ

ἀνθρώπου διευθύνοντος καὶ ῥυθμίζοντος πράξεις. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἡ ἀνάπτυξις αὐτῆς μαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν τῆς παρατηρήσεως ταύτης. Διελθοῦσα τὴν νηπιώδη καὶ παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν ἠνδρώθη μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ ἐπὶ Περικλέους, εἰς βαθμὸν τελειότητος ἀνέφικτον προαχθεῖσα· διότι ἡ δᾴς τῆς φιλοσοφίας φωτίζουσα διεθέρμαινε τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα εἰς βλάστησιν ἀγαθῶν καρπῶν καὶ ἐκαυτηρίαζεν ὡσεί τινα ὕδραν τὴν ἀμαθίαν καὶ κακίαν· ἡ ἀρετὴ φιλοπατρίᾳ κεκραμένη ἀνύψωσε τὸ φρόνημα καὶ παρήγαγε τὸ καλὸν ἔν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ πράξει καὶ ἐν τῷ λόγῳ καὶ τῇ τέχνῃ. Κατέπεσε δὲ ἡ γλῶσσα καὶ ἤρξατο νὰ παρακμάζῃ, ἀφ' οὗ ἤρξατο νὰ ἐκλίπῃ ἡ ἀρετή, τὸν δὲ τόπον αὐτῆς κατέλαβεν ἡ κακία, ἥτις ἀπὸ τοῦ ἐμφυλίου ἐκείνου σπαραγμοῦ, τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἀρχὴν λαβοῦσα τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ χεῖρον ἀδιαλείπτως μετέπιπτεν. Ἐπῆλθε κατὰ μικρὸν στείρωσις τῆς διανοίας, διότι κατέλαβε στείρωσις τὴν καρδίαν περὶ τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν. Τὸ ἔθνος ἐγένετο δοῦλον ἄλλοις, διότι ἐγένετο δοῦλον τῇ κακίᾳ. Τότε ἐπῆλθε πλείων ἡ τῆς γλώσσης διαφθορὰ καὶ ἡ παρακμὴ αὐτῆς ἀκατάσχετος·

> ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρύοπα Ζεὺς
> ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν (1).

Νέοι τύποι ἀδόκιμοι ἐξ ἀμαθίας πλάττονται· καταλείπονται τἀρχαῖα καὶ δόκιμα καὶ ἀντ' αὐτῶν παρεισφθείρονται ἐξαμβλώματα παρεμφερῆ πρὸς τὰ καχεκτικὰ καὶ νοσώδη τέκνα τὰ ὑπὸ γεγηρακυίας καὶ παρηκμακυίας γυναικὸς τικτόμενα. Ἡ γλῶσσα τότε διέκειτο εἰς κατάστασιν ὁμοίαν τῷ θαλασσίῳ θεῷ Γλαύκῳ, «*ὃν ὁρῶντες οὐκ ἂν ἔτι ῥᾳδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν ἀρχαίαν φύσιν ὑπὸ τοῦ τά τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι, τὰ δὲ συντετρῖφθαι καὶ πάντως λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἄλλα δὲ προσπεφυκέναι, ὄστρεά τε καὶ φυκία καὶ πέτρας, ὥστε παντὶ μᾶλλον θηρίῳ ἐοικέναι ἢ οἷος ἦν φύσει*» (2). Πλάττονται γελοῖοι ἐνεστῶτες, ὡς *ἐξεῶ* (3), *κατεάσσω* (4), *κρεμάζω* καὶ *κρεμῶ* (5),

(1) Ὀδυσ. Ρ, 322—323.
(2) Πλατ. Πολιτ. Ι', σ. 611, γ'.
(3) Ὅρα Κόντου Λογ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 96.
(4) Αὐτόθ. σ. 94—95. 370.
(5) Αὐτόθ. σ. 562, 1.

ἀμφιάζω (1), πετάζω (2), σκεδάζω (3), ἀφίω (4), ἡττῶ (5), πετῶ καὶ πέταμαι (6), ἀποκαθιστῶ καὶ ἀποκαθιστάνω (7), ἱστῶ (8), ἐξιστῶ (9), καθιστῶ (10), ἐμπιπλῶ (11), συνιῶ (12), συνιστῶ καὶ συνιστάνω (13), δίδω καὶ διδῶ (14), κτλ. ἀντὶ τῶν δοκίμων ἐξωθῶ, κατάγνυμι, κρεμάννυμι, ἀμφιέννυμι, πετάννυμι, σκεδάννυμι, ἀφίημι, ἡττῶμαι, πέτομαι, ἀποκαθίστημι, ἵστημι, ἐξίστημι, καθίστημι, ἐμπίμπλημι, συνίημι, συνίστημι, δίδωμι, κτλ. Δημιουργοῦνται παρατατικοὶ τερατώδεις, ἐδίδουν (15), ἐτίθουν (16), ἤμην (17), ἵουν (18), κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐδίδοσαν, ἐτίθεσαν, ἦ καὶ ἦν, ἵην, κτλ. Ἀναφαίνονται μέλλοντες ὅλως παρακεκομμένοι καὶ παράσημοι, ὡς ἀνελῶ καὶ ἐξελῶ καὶ καθελῶ καὶ ἐλοῦμαι καὶ ἀφελοῦμαι καὶ ἐξελοῦμαι (19), ἀκούσω (20), ἁμαρτήσω (21), ἀπολαύσω (22), ἀπολέσω (23), βιβάσω (24), γελάσω (25), διδώσω (26), θνήξω (27), κατεάξω (28),

(1) Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 142—144.
(2) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τ. Α', σ. 370. 562, 1.
(3) Αὐτόθ. 370. 562,1.
(4) Ἐκκλησ. ϐ', 18. Μᾶρκ. α', 34. ιά, 16.
(5) Κόντ. περιοδ. Πλάτων 1879, σ. 278—287.
(6) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ Α', 561—564.
(7) Μᾶρκ. θ', 12. Πράξ. ά, 6. Ῥωμ. ς', 13. 16. καὶ Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α'. 202.
(8) Ῥωμαί. Ἐπιστ. γ', 31. Κόντ. Λογ. Ἑρμ. Α', 202. 370.
(9) Πράξ. η', 9.
(10) Πράξ. ιζ', 15. κτλ.
(11) Πράξ. ιδ', 17.
(12) Α'. Βασιλ. ιη', 15. Ματθ. ιγ', 13. 23. Ῥωμ. γ', 11. Β', Κορινθ. ι', 12.
(13) Β'. Κορινθ. δ', 2. ς', 4. ι', 18. καὶ γ', 1. ε', 12. ι', 12.
(14) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α', 321—323. 349.
(15) Εὐαγγ. Ἰωαν. ιθ', 3. Πράξ. δ', 33. ις', 4. κζ', 1.
(16) Μᾶρκ. ς', 56. Πράξ. γ', 2. δ', 35. η', 17.
(17) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α', 389—397.
(18) Αὐτόθ. σ 37—38. 336.
(19) Αὐτόθ. 370. Σωκράτ. 434—443.
(20) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α', σ. 135—137. 408.
(21) Αὐτόθ. σ. 408.
(22) Αὐτόθ. σ. 408.
(23) Αὐτόθ. σ. 408.
(24) Αὐτόθ. σ. 408. (25) Αὐτόθ. σ. 408.
(26) Ἀποκάλ. Ἰωάνν. ιζ', 13. (27) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α', 548. (28) Ματθ. ιϐ',20.

ὀμόσω (1), σχεθήσομαι (2), χαρῶ (3) καὶ χαρήσομαι (4), κτλ. ἀντὶ τῶν γνησίων ἀναιρήσω, ἐξαιρήσω, καθαιρήσω, αἱρήσομαι, ἀφαιρήσομαι, ἐξαιρήσομαι, ἀκούσομαι, ἁμαρτήσομαι, ἀπολαύσομαι, ἀπολῶ, — βιϐῶ, γελάσομαι, δώσω, ἀποθανοῦμαι, κατάξω, ὀμοῦμαι, ἕξομαι, χαιρήσω, κτλ. Σχηματίζονται ἀόριστοι μοχθηροὶ καὶ κίϐδηλοι, ὡς ἀπέδρασα καὶ ἐϐλάστησα καὶ ἡμάρτησα καὶ ἔλειψα καὶ ἔφευξα καὶ ἔτεξα καὶ ὠλίσθησα καὶ ὤφλησα (5), ἥρησα (6), ἔπεσα (7), ἤνοιξα καὶ ἠνοίγην (8), ἀνεῳχθῆναι (9), ἡλώθην (10), ἐσχέθην (11), ὠσφράνθην καὶ ὠσφρησάμην (12), ἠνεσχέθην (13), εὑράμην (14), κατεαγῶσι (15), κτλ. ἀντὶ τοῦ ἀπέδραν, ἔϐλαστον, ἥμαρτον, ἔλιπον, ἔφυγον, ἔτεκον, ὤλισθον, ὦφλον, εἷλον, ἔπεσον, ἀνέῳξα, ἀνεῴχθην, ἀνοιχθῆναι, ἑάλων, ἐσχόμην, ὠσφρόμην, ἠνεσχόμην, ηὑρόμην, καταγῶσι, κτλ. Παρεισάγονται παρακείμενοι ἀνήκουστοι τέως, ὡς ἥλωμαι (16), ἀνέῳγα (17), κατέαγμαι (18), καταπέπηγμαι (19), τέτυφα καὶ ἐτετύφειν (20), ἔγνωκαν (21), κτλ. ἀντὶ τοῦ ἑάλωκα, ἀνέῳγμαι,

(1) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α', 370—371.
(2) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α', 606—609.
(3) Ἀποκαλ. Ἰωάνν. ια', 10.
(4) Εὐαγγ. Ἰωάνν. ις', 20. Λουκᾶς α', 14. Παῦλ. Φιλιππ. α', 18. κτλ.
(5) Ὅρα Κόντου Λόγ. Ἑρμ. Α', σ. 8. 201. 538.
(6) Αὐτόθ. 9?. Σωκράτ. 443—452.
(7) Μαυροφρύδ. Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. γλώσσ. 173. 186.
(8) Ὅρα ἐνταῦθα *οἴγω*.
(9) Λουκᾶς γ', 21. κτλ.
(10) Κόντ. Σωκράτ. Τόμ. Α', 418—419.
(11) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α', 606—612. 614.
(12) Αὐτόθ. 8. 619. Μαυροφρ. Δοκίμ. 290.
(13) Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. 455—456.
(14) Κόντ. Λογ. Ἑρμ. Α', 202. 386. 406 Μαυροφρύδ. Δοκίμ. 18ῦ.
(15) Εὐαγγ. Ἰωάνν. ιθ', 31.
(16) Ἀππιαν. Ἐμφυλ. Γ', 80.
(17) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α', 625—629.
(18) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α', 91—92. 633.
(19) Αὐτόθ. σ. 633.
(20) Αὐτόθ. σ. 40.
(21) Εὐαγγ. Ἰωάν. ιζ', 7. Μαυροφρ. Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. 155.

κατέαγα, καταπέπηγα,—πέπαικα καὶ πέπληγα, ἐγνώκασι, κτλ. Παραμελεῖται δὲ καὶ ἡ ἀναδίπλωσις, ὡς ἀπεδήμηκα, ἐβούλευκα, ἐχάλκευται, κτλ. (1). Καὶ μυρία ἄλλα ἐπὶ μυρίοις ἠδυνάμεθα νὰ προενέγκωμεν, ἀλλ' ἵνα μὴ γινώμεθα προσκορεῖς, παραλείπομεν αὐτά.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, τὸ ἡμέτερον σύγγραμμα θὰ ἦτο χίμαιρα καὶ ἀποφώλιον τέρας, εἰ συνεφύρομεν ἐν ταὐτῷ δόκιμά τε καὶ ἀδόκιμα καὶ παρεκαθίζομεν ὁμοῦ Θουκυδίδην καὶ Ἀππιανὸν ἢ Δίωνα τὸν Κάσσιον καὶ Ἡρῳδιανόν, Ξενοφῶντα καὶ Ἀρριανόν, Πλάτωνα καὶ Σιμπλίκιον, Δημοσθένην καὶ Χρυσόστομον, κτλ. ὅμοιον ποιοῦντες, ὡς εἴ τις παρακαθίζει τὸν ἁλουργῆ πορφύραν ἐνδεδυκότα τῷ ῥάκη ἠμφιεσμένῳ ἢ ἐγγὺς νεάνιδος εὐειδεστάτης συγκαταλέγει καὶ γρᾴδιον οὐδοπωστιοῦν πιθήκου διαφέρον, ἢ ὡς εἴ τις ἐκ τοῦ αὐτοῦ θυλάκου ἐξάγει δόκιμά τε καὶ παρακεκομμένα νομίσματα, δι' οὗ καὶ αὐτὸς ὁ ἐμπειρότατος καὶ τρίβων δύναται ἀπατηθεὶς νὰ ὑπολάβῃ τὰ παράσημα ὡς γνήσια. Ὅθεν ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ ποιώμεθα μνείαν μόνον τῶν γνησίων καὶ δοκίμων τύπων, τοὺς δὲ ποιητικοὺς καὶ μεταγενεστέρους σημειώμεθα ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἢ ἁπλῶς δηλῶμεν ὅτι οἱ ἐλλείποντες χρόνοι εἶναι ποιητικοὶ ἢ μεταγενέστεροι. Ἡ Ἀττικὴ πεζογραφικὴ διάλεκτος ὀφείλει νὰ ᾖ κανὼν καὶ στάθμη, δι' ἧς θὰ διαγινώσκωνται τά τε ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα (2). Περιέχον δὲ τὸ ἡμέτερον Λεξικὸν ἅπαντα τὰ ῥήματα καὶ αὐτὰ τὰ ἅπαξ ἀπαντῶντα ἢ ἐν τοῖς κειμένοις τῶν Ἀττικῶν ἢ ἐν ἀποσπάσμασιν αὐτῶν περισωθεῖσι παρὰ γραμματικοῖς ἢ ἄλλοις συγγραφεῦσι παρέχει τῷ ἀναγνώστῃ εὔκολον τὴν διάγνωσιν, ἂν ῥῆμά τι εἶναι εὔχρηστον παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἢ μή. Περιελάβομεν δ' ἐν αὐτῷ πάντα, διότι ἡμεῖς τοὐλάχιστον ἐκ τῆς ἀπείρου πληθύος τῶν παρ' αὐτοῖς εὐχρήστων ῥημάτων οὐδὲν ηὕρομεν ἀκριβῶς ὂν ὁμαλόν· διότι τινὲς μὲν χρόνοι τυχαίως πως βεβαίως δὲν ἀπαντῶσιν, ἄλλοι δὲ ἦσαν ἄχρηστοι, ἢ διότι ἦν ἐν χρήσει μᾶλλον ἄλλο συνώνυμον ῥῆμα ἢ προυκρίνετο ἡ περίφρασις ἢ ἦν εὔχρηστον τὸ σύνθετον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ ἢ πού μὲν τὸ σύνθετον, πού δὲ τὸ ἁπλοῦν. Ἡ εὐφυία τοῦ Ἕλληνος ἦν ἀπεριόριστος καὶ καταπληκτική· διότι οὗτος περὶ ἑνὸς καὶ τοῦ

(1) Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Α', 14—15. Μαυροφρ. Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. 76—77. Κόντ. Σωκράτ. Τόμ. Α', σ. 134—170.

(2) Ὅρα Ἡμετ. Γραμματ. Παρατηρ. εἰς ἀρχ. Ἑλλ. σ. ϛ'. καὶ Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμματ. σ. ϛ'.

αὐτοῦ πράγματος μετεχειρίζετο ἀπείρους τοῦ ἐκφράζεσθαι τρόπους, ἐμπεριέχοντας πολλάκις καὶ λεπτήν τινα διαφοράν, διανοίας λεπτῆς καὶ ἀγχίνου πρὸς διάκρισιν αὐτῆς δεομένην. Ὅθεν καὶ αὐτοὶ οἱ ἐν τῇ μελέτῃ τῆς Ἑλληνικῆς γηράσαντες ἀδυνατοῦσι νὰ κατέχωσι τὸν ἄπειρον αὐτῆς πλοῦτον καὶ πολλάκις προσκόπτουσιν ἢ εὑρίσκονται ἐνώπιον σκοπέλων. Ἐνταῦθα ἀληθεύει ὅ,τι τις τῶν ἡμετέρων ποτὲ ἔλεγεν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς δαίμων ἔχει πολλοὺς πόδας, ἐννοῶν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διὰ τὴν ἀπεριόριστον εὐφυίαν καὶ γονιμότητα τῆς φαντασίας τοῦ μεταχειρισαμένου αὐτὴν ἔθνους εἶναι ἄλλοτε ἀλλοία καὶ ἀνεξάντλητος μὲν καθ' ὕλην, δυσπερίληπτος δὲ κατ' εἶδος. Ἡ ἀναλογία καὶ συνεκδρομὴ παρ' ἀρχαίοις ἦν συνηθεστάτη, ἐξ ἧς καὶ πολλὰ γλωσσικὰ ζητήματα ἀνώμαλα φαινόμενα ἑρμηνεύονται. Ὁ Ἕλλην ἠγάπα τὴν ἐξομοίωσιν καὶ ἐπεθύμει ἐνίοτε νὰ ἐπαυξάνῃ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας προσλαμβάνων διὰ τῆς ἐξισώσεως εἰς τὴν συγγένειαν καὶ τὰ μὴ συγγενῆ. Τοὐναντίον ὅμως πολλάκις τὰ τέκνα δὲν εἶναι ἐσχηματισμένα κατὰ τὴν αὐτὴν καὶ οἱ γονεῖς ἀναλογίαν ἢ καθόλου ἡ οἰκογένεια, εἰς ἣν ἀνήκουσιν, ὡς μᾰ́ττω, μέμᾰχα, μᾰγίς, κτλ., ἀλλὰ μᾶζα(1)· Κᾱρός, Κᾶρα Κᾶρες, ἀλλ' ἐν Κᾰρὸς αἴσῃ ἢ κᾰρός(2)· ἄδεια, ἔνδεια, ἀλλὰ σιτοδεία(3), περὶ οὗ καὶ ὁ κριτικώτατος Cobet ἀπατηθεὶς ἐκ τῆς ἀναλογίας ἀπεφήνατο ὅτι ὀφείλει νὰ τονισθῇ σιτόδεια(4), ἐπιλαθόμενος τοῦ Ἰωνικοῦ τύπου σιτοδηίη, ἐξ οὗ φαίνεται μακρὰ ἡ λήγουσα καὶ ἀδύνατος ἡ ἐν τῇ προπαραληγούσῃ τόνωσις, καὶ τοῦ ὀρθοῦ διδάγματος τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ὅτι «τὸ σιτοδεία, ὃ σημαίνει τὴν ἔνδειαν τοῦ σίτου, πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχει» (5)· δημιουργός, ῥᾳδιουργός, χειρουγός, κτλ., ἀλλὰ καὶ πανοῦργος, κακοῦργος· πόσις, πότος, ποτόν, συμπότης, ἀλλὰ καὶ ἄμπωτις, οἰνοπώτης, οἰνοπωτῶ, αἱματοπώτης, ὑδροπώτης. «Ὑδροπωτεῖν ἐν τῷ Ω Ἀττικοί, ἐν τῷ Ο Ἕλληνες» (6). «Ἀττι-

(1) Τὸ *μᾶζα* μετὰ μακρᾶς παραληγούσης εἶναι μεμαρτυρημένον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων (ὅρα Δράχ. 72,3. 95,2. 100,1). ἐπιβεβαιοῦται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ μέτρου «μᾶζαν μεμᾰχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν» (Ἀριστοφ. Ἱππ. 55).

(2) Ἰλ. Ι, 378., περὶ οὗ διάφοροι αἱ γνῶμαι τῶν φιλολόγων ὑπάρχουσιν.

(3) Θουκ. Δ', 36. κτλ.

(4) Mnemos. 1880, σ. 449.

(5) Χοιροβοσκ. παρὰ Βεκκ. Ἀνεκδ. σ. 1418.

(6) Μοῖρις ἐν λ., Ἀθήν. σ. 460, β'. Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 456.

κῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἡ ἄμπωτις ὡς καὶ τὸ αἱματοπώτης καὶ ὑδροπώτης κατ' Αἴλιον Διονύσιον» (1)· βιωτός, ἀβίωτος, ἀλλὰ βιοτικὸς (2) καὶ ἀποχειροβίοτος (=ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν τὸν βίοτον ἔχων) (3) ἐκ τοῦ βίοτος γενόμενα καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ Ω βιωτικὸς καὶ ἀποχειροβίωτος· σῴζω, ἔσῳζον, σῴσω, ἔσῳσα, σέσῳκα, ἐσεσῴκειν, σῴζομαι, ἐσῳζόμην, σέσῳσμαι, ἐσεσῴσμην, ἀλλὰ σωθήσομαι, ἐσώθην, σέσωμαι, ἐσεσώμην, σῶμα, σωτήρ, ἄσωτος, κτλ. ὡς ἐκ δύο ῥημάτων γινόμενα τοῦ σῴζω (4) καὶ τοῦ ποιητικοῦ σώω, γενομένου ἐκ τοῦ σαόω (5), (ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ Δημοσθένει ἐν ἐπιγράμματι ἐσάωσα (6), ὡς καὶ ἐκ τοῦ σάος, οὗ τὸ συγκριτικὸν σαώτερος (7), ἔγινε τὸ σῶς), πρβλ. τὰ Ὁμηρικὰ σώοντες (8) καὶ σώεσκον (9), κτλ.

Τὴν δὲ ὕλην ἑκάστου ῥήματος περισυνελέξαμεν ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν συγγραφέων ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀναγινώσκοντες αὐτοὺς καὶ ἔχοντες τὴν ὑπομονὴν ἐν τῇ ἐργώδει ταύτῃ ἐργασίᾳ νὰ σημειώμεθα ἐν δέλτοις, πολυτόμοις καταστᾶσι, τὸν ἑκάστοτε ἀπαντῶντα τύπον καὶ παρὰ τίνι οὗτος φέρεται ἁπλοῦς ἢ σύνθετος καὶ μετὰ τίνων προθέσεων. Τίνα κόπον παρέχει ἡ τοιαύτη ἐργασία μόνον οἱ ἄπειροι δύνανται νὰ ἀγνοῶσιν. Ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν νὰ ἀπονείμωμεν χάριτας τῷ Θεῷ, διότι διετήρησεν ἡμᾶς ὑγιεῖς ἵνα διαπεράνωμεν τὸ ἔργον (10). Τὸ ἔργον λοιπὸν ἡμῶν δὲν εἶναι οὔτε μετάφρασις οὔτε ἐράνισμα τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ συγγράμματος ἢ σφετερισμὸς ξένων πνευματικῶν προϊόντων, ὅπερ δυστυχῶς παρ' ἡμῖν συμβαίνει ἀναιδέστα-

(1) Εὐστάθ. σ. 1716, 37. Cobet Mnemos. 1862, σ. 406—407. 1883, σ. 82.

(2) Corp. Inscrip. Attic. Τόμ. Β', 482,28.

(3) Cobet· ὅρα τὸ ῥῆμα *βιῶ* σ. 70.

(4) Ὅρα *σῴζω* (Corp. Insc. Attic. Τόμ. Α', 394,4. Τόμ. Β', 268,13. 332, 35. 421,11. 563,4. κτλ.). *ἔσῳσα* (αὐτόθ. Τόμ. Β', 605, 6), *διέσῳσε, σέσῳσται* (DS. 330,15. 316,10. 193, 216).

(5) Ἡ ἐξ αὐτοῦ προστακτικὴ *σάω* (Ἰλ. Π, 363. Φ, 238. Ὀδ. Ν, 230. Ρ, 595) γραπτέα *σάου* (=σάοε). Ὅρα καὶ Cobet Mnemos. 1874, σ. 356.

(6) Δημοσθ. περὶ τοῦ στεφάν. § 289.

(7) Ἰλ. Α', 32. Ξεν. Παιδ. Ϛ', γ', 4.

(8) Ὀδυσ. Ι, 430.

(9) Ἰλιαδ. Θ, 363.

(10) Ἂν σῴζῃ ἡμᾶς ὁ Θεός, μέλλομεν νὰ ἐκδῶμεν καὶ ἕτερον Λεξικὸν τῶν παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις ἀπαντώντων ῥημάτων.

τα (1). Ὅτι δὲ ὅπερ λέγομεν εἶναι ἀληθὲς οἱ ἔμπειροι περὶ τὰ τοιαῦτα δύνανται εὐθὺς νὰ διαγνῶσι, παραβαλόντες τὸ ἡμέτερον πόνημα τοῖς ὁμοειδέσι συγγράμμασιν. Τοῦτο δὲ λέγομεν χάριν τῶν ἀπειροτέρων, οἵτινες οὔτε ἴσως δύνανται οὔτε τοιαῦτα βιβλία ἔχουσιν. Ἐνταῦθα δὲ τοῦ λόγου γενόμενοι ὀφείλομεν νὰ ἐκφράσωμεν εὐχαριστίας τῷ κ. Κ. Κόντῳ, ὅστις προθυμότατα, ὁσάκις αὐτῷ ὑπεδηλοῦμεν ὑπόνοιαν περί τινος τύπου νομιζομένου ὑφ' ἡμῶν πλημμελοῦς ἢ κακῶς γεγραμμένου, ἔσπευδε νὰ ἐξενέγκῃ τὴν γνώμην αὐτοῦ καὶ διὰ τῶν εὐρειῶν αὐτοῦ γνώσεων ἐπερρώννυε τὴν ἡμετέραν γνώμην, ὅτε ἀμφότεροι συνεφωνοῦμεν, ἢ ἐπηνώρθου αὐτήν, ὅτε διεφωνοῦμεν. Ὅπου δὲ γίνεται μνεία τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἄνευ παραπομπῆς, προέρχεται ἐκ προφορικῆς αὐτοῦ διδασκαλίας.

Περὶ δὲ τὴν ἑρμηνείαν τῶν ῥημάτων ἐπειράθημεν νὰ περιλάβωμεν ἐν ὀλίγοις ἁπάσας σχεδὸν τὰς σημασίας, ἃς ἔχει ἕκαστον ῥῆμα, καὶ ποιώμεθα διάκρισιν τῆς σημασίας κατὰ τὰς διαφόρους φωνάς. Ἐπὶ τούτῳ ἐν ταῖς σημειώσεσι μνημονεύομεν χωρίων γραμματικῶν εἰς τοῦτο συμβαλλομένων ἢ ἄλλων φιλολόγων ἡμετέρων καὶ ξένων. Ἐπίτηδες ἔσθ' ὅτε ποιούμεθα μνείαν τῶν μαρτυριῶν τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν, ἢ διότι δι' αὐτῶν ἐπιβεβαιοῦται γραφή τις ἀρχαίου συγγραφέως, ἢ διότι παρατήρησίς τις πλημμελῶς ἔχουσα χρῄζει ἐπανορθώσεως κατὰ τὴν γραφὴν ἢ κατὰ τὴν παραπομπὴν εἰς τοὺς ἀρχαίους. Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ ἀπὸ μνήμης πολλάκις γράφοντες καὶ μνημονεύοντες ῥήσεώς τινος συγγραφέως ἐποιοῦντο παραπομπὰς ψευδεῖς εἰς τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν λόγον, ἐν ᾧ ὁ συγγραφεὺς μετεχειρίσατο ταύτην εἰς ἄλλον λόγον. Βεβαίως ἐν ᾧ χρόνῳ ἔγραφον, δὲν ἦτο τοῦτο τοσοῦτον εὔκολον. Εἶναι δὲ πολλάκις αἱ παρατηρήσεις αὐτῶν πολύτιμοι, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλημμελέσταται· διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ ποιῆταί τις χρῆσιν καταλλήλου ἐκλογῆς αὐτῶν.

Τὰς σημασίας τῶν ῥημάτων, αἵτινες εἶναι αἱ αὐταὶ καὶ ἐν τῇ καθωμιλημένῃ, ἐνομίσαμεν πολλαχοῦ περιττὸν νὰ σημειώμεθα. Τὸ δὲ ῥῆμα ἀκροτομέω-ῶ ἡρμηνεύσαμεν διὰ τοῦ κόπτω τὴν κορυφὴν τῆς καλάμης τοῦ σίτου, εἰ καὶ ὁ Ξενοφῶν μεταχει-

(1) Τὴν κακοήθειαν ταύτην τοῦ σφετερισμοῦ ξένων διανοητικῶν προϊόντων γενομένην καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Μεγάλῃ Ἑλλ. Γραμματικῇ τῆς Ἀττικῆς πεζογραφικῆς διαλέκτου ὑπό τινων γνωριζόντων νὰ κλέπτωσιν ἐπιτηδείως τὰ ξένα προϊόντα θέλομεν πατάξῃ ἀμειλίκτως ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, ὅπως τοῦ λοιποῦ μὴ νομίζωσι «*Μυσῶν λείαν*» τὰ ξένα.

ρίζεται καὶ τὸν ἀρσενικὸν τύπον λέγων· «ἂν μὲν βραχὺς ᾖ ὁ κάλαμος τοῦ σίτου» (1)· διότι ἐπὶ σίτου λέγεται ἰδίᾳ θηλυκῶς ἡ καλάμη (κοινῶς καλάμι καὶ καλαμιά), ὡς «ηὕρισκον θησαυροὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ἄρτων νενημένων περυσινῶν (2), τὸν δὲ νέον σῖτον σὺν τῇ καλάμῃ ἀποκείμενον» (3). «Σῖτον ἐπὶ ταῖς ἅλωσιν ἔτι κείμενον, τὸν τ' ἐπὶ ταῖς καλάμαις καὶ τὸν ἤδη κατειργασμένον, οὐκ ἐπέτρεψαν οὐδενὶ φέρειν» (4). Καὶ ὁ Ἡσύχιος τάδε λέγει: «ἔστι γὰρ καλάμη κυρίως τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων ἢ τὰ ἐκ τῶν ἀμητῶν λείψανα, ἐξ ὧν περισσευμάτων ἔστι γνῶναι πόσος ἦν ὁ καρπός» (5).

Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχουσι καὶ χρόνοι ῥημάτων συνηθέστατοι καὶ μυριόλεκτοι, ἄλλοι δὲ ὀλιγάκις καὶ ἄλλοι σπανίως ἐν χρήσει ὄντες, ἐνομίσαμεν καλὸν καὶ ἀναγκαῖον νὰ ποιώμεθα παραπομπὰς μόνον διὰ τοὺς σπανίως καὶ ἔσθ' ὅτε διὰ τοὺς ἐνίοτε ἀπαντῶντας τύπους. Θὰ ἦτο δύσχρηστον τὸ βιβλίον καὶ ὀγκωδέστατον, ἂν δι' ἕκαστον τύπον συνηθέστατον ὄντα ἐποιούμεθα 50 ἢ 40 ἢ 30, κτλ. παραπομπάς. Ὅθεν ᾠκονομήσαμεν τὸ πρᾶγμα ὧδε. Οἱ μὲν σπάνιοι τύποι δηλοῦνται διὰ τοῦ σπανίως ἢ σπανιώτατα (=σπαν.), ὡς τοιούτους δ' ἐννοοῦμεν τοὺς ἅπαξ μέχρι τρὶς ἀπαντῶντας· τοὺς δὲ τετράκις μέχρι δεκάκις εὑρισκομένους σημειούμεθα διὰ τοῦ ἐνίοτε· τοὺς δὲ ἀπὸ δεκάκις μέχρι πεντεκαιδεκάκις φερομένους δηλοῦμεν διὰ τοῦ πολλάκις (6), τοὺς δὲ ἀπὸ πεντεκαιδεκάκις καὶ ἑξῆς ἐν χρήσει ὄντας διὰ τοῦ πλειστάκις. Ταύτην ἐνομίσαμεν ἱκανὴν τοῦ πράγματος θεραπείαν. Ἐνιαχοῦ δ' ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ μνημονεύηται καὶ παρὰ τίσιν ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων μόνον εἶναι

(1) Ξενοφ. Οἰκονομ. ιη', 2.

(2) Τὸ «*περυσινῶν*» κατὰ διόρθωσιν Cobet, ἡ δὲ συνήθης γραφὴ ἀδιανόητος τῇ ἀληθείᾳ εἶναι «*πατρίους*».

(3) Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', δ', 27. Πρβλ. καὶ Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 18 καὶ Ἰλ. Τ, 222.

(4) Διονυσ. Ἁλικαρνασ. Ῥωμ. Ἀρχαιολ. Ε', ιγ', σελ. 875.

(5) Ἡσύχ. ἐν λέξ. Ὅρα καὶ Ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. γραμμ. § 348 ἐν ΣΗΜ. Πρβλ. καὶ «*πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ*» (Λυσί. παρὰ Σουΐδᾳ ἐν λ. *ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν*). Τὸ δὲ «*ἀροῦν ἐπὶ καλάμῳ* [γράφε *καλάμῃ*] *πυρούς*: *τὸ ἀεὶ σπείρειν καὶ μηδεμίαν ἄνεσιν διδόναι τῇ γῇ*» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 216, 25).

(6) Δὲν μετεχειρισάμεθα τὸν κανόνα τοῦτον ἀκριβῶς πάντοτε μόνον ἐπὶ τῶν ῥηματικῶν ἐπιθέτων.

εὔχρηστον ῥῆμά τι. Τὰ δ' ἐκ προθέσεων σύνθετα ζητητέα ἐν τοῖς ἁπλοῖς ἐκτὸς τινων καὶ ὡς συνθέτων μνημονευομένων, ἢ διότι τὰ ἁπλᾶ δὲν ἦσαν εὔχρηστα ἢ διά τινα αὐτῶν ἰδιαιτέραν χρῆσιν, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ δηλωθῇ ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων, ἢ διὰ τὰς περιφράσεις αὐτῶν, ὡς ἐποιήσαμεν ἐν τῷ κατασκευάζω, παρασκευάζω, παρακρούω, συγγιγνώσκω καὶ ἄλλοις καὶ ἰδιαιτέρως μνημονεύσαντες αὐτῶν.

Ὅπου δὲ σημειούμεθα ὅτι ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα χρόνος ἐλλείπει, ἐννοοῦμεν πάντοτε μόνον τοὺς Ἀττικοὺς πεζολόγους. Εἶναι δ' ἀνάγκη ὁ ἐπιστήμων νὰ γινώσκῃ τί ἐλέχθη ἢ τί δὲν ἀπαντᾷ παρ' αὐτοῖς, ἀδιάφορον δὲ ἂν τοῦτο συνέβη τυχαίως ἢ διά τινα λόγον. Ἴσως τις καθόλου δὲν θὰ ἁμάρτῃ, ἐὰν ὑπάρχοντος τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρακειμένου σχηματίσῃ τὸν ἐλλείποντα παρατατικὸν καὶ ὑπερσυντέλικον κατ' ἀναλογίαν. Τοῦτο ὅμως δὲν δύναται νὰ γένηται καὶ ἁπανταχοῦ· διότι τοῦ ἐνεστῶτος ὀνίνημι δὲν δύναταί τις νὰ σχηματίσῃ τὸν ἐλλείποντα παρατατικὸν ὠνίνην, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ὀφείλει νὰ μεταχειρίσηται τὸν ὠφέλουν. Ἐπίσης δὲν δύναται νὰ σχηματίσῃ κατ' ἀναλογίαν τὸν ἐλλείποντα παρακείμενον τοῦ βαρύνομαι, ἤτοι βεβάρυμμαι, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ὀφείλει νὰ παραλάβῃ τὸν βεβάρημαι, ἐὰν θέλῃ νὰ μὴ βαρβαρίζῃ καὶ δεινῶς παραπαίῃ, οὐδὲ τοῦ γάνυμαι παρακείμενον γεγάνυμαι, ἀλλὰ τὸν γεγάνωμαι, κτλ.

Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις μνεία γίνεται ἐνταῦθα εὐκτικῆς τοῦ παρατατικοῦ καὶ ὑπερσυντελίκου, ἀναγκαῖον νομίζομεν νὰ διασαφήσωμεν τὸ πρᾶγμα. Ἡ εὐκτικὴ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρακειμένου ἀνήκει καὶ τῷ παρατατικῷ καὶ ὑπερσυντελίκῳ (1)· διότι ἡ εὐκτικὴ ἀναφέρεται συνήθως μὲν εἰς τὸ παρελθόν, ἐνίοτε δὲ εἰς τὸ ἐνεστὼς καὶ μέλλον καὶ τοῦτο μόνον ἐπὶ εὐχῆς. Καὶ ἡ εὐχὴ δὲ πολλάκις ἀναφέρεται εἰς τὸ παρελθόν. «Χρὴ μέντοι νοεῖν ὡς τὸ ἐξαιτούμενον ἐκ τοῦ εὐκτικοῦ ἢ εἰς παράτασιν τοῦ ἐνεστῶτος παραλαμβάνεται, ἵνα ἐν αὐτῷ διαγίνηται, ὡς εἴ τις φαίη «ζώοιμι, ὦ θεοί», ἢ εἰς τελείωσιν τῶν μὴ ὄντων πραγμάτων, ὡς ὁ Ἀγαμέμνων εὔχεται, «εἴθε, ὦ θεοί, πορθήσαιμι τὴν Ἴλιον» (2). Καὶ «οὔτε ποιήσεται (πατὴρ ὑπὲρ παιδὸς ἀγωνισαμένου) εὐχὴν διὰ τῆς τοῦ ἐσομένου χρόνου, οὔτε μὴν

(1) Ὅρα καὶ Ἀσωπ. Π. Β'. Συντακτ. σ. 518, § 91—92.

(2) Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. Γ', 24.

τοῦ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα παρατεινομένου,— τὰ γὰρ τοῦ παρῳχημένου ἀντίκειται,—ἐξ οὗ ἂν ἀκόλουθος γένοιτο ἡ εὐχή· «εἴθε νενικήκοι μου ὁ παῖς, εἴθε δεδοξασμένος εἴη» (1). Διὰ τῆς εὐκτικῆς ἐκφέρεταί τι πάντοτε ἐξ ὑποκειμένου, ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἐννοίας τοῦ λέγοντος μὴ ἀποσπώμενον, τὸ γλαφυρὸν δὲ τοῦ ἤθους τῶν ἀρχαίων ὑπεμφαῖνον καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἀπότομον τῆς ἐκφράσεως ἐκποδὼν ποιούμενον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τὸν τοιοῦτον τρόπον μεταχειριζόμενοι ἐκφράζονται πάντοτε ὑποκειμενικῶς ἢ δι' ὑποθέσεως ἰδανικῆς ἢ ἐνδεχομένης καὶ δι' εὐχῆς περὶ πραγμάτων συνήθως ἐλλειπόντων, διότι «ἐπὶ τοῖς οὐ συνοῦσιν αἱ εὐχαὶ γίνονται, οὐ συνόντος γὰρ τοῦ φιλολογεῖν, φαίημεν ἂν «φιλολογοῖμι», οὐ συνόντος τοῦ πλουτεῖν, τὸ «πλουτοῖμι» (2), ἕπεται ὅτι ἡ φύσις τῆς εὐκτικῆς εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ ἀναφέρηται συνήθως εἰς τὸ παρελθόν, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν ἐξηρτημένων προτάσεων, ἐν αἷς μετὰ παρῳχημένον χρόνον κεῖται εὐκτική. Καὶ ἡ καθωμιλημένη ἔχει εὐκτικήν, ἣν ἐκφέρει κατ' ἀνάλυσιν, ὅπως καὶ εἰς πλεῖστα ἄλλα ἐν αὐτῇ συνέβη, καὶ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνώμης ἡμῶν· διότι αὕτη λέγει· «μακάρι νὰ ἤρχετο» καὶ σπανίως «μακάρι νὰ ἔρχεται», «ἄμποτε νὰ εἶχα» καὶ σπανίως «ἄμποτε νἄχω», «νὰ μὴν ἔζων», «νὰ εἶχα ἀποθάνῃ καλλίτερα», «ἔλεγεν ὅτι ἤθελεν ἔλθῃ», κτλ. «ἂς ποῦμε πῶς εἴχαμε διὰ πολὺν καιρὸν φαγεῖ καὶ γλυκὸ κρασὶ καὶ ὅτι οἱ ἄλλοι πήγαιναν στὴ δουλειά, τότε καὶ ὁλόκληρον χρόνον λέγοντας τὰ πάθια μου εὔκολα δὲν θὰ τἀπόσωνα =τῷ Ὁμηρικῷ (3):

εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδὴ
ἠδὲ μέθυ γλυκερὸν κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσιν,
δαίνυσθαι ἀκέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἕποιεν·
ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ.

Προσσημειωτέον δ' ὅτι ἡ εὐκτικὴ τοῦ μέλλοντος εἶναι σπανιωτάτη καὶ ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῶν εἰδικῶν ἐξηρτημένων λόγων, οὐδέποτε δ' αὕτη τίθεται ἐπ' εὐχῆς καὶ ἐπὶ τελικῆς ἐννοίας, ἀλλ' ἀντ'

(1) Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. Γ', 24.
(2) Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. Γ', 28.
(3) Ὀδυσ. Ξ, 193—197. Ὅρα καὶ Μαυροφρ. Δοκιμ. Ἱστ. Ἑλλ. γλ. 351.

αὐτῆς κεῖται ἡ τοῦ ἀορίστου εὐκτική. Καὶ ἡ δυνητικὴ δὲ λεγομένη εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἂν κατὰ χρόνον μέλλοντα εἶναι ἀμφίβολος καθ' ἡμᾶς. Δὲν ἔχουσιν ὀρθῶς τὰ περὶ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Ἀσωπίου λεγόμενα ὅτι «Τρέπει τὸ δόξοι τ' ἂν (Λυκούργ. V. Κορ.) εἰς τὸ δόξαι τ' ἂν ὁ Ἑρμᾶννος (**de particula** ἂν **Libr. III.Cap 7**), οὔτε ἄλλους ὅμως εἰς τοῦτο εὑρὼν ὀπαδοὺς οὔτε τὸν ἡμέτερον Κοραῆν... Ἀπολύτου δὲ καὶ οὐχὶ ἐξαρτωμένης χρήσεως εἶναι ἐν τῷ οὐχ ἥκει, οὐδ' ἂν ἥξοι δεῦρο (Πλάτ. Πολιτ. Ι', 615)»(1). Ταῦτα μὲν λέγει ὁ ἀοίδιμος Ἀσώπιος, ἀλλὰ τὸ τοῦ Λυκούργου (2) καὶ ὁ διάσημος Δοβραῖος καὶ ὁ Ἑρμαννὸς ὀρθότατα διώρθωσαν εἰς δόξαι τ' ἄν, τὸ δὲ τοῦ Πλάτωνος «οὐδ' ἂν ἥξοι» (3) ἤ, ὡς νῦν γράφεται, οὐδ' ἂν ἥξει» (πλημμελῶς ἔχον, διότι ὁ ἂν οὐδέποτε τίθεται μεθ' ὁριστικῆς μέλλοντος) ὀφείλει νὰ γραφῇ ὧδε: οὐχ ἥκει, οὐδὲ μὴ ἥξει δεῦρο». Ὁμοίως ὀφείλει νὰ διορθωθῇ καὶ τὸ παρ' Ἰσοκράτει (4) φερόμενον «δικαίως ἄν μοι πιστεύσοις» εἰς «πιστεύσαις» ἢ μᾶλλον «πιστεύσειας».

Ἀναγκαῖον δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐνομίσαμεν ἵνα τύπους μὴ ἀπαντῶντας μὲν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, ὑπάρχοντας δ' ἐν Ἀττικοῖς ἐπιγραφαῖς μὴ παραλίπωμεν, ἅτε εὐχρήστους ὑπάρξαντας ἐν τῇ ἀστείᾳ τῶν Ἀθηναίων γλώσσῃ. Παραπέμπομεν δ' εἰς αὐτὰς ποτὲ μὲν πληρέστερον, ποτὲ δὲ συντομώτερον διὰ τοῦ **C. I. A.** ἢ **CIA** (**=Corpus Inscriptionum Atticarum**). Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐν ἐπιγραφαῖς γλῶσσα δὲν εἶναι τοσοῦτον κεκαλλιεπημένη, ὅσον ἡ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων, εἶναι ὅμως αὗται κατὰ πολλὰ ἄλλα χρήσιμοι καὶ ὠφέλιμοι· διότι ἐν αὐταῖς πλὴν ἄλλων διεσώθη ἀβλαβὴς καὶ ἀνόθευτος ἡ ὀρθὴ γραφὴ πολλῶν λέξεων· φαίνεται ἡ ἱστορία τῆς χρήσεως ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς λέξεως καὶ ἡ πορεία καθόλου τῆς γλώσσης καὶ τῶν ποικίλων μεταβολῶν, ἃς αὕτη σὺν τῷ χρόνῳ ὑφίστατο, κτλ. Οὕτω μανθάνομεν ἐξ αὐτῶν ὅτι ὀφείλομεν νὰ λέγωμεν πυανοψιῶν καὶ πυανόψια (5), οὐχὶ δὲ πυανεψιῶν καὶ πυανέψια· Ἀλι-

(1) Ἀσωπ. Β'. Περιοδ. Συντ. σ. 518, § 94.
(2) Λυκουργ. Λεωκρ. § 15.
(3) Πλάτ. Πολιτ. Ι', σ. 615, δ'.
(4) Ἰσοκρ. Ἐπιστολ. Β', § 2.
(5) C. I. A. τόμ. Α', 1, 6', 21. Τόμ. Β', 178,5. 182,4. 304,4. 373,3. 470,32· 611, 1.

καρνασσὸς καὶ Ἁλικαρνασσεὺς (1) διὰ διττοῦ Σ καὶ οὐχὶ δι' ἑνός· Στάγιρα καὶ Σταγιρίτης (2), οὐχὶ δὲ Στάγειρα καὶ Σταγειρίτης· Ποτείδαια καὶ Ποτειδεάτης (3)· Μουνιχία διὰ τοῦ Ι (4)· Ἀλκμέων καὶ Ἀλκμεωνίδης (5) διὰ τοῦ Ε· οἰκτίρω καὶ οὐχὶ οἰκτείρω, ᾤκτιρα (6)· ἄστεως (7) καὶ οὐχὶ ἄστεος (ὅπερ Ἰωνικόν)· Κηφισὸς δι' ἑνὸς Σ (8), κτλ. ἀφίει (9) καὶ οὐχὶ ἠφίει, ὡς ὁ Cobet φρονεῖ. Παρὰ Πλάτωνι φέρεται συναγυρμός (10), ἐξ ἐπιγραφῶν ὅμως μανθάνομεν ὅτι ἡ γραφὴ αὕτη εἶναι πλημμελής, ὀρθὴ δὲ μόνον εἶναι ἡ διὰ τοῦ Ε ἐκφορὰ συναγερμός (11). Ἴσως δὲ καὶ τὸ παρὰ Πλάτωνι συναγυρτὸν ὕδωρ (12) ὀφείλει νὰ γραφῇ συναγερτόν. Ἐν τοῖς κειμένοις τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων τὰ ἀπὸ ΕΥ ἀρχόμενα ῥήματα ἔν τε τῇ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλώσει ποικίλως φέρονται ποτὲ μὲν ηὐξημένα, ποτὲ δ' ἀναύξητα, ἐκ τῶν Ἀττικῶν ὅμως ἐπιγραφῶν καὶ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν (13) διδασκόμεθα ὅτι μόνον τὰ ηὐξημένα εἶναι Ἀττικά· εὕρηται δ' ὅμως ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς καὶ εὐεργέτηκα (14). Παρὰ Ξενοφῶντι (15) φέρεται διέζωσται καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ (16) διεζωσμένος, ἀλλ' οἱ τύποι οὗτοι ἀποδείκνυνται ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν (17) πλημμελεῖς καὶ ὀφείλουσι νὰ

(1) C. I. A. Τόμ. Α', 233,10. 256. Τόμ. Β', 128. 235,10. 238. 239. 240. 244. 963. Ὥστε δὲν φαίνεται ὀρθὸν τὸ τοῦ Cobet δι' ἑνὸς σ (Mnemos 1883, σ. 69).

(2) C. I. A. Τόμ. Α', 230. 231. 233. 234. 236. 237. 238. 239. 241. 242. 255. 256.

(3) C. I. A. Τόμ. Α', 240. 242. 244. κτλ.

(4) C. I. A. Τόμ. Α', 273, 4, κτλ.

(5) C. I. A. Τόμ. Α', 433,10. Τόμ. Β', 814. 992,7. 1102. κτλ.

(6) Ὅρα ἐνταῦθ. τὸ ῥῆμα καὶ C. I. A. Τόμ. Α', 463,2. Ἐὰν δὲ ἦτο *οἰκτείρω*, θὰ ἐλέγετο *οἰκτερ-μός, οἰκτέρ-μων*, οὐχὶ δὲ *οἰκτιρ-μός, οἰκτίρ-μων*.

(7) C. I. A. Τόμ. Α', 167,2. 8. 37. 76. 584,7. κτλ.

(8) C. I. A. Τόμ. Β', 167,122. 124. κτλ.

(9) Ὅρα ἐνταῦθ. σ. 198, α'. καὶ C. I. A. Τόμ. Β', 306,15, κτλ. Ὁ Cobet ἀκολουθεῖ Θωμᾷ τῷ Μαγίστρῳ λέγοντι «*Ἠφίει, οὐκ ἀφίει*» (σελ. 428, 2.)

(10) Πλάτ. Πολιτικ. σ. 272, α'.

(11) Ὅρα ἐνταῦθα λ. *ἀγείρω* σελ. 3.

(12) Πλάτ. Νομ. 845, ε'.

(13) Ὅρα ἐνταῦθ. σ. 165, α'. 167 ὑποσημ. 1.

(14) C. I. A. Τόμ. Β', 271,4. 283,10. καὶ ἐνταῦθ. σ. 160, β'.

(15) Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ε', 25.

(16) Θουκυδ. Α', 6.

(17) Ὅρα ἐνταῦθ. σελ. 174, β'.

γραφῶσι «διέζωται» καὶ «διεζωμένος». Ἐν τῷ ῥήματι καλῶ φέρεται καὶ μέλλων ἐγκαλέσω, παρακαλέσω ἀντὶ τοῦ συνῃρημένου ἐγκαλῶ, παρακαλῶ, ἀλλ' ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν διδασκόμεθα ὅτι οἱ ἀσυναίρετοι τύποι ἦσαν μεταγενέστεροι καὶ εὔχρηστοι κατὰ τὸ 168 π.Χ. (1). Ἡ λέξις τριττὺς καὶ τριττυαρχῶ (2) φέρεται πάντοτε διὰ διττοῦ Τ, φέρεται δ' ὅμως καὶ τριτὺς δι' ἑνὸς Τ παρὰ Τιμαίῳ τῷ σοφιστῇ (3), ἐξ Ἀττικῶν δ' ἐπιγραφῶν διδασκόμεθα ὅτι μόνον διὰ διττοῦ Τ εἶναι ὀρθὸν τριττὺς (4) καὶ τριττύαρχος (5). Τὸ τρίτον ἑνικὸν τῆς ὁριστικῆς τοῦ τίθημι, εἰ καὶ τὸ δεύτερον εἶναι τιθεῖς καὶ οὐχὶ τίθης (6), εἶναι τίθησι (7) καὶ οὐχὶ τιθεῖ Ἰωνικὸν ὄν, ὅπερ κακῶς ποιῶν τις εἰσήγαγε καὶ εἰς τὴν γραμματικὴν τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις τὰ ἐκ τῆς πρὸ προθέσεως σύνθετα ἐν τῇ αὐξήσει φέρονται πλειστάκις ἀσυνάλειπτα, ἐν ᾧ ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν διδασκόμεθα ὅτι Ἀττικῶς ἀείποτε συναληλιμμένα ἐξεφέροντο, ὡς προυβούλευσεν (8), προύπεμψα (9), τὰ δὲ ἀσυνάλειπτα εἶναι μεταγενέστερα καὶ ἄρχονται ἀπὸ τοῦ 329 π. Χ. (10). Τὸ ἀναλίσκω καὶ ἀναλῶ φέρεται πολλάκις ἐν τοῖς κειμένοις ἀναύξητον, ἀλλ' ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν μανθάνομεν ὅτι ἀείποτε ηὐξάνετο διὰ τοῦ Η, ὡς ἀνήλωσαν (415—410 π.Χ.), ἀνηλωμένου (350—300 π.Χ.), ἀνήλωται (329 π.Χ.), ἀνηλώθησαν (340—338 π. Χ.), ἀνηλώθη (329 π. Χ.) (11). Ἐν τοῖς κειμένοις τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων φέρονται ἐν τῷ τρίτῳ πληθυντικῷ προσώπῳ τῆς προστακτικῆς καὶ αἱ καταλήξεις ΤΩΣΑΝ καὶ ΣΘΩΣΑΝ, κακῶς· διότι, ὡς ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν διδασκόμεθα, ἀρχαῖαι καταλήξεις ἦσαν μόνον αἱ εἰς ΝΤΩΝ καὶ ΣΘΩΝ, αἱ δ' εἰς ΤΩΣΑΝ καὶ ΣΘΩΣΑΝ μεταγενέστε-

(1) Ὅρα ἐνταῦθ. σ. 211, α'. Ἡμετ. Γραμματ. Παρατηρ. § 122.

(2) Ὅρα ἐνταῦθα *τριττυαρχῶ*.

(3) Ἐκ τῶν λέξ. Πλάτωνος. Ὅρα καὶ Ἡμετ. Γραμμ. Παρατ. § 33.

(4) C. I. A Τόμ. Α', 500. 502. 517. 518. Τόμ. Β'. 871,6.

(5) C. I. A. Τόμ. Β', 298,11. 300,44.

(6) Ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατ. § 365. Cobet Var. Lect. 221.

(7) C. I. A. Τόμ. Α', 300,37. 316,23. 592, κτλ.

(8) C. I. A. Τόμ. Β', add. 57, β', 16. 362 π. Χ.

(9) ΚΕ. 39,2. τοῦ Δ'. αἰῶν. π. Χ.

(10) Ὅτι ταῦτα δὲν πρέπει νὰ ἔχωσι κορωνίδα ἀπεδείξαμεν εἰς τὰς Γραμματ. Παρατηρ. σ. 7 § 6.

(11) Ὅρα ἐνταῦθ. σ. 32, β'. καὶ **Meisterhans Gramm. d. Att. Insc.** σελ. 79.

ραι καὶ ἀρχόμεναι ἀπὸ τοῦ 300 π. Χ. (1). Τὸ τρίτον πληθυντικὸν πρόσωπον τῆς ὁριστικῆς τοῦ ἐνεργητικοῦ ὑπερσυντελίκου ἐν ᾧ καὶ ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν ἔτι χρόνων ἦν ΕΣΑΝ, οὐχὶ δὲ ΕΙΣΑΝ, ὡς διδασκόμεθα ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν, καθὰ δεικνύει τὸ παρειλήφεσαν (323 π. Χ. (2).), καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν, οἷον τοῦ Φρυνίχου λέγοντος «ἠκηκόεσαν, ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐνενοήκεσαν ἐρεῖς, ἀλλ' οὐ σὺν τῷ Ι ἠκηκόεισαν» (3), ἐν τοῖς κειμένοις ὅμως τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων παρεισέδυσαν καὶ οἱ ἀδόκιμοι τύποι οἱ εἰς ΕΙΣΑΝ διὰ τοὺς ἀμαθεῖς βιβλιογράφους καὶ τοὺς ἀκρίτους ἐκδότας, ὡς παρεσκευάκεισαν (4), διηρπάκεισαν (5) καὶ εἰσεληλύθεισαν (6), οἵτινες ὀφείλουσι νὰ μεταγραφῶσιν εἰς τὸν μόνον γνήσιον τύπον εἰς ΕΣΑΝ. Ἡ διὰ τοῦ Η αὔξησις τοῦ δύναμαι, βούλομαι καὶ μέλλω ἐν τῷ πεζῷ τῶν Ἀθηναίων λόγῳ δὲν ἦτο εὔχρηστος, ἄρχεται δ' αὕτη ἐν χρόνοις μεταγενεστέροις (ἀπὸ τοῦ 284 π. Χ.), ὡς διδασκόμεθα ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν (7) καὶ ἐκ τῆς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν. «ἐβουλόμην καὶ ἐβουλήθην πλειστάκις οἱ δοκιμώτατοι λέγουσιν, ἠβουλόμην δὲ καὶ ἠβουλήθην ἅπαξ· τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδυνάμην καὶ ἐδυνήθην νόει» (8). Οἱ δὲ σκηνικοὶ ποιηταὶ μετεχειρίσαντο τὸ Η μόνον διὰ λόγους μετρικούς. Παρὰ Πλάτωνι ἀντὶ τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς δυοῖν φέρεται καὶ δυεῖν (9), ἀλλ' ὁ τύπος δυεῖν εἶναι μόνον μεταγενέστερος καὶ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 334 π. Χ., ὡς ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν διδασκόμεθα (10), καὶ διὰ τοῦτο ὀφείλει νὰ μεταγραφῇ εἰς τὸ δυοῖν (11). Ταῦτα ἀρκοῦσιν, ἵνα μὴ πλείονα λόγον

(1) Cobet. Var. Lect 27. Nov. Lect. 327—328. Meist. Gramm. Att. Insc. σ. 76.
(2) C. I. A. Τόμ. Β', 811, γ, 39. Meisterhans Grammat. Att. Insc. σελ. 75, σημ. 629.
(3) Φρύνιχ. σ. 149. Ὅρα καὶ Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 35—36.
(4) Δημοσθ. περὶ τοῦ στεφάν. 234, σ. 305.
(5) Δημοσθ. πρὸς Ἄφοβ. 29, σ. 853.
(6) Δημοσθ. κατ' Εὐεργ. καὶ Μνησιβ. 66, σ. 1159.
(7) Meisterhans Gramm. d. Att. Insc. σ. 78, σημ. 641.
(8) Θωμ. Μάγιστρ. 258, 7.
(9) Ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. § 87, σ. 78.
(10) C. I. A. Τόμ. Α', 167, 78· 281, 5. 380, 27. Meisterh. Gram. Att. Ins. σ. 70, 607.
(11) Cobet. Nov. Lect. σ. 696.

ποιώμεθα, πρὸς δήλωσιν τῆς ἐκ τῶν Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν ὠφελείας καὶ χρησιμότητος.

Ἀναγκαῖον δὲ πρὸς τούτοις ἐνομίσαμεν νὰ ποιήσωμεν γνωστὰς καὶ τὰς διορθώσεις τὰς ὑπὸ διαφόρων κριτικῶν ἐν διαφόροις τῶν ῥημάτων τύποις γενομένας καὶ ἰδίᾳ τὰς ὑπὸ τοῦ κριτικωτάτου Cobet, ᾧτινι οἱ περὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀσχολούμενοι ὀφείλουσι πολλὴν χάριν· διότι ὁ ἀνὴρ πολλὰ πλημμελῶς ἔχοντα ἐπηνώρθωσεν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων οἱ βιβλιογράφοι ἐξ ἀμαθίας διέστρεψαν καὶ πολλαχοῦ μάντεως ἀνάγκη εἶναι πρὸς εὕρεσιν τῆς ἀληθοῦς γραφῆς. Τί συνέβαινεν ἐν τοῖς ἀρχαίοις χειρογράφοις πλὴν ἄλλων ἐκτίθησιν ἡμῖν ὁ Γαληνὸς λέγων τάδε. «Προσέγραψέ τις ἕνεκεν ἑαυτοῦ, καθάπερ εἰώθαμεν ὑπόμνησιν ἐν τοῖς μετωπίοις τὰ τοιαῦτα προσγράφειν, εἶτά τις τῶν μεταγραφόντων τὸ βιβλίον ὡς αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως ὂν εἰς τὸ ὕφος αὐτὸ μετέθηκεν» (1). Καὶ «ἀλλά τις τῶν παλαιῶν βιβλιογράφων ἥμαρτεν, ἔπειθ' οὕτως ἔχον ἔφθασεν ἐκδοθῆναι τὸ βιβλίον, ἐφυλάχθη τε εἰκότως μέχρι δεῦρο τοῦτ' αὐτὸ τὸ σφάλμα, τινῶν μὲν ὀλιγώρως ὁμιλούντων τοῖς τῶν παλαιῶν βιβλίοις . . ., ἐνίων δὲ γνωριζόντων μέν, ἀλλὰ προσθεῖναι τὸ λεῖπον οὐ τολμώντων» (2). Ἄλλοι δὲ ἐποίουν καὶ μεταβολὰς ἐν τοῖς κειμένοις ἢ διέγραφον λέξεις, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει. «Οὐδὲν οὔτε προστέθεικα οὔτε ἀφεῖλον —, εἰ μή που λέξιν ἡμαρτημένην διώρθωσα ἢ πρὸς τὸ σαφέστερον μεταβέβληκα ἢ τὸ μέτρον ἐλλεῖπον ἀνεπλήρωσα ἤ τι τῶν μὴ πρὸς τὴν πρόθεσιν συντεινόντων διέγραψα» (3). Ἐκ τούτων φαίνεται ὅτι τὰ χειρόγραφα πολλαχῶς εἰσι διεφθαρμένα, καὶ πολλάκις ὁ ὀρθὸς λόγος ἰσχύει μᾶλλον τοῦ κύρους μυρίων χειρογράφων. Πολλαὶ ὅμως τῶν διορθώσεων γενόμεναι τολμηρότερον καὶ προχειρότερον δὲν εἶναι ὀρθαί, ὅπερ καὶ αὐτοὶ οἱ διορθώσαντες ὕστερον συνεῖδον καὶ ἐπηνώρθωσαν. «Ἀνθρώπου μὲν ἐστι τὸ ἁμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν» (4). Ἐνταῦθα θέλομεν μνημονεύ-

(1) Γαλην. Τόμ. ΙΖ', Α. σ. 634. πρβλ. καὶ Τόμ. Ις', σ. 202.
(2) Γαλην. Τόμ. Ζ', σ. 982.
(3) Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. σ. 143, δ'.
(4) Λουκιαν. Δημων. 7.

ση μόνον τοῦ Cobet, Herwerden καὶ Naber, ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐνόμιζέ ποτε ὅτι τὸ εὐνοῶ ἦν ἄχρηστον παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ διετείνετο ὅτι ἀντ' αὐτοῦ εὔχρηστον ἦν μόνον τὸ εὔνους εἰμί, ὕστερον ὅμως συνιδὼν τὴν ἀπάτην αὐτοῦ ὀρθῶς ἀπεφήνατο ὅτι παρ' ἀρχαίοις ἦν εὔχρηστον καὶ τὸ εὐνοῶ καὶ ἀντευνοῶ καὶ εὔνους εἰμὶ καὶ εὔνοιαν ἔχω (1). Ὁ δὲ Herwerden τὸ τοῦ Θουκυδίδου «ἐκραγέντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον» (2) ἠθέλησε νὰ διορθώσῃ κακῶς εἰς «ἐγκραγότες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον», ὅπερ καὶ αὐτὸς ὕστερον διέγνω εὑρὼν ὁμοίαν παρ' Ἡροδότῳ φράσιν, «οὐ βουλόμενος ἐκραγῆναι ἐς αὐτόν» (3). Εἶναι δὲ τὸ ἐκρήγνυμαι ἐπί τινα ἢ εἴς τινα ἴσον τῷ ἐκρήγνυμι τὴν ὀργήν μου κατά τινος, ἐκδηλῶ τήν κατά τινος ὀργήν μου, ὅπερ ὁ Λουκιανὸς ἐκφέρει διὰ τοῦ «ἐκρηγνύναι τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν ἐκχεῖν»(4). Ὁ δὲ Naber τὸ παρ' Ἰσαίῳ «ἐξαιρεθεισῶν τῶν ψήφων» (5) ἐκ τοῦ ῥήματος ἐξαιρῶ διώρθωσεν εἰς «ἐξερα-θεισῶν τῶν ψήφων» (= ἐκχυθεισῶν) ἐκ τοῦ ἐξεράω-ῶ, ὕστερον δὲ καὶ οὗτος συνιδὼν τὴν ἀπάτην αὐτοῦ ἅτε εὑρὼν ὁμοίαν φράσιν παρ' Ἰσοκράτει (6) ἀποκατέστησε τὴν ἀρχαίαν γραφήν, κτλ. (7). Ἐπειδὴ δὲ «τὸ ἁμαρτάνειν ἀνθρώπους ὄντας οὐδὲν θαυμαστόν» (8), πολλὰς ὑπὸ τῶν κριτικῶν γενομένας διορθώσεις δὲν ἀπεδεξάμεθα, ὡς τοῦτο σημειούμεθα ὅπου λόγος περὶ αὐτῶν γίνεται. Δὲν ἦτο δυνατὸν ὅμως νὰ μὴ τύχωσιν ἀποδοχῆς ὑφ' ἡμῶν καὶ αἱ ἀναμφηρίστως ὀρθαὶ αὐτῶν διορθώσεις, ἢ ὅπου δὲν ἐγένοντο τοιαῦται, νὰ μὴ δηλῶμεν καὶ τὴν ἡμετέραν ὑπόνοιαν περὶ τῆς νοθείας τύπων τινῶν καὶ τῆς ἀνάγκης διορθώσεως. Ἐνταῦθα ἐκ τῶν πολλῶν ἀρκούμεθα μόνον εἰς τὰ ὀλίγα τάδε. Παρὰ Πλάτωνι (9) φέρεται ὁ τύπος «ἐπηλυγισάμενος», ὃν ἡμεῖς νομίζομεν ἀμφίβολον καὶ διορθωτέον εἰς «ἐπηλυγασάμενος» (10). Παρὰ Θουκυδίδῃ φέ-

(1) Ὅρα ἐνταῦθα σελ. 163.
(2) Θουκυδ. Η', 84.
(3) Ἡροδότ. Ϛ', 129, 4.
(4) Λουκιαν. περὶ Διαβολ. 23, σ. 153.
(5) Ἰσαῖ. 5, 17.
(6) Ἰσοκρ. 17, 33.
(7) Ὅρα καὶ ἐνταῦθ. σ. 149.
(8) Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 19.
(9) Πλάτ. Λῦσ. 207, β'.
(10) Ὅρα ἐνταῦθα σελ. 143.

ρεται «τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ Ταίναρον ἱκέτου οἰχομένου καὶ ΣΚΗΝΗΣΑΜΕΝΟΥ διπλῆν διαφράγματι καλύβην» (1), περὶ οὗ πολλὰς οἱ φιλόλογοι ἐποιήσαντο εἰκασίας καὶ ἑρμηνείας (2), ἡμεῖς δὲ νομίζομεν ὅτι ὀφείλει νὰ γραφῇ ὧδε· «τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ Ταίναρον ἱκέτου οἰχομένου καὶ σκηνὴν πηξαμένου διπλῆν διαφράγματι [καλύβην]», ἔνθα τὸ καλύβην εἶναι σχόλιον, τὸ δὲ σκηνοῦμαι καλύβην, ὡς νῦν γράφεται, οὐδὲν σημαίνει. Παρὰ Ξενοφῶντι (3) φέρεται «Νὴ Δί', ἔφη ὁ Φίλιππος, καὶ γὰρ οὖν οὕτω τὰ σκέλη τοῖς ὤμοις φαίνει ἰσοφόρα ἔχειν ὥστε δοκεῖς ἐμοί, κἂν εἰ τοῖς ἀγορανόμοις ἀφιστῴης ὥσπερ ἄρτους τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀζήμιος ἂν γενέσθαι». Ὁ Cobet νομίζει ὅτι ὀφείλει νὰ διορθωθῇ, ἀλλ' ἀγνοεῖ τί ἀντὶ τοῦ ἀφιστῴης ὀφείλει νὰ γράψῃ λέγων «quid sit restituendum non reperio et omnino quid dicat Philippus non intelligo» (4). Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ὀφείλει νὰ γραφῇ ὧδε· «Νὴ Δί', ἔφη ὁ Φίλιππος, καὶ γὰρ οὖν οὕτω τὰ σκέλη τοῖς ὤμοις φαίνει ἰσόρροπα ἔχειν ὥστε δοκεῖς ἐμοὶ κἄν, εἰ τοῖς ἀγορανόμοις ἀφιστάναι ἐῴης ὥσπερ ἄρτους τὰ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀζήμιος ἂν γενέσθαι» (5). Τὸ δὲ ἀφιστάναι = σταθμᾶσθαι, ζυγίζειν, πρβλ. τὸ παρ' Ἡσυχίῳ «ἀφίστησι: σταθμῷ παραδίδωσι» καὶ «ἀποστήσας: πωλήσας σταθμῷ» (6). Παρὰ Δημάδῃ (7) γράφεται, «εἰ δὲ πάντως ἀποθανὼν συμβαλοῦμαί τι πρὸς τὴν κοινὴν σωτηρίαν, ἑτοίμως ἔχω τελευτᾶν· κτήσασθαι γὰρ ἰδίῳ θανάτῳ δημοσίαν εὐδαιμονίαν καλόν, ἐὰν ᾖ χρεία τῆς πατρίδος· ἀλλὰ μὴ ὁ τούτων λόγος τὸ νῦν ἀφαιρήσηται». Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ὀφείλει νὰ γραφῇ ὧδε· «ἐὰν ᾖ χρεία τῆς πατρίδος, ἀλλὰ μὴ ὁ τούτων ψόγος τὸ ζῆν ἀφαιρῆται». Παρὰ τῷ Εὐπόλιδι ποιητῇ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας καὶ τῷ μαθητῇ τοῦ Ἰσοκράτους Θεοπόμπῳ

(1) Θουκ. Α, 133.
(2) Ὅρα ἐνταῦθα τὸ σκηνῶ.
(3) Ξενοφ. Συμπ. β', 20.
(4) Cobet Nov. Lect. σ. 610.
(5) Πρβλ. Ξενοφ. Συμποσ. β', 17.
(6) Πρβλ. καὶ Δημοσθ. 49,52.
(7) Δημάδ. § 4.

φέρεται καὶ βάρβαρος ἀόριστος ὠνησάμην, οὗτινος ἀδύνατον ἦτο νὰ ποιήσωνται οὗτοι χρῆσιν, καὶ διὰ τοῦτο νομίζομεν ὅτι ἔγραψαν «ὠνὴν ἐποιησάμην» (1), ὅπερ ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων μετεποιήθη εἰς ὠνησάμην (2)· διότι οἱ βιβλιογράφοι ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀμαθεῖς, ἀβέλτεροι καὶ νυσταλέοι, διὰ τοῦτο δὲ καὶ καταφωρῶνται τερατώδεις ἀναγνώσεις πολλάκις ποιούμενοι, ὡς ὁ Σίσυφος (ἢ κατ' ἀρχαίαν γραφὴν CICYΦOC) μεταβάλλεται εἰς τὸ σκύφος ὑπ' αὐτῶν, τὸ Ἀγιάδαι (ΑΓΙΑΔΑΙ) γίνεται Ἀπάδαι, κτλ. Δύο ἢ τρία προσέτι δείγματα δύνανται νὰ καταστήσωσι τὸ πρᾶγμα συμφανέστατον. Παρὰ Θουκυδίδῃ (3) ἐφέρετο ἐν τοῖς ἀντιγράφοις «ἀπανίστανται ἐκ τῆς Μακεδονίας καὶ ἀφικόμενοι εἰς Βέροιαν κἀκεῖθεν ἐπιστρέψαντες καὶ πειράσαντες πρῶτον τοῦ χωρίου καὶ οὐχ ἑλόντες ἐπορεύοντο κατὰ γῆν πρὸς Ποτείδαιαν,» ἔνθα νῦν ὑπό τινων ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου «ἐπιστρέψαντες» ὀρθῶς μετεγράφη εἰς τὸ «ἐπὶ Στρέψαν» κατὰ διόρθωσιν τοῦ Pluigers καὶ ὕστερον τοῦ Cobet, ἡ δὲ Στρέψα ἦν πόλις τῆς Μακεδονίας (4). Παρὰ Λυσίᾳ ἐφέρετο ἐν τῷ Παλατίνῳ κώδικι: «οὐδὲν γὰρ ἔμοι-γέ ἐστι τοιοῦτον πεπραγμένον, ἀλλὰ λόγω τὸ τῶν πάντων κινδυνεύω πολὺ μείζω συμφορὰν ἐμαυτῷ διὰ τούτους ἐπαγαγέσθαι» (5), ἔνθα νῦν ἐπηνωρθώθη ἡ κακὴ τῶν βιβλιογράφων ἀνάγνωσις εἰς «ἀλλ' ἀλογώτατον πάντων». Ἀντὶ τῆς πλημμελοῦς ἀναγνώσεως, «σὶ Σινώπῃ δ' αὖ συνόντες οὐχ ὕδρᾳ σύνεισι νῦν; γραῦς μὲν αὕτη, παραπέφυκε δ' ἡ Γνάθαινα πλησίον, ὡς τὰ πολλά γ' εἰσὶ ταύτης ἔστι διπλάσιον κακόν» (6), ἔνθα ὑπὸ τοῦ Δοβραίου ἐπηνωρθώθη εἰς τὸ «ὥστ' ἀπαλλαγεῖσι ταύτης ἔστι διπλάσιον κακόν», ἦσαν δὲ ἡ Σινώπη καὶ ἡ Γνάθαινα ἑταῖραι. Παρὰ Πλάτωνι (7) κακῶς ἀναγινώσκεται «προσέσικε δὲ σοὶ τήν τε

(1) Ὅρα Πλάτ. Νόμ. σ. 849, β'. 915, δ'. Δημοσθ. 33, 8.

(2) Ὅρα ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα ὠνοῦμαι ἐν ΣΗΜ.

(3 Θουκυδ. Α', 61.

(4) Ὅρα Αἰσχίν 2, 27. Ἀρποκρατ. ἐν λ. καὶ Στέφ. Βυζάντ. ἐν λ.

(5) Λυσί. 4, 19.

(6) Ἀθήν. ΙΓ', σ. 558, β., ἔνθα καίπερ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου τῆς ὀρθῆς ἀναγνώσεως γενομένης, ὅμως καὶ ἐν τῇ καλλιτέρᾳ ἐκδόσει τῇ ὑπὸ Meineke γενομένῃ φέρεται ἡ πλημμελὴς ἀνάγνωσις.

(7) Πλάτ. Θεαίτ. σ. 143, ε'.

σιμότητα καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων», ὅπερ παραβαλλόμενον τῷ ἀλλαχοῦ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος λεχθέντι (1) «καὶ τὸν σιμόν τε καὶ ἐξόφθαλμον» πείθει ἡμᾶς ὅτι ὀφείλει νὰ ἀναγνωσθῇ, ὡς καὶ ὁ Κ. Κόντος παρετήρησε, «τήν τε σιμότητα καὶ τὸ ἐξόμματον», ἐξόμματος δὲ καὶ ἐξόφθαλμος, ὃς καὶ ἀττελεβόφθαλμος καλεῖται, εἶναι ὁ ὀφθαλμοὺς ἐξέχοντας, προπετεῖς ἔχων, κτλ.

Ἀναγκαῖον δ' ἐνομίσαμεν ἐν τῷ τέλει ἑκάστου ῥήματος νὰ μνημονεύωμεν καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ περιφράσεων, αἵτινες πολλάκις ἀνεπλήρουν παρ' ἀρχαίοις ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν φωνήν, ἀλλὰ καὶ χρόνους ῥημάτων, οὗ ἕνεκα ἡ Ἑλληνικὴ καθίσταται ἀληθῶς πλουσία μὲν περὶ τὴν ἔκφρασιν, ἀλλὰ καὶ δυσχερεστάτη περὶ τὴν ἀκρίβωσιν, τοσοῦτον μεγάλην καὶ τεράστιον ποικιλίαν ἔχουσα. Ἕνεκα τῶν περιφράσεων ἐμνημονεύσαμεν καὶ ῥημάτων εὐχρήστων μόνον παρὰ ποιηταῖς ἢ μεταγενεστέροις, ἅτινα οἱ Ἀττικοὶ περιφραστικῶς μόνον ἐξέφερον, ὡς αἰσχρουργῶ, αἰχμαλωτίζω, ἀναστατῶ, ἀσφαλίζω, βελτιῶ, δάω, ἐρέσσω, λιποτακτῶ, μαστίζω, μεταναστεύω, νεωλκῶ, ξενηλατῶ, ὁμοιάζω, ὁμορῶ, πολιτογραφῶ, κτλ. Ἠναγκάσθημεν δ' ἐν τῷ τέλει ἕνεκα τῶν περιφράσεων νὰ ποιήσωμεν καὶ προσθήκας ἐν τοῖς πρώτοις στοιχείοις ἀτελέστερόν πως αὐτὰς τὸ πρῶτον σημειωσάμενοι. Ὅθεν οἱ τὴν βίβλον μέλλοντες νὰ μεταχειρίσωνται ὀφείλουσι νὰ ἀποβλέπωσι καὶ εἰς τὰς προσθήκας ταύτας.

Περὶ δὲ τῶν περιφράσεων τοσοῦτον ποικίλων οὐσῶν κατὰ τὴν χρῆσιν ἀναγκαῖον νομίζομεν νὰ ποιησώμεθα μικρόν τινα λόγον ἐνταῦθα. Πολλαὶ μὲν τούτων οὐδόλως διαφέρουσαι τῶν μονολεκτικῶν τύπων συνωνυμοῦσιν αὐτοῖς, τοιαῦται δ' εἶναι αἱ διὰ μετοχῶν καὶ τοῦ εἰμὶ ἐκφερόμεναι, ὡς «μεμαθηκότες ἦσαν ἐργάζεσθαι» (2), «διεγνωκότες ἦσαν» (3) καὶ πλεῖσται ἄλλαι, ἃς ἐν ἑκάστῳ ῥήματι σημειούμεθα. Τούτων δέ τινές εἰσι μόναι εὔχρηστοι, τῶν μονολεκτικῶν τύπων ἀχρήστων ὄντων, ὡς συμβαίνει ἐν ταῖς ὑποτακτ. καὶ εὐκτικαῖς τοῦ παρακ. καὶ ὑπερσυντελίκου σπανιώτερον μὲν τοῦ ἐνεργητ., πάντοτε δὲ σχεδὸν τοῦ παθητ. καὶ μέσου, καὶ ἐν τῷ γ' πληθ. τῆς ὁριστικῆς τοῦ παθ. καὶ μέσου παρακ. καὶ

(1) Πλάτ. Θεαίτ. σ. 209, γ'.

(2) Ἰσοκράτ. Ἀρεοπαγ. § 24.

(3) Ἰσοκράτ. Ἀρεοπαγ. § 26.

ὑπερσυντ. τῶν ἀφωνολήκτων καὶ ὑγρολήκτων ῥημάτων. Οὐδεμίαν ἔτι διαφορὰν ἔχει τὸ πολεμῶ καὶ πόλεμον ποιοῦμαι, θάπτω καὶ ταφὰς ποιοῦμαι καὶ τὰ ὅμοια, τὸ ἐπαινοῦμαι καὶ ἐπαίνου τυγχάνω, τιμῶμαι καὶ τιμῆς τυγχάνω καὶ τὰ ὅμοια, τὸ μισθοφορῶ καὶ μισθὸν φέρω, (ὑπνῶ) καθυπνῶ καὶ ὕπνου λαγχάνω, σωφρονῶ καὶ σώφρων εἰμί, ἀλαζονεύομαι καὶ ἀλαζών εἰμι, συγγιγνώσκω τινὶ καὶ συγγνώμην ἔχω τινί, σωφρονίζω καὶ σώφρονα ποιῶ καὶ μυρία ἄλλα ἐπὶ μυρίοις. Ὑπάρχουσιν ὅμως ἄλλαι περιφράσεις διαφέρουσαι τῶν ῥημάτων, ὡς ἀκολουθῶ (=κατὰ συμβεβηκὸς ἀκολουθῶ) καὶ ἀκόλουθός εἰμι (=διηνεκῶς καὶ κατ' ἐπάγγελμα ἀκολουθῶ), δικάζω καὶ δικαστής εἰμι, ἱππεύω καὶ ἱππεύς εἰμι, ληστεύω καὶ ληστής εἰμι, δορυφορῶ ἢ δορυφόρος εἰμὶ (=φυλάττω τινὰ φέρων δόρυ) καὶ δόρυ φέρω (ὡς μαχόμενος ἐν πολέμῳ), δωροδοκῶ (μετὰ μεμπτῆς ἐννοίας = δῶρα δέχομαι διαφθειρόμενος) καὶ δῶρα δέχομαι (ἄμεμπτον), κακοπαθῶ (= ταλαιπωροῦμαι, δυστυχῶ) καὶ κακῶς πάσχω (ὡς παθητ. τοῦ κακῶς ποιῶ), εὐπαθῶ (=ἀπολαύω, ταῖς ἀπολαύσεσι πρόσκειμαι) καὶ εὖ πάσχω (ὡς παθ. τοῦ εὖ ποιῶ=εὐεργετοῦμαι), πολεμῶ καὶ πόλεμον ποιῶ (=γίνομαι αἴτιος πολέμου), τεκμηριῶ (ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίων) καὶ τεκμηρίῳ χρῶμαι ἢ τεκμήριον λαμβάνω (=ἀποδεικτικοὺς λόγους λαμβάνω), αἰδοῦμαι, ἀλλ' ἐντονώτερον αἰδὼς ἔχει με, καθυπνῶ καὶ ὕπνου λαγχάνω, ἀλλ' ἐντονώτερον τὸ ὕπνος λαμβάνει με καὶ ὕπνος ἔχει με καὶ τὰ ὅμοια. Οἱ δὲ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀκριβεῖς διακρίνουσι καὶ τὸ φοβῶ τοῦ φόβον ποιῶ (=**pavorem excito, moveo**) καὶ φόβον ἐμποιῶ (= φόβον παρέχω= **terrorem incutere**), κτλ.

Ἡμεῖς σημειούμενοι τὰς περιφράσεις, αἵτινες ἐν ἑκάστῳ ῥήματι ἐν χρήσει εἰσί, δὲν εἴχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν νὰ ποιώμεθα ἀπανταχοῦ διάκρισιν αὐτῶν ἀπὸ τῶν ῥημάτων ἢ ἀπ' ἄλλων περιφράσεων· διότι τοῦτο δὲν ἐπέτρεπον τὰ ὅρια τοῦ βιβλίου, οὐδὲ εἰς τοῦτο τὸ πρῶτον ἀπεβλέψαμεν. Ἀλλ' ὅμως καὶ δὲν καθυστερήσαμεν εἰς ταῖς πλείσταις, παραλείποντες τὰς ἄλλας ὡς δυναμένας ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου νὰ νοηθῶσι καὶ διακριθῶσιν. Μόνον ἐν ἰδίῳ συγγράμματι δύναται ἀκριβῶς νὰ ἐξετασθῇ καὶ διευκρινηθῇ τὸ τῶν περιφράσεων σπουδαιότατον ζήτημα καὶ καθορισθῇ ἐν τίσι περιστάσεσιν ὑπάρχει δια-

φορὰ καὶ ἐν τίσιν οὐχί. Εὐχῆς δ' ἔργον εἶναι νὰ ἴδωμέν τινα τῶν ἡμετέρων φιλολόγων τοῦ ἔργου τούτου ἐπιλαμβανόμενον, πρὸς ὃ ἐνταῦθα θέλει εὕρῃ ἄφθονον ὕλην.

Τὴν δὲ μνείαν τῆς γενέσεως ἑκάστου ῥήματος ἐνομίσαμεν ἀναγκαιοτάτην, ὅπως γίνηται γνωστὸν παρὰ τίνι τὸ πρῶτον συγγραφεῖ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ῥῆμα ἀναφαίνεται καὶ πόσον ἀρχαῖον εἶναι. Τὸ μέρος τοῦτο εἶναι δυσχερέστατον, καὶ ἴσως ἐνίοτε ἐπλανήθημεν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀδυναμίᾳ ὑπείκοντες. Λέγομεν δὲ δυσχερέστατον, διότι τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά, ὅσον ἡμεῖς γινώσκομεν, εἶναι ἀτελέστατα μάλιστα ὡς πρὸς τοῦτο. Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα βεβαίως περὶ τῶν Ἀττικῶν μόνον πεζολόγων, περὶ ὧν ἠδυνάμεθα ἀπταίστως νὰ ἀποφηνώμεθα γνώμην, τίς πρῶτον τὸ ῥῆμα μετεχειρίσατο· διότι πολλὰ τούτων ἦσαν ἤδη ἀπὸ Ὁμήρου εὔχρηστα ἢ ἀπ' ἄλλου τινὸς τῶν μετ' αὐτόν. Καὶ τὴν δυσχέρειαν ὅμως ταύτην ἐπειράθημεν νὰ ὑπερνικήσωμεν φιλοτίμως ἐργαζόμενοι καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ μὴ ἀποπλανῶμεν δίκην κακίστων ὁδηγῶν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Περὶ δὲ τὴν ἐτυμολογίαν, ἥτις ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῆς συγκριτικῆς γλωσσολογίας **Bopp** ἀρχὴν λαβοῦσα εἰς ἀληθῆ προήχθη ἐπιστήμην ἀπαλλαγεῖσα τῆς γελοίας ἐκείνης καὶ σχολαστικῆς τῶν ἀρχαίων ἐτυμολογίας, ἣν ὁ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ παρῳδεῖ, ὠφελήθημεν ἐκ πολλῶν συγγραμμάτων ξένων τε καὶ ἡμετέρων, ὧν τὰ κυριώτερα εἶναι τὸ Ἐτυμολογικὸν τοῦ Κουρτίου καὶ **Fick**, ἡ Γραμματικὴ τοῦ **C. Meyer**, τὸ Δοκίμιον τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης Μαυροφρύδου, τὰ Ἐποίκια Λοκρῶν γράμματα Ι. Οἰκονομίδου καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐν ταῖς Φιλολογικαῖς ὑποτυπώσεσιν ὑπὸ Θερειανοῦ, τὸ Ὁμηρικὸν Λεξικὸν Ι. Πανταζίδου, τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικὰ καὶ πλεῖστα ἄλλα. Ἐν δὲ ταῖς λέξεσιν ᾄττω (καὶ ποιητ. ἀΐσσω), γυμνός, ἠχῶ, εὕδω καὶ εὐνὴ εὐνάζω παρέσχεν ἡμῖν τὴν συμβολὴν αὐτοῦ ὁ σπουδαῖος καθηγητὴς τῆς γλωσσολογίας κύριος Γ. Χατζιδάκης, ᾧτινι καὶ ἐκφράζομεν δημοσίᾳ εὐχαριστίας. Δυστυχῶς ὅμως ηὑρέθημεν καὶ περὶ πολλὰς ἄλλας λέξεις εἰς δυσχερείας καὶ ἄγνοιαν,—ὁμολογοῦμεν τοῦτο ἀπαρακαλύπτως,—ὡς πρὸς τὸ ἔτυμον, περὶ οὗ βεβαίως ὠφείλομεν νὰ εἴπωμέν τι. Προσεφύγομεν πανταχόσε, ὅθεν ἠδυνάμεθα νὰ εὕρωμεν τὸ ζητούμενον, ἀλλὰ μάτην ἐπονοῦμεν· διότι οὐδεὶς μνείαν αὐτοῦ ἐποιεῖτο ἢ ἐγνώριζέ τι. Ὅθεν ἠναγκάσθημεν νὰ γράφωμεν «ἄγνωστος ἡ ἐτυμολογία», ὅπου τοιαύτῃ λέξει ἐνετυγχάνομεν, ἢ νὰ ποιώμεθα ἡμετέρας εἰκασίας, αἵτινες ἐὰν δὲν εἶναι ἴσως πάντως ἀληθεῖς,

χρησιμεύουσιν ὅμως ὡς κέντρον ἄλλοις πρὸς εὕρεσιν ἀληθεστέρας· διότι βεβαίως ἡ φιλολογία εἶναι ὥς τις μέγας ποταμὸς εὐφορωτάτας ἀρδεύων πεδιάδας διὰ διαυγῶν ὑδάτων, ἅτινα παραλαμβάνει ἐκ μικρῶν ῥυάκων καὶ ποταμίων, ἢ ὥς τι μέγα οἰκοδόμημα, ἐφ᾽ οὗ ἐπικάθηται ἡ σεμνὴ ἀλήθεια καὶ ὅπερ ἀπαρτίζεται ἐκ θεμελίων καὶ γωνιαίων λίθων καὶ ἄλλων μεγάλων καὶ μικρῶν. «Οὐδενὶ χωρὶς τῶν ὀλίγων καὶ σμικρῶν τὰ πολλὰ ἢ μεγάλα· οὐδὲ γὰρ ἄνευ σμικρῶν τοὺς μεγάλους φασὶν οἱ λιθολόγοι λίθους εὖ κεῖσθαι» (1). Εἴπομεν δὲ ἡμετέρας εἰκασίας· διότι καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐτυμολογίαι πολλῶν λέξεων ὑπὸ σπουδαίων ἐτυμολόγων ἐξενεχθεῖσαι μὴ δὲν εἶναι εἰκασίαι καὶ σήμερον ἀπορρίπτονται; δὲν ὑπάρχουσι πολλαὶ ἔριδες μεταξὺ τῶν φιλολόγων περὶ τοῦ ἐτύμου πολλῶν λέξεων; τίς δύναται νὰ διισχυρίζηται μετ᾽ ἐπιστημονικῆς πεποιθήσεως καὶ ἀδαμαντίνως ὅτι ἡ δεῖνα ἢ ἡ δεῖνα γνώμη εἶναι ἀληθής; Ἡ ἀλήθεια πολλάκις κεῖται κεκαλυμμένη ἐν τῷ βάθει. Ὅπου δὲ ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ ῥήματι ἦσαν πολλαὶ τῶν ἐτυμολόγων γνῶμαι, ἠναγκάσθημεν νὰ προκρίνωμεν τὴν πιθανωτέραν, ἀπορρίψωμεν δὲ τὰς ἄλλας.

Ἐν ταῖς σημειώσεσι πλὴν τῆς ἐτυμολογίας ὑπάρχουσι πολλαὶ παρατηρήσεις ἀρχαίων γραμματικῶν, ὧν τινας πλημμελῶς ἐχούσας καὶ διωρθώσαμεν, καὶ νεωτέρων φιλολόγων συμβαλλόμεναι εἰς τὴν ἀκρίβωσιν τῆς σημασίας τῶν ῥημάτων, εἰς τὴν διάκρισιν τῶν συνωνύμων καὶ συγγενῶν καὶ εἰς τὴν χρῆσιν αὐτῶν καθόλου ἐν τῇ γλώσσῃ. Καὶ ἐνταῦθα ποιούμεθα παραπομπὰς εἰς τὰ συγγράμματα τῶν φιλολόγων καὶ πρὸς πλείονα πίστωσιν καὶ θέλοντες νὰ φαίνηται ὅ,τι εἶναι ξένον καὶ γνώμη ἄλλου τινός. Μισοῦμεν ἀείποτε τοὺς κολοιοὺς ἐκείνους, οἵτινες θέλουσι νὰ κοσμῶνται σφετεριζόμενοι ξένα πτερά. Ἀρέσκει ἡμῖν σφόδρα ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ τιμιότης, ἀποτροπιαζόμεθα δὲ σφόδρα τὴν καπηλείαν. Ἐὰν δὲ ἐνιαχοῦ ἐλέγχομεν γνώμας φιλολόγων πλημμελῶς ἐχούσας, πράττομεν τοῦτο ἀποβλέποντες μόνον πρὸς τὴν ἀλήθειαν οὐχὶ δὲ πρὸς πρόσωπα, ἅτινα οὐδαμῶς σκοποῦμεν νὰ ψέξωμεν οὐδὲ νὰ μειώσωμεν τὸ πρὸς αὐτὰ ὀφειλόμενον σέβας. Ἡ φύσις τοῦ πράγματος εἶναι τοιαύτη, ὥστε πολλάκις ἐὰν μὴ ἐλεγχθῇ ἐπικρατοῦσά τις σφαλερὰ γνώμη περὶ οἱουδήποτε ζητήματος, δὲν δύναται νὰ κατισχύσῃ ἡ ὀρθοτέρα, οὐδὲ νὰ φανῇ ἡ ἀλήθεια, ἐὰν μὴ καταδειχθῇ τὸ ψεῦδος. Οἱ περὶ τὰ Ἑλλη-

(1) Πλάτ. Νόμ. Ι′, σ. 902, ε′. Πρβλ. καὶ Σοφοκλ. Αἴαντ. 158—161.

νικὰ γράμματα πολλὰ μὲν κατορθώσαντες, ἐν σμικροῖς δέ τισι καὶ ὀλίγοις σφαλέντες εἶναι ἀείποτε σεβαστοί, οὐδὲ ἀποβάλλουσι τὴν φιλολογικὴν αὐτῶν ἀξίαν, ἐάν ποτε εὑρίσκωνται καὶ ἔν τισι σφαλλόμενοι ὡς ἄνθρωποι, οἵτινες οὐδόλως ἀναμάρτητοι ὑπάρχομεν, ἢ ἐὰν παρ᾽ ἀνθρώπων μικρῶν καὶ εὐτελῶν εὑρίσκηταί τι, ὅπερ παρ᾽ αὐτῶν σοφῶν ὄντων καὶ μεγάλων δὲν ηὑρέθη. Οἱ θέλοντες ἀληθῶς νὰ κρίνωσιν ἄλλους καὶ μάλιστα τοὺς ἀρχαιοτέρους ὀφείλουσι νὰ λαμβάνωσιν ἀείποτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς περιστάσεις, ἐν αἷς ἐκεῖνοι εἰργάζοντο καὶ αἵτινες ἦσαν ἧττον εὐνοϊκαὶ ἢ αἱ παροῦσαι, καθ᾽ ἃς πολλαὶ νεώτεραι ἀνακαλύψεις ἐγένοντο. Ἄλλως δὲ ἔλεγχος γινόμενος πρὸς θεραπείαν, οὐχὶ δὲ πρὸς ἀπέχθειαν, καὶ ἀπορρέων ἐξ ἁγνοῦ πρὸς τὴν ἐπιστήμην ζήλου, οὐδένα δ᾽ ἐπιλογισμὸν μοχθηρὸν ὑποκρύπτων ὀφείλει νὰ γίνηται ἀποδεκτός. Ὁ ἀνδρῶν ἁπάντων σοφώτατος Σωκράτης ἐξήνεγκεν ἀρίστην περὶ τούτου γνώμην εἰπὼν τὰ χρυσᾶ τάδε. «(εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων) τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων, εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγω, ἡδέως δ᾽ ἂν ἐλεγξάντων, εἴ τίς τι μὴ ἀληθὲς λέγοι, οὐκ ἀηδέστερον μέντἂν ἐλεγχθέντων ἢ ἐλεγξάντων· μεῖζον γὰρ αὐτὸ ἀγαθὸν ἡγοῦμαι, ὅσῳπερ μεῖζον ἀγαθόν ἐστιν αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου ἢ ἄλλον ἀπαλλάξαι· οὐδὲν γὰρ οἶμαι τοσοῦτον κακὸν εἶναι ἀνθρώπῳ ὅσον δόξα ψευδής» (1).

Τὰς δὲ ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν μαρτυρίας μετεχειρισάμεθα πρὸς ὀρθὴν γραφὴν τῶν λέξεων τῶν ἄλλοτε ἄλλως φερομένων. Αἱ ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν μαρτυρίαι εἶναι χρησιμώταται, ὡς ἔφθημεν εἰπόντες, καὶ τὰ μέγιστα συμβάλλονται εἰς λύσιν πολλῶν γραμματικῶν καὶ φιλολογικῶν ζητημάτων. Λυπούμεθα ὅτι διὰ τὸ ῥῆμα σκηνῶ ποικίλως φερόμενον καὶ σκηνάω-ῶ καὶ σκηνέω-ῶ καὶ σκηνόω-ῶ, καίπερ ἀναζητήσαντες, πλὴν μιᾶς καὶ ταύτης οὐχὶ πολὺ ἀρχαίας (306—302 π. Χ.) δὲν ηὕρομεν ἄλλας ἐν ἐπιγραφαῖς μαρτυρίας πρὸς διάγνωσιν τοῦ ἀληθοῦς τύπου αὐτοῦ (2).

Τοὺς ποιητικοὺς δὲ καὶ μεταγενεστέρους τύπους μνημονεύομεν ἐν ταῖς σημειώσεσιν ἢ διαλαμβάνομεν ἐν ἀγκύλαις. Καὶ τοῦτο δὲν ἐποιήσαμεν ἐν ἅπασι τοῖς ῥήμασι· διότι ἡ πρόθεσις ἡμῶν δὲν ἦτο

(1) Πλάτ. Γοργί. σ. 458, α′.

(2) Ὅρα ἐνταῦθα τὸ *σκηνόω—ῶ*. Τὴν ἐξ ἐπιγραφῆς μαρτυρίαν ταύτην ὀφείλομεν τῷ Κ. Μυλωνᾷ, ᾧ τινι ἐκφράζομεν εὐχαριστίας.

νὰ ποιήσωμεν Λεξικὸν ἁπάντων τῶν ῥημάτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλὰ μόνον τῆς Ἀττικῆς πεζογραφικῆς διαλέκτου.

Τὰ δὲ ῥηματικὰ παράγωγα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα σημειούμεθα ἐν παρενθέσει (διὰ τοῦ ποιητ. καὶ μτγ.), τὰ δὲ Ἀττικὰ ἢ δὲν σημειούμεθα ἢ σπανίως ἐν παρενθέσει (διὰ τοῦ Ἀττικ.)· διότι εἶναι εὐνόητον ὅτι, ὅταν ὁρίζωνται τὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα, τὰ μὴ ὁριζόμενα εἶναι Ἀττικά. Πρὸς τρανοτέραν δὲ κατάδειξιν τῆς συγγενείας μετεχειρισάμεθα ἔκ τε τῆς Λατινικῆς καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν γλωσσῶν μαρτύρια.

Ἐπειδὴ δ' ἐν ταῖς σημειώσεσιν ὑπάρχουσιν ἐτυμολογίαι καὶ Ὁμηρικῶν λέξεων καὶ ἄλλων πολλῶν ἁπλῶν ἢ συνθέτων σχέσιν ἐχουσῶν πρὸς τὸ ἐτυμολογούμενον, πρὸς δὲ καὶ ἄλλαι παρατηρήσεις περὶ τῆς διαφορᾶς συνωνύμων καὶ τῶν τοιούτων, ὧν ἡ ταχεῖα εὕρεσις δὲν εἶναι εὐχερής, ἐπιτάσσομεν ἐν τέλει δύο ἀλφαβητικοὺς πίνακας, Ἑλληνικὸν καὶ Λατινικόν.

Ἐὰν δὲ τοῖς εὐεργέταις δίκαιον εἶναι νὰ ἀπονέμηται ἀείποτε εὐγνωμοσύνη, ἡμεῖς ὑπολαμβάνοντες ὅτι προσφέρομεν μικράν τι δεῖγμα τῆς κοινῇ ὀφειλομένης χάριτος τῷ κυρίῳ Ἡροκλεῖ Βασιάδῃ, ἀνδρὶ ἰατρῷ, φιλολόγῳ καὶ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν τοῖς μάλιστα εὐεργέτῃ, οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ αὐτῷ δικαιότερον ἐνομίσαμεν νὰ ἀφιερώσωμεν τὴν βίβλον ταύτην καὶ δηλώσωμέν πως τὴν πρὸς αὐτὸν τιμὴν ἡμῶν διὰ τὰς ὑπὲρ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων δραστηρίους καὶ εὐεργετικωτάτας ἐνεργείας αὐτοῦ.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ ἡμέτερον τόδε πόνημα, ὅπερ ἐπὶ χρησταῖς ἐλπίσιν εἰς τὸ φιλολογικὸν κοινὸν παρέχομεν καὶ δι' ὃ ὀφείλομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν τῷ κυρίῳ Ἀνέστῃ Κωνσταντινίδῃ ἀναλαβόντι προθύμως τὴν δαπάνην τῆς πρώτης ταύτης ἐκδόσεως. Ἐὰν δ' ἐπετύχομεν ἢ μή, ἄλλοι κρινέτωσαν. Ἡμεῖς ἀείποτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἔσχομεν τὴν ἠθικὴν ἀμοιβὴν τῆς συνειδήσεως ὅτι εἰργασάμεθα ἀποβλέποντες εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολουμένων.

Ἐν Ἀθήναις Ὀκτωβρίου ἀρχομένου 1887.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΖΗΚΙΔΗΣ.

Α

ἀβουλῶ (οὐ βούλομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Πολ. 437, γ'. Ἐπιστ. 347, α'. Δημ. Ἐπιστ. Β', § 17) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *ἀβούλητος* (Πλάτ. Νόμ. 733, δ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις ἀπαντᾷ καὶ ἀόρ. ἀβουλήσας (Δίων Κάσ. ΝΕ', 9). Ὅρα βούλομαι περὶ ῥίζης καὶ παράβαλε καὶ Βεκκέρ. Ἀνέκδ. σ. 322, 3. 5. Κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι τὸ ῥῆμα.

ἁβρύνω (μαλθακὸν ποιῶ, καλλωπίζω τινά). Ποιητ. καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. παρατ. *ἡβρυνόμην* (=ἐσεμνυνόμην, ἐκαμάρωνον. Ξενοφ. Ἀγησ. θ', 2. Πλάτ. Ἀπολ. 20, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Ῥίζ. ἀπ-, ἁπαλὸς, ἁβρὸς, ὡς ἐκ τοῦ ὑπὲρ τὸ ὕβρις (ὅρα ἀπαλύνω).

ἀγάλλω (λαμπρύνω, φαιδρύνω τινά). Τοῦ ἐνεργ. μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως. Πλάτ. Νόμ. 931, α'. δ'.). Μέσ. *ἀγάλλομαι* (πλειστάκ.) καὶ παρατ. *ἠγαλλόμην* (ἐνίοτε), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ ποιητ. καὶ μτγ. καὶ παρατ. ἤγαλλον (Δίων Κάσσ. ΝΖ, 10), μέλ. ἀγαλῶ (Ἀριστοφ. Εἰρ. 399), ἀόρ. ἀγῆλαι (Εὐριπ. Μήδ. 1027. πρβλ. καὶ Δίων. Κάσ. ΜΔ', 48. Ἀριστείδ. Ι, 68) καὶ ἀορ. παθ. ἀγαλθῆναι (Δίων Κάσ. ΝΑ', 20). Γίνεται παρὰ τὸ ἀγλαὸς (ἐξ οὗ ἀγαλ-ὸς, ἀγάλ-jω) ἀγάλλω, ὡς ἄγγελ·ος (ἀγέλ-jω) ἀγέλλω (Cobet. Mnem. 1874, σ. 112), κατ' ἄλλους δὲ ἐκ ῥίζ. γαλ- (λαμπρὸν, εὔθυμον εἶναι), γάλ-α, γελ-ῶ, γελ-εῖν (λάμπειν ἀνθεῖν. Ἡσύχ.). Ὅρα γελῶ. Κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ γαF-, ἐξ οὗ τὸ ἄγαμαι, ὃ ἰδέ. Ῥημ. παράγ. ἄγαλ·μα (πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται. Βεκκ. Ἀνέκδ. 324, 5. 334, 18)· Τὸ δὲ ἀγλαὸς ἐκ ῥίζ. ἀγ-, σανσ. ag-nis=λατ. ig-nis (πῦρ), ἐξ οὗ καὶ αἴγλη (=ἀγ-ίλη). Παρὰ Ξενοφῶντι (Οἰκον. δ', 17) γράφεται «ἐπηγάλλετο . . . ἐπὶ τῷ ποιεῖν», ὅπερ ὁ Cobet νομίζων ἀνάττικον μεταγράφει εἰς «ἠγάλλετο» (Nov. Lect. 575).

ἄγαμαι (θαυμάζω) ἀποθ. (πλειςτ.) ἄνευ ὑποτακτ. καὶ προστακτ., παρατ. *ἠγάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 367, ε'. Ξενοφ. Συμπ. γ', 8), εὐκτ. *ἀγαίμην* (Ξεν. Οἰκ. κα', 10. Πλάτ. Παρμ. 129, ε'.) καὶ *ἄγαιντο* (Ξεν. Παιδ. Γ', γ', 6), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἠγάσθην* (πλειστάκ.) καὶ μέσ. ἀόρ. σπανίως μόνον τὸ *ἀγάσαιτο* (Δημ. 18, 204), ῥημ. ἐπ. *ἀγαστὸς* (πολλάκ.) καὶ *ἀξιάγαστος* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ι', 2).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ ὁ μέσ. μέλ. ἀγάσομαι (Ὀδ. Δ, 181. Ν, 173) καὶ μτγ. ἀγασθήσομαι (Θεμίστ. ΚΖ', 337). Ῥιζ. γαF-, γασ-, γα-, γη-, γαῦ-ρος (ἀγέρωχος), γα-ί-ω (ὑπερηφανεύομαι), γέ-γη-θα, γη-θέ-ω, γῆθος, γά-

νυ-μαι, γά-νος (λαμπρότης), ἀ-γαυ-ὸς, ἀ-γαυ-ρὸς (ὑπερήφανος), ἀ-γα-ί-ομαι καὶ ἄγα-μαι καὶ ἄγη (θάμβος), ἀγά-πη, -ῶ, λατ. gau-deo (ἥδομαι) gavisus, gaudium (χαρὰ, ἡδονὴ), Γανυμήδης (=ἡδυγνώμων. Ξενοφ. Συμπ. η', 30).

ἀγανακτέω-ῶ (πολλάκ. καὶ δι-, ὑπερ-), παρατ. *ἠγανάκτουν* (πολλάκ.), μέλ. *ἀγανακτήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἠγανάκτησα* (πλειστάκ. καὶ ὑπερ-), παρακ. *ἠγανάκτηκα* (σπαν. Δημ. 21, 108) καὶ ῥημ. ἐπ. *ἀγανακτητὸς* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 511, ϐ'.).

ΣΗΜ. Εὕρηται καὶ ἠ γ α ν ά κ τ η ν τ α ι (Ὑπερείδ. Δηλιακ. παρ' Ἑρμογ. IV, σ. 445), ὅπερ εἶναι πλημμελές, διότι ὁ τύπος ἀ γ α ν α κ τ ε ῖ σ θ α ι εἶναι βάρβαρος, καὶ μέσ. ἀόρ. ἀ γ α ν α κ τ η σ α μ έ ν η (Λουκιαν. Ἐνύπ. 4, ὅπερ διορθοῦται εἰς «ἀγανακτήσασα». Ὅρα Mnemos. 1874. σ. 428). Γίνεται ἴσως ἐκ τοῦ ἄ γ α ν ἀ κ τ ὸ ς (ἄγω), ἀγαν-ακτέω=ὡς τὸ βαρέως φέρω, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἄ γ α ν ἄ χ θ ο μ α ι (ἀγαναχθέω) καὶ ἰων. ἀ γ α ν α κ τ έ ω, ἀγανάκτησις, ἀγανακτητικὸς, ἀγανακτητέον (μτγ.). Ὅρα καὶ Διονυσ. Θερειαν. Φιλολ. Ὑποτυπ. σ. 345).

ἀγαπάω-ῶ (πλειςάκ.), παρατ. *ἠγάπων* (πολλάκ. καὶ ὑπερ-), μέλ. *ἀγαπήσω* (πολλάκ.), ἀόρ. *ἠγάπησα* (πολλάκ.) καὶ παρακ. *ἠγάπηκα* (Ἰσο. 15, 147. Πλάτ. Ἐπις. 327, ϐ'. Δημ. 61, 18. Προοίμ. 32. Δημάδ. 2). Παθ. *ἀγαπῶμαι* (πλειςάκ.), παρατ. *ἠγαπώμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 600 γ'. Δημ. 59, 35), ἀόρ. *ἠγαπήθην* (σπανίως Πλάτ. Λῦσ. 215 α'. Πολ. 600, ϐ'. Δημ. 61, 30) καὶ παρακ. *ἠγάπημαι* (σπαν. Δημ. 61, 9. 26), ῥῆμ. ἐπίθ. *ἀγαπητὸς* (πλειστάκ.) καὶ *ἀγαπητέον* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 358, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα ἄ γ α μ α ι.

ἀγγέλλω (ἀναγγέλλω, μηνύω) (καὶ δι-, ἀπ-, εἰς-, ἐπ-, παρ-, περι-), παρατ. *ἤγγελον* (καὶ ἀπ-, εἰς-, ἐπ-, παρ-, περι-, ἀν-), μέλ. *ἀγγελῶ* (καὶ ἀπ-, εἰς-, ἐξ-, παρ-), ἀόρ. *ἤγγειλα* (καὶ δι-, ἀπ-, ἐπ-, εἰς-, παρ-, περι-, ἀν-, ἐξ-, προ-), παρακ. μόνον σύνθετος (εἰς-, ἀπ-, ἐπ-, κατ-, προ-, περι-) *ἤγγελκα*, ὑπερσ. *ἀπηγγέλκειν* (Δημ. 19, 23) καὶ *ἐπηγγέλκειν*. (Δημ. 47, 66). Παθ. *ἀγγέλλομαι* (καὶ δι-, ἀπ-, εἰς-, παρ-, περι-), μέσ. *ἐπαγγέλλομαι* (καὶ κατεπ-), παρατ. παθ. *ἠγγελλόμην* (καὶ ἀπ-, εἰς-, παρ-, ἐξ-), μέσ. *ἐπηγγελλόμην* (πολλάκ.), μέλ. παθ. *ἀπαγγελθήσομαι* (Δημ. 19, 324), ἀόρ. παθ. *ἠγγέλθην* (καὶ δι-, ἀπ-, ἐξ-, εἰς-, προ-, παρ-, ἐπ-), μέσ. ἀόρ. *ἐπηγγειλάμην* (πλειςάκ.), παρακ. παθ. *ἤγγελμαι* (καὶ ἀπ-, δι-, εἰς-, παρ-, ἐπ-, προς-, κατεπ-), ὑπερσ. μέσ. *ἐπηγγέλμην* (Λυσί. 28, 4. Cobet), ὑπερσ. παθ. *ἠγγέλμην* (καὶ παρ-, προσ-, ἐξ-, εἰσ-), ῥημ. ἐπίθ. *κατάγγελτος* (σπαν. Θουκ. Ζ', 48), *ἐξάγγελτος* (σπαν. Θουκ. Η', 14), *αὐτεπάγγελτος* (Ἰσοκρ. Δημόν. 25).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. ἀ γ - (ἄγω), ἀ γ ε λ- (ἐξ οὗ καὶ ἀγέλ-η) καὶ διὰ ῥινοφθογγήσεως ἄ γ γ ε λ ο ς, ἀ γ γ έ λ λ ω (=ἀγγέλ-j-ω), ἄγγελ-μα, κατ' ἄλλους ῥίζ. γ ε λ. πρβλ. γερμ. gellen (ἠχεῖν, βροντᾶν).

ἀγείρω (συναθροίζω) (ἐνίοτε καὶ συν-), παρατ. *ἤγειρον* (Ἰσοκρ. 16, 7. πρβλ. καὶ ψ. Ἀλκιδάμ. 1, 20), ἀόρ. *ἤγειρα* (ἐνίοτε καὶ συν-). Μέσ. καὶ παθ. *συναγείρομαι* καὶ μέσ. *περιαγείρομαι* (σπανίως. Πλάτ. Πολ. 621. δ'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμ. *ἀγείρω ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Πρωταγ. 328, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. γ ε ρ (λατιν. gero) καὶ α ἀθροι-

στικὸν ἢ προτακτικόν, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἄ γ ω (Ι. Οἰκον. Φιλ. Ὑποτυπ. σ. 346). ἀγείρω (=ἀγέρ-jω, αἰολ. ἀγέρρω), ἀγορ-ά, ἀγορεύω (ὁμιλῶ ἐν συνελεύσει), ἄγυρις (ποιητ.) παν-ήγυρις, ὁμ-ήγυρις, ἀγύρτης, σ υ ν α γ υ ρ τ ὸ ν ὕ δ ω ρ (Πλάτ. Νόμ. 845, ε'.), ὃ ἴσως γραπτέον «σ υ ν α γ ε ρ τ ό ν,» σ υ ν α γ ε ρ μ ὸ ς (Πλάτ. Πολιτικ. 272, α'., ἔνθα κακῶς γράφεται σ υ ν α γ υ ρ μ ό ς (ὅρα Πολυδ. Γ', 129), ἀγερμὸς (Bekk. Ἀνέκδ. 326, 21. Corp. Inscr. Graec. 2656).

ἀγιστεύω (ἱεροθυτῶ) (Δημ. 59, 78) καὶ μέλ. *ἀγιστεύσω* (Πλάτ. Νόμ. 759, δ'.) μόνον, τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Βάκχ. 74). Ῥίζ. ἀ γ -, σανσ. jag, jag'-âmi (θύω, λατρεύω), jag-us, jag-am, jag'-nam (θυσία), jag'-jas (ἄξιος λατρείας), ἅζομαι (εὐλαβοῦμαι), ἅγιος (ἱερός), ἁγ-νός, ἁγ-ίζω, ἐξάγιστος (Δημ. 25, 93. κτλ), ἐναγίζω (καθιερῶ, θύω), ἅγ-ος (ἅγνισμα, θυσία. Ἡσύχ.), ἁγνεύω, ἁγνίζω, ἁγιστεύω, «βάγιος, μέγας» (Ἡσύχ.)=Fάγιος.

. **ἁγνεύω** (εἰμὶ ἁγνός, καθαρὸς) (ἐνίοτε) καὶ παρακ. *ἥγνευκα* (Δημ. 22, 78. 24, 186) μόνον παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγοις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἱκ. 223), ἁγνεία, ἅγνευμα (ποιητ.). ὅρα ἁ γ ι σ τ ε ύ ω καὶ ἁ γ ν ί ζ ω.

ἁγνίζω (καθαρίζω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παθ. ἐνεστὼς *ἁγνίζομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 366, α').

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Αἴ. 640). ἁγνισμός (μτγ.), ἅγνισμα (ποιητ.) ἁγνιστικός (μτγ). Ὅρα ἁ γ ι σ τ ε ύ ω. «Ἁ γ ν ε ύ ω ἐ γ ώ, ἁ γ ν ί ζ ω δὲ ἕ τ ε ρ ο ν» (Λεξικ. Vindobon. σ. 12, 9. Nauck).

ἀγνοέω-ῶ (δὲν γνωρίζω, ἀπατῶμαι), παρατ. *ἠγνόουν* (πλειστ.), μέλ. *ἀγνοήσω* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἠγνόησα* (πλειςάκ.), παρακ. *ἠγνόηκα* (πολλάκ.). Παθ. *ἀγνοοῦμαι* (πολλάκ.), παρατ. *ἠγνοούμην* (πολλάκ.), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *ἀγνοήσομαι* (σπαν. Δημ. 18, 249), ἀόρ. παθ. *ἠγνοήθην* (πολλάκ.), παρακ. *ἠγνόημαι* (Ἰσο. 15, 171. Αἰσχίν. 1, 44. 3, 162.). Τὸ δὲ μέσ. ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυσιν *ἀγνοῶ ἐμαυτὸν* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ'. ζ', 9. θ', 6. Δ', ϐ', 25. Δημ. 10, 74, κτλ.).

ΣΗΠ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ μτγ. καὶ παθ. μέλλ. ἀ γ ν ο η θ ή σ ο μ α ι (Λουκιαν. Ζεὺς τραγ. 5). Ῥίζ. F ν ο- (νο-έω), γ ν ο-, ἀ-γνο-έω-ῶ (καὶ ἐπικ. ἀγνοι-έω) παραγ. ἄγνοια, ῥημ. ἐπίθ. ἀγνοητέον (μτγ.), λατ. gnosco (γιγνώσκω), i-gnôro (ἀγνοῶ).

ἄγνυμι (συντρίβω). Ἁπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι πάντοτε σύνθετον *κατάγνυμι*, [τὸ δὲ *κατάγνύουσι* διορθ. εἰς «*καταγνύναι*». Ξενοφ. Οἰκ. ς', 5], ἀόρ. *κατέαξα* (πολλάκ.), παρακ. ϐ'. *κατέαγα* (πολλάκ., ὅςτις εἶναι παθητ.=εἰμὶ συντετριμμένος), ὑπερσ. *κατεαγὼς ἦν* (ὡς παθητ. Πλάτ. Γοργ. 524, γ'.), μετ' ὀλ. μέλ. *κατεαγὼς ἔσομαι* (Πλάτ. Γοργ. 469, δ'.). Παθ. *κατάγνυμαι* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 342, ϐ'.), ἀόρ. παθ. *κατεάγην* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, εὕρηται δὲ σύνθετον καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων (περι-, προς-, ὑπ-, ἀπ-, συν-, ἀμφι-, περικατ-, συμπερι-), ἀλλ' οὐδὲν τούτων Ἀττικόν. Τύποι μτγ. κ α τ ε ά χ θ η ν καὶ κ α τ έ α γ μ α ι (Ὅρ. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. τόμ. Α'. σ. 75—94. 633.) Ῥίζ. Fᾱγ, (Fέ-Fαγα, ἔ-Fαξα, ἐ-Fάγην),— ἄγνυμι, κατακτὸς (Ἀριστοτ. Μετεωρ. 4, 9. Ἱστ. Ζῴ. 4, 1), ἀκτή (παραθαλάσσιον), ἀκτῆ (φυτόν, κουφοξυλιά), ὠτοκάταξις, κυματ-ωγή, Ἀττική (κατὰ Μ. Ἐτυμ. καὶ Κούρτιον κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ ἀντὶ Ἀκ-τική, διότι τὸ πρῶτον ὄνομα αὐτῆς ἦν Ἀκτή), σανσ. bhang', bhanag' - mi

(θραύω, διαρρηγνύω), bhangas (ῥῆγμα), bhang-is (ῥῆξις), bhang-uras (θραυστός), λατ. vagari, λιθ. vingis.

ἀγνωμονέω-ῶ (εἰμὶ ἀγνώμων, ἀχάριστος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ξενοφ. Ἑλλ, Α', ζ', 33. Δημ. 18, 74), ἀόρ. *ἠγνωμόνησα* (Δημ. 18, 248) καὶ ὑπερσ. *ἠγνωμονήκειν* (Δημ. 18, 94), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ μτγ. καὶ παθ. ἀ γ ν ω μ ο ν ο ῦ μ α ι (προςβάλλομαι ἀδίκως. Πλούταρχ. Κάμιλ. 18. Ἀντών. 124, κτλ), ἀγνώμων, ἀγνομονῶ, ἀγνωμοσύνη.

ἀγοράζω (καὶ ἀντ-), παρατ. *ἠγόραζον* (πολλάκις) μέλλ. *ἀγοράσω* (μᾶλλον ποιητικὸς καὶ μτγ. ἀντ'αὐτοῦ δὲ οἱ πεζ. Ἀττικοὶ μετεχειρίζ. τὸν ὠνήσομαι· «*ὠνήσομαι κάλλιον ἢ ἀγοράσω*». Θωμ. Μάγιστρος), ἀόρ. *ἠγόρασα* (καὶ ἀντ-, κατ-), παρακ. *ἠγόρακα* (σπαν. Δημ. 32, 14). Μέσ. *ἀγοράζομαί τι* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', γ', 14) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἠγορασάμην* (Δημ. 50, 55). Παθ. παρατ. *ἠγοραζόμην* (Δημ. 50, 25), ἀόρ. παθ. *ἠγοράσθην* (Δημ. 59, 46) καὶ *ἀντηγοράσθην* (Δημ. 35, 23), παρακ. *ἠγόρασμαι* (Ἰσαῖ. 8, 23. Δημ. 35, 19).

ΣΗΜ Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, τίθεται δὲ καὶ ἀμετ. (=διατρίβω ἐν ἀγορᾷ) καὶ μετβ. (= ὠνοῦμαι, ἀγοράζω) (ὅρ. Bekk. Ἀνέκδ. 300, 7. 20, 6.), ἀγόρασμα, ἀγοραστής, ἀγόρασις καὶ ἀγορασία. Ὅρ. ἀ γ ε ί ρ ω.

ἀγορεύω (ὁμιλῶ ἐν συνελεύσει) (καὶ συν-, προσ-, κατ-, προ-, ἀπ-, ὑπ-, προαπ-, καὶ δι- (Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ.), παρατ. *ἠγόρευον* (καὶ συν-, ἀπ-, κατ-, προ-), μέλλ. *προαγορεύσω* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 147 ε'.), συνήθως δὲ *συνερῶ, προςερῶ, κατερῶ, προερῶ, ἀπερῶ, ἐξερῶ*, ἀόρ. α'. *ἀπηγόρευσα* (1) (Πλάτ. Θεαίτ. 200, δ'. Δημ. 40, 44. 55, 4), *ἀνηγόρευσα* (Δημ. 18, 54. 84 καὶ CIA. Β', 809, α, 197. 325 π. Χ.), *προςηγόρευσα* (Πλάτ. Σοφ. 219, β'. Ἐπιστ. ιϛ'. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', β'. 1. Δημ. 39, 38. 61, 32. Λυκοῦργ. 9. 18.), *συνηγόρευσα* (Δημ. 19, 178), συνήθως δὲ ἀόρ. β'. *ἀπεῖπον, ἀνεῖπον, προςεῖπον, συνεῖπον, ἐξεῖπον, κατεῖπον, ὑπεῖπον, διεῖπον προεῖπον, προαπεῖπον, ἐπανεῖπον* (Θουκ. Ϛ', 60), παρακ. [*προηγόρευκα* (ψ. Δημ. 11, 20), *προςηγόρευκα* (ψ. Δημ. Ἐπις. Δ'. 4)] καὶ *συνείρηκα, προςείρηκα, ἀπείρηκα, προείρηκα, κατείρηκα, διείρηκα, προαπείρηκα*, ὑπερσ. *ἀπειρήκειν* καὶ *ἀπειρηκὼς ἦν* (Ἰσοκρ. Ἐπις. Γ'. 4). Παθητ. *ἀγορεύομαι* (καὶ προς-, ὑπ-, προ-, ἀν-), παρατ. σύνθετος — *ἠγορευόμην*, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *προαγορεύσομαι* (Ξενοφ. Ἱππικ. β'. 7), μέλ. παθ. *προςρηθήσομαι, ἀναρρηθήσομαι* καὶ *ἀπορρηθήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἀνηγορεύθην* (Ξενοφ. Κυν. α', 14. Πορ. α', 14. CIA. Β', 251, 22. 307 π. Χ.) καὶ *προςηγορεύθην* (Πλάτ. Πολιτικ. 288, γ', Δημ. 40, 1) καὶ συνήθως *ἀνερρήθην, ἀπερρήθην, προςερρήθην, διερρήθην* καὶ *ἀντιπροςερρήθην*, παρακ. παθητ. *προείρημαι διείρημαι, ἀνείρημαι, προςείρημαι, ἀπείρημαι*, ὑπερσ. *ἀπειρήμην* καὶ *ὑπειρημένος ἦν* (Ἰσαῖ. 11, 12), ῥημ. ἐπ. *ἀπόρρητος* (πλειστ.), *προςρητέος*

(1) Δὲν θεωροῦνται ὡς Ἀττικοὶ οἱ α' ἀόρ. καὶ διορθοῦνται ἢ εἰς παρατατικοὺς ἢ εἰς τοὺς ἀορ. εἰς —εῖπον (ὅρα **Mnemos.** 1875 σ. 262.).

(πλειστ.), *προςαγορευτέος* (Πλάτ. Φαίδ. 104, α'.) καὶ *ἀπορρητέον* (Πλάτ. Ἀλκιβ. 124, δ'. κατὰ διόρθωσ. Cobet ἀντὶ τοῦ «*ἀποκνητέον*»).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ῥημ. παράγ. ἀγόρευσις (μτγ.), προςαγόρευσις (μτγ.), προςαγόρευμα (μτγ.), πρόςρησις, πρόςρημα, προςρητός (μτγ.), ἀγορευτός (μτγ.), προςαγορευτός (μτγ.), ἀναγόρευσις, ἀπαγόρευσις (μτγ.), ἀπαγορευτέος (μτγ.). Ὅρα ἀ γ ε ί ρ ω. Εὕρηται καὶ δ ι α γ ο ρ ε υ ό μ ε ν ο ι (Πλάτ. Νόμ. 757, α'.), ὃ ὁ Cobet μεταγράφει εἰς «δ ι α γ ε ν ό μ ε ν ο ι». Φέρεται δὲ καὶ ἀόρ. β'. π ρ ο ς α ν ε ῖ π ο ν (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', α', 11), ὃν ὁ Cobet γράφει «π ρ ὸ ς ἀ ν ε ῖ π ο ν».

ἀγρεύω (θηρεύω, συλλαμβάνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (Ξενοφ. Ἱππάρχ. δ', 18. Κυνηγ. ιβ', 6) καὶ παθ. *ἀγρεύομαι* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', γ', 8. Λακεδ. Πολ. ε', 3), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Β', 95), καὶ μέσ. ἀ γ ρ ε ύ σ ε τ α ι (Λυκόφρ. 665), ἠ γ ρ ε ύ σ α σ θ ε (Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 1163), ἄγρευμα, ἄγρευσις (μτγ.), ἀγρευτής (ποιητ.), ἀγρευτός (ποιητ.) ἀγρευτικός. Ῥίζ. ἀ γ-, ἄγ-ω, ἀγ-ινέω (κινῶ), ἀγός, ἄκ-τωρ, ἀγ-ών, ἀγ-υιά, ὄγ-μος (αὐλακιά), ἄγ-ρα (θήρα, κυνήγιον), πυρ-άγρα, κρε-άγρα, ποδ-άγρα, ζωγρέ-ω, ἀγρέω (ποιητ.), ἀγρεύω, ἀγρε-μὼν (θηρευτής. Ἡσύχ.), παλιν-άγρετος, ἄξιος (μνᾶς=μνᾶν ἄγων), ἄγα-ν (πολύ, κυρίως ὁ φέρων, σύρων), σανσ. ag'-âmi (εἶμι, κινῶ, πάλλω), ag'-as (κινῶν), ag'-man (ἀγέλη) ag'-mas (ὁδός), âg'-is (δρόμος), λατ. a-go, (φέρω, ἄγω), ag-men (στρατιά, ἀγέλη), ag-i-lis (εὐκίνητος), actor (ἐλατήρ), ac-tus (φορά), actio (πρᾶξις).

ἀγριαίνω (γίνομαι ἄγριος, ἐξοργίζομαι, ἐρεθίζομαι, οὗ ἀντίθ. τὸ ἡμεροῦμαι) καὶ *ἐξαγριαίνω*, (Πλάτ. Λῦσ. 206, β'.), παρατ. *ἠγρίαινον* (Πλάτ. Πολ. 393, ε'.), μέλλ. *ἀγριανῶ* (Πλάτ. Πολ. 501, ε'.). Παθ. *ἐξαγριαίνομαι* (Πλάτ. Πολ. 336, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις ἀόρ. ἠ γ ρ ί ᾱ ν α (Δίων Κάσ. ΜΔ', 47. Ἀχιλ. Τάτ. 2, 7. Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστορ. Β', 13), ἀ γ ρ ι α ί ν ο μ α ι (Ἀθήν. Γ', § 56), ἠ γ ρ ι α ι ν ό μ η ν (Πλούταρχ. Ἀντ. 58), ἀ γ ρ ι α ν θ ή σ ο μ α ι (Δανιὴλ ιά, 11), ἠγριάνθην (Διόδωρ. ΚΔ', α', 2). Ῥιζ. ἀγρ-ός (σανσ. ag'ras, λατ. ager agri, γοτθ. akr-s, γερμ. Acker), ἀγρότερος (ποιητ. παραθετ.=ἄγριος, ἀγροδίαιτος), ἄγριος, ἀγριαίνω, ἐξαγριῶ, ἄγροικος (σκληρὸς καὶ ἀπαίδευτος ἢ ὁ ἐν ἀγρῷ οἰκῶν. Τίμαι. ἐκ τῶν λέξ. Πλάτων. Θωμ. Μάγιστρ.), ἀγροικία, ἀγροικίζομαι. Πρβλ. Πολυβ. Θ', **12**: «ἀ γ ρ ο ι κ ί α δ ὲ κ α ὶ ἄ γ ρ ο ι κ ο ς ὁ σ κ α ι ό ς, κ α ὶ ἀ γ ρ ο ῖ κ ο ς ὁ ἐ ν ἀ γ ρ ῷ ζ ῶ ν· ἐ π ὶ δ' ἀ μ φ ο ῖ ν ὁ ἄ γ ρ ι ο ς».

ἀγριόω-ῶ (ποιῶ τινα ἄγριον). Μόνον ὁ σύνθετος ἐνεστὼς *ἐξαγριῶ* (Πλάτ. Νόμοι 935, α'.), ἀόρ. παθ. *ἀπηγριώθην* (Πλάτ. Πολιτικ. 274, β'.), παρακ. *ἠγρίωμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 24) καὶ *ἐξηγρίωμαι* (Πλάτ. Νόμ. 870, α'. Αἰσχ. 1, 98), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ τῷ Ἡροδότῳ (ϛ', 123: ἀγρίωσα). Ὅρα ἀ γ ρ ι α ί ν ω.

ἀγροικίζομαι (φέρομαι ἀγροίκως, χωριατικα), ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Θεαίτ. 146, α'. καὶ μτγ.). Ὅρα *ἀγριαίνω*.

ἀγρυπνέω-ῶ (εἰμὶ ἄγρυπνος, ἐγρηγορῶ) (ἐνίοτε), παρατ. *ἠγρύπνουν* (Αἰσχίν. 2, 128), μέλ. *ἀγρυπνήσω* (Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 17) καὶ ἀόρ. *ἠγρύπνησα* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Παρὰ Μενάνδρῳ καὶ παρακ. ἠ γ ρ ύ π ν η κ α (παρ' Ἀθην. Δ', σελ. **172**, α'.). Ἄ γ ρ-υ π ν ο ς (=ἄ-υπνος), ἀγρυπνῶ, ἀγρυ-

πνητέον (μτγ.), ἀγρυπνία, ἀγρυπνητικὸς (μτγ.), ἄγρ-υπνος (κυρίως = ὁ φέρων τὸν ὕπνον ἢ ἐλαύνων· ὅρα ἀ γ ρ - ε ύ ω).

ἀγχιστεύω (εἰμὶ ἀγχιστεύς, πλησιέστατος συγγενής). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ἰσαῖ 11, 11. Δημ. 44, 62).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Τρῳ. 224), ἀγχιστεὺς (Ἡρόδ. καὶ μτγ.), ἀγχιστεύω, ἀγχιστεία. Ὅρα ἄ γ χ ω.

ἄγχω (πνίγω, σφίγγω τὸν λαιμόν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Δημ. 19, 208. 47, 60. 54, 20). Παθ. *ἄγχομαι* (Δημ. 47, 59), μέσ. *ἀπάγχομαι* (Θουκ. Δ', 48. Ἀνδοκ. 1, 125. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 25), παρατ. *ἀπηγχόμην* (Θουκ. Γ', 81) καὶ μέσ. ἀόρ. *ἀπηγξάμην* (Ξενοφ. Ἱέρ. ζ', 13. καὶ ποιητ. καὶ μτγ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μτγ. καὶ παρατ. ἦ γ χ ο ν (Ἀριστ. Σφῆκ. 1039), μέλ. ἄ γ ξ ω (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 638. Λουκιαν. Νεκ. Διάλ. κϐ', 1), ἀορ. ἦ γ ξ α καὶ ἀ π ῆ γ ξ α (μτγ.), μέλ. μέσ. ἀπάγξομαι (Λουκια. ἀλεκτρ. 16). Ῥίζ. ἀ χ -. ἄχ-νυμαι, ἀχ-εύω (θλίβομαι), ὄχ-ος (θλῖψις), ἄχ-θ-ος (βάρος), ἄχθομαι, ὄγχ-ι, ἀγχοῦ (ἐγγύς), ἆσσον (= ὄγχιον, σανσ. ahijas), ἀσσοτέρω καὶ τὸ Ὁμηρ. ἐπ-ασσύτεροι (ἔνθα τὸ υ = ο αἰολικ.), ἄγχω (στενοῦν, πνίγειν), ἀγχόνη. Καὶ ἀχὴν (ἐνδεής), ἀχηνία (χρημάτων ἔλλειψις), ἠχῆνες (πτωχοί. Ἡσύχ.), λατ. eg-eo (πένομαι, δέομαι), ind--ig-eo, egênus, σανσ. ah-us (στενός, θλῖψις), ah-as, ah-a-tis (στενοχωρία). agh-an (κακόν, ἁμαρτία), ζενδ. agh-a-na (συνοχή, σχοινίον), λατ. ango (ἄγχω), ang-u-stus (στενός), ang-or (ἀγχόνη). Ἐνταῦθα κατὰ Κούρτιον ἀνήκει καὶ τὸ ἐγγὺς (σανσ. ah-us, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔν-γυον (ἐγγυῶ) = τὸ ἐν χειρὶ κείμενον), καὶ τὸ ἔχις λατ. (anguis), ἔχιδνα, ἔγχελυς (λατ. anquilla).

ἄγω (φέρω) (καὶ ἀν-, δι-, κατ-, ἐν-, ἐξ-, εἰς-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-, προς-, συν-, ἀνταν-, ἐπαν-, συνεπ-, συνεν-, κτλ.), παρατ. *ἦγον* (καὶ σύνθετος ὡς ὁ ἐνεστώς), μέλλ. *ἄξω* (καὶ ἀν-, δι-, κατ-, ἐξ-, εἰς-, παρ-, περι-, ἐπαν-, ἀνταν-), ἀόρ. *ἤγαγον* (καὶ ἀν-, δι-, κατ-, ἐξ-, εἰς-, παρ-, περι-, προ-, ἐπ-, ἐπεξ-, συνεξ-, κτλ.) παρακ. *συνῆχα* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ε', 22. Δ', ϐ', 8), *ἐξῆχα* (Δημ. 42, 19), *προῆχα* (Δημ. 19, 18. 25, 8). Μέσ. καὶ παθ. *ἄγομαι* (καὶ παρ-, ἐπ-, ὑπ-, εἰς-, ἐξ-, προς-, ἀν-, ἐπαν-, ὡς μέσ. δὲ περι-, κατ-, προ-, ἀντεπ-, ἐπικατ-, ἐπεις-, καὶ ὡς παθητ. ἀπ-, συμπερι-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἠγόμην* (καὶ ἀπ-, προς-, ὡς μέσ. δὲ κατ-, ἀν-, ὑπ-, ἐξαν-, ἀνταν-, ὡς παθητ. δὲ ἐξ-, παρ-, περι-, εἰς-), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *ἄξομαι* (Πλάτ. Πολ. 458, δ'.) καὶ *προςάξομαι* (Θουκ, Δ', 115), συνήθως δὲ ὡς μέσος σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, προς-, προ-, ἐπεις-), μέλλ. παθητ. *ἀχθήσομαι*, (ὃν ὁ Cobet γράφει «*ἀπαχθήσομαι*». Πλάτ. Ἱππ. Μ. 292, α'.) καὶ *προςαχθήσομαι* (Θουκ. Δ',87), *προϋπαχθήσομαι* (Δημ. 14, 4 κατὰ διόρθ. Cobet) καὶ *προαχθήσομαι* Αἰσχίν. 1, 70. Δημ. 18, 269), ἀόρ. μέσ. *ἠγαγόμην* (καὶ ἀν-, κατ-, ἐπ-, προ-, προς-, ὑπ-, εἰς-, ἐξ-, ἀνταν-), ἀόρ. παθ. *ἤχθην* (καὶ ἐξ-, εἰς, ἀπ-, παρ-, προς-, προ-, συν-, ὑπ-, ἀν-, κατ-, μετ-, [Ἀττ. Ἐπιγρ.]), ὅςτις κεῖται καὶ ὡς μέσος *ἀνήχθην* (καὶ ἐπαν-, συναν-), *κατήχθην*, *προήχθην*, *ἐξήχθην*, *ὑπήχθην*, παρακ. παθ. *ἦκται* καὶ *ἠγμένος* (Θουκ. ϛ', 100. Πλάτ. Νόμ. 781, α'. ϐ'. Ξενοφ. Κυνηγ. γ', 11. Δημ. 13, 15. 18, 9. καὶ προς- (μέσ. καὶ παθ.), εἰς- (παθ.), προ- (μέσ.), ἀν- (μέσ. καὶ παθ.), κατ- (παθ.), ἐπαν- (παθ.), προεις-

(παθ.), ἀντεις- (παθ.), ὑπ- (παθ.), ἀπ- (παθ.), προαν- (παθ.), παρ- (παθ.), ὑπερσ. παθ. *ἠγμένοι ἦσαν* (Θουκ, ϛ', 100) καὶ *συνῆκτο* (παθ. Δημ. 19, 317), *προῆκτο* (παθ. Δημ. 37, 13), *ἐπῆκτο* (παθ. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ζ', ζ', 57), *ἀνῆκτο* (παθ. Δημ. 56, 9) καὶ *ἀνηγμέναι εἶεν* (παθ. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α', 11), ῥημ. ἐπίθ. *ἐπακτός*, *ἐπεις-ακτος*, *ἀκτέον*, *ἐξακτέον*, *εἰςακτέον*, *προςακτέον*, *περιακτέον*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ ἀόρ. ἦ ξ α, παρακ. ἁπλοῦς ἦ χ α καὶ ἀ γ ή ο χ α, ὑπερσ. ἀ γ η ό χ ε ι ν εἶναι μτγ. ὅρα Ἡμετ. Γραμματ. Παρατηρ. εἰς ἀρχ. Ἑλλ. § 221. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 112—115. Ῥίζ. ἀγ-. ὅρα ἀ γ ρ ε ύ ω. Παράγ. ἀγωγεύς, ἀγωγή, ἀγώγιμος, ἀγωγός.

ἀγωνίζομαι. (ὑφίσταμαι ἀγῶνα, πολεμῶ) ἀποθ. ἐνεργ. (καὶ συν-, δι-, ἀντ-), παρατ. *ἠγωνιζόμην* (καὶ συν-, δι-, ἀντ-), μέλ. μέσ. *ἀγωνιοῦμαι* (καὶ συν-, δι-, ἀντ-), ὅςτις σπανίως κεῖται καὶ μετὰ παθ. διαθ. *ἀγωνιεῖται* (Δημ. 21, 7), ἀόρ. μέσ. *ἠγωνισάμην* (καὶ συν-, δι-, ἀντ-) καὶ ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἠγωνίσθην* (σπαν. Λυσί. 2, 34), παρακ. μέσ. *ἠγώνισμαι* (καὶ προ-, συν-), ὅςτις σπανίως ὡς παθ. *τὰ ἠγωνισμένα* (Δημ. 24, 145. Πρϐλ. καὶ Εὐριπ. Ἰκ. 465), ὑπερσ. μέσ. *ἠγωνίσμην* (Ἰσοκρ. 18, 1). ῥημ. ἐπίθ. *ἀναγώνιστος*, *ἀνανταγώνιστος*, *ἀγωνιστέον* καὶ *προαγωνιστέον*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀ γ ὼ ν (ὅρα ἀ γ ρ ε ύ ω), προάγων, ἀγωνίζομαι, ἀγώνισις, ἀγώνισμα, ἀγωνιστής, συναγωνιστής, ἀγωνιστικός. Ὁ ἀ γ ω ν ι σ θ ή σ ο μ α ι (Ἀριστείδ. σ. 504) καὶ τὸ κ α τ α γ ω ν ί ζ ο μ α ι εἶναι μεταγενέστερα.

ἀγωνιάω-ῶ (ἀγωνίζομαι, ἐν ἀγωνίᾳ εὑρίσκομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ *ὑπεραγωνιῶ* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 300, γ'.) καὶ παρακ. *ὑπερηγωνίακα* (Δημ. 61, 28), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἀγών, ἀγωνία, ἀγωνιῶ, παρατ. ἠ γ ω ν ί ω ν (Πολύϐ. Ι', μα', 2. Ἀθήν. ΙΓ', § 33), ἀόρ. ἠ γ ω ν ί α σ α (Τιμοκλ. παρ' Ἀθην. ΙΓ', § 27). Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα ἀ γ ρ ε ύ ω.

ἀγωνοθετέω-ῶ (εἰμὶ ἀγωνοθέτης, τίθημι ἀγῶνα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Θουκ. Γ'. 38. Πλάτ. Συμπ. 184, α'.) καὶ μέλ. *ἀγωνοθετήσω* (Δημ. 9, 32), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἀγωνοθέτης (Ξενοφ. Ἀνάϐ. Γ', α', 21), ἀγωνοθεσία (μτγ.) ἀγωνοθετῶ. Περὶ ῥίζ. ὅρ. ἀ γ ρ ε ύ ω.

ἀδελφίζω (λέγω ἀδελφέ). Μόνον ἅπαξ παρ' Ἰσοκράτει ὁ ἐνεστὼς (Ἰσοκρ. 19, 30. Πρϐλ. καὶ Ἁρποκρατ. ἐν λέξ.).

ΣΗΜ. Ἀδελφὸς (α ἀθροιστ. καὶ δελφύς. «ἀ δ ε λ φ ο ὶ ο ἱ ἐκ τ ῆ ς α ὐ τ ῆ ς δ ε λ φ ύ ο ς γ ε γ ο ν ό τ ε ς· δ ε λ φ ὺ ς γ ὰ ρ ἡ μ ή τ ρ α» (Ἡσυχ.). Ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. § 426). ἀδελφίζω, σανσ. garbh-as (δελφύς), sa-garbh-jas (ἀδελφός).

ἀδημονέω-ῶ (εἰμὶ ἐν ἀδημονίᾳ, ψυχικῇ στενοχωρίᾳ, λυποῦμαι, ἀμηχανῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Θεαίτ. 175, δ'. Φαῖδρ. 251, δ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἀδημονῆσαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', δ'. 3).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εἶναι συχνὸν παρὰ Πλουτάρχῳ. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀ δ ή μ ω ν, ἀδημονία (μτγ.), ἀδημοσύνη (μτγ.), ἀδημονῶ, τὸ δὲ ἀ δ ή - μ ω ν παρὰ τὸ ποιητ. ἀ δ έ ω (= ἄδην ἔχω καὶ πεπληρωμένος εἰμί, ἀηδῶς διατεθειμένος), «ἄ δ ε τ α ι, π ί μ π λ α τ α ι, κ ο π ι ᾶ τ α ι». Ἡσύχ.). Κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ (ἀ-ηδέω) ἀδέω, ὡς ἀδία = ἀηδία Ἴωνες (Φρύνιχ.), ἄδος (ποιητ. = χορτασμός, κόρος) (ὅρα ἀ δ η φ α γ ῶ). Κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους «Ἀ δ η μ ο ν ε ῖ ν κ υ-

ρ ί ω ς ἐ σ τ ὶ τ ὸ ἀ π ο ρ ε ῖ ν κ α ὶ ἀ μ η χ α ν ε ῖ ν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 341, 5).

ἀδηφαγέω-ῶ (εἰμὶ ἀδηφάγος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως· Ἰσοκρ. 6, 55).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ Ἑρμίππῳ (παρὰ Φωτίῳ λέξ. 10, 22). Παρὰ τὸ ἀδηφάγος (ὁ ἄδην, κατὰ κόρον τρώγων), ἀδηφαγία (μτγ.), ἀδηφαγῶ, τὸ δὲ ἄδην τινὲς μὲν παράγουσι παρὰ τὸ ποιητ. ἄ ω (κορέννυμι, χορτάζω) μετὰ καταλήξεως δ η ν, ὡς κρύπ-τω κρύϐ-δην, βά-δην, διαρρή-δην κτλ., τινὲς δὲ ἐκ ῥίζης ἁ-, σα-, λατ. satur (πλήρης) satis (ἅλις) σλαϐ. sy-tu, λιθ. só-tus, γοτθ. sath-s, γερμ. satt, διὸ καὶ δασύνουσι τὸ ἄδην γράφοντες ἅδην, τὸ δὲ ἄδδην ἐκ τοῦ ἄδjην ἔγινεν.

ἀδικέω-ῶ (εἰμὶ ἄδικος, διαπράττω ἄδικον) (καὶ συν-, ἀντ-), παρατ. *ἠδίκουν* (πλειστ.), μέλλ. *ἀδικήσω* (πλειστ.), ἀόρ. *ἠδίκησα* (πλειστ.), παρακ. *ἠδίκηκα* (πλειστ.), ὑποτ. *ἀδικηκὼς ὦ* (Πλάτ. Γοργ. 480, δ'. 481, α'. Δημ. 21, 9. 25, 71), ὑπερσ. *ἠδικήκειν* (Δημ. 37, 49). Παθ. *ἀδικοῦμαι* (καὶ συν-), παρατ. *ἠδικούμην* (πολλάκ.), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *ἀδικήσομαι* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἠδικήθην* (καὶ συν-), παρακ. *ἠδίκημαι* (καὶ συν-), ὑπερσ. *ἠδικήμην* (πολλάκ.) καὶ *ἠδικημένος ἦν* (Λυσί. 1, 45. Ἰσοκ. 15, 33), ῥημ. ἐπ. *εὐαδίκητος* (Ἀνδοκ. 4, 15) καὶ *ἀδικητέον* (Πλάτ. Κρίτ. 49, α'. Πολ. 365, ε'.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν *ἀδικῶ ἐμαυτὸν* (Λυσί, 21, 14. κτλ.), τὸ δὲ *ἀδικοῦμαι* εἶναι ἐνίοτε καὶ ἀνεκτικὸν μέσον (Θουκ. Α', 120, 3).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν Ὁμήρ. Ὕμν. Δημ. 367. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄ δ ι κ ο ς (οὗ ἀντίθ. τὸ ἔνδικος), ἀδικῶ, ἀδίκημα, ἀδικία, ἀδίκησις καὶ ἀδικητὴς (μτγ.). Ὅρα δ ι κ ά ζ ω.

ἀδολεσχέω-ῶ (πολυλογῶ, φλυαρῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Φαίδ. 70, γ'. Ἀντεραστ. 132, β. Ξενοφ. Οἰκ. ια'. 3. Δημ. 6, 32. 50, 2. Προοίμ. ΝϚ', σ. 1462) καὶ ὁ μέλλ. *ἀδολεσχήσω* (ψ. Πλάτ. Ἐρυξ. 392, δ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀδολέσχης (ὁ ἄδην καὶ μέχρι κόρου καὶ ἀηδίας λέγων, ἀδόλεσχος δὲ μτγ.), ἀδολεσχία, ἀδολεσχῶ· «λ ε σ χ α ί ν ε ι ν τ ὸ δ ι α λ έ γ ε θ α ι κ α ὶ λ έ σ χ α ι ο ἱ τ ό π ο ι, εἰς ο ὓ ς σ υ ν ι ό ν τ ε ς δ ι η μ έ ρ ε υ ο ν» (Βεκ. Ἀν. 21, 32. 344, 13)· ἀδολεσχικός, ἀδολέσχημα (μτγ.), ἀδολεσχητέον (μτγ.). ὅρα ἀ δ η φ α γ ῶ.

ἀδοξέω-ῶ (εἰμὶ ἄδοξος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', β', 29. Δημ. 19, 103. 115. 118. Λυκοῦργ. 82), παρατ. *ἠδόξουν* (Αἰσχίν. 2, 163) καὶ παθ. ἐνεστ. *ἀδοξοῦμαι* (Ξενοφ. Οἰκον. δ', 2), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἑκαϐ. 294), ἀόρ. ἠδόξησα μτγ. (Ἀθήν. ΙΑ', § 119 κτλ). Ἄδοξος (οὗ ἀντίθ. τὸ ἔνδοξος), ἀδοξία, ἀδοξῶ, ἀδόξημα (μτγ.). ὅρα δ ο κ ῶ.

ἀδρύνω (καθιστῶ τι ἁδρόν, ὥριμον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Δ' γ' 8), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, παρ' ᾧ καὶ μέσ. ἁ δ ρ ύ ν ε τ α ι τ ὸ λ ή ϊ ο ν (Ἡροδ. Α', 193. Πρϐλ. καὶ Νίκανδρ. Θηρ. 377. Θεόφρ.). Ἁδρὸς («πολύς, μέγας, πλούσιος, παχὺς» Ἡσύχ. παρὰ τὸ ἄδην ἢ ἅδην. ὅρα ἀδηφαγῶ. Πρϐλ. καὶ τὸ ποιητ. ἀδινός, ὡς καὶ κυδρὸς καὶ κυδνός, ψυδρὸς καὶ ψυδνός,) ἁδρύνω, ἅδρυνσις (μτγ.), ἁδρυντικός (μτγ.). «Ἁ δ ρ ῦ ν α ι : ἁ δ ρ ὸ ν π ο ι ῆ σ α ι κ α ὶ μ έ γ α ν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 21, 2).

ἀδυνατέω-ῶ (εἰμὶ ἀδύνατος; δὲν δύναμαι) (πλειστάκ.), παρατ. *ἠδυνάτουν* (Πλάτ. Ἱππ. Μ. 283, γ'. ε'), μέλ. *ἀδυνατήσω* (Πλάτ. Νόμ. 840, β'.) καὶ ἀόρ. *ἠδυνάτησα* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ἀδύνατος, ἀδυνασία (Θουκ. Ζ', 8) καὶ ἀδυναμία, ἀδυνατῶ. Ὅρα δύναμαι.

ᾄδω (ψάλλω, τραγουδῶ, κελαδῶ) (καὶ συν-, ἐπ-, ἐξ-, προς-, κατεπ-. ἀπ-), παρατ. *ᾖδον* (καὶ συν-, ἐπ-, προ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ᾄσομαι* (καὶ συν-, ἀπ-), ἀόρ. *ᾖσα* (καὶ ἐπ-, ἀπ-, ἐξεπ-). Παθ. *ᾄδομαι* (καὶ ἐπ-) καὶ ἀόρ. *ᾔσθην* (καὶ ἐπ-), ῥημ. ἐπίθ. *ᾀστέον* καὶ *ἐπᾳστέον*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ ἀ ε ί δ ω λέγεται, ὁ δὲ παρὰ Πλάτωνι μέλλ. ᾄ σ ο υ σ ι φ ω ν ὴ ν (Νόμ. 666, δ'.) διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Πόρσωνος εἰς ἥ σ ο υ σ ι φ ω ν ὴ ν (ἱέναι φωνήν. Cobet N. Lect. 250), ὁ παρατ. ᾐ δ ό μ η ν (Δημοχ. παρ' Ἀθην. ς', § 62. καὶ Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. ΙΕ', § 47. 49) καὶ παρακ. ᾖ σ μ α ι (Πλάτ. κωμ. παρ' Ἀθην. ΙΕ', § 1. Ἀριστείδ. 5, 36) εἶναι ἀνάττικοι. Ῥίζ. Fεδ-, ἢ Fυδ, σανσ. vad-ami (λέγω) καὶ μετὰ α προτακτ. ἀ-Fέδ-jω ἀείδω, ἐξ οὗ ᾄδω, βοιωτ. ἀFυδός, αὐδάω (ποιητ.), ἀοιδὴ (ποιητ.), ᾠδή, ᾠδεῖον, ἀοιδὸς (ποιητ.), ἀοίδιμος (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀηδών, ἀϐηδὼν (Ἡσύχ. = ἀηδών), τραγ-ῳδός, -ία, τραγ-ῳδῶ, ἐπῳδή, ἐπ-ῳδός, συνῳδία, συνῳδὸς (ποιητ. καὶ μτγ.), ᾆσμα.

ἀεροβατέω-ῶ (βαδίζω ἐν τῷ ἀέρι, λέγεται δὲ περὶ τῶν λεπτολόγων σοφιστῶν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Ἀπολ. 19, γ'. Πρϐλ. Ἀριστ. Νεφ. 225).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει, παρὰ δὲ τῷ Λουκιανῷ (Φιλοπ. 12), καὶ ἀόρ. ἀ ε ρ ο β α τ ή σ α ς. Παρὰ τὸ ἀεροβάτης (μτγ.), ἀεροβατῶ. Ὅρα αὐλίζομαι.

ἀερομετρέω-ῶ (μετρῶ τὸν ἀέρα, ἀεροβατῶ, ἀσχολοῦμαι εἰς λεπτολόγους καὶ ἀνωφελεῖς ἐρεύνας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως. Ξενοφ. Οἰκον. ια', 3).

ΣΗΜ. Ὅρα α ὐ λ ί ζ ο μ α ι περὶ ῥίζης.

ἀθλέω-ῶ (ἀγωνίζομαι, κοπιῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις (Πλάτ. Τίμ. 19, β'. γ'. Νόμ. 830, α'. Αἰσχίν. 2, 147), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (ἀθλήσαντε. Ἰλ. Η, 453. Ο, 30), ἤ θ λ η σ α (Σοφ. Οἰδ. Κ. 564). Ῥίζ. F ε θ-, ἄ-εθ-λον, ἀέθλιον (ποιητ. ἆθλον, βραϐεῖον ἀγῶνος), ἄFεθλος, ἆθλος (ὁ, ἀγών), ἀεθλεύω (ποιητ.), ā'θλεύω, ā'θλῶ, ἀθλητής, ἄθλημα, ἄθλησις (μγτ.), ἄθλιος, λατ. va(d)s (ἐγγυητής), vad-ari (ἐγγυᾶν), γοτθ, vad-i (ἐνέχυρον), ga-vad-j-ôn (ὑπεσχημένον), τὸ α εἶναι πρόθεμα ὡς ἐν τῷ ἄ-ερσα (δρόσος παρὰ Κρησίν. Ἡσύχ.) «Ἆ θ λ ο ι ο ἱ π ό ν ο ι κ α ὶ τ ὸ ἀ θ λ ε ῖ ν κ ά μ ν ε ι ν, π ο ν ε ῖ ν... τ ὸ δ ὲ ἀ θ λ ε ύ ε ι ν π α ρ ά τ ε τ ο ῖ ς π ο ι η τ α ῖ ς κ α ὶ π α ρ' Ἡ ρ ο δ ό τ ῳ» (Πολυδ. Γ', 143—144).

ἀθλεύω (ἀγωνίζομαι, μάχομαι), ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον *ἀθλεύων* (Πλάτ. Νόμ. 873, ε'.).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Ω, 734). Ὅρα ἀ θ λ έ ω - ῶ.

ἀθρέω-ῶ (μετ' ἐπιτάσεως ὁρῶ θεωρῶ, κυτάζω). Μόνον κατ' ἐνεστῶτα (πλειστάκις) καὶ *ἀναθρῶ* (Πλάτ. Κρατύλ. 399, γ'.), ἀόρ. *ἤθρησα* (Ἰσοκρ. 5, 43) καὶ παθ. ἐνεστ. *ἀναθρούμενος* (Θουκ. Δ', 87). τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά, ῥημ. ἐπ. *ἀθρητέον* (Ξ. Συμπ. η', 39. Πλάτ. Ἀλκιϐ. Β, 139, δ'.)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ ποιητ. παρατ. ἤ θ ρ ο υ ν (Σοφ. Ἀντιγ. 1220. Εὐριπ. Ἠλ. 827, 839), μέλ.

ἀ θ ρ ή σ ω (Ἀριστοφ. Νεφ. 721), ἀόρ. ἤ θ ρ η σ α (πλειστάκις). Ῥίζ. Θ ρ ᾱ-, θ ρ ε-, θρή-σασθαι (καθῆσθαι), θρᾶνος (ἕδρα), θρῆ-νυς, θρόνος, σανσ. dhar-âmi (κρατῶ, φέρω, στηρίζω), λατ. frê-tus (πεποιθώς), frê-num (χαλινός), ἀ-θερ-ὲς (ἀνόητον, ἀνόσιον. Ἡσύχ.), ἀθερίζειν (Ὁμηρ. περιφρονεῖν), ἐνθρεῖν (φυλάσσειν Ἡσύχ.), θρήσκω (νοῶ), θρά-σκειν (ἀναμιμνήσκειν), θρῆ-σκος (Κ. Δ. εὐλαβής, τοὐναντίον τοῦ ἀθειρὴς = ὁ περιφρονητής, ὁ θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος) καὶ τὰ παρ' Ἡροδότῳ παράγωγα θρησκεύειν, θρησκηίη, θρε-σκὴ (ἁγνή, πάντα εὐλαβουμένη. Ἡσύχ.), θρε-σκὸς (περιττός, δεισιδαίμων), ἀ-θρέω (πολὺ παρατηρῶ, προσέχω).

ἀθροίζω (συναθροίζω), παρατ. *ἤθροιζον* (καὶ συν-), μέλ. *ἀθροίσω* (πολλάκ.), ἀόρ. *ἤθροισα* (καὶ συν-), παρακ. *ἤθροικα* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', γ', 9), ὑπερσ. *ἠθροίκειν* (Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α', 32). Μέσ. καὶ παθ. *ἀθροίζομαι* (καὶ συν-), παρατ. μέσ. *ἠθροιζόμην* (καὶ συν-), μέλλ. παθ. ὡς μέσ. *ἀθροισθήσομαι* («ἅμα γὰρ εἰς τὸν τόπον ἀθροισθήσονται καὶ τῆς τούτων ἀρετῆς μνησθήσονται» Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. η', 31), ἀόρ. μέσ. *ἠθροισάμην τι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 19), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. (= ἤθροισα ἐμαυτὸν) *ἠθροίσθην* (καὶ συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἤθροισμαι* (καὶ συν- (ὡς μέσ. καὶ παθ.).), ὑπερσ. παθ. *συνηθροισμένοι ἦσαν* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 30) καὶ μέσ. συνηθροίσμην (Αἰσχ. 2, 14), ῥημ. ἐπίθ. *ἀθροιστέον* (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ζ', 4).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (π λ ῆ θ ο ς ν ε ῶ ν ἐ ν σ τ ε ν ῷ ἤ θ ρ ο ι σ τ ο· Πέρσ. 413), κατὰ δὲ τοὺς Ἀττικοὺς δασύνεται ἁθροίζω, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀθρόος (Ὁμηρ.), ὃ παρὰ τὸ α ἀθροιστ καὶ θρόος-οῦς (θόρυβος), πρβλ. θρέομαι (φωνάζω, θρηνῶ), θρῆ-νος, σανσ. dhran-â-mi (ἠχῶ), θρώναξ (κηφήν, Λάκωνες. Ἡσύχ.), κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ θορ-, θρῴσκω (πηδῶ, τινάσσομαι), θόρ-νυμαι, θοῦρος, θούριος, λατ. fur-ere, furia (μαίνεσθαι, μανία). Ῥημ. παράγ. ἄθροισις, ἄθροισμα, ἀθροισμὸς (μτγ). ἀθροιστὴς (μτγ.), ἀθροιστικὸς (μτγ.).

ἀθυμέω-ῶ (εἰμὶ ἄθυμος, λυποῦμαι, φοβοῦμαι) (πλειστάκ.), παρατ. *ἠθύμουν* (ἐνίοτ.) καὶ ἀόρ. *ἠθύμησα* (πλειστάκ.) καὶ *κατηθύμησα* (Ξεν. Ἑλλ. Γ', β', 27) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *ἀθυμητέον* (Ξεν. Ἀν. Γ', β', 23. Δημ. 4. 2).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἄ θ υ μ ο ς (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ἀθυμία. Ὅρα τὸ ῥῆμα θύω.

ἀθύρω (παίζω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 796, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Εἶναι δὲ ἀγνώστου ῥίζης, κατὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ ἀθρέω, ἄθυρμα (= θέαμα. Bekk. Ἀνέκδ. 350, 6), παράγωγ. ὄθυρμα (ποιητ. καὶ μτγ. «Ἄ θ υ ρ μ α δ α σ έ ω ς Ἀ τ τ ι κ ο ί, ψ ι λ ῶ ς Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις).

αἰδοῦμαι (σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, συγχωρῶ) (καὶ κατ-, ἀντ-), ἀποθ. παρατ. *ᾐδούμην* (Λυσί. 2, 12. καὶ ποιητ.) καὶ *ὑπῃδούμην* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', γ', 20), μέλλ. *αἰδέσομαι* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ε', 15. καὶ ποιητ.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ᾐδέσθην* καὶ μέσ. ἀόρ. *ᾐδεσάμην* (=συνεχώρησα, ἐξιλασάμην, εἰς συμπάθειαν ἐκίνησα. Δημ. 37, 59. 38, 22. 43, 57. 23, 72, παρὰ δὲ τοῖς δραματικοῖς = ᾐδέσθην), παρακ. *ᾔδεσμαι* (Δημ. 23, 77) = παρακληθεὶς ἠλέησα. Τὸ δὲ παθητ. «*αἰδοῦς τυγχάνω ὑπό τινος*» (Ἀντιφῶν 1, 26. 27. κτλ).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ὁ δὲ μέλλ. παθ. α ἰ δ ε σ θ ή σ ο μ α ι (Δίων Κάσ. ΜΕ', 44) καὶ ἐπ- (Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 900) δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικοῖς πεζογράφοις. Θέμα α ἰ δ ε σ-, ὅθεν (παρ' Ὁμήρῳ αἰδέσ-σομαι καὶ αἴδεσ-σαι) ᾐδέσ-θην, αἰδεσ-τὸς (μτγ.), αἰδέσ-ιμος (μτγ.), αἰδώς, γεν. αἰδό-ος (ἀντὶ αἰδόσ-ος) αἰδοῦς, ὕστερον αἰδέ-ομαι, αἴδεσις, αἰδήμων, αἰδεστέον (μτγ.), αἶσ-χος (= αἶδ-χος), αἰσχρὸς (= αἰδ-χρός, πρβλ. γλίσ-χρος = γλίτχρος). Πιθανῶς γίνεται ἐκ ῥίζ. ἀγ-, σανσ. jag- ἅζομαι (εὐλαβοῦμαι) (ὅρα ἁ γ ι σ τ ε ύ ω), αἴδομαι (ποιητ.) (= ἄδ-jομαι), αἰδέομαι. Περὶ δὲ τοῦ ἀορίστου ᾐ δ ε σ ά μ η ν ὅρα Ἁρποκρατίωνα ἐν λ. α ἰ δέσασθαι.

αἴθω (καίω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *αἴθειν* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ζ' 20) καὶ ὁ παθ. *αἴθεσθαι* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', γ', 19. Παιδ. Ε', α', 16).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Ν, 320), παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ παρατ. ᾖ θ ο ν (Αἴ. 286) καὶ σ υ γ κ α τ ῇ θ ο ν (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1202). Ῥίζ. αἰθ-, αἶθος = λατ. aestus (καῦμα), αἴθοψ (σπινθηροβολῶν), Αἰθίοψ, λατ. aestas (θέρος), aed-es (ἑστία), αἴθω (καίω, ἀνάπτω), αἰθύσσω (ἀμεταβ. ἀστράπτω), αἰθρία, Αἴτνη.

αἰθριάζω (ποιῶ αἴθριον, ἀνέφελον). Μεταγενέστερον (Ἀριστοτ. Πρόβλ. κϛ', 8), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπροσώπως ἐπὶ οὐρανοῦ τὸ *διαιθριάζει* (=ξαστερώνει, ἐξανοίγει. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', δ', 10).

ΣΗΜ. Αἴθριος, αἰθρία (ὅρα αἴθω), αἰθριάζω, δίαιθρος (μτγ.), διαιθριάζω, ἐξαιθριάζω (=ἐκτίθημι εἰς αἴθριον ἀέρα, ἀερίζω· μτγ.).

αἰκίζομαι (κακῶς μεταχειρίζομαί τινα, κακοποιῶ), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως (Ξενοφ. Οἰκον. α'. 23. Ἰσοκρ. 4, 123), ἀόρ. μέσ. *ᾐκισάμην* (πλειςτ.) καὶ ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ᾐκίσθην* (Ἀνδοκ. 1, 138. Λυσί. 6, 27. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', ς', 29. Ἰσοκρ. 4, 154), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, παρ' ᾧ ὁ ἐνεστὼς καὶ παθητ. (Προμ. 168. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 372, α'· Ἀθήν. ΙΓ', § 70), παρατ. ᾐ κ ι ζ ό μ η ν (Σοφ. Αἴ. 300), μέλλ. α ἰ κ ί σ ο μ α ι (Ἀνθολ. 12, 80) καὶ κ α τ α ι κ ι ο ῦ μ α ι (Εὐριπ. Ἀνδρ. 828) καὶ παρακ. ὡς παθ. ᾐ κ ι σ μ έ ν ο ς (Εὐριπ. Μήδ. 1130. Διόδωρ. ΙΗ', 47), ὑπερσ. ᾔ κ ι σ τ ο (Πλουτάρχ. Καῖσαρ 29), ἀλλὰ καὶ ἐνεργ. α ἰ κ ί ζ ε ι (Σοφ. Αἴ. 403), α ἰ κ ί ζ ω ν (Ἀντιγ. 419). Γίνεται παρὰ τὸ αἰκὴς (ποιητ.), αἰκία, ἅτινα παρὰ τὸ ἀ-Fικ (τοῦ εἴκω, ἔοικα) = ἀεικής, ἀεικία, ἀεικίζω (ποιητ.) = αἰκίζομαι, ἐντεῦθεν καὶ τὸ ποιητ. ἐπιρρ. (αἰκῶς = ἀFικῶς = ἀεικῶς) = ἀπρεπῶς, αἰσχρῶς, ἀτίμως. Παράγ. αἰκισμός, αἴκισμα (ποιητ.), αἰκιστικὸς (μτγ.).

αἱματόω-ῶ (μολύνω, λερώνω μὲ αἷμα). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παθ. παρακείμενος *ᾑματωμένος* (Θουκ. Ζ', 84. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 10).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀγαμ. 1656 : αἱματώμεθα. Πρβλ. καὶ Εὐριπ. Φοιν. 1149) καὶ ἐνεργ. α ἱ μ ά τ ο υ (Εὐριπ. Ἀνδρ. 260). Ῥίζ. ἀ σ -, σανσ. as-ra-m = λατ. san-guis = γαλλ. san-g = αἷμα [ἀντὶ ἄσιμα], αἱματῶ, αἱμάτωσις (μτγ.), αἱμάττω. Ἀλλὰ καὶ εἶαρ (ἀντὶ ἔσ-αρ) = αἷμα Κύπριοι καὶ εἰαροπότης = αἱματοπότης (Ἡσύχ.). Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ jâ (ἰέναι, κινεῖσθαι), jaῖμα (ὡς κοινῶς), ἀλβαν. jac. Ἄλλως δὲ ὁ Ι. Οἰκονομίδης (Δίον. Θερειαν. Φιλολ. Ὑποτυπ. 331 — 334) ἐτυμολογεῖ.

αἱμάττω (αἱματώνω). Ἁπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς *ἐξαιμάττω* (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α',

29) καὶ ὁ ἀόρ. *καθήμαξα* (Πλάτ. Φαῖδρ. 254, ε΄.)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ἰσθ. ζ΄, 50 : ἧμαξε. Πρβλ. καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1589. Σοφ. Αἴ. 453), ἐνεστ. αἱ μ ά σ σ ω (Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 226), παθ. ἐνεσ. αἱ μ ά σ σ ο μ α ι (Σοφ. Ἀντιγ. 1175. Ἠλ. 90), ἀόρ. αἱ μ ά χ θ η ς (Σοφ. Αἴ. 910), παρακ. κ α θ ή μ α γ μ α ι (Ἀθήν. Α΄, § 17, κτλ.), μέλλ. ἐνεργ. κ α θ α ι μ ά ξ ω (Εὐρ. Ἀνδρ. 588). Παράγ. καθαιμακτὸς (ποιητ.), αἵμαξις (μτγ.), ἀφαίμαξις (μτγ.) Ὅρα α ἱ μ α τ ό ω - ῶ.

αἰνέω-ῶ (ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, λέγω), σπανίως ἁπλοῦν (Πλάτ. Πολ. 404, δ΄.), συνήθως δὲ σύνθετον *ἐπαινῶ* (καὶ ξυνεπ-, ἀντεπ-, ὑπερεπ-), *παραινῶ, συναινῶ, συγκαταινῶ, καταινῶ*, παρατ.— *ᾔνουν* (σύνθετος), μέλλ. [αἰνέσω, συναινέσω, κτλ, ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολ. σύνθετος] *ἐπαινέσομαι* καὶ σπανίως *ἐπαινέσω, παραινέσω* (συνήθως) καὶ σπαν. *παραινέσομαι* (Πλάτ. Μενέξ. 236, ε΄.), ἀόρ. [ᾔνεσα ποιητ., πεζολ. δὲ Ἀττικὸς] *ἐπῄνεσα* (καὶ συνεπ-, ὑπερεπ-), *παρῄνεσα* καὶ *συνῄνεσα*, [κατῄνεσα ποιητ.], παρακ. *ἐπῄνεκα* (πολλάκις) καὶ *παρῄνεκα* (σπαν. Ἰσοκρ. 2, 54. Ἐπιστ. Β΄, 1). Παθητ. *αἰνοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 952, γ΄.) καὶ *ἐπαινοῦμαι* (πλειστάκ.) καὶ *παραινοῦμαι* (σπαν. Θουκ. Γ΄, 48), παρατ. μόνον *ἐπῃνούμην* (πολλάκ.), μέλ. παθ. *ἐπαινεθήσομαι* (Ἀνδοκ. 2, 13. Πλάτ. Πολ. 474, δ΄. Δημ. Ἐπιτάφ. 15, σ. 1393), ἀόρ. [ἁπλοῦς Ἡρόδ. Ε΄, 102] *ἐπῃνέθην* (πλειστάκις) καὶ σπαν. *παρῃνέθην* (Θουκ. Ε΄, 69), παρακ. [ἁπλ. μτγ. Ἱπποκρ. 2, 334] *ἐπῄνημαι* (Ἰσοκρ. 12, 233), *παρῄνημαι* (Θουκ. Ζ΄, 69), ὑπερσ. *ἐπῃνημένος ἦν* (Ἰσοκρ. 12, 233). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσ. *ἐπαινῶ ἐμαυτὸν* (Ἰσοκρ. 15, 8. Δημ. 18, 3). Ῥημ. ἐπίθ. *ἐπαινετός, πολυεπαίνετος* (Ξενοφ. Ἀγησ. Ϛ΄, 8) καὶ *ἐπαινετέον*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. α ἰ ν -, αἴνημι (ποιητ.), αἶνος (ποιητ. καὶ μτγ.), αἰνῶ, αἴνεσις (μτγ.), αἰνέτης (μτγ.), αἰνετὸς (μτγ.), συν-αινῶ (σύμφημι), κατ-αινῶ (κατάφημι, καταφάσκω), ἐπαινῶ (ἐπίφημι, ἐπιφημίζω), παραινῶ (παράφημι), ἔπα-ινος, ἐπα-ινέτης, συναίνεσις (μτγ.), Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ αἰνίττομαι, αἴνιγμα, αἰνιγμός, αἰνικτὸς (ποιητ.), ἀν-αίνομαι (ὃ ἰδέ.) Ὅρα καὶ Ι. Οἰκονομίδην (παρὰ Διον. Θερειαν. Φιλολ. Ὑποτυπ. σ. 352—353).

αἰνίττομαι (ὁμιλῶ αἰνιγματωδῶς, ὑπαινίττομαι) ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως, παρατ. *ᾐνιττόμην* (Πλάτ. Χαρμ. 162, α΄.) καὶ *ὑπῃνιττόμην* (Δημ. 19, 22), ἀόρ. μέσ. *ᾐνιξάμην* (Πλάτ. Θεαίτ. 152, γ΄. Πολ. 332 γ΄.), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ᾐνίχθην* (Πλάτ. Γοργ. 495, β΄.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι (681), ὁ μέλλ. α ἰ ν ί ξ ο μ α ι (Εὐριπ. Ἠλ. 946), παρακ. μετὰ παθ. διαθ. ᾔ ν ι γ μ α ι (Θεόγ. 681. Ἀριστοφ. Ἱππ. 196. Ἀριστοτ. Ῥητορ. Γ΄, β΄, 12), ῥημ. ἐπίθ. α ἰ ν ι κ τ ὸ ς (Σοφ. Οἰδ. Τ. 439). Ὅρα α ἰ ν έ ω - ῶ.

αἰόλλω (ποικίλλω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *αἰόλλειν* (Πλάτ. Κρατύλ. 409, α΄., ὅπερ κακῶς γράφεται *αἰολεῖν*).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ α ἰ ό λ λ ω (Ὀδ. Υ, 27), γίνεται δὲ παρὰ τὸ αἰόλος (εὐκίνητος, εὐμετάβλητος, ποικίλος, ἐξαστράπτων), ἐξ οὗ καὶ τὸ κύρ. Αἴολος (ταχύς, ἐπιστάτης τῶν ἀνέμων), αἰόλλει = ποικίλλει, στρέφει, κινεῖ (Ἡσύχ.), τὸ δὲ αἰόλος κατά τινας μὲν παρὰ τὸ ἄω, ἄημι (πνέω, φυσῶ, ταράττω), ἑπομ. = ὁ πνέων, πτερυγίζων ἢ ταχύς, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀ-ειλέω (συστρέφω), παράγ. (ἄελλα ποιητ. = θύελλα), ἀελλώδης (μτγ.), ἀελλὴς καὶ ἀλλὴς (ὁρμητικός), ἀολλέες (ποιητ.), αἰόλησις (μτγ.), αἰόλος αἰόλλω (πρβλ. ποικίλος ποικίλλω, δαίδαλος δαιδάλλω.).

αἰπολέω-ῶ (αἰπόλος εἰμί, αἶγας βόσκω). Μόνον ὁ παρατ. *ᾐπόλουν* (Λυσί. Ἀποσπ. παρὰ Βεκκ. Ἀνέκδ. 129, 15.)

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστὼς α ἰ π ο λ ῶ (Κωμ. Ἀποσπ. 2, 430. Θεόκρ. Η΄, 85. Ἀριστείδ. 2, 384) καὶ παθ. α ἰ π ο λ ο ῦ μ α ι (Αἰσχύλ. Εὐμ. 196). Γίνεται παρὰ τὸ α ἰ π ό λ ο ς (= ἀFι-πόλος = αἰγοπόλος), τοῦτο δὲ παρὰ τὸ π έ λ - ω (κινοῦμαι, εἰμί), παρ' ὃ πόλος; αἰπόλος, πολεύω, ἱπποπόλος, θαλαμηπόλος, ἀναπολῶ, περίπολος, περιπολῶ, πόλος, (ἡ μεταβεβλημένη γῆ εἰς κατασποράν. Ἡσύχ.). Ἀρχ. ῥίζα κολ-, κελ- (κέλης, σανσ. Kal, Kalajami = κεντῶ, ἐξορμῶ λατ. cel-er = ταχύς, cel-ox = κέλης), βουκόλος, αἰγικορεῖς, κόλαξ, εὔ-κολος, δύσκολος σανσ. Kar (κινεῖσθαι, ἰέναι, περιπολεῖν), λατ. colere (θεραπεύειν, ἐργάζεσθαι), τὸ δὲ π καὶ κ ἀνταλλάσσονται. Ὅρα καὶ Ι. Οἰκον. παρὰ Διον. Θερειαν. Φιλ. Ὑποτυπ. σ. 335. 322.

αἱρέω-ῶ (λαμβάνω, καταλαμβάνω, κυριεύω) (καὶ ἀν-. καθ-, ἐξ-, παρ-, προ-, ὑφ-, προσαν-), παρατ. *ᾕρουν* (καὶ καθ-, ἐξ-, δι-, ὑπερ-, συγκαθ-), μέλλ. *αἱρήσω* (καὶ ἀν-, καθ-, ἀφ-, ἐξ-, ὑφ-, συνεξ-, συγκαθ-). ἀόρ. β΄. *εἷλον* (καὶ ἀν-, καθ-, ἀφ-, ἐξ-, δι-, περι-, προαν-, συναν-, συγκαθ-, ὑφ-), παρακ. *ᾕρηκα* (καὶ ἀν-, καθ-, δι-, ἐξ-), ὑπερσ. *ᾑρήκειν* (Δημ. 21, 176). Μετ' ὀλ. μέλ. *ἀφῃρηκὼς ἔσομαι* (Δημ, 20, 17). Μέσ. *αἱροῦμαι* (καὶ ἀν-, προ-, προς-, δι-, ὑφ-, παρ-, ὑπεξ-, συνεξ-) καὶ παθ. *αἱροῦμαι* (Ξενοφ. Παιδ. Α΄. Ϛ΄, 40. Ἀνάβ. Ϛ΄, α΄, 24 (εὐκτ.). 25. Ἀπομ. Γ΄, β΄, 3, καὶ καθ-, ἐξ- (μέσ. καὶ παθ.), ἀφ-, (μέσ. καὶ παθ.), παρατ. μέσ. *ᾑρούμην* (καὶ ἀν-, προ-, προς-, δι-, παρ-, ἀφ-), παθητ. δὲ ὁ *καθῃρούμην*, μέλλ. μέσ. *αἱρήσομαι* (καὶ ἀν-, προ-, ἀφ-, παρ-, περι-, δι-, ξυναφ-), μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *διαιρήσομαι* (Πλάτ. Πολιτικ. 261, γ΄.) καὶ *ἀφαιρήσομαι* (Θουκ. Ε΄, 112. Πρβλ. καὶ Εὐριπ. Τρῳ. 1278), μέλ. παθ. *αἱρεθήσομαι* (Πλάτ. Μενέξ. 234, β΄. καὶ ἀφ-, ἐξ-, καθ-, συναν-), ἀόρ. μέσ. *εἱλόμην* (καὶ ἀν-, ἀφ-, ὑφ-, ἀνθ-, προς-, ἐξ-, δι-, προ-, περι-, ἀνταφ-, προσαν-, μετεξ-), ἀόρ. παθ. *ᾑρέθην* (καὶ ἀν-, ἀφ-, καθ-, ἐξ-, προ-, περι-, ὑπεξ-), παρακ. μέσ. *ᾕρημαι* (καὶ ὑφ-, προ-, περι- (μέσ. καὶ παθ.), παρ- (μέσ. καὶ παθ.), ἀφ- (μέσ. καὶ παθ). καὶ παθ. *ᾕρημαι* (καὶ ἀν-, ἐφ-, ἐξ-, δι-, καθ-, ἀφ-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ᾑρήμην* (καὶ ἀφ- (μέσ. καὶ παθ.), ὑφ- (μέσ.), ἀν- (παθ.), ἐξ- (παθ.), δι- (παθ.), μετ' ὀλ. μέλλ. *ᾑρήσομαι* (Πλάτ. Πρωταγ. 338 γ΄.) καὶ *ᾑρημένος ἔσομαι* (ψ. Δημ. Προοίμ. ΜΔ΄, σ. 1452), ῥημ. ἐπίθ. *αἱρετός, αὐθαίρετος, ἐξαίρετος, καθαιρετός* (Θουκ. Α΄, 121 κατὰ Cobet), *διαιρετός, ἀφαιρετός, αἱρετέος, ἐξαιρετέος, ἀφαιρετέον, διαιρετέον, προαιρετέον* καὶ *παλιναίρετος* (Πλάτ. Τιμ. 82, ε΄ καὶ Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρατ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ μεταγενεστέροις ἀπαντᾷ καὶ μέλλ. ἑ λ ῶ καὶ μέσ. ἑ λ ο ῦ μ α ι (περὶ ὧν ὅρα Κόντ. Σωκράτ. Τόμ. Α΄, σ. 434—443. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α΄, σ. 370) καὶ ἀόρ. ἥ ρ ε σ α καὶ ἡ ρ η σ ά μ η ν (Κόντ. Σωκρ. Τόμ. Α΄, σ. 443—452) καὶ ἥ ρ ε σ α (αὐτόθ. σ. 452—

453). Ῥίζ. Fαρ, [Fαρ-ίω, Fαιρ-, Fαιρέω] αἱρέω, Fαλ-, Fελ-, ἁλίσκομαι, εἷλον [=ε-Fελον], αἵρεσις, διαίρεσις, ἀναίρεσις, ἐξαίρεσις, προαίρεσις, καθαίρεσις, παραίρημα, ὑφαίρεσις, ἑλετὸς (Ὁμηρ.) ἕλωρ, ἑλώρια (= Fέλωρ, Fελώρια). Τὸ παθ. αἱροῦμαι εἶναι ὡς παθ. τοῦ μέσου αἱροῦμαι καὶ σημ. διὰ ψήφων ἐκλέγομαι, τὸ ἁλίσκομαι δὲ εἶναι παθητ. τοῦ αἱρέω καὶ σημ. συλλαμβάνομαι ἐν πολέμῳ ἢ καταδικάζομαι ἐν δίκῃ.

αἴρω (σηκώνω, ὑψώνω) (καὶ ἀπ-, κατ-, ἐξ-, ἐπ-, δι-, ὑπερ-, μετ-, συνεπ-, ἐπαν-), παρατ. *ἦρον* (Πλάτ. Κρατύλ. 423, α') καὶ *ἐπῆρον* (Ξενοφ. Ἀναβ. Ϛ', α', 21), μέλλ. *ἀρῶ* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 969, α'.) καὶ συνήθως σύνθετος (ἐπ-, ἀπ-, ἐξ-), εὐκτ. *ἐπαροῖ* (Πλάτ. Πολ. 416, γ'. ὃ ὁ Cobet γράφει «ἐπαρεῖ»), ἀόρ. *ἦρα* (καὶ ἐπ-, ἀπ-, κατ-, ἐξ-, ὑπερ-, ἀντ-, δι-), παρακ. *ἦρκα* (Δημ. 25, 52), συνήθως δὲ σύνθετος (ἀπ-, ἐπ-, ὑπερ-), ὑπερσ. *ἀπήρκειν* (Δημ. 19, 150). Μέσ. *αἴρομαι* (καὶ ἐπ-, ἀντ, συν-) καὶ παθ. *αἴρομαι* (Θουκ. Β'. 75. καὶ ἐπ-, κατ-, ἐπαν-), παρατ. παθ. *ἠρόμην* (Θουκ. Α'. 118. Β', 75. 94. Γ', 22. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 5), μέλλ. μέσ. *ἀροῦμαι* (Ἀνδοκ. 1, 11 καὶ ποιητ.), ἀόρ. μέσ. *ἠράμην* (τι =ἦρα ἐπ' ἐμαυτοῦ· καὶ συν-, ἐπαν-), ἀόρ. παθ. *ἤρθην* (καὶ ἐπ-), ὅστις καὶ ὡς μέσ. (=ἦρα ἐμαυτόν· καὶ ἐπ-), παρακ. παθ. *ἠρμένος* (Θουκ. Ζ', 41) καὶ *ἐπῆρμαι* (μέσ. καὶ παθ.), ὑπερσ. μέσ. *ἦρτο* (Θουκ. Α', 130) καὶ *ἐπηρμένοι ἦσαν* (Θουκ. Η', 2). Τὸ μέσον καὶ κατ' ἀνάλυσιν *ἐπαίρω ἐμαυτόν* (Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 19) καὶ *συνεπαίρω ἐμαυτόν* (Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 2), κτλ.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ μέλ. παθ. ἀρθήσομαι ποιητ. καὶ μτγ. (Ἀριστοφ. Ἀχ. 565. Διόδωρ. ΙΑ', 61), ὅστις καὶ ὡς μέσ. ἐνίοτε κεῖται (Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πολ. Α', α', 2. ψαλμ. ΟΑ', 16 κτλ.). Ῥίζ. ἀρ-, [ἄρ-jω] αἴρω, ποιητ. ἀείρω (=ἀFέρ-jω, ἐξ οὗ ὁ μέλλων ἀ'ρῶ (ἀντὶ ἀερῶ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 795), αἰολ. ἀέρρω (Σαπφ. Ἀποσπ. 73), ἄρ-νυ-μαι, μίσθ-αρνος, συνάορος (συναείρω=συζευγνύω), ξυνωρὶς (=συνασρίς), μετέωρος (=μετήορος), ὄρ-σις, ἀρτέον (μτγ.). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὸ ἔρ-ι-θος (μίσθαρνος, μισθωτὸς ἐργάτης) καὶ ἔρ-ανος (συνεισφορά).

αἰσθάνομαι (διὰ τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γνῶσίν τινος, καταλαμβάνω, ἐννοῶ), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. (καὶ προ-, ἐπ-, παρ-, δι-), παρατ. *ᾐσθανόμην* (πλειϛάκ.), μελ. μέσ. *αἰσθήσομαι* (πλειστάκ. καὶ προ-), ἀόρ. μέσ. *ᾐσθόμην* (πλειϛάκ. καὶ προ-, παρ-), παρακ. *ᾔσθημαι* (πλειϛάκ. καὶ προ-), ῥημ. ἐπίθ. *αἰσθητός*, (πολλάκ.) *εὐαίσθητος*, (Ξεν. Ἱππικ. Ϛ', 9) *ἀναίσθητος* (πολλάκις).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ. Παρὰ μεταγενεστέροις ἀπαντῶσι καὶ μέλ. παθητ. αἰσθανθήσομαι (Π. Δ. Ἡσαΐ. ΜΘ', 26) καὶ αἰσθησθήσομαι (Ἡσαΐ. ΛΓ', 11), ἀόρ. ᾐσθάνθην (Ἰωανν. Καμενιατ. σ. 581, 5. Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 253) καὶ ᾐσθήθην (Ἰὼβ Μ', 18. Μάρκελλ. ἐν 6. Θουκυδ. 20) καὶ συναισθηθεὶς (Ὠριγέν. Τόμ. Α', σ. 222). Ῥίζ. αF (ἐξ ἧς ἀΐω, ὅπερ ἰδέ), ἀFισ-, αἰσ-θ-, αἰσθ-, αἰσθε-, αἰσθαν-, αἴσθομαι καὶ αἰσθάνομαι, αἴσθημα (ποιητ. καὶ μεταγεν.), αἴσθησις, αἰσθητήριον (Πλάτ. Ἀξίοχ. 366, α'.), αἰσθητής, αἰσθητικός, προαίσθησις (μτγ.), συναίσθησις (μτγ.), διαίσθησις (μτγ.), ἐπαίσθησις (μτγ.), ἐπαίσθημα (μτγ.). Τὸ παρὰ Πλάτωνι (Πολιτ. 608, α') αἰσθόμεθα (ὡς ἐνεστὼς) διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Μάδβιγ ἐπιτυχέστατα εἰς «ᾀσόμεθα». Τὸ δὲ αἴσθομαι εἶναι βάρβαρον, οἱ δὲ μεταγενέστεροι καὶ διαφορὰν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι εὕρισκον πάντῃ ψευδῆ (Βεκκ. Ἀνέκδ. 359, 6).

ἀϊστόω-ῶ (ἐξολοθρεύω, ἀφανὲς ποιῶ). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζογράφοις εὕρηται μόνον ἡ εὐκτικὴ τοῦ παθ. ἀορ. *ἀϊστωθείη* (ἅπαξ. Πλάτ. Πρωταγ. σ. 321. α'.).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ποιητ. ἄϊστος (ὁ μηκέτι ἀκουόμενος μηδὲ ὁρώμενος, ἄφαντος), ὅπερ παρὰ τὸ α καὶ Fιδ (ἰδεῖν, εἰδέναι), ἐξ οὗ καὶ ἵστωρ, ἱστορία, ἀϊστόω (=κάμνω τινὰ ἄφαντον, ἐξαφανίζω. Βεκκ. Ἀνέκδ. 468, 26.), τὸ δὲ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

αἰσχροκερδῶ (εἰμὶ αἰσχροκερδής). Εὕρηται μόνον ὁ ἐνεστὼς ἔν τινι ἀποσπάσματι τοῦ Ὑπερείδου (παρὰ Πολυδεύκ. Γ', 113).

ΣΗΜ. Αἰσχροκερδής, αἰσχροκέρδεια, αἰσχροκερδῶ. ὅρα αἰδοῦμαι.

αἰσχρολογῶ (εἰμὶ αἰσχρολόγος). Εὕρηται μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλατ. Πολιτ. σ. 395, ε'), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Αἰσχρολόγος (μτγ.), αἰσχρολογία, αἰσχρολογῶ. ὅρ. αἰδοῦμαι. Τὸ αἰσχρολογῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

αἰσχύνω (ἐντροπιάζω τινά), ἁπλοῦν καὶ σύνθετον *καταισχύνω* (πλειστάκ.), παρατ. μόνον *κατήσχυνον* (σπαν. Ἰσοκρ. 7, 83. Δημ. 21, 134), μέλ. μόνον *καταισχυνῶ* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ε', 28. Λυκοῦργ. 76), ἀόρ. *ᾔσχῡνα* καὶ *κατῄσχῡνα* (πλειστάκ.). Παρακ. καὶ Ὑπερσυν. ἐλλείπουσιν. Μέσ. *αἰσχύνομαι*, (πλειϛάκ. καὶ ὑπ-), παρατ. *ᾐσχυνόμην* (πλειστάκ.), μέσ. μέλ. *αἰσχυνοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ᾐσχύνθην* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἀπ-, κατ-, ὑπερ-), μέλ. παθ. ὡς μέσ. μόνον σύνθετος *ἐπαισχυνθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. σ. 85, δ'. ὁ δὲ ἁπλοῦς *αἰσχυνθήσομαι* ποιητ. καὶ μεταγενέστερος), [παρακ. *ᾔσχυμμαι* ποιητ. καὶ μεταγενέστερος. Ἰλ. Σ, 180. Α', Βασιλ. κζ', 12 καὶ κατ-]. Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμένον *καταισχύνω ἐμαυτὸν* (Δημ. 19, 231. 20, 76). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀναίσχυντος* (πολλάκ.), *ὑπεραναίσχυντος* (σπαν. Δημ. 43, 65) καὶ *αἰσχυντέος* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Δ', β', 40).

ΣΗΜ. Αἶσχος (=αἶδ-χος αἶσ-χος, πρβλ. στέλ-ε-χος, τέμ-α-χος), αἰσχύνω. Ὅρα αἰδοῦμαι. Τὸ αἰσχύνω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

αἰτέω-ῶ (ζητῶ νὰ λάβω) (πλειϛ. καὶ μετ-, ἐξ-, ἀντ-, προς-, ἀπ-), παρατ. *ᾔτουν* (πλειϛ. καὶ ἀπ-, ἐξ-), μέλ. *αἰτήσω* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, προς-), ἀόρ. *ᾔτησα* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-), παρακ. καὶ ὑπερσ. μεταγενέστεροι. Μέσ. *αἰτοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-), παθ. *ἀπαιτοῦμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 17, 8. Ξενοφ. Ἀπολ. 17), παρατ. μέσ. *ᾐτούμην* (πολλάκ. καὶ ἐξ-), παθ. *ἐξῃτούμην* (σπαν. Δημ. 18, 41), μέλ. μέσ. [ἁπλοῦς ποιητ.] *ἐξαιτήσομαι* (πολλάκ.), [μέλ. παθ. μεταγενέστ.], ἀόρ. μέσ. *ᾐτησάμην* (πλειϛάκ. καὶ ἐξ-), ἀόρ. παθ. *ᾐτήθην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ- [Ἀττικ. Ἐπιγ.]), παρακ. παθ. *ᾔτημαι* (σπαν. Λυσί. 24, 12. Δημ. 47, 52. καὶ (ἐξ-) Λυσί. 20, 15), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *αἰτητέον* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ.

ε', 11) καὶ *ἐξαιτητέον* (σπαν. Λυκοῦργ. 135). Τὸ δὲ *παραιτοῦμαι* εἶναι ἀποθετικὸν (ὅπερ ἰδέ).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κατά τινας ἰ (τοῦ εἶμι) μετὰ προθεματικοῦ α, κατὰ δὲ ἄλλους ἐκ τοῦ τῶ (λαμβάνω) καὶ α ἐπιτατικοῦ, αἴτης (μτγ.), ἐπαίτης, προςαίτης, αἰτῶ, αἴτημα, αἴτησις, αἰτητός (μεταγ.), αἰτητής (μτγ.), ἀπαίτησις, ἐξαίτησις. Φαίνεται ὅτι γίνεται ἐκ τῆς ῥίζ. τοῦ αἴ-νυ-μαι (ποιητ.), ἔξ-αι-τος (Ὁμηρ.), αἰτέω-ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ α ἰ τ ί ζ ω).

αἰτιῶμαι (θεωρῶ τινα αἴτιόν τινος, κατηγορῶ), ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως (πλειςάκ. καὶ ἐπ-, κατ-), ὁ ἐνεστὼς ὅμως εὕρηται σπανίως καὶ μετὰ παθ. διαθέσεως (Γοργί. Ἑλέν. Ἐγκώμ. ϛ. 6), παρατ. *ᾐτιώμην* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, κατ-), μέλ. *αἰτιάσομαι* (πλειστ.), ἀόρ. *ᾐτιασάμην* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, κατ-), παρακ. *ᾐτίαμαι* (ἐνεργ. σπαν. Δημοσθ. 19, 215), ὑπερσ. *ᾐτιάμην* (ἐνεργ. σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Α', β', 64). Χρόνοι δὲ μετὰ παθ. διαθέσεως εἶναι ὁ παθ. ἀόρ. *ᾐτιάθην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-) [παθ. μέλλ. *αἰτιαθήσομαι* μεταγενέστ. Δίων Κάσ. ΛΖ', 56], παρακ. παθ. *ᾐτίαμαι* (σπαν. Θουκ. Γ', 61). Ῥημ. ἐπίθ. *αἰτιατέος* (πολλάκ). Ὡς παθ. εἶναι καὶ τὸ *αἰτίαν ἔχω ὑπό τινος* (Ξ. Ἀνάβ. Ζ', ϛ' 11. 15. Θουκ. ϛ', 46) καὶ ἀόρ. *ἔλαβον αἰτίαν* (Θουκ. ϛ'. 60. Λυσί. 12, 57).

ΣΗΜ. Αἰτία, αἰτιῶμαι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), αἰτίαμα, αἰτίασις, αἰτιατός (μτγ.). Ἀντὶ τοῦ α ἰ τ ι ῶ μ α ί τ ι ν α λέγεται καὶ ἐ ν α ἰ τ ί ᾳ ἔ χ ω τ ι ν ὰ ἢ δ ι' α ἰ τ ί α ς ἔ χ ω τ ι ν ὰ (Θουκ. Α, 35. Β'. 59. 60. Ε'. 60. 65. Ζ', 81).

αἰτιάζομαι (κατηγοροῦμαι), ἀποθ. μετὰ παθητ. διαθέσεως καὶ μόνον κατ' ἐνεστῶτα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ϛ', 5. 12).

ΣΗΜ. Ὁ παρατ. ᾐ τ ι ά ζ ε τ ο μτγ. (Δίων Κάσ. ΛΗ', 10).

ἀΐω (ἀκούω). Ἁπλοῦν μόνον ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ Ἀττικὸν σύνθετον καὶ μόνον κατ' ἐνεστῶτα εὔχρηστον καὶ παρὰ Πλάτωνι μόνῳ, *ἐπαΐω* (ἐννοῶ) (πλειστάκις) καὶ (σπανίως) *διαΐω* (Πλάτ. Κρατύλ. σ. 413, β', ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. α F, λατ. au-ris (οὖς, αὐτίον), σανσ. av-ami (παρατηρῶ, ἐννοῶ), λατ. au-dio (ἀκούω), av-us (πάππος), γοτθ. a-vo (μάμμη) ἴσως καὶ β ά β ω (κοιν.), ἐπ-η-τὴς (φρόνιμος, συνετός), ἐπ-η-τὺς (ἐπιείκεια, πραότης). Τὸ ἀ ΐ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ῥημ. ἐπίθ. ἀνεπάϊστυς (Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. Θ', § 18).

αἰωρέω-ῶ (σηκώνω, κρεμῶ εἰς τὸν ἀέρα, ὑψώνω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεργ. καὶ παθ. ἐνεστὼς *αἰωρῶ* (σπαν. Δημοσθ. 18, 260), *αἰωροῦμαι* (ἐνίοτε. Θουκ. Ζ', 77. Πλάτ. Φαίδ. σ. 98. δ'. 112, β'. Λαχ. 184, α'. Μενέξ. 248, α'. Τίμ. 80, δ'. Ξενοφ. Κυνηγ. δ'. 4) καὶ *ξυναιωροῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. σ. 112. β'), *διαιωροῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 78. ε'.). Τὰ δὲ ἄλλα ἀπαντῶσι παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fερ (ἀ-είρω) μετὰ τοῦ προθέματος α, α-Fορ-, ἄορ (τὸ ξίφος ὡς κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ἀορτῆρος), ἀορτὴρ (ἱμάς, ἐξ οὗ κρέμαται τὸ ξίφος, τελαμών), (ἀ-ειρ- ἢ ἀ-οι-ρέω) = αἰωρέω, αἰώρα, αἰώρημα (ποιητ.), αἰώρησις, αἰωρητός (μτγ.), αἰωρητέον (μτγ.) Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ. Ὅρα ε ἴ ρ ω.

ἀκέομαι-οῦμαι (ἰατρεύω, ἐμβαλλώνω), ἀποθ. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς

πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ἐνεστὼς *ἀκοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπ. Β'. ζ', 1. Πλάτ. Φίληβ. 30, β'.) καὶ *ἐξακοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', β', 22. Πλάτ. Μεν. 91, δ. Νόμ. 885 δ'.), μέλ. *ἀκοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 364, γ'.) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἠκεσάμην* (σπαν. Ἀντιφῶν 4, γ', 7), [τὰ δὲ ἄλλα εἶναι μεταγενέστερα]. Ῥημ. ἐπ. *ἀκεσ-τός* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 91), *ἀνήκεσ-τος* (πλειστ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ κ -, ἀκ-αχ-μένος (Ὁμ.= ὀξύς), ἀκ-ωκ-ή, ἀκ-ό-νη, ἄκ-ων (ἀκόντιον), ἄκ-ανθα, ἄκ-αινα (ἄκανθα), ὄκ-ρος, ἄκρις, ὄκρις (κορυφὴ ὄρους), ἀκέ(σ)ομαι, ἀκέσ-τρα (βελόνη), ὀξύς, ὀξύνω, ὠκ-ύς, ἔγ-χος (ξίφος), λατ. ac-us (βελόνη), acuo (ἀκονῶ), ac-er (δριμύς), oc-ior (ὠκίων, θάσσων), oci-ter (ταχέως). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Χρόνοι μτγ. ἀ κ έ σ ο μ α ι (Δίων Κάσ. ΛΗ', 19))καὶ ἀόρ. παθητ. ἠ κ έ σ θ η ν (Παυσαν. Β', κζ', 3. Γ', ιθ', 7).

ἀκκίζομαι (προςποιοῦμαι ἄγνοιαν, ἀνοηταίνω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Πλάτ. Γοργ. σ. 497, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Γίνεται ἔκ τινος ματαιόφρονος γυναικὸς Ἀκκοῦς, παράγωγ. ἀκκισμὸς (ποιητ. καὶ μτγ.), ἄκκισμα (μτγ.), ἀκκιστικός (μτγ.). «Τὸ ἀκκίζεσθαι ἐκ γυναικὸς εἰρῆσθαί φασιν Ἀκκοῦς καλουμένης, ἣν οὕτως εὐήθη λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ θοἰμάτιον καθελομένην ἡμίεργον ἀμφιέσασθαι, εἴς τε τὸ κάτοπτρον βλέπουσαν πρὸς τὴν παρ' αὐτῆς ἔμφασιν εἰς αὐτὸ γιγνομένην ὡς ἑτέρᾳ προςλαλεῖν γυναικί. . . . . Ἀκκίζῃ οὖν φησὶν ἀντὶ τοῦ ἀνοηταίνεις οἷα γυνὴ μὴ εἰδέναι προσποιούμενος» (Σχολ. Πλάτ. Γοργ. 497, α'.). Ὅρα καὶ Cicer ad Attic. II, 19. «Ἀκκ.ζόμενος : θρυπτόμενος, προσποιούμενος, γυναικιζόμενος, ἢ μωραίνων ἀπό τινος γυναικὸς μωρᾶς, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἀκκώ. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν λέγειν [κακῶς γράφεται «λέγοντα»] θέλοντα, προςποιούμενον δὲ μὴ ἐθέλειν» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. σ. 364, 32).

ἀκμάζω (εἰμὶ ἐν ἀκμῇ ἢ ἀκμαῖος) (πλειςάκ.) καὶ σύνθετον *παρακμάζω* (ἐνίοτε), παρατ. *ἤκμαζον* (πολλ.), ἀόρ. *παρήκμασα* (σπανίως Ξενοφ. Συμπόσ. η', 17 κατ' ἀνάγν. Cobet ἀντὶ τοῦ «*παρά τι ποιήσῃ*»), παρακείμ. *παρήκμακα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', δ', 23), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ ῥίζ. ἀ κ- (ὅρα ἀ κ έ ο μ α ι), ἀκμή, αἰχμὴ (=ἀκ-ι-μή, αἰκ-μή), ἀ κ μ ά ζ ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ· «Ἀκμάζει: νεάζει» καὶ «ἀκμάζεις τὰ νέων πράττεις. Οὕτως Ὑπερείδης» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 365, 7. 9).

ἀκολασταίνω (εἰμὶ ἀκόλαστος, ἀσελγαίνω) μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ μόνον παρὰ Πλάτωνι (Φίληβ. 12, β'. Ἀντεραστ. 137, δ'. Γοργ. 478, α'. Πολιτ. 555, δ'. 590, α'. 591, α'.).

ΣΗΜ. Ῥημ. παράγ. ἀκολάστασμα (ποιητ.), ἀκολάστημα (μτγ.), ἀκολαστητέον (μτγ.). Μέλλ. ἀ κ ο λ α σ τ α ν ῶ (Ἀριστοφ. Ὄρν. 1227. Ὅρα κ ο λ ά ζ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ἀκολουθῶ (εἰμὶ ἀκόλουθος), (πλειςάκ. καὶ ἐπ-, συν-, παρ-, συνεπ-, συμπαρ-), παρατ. *ἠκολούθουν* (πλειστ. καὶ ἐπ-, συν-, παρ-), μέλλ. *ἀκολουθήσω* (πολλ. καὶ ἐπ-, συν-, παρ-), ἀόρ. *ἠκολούθησα* (πολλάκ. καὶ ἐπ-, συν-, παρ-), παρακ. *ἠκολούθηκα* (σπανίως Δημ. 60, 13), συνήθ. *παρηκολούθηκα* (ἐνίοτε), *συνηκολούθηκα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', ζ', 5), *κατηκολούθηκα* (C. I. A. τ. Β'. 477), *συμπαρηκολούθηκα* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 271. γ'.).

Ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *ἀκολουθητέον* (Ξεν. Οἰκ. κα', 7. Πλάτ. Πολ. 400, δ'.) καὶ *ἐπακολουθητέον* (σπαν. Δημ. 61, 4).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀκόλουθος (ὅπερ παρὰ τὸ α ἀθροιστ. καὶ κέλευθος)=ὁμοκέλευθος = ὁ τὴν αὐτὴν ὁδὸν βαδίζων (ἔνθα τὸ ευ γίνεται ου, ὡς σπεύδω σπουδή). παράγωγ. ἀκολούθησις (μτγ.), ἀκολουθητικός (μτγ.). Τὸ δὲ κέλευθος = λατ. callis, λιθ. Kélias, Keliauju (ταξείδιον) ἐκ ῥίζ. κελευ- (κελεύ-ω) μετὰ τοῦ θ, ἀρχ. δὲ ῥίζ. Kar-, κέλ- ευθος. Τὸ ἀκόλουθος καὶ ἀκολουθῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. «Τὸ ἄλφα σημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὁμοῦ.... τὸν ὁμοκέλευθον καὶ ὁμόκοιτιν ἀκόλουθον καὶ ἄκοιτιν ἐκαλέσαμεν» (Πλάτ. Κρατύλ. σ. 405, γ'—δ'.).

ἀκονάω-ῶ (ἀκονίζω) (ἐνίοτε) καὶ *παρακονῶ* (σπαν. Ξενοφ Παιδ. ϛ', β', 33), ἀόρ. *ἠκόνησα* (σπαν. Ψ. Δημάδ. ϟ. 17) καὶ μέσ. παρατατ. *ἠκονώμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', ε', 20). Ἄλλοι χρόνοι παρ' Ἀττικοῖς δὲν ἀπαντῶσιν.

ΣΗΜ. Χρόνοι μτγ. ἀκονῶμαι (Ἀριστοτ. Προβλ. ζ', 5), παρακ. ἠκόνημαι Μνήσαρχ. παρ' Ἀθην. Ι', § 18). Γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀκόνη), ὅρ. ἀκέομαι. Τὸ δὲ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (παρ' Ἀθην. Δ', § 74).

ἀκοντίζω (κτυπῶ διὰ τοῦ ἀκοντίου) (πλειστάκ. καὶ εἰς-, ἐξ-, κατ-, συν-), παρατ. *ἠκόντιζον* (πλειστάκ. καὶ εἰς-, κατ-, ἐξ-), μέλ. *ἀκοντιῶ* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. α', 6), ἀόρ. *ἠκόντισα* (πολλάκ. καὶ κατ-). [Παρακ. *ὑπερηκόντικα* καὶ *εἰςηκόντικα* ποιητ. καὶ μεταγενέστ.]. Παθ. *ἀκοντίζομαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἠκοντιζόμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Δ', ε', 14), μέλλ. παθ. *κατακοντισθήσομαι* (σπαν. Ξενοφ Ἑλλ. ϛ', ε', 13), ἀόρ. *ἠκοντίσθην* (σπαν. Ἀντιφῶν 3, α', 1. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 52) καὶ *κατηκοντίσθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', β', 4). Παρακ. καὶ ὑπερσ. μεταγενέστεροι. Ἀποθ. *διακοντίζομαι*, οὗ μόνον ὁ μέσ. μέλ. *διακοντιοῦμαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 4).

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἄκων, ἀκόντιον (ὅρα ἀκέομαι). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παράγ. ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστής.

ἀκοσμῶ (ἀκόσμως φέρομαι), μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις (Λυσίᾳ, Ἰσοκράτει, Πλάτωνι, Δημοσθένει καὶ Ὑπερείδῃ ἐν Ἀποσπ.), καὶ ῥημ. ἐπίθ. *ἀκόσμητος* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ἄκοσμος, ἀκοσμία, ἀκοσμῶ. Ὅρα κοσμῶ. «Ἀκοσμεῖν: τὸ μηδὲν ἐν τάξει ποιεῖν, ἀλλ' ἀκολασταίνειν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 18. 22. 369, 5). Τὸ ἀκοσμῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ. 730).

ἀκούω (πλειςάκ. καὶ ἐπ-, κατ-, παρ-, προ-, ὑπ-), παρατ. *ἤκουον* (πλειςτ. καὶ δι-, κατ-, ὑπ-, συν-), μέλ. *ἀκούσομαι* (πλειςάκ. καὶ ὑπ-, ἐξ-), ἀόρ. *ἤκουσα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, δι-, προ-, προς-, ὑπ-, κατ-, παρ-), παρακ. *ἀκήκοα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἐπ-, προ-), ὑπερσ. *ἠκηκόειν* (ἐνίοτε) καὶ *παρηκηκόειν* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 300, δ'.) καὶ *ἀκηκοὼς ἦν* (σπαν. Ἰσο. 21, 20), εὐκτ. *ἀκηκοὼς εἴην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 109, δ'.). Παθ. *ἀκούομαι* (ἐνίοτε), [παρατ. μεταγεν.], μέλλ. *ἀκουσθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. σ. 507, δ'.), ἀόρ. *ἠκούσθην* (σπαν. Θουκ. Γ', 38). [Παρακ. *ἤκουσμαι* καὶ ὑπερσ. *ἤκουστο* μεταγενέστεροι]. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀκουστὸς* (πολλάκ.), *ἀνήκουστος* (ἐνίοτε), *ἀξιάκουστος* (ἐνίοτε). *ἀκουστέος,-ον* (ἐνίοτε) καὶ *ὑπακουστέον* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. σ. 261, δ'.). Τὸ *εὖ ἀκούω* καὶ *κακῶς ἀκούω ὑπό τινος* εἶναι ὡς παθητ. τοῦ *εὖ λέγω* καὶ *κακῶς λέγω τινά*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κοϜ-, «κοᾷ=ἀκούει, πεύθεται» (Ἡσύχ.) καὶ «ἔκομεν» = ᾐσθόμεθα Ἡσύχ.), κοέω, κοννέω (Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 158 =κοϜ-νέω=παρατηρῶ), Λαοκόων (=ΛαϜοκόϜων), Εὐρυκόας, ἀκούω (= ἀ-κόϜ-ω), ἀκοή, ἄκουσμα, ὑπήκοος, λατ. cav-eo (φυλάττομαι), cau-tus (ἀσφαλής). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ θυοσκόος (ὁ τὸ θύος θεωρῶν, ὁ τὰς θυσίας παρατηρῶν) ἐκ τοῦ θυο-σκό-ος ἐκ ῥίζης σκοϜ σωζομένης εἰς ξένας γλώσσας skav, γοτθ. us-skav-jam (προνοεῖν). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀκραχολῶ (εἰμὶ πρόχειρος εἰς ὀργήν), μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Νόμ. σ. 731, δ'.).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἐπιθ. ἀκρᾱ́χολος (=εἰς ὀργὴν πρόχειρος, ὀργίλος), ἀκρᾱχολία (μτγ.), ἀκρᾱχολῶ. Περὶ τοῦ ἄκρος ὅρα ἀκέομαι. Παρὰ Πολυδεύκει (Β',214 «καὶ ἀκρόχολον δὲ καὶ ἀκροχολοῦντα Πλάτων λέγει») καὶ τῷ Σχολιαστῇ Πλάτωνος (Νόμ. 791, δ'.) φέρεται κακῶς ἀκρόχολος, ἀκροχολῶ διὰ τοῦ Ο, τὸν δὲ γνήσιον τύπον ἀκρᾱ́χολος - ῶ διδασκόμεθα ὑπὸ τοῦ μέτρου (Ἀριστοφ. Ἱππ. 41) καὶ ὑπό τινων γραμματικῶν. «Ἀκράχολος Πλάτων δευτέρῳ Πολιτείας» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 77, 9). Τὸ ἀκραχολῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἀκριβολογοῦμαι (λεπτολογῶ). ἀποθ. μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ *διακριβολογοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Σοφιστ. σ. 245, ε'.).

ΣΗΜ. Ἀκριβολόγος (μτγ.), -ία (μτγ.), ἀκριβολογῶ (Χρυσόστομ.), -οῦμαι, ἀκριβολογητέον (μτγ.). Ὁ Cobet ἀντὶ τοῦ «μὴ λίαν μικρολογεῖσθε» (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 26) ἔγραψε «μὴ λίαν ἀκριβολογεῖσθε». Τὸ ἀκριβολογοῦμαι εἶναι μόνον Ἀττικὸν πεζολογικὸν καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἀκριβόω-ῶ (γνωρίζω τι ἀκριβῶς) (ἐνίοτε· καὶ δι-) καὶ ἀόρ. μόνον *ἠκρίβωσα* (σπαν. Ἰσοκρ. 2, 35) καὶ *διηκρίβωσα* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 184). Μέσ. παρατ. *ἀπηκριβούμην* τι (σπαν. Πλάτ. Τίμ. σ. 33 γ'.), ἀόρ. παθ. *διηκριβώθην* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 192), παρακείμ. παθ. καὶ μέσ. *ἀπηκρίβωμαι* (ἐνίοτε) καὶ παθ. *διηκρίβωμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. σ. 965, α'.). Μέσ. *διακριβοῦμαι* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. μέσ. *διηκριβωσάμην* (σπαν. Πλατ. Πολιτικ. σ. 292, γ'. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. ϛ', 8. Ἰσαῖ. 3, 39), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀκριβὴς ἀκριβόω (πρβλ. πλήρης πληρόω, ἀσθενὴς ἀσθενόω), ἀκρίβωσις (μτγ.), ἀκρίβωμα (μτγ.), ἐξακριβῶ (μτγ.), ἀκριβάζω (μτγ. Πολυβ. Ε', 152). Τὸ ῥῆμα κατὰ π ῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ἀκροβολίζομαι (πόρρωθεν μάχομαι), ἀποθ. (ἐνίοτε), παρατ. *ἠκροβολιζόμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', Α', δ', 23) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἠκροβολισάμην* (σπαν. Θουκ. Γ', 73. Δ', 34), τἆλλα δὲ δὲν ἀπαντῶσιν.

ΣΗΜ. Ῥημ. παράγ. ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής, ἀκροβόλισις. Ὅρα βάλλω), ἀκροβόλος (ἀκοντιστής, τοξότης. Ἡσύχ.), ἀκροβολέω (μτγ.) ἀκροβολίζω (μόνον ἐν Ἀνθολ. Παλ. 7, 546), ἀκροβολίζομαι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ) =«τὸ ἐν πολέμῳ προκατάρχεσθαι τῆς συμβολῆς ἢ τὸ ἄκραις συμπλέκεσθαι χερσὶν ἢ τὸ διὰ βελῶν μάχεσθαι καὶ τὸ ἐπιδείκνυσθαι τὸν πόλεμον» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 366, 22).

ἀκροτομέω-ῶ (κόπτω τὴν κορυφὴν τῆς καλάμης τοῦ σίτου, οὗ ἀντί-

θετον τὸ «*παρὰ γῆν τέμνω*»), εὑρίσκεται μόνον ἡ εὐκτ. *ἀκροτομοίης* (ἅπαξ· Ξενοφ. Οἰκον. ιη',2).

ἀκροχειρίζομαι (παγκρατιάζω ἄνευ συμπλοκῆς. Τίμαι. λέξ. Πλάτ. Βεκκ. 'Ανέκδ. 370, 5.), μόνον ἐνεστὼς (σπανίως· Πλάτ. 'Αλκιβ. Α', σ.107,ε'.).

ΣΗΜ. Καὶ ἐνεργ. ἀκρο-χειρίζω (πιάνω μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. μτγ.), ἀκροχειρισμός (μτγ.), ἀκροχειριστής (μτγ.). Τὸ ἀκροχειρίζομαι κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι = «πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν πρὸς ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς ἢ ὅλως ἄκραις ταῖς χερσὶ μετ' ἄλλου γυμνάζεσθαι» (Τίμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. Λέξ. Βεκκ. 'Ανέκδ. 370, 5).

ἀκροῶμαι (ἀκροάζομαι), ἀποθ. (πλειστάκ.), παρατ. *ἠκροώμην* (πολλάκ.), μέλ. μέσ. *ἀκροάσομαι* (πολλ), ἀόρ. μέσ.*ἠκροασάμην* (πλειστάκ.), [παρακ. ἠκρόαμαι μεταγενέστ.]. 'Ρημ. ἐπίθ. *ἀξιακρόᾱτος* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. δ', 2), [ἀκροατέος ποιητ. 'Αριστοφ. Ὄρν. 1228].

ΣΗΜ. Κατὰ Μαυροφρύδην (Δοκ. 'Ελλην. γλώσσης σ. 51) ἐκ ῥίζ. κρυ- (σανσ. cru) προῆλθον τὰ δύο ῥήματα κλύω, λατ. clueo, καὶ ἀκροῶμαι (=ἀ-κροϜ-ά-ο-μαι). Παράγ. ἀκρόᾱσις, ἀκροᾱτής, ἀκροᾱτήριον (μτγ.), ἀκρόᾱμα καὶ ἀκροάζομαι (μτγ.).

ἀκρωτηριάζω (περικόπτω τὰ ἄκρα, κολοβώνω). Παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἠκρωτηριασάμην* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ϛ', β', 36) καὶ ὁ μέσ. παρακ. *ἠκρωτηριασμένος* (σπαν. Δημοσθ. 18, 296· πρβλ. καὶ 'Αρποκρ.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι εὔχρηστα παρ' Ἡροδότῳ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀκρωτήριον, ὅπερ = ἄκρα ὄρους, πρύμνης, νεώς, καὶ αἱ ἄκραι χεῖρες καὶ οἱ ἄκροι πόδες κτλ. ἀκρωτηρίασις (μτγ.), ἀκρωτηρίασμα (μτγ.), ἀκρωτηριασμός (μτγ.). Τὸ ἀκρωτηριάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ἀκταινόω-ῶ (ὑψῶ, μετεωρίζω [Βεκκ. 'Ανέκδ. σελ. 23, 7] ἢ ὁρμῶ, ἀτάκτως πηδῶ [Σχολ. Πλάτ. Νόμ. σ. 672, γ'.]), ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἀόριστον ὑποτακ. *ἀκταινώσῃ* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. σ. 672, γ'.).

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ἀκταίνω παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμεν. 36). Ἴσως γίνεται παρὰ τὸ ἀκτή (κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς ἐκ τοῦ φυτοῦ ἀκτῆ. Βεκκ. 'Ανέκδ. 373, 18. 23, 7), παρ' ἣν καὶ τὸ ἀκτάζω, κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ ᾄττω (ἀΐσσω ποιητ.). «'Ακταινῶσαι: σημαίνει μὲν τὸ ὑψῶσαι καὶ ἐπᾶραι καὶ μετεωρίσαι, εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, τοῦ φυτοῦ, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται· καὶ ἐπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ὕψος αἴρεται ἀφιέμενα, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ παντὸς ὑψουμένου καὶ πηδῶντος μεθ' ὁρμῆς ἐτέθη τὸ ἀκταινῶσαι. Αἰσχύλος οὐκέτ' ἀκταίνω φησί, βαρυτόνως, οἷον οὐκέτι ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ὡς ἀπὸ περισπωμένου» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 23, 7. 373, 18). Ὁ Πλάτων μετεχειρίσατο τὸ ἀκταινώσῃ ἐν Νόμοις ἀλλ' οὐχὶ ἐν Φαίδωνι.

ἀκυρόω-ῶ (δὲν ἐπικυρῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως. Δείναρχ. 1, 63), τἆλλα δὲ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἄκυρος, ἀκυρῶ, ἀκύρωσις (μτγ.)· ἀκύρωτος (ποιητ.),—τέον (μτγ.). Παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς ἀντὶ τοῦ ἀκυρῶ τι λέγεται ἄκυρον ποιῶ τι καὶ παθ. ἄκυρος γίγνομαι ὑπό τινος. Τὸ ἀκυρῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Δεινάρχῳ.

ἀλαζονεύομαι (ἐπαίρομαι) (πολλάκ.) καὶ *καταλαζονεύομαι* (σπαν. 'Ισοκρ. 15, 5. 31), μέλλ. *ἀλαζονεύσομαι* (σπαν. Δημοσθ. ὑπὲρ Φορμίων. 41 σ. 957) καὶ *καταλαζονεύσομαι* (σπαν. Δημοσθ. κατὰ Μειδί. 169, σ. 569). Τἆλλα δὲ εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀλαζὼν (ὁ παρὰ τὸ ἄλη κατ' Εὐστάθιον «πᾶς ὁ πλάνην ἑαυτοῦ ἀφηγούμενος.») = προςποιητικὸς τῶν ἐνδόξων καὶ μὴ ὑπαρχόντων καὶ μειζόνων ἢ ὑπάρχει ('Αριστοτ. 'Ηθ. Νικομ. 4, 7. Πρβλ. καὶ Θεοφρ. Χαρακ. 23· Βεκ. 'Ανέκδ. 197, 19. 243, 20. Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 5.), ἀλαζονεύομαι, ἀλαζονεία, ἀλαζόνευμα. Τὸ ἀλαζὼν διαφέρει τοῦ εἴρων «ἀλαζὼν γάρ ἐστιν ὁ ἐπὶ πλέον τὰ ἑαυτοῦ κομπάζων καὶ αὔξων, εἴρων δὲ ὁ ἐπὶ τὸ ἧττον ἄγων καὶ μειῶν» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 242, 21).

ἀλαλάζω (φωνάζω ἀλαλά, ἐκβάλλω φωνὴν θορυβώδη). 'Απαντᾷ μόνον κατὰ παρατατ. *ἠλάλᾱζον* (σπαν. Ξεν. 'Ανάβ. Ϛ', ε', 27) καὶ *ἀνηλάλᾱζον* (σπαν. Ξενοφ. 'Αναβ. Δ', γ', 19) καὶ τὸν ἀόρ. *ἠλάλᾱξα* (ἐνίοτε) καὶ *ἐπηλάλᾱξα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 26). Τἆλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ἀλ-αλ- πεποιημ. ἀλαλά· ἀλαλή, ἀλαλαγή, [ἀλαλάγ-jω] ἀλαλάζω· ἀλαλαγμός (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ. Μέλ. ἀλαλάξομαι (Εὐρ. Βάκχ. 593) καὶ ἀλαλάξω (μτγ.). Μέσ. ἀλαλαζόμενος (Σοφ. 'Αποσπ. 479), παρατ. ἠλαλάζετο ('Αρριαν. 'Ανάβ. Ε', ι', 3).

ἀλαπάζω (ἐκκενῶ, ἐξαντλῶ). 'Ρῆμα σύνηθες παρὰ ποιηταῖς, παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. *ἐξαλαπάξομεν* (Ξενοφ. 'Ανάβ. Ζ', α', 29) = ἐκπορθήσομεν.

ΣΗΜ. «Λαφύττειν καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν· ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ πορθεῖν τὸ ἀλαπάζειν οἱ ποιηταὶ τάττουσι καὶ τὰ διαρπαζόμενα κατὰ τὴν λάφυξιν λάφυρα» ('Αθήν. Η', §. 64, σ. 362, Ϛ'.). Γίνεται ἐκ ῥίζ. λαϜ, λάω, ἀπολαύω, λε-ί-α, λατ. Lav-erna (θεὰ τῶν κλεπτῶν), laverniones (κλέπται), λῄζομαι, λαπ-, λάπ-τ-ω (πίνω ὕδωρ ὡς ὁ σκύλος) = λατ. lambo (=λείχω), lab-rum, lab-ium (χεῖλος), lab-ea (χείλων), λαπ-άζω καὶ ἀ-λαπάζω, λαφ-ύσσω, λάφ-υρον, ἀ-λαπ-αδνὸς (ἀδύνατος ἄναλκις, ἄτονος). Τὸ ἀλαπάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀλγέω-ῶ (ἔχω ἄλγος, πονῶ) (πλειστάκ. καὶ περι-, συν-), παρατ. *ἤλγουν* (σπαν. Θουκ. Β', 35), μέλ. *ἀλγήσω* (σπαν. 'Ισοκρ. 12, 23), ἀόρ. *ἤλγησα* (πολλάκις καὶ σύνθετ. ἀπ-, περι-, συν-). Ἄλλοι χρόνοι δὲν ἀπαντῶσι παρ' 'Αττικοῖς πεζολόγοις.

ΣΗΜ. Τινὲς τὸ ἄλγος παράγουσι παρὰ τὸ ἀ-λέγω (ποιητ. = φροντίζω, μεριμνῶ, πρβλ. τὸ λατ. lego, (nec-lego) negligo (ἀμελῶ), intel-ligo (ἐννοῶ), πρβλ. καὶ ἀλεγεινὸς (ποιητ. = ἀλγεινός), ἑπομ. [ἄλ(ε)γος] ἄλγος = φροντίς, μέριμνα, κῆδος. Τὸ ἀλγῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παράγωγ. ἀλγηδών, ἄλγημα (ποιητ.), ἄλγησις (ποιητ), ἀλγύνω.

ἀλγύνω (προξενῶ ἄλγος, λυπῶ). Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται σπαν. μόνον τὸ *ἀλγύνομαι* (= ἀλγῶ. Ξενοφ. 'Απολογ. 8).

ΣΗΜ. Τὸ ἀλγύνω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ ('Επτ. 357), ῥημ. παράγ. ἄλγυνσις (μτγ.), ὅρα ἀλγῶ.

ἀλείφω. Παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις λέγεται σύνθετον *ἐξαλείφω* (πολλ.) καὶ *ἀπαλείφω* (ἐνίοτε), παρατ. *ἐξήλειφον* (σπαν. Λυσί. 30, 2. 'Ισο. 21, 2), μέλ. *ἐξαλείψω* (σπαν. Πλατ. Πολιτ. σ. 386, γ'.) καὶ *περιαλείψω* (C. I. A. τ. Β'. 167), ἀόρ. *ἤλειψα* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. σ. 217, γ'. δ'. Δημάδ. ϟ. 17) καὶ σύνθετος (ἀπ-, ἐξ-, περι-),

παρακ. *ἀπαλήλιφα* (σπαν. Δημοσθ. πρὸς Καλλιπ ᾧ. 29, σ. 1244). Ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. *ἀλείφομαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ί, 5. Αἰσχίν. 1,138), *ὑπαλείφομαι* (μέσ. Ξεν. Οἰκ. ι', 5. Πλάτ. Λάχ. 185, γ'.) καὶ *ἐξαλείφομαι* (παθητ. Αἰσχίν. 3, 188), παρατ. *ἠλειφόμην* (μέσ. σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 144, γ'. Ξεν. Ἑλλ. Δ', ε', 4) καὶ *ἀπηλειφόμην* (σπαν. Δημοσθ. 45, 87). μέλλ. μέσ. *ἀλείψομαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 68), ἀόρ. μέσ. *ἠλειψάμην* (ἐνίοτε) καὶ *ἐξηλειψάμην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 850, γ'.), παρακ. μέσ. *ἀλήλιμμαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 68). Ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέλλ. παθ. *ἐξαλειφθήσομαι* (σπαν. Δημ. κατ' Ἀριστογ. Α', 73, σ, 792), ἀόρ. παθ. *ἠλείφθην* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. σ 217,γ'), συνήθως δὲ *ἐξηλείφθην* καὶ σπανί. *ἐπηλείφθην* (Πλάτ. Λῦσ. 217. γ'.), παθ. παρακ. *ἐξαλήλιμμαι* (ἐνίοτε), *ἐναλήλιμμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. σ. 420, γ') καὶ *ὑπαλήλιμμαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ι', 6). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνεξάλειπτος* (1), *εὐεξάλειπτος* (Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 53), *ἐξαλειπτέον* (Λυσί. 6, 8).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λιπ-, λίπ-α, λίπ-ος (πάχος), λιπαρός, λιπαρέω (παρακαλῶ), λιπαίνω, ἀ-λείφω=σανσκρ. limpâmi, lepas, (ἀλοιφή), ἄλειφαρ, ἔλειφα. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λιμφὸς (συκοφάντης, φειδωλός), λιμφεύειν (ἀπατᾶν. Ἡσύχιος). Παράγ. ἀλοιφή, ἄλειμμα, ἀλείπ-της, (μτγ.), ἀλειπτήριον (μτγ.). ἄλειψις (Ἡροδ. καὶ μτγ.) Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀλέξω (ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, προφυλάττω). Κατ' ἐνεργ. φωνὴν ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Ε', 77. Ξενοφ. Παιδ. Δ', γ', 2. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', σ. 148, β'.). Μέσ. *ἀλέξομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', γ', 11. Ἀνάβ. Α', θ', 11.), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. *ἀλέξομαι* (ἐκ τῶν συμφραζομένων δὲ διακρίνεται τοῦ ἐνεστῶτος. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', ζ', 3 καὶ Ζ', γ', 44 κατὰ διόρθ. Cobet ἀντὶ τοῦ *ἀλέξησθε* πρβλ. καὶ Σοφ. Οἰδ. Τ. 539), ἀόρ. μέσ. *ἀλέξασθαι* (ἐνίοτε)· (ὅρα Ἡμ. Γραμμ. Παρατηρήσ. ᾧ 144).

ΣΗΜ. Ῥιζ. ἀλκ-, ἀρκ-, ἀλ-αλκ-εῖν (ἀλέξειν, ἀπομακρύνειν), ἀλκή, ἀρκ-έω (ἀπομακρύνω, βοηθῶ), ἄρκ-ιος (ἀσφαλής), ἀρήγω (βοηθῶ), λατ. arc-eo (ἀρκ-έ-ω, εἴργω), arx (ἀκρόπολις), arc-a (κίστη), arc-era (ἁρμάμαξα). Ἐκ τῆς ῥίζ. ἀλκ διὰ βοηθητικοῦ φωνήεντος καὶ τοῦ σ γίνεται ἀλέξ- = σανσκρ. raksh-âmi (= φυλάττω, ἀμύνομαι) ἐξ ἀρχ. ark, alk καὶ τοῦ σ ark-s. Παράγωγα ἀλεξητήρ (Ξενοφ. Οἰκ. δ', 3), Ἀλέξανδρος, ἀλεξίκακος (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀλεξιτήριον. Τὸ ἀλέξω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀληθεύω (λέγω ἀλήθειαν, οὐ ψεύδομαι). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), ὁ παρατατ. ἐλλείπει, ὁ μέλλ. *ἀληθεύσω*, (σπαν. Ξεν. Ἀπ. Α', α'. 5. Παιδ. Ζ', β', 25. Ἀν. Ζ', ζ', 25), ἀόρ. *ἠλήθευσα* (σπαν. Ξεν. Ἀναβ. Α', ζ', 18. Δ', δ', 15. Ε', ϛ', 18 καὶ (ἐπ-) Θουκ. Η', 52 καὶ (ἀπ-) Ξεν. Οἰκ. γ', 12), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. ἐνεστ. *ἀληθεύομαι* μόνον (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ϛ', 10).

ΣΗΜ. Ἀληθής, ἀληθεύω (κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ), ἀλήθεια, ἀλήθευσις (μτγ.), ἀλήθευμα (μτγ.), ἀληθευτὴς (μτγ.). Ὅρα λανθάνω.

ἀλέζω (συναλίζω, συναθροίζω), σπανίως (Πλάτ. Κρατύλ. σ. 409, α'.)

(1) Παρ' Ἰσοκρ. 5, 71, ὅπερ διορθοῦται ὑπό τινων εἰς «*ἀδιάλειπτος*».

καὶ *συναλίζω* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α', 30) καὶ ἀόρ. μόνον *συναλίσας* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 14). Παθ. *ἀλίζεσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. ϛ', γ', 3) καὶ *συναλίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 15) καὶ ἀόρ. παθ. ὑποτ. *ἀλισθῇ* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', δ', 3) καὶ ὁριστ. *συνηλίσθησαν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', γ', 48). Τὰ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fελ-, εἴλω, εἴλλω, εἰλ-έω (περιστρέφω, σφίγγω), εἶλ-αρ (φραγμός), οὐλ-αμὸς (ἄθροισμα στρατιωτῶν), εἴλ-η, ἴλ-η, ὅμ-ιλος, σανσκρ. var, vr-nômi (περιείργω), apa-var (ἀνοίγω) api-var (καλύπτω), vâra-s (πληθύς), vâra-jâmi (εἴργω), ἁλία (ἐκκλησία), ἀλίζω (συναθροίζω), ἡλιαία, ἡλιάζομαι, ἴλλω (=Fι-Fελ-, Fί-Fλ-ω). Τὸ ἀλίζω ἐκ μὲν τῶν ποιητῶν κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ, ἐκ δὲ τῶν πεζῶν κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

[**ἀλίνδω**] (κυλίω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μετοχῆς *ἐξαλίσας* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ια', 18. Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ Νεφέλ. 32). [πρκ. *ἐξήλικα* ποιητ. Ἀριστοφ. Νεφέλ. 33]. Τῆς παθητ. φωνῆς εὕρηνται μόνον τύποι παρὰ μεταγενεστέροις εὔχρηστοι καὶ παρακ. *ἠλινδημένον* (=ἀνεστραμμένον. Δεινάρχ. Ἀποσπ. 10, 2).

ΣΗΜ. Παράγ. ἀλίνδησις (μτγ.), ἀλινδήθρα (ποιητ.). Ῥίζ. ὅρα ἀλῶ (=ἀλήθω). «Ἀλίσας Ἀττικοί, κονίσας ἢ κυλίσας Ἕλληνες» (Μοῖρις).

ἁλίσκομαι (=συλλαμβάνομαι ἐν πολέμῳ ἢ καταδικάζομαι ἐν δίκῃ, ὡς παθητ. τοῦ *αἱρέω*), ἀποθ. παθ. (πλειστάκ.), παρατ. *ἡλισκόμην* (πλειστ.), μέλ. μέσ. μετὰ παθ. διαθέσ. *ἁλώσομαι* (πλειςτ.), ἀόρ. β'. ἐνεργ. μετὰ παθ. διαθ. *ἑάλων* (πλειςτάκ.) καὶ (σπανιώτερον) *ἥλων*, ὑποτακτ. *ἁλῶ*, ῷς, ῷ κτλ. (πλειςτάκ.), εὐκ. *ἁλοίην* κτλ. (ἐνίοτε), προςτ. ἐλλείπει, ἀπαρ. *ἁλῶναι* (πολλάκ.), μετοχ. *ἁλούς*, κτλ. (πλειςτάκ.). Παρακ. *ἑάλωκα* (πλειςτάκ.) καὶ (σπανιώτερον) *ἥλωκα*, ὑποτ. *ἑαλωκὼς ὦ* (Ξεν. Κυν. ϛ', 18. 24). Ὑπερσ. *ἡλώκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', β', 15). Ῥημ. ἐπίθ. *ἁλωτός* (Θουκ. ϛ', 77), *ἀνάλωτος* (ἐνίοτε), *εὐάλωτος* (Ξενοφ. Κυν. θ', 9), *δυςάλωτος* (Πλάτ. Λῦσ. 206, α'.), *αἰχμάλωτος* (πολλάκ.), *δοριάλωτος* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fᾰλ-, ἁλ-ίσκομαι, ἑά'λων (=ἐFάλων), ἑά'λωκα (=Fε-Fάλωκα), ῥημ. παράγ. ἅλωσις, ἁλώσιμος, κατανάλωσις (μτγ), παραναλωμα (μτγ.). ὅρα αἱρέω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀλῶ (=ἀλήθω). «*Ἀλεῖν ἐρεῖς οὐκ ἀλήθειν καὶ ἤλει οὐκ ἤληθεν, ἀλοῦσα οὐχὶ δὲ ἀλήθουσα*» (Φρύνιχ. σ. 151. Ὅρα καὶ Ἀθήν. Δ', ᾧ. 65). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ὁ ἐνεστὼς *ἀλεῖν* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', γ', 21 κατὰ Cobet ἀνάγνωσιν ἀντὶ τοῦ *τελεῖν*) καὶ ὁ παθ. παρακ. τῆς μετοχῆς «*ἀληλεμένος σῖτος*» (Θουκ. Δ', 26. Πρβλ. καὶ Ἡροδ. Ζ', 23, ὅπερ κακῶς κατὰ Cobet γράφεται ἀληλεσμένος). Πάντα δὲ τἆλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. «*Ἀλεῖς Ἀττικοί, ἀλέσεις Ἕλληνες*» (Μοῖρ. σελ. 17).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fελ— (ἡ αὐτὴ τοῦ εἰλέω), εἰλ-ύω, λατ. vol-vo, ἔλυτρον, ὅλμος, εἴλυμα, εἰλεὸς=ileus, volvulus, ἴλιγξ, ὀλοοίτροχος, οὐλαί, οὐλοχύται, ἴλλω (στρέφω), ἰλλὰς (σχοι

νίον), ἀλέω, ἄλευρον, ἄλειαρ, ἄλετος, ἀλετρίβανος, ἀλέτης, ἀλοάω, ἀλίνδω, ἀλίζω, ἀλινδοῦμαι, λατ. volûmen (εἰλητὸν βιβλίον)· volva (εἴλημα), vol-ûta (ἕλιξ), γοτθ. valu, j-an (ἀλέθω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ῥῆμ. ἐπίθ. ἀλεστέον (μτγ.).

ἀλῶμαι (περιπλανῶμαι). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς εἶναι εὔχρηστος (ἐνίοτε· Θουκ. Β', 102. Ἰσοκρ. 4, 168. Λυσί· κατ' Ἀνδοκ. 30. Δημοσθ. 19, 310).

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ποιητ. ἄλη (ἡ= περιπλάνησις, πλάνη). [ἀλά-ομαι] ἀλῶμαι, ἀλή-της καὶ ἀλητεύω (ποιτ. καὶ μετ.), ἀλήμων (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ἐνταῦθα καὶ ἀλέη, ἀλεείνω, ἀλεύασθαι, ἠλεός, ἠλός, ἠλίθιος, ἀλάστωρ (=δαίμων περιπλανῶν. ὅρ. καὶ λανθάνω).

ἀλλάττω (ἁπλοῦς καὶ σύνθετος, ἐξ-, ἀπ-, δι-, συν-, μετ-, παρ-, ἐπ-), παρατ. *ἀπήλλαττον* (πολλάκ.), *διήλλαττον* (ἐνίοτε), μέλ. *συναλλάξω* (ἐνίοτε), *διαλλάξω* (ἐνίοτε), *ἀπαλλάξω* (ἐνίοτε). Ἀόρ. *διήλλαξα* (πολλάκ.), *ἀπήλλαξα* (πολλάκ.), *μετήλλαξα* (πολλάκ.), *συνήλλαξα* (ἐνίοτε), *παρήλλαξα* (ἐνίοτε). Παρακ. *ἀπήλλαχα* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ιγ', 6. Δημ. 18, 65. Ἐπιστ. Δ', 8) καὶ *μετήλλαχα* (σπαν. Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. XI, 7. ψ. Πλάτ. Ἀξιόχ. 369, ϐ'). Ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. καὶ μέσ. *ἀλλάττομαι* (ἐνίοτε καὶ συνήθως ἐπ-, δι-, ἀντ-, ἀπ-, μετ-, κατ-, ἀντικατ-), παρατ. μέσ. *συνηλλαττόμην* (σπαν. Θουκ. Ε', 5) καὶ παθ. καὶ μέσ. *ἀπηλλαττόμην* (πολλάκ.). Μέλλ. παθ. ὡς μέσ. *ἀπαλλαγήσομαι* (πολλάκ.), *διαλλαγήσομαι* (ἐνίοτε) καὶ μέσ. μέλ. *ἀπαλλάξομαι* (πλειστάκις). Ἀόρ. παθ. *ἀπηλλάχθην* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιϛ. 335, α'), *ἐπηλλάχθην* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Γ', η', 1), *διηλλάχθην* (ὡς μέσος σπαν. Ἀνδοκ. 2, 26. Πλάτ. Κρατύλ. 430 α'.). Ἀόρ. παθ. β'. *ἠλλάγην* (παθ. σπαν. Ἰσαῖ. 4, 13), *ἀπηλλάγην* (μέσ. καὶ παθητ. πλειστάκις), *κατηλλάγην* (μέσ. ἐνίοτε), *συνηλλάγην* (μέσ. ἐνίοτε), *διηλλάγην* (μέσ. πλειστάκ.), *ἐνηλλάγην* (μέσ. Θουκ. Α', 120), [*ἐξαπηλλάγην* [1] (μέσ.)]. Ἀόρ. μέσ. *ἠλλαξάμην* τι (πολλάκις καὶ ἀντ-, δι-, μετ-, ἀντικατ-). Παρακ. *διήλλαγμαι* (μέσ. ἐνίοτε), *ἀπήλλαγμαι* (μέσ. καὶ παθ. πλειστάκ.), *ἀντήλλαγμαι* (παθ. ἐνίοτε), *ἐξήλλαγμαι* (παθ. ἐνίοτε), *ἐπήλλαγμαι* παθ. ἐνίοτε). Ὑπερσ. *ἀπηλλάγμην* (μέσ. καὶ παθ. πολλάκις) καὶ *διηλλαγμένος ἦν* (μέσ. σπαν. Λυσί. 4, 10) καὶ *ἀπηλλαγμένος ἦν* (μέσ. καὶ παθ Ἰσο. 17, 26. Δημοσθ. 1, 8). Μετ' ὀλ. μ. *ἀπηλλαγμένος ἔσομαι* (Λυσί. 5, 4. Δημ. 4, 50) καὶ *ἀπηλλάξομαι* (κατὰ Cobet Δημ. 20, 28. 24, 85 ἀντὶ τοῦ *ἀπαλλάξομαι*.) Ῥημ. ἐπίθ. *ἀπαλλακτέον* (ἐνίοτε), *ἀνταλλακτέον* (σπαν. Δημ. 19, 233), *εὐαπάλλακτος* (Ξεν. Ἱππικ. γ', 1), *ἀδιάλλακτος* (ἐνίοτε), *δυσαπάλλακτος* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀλ-, alius λατ. [ἄλ-jος] ἄλ-λος, ἀλλ-αγ-ή, [ἀλλάγ-jω] ἀλλάττω, ἀλλο-ῖ-ος, ἀλλότριος (ἐκ τοῦ ἀλλό-τερος). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ἰσθ. Γ', 18).

ἀλλοδοξῶ (δοξάζω ψευδῆ, πλα-

(1) Φέρεται μὲν παρὰ Θουκυδίδῃ (Δ', 28), ἀλλὰ κατὰ τὸν Cobet διορθοῦται εἰς *ἀπαλλαγῇ*, διότι τὸ *ἐξαπαλλάσσειν* ἁρμόζει μὲν εἰς τοὺς Ἴωνας καὶ τοὺς τραγικούς, οὐχὶ δὲ εἰς τοὺς πεζούς (Var Lect. 120).

νῶμαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς παρὰ Πλάτωνι (Θεαίτ. σ. 189 δ'. 190, δ'.).

ΣΗΜ. Ἀλλόδοξος (μτγ.=ἑτερόδοξος), ἀλλοδοξῶ (ἀλλοδοξεῖν τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν Πλάτ. Θεαίτ. 189 δ'.) ἀλλοδοξία (Πλάτ. Θεαίτ. 189, ϐ'.)=ψευδὴς δόξα.

ἀλλοιῶ (μεταβάλλω, ποιῶ τι ἀλλοῖον). Τῆς ἐνεργ. φωνῆς μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Κρατύλ. 418, α'. Πολ. 381, ϐ'. γ'. Νόμ. 894, ε'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἠλλοίωσα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 381, α'. Νόμ. 894, ε'.). Παθ. καὶ μέσ. *ἀλλοιοῦμαι* (πλειστάκις), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἠλλοιούμην* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 182, γ'. Παρμ. 162. δ'.) καὶ παρακ. παθ. *ἠλλοίωμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. σ. 381, δ'.) καὶ ὑπερσ. μέσ. *ἠλλοιώμην* (Θουκ. Β', 59). Τὰ ἄλλα εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἀλλοῖος (ὅρα ἀλλάττω), ἀλλοιῶ, ἀλλοίωσις. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

ἅλλομαι (πηδῶ), ἀποθ. ἐνεργ. Ὁ ἐνεστὼς πολλάκις ἀπαντᾷ ἁπλοῦς καὶ σύνθετος (ἐν-, ἀν-, ἐφ-, καθ-, δι-, ὑπερ-, ἐξ-, προς-), παρατ. *ἡλλόμην* (ἐνίοτε ἁπλοῦς καὶ *ἐξηλλόμην*), μελ. *ἁλοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. η', 4) καὶ *ὑπεραλοῦμαι* (σπαν. αὐτόθ.), μέσ. ἀόρ. *ἡλάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Δ', ϐ' 17. Ἀπομν. Α', γ', 9, ἔνθα καὶ κακὴ γραφὴ «*ἅλοιτο*») καὶ *ἐξήλατο* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ζ', γ', 33), καὶ *εἰσήλατο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', δ', 4, ὅπερ ὁ Cobet μεταγράφει εἰς «*εἰσῆλθεν*») καὶ *καθαλάμενος* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ε', 7, ἔνθα καὶ κακὴ γραφὴ «*καθαλόμενος*»), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σαλ-, λατ. sal-io (πηδῶ)= [σάλ-jομαι] ἅλλομαι, ἅλ-μα, ἁλ-τῆρες, σανσ. sar (=πορεύεσθαι). Μέσ. ἀόρ. ϐ'. ἡλόμην εἶναι πλημμελὴς (Cobet Nov. Lect. 454. 687). Τὸ ἅλλομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀλλοτριονομῶ (διανέμω τί τινι μὴ προσηκόντως). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (σπ. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 195, α'.).

ΣΗΜ. «Ἀλλοτριονομοῦντες ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιοῦντες ἢ ὅλως τισί τινα μὴ προσηκόντως διανέμοντες» (Τιμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ. Bεκ. Ἀνέκδ. 379, 7). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἀλλοτριόω-ῶ (ποιῶ τι ἀλλότριόν τινι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Γ', 65), ὁ μέλλ. *ἀλλοτριώσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 16) καὶ ὁ παρακ. *ἠλλοτρίωκα* (σπαν. Δημ. 51, 17) καὶ *ἀπηλλοτρίωκα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 9). Μέσ. *ἀλλοτριοῦμαι* (σπαν. Θουκ. Α', 34) καὶ *ἀπαλλοτριοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. σ. 65, α'.) καὶ ἀόρ. παθ. *ἠλλοτριώθην* (σπαν. Θουκ. Η', 73. Δημ. 9, 18. 18, 88) καὶ ὡς μέσ. *ἀπηλλοτριώθην* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Ζ'. 13). Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς καὶ κατ' ἀνάλυσιν *ἠλλοτρίωκα ἐμαυτόν* (Δημοσθ. 51, 17, κτλ).

ΣΗΜ. Ἀλλότριος (ὅρα ἀλλάσσω), ἀλλοτριῶ, ἀλλοτρίωσις. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ἀλοάω-ῶ (ἀλωνίζω). Κατ' ἐνεστῶτα ἀπαντᾷ σπανίως (Πλάτ. Θεάγ. σ. 124, α'. Ξεν. Οἰκ. ιη', 2. 3), παρατ. μόνον σύνθετος *κατηλόων* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 31) καὶ ἀόρ. *κατηλόησα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 140). Ἐκ τῆς παθητ. φωνῆς εὕρηται μόνον ὁ παθ. παρακ. τῆς μετοχῆς *ἀπηλοημένος σῖτος* (σπαν. Δημ. πρὸς Φάνιππ. 6, σ. 1040.

Παράβλ. καὶ Ἁρποκρατ. ἐν λ.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἀλέω-ῶ (= ἀλήθω)· παράγ. ἀλοητός (Ξενοφ. Οἰκον. ιη', 5), ἐπαλωστής (Ξ. Οἰκ. ιη', 5), ἀλόησις (Βεκκ. Ἀνεκδ. σ. 208, 23), ἀλλὰ καὶ πατραλοίας, μητραλοίας· παρὰ ποιητ. λέγεται ἀλοιάω (Ἰλ. Ι, 568=κυρ. κτυπανίζω).

ἀλφιτοσιτῶ (τρώγω ἄλφιτα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 28).

ΣΗΜ. Τὸ ἀλφιτοσιτέω γίνεται παρὰ τὸ ἄλφιτον (=κρίθινον ἄλευρον καὶ ἄρτος ἐξ αὐτοῦ), παρὰ Ξενοφῶντι δὲ ἄλφιτον καὶ ἄρτος διακρίνεται (Ξεν. Ἀπομ. Β', ζ', 5), καὶ ἑπομ. καὶ τὸ ἀρτοσιτέω (ὃ ἰδέ). Τὸ ἀλφιτοσιτῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἀμαθαίνω (ἀμαθής εἰμι, ἀνόητος, μωρός). Μόνον ὁ ἐνεστὼς καὶ οὗτος μόνον παρὰ Πλάτωνι (Πολ. σ. 535, ε'. Νόμ. σ. 689, γ'. ε'. 698, α'. 863, γ'. Ἐπιστ. ΙΔ'.).

ΣΗΜ. Ἀμαθής, ἀμαθαίνω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. ὅρα μανθάνω.

ἁμαρτάνω (σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω) (πλειστάκ.) καὶ (ἀφ-, δι-, ἐξ-, συνεξ-), παρατ. *ἡμάρτανον* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἁμαρτήσομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, δια-), ἀόρ. *ἥμαρτον* (πλειστάκ. καὶ ἀφ-, δι-, ἐξ-, προεξ-, συνεξ-), παρακ. *ἡμάρτηκα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἐξ-, προεξ-), ὑποτακ. *διημαρτηκὼς ὦ* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ', 19), εὐκ. *διημαρτηκὼς εἴην* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 155). Ὑπερσ. *ἡμαρτήκειν* (σπαν. Θουκ. Γ', 69) καὶ *διημαρτήκειν* (σπαν. Δημοσθ. 18, 30). Παθ. *ἁμαρτάνομαι* (πολλάκις καὶ ἐξ-, δι-), παρατ. παθ. *ἡμαρτάνετο* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. σ. 263, ε'.) καὶ *διημαρτάνετο* (σπαν. αὐτόθ. σ. 276, γ'.). Ἀόρ. παθ. *ἡμαρτήθη* (σπαν. Θουκ. Β', 65), ὑποτ. *ἐξαμαρτηθῇ* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. δ', 2), εὐκτ. *ἁμαρτηθείη* (σπανίως· Ξενοφ. Πόρ. δ', 37), μετοχ. *τὰ ἁμαρτηθέντα* (σπαν. Ξενοφ Ἀνάβ. Ε', η', 20. Δημ. κατὰ Κόνων. 6, σ. 1258). Παρακ. *ἡμάρτηται* (πολλάκις καὶ ἐξ-), ἀπαρ. *ἡμαρτῆσθαι* (σπαν. Λυσί. 20, 22. Ἀντιφῶν 5, 5.) καὶ *ἐξημαρτῆσθαι* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 8), μετοχ. *ἡ ἡμαρτημένη* (σπαν. Πλάτ. Πολ. σ. 449, α', 544, α'), τὸ *ἡμαρτημένον* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 801, γ'. Δημ. 24, 70) καὶ (συνήθως) τὰ *ἡμαρτημένα* (καὶ δι-). Ὑπερσ. *ἡμάρτητο* (σπαν. Θουκ. Ζ', 18. Λυσί. κατὰ Φίλων. 20). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀναμάρτητος* (πλειστ.) καὶ *ἐπεξαμαρτητέον* (σπαν. Δημ. 22, 6).

ΣΗΜ. Ῥίζ. α στερητ. καὶ σμαρ (ἐξ οὗ εἵμαρται)= μέρος· τροπῇ τοῦ σ εἰς δασεῖαν, ἁμαρ-τ-άνω (κυρ. ἀμοιρῶ τινος), ἁμάρτημα, ἁμαρτία. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀμαυρόω (σκοτίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησίλ. ια', 12. Κυνηγ. ε', 4), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀμαυρός, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ α στερητικὸν καὶ μαρ- (μαίρω) μαρ-μαί-ρω (=μαρ-μάρ-jω)=λάμπω, ἀκτινοβολῶ, μάρμαρον, μαρμαρυγή, μαρμαρύσσω (ἀντὶ μαρμαρύγ-jω), ἀ-μαυρός (ἀντὶ (ἀ-μαρ-Fός). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (ἀμαυρωθείη. Ἔργ. 693). Παρὰ ποιηταῖς καὶ μαυρόω, μαυροῦμαι ὑπάρχει ἄνευ τοῦ α καὶ μαῦρος (παρ' Ἡσυχ. Σουΐδ. καὶ Φωτίῳ).

ἀμάω-ῶ (θερίζω). Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ σπανίως ὁ μέσ ἐνεστὼς *διαμῶμαί* τι (= ἀναμερίζω, σκαλεύω· Θουκ. Δ', 26) καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. *ἀπημησάμην* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 11) καὶ *ἀντιπροςημησάμην* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιζ', 13).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀμα- (ἅμα, ὁμοῦ, κοιν. μαζεύω), ἀμά-ω. Κατ' ἄλλους ἐκ ῥίζ. μα- (μάω=λατ. meto=θερίζω καὶ ἀμέργω, γερμαν. maham) μετὰ α προτακτικοῦ ἀ-μά-ω, ἄμη, ἀμητήρ, ἄμητος (ὁ θερισμός, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ), ἀμητὸς (ὁ θεριζόμενος καρπός), ἄμαλλα (χειρόβολον) λατ. merges καὶ merga (=δίκρανον θεριστικον), messis (ἄμητος), messor (θεριστής). «Ἀμᾶν Ἀττικοί, θερίζειν Ἕλληνες» (Μοῖρις). «Ἀντιπροςαμήσασθαι, εἰ γυμνωθεῖεν αἱ ῥίζαι» (Πολυδ. Α', 223). Τὸ ἀμάω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀμβλίσκω (κάμνω νὰ ἀποβληθῇ, ἐξαμβλῶ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ κατ' ἐνεστῶτα σπανίως (Πλάτ. Θεαίτ. σ.149, δ'.) καὶ κατ' ἀόρ. *ἐξήμβλωσα* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 150, ε'.), πάντα δὲ τἆλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀμβλ- (ἀμβλύς), ἀμβλ-ί-σκω καὶ ἀμβλ-ό-ω, ἄμβλωσις, ἄμβλωμα, ἐξ-αμβλόω, ἐξάμβλωμα, ἐξάμβλωσις, ἀμβλύνω. Πρβλ. Πολυδ. Β', 7. Ὁ δὲ Μοῖρις λέγει «Ἀμβλίσκειν Ἀττικοί, ὠμοτοκεῖν Ἕλληνες». Τὸ ἀμβλίσκω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, παρ' Εὐριπίδῃ δὲ κατὰ πρῶτον τὸ ἐξαμβλόω-ῶ.

ἀμβλύνω (ἀφαιρῶ τὴν ὀξύτητά τινος). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἐνεστὼς *ἀμβλύνομαι* (σπαν. Θουκ. Β', 87. Πλάτ. Πολ. σ. 490, β') καὶ *ἀπαμβλύνομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. σ.442, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ἀμβλύνω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Ὅρα ἀμβλυώττω.

ἀμβλυωπέω-ῶ (πάσχω ἀμβλυωπίαν, εἶμαι κοντόφωτος. κοντοβλέπω), ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 27).

ἀμβλυώττω (= ἀμβλυωπῶ). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ τὴν εὐκτικὴν τοῦ παρατατικοῦ (Πλάτ. Πολ. σ. 508, γ'. δ'. 517, α'. δ'. Ἱππ. Ἐλ. 374, δ'. (εὐκτ.).).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀμβλὺς μετὰ παραγωγικῆς καταλήξεως -ώττω, ὡς ὕπνος ὑπνώττω, ὄνειρος ὀνειρώττω. Κακῶς δὲ παρά τινων νομίζεται σύνθετον παρὰ τὸ ἀμβλὺς καὶ ὄσσομαι (Πρβλ. καὶ Πολυδ. Β', 51), τὸ δὲ ἀμβλὺς ἐκ τοῦ ἀ-μβλὺς (μαλακός, βληχρός, βλάξ, λατ. mollis) μετὰ προθεματικοῦ α. Τὸ ἀμβλυώττω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἀμείβω (ἀλλάσσω, μεταβάλλω, ἀποκρίνομαι). Ὁ ἐνεστὼς σπάνιος (Πλάτ. Σοφ. σ. 224, β'. Παρμ. 138, δ'.) καὶ *διαμείβω* (Πλάτ. Πολιτικ. σ. 289. ε'.). Παρατ. καὶ μέλλ. ἐλλείπει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις. Ἀόρ. *ἤμειψα* (σπάν. Πλάτ. Φαῖδρ. 242, δ'.) καὶ *ἐξήμειψα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησίλ. β'. 2). Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. *ἀμείβομαι* (ἐνίοτε καὶ δι-, παρ-), παρατ. μόνον *παρημειβόμην* (σπαν. Πλάτ. Λάχ. σ. 183, ε'.). [μέλ. *ἀμείψομαι* ποιητ. καὶ μεταγενέστ.]. Ἀόρ. μέσ. [ἁπλοῦς ποιητικός, πεζολογικὸς δὲ] *παρημειψάμην* (σπαν. Ξεν. Ἀναβ. Α', ι', 10) καὶ *προημειψάμην*

(σπαν. Πλάτ. Νόμ. 921, γ', ε'.). Ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἀπημείφθην*, (= ἀπεκρινάμην. σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', ε', 15). Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ-μιβ-, σανσκρ. miv-âmi (κινῶ)=λατ. moveo, môtus (κίνησις), mômen-tum (στιγμή), mû-ta re (μεταβάλλειν) Ῥίζ. ἀρχ. μεF, ἀμείβ-ω, δωρ. ἀμεύω (Πίνδαρ.), «ἀμεύσασθαι, ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι» (Ἡσύχ.) πρβλ. Fαδ-, Fεδ-, ἀ-είδω-μοῖ-τος (ἀντὶ μοῖF-τος = ὅμοιος ἴσος), τὸ δὲ α εἶναι προθεματικόν. Παράγωγ. ἀμοιβή, ἄμειψις (ποιητ. καὶ μτγ.) διάμειπτος (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀμελῶ (εἰμὶ ἀμελής) (πλειστακ.), *ἠμέλουν* (πλειστάκ.), μέλλ. *ἀμελήσω* (πλειστ.), ἀόρ. *ἠμέλησα* (πλειστ.), παρακ. *ἠμέληκα* (πολλ. καὶ κατ-, παρ-). Παθ. *ἀμελοῦμαι* (πλειστ.), παρατ. *ἠμελούμην* (πολλ.), μέλ. παθ. *ἀμεληθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. σ.905, α'), ἀόρ. παθ. *ἠμελήθην* (ἐνίοτε· καὶ παρ-) παρακ. *ἠμέλημαι* (ἐνίοτε· καὶ κατ-) Ῥημ. ἐπίθ. *ἀμελητέον* (σπαν. Ἰσοκρ. 9, 7).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀμελής, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ α στερητικὸν καὶ τὸ ἀπρόσωπον μέλει (=ἔστι μοι φροντίς). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀμηχανέω-ῶ (εἰμὶ εἰς ἀμηχανίαν). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β' α', 19. Ϛ', δ', 18) καὶ ὁ μέλλ. *ἀμηχανήσω* (σπαν. Θουκ. Ζ', 48).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀμήχανος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ α στερητ. καὶ μηχανή (ὅρα λέξ. μηχανῶμαι). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἀμιλλάομαι-ῶμαι (συνερίζομαι, φιλοτιμοῦμαι), ἀποθ. ἐνεργ. Ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ πολλάκις καὶ σύνθετος (διάνθ-), παρατ. *ἠμιλλώμην* (σπαν Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 14), μέλλ. μέσ. *ἀμιλλήσομαι* (σπαν. Πλάτ Πολ. 349, γ'. Νόμ. 833, α'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἠμιλλήθην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 31. Πλάτ. Νόμ. 968 β'. καὶ παρ' Ἀττικοῖς ποιηταῖς, ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ τοῦ Εὐριπ. παρ' Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. ζ. 152. καὶ τὸ τοῦ Θουκυδ. Ϛ', 31 κατά τινας=μεθ' ἁμίλλης ἐπράχθην) Ῥημ. ἐπίθ. *ἀμιλλητέον* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. 73. Ἐπιστ. ζ', 7).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἅμα, ἅμιλλα, ὁμιλλάω (παρ' Ἡσυχ.=ἐρίζω), τὸ δὲ ἅμιλλα [= ἅμιλ-jα], ἁμιλλάομαι-ῶμαι [= ἁμιλ-jάομαι], ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

ἀμνημονῶ (εἰμὶ ἀμνήμων). Ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ πλειστάκις, παρατ. *ἠμνημόνουν* (σπαν. Δημοσθ. 60, 31), μέλ. *ἀμνημονήσω* (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 253.), ἀόρ. *ἠμνημόνησα* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα μνημονεύω καὶ μιμνήσκω, τὸ δὲ ἀμνημονῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἀμνηστοῦμαι (λησμονοῦμαι). Μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπαν. (Θουκ. Α', 20).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἄμνηστος, ἀμνηστία. Πρῶτον παρὰ Σοφ. Ἠλ. 482 ἐνεργητικόν.

ἀμπελουργῶ (τὴν ἄμπελον καλλιεργῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Αἰσχίν. 3, 166).

ΣΗΜ. Τὸ ἄμπελος=ἄμπ-ελος ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ Fελ τοῦ εἰλέω (= τυλίσσω), ὡς περιελίσσουσα καὶ μάλιστα ὁ ἕλινος.

ἀμπέχω (ἐνδύω τινά). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ *περιαμπέχω* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. σ. 98, δ') καὶ ὁ μέσ. ἐνεστὼς *ἀμπέχομαι* (ἐνίοτε), σπανίως δὲ *περιαμπέχομαι* (Πλάτ. Συμπ. 221, ε') καὶ παρατ. *ἠμπειχόμην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. σ. 87, β'.).

ΣΗΜ. Εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἔχω, ἐν ᾧ τὸ φ ἐψιλώθη· παράγωγ. ἀμπεχόνη. Τὸ ἀμπέχω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ ἅπαξ (Ὀδ. Ζ, 225).

ἀμπέσχω (ἐνδύω τινά). Ποιητικόν, σπανίως δὲ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν (Πλάτ. Πολιτικ. σ.311, γ'.), παρατ. *ἤμπισχον* (σπαν. (Πλάτ. Πρωταγ. 320, ε'. καὶ Ἀττικοὶ ποιηταί). Μέσ. *ἀμπίσχομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἀλκ. 113 ε'.) καὶ *μεταμπίσχομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ.σ. 569, γ'.) μόνον.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἴσχω [= σι-σέχω σίσχω ἴσχω]=ἔχω, ἑπομένως=ἀμπέχω. Τὸ ἀμπίσχω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

ἀμύζω (βυζάνω σφίγγων τὰ χείλη). Εὑρίσκεται μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *ἀμύζειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 27), ὃ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*μυζεῖν*».

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ α καὶ μύζω (= μύγ-jω=λατ. mug-io = μυκ-ά-ομαι=μυκῶμαι) μυγ-μός, μυζάω, ἐκμυζῶ. Ὅρα μυζῶ.

ἀμύνω (ἀπομακρύνω κακόν τι, ὑπερασπίζω, ἐκδικοῦμαι). Ὁ ἐνεστὼς πλειστάκις ἀπαντᾷ ἁπλοῦς καὶ σύνθετος (ἐπ-, ἀπ-, συνεπ-), παρατ. *ἤμυνον* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 164, ε'. καὶ ἐπ-), μέλλ. *ἀμυνῶ* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-), ἀόρ. *ἤμῡνα* (πλειστάκις· καὶ ἐπ-). Μέσ. *ἀμύνομαι* (πλειστάκις· καὶ ἀντ-, προ-), παρατ. *ἠμυνόμην* (πολλάκ.), μέλλ. συνῃρ. *ἀμυνοῦμαι* (πλειστάκις), ἀόρ. μέσ. *ἠμυνάμην* (πλειστάκις· καὶ προ-). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀμυντέον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', Ϛ', 6).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μυν-, μῦνη (πρόφασις), μύνασθαι (προφασίζεσθαι), λατ. munio (ὀχυρῶ), im-unitus (ἀνοχύρωτος), murus (τεῖχος), καὶ moenia (ὡς poena = ποινὴ καὶ punio =τιμωρῶ, com-mu-nis (κοινός), μύρομαι= λατ. moereo), ἀ-μῠν-, ἀ-μῦν-ω (=ἀμύν-jω). Τὸ δὲ α εἶναι προθεματικόν. Παράγωγ. ἄμυνα, Ἀμυνίας, Ἀμύντας, ἀμύντωρ (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀμύσσω καὶ **ἀμύττω** (τσουγγρανίζω, χαράττω, πληγώνω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὑρίσκεται τὸ *περιαμύττω* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. σ. 365, γ'.) καὶ μέλλ. *ἀμύξω* (ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. ιβ', 10).

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ α προθεματικοῦ καὶ μυκ—, λατ. muc-ro (ἀκίς), ἀμύσσω (= ἀμύκ-jω), ὅπερ συγγενὲς πρὸς τὸ νύσσω (μ=ν) ἐκ ῥίζ. νυκ (=νύκ-jω), νύξις, νύγ-μα, νυγ-μός, νύσσα, ὄ-νυξ (σανσ. nakkas, λατ. unguis, ῥίζ. nagh καὶ μεταθέσει angh). Παράγωγα ἀ-μυχ-ή, ἄμυξις, (ποιητ.) «ἀμυχαλαί: αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν» (Ἡσύχ.). Τὸ δὲ ἀμύσσω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀμφιγνοῶ (δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀμφιβάλλω). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (ἐνίοτε), παρατ. *ἠμφεγνόουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', ε', 33. Πλάτ. Σοφ. 236, γ'. Ἀντεραστ. 135, δ'.), | μέλλ. μεταγεν. |, ἀόρ. *ἠμφεγνόησα* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. σ. 228, ε'. Πολιτικ. σ. 291 β'.) καὶ ἀόρ. παθ. *ἠμφε-*

γνοήθην (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλην. Ϛ', ε', 26).

ΣΗΜ. Τοῦτο παρὰ ποιηταῖς λέγεται (Σοφ Ἀντιγ. 376) ἀ μ φ ι ν ο ῶ. Ὅρα γ ι γ ν ώ σ κ ω. Τὸ ἀ μ φ ι γ ν ο ῶ εἶναι μόνον Ἀττικὸν πεζολογικόν (πρῶτον παρ' Ἰσοκρ.).

ἀμφιέννυμι (ἐνδύω). Ὁ ἐνεστὼς σπανίως ἀπαντᾷ (Πλάτ Πρωταγ. σ. 321, α'.), καὶ *ἀμφιεννύουσι* (C I A. I, 93, 11. 420. π. Χ.) (1), παρατ. ***περιημφιέννυε*** (2) (σπαν Πλάτ. Τίμαι. σ. 76, α'.), [μέλλ. ***προςαμφιῶ*** παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 891], ἀόρ. *ἠμφίεσα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', γ', 17. Πλάτ. Συμπ. 219, β'. Πολ. 420, ε'), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. *ἀμφιέννυμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', β', 21. Συμπόσ. δ', 37). Παρατ. ἐλλείπει. Μέσ μέλλ. *ἀμφιέσομαι* (3) (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', γ', 20. Πλάτ. Πολ. σ. 457, α'.), μέσ. ἀόρ. [εἶναι μεταγενέστερος, ἀντ' αὐτοῦ] ἅπαξ ἀπαντᾷ ὁ *ἐπιέσασθαι* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 6). Παρακ. *ἠμφίεσμαι* (ἐνίοτε), [ὑπερσ. εἶναι μεταγενέστερος].

ΣΗΜ. Ῥίζ. F ε σ-, ἀ μ φ ι - F έ σ - ν υ μ ι (σανσ vas-ê, λατ. vestio=ἐνδύω), ἐσ-θ-ὴς (σανσ. vas-tram, λατ. ves-tis, γαλ. vêtir = ves-tir), γέμ-ματα (=γέσ-ματα), δωρ. γῆ-μα, γέσ-τρα=στολή, Λάκωνες (Ἡσύχιος), βέστον, βέττον (Μ. Ἐτυμ.), εἷμα (=Fεσ-μα), ἱμάτιον. Παρακ. ἠμφί-εσ-μαι, ἐπι-ειμένος (Ἰλ. Α, 149=ἐπι-εσ-μένος, ὡς εἰμί=ἐσ-μί), ἕσ-σατο (ἀορ. ποιητ.). Τὸ ἀ μ φ ι έ ν ν υ μ ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀμφισβητῶ (διαφωνῶ, ἔχω γνώμην διάφορον) (πλειστάκ.), παρατατ. ***ἠμφεσβήτουν*** (πλειστάκις), [τὸ δὲ ἠμφισβήτουν μτγ. Cobet Nov. Lect. σ. 156—157], μέλ. *ἀμφισβητήσω* (πλειςάκις), ἀόρ. *ἠμφεσβήτησα* (πλειστάκις), [ὁ δὲ ἠμφισβήτησα μτγ.], παρακ. ***ἠμφεσβήτηκα*** (σπαν. Ἰσαῖ. 7, 21. Δημ. 27, 23), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἀμφισβητοῦμαι* (πλειστάκις καὶ δι-), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *ἀμφισβητήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 171, β'.), ἀόρ. παθ. *ἠμφεσβητήθην* (ἐνίοτε), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. ***ἀμφισβήτητος*** (σπαν. Θουκ. Ϛ', 6) καὶ *ἀναμφισβήτητος* (πολλάκις).

ΣΗΜ. Εἶναι σύνθετον κατά τινας ἐκ τῆς ἀ μ φ ὶ ς καὶ β α (βαίνω), βη, ἀμφις-βη-τέω (ὅπερ διαφέρει τοῦ ἐρίζω. Πλάτ. Πρωταγ. σ. 337, β'.), πρβλ. καὶ ἀμφίσ-βαινα (ἡ), ἀμφισ-βασίη, ἀμφίσ-ωπον (ὀπή. Ἐτυμ. Μ. 91. Ἡσύχ.). Τὸ ἀ μ φ ι σ β η τ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν ἀ μ φ ὶ ς πλειστάκις, παράβαλε καὶ τὴν ἀπὸ Πτωχοπροδρόμου ἐν τῇ δημώδει ἀ ν τ ὶ ς (=ἀντί). Κατὰ δὲ τὸν Brugman (Morph. Unt. 1, 22) ἐκ τοῦ ἀμφι-σβητέω. Παράγωγα ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφισβητητικός, ἀμφισβητητέον (μτγ.).

ἀναβιώσκομαι ὅρα *βιώσκομαι*.

ἀναγκάζω (βιάζω τινά) (πλειστάκ.), παρατ. ***ἠνάγκαζον*** (πλειστάκ.). μέλ. *ἀναγκάσω* (πλειστάκ.) καὶ ***προςαναγκάσω*** (Δημ. 55, 18), ἀόρ. *ἠνάγκασα* (πλειστάκ. καὶ προς-, κατ-, ἐξ-, συν-), παρακ. ***ἠνάγκακα*** (σπαν. Πλάτ.

(1) Ἴσως γραπτέον «*ἀμφιεννύωσι*». **Curae epigraphic. Wecklein** σ. 32.

(2) Ἴσως γραπτέον «*περιημφιέννυ*».

(3) Ὁ **Herwerden** θέλει νὰ γραφῇ «ἀμφιοῦμαι» Ἀττικῶς (**Mnemos.** 1883, σ. 348).

Σοφ. 240, γ'. Ἵππαρχ. 232, β'.), ὑπερσ. *ἠναγκάκειν* (σπαν. Δημοσθ. πρὸς Ἀπατούρ. §. 28, σ. 901). Παθ. *ἀναγκάζομαι* (πλειστάκ. καὶ συν-), παρατ. *ἠναγκαζόμην* (πλειςάκ.), μέλ. *ἀναγκασθήσομαι* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἠναγκάσθην* (πλειστάκ. καὶ κατ-), παρακ. *ἠνάγκασμαι* (πλειστάκ. καὶ κατ-, δι-, συν-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀναγκαστός* (ἐνίοτε), *ἀναγκαστέος* (Πλάτ. Πολ. 539, ε'.), ***ἀναγκαστέον*** (ἐνίοτε), ***προςαναγκαστέον*** (ἐνίοτε). Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν (Ἰσοκρ. 10, 56) *ἀναγκάζω ἐμαυτόν*.

ΣΗΜ. Ἀνάγκη, ἀναγκάζω (κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ), ἀνάγκασμα (μτγ), ἀναγκασμός (μτγ.), ἀναγκαστικός.

ἀναθρῶ ὅρα *ἀθρῶ* (=ὁρῶ).

ἀναζωπυρέω-ῶ ὅρα *ζωπυρῶ*.

ἀναίνομαι (ἀρνοῦμαι), ἀποθ. ἐνεργ. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Ἰσαῖ. 2, 27 (1). Δημ. 36, 31. 61, 48) καὶ κατ' εὐκτικὴν παρατατικοῦ (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', α', 31: Πλάτ. Φιληβ. 57, ε'.), **τὰ δὲ ἄλλα** εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Κατὰ τὸν Βούμαννον γίνεται ἀμέσως ἐκ τοῦ ἀρνητικοῦ ἀ ν καὶ τῆς ῥηματικῆς καταλήξεως -α ί ν ο μ α ι, κατὰ δὲ τὸν Δάμμιον καὶ Δοιδερλεῖνον ἐκ τοῦ α ἶ ν ο ς, α ἰ ν έ ω (=φημί, ὅρα α ἰ ν έ ω) καὶ τοῦ ἀ ν, ὅπερ ὁ μὲν πρῶτος ὑπολαμβάνει ἀρνητικόν, ὁ δὲ δεύτερος πρόθεσιν ἀ ν ὰ = ὀπίσω. Καὶ ὁ Ι. Οἰκονομίδης παραδέχεται τὴν ἀνά, οὗ ἀντίθετον τὸ καταινῶ (Φιλολ. Ὑποτυπ. Διον. Θερ. 352 — 353). Κατὰ δὲ τὸν Λοβέκκιον εἶναι τὸ ἐναντίον τοῦ «α ἴ ν υ μ α ι» (=λαμβάνω) καὶ παράγεται ἔκ τινος θέματος α ἴ ν ω (=λαμβάνω) καὶ τοῦ στερητικοῦ α (=δὲν λαμβάνω, ἀπορρίπτω, repudio). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀναισθητῶ (εἰμὶ ἀναίσθητος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 18, 221).

ΣΗΜ. Ἀναίσθητος, ἀναισθητῶ, ἀναισθησία. Ὅρα α ἰ σ θ ά ν ο μ α ι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

ἀναισιμῶ (Ἰωνικόν, ἀνθ' οὗ οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τῷ *ἀναλίσκω* καὶ ***δαπανῶ***). Παρὰ τῷ Ξενοφῶντι μόνον ἀπαντᾷ ὁ παρακείμενος ***ἀνησίμωκα*** (Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 15).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνηθες παρ' Ἡροδότῳ καὶ εἰς παθητ. φωνήν, παρ' ᾧ καὶ κατὰ πρῶτον εὕρηται Γίνεται δὲ παρὰ τὸ α ἶ σ α (=ἡ μοῖρα, τὸ προςῆκον, τὸ ἁρμόζον καὶ δίκαιον, τοῦτο δὲ κατὰ Κούρτιον παρὰ τὸ Fίσος, ἐν ᾧ τὸ F ἐγένετο α, ὡς ἄερσα (δρόσος παρὰ Κρησίν), ἐέρση (Ὅμηρ.)=σανσκρ. varshas), κατὰ δὲ ἄλλους [=αἴκ-ja] αἶσσα καὶ ὕστερον αἶσα (πρβλ. τόσσος τόσος), λατ. aequus (ἴσος), ἔνθεν αἴσιμος (δίκαιος, πρέπων, ἁρμόζων), αἰσιμόω (μτγ.), ἀν-αισιμόω (ὅπερ φαίνεται = ἀφειδῶς καὶ ἀπρεπῶς δαπανῶ), πρβλ. καὶ ἀίσ-ονες (φραγμοὶ) καὶ ἀϊσόμενος (φραξάμενος παρ' Ἡσυχίῳ).

ἀναισχυντῶ (εἰμὶ ἀναίσχυντος, ἀναισχύντως φέρομαι). Ὁ ἐνεστὼς εἶναι συνηθέστατος (22 φορὰς ἁπάντων), παρατ. μόνον ***ἀπηναισχύντουν*** (σπαν. Δημοσθ. 29, 20), μέλλ. *ἀναισχυντήσω* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. σ. 53, γ'), ἀόρ. μόνον *ἀπηναισχύντησα* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολ. 31 γ'. (1). Δημοσθ. 54, 33). **Τἆλλα** ἐλλείπουσιν.

(1) Ὁ **Cobet** προτιμᾷ τὸ «*ἄχθεται*» ἀντὶ τοῦ «*ἀναίνεται*» (**Mnemos** 1862).

(1) Ὁ **Cobet** ἀντὶ τοῦ «*ἀπαναισχυντῆσαι*» γράφει «*ἐπαναισχυντῆσαι*» (= τῇ ἄλλῃ ἀναισχυντίᾳ καὶ τοῦτο προσθεῖναι). (**Mnemos.** 1875, σ. 283).

ΣΗΜ. Ἀναίσχυντος, ἀναισχυντῶ (παρ' Ἀριστοφάνει πρῶτον), ἀναισχύντημα (Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 183).

ἀνακαινίζω (ἀνανεῶ). Μόνον ὁ παθητ. παρακ. εὕρηται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, *ἔχθρα ἀνακεκαινισμένη* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. 8), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Σύνθετον παρὰ τὸ ἀνὰ καὶ καινίζω. Ῥημ. παράγωγα ἀνακαίνισις καὶ ἀνακαινισμός (μτγ.), ἐγκαινίζω (μτγ.), ἐγκαίνισις (μτγ.), ἐγκαινισμός (μτγ.), ἐγκαίνισμα (μτγ.), ἀνακαινόω-ῶ (μτγ.). Τὸ ἀνακαινίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

ἀνακογχυλιάζω (κλύζω τὴν φάρυγγα, ἀναγαργαρίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ « *ὕδατι ἀνακογχυλίασον* » (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 185, δ'.).

ΣΗΜ. «Ὁ μέντοι ἀναγαργαρίσασθαι οἱ νῦν λέγουσιν, ἀνακογχυλίσασθαι ἔλεγον τὸ ἀνακλύσασθαι τὴν φάρυγγα. Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς « ἀνακογχυλιαστὸν ἐχθοδοπόν τι σκευάσω» (Πολυδεύκ. Ϛ', 25). Παράγωγ. ἀνακογχυλιασμός (Ἀθήν. Ε', σ. 187, α'.). Εἶναι δὲ σύνθετον παρὰ τὸ ἀνὰ καὶ κογχυλιάζω (παρὰ τὸ κογχύλη, σανσ. cankha-s, concha). «βήξ, λύξ, βήττειν, λύττειν, ἐφ' ὧν τὸ ἀνακογχυλιάσαι» (Πολυδ. Δ', 185). Τὸ ἀνακογχυλιάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Σφ. 589).

ἀνακοινῶ ὅρα *κοινόω-ῶ*.

ἀναλίσκω (δαπανῶ) (πλειστάκις καὶ προς-, προ-, παρ-, κατ-). Λέγεται δὲ καὶ *ἀνᾱλόω-ῶ* (οὐ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὔχρηστα εἶναι μόνον τὸ ἀπαρ. *ἀναλοῦν* (Θουκ. Β', 24, Ϛ', 12. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', β', 13), καὶ ἡ μετοχ. *ἀναλῶν* (Θουκ. Δ', 48), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά), παρατ. *ἀνήλισκον* (ἐνίοτε) καὶ σπανίως *ἀνήλουν* (Θουκ. Η'. 45), μέλλ. *ἀναλώσω* (ἐνίοτε· καὶ προ-, παρ-), ἀόρ. *ἀνήλωσα* (πλειστάκ. καὶ σπανίως *ἐπανήλωσα*, *συνανήλωσα*, *ὑπανήλωσα*, *προανήλωσα*, *κατηνάλωσα* ὅμως), παρακ. *ἀνήλωκα* (πλειστάκις· καὶ προς-, ἀπ-, προ-), ὑπερσ. *ἀνηλώκειν* (ἐνίοτε). Παθ. *ἀναλίσκομαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ- Θουκ. Ζ'. 14) καὶ σπανίως τὰ *ἀναλούμενα* (Ξενοφ. Ἱέρ. ια', 1) καὶ μέσ. *ἀναλίσκομαι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 481, α'), παθ. παρατ. *ἀνηλισκόμην* (ἐνίοτε) καὶ σπανίως παθ. *ἀνηλούμην* (Θουκ. Α', 109) καὶ μέσ. *ἀνηλούμην* (σπαν. Θουκ. Γ', 81), μέλλ. *ἀναλωθήσομαι* (σπαν. Δημοσθ. κατ' Ἀνδροτ. 19, σ. 599), ἀόρ. παθ. *ἀνηλώθην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, προ-, κατ-, ὑπ-), παρακ. *ἀνήλωμαι* (πλειστάκ. καὶ ἐνίοτε *ἐξανήλωμαι*, ἀλλὰ *κατανήλωμαι* (σπαν. Ἰσο. 3, 31), ὑπερσ. παθ. *ἀνηλώμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', ε', 50. Παιδ. Β', β', 5. Πλάτ. Πολιτικ. 272, δ'.) καὶ *ἀνηλωμένος ἦν* (σπαν. Δημ. 48, 16).

ΣΗΜ. Ῥιζ. ὅρα ἀλέω (ἀλήθω)· παράγωγα ῥημ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτής, παρανάλωμα (μτγ.). Παρὰ Πινδάρῳ (Πυθ. Θ', 25) κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα. Φέρονται παρ' Ἀττικοῖς καὶ τύποι ἀναύξητοι, οἵτινες εἶναι μεταγενέστεροι καὶ πλημμελεῖς· διότι ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς φέρονται πάντοτε μετὰ τοῦ Η, ἀνήλωσα, ἀνήλωκα, ἀνήλωμαι, ἀνηλώθην. «Ἀνηλωμένον Ἀττικῶς, ἀναλωμένον Ἑλληνικῶς (Μοῖρις σ. 23).

ἀνανεῶ (ἀνακαινίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ μέσον *ἀνανεοῦμαι* (τι· ἐνίοτε), ὁ μέλλ. μέσ. *ἐπανανεώσομαι* (σπαν. Πλάτ.

Πολ. σ. 385 β'.), ὁ ἀόρ μέσ. *ἀνενεωσάμην* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. μέσ. *ἀνανενέωμαι* (C. I. A. τ. Β'. 551, 74).

ΣΗΜ. Σύνθετον παρὰ τὸ ἀνὰ καὶ νεόω, ὅπερ παρὰ τὸ νέος (=νέFος, λατ. novus), νεβρός (=νεF-ρός), σανσ. navas navjas (νέος, ζωηρός), ζενδ. nava (νέος). Ῥημ. παράγ. ἀνανέωσις (Θουκ. Ϛ'82 κτλ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

ἀναπαύω (ξεκουράζω) (ἐνίοτε), παρατ. *ἀνέπαυον* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἀνέπαυσα* (ἐνίοτε· καὶ δι-). Μέσ. *ἀναπαύομαι* (πλειστάκ. καὶ δι-), παρατ. *ἀνεπαυόμην* (πλειστ.), μέλλ. μέσ. *ἀναπαύσομαι* (πλειστ.), ἀόρ. μέσ. *ἀνεπαυσάμην* (πλειστ.) καὶ παρακ. μέσ. *ἀναπέπαυμαι* (σπαν. Θουκ. Ζ', 73. Ἰσοκρ. 8,20. Πλάτ. Κριτί. 106, α'. (1).), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀνὰ καὶ παύω, ῥημ. παράγ. ἀνάπαυσις, ἀναπαυτήριος (Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', γ', 3). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Ρ, 550).

ἀναποδίζω (στρέφω εἰς τοὐπίσω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον *ἀνεπόδιζον* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 192) καὶ παθ. ἐνεστ. « *ἀναποδιζόμενα*» (Ἀποσπ. Ἀντιφῶντος) (=«ἐξεταζόμενα ἢ ἄνωθεν τὰ αὐτὰ πολλάκις λεγόμενα ἢ πραττόμενα» (Ἀρποκρατ.).

ΣΗΜ. «Ἀνεπόδιζον δὲ τὸν γραμματέα» Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ ἔφη ἐπὶ τοῦ πάλιν ἀναγινώσκειν ἐποίουν, καὶ «ἀναποδιζόμενα» Ἀντιφῶν τὰ πάλιν ἐξεταζόμενα» (Πολυδεύκ. Β', 196). Ὅρα ἐμποδίζω. Τὸ ἀναποδίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ἀναπολῶ· ὅρα *πολῶ*.

ἀναπτερόω· ὅρα *πτερόω*.

ἀναρμοστέω-ῶ (εἰμὶ ἀνάρμοστος, διαφωνῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Σοφ. 253, α'. 261, ε'. Γοργ. 482, β'. Πολ. 462, α'. Νόμ. 718, β'.).

ΣΗΜ. Ἀνάρμοστος, ἀναρμοστῶ, ἀναρμοστία. « Ὀνόματα δ' ἀπ' αὐτῆς (ἁρμονίας) ἁρμόζον, ἁρμόζειν, ἡρμοσμένον, εὐάρμοστον, ἐναρμόνιον καὶ τὸ ἐναντίον ἀνάρμοστον καὶ τὸ Πλάτωνος ἀναρμοστεῖν» (Πολυδ. Δ', 58). Τὸ ἀναρμοστῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. Ὅρα ἁρμόζω.

ἀναστομόω (ἀνοίγω, πλατύνω). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἀνεστόμωσα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 15. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Β', 102), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀναστομῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ καὶ τῷ συγχρόνῳ Εὐριπίδῃ, ῥημ. παράγ. ἀναστόμωσις (μτγ.), ἀναστομωτικός (μτγ.). Ὅρα στομαυλῶ.

ἀνασχινδυλεύω (ἀνασκολοπίζω, ἀνασταυρῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. μέλλ. *ἀνασχινδυλευθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 362, α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀνὰ καὶ σχινδυλέω (=σχίζω, ὅπερ ἰδέ). Τὸ ῥῆμα ἀνασχινδυλεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. Παρὰ δὲ γραμματικοῖς κακῶς τὸ ῥῆμα γράφεται, ὡς « ἀνασκινδυλευθῆναι ἀνασκολοπισθῆναι, ἀνασταυρωθῆναι » (Τίμαι. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ.) «ἀνασχινδαλευθῆναι διὰ τοῦ χ Πλάτων, ἄλλοι δὲ διὰ τοῦ κ» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 27, 14).

(1) Τὸ τοῦ Ξενοφῶντος *ὁ πόλεμος ἀναπέπαυται* (Παιδ. Ζ', ε', 47. Πρβλ. καὶ Πλούταρχ. Λουκουλ. 5) ὁ Cobet μεταγράφει εἰς «*πέπαυται*».

ἀνατέλλω (κάμνω νὰ ἐκβῇ τι ἄνω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (ἐνίοτε), κατὰ παρατ. *ἀνέτελλον* (σπανίως. Πλάτ. Πολιτικ. 269, α'.) καὶ κατ' ἀόρ. *ἀνέτειλα* (σπανίως. Πλάτ. Κρατύλ. 409, α'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα (ὡς *ἀνατελῶ* [Ιl. Δ.], *ἀνατέταλκα* [Πολύβ. Θ', 15], *ἀνετετάλκειν* [Λουκιαν. Νεκυομ. 12]).

ΣΗΜ. Εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀ ν ὰ καὶ τ έ λ λ ω [=τέλ-jω] = λατιν. tollo (αἴρω, σηκώνω), ἐπι-τέλλω ("Ομηρ. = ἐπιβάλλω, ἐπιφορτίζω), ἐν-τέλλομαι (παραγγέλλω), παραγωγ. ἀνατολή. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀναχάζω (ἀναχωρῶ). Ὅρα χάζω.

ἀναχαιτίζω (ἀνατρέπω, ἀνακόπτω εἰς τοὐπίσω). Ποιητ. καὶ μεταγεν., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἀόρ. *ἀνεχαίτισε* (σπαν. Δημ. 2, 9 = ἀνέκοψεν ἢ ἀνέτρεψεν. Ἁρποκρατ.).

ΣΗΜ. Χαίτη, «εὐχαίτης, βαθυχαίτης, ἀπὸ δὲ χαίτης καὶ τὸ ἀναχαιτίζειν» (Πολυδ. Β', 25.) «Ἀνχαιτίσαι : ἀνακόψαι εἰς τοὐπίσω. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοὺς ἵππους τῇ χαίτῃ ἀνακρουόντων, τοὺς ἀπὸ ῥυτῆρος τρέχοντας» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 19, 30. 393, 20). Τὸ ἀναχαιτίζω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ. Ῥημ. παράγ. ἀναχαίτισις (μτγ.), ἀναχαίτισμα (μτγ.), ἀναχαιτισμός (μτγ.).

ἀνδραγαθίζομαι (ἀσκῶ ἀνδραγαθίαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως. Θουκ. Β', 63. Γ', 40).

ΣΗΜ. Ἀνδραγαθίζομαι, ἀνδραγαθία, ἀνδραγάθημα (μτγ.), ἀνδραγαθῶ (μτγ.). Τὸ δὲ ἀ ν δ ρ α γ α θ ί ζ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἀνδραποδίζω (τὸν ἐλεύθερον καταδουλοῦμαι ἢ τὸν ἀλλότριον οἰκέτην ὑπάγομαι). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. *ἀνδραποδιῶ* (σπανίως. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', β', 20), ἀόρ. *ἠνδραπόδισα* (ἐνίοτε. Θουκ. Α', 98. Β', 68. Γ', 28. 36, 68. Ε', 3. 32. 116. Ϛ', 62) καὶ *ἐξηνδραπόδισα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', α', 15). Μέσ. *ἀνδραποδίζομαι* (πολλάκις· καὶ ἐξ-), μέλλων παθ. *ἀνδραποδισθήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', β', 14), ἀόρ. μέσ. *ἠνδραποδισάμην* (ἐνίοτε) καὶ συνηθέστερον *ἐξηνδραποδισάμην*, ἀόρ. παθητ. *ἠνδραποδίσθην* (σπαν. Λυσί. 2, 57. Ἰσο. 17, 49. Ξεν. Ἑλλ. Α', Ϛ', 14) καὶ συνηθέστερον *ἐξηνδραποδίσθην* (ἐνίοτε), παρακ. παθ. *ἠνδραπόδισμαι* (σπαν. Ἰσο. 17, 14. Δημ. 19, 325. Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. VIII, 12) καὶ μέσ. *προςεξηνδραπόδισμαι* (σπανίως· Δημ. 19, 112).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀνδράποδον, ὅπερ κατά τινας μὲν ἐκ τοῦ ἀ ν ὴ ρ καὶ π ο ὺ ς ἕνεκα παλαιᾶς συνηθείας νὰ πατῇ ὁ νικητὴς τὸν ἡττημένον ἐπὶ τοῦ τραχήλου (Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. σ. 692, 24. 1416, 23), κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀ ν ὴ ρ καὶ ἀ π ο δ ό σ θ α ι (=πωλεῖν) (Σουίδ. καὶ Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 521), ὥστε εἶναι ἀ ν δ ρ α π ό δ ο τ ο ν καὶ συγκοπῇ ἀ ν δ ρ ά π ο δ ο ν = ἀνδρὸς ἀπόδοτον καὶ πεπωλημένον κρέας (Ἀσωπ. Εἰςαγ. εἰς Πίνδαρ. § 63). ῥημ. παράγ. ἀνδραπόδισις, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστικός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, παρ' ᾧ καὶ μέσ. μέλλ. ἀ ν δ ρ α π ο δ ι ο ῦ μ α ι (Ϛ'. 17 καὶ (ἐξ-) Ϛ', 9).

ἀνδρηλατῶ (ἄνδρας ἐξελαύνω, φυγαδεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Πολ. σ. 566, α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀνδρηλάτης (Αἰσχύλ. Ἐπτ. 619)=ἄνδρα ἐλαύνω) τὸ ἀ ν δ ρ η λ α τ ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ).

ἀνδριαντοποιῶ (εἰμὶ ἀνδριαντοποιός). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', α', 2).

ΣΗΜ. Ἀνδριαντοποιός, -ία, ἀ ν δ ρ ι α ν τ ο π ο ι ῶ (πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι).

ἀνδρίζω (ἐμβάλλω τινὶ ἀνδρείαν, ἐνδυναμῶ, σκληραγωγῶ). Τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς μόνον τὸ *ἀνδρίζω* (σπανίως. Ξενοφ. Οἰκον. Ε', 4). Τῆς δὲ μέσ. μόνον ὁ ἐνεστὼς *ἀνδρίζομαι* (ἐνίοτε=δεικνύομαι ὡς ἀνήρ, φέρομαι ἀνδρείως. Πλάτ. Θεαίτ. 151. δ'. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', γ', 34. Ε', η', 15. Ὑπερείδ. ἀποσπ. παρὰ Πολυδεύκ. Β', 20). Ῥηματ. ἐπίθετ. *ἀνδριστέον* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 90, ε'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀ ν ή ρ, οὗ ῥίζ. ἀ-νερ-, σανσ. naras, ζενδ. naro, ἀλβαν. gnéri, ἅτινα σημαίνουσι τὸν κύριον, τὸν ἰσχυρόν. Τὸ α εἰς τὸ ἀνὴρ εἶναι πρόθεμα· ἄ ν θ ρ - ω π ο ς ἀντὶ ἄνδρ-ωπος, ἀνδρίζω, κτλ. Εἶναι δὲ τὸ ἀ ν δ ρ ί ζ ω Ἀττικὸν πεζολογικὸν καὶ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἀνδροῦμαι (ἀνδρίζομαι, γίνομαι ἀνήρ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Πολιτ. σ. 498, β'. Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδεύκ. Β',20) καὶ *ἐξανδροῦμαι* (Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. 16, 37) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἀνδρωθῶ* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 192, α'.).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρ' Ἡροδότῳ, παρὰ μτγ. δὲ καὶ ἀ ν δ ρ ό ω (μεταβάλλω εἰς ἄνδρα).

ἀνεμόω (ἀνεμίζω). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον ὁ παθ. ἀόρ. *ἀνεμωθεὶς* ἀπαντᾷ (ἅπαξ. Πλάτ. Τίμαι. σ. 83, γ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἄ ν ε μ ο ς, τοῦτο δὲ ἐκ ῥίζ. ἀ ν-, ἄν-ε-μος, ἄν-ται (ἄνεμοι. Ἡσύχ.), σανσ. an-i-mi (πνέω), an-as (πνοή), an-ilas (ἄνεμος), λατ. an-i-mus, an-i-ma (ψυχή). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι πιθανῶς καὶ τὸ π ρ ο ς-η ν ή ς (ἐκ θέματος ἡνο = σανσκριτ. âna = στόμα ἢ ῥὶς ἢ πρόςωπον, λατ. ôs) = ὁ ἔχων ἐστραμμένον πρός τινα τὸ πρόςωπον), ἀ π - η ν ή ς (ὁ ἔχων αὐτό ἀπεστραμμένον), π ρ - η ν ή ς (ὁ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν = προύμυτα), ὑ π - ή ν η (γένειον). Τὸ ἀ ν ε μ ό ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει.

ἀνέχομαι· ὅρα ἔχω.

ἀνηκουστῶ (δὲν ὑπακούω, ἀπειθῶ), μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως· Θουκ. Α', 84), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀ ν ή κ ο υ σ τ ο ς (ὅρα ἀ κ ο ύ ω) ἀ ν η κ ο υ σ τ ῶ (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. Ο, 236. Π, 676 : ἀνηκούστη σ ε ν. Πρβλ. καὶ Ἡροδ. Ϛ', 14. Ζ', 17).

ἀνθῶ (ἀνθίζω, ἀκμάζω) (ἐνίοτε) καὶ *ἐπανθῶ* (ἐνίοτε) καὶ *ἐξανθῶ* (ἐνίοτε), παρατ. *ἤνθουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ' δ', 1), ἀόρ. *ἤνθησα* (σπαν. Θουκ. Α', 19. Δημ. 2, 10), παρακ. [ἁπλοῦς ποιητικὸς (Σοφοκλ. Τραχ. 1089), πεζολογικὸς δὲ] *ἀπήνθηκα* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 196, β'.) καὶ *ἐξήνθηκα* (σπαν. Θουκ. Β', 49), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ θ -, λατ. a d -, ἀθ-ὴρ (τὸ ἄγανον τοῦ στάχυος), ἀθ-άρα (κριθὴ ἢ σῖτος ξεφλουδισμένος)=λατ. ad-or, σανσκρ. andh-as (λάχανον, χυμός, φαγητόν), ἀθ-άριοι (οἱ μὴ διαπεπαρθενευμένοι), Ἀθήνη (ἀνθηρά), Ἀνθήλη. Ὅρα καὶ Ι. Οἰκονομ. παρὰ Διον. Θερειαν. Φιλ. Ὑποτ. 327—328. Ὁ Λοβέκκιος (Rhem. 300) μεταφράζει τὸ Ἀθῆναι Florentia. ἄ-ν-θ-ος, ἀνθῶ, ἄνθη, ἀνθηρός. Τὸ δὲ ἀ ν θ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀνιάω-ῶ (λυπῶ) (πολλάκ.), πα-

ρατ. *ἠνίων* (σπανίως· Πλάτ. Γοργ. σ. 502. α'.), μέλ. *ἀνιάσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', γ'.19), ἀόρ. *ἠνίασα* (ἐνίοτε). Μέσ. *ἀνιῶμαι* (πλειστάκις), παρατ. *ἠνιώμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 8. Ϛ', γ'. 10), μέλλ. μέσ. *ἀνιάσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α',α', 8. Ἀνάβ. Δ', η', 26. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Η', 1), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἠνιάθην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 3. Δ', Ϛ', 4. Ἑλλ. Ϛ', δ', 20). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀνῖα (ὅπερ κατὰ μὲν τὸν Πλάτωνα παρὰ τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἰέναι [Κρατύλ. σ. 419, γ'·], κατὰ δὲ τὸν Μ. Ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἰάομαι. Πρβλ. ἀν-ιάομαι (δὲν ἰατρεύω. «τρῶμα ἀνιεῦνται» Ἡρόδ. Ζ', 237). Τό ἀνία=σανσ. amîvâ (βάσανος), amîva-m (λύπη), ἐκ ῥίζ. am μετὰ προσφύματος îva. Τὸ ἀνιῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀν-ιδίω (=ἱδρῶ)· ὅρα *ἰδίω*.

ἀνικμῶμαι (ἀναλικμῶμαι). Μόνον τὸ *ἀνικμώμενα* (Πλάτ. Τίμαι. σ. 52, ε'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἰκ-μάς, ἰκ-μαίνω, ἰκμαλέος (ὑγρός), Ἰξίων, σανσ. sink-âmi (ῥαίνω), sêk-as (ἄρδευσις), sêk-tar (ῥαίνων), ἄν-ικμος (ξηρός), ἀνικμάζω, ἀπικμάω σῖτον (Θεόφρ. Φυτ. Δ', ις', 2.), σλαβ. sic-a-ti (οὐρῶ), τουρκ. sic (ἀνδρικὸν μόριον). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι (ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 405, 26).

ἀνέλλω· ὅρα *εἰλέω-ῶ*.

ἀνιμάω-ῶ (ἀνασύρω) σπανίως (Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 1. 2.), παρατ. *ἀνίμων* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', β', 8), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ἀνιμῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι). Εἶναι σύνθετον παρὰ τὸ ἀνὰ καὶ ἱμάω, ὅπερ παρὰ τὸ ἱμὰς ἱμάντος (ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 266, 22), τοῦτο δὲ ἐκ ῥίζ. si (= i) σανσκρ. = δένειν, si-nô-mi, si-nâ-mi (δένω, νικῶ), si-man (ὅρος), sî-mantas (κορυφή), ἱ-μάς, ἱ-μονιά (σχοινίον φρέατος), ἱμάσσω (μαστίζω), ἱ-μάσ θλη καὶ δι' ἀφαιρέσεως τοῦ ι μάσθλη, πιθανῶς δὲ καὶ μάστιξ ἐκ τοῦ ἱμάστιξ. «Ἀνιμᾶν Ἀττικοί, ἀνέλκειν Ἕλληνες» (Μοῖρ. σ· 71). «ἱμᾶν καὶ καθιμῆσαι καὶ ἀνιμῆσαι: ἱμᾶν ἀντὶ τοῦ ἀνασπᾶν, ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἱμάντας ἐκδησάμενοι ἢ ἀνίμων ἢ καθίμων ἃ ἤθελον» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 266, 22 καὶ 405, 11).

ἀνοηταίνω (ἀνόητός εἰμι), σπανίως καὶ μόνον ἐνεστὼς (Πλάτ. Φίληβ. σ. 12, δ'. Ἐπιστ. σ. 359, γ'.).

ΣΗΜ. Ἀνόητος, ἀνοηταίνω (κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι), ἀνοησία (μτγ), ἀνοητία δὲ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ὡς γράφεται παρὰ Βεκκ. Ἀνεκδ. 21; 20. Lobeck εἰς Φρύνιχ. 506.

ἀνοίγω· ὅρα *οἴγω*.

ἀνορθιάζω· ὅρα *ὀρθιάζω*.

ἀνοσιουργῶ (ἀνόσια πράττω), μόνον ὁ ἀόρ. εὕρηται *ἠνοσιούργησα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. σ. 905, β'.).

ΣΗΜ. Ἀνοσιουργός, -ία, ἀνοσιουργῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι), ἀνοσιούργημα (μτγ.).

ἀντιάζω (ὑπάγω ἐναντίον), ἁπλοῦν ποιητικὸν καὶ παρ' Ἡροδότῳ εὔχρηστον, πεζολογικὸν δὲ Ἀττικὸν μόνον *ὑπαντιάζω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', β', 18. Ε', ε', 9) καὶ παρατ. *ὑπηντίαζον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', ε', 27).

ΣΗΜ. Τὸ ἀντιάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, περὶ ῥίζ. δὲ ὅρα ἀπαντῶ.

ἀντιβολῶ (παρακαλῶ) (πλειστάκ.), παρατ. *ἠντεβόλουν* (πολλάκις, μεταγέστ. δὲ τὸ *ἠντιβόλουν*), μέλλ. *ἀντιβολήσω* (σπαν. Λυσί. κατ' Ἀνδοκ. § 55. κατ' Ἀλκιβιάδ. Α', 16), ἀόρ. *ἠντεβόλησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. α', 18), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων.

ΣΗΜ. Τὸ ἀντιβολῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ἔγινε παρὰ τὸ ἀντιβάλλω (ὑπάγω ἀντικρύ, εἰς ἀπάντησίν τινος, κοιν. προβάλλω, ἐξ οὗ=παρακαλῶ). Ῥημ. παράγωγ. ἀντιβόλησις (Πλάτ. Ἀπολ. 37, α'.). Περὶ τῆς αὐξήσ. ὅρα Cobet N. Lect. σ. 157. Βεκκ. Ἀνέκδ. 1010, 26, ἔνθα γραπτέον «ἢ Ἀττικῶς κλιθείη, ὡς τὸ ἀντιβολῶ ἠντεβόλουν».

ἀντιγνωμονῶ (ἐναντίαν γνώμην ἔχω). Μόνον ἡ εὐκτ. τοῦ ἀορ ἐνεργ. ἁπαντᾷ *ἀντιγνωμονήσειεν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', γ', 8).

ΣΗΜ. Τὸ ἀντιγνωμονῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἀντιδικῶ (ἀντίδικός εἰμι, ἀντιλέγω) (πολλάκις), παρατατ. *ἠντεδίκουν* (σπαν. Λυσί. 6, 12. Δημ. 39, 37. 40, 18), μέλλ. *ἀντιδικήσω* (σπαν. Ἰσαῖ. 11, 9. Δημ. 41, 10. 56, 15), ἀόρ. *ἠντεδίκησα* (σπαν. Ἰσαῖ 11, 19. Δημ. 47, 28), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Τὸ ἠντιδίκουν, ἠντιδίκησα εἶναι μεταγενέστερα (Cobet Nov. Lect. σ. 157), τὸ δὲ ἀντιδικῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ἀντιλογῶ (ἀντιλέγω), ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ μόνον τὸ *ἀντιλογούμενοι* (Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδεύκ. Β', 120).

ΣΗΜ. Τὸ ἀντιλογῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, ἀντιλογία (Ἀττικ.).

ἀντιπολιτεύομαι ἀποθ. ὅρα *πολιτεύω*.

ἀντιστατῶ (ἐναντιοῦμαι). Μόνον ἡ ὁριστικὴ τοῦ ἐνεστῶτος ἅπαξ *ἀντιστατεῖ μοι* (Πλάτ. Γοργ. σ. 513, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ἀντιστατῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, παράγ. ἀντιστάτημα (μτγ.).

ἀντιτάττω· ὅρα *τάττω*.

ἀντιτυπῶ (σκληρός εἰμι καὶ δὲν ὑπείκω εἰς τὸν τύπον)· μόνον τὸ οὐδ. τῆς μετοχ. τὸ *ἀντιτυποῦν* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 420, δ'.).

ΣΗΜ. Ἀντίτυπος (μὴ ὑπείκων, σκληρός), -ία (μτγ.), ἀντιτυπῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει. ὅρ. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 408, 13—19.

ἀντλέω-ῶ (ἐξάγω ὕδωρ) (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ζ', 40. Πλάτ. Φαῖδρ. 253, α'. Τίμ. 79, α'. καὶ (ἐπ-) Πλάτ. Φαίδ. 112, γ'. Τίμ. 80, δ'. καὶ (ἀπ-) Πλάτ. Πολ. 407, δ'. καὶ (ἐξ-) Πλάτ. Νόμ. 736, β'. καὶ (κατ-) Πλάτ. Πολ. 411, α'. Νόμ. 790, ε', Λῦσ, 204, δ'.), μέλλ. *καταντλήσω* (σπαν. Πλάτ. Πόλ. 536, β'.), ἀόρ. *κατήντλησα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 344, δ'.) καὶ *διήντλησα* (Ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 366, ε'.). Παθ. *καταντλοῦμαι* (Πλάτ. Πολ. 561, γ'. ἔνθα γράφεται «*καταυλοῦμαι*»), παρατ. *ἐπηντλούμην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 112, δ'.) καὶ ἀόρ. παθ. *διηντλήθην* (σπαν. Πλάτ. Μενεξ. 241, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ 375, Χοηφ. 748). Τὸ ἀντλέω (=ἀνα-τλάω=ἀνασηκώνω, λατ. tol ero. ὅρα ταλαιπωρῶ). Παράγωγ. ἄντλημα (μτγ.),

ἄντλησις (μτγ.), ἀντλητήρ (μτγ.), ἀντλητός (μτγ.), ἄντλος (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀντλία (ποιητ. καὶ μτγ).

ἀνύτω (τελειώνω) (πλειστάκις· καὶ προ-, ἐξ-, καθ-, δι-) καὶ σπανίως *ἀνύω* (Ξενοφ. Πόρ. δ', 37), παρατ. *ἤνυτον* (ἐνιοτε) καὶ σπανίως *ἤνυον* (Δημ. κατὰ Μειδ. 104), μέλλ. *καθανύσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 20), ἀόρ. *ἤνῦσα* (ἐνίοτε· καὶ δι-, καθ-), παρακ. *ἤνυκα* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. σ. 264, β'.). Ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. *ἀνύτομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', ζ', 24), μέσ. ἀόρ. *ἠνυσάμην* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ. σ. 69, δ' κατὰ διόρθωσιν Cobet) καὶ παθητ. παρακ. *διηνύσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 28). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνυστὸς* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', η', 11. Λακ. Πολ. α', 3) καὶ *ἀνήνυτος* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Οἱ Ἀττικοὶ ἐδάσυνον τὸ ἀ ν ύ ω, ὡς δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ κ α θ ή ν υ σ α ν (Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐσταθ. σ. 1216. Ἡρῳδιαν. 541, 20. Βεκκ. Ἀνέκδ. 14, 17. 411, 24. 28. Μοῖρις σ. 175). Ὅρα ἄ ν ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ τὸ ῥημ. ἐπίθ. λέγεται ἀ ν ή ν υ σ τ ο ς (Ὀδ. Π, 111), παρὰ δὲ μεταγενεστέροις καὶ μέλλ. παθ. ἀ ν υ σ θ ή σ ο μ α ι καὶ ἀόρ. ἀ π η ν ύ σ θ η ν. Τὸ υ βραχύ.

ἄνω (ἀνύω), ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ τὸ ἀπαρέμφ. *ἄνειν* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 415, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀν-, ἀν-, ἄνω (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ἀν-ύ-ω, ἀνύ-τ-ω, ἀνυστός, σανσ. sanôti ἢ s̥nôti, ἐν ἢ σεν, προβλ. αὐθ-έν-της, ποιητ. ἄ-νυ-μι, ἀνύω.

ἀξιόω-ῶ (κρίνω ἄξιον) (πλειστ. καὶ ἀντ-), παρατ. *ἠξίουν* (πλειςάκ. καὶ κατ-), μέλλ. *ἀξιώσω* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἠξίωσα* (πλειςάκ. καὶ συν-), παρακ. *ἠξίωκα*, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἀξιοῦμαι* (πλειςάκ.), παρατ. *ἠξιούμην* (σπαν. Θουκ. Ε', 16. Δημ. 20, 112. 23, 187), μέλ. *ἀξιωθήσομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 9, 6. 10, 43. ὁ δὲ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. παρὰ ποιηταῖς. Σοφ. Ἀντιγ. 637), ἀόρ. παθ. *ἠξιώθην* (πλειςάκ.), παρακ. παθ. *ἠξίωμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. παθ. *ἠξιώμην* (σπαν. Δημ. 21, 62). Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσ. *ἀξιῶ ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Γοργ. σ. 485, γ'.), τὸ δὲ παθητ. καὶ «*εἰμὶ ἐν ἀξιώματι ὑπό τινος*» (Θουκ. Α', 130. Ϛ', 15).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἄ ξ ι ο ς, ὃ παρὰ τὸ ἀ γ- (ἄγω, ὅπερ ὅρα), ἄξιος μνᾶς=ἄγων μνᾶν. Ῥημ. παραγ. ἀξίωσις, ἀξίωμα. Τὸ ἀ ξ ι ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ τῷ Ἡροδότῳ εὑρίσκεται καὶ μέσ. ἀ ξ ι ο ῦ μ α ι καὶ ἀόρ. ἠ ξ ι ω σ ά μ η ν.

ἀπαθανατίζω (ποιῶ τι ἀθάνατον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Χαρμ. σ. 156, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. ἀπαθανάτισις (μτγ.).

ἀπαλλαξείω (ἐπιθυμῶ νὰ ἀπαλλαγῶ) ἐφετικόν. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Α', 95. Γ', 84. Η', 89.) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. *ἀπαλλαξείοι* (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ', α', 4 κατ' ἀνάγνωσιν Cobet Var. Lect. 284).

ΣΗΜ. «Ἀπαλλαξείοντες Ἀττικοί, ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες Ἕλληνες» (Μοῖρις). Τὸ ἀ π α λ λ α ξ ε ί ω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Ὅρα ἀ λ λ ά τ τ ω.

ἀπαλύνω (ποιῶ τι ἀπαλόν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. β', 1. 3. Ἱππικ. δ', 5. ε', 5), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀ π - α λ ό ς, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀπ-, ἀφ- (ἀφή), ἀφάω (ψηλαφῶ), ἅπ-τω (λατ. apio ἢ apo), ἀπ-αλός, εὐαφής. Κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ὀπός (χυμός), λατ. sucus ἀπ-αλός, ὀπ-λό-τερος (Ὁμ.=νεώτερος). Οὕτως ὁ Κούρτιος. Τὸ ἀ π α λ ύ ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀνακρέοντι «ἀπαλύνεται» (44, 4)

ἀπαντάω-ῶ (ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος) (πλειστάκ.) καὶ *ὑπαντῶ* (ἐνίοτε), *συναντῶ* (ἐνίοτε), ***προαπαντῶ*** (Θουκ. Δ', 92. Ϛ'. 42), παρατ. *ἀπήντων* (πλειστάκ.) καὶ *ὑπήντων* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἀπαντήσομαι* μόνον (πολλάκις), ἀόρ. *ἀπήντησα* (πλειστ.) καὶ *ὑπήντησα* (ἐνίοτε) καὶ *συνήντησα* (Ξεν. Ἀνάβ. Α', η', 15). παρακ. *ἀπήντηκα* (σπαν. Δημοσθ. 18, 15. 125). Ὑπερσ. ἐλλείπει καὶ παθητ. φωνὴ (1), ῥηματ. ἐπίθ. *ἀπαντητέον* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 210, δ'.),

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ ν τ -, ἀντ-ί, ἄντ-α, λατ. ante, ἀντίος, ἀντικρύ, σανσκρ. anti-kas (πλησίον), anti-kam (πρό), λατ. antiquus (ἀρχαῖος, παλαιός), ἀντιάζω, ἀπ-αντῶ, ὑπαντῶ, συναντῶ· ῥημ. ἀπάντησις, ἀπάντημα, κτλ. ἐναντιοῦμαι. Παρ' Ὁμήρῳ εὑρίσκεται τὸ ἁπλοῦν ἀ ν τ ά ω καὶ τὸ σ υ ν α ν τ ά ω καὶ ὑ π α ν τ ι ά ω, οὐχὶ δὲ ἀ π α ν τ ά ω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ἀπατάω-ῶ (πολλάκις) καὶ συνηθέστ. *ἐξαπατῶ* (πλειστάκ.), παρατ. *ἠπάτων* (σπανίως. Δημ. 47, 9), συνηθέστ. *ἐξηπάτων* (πολλάκ.) καὶ *συνεξηπάτων* (σπαν. Δημ. 23, 159. 160), μέλλ. *ἀπατήσω* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 262, α'.) καὶ συνηθέστ. *ἐξαπατήσω* καὶ σπαν. *διαπατήσω* (Πλάτ. Νόμ. 738, ε'.), ἀόρ. *ἠπάτησα* (σπαν. Θουκ. Ε', 9. Πλάτ. Πολ. 573, ε') καὶ συνηθέστ. *ἐξηπάτησα* (πλειστάκ.), παρακ. μόνον *ἐξηπάτηκα* (πλεις.). Τοῦ ὑπερσ. εὑρίσκεται μόνον ἡ εὐκτ. *ἐξηπατηκὼς εἴην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 22) καὶ *ἐξηπατήκοιμι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', ζ', 5). Παθ. *ἀπατῶμαι* (σπαν. Θουκ. Γ, 38. Πλατ. Φαῖδρ. 262, β') καὶ συνήθ. *ἐξαπατῶμαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἠπατώμην* (σπαν. Ψ. Πλάτ. Δημοδ. 385, δ'.), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *ἀπατήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 262, α'.) καὶ *ἐξαπατήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', γ', 3) καὶ *ἐξαπατηθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 436, β'. Γοργ. 499, γ'. Αἰσχίν. 3, 168), ἀόρ. παθ. *ἠπατήθην* (ἐνίοτε) καὶ συνηθέστ. *ἐξηπατήθην* (πλειςάκ.), παρακ. *ἠπάτημαι* (σπαν. Θουκ. Β', 4. Ε', 46), συνηθέστ. *ἐξηπάτημαι* (πλειστάκ. καὶ συνεξ-), ὑπερσ. μόνον *ἐξηπατήμην* (σπαν. Δημ. 18, 42). Μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. *ἐξαπατῶ ἐμαυτόν* (Δημ. 3, 19). Ῥημ. ἐπίθετ. *εὐαπάτητος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 263, β'.), ***δυσεξαπάτητος*** (Ξεν. Ἀγ. ια', 12. Πλάτ. Πολ. 413, δ'.), *εὐεξαπάτητος* (σπαν. Ξεν. Ἱππαρχ. ζ', 15), *ἐξαπατητέον* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 49, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ἀ π α τ ά ω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Γίνεται δὲ κατὰ τὸν Βούτμαννον ἐκ ἐκ ῥίζ. ἀ π- (ἐξ ἧς τὸ ἅπτω) καὶ εἶναι συγγενὲς τῷ Ὁμηρικῷ ἀ π α φ ε ῖ ν (=ἀπατᾶν,

---

(1) Διότι «Τὸ «*ἵπτατο* καὶ τὸ *ἀπαντώμενος* καὶ τὸ *καθεσθεὶς* οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς» (Λουκιαν. Λεξιφάν. § 25). Ἡ δὲ παθητικὴ φωνὴ ἄρχεται ἀπὸ Πολυβίου (Β', 7. 37. ΙΖ', 6. κτλ. Ἀθήν. ΙΕ', § 13. κτλ.) καὶ ἑξῆς.

δολιεύεσθαι) γενομένῳ κατ' ἀναδίπλωσιν ἐκ τοῦ ἅπτεσθαι, ἀφή, προβλ. καὶ τὸ λατ. palpo (=ψηλαφῶ, θωπεύω, ἀπατῶ). Ἀπάτη, ἀπατῶ, ἀπατεών, ἀπατηλός, ἀπάτημα (μτγ.), ἀπάτησις (μτγ.), ἀπατητὴς (μτγ.), ἐξαπάτη (Ἀττ.), ἐξαπάτησις (μτγ.), ἐξαπατητικὸς (Ἀττ.).

ἀπαυθημερίζω (ἐπανέρχομαι τὴν αὐτὴν ἡμέραν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', β',1. Πρβλ. καὶ Ἀθην. Η', § 43).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἀπειθῶ (εἰμὶ ἀπειθής). Ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ πλειστάκις, ὁ παρατ. ἐλλείπει παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις καὶ ὁ παρακείμ. καὶ ὑπερσυντ. καὶ ἡ παθ. φωνή. Μελλ. *ἀπειθήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. σ. 520, δ'), ἀόρ. *ἠπείθησα* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 47, γ'. Φαίδ. 61, α'. Νόμ. 956, δ'.).

ΣΗΜ. Ἀπειθής, ἀπείθεια, ἀπειθῶ (Ὅρα π ε ί θ ω). Τὸ ἀ π ε ι θ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἀπειλέω-ῶ (φοβερίζω) (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ὑπ-), παρατ. *ἠπείλουν* (πλειστάκ.), μέλ. *ἀπειλήσω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 783, δ'.), ἀόρ. *ἠπείλησα* (πλειστάκ. καὶ προς-). Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. *ἀπειλοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 31), ἀόρ. παθ. *ἀπειληθεὶς* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. σ. 823, γ'.). Ἀποθ. μέσον *διαπειλοῦμαί τινι* (σπαν. Λυσί. 12, 72. Cobet.), παρατ. *διηπειλούμην* τινί (Αἰσχίν. 2, 136 κατὰ διόρθ. Cobet), ἀόρ. μέσ. *διηπειλησάμην* (τινί, σπανίως· Αἰσχίν. 1, 43).

ΣΗΜ. Ῥίζ. εἰλ- (εἴλλω ἢ εἰλῶ, ἀπειλῶ =ἀποκλείω), ἀπ-ειλ-έω. Ὅρα καὶ ἀπίλλω (Λυσί. κατὰ Θεομν. Α',17)=ἀποκλείω. ὅρα ὀλίζω. Κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. εἶναι σύνθετον ἀ π - ε ι λ έ ω (= κυρίως ἀποτρέπω), κατὰ δέ τὸν Βούτμαν. σημαίνει = μεγαλοφώνως λαλῶ καὶ συγγενεύει τῷ Δωρικῷ ἀπέλλαι (=ἀπέλ-jαι)=ἐκκλησίαι τοῦ δήμου ἐν Σπάρτῃ (Ἡσύχ.), ἀπελλάζω (=ἐκκλησιάζω. Πλούταρχ. Λυκούργ. 6). Τὸ δὲ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Ἀπειλῶ καὶ ἀπειλὴ διὰ τῆς ει διφθόγγου· οἱ γὰρ αἰολεῖς διά τοῦ ε ἐκφέρουσιν αὐτά, οἷον ἀπέλλω, ἀπέλλη» (Χοιροβ. παρὰ Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 1331).

ἀπειροκαλεύομαι (εἰμὶ ἀπειρόκαλος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπαν. (ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστολ. Ι', 1).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

ἀπεμπολάω-ῶ (πωλῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Συμπόσ. η',21), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά. Ὅρα *ἐμπολάω-ῶ*.

ἀπενιαυτίζω καὶ **ἀπενιαυτέω**· ὅρα *ἐνιαυτίζω*.

ἀπεχθάνομαι (γίνομαι μισητός), ἀποθ., (πλειστάκ.), παρατ. *ἀπηχθανόμην* (ἐνίοτε), μέσ. μέλ. *ἀπεχθήσομαι* (ἐνίοτε· καὶ σπαν. προ- (1).), ἀόρ. μέσ. *ἀπηχθόμην* (πλειστ.) καὶ παρακείμ. *ἀπήχθημαι* (Θουκ. Α',75. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', Ϛ', 34. 35. ψ. Πλάτ. Ἀλκ. Β', 149 ε'. Θουκ. Β', 63 κατὰ Cobet), ὑπερσ. *ἀπηχθήμην* (σπαν. Θουκ. Α',76).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐ χ θ -, ἔχθω (ποιητ.= μισῶ), ἐχθαίρω (μισῶ, δυσχεραίνω, ἐχθραίνω), ἀπ-εχθ-άν-ομαι, ἀπεχθής, ἀπέχθεια. Παρ' Ὁμήρῳ κατὰ πρῶτον τὸ ἀ π ε χ θ ά ν ο μ α ι.

---

(1) Παρὰ Δημοσθένει (14, 4) *προαπεχθησόμεθα*, ὃ ὁ Cobet μεταγράφει εἰς *προϋπαχθησόμεθα* (πρβλ. αὐτ. 14, 35).

ἀπίλλω· ὅρα τὸ ῥῆμα *εἰλέω-ῶ*.

ἀπιστῶ (εἰμὶ ἄπιστος, δυςπιστῶ). (καὶ δι-), παρατ. *ἠπίστουν* (πολλ.), μέλλ. *ἀπιστήσω* (πολλ.), ἀόρ. *ἠπίστησα* (πολλ.), παρακ. *ἠπίστηκα* (σπαν. Πλάτ. Σοφιστ. σ. 258, γ'), ὑπερσ. *ἠπιστήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 29). Παθ. *ἀπιστοῦμαι* (πλειςάκις), παρατ *ἠπιστούμην* (σπαν. Θουκ. Ε', 68), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *ἀπιστήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. σ. 450, γ'.), ἀόρ. *ἠπιστήθην* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 393, ε', Νόμ. 686, δ'. Δημ. 49, 46). Τὰ λοιπὰ δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

ΣΗΜ. Ἄπιστος, -ία, ἀ π ι σ τ ῶ (παρ' Ὁμήρῳ τὸ πρῶτον), ἀπιστητέον (μτγ.).

ἀπλοΐζομαι (ἀπλοϊκῶς καὶ ἀψευδῶς προςφέρομαι). Μόνον τὸ ἀπαρέμφατον *ἀπλοΐζεσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', β', 18).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ (ἁπλόος) ἁ π λ ο ῦ ς, ἁπλοΐζομαι, ἀπλοΐζομαι, γραπτέον δὲ ἁ π λ ο ΐ ζ ο μ α ι κατὰ συναλοιφήν, ἥτις ἦν φίλη τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ λῄζομαι, κλῄζομαι κτλ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἀπογεισῶ (ἐξασφαλίζω τι διὰ γείσου). Μόνον μέλλ. *ἀπογεισώσει* (C. I. A τόμ. Β', 167) καὶ τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἀορ. *ἀπογεισῶσαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', δ', 6) ἀπαντᾷ.

ΣΗΜ. Γεῖσον (μτγ.), ἀπογεισῶ. Περὶ τοῦ γεῖσον ὅρα Βεκ. Ἀνέκδ. 227, 5. 231, 1. Τὸ ἀ π ο γ ε ι σ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Παρ' Ἀριστοτέλει καὶ παθητ., ῥημ. παράγ. ἀπογείσωσις (μτγ.).

ἀπογυιόω-ῶ (κόπτω τὰ γόνατα, ἀδυνατίζω), ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον (Ἀθήν. Α', 17). Παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν ἀπαντᾷ τὸ *ἀπογυιώσῃς* τοῦ ἀορίστου (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. σ. 415, α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀ π ὸ καὶ γ υ ι ό ω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ γ υ ῖ ο ν, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. ἀριθμ. γ υ ῖ α = τὰ μέλη τοῦ σώματος τὰ καμπτόμενα, ἰδίως τὰ γόνατα, πόδες, χεῖρες, γύης (=ἱστοβοεύς, τὸ καμπόμενον ξύλον τοῦ ἀρότρου), γυιὸς (χωλός, παράλυτος), ἀμφίγυον (ἔγχος = δίστομον), ἀμφιγυήεις (ἀμφίχωλος, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου), γύαλον (πᾶσα κοιλότης στήθους, κοιλάς, πεδιάς, κοῖλον χειρός), ἐγγυαλίζω (ἐγχειρίζω), ἐγγύη (= θέσις τῆς χειρὸς ἑνὸς εἰς τὴν τοῦ ἄλλου, συνθήκη). Τὸ ἀ π ο γ υ ι ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀποδικέω-ῶ (ἀπολογοῦμαι ἐν δικαστηρίῳ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς τοῦ ἀπαρεμφ. σπανίως (Ξενοφ. Ἑλλ. Α'. ζ'.20).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. «Ἀποδικεῖν ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖσθαι. Οὕτως Ἀντιφάνης» (Βεκ. Ἀνέκδ. 427, 9).

ἀποδημέω-ῶ (λείπω ἀπὸ τῆς πατρίδος, ταξειδεύω) (πλειστ), παρατ. *ἀπεδήμουν* (πολλ), μέλ. ἐλλείπει, ἀόρ. *ἀπεδήμησα* (πλειστ), παρακ. *ἀποδεδήμηκα* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. σ. 53, ε'. Ἰσαῖ. 4, 27), ὑπερσ. ἐλλείπει καὶ ἡ παθητ. φωνή.

ΣΗΜ, Ἀπόδημος (μτγ. «Ἔ κ δ η μ ο ς Ἀ τ τ ι κ ο ί, ἀ π ό δ η μ ο ς Ἕ λ λ η ν ε ς» Μοῖρ. σ. 143), -ία, ἀποδημῶ, ἀποδημητής. Περὶ δὲ τοῦ δῆμος ὅρα δ η μ α γ ω γ ῶ. Τὸ ἀ π ο δ η μ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

Ἀποδιοπομποῦμαι (ἀποπέμπομαι, διωθοῦμαί τι), ἀποθ. ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Λυσί. 6,53), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. μέσ. *ἀποδιοπομπήσομαι* (σπαν. Πλατ. Κρατύλ. 396, ε'.),

ἀόρ. *ἀπεδιοπομπησάμην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 877, ε'. 900, ϐ'.). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Σύνθετον ἐκ τοῦ ἀ π ο - δ ι ο - π ο μ π ο ῦ μ α ι (ἀποπέμπομαι καὶ διωθοῦμαι τὰ ἁμαρτήματα, συμπράκτορι χρώμενος τῷ Διί). Ῥημ. παράγωγ. ἀποδιοπόμπησις (Πλάτ. Νόμ. σ. 854 ϐ'.), ἀ π ο δ ι ο π ο μ π η τ έ ο ν (μτγ.). «Ἀποδιοπομπεῖσθαι: ἀποπέμπεσθαι καὶ διωθεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα συμπράκτορι χρωμένους τῷ Διί» (Τίμαι. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ.). «Ἀποδιοπομπεῖσθαι: ἀποπέμπεσθαι πρὸς τὸν προστρόπαιον Δία καὶ οἱονεὶ καθαίρεσθαι ἢ ἱλάσκεσθαι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 427, 5. Σχολ. Πλάτ. Κρατύλ. 396, ε', καὶ Νόμ. 854 ϐ'.). «Ἀποδιοπομπεῖσθαι καὶ διοπομπεῖσθαι: σημαίνει μὲν τὸ ἀποπέμπεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι μύση, σύγκειται δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ δ ί ο υ, ὅ ἐστι δέρμα τοῦ ἱερείου τοῦ θυομένου τῷ Διί, ἐφ' οὗ ἑστῶτες ἐκαθαίροντο, κἀκ τοῦ π έ μ π ε σ θ α ι. Μετὰ γοῦν τῆς ἀ π ὸ προθέσεως Ἀττικώτατόν ἐστι» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 7, 15). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

ἀποινάω-ῶ (χρήματα πράττομαι, διότι ἄποινα τὰ χρήματα οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Δημ. 23, 28. 33.)

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἄ π ο ι ν α (=λύτρα, ἐξαγορὰ) ὡς τὴν ποινὴν ἀποτρέποντα (α καὶ ποινή), ἀποινῶ (συγχωρῶ τῷ φονεῖ τὸ ἔγκλημα χρήματα λαμβάνων). Ὅρα καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 210, 6. Ῥιζ. ποι-, πυ-, ποινὴ (λατ. poena), punio (τιμωρῶ), poenitet (μεταμέλει), ἄ-ποινα (ἀπό-ποινα), purus καθαρός), putare (καθαίρειν, σαφηνίζειν). Τὸ ἀ π ο ι ν ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ, παρ' ᾧ καὶ μέσον ἀ π ο ι ν ᾶ σ θ α ι. Ἄλλως ὁ Ι. Οἰκονομίδης ἐτυμολογεῖ (ὅρα Φιλολ. Ὑποτ. Θερειαν. σ. 228—229.).

ἀποκοιτέω-ῶ (ἀφίσταμαι τὴν νύκτα, μακρὰν κοιμῶμαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐν ψηφίσματι Δημοσθ. 18, 37) σπανίως.

ΣΗΜ. Ἀπέκοιτος (Ἀττικ.) ἀ π ο κ ο ι τ ῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει).

ἀποκρίνομαι (ἀποθ. μέσ. = ἀπαντῶ, ὡς παθητ. δὲ = ἀποχωρίζομαι, οὗ τὸ ἐνεργητ. *ἀποκρίνω* = ἀποχωρίζω) (πλειστάκ. καὶ προς-), παρατ. *ἀπεκρινόμην* (ἐνίοτε). Μελ. *ἀποκρινοῦμαι* (πλειστάκις), μέλλ. παθ. *ἀποκριθήσομαι* παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς = ἀπορριφθήσομαι (ὡς μέλλ. τοῦ παθ. *ἀποκρίνομαι*. Πλάτ. Νόμ. Ζ', σ. 820, δ'.), παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις. = ἀποκρινοῦμαι). Ἀόρ. μέσ. *ἀπεκρινάμην* (πλειστάκ.), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἀπεκρίθην* παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς = ἀπεχωρίσθην (Θουκ. Β', 49. Δ'. 72, Πλάτ. Νόμ. 961, ϐ'.), παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις = ἀπεκρινάμην (ὅρα καὶ ψ. Πλάτ. Ἀλκιϐ. Β', 149, ϐ' (1).). Παρακ. *ἀποκέκριμαι* (ἐνεργ. ἐνίοτε·) καὶ παθ. (ἐνίοτε· ἐκ τοῦ ἀποθετ. *ἀποκρίνομαι*, ἐκ δὲ τοῦ παθητ. *ἀποκρίνομαι* σπανίως: Θουκ. Α', 3. Πλάτ. Πολ. σ. 407, δ'), ὑπερσ. *ἀπεκεκρίμην* (ἐνεργ. σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Β', α' 15. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 289, δ'. καὶ σπανί. παθητ. Πλάτ. Γοργ. 453, δ'.) καὶ *ἀποκεκριμένος ἦν* (Πλάτ. Πρωταγ. 358, α'). Μετ' ὀλ. μ. *ἀποκεκριμένος ἔσομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 288, α'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀποκριτέον* = δέον ἀποκρίνασθαι καὶ = ἀπορριπτέον, ἀποχωριστέον (ἐκ τοῦ παθητ. ἀποκρίνομαι· ὅρα *κρίνω*).

(1) Ὁ Cobet διορθοῖ ἐνταῦθα «*ἀποκρίνασθαι*». Ὅρα καὶ Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. τόμ. Α', σ. 586—588.

ΣΗΜ. Παράγ. ἀπόκρισις, ἀπόκριμα (μτγ.), ἀναποκρίτως (Ἀντιφῶν 3, γ', 2). Παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται τὸ ἐνεργ. ἀ π ο κ ρ ί ν ω (= ἀποχωρίζω) κατὰ τὸν ἀόρ. ἀπεκρίθην (= ἀπεχωρίσθην), ἀντὶ δὲ τοῦ ἀποκρίνομαι παρ' αὐτῷ εἶναι τὸ ὑ π ο κ ρ ί ν ο μ α ι, τὸ δὲ ἀ π ο κ ρ ί ν ο μ α ι τὸ ἀποθ. κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ καὶ Εὐριπίδῃ.

ἀπολαύω (ἀπολαμϐάνω) (πλειστάκ.), παρατατ. *ἀπέλαυον* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἀπολαύσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἀπέλαυσα* (πλειστάκ.), παρακ. *ἀπολέλαυκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ἀπολελαυκὼς ἦν* (σπαν. Ἰσοκρ. 12. 129). Τἆλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ α F-, λαϐ-, ἀ π ο λ α ύ ω (κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ καὶ Εὐριπίδῃ), λατ. lav-ernio (κλέπτης), παράγ. ἀπόλαυσις, ἀπόλαυσμα (μεταγ.), ἀπολαυστός (μεταγ.) «Ἀπολαύειν: οὐκ ἐπὶ τῶν ἡδονῶν μόνον ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τάττουσιν, ὡς Ἰσοκράτης «δέδοικα μή τι κακὸν ἀπολαύσαιμι» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 430, 6).

ἀπολογοῦμαι (διὰ λόγων ἀποκρούω τὴν κατ' ἐμαυτοῦ κατηγορίαν), ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ ὑπερ-), παρατ. *ἀπελογούμην* (πολλάκις· καὶ συν-), μέλ. μέσ. *ἀπολογήσομαι* (πλειστάκ. καὶ συν-, ὑπερ-), ἀόρ. μέσ. *ἀπελογησάμην* (πλειστάκ. καὶ ἀντ-, ἐν-), ἀόρ. παθ. *ἀπελογήθην* (=ἀπελύθην) (1), παρακ. *ἀπολελόγημαι* (ἐνεργητ. ἐνίοτε καὶ σπανίως παθητ. Πλάτ. Πολ. σ. 607, ϐ'. Ἀνδοκίδ. 1, 70), ὑπερσ. ἐλλείπει, μετ' ὀλ. μ. *ἀπολελογημένος ἔσομαι* (σπαν. Ἀνδοκ. 1, 72). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀπολογητέον* (Ἀντιφῶν 4, δ', 1. Πλάτ. Ἀπολογ. 18, ε'. 19, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ἀ π ο λ ο γ ο ῦ μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ καὶ Εὐριπίδῃ. ῥημ. παράγ. ἀπολόγημα (Ἀττ.), ἀπολογητικὸς (μτγ.), ἀπολογία (Ἀττ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀ π ο λ ο γ ο ῦ μ α ι λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν «ἀ π ο λ ο γ ί α ν π ο ι ο ῦ μ α ι» (Λυσί. 14, 29. Δημ. 49, 59 κτλ.) Τὸ ἀ π ο λ ο γ ο ῦ μ α ι = ἀπολύομαι τὰ κατηγορημένα. (Ἀσωπ. Περίοδ. Β'. Σ ντ. σ. 350, § 63).

ἀπομύττω. ὅρα *μύττω*.

ἀπορῶ (Τὸ μὲν *ἀπορῶ* = ἐν ἀπορίᾳ εἰμί, τὸ δὲ *ἀποροῦμαι* μέσον = ὑπὸ τῶν ἀποριῶν κυματιζόμενος ῥίπτομαι εἰς ἀμηχανίαν. Ἀσωπ. Περίοδ. Β', Συντ. σ. 342, § 39), (πλειστάκ.), παρατ. *ἠπόρουν* (πλειστάκ.), μέλλ. *ἀπορήσω* (πλειστ.), ἀόρ. *ἠπόρησα* (πλειστ. καὶ δι-), παρακ. *ἠπόρηκα* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 244, α'. Νομ. 810, γ'.). Ὑπερσ. ἐλλείπει. Μεσ. *ἀποροῦμαι* (πλειστάκις, ἀλλὰ καὶ παθητ. ἐνίοτε καὶ δι-), παρατ. *ἠπορούμην* (ἐνίοτε), [μέλλ. μεταγενέστ.], ἀόρ. παθ ὡς μέσ. *ἠπορήθην* (ἐνίοτε· καὶ προ-, δι-), ἀλλὰ σπανίως καὶ ὡς παθητ. (Πλάτ. Νόμ. 799, γ'.), παρακ. μέσ. *διηπόρημαι* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 148) καὶ παθητ. *διηπόρημαι* (σπαν. Πλάτ. Σοφιστ. 250. ε'.), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἄπορος, ὅπερ παρὰ τὸ α καὶ πόρος (περάω). ῥημ. παράγ. ἀπόρημα, ἀπόρησις (μτγ.), ἀπορητικός (μτγ.). Τὸ ἀ π ο ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

ἀποσαφέω-ῶ (σαφηνίζω), σπανίως (Πλάτ. Κρατύλ. 384, α'.) καὶ *διασαφῶ* (ἐνίοτε), παρατ. *ἀπεσάφουν* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. σ. 348, ϐ'.)

(1) Ἀντιφῶν Β', γ', 1. δ', 3. Γ', γ', 2. Δ', γ', 1. Τὸ δὲ τοῦ Ξενοφῶντος *ἀπελογηθην* (= ἀπελογησάμην. Ἑλλ. Α', δ', 13) ὀϐελιστέον, ὡς ποιεῖ Cobet, Προλ. καὶ Nov. Lect. 307.

καὶ ἀόρ. *διεσάφησα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. σ. 754, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ μὲν ἀποσαφῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, τὸ δὲ διασαφῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ· ῥ. παρ. διασάφησις (μτγ.), διασαφητέον (μτγ.). Ὅρα σαφηνίζω.

ἀποσιμόω-ῶ (μετεωρίζω, ὑψῶ, πρὸς μετέωρον ἀνάγω ἢ κατὰ Σουΐδαν ἐπικύπτω καὶ τὴν πυγὴν προτίθημι γυμνήν. Ὅρα καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 434, 22)· μόνον ὁ ἀόρ. ἅπαξ ἀπαντᾷ *ἀποσιμώσας* (Θουκ. Δ', 25)= μακρόθεν ὁρμήσας καὶ ἐπιφέρων κατὰ τοῦ ἐχθροῦ πληγὰς ἰσχυροτέρας.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀπὸ καὶ σιμόω (σιμός). Πρβλ. καὶ ἐπισιμόω. ῥημ. παράγωγ. ἀποσίμωσις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἀποστατῶ (ἐπαναστατῶ, ἀφίσταμαί τινος)· μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ μέλλ. *ἀποστατήσω* (σπανίως· Ξενοφ Παιδ, Δ', ε'. 24), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀποστάτης (ἀφίσταμαι), ἀποστατῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἀποστλεγγίζομαι (ἀποξύομαι). Μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἀπεστλεγγισάμην* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ια', 18). [Ὁ δὲ παθ. παρακ. *ἀπεστλεγγισμένος* (=ἀπεξυσμένος. Ὅρα Πολυδεύκ. Ζ', 179. Βεκκ. Ἀνέκδ. 423, 3.) εἶναι ποιητικὸς (Ἀριστοφ. Ἱππ. 578)].

ΣΗΜ. Εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ στλεγγίζω, ὅπερ ἐκ τῆς λέξεως στλεγγίς, στελγ-ίς, στεργ-ὶς (ξύστρα) λατ. strig-ilis, ὅπερ ἐκ τοῦ stringo (σφίγγω) = Ἑλλ. στράγγω, στράγξ, στραγγεύω, στραγγάλη, στραγγαλιὰ (σχοινίον), στραγγαλίζω (πνίγω), strictus (σφιγκτός), stric-tim (στενῶς), strictura (σφίγξις), striga (στρίγγλα, ἔμπουσα) strang-ulâre (στραγγαλίζω). Τὸ ἀποστλεγγίζομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ἀποστοματίζω (ἀπὸ μνήμης λέγω), σπανίως καὶ μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (Πλάτ. Εὐθύδ. 276, γ'. 277, α'.) καὶ παθ. *ἀποστοματίζομαι* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 276, γ'. Ὅρα καὶ Πολυδεύκ. Β', 102). Τὰ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ «ἀπὸ στόματος» λέγειν γίνεται (πρβλ. καὶ ἀποστηθίζειν). Πρβλ. Πολυδ. Β', 102. Βεκκ. Ἀνέκδ. 26, 1. 436, 33. Τοῦ δὲ στόματος ῥίζ. στυ- (αἰολ. στύμα), σανσ. stu (ἐπαινεῖν) γοτθ. stib-na (φωνή), ζενδ. çtaman (στόμα), στό-μα, στό-μα-χος, στωμύλος. Τὸ ἀποστοματίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἀποσχοινίζω· ὅρα *σχοινίζω*.

ἀποχωλοῦμαι (γίνομαι ἐντελῶς χωλός). Μόνον ὁ παρατ. ἀπαντᾷ *ἀπεχωλοῦντο* (ἅπαξ. Θουκ. Ζ', 27).

ΣΗΜ. Ἀπὸ καὶ χωλόω, παρὰ τὸ χωλὸς (ὅρα χωλαίνω), τὸ δὲ ἀποχωλοῦμαι κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, ὡς ἐνεργ. εἶναι τὸ ἀποχωλεύω τινά.

ἀποχωλεύω· ὅρα *χωλεύω*.

ἀπρακτῶ (οὐδὲν πράττω, τὸ μὴ κατὰ νοῦν πράττειν. Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 9, 18). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἅπαξ (Ξενοφ. Παιδ. Α', ϛ', 6).

ΣΗΜ. Ἄπρακτος, ἀπραξία, ἀπρακτῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἅπτω (ἀνάπτω, ἐγγίζω, συνάπτω). Σπανίως ἁπλοῦς (Πλάτ. Κρατύλ. 417, ε'.), συνήθως δὲ σύνθετος (περι-, συν-, ἐξ-, προς, καθ-, ἐν-, ὑφ-), παρατ. μόνον σύνθετος *ὑφῆπτον, ἐνῆπτον, προςῆπτον*. Μέλλ. μόνον σύνθετος *συνάψω* καὶ *περιάψω*. Ἀόρ. *ἧψα* (σπαν. Θουκ. Β', 77. Δ', 100· καὶ σύνθετος συν-, περι-, ἐν-, προς-). Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. *ἅπτομαι* (πλειστάκις· καὶ ἀνθ-, ἐφ-, καθ-, συν-, προς-, ἐξ-), παρατ. *ἡπτόμην* (πολλάκις· καὶ ἀνθ-, καθ-, ἐφ-), μέλ. μέσ. *ἅψομαι* (πλειστάκις· καὶ ἐφ-), ἀόρ. μέσ. *ἡψάμην* (πλειστάκις καὶ ἐφ-, καθ-, περι-, ἐν-(1), ἀνθ-, ἐξ-, προς-, συν-, ἀν-), ἀόρ. παθ. *ἥφθην* (σπαν. Θουκ. Δ', 133) καὶ σπαν. *ἐξαφθεὶς* (παρὰ ψ. Πλάτωνι Ἐπιστ. 341, δ'.), παρακ. *ἧμμαι* (πλειστάκις· καὶ ὑφ-, συν-, ἐξ-, ἐν-), ὑπερσ. ἐλλείπει [*συνῆπτο* παρ' Ἡροδ. Ζ', 158]. Ῥημ. ἐπίθ. ἁπτός (πολλάκ.), περίαπτον (ὡς οὐσιαστικόν. Πλάτ. Πολ. 426, β'.), *ἁπτέον* (πολλάκ.), *προςαπτέον* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 517, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀπ-, ἀφ-, ἀφή, ἀφ-άω (ποιητ. ψηλαφῶ), ἅπ-τω (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) (= Λατιν. apio ἢ apo), ἀπ-ήνη, ἠπά-ομαι, ἀπ-ά-τη, ἅμμα, ἅψις, ἀψίς, ἀψίκορος, ἀψι-μαχέω.

ἀράομαι-ῶμαι (εὔχομαι). Ἁπλοῦν ἀπαντᾷ μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ ἅπαξ παρὰ τῷ Ἀνδοκίδῃ (περὶ Μυστηρ. 31) τὸ «*ἀρασάμενος*», πάντοτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται σύνθετον *καταρῶμαι* (πλειστάκις) καὶ *ἐπαρῶμαι* (ἐνίοτε), παρατ. μόνον *κατηρώμην* (σπαν. Δημοσθ. 19,292. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 138, γ'.), μέλ. *καταράσομαι* (σπαν. Δημοσθ. 25,100. 47,70) καὶ *ἐπαράσομαι* (σπαν. Δημ. 54,38), ἀόρ. *ἠρασάμην* (ποιητ. καὶ Ἀνδοκ. 1,31) καὶ *κατηρασάμην* (ἐνίοτε), *ἐπηρασάμην* (ἐνίοτε), *ἐξηρασάμην* (σπαν. Αἰσχίν. 3,116), παρακ. μόνον *ἐπήραμαι* (σπαν. Δημ. 18, 142), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *κατάρατος* (πολλάκις), *τριςκατάρατος* (Δημ. 25, 82), *ἐπάρατος* (πολλάκ.), *πολυάρατος* (Πλάτ. Θεαίτ. 165, ε'.). Ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ εἶναι ἐν χρήσει τὸ «*ἀρὰς ποιοῦμαι*» (Δείναρχ. 2, 16. κτλ.) καὶ παθ. *ἀραὶ γίγνονται* (Δείναρχ. 1, 46 κτλ.).

ΣΗΜ Ῥίζ. ἀρ- (αἴρω τὰς χεῖρας), ἀρ-ά, ἀρά-ομαι (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ῥίζ. τοῦ Ἐρινύς, σανσ. Saranjûs, διότι παρ' Ἡσυχίῳ εὕρηται Ἀράντισιν Ἐρινύσιν.

ἀραρίσκω· ὅρα [ἄρω].

ἀράσσω καὶ ἀράττω (κόπτω, τύπτω). ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπήραξα* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 314, δ'.), *κατήραξα* (σπαν. Δημ. κατ' Ἀριστοκρ. 165, σ. 675), *ἀπήραξα* (σπαν. Θουκ. Ζ'. 63) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *κατηράχθην* (σπαν. Θουκ. Ζ'. 6).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fραγ- (λατ. frango), [ῥαγ-jω] ῥάσσω, ἀ-ράσσω (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ἀπαράσσω=ἀποκόπτω, ἐξαράσσω=ἐκκόπτω, ἐπαράσσω = ἐπικόπτω, διαράσσω (Ἡροδ. Γ', 12)=διακόπτω, κτλ.

ἀργέω-ῶ (ἀργός εἰμί). ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ πολλάκις, παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. *ἀργήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 371, γ'.), ἀόρ. *ἤργησα* (σπαν. Δημ. 27, 19).

(1) «*ἐνάψασθαι*» (Λυσι. 1,14), ὅπερ ὁ Cobet γράφει «*ἀνάψασθαι*».

Παθ. *ἀργοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', γ', 3. Ἱέρ. Θ', 10 (εὐκτικ.).), τὰ δὲ λοιπὰ ἅπαντα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀ'ργός, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἀ-Fεργός. Τὸ ἀ'ργῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ κεῖται ἀείποτε ἀμετάβ., μεταβατ. δὲ εἶναι τὸ κ α τ α ρ γ ῶ (ποιητ. καὶ μτγ.).

ἀργολίζω (φρονῶ τὰ τῶν Ἀργείων). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η'. 34. Ε', β', 6).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ Ἄ ρ γ ο ς , ὅπερ σημαίνει διάστημα καὶ ἔχει σχέσιν πρὸ τὸ ὀρέγω, σανσ. arg'-, arg'-â-mi (φθάνω, ἀρχῶ), λατ. regio (χώρα).

ἀργυρίζομαι (πράττομαί τινα χρήματα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτατα (Δείναρχ. κατὰ Δημοσθ. 40). Ὁ ἐνεργητ. τύπος ἀπαντᾷ ἐν τῷ *ἐξαργυρίζω* (ὅπερ ἰδὲ)=ἐξαργυρῶ.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ ρ γ-, ἀργὸς (λευκός), ἀργής, ἐν-αργής, ἐνάργεια, ἀργεννός, ἀργινόεις, ἄργυφος (ἐπίθετον τῶν προβάτων), ἄργ-υρος, ἄργ-ιλος, σανσκρ. arg'-unas (φωτεινός), λατ. argu-o (ἐλέγχω, ἀποδεικνύω), argûtus (σαφής, καθαρός), arg-entum (ἄργυρος), κύνες πόδας ἀργοὶ (ἀργίποδες)=οἱ ὠκύποδες, συνεξυπακουομένης τῆς λευκότητος αὐτῶν. Τὸ ἀ ρ γ υ ρ ί ζ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρὰ Δεινάρχῳ, παρὰ δὲ μεταγεν. εὕρηται καὶ τὸ ἀ ρ γ υ ρ ί ζ ω = ἔχω χρῶμα ἀργύρου, ὡς «θ ρ ὶ ξ ἀ ρ γ υ ρ ί ζ ο υ σ α» (Εὐσταθ. Ἔργ. σ. 309).

ἄρδω (ποτίζω). ὁ ἐνεστὼς ἐνίοτε, ὁ παρατ. *ἦρδον* σπανίως (Πλάτ. Τίμ. 76, α'.). Παθ. *ἄρδομαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 414, α'. Φαῖδρ 251. β'. Τίμ. 78, ε'), ὑποτ. *ἄρδηται* σπαν. (Πλάτ. Φαῖδρ. 251, γ'.) καὶ μετοχὴ *ἀρδόμενος* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 414 α'. Τίμ. 78, ε'.) καὶ τοῦ παρατ. μόνον ἡ εὐκτ. *ἄρδοιτο* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 77, γ'.). Πάντα δὲ τἆλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ παρ' Ἡροδότῳ εὔχρηστα, ὡς καὶ τὸ *ἀρδεύω*(ποιητ. καὶ μεταγενέστερον).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀρδ- , σανσκρ. ard-ras (ὑγρός), ârdrajami (ῥαίνω), ἴσως δὲ ἀρχ. ῥίζ. ἦν Fαρ—(βρᾶναι= ῥᾶναι αἰολ.), Fαρδ-, ῥαδ- [ῥάδ-ν-jω] ῥαίνω, ῥαθ-, ῥαθαμίζω, ῥαθάμιγξ. Τὸ ἄ ρ δ ω κατὰ πρῶτον ἐν ὕμνοις Ὁμήρου (Ὕμν. 8, 3. Ἀπολ. 263). «Ἀρδεύειν : παρ' Ἀντιφάνει μόνῳ· ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ἄρδειν, οὐκ ἀρδεύειν λέγουσιν» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 443, 22).

ἀργυρολογῶ (συλλέγω χρήματα). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. *ἠργυρολόγουν* (σπαν. Θουκ. Β'. 19. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 30), ἀόρ. *ἠργυρολόγησα* (σπαν. Θουκ. Η', 3. Αἰσχίν. 3, 159) καὶ ὁ παρακ. *ἠργυρολόγηκα* (σπαν Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α' 12).

ΣΗΜ. Ἀργυρολόγος, ἀργυρολογία, ἀ ρ γ υ ρ ο λ ο γ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἀρέσκω (ἀρέσκω) (πλειστάκ.) καὶ ἀπαρέσκω (ἐνίοτε), παρατ. *ἤρεσκον* (πλειστάκ. καὶ συν-), μέλ. *ἀρέσω* (σπαν. Δημοσθ. πρὸς Βοιωτ. περὶ τοῦ ὀνόμ. 33, σ. 1004), ἀόρ. *ἤρεσα* (πολλάκις). Μέσ *ἀρέσκομαι* ἐνίοτε καὶ *ἐξαρέσκομαι* (Ξεν. Οἰκον. ε', 3. 19), [ὅπερ καὶ *ἐξαρεσκεύομαι* (σπαν. παρὰ Ξενοφ. Οἰκον. ε', 19) ἡμαρτημένως γράφεται(1)], παρατ. *ἠρεσκόμην* (σπαν.Θουκ. Ε', 37. Η', 84) καὶ μέσ. ἀόρ. *ἐξηρεσάμην* (σπαν. ψ. Δημοσθ. Ἐπιτάφ. 25, σ. 1396. 26, σ. 1397). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀρεστός* (πλειστάκ), *δυςάρεστος* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ιγ', 3) [*εὐάρεστος*], οὗ παρ' Ἀττικοῖς μόνον τὸ ἐπίρρημα *εὐαρεστοτέρως* (Ξεν. Ἀπομν. Γ', ε'. 5).

(1) *Θεοὺς ἐξαρέσκομαι* (ἔνθ. ἡμαρτημ. κατὰ δοτικ.) =ἱλάσκομαι· *ἐξαρέσκομαι δέ τινα δώροις*=πείθω. Cobet Nov.Lect. 579—580.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ ρ -, ἀ ρ - ε -, ἀ ρ - (=ἁρμόζειν), ἄρ-μενος (ἁρμόζων), ἄρ-θ-ρον, ἀρ-τύω (συναρμόζω), ἀρ-θ-μὸς (σύνδεσμος), ἀρ-ι-θμός (ἀριθμός, σειρά), ἁρ-μός, ἄρ-τιος, ἄρ-τι, ἀρτίζω (παρασκευάζω), ἄρ-ι (ἁρμοδίως, καλῶς), ἀρείων, ἄρ-ιστος, ἀρ-έ-σκω, ἀρ-ε-τή (ἱκανότης) κτλ. Τὸ ἀ ρ έ σ κ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ μέσον ἀ ρ έ σ κ ο μ α ί τ ι ν ι = εὐαρεστοῦμαι εἴς τι, τὸ δὲ ἀ ρ έ σ κ ο μ α ί τ ι ν α = ἐξιλεῶ, ἐξευμενίζω τινά.

ἀρήγω (βοηθῶ). Ὁ ἐνεστὼς πολλάκις ἀπαντᾷ, παρατ. ἐλλείπει, μελλ. *ἀρήξω* (ἐνίοτε) καὶ *ἐπαρήξω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 18), τἆλλα δὲ εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ ρ κ - , ἀρ-η-κ-, ἀρήγω. ὅρα ἀ λ έ ξ ω. Τὸ ἀ ρ ή γ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ῥημ. παράγ. ἀρωγή, ἀρωγός.

ἀρθρόω-ῶ (συνδέω, ἐναρθρῶ) (Ξενοφ. Ἀπομν. Α', δ', 12) καὶ *διαρθρῶ* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 963, β'.), παρατ. *διήρθουν* μόνον(σπαν.Πλάτ.Συμπ. 191, α'.), μέλλ. ἐλλείπει, ἀόρ. *παρήρθρωσα* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. σ. 367, β'.), μέσ. ἀόρ. *διηρθρωσάμην τι* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 322, α'.) καὶ παρακ. παθ. *διηρθρωμένος* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 253, δ'. Νόμ. 645, γ'.). Τὰ λοιπὰ δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ ρ -, ὄρ-θ-ρον, ἀ ρ θ ρ ό ω (ὅρα ἀ ρ έ σ κ ω), ἄρθρωσις (μτγ.). Τὸ ἀ ρ θ ρ ό ω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἀριθμέω-ῶ (πολλάκις· καὶ ἀπ-, ἐξ-, κατ-, συν-), παρατ. *ἠρίθμουν* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 17), μέλλ. *ἀριθμήσω* (σπάν. Πλάτ. Θεαίτ.198, ε'. Δημ.21, 166 καὶ ἀπ-, κατ-), ἀόρ. *ἠρίθμησα* (πολλάκις· καὶ ἀπ-, ἐξ, κατ-), παρακ. μόνον *ἀπηρίθμηκα* (σπαν. Δημοσθ. 60, 12), ὑπερσ. ἐλλείπει Παθ. *ἀριθμοῦμαι* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 9. Πλάτ. Νόμ. 785, α'. καὶ μέσ. δι-, συν-, κατ- [μέσ. καὶ παθ.]), παρατ. *ἠριθμούμην* (μέσ. σπαν. Θουκ. Γ', 20 καὶ (συν-) Αἰσχίν. 2, 101. 130), μέλλ. μέσ. *διαριθμήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 437, δ'. Ἐπινομ. 978, β'.) καὶ *ἀναριθμήσομαι* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 372, β'.), μέσ. ἀόρ. *ἠριθμησάμην* (σπαν. ἁπλοῦς· Πλάτ. Φαῖδρ.270, δ'., συνήθως δὲ σύνθετ. δι-, κατ-, ἐξ-, ἀν-), ἀόρ. παθ. *ἠριθμήθην* (σπαν. Δημ. πρὸς Εὐβουλίδ. 13, σ. 1303), παρακ. παθ. *διηρίθμημαι* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 207) καὶ *ἀπηρίθμημαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 6, 68. 12, 73), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἀναρίθμητος* (πλειστάκ.), *εὐαρίθμητος* (ἐνίοτε). Ἀπαντᾷ καὶ περίφρασις *ἀριθμὸν ποιῶ* (Ξενοφ. Ἀναβ. Α', β', 9, Ζ', α', 7) ἐπὶ στρατιωτικῆς ἀριθμήσεως καὶ ἐξετάσεως· καὶ παθ. *εἰς ἀριθμὸν ἔρχομαι* (=ἀριθμοῦμαι. Θουκ. Β', 72).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα λέξ. ἀ ρ έ σ κ ω· ῥημ. παράγ. ἀριθμητής (ψ. Πλάτ. περὶ Δικαί. 373, α'.), ἀριθμητός (ποιητ.), ἀρίθμημα (ποιητ.), ἀρίθμησις (μτγ.). Πρβλ. καὶ Πολυδ. Δ', 162. Τὸ δὲ ἀ ρ ι θ μ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀριστάω-ῶ (προγεύομαι) (πολλάκ.), παρατ. *ἠρίστων* (ἐνίοτε), μέλλ. *ἀριστήσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', γ',

25. Ϛ',ϐ',21), ἀόρ. *ἠρίστησα* (πλειστ.), παρακ. *ἠρίστηκα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ϛ', ε', 21. Παιδ. Γ', γ', 43. Δ', ϐ', 39) καὶ *κατηρίστηκα* (σπαν. Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. Ι', § 20), ὑπερσ. *ἠριστήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ, ϐ', 11).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ ἀ ρ έ σ κ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ἱππ. 815), παρ' ᾧ καὶ παρακ. ἠ ρ ί σ τ η τ α ι (Βάτρ. 377). «Ἄριστον ἀριστῆσαι, ἠρίστησα, συνηρίστησα, ἀριστοποιουμένους, ἀριστῶσαι καὶ τὸ Μενάνδρου δρᾶμα συναριστῶσαι καὶ ὁ παρὰ Ξενοφῶντι ἀνάριστος» (Πολυδ. Ϛ', 101).

ἀριστεύω (πρωτεύω, ἄριστος γίνομαι)· ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ε', 11. Αἰσχίν. 2, 147) καὶ ὁ ἀόρ. *ἠρίστευσα* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ποιητ. ἀ ρ ι σ τ ε ύ ς (= ἄριστος, πρωτεύων), ἀριστεῖον, ἀριστεία, ἀρίστευμα (Εὐστάθ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀριστοκρατοῦμαι (κυϐερνῶμαι ἀριστοκρατικῶς), ἀποθ. μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 18. Πλάτ. Πολ. 338, δ'.)

ΣΗΜ. Ἡ πολιτεία, ἐν ᾗ οἱ ἄριστοι κρατοῦσι, λέγεται ἀ ρ ι σ τ ο κ ρ α τ ί α. «Καλεῖται ἀριστοκρατία ἢ διὰ τὸ τοὺς ἀρίστους ἄρχειν ἢ διὰ τὸ πρὸς τὸ ἄριστον τῇ πόλει» (Ἀριστοτ. Πολιτ. γ', 7)· ἀ ρ ι σ τ ο κ ρ α τ ο ῦ μ α ι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει), ἀριστοκρατικός. Τὸ δὲ ἀ ρ ι σ τ ο κ ρ ά τ η ς εἶναι ἄχρηστον (ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Ε', σ. 17. Γλωσσ. Παρατ. σ. 119—121. Σωκράτ. Τόμ. Α', σ. 391—399).

ἀριστοποιοῦμαι (= ἀριστῶ), ἀποθ. μέσ. Ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ πλειστάκις ὡς ἐνεργητ., σπανίως δὲ ὡς παθητ. (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ε', 1 «τὰ ἀριστοποιούμενα»), παρατ. ὡς ἐνεργ. *ἠριστοποιούμην* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Δ', α', 10. Ἀνάϐ. Γ', γ', 1. Δημ. 50 47), μέλ. *ἀριστοποιήσομαι* (σπαν. Θουκ. Ζ', 39), ἀόρ. *ἠριστοποιησάμην* (ἐνίοτε), παρακ. ἐλλείπει, ὑπερσ. ὡς ἐνεργ. *ἠριστοποιήμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ε', 8). Λέγεται δὲ καὶ *ἄριστον ποιοῦμαι* (Θουκ. Ζ', 40. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. ὅρα ἀ ρ ι σ τ ά ω - ῶ.

ἀρκέω-ῶ (πλειστάκ. καὶ ἀντ-, ἐξ-, ἐπ-), παρατ. *ἤρκουν* (πολλάκ. καὶ ἀντ-, ἐξ-, ἐπ-), μέλ. *ἀρκέσω* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἐξ- ἐπ-), ἀόρ. *ἤρκεσα* (ἐνίοτε· καὶ δι-, ἐξ-, ἐπ-, ἀντ-, προς-). Παθ. ἐν *ἀρκεῖται* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. σ 369, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν, [εἶναι δ' εὔχρηστα παρὰ μεταγενεστέροις *ἀρκεσθήσομαι* (Διον. Ἁλ. Ῥωμ. Ἀρ. Ϛ'. 94,15), *ἠρκέσθην* (Πλούτ. Πελοπ. 35) *ἤρκεσται* (Στοϐ. ΜΗ', 63)].

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ ρ κ -, ἀρκ-έ-ω (λατ. arc-eo) (ὅρ. ἀ λ έ ξ ω). Τὸ δὲ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀρκτεύω (καθιεροῦμαι πρὸ τῶν γάμων τῇ Ἀρτέμιδι)· μόνον ὁ ἀόρ. *ἀρκτεῦσαι* (Λυσί. ὑπὲρ Φρυνίχ. θυγατρ. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λέξ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 444, 30).

ΣΗΜ. «Ἀρκτεῦσαι Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχου θυγατρός, εἰ γνήσιος, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ . . . αἱ δὲ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται» (Ἁρποκρ. ἐν λ. Βεκ. Ἀνέκδ. 206, 4. 444, 30). «Ἀρκτεύεσθαι δὲ τὰς παρθένους ἔλεγον ὁ δῆμος ὁ Ἀττικός» (Πολυδ. Ε', 81). «Ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ» (Σουίδ.). Ῥίζ. ἀ ρ κ -, ἄρκ-ος (παρ' ὃ καὶ τὸ δημῶδες ἀρκ-οῦδα). ἄρκ-ιλος (νεογνὸν ἄρκτου), ἄρκτος, σανσ. ṛkshas (ἐκ τοῦ arks-as), λατ. urs-us (ἐκ τοῦ urcs-us), ἐκ ῥίζ. ark = λάμπειν ἢ μᾶλλον arç (riç) βλάπτειν (= ὀλεκ), λιθ. lokys ἀντὶ τοῦ lokjas = ἄρκτος. Τὸ ἀ ρ κ τ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

ἁρματηλατῶ (τρέχω ἐφ' ἁμάξης), μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως. Πλάτ. Συμπ. δ', 6.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἁρματηλάτης ἁρματηλατῶ, ἁρματηλασία. Τὸ δὲ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ε', 9). Ὅρα ἄ ρ ω.

ἁρματοτροφῶ (τρέφω ἵππους δι' ἅρμα ἢ ἅρματα), μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως. Ξενοφ. Ἀγησ. Θ', 6).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἁρματοτρόφος (μτγ.), ἁρματοτροφῶ, ἁρματοτροφία. ὅρα ἄ ρ ω. Τὸ ἁ ρ μ α τ ο τ ρ ο φ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἁρμόττω (πλειστάκις) καὶ *ἁρμόζω* (σπανί. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ιδ', 2. 4. Ἱππικ. ιϐ', 1.) καὶ *προςαρμόττω, συναρμόττω*, παρατ. μόνον *ἥρμοττον* (ἐνίοτε· καὶ προς-), μέλ. *ἁρμόσω* (ἐνίοτε· καὶ συν-, δι- [Ἀττ. ἐπιγ]), ἀόρ. *ἥρμοσα* (πολλάκ. καὶ συν-, προς-, ἐφ-, περι-), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. καὶ παθ. *ἁρμόττομαι* (σπαν. Πλάτ. Φίληϐ. 31, δ'. Πολ. 349, ε'. 591, δ'), ἀόρ. παθ. *ἡρμόσθην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 93, α'. ϐ'. Τίμ. 41, ϐ'. καὶ συν-), μέσ. ἀόρ. *συνηρμοσάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 309, γ'. Τίμ. 53, ε'.), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἥρμοσμαι* (πολλάκ. καὶ προς-, συν-). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἀνάρμοστος* (πολλάκ.), *εὐάρμοστος* (ἐνίοτε) καὶ *συναρμοστέος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 18, γ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀ ρ - (= ἁρμόζειν), ἁρμός, ἁρμόζω (ὅρα ἀ ρ - έ - σ κ ω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ Ξενοφῶντι τὸ ἁ ρ μ ό ζ ω λακωνιστὶ = εἰμὶ ἁρμοστής (Λακ. Πολ. ιδ', 2. 4). Ἐν Ἀττικαῖς δὲ ἐπιγραφαῖς εὕρηται ἀπὸ τοῦ 456 π. Χ. καὶ ἑξῆς μόνον ἁ ρ μ ό τ τ ω, οὐδέποτε δὲ ἁ ρ μ ό ζ ω. Παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ μέλλ. παθ. ἁ ρ μ ο σ θ ή σ ο μ α ι (Οἰ. Κολ. 908).

ἀρνοῦμαι ἀποθ. ἐνεργ. (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, ἀπ-), παρατ. *ἠρνούμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-), μέλλ. μέσ. *ἀπαρνήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. σ. 461, γ'., ὁ δὲ ἁπλοῦς ποιητικός, ὡς καὶ ὁ *ἀπαρνηθήσομαι*), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἠρνήθην* (πολλάκις· καὶ ἀπ-, ἐξ-), μέσ. ἀόρ. *ἠρνησάμην* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 69. 3, 224), παρακ. *ἤρνημαι* (σπανί. Δημ. κατ' Ἀφόϐ. Β', 24, σ. 843), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ ρ - (αἴρω), ἀρ-νέ-ομαι, ἄρνησις, ἔξαρνος, ἄπαρνος (Ἀντιφῶν 1, 9. 10), ἀρνητικός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ Ι. Οἰκονομίδης ἄλλως ἐτυμολογεῖ (Φιλολ. Ὑποτυπ. Θερειαν. 353).

ἄρνυμαι (λαμϐάνω), μόνον ὁ ἐνεστὼς παρὰ Πλάτωνι (ἐνίοτε. Πρωταγ. 349, α'. Πολ. 346, γ'. Νόμ. 813, ε'. 944, γ'.). Οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *αἴρομαι*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ ρ - (αἴρω, ὃ ἰδὲ), ἄρ-νυμαι, ὡς πταίρω πτάρ-νυ-μαι, μίσθ-αρνος, μισθαρνῶ. Τὸ ἄ ρ ν υ μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ὅπερ ὁ Ι. Οἰκονομίδης ἐτυμολογεῖ ἄλλως (Φιλολ. Ὑποτυπ. Θερειαν. 353).

ἀρόω-ῶ (ἀροτριῶ), μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐνήροσα* (σπαν. Ἀντιφῶν παρὰ Στοϐ. Ἀνθολ.

16, 36 ὁ δὲ ἁπλοῦς ἤροσα ποιητικός). Παθ. ἀροῦμαι (σπαν. Δείναρχ. 1, 24), τὰ δὲ λοιπὰ ἀπαντῶσι παρὰ ποιηταῖς.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀρ-, ἀροF-, ἀρόω=Λατ. ar-o, ἀροτὴρ (ποιητ. καὶ μτγ.)=arâtor, ἄροτρον = arâtrum, ἄροτος ἄρουρα ἀρόσιμος, ἀνήροτος (ποιητ.), «πολύηρος, πολυάρουρος» (Ἡσυχ.), ἄρωμα (ποιητ.= ἀροτρίαμα. Βεκκ. Ἀνέκδ. 450, 23). Τὸ ἀρόω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Ἀροῦν δὲ Ἀττικοί, ἀροτριᾶν Ἕλληνες» (Μοῖρις. Βεκκ. Ἀνέκδ. 446, 7). «Ἀρώματα οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 450, 23).

ἁρπάζω (πλειστάκ. καὶ ἀν-, ἀφ-, προ-, προαν-, συν-, δι-), παρατ. *ἥρπαζον* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἁρπάσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', β', 5), *διαρπάσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. σ. 336, β'.) καὶ *ἁρπάσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ', 17), ἀόρ. *ἥρπασα* (πλειστάκ. καὶ δι-, εἰς-, ἀφ-, ὑφ-, ἀν-, συν-), παρακ. *ἥρπακα* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Γοργ. 481, α'., συνήθως δὲ σύνθετος δι-, ἀν-, συν-), ὑπερσ. *ἡρπάκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. ε'. 50. Δημ, 47, 64. καὶ δι-). Παθ. *ἁρπάζομαι* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Β', ζ', 14. καὶ Λυσί. 21, 13., ἔνθα ὁ Cobet γράφει «διαρπάζεται», καὶ ἀφ-, δι-, ἀν-), παρατ. *διηρπαζόμην* (ἐνίοτε), μέλ. παθ. *διαρπασθήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἡρπάσθην* (ἐνίοτε· καὶ εἰς-, ἀν-, ἀφ-, ὑφ-, δι-), παρακ. *ἥρπασμαι* (σπαν. ἁπλοῦς· Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', β', 27., συνήθως δὲ σύνθετ. ἀν-, ἀφ-, δι-), ὑπερσ. *ἐξηρπάσμην* (Δημ. 18, 133), *διηρπάσμην* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', ε' 50. Ἀνάβ. Β', β', 16) καὶ *ἀνηρπασμένος ἦν* (σπαν Δημ. 10, 18). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνάρπαστος* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 229, δ'.). Λέγεται ἀντὶ τοῦ *ἁρπάζω* καὶ *ἁρπαγὴν ποιοῦμαι* (Θουκ. Ϛ', 52. Ζ', 26. 29. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἁρπ-, ἅρπη (δρέπανον), λατ. sarpio (κλαδεύω), rapio (=ἁρπάζω), rapax (ἅρπαξ), σανσ. lup, lump-âmi=λατ. rumpo, irrumpo (ἀφανίζω), ἡ δὲ δασεῖα ἐκ τοῦ ῥαπ-, ἁρπάγη, ἁρπαγή, ἁρπασμός, ἁρπαγμὸς (μτγ.), ἅρπασμα, ἅρπαγμα, ἅρπ-υιαι. Τὸ ἁρπάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀρρηφορέω-ῶ (εἰμὶ ἀρρηφόρος), οὐ μόνον ὁ ἐνεστὼς εὕρηται (Δειναρχ. Ἀποσπ. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λέξ. καὶ Corp Ins. Att. Τόμ. Β'. παραρτ. 453, 14) παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει, ἠρρηφόρουν (Λυσιστρ. 642), γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀρρη-φόρος (ἀντὶ ἀρρητοφόρος ἢ τὰ ἄρρητα ἱερὰ φέρουσα), ἀρρηφόροι δὲ ἦσαν παρθένοι διὰ τὸν πέπλον καὶ τὰ ἄλλα ἄρρητα ἱερὰ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς ἐκλεγόμεναι· «τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι' εὐγένειαν ἀρρηφόροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο, αἳ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου ἤρχοντο καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν, λευκὴν δ' ἐσθῆτα ἐφόρουν» κτλ. (Ἁρποκρ. ἐν λ., ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 202, 3. 446, 18. 28. καὶ Ἡσύχ. καὶ Μ. Ἐτ. Παυσαν. Α', κζ', 3), ἀρρηφορία (Λυσί. 21, 5).

ἀρρυθμῶ (εἰμὶ ἄρρυθμος), μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Νόμ. σ. 802, ε'.) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἄρρυθμος (ὅρα ῥυθμίζω), ἀρρυθμία, ἀρρυθμῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἀρρωστῶ (εἰμὶ ἄρρωστος) (πολλάκ.), παρατ. *ἠρρώστουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 58) καὶ ἀόρ. *ἠρρώστησα*

(ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἄρρωστος (ὅρα ῥώννυμι), ἀρρωστία, ἀρρωστῶ, ἀρρώστημα. «Ἡ μὲν νόσος ἐστὶ καὶ μακρὰ καὶ ὀλιγοχρόνιος, ἡ δὲ ἀρρωστία τὴν μακροχρόνιον δηλοῖ. Οἱ μέντοι Ἀττικοὶ τὴν ἀρρωστίαν ἐπὶ τοῦ μὴ προθυμεῖσθαι μηδὲ ὁρμᾶν πρᾶξαι τιθέασιν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 8, 1). Τὸ ἀρρωστῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἀρτάω-ῶ (προσαρτῶ, κρεμῶ). Ὁ ἐνεστὼς μόνον σύνθετος *ἀπαρτῶ* (σπαν. Δημ. 18, 59), παρατ. ἐλλείπει, μέλ. *ἀπαρτήσω* (1) (σπαν. Θουκ. Ϛ'. 21), ἀόρ. *ἤρτησα* (σπαν. Θουκ. Β', 76 Δ', 100. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', ε', 10. καὶ ἐπ-, ἀν-). Μέσ. *ἀναρτῶμαι* (σπαν. Δημ. 19, 18), *ἀπαρτῶμαι* (σπαν Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ', 17), παθ. *ἐξαρτῶμαι* (σπαν. Πλάτ. Ἴων 533, ε'.), παρατ. ἐλλείπει, μέσ. μέλλ. *ἐξαρτήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε'. δ', 20), καὶ *ἀναρτήσομαι* (σπαν. Δημ. 1, 21 κατὰ διόρθ. Badham), ἀόρ μέσ *ἀνηρτησάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', α', 5), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἤρτημαι* (πολλάκις· καὶ ἀπ-, ἐξ-, ἀν-, προς-, ἐπ-, συν-), ὑπερσ. μέσ. *ἀνηρτήμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 1).

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ ῥίζ. ἀρ- (αἴρω, ἀείρω), ἀρ-τ-άω, ἀρτάνη, θέμ. ἀFερ ἢ ἀσFερ, τὸ δὲ α εἶναι πρόθεμα, ὄορ, ἀορτήρ, αἰώρα, ἠερ-έθ-ονται (κρέμανται), μετ-έωρ-ος (ἰωνικ. μετήορ-ος. πρβλ. παρήορος, συνήορος), πόδες ἄωροι (Ὀδ. Μ, 89 = κρεμαστοί). ὅρα καὶ εἴρω. Τὸ ἀρτάω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

ἀρτιάζω (παίζω τὰ μονὰ ἢ ζυγά, παίζω τὸν ἀρτιασμὸν ἢ ποσίδα παίζω: Ξενοφ. Ἱππαρχ. ε', 10). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. ψ. Πλάτ. Σίσυφ. σ. 387, δ'. ὅρα καὶ Πολυδεύκ. Θ', 101) καὶ ὁ παρατ. *ἠρτίαζον* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. σ. 206, ε'.).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἄρτι-ος (ὅρα ἀρέσκω καὶ ἄρω), ἀρτιάζω (παρ' Ἀριστοφάνει πρῶτον Πλοῦτ. 816), ἀρτιασμὸς (μτγ.). «Ἀρτιάζειν τὸ παίζειν ἄρτια ἢ περιττὰ καρύοις ἢ ἀστραγάλοις τοιούτοις» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 447, 15). «Τοῦτο καὶ κυάμοις ἢ καρύοις ἢ ἀμυγδάλαις, οἱ δὲ καὶ ἀργυρίῳ πράττειν ἠξίουν» (Πολυδ. Θ'. 101).

ἀρτοσιτῶ (τρώγω ξηρὸν ἄρτον), μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 28. Πρβλ. Πλάτ. τὸν κωμ. παρὰ Βεκκ. Ἀνεκδ. σ. 447, 27).

ΣΗΜ. Τὸ ἀρτοσιτεῖν διαφέρει τοῦ ἀλφιτοσιτεῖν (ὃ ἰδέ).

ἀρτύω (συναρμόζω, εὐτρεπίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον *ἐξαρτύω* (σπαν. Θουκ. Β', 17), παρατ. *ἐξήρτυον* (σπαν. Θουκ. Β', 3). Μέσ. *ἐξαρτύομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 82. Β', 13), *καταρτύομαι* (παθ. σπαν. Πλάτ. Μέν. 88, β'.), παρατ. μέσ. *ἐξηρτυόμην* (ἐνίοτε· Θουκ. Α', 13, 25. Β', 85. Δ', 107. Ϛ', 88), μέσ. μέλ. *ἐξαρτύσομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 121), μέσ. ἀόρ. *ἐξηρτυσάμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 65), ἀόρ. παθ. *ἐξαρτυθεὶς* (σπαν. Θουκ Ϛ', 31), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἐξήρτυμαι* (ἐνίοτε) καὶ παθ. *κατ-*

(1) Ὑπό τινων γράφ. «*ἀπαρτήσαντες*», ὑπ' ἄλλων δὲ «*ἀπάραντες, ἀπαντήσαντες*». Ὅρα Mnemos. 1886 σ. 326.

ἤρτυμαι (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 808, δ'.), ὑπερσ. μέσ. *ἐξηρτύμην* (Θουκ. Α', 25 κατὰ διόρθωσ. Naber).

ΣΗΜ. Ῥίζαν ὅρα ἐν λέξ. ἀ ρ έ σ κ ω καὶ ἄ ρ ω. Τὸ δὲ ἀ ρ τ ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ἄρτυμα (ποιητ. καὶ μτγ.), ἄρτυσις (μτγ.).

ἀρύτω (ἀντλῶ). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπανίως (Πλάτ. Φαῖδρ. 253 α'.) καὶ κατ' ἀόρ. *ἤρυσα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 9.). Μέσ. *ἀρύτομαι* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 120, α'. Ἴων 534, α'. Νόμ. 636, δ'.) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἠρυσάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 8). Πάντα τἆλλα δὲν ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, εἶναι δὲ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα, ὡς καὶ ὁ ἕτερος ἐνεστὼς *ἀρύω* καὶ *ἀρύομαι* (ὅρα Βεκκ. Ἀν δ. 448, 24).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ ρ - (αἴρω), ἀ ρ υ -, ἀρύω, ἀρύτ-ω, ἀ ρ υ σ -, ἠρύσ-θην (μεταγεν.), ἀπηρύθην (Ἄλεξ. παρὰ Στοβ. Ἀνθ. 104, 7. Cob. N. Lect. 344), ἐπαρυσ-τέον (ποιητ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 931), ἀρυστὴρ καὶ ἀρυτήρ, ἀρύταινα (χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους). Κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ τὸ ῥῆμα (Ἀσπ. 301). «Ἀρύτεσθαι σὺν τῷ Τ λέγουσι καὶ οὐκ ἀρύεσθαι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 448, 24).

ἀρχαιολογῶ (λέγω περὶ ἀρχαίων, διηγοῦμαι ἀρχαῖα). Μόνον ἐνεστὼς σπανίως (Θουκ. Ζ', 69), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἀρχαιολόγος (μτγ.), ἀρχαιολογία (ἱστορία ἀρχαίων), ἀ ρ χ α ι ο λ ο γ ῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἀρχαιρεσιάζω (κάμνω ἀρχαιρεσίας). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστ. *ἀρχαιρεσιάζοντα* (Ἰσαῖος παρὰ Πολυδ. Η', 82. καὶ Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 449, 26).

ΣΗΜ. Ἀρχαιρεσία καὶ μάλιστα πληθ. (Βεκκ. Ἀνεκδ. 449, 29) ἀρχαιρεσίαι (ἀρχὰς αἱροῦμαι), ἀρχαιρεσιάζω· ὅρα ἄ ρ χ ω καὶ α ἱ ρ ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσαίῳ.

ἀρχιθεωρῶ (εἰμὶ ἀρχιθέωρος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Δημοσθ. 21, 115) καὶ ὁ μέλ. *ἀρχιθεωρήσειν* (σπαν. Ἰσαῖ παρὰ Πολυδ. Η', 83).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα λ. θ ε ω ρ ῶ. Ἀρχιθέωρος, -ία, ἀρχιθεωρῶ, ἀρχιθεώρησις (Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Η, 82) Τὸ ἀ ρ χ ι θ ε ω ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσαίῳ.

ἄρχω (πλειστ. καὶ ἐξ-, ἐπ-, κατ-, προϋπ-, ὑπ- καὶ δι- [Ξενοφ. Λακ. Πολ. η', 4 Cobet]), παρατ. *ἦρχον* (πλειστ. καὶ ὑπ-, ἐξ-, κατ-, ἐπ-, συν-, προςυπ-), μέλλ. *ἄρξω* (πλειστάκ. καὶ ὑπ-, ἐξ-), ἀόρ. *ἦρξα* (πλειστάκ. καὶ ὑπ-, ἐπ-, κατ-δι- [Λυσί. παρὰ Πολυδ. Η', 83· ὅρα καὶ Ἁρποκρατ.].). Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. καὶ παθητ. *ἄρχομαι* (πλειστ. καὶ ὡς μέσ. ἐξ-, ἀπ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἠρχόμην* (πλειστάκ. καὶ ὡς μέσ. ἐπ -), μέλ. μέσ. *ἄρξομαι* (πλειστάκ.) καὶ ὡς παθ. ὁ *ἄρξομαι* (σπαν. Λυσί. 28, 7. Πλάτ. Πολιτ. 412 γ'. Τίμ. 34, γ'.) [ὁ *ἀρχθήσομαι* ἀπὸ Ἀριστοτέλους καὶ ἑξῆς], ἀόρ. μέσ. *ἠρξάμην* (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἀπ-, ὑπ-, συγκατ- (Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Η', 83), ἀόρ. παθ. *ἤρχθην* (σπαν. Θουκ. Β', 8. Ϛ', 18), παρακ. μέσ. *ἦργμαι* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 364 , α'. Νόμ. 722 , γ' , 790 , γ'.) καὶ παθ. σύνθετος (ὑπ-, ἐν-, κατ-, προϋπ-), ὑπερσ. παθ. *ὑπήργμην* (σπαν. Θουκ. Α', 93. Ἀντιφῶν 5, 58). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄναρκτος* (Θουκ. Ε', 99), *ἀρκτέον* (πολλ.) καὶ *ὑπαρκτέον* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 467, γ'.).

ΣΗΜ. Ἀρχ-, ὀρχ-, ἄρχω=σανστρ. archâmi, ἀρχή, ἀρχός, ὄρχαμος (ἀρχηγός, ἡγεμών) (ποιητ.), ἔναρξις (μτγ.). Ὅρα καὶ Ι. Οἰκονομίδην (Φιλ. Ὑποτυπ. Θερειαν. σ. 321).

[**ἄρω, ἀραρίσκω**] (συνάπτω, ἐφαρμόζω), ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρακ. τοῦ ἀπαρεμ. *προς-αραρέναι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ζ', 6).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀρ-, ἀρ-άρ-ισκε (ἥρμοζεν), ἄρ-μενος (ἁρμόζων), ἄρ-ηρα (ἁρμόζω), ἀρηρότες, ἄρ-σα, ἦρ-αρ-ον, ἄρ-θ-ρον, ἀρ-τύ-ω (συναρμόζω) , ἀρ-τύς , ἀρ-θ-μός (σύνδεσμος), ἀρ-ι-θ-μὸς (ἀριθμός, σειρά), ν-ήρι-τος (ἀναρίθμητος), ἀρ-μός, ἄρ-τιος, ἄρ-τι, ἀρτί-ζω (παρασκευάζω) , ἄρ-ι (ἁρμοδίως , καλῶς), ἀρείων, ἄριστος, ἀρ-έ-σκω, ἀρ-ε-τὴ (ἱκανότης), ἀρ-ε-τάω (ἐπιδίδωμι, δύναμαι) , ἐρι-ήρ-ης (στενῶς συνδεδεμένος, ἀγαπητός, φίλος), ἀρμοῖ (ἀρτίως, νεωστί), ἁρμόζω, ἁρμονία, ὁμαρ-τῇ (ὁμοῦ), ὁμ-αρ-τέω, ὅμ-ηρος, ὁμηρεύω, Ὁμ-άριος, ἅρ-μα, ἁρματ-ηλάτης, ἄρα (ἄρ, ῥά), σανσ. ar (περιπίπτω τινί, ἐφικνοῦμαι), ara-m (ἁρμόζων, ταχύς), ara-s (κνήμη), ar-jas (προςαρτώμενος), îrmas (βραχίων), λατ. arma(=ὅπλα ὡς ἁρμοζόμενα), ar-mus (ἁρμός) ar-tus (μέλος), articulus (ἄρθρον), ar-tî-re (ἐμπήγνυμι), ar-târe (σφίγγειν), ar-tus (στενός), ar(ti)s (τέχνη), κτλ. Παρὰ Πλάτωνι καὶ ἐπίρρ. ἀ ρ α ρ ό τ ω ς (Πλάτ. Φαῖδρ. 240 , δ'.). Τὸ ἀ ρ α ρ ί σ κ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀσεβῶ (εἰμὶ ἀσεβής) (πολλάκ. καὶ συν-), παρατ. *ἠσέβουν* (Λυσί. 1, 46. 6, 17), μέλ. ἐλλείπει, ἀόρ. *ἠσέβησα* (πολλ.), παρακ. *ἠσέβηκα* (πλειστάκις), ὑπερσ. *ἠσεβήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', δ', 20). Παθ. *ἀσεβοῦμαι* (σπαν. Λυσί. 2, 7), ἀόρ. ὑποτ. *ἀσεβηθῇ* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. σ. 877, ε'.), παρακ. *ἠσέβηται* (σπαν. Ἀνδοκίδ. 1, 10. 71) καὶ τὰ *ἠσεβημένα* (ἐνίοτε· Λυσί. 6, 5. 6. Αἰσχίν. 3, 221. Δημ. 59, 74), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀ σ ε β ή ς (ὅρα σέβω) ἀ σ ε β ῶ (κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ), ἀσέβεια, ἀσέβημα.

ἀσελγαίνω (εἰμὶ ἀσελγής, σφοδρός, βίαιος, θρασύς, ὑβριστής) (πολλάκις), παρατ. *ἠσέλγαινον* (σπαν. Δημ. 21, 31. 54, 5), μέλλ. *ἀσελγανῶ* (σπαν. Δημ. 24, 143) καὶ παθ. παρακ. τὰ *ἠσελγημένα* (σπαν Δημ. 21, 19), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. «Ἀσέλγεια ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια καθ' ὑπερβολὴν σπουδή, οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ ὕβρεως καὶ αἰκίας ἐχρήσαντο» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 217, 9· ὅρα καὶ 451, 5—18). Τὸ ἀ σ ε λ γ α ί ν ω εἶναι μόνον Ἀττικὸν πεζολογικὸν καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ τῷ Ἀνδοκίδῃ, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἐπίθετον ἀ σ ε λ γ ή ς, ἀσελγε-, ἀσελγαν-, ἀσελγαίνω [=ἀσελγάν-jω], τὸ δὲ ἀσελγὴς εἶναι ἄγνωστον πόθεν γίνεται, πιθανὸν δὲ νὰ ἔχῃ σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ λατ. salax (ἀσελγής, ἐκ τοῦ salio = ἅλλομαι) καὶ τὸ γερμ. schwelgen (τρυφῶ, ἀκολασταίνω). Οἱ δὲ ἀρχαῖοι παράγουσιν ἐκ τῆς Σέλγης πόλεως ἐν Πισιδίᾳ (Βεκκ. Ἀνεκδ. 451, 6).

ἀσθενέω-ῶ (εἰμὶ ἀσθενής). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκις), ὁ παρατ *ἠσθένουν* (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἠσθένησα* (πολλάκις), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀ σ θ ε ν ή ς, ὃ παρὰ τὸ α στερητ. καὶ σ θ έ ν ο ς (= δύναμις), σθένω (ποιητ.), σθεν-αρός, ῥίζ. σ τ α- (= σταθερὸν

εἶναι). Τὸ ἀ σ θ ε ν έ ω - ῶ κατὰ πρῶτο παρ' Εὐριπίδῃ.

ἀσθενόω-ῶ (καθιστῶ τινα ἀσθενῆ, ἀδύνατον). Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ μόνον κατὰ μέλλοντα *ἀσθενώσω* (σπανίως. Ξενοφ. Παιδ. Α', ε', 3).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀ σ θ ε ν ὴ ς ἀ σ θ ε ν ό ω-ῶ (πρβλ. πλήρης πληρόω, ἀκριβὴς ἀκριβόω). ὅρα ἀ σ θ ε ν έ ω - ῶ. Τὸ ἀ σ θ ε ν ό ω - ῶ παρὰ Ξενοφῶντι πρῶτον.

ἀσιτῶ (ἄσιτος μένω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Συμπ. 220, α'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἠσίτησα* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. Β', 5).

ΣΗΜ. Ἄ σ ι τ ο ς, ἀσιτία (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀ σ ι τ ῶ (κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ Ἱππολ. 277).

ἀσκέω-ῶ (γυμνάζω). Ὁ ἐνεστὼς πλειστάκις (καὶ ἐπ-, συν-), παρατ. *ἤσκουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *ἀσκήσω* (ἐνίοτε καὶ ἐξ-), ἀόρ. *ἤσκησα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, προ-, συν-), παρακ. *ἤσκηκα* (πλειστάκις), ὑποτ. *ἠσκηκὼς ὦ* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 50), ὑπερσ. *ἠσκήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 39), εὐκτ. *ἠσκηκὼς εἴην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 26. Λακεδ. Πολ. Β', 3). Παθ. *ἀσκοῦμαι* (πολλάκις), παρατ. *ἠσκούμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β, α', 24), ἀόρ. παθ. *ἠσκήθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ζ', 3), παρακ. *ἤσκημαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 41. Ἀπομ. Γ', ιγ', 6. Δημ. 9, 52. καὶ ἐξ-), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Τὸ μέσον αὐτοπ. ἐκφέρεται κατ' ἀνάλ. *ἀσκῶ ἐμαυτὸν* (Ξεν. Παιδ. Η', Ϛ', 10. Ἀπομ. Δ', ε', 1. κτλ.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀσκητός* (ἐνίοτε), *ἀνάσκητος* (Ξεν. Παιδ. Η', η', 24) καὶ *ἀσκητέος-ον* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ἄγνωστος ἡ παραγωγὴ τῆς λέξεως, τινὲς δὲ δέχονται ῥίζαν κ ε -, σ κ ε -, ἢ μᾶλλον ἀ σ κ -, ἀσκ-έ-ω=λατ. ex-erc-eo (r=σ), παράγ. ἄσκησις, ἄσκημα, ἀσκητής, ἀσκητικός, ἄσκη (=ἄσκησις) (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀσκωλίζω ἢ ἀσκωλιάζω (τῷ ἑτέρῳ ποδὶ ἅλλομαι). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Συμπόσ. 190, δ'., ἔνθα γράφεται *ἀσκωλίζω*, ὁ δὲ Σχολιαστ. καὶ ὁ Πολυδεύκης [Β', 194. Θ', 121] γράφουσιν *ἀσκωλιάζω* ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 1129).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀ σ κ ὸ ς (διότι ἐπεπήδων ἀσκῷ κενῷ καὶ πλήρει ἀέρος καὶ ἀληλιμμένῳ, ἵνα ὀλισθαίνωσιν), ἀσκώλια (μτγ.), ἀσκωλιάζω καὶ ἀσκωλίζω, ἀσκωλιασμὸς (Πολυδ. Θ', 121). Ὅρα καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 24, 15. 452, 18. Τὸ ἀσκὸς λακων. = ἀκκόρ, ἰνδογερμ. akhó. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ἀσμενέω-ῶ (εὔχομαι, ἐπιθυμῶ). Μόνον ὁ παρατικὸς *ἠσμένει* ἀπαντᾷ ἅπαξ παρὰ Δεινάρχῳ (κατὰ Δημοσθ. 34: «*Ἡ δὲ Ἑλλὰς ἅπασα διὰ τοὺς ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων προδότας ἀχθομένη τοῖς παροῦσι πράγμασιν, ἠσμένει μεταβολήν τινα τῶν παρεστηκότων κακῶν*». Ἴσως δὲ ὀφείλει νὰ μεταγραφῇ εἰς «*ἠσμένιζεν*» ἢ εἰς τὸ «*ἀνέμενεν*» (ὅρα Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 8. 545.).

ΣΗΜ. Ἄσμενος (ὃ ἰδὲ) ἀ σ μ ε ν έ ω (κατὰ πρῶτον παρὰ Δεινάρχῳ).

ἀσμενίζω (ἀσμένως δέχομαί τι καὶ χαίρω τινί). Τὸ ῥῆμα εἶναι εὔχρηστον παρὰ μεταγενεστέροις, εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τῷ ψ. Αἰσχίνῃ μόνον ὁ ἐνεστὼς *ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ* (σπαν.

Ἐπιστολ. Ε', §. 5) καὶ ἀόρ. *ἠσμένισεν ἡμᾶς* (σπαν. αὐτοθ. §. 1).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἄ σ μ ε ν ο ς. ἀσμενίζω, ἀσμένισις καὶ ἀσμενισμὸς καὶ ἀσμενιστὸς καὶ ἀσμενιστέον (μτγ.). Πρῶτον παρὰ ψ. Αἰσχίνῃ.

ἄσμενος (χαίρων, ἀγαπῶν). Μετοχὴ μετὰ ψιλοῦ πνεύματος ἐκ τοῦ ποιητ. ἀνδάνω, *ἄσ-μενος* (=ἄδ-μενος, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἵκ-μενος, ἄλ-μενος, ἄρ-μενος ἐκ τοῦ ἵκω, ἱκ-άνω, ἅλλομαι, ἄρω, ἀραρίσκω). Λέγεται καὶ *τριάσμενος* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Γ', Β', 24).

ΣΗΜ. Ῥιζ. σϜᾱδ-, σανσκρ. svad-âmi (ἀρέσκομαι, γεύομαι), svad-us (ἡδύς), λατ. suavis (ἡδύς), γαδεῖν = χαρίσασθαι, γάδεσθαι = ἥδεσθαι (Ἡσύχ.), ἁ-ν-δ-άνω, ἡδ-ύς, ἥδ-ομαι, κτλ., ἄσμενος, ἀσμενίζω, ἀσμενῶ.

ἀσπάζομαι (χαιρετίζω, φιλῶ), ἀποθ. Ὁ ἐνεστὼς πλειστάκις (καὶ ἀντ-, ὑπερ-), παρατ. *ἠσπαζόμην* (πλειστ.), μέλλ. *ἀσπάσομαι* (σπανίως· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 5. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. ε', 1) καὶ ἀόρ. *ἠσπασάμην* (πολλάκις), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀσπαστὸς* (Πλάτ. Φίληϐ. 32, δ'.) καὶ *ἀσπαστέος* (Πλάτ. Φίληϐ. 32, δ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ π α- (σπάω) καὶ μετὰ προθεματικοῦ α (ὃ κατά τινας=ἅμα)· διότι οἱ μέλλοντες φιλεῖν σπῶσιν ἤτοι ἕλκουσι πρὸς ἑαυτοὺς τὸν φιληθησόμενον ταῖς χερσὶ περιβάλλοντες. «Π ε ρ ι κ λ ῆ ς τ ὴ ν Ἀ σ π α σ ί α ν ἐ ξ ι ὼ ν κ α ὶ ε ἰ σ ι ὼ ν ἀ π' ἀ γ ο ρ ᾶ ς ἠ σ π ά ζ ε τ ο κ α θ' ἡ μ έ ρ α ν μ ε τ ὰ τ ο ῦ κ α τ α φ ι λ ε ῖ ν» (Πλουτάρχ. Περικλ. 24)· ἀσπασμὸς (Ἀττικ.), ἄσπασμα (ποιητ. καὶ μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Ἀ σ π ά ζ ε σ θ α ι: καὶ τὸ προσαγορεύειν καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἁπλῶς καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρονεῖσθαι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 453, 8).

ἀσπαίρω (σπαράττομαι, σπαρταρῶ), ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ἀντιφῶν 2, δ', 5).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ π α ρ-, σπαίρω (=σπάρ-jω) μετὰ προθέματος α, σανσκρ. sphur-âmi (τρέμω). Ἐνταῦθα ἀνήκει τὸ λατ. sper-no, σπαράττω (=σπαράκ-jω), σπείρω=λατ. spargo, (ρ=λ) πάλη, παλύνω (διασπείρω), παι-πάλη, πα-σπάλη, παλάσσω, πάλος (κλῆρος), παλμός, πάλ-λω, παλαίω, ἐκ τοῦ σπαρ ἀποϐολῇ τοῦ σ. Ἔτι τὸ σπεῖρ-α, σπειρ-άω (συστρέφω). Τὸ ἀ σ π α ί ρ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ παρατ. ἤ σ π α ι ρ ο ν (Ἰλ. Ν, 571, κτλ.).

ἀστραγαλίζω (τοὺς ἀστραγάλους παίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Ἀλκιϐ. Α', 110, Β'. Λῦσ. 206, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀρχ. ἀ σ = ϐάλλειν, ῥίπτειν καὶ μάλιστα τὸ ὀστοῦν ἢ τὸν πυρῆνα τῶν ὀπωρῶν, ὀσ-τέον, ὀσ-τέϊνος, ὄστινος, σανσ. asthan (ὀστοῦν), λατ. os, ossis, osseus, ὄσ-τακος καὶ ἄσ-τακος, ὄσ-τρεον, ὄσ-τρειον, ὄσ-τρακον, ἀσ-τρά-γαλος, ὄσ-τρις (ἡ=ἀστράγαλος, ὅθεν ἀσ-τρίζω= ἀστραγαλίζω. Πολυδεύκ. Θ', 99), ἄσ-τρι-χος (=ἀστράγαλος. Πολυδ. Θ', 99. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 454, 32. καὶ 455, 2) καὶ τὸ ἐν Ἠπείρῳ ἀστὰν (= τὸ στέρνον τῆς ὄρνιθος), ἀστραγάλισις (μτγ.), ἀστραγαλισμός (μτγ.). Τὸ ἀ σ τ ρ α γ α λ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρὰ τῷ κωμικῷ Κρατίνῳ.

ἀστράπτω (λάμπω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 254, Β'. Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ'. 15) καὶ ὁ παρατ. *ἤστραπτον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 1. Ἀνάϐ. Α', η', 8), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ τ α ρ- (διασπείρειν), σανσκρ.

staras (ἀστήρ), ἀ-στέρ-ες (= οἱ ἐν οὐρανῷ διεσπαρμένοι), stella λατ. (=ἀστήρ), στίλ-βω, στιλ-πνός, στεροπὴ (= ἀστραπή), τὸ δὲ α εἶναι προθεματικόν, ἀ-στήρ, ἀστραπή, ἀ-στράπτ-ω, ἄστρον. Πιθανῶς καὶ τέρ-ας, τεῖρος (Ἰλ. Σ, 485 : ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα τὰ τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται). Τὸ ἀ σ τ ρ ά π τ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀστρονομῶ (εἰμὶ ἀστρονόμος). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 173, ε'. 174, α'. Ἐπινομ. 990, α'.) καὶ ὁ παθ. *ἀστρονομοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 530, γ'.) ἀπαντᾷ, τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀστρο-νόμος ἀστρονομέω, ἀστρονομία, ἀστρονομικός, ἀστρονόμημα (μεταγεν.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφ. 194 κτλ.).

ἀστυνομῶ (εἰμὶ ἀστυνόμος). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἀστυνομήσῃ* (σπαν. Ψ. Δημ. Προοίμ. ΝΕ', σ. 1461), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀστυνόμος, ἀστυνομέω (κατὰ πρῶτον παρὰ ψ. Δημοσθένει), ἀστυνομία, ἀστυνόμιον, ἀστυνομικός. Τὸ δὲ ἄστυ (= Fἄσ-τυ) ἐκ ῥίζ. vas (οἰκεῖν), σανσκρ. vâstu (οἶκος), vâstavjas (οἰκεῖος), vas-tis, vastjam (οἴκησις), ἀστ-εῖος, ἀστ-ίτης, ἀστ-ός. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ οἴη (=κώμη Ἡσύχ.) = vas-jâ, οἰάτης (= κωμήτης. Ἡσύχ.), ὑπερ-ῷϊον, ὑπερ-ῷον, ἴσως δὲ καὶ τὸ Λακωνικὸν ὠβὰ (=φυλή). « Ἀ π ὸ τ ο ῦ ἄ σ τ ε ω ς ο ὐ χ ὁ ἀ σ τ ὸ ς μ ό ν ο ν κ α ὶ ἡ ἀ σ τ ή, ἀ λ λ ὰ κ α ὶ ὁ ἀ σ τ ι κ ὸ ς κ α ὶ ὁ ἀ σ τ ε ῖ ο ς κ α ὶ τ ὸ ἀ σ τ ε ΐ ζ ο μ α ι » (Πολυδ. Θ', 17).

ἀσχάλλω (ἀγανακτῶ, δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι), ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *ἀσχάλλειν* (σπαν. Δημοσθ. κατὰ Μειδί. 125, σ. 555) καὶ ἡ μετοχ. *ἀσχάλλων* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 6).

ΣΗΜ. Κατά τινας γίνεται παρὰ τὸ ἄ χ ο ς, ὡς ἴσχω ἐκ τοῦ ἔχω, κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ ῥίζ. σχαλ-, σχολ- (ἔχω, σχολή), ἀ-σχαλάω (ποιητ.) καὶ ἀ-σχάλλω [= ἀσχάλ-jω], ὃ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀσχημονέω-ῶ (ἀσχημόνως φέρομαι)(ἐνίοτε), παρατ. *ἠσχημόνουν* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. σ. 121, β'. καὶ (εὐκτ.) Δημ. 22, 53), μέλλ. *ἀσχημονήσω* (σπανί. Πλάτ. Θεαίτ. σ. 165, β'.), ἀόρ. *ἠσχημόνησα* (σπανί. Αἰσχίν. 2, 151. Δημοσθ. 60, 25). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀ-σ χ ή μ ω ν, ἀσχημονέω, ἀσχημοσύνη. Ὅρα δὲ περὶ τοῦ σ χ ῆ μ α, ἐξ οὗ τὸ ἀσχήμων, τὸ ἔ χ ω. Τὸ ἀ-σ χ η μ ο ν ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

ἀτακτῶ (ἀτάκτως ἔχω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις (Λυσίᾳ, Ξενοφῶντι καὶ Δημοσθένει μόνον); τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἄτακτος, ἀτακτῶ, ἀτάκτημα (μτγ.), ἀταξία. Ὅρα τ ά σ σ ω. Τὸ ἀ τ α κ τ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

ἀτιμάω-ῶ (δὲν τιμῶ, περιφρονῶ). Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητικὸν (καὶ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Κόντ. Σωκράτ. Τόμ. Α', σ. 254-257), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντῶσι μόνον τὰ ῥημ. ἐπίθ. *ἀτίμητος* (Ξενοφ. Ἱέρ. θ', 10. Δημ. 21, 90) καὶ *ἀτιμητέον* (Ἰσοκρ. 15, 175., ὅπερ ὅμως ὁ Cobet μεταγράφει εἰς «*ἀτιμωτέον*»).

ἀτιμάζω (ὑβρίζω) (πλειστάκ.), παρατ. *ἠτίμαζον* (ἐνίοτε). μέλλ. *ἀτιμάσω* (σπαν. Πλάτ. Παρμ. 130, ε'. Πολ. 465, α'. Αἰσχίν. 3, 244), ἀόρ. *ἠτίμασα* (πολλάκ.), παρακ. *ἠτίμακα* (σπαν. Ἀνδοκ. 4, 31. Πλάτ. Πολιτικ. σ. 266, δ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἀτιμάζομαι* (πλειστάκις), παρατ. ἐλλείπει, | μέλλ. *ἀτιμασθήσομαι* παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς |, ἀόρ. *ἠτιμάσθην* (ἐνίοτε), παρακ. *ἠτίμασμαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 219, δ'. Νόμ. 762, δ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀτιμαστέον* (Ξενοφ. Συμπ. δ', 17. Πλατ. Φαῖδρ. σ. 266, δ'.).

ΣΗΜ. Ῥιζ. τ ι -, τίω (τιμῶ), τῖ-μή, [ἀ-τίδ-jω] ἀτίζω (ποιητ. περιφρονῶ), ἀ-τιμάζω, ἀ-τιμάω, ἀτιμόω, ἀ-τιμ-αγέλης (ποιητ. καὶ μτγ. ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος καὶ καθ' ἑαυτὸν νεμόμενος), ἀ-τιμ αγελέω-ῶ (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ ἀ τ ι μ ά ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα καὶ ἀ τ ι μ ό ω - ῶ.

ἀτιμόω-ῶ (στερῶ τινα τῆς ἐπιτιμίας, ἄτιμον καθιστῶ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. α', 14. Αἰσχίν. 1, 183. 3, 232. Δημ. 21, 87), ὁ μέλ. *ἀτιμώσω* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 134. Δημ. 21, 183), ὁ ἀόρ. *ἠτίμωσα* (πλειστάκις) καὶ ὁ παρακ. *ἠτίμωκα* (σπαν. Δημ. 21, 103). Παθ. *ἀτιμοῦμαι* (σπαν. Ἀντιφῶν Τετραλ. Α', δ', 7), μέλ. *ἀτιμωθήσομαι* (σπαν. Λυσί. 20, 34. Ἰσοκρ. 5, 64 (ὅρα *ταπεινῶ*). 16, 49), ἀόρ. *ἠτιμώθην* (ἐνίοτε), παρακ. *ἠτίμωμαι* (πολλάκις), |ὑπερσ. παρ' Ἡροδότῳ|, μετ' ὀλ. μέλ. *ἠτιμώσομαι* (σπαν. Δημ. 19, 284). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀτιμωτέον* (Ἰσοκρ. 15, 175 κατὰ Cobet ἀντὶ τοῦ *ἀτιμητέον*).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρ' Αἰσχύλῳ, ἀτίμωσις (ποιητ.). «Ἀ τ ι μ ά ζ ω τὸ ὑβρίζω, ἀ τ ι μ ῶ δὲ ἐπὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ ἄτιμον καὶ ἄδοξον ἐξ ἐνδόξου καὶ ἐντίμου ποιῶ, ἀ τ ι μ ῶ δὲ ἐπὶ δευτέρας συζυγίας τῶν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ σημαινομένου τοῦ ἀτιμάζειν» (Λεξικ. Vindobon σ. 18, 1. Nauck).

ἀτμέζω (ἐξάγω ἀτμόν). Μόνον ὁ ἐνεργ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε'. 15), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἐκ ῥ. Fετ μετὰ τοῦ προθέμ. α, τὸ δὲ Fε ἐκλεπτύνεται εἰς υ ἀϋτ-μήν, ἀυτ-μὴ (πνοή, ἀτμός), ἀ'τ-μός (ἐκ τοῦ ἀFετμός), σανσ. ât-man (πνοή, ψυχή, αὐτός), ἀγγλ. ât-um, ἀσ. âth-om, γερμ. ât-am καὶ νεογερμ. odem (πνοή). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ παρ' Ἡσυχίῳ ἄετμα (φλόξ), ἀετμὸν (πνεῦμα) ἀντὶ ἄFετμα, ἄFετμον. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀπόσπ. 340), ῥημ. ἐπ. ἀτμιστός (μτγ.), ἐξατμίζω (μτγ.).

ἀτρεμέω-ῶ (δὲν κινοῦμαι, ἡσυχάζω, ἀτρεμίαν ἔχω) μόνον ὁ ἐνεστὼς τῆς ὁριστ. σπανίως (Ξενοφ. Κυνηγ. γ', 6), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἀ τ ρ έ μ α -(ς) (=ἡσύχως, ἄνευ κλονισμοῦ, ἠρέμα), τοῦτο δὲ παρὰ τὸ α στερητ. καὶ τ ρ έ μ -ω (ὅπερ ἰδέ), ἀτρεμία, ἀτρεμής, ἀτρεμί (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ. Ἀντὶ τοῦ ἀ τ ρ ε μ έ ω λέγεται καὶ ἀ τ ρ ε μ ί α ν ἔ χ ω (Ξενοφ. Παιδ. ς', γ', 13) ἢ ἀ τ ρ έ μ α ἢ ἀ τ ρ έ μ α ς ἔ χ ω (ἀπὸ Ὁμήρου ἤδη· Ξενοφ. Κυνηγ. Θ'. 5), ἀ τ ρ έ μ α ς ἕ σ τ η κ α (Ἀντιφῶν 3, γ'. 10). « Ἀ τ ρ έ μ α ς : ἠρέμα καὶ ἀ τ ρ έ μ α λέγουσι καὶ ἀ τ ρ ε μ ε ῖ ν » (Βεκκ. Ἀνέκδ. 460, 20). Τὸ δὲ ἀ τ ρ ε μ ί ζ ω ἦτο καὶ μεταβ. = ἑδράζω (Βεκκ. Ἀνέκδ. 460, 23), ὅθεν καὶ παθ. ἀτρεμίζομαι (Θεόγνιδ. 47), ὕστερον ἀμεταβ.=ἀτρεμῶ.

ἀτρεμίζω (=ἀτρεμῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ἀντιφῶν 2, δ', 9. 3, β', 5. δ', 4. 5), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι (303). ὅρα ἀτρεμέω-ῶ.

ἀττικίζω (λαλῶ ἀττικιστὶ ἢ μιμοῦμαι τὰ ἤθη τῶν Ἀττικῶν. Βεκκ. Ἀνέκδ. 12, 26). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε. Θουκ. Η', 87 Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ϛ', 13. ϛ', γ', 14. Ἰσοκρ. 8. 108), ὁ παρατ. *ἠττίκιζον* (σπαν. Δημ. 58, 37) καὶ ὁ ἀόρ. *ἀττικίσαι* (σπαν. Θουκ. Γ', 62), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντὶ τοῦ *ἀττικίζω* λέγεται καὶ *ἀττικιστὶ λαλῶ* (Ἄλεξ. παρ' Ἀθηναίῳ σ. 287, γ'.) καὶ *ἀττικιστὶ λέγω* (Πλάτ. Κρατύλ. 410, γ'. Δημ. 16, 2 [κατὰ διόρθ. Cobet Nov. Lect. σ. 100. ἀντὶ τοῦ «*ἀττικῶς λέγω*» τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ φερομένου]. ψ. Δημ. Προοίμ. Η', σ. 1424).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ Ἀττικός, ἀττικίζω, ἀττικισμός, ἀττίκισις (μεταγεν.), ἀττικιστής (μεταγεν.), ἀττικιστί (Ἀττ.). Ὅρα ἄγνυμι. Τὸ ἀττικίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ᾄττω (κινοῦμαι) (ἐνίοτε) καὶ *διᾴττω* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ϛ', 22) καὶ ἀόρ. *ᾖξα* (σπαν. Ἰσαῖ. 4, 10. Δημ. 47, 53. Πλάτ. Νόμ. 709, α'.) καὶ *ἀνῇξα* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ϛ', 17), *ἐπῇξα* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 190, α'.), *προεξῇξα* (σπαν. Θουκ. Η', 25). [Τὸ δὲ τοῦ Πλάτωνος *ἀΐξειεν* (Νόμ. 709, α'.) καὶ *ἐπαΐξασα* (Θεαίτ. 190, α') γραπτέον κατὰ συναλοιφὴν *ᾄξειεν* καὶ *ἐπᾴξασα*]. Τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀΐσσω, ὅπερ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἰκ [=Fικ=ἔρχεσθαι, ἐξ ἧς ἵκω, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι, σανσ. viças (ἄνθρωπος οἰκέτης), viç-ami (εἰμὶ οἰκέτης), veças (οἶκος), λατ. vic-us (=Fοῖκος), vic-inus (γείτων), οἶκ-ος (=ὁ τόπος καὶ τὸ σύνολον τῶν εἰςερχομένων] μετ' ἐπιτατικῆς ἀναδιπλώσεως FαιFίκ-jω (πρβλ. παιπάλλω, δαιδάλλω, κτλ.), ἀΐσσω, Ἀττικ. ᾄττω, παρ' Ὁμήρ. «ἀΐκαὶ τόξων» (Ἰλ. Ο, 709) = ἡ ὁρμή, ἡ φορά, πολυᾶϊξ,-κος ἐπίθ. πολέμου = πολυτάραχος, κορυθᾶϊξ. Τὸ ἀΐσσω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀτυχέω-ῶ (δυστυχῶ, ἀποτυγχάνω). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (πλειστάκις), παρατ. *ἠτύχουν* (σπαν. Δημ. 57, 35), μέλλ. *ἀτυχήσω* (ἐνίοτε· καὶ συν-), ἀορ. *ἠτύχησα* (πλειστάκις), παρακ. *ἠτύχηκα* (πλειστάκις), παθ. ἀόρ. τὰ *ἀτυχηθέντα* (=τὰ ἀτυχῶς πραχθέντα. σπαν. Δημ. 18, 212), παρακ. τὰ *ἠτυχημένα* (=τὰ ἀτυχῶς πεπραγμένα. σπαν. Δημ. 22, 17). Πάντα τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀτυχής, ἀτυχέω, ἀτυχία, ἀτύχημα. «Ἀτυχεῖν : οὐκ ἐπὶ μόνου τοῦ δυστυχεῖν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποτυχεῖν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 183, 17. 217, 18). «Ἀτυχεῖν τὸ μὴ τυγχάνειν τινός, ἀλλὰ διαμαρτάνειν». (Βεκ. Ἀνέκδ. 462, 2). Τὸ ἀτυχῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

αὐαίνω (ξηραίνω). Ὁ ἐνεργητικὸς τύπος εἶναι εὔχρηστος παρὰ ποιηταῖς, τῷ Ἡροδότῳ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις ὡς καὶ πολλὰ τοῦ παθητικοῦ κινήματα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς *αὐαίνομαι* (=ξηραίνομαι. Ξενοφ. Οἰκον. ιϛ', 15 (ὑποτακτ). ιθ', 11 (ἀπαρέμφ.). ιϛ', 14 (εὐκτ.)· καὶ *συναυαινόμενα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, δ'.) καὶ παρατ. *ηὐαίνετο* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', γ', 16., ἐνθ. γράφεται ἀναύξ.) ἢ *ἐξηυαίνετο* (Ξενοφ. αὐτόθ. κατ' ἀνάγνωσ. Ἀθηναί. Β', ζ. 85 καὶ ὡς γράφει καὶ ὁ Cobet).

ΣΗΜ. Ῥίζ. sus-, λατ. ur-o, us-si, us-tus, us-tor, Aus-ter (νότος, θερμὸς ἄνεμος), αὔω, ἐν-αύω, αὐαίνω [αὐ-άν-jω] αὐ-χ-μός, εὕω (ἀντὶ εὔσ-ω) σανσ. çush-kas, λιθ. saus-as = λατ. sic-cus (ἀντὶ sus-cus). Οἱ Ἀττικοὶ ἐδάσυνον τὸ αὖος (=ξηρός), ὡς λέγει ὁ Εὐστάθιος (Ὀδ. Ε, 490), ὅθεν ἀφαυάνθην (Ἀριστοφ. Βατρ. 1089) ἀφαυανθήσομαι (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 146), ἑστία (ῥίζ. vas=us (καίειν)=λατ. Vesta, «σαυκόν, ξηρὸν Συρακόσιοι» (Ἡσύχ.). ὅρα καὶ Βεκκέρ. Ἀνέκδ. σ. 462, 15. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σόλωνι (4, 36).

αὐθαδίζομαι (αὐθαδιάζω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς *αὐθαδιζόμενος* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολ. 34, ε',) καὶ *ἀπαυθαδιζόμενος* (σπαν. αὐτοθ. σ. 37, α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ αὐθάδης αὐθαδίζομαι, αὐθάδισμα (Αἰσχύλ. Προμ. 964), τὸ δὲ αὐθ-άδης (παρὰ τὸ αὐτὸς καὶ ἀνδάνω) = αὐτάρεσκος, ὁ ἑαυτῷ ἀρέσκων, ἁδεῖν γὰρ τὸ ἀρέσκειν (Μ. Ἐτυμολ. σ. 168. Βεκ. Ἀνέκδ. 462, 23) = ὁ προπετής. Εὕρηται καὶ ἀορ. αὐθαδισάμενος (Θεμίστ. 34, 25). Τὸ αὐθαδίζομαι κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

αὐλίζομαι (μανδρίζομαι), ἀποθ. (ἐνίοτε· καὶ ἐν-, ἐξ-), παρατ. *ηὐλιζόμην* (ἐνίοτε), μέλλ. ἐλλείπει, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ηὐλίσθην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, ἐν-) καὶ ἀόρ. μέσ. *ηὐλισάμην* (πλειστάκ. καὶ ἐν-, ἐπ-), [παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ἐλλείπουσιν (ὄντες μεταγενέστεροι. *ηὐλισμένος* (Ἀρριαν. Ἀναβ. Γ', κθ', 7. (κατ-) Πλουτ. Ἠθ. σ. 578), ὑπερσ. *ηὔλιστο* (Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πολ. Α', ιζ', 5)].

ΣΗΜ. «Αὐλίζεται τὸ ἐν αὐλῇ διατρίβει καὶ ἰδίως τὸ κοιμᾶται Εὔπολίς φησιν: «ἐγὼ δ' ἄδειπνος ἑσπέρας αὐλιζόμην»· σημαίνει δὲ καὶ τὸ φυλάττει, παρεμβάλλει» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 463, 18). «Αὐλίζεσθαι : τὸ ἐπὶ τῆς αὐλῆς διανυκτερεύειν καὶ κατάγεσθαι καὶ ἐπαυλίζεσθαι καὶ ἐπιμένειν» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 463, 22). Ῥίζ. αF-, (ἄFημι) ἄημι (πνέω, φυσῶ), ἀ-ὴρ καὶ δωρ. ἀβήρ, αἰολ. αὔηρ, αὔ-ρα, ἀΐσθω (ἐκπνέω), ἀάζω (πνέω), ἆσθμα, σανσκρ. vâ-mi (πνέω). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ ἀβήρ (οἴκημα στοὰς ἔχον. Ἡσύχ.), αὐ-λή, οὖρος (ὡς ἀρσεν. τοῦ αὔρα), οὔριος ἀήρ, οὐρίζω, οὔριον ᾠὸν (κλούβιον) καὶ αὐλὸς (ὁ φυσώμενος), αὔειν (καλεῖν), ἀϋτή (φωνή), ἰ-ω-ή (= ἰ-ωF-ὴ = φωνή), ἄν-εως (= ἄν-αFος, ἄναυος = ἄφωνος) ἄω, ἀέσω, ἄεσα ταὐτὸν τοῖς ἄω, ἀήσω (κοιμώμενος φυσῶ, ὡς τὸ «πνέοντα ὕπνῳ» παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 620), ἰ-αύω (κοιμῶμαι). Τὸ αὐλίζομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

αὐλῶ (παίζω τὸν αὐλὸν) (πολλάκις), παρατ. *ηὔλουν* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 8. Πλάτ. Συμπ. 215. γ'.), [μέλλ. ἐλλείπει ὢν μεταγενέστερος], ἀόρ. *ηὔλησα* (σπαν. Ξενοφ Συμπ. β', 2. 21). Μέσ. *αὐλοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. ϛ', α', 11. Πλάτ. Νόμ. 791, α'.), παρατ. μέσ. *ηὐλούμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 7), παθ. παρατ. *ηὐλούμην* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. θ', 3), τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα αὐλίζομαι. Ἄλλοτε ἐφέρετο παρ' Ἀττικοῖς καὶ ῥῆμα καταυλῶ καὶ καταυλοῦμαι, ὧν τινα διωρθώθησαν ἢ ὀφείλουσι νὰ διορθωθῶσιν εἰς καταντλῶ, καταντλοῦμαι. Τοιαῦτα εἶναι τὸ Πλάτ. Πολ. 411, α'. 561 γ'. Νόμ. 790, ε'. κτλ. Τὸ αὐλῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

αὔξω (πλειστάκις· καὶ συν-) καὶ σπανίως *αὐξάνω* (καὶ ἐπ-), παρατ

μόνον *ηὖξον* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 569, β'. Πρωταγ. 321, α'.), μέλλ. *αὐξήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ηὔξησα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἐν-), παρακ. *ηὔξηκα* (σπαν. Ξενοφ. Ἱερ. β', 15. Πλάτ. Τίμ. σ. 90, β'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *αὔξομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, συν-) καὶ *αὐξάνομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, συν-. ὑπερ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ηὐξανόμην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 273, ε'. Δημ. 18, 310) καὶ σπαν. *ηὐξόμην* (παθ. Θουκ. Α', 99), μέλ. μέσ. *αὐξήσομαι* (καὶ ὡς μέσ. [σπαν Πλάτ. Πολ. 497, α'.] καὶ ὡς παθ. σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 12) καὶ παθ. *αὐξηθήσομαι* (σπαν. Δημ. 56, 48), ἀόρ. παθ. *ηὐξήθην* (πλειστάκ. καὶ ὡς μέσ. καὶ ὡς παθ. καὶ συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ηὔξημαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-), ὑπερσ. παθ. *ηὔξητο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', β', 3). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν (Ἰσοκρ. Φίλιπ. 120. κτλ.) *αὐξάνω ἐμαυτόν*.

ΣΗΜ. Ῥιζ. Fεξ καὶ προτάσει τοῦ α, ἀFεξ, ἀέξω (ποιητ.) = αὔξω, ἐκλεπτυνομένου δὲ τοῦ Fε εἰς υ γίνεται αὔξ-ω, αὐξ-άνω, λατ. aug-eo, σανσκρ. vaksh-â-mi, vaksh-ajâmi, γερμ. wachsen. Ῥημ. παραγ. αὐξητός (μεταγ.), ἀναύξητος (μεταγεν.), αὐξητέον (μεταγ.), αὔξη καὶ αὔξησις, αὔξημα (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

αὐτογνωμονῶ (κατ' ἰδίαν γνώμην πράττω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεργ. ἀόρ. τῆς μετοχῆς *αὐτογνωμονήσαντες* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', γ', 6) = ἰδιογνωμονήσαντες (Βεκκ. Ἀνέκδ. 467, 11), κατ' ἰδίαν αὐθαιρεσίαν πράξαντες.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

αὐτοδικέω-ῶ (ἐμαυτῷ τὰ δίκαια ὁρίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. καὶ Σουΐδᾳ καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 465, 14).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ αὐτόδικος (Θουκ. Ε', 18), αὐτοδικῶ. Ὅρα δικάζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δεινάρχῳ.

αὐτοματίζω (ἀπ' ἐμαυτοῦ τι πράττω). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἀορ. *αὐτοματίσαντες* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 21) = ἀπερισκέπτως πράξαντες.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ αὐτόματος, αὐτοματίζω (κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι), αὐτοματισμός (Ἀλκιδάμ. 2, 25), τὸ δὲ αὐτόματος (= αὐθόρμητος) παρὰ τὸ αὐτὸς καὶ μεν- (ἐξ ἧς μένος, λατ. mens, mentis, σανσ. matá, ἰνδογ. mn̥ta, λατ. (com)mentus (ἐπινοητός), μν̥=μα, ὡς τεν, τν̥ τα-, τα-τός, (λατ. tentus) ἐκ ῥίζ. τεν (τείνω). Ἐκ ταύτης τῆς ῥίζ. καὶ τὸ Ὁμηρ. μέ-μα-α καὶ μέμονα (πρβλ. γέγαα καὶ γέγονα) καὶ μαι-μάω. «Αὐτοματίζειν: ἀφ' ἑαυτῶν τι πράττειν» (Μοῖρ. 88).

αὐτομαχέω-ῶ (αὐτοδικῶ, δι' ἐμαυτοῦ δικάζομαι, ἀλλ' οὐχὶ δι' ἑτέρου). Μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *αὐτομαχεῖν* (Λυσί. Ἀποσπ. παρ' Ἁρποκρ ἐν λέξ. καὶ Σουΐδᾳ).

ΣΗΜ. «Αὐτομαχῆσαι: ὅταν ἀντιποιῆταί τις οἰκίας ἢ χωρίου, καὶ εἴη ὁ πεπρακὼς μὲν ἀξιόχρεως ὥστε δοκεῖν ἀποτῖσαι τὴν ζημίαν καὶ συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τὸν ἀντιποιούμενον, βούλοιτο δὲ ὁ διακατέχων τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χωρίον ἴδιον αὐτῷ γενέσθαι ἀγῶνα πρὸς τὸν ἀμφισβητοῦντα, τοῦτο αὐτομαχῆσαι λέγεται» (Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 467, 1). «Αὐτομαχεῖν: τὸ δι' ἑαυτοῦ δικάζεσθαι ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου» (Ἁρποκρατ. ἐν λέξ. καὶ Σουΐδ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 466, 9). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

αὐτομολῶ (γίνομαι αὐτόμολος, λιποτακτῶ). Ἀπαντᾷ κατ' ἐνεστῶτα (ἐνίοτε), τὸν παρατ. *ηὐτομόλουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', β', 15), τὸν ἀόρ. *ηὐτομόλησα* (πολλάκις) καὶ τὸν ὑπερσ. *ηὐτομολήκειν* (σπαν. Θουκ. Ε', 35. Ζ', 27. καὶ (ἀπ-) Θουκ. Ζ', 75).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ αὐτόμολος αὐτομολέω-ῶ, αὐτομόλησις (Θωμ. Μάγιστρ.), αὐτομολία (Ἀττικ.), αὐτομολητέον (μτγ.), τὸ δὲ αὐτόμολος παρὰ τὸ αὐτὸς καὶ μολ- (ἔμολον) τοῦ ποιητικοῦ βλώσκω (=ἔρχομαι). Τὸ αὐτομολῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

αὐτονομοῦμαι (αὐτόνομός εἰμι) ἀποθ. Ἀπαντᾷ μόνον τὸ *αὐτονομεῖσθαι* (σπαν. Θουκ. Η', 91) καὶ *αὐτονομούμενος* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 84. Δημ. Φιλιπ. Α', 4).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ αὐτόνομος, αὐτονομοῦμαι, αὐτονομία. Ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 466, 17. Παρὰ μεταγενεστ. καὶ ἐνεργ. τύπος. Τὸ αὐτονομοῦμαι κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

αὐτοπωλέω-ῶ (εἰμὶ αὐτοπώλης, ἔμπορος, κάπηλος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. Ἰσοκρ. 2, 1 κατὰ διόρθ. Naber ἀντὶ τοῦ «*αὐτὰ πωλοῦντες*»).

ΣΗΜ. Αὐτοπώλης (ὅπερ τίθεται μετὰ τοῦ ἔμπορος καὶ κάπηλος. Πλάτ. Σοφιστ. 231, δ'. Πολιτικ. 260, γ'.), αὐτοπωλεῖν (ὃ τίθεται παρ' Ἰσοκράτει μετὰ τοῦ ἐμπορίαν ποιεῖσθαι καὶ καπηλεύειν). Πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 467, 20. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλουτ. 1155: «αὐτοπώλης ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ πρόσοδον». Ὅρα περὶ ῥίζ. πωλῶ. Τὸ αὐτοπωλῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει, ἐὰν εἶναι ὀρθὴ ἡ διόρθωσις Naber.

αὐτοσχεδιάζω (ἐξ αὐτοσχεδίου πράττω τι). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκις) καὶ ὁ ἀόρ. *ἀπηυτοσχεδίασα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 278, ε'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ αὐτοσχέδιος, αὐτοσχεδιάζω, αὐτοσχεδιασμός (Ἀλκιδάμ. 2, 18. 20), αὐτοσχεδιαστός (Ἀλκιδάμ. 2, 16. 17), αὐτοσχεδιαστής (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ιγ', 5), αὐτοσχεδίασμα (Πλάτ. ὁ κωμικ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 142). «Αὐτοσχεδιάζειν Ἀττικοί, σχεδιάζειν Ἕλληνες» (Μοῖρις. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 83, 4). Τὸ αὐτοσχεδιάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

αὐχέω-ῶ (καυχῶμαι). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (σπαν. Θουκ. Β', 39) καὶ *ὑπεραυχῶ* (σπαν. Θουκ. Δ', 19), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ αὐχὴ (Πίνδαρ.), αὐχέω, αὔχησις (Θουκ. Ϛ', 16), αὔχημα (Ἀττικ.), «αὐχητής (βίαιον, ἀλλ' αὐχῶν τὸ ὀρθόν». Πολυδεύκ. Θ', 146). Ῥίζ. αF-, αὐ- (= πνέω, φυσῶ) (ὅρα αὐλίζομαι), αὐ-χ-έω (= πεφυσιωμένος εἰμί), μεγαλαυχοῦμαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

αὐχμέω-ῶ (εἰμὶ αὐχμηρός). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 606, δ'.) καὶ ἀόρ. *αὐχμήσῃ* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, δ'. Τίμαι. 84, α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ αὔω (ὅρα αὑαίνω), αὐ-χ-μός (ξηρασία), αὐχμ-έω, αὐχμηρός, αὐχμ-αλέος. Τὸ δὲ αὐχμῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ· «αὐχμῶ, αὐχμεῖς, ὡς ἡ πρώτη κλίνεται» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 7, 27), κατὰ δὲ τὸν Πολυδεύκην (Β, 34) Φρύνιχος ὁ κωμικὸς εἶπε κατὰ τὴν δευτέραν «αὐχμῶ, αὐχμᾷς, αὐχμᾷ», ἐκτὸς ἐὰν γραφῇ οὕτω· «Φρύνιχος δὲ ὁ κωμικὸς αὐχμίας [ἀντὶ τοῦ αὐχμᾷς] ἔφη, τὸν δὲ τοιοῦτον αὐχμηρὸν Ξενοφῶν κέκληκεν». Εὕρηται δὲ «καὶ αὐχ-

μῶντα ὡς ἀπὸ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, καίτοι αὐχμῶ, αὐχμεῖς ὡς ἡ πρώτη κλίνεται» (Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 7, 26.).

αὔω. Μόνον σύνθετον ἀπαντᾷ *ἐναύω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', ϐ', 12, Δείναρχ. κατ' Ἀριστογείτ. 9), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Μέσ. ἀόρ. *ἐναύσασθαι* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξιόχ. σ. 371, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα αὐαίνω. Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρ' Ὁμήρῳ.

ἀφανίζω (ἀφανές τι ποιῶ, καταστρέφω) (πλειστάκ.), παρατ. *ἠφάνιζον* (σπαν. Δημ. 29, 43), μέλλ. *ἀφανιῶ* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἠφάνισα* (πλειστάκις), παρακ. *ἠφάνικα* (πλειστάκις), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἀφανίζομαι* (ἐνίοτε) σπανίως δὲ καὶ ὡς μέσ.=ἀφανῆ ἐμαυτὸν καθιστῶ (Ξενοφ. Ἀγ. θ, 1. Κυν. ι', 23), παρατ. παθ. *ἠφανιζόμην* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 190, γ'.) καὶ *ἐξηφανιζόμην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 270, ε'.), μέλλ. ἐλλείπει, ἀόρ παθ. *ἠφανίσθην* (πλειστ.), παρακ. παθ. *ἠφάνισμαι* (πολλάκ.), ὑπερσ. *ἠφανίσμην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 678, δ'. Δημ. 36, 21). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀφανιστέος* (Ἰσο. 12, 233).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἀφανὴς ἀφανίζω, ἀφάνισις (Ἀττικ.), ἀφανισμός (μεταγεν.). ἀφανιστής (μεταγεν.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Ἡροδότῳ. «Ἀφανίσαι οἱ παλαιοὶ οὐχὶ τὸ μολῦναι λέγουσιν, ὡς νῦν, ἀλλὰ τὸ τελέως ἀφανὲς ποιῆσαι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 206, 22. ὅρα καὶ 468, 25).

ἀφειδέω-ῶ (εἰμὶ ἀφειδής, δὲν φείδομαι, ἀμελῶ). Μόνον ὁ παρατ. *ἠφείδουν* (σπαν. Θουκ. Β', 51) καὶ ὁ ἀόρ. *ἠφείδησα* (σπαν. Λυσί. Ἐπιτάφ. 25).

ΣΗΜ. Ὅρα φείδομαι. Τὸ ἀφειδῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

ἀφοσιῶ. Ὅρα *ὁσιῶ*.

ἀφροδισιάζω (συγγίγνομαι, ἀπολαύω τῆς ἀφροδισίου ἡδονῆς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Α', γ', 14. Πλάτ. Πολ. 426, α'.), ὁ ἀόρ. *ἠφροδισίασα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', ε', 9. Συμπ. δ', 38) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *ἠφροδισιάσθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. γ', 4).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ Ἀφροδίτη, ἥτις ἦν θεὰ τοῦ κάλλους καὶ τῆς χάριτος, καὶ Ἀφρὼ καλουμένη, ἐπομ. καὶ τῶν ἀφροδισίων ἡδονῶν, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν δὲ τῶν ἀρχαίων γίνεται ἐκ τοῦ ἀφρὸς καὶ δύομαι (ἡ ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης ἀναδῦσα· πρβλ. τὸ ἐπίθετον ἀναδυομένη), ἐκ δὲ τοῦ Ἀφροδύτη ἔγινεν Ἀφροδίτη. Τὸ ἀφροδισιάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει. Ῥημ. παράγωγ. ἀφροδισιασμός (μεταγεν.), ἀφροδισιαστής (μεταγεν.). Τὸ μὲν ἐνεργητικὸν ἐπὶ ἀνδρός (Πολυδ. Ε', 92), τὸ δὲ παθ ἐπὶ γυναικός. Τὸ δὲ ἀφρὸς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ὄμβρος, σανσ. abhram (θύελλα, νέφος), amb-u. ambh-as (ὕδωρ).

ἀφροντιστῶ (εἰμὶ ἄφροντις, δὲν φροντίζω) Μονον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 885, α'. 917. γ'. Ξενοφ. Συμπ. η', 33).

ΣΗΜ. «Ἀφροντιστεῖν Ἀττικοί, ἀμεριμνεῖν Ἕλληνες» (Μοῖρις)· τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα φροντίζω.

ἀφυλακτῶ (ἀφυλάκτως ἔχω, ἀμελῶ τινος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 5. Ἀνάϐ. Ζ', η', 20. Ἱππαρχ. ε', 15).

ΣΗΜ. Ὅρα φυλάττω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἀχαριστῶ (εἰμὶ ἀχάριστος καὶ δὲν χαρίζομαι εἴς τινα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Β', ϐ', 2. Πλάτ. Συμπ. σ. 186, γ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἀχαριστήσας* («*οὐ χαρισαμένῳ, ἀλλ' ἀχαριστήσαντι*»: Ἀντιφῶν παρὰ Στοϐ. Ἀνθολ. 16, 29. 104, 19) σπανιώτατα.

ΣΗΜ. Ὅρα χαρίζομαι. «Ἀχαριστεῖν τέτακται μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τοὺς εὖ παθόντας, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖς εὖ πεποιηκόσιν· ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεσθαι μὴ θελόντων χρῶνται τῷ ἀχαριστεῖν» (Βεκ. Ἀνέκδ. 218, 9. 473, 17. 19). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἄχθομαι (δυσαρεστοῦμαι, λυποῦμαι), ἀποθ. (πλειστάκ. καὶ συν-), παρατ. *ἠχθόμην* (πλειστ. καὶ συν-), μέλ. μέσ. *ἀχθέσομαι* (ἐνίοτε· καὶ συν-), [ὁ *ἀχθεσθήσομαι* εἶναι μεταγενέστ. ἐκ τοῦ ἀόρ. παραϐλαστήσας, γράφεται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς (Ἀνδοκ. περὶ Εἰρ. 21. Πλάτ. Γοργ. 506, γ'.) καὶ *συναχθεσθήσομαι* (Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. 242), ἀλλὰ μεταγραπτέα εἰς «*ἀχθέσομαι*» καὶ «*συναχθέσομαι*». Cob. Var. L. 136. Κόντ. Λογ. Ἑρ. τ. Α', 108–111], ἀόρ. *ἠχθέσθην* (πλειστάκ. καὶ συν-), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἄγχω· ῥημ. παράγ. ἀχθηδών. Τὸ ἄχθομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀψευδέω-ῶ (δὲν ψεύδομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (ἐνίοτε· Ξενοφ. Παιδ. Ε', ϐ', 8. Πλάτ. Θεαίτ. 199, ϐ'. Αἰσχίν. 2, 95. 3, 189 Δημ. 20, 9. Ἐπιστ. ε', 3. Ὑπερείδ. παρ' Ἀρποκρατ.).

ΣΗΜ. Ἀψευδής, ἀψεύδεια, ἀψευδῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ).

ἀψιμαχέω-ῶ (ἀψιμαχίαν συνάπτω). Τὸ ῥῆμα εἶναι μεταγενέστερον, εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις κατ' ἐνεστῶτα μόνον ἔν τινι ἀποσπάσματι τοῦ Ὑπερείδου περὶ τῶν Ὁρίων (παρὰ Βεκκέρ. Ἀνέκδ. σ. 79, 12)

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἅπτω, οὐσ. ἀψιμαχία (καὶ Ἀττικ.), ἀψίμαχος (μτγ.). Τὸ ἀψιμαχῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὑπερείδῃ.

Β

βαδίζω (πορεύομαι τακτικῶς) (πλειστ.), παρατ. *ἐϐάδιζον* (πλειϛ.), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *βαδιοῦμαι* (πολλ.), ἀόρ. *ἐϐάδισα* (σπαν. Δημ. 19, 311. 51, 13) καὶ *διεϐάδισα* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 101), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. βα- (βαίνω), βά-δ-ος, βαδίζω (=λατ. bê-to), βάδισις (Ἀττ.), βάδισμα (Ἀττ.), βαδισμός (Ἀττ.), βαδιστός (μεταγ.), βαδιστέον-τέα (ποιητ.). Ὁ παρακ. βεϐάδικα (μτγ. Ἀριστοτέλ. Μεταφ. Η', Ϛ', 9). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν ὕμνοις Ὁμήρου (Ἑρμ. 210. 320).

βαθύνω (ποιῶ τι βαθύ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. *βαθυνῶ* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', γ', 23) καὶ τὸ ἀπαρ. τοῦ ἀορ. *βαθῦναι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η',

ε', 15), τὰ δὲ ἄλλα δὲν ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, ὧν τινα εὕρηνται παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις [ἐνεστ. (Πολυδ. Ε', 79), παρατ. (Ἰλ. ψ, 421), παθ. ἐνεστ. (Ἡλιόδ. σ. 80. Θεόφρ.) παρακ *βεβάθυνται* (Στράβ. ΙΓ', σ. 902, 12) κτλ.].

ΣΗΜ. Ῥίζ. β α θ- βαθύς, βαθύνω, βάθος καὶ βυθ-, βυθός, ἄ-βυσσος (= ἄ-βυθ-jος), τὸ β α θ-, ἐκ τοῦ β ε ν θ-, βγθ (πρβλ. λατ. densus δασύς), βένθ-ος, βῆσσα (κοιλὰς = βήθ-jα), σανσκρ. bhu- (αὐξάνειν) καὶ ἐπεκταθὲν bhu-dh, πρβλ. καὶ gah (βυθίζεσθαι, λούεσθαι, g=b), gâh-as (λουόμενος, βάθος), gah-anas (βαθὺς) καὶ gabh-iras, gambh-an (βάθος), gabh-as ἢ gadhas (χωρισμός). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ πυθ-μήν (ἔδαφος, βάθος), πύνδ-αξ (πυθμήν), σανσ. budh-nas, ζενδ. bu-na (ἔδαφος), λατ. fundus (πυθμήν), ἀγγλ. bodam, γερμαν. Bodem (ἔδαφος), σκανδιναυϊκ. bot-n (ἔδαφος). Τὸ β α θ ύ ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

βαίνω (βαδίζω, πορεύομαι) (ἐνίοτε· καὶ προς-, ὑπερ-, ἐκ-, ἀπο-, προ-, εἰς-, ἐπι-, παρα-, ἐπεισ-), παρατ. μόνον σύνθετος—*ἔβαινον* (μετὰ τῶν ἀπό, διά, κατά, ἀνά, ὑπέρ, σύν, ἐν, παρά, ἐκ, εἰς, ἐπιδι-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. σύνθετος—*βήσομαι* (ἀπο-, ἀνα-, δια-, παρα-, κατα-, ἐκ-, εἰς-, ἐμ-, ἐπι-, προ-, ὑπερ-, συμ-, προςανα-, ἐπανα-), [ἀόρ. α'. μεταβ. *ὑπερβησάτω* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 2 (1)], ἀόρ. β'. σύνθετος—*ἔβην* (ἐν-, ἐξ-, εἰς-, ἀν-, κατ-, ὑπερ-, παρ-, δι-, συν-, ἀπ-, ἐπ-, προ-, προς-, ἀμφ-, συνδι-, ἐπεν-, συναν-, ἀντιδι-, ἐπαν-, προδι-, ἐπεξ-, ἐπικατ-, μετεξ-, ὑποκατ-), παρακείμ. *βέβηκα* (ἐνίοτε· καὶ ἀνα-, ἐμ-, ἐκ-, προ-, ὑπο-, ἀπο-, δια-, κατα-, παρα-, συμ-, ὑπερ-, ὑποκατα-), οὗτινος ἀπαντῶσι καὶ συνηρημ. τύποι ὑποτ. *ἐμβεβῶσι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 252, ε'.), μετοχ. *βεβῶτες* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. σ. 63, γ'.), τὴν *βεβῶσαν* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 254, β'.), τοὺς *προδιαβεβῶτας* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 3), ὑπερσ. σύνθετος—*ἐβεβήκειν* (ἀν-, κατ-, συν-, δι-), ἡ εὐκτ. κατὰ περίφρασιν (κατα-, δια-, συμ-, παρα-). Παθητ. *ἀναβαίνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. α', 1), *καταβαίνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ια', 7) καὶ *παραβαίνομαι* (ἐνίοτε). ἀόρ. παθ. *ἀνεβάθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. γ', 4), *παρεβάθην* (σπαν. Θουκ. Γ', 67. Δ', 23) καὶ *ξυνεβάθην* (σπαν. Θουκ. Δ', 30) καὶ παρακείμ. *ἀναβέβαμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. α', 4. γ', 4), *παραβέβαμαι* (σπαν. Θουκ. Α', 123. ψ. Δημ. 17, 12) καὶ *ξυμβέβαμαι* (σπαν. Θουκ. Η', 98), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἄβατος* (ἐνίοτε), *ἀξύμβατος* (Θουκ. Γ', 46), *ἀνέκβατος* (Θουκ. Γ', 98), *δύςβατος* (ἐνίοτε), *εὐδιάβατος* (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', β', 11), *ἀνάμβατος* Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 46), *εὔβατος* (ἐνίοτε), *διαβατός* (ἐνίοτε), *εἰςβατός* (Θουκ. Β, 41), *προςβατός* (ἐνίοτε), *ὑπερβατός* (ἐνίοτε), *ἐπιβατός* (Πλάτ. Τίμ. 24, ε'.), *καταβατέον* (ἐνίοτε), *διαβατέος* (ἐνίοτε) καὶ *ὄρη ὑπερβατέα* (Ξεν. Ἀνάβ. Β', ε', 18 κατὰ Cobet ἀντὶ τοῦ «*πορευτέα*». πρβλ. αὐτ. Ζ'. γ', 43. η', 7).

ΣΗΜ. Ῥίζα β ε ν-, βγ-, βα, βαν (=βγ'), βαίνω [=βάν-jω, λατ. venio], βά-δην, βά-δ-ος, βαδίζω, βέ-βα-ιος, βι-βά-ζω, βῆ-μα, βω-μός, βέ-βη-λος, βη-λός, βά-σις, ἀμ-βά-της καὶ ἀνα-βά-της κτλ. Τὸ β α ί ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ

(1) Τοῦτο ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*ὑπερβιβασάτω*» (Nov. Lect. 784).

βακχεύω (ἐκμαίνω) (σπαν. Πλάτ. Ἴων 534 α'. Νόμ. 700, δ') καὶ *ἐκβακχεύω* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 245, α'.), ἀόρ. *συνεβάκχευσα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 234, δ') καὶ ἀόρ. παθ. *ἐξεβακχεύθην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 561, α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ Β ά κ χ ο ς (θεὸς τοῦ οἴνου), βακχεύω, βάκχευμα (ποιητ. καὶ μεταγ.), βάκχευσις (ποιητ.), βακχευτής (ποιητ.), βακχεία (Ἀττ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ. 136). Ῥίζ. βακ-, σανσ. vak-, vak-jam (λέγω), λατ. vox vocis (φωνή), Ἴ-ακχος = Fί-Fακχος.

βαλλαντιοτομῶ (βαλλάντια ἀποτέμνω). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 62. Πλάτ. Πολ. 575, β'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ βαλλαντιοτόμος βαλλαντιοτομῶ, ταῦτα δὲ παρὰ τὸ βαλλάντιον (ὅπερ πλημμελῶς καὶ μεθ' ἑνὸς λ γράφεται). Ὁ Διονύσιος β α λ λ ά ν τ ι ο ν ὠνόμασε τὸ ἀκόντιον ὅτι ἐναντίον βάλλεται (Ἀθήν. Γ', 98, γ'.), ἐν ᾧ παρὰ τοῖς δοκίμοις = ἀργυροθήκη (Πολυδ. Ι, 151 — 154). «Β α λ λ α ν τ ι ο τ ο μ ε ῖ ν: κ α ὶ κ α τ ὰ δ ι ά λ υ σ ι ν β α λ ά ν τ ι α ἀ π ο τ ε μ ε ῖ ν» (Βekk. Ἀνεκδ. 30, 13). Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

βάλλω (ῥίπτω) (πλειστάκ. καὶ ἐμ-, ἐπι-, εἰς-, ἀντι-, συμ-, ὑπερ-, μετα-, ἐκ-, δια-, ἀπο-, ἀνα-, παρα-, ὑπο-, προς-, κατα-, περι-, ἐπεμ-, ἐπικατα-, ἀντιπαρα-, ἀνθυπο-, συνδια-), παρατ. *ἔβαλλον* (πλειστάκ. καὶ σύνθετος ὁμοίως), μέλλ. σπανίως ἁπλοῦς *βαλῶ* (Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 27), συνήθως δὲ σύνθετος (ἀπο-, προς-, εἰς-, δια-, ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, κατα-, ἐμ-, μετα-, ἀνα-, παρα-), ἀόρ. β' *ἔβαλον* (πολλάκ. καὶ ἀπ-, εἰς-, ἐν-, ἐπ-, ἐξ-, δι-, κατ-, συν-, παρ-, περι-, προεν-, προς-, ὑπ-, ὑπερ-, ἀντεν-, συνεν-, προςπερι-, παρακατ-, ἀντιπαρ-), παρακ. *βέβληκα* σπανίως ἁπλοῦς (Ξενοφ. Παιδ. Δ', ς', 4), συνήθως δὲ σύνθετος (προ-, περι-, ἀπο-, ἐκ-, ὑπερ-, μετα-, ἐμ-, δια-, κατα-, προς-, συμ-, παρακατα-, εἰς-), ὑπερσ. σύνθετος *-εβεβλήκειν* (εἰς-, ἐν-, συν-, δι-, ἐξ-, ὑπερ-). Παθ. *βάλλομαι* (πολλάκ. καὶ κατα-, ἐμ-, δια-, ἐπι-, ὑπερ-, παρα-, ἐκ-, ἀνα-, προ-, μετα-, συνδια-, προσ-), ὡς μέσ. δὲ σύνθετος (ξυμ-, περι-, παρα-, προ-, μετα-, ἐπεμ-, ἐμ- ὑπερ-, ἀνα-), παρατ. παθ. *ἐβαλλόμην* (σπαν. ἁπλοῦς. Θουκ. Ζ', 81. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', γ', 5. καὶ κατ-), ὡς μέσος δὲ σύνθετος (προ-, μετ-, ἀν-, περι-, ὑπερ-, συν-), μέλλ. παθ. *βληθήσομαι* (σπαν. ἁπλ. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', ε'. 11. συνήθ. δὲ σύνθετ. δια-, ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-), μέλλ. μέσ. σύνθετος *-βαλοῦμαι* (μετα-, ἐπι-, συμ-, ἀνα-, περι-, ὑπερ-), ἀόρ. παθ. *ἐβλήθην* (ἐνίοτε. καὶ προ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, ἀν-, εἰς-, ὑπερ-, ἐν-, καὶ ἀντ- (Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ.), μέσ. ἀόρ. β'. *ἐβαλόμην* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Νόμ. 961, γ'. Ἐπιστ. 326, ε'. Δημ. 18, 87, συνήθως δὲ σύνθ. ἀπ-, ὑπ-, περι-, συν-, εἰς-, προ-, παρ-, ὑπερ-, ἀν-, ἐν-, μετ-, προπαρ-, προςπερι-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. σύνθετος *-βέβλημαι* (συμ-, ἐμ-, προ-, δια-, κατα-, ἀνα-, μετα-, ἐπι-, παρα-, ὑπο-, περι-, ὑπερ-, ἐκ-, συνδια-), ὑπερσυντ. μέσ. καὶ παθ. σύνθετος *-εβεβλήμην* (δι-, ἐξ-, περι-, μετ-), εὐκτ. μονολεκτ. *διαβεβλῆσθε* (ἅπαξ. Ἀνδοκίδ. 2, 24) καὶ *διαβεβλημένος εἴην*

(σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', Ϛ', 44), μετ' ὀλ. μελ. *διαβεβλήσομαι* (σπαν. Δημ. 16, 2. Προοίμ. Η', σ. 1424), καὶ *ἐκβεβλημένος ἔσομαι*(σπαν. Δημ.59, 86). Ῥημ. ἐπιθ. *ἀπόβλητος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 260, α'.), *ἀνυπέρβλητος* (πολλάκ.), *μεταβλητέον* (ἐνίοτε), *καταβλητέον* (Πλάτ. Θεαίτ. 149, ε'.), *ἐμβλητέον* (Πλάτ. Φίληβ. 62, β'.) *ἐκβλητέον*, (Πλάτ. Πολ. 377, γ'.), *ἐπεμβλητέον* (Πλάτ. Τίμ. 51, δ'.) *ἀποβλητέος* (Πλάτ. Πολ. 387, β'.) καὶ *ὑποβλητέος* (Ξεν. Οἰκ. ιθ', 9). Τὸ δὲ *ἐκπίπτω, ἐμπίπτω, μεταπίπτω, περιπίπτω, καταπίπτω* εἶναι ὡς παθητ. τοῦ *ἐκβάλλω, ἐμβάλλω, μεταβάλλω, περιβάλλω, καταβάλλω.*

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. βάλλω τίθεται πολλάκις ἴσον τῷ μέσῳ (ὅρα Ξεν. Παιδ. Ϛ', β'. 27. Ἱππικ. α', 17. Ἰσο. 4, 125. 7, 71, Πλάτ. Πολιτικ. 274, α'. καὶ συνήθως τὸ μεταβάλλω), τὸ δὲ αὐτοπ. μέσ. ἐκφέρεται καὶ κατ' ἀνάλυσιν, ὑποβάλω ἐμαυτόν (Ἰσο.8, 113. κτλ.), ἐμβάλλω ἐμαυτόν (Ἰσο. 15, 311), περιβάλλουσιν ἀλλήλους (Ξεν. Συμπ. Θ', 7.) Ῥίζ. βαλ-, σανσ. gal-âmi (ἀποστάζειν, ἀποβάλλειν, β = γ), βάλλω [=βάλjω], βλῆμα, βλη-τός (Καλλίμ. Δημ. 101), συμβλητός (ψ. Πλάτ. Ἀλκυ. § 4), βέλ-ος, βελόνη, βολ-ή, βόλος, βολίς. Τὸ βάλλω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα καὶ Ι. Οἰκονομ. Φιλ. Ὑποτυπ. 244—247. Τὸ βάλλω ὅταν μὲν σημ. κτυπῶ, ἔχει παθητ. βάλλομαι, ὅταν δὲ σημαίνῃ ῥίπτω κάτω, ἔχει παθητικὸν τὸ πίπτω.

βαπτίζω (βυθίζω ἐν τῷ ὕδατι). παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ἡ παθ. μετοχ. *βαπτιζόμενος* (σπαν. Πλατ. Εὐθύδ. 277, δ',) καὶ τοῦ παρακ. *βεβαπτισμένος* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 176, β'.), πάντα δὲ τἆλλα εἶναι μεταγενέστερα. Τὸ δὲ *διαβαπτίζομαι* εἶναι ἀποθετικὸν (ὃ ὅρα).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ βάπτω, βαπτίζω. ὅρα βάπτω. Τὸ βαπτίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

βάπτω (βυθίζω, πλύνω, χρωματίζω) (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β, β', 9. Πλάτ. Πολ. 429, δ', ε'. Τίμαι. 73, ε'.) καὶ ἀόρ. *ἔβαψα* (σπανιώτ. Πλάτ. Πολ. 429, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα τῆς ἐνεργ. φωνῆς εἶναι ἄχρηστα παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις. Παθ. *ἐμβάπτεσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 5) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐβάφην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 83, β'. Πολιτ. 429, ε'.), τὰ δ' ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥηματ. ἐπίθ. *βαπτὸς* (Πλάτ. Νόμ. σ. 847, γ'.)

ΣΗΜ. Ῥίζ. βαφ- (βαφ-ή, βαφ-εύς), σκανδ. knaf, knefja, [βάφ-τω] βάπτω, βαπτ-ός, βαπτ-ίζω. Εἶναι δὲ συγγενὴς τῇ ῥίζ. βαθ-, βαθ-ύς, σανσ. gah-as (λουόμενος βάθος), gah-anas (βαθύς). Ὅρα βαθύνω. Τὸ βάπτω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Ι, 392).

βαρβαρίζω(βαρβάρως διαλέγομαι ἢ φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων καὶ ἰδίως τῶν Περσῶν). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα(σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 175, δ'[1]. Ἀλκιβ Α',120, β'.) καὶ *ὑποβαρβαρίζω* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 223, α'.) καὶ κατὰ τὴν εὐκτ. τοῦ παρατ. *βαρβαρίζοι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 35).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ βάρβαρος, ὅπερ τινὲς μὲν παράγουσιν ἐκ τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῶν ἀρκτικῶν τῆς Ἀφρικῆς Βερβέρων, τινὲς δὲ ἐκ τοῦ Συριακοῦ βάρ, ὃ διπλασιαζόμενον βάρ-βάρ = ἀλλοδαπὸς ἢ ἐκ τοῦ βάρ- βαρὰ = υἱὸς ξένου ἢ τῆς ἐρήμου (ὅρα Ἀσωπ. Π. Β', σ. 827 — 830), ὁ δὲ Στράβων (Δ' 662) λέγει ὅτι κατ' ὀνοματοποιίαν ἡ λέξις ἐγένετο ἀπὸ τῶν δυσεκφόρως καὶ σκληρῶς λαλούντων, ὡς τὸ βατταρίζω, βάτταλος, ὅπερ καὶ ἐν τῇ δημώδει λέγεται «μὲ τὸ στόμα μπαραμπάρα, μὲ τὰ χέρια κρατημάρα». Πρβλ. λατ. balbus (τραυλός), balbutio (τραυλίζω), σανσκρ. barbaras (θορυβώδης ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, δυσνόητος), σανσ. barbura (ὕδωρ), βορβορύζω, Περσ. barbar (φλύαρος), βαρβαρισμός, βαρβαριστί. Καὶ ἡμεῖς τοὺς Ἄραβας διὰ τὴν δυσέκφραστον λαλιὰν αὐτῶν καὶ διὰ τὸ πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενον χάλ-, χοὺλ καλοῦμεν χαλαχούλιδας. Τὸ βαρβαρίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

βαρύνω (προξενῶ βάρος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', ε', 25. Ἀπολ. 9. Πλάτ. Φαῖδρ. 247, β'.). Παθητ. *βαρύνομαι* (πολλάκις), παρατ. *ἐβαρυνόμην* (σπαν. Θουκ. Β', 16. Η', 1. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', γ', 16), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐβαρύνθην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 248, γ'. καὶ Ἀττικ. ποιητ. πολλάκις), παρακ. *βεβάρημαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπόσ. 203, β'.). τὰ ἄλλα δὲ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. βαρ-, βαρ-έ-ω (μεταγεν., πλὴν τοῦ βεβάρημαι ὄντος Ἀττικοῦ), βαρ-ύς, βαρύνω, λατ. grav-is (βαρὺς) = σανσ. gurus (ἀντὶ gar-us), ἐπι-ζαρέω (Ἀρκαδ.) (=ἐπιβαρέω). Πιθαν. καὶ βρῖ (ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Ἡσύχ.), βρι-αρός, βρίθ-ω, βρι-θύς, βρί-ζειν (βαρύνομαι, πρβλ. οἴνῳ βεβαρηότες. Ὀδ. Γ, 139. Τ, 122). Τὸ βαρύνω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

βασανίζω (δοκιμάζω, βασανίζω) (πλειστάκ. καὶ δια-), παρατ. *ἐβασάνιζον* (ἐνίοτε), μέλ. *βασανιῶ* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐβασάνισα* (πλειστ. καὶ δι-). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσι Παθ. *βασανίζομαι* (πλειστ.), ἀόρ. *ἐβασανίσθην* (πλειστ. καὶ δι-), παρακ. *βεβασάνισμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 290, γ'. Πολ. 361, γ'. Γοργ. 487, ε'.) καὶ μετ' ὀλ. μέλ. *βεβασανισμένος ἔσομαι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 487, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀβασάνιστος* (Ἀντιφῶν 1, 13) καὶ *βασανιστέος-έον* (Πλάτ. Πολ. 503, ε', 539, ε'. Δημ. 29, 35).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ βάσανος (ἡ, = ἡ Λυδία λίθος, δι' ἧς δοκιμάζουσι τὸν χρυσόν), =σανσ. bâshânas, βασανίζω (=δοκιμάζω, διακρίνω. Σχολ Πλάτ. Συμπ. 184, α'), βασανίζομαι (οὐ τὸ τιμωροῦμαι παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ τὸ ἀνακρίνομαι, ἐλέγχομαι καὶ δοκιμάζομαι. Σχολ. Πλάτ. Πολ. 503, α'), βασανιστής (Ἀττικ.), βασανιστήριον (μεταγεν.), βασανισμός (ποιητ. καὶ Κ. Δ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Β', 151). «Χρῶνται μὲν τῇ βασάνῳ καὶ τῷ βασανίζειν οἱ ῥήτορες καὶ ἐπὶ τοῦ μαστιγοῦν καὶ στρεβλοῦν τοὺς καταδικασθέντας καὶ κολαζομένους, τάττουσι δὲ αὐτὰ καὶ ἐπὶ τοῦ δοκιμάζειν καὶ ἀκριβῶς ἀνερωτᾶν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 226, 17).

βασιλεύω (εἰμὶ βασιλεύς) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐβασίλευον* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', γ', 2. Δημ. 59, 84), μέλ. *βασιλεύσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐβασίλευσα* (πολλάκ.) καὶ παθ. ἐνεστ. *βασιλεύομαι* (ἐνίοτε). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀβασίλευτος* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 17). Τὰ λοιπὰ εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ βασιλεύς, βασιλεύω, βασιλεία, τὸ δὲ βασιλεὺς (ἐκ ῥίζ. βα- καὶ

(1) Τοῦτο ὁ **Pierson** καὶ ὁ **Cobet** μεταβάλλουσιν εἰς *βατταρίζων* (Mnemos. 1874, σ. 276).

'Ιων. λευ=λαο, πρβλ. Λευ-τυχίδης),δὲν εἶναι πολὺ πιθανόν, ἀλλ' ἐκ τοῦ [βάσιλος], ἐξ οὗ ὁρμῶνται καὶ βασίλη (ἡ βασίλεια), βασιλίς, βασίλισσα. Ὁ παραχ. βεβασίλευκα ('Αθῆναι. Ε', σ. 194, α'. κτλ.). Τὸ βασιλεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

βασκαίνω ('ματιάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἐνίοτε (παρ' Ἰσοκράτει καὶ Δημοσθένει μόνον), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Οἱ παλαιοὶ παρήγαγον ἐκ τοῦ φάεσι καίνω (=φονεύω διὰ τῶν ὀφθαλμῶν), κατ' ἄλλους ἐκ ῥίζ. βα-(=λέγω), bha-, φα-, βάζω, φάσκω,λατ. vates(=μάντις),βάσκανος,βασκανία, βα-σκ-αίνω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει) (=βασκάν-jω)= λατ. fascino. Παρατ. ἐβάσκαινον (Λουκ. Φιλοψ. 35), βασκανῶ (Δευτερον. κη', 54), ἐβάσκηνα ἢ -ανα ('Αριστοτ. Προβ. λδ', 20. Ἡρῳδιαν. Β', δ', 11), ἀορ. ἐβασκάνθην (Θεόκρ. Ϛ', 39 Στράβ. ΙΔ', σ, 654).

βατταρίζω (ἄσημα καὶ ἀδιάρθρωτα διαλέγομαι. Βεκκ. 'Ανέκδ. σ. 30, 24) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. Πλάτ. Θεαίτ. 175, δ', ὡς ὁ Pierson καὶ ὁ Cobet διορθοῦσι).

ΣΗΜ. Ὅρα βαρβαρίζω. «Βατταρίζειν ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς πεποιῆσθαι, ὡς τὸ ποππύζειν. Λέγουσι δέ τινες ἀπὸ Βάττου τοῦ ἰσχνοφώνου πεποιῆσθαι»(Βεκκ. 'Ανέκδ.224, 24). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἱππώνακτι (παρὰ Βεκκ.'Ανέκδ. σ. 85, 20.

βδάλλω (ἀμέλγω, βυζάνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 174, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. «Βδάλλειν 'Αττικοί, ἀμέλγειν Ἕλληνες» (Μοῖρις). 'Ρίζ. βδαλ-, βδελ-, βδάλ-σις (μεταγεν.), βδέλλα[=βδέλjα] = λιθ. delé, βδελλίζω καὶ βδελλάζομαι (μτγ.). Παθ. βδάλλομαι ('Αριστοτ. Ἱστ. Ζῴ. γ', 21). Τὸ βδάλλω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

βδελυρεύομαι (φέρομαι βδελυρῶς), ἀποθ. μεταγενέστ. Μόνον ὁ μέλλ. *βδελυρεύσεται* (σπαν. ψ. Δημ. 17, 11) ἀπαντᾷ.

ΣΗΜ. Ὅρα βδελύττομαι. Τὸ βδελυρεύομαι κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

βδελύττομαι (ἀποστρέφομαι, ἀηδιάζω, μισῶ). ἀποθ. μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. Πλάτ. Πολ. 605, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ἀρχ. βδεσ-, βδε- (βδέω = βρωμῶ λατ. visio), βδέσ-μα, βδό-λος, λιθ. béz-d-as (βδέσμα), bez-d-ù (βδέω), βδελυρός, βδελύττομαι [=βδελύγ-jομαι], βδελυγμία, βδέλυγμα. Παρατ. ἐβδελυττόμην ('Αριστοφ. Πλοῦτ. 700), μέλλ. βδελύξομαι Ἱπποκρ. Η', 96), ἀόρ. ἐβδελύχθην (ἐνεργ. 'Αριστοφ. Σφ.792. Λυσίστρ. 794 καὶ μτγ.),παρκ. ἐβδέλυγμαι (Π. καὶ Κ. Δ.). Τὸ βδελύσσομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει.

βεβαιῶ (βεβαιώνω) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐβεβαίουν* (σπαν. Δείναρχ. 1, 42. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 2), μέλ. *βεβαιώσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐβεβαίωσα* (πλειστάκ.). Μέσ. *βεβαιοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 169, ε'. Πολ. 437, α'. Νόμ. 951, γ'.), μέλλ. μέσ. *βεβαιώσομαι* (σπανιώτ. Πλάτ. Νόμ. 683, ε'. Πρωταγ. 348, δ' κατ' ἀνάγνωσ. Cobet), ἀόρ. μέσ. *ἐβεβαιωσάμην* τι (πλειστάκις καὶ δι—σπανί. ψ. Δημ. 17, 30), ἀόρ. παθ. *ἐβεβαιώθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 17, β'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ὅρα βαίνω· παράγ. ῥημ.

βεβαίωσις, βεβαιωτής (μεταγεν.). Τὸ βεβαιῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

βήττω (βηχῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 5), τὰ δὲ ἄλλα δὲν ἀπαντῶσι παρ' 'Αττικοῖς πεζολόγοις.

ΣΗΜ 'Ρίζ. βηχ-, βήξ (ἡ, καὶ ὁ. Θουκ. Β', 49), βήττω (=βήχ-jω), βηχ-ίας (μεταγεν.). Παρατ. ἔβησσον (Ἱπποκρ. Η', 100), ἀόρ. ἔβηξα (Ἡροδ. Ϛ', 107 καὶ Ἱπποκρ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

βιάζομαι (στενοχωρῶ, στενοχωροῦμαι), ἀποθ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. διαθέσεως (πλειστάκ. καὶ προς-, εἰς-, δια-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐβιαζόμην* (ἐνίοτε). Καὶ μέσ. καὶ παθ. ἐνεσ. *βιῶμαι* (σπαν. Πλάτ Πολ. σ. 365, γ'. Τίμ. 63, β'.), μέλλ. μέσ. *βιάσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐβιασάμην* (πλειστ. καὶ προ-, ἀπ-, κατ-), ἀόρ. παθ. *ἐβιάσθην* (πλειστάκ. καὶ προς-, ἀπ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *βεβίασμαι* (ἐνίοτε· καὶ συμ- (1).), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. βιάζω παρ' Ὁμήρῳ καὶ μεταγενεστέροις, τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν βιάζομαι ἐμαυτόν (Πλάτ. Φαίδ. 61, γ', δ'.). 'Ρίζ. Fι-, βί-α (ἰσ-χύς), λατ. vis, σανσ. gja, gjâ-ja (=ὑπέρτερος, ἰσχυρότερος, πρεσβύτερος), βι-ά-ω (ποιητ.), βιά-ομαι, βιάζομαι (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), βίαιος, βιασμός (μεταγ.), βιαστικός ('Αττ.). Ὁ τύπος βιῶμαι εὕρηται καὶ παρὰ Σόλ. ὑποθ. εἰς ἑαυτ. 41 — 42. Αἰσχύλ. 'Αγ. 385. Ἡροδ. Α', 19. Δ', 139.

βιβάζω (κοιν. βάζω). Τὸ ἁπλοῦν εἶναι μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις πάντοτε σύνθετον (συμ-, εἰς-, μετα-, δια-, ἐμ-, προς-, ἀνα-, ἐκ-, συνεκ-, ἀντεμ-, συνδια-), παρατ. σύνθετος—*ἐβίβαζον* (εἰς-, προ-, δι-, κατ-, ἀν-, ἐξ-, συν-), μέλλ. συνηρ. σύνθετος—*βιβῶ* (προς-, δια-, ἐμ-), ἀόρ. σύνθετος —*ἐβίβασα* (δι-, ἀν-, κατ-, ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, μετ-, προς-, εἰς-, ξυν-, προ-, ἐν-, ἀνταν-, ἐπαν-, συνδι-, ἀντεν-, μετεν-, ὑπερ- [Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 2 κατὰ Cobet]). Παθ. *διαβιβάζομαι* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Γ', ε', 2) καὶ *ὑποβιβάζομαι* (σπαν.Ξενοφ.Ἱππικ. Ϛ', 16), μέσ. *ἀναβιβάζομαι* (ἐνίοτε), μέλλ. συνηρημ. *ἀναβιβῶμαι* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 146. Δημ. 19, 310), ἀόρ μέσ. *ἀνεβιβασάμην* (πολλάκις) καὶ *ἐνεβιβασάμην* (σπανιώτ. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α', 19). 'Ρημ. ἐπίθ. *ἀναβιβαστέον* (Πλάτ. Πολ. 467, ε'. Ξεν. Ἱππαρχ. α', 2) καὶ *καταβιβαστέος* (Πλάτ. Πολ. 539, ε'.). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ὅρα βαίνω. Ὁ μέλλ. μέσ. ἀναβιβάσομαι ('Ανδοκίδ. 1, 148. Λυσί. 18, 24) γραπτέος εἰς ὑποτ. ἀορίστου (Cobet. Var. Lect. 29). Τὸ βιβάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

[βιβρώσκω] (=τρώγω). Μόνον ὁ παρακ. *βέβρωκα* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. α', 24) καὶ *καταβέβρωκεν* (σπαν Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 39) καὶ παθ. παρακ. *διαβεβρῶσθαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμαι. 83, α'.), *καταβεβρωμένα* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 110, α'.). 'Ρημ. ἐπίθ. *βρωτὸς* (πολλ.) καὶ *ἡμίβρωτος* (Ξενοφ.

---

(1) Παρὰ Δημοσθένει (8, 41) « *συμβεβιασμένα* », ὅπερ ὁ Cobet γραφει *βεβιασμένα* (πρβλ. Δημ. 10, 13).

Ἀνάβ. Α', Θ', 26).. Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *ἐσθίω*.

ΣΗΜ. Τὸ β ι β ρ ώ σ κ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ἡ δὲ ῥίζ. εἶναι β ο ρ-, βορ-ά, βορός, βορ-ύκ-ω=βρύκω=λατ. de-vŏr-o, ἁπλ. vŏro, βρῶμα, βρῶσις, βρω-τήρ, βάρ-αθρον =λατ. vorâ-go, vorax (βορός, λαίμαργος), βρο-, κατα-βρό-χθω, -ίζω = σανσ. gir-âmi, βρόχος (=καταποσία ὕδατος). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ γρά-ω (τρώγω), γρᾶ (φάγε· Κύπριοι), γράστις (τροφή), γαργαρίζειν, γαργαρεών, γέργερος (βρόγχος. Ἡσυχ.).

βιοτεύω (ζῶ) (πλειστάκις), τοῦ παρατατ. μόνον ἡ εὐκτ. *βιοτεύοιμι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπολογ. 6), μέλλ. *βιοτεύσειν* (ἅπαξ. Θουκ. Α', 11).

ΣΗΜ. Ὅρα β ι ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

βιόω-ῶ (ζῶ). Ὁ ἐνεστὼς ποιητικὸς καὶ μεταγενέστερος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *βιοτεύω* καὶ ζῶ, μέλ. μέσ. *βιώσομαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, συμ-), [ἀόρ. α'. *ἐβίωσα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. δ', 18. Πλάτ. Φαίδ. 113, δ'. διορθοῦται κατὰ τὸν β'.], ἀόρ. β'. *ἐβίων* (πλειστάκ.) ἄνευ προστακτικ. (ποιητ. οὔσης) καὶ σύνθετος (ἀν-, ἐπ-, δι-, κατ-, συμ-), παρακ. *βεβίωκα* (πλειστάκ. καὶ συμ-, δια-). Παθ. παρακ. *βεβίωται* (ἐνίοτε), μετοχ. ὁ *βεβιωμένος* (βίος) (ἐνίοτε) καὶ τὰ *βεβιωμένα* (ἐνίοτε). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *βιωτὸς* (πολλάκ.), *ἀβίωτος* (πολλ.), *βιωτέος-ον* (ἐνίοτε), *διαβιωτέον* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 803, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. β ι-, βι-όω (λατ. viv-o, σανσ. giv-âmi, γ=β), βίος, βίοτος, βιοτή (=λατ. vita) βιοτικός (Corp. Insc. Attic. Τόμ. Β', 482, 28), ἀποχειροβίοτος(1). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα περὶ τοῦ ῥήμ. Cobet (Mnemos. 1862 σ. 143—144), ὃς τὸν ἐνεστῶτα β ι ο ῦ ν (Λυσί. 6, 31) γράφει «ζ ῆ ν». Ὅρα καὶ Nov. Lect. 576—577. Var. Lect. 610.

βιώσκομαι (*ζωντανεύω*, ζωογονῶ), ἀποθετ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σύνθετον μόνον *ἀναβιώσκομαι* (= ἀναζωογονῶ) (ἐνίοτε), παρατ. *ἀνεβιωσκόμην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 272, α'.), ἀόρ. μέσ. *ἀναβιώσασθαι* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 89, β'), (ὁ δὲ *ἀνεβίων* (=ἀνέζησα) εἶναι τοῦ *ἀναζῶ*).

ΣΗΜ. Τὸ ἀ ν α β ι ώ σ κ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. Ὅρα β ι ό ω - ῶ.

βλακεύω (ἀμελῶ, ἀκινητῶ) (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', γ', 11. Ε', η', 15. Λακεδ. Πολ. β', 9) καὶ ἀόρ. μόνον *κατεβλάκευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', Ϛ', 22), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. παρὰ τὸ β λ ᾱ'ξ. Ὅρα μ α λ α κ ί ζ ο μ α ι. Τὸ β λ α κ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

βλάπτω (πλειστάκ. καὶ ἀπο-), παρατατ. *ἔβλαπτον* (πλειστ.), μέλ. *βλάψω* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἔβλαψα* (πλειστάκ. καὶ κατ-), παρακ. *βέβλαφα* (σπαν. Δημ. 19, 180) καὶ *καταβέβλαφα* (σπαν. Λυκοῦργ. Λεωκρ. 19), ὑπερσ. μόνον εὐκτ. *καταβεβλαφὼς εἴην* (σπαν. Λυκοῦργ. Λεωκρ. 19).

---

(1) Τὸ *ἀποχειροβίοτος* = ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν τὸν βίοτον ἔχων, κακῶς δὲ γράφεται διὰ τοῦ ω *ἀποχειροβίωτος* (Ξεν. Παιδ. Η', γ', 37).

Παθ. *βλάπτομαι* (πλειστ.), παρατ. *ἐβλαπτόμην* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *βλάψομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 81. Ϛ', 64) καὶ συνήθ. παθ. β'. *βλαβήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἐβλάφθην* (ἐνίοτε) καὶ συνηθέστ. *ἐβλάβην* (πολλάκ.), παρακ. *βέβλαμμαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν, *βλάπτω ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Ἀπολ. 30, γ. Λῦσ. 206, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. F λ α β- (λώβη, λατ. lāb-or =ὀλισθαίνω, φθείρω), βλαβ-, βλάβ-η, βλάβος, βλάπτω [=βλάβ-τω], βλάψις (Ἀττ.), βλάσ-φημος, βλασ-φημῶ (βλάπτω τὴν φήμην τινός). Κατὰ δὲ τὸν Fick ἡ ῥίζ. εὕρηται εἰς τὸ β α λ β ῖ δ ε ς (ὕσπληγξ) καὶ λατ. flag- ἐν τῷ suf-flāmen (τροχοπέδη). Τὸ β λ ά π τ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

βλαστάνω (ἐξάγω βλαστὸν) (πολλάκ. καὶ ἀνα-, παρα-) καὶ ἀρ. β'. σπανίως *ἔβλαστον* (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. α', 5: *βλάστοι*) καὶ ὑπερσ. *ἐπ-εβλαστήκει* (σπαν. Θουκ. Γ', 26), πάντα δὲ τἆλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα (Ὅρα· Ἡμ. Γραμμ. Παρατηρ. § 182).

ΣΗΜ. Ῥίζ. F λ α θ -, β λ α θ -, Ἰνδογ. blat, ἀγγλοσ. blad, βλάστη, βλαστός, βλαστάνω, σανσ. vardh (αὐξάνειν) κατὰ μετάθεσ. vradh. Πιθανῶς καὶ βλωθρός (=ὑψηλὸν δένδρον) καὶ βλοσυρός. Ῥημ. παράγ. βλάστημα (ποιητ. καὶ μεταγ.); βλάστησις (μεταγ.). Τὸ β λ α σ τ ά ν ω κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

βλασφημῶ (ὑβρίζω) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐβλασφήμουν* (σπαν. Δημ. 40, 49. 57, 11. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. β', 3), ἀόρ. *ἐβλασφήμησα* (ἐνίοτε), παρακ. *βεβλασφήμηκα* (σπαν. Δημ. 18, 10), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *βλασφημίας ποιοῦμαι εἴς τινα* (Αἰσχίν. 1, 167).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα β λ ά π τ ω. Βλάσφημος, βλασφημῶ, βλασφημία. Τὸ β λ α σ φ η μ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

βλέπω (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, εἰς-, ἐμ-, ἐπι-, περι-, προς-, ἀντι-, ἀνα-), παρατ. *ἔβλεπον* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *βλέψομαι* (σπαν. Δημ. 25, 98), *ἀντιβλέψομαι* (σπαν. Δημ. 25, 98) καὶ *ὑποβλέψομαι* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 53, β'), ἀόρ. *ἔβλεψα* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἐν-, ἐπ-, περι-, προς-, ἀντ-, ἀν-, δι-, ὑπ-). Ἄλλοι χρόνοι εἶναι μόνον μεταγενέστεροι. (Πρβλ. Πολυδ. Β', 56). Ῥημ. ἐπίθ. *περίβλεπτος* (πολλακ.), *βλεπτέος-ον* (πολλάκ.) καὶ *ἀποβλεπτέον* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. σ. 45, α'.).

ΣΗΜ. Ὁ μέλ. ἀ ν τ ι β λ έ ψ ε τ ε (Δημ. 25, 98) μεταγραπτέος εἰς «ἀ ν τ ι β λ έ ψ εσ θ ε». Ῥίζ. β λ ε π- καὶ γ λ ε π- (ἐξ οὗ τὸ δημῶδες γ λ έ π ω καὶ τὸ παρὰ Πινδάρ. Ὀλ. Γ', 12 γ λ έ φ α ρ ο ν), βλέπ-ος, βλέμμα, βλέφ-αρον, βλεφ-αρίς, βλέψις (μτγ.), βλέπησις (Πολυδ. Β', 56), βλεπτὸς (ποιητ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1337). Τὸ β λ έ π ω κατὰ πρῶτον ἐν Βατραχομυομ. Ὁμήρου. Β λ έ π ω μὲν=στρέφω τὰ ὄμματα χάριν ὄψεως, ὁ ρ ῶ δὲ=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

βλίττω (ἀφαιρῶ τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων). Τὸ ῥῆμα εἶναι σπανιώτατον καὶ ἀπαντᾷ μόνον κατ' εὐκτ. ἐνεργ. ἀόρ. *βλίσειε* (Πλάτ. Πολ. 564, ε'.) καὶ κατὰ παθ. ἐνεστ. *βλίττεται* (Πλάτ. Πολ. 564, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μ έ λ ι, μ έ λ ι τ—[μλίτ-jω, μ=β, ὡς μαλακὸς μλὰκ-ς βλάξ], «β ρ ι τ ύ, γ λ υ κ ύ» (Ἡσύχ.), βλίττειν (κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλ. Ἀποσπ. 856),=«τὸ κ α π ν ί ζ ε ι ν τ ὰ ς μ ε λ ί τ τ α ς κ α ὶ π ο ι ε ῖ ν ἀ ν α χ ω ρ ε ῖ ν» (Πολυδ. Α', 254). «Τὸ τ ὰ κ η ρ ί α θ λ ῖ ψ α ι β λ ί σ α ι λ έ γ ε τ α ι» (Ἁρποκρ. λ. βλιμάζειν).

βλώσκω (ἔρχομαι, πορεύομαι). Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται σπανιώτατα μόνον ὁ ἀόριστος *ἔμολον* καθ' ὑποτ. *μόλωσιν* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', α', 33).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ο λ -, μ λ ο-, βλώ-σκω, ἀντιμολία (ἢ ἀντιμωλία), αὐτόμολος, αὐτομολέω-ῶ (ὅ ἰδέ). Τὸ β λ ώ σ κ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

βοάω-ῶ (πλειστάκ. καὶ δια-, κατα-, ἐκ-, ἐπι-, ἐμ-, ἀνα-, παρα-), παρατ. *ἐβόων* (πλειστάκ. καὶ δι-, κατ-, ἐπ-, συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *βοήσομαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀνα-), ἀόρ. *ἐβόησα* (σπαν. ἁπλοῦς. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 29, συνήθως δὲ σύνθετος ἐν-, ἀν-, ἐπ-, συναν-). Μέσ. ἐν. *ἐπιβοῶμαι* (ἐνίοτε· Θουκ. Γ', 59. 67. Ϛ', 16. Ζ', 69. 75. Η', 92) καὶ *διαβοῶμαι* (σπαν. Δημ. 26, 19) καὶ παθ. παρακ. *διαβεβόηται* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 312, β'.). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *περιβόητος* (πολλάκ.) καὶ *ἐπιβόητος* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 16).

ΣΗΜ. Ῥίζ. β ο -, β ο - ά - ω=λατ. bo-o, βο-ή, βοῦς (βοός=βοϜ-ὸς = λατ. bov-is, bovo, re-boare=ἀντηχεῖν, bov-i-nari=λοιδορεῖν). Ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ γό-ος, γο-ά-ω, γό-ης, σανσκρ. gô-gu (=βοῶ), σλαβ. gov-oru (θόρυβος), govoriti (θορυβεῖν), βοή, καταβοή, καταβόησις (μτγ.), διαβόησις (μτγ.), διαβόητος (μτγ.). Τὸ β ο ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

βοηθῶ (βοῇ θέω, μετὰ βοῆς τρέχω ὑπέρ τινος) (πλειστάκ. καὶ ἀντι-, προς-, ἐκ-, ἐπι-), παρατ. *ἐβοήθουν* (πλεις. καὶ παρ-, ἐξ-, προς-), μέλλ. *βοηθήσω* (πλειστ. καὶ ἐπι-, προς-, συμ-), ἀόρ. *ἐβοήθησα* (πλειστ. καὶ ἐπ-, προς-, ἀντ-, ἐξ-, συν-, παρ-, ἐπεξ-), παρακ. *βεβοήθηκα* (πλειστ. καὶ παρα-, προς-, συμ-), ὑποτακτ. κατ' ἀνάλυσιν, ὑπερσ. *ἐβεβοηθήκειν* (σπαν. Θουκ. Γ'. 5. Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', ε', 23 καὶ προς-) καὶ *βεβοηθηκὼς ἦν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', δ', 24), εὐκτ. *βεβοηθηκὼς εἴην* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 522, γ'.). Τῆς παθ. φωνῆς μόνον τοῦ παρακ. *βεβοήθηται* (σπαν. Ἀντιφῶν 1, 31) καὶ *βεβοηθημένον* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 347, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *βοηθητέον* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 10). Ἀντὶ τοῦ *βοηθῶ τινι* λέγεται καὶ *τὰς βοηθείας τινὶ ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 4, 125).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ β ο ὴ καὶ θ έ ω, βοηθέω, βοηθόος, βοηθός, βοήθεια, βοήθημα (μτγ.), βοηθητικός, ἀβοήθητος (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἱκ. 613), παρ' Ὁμήρῳ δὲ β ο η θ ό ο ς.

βοιωτιάζω (μιμοῦμαι τὰ ἤθη, τὴν γλῶσσαν τῶν Βοιωτῶν) (ἐνίοτε· Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 34. Ἀν. Γ', α', 26. Αἰσχίν. 2, 106. 3, 139), παρατ. *ἦν βοιωτιάζων* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', α', 26) μόνον.

ΣΗΜ. Τὸ Β ο ι ω τ ὸ ς εἶναι βοώτης (=βοηλάτης, ζευγίτης, γεωργός), βοωτία (=γεωργία, ἡ διὰ βοῶν καλλιεργία τῆς γῆς). Παράβαλε καὶ ἄλλα τοιαῦτα, Ὀνεᾶται, Χοιρεᾶται, Ὑᾶται (Ἡρόδ. Ε', 68) καὶ τὸ σημερινὸν Κοζάκοι= Αἰγεᾶται, διότι ῥωσσιστὶ κοζά (=αἴξ). Ἡ ἐτυμολογία τοῦ Βοιωτὸς ἐκ τοῦ β ο ὸ ς ὦ τ α ἔχων εἶναι γελοία. Ὅρα Μ. Οἰκον. Περὶ γνησ. Προφορ. σ. 374. Τὸ β ο ι ω τ ι ά ζ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

βοιωταρχῶ (εἰμὶ Βοιωτάρχης). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Δ', 91. Δημ. 59, 99), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα (πρβλ. καὶ ἀόρ. *ἐβοιωτάρχησα* Μεγαρ. Ἐπιγ. C. I. Gr. 1058).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

βομβέω-ῶ (βόμβον ποιῶ, βούζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 54, δ'. Πολ. 564 δ', 573. α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. β ο-, β ο μ- ὠνοματοποιημένη, βόμ-β-ος, βομβέω-ῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

βόσκω (σπαν. Θουκ. Ζ', 48), καὶ *βόσκομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 586, α') μόνον, τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *βοτός* (σπαν. Πλάτ. Μενέξ. 237 δ'.), *εὔβοτος* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 111, α'.), *μηλόβοτος* (σπαν. Ἰσοκρ, 14, 31. Λυκοῦργ. 145).

ΣΗΜ. Ῥίζ. β ο -, (βο-τ-άνη), πα- ἢ πο- (πό-α, ποιμήν), βό-σκω, λατ. pa-sco, βο-σκὸς =λατ. pa-stor, βόσκημα, βοσκητέον (Ἀριστοφ. Ὀρν. 1359), σανσ. pâ-gas (φύλαξ), ῥίζ. pa (=προστατεύειν, φυλάττειν). Τὸ β ό σ κ ω πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

βουθυτῶ (ὁ ἐνεστ. ποιητ. καὶ μεταγενέστ. = θυσιάζω βοῦν, θυσιάζω) παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παρατ. *ἐβουθύτουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', γ' 14. Αἰσχίν. 3, 77) καὶ ἀόρ. *ἐβουθύτησα* (Corp. I. Att. τ. Β'. 467. 468. 469. 594), παρακ. *βεβουθύτηκα* (Corp. I. A. τ. Β', Παράρτ. 465, 10), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Τὸ β ο υ θ υ τ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

βουκολῶ (εἰμὶ βουκόλος) (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 805, ε'.) καὶ ἀόρ. *ἀπεβουκόλησα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 13), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ Τὸ β ο υ κ ό λ ο ς, ὅπερ ἐκ ῥίζ. κ ε λ-, κέλης, κελητίζω, σανσκρ. Kal, Kalajami (κεντῶ, ἐξορμῶ), λατ. cel-er (ταχύς), Celeres, celeritas, celox (κέλης, εἶδος πλοίου). Ἐνταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ τὸ κλόνος, bro-cella (θύελλα), κέλλω καὶ ὀκέλλω. Ὅρα α ἰ π ο λ ῶ καὶ β ο ῶ. Τὸ β ο υ κ ο λ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα καὶ Ἀσωπ. Περίοδ. Β'. σ. 254, § 64.

βουλεύω (εἰμὶ βουλευτής, ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι) (πλειστάκ. καὶ προ-, ἐπι-, συμ-, συνεπι-), παρατ. *ἐβούλευον* (πολλάκ. καὶ ἐπ-, συν-), μέλ. *βουλεύσω* (πολλάκ. καὶ προ-, ἐπι-, συμ-), ἀόρ. *ἐβούλευσα* (πλειστάκ. καὶ προ-, ἐπ-, συν-, ἀντεπ-), παρακ. *βεβούλευκα* (ἐνίοτε· καὶ ἐπι-, συμ-), ὑπερσ. μόνον *προεβεβουλεύκειν* (σπαν. Δημ. 19, 34). Μέσ. *βουλεύομαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, συμ-, προ-, μετα-), παθ. *βουλεύομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', α', 19. Παιδ. Δ'. γ', 3. Ϛ', β', 2. καὶ συμ-, ἐπι-, προεπι-), παρατ. μέσ. *ἐβουλευόμην* (πλειστ. καὶ συν-), παθ. *ἐπεβουλευόμην* (πολλάκ.), μέλλ. μέσ. *βουλεύσομαι* (πλειστ. καὶ μετα-), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *ἐπιβουλεύσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 34. Ϛ', α', 10), ἀόρ. μέσ. *ἐβουλευσάμην* (πλειστάκ.) καὶ *ἐπεβουλευσάμην* (=ἐπὶ πολὺ ἐβουλευσάμην. Θουκ. Γ', 82. καὶ δι-, συν-), ἀόρ. παθ. *ἐβουλεύθην* (ἐνίοτε· Θουκ. Α',

120. Ἀντιφ. 6, 18. Πλάτ. Πολ. σ. 442, β'. ψ. Δημ. Ἐρωτ. 7, σ. 1403. Ἐπιϛ. Α', 12. σ. 1466), *ἐπεβουλεύθην* (πλειστ.) καὶ *συνεβουλεύθην* (σπαν. Ἰσοκρ. 3, 13), παρακ. μέσ. *βεβούλευμαι* (πλειστάκ.), παρακ. παθ. *βεβούλευμαι* (ἐνίοτε· καὶ προ-, συμ-, ἐπι-), ὑπερ. μέσ. μόνον εὐκ. *βεβουλευμένος εἴην* (σπαν. Ἰσοκρ. 19, 32). Ἀντὶ δὲ τοῦ *συμβουλεύω τινὶ* λέγεται καὶ *συμβουλὴν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Πρωταγ. 313, β', κτλ.), ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου *συμβουλεύομαί τινι* (= κοινῶς συμβουλεύομαί τινα. Ξεν. Ἀνάβ. Α', α', 10, Β', α', 17. κτλ.) λέγεται καὶ *συμβούλῳ τινὶ χρῶμαι* (Ἰσοκρ. 1, 35. 2, 21. 5, 68. 8, 55 κτλ.). Ῥημ. ἐπίθ. *βουλευτέον* (πολλάκ.), *συμβουλευτέον* (Ἰσο. 15, 175), *ἀπροβούλευτος* (Δημ. 22, 5), *εὐεπιβούλευτος* (Ξεν. Παιδ. Η', δ', 3), *δυςεπιβούλευτος* (Ξεν. Ἀγ. Ϛ', 7. Ἱππαρχ. δ', 11).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ῥημ. παρ. βούλευμα, βούλευσις, βουλευτήριον, βουλευτής, βουλευτικός, βουλευτὸς (μτγ.). Ὅρα βρύλομαι.

βουλιμιάω-ῶ (πάσχω βουλιμίαν). Ὁ ἐνεστὼς μόνον σπανίως (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 8) καὶ ἡ εὐκτικ. τοῦ παρατ. *βουλιμιῷεν* (Ξενοφ. Παιδ. Η', α', 44).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ βου-λιμία (μεταγεν. = βοὸς πεῖνα, ὑπερβολικὴ πεῖνα = λιμός), βούλιμος, βουλιμιῶ, βουλιμίασις (μτγ). Τὸ τοῦ βοὸς ὄνομα ἐπὶ τοῦ μεγάλου λαμβάνεται, ἔνθεν καὶ βούπαις, βούλιμος» (Σχολ. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', ε', 32). Τὸ βουλιμιῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

βούλομαι (ἐπιθυμῶ), ἀποθ (πλειστάκ. καὶ συμ-), παρατ. *ἐβουλόμην* (πλειστάκ.) καὶ σπαν. *ἠβουλόμην* (1), μέλ. μέσ. *βουλήσομαι* (πλειστ.), ἀόρ. *ἐβουλήθην* (πλειστάκ.) καὶ σπαν. *ἠβουλήθην* (1) (καὶ συν-), παρακ. *βεβούλημαι* (σπαν. Δημ. 18, 2. 226. Αἰσχίν. 2, 3), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *βουλητὸς* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 733, δ'.), *ἀβούλητος* (αὐτόθ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. βολ-, αἰολ. βόλλομαι (κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ ν εἰς λ), ἐξ οὗ βούλομαι (μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ν καὶ ἀναπληρωτ. ἔκτασιν) = βόλνομαι (σανσ. vṛ-nô-mi), ὡς ὄλλυμι (= ὄλ-νυμι), οὐλόμενος (= ὀλνόμενος), Λατ. volo, Κρῆτες βώλομαι, βουλ-ή, αἰολ. βόλλα, Κρητ. βωλά = λατ. voluntas, σανσκ. ῥίζ. var, vṛ-nômi (αἱροῦμαι, βούλομαι), var as (ἔξοχος ἀμείνων), vra-tam (βούλησις, ψῆφος). Ἄλλως δὲ ὁ Ι. Οἰκονομίδης ἐτυμολογεῖ (Φιλ. Ὑποτυπ. 246). Τὸ βούλομαι (πρβλ. βουλή, βουλεύομαι) = ἔχω τι ἐν νῷ, τὸ δ' ἐθέλω (πρβλ. ἐθελοντής) = ποιῶ τι οὐδενὸς βιαζομένου. Ἔτι λέγεται τί βουλόμενος ἦλθες οὐχὶ καὶ τί ἐθέλων, καὶ ἐβουλόμην ἄν, οὐχὶ δὲ καὶ ἤθελον ἄν (ὃ ποιητικόν) (Κόντος). Ἄλλως διακρίνουσιν ἄλλοι (ὅρα Ἀσωπ. Σούτσ. σ. 90. Περ. Β'. 506, § 56. Βασιάδ. Δημ. Ὀλ. Β'. σ. 301.).

βραβεύω (ἀπονέμω βραβεῖα τοῖς ἀγωνιζομένοις). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 3, 27. 51, 11), ὁ μέλλ. *βραβεύσω* (σπαν. Ἰσοκρ. 7, 23). Παθ. ἐνεστ. *βραβευόμενα* (= κυβερνώμενα. σπαν. Ἰσοκρ. 5, 70), ἀόρ. παθ. *κατα-*

(1) Ἡ διὰ τοῦ Η αὔξησις εἶναι νεωτέρα ἀπὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων ἀρξαμένη (284 Π. Χ), ὡς φαίνεται ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν. Ὅρα καὶ Θ. Μάγιστρ. σ. 130.

βραβευθέντα (σπαν. Μαρτυρ. παρὰ Δημ. 21, 93), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥιζ. βραβ-, σανσκρ. pra-bhu (= προΐστασθαι), βραβ-εὺς (Ἀττ.), βραβεύω, βραβευτὴς (Πλάτ. Πρωτ. 338, β'.), βραβεῖον (μτγ.), βραβεία (ἡ. ποιητ.). «Βραβεὺς Ἀττικοί, βραβευτὴς Ἕλληνες» (Μοῖρις). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

βραδύνω (ἀργοπορῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 277, β'. Πολ. 528, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. βλαδ-, βλαδὸν (= ἀδύνατον. Ἡσύχ.), σανσ. mrdus ἐκ τοῦ mardus, m=b) = λατ. tener (μαλακός, λεπτός) σλαβικ. mlad-û, ἀ-μαλδ-ύνω (ἐξασθενίζω), βράδων (ἀδύνατος. Ἡσύχ.), βραδὺς (ἀργοπορητικός), βραδύνω (λ=ρ). Τὸ βραδύνω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

βράττω (βράζω, ἀνακινῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτατα (Πλάτ. Σοφιστ. σ. 226, β'.), παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις ἀπαντῶσι καὶ ἄλλοι χρόνοι.

ΣΗΜ. Ῥίζ. var, vra, Ϝρα- (ῥάσσω), βρα-τ-, [βράτ-jω] βράττω, βράσσω καὶ βράζω (μτγ.) = Γερμ. brauen, βρασμός, ἀνάβραστος (ποιητ. καὶ μτγ.), Βρασίδας, σλαβ. vr-e-ti (θερμαίνω), vrenije (βράσμα), iz-vir-a-ti (βράζω), varŭ (καῦμα). Τὸ βράττω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

βρενθύομαι (ὑπερηφανεύομαι, κομπάζω), ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστ. *βρενθυόμενος* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 221, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. βριθ-, βρί-θ-ω, βρῖ-θύς, βρένθος βρενθύομαι = bhrandh (κατὰ τὸν Schmidt Voc. 1, 124), ὅρα βαρύνω καὶ βρίθω. «βρινδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν» (Ἡσύχ.). Τὸ βρενθύομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

βρέχω (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', β', 22. Ἱππικ. ε', 6. Πλάτ. Φαῖδρ. 229, α'), ἀόρ. *ἔβρεξα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', γ', 12. Οἰκ. ιζ', 2. Πλάτ. Φαῖδρ. 254, γ'.). *Βρέχομαι* (σπαν Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 2. Ἑλλ. Ε', β', 5. Πλάτ. Τίμ, 66, δ'.) καὶ ἀόρ. *ἐβρέχθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', δ', 17. Δημ. 55, 24. 25). Τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ, ἡ δὲ ῥίζ. εἶναι βρεχ-, σανσκρ. vragh-, τὸ v εἰς τὸ Ἑλλ. = β, εἰς δὲ τὸ λατ. ἀπεβλ. = rigo, Γερμαν. regen, Ἀγγλ. regan, Γοτθ. rign (βροχή), rignijan (= βρέχειν), βρέχ-ω, βρέξις (Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 9), βροχή, ἄβροχος, διάβροχος. Οὐχὶ Ἀττικὰ ἐβράχην (Ἀνακρ. λα', 26. Ἀριστοτ. Προβλ. ιβ', 3), μέλ. βραχήσομαι (Π. Δ. Ἡσαΐ. λδ', 3) καὶ μέσ. ὡς παθ. καταβρέξομαι (Ἱπποκρ. Β', 798), παρακ. βέβρεγμαι (Ἀριστοτ. προβλ. γ', 1), ῥημ. ἐπ. βρεκτέον (μτγ.).

βρῖθω (εἰμὶ φορτωμένος). Ποιητικὸν καὶ ἅπαξ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν κατ' ἐνεστῶτα (Πλάτ. Φαῖδρ. 247, β',).

ΣΗΜ. Ῥίζ. βρῖ (ἐπὶ τοῦ μεγάλου [Ἡσύχ.] καὶ ἰσχυροῦ [Φρύνιχ.]), βρι-αρός, βρί-θ-ω, βρῖ-θ-ύς, βρίζω (βαρύνομαι, νυστάζω), βριμὸς (μέγας, χαλεπός. Ἡσύχ.), βρί-μη (ἀπειλή. Ἡσύχ.), βριζὼ (ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις. Ἡσύχ.), ὄ-βριμος (ἰσχυρός, δυνατός), ὀ-βριμοπάτρη (ἡ πατέρα ἰσχυρὸν ἔχουσα), Βριάρεως; λατ. fir-mus (στερεός). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

βριμοῦμαι (χαλεπαίνω), μόνον ὁ

παρατ. *ἐβριμοῦτο* (σπανιώτ. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 9).

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστ. λέγεται βριμῶμαι καὶ ἐμβριμῶμαι. «Βριμοῦσθαι, τὸ ὑπὸ ὀργῆς σφόδρα βαρύνεσθαι· τὸ γὰρ βρῖ ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τάττεται» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 30, 31). 'Ρίζ. βρι-, βριμός (μέγας, χαλεπός. 'Ησύχ.). "Ορα βρίθω. Τὸ βριμοῦμαι κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

βροντάω-ῶ. Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. παθ. *ἐνεβροντήθην* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Δ', ζ'. 7), παρακ. *ἐμβεβρόντημαι* (σπαν. Δημ. 19, 231) καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθετ. *ἐμβρόκτητος* (Ξεν. 'Ανάβ. Γ', δ', 12. Δημ. 18, 243. Πλάτ. 'Αλκιβ. Β'. 140, γ'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. βρεμ-, βρέμ-ω, ὑψιβρεμέτης, σανσ. bhram, λατ. frem-o (βρέμω), σλαβ. grom-u (βροντή), grim-ati (ἠχεῖν), grum-e-ti (βροντᾶν), λατ. frem-or (βρόμος), fremitus (βρόμος), βρόμ-ος, βρον-τή, βροντῶ, ὅπερ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ.

βρυχῶμαι (=ὠρύομαι, ἐπὶ λέοντος καὶ ἄλλων ζῴων. Πολυδ. Ε', 86. 88). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἀναβρυχησάμενος* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 117, δ'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. βρῡχ, σανσ. barh- (βρυχῶμαι), γερμ. brülle, σλαβ. breknati (ἠχῶ), βρῦ'κω καὶ βρῦ'χω (τρίζω τοὺς ὀδόντας, βρυχῶμαι), βρῦχή, βρυγμός, βρυχετὸς (πυρετὸς μετὰ βρυγμοῦ ὀδόντων), βρύχημα, βρυχηθμός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. «Λεόντων βρύχημα, βρυχηθμός, βρυχᾶσθαι» (Πολυδ. Ε'. 86. 88.).

βρύω (ἀναβρύω, γέμω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ Κυνηγ. ε', 12. ψ. Πλάτ. 'Αξίοχ. σ. 371, γ'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. βρῠ-, βλυ-, σανσ. bhur (παφλάζω), βρῠ'ω (κοιν. βρυάζω), βλύω (=λατ. fluo=ῥέω), βρύσεις (μτγ.), βλύζω, βρῦ καὶ βρῦν (Βεκκ. 'Ανέκδ. 31, 9 85, 28. 'Αριστοφ. Νεφ. 1382=ἡ νηπιακὴ κλῆσις τοῦ ὕδατος=κοιν. brou), ἀρχικ. ῥ. Fρε, Fρυ (ῥέω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. Τὸ βρύω ἔχει τὸ υ βραχὺ (Σοφοκλ. 'Ηλ. 422. Οἰδ. Κ. 16. κτλ.).

βυνέω-ῶ (πληρῶ, γεμίζω, καταμύω τοὺς ὀφθαλμούς). Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ ῥημ. ἐπίθετον *παράβυστος*, *ἐν παραβύστῳ* (Δημ. 24, 47)=κρύφα καὶ οὐ φανερῶς (καὶ 'Υπερείδ. ἐν τῷ κατ' 'Αρχ. παρ' 'Αρποκρατ.), *παράβυστον* (ἓν τῶν παρ' 'Αθηναίοις δικαστηρίων, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ια'. 'Αντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικ. περὶ ὅρων παρ' 'Αρποκρατ.), *κλίνη παράβυστος* ('Υπερείδ. παρ' 'Αρποκρ., Φωτί., Σουΐδ. καὶ Πολυδεύκ. Γ', 43).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. βυ-, βύ-ζην καὶ βυ-ζὸν ('Ησύχ. πυκνόν), βυ-έ-ω, βύ-ω, βυ-νέ-ω, ἀκρό-βυ-στος (ἀπερίτμητος μτγ.), ἀκροβυστία (μτγ.), παράβυστος. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ.

βυρσόω (καλύπτω μὲ βύρσαν). 'Απαντᾷ μόνον σπανιώτατα ὁ ἀόρ. *κατεβύρσωσαν* (Θουκ. Ζ', 65).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ βύρσα (=δέρμα), βυρσόω, βυρσο-δέψης. Τὸ καταβυρσόω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

βωμολοχεύομαι (εἰμὶ βωμολόχος, γέλωτα κινῶ, ἀντίθετον τοῦ σεμνύνομαι), ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως ('Ισοκρ. 'Αρεοπαγ. 49. 'Αντιδόσ. 284).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ βωμολόχος (=ὁ λοχῶν περὶ τοὺς βωμοὺς ἐν καιρῷ τῶν θυσιῶν καὶ μετὰ κολακείας προσαιτῶν, κόλαξ, γελωτοποιός, ταπεινός. Βεκκ. 'Ανέκδ. 221, 12. 222, 12), βωμολοχέω (Πολυδεύκ. Γ', 111), βωμολοχεύω ('Ησύχ. καὶ Σουΐδ.), βωμολοχεύομαι, βωμολοχία, βωμολόχευμα (ποιητ.), βωμολοχικὸς (μεταγεν.). Τὸ βωμολοχεύομαι κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει (Νεφ. 969).

Γ

γαμέω-ῶ (τὸ μὲν ἐνεργ. ἐπὶ ἀνδρὸς=νυμφεύομαι, τὸ δὲ μέσον, σημαῖνον τὴν συγκατάθεσιν τῆς γυναικὸς =ἐπιτρέπω ἐμαυτὴν τῷ ἀνδρὶ γῆμαι, λέγεται ἐπὶ γυναικὸς=ὑπανδρεύομαι) (πολλάκ.), παρατ. *ἐγάμουν* (σπαν. 'Ισαῖ. 6, 24. Δημ. 44, 17. 'Υπερείδ. 2, III, 23), μέλλ. συνηρ. *γαμῶ* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἔγημα* (πλειστάκ.) καὶ *ἐπέγημα* (σπαν. 'Ανδοκιδ. 1, 128), παρακ. *γεγάμηκα* (πολλάκ.), ὑπερσ. *ἐγεγαμήκειν* (σπαν. Θουκ. Α', 126) καὶ *γεγαμηκὼς ἦν* (σπαν. 'Ισαῖ 3, 80), εὐκτ. *γεγαμηκὼς εἴην* (σπαν. Δημ. 43, 38). Μέσ. *γαμοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 925, ε'. 'Επιστ. 361, ε'. ψ. Αἰσχίν. 'Επιστ. 10, 3), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. συνηρ. *γαμοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ε', 19. ψ. Αἰσχίν. 'Επιστ. Ι', 3. 4. καὶ ποιητ.), ἀόρ. μέσ. *ἐγημάμην* (ἐνίοτε. Πλάτ. Νόμ. 926, γ'. 'Ισαῖ. 5, 5. Δημ. 30, 15. 17), παρακ. *γεγάμημαι* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Δ', ε', 24. Δημ. 36, 32. ψ. Αἰσχίν. 'Επιστ. Ι', 6), [ὑπερσ. μεταγενεστ.]. 'Ρημ. ἐπιθ. *γαμετὴ* (πολλάκ.). 'Αντὶ τοῦ *γαμῶ* λέγεται καὶ *γάμον ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 776, α'. κτλ).

ΣΗΜ. «Καὶ γαμέτης μὲν ὁ γήμας.., ἡ δὲ νύμφη γαμετὴ. καὶ γεγαμημένη. Γῆμαι δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς λέγεται, γήμασθαι δὲ ἐπὶ τῆς γυναικός, οὐ γαμηθῆναι» (Πολυδ. Γ', 44). 'Ρίζ. γαμ- ἐκ τῆς γαν, γεν (ὅρα γίγνομαι)= gen (gigno, genus), σανσκρ. ῥίζ. gam, gim, γάμος, γαμβρὸς= λατ. gener, genere δὲ=φύω, γαμητέον (Πλούταρχ. Δημητρ. 14). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. "Ορα καὶ Cobet Var. Lect. 77-78.

γανόω-ῶ (ὑαλίζω τι, καθωμιλημένον *γανώνω*). Τὸ ἐνεργητικὸν εἶναι εὔχρηστον παρὰ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς ὡς ἐνεστὼς εἶναι ὁ *γάνυμαι* (ὃν ὅρα), τοῦ δὲ *γανῶ* εὑρίσκεται παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς [*ἐγανώθην* ποιτ.=ἐχάρην. 'Αριστοφ. 'Αχ. 7] μόνον ἡ μετοχ. τοῦ παρακ. *γεγανωμένος* (σπανιώτ. Πλάτ. Πολιτ. 411, α'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. γαF-, γαυ- (γαῦρος,-ιῶ), γά-νος (λαμπρότης), γα-νόω, γά-νυ-μαι, λατ.

gaudeo (ἥδομαι, γαίω), gannio (ἐπὶ κυνῶν ὑπὸ χαρᾶς κολακευόντων τοὺς κυρίους αὐτῶν), (ὅρα ἄ γ α μ α ι), γάνωμα (μτγ.), γάνωσις (μτγ.). Τὸ γά-νος εἶναι μετὰ προσφύματος νος (πρβλ. ἔθ-νο;, ἴχ-νος) ἐκ τῆς ῥίζ. γ α - Τὸ γ α ν ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀνακρέοντι.

γάνυμαι (φαιδρύνομαι, χαίρω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Φαῖδρ. 234, δ'. Ξενοφ. Συμπ. η', 30), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Κακῶς παρά τινων γράφεται διὰ δύο νν (Ὅρα Cobet παρὰ Λογ. Ἑρμ. Κόντ. σ. 277), ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ μέτρου (Ἰλ. Υ, 405. Ν, 493. Ὀδ. Μ, 43. Αἰσχύλ. Εὐμ. 970). Ῥίζ. ὅρα γ α ν ῶ. Τὸ γ ά ν υ μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

γαργαλίζω (δυσάρεστον ἐρεθισμὸν ποιῶ, γαργαλίζω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. σπανίως (Πλάτ. Φίληβ. 47, α'.) καὶ ὁ παθ. *γαργαλίζομαι* (σπαν Πλάτ. Φαῖδρ. 251, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. γ α ρ -, σανσκρ. gar-gar-as (δίνη), λατ. gur-gul-io (λάρυγξ, γαργαρεών) =λιθ. ger-klė, γαρ-γαρ-εών, γαρ-γαρ-ίζω (ἀνακογχυλιάζω), «γ έ ρ-γ ε ρ-ο ς β ρ ό γ χ ο ς» (Ἡσύχ.), λατ. gul-a (λαιμός καὶ ἐν Ἠπείρῳ γ ο ύ λ η καὶ ἀ ν α-γ ο υ λ ι ά ζ ω=ναυτιῶ) =σανσ. gala-ṣ =γερμ. gur-gel, gur-geln (γαργαρίζειν). Ἐνταῦθα καὶ γ α ρ γ α λ ί ζ ω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

γαυριάω-ῶ (καμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι) ὡς ἴσον μὲ μέσον. Μόνον ὁ ἐνεστὼς *γαυριῶ* σπαν. (Δημ. 18, 244) καὶ μέσ. *γαυριῶμαι* (ἐπὶ ἵππου καμαρωτὰ περιπατοῦντος. Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 16) ἐν τῇ μετοχῇ *γαυριώμενος* (μόνον).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἄ γ α μ α ι, ῥημ. παράγ. γαυρίαμα (μεταγεν.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

γαυροῦμαι (φουσκώνω, ὑπερηφανεύομαι). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς *γαυροῦνται* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. β', 15) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ***ἐπιγαυρωθείς*** (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', δ', 30), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Ὅρα ἄ γ α μ α ι, γαύρωμα (ποιητ.). Παρὰ μεταγενεστ. ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι χρόνοι καὶ ἐνεργ. (Πλουτ. Ἠθ. σ. 78. Δίων Κάσ. ΝΕ', 6. ΝϚ', 3). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἠλ. 322. Ὀρ. 1532).

γεγωνίσκω (φωνάζω μεγαλοφώνως). Μόνον ἡ μετοχὴ *γεγωνίσκων* (σπαν. Θουκ. Ζ', 76), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. γ ο -, β ο - (βοάω, γοάω, γόος), γε-γων-έω (πρβλ. φάω, φωνέω), γεγωναὶ = ὁμιλίαι (Ἡσύχ.), γεγώνησις (μτγ.). Τὸ γ ε γ ω ν ί σ κ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

γεγωνῶ (=φωνάζω μεγαλοφώνως). Εὑρίσκεται μόνον ἡ προστακτ. *γεγωνείτω* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ', 24) καὶ τὸ ἀπαρεμ. *γεγωνεῖν* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 44. Πλάτ. Ἱππ. Μ.292, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μτγ.

ΣΗΜ. «Γ ε γ ω ν ε ῖ ν κ α ὶ γ ε γ ω ν ί σ κ ε ι ν Ἀ τ τ ι κ ο ί, β ο ᾶ ν κ α ὶ κ ρ ά ζ ε ι ν Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρ. σ. 194. Βekk. Ἀνέκδ. 230, 33). ὅρ. γ ε γ ω ν ί σ κ ω. Τὸ γ ε γ ω ν ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ· ῥημ. ἐπίθ. γεγωνητέον (Πίνδ. Ὀλ. β', 6).

[γείνομαι] (= γεννῶμαι). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τοῦ μέσ. ἀόρ. [ἐγεινάμην (= ἐγέννησα)] οἱ *γεινάμενοι* (= οἱ γονεῖς. Ξενοφ. Ἀπολ. § 20) καὶ

ἡ *γειναμένη* (= ἡ μήτηρ. Ξενοφ. Ἀπομν. Α', δ', 7).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γ ε ν-, [γέν-jομαι] γείνομαι =λατ. gigno, σανσκρ. ga-gan-mi (ὅρα γ ί γ ν ο μ α ι). Τὸ γ ε ί ν ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

γειτνιάω (= γειτονεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Δημ. 55, 3. 23), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα γ ε ι τ ο ν ε ύ ω. Τὸ γ ε ι τ ν ι ά ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

γειτονεύω (εἰμὶ γείτων). Σπανίως ὁ ἐνεστὼς μόνον (Ξενοφ. Πόρ. α', 8).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γ ῆ, γα-ῖ-α, γύα (ἴσως ἐκ τοῦ γFά-α)= χωράφιον, γη-ί-της (ἀγρότης), γείτ-ων (πρβλ. μεσό-γεια, λειτουργῶ καὶ ληϊτουργῶ), γή-ι-νος, σανσκρ. gaûs (ῥ. gâ)=γῆ. Ἀρχ. ῥίζ. ga (ἰέναι) ἢ ga (=γεννᾶν), γείτων, γειτονία (οὐχὶ γειτονεία), γειτόνημα (Ἀττ.), γειτόνησις (μτγ.), γειτνιῶ, γειτνιάζω (μτγ.), γειτνίασις (μτγ.). Τὸ γειτονεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

γειτονέω-ῶ (εἰμὶ γείτων τινί). Μόνον ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Νόμ. 842, ε'.) καὶ παρατ. ***ἐγειτόνουν*** (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 271, α'.).

ΣΗΜ. Ὅρα γ ε ι τ ο ν ε ύ ω. Τὸ γ ε ι τ ο ν έ ω - ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, ῥημ. παρ. γειτόνημα (Πλάτ. Νόμ. 705, α'.), γειτόνησις (μτγ.).

γελασείω (=ἐπιθυμῶ νὰ γελάσω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Φαιδ. 64 β'.).

ΣΗΜ. Ὅρα γ ε λ ῶ. Τὸ γ ε λ α σ ε ί ω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

γελάω-ῶ (πλειστάκ. καὶ κατα-, δια-, ἐκ-, προς-, ἐπεγ-), παρατ. *ἐγέλων* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, ὑπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *γελἄσομαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-), ἀόρ. *ἐγέλἄσα* (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἐπ-, ἀν-, ἐξ-). Παθ. *καταγελῶμαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἐγελάσθην* (σπαν. Δημ. Ὀλ. Β', 19) συνηθέστερ. δὲ *κατεγελάσθην*. Τὰ λοιπὰ εἶναι μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *καταγέλαστος* (πλειστάκ.) καὶ *ὑπερκαταγέλαστος* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 192).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γ α λ- (=λαμπρόν, εὔθυμον εἶναι), γάλ-α, γελ-ῶ, γελεῖν (λάμπειν, ἀνθεῖν. Ἡσύχ.), γαλ-ή-νη, λατ. gel-u (χιών), σανσκρ. g'alam (ὕδωρ), γελαστός (ποιητ.), γελαστικός. Παρὰ μεταγενεστέροις καὶ μέλλ. ἐνεργ. γ ε λ ά σ ω (Ἀθήν. ΙΔ', § 2. Λουκ. Ϛ', 21), τὸ δὲ ἁπλοῦν γ ε λ ῶ μ α ι εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον (Αἰσχύλ. Εὐμ. 789. Ἀθήν. Ζ', § 34 κτλ.). Τὸ γ ε λ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

γελωτοποιῶ (προξενῶ γέλωτα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (ἐνίοτε· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', θ', 9. Συμπ. γ', 11. Πλάτ. Συμπ. 189, α'. Πολιτ. 606 γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ κατὰ περίφρασιν δὲ τοῦ «*γέλωτα ποιῶ*» (Πλάτ. Χαρμ. 155, β', κτλ.) ἢ «*παρέχω*» Πλάτ. Γοργ. 474, α'., κτλ.).

ΣΗΜ. Ὁ Πολυδεύκης (Θ, 148) ἀποδοκιμάζει τὸ γ ε λ ω τ ο π ο ι ε ῖ ν ὡς μεταβ. λέγων τάδε· «φαυλίζειν, τωθάζειν, γέλωτα τίθεσθαι· σκληρότεροι γὰρ τὸ γ ε λ ω τ ο π ο ι ε ῖ ν καὶ εὐτελέστερον τὸ γ ε λ ο ι ά ζ ε ι ν καὶ φορτικώτερον τὸ γ λ ο ι ά ζ ε ι ν καὶ ποιητικώτερον τὸ σ ι λ λ α ί ν ε ι ν καὶ σ ι λ λ ο ῦ ν καὶ δ ι α σ ι λ λ ο ῦ ν» (Πρβλ. καὶ Ϛ', 200. Ζ', 190). Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ γελωτοποιός, γελωτοποιία, γ ε λ ω τ ο π ο ι ῶ (πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι), γελωτοποιικῶς (μτγ. ὅπερ ὁ Πολυδεύκης νομίζει βιαιότερον. Θ, 149).

γέμω (εἰμὶ γεμάτος). Μόνον κατ' ἐνεστῶτα (πλειστάκις) καὶ παρατ.

ἔγεμον (σπαν. Ἰσοκρ. 7, 51. Πλάτ. Κριτί. 117, ε'. καὶ Φαῖδρ. 275, γ' (εὐκτ.).).

ΣΗΜ. Ὅρα γεμίζω Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

γεμίζω. Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐγέμισα* (ἐνίοτε· Θουκ. Ζ'. 53. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', β',25. Ζ', β',23. Ἰσοκρ. 17, 4. Δημ. 34, 36). Μέσ. ἐν. *γεμίζομαι* (σπαν. Δημ. 20, 31), ἀόρ. παθ. *ὑπερεγεμίσθην* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. δ', 39), παρακ. παθ. *γεγεμισμένος* (σπαν. Δημ. πρὸς Φορμίων. 10, σ. 910), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. γεμ-, γομ-, γέμ-ω, γεμ-ίζω, γόμ-ος, γομόω, τὸ δὲ λατ. gĕmo=στενάζω, gem-i-tus (στεναγμός), in-gĕm-o καὶ in-gem-i-sco (ἐπιστενάζω), gumia (λαίμαργος). Τὸ γεμίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

γενεαλογῶ (ἀπαριθμῶ τὴν γενεάν τινος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Θεαίτ. 155, δ'. Τίμ. 22, β'. Ξενοφ. Συμπ. δ', 51. Ἰσοκ. 15, 180. Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. V, 6), ἀορ. *γενεαλογήσας* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 365, ε'.) καὶ ἀορ. παθ. τὰ *γενεαλογηθέντα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. σ. 23, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα καὶ παρ' Ἡροδότῳ εὔχρηστα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ γενεαλόγος (μτγ.), ὅπερ παρὰ τὸ γενεὰ [=γενεσ-ιὰ] καὶ λέγω, εἶναι δὲ τὸ ῥῆμα παρ' Ἡροδότῳ κατὰ πρῶτον εὔχρηστον (Γ', 75), παρ' ᾧ καὶ ἀορ. ἐνεργ.(Β', 143) καὶ παθ. παρακ. (Ϛ',54).

γενειάζω. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ σπανίως μόνον ὁ ἐνεστὼς *ὑπογενειάζω* τινὰ (=παρακαλῶ ἁπτόμενος τοῦ γενείου. Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. 61. Ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 312, 6).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γεν-, γένυς = λατ. gĕna, γεν-ε-ι-άω, -άσκω, γενειάζω, γένειον, γενειάς, γενειάτης ἢ γενειήτης, γαν-. γνα-, γνά-θ-ος, γναθ-μός, σανσ. han-us (γνάθος, σιαγών). Οἱ Ἕλληνες συνήθιζον πολλάκις παρακαλοῦντες νὰ ἅπτωνται τοῦ γενείου τοῦ παρακαλουμένου (Ἰλ. Κ, 454. Ὀδ. Τ, 473. κτλ.). Τὸ ὑπογενειάζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

γενειάσκω (ἄρχομαι νὰ γενειῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Παιδ. Δ', Ϛ', 5. Πλάτ. Συμπ. 181 δ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα γενειάζω Τὸ γενειάσκω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

γενειάω-ῶ (ἔχω γένειον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', ϛ', 28. Πλάτ. Πολιτικ. 270, ε'.)

ΣΗΜ. Ὅρα γενειάζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

γεννάω-ῶ (πλειστάκις), παρατ. *ἐγέννων* (ἐνίοτε), μέλλ. *γεννήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐγέννησα* (πλειστ. καὶ ἀπ- [ψ. Δημάδ. 15], συν-), παρακ. [*γεγέννηκα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 889, γ', δ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *γεννῶμαι* (πλειστ.), παρατ. *ἐγεννώμην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 271, α'.), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *γεννήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 461, α'., ὁ δὲ *γεννηθήσομαι* μεταγενέστ.), ἀόρ. μέσ. *ἐγεννησάμην* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἐγεννήθην* (πλειστάκις), παρακ. *γεγέννημαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 410, γ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ ἐπίθ. *γεννητός* (πολλ.), *ἀγέννητος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 52, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γεν-, λατ. gen, σανσκρ. g'an, γένος, γέν-εσις, γυνή, δωρ. βανὰ (β=γ), γείνομαι [=γέν-jομαι], γέννα, γεννάω = λατ. gigno= σανσ. g'a-g'an-mi, g'â-jê δὲ=γενῶμαι, gan-as (=ὄν), gan-us (γένος), g'an-i-ta (γεννήτωρ), g'an-i-tri (γενέτειρα), g'â-tis (γέννησις), γεννῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ), ῥημ. παράγ. γέννημα, γέννησις, γεννήτης. «Γεννῆσαι, ἐπὶ τοῦ τεκεῖν τὴν γυναῖκα» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 87, 11). «Τὸ μὲν γεννῆσαι ἐπὶ τοῦ πατρός, τὸ δὲ τεκεῖν ἐπὶ τῆς μητρὸς» (Λεξικ. Vindobon. σ. 314, 13). Ὅρα φιτύω.

γεραίρω (τιμῶ, βραβεύω) (ἐνίοτε· καὶ ἐπι-), παρατ. *ἐγέραιρον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', α', 39. καὶ ποιητ. πρβλ. καὶ ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίν. 3, 190), μέλλ. *γεραρῶ* [ὅρκ. γεραρῶν παρὰ Δημ. κατὰ Νεαίρ. § 78, σ. 1371]. Παθ. *γεραίρομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 468, δ'. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 4), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν

ΣΗΜ. Ῥίζ. γερ- (γέρων, γερήνιος Νέστωρ), γερ-ἀρός, γέρας, γεραίρω [=γεράρ-jω]. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

γεύω (ἑστιῶ τινα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 634, α'.). Μέσ. *γεύομαι* (πλειστάκις· καὶ ἀπο-), [παρατ. μεταγενέστερος], μέλ. μέσ. *γεύσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 592, α'.), ἀόρ. μέσ. *ἐγευσάμην* (πλειστάκις· καὶ ἀπ-), παρακ. *γέγευμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 582, γ'. Νόμ. 762, ε'. Δείναρχ. κατ' Ἀριστογείτ. § 3), ὑπερσ. *ἐγέγευντο* (σπαν. Θουκ. Β', 70). Ῥημ. ἐπίθ. *γευστέον* (Πλάτ. Πολιτ. 537, α'.) καὶ ἄγευστος (Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 23. Πλάτ. Πολ. 576. α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γευ- (ἀντὶ γευσ-), γεύω, γεύομαι=λατ. gus-to, σανσκρ. gush-ê (εὐχαριστοῦμαι), gush-tis (εὔνοια), gosh-as (εὐχαρίστησις), λατ. gus-tus, gus-tum (γεῦμα), γευστός (μτγ.), γεῦμα (ποιητ. καὶ μτγ.), γεῦσις (μτγ.). Τὸ γεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

γεφυρόω-ῶ (συνδέω δύο τινὰ διὰ γεφύρας). Μόνον ὁ ἀόρ. ἀπαντᾷ *ἐγεφύρωσα* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 115, γ'.), τὰ δὲ ἄλλα παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις

ΣΗΜ. Ῥίζ. γαμφ-, γαμφ-ή (σιαγών, ῥύγχος), γόμφος, -ίος (κοιν. γόφος, ὀδοντοῦρα), σανσ. g'ambhas (ὀδούς, στόμα), jambhjas (τομεὺς ὀδούς). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ γέφυρα, Γόμφοι, γεφυρόω (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), γεφύρωσις (μτγ.), γεφυρίζω (μτγ.) = βάλλω σκώμματα ἀπὸ γεφύρας, σκώπτω, ὅθεν καὶ γεφυρισμός (μτγ.), γεφυριστής (μτγ.).

γεωμετρέω-ῶ (εἰμὶ γεωμέτρης ἢ μετρῶ τι γεωμετρικῶς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξενοφ Συμπόσ. Ϛ', 8. Πλάτ. Θεαίτ. 162 ε'. 173, ε'. Μέν. 85, ε'. Ἐπιστ. 319, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Γεωμέτρης, γεωμετρῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ), γεωμετρία.

γεωργῶ (ἐργάζομαι τὴν γῆν, καλλιεργῶ) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐγεώργουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *γεωργήσω* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ε', 15. ΙϚ', 2), ἀόρ. *ἐγεώργησα* (σπαν. Λυσί. 7, 10), παθ. *γεωργοῦμαι* (CIA. τόμ. Β', 563), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Γεωργός, γεωργία, γεωργῶ, γεώργημα, γεωργήσιμος (μτγ.). Τὸ γεωργῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

[**γήθω**] (=χαίρω, εὐφραίνομαι). Μόνον ὁ παρακείμενος *γέγηθα* (Πλάτ. Φαίδ 85, α'. Φαῖδρ. 251, δ'. 258, β'. Νόμ. 671, β'. 931, δ', Δημ. 18, 291.

323), τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *χαίρω*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἄ γ α μ α ι, παράγ. ῥημ. γηθοσύνη (ποιητ.), γηθόσυνος (ποιητ. καὶ μτγ.), γηθοσύνως (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

γηράσκω (ἐνίοτε καὶ συγ-, κατα-) καὶ σπανίως *γηράω-ῶ* κατ' ἀπαρέμφατον *γηρᾶν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', α', 15), ***καταγηρᾶν*** (σπαν. Ἰσαῖ. 2, 22) καὶ ***καταγηρῶν*** (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 112, γ'.), | παρατ. μεταγενέστερος], μέλλ. *γηράσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 393, ε'. 536, δ'. καὶ (κατα-) Πλάτ. Νόμ. 949, γ'.) καὶ *ἐγγηράσομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 18. *καταγηράσομαι* δὲ παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 1308), ἀόρ. *ἐγήρασα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. σ. 958, δ'.) καὶ ***κατεγήρασα*** (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 202, δ'. Συμπ. 216, α'. καὶ (συγκατ-) Ἰσαῖ. 2, 7), ἀπαρ. [1] *γηρᾶναι* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ιβ', 8. πρβλ. Πολυδ. Β', 14), παρακ. *καταγεγήρακα* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἑλέν. 1), *ἐγκαταγεγήρακα* (σπαν. Δείναρχ. κατ' Ἀριστογείτ. 3), ***παραγεγήρακα*** (σπαν. Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. 251), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀγήρατος* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γ ε ρ -, γέρ-ων, γραῦς (ἀντὶ γερ-αϜίς θηλ. τοῦ γερ-αϜός, γραῦ ις), γῆρ-ας, γηράσκω, γηρά-ω, γερα-ιός, γηραλέος, γεράνδρυον (παλαιὸν δένδρον), γερήνιος (ἐπώνυμον τοῦ Νέστορος = γέρων), Γραικός, σανσ. g'aran (γέρων), g'ar-anas (γέρων, φθαρτός). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Γ η ρ ᾶ ν α ι κ α ὶ κ α τ α γ η ρ ᾶ ν α ι Ἀ τ τ ι κ ο ί, γ η ρ ᾶ σ α ι κ α ὶ κ α τ α γ η ρ ᾶ σ α ι Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Β', 14).

γηροτροφῶ (τρέφω ἐν τῷ γήρατι, γηροκομῶ). Μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Πλάτ. Μενέξ. 248, δ'. Ἰσαῖ. 1, 39. Δημ. 24. 203) καὶ μέλλ. *γηροτροφήσω* (σπαν. Πλάτ. Μενέξ. 248, ε'. Ἰσαῖ. 2, 10). Παθ. *γηροτροφοῦμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 14, 48), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *γηροτροφήσομαι* (σπαν. ψ. Δημ. Ἐπιταφ. 32), ἀόρ. παθ. *ἐγηροτροφήθην* (σπαν. Λυσί. κατ' Ἀγοράτ. 45. Λυκοῦργ. Λεωκρ. § 144), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Γηροτρόφος, γηροτροφῶ. Πρβλ. Πολυδ. Β', 13—14). Τὸ γ η ρ ο τ ρ ο φ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

γέγνομαι (πλειστάκ. καὶ συγ-, προς-, ἀπο-), ἀποθ. οὐδέτερ. καὶ ἐνίοτε παθητ., παρατ. *ἐγιγνόμην* (πλειστ. καὶ περι-, δι-, παρ-, ἐπ-), μέλ. μέσ. *γενήσομαι* (πλειστ. καὶ περι-, παρα-, επι-, ἐγ-, προσ-, συγ-), ἀόρ. μέσ. *ἐγενόμην* (πλειστ. καὶ σῦν-, δι-, ἐπ-, παρ-, ἐν-), ὅςτις κεῖται ἐνίοτε καὶ ὡς παθητ. (Θουκ. Δ', 74. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', α', 30. Παιδ. Β', α', 13. Κυνηγ. ε', 29. Λυσί. 13, 42), παρακ. *γέγονα* (πλειστάκ. καὶ ὡς παθητ.) καὶ *γεγονὼς εἰμί* (Ἰσαῖ. 11, 8), καὶ *γεγένημαι* (πλειστάκ. καὶ ὡς παθ. καὶ συγ-, περι-, παρα-, δια-, ἐγ-, προ-, ἐπι-, προς-), ὑπερσ. *ἐγεγόνειν* (πλειστάκ. καὶ προ-), καὶ *γεγονὼς ἦν* (ἐνίοτε) καὶ ἀναυξήτ. *γεγόνειν* (Πλάτ. Παρμ. 141, ε'., ὅπερ γραπτέον «*ἐγεγόνειν*»), ***παραγεγόνει*** (Πλάτ. Συμπ. 183, β'.,

(1) Ἐξ ἀόρ. β' *ἐγήραν* (σῳζομένου παρ' Ὁμήρῳ. Ἰλ. Η, 148. Ρ, 197) κατὰ τὸ *ἀπέδραν*. Ὅρα Cobet Mnemos. 1876, σ. 283.

ὅπερ γραπτέον «*παρεγεγόνει*») καὶ *ἐγεγενήμην* (πλειστάκ. καὶ παθ. καὶ ἐπ-) καὶ ἀναυξ. *γεγενήμην* (Θουκ. Ε', 14., ὅπερ γραπτέον «*ἐγεγενήμην*») καὶ *συγγεγενημένος ἦν* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 97), ἡ ὑποτ. *γεγονὼς ὦ* (πολλ.), εὐκτ. *γεγονὼς εἴην* (πολλάκ. καὶ ἐγ-), μετ' ὀλ. μέλλ. *γεγονὼς ἔσομαι* (Πλάτ. Θεαίτ. 208, ε'.) καὶ *γεγενημένος ἔσομαι* (Ἰσοκρ. 6, 10). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀγένητος* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γ ε ν-, γν- [γι-γέν-ομαι] γί-γν-ο-μαι, νεο-γν-ός. ὅρα γ ε ν ν ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ δὲ γ ί ν ο μ α ι ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 290 π. Χ. καὶ ἑξῆς, ὡς φαίνεται ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν.

γιγνώσκω (γνωρίζω, φρονῶ, κρίνω) (πλειστ. καὶ ἀνα-, δια-, μετα-, παρανα-, κατα-, συγ-, προ-, προκατα-), παρατ. *ἐγίγνωσκον* (πλειστ. καὶ συν-, ἐπ-, ἀν-, δι-, μετ-, ἀπ-), μέλλ μέσ. ὡς ἐνεργ. *γνώσομαι* (πλειςτ. καὶ ἀνα-, κατα-, δια-, ἀπο-, προκατα-, προςκατα-), ἀόρ. β'. *ἔγνων* (πλειστ. καὶ κατ-, ἀπ-, ἀν-, μετ-, συν-, δι-, ἐπ-, παρ-, διαν-, προςαν-, παραν-, προδι-, ὑπαν-), παρακ. *ἔγνωκα* (πλειςτ. καὶ δι-, ἀπ-, ἀν-, κατ-, ἐπ-, προκατ-), ὑποτ. *ἐγνωκὼς ὦ* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ἐγνώκειν* (ἐνίοτε) καὶ *ἐγνωκὼς ἦν* (σπαν. Λυσί. 13, 36. Δημ. 1, 7. καὶ (δι-) Ἰσο. 7, 26), εὐκτ. *ἐγνωκὼς εἴην* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. η', 34), μετ' ὀλ. μέλ. *ἐγνωκὼς ἔσομαι* (Δημ. 1, 14. 4, 50). Παθ. *γιγνώσκομαι* (πλειστ. καὶ δια-, ἀνα-, ἐπανα-, παρανα-), παρατ. *ἐγιγνωσκόμην* (σπαν. Ἀντιφῶν 2, α', 4. 5, 86. Ξεν. Ἀνάβ. Γ', γ', 4. καὶ ἀν-, κατ-), μέλ. παθ. *γνωσθήσομαι* (ἐνίοτε καὶ ἀνα-), ἀόρ. παθ. *ἐγνώσθην* (πλειςτ. καὶ κατ-, ἀν-, ἀπ-, διαν-, μεταν-, προςκατ-), παρακ. *ἔγνωσμαι* (πλειστ. καὶ δι-, ἀν-, προ-, κατ-), ὑπερσ. ***ἀνεγνώσμην*** (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 233), ***διεγνώσμην*** (σπαν. Θουκ. Α', 118), ***κατεγνώσμην*** (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 70. Ἀνδοκίδ. 1, 52). Ῥημ. ἐπίθ. *γνωστός* (πολλάκ.), ***ἄγνωστος*** (πολλάκ.), ***εὔγνωστος*** (ἐνίοτε), ***δύςγνωστος*** (Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 147, γ'.), *γνωστέος* καὶ *γνωστέον* (Πλάτ. Πολ. 396, α'. Νόμ. 966, α'.), *συγγνωστέος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 236, α'.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν *γιγνώσκω ἐμαυτόν* (Ξεν. Ἀπ. Δ', β', 24. 25. 30. κτλ.), ***καταγιγνώσκω ἐμαυτοῦ*** (Λυσί. 20, 6. Ἰσοκρ. 3, 3. κτλ.), *προκαταγιγνώσκω ἐμαυτοῦ* (Λυσί. 20, 21. κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *γιγνώσκω* εἶναι εὔχρηστος καὶ περίφρασις *τῆς αὐτῆς εἰμι γνώμης* (Θουκ. Α', 113), τὴν *αὐτὴν γνώμην ἔχω* (= ταὐτὰ γιγνώσκω. Ἰσοκρ. 8, 72. 9, 57. κτλ.) καὶ *τῆς αὐτῆς γνώμης ἔχομαι* (Θουκ. Α', 140, κτλ.). ***διαγνώμας ποιοῦμαι*** (Θουκ. Γ', 67) καὶ ***διάγνωσιν ποιοῦμαι*** (Θουκ. Α', 50) = διαγιγνώσκω, καὶ ὡς παθ. *ἔχω τὴν διάγνωσιν* (ὡς «*τὸ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχίστην ἔχει τὴν διάγνωσιν*» = διαγιγνώσκεται. Ἰσοκρ. 1, 34). Τὸ δὲ *γνώμην ἔχω ποιεῖν τι* (Θουκ. Γ', 92) καὶ *γνώμην ποιοῦμαι ποιῆσαί τι* (Θουκ. Α', 128) καὶ *γνώμας ποιοῦμαι περί τινος* (Θουκ. Γ', 36) = ἀποφασίζω, κρίνω, ἣν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ *γιγνώσκω*, ὡς *ἔγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀστυάγει* (Ἡρόδ. Α', 74. πρβλ. καὶ Θ', 71).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γνο-, λατ. gno-sco ἢ no-sco, σανσκρ. g'an-âmi, γι-γνώ-σκω, γνω-τός, (ποιητ.), γνωστός, γνωστὴρ (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', 6', 39), ἀ-γνο-ῶ, ἀμφιγνοῶ, γνωρίζω, γνῶ-σις, γνώ-μη. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ γινώσκω ἄρχεται ἀπὸ τοῦ β' πρὸ Χρ. αἰῶνος, ὡς φαίνεται ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν, ἔγλυμμαι, ἐνέγλυμμαι κτλ. εἶναι δόκιμον, μεταγενέστερον δὲ τὸ γέγλυμμαι κτλ. (ὅρα Cobet Nov. Lect. σ. 161. Κόντ. Σωκράτ. Τέμ. Α', σ. 130 — 131).

γλίχομαι (ἐπιθυμῶ), ἀποθ. Μόνον κατ' ἐνεστῶτα (πλειστ.) καὶ παρατ. *ἐγλιχόμην* (σπαν. Θουκ. Η', 15. Δημ. 5, 22).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γλιτ-, γλίσ-χρος (=γλίτ-χρος, πρβλ. αἰσ-χρὸς=αἰδ-χρός), λατ. glis (ῥίζ. glit =κολλητικὴ γῆ)=λιθ. glitus, «γλιττὸν γλοιόν» (Ἡσύχ.), γλί-χο-μαι (=γλίθ-σκομαι, πρβλ. ἔρ-χομαι = ἔρ-σκομαι), σανσ. gardh (ἄπληστος), σλαβ. zlideti (θέλειν). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, ἐμφαίνει δὲ τὸ γλίχομαι μεμπτήν τινα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιθυμίαν (πρβλ. γλίσχρος).

γλυκαίνω (ποιῶ τι γλυκύ). Μεταγενέστερον, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δὲ πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἐνεστὼς *γλυκαίνεσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ, 19).

ΣΗΜ. Ῥίζ. γλυκ-, γλυκὺς=λατ. dulc-is (ἀντὶ gulc-is), σανσ. gul-jam, γλυκ-αίνω =λατ. dulc-esco, γλεῦκ-ος, ἀγλευκ-ής, ῥημ. παράγ. γλυκασμός (μτγ.). Τὸ γλυκαίνω κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει.

γλύφω (σκαλίζω, κοιλαίνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 368, γ'.) καὶ ὁ παθ. παρακ. *ἐγλυμμένος* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 216 δ'., ἔνθα ὅμως γράφεται καὶ «*γεγλυμμένος*»), *ἐξεγλυμμένος* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 616, δ'.), [*ἐγγεγλυμμένος* δὲ παρὰ ψ. Πλάτ. Ἐρυξ. 400, 6'.].

ΣΗΜ. Ὁ Cobet διατείνεται ὅτι μόνον τὸ ἔγλυμμαι, ἐνέγλυμμαι κτλ. εἶναι δόκιμον, μεταγενέστερον δὲ τὸ γέγλυμμαι κτλ. (ὅρα Cobet Nov. Lect. σ. 161. Κόντ. Σωκράτ. Τέμ. Α', σ. 130 — 131). Ῥίζ. γλαφ-, γλυφ-, λατ. glûb-o, γλάφω καὶ γλύφω (=κοιλαίνω), glab-ro (ψιλῶ), glab-er (φαλακρός, λεῖος), glab-rio, glabresco, glabrare (ψιλός εἰμι, ψιλὸν ποιῶ), διαγλάψας (= διαγλύψας. Ἡσυχ.), γλάφυ, γλαφυρός, glûma (=λέπος), δακτυλιογλύφος, -ία, γλυπτός, γλύπτης. Συγγενὲς εἶναι καὶ scalp-o καὶ sculpo. Ἐνταῦθα καὶ τὸ κέλυφος. Τὸ γλύφω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ εὕρηται μόνον τὸ γλύφανος (ὁ) καὶ γλυφίς.

γνωματεύω (διαγινώσκω, διακρίνω). Σπανίως μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Πολ. 516, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ γνῶμα, -ατος (ποιητ.), γνωματεύω, γνωμάτευμα (μτγ.). Τὸ γνωματεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

γνωρίζω (πολλάκις· καὶ ἀνα-, ἐπι-), παρατ. σπανίως *ἐγνώριζον* (Δημ. 35, 6), μέλλ. *γνωριῶ* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 54), ἀόρ. ἐγνώρισα (πολλάκ. καὶ ἀν-), παρακ. *ἐγνωρικὼς* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 262, 6'., φέρεται ὅμως καὶ γραφὴ «*ἐγνωκὼς*»), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *γνωρίζομαι* (σπαν. Δημ. 60, 7), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. *γνωρισθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἐπινομ. 977, ε'.), ἀόρ. παθ. *ἐγνωρίσθην* (σπαν. Θουκ. Ε', 103. Ἰσοκρ. 20, 14), παρακ. *ἐγνώρισμαι* (σπαν. Δημ. 35, 7), ὑπερσ. *ἐγνωρίσμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 428, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα γιγνώσκω. Ῥημ. παράγ. γνώρισις, γνώρισμα (μτγ.), γνωρισμός (μτγ.), γνωριστής, γνωριστέον (μτγ.), ἀγνώριστος (μτγ.). Τὸ γνωρίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

γνωσιμαχῶ (μάχομαι τῇ προτέρᾳ γνώμῃ, μετανοῶ). Εὕρηται μόνον κατ' ἀόριστον *γνωσιμαχήσας* (ἅπαξ· Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιπ. 7), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ, ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Ἡροδότῳ (Γ', 25). Πρβλ. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 33, 15. 228, 27. «Γνωσιμαχῆσαι Ἀττικοί, μετανοῆσαι Ἕλληνες (Μοῖρις).

γοητεύω (ἀπατῶ, κολακεύω, κτλ.). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις) καὶ *καταγοητεύω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', α', 40) καὶ ἀόρ. *ἐξεγοήτευσα* (σπαν. Γοργί. Ἑλέν. 14). Παθ. *γοητεύομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 412, ε'.), ἀόρ. *ἐγοητεύθην* (ἐνίοτε· Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ζ', 9. Πλάτ. Πολ. 413, α', γ'. Δημ. 19, 102), παρακ. *γεγοήτευμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ 81, 6), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *δυςγοήτευτος* (Πλάτ. Πολ. 413, ε'.).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ γόης γόητος, γοητεύω, γοητεία, γοήτευμα. Ὅρα βοῶ. Τὸ γοητεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

γοργοῦμαι (γοργὸς γίνομαι), ἀποθ. ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς ἅπαξ κατὰ μετοχὴν *γοργούμενος* (Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 4).

ΣΗΜ. Τὸ γοργὸς = λατ. torvus, γοργοῦμαι (λέγεται ἐπὶ ἵππου, ὅστις θέων παρὰ θήλειαν «αἴρει τὸν αὐχένα, κυρτοῖ τὴν κεφαλὴν γοργούμενος» (Ξεν. ἔνθ. ἀνωτ.)=«αἴρει τὸν αὐχένα καὶ κυδροῦται καὶ σοβαρός ἐστιν ἐν τῷ δρόμῳ» (Πολυδ. Α', 218). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

γοάω-ῶ (θρηνῶ, ὀδύρομαι). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ ὁ μέσ. ἐνεστὼς κατὰ μετοχὴν ἅπαξ *γοώμενος* (Ξενοφ. Παιδ. Δ', Ϛ', 9).

ΣΗΜ. Τὸ γοῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα βοῶ.

γραμματεύω (εἰμὶ γραμματεὺς τῆς βουλῆς). Ἀπαντᾷ κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Δημ. 18, 261. 24, 42. 49, 7) καὶ *ὑπογραμματεύω* (σπαν. Δημ. 19, 70. 200. 249), παρατ. *ἐγραμμμάτευον* (ἐνίοτε· Θουκ. Δ', 118. Ἀνδοκ. 1, 96. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 2. Δημ. 18, 265. 58, 8) καὶ *ὑπεγραμμάτευον* (σπαν. Ἀντιφῶν 6, 49), ἀόρ. *ἐγραμμάτευσα* (C. I. A. τ. Β', 540) καὶ *ὑπεγραμμάτευσα* (σπαν. Λυσί. 30, 29) καὶ παρακ. *γεγραμμάτευκα* (σπαν. Δημ. 19, 314), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Γράμμα, γραμματεύς, γραμματεύω, γραμματεία (μτγ.). Ὅρα γράφω. Τὸ γραμματεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

γράφω (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, ἀνα-, συγ-, μετα-, δια-, ὑπο-, παρα-, προ-, ἐγ-, προςπαρα-, προςαπο-), παρατ. *ἔγραφον* (πολλάκ. καὶ μετ-, ἐν-, ἀπ-), μέλλ. *γράψω* (πολλάκ. καὶ συγ-, ἐγ-, ὑπο-, ἀπο-, προςπαρα-), ἀόρ. *ἔγραψα* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἀν-, ὑπ-, ἐπ-, παρ-, ἐν-, δι-, περι-, μετ-, προς-, ἀντεπ-), παρακ. *γέγραφα* (πλειστ. καὶ προς-, ἐγ-, ἀπο-, συν-, ὑπο- [Ἀττ. ἐπιγρ.], ἀντεπ-), ὑπερσ. *ἐγεγράφειν* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 68. Δημ. 18, 79) καὶ *γεγραφὼς ἦν* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 109. Ἰσοκρ. 12, 232). Μέσ. καὶ παθ. *γράφομαι* (πολλάκ. καὶ ἀπο-, ἐπι-,

συγ-, ἐκ-, ἐγ-, παρα-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐγραφόμην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, ἐπ-, παρ-), μέλ. μέσ. *γράψομαι* (σπαν. Δημ. 19, 209 23, 94. καὶ (ἀπο-) Πλάτ. Χαρμ. 156, α'.), μέλλ. παθ. *γραφήσομαι* (σπαν. ἁπλοῦς· Πλάτ. Φαῖδρ. 271, β'., συνήθως δὲ ἐγ-, ἀνα-, ἀπο-, ἀντεγ-), ἀόρ. μέσ. *ἐγραψάμην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἐπ-, εἰς-, παρ-, συν-, μετ-, προς-, ἐξ-, δι-, ὑπ-, ἀν-, ἀντ-), ἀόρ. παθ. *ἐγράφην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, μετ-, ἀπ-, ἐξ-, ἐν-, προς-, δι-, προ-, συναν-, προαν-, παρεν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *γέγραμμαι* (πλειστάκ. καὶ παρα-, ἐγ-, ἐπι-, ἀνα-, ἀπο-, ἀντι-, συγ-, προς-), ὑπερσ. παθ. *ἐγεγράμμην* (πολλάκ. καὶ ἐπ-, ἀπ-, ἐν-, περι-, προς-) καὶ *ἦν γεγραμμένος* (ἐνίοτε· καὶ ὡς μέσ. ἐγ-), μετ' ὀλ. μέλλ. *ἀναγεγράψομαι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 506, γ'.) καὶ *ἐγγεγραμμένος ἔσομαι* (σπαν. Δημ. 39, 14. 15). Ῥημ. ἐπίθ. *γραπτός* (Γοργ. 2, 30), *ἀνάγραπτος* (Θουκ. Α', 129), ***παρέγγραπτος*** (Αἰσχίν. 2, 177), ***περιγραπτός*** (Θουκ. Ζ', 49), *γραπτέος* (Ξενοφ. Ἱππικ. β', 1), ***περιγραπτέον*** (Πλάτ. Πολ. 365, γ'.). Τὸ μέσον αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν *ἐγγράφω ἐμαυτόν* (Δημ. 39, 5. κτλ.)

ΣΗΜ. Ῥίζ. πεποιημένη γ ρ α φ -, γράφ-ω, γραφ-ή, γραμ-μή, γράμ-μα, γραφ-εὺς καὶ δωρ. γρομφεύς, γρομφὰς [ὗς παλαιὰ διὰ τὸ σκάπτειν τὴν γῆν. Ἡσύχ.], γοτθ. graba (σκάπτω), groba (βόθρος), γερμ. graben (ὀρύσσειν). Συγγενὲς τούτῳ εἶναι καὶ τὸ χαράσσω ἑβρ. χαράτ (=γλύφω). Τὸ γ ρ ά φ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, μτγ. ἀορ. π ε ρ ι-εγράφθην (Ἀριστείδ. Τόμ. 2, σ. 68).

γρῦ'ζω (γρυλίζω, μουρμουρίζω). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπανίως καὶ μόνον σύνθετον *ἀναγρύζω* (Ξενοφ. Οἰκ, β', 11. τὸ ἁπλοῦν ποιητικόν) καὶ ἀόρ. *ἔγρυξα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 301, α', Ἰσαῖ. 8, 27), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. γ ρ ῦ (φωνὴ χοίρου πεποιημένη), γρῦ'ζω (Πρβλ: Πολυδ. Ε', 87)=λατ. grunnio, γρυνὸς καὶ ποιητ. γρουνός, γρῦλος, λατ. grunus = γρυλισμός, γρυλίζω δι' ἑνὸς λ καὶ οὐχὶ διὰ δύο (Βεκκέρ. Ἀν. 33, 1), γρυκτός (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀποσπ 254), ὁ δὲ μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. γρύξομαι (ποιητ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 294. καὶ Ἀλκ. παρ' Ἀθην. Θ', 396, γ'.).

γυμνάζω (πολλάκ. καὶ προς-), παρατ. *ἐγύμναζον* (σπαν. Ἰσοκρ. 1, 9. καὶ (εὐκτ.) Ξενοφ. Συμπ. β', 22), μέλλ. ἐλλείπει, ἀόρ. *ἐγύμνασα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', β', 7. Δημ. 61, 37), παρακ. καὶ ὑπερσυντέλ. ἐλλείπει. Μέσ. *γυμνάζομαι* (πλειστ. καὶ συγ-), παρατ. μέσ. *ἐγυμναζόμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', γ', 19. Ἑλλ. Ϛ', ε', 23. Συμπ. β', 16. καὶ (συν-) Πλάτ. Συμπ. 217, γ'.), μέλλ. μέσ. σπανίως *γυμνάσομαι* (Ξενοφ. Συμπ. β', 18. καὶ (ἐγ-) Πλάτ. Φαῖδρ. 228, ε'.), ἀόρ. μέσ. *ἐγυμνασάμην* (πολλ.) καὶ ἀορ. παθ. ὡς μέσ. *ἐγυμνάσθην* (= ἐγύμνασα ἐμαυτόν. ἐνίοτε), παρακ. μέσ. *γεγύμνασμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀγύμναστος* (πολλάκ.), *γυμναστέον* (πολλάκ.). Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελυμ. *γυμνάζω ἐμαυτόν* (Ἰσοκρ. 1, 21. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', β', 7. κτλ.). Καὶ κατὰ περίφρασιν *γυμνασίας ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 830, δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ ὅρα γ υ μ ν ό ω, ῥημ. παράγ. γυμνασία, γύμνασις (μτγ.), γυμνάσιον, γυμναστής, γύμνασμα (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

γυμνασιαρχῶ (εἰμὶ γυμνασιάρχης). Ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. α', 13. καὶ C. I. A. τ. Β'. Παράρ. 979, 2), παρατ. *ἐγυμνασιάρχουν* (σπαν. Λυσί. 21, 3. Ἰσαῖ. 2, 42), ἀόρ. *ἐγυμνασιάρχησα* (C. I. A. τ. Β'. 482. 593) καὶ παρακ. *γεγυμνασιάρχηκα* (σπαν. Ἰσαῖ 6, 60. 7, 36). Μέσ. *γυμνασιαρχοῦμαι* (σπαν. «*γυμνασιαρχοῦσιν οἱ πλούσιοι, ὁ δὲ δῆμος γυμνασιαρχεῖται*» Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. α', 13) καὶ παθ. *γυμνασιαρχοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. δ', 52), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Γυμνασίαρχος καὶ -άρχης, -ία, γ υ μ ν α σ ι α ρ χ ῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

γυμνόω-ῶ (γυμνώνω), ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι εὔχρηστον τὸ μέσ. *ἀπογυμνοῦμαι* σπανίως (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', δ', 1) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐγυμνώθην* (σπαν. Θουκ. Α', 6) καὶ ὡς παθ. (σπαν. Πλάτ Πολ. 601, β'. Γοργ. 524, δ'.), τὰ ἄλλα μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *γυμνωτέος* (σπαν. Πλατ. Πολιτ. σ. 361, γ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ γ υ μ ν ὸ ς = λατ. nudus, τοῦτο δὲ ταὐτὸν τῷ τῶν συγγενῶν γλωσσῶν naken, nakinn, nagná, nagŭ, nugas καὶ ἀρχ. Περσ. maghna, ὅθεν μυγνὸς καὶ μεταθέσει γυμνὸς (πρβλ. σκεπ, λατ. spec), τὸ δὲ υ ἐκ τοῦ α (πρβλ. naghá = ὄνυξ, nacti = νύξ), γυμνός, γ υ μ ν ο ῦ μ α ι (πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), γύμνωσις (Θουκ. Ε', 71).

Δ

δαιμονάω-ῶ (κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος, μαίνομαι). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπανίως (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', α', 9)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Ὅρα καὶ κ α κ ο δ α ι μ ο ν ά ω-ῶ. Γίνεται παρὰ τὸ δαίμων, ὅπερ παρὰ τὸ δα- (ἐδάην), ἀ-δα-ής, δαή-μων, δε-δά-α-σθαι (ἐκμαθεῖν), δέ-δα-εν (ἐδίδασκεν), δεδαὼς (ἔμπειρος), ζενδ. dâ (εἰδέναι), dâo (θηλ. σοφία), δήω (εὑρίσκω), δῆ-νος (πανουργία). «Ὅ τ ι φ ρ ό ν ι μ ο ι κ α ὶ δ α ή μ ο ν ε ς ἦ σ α ν δ α ί μ ο ν α ς α ὐ τ ο ὺ ς ὠ ν ό μ α σ ε» (Πλάτ. Κρατύλ. 398 β'.). Καὶ ὄντως εὕρηται τὸ δ α ί μ ω ν = ἔμπειρος· «δ α ί μ ο ν έ ς ε ἰ σ ι μ ά χ η ς» Ἀρχιλ. Ἀπόσπ. 50). Κατ' ἄλλους δ' ἐκ τοῦ δαίω (= διαμοιράζω. πρβλ. «ἰσοδαίτης ὑπ' ἐνίων ὁ Πλούτων». Ἡσύχ.) οἱονεὶ ὁ τὸν κλῆρον τοῦ βίου ἑκάστῳ διανέμων. Καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐκ τῆς ὁποίας καὶ τὸ Διός (Ζεὺς), σανσ. div-, dîv-jami (λάμπω, παίζω), div (φέγγος, λάμψις, οὐρανός), djo djâus (οὐρανός, θεὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡμέρα) div-jas (οὐράνιος), divam, divasas (ἡμέρα), dêvas (θεός), ζενδ. dîv (φαίνειν), daêva (δαίμων).

δαίνυμι (ξενίζω, τρώγω), μόνον τὸ *κατεδαίσαντο* (Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 102), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Ὅρα δατέομαι. Τὸ δαίνυμι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

δαίω (καίω) εἶναι ποιητικόν, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ εὕρηται μόνον ἐν ψηφίσματι τῶν Βυζαντίων (Δημ. 18, 90) *«τὰν χώραν δαίοντος καὶ δενδροκοπέοντος* (ἀνθ' οὗ ὁ Cobet γράφει *«δαϊόοντος»* ἢ *«δαϊόντος»* = δῃοῦντος, οὐχὶ ὀρθῶς, πρβλ. *«κόπτων καὶ κάων τὴν χώραν»* (Ξεν. Ἑλλ. Γ', β', 26). *«τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν»* (αὐτόθ. Δ', β', 15. καὶ ϛ', 12. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δαF-, δάβει (καίεται Ἡσύχ.), δαυλός, σανσ. davas (πῦρ), δαίω, δὲ δη-ε (Ὁμηρ.) = σανσ. du-nô-mi, δαΐς, δᾴς.

δάκνω (δαγκάνω) (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, συν-), παρατ. *ἔδακνον* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Γ', δ', 8), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *δήξομαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ιβ'. 10. Δημ. 25, 96), ἀορ. *ἔδακον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Β', β', 7. Δημ. 25, 96. καὶ σπαν. ἐν-, ἀπ-), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. *δάκνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', γ', 3. Πλάτ. Πολ. 589, α'.) καὶ παθ. σπανίως (Ξενοφ. Κυνηγ. ι', 18), παρατ. καὶ μέλλ. ἐλλείπει. ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *ἐδήχθην* (ἐνίοτε), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *δέδηγμαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 217, ε'. 218, ε'. Ξενοφ. Συμπ. δ', 28), ὑπερσ. ἐλλείπει...

ΣΗΜ. Ῥίζ. δακ-, δάκ-νω = σανσ. dak-âmi, λατ. lac-ero (= λακίζω), δάκος (θηρίον φαρμακερόν), δῆγμα = σανσκρ. dak-as, δακέ-θυμος, ὀφιό-δηκτος. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Σ, 585, κτλ.), μτγ. παρακ. δεδηχώς (Βαβρ. 77, 1), ἀόρ. παθ. ἐδάκην (Ἀρετ. σ. 97) καὶ μέλλ. παθ. δηχθήσομαι (Εὐρ. Ἀλκ. 1100. Ἱπποκρ. Β', 578).

δακρύω (πλειστάκ. καὶ ἀπο-), παρατ. *ἐδάκρυον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', γ', 2. καὶ (συν-) Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 27), μέλλ. *δακρύσω* (σπανιώτ. Δημάδ. 2), ἀόρ. *ἐδάκρυσα* (πλειστ. καὶ ἐπ-, κατ-), τὰ δὲ λοιπὰ πάντα ἐλλείπουσι, μόνον δὲ παρὰ τῷ ψ. Πλάτωνι (Ἀξίοχ. 364, β'.) καὶ ψ. Αἰσχίνῃ (Ἐπιστ. Β', 1) εὕρηται ἡ μεταγενεστέρα μετοχ. τοῦ παρακ. *δεδακρυμένος*. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀδάκρυτος* (Ἰσοκρ. 19, 27).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δακ- (δάκνω), δάκρυ (ποιητ.), δάκρυον, δάκρυμα = λατ. lacryma καὶ dacruma, δακρύω = λατ. lacrymo (δ=λ), δακρυτός (Αἰσχύλ. Χοηφ. 236), κτλ. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ μτγ. δὲ παρακ. δεδάκρυκα (Ἀλκίφρ. 2, 3), παρὰ δὲ ποιητ. καὶ μέσ. δακρύομαι καὶ ἀόρ. ἐδακρυσάμην.

δακτυλοδεικτῶ (= τῷ δακτύλῳ τινὰ δεικνύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτ. (ἅπαξ· Δημ. 25, 67. πρβλ. Πολυδ. Β', 155), τἆλλα δὲ παρὰ μεταγενεστέροις (ὅρ. Κόντ. Γλωσ. Παρατ. 267—269).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. τοῦ δάκτυλος ὅρα ἐν τῷ δέχομαι. Τὸ δακτυλοδεικτῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

δαμάζω (καταδαμάζω, ὑποτάσσω, ἡμερώνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς σπανιώτατα (Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', γ', 10) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *ἐδαμάσθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', α', 3. Ἰσοκρ. 7, 43) καὶ μέσ. ἀόρ. σπανιώτατα *καταδαμασάμενος* (Θουκ. Ζ', 81). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀδάμαστος* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ.

Δ', α', 3. Ἱππικ. α', 1). Πάντα δὲ τἆλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, τύποι δὲ μτγ. καὶ ποιητ. ἐδάμαζον, δαμάσω, ἐδάμασα, δαμάζομαι, ἐδεδάμαστο. Ῥίζ. δαμ-, δομ-, δαμά-ω, δαμά-ζω, δάμ-νημι = σανσκρ. dam-jâmi ἢ damâ-jâmi = λατ. domo, dominus, δάμαρ (καὶ πεζολ.), αἰολ. δόμαρτις, δαμάλης, παρθένος ἀδμής, δμώς. Τὸ δὲ δαμ ἐκ τοῦ δα (δέω=δένω = Ἑλλ. δίδημι), σανσ. da προσθέσει τοῦ μ. Ἐνταῦθα κατὰ Κούρτιον ἀνήκει καὶ τὸ δῆμος.

δανείζω (πολλάκ. καὶ εἰς-), [παρατ *ἐδάνειζον* μεταγενέστ.], μέλλ. *δανείσω* (σπαν. Δημ. 35, 52. 50, 56), ἀόρ. *ἐδάνεισα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-), παρακ. *δεδάνεικα* (πολλ.), ὑπερσ. *ἐδεδανείκειν* (σπαν. Δημ. 34, 8), εὐκ. *δεδανεικὼς εἴην* (σπαν. Δημ. 35, 36), ἀλλ' ὁ ὑπερσ. καὶ *δεδανεικὼς ἦν* (σπαν. Δημ. 36, 6). Μέσ. *δανείζομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπι-), παρατ. *ἐδανειζόμην* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. *δανείσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 45. Δημ. 32, 15 καὶ (ἐπι-) Δημ. 35, 11. 21), ἀόρ. μέσ. *ἐδανεισάμην* (πλειστ. καὶ ἐπ-, προς-), ἀόρ. παθ. *ἐδανείσθην* (ἐνίοτε· καὶ προς- [Ἀττ. Ἐπιγ.]), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *δεδάνεισμαι* (ἐνίοτε· καὶ προς-, ἐπι-, προ-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. κατ' ἀνάλυσ. *δεδανεισμένος ἦν* (σπαν. Δημ. 41, 9. 49, 53). Ἀντὶ τοῦ *δανείζομαι* καὶ *δάνεισμα ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 121).

ΣΗΜ Ῥίζ. δα- (δί-δωμι), λατ. do ἢ dono, σανσ. da-dâmi, δάνος, δάνειον, δανείζω, δανειστής, δάνεισμα. Ὅρ. Ἀθήν. Η', σ. 363 α'. Πολυδ. Γ', 84—85. Το δανείζω κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

δαπανῶ (ἐξοδεύω) (πλειστάκ. καὶ κατα-), παρατ. *ἐδαπάνων* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', γ', 3. Ζ', ϛ', 31. Δημ. 21, 154. καὶ (εὐκτ.) Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 14), μέλ. *δαπανήσω* (σπαν. Θουκ. Α', 121. Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 15), ἀόρ. *ἐδαπάνησα* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, προς-), παρακ. *δεδαπάνηκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσον καὶ παθ. *δαπανῶμαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-), παρατ. μέσ. *ἐδαπανώμην* (σπαν. Λυσί. 25, 13), μέλ. ἐλλείπει, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *ἐδαπανήθην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *δεδαπάνημαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Ῥίζ. δα- (δαΐζω), δαπ-, δάπ-τω (ξεσχίζω καὶ τρώγω) = λατ. dapino, σανσκρ. dâpajâmi (διατάττω νὰ διαιρεθῇ), λατ. dap-s (δαίς, θοίνη, δεῖπνον), dap-înare (ἑστιῶ, δειπνίζω), ὅρα Ἀθήν. Η', σ. 363, α'. δεῖπ-νον, δαψ-ιλής, δέπ-ας (= μέτρον ἢ μερὶς οἴνου κυρίως), δέπαστρον (ποτήριον), δαπάνη, δαπανῶ, δάπανος, κτλ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. Τύποι μτγ. μέλ. παθ. δαπανηθήσομαι (Πλουτ. Ἠθ. 218. Ἀθήν. Δ', 66) καὶ ἀόρ. μέσ. ἐδαπανησάμην (Εὐνάπ. Ἰσ. σ. 99).

δαρθάνω (κοιμῶμαι). Ἁπλοῦν ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ πάντοτε σύνθετον *καταδαρθάνω* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ. 71, δ', 72, β'.) καὶ *ἐπικαταδαρθάνω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 534, δ'.), παρατ. καὶ μέλλ. ἐλλείπουσιν, ἀόρ. β' *κατέδαρθον* (ἐνίοτε) ἄνευ προστακτικῆς (καὶ ἐπικατ- σπαν. Θουκ. Δ', 133), παρακ. *καταδεδάρθηκα* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. σ. 219, γ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει,

τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *καθεύδω*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. δ α ρ-, δαρ-θ-άνω, δ ρ α -, δρα-θ-, σανσκρ. dra-jami = λατ. dor-mio =σλαϐ. drê-ma-ti. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρ' Ἀριστοφάνει (Πλοῦτ. 300) εὕρηται ἀόρ. παθ. «κ α τ α δ α ρ θ έ ν τ α», ὅστις εἶναι πλημμελὴς καὶ ὀφείλει νὰ γραφῇ «κ α τ α δ α ρ θ ό ν τ α» κατ' ἐνεργ. β' ἀόριστον.

δασμολογῶ (συλλέγω τοὺς φόρους, τὸν δασμόν). Εὕρηται μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Ἰσοκρ. 4, 132. 8, 46. 125), μέλ. *δασμολογήσω* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. ζ', 4), ἀόρ. *ἐδασμολόγησα* (σπαν. Δημ.59, 31. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ ΜΕ', 24) καὶ παθ. ἐνεστ *δασμολογοῦμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 4, 123), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ καὶ *δασμοὺς ἐκλέγω* (Ξενοφ. Οἰκ. δ', 9).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα δ α τ έ ο μ α ι. Δασμολόγος (μτγ.), δασμολογία (μτγ.), δασμολογῶ. Τὸ ῥῆμα εἶναι μόνον πεζολογικὸν καὶ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

δασμοφορῶ (δίδω φόρον), ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ὑπάρχει μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. *δασμοφοροῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ς', 4). Ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. κατὰ περίφρασιν *δασμὸν ἀποφέρω* ἢ *ἀποδίδωμι* (Ξενοφ. Παιδ. Β', δ', 14. Οἰκον. δ', 11).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ· δασμοφόρος,-ῶ,-ησις (μτγ.).

δατέομαι (διαμερίζω, διανέμω), ἀποθ. παρὰ ποιηταῖς εὔχρηστον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσος ἀόρ. *ἐδασάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', β', 43. Οἰκ. ζ', 24. 25), *ἀναδάσασθαι* (σπαν. Θουκ. Ε'.4) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *ἀνάδαστος* (Πλάτ. Νόμ. 843, β'.).

ΣΗΜ. «Ἀ ν α δ ά σ α σ θ α ι Ἀ τ τ ι κ ο ί, ἀ ν α μ ε ρ ί σ α σ θ α ι Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις). Ῥίζ. δ α -, δαΐζω καὶ δαίω=λατ. divido, σανσ. dajê (μοιράζω), δαί-νυμαι, δα-τέομαι, δαι-τύς, δαι-τυμών, δαί-τη (μερίς, δεῖπνον), δα-σ-μὸς (φόρος), δάσμευσις (διαίρεσις. Ξ. Ἀνάϐ. Ζ', α', 37). Ὅρα Ἀθήν. Α', § 21. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

δεδίττομαι (ἐκφοϐῶ τινα), ἀποθ. Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπανίως (Πλάτ. Φαῖδρ. 245, β'. Δημ. Προοίμ. ΜΓ', σ. 1451) καὶ μέσ. ἀόρ. κατὰ μετοχ. ἅπαξ *δεδιξάμενος* (Δημ. 19, 291).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δ ι-, δ ι κ - (δέ-δοικ-α), δεδίττομαι [=δε-δίκ-jo-μαι], ὅρα δ ε ί δ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ Λουκιανῷ (Κρον. 4) καὶ μέλλ. δ ε δ ί ξ ο μ α ι. Ὅρα καὶ Λουκιαν. Σολοικ. σ. 564.

[**δείδω**] = φοϐοῦμαι. Ὁ [*δείδω*] ἐνεστὼς εἶναι μόνον ποιητικός, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις τίθεται ὁ παρακ. (μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος) *δέδοικα*, ὅςτις ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὰ τρία ἑνικ. τῆς ὁριστικῆς (πλειστάκ.), [*δεδοίκασι* (ψ. Δημ. Ἐπιστ. Γ',33), ἀπαρέμφ. *δεδοικέναι* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 372, β'.)] καὶ εἰς τὴν μετοχ. *δεδοικώς* (ἐνίοτε), καὶ *δεδοικυῖα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 254, ε'.). Ὑπερσ. *ἐδεδοίκειν* καὶ *ἐδεδοίκη* (ἐνίοτε), [*ἐδεδοίκεις* ποιητ. Ἀρφ. Πλοῦτ. 684], *ἐδεδοίκει* (σπαν Λυσί. 12, 50. Ἰσο 17, 14. 22) καὶ τρίτ. πλ. *ἐδεδοίκεσαν* (σπαν. Θουκ. Δ', 27. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Γ', ε',

18 Ε', ς',36., ἔνθα ὅμως ὁ Cobet γράφει «*ἐδέδισαν*») μόνον. Παρακ. *δέδια* (σπαν. Δημ.14, 4), [*δέδιας* μτγ. Πλουτ. Ἠθ. 149 α'.], *δέδιε* (σπαν. Δημ. 4,8), *δέδιμεν* (Θουκ. Γ', 53. 56. 57. Ἰσαῖ. 5, 22), *δέδιτε* (σπαν. Θουκ. Δ', 26), *δεδίασι* (πολλάκ.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ὑποτ. μόνον *δεδίῃ* (σπαν. Ξενοφ. Ἀθήν. Πολ. α', 11) καὶ *δεδίωσι* (ἐνίοτε), προςτ. [*δέδιθι, δεδίτω* ποιητ. καὶ μεταγεν.], ἀπαρ. *δεδιέναι* (πλειστ.), μετοχ. *δεδιὼς* (πλειστ.) καὶ τὸ *δεδιὸς* (σπαν. Θουκ. Α', 36. Β', 11) μόνον. Ὑπερσ. *ἐδεδίειν* (σπαν. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. ε', 24), *ἐδεδίεις* (σπαν. Δημ. 34, 27), *ἐδεδίει* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, α'. Δημ. 54, 23) μόνον καὶ γ'. πληθ. *ἐδέδισαν* (ἐνίοτε· ὅπερ πλημμελῶς γράφεται «*ἐδεδίεσαν*» (1).), εὐκτ. ἐλλείπει (ὅρα ἐν σημ.). Μέλλ. μέσ. *δείσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ζ', γ', 26), ἀόρ. *ἔδεισα* (πλειστάκ. καὶ κατ-).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δFι-, δFει- (ὡς λιπ- λειπ-, πιθ- πειθ-), ἐξ οὗ ὁ μέλλ. δείσομαι, ἀόρ. ἔδεισα, σανσ. dî-jâmi (σπεύδω, φεύγω), dînas (πεφοϐημένος), δί-εσθαι (σπεύδειν), δίον (ἔτρεχον, ἐφοϐούμην), δῖ-νος (περιστροφή), δι-νέω, δινεύω, διερὸς (διερῷ ποδὶ = φεύγοντι), δείδω (Ὅμηρ. Ὁ Nauck ὅμως ἀντὶ τοῦ δ ε ί δ ω γράφει ἁπανταχοῦ «δ ε ί δ ι α»). =δε-δίω κατὰ μετάθεσιν, ἀλλὰ κατ' ἄλλους τὸ δ ε ί δ ω ἐκ τοῦ δέδFοjα, δέδFοα, δέδFω (Morph Unt. 1, 146, 11, 121. καὶ Osthoff παρακ. 61), δεινὸς=λατ. dî-rus, δέ-ος, δειλός, δεῖμα (=λατ. tim-or), δειμαίνω. Ἡ μετοχὴ δεδιυῖα παρ' Εὐϐούλῳ (Βεκκ. Ἀνέκδ. 90, 1). Ὁ παρακ. δέδοικα εἶναι β'.=δέ-δοικ-α ἐκ ῥίζ. δικ- παρὰ τὸ δι μετὰ τοῦ κ (ὅρα δεδίττομαι), ὡς τὸ πτα, πτακ (πτήσσω = πτήκ-jω), βα-, βακ- (βάκ-τρον, λατ. bac-ulum), ὀλ-, ὀλε-, ὀλεκ-, jα (ἰέναι) ἥκω. Ὁ Cobet τὸ ἐ δ ε δ ί ε σ α ν νομίζει μεταγενέστερον, δόκ μον δὲ τὸ ἐ δ έ δ ι - σ α ν (1), τὴν δὲ εὐκτικὴν δ ε δ ι ε ί η (Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 251, α'.) διορθοῖ εἰς «ἐ δ ε δ ί ε ι».

δείκνυμι (δείχνω) (πλειστάκ.) καὶ *δεικνύω* (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, ἀπο-, ἐν-, ὑπο-, ἀντεπι-), παρατ, *ἐδείκνυν* (πλειστάκ.) καὶ *ἐδείκνυον* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-), μέλ. *δείξω* (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, ἀπο-, ὑπο-, ἀνα-), ἀόρ. *ἔδειξα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἀπ-, κατ-, ὑπ-, ἐν-, προεπ-, προςαπ-, ἀνταπ-, ἀντεπ-), παρακ. μόνον *ἐπιδέδειχα* (σπαν. Δημ. 26, 16. 44, 15), ὑπερσ. ἐλλειπει. Μέσ. καὶ παθ. *δείκνυμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, ἐπι-, ἐν-), παρατ. *ἐδεικνύμην* (σπαν. ἁπλοῦς [Δημ. 54, 30], συνήθως δὲ σύνθετος ἐν-, ἀπ-, ἐπ-, προεν-), μέλ. μέσ. *ἐπιδείξομαι* (πολλ.) καὶ *ἐνδείξομαι* (ἐνιοτε), μέλ. παθ. *δειχθήσομαι* (ἐνίοτε· καὶ ἐπι-), ἀόρ. μέσ. *ἐπεδειξάμην* (πολλάκ.), *ἀπεδειξάμην* (πολλάκ.), *ἐνεδειξάμην* (πολλάκ), *παρεδειξάμην* (ἐνίοτε) καὶ *ἐναπεδειξάμην* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἐδείχθην* (ἐνίοτε· καὶ ἐν-, ἀπ-, κατ-, ἐπ-, προαπ-), παρακ. παθ. *δέδειγμαι* (πολλάκις· ὡς μέσ. δὲ σύνθετος ἀπο-, ἐπι-, ἐν-, οἵτινες καὶ παθ. καὶ ἐναπο- [Ἀττικ. Ἐπιγ.]), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ἀπεδεδείγμην* (ἐνίοτε.). Μετ' ὀλ. μέλ. *δεδειγμένος ἔσομαι* (σπαν. Ἀντιφῶν 5,80. καὶ (ἀπο-) Ξεν. Ἀνάϐ. Ζ', α', 26 καὶ(ἐπι-) Ξεν. Ἱππαρχ. γ', 4. Ἰσο. 11. 27).

(1) «Σὺ δὲ λέγε τετρασυλλάϐως ἄνευ τοῦ ε ἐδέδισαν» (Λοϐέκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 180). Ὁμοίως διδάσκει καὶ ὁ Cobet Nov. Lect. 466—467.

Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρ. κατ' ἀνάλυσιν *δείκνυμι ἐμαυτὸν* (πολλάκ. καὶ ἐπι-, ἀπο-). Ῥημ. ἐπίθ. *δυσαπόδεικτος* (Πλάτ. Πολ. 488, α'.), *ἀναπόδεικτος* (Λυκοῦργ. 129), *ἀποδεικτέον* (Πλάτ. Φαῖδρ. 245, β'.), *ἐπιδεικτέον* (ἐνίοτε), *δεικτέος-,έον* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δ ι κ -, δείκ-νυμι = σανσκρ. diç-ami, λατ. digitus (δάκτυλος), λατ. indic-are (δεικνύω). Ὅρα καὶ δ έ χ ο μ α ι καὶ δ ι κ ά ζ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ Cobet τὸ δεικνύω τῶν χρόνων τοῦ Μενάνδρου νομίζει καὶ ἄγνωστον τοῖς παλαιοῖς (ὅρα ἔκδ. Λυσί. σ. IX): «Δεικνύω, ὀμνύω, ἀπελλύω sunt aetatis Menandrae, inaudita veteribus».

Δειλιῶ (εἰμὶ δειλός, δὲν τολμῶ). Ἁπλοῦν εἶναι μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον, *ἀποδειλιῶ* (ἐνίοτε), μέλ. *ἀποδειλιάσω* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύφ. 15, γ'. Πολ. 504, α'.), ἀόρ. *ἀπεδειλίασα* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. γ', 3. ι', 7. Πλάτ. Εὐθύδ. 277, δ'.) καὶ *κατεδειλίασα* (σπαν. Δημ. 61, 28), παρακ. *ἀποδεδειλίακα* (σπαν. Αἰσχίν. 1. 181, ἔνθα γράφεται «ὑποδεδειλιακότων». Cobet Var. Lect. 640), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἀποδειλιατέον* (Πλάτ. Κρατύλ. 411, α'. Πολ.374, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα δ ε ί δ ω, ῥημ. οὐσ. ἀποδειλίασις (μτγ.), δειλίασις (μτγ.). Τὸ ἀ π ο δ ε ι λ ι ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

Δειμαίνω (φοβοῦμαι). Ποιητ. καὶ ἰωνικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Πολ. 330. ε'. Νόμ. 790, ε', 865, ε'. 933, γ'. Ἀντιφῶντ. Ἀποσπ. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. 20, 66).

ΣΗΜ. Ὅρα δ ε ί δ ω. Τὸ δ ε ι μ α ί ν ω κατὰ πρῶτον ἐν ὕμνοις Ὁμήρου (Ἀπολ. 404).

Δειματόω-ῶ (ἐκφοβῶ) (σπαν. Γοργ. Ἑλ. Ἐγκώμ. 17) καὶ *ἐκδειματῶ* σπαν. (Πλάτ. Πολ. 381, ε'.) καὶ *δειματοῦμαι* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 370, α'.).

ΣΗΜ. Ὅρα δ ε ί δ ω· τὸ δ ε ι μ α τ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

Δεινοπαθῶ (δεινὰ πάσχω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἅπαξ (Δημ. 40, 53). Ἀντ' αὐτοῦ κατὰ περίφρασιν *δεινὰ πάσχειν* λέγεται (Δημ. 51, 19. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει, ῥημ. παρ. δεινοπάθησις (μτγ.).

Δεινόω-ῶ (κάμνω τι δεινόν). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεργ. ἀόρ. *δεινώσας* (ἅπαξ. Θουκ. Η', 74).

ΣΗΜ. Ὅρα δ ε ί δ ω. Τὸ δ ε ι ν ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, ῥημ. παραγ. δ ε ί ν ω σ ι ς (Ἀττικ.).

Δειπνέω-ῶ (πλειστάκ. καὶ συν-), παρατ. *ἐδείπνουν* (πλειστ. καὶ συν-), μέλ. *δειπνήσω* (ἐνίοτε· καὶ συν-), ἀόρ. *ἐδείπνησα* (πλειστακ. καὶ συν-), παρακ. *δεδείπνηκα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', δ', 21, Πλάτ. Πρωτ. 310, γ'. καὶ (συν-) Δημ. 21, 121), ὑπερσ. *ἐδεδειπνήκειν* (ἐνίοτε) καὶ *δεδειπνηκὼς ἦν* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 310, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ ποιητ. καὶ παρακ. π α ρ α δ ε δ ε ι π ν η μ έ ν ο ς («Ἄμφις παρ' Ἀθην. Γ'. σ. 423, α'.), ἀόρ. π α ρ ε δ ε ι π ν ή θ η ν (Θεοφρ. Χαρακ. Η, 4). (ὅρα Πολυδ. Ϛ', 101). εὕρηται καὶ παρακ. δ ε δ ε ί π ν α μ ε ν δ ε δ ε ι π ν ά ν α ι. Ὅρ. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τ. Α', σ. 24.

Δειπνίζω (φιλεύω τινὰ ἐν δείπνῳ) (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', γ', 7. Οἰκ. β', 5), παρατ. *ἐδείπνιζον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 61. Ἑλλ. Ε', α', 7) καὶ ἀόρ. *ἐδείπνισα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 5), τἆλλα δὲ ἀπαντῶσι παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρ' Ὁμήρῳ, ὁ μέλ. δ ε ι π ν ι ῶ (Δίφιλ. παρ' Ἀθην. Ϛ', § 35), παθ. παρακ. δ ε δ ε ι π ν ι σ μ έ ν ο ς (Πλούτ. Ἠθικ. 92, ε'.)· ὅρα ἀ ν ω τ έ ρ ω.

Δειπνοποιῶ (παρασκευάζω τὰ τοῦ δείπνου). Τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀπαντᾷ μόνον τὸ *ἐδειπνοποίουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ Ε', β', 6). Μέσον *δειπνοποιοῦμαι* (=δειπνῶ. πολλάκ.), παρατ. *ἐδειπνοποιούμην* (ἐνίοτε), μέλλ. ἐλλείπει, ἀόρ. *ἐδειπνοποιησάμην* (πολλάκις), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εἶναι μόνον πεζολογικόν, καὶ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Τὸ μὲν δ ε ι π ν ο π ο ι ῶ (ὅρα καὶ Ἀλκίφρ. 2, 1) = παρασκευάζω δεῖπνον, τὸ δὲ μέσον = δειπνῶ.

Δεκάζω (δώροις διαφθείρω, δωροδοκῶ τινα) (σπαν. Ἰσοκρ. 8, 50. 18, 11) καὶ *συνδεκάζω* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 86 Δημ. 46, 26) καὶ *ἐνδεκάζω* (σπαν. Δημ. 58, 40) καὶ ἀόρ. *συνεδέκασα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀθήν. Πολ. γ', 7). Παθητ. παρατ. *ἐδεκαζόμην* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 87) καὶ ὑπερσ. *εἴησαν δεδεκασμένοι* (σπαν. Λυσί. 29, 12), τἆλλα δὲ εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Κατὰ Κούρτιον ἐκ ῥίζ. δ ε κ- (τοῦ δέχομαι, οὗ εἶναι ὡς θαμιστικὸν τὸ δ ε κ ά ζ ω), κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ δ έ κ α δεκάζω (ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 234, 33. 236, 3. Ἁρποκρ.), παράβλ. καὶ τὸ λατ. (decem) decurio (δεκάζω, δώροις διαφθείρω). Τὸ δὲ ἐ ν δ ε κ ά ζ ω (=ἑορτάζω ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἡμέραν. Ὅρ. Ἁρποκρ. ἐν λ.). Τὸ δ ε κ ά ζ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

Δεκατεύω (δεκατίζω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', γ', 9. Δημ. 22, 77. 24, 185), μέλλ. *δεκατεύσω* (σπαν. Λυκοῦργ. 81), ἀόρ. *δεκατεῦσαι* (σπαν. Δημοσθ. κατὰ Μέδοντος παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λ. δεκατεύειν) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐδεκατεύθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', γ'. 20. ε', 35), τὰ δὲ ἄλλα παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις. Ἀντ' αὐτοῦ καὶ τὸ *τὴν δεκάτην ἐκλέγω* (Ξεν. Ἑλλ. Α', α', 22. κτλ.).

ΣΗΜ, Ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 234, 33: «δεκατεύοντες, τελωνοῦντες, δεκάτην εἰσπραττόμενοι» (καὶ Ἁρποκρ. ἐν λ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, ῥημ. παράγ. δεκατευτής, δεκατευτήριον.

Δελεάζω (ἀπατῶ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ὁ παθ. ἐνεστὼς *δελεάζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Β', α', 4. Ἰσοκρ. 8, 34. Δημ. 18, 45), τὰ δὲ ἄλλα παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ῥιζ. δ ε λ- δέλεαρ, δελεάζω, δελεασμός, δολ- δόλ-ος = λατ. dolus, σανσκρ. dal-bhas (ἀπάτη ?), δηλ-έομαι (βλάπτω), δηλητήριον. «Δ ε λ ε α ζ ό μ ε ν ο ι, ἐ ξ α π α τ ώ μ ε ν ο ι· δ έ λ ε α ρ γ ά ρ ἐ σ τ ι τ ὸ π ρ ο τ ι θ έ μ ε ν ο ν τ ο ῖ ς ζ ῴ ο ι ς ὑ π ὸ τ ῶ ν θ η ρ ε υ ό ν τ ω ν π ρ ὸ ς τ ὸ ἐ ν ε δ ρ ε ῦ σ α ι τ ὴ ν ἄ γ ρ α ν» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 240, 6). Τὸ δ ε λ ε ά ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

Δέμω (κτίζω). Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ

παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐδειμάμην* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 370, β'. 367, γ'.) καὶ παθ. παρακ. *δεδμημέναι* (οἰκήσεις. Πλάτ. Κριτί. 117, δ' κατ' ἀνάγν. Cobet ἀντὶ τοῦ « *δεδομέναι* »).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δε- (δέω, δί-δη-μι δένω). δεμ- δέ-μας (σῶμα, ὡς οἶκος ψυχῆς), δέμω, δόμος = λατ. domus = σανσκρ. damas, οἰκο-δόμος, δῶ (ποιητ.), δῶμα, δωμάτιον, δομέω-ῶ (μτγ.), ἐξ οὗ δεδομημένος (Ἀρριαν. Ἀνάβ. Ζ', κβ', 2). Τὸ δέμω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

δενδροκοπῶ (κόπτω τὰ δένδρα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομνημ. Β', α'. 13 καὶ Βυζαντ. ψήφ. Δημ. 18, 90).

ΣΗΜ. Ὅρα δορυφορῶ. Τὸ δενδροκοπῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

δενδροτομῶ (δενδροκοπῶ). Εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. *ἐδενδροτόμησα* (σπαν. Θουκ. Α', 108. Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 747), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα δορυφορῶ. Τὸ δενδροτομῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

δεξιοῦμαι (χαιρετίζω πιάνων τινὸς τὴν δεξιάν). ἀποθ. (ἐνίοτε· Ξεν. Ἑλλ. Ζ', β', 9. Παιδ. Δ', β', 18. Αἰσχίν. 3, 87. Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. XIII, 15), παρατ. *ἐδεξιούμην* (ἐνίοτε· Ξεν. Ἀνάβ. Ζ', δ', 19. Παιδ. ϛ', γ', 15. 17. Ζ', γ', 8 καὶ (ἀντ-) Δ', β', 19), μέλλ. μέσ. *δεξιώσομαι* (σπαν. Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. ΙΓ', 13), ἀόρ. *ἐδεξιωσάμην* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *δεξιωθῆναι* (ἅπαξ· Πλάτ. Πολ. 468, β'.). τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥιζ. δεκ- προςλήψει τοῦ σ δεξ-, σανσ. dakshinas (δεξιᾷ), δεξιὸς = λατ. dexter (ὅρα δέχομαι), δεξιοῦμαι, δεξίωμα (ποιητ. καὶ μτγ.), δεξίωσις (μτγ.). Τὸ δεξιοῦμαι κατὰ πρῶτον ἐν ὕμνοις Ὁμήρου (5, 15).

δέρω (γδέρω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 285, γ'.) καὶ *ἐκδέρω* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 301 γ'. δ'.) καὶ ἀόρ. *ἐξέδειρα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', β', 8. Πλάτ. Πολ. 616, α'. Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 79) καὶ ἀόρ. παθ. *ἀπεδάρην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ'. ε', 9), ῥημ. ἐπίθ. *νεόδαρτος* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 14).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δαρ-, δερ-, δορ-, δαίρω (= δάρ-jω), δέρω (καὶ δείρω Ἡροδ. Β', 39 = δέρ-jω), σανσ. d(a)r-nami (διασχίζω, διασπείρω), σλαβ. dera, dr-tis (ἀσκός), δέρ-ας, δορά, δέρμα, δέρρις, δαρτύς. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ δάρ-ις (σπιθαμή. Ἡσύχ.) καὶ δῶρον (παλαιστή, ὀρθόδωρον) καὶ δῆρις (μάχη), λατ. dirus (δεινὸς (κατὰ τὸν Bopp), δειρή, δερη (λαιμός), δειρός (λόφος. Ἡσύχ.), δειρός (κλιτὺς ὄρους), λατ. dorsus, dorsum (ῥάχις, νῶτα). Μεταγ. δαρήσομαι (Μᾶρκ. ιγ', 9), ἐδάρην (Λουκιαν. Λεξιφ. 2), ἐδάρθην (Bekk. Ἀνέκδ. 89, 5) δέδαρμαι (ποιητ.). Τὸ δέρω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

δεσμεύω (δένω). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (ἐνίοτε· Ξενοφ. Ἱέρ. ϛ', 14. Ἱππικ. ε', 4. Ἀπομν. Α', β'. 50. Πλάτ Νόμ. 808, ε'.) καὶ ἀόρ. *ἐδέσμευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. ζ', 12) καὶ παθ. παρακ. *δεδέσμευμαι* σπανίως (Πλάτ. Φαῖδρ. 250, γ'.), τὰ δὲ

λοιπὰ μεταγενέστερα (1). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐν δεσμοῖς δεῖν τινα* (Πλάτ. Κρατύλ. 404, α'.) καὶ παθ. *ἐν δεσμῷ δεῖσθαι ὑπό τινος* (Πλάτ. Νόμ. 864, ε'.) καὶ *εἰμὶ ἐν δεσμοῖς* (Πλάτ. Πολ. 514, α'.) καὶ *δεσμοὶ γίγνονται* (Πλατ. Συμπ. 195, γ'. Νόμ. 855, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν ὕμνοις Ὁμήρου (6, 17) καὶ παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 481), δέσμευσις (μτγ.), δευσμευτὴς (μτγ.), δεσμευτικός. Ὅρα δέω (=δένω).

δεσπόζω (εἰμὶ δεσπότης, κυριεύω) (πολλάκ.), παρατ. *ἐδέσποζον* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 47), ἀόρ. *ἐδέσποσα* (σπαν. Πλατ. Παρμεν. 134, ε'.). Παθ. *δεσπόζομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 712, ε'.). ῥημ. ἐπίθ. *ἀδέσποτος* (Πλάτ. Πολιτ. 617, ε'. καὶ Λυσί. παρὰ Πολυδ. Γ'. 74). Καὶ *δεσπότης τινὸς καθίσταμαι* (Ἰσοκρ. 4, 117) λέγεται.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ δεσπότης, ὅπερ παρὰ δεσ- (=δέω, δένω δεσμὸς) καὶ ποτ- (λατ. pot-ens = ἰσχυρός, potior = κρατῶ, κυριεύω, σανσ. pat-is (κύριος), πόσις (σύζυγος, κύριος τῆς γυναικός), πότ-νια ἢ πότνα) = κύριος τῶν δούλων, τῶν δεσμωτῶν. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν ὕμνοις Ὁμήρου (Δημ. 366).

δεσποτῶ (=δεσπόζω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Τιμ. 44, δ'. «*Πλάτων καὶ τὸ δεσποτοῦν ἀντὶ τοῦ δεσπόζον εἴρηκεν*» (Πολυδ. Γ', 74).

ΣΗΜ. Παρ' Αἰσχύλῳ, παρ' ᾧ καὶ κατὰ πρῶτον ὑπάρχει, καὶ δεσποτοῦμαι (Χοηφ 104). Ὅρα δεσπόζω.

δεύω (βρέχω, ὑγραίνω). Ποιητ. καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἔδευσα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ι', 11) καὶ παρακ παθ. *δεδευμένος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. ϛ', β', 28. Πλάτ. Νόμ. 782, γ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δεϜ-, δευ-, δεῦσις, δεύσιμος, δευτήρ, δευσοποιός. Συγγενὲς εἶναι καὶ τὸ δεφ (μετὰ σ) δεψ, δέφω καὶ δεψω, λατ. dep so, βυρσο-δέψης, σκυτο-δεψός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

δέχομαι. ἀποθ. (πλειστάκ. καὶ δια-, ἐν-, ἀνα-, προς-, ὑπο-, εἰς-, κατα-, παρα-, ἀπο-). παρατ. *ἐδεχόμην* (πλειστ. καὶ προς-, ἐν-, ὑπ-, ἀπ-, εἰς-), μέλλ. μέσ. *δέξομαι* (πλειστ. καὶ παρα-, ὑπο-, ἀπο-, δια-, ἐν-, ἀνα-, προς-), ἀόρ. μέσ. *ἐδεξάμην* (πλειστ. καὶ ἀν-, κατ-, παρ-, ἀπ-, προς-, ὑπ-, ἐν-, εἰς-, ἐξ-, δι-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ *εἰςδεχθεὶς* (σπαν. Δημ. 40, 14. πρβλ. καὶ Εὐρ. Ἡρακλεῖ δ'. 757. Λουκιαν. Τοξ. 30), παρακ. *δέδεγμαι* (ἐνίοτε· καὶ ὑπο-, ἀπο-, παρα-), ὑπερσ. παθ. διαθ. *προςεδέδεκτο* (σπαν. Θουκ. Δ', 19). Ῥημ. ἐπ. *παραδεκτέος-ον* (Πλάτ. Πολ. 378, δ'. 595, α'), *ἀποδεκτέον* (πολλάκ.), *προςδεκτέον* (Δείναρχ. 1, 92), *ὑποδεκτέον* (Πλάτ. Νόμ. 953, β'.).

ΣΗΜ. Ῥιζ. δεκ-, δέκομαι (Ἰων. καὶ Πίνδαρος), δεξιός, δοκός, δοχμή, δοχεῖον, δοχή, δοκάνη. Συγγενὲς καὶ τὸ δάκτυλος (λατ.

(1) Ὁ Cobet νομίζει ἀμφίβολον τὴν παρ' Ἀττικοῖς χρῆσιν τοῦ ῥήματος *δεσμεύω* (Nov. Lect. σ. 560). Πρβλ. καὶ «*δοῦσιν Ἀττικοί, δεσμεύουσιν Ἕλληνες*» (Μοῖρις). Ἔχομεν ὅμως μαρτύρια τῆς παρ' Ἀττικοῖς χρήσεως αὐτοῦ. «*Δεσμεύειν δεδεσμευμένον* [ἔνθα κακῶς γράφεται «*δεδεσμένον*»]. Πλάτων Φαίδρῳ, Εὐριπίδης Βάκχαις» (Bekk. Ἀνέκδ. 88, 22. Πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 250, γ'. Εὐρ. Βάκχ. 616).

digitus), δέκα, τὸ σύνολον τῶν δακτύλων (λατ. decem). Μέλλ. παθ. μτγ. καταδεχθήσομαι (Λουκιαν. Τόξαρ. 44. κτλ.). Τὸ δέχομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ δέχομαι διαφέρει τοῦ λαμβάνω· διότι τὸ μὲν λαμβάνω λέγεται μόνον περὶ τοῦ λαμβάνοντός τι, τὸ δὲ δέχομαι = λαμβάνω τὸ προσφερόμενον ἐν χερσίν. Ἐνίοτε δὲ συμπίπτουσιν. Τὸ δὲ δέχομαι διαφέρει τοῦ ἀποδέχομαι· ἐάν τίς τι παρέχῃ ἡμῖν ἀρεστὸν δεχόμεθα, ἀκούοντες δὲ ὅ,τι ἐπιδοκιμάζομεν ἀποδεχόμεθα. Καὶ ἀποδιδόναι καὶ δέχεσθαι πρὸς ἄλληλα ἀνταποκρίνονται· «ὄμνυμι δέ σοι μηδὲ ἀποδιδόντος δέξασθαι ἂν (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', ζ', 40). «Ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον καὶ ἀποδεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους» (Αἰσχίν. 2, 49 κατὰ διορθ. Cobet). Ὅρα Cobet Nov. Lect. 474. Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ συνήθης χρῆσις, διότι τὸ ἀποδέχομαι δὲν λέγεται μόνον περὶ τῶν ὅσα ἀκούοντες ἐπιδοκιμάζομεν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων, ὡς ἀποδέχομαι φίλους, ἀρχήν, κτλ.

δέω (ἔχω ἀνάγκην), *δεῖς*, *δεῖ* κτλ., ὡς προσωπικὸν (ὅταν συντάσσ. γενικῇ, πολλοῦ, ὀλίγου, τοσούτου, τίνος) καὶ ἀπρόσωπον (καὶ ἐν-, ἀπο- [ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 369, δ'].), μετοχ. τὸ οὐδέτ. καὶ *δεῖν* (ἐν ταῖς φράσ. *μικροῦ ὀλίγου δεῖν*) (1), παρατ. *ἔδεον* (πλειστάκ. καὶ ἐν-, προς-), μέλλ. *δεήσω* (πλειστ.), ἀόρ. *ἐδέησα* (πλειστάκ. καὶ ἐν-, προς-), παρακ. *δεδέηκε* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. σ. 277, δ'.) ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσον *δέομαι* (ἔχω ἀνάγκην, παρακαλῶ) (πλειστ. καὶ προς-, συν-, ἐπι-, ἐν-), παρατ. *ἐδεόμην* (πλειστ. καὶ προς-, ἐν-, ἐπ-), μέλλ. μέσ. *δεήσομαι* (πλειστ. καὶ προς-, ἐν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐδεήθην* (πλειστ. καὶ προς-, κατ-, ἐν-), παρακ. *δεδέημαι* (ἐνίοτε· Λυσί. 27, 14 Cobet. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', ζ', 14. Ἰσαῖ. 8, 22. Δημ. 19, 239), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀδέητος* (Ἀντιφῶν ἐν α'. Ἀληθείας παρὰ Σουΐδ. 1, 1, σ. 94. Ἁρποκρ. ἐν λ. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 341, 3. Φώτιος).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ῥημ. οὐσ. δεησις. Ὅρα δέω-ῶ (= δένω). Τὸ μὲν δέομαι = δὲν ἔχω, τὸ δὲ ἐνδέομαι καὶ προσδέομαι = δὲν ἔχω ἀρκετά (ὅρα Ξενοφ. Ἀπομ. Α', ς', 10. Παιδ. Ϛ', β', 30. Β', β', 26. Δ', ε', 39. Ἑλλ. Ε', α', 27. Θουκ. Η', 27). Cobet Mnemos. 1882 σ. 431. Nov. Lect. 609.

δέω-ῶ (δένω). Ἀπαντᾷ σπανίως *δοῦσι* (Δημοσθ. 51, 11) (2), καὶ συνήθως *ξυνδεῖ* (ἐνίοτε), ὑποτακ. *ξυνδῇ* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 462, β'.), ἀπαρ. *δεῖν* (ἐνίοτε· καὶ ξυν-, ἀνα-, ἐγκατα-), μετοχ. *δῶν* (Δημ. 22, 68 (3).), *ὑποδῶν*

(1) Ἡ μετοχὴ αὕτη *δεῖν* ἔγινεν ἐκ τοῦ *δεῖον* (πρβλ. *πλεῖν* ἐπίθ. ἐκ τοῦ *πλεῖον*), διότι τὸ *δέω* ἐλέγετο καὶ *δείω* (CIA. 2, 119, 14. CI. 2374 δ (II. σ. 1073 Πάρος). Λοκρ. Ἐπιγρ. Ἀθήν. 1, 489. Usener J. f. Phil. 1872 ς'. 741 ff). Ὅρα καὶ Διονύσ. Ἀλεξ. παρὰ Βεκκ. Ἀνεκδ. 562, 23. Μ. Ε. 189, 36. 262, 12. 517, 23. Ἄλλοι δὲ τὸ *μικροῦ δεῖν*, *ὀλίγου δεῖν* νομίζουσιν ἀπαρέμφατον (Ἀσωπ. Περ. Β'. 450, § 105). Παρ' Ἰσοκράτει πλημμελῶς γράφεται «*τοσούτου δέεις*» (11, 5), τοῦ ὀρθοῦ ὄντος «*τοσούτου δεῖς*» (Cobet Nov. Lect. 528)· πρβλ. Πλάτ. Λῦσ. 204, ε'. Μέν. 79. β'. Ἴων 541, ε'. Δημοσθ. 37, 49, κτλ.

(2) ὅπερ γράφεται κακῶς *δέουσι*, διότι «*δοῦσιν Ἀττικοί, δεσμεύουσιν Ἕλληνες*» (Μοῖρις). Ὅρα Cobet Nov. Lect. 529. Mnemos. 1875 σ. 139.

(3) Κακῶς γράφεται «*δέων*» (ὅρα Mnemos. 1875, σ. 139. Cob. N. L. 129).

Πλάτ. Πρωταγ. 321, α'. κατὰ Cobet), *ἀναδῶν* (Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 589), *δοῦσα* (Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Η', 72), οὐδ. *δοῦν* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 419, β'. 421, γ'. καὶ ξυν-), παρατ. *ἐνέδουν* (σπαν. Πλάτ. Τίμ 43, α', 69, ε'.), *ἔδεις* (σπαν. Δημ. 22, 54), *κατέδει* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 73, γ'.), *ἐνέδει* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 695, δ'.), *συνέδει* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 40), *ἀπέδει* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 190, ε'.), *ἐδεῖτε* (σπαν. Δημ. 24, 166), *κατέδουν* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 53), *συνέδουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 8), *ἐνέδουν* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 43, α'.). Μέλλ. *δήσω* (ἐνίοτε· καὶ συν-, ἐν-[Ἀττ. Ἐπιγρ.], ἀνα-), ἀόρ. *ἔδησα* (πλειστ. καὶ κατ-, συν-, ἀν-, ἐν-, ἐπ-), παρακ. *δέδεκα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 134. Δημ. 24, 207. Ἐπιστ. Γ', 13), ὑπερσ. *ἐδεδέκει* (Ἀνδοκίδ. 4, 17., ἔνθα ὅμως γράφεται καὶ «*ἐδεδήκει*» καὶ «*ἐδεδοίκει*»). Παθητ. *καταδεῖται* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 83, γ.)', *ξυνδεῖται* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 793, δ') καὶ γ'. πληθ. *ὑποδοῦνται* (σπαν. ὡς μέσ. Ξενοφ. Ἀπομν. Α', Ϛ', 6), *ἐνδοῦνται* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 81, ε'.), *ξυνδοῦνται* (σπαν. ὡς μέσ. Πλάτ. Πολιτικ. 310, β'.), *ἀναδοῦνται* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 465, ε'.), ἀπαρ. *δεῖσθαι* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 51, β'.), μετοχ. *ἀναδούμενος* (ὡς μέσ. ἐνίοτε), *ξυνδούμενος* (ἐνίοτε), *διαδούμενος* (σπαν. Πλάτ. Τιμ. 73, β'.) καὶ *ὑποδούμενος* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 193, γ'.). Παρατ. μέσ. *περιεδούμεθα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 830, β'.) καὶ παθ. *ξυνεδεῖσθε* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 41, β'.). Μέλ. παθ. *δεθήσομαι* (ἐνίοτε· Δημ. 24, 126. 131. 190. 192)(1), ἀόρ. *ἐδέθην* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐν-), μέσ. ἀόρ. *ἀνεδησάμην* (ἐνίοτε), παρακ. *δέδεμαι* (πλειστάκ. καὶ ὑπο-, ἐν-, συν-, ἐπι-, δια-, κατα- (Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ.) [καὶ ἀπο- καὶ εναπο- παρὰ ψ. Πλάτ. Ἐρυξ. 400, α'.]), ὑπερσ. *ἐδεδέμην* (ἐνίοτε), μετ' ὀλ. μέλλ. *δεδήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', γ', 18. Πλάτ. Πολ. 361, ε'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄδετος* (Δημ. 24, 169), *συνδετός* (Πλάτ. Πολιτικ. 279, ε'.), *ἀνυπόδητος* (πολλάκ. χάριν δὲ τοῦ μέτρου ἐξέτεινε τὸ ε εἰς η, διότι ἄλλως θὰ εἶχε 5 βραχείας συλλαβάς), *ἀσύνδετος* (Ξεν. Κυν. ε', 30), *μεταδετέον* (Ξεν. Ἱππικ. δ', 4). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. *ἔδησεν ἑαυτόν* Λυσί. 6, 21 κτλ.)

ΣΗΜ. Ῥίζ. δε-, δα-, δη-, δεσ-, σανσ. djâ-mi (δέω), dâ-mâ, dâ-man (δεσμός), δέ-ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), δί-δη-μι, κρή-δε-μνον, διάδημα, ὑπόδημα, δεσ-μός, δεσ-πότης (ὅρα δεσπόζω), δοῦλος (=δέσ-υλος, δόσ-υλος, δόϋλος, δοῦλος = δεσμώτης). Τὸ δὲ δέω, δέομαι ἐκ ῥίζ. δευ, δυ, ὅθεν δεύομαι (ποιητ.), ἐπιδευής, ὕστερον δέω, δέομαι καὶ (ποιητ.) δύη (= κυρ. ἔλλειψις, ἀνάγκη, δυστυχία), δυερός (δυστυχής), δυάω (βασανίζω).

δηλόω-δηλῶ (φανερώνω). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεργητικὴν καὶ παθ. φωνὴν ὡς ἑξῆς. Ἐνεσ. *δηλῶ* (πλειστάκις) καὶ *προδηλῶ* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 34), παρατ. *ἐδήλουν* (πλειστάκις) καὶ *προυδήλουν* (σπαν. Θουκ. Α', 130) καὶ *παρεδήλουν* (σπαν. Δημοσθ. 19, 22), μέλλ.

(1) Ὁ Cobet ἀντὶ τοῦ *δεθήσομαι* θέλει νὰ γραφῇ ὁ μετ' ὀλίγ. μέλλ. *δεδήσομαι*.

δηλώσω (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἐδήλωσα* (πλειστάκ.), παρακ. *δεδήλωκα* (πλειστάκ.), ὑπερσ. *ἐδεδηλώκειν* δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ. πεζολ., παθητ. *δηλοῦμαι* (πολλάκ.), παρατ. *ἐδηλούμην* δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, μέλλ. παθητ. *δηλωθήσομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 144. πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Βατρ. 1303· παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ ὁ μέσ. μέλλ. *δηλώσομαι* ἀντὶ παθητ. Οἰδ. Κ. 581), ἀόρ. παθ. *ἐδηλώθην* (πλειστάκ.), παρακ. παθ. *δεδήλωμαι* (πλειστάκ.), ὑπερσ. παθητ. *ἐδεδηλώμην* δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικ πεζολόγοις. Ῥημ. ἐπίθ. *δηλωτέον* (Ἰσοκρ. 12, 59. 15, 140). Ἀντὶ τοῦ *δηλῶ* εἶναι εὔχρηστος καὶ ἡ περίφρασις *δήλωσιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Δ'. 40) καὶ *δῆλον ποιῶ* (Θουκ. Ϛ', 34. κτλ.) καὶ *κατάδηλον ποιῶ* (Ἡροδ. Γ', 88), οὐ τὸ παθητ. *κατάδηλός εἰμι ἢ γίγνομαι* (Πλάτ. Πολιτικ. 291, α'. Συμπ. 176 δ'. 178, δ'. 187, α'. 222, δ'. Πρωταγ. 342, β'. 355, β'. Γοργ. 480, δ'. Φαίδ. 65, γ'. Πολ. 428, α'.) καὶ *πρόδηλόν ἐστι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 9. Ἱππικ. γ', 3) καὶ *ἔνδηλος γίγνομαι ἢ ὑπάρχω* (Πλάτ. Φαίδ. 88, ε'. Θεαίτ. 174, δ'. Πολ. 572, β'. Τίμ. 50, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εὕρηται καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων σύνθετον ἀλλ' οὐδὲν τούτων εἶναι Ἀττικὸν πεζολογικόν, ὡς ἀ π ο δ η λ ῶ (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀ ν α δ η λ ῶ (μτγ.), δ ι α δ η λ ῶ (μτγ.), ἐ κ δ η λ ῶ (μτγ.), ἐ π ι δ η λ ῶ (μτγ.), π ρ ο σ δ η λ ῶ (μτγ.), σ υ ν δ η λ ῶ (μτγ.), ὑ π ο δ η λ ῶ (ποιητ. Ἀττ. Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 1011). Ῥίζ. δ ε -, δ η -, δέ-α-ται (φαίνεται. Ἡσύχ.), δέ-α-το (ἐδόκει ἐφαίνετο. ἅπαξ. Ὀδ. Ζ, 242), δείασθεν (ἐδόκουν. Ἡσύχ.), δο-άσσατο (ἐφάνη. Ἰλ. Ξ, 23), δοάσσεται (φανήσεται. Ἰλ. Ψ, 339), δέελος (=δῆλος), δῆλος (λαμπρός), ΔιF ὀνομ. Ζεύς δῖος (οὐράνιος, θεῖος), ἔνδιος (μεσημβρινός), εὐ-δία (καλοκαιρία), δία (ἡμέρα, λατ. dies) παρὰ Κρησὶν καὶ ὀγδό-διον (θυσία τελουμένη Θησεῖ δι' ὀκτὼ ἡμερῶν. Ἡσύχ.), λατ. de-us (θεός), divus, Diana, Dis (Πλούτων), bi du-um, nu-di-us (ἤδη), inter-diû, nun-dinae (ἡ ἀγορὰ τῶν Ῥωμαίων δι' 9 ἡμερῶν ἀγομένη), Διώνη, ΔίFω, Δωδώνη, σανσ. di-, di-djâmi (φαίνομαι, λάμπω), dinas (ἡμέρα), sa-dja (σήμερον), div- (dju), dîv-jami (λάμπω, παίζω), div (φέγγος, οὐρανός) djâus (οὐρανός, θεὸς τοῦ οὐρανοῦ, ἡμέρα), divjas (οὐράνιος), divam, divasas (ἡμέρα). dêvas (θεός), ζενδ. dîv (φαίνειν), daêva (δαίμων). Τὸ δ η λ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ μόνον τὸ δ ῆ λ ο ς. ῥημ. παράγ. δήλωμα, δήλωσις, δηλωτικός (μτγ.). ἀδήλωτος (μτγ.), ὑποδήλωσις (Ἀττ. Πλάτ. Φαῖδρ. 267, α'.).

δημαγωγῶ (εἰμὶ δημαγωγός) Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', ϛ', 4. Ἰσοκρ. 10, 37. Δημ. 8, 34) καὶ κατὰ μέλλοντα σπανίως *δημαγωγήσω* (Ἰσοκρ. 2, 16), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ δ η μ α γ ω γ ό ς, ὃ παρὰ τὸ δ ῆ μ ο ς καὶ ἄ γ ω, τὸ δὲ δ ῆ μ ο ς κατά τινας ἐκ ῥίζ. δ α μ - (ὅρα δ α μ ά ζ ω) = οἱ ὑποτεταγμένοι, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ ῥίζ. δ α - (μερίζω· ὅρα δ α τ έ ο μ α ι), διότι δῆμος κατ' κατ' ἀρχὰς = τμῆμα χώρας («δ ι ε λ ό μ ε ν ο ι τ ὴ ν μ ὲ ν π ό λ ι ν κ α τ ὰ κ ώ μ α ς, τ ὴ ν δ ὲ χ ώ ρ α ν κ α τ ὰ δ ή μ ο υ ς ἐ θ ε ώ ρ ο υ ν τ ὸ ν β ί ο ν ἑ κ ά σ τ ο υ.» Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. 46), κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ δωρικοῦ δᾶ = (γᾶ, γῆ) καὶ σημαίνει χώραν ἢ ἀγρὸν κατοικούμενον καὶ καλλιεργούμενον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πόλιν, ὅθεν καὶ ὁ Ἡσίοδος (Ἔργ. 527) λέγει «ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε». Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον Ἀριστοφάνει (Βάτραχ. 419).

δημαρχῶ (εἰμὶ δήμαρχος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσαῖ. 12, 11. Δημ. 55, 26. 60), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Δήμαρχος, δημαρχία, δημαρχῶ. Ὅρα δ η μ - α γ ω γ ῶ. Τὸ δ η μ α ρ χ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ἰσαίῳ.

δημεύω (κάμνω τι δημόσιον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. *δημεύοιτε* (σπαν. Λυσί. 29, 9), ἀόρ. *ἐδήμευσα* (πολλάκ.). Παθ. *δημεύομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐδημεύθην* (πολλάκ.), παρακ. *δεδήμευμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ἐδεδήμευτο* (C. I. A. IV, 61, α, 9. 409 π. Χ.), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Κύκλ. 119), δήμευσις. «Δημεύειν : τό τινων οὐσίας ζημιῶσαι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 234, 20. Ὅρα καὶ Πολυδ. Η', 145).

δημηγορῶ (= ὁμιλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου· πλειστάκις), παρατ. *ἐδημηγόρουν* (πολλάκ.), μέλλ. *δημηγορήσω* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 46), ἀόρ. *ἐδημηγόρησα* (ἐνίοτε), παρακ. *δεδημηγόρηκα* (σπαν. Δημ. 19, 11. 311). Παθ. παρατ. *ἐδημηγορεῖτο* (σπαν. Δημ. 19, 43) καὶ παρακ. *δεδημηγόρημαι* (σπαν. Δημ. 19, 9) κατὰ μετοχὴν μόνον. Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Δημηγόρος, δημηγορία, δημηγορῶ, δημηγορικός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

δημιουργῶ (πλάττω, κατασκευάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκις) καὶ ἀόρ. *ἐδημιούργησα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 507, γ'. Ἐπινομ. 984, γ'.). Παθ. *δημιουργοῦμαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐδημιουργήθην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 287, ε'. Πολ. 401 ε'. Τίμ. 76, δ'.), παρακ. *δεδημιούργημαι* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ δ η μ ι ο υ ρ γ ό ς (= δ ή μ ι ο ς καὶ ἔ ρ γ ο ν), δημιουργῶ, δημιουργία, δημιούργημα (μτγ.), δημιουργικός. Τὸ δ η μ ι ο υ ρ γ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, οὐδεὶς δὲ τῶν ἄλλων Ἀττικῶν πεζολόγων πλὴν αὐτοῦ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν.

δημοκρατοῦμαι (κυβερνῶμαι δημοκρατικῶς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκις), ὁ παρατ. *ἐδημοκρατούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλην. Ε', β', 7. Ἰσοκρ. 16, 37. 17, 10) καὶ ὁ μέλλ. *δημοκρατήσομαι* (ἐνίοτε· Θουκ. Η', 48. 75. Λυσί. 34, 4. Δημ. 24, 99), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Δημοκρατοῦμαι, δημοκρατία, δημοκρατικός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

δημοσιεύω (δημοσίᾳ πράττω τι, ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ, δημεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Ἀπολ. 32, α'. Πολιτικ. 259, α'. Γοργ. 514, δ'. ε'. 515, β'.) καὶ ἀόρ. *ἐδημοσίευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ζ', 10., ὃ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*δημόσι' εἶναι*»).

ΣΗΜ. Δημόσιος, δ η μ ο σ ι ε ύ ω (πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι), δημοσίευσις (μτγ.), δημοσιῶ.

δημοσιόω-ῶ (δημεύω). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐδημοσίωσα* (σπαν Θουκ. Γ, 68) καὶ ὁ παθ. παρακ. *δεδημοσίωμαι* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 232, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Ἀντὶ τοῦ δ η μ ο σ ι ώ σ α ν τ ε ς

(Θουκ. Γ', 68), οἱ παλαιοὶ ἀνεγίνωσκον «δημοσιεύσαντες»· «Δημοσιεύειν: τὸ δημεύειν. Πλάτων Φαίδρῳ, Θουκυδίδης τρίτῳ» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 90, 11).

δημοτεύομαι (ἐγγράφομαι εἴς τινα τῶν δήμων). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατατ. σπανίως *δημοτεύοιτο* (Λυσί. 23, 2), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. «Ἀπὸ τῶν δήμων οἱ κατὰ δήμους οἰκοῦντες καὶ οἱ δημοτευόμενοι» (Πολυδ. Θ', 9). «Δημοτεύεσθαι: τὸ ἐγγράφεσθαι εἰς ἕνα τῶν δήμων καὶ εἶναι ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ δημοτεύεσθαι ἐκαλεῖτο» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 186, 2). «Δημοτεύομαι: μετέχω δήμου καὶ πολιτείας κατὰ νόμον» ('Ησύχ.). «Δημοτεύεσθαί ἐστι τὸ τοῦδέ τινος δήμου κοινωνεῖν καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ» ('Αρποκρατ. ἐν λ.). Τὸ δημοτεύομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι (ἐν Ἀποσπ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ. δημοτευόμενος). ὅρα δημαγωγῶ.

δημοῦμαι (ἀστεΐζομαι, παίζω). Μόνον ἡ μετοχὴ *δημούμενος* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 161, ε'.).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. 'Ισ. ζ', 8. «γλυκύ τι δαμωσόμεθα» Κατὰ τὸ δῆμος δημοῦμαι ἔγινε καὶ τὸ κοινὸν χώρα χωρατεύω.

δῃόω-ῶ (λεηλατῶ, καίω, φονεύω) (πολλάκ.), παρατ. *ἐδῄουν* (πλειστάκ.), μέλ. *δῃώσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐδῄωσα* (πλειστάκ.). Παθ. *δῃοῦμαι* (ἐνίοτε), παρατ. μόνον εὐκτικ. *δῃοῖτο* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Γ', α', 3), τὰ δὲ λοιπὰ ἀπαντῶσι παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις. 'Ρημ. ἐπίθ. *ἀδῄωτος* (Ξεν. 'Ελλ. Γ', α', 5 'Αγησ. α', 34).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. δαF, δαυ-, δαϐ-, δάϐει (= καύεται) καὶ ἐκδάϐη (= ἐκαύθη) Λάκωνες καὶ δεδαυμένον (= περιπεφλεγμένον. 'Ησύχ.), δαΐς, δᾴς, δᾱλὶς = δαϐελός, δαυλός ('Ησύχ.), σανσκρ. davas (πῦρ), δήϊ-ος (=δάFιος)=λατ. saevus (ἄγριος, χαλεπός, δεινός), δῃόω, σανσ. du-nomi (καίω, κατατρώγω)= δέ-δη-ε ('Ιλ. Ν,736). Τὸ δῃῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

δηρίομαι (μάχομαι, φιλονικῶ), ποιητικόν. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ ῥημ. ἐπίθετον «*ἀμφιδήριτος νίκη*» (Θουκ. Δ', 134 = ἀμφισϐητήσιμος, ὅπερ ὁ Θουκυδίδης λέγει καὶ «*μάχην ἀγχώμαλον*» (Θουκ Δ', 134 = ἀναποφάσιστον) «καὶ *ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν*» (Ζ, 71)).

ΣΗΜ. Ἀμφιδήριτον τὸν ἀγχώμαλον ὡς Θουκυδίδης Ἀττικοί· πάρισον Ἕλληνες» (Μοῖρις). 'Ρίζ. δαF-, δαυ-, δαϐ-, δέ-δη-ε (καίω), σανσκρ. du-nô-mi, δαϐελός ('Ησύχ.) = δαλός, δαυ-λός, σαν. dav-as (πῦρ), δήϊος (=δάF-ιος), δαερὸν ('Ησύχ. = τὸ καιόμενον), δῆρις (μάχη), δηρίω, δηρίομαι (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ἀδήριτος (ποιητ.), ἀμφιδήριτος. Κατὰ δὲ τὸν Bopp γίνεται ἐκ τοῦ δέρω (ὅ ἰδέ), ὅπερ ὁ Κούρτιος δὲν δέχεται.

διαϐαπτίζομαί (τινι, διαλοιδοροῦμαι). 'Αποθ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἅπαξ (Δημ. 25, 41).

ΣΗΜ. Ὅρα βαπτίζω. Τὸ διαϐαπτίζομαι κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

διαγκυλοῦμαι (ἐνεῖραι τοὺς δακτύλους τῇ ἀγκύλῃ τοῦ ἀκοντίου. 'Ησύχιος). Μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ μέσ. παρακ. ἀπαντᾷ *διηγκυλωμένος* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Δ', γ', 28. Ε', ϐ', 12) = ὢν ἕτοιμος νὰ ῥίψῃ.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ἀγκ-, ἀγκάζω (ἀγκαλιάζω), σανσ. agk-ami (= κάμπτω), ankas (ἀγκάλη, κόλπος, ἄγκιστρον), λατ. ancus (ὁ γαμψὸν βραχίονα ἔχων), unc-us (ἀγκύλη), uncinus, ung-ulus (δακτύλιος), ἀγκάς, ἀγκάλη, ἀγκύλος, ἀγκύλη, ἄγκος, ἄγκ-ιστρον, ἀγκών, ὄγκος, ὄγκινος, ἀγοστός. Τὸ διαγκυλοῦμαι κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

διαθρῶ· ὅρα *θροέω ῶ*.

διαιτάω-ῶ (κρίνω ὡς διαιτητής, μέσ. δὲ = ζῶ εἶδός τι ζωῆς) (ἐνίοτε), παρατ. *κατεδιῄτων* (σπαν. Δημ. 49, 19), μέλ. *διαιτήσω* (σπαν. 'Ισαῖ. 2, 30. Δημ. 29, 58. καὶ κατα-, ἀπο-), ἀόρ. *ἐδιῄτησα* (ἐνίοτε) καὶ *κατεδιῄτησα* (ἐνίοτε), *ἀπεδιῄτησα* (ἐνίοτε), παρακ. *δεδιῄτηκα* (σπαν. Δημ. 33, 31), ὑπερσ. *κατεδεδιῃτήκειν* (σπαν. Δημ. 21, 85). Μέσ. *διαιτῶμαι* (πλειστ. καὶ ἐν-, ξυν-), παρατ. *ἐδιῃτώμην* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. *διαιτήσομαι* (σπαν. Λυσί. 16, 4. Πλάτ. Πολ. 372, α'.), ἀόρ. μέσ. *κατεδιῃτησάμην* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *ἐδιῃτήθην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, κατ-, συν-), παρακ. μέσ. *δεδιῄτημαι* (σπαν. Θουκ. Ζ', 77. καὶ παθ. σύνθετ. ἀπο-, κατα-), ὑπερσ. μέσ. *ἐξεδεδιῄτητο* (σπαν. Θουκ. Α', 132). Ἀντὶ τοῦ *διαιτῶμαι* καὶ *δίαιταν ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 6).

ΣΗΜ. Ὅρα καὶ Πολυδ. Η', 64. 129. 'Ρίζ. δjα- ἢ δι-άω (πνέω), διερὸς (ζωντανός), σανσ. giv-âmi, λατ. viv-o, gi (ζενδ. jî ζῆν), διαιτῶ=ζῶ=δjά-ω=δι-άω, «ζάει πνεῖ Κύπριοι», διαιτητής, διαιτήσιμον, διαίτημα, δίαιτα=λατ. zēta. Περὶ τῆς αὐξήσεως ὅρα Cobet Nov. Lection. σ. 167. Βεκκ. 'Ανέκδ. 91, 18. Τὸ διῃτώμην κτλ. μεταγενέστερα πρϐλ. καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 508. Τὸ διαιτάω-ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ, ῥημ. παράγ. διαίτημα, διαιτητής, διαιτητήριον, τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

διακελεύομαι ἀποθ. ὅρα *κελεύω*.

διακολακεύομαι ἀποθ. ὅρα *κολακεύω*.

διᾱκονῶ (εἰμὶ διάκονος, ὑπηρετῶ) (πλειστάκ.), [παρατ. ποιητ. καὶ μεταγεν. Εὐριπ. Κύκλ. 406. 'Αθήν. Δ', 38. κτλ.], μέλ. *διακονήσω* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 521, α'. Δημ. 'Επιστ. Β', 11), ἀόρ. *διακονῆσαι* (σπαν. Ἀντιφῶν 1,16) *καὶ διακονήσας* (σπαν. αὐτόθ. 1,20), [παρακ. καὶ ὑπερσ. μεταγενέστεροι. 'Αθήν. Ζ', 42. Κωμ. 'Αποσ. 4,437)]. Παθ. *διακονοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 763, α'.), ἀόρ. *ἐδιακονήθην* (σπαν. Δημ. 50, 2) καὶ παρακ. *δεδιακόνημαι* (σπαν. Δημ. 51, 7).

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγεν. ὑπάρχει καὶ μέσ. διάθεσις, περὶ δὲ τῆς αὐξήσεως «διακονῶ ἐδιακόνουν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ δεδεδιακόνηκα, οἱ δὲ κοινολεκτοῦντες διηκόνουν» (Βεκκέρ. 'Ανέκδ. σ. 1285). Γίνεται παρὰ τὸ διᾱ́κονος, ἰωνικ. διήκονος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ διωκ- (πρϐλ. λατ. jac-io), διώκω (ἀμετ. = τρέχω), πρϐλ. καὶ διάκ-τωρ (ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ), jacuno, jachuno, βοεμ. jahen, διακονῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ), διακόνημα, διακόνησις, διακονητέον (μτγ.).

διακωδωνίζω· ὅρα *κωδωνίζω*.

διαλέγω (καθαίρω, συνάγω). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. η', 9. 'Απομ. Δ', ε', 11.

12), μέλ. *διαλέξω* (σπαν. Δημ. 20, 91) καὶ ἀόρ. *διέλεξα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 735, β'.). Μέσον *διαλέγομαι* [=ἀμοιβαίως λέγω (1). Κακῶς ὁ Ξενοφῶν ἑρμηνεύει ὧδε· «*τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνόντας κοινῇ βουλεύεσθαι διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα*». Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', ε', 12] (πλειστάκ. καὶ προς-), παρατ. *διελεγόμην* (πλειστ.), μέλλ. μέσ. *διαλέξομαι* (πλειστ.) καὶ σπαν. *διαλεχθήσομαι* (Ἰσο. 9, 34. Δημ. 18, 252), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *διελέχθην* (πλειστ. καὶ προ-), παρακ. *διείλεγμαι* (πλειστάκ.), ὑπερσ. *διειλέγμην* (σπαν. Δημ. 21, 119) καὶ σπανίως παθ. *διείλεκτο* (Λυσί. 9, 5). Ῥημ. ἐπίθετ. *διάλεκτος* (ὡς οὐσιαστ. πολλ.) καὶ *διαλεκτέον* (Ἰσοκρ. 5, 95. 12, 134. Ἐπιστ. Α', 6).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (κατὰ μέσ. ἀόρ. διελέξατο),διάλεξις,διαλεκτικός. Ὁ ἀόρ. διελεξάμην (παρὰ ποιητ. καὶ μεταγεν. Κόντ. Γλωσ. Παρατ. 439 —441), ὁ δὲ διελέγην (παρὰ μεταγεν. καὶ πρῶτον παρ' Ἀριστοτ. αὐτ. 439 — 441). ὅρα λέγω.

διαλύω· ὅρα *λύω*.

διανοοῦμαι (συλλογίζομαι, σκέπτομαι), ἀποθ., (πλειστάκ.), παρατ. *διενοούμην* (πλειστ.), μέλλ. *διανοηθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 837, α'. 890, β'.) καὶ σπανιώτ. *διανοήσομαι* (Πλάτ. Νόμ. 793, δ'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *διενοήθην* (πλειϛ.), παρακ. *διανενόημαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *διενενοήμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ζ', 15. Πλάτ. Εὐθύδ. 295, δ'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀδιανόητος* (πολλ.), *διανοητέον* (πολλάκ.) καὶ *προςδιανοητέον* (Πλάτ.Νόμ. 740, β'.).

ΣΗΜ. Ῥημ. παράγ. διανόημα, διανόησις. Τὸ διανοοῦμαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

διαπειλοῦμαι ἀποθ. ὅρα *ἀπειλῶ*.

διαπολιτεύομαι ἀποθ. ὅρα *πολιτεύω*.

διασαφῶ. ὅρα *ἀποσαφῶ*.

διασκαριφῶμαι (διασκορπίζω, διαλύω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *διεσκαριφησάμην* (σπαν. Ἰσοκρ. 7, 12).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σκαρφ-, σκάρφος, -ίον, παρ' ὃ καὶ ἐγένετο ἐπενθέσει τοῦ ι τὸ σκάρ-ῑφος (κάρφος, φρύγανον,πρβλ. στέρ-ιφος καὶ στέρφος), σκαρφάω (μτγ.), σκαριφῶμαι, διασκαριφῶμαι (διασκορπίζω ὡς αἱ ὄρνιθες διὰ τῶν ποδῶν τὰ φρύγανα), τὸ δὲ σκάρφος εἶναι κάρφος, πρβλ. σκίδνασθαι καὶ κίδνασθαι, σκαρθμὸς καὶ καρθμός. Τὸ διασκαριφῶμαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

διατίθημι. ὅρα *τίθημι*.

διαττῶ (κοσκινίζω). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 226, β'. «*διαττᾶν*») καὶ ἀόρ. *διαττήσας* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 73, ε'. καὶ C. I. A. T. B'. Παράρ. 834, 66). Παθ. *διαττώμενος* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ· 402, γ'.), τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν, ὧν πολλὰ εὕρηνται παρὰ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. «Διαττᾶν: τὸ διασήθειν. Ἀπὸ τοῦ σῶ ῥήματος, ἔνθεν τὸ

(1) Πρβλ. διαξιφίζομαι, διαδορατίζομαι, διαπίνομαι, διαλοιδοροῦμαι, διατοξεύομαι, διαβοῶμαι, διακινδυνεύομαι. Mnemos. 1880, σ. 440-1.

σήθω, ὡς κνῶ κνήθω καὶ νῶ νήθω. Διασσᾶν οὖν ἦν καὶ διαττᾶν Ἀττικῶς» (Μ. Ἐτυμολ. σ.271, 36). «Παρὰ τὸ τῶ συνθέσει καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ διαττῶ λέγουσιν Ἀττικοί» (αὐτόθ. σ. 710, 44), διάττησις (μτγ.) (ὅρα Κόντ. Ἀθήν. τόμ. Ϛ', σ. 434—437). Ἐκ τοῦ σάω, σήθω (=διασϜάω, ἐξ οὗ) διασσάω. πρβλ. ἐσσύλα (=ἀφῄρει. Ἡσύχ.), ἔσσευα ἔσσυτο. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

διαχειρίζω (διαχειρίζομαί τι) (ἐνίοτε), παρατ. *διεχείριζον* (ἐνίοτε), μέλλ. ἐλλείπει,ἀόρ. *διεχείρισα* (ἐνίοτε), παρακ. *διακεχείρικα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 34. Δημ. 18, 111), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. *διαχειρίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α'. δ',25), παθ. *διαχειρίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιδ', 6), παρατ. παθ. *διεχειριζόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', θ', 17).

ΣΗΜ. Ἔγινεν ἐκ τοῦ διὰ χειρῶν ἢ διὰ χειρὸς ἔχω τι (=διὰ μέσου τῶν χειρῶν πρβλ. Θουκ. Β', 13. 76), ὡς μετὰ χεῖρας ἔχω μεταχειρίζω καὶ (συνηθέστερον) μεταχειρίζομαι, ἐν χειρὶ τίθημι ἐγχειρίζω, κτλ. διαχείρισις, διαχειρισμός (μτγ.). Τὸ διαχειρίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀνδοκίδῃ.

διδάσκω (πλειστ. καὶ προ-, ἀνα-), παρατ. *ἐδίδασκον* (πλειϛ.),μέλ. *διδάξω* (πλειστ. καὶ ἐπι-, ἐπεκ-), ἀόρ. *ἐδίδαξα* (πλειστ. καὶ ἐπ-, ἐξ-), παρακ. *δεδίδαχα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 18. Πλάτ. Μέν. 85,ε'.). Παθ. (πλειστ.) καὶ (σπαν.) μέσ. *διδάσκομαι*, μέλ. παθ. μεταγεν. [ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸν *διδάξομαι*. Εὐρ. Ἀνδρ. 739. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 10. Ἀριστοφ. Νεφ. 127. Θεόγν. 35., ἔνθ. καὶ γρ. «*μαθήσεται*»], μέσ. μέλ. *διδάξομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 421, ε'. (1)), ἀόρ. μέσ. *ἐδιδαξάμην* (πολλάκ.), ἀόρ. παθ. *ἐδιδάχθην* (πολλάκ. καὶ ἀν-,προ-), παρακ. παθ. *δεδίδαγμαι* (πολλάκ. καὶ προ-). Ῥημ. ἐπίθ. *διδακτὸς* (πολλάκ.), *ἀδίδακτος* (Δημ. 21, 17),*διδακτέον* (πολλάκ.). Ἀντὶ τοῦ *διδάσκω* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *διδασκαλίαν ποιοῦμαι* (Θουκ. Β', 42), *διδαχὴν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Τίμ. 88, α'. Θουκ. Δ', 126.) καὶ *διδασκαλίαν παρέχω* (Θουκ. Β', 87).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δα-, δα-ῆ-ναι (μαθεῖν), δεδάασθαι (ἐκζητεῖν), δέ-δα-εν (ἐδίδασκεν), δεδα-ὼς (ἔμπειρος), ἀδαής, δαήμων, ζενδ dâ (εἰδέναι), dâo (θηλ. σοφία), δι-δα-χή, δι-δάσκω [δι-δάχ-σκω]=λατ. doc-eo, disco (μανθάνω), di-disci (ἔμαθον), δή-ω (εὑρίσκω),δῆνος (πανουργία). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ὁ δὲ παθ. μέλ. διδαχθήσομαι μτγ. (Διον. Ἁλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. 3, 70).

δίδημι (δένω). Εὕρηται μόνον τὸ γ'. πληθ. τῆς ὁριστ. *διδέασιν* (ἅπαξ Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', η', 24).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα δέω (=δένω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

διδράσκω (δραπετεύω). Ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον *ἀποδιδρᾱ́σκω* (πλειστ.), *ἐκδιδρᾱ́σκω* (σπαν. Θουκ. Α', 126. Ϛ', 7) καὶ *διαδιδρᾱ́σκω* (σπαν. Θουκ. Ζ', 85), παρατ. *ἀπεδίδρᾱσκον* (ἐνίοτε) καὶ *διεδίδρᾱσκον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 3), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἀπο-*

(1) Ὁ Cobet διορθοῖ εἰς ἐνεργ. «*διδάξει*» (Var. Lect. 310. 529). Περὶ δὲ τοῦ *διδάξομαι* (ὅρ. Εὐρ. Ἑλ. 1426. κτλ).

δράσομαι (σπαν. Πλάτ. Πολ. 457, ε΄. Δημ. 9, 74. Αἰσχίν. 3, 167) ἀόρ. β΄. *ἀπέδρᾱν*,-ᾱς -ᾱ, κτλ. (πλειστ.), ὑποτ. *ἀποδρῶ*,-ᾷς,-ᾷ κτλ. (πολλάκ.), εὐκ. *ἀποδραίην* κτλ. (ἐνίοτε), προςτακ. ἐλλείπει, ἀπαρ. *ἀποδρᾶναι* (πολλάκ.), μετοχ. *ἀποδρὰς* (πλειστ.) καὶ (σπαν.) *διαδρὰς* (Ἰσοκρ. 18, 49), παρακ. *ἀποδέδρᾱκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ἀπεδεδρᾱ́κειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. ϛ΄, δ΄, 13. Ἑλλ. Α΄, ϛ΄, 38).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δ ρ ᾱ -, σανσ. drâ-mi = διδρᾱ́-σκω, δρα-σ-μός, ἄδραστος (ἄφευκτος) καὶ ἀν-από-δραστος (μεταγεν.), δράπ-ων, δρᾱπέτης, δ ρ α σ κ ά ζ ω (ἀπηρχαιωμ. Λυσί. κατὰ Θεομνήστ. Α΄, § 17) = ἀποδιδράσκω. Συγγ. καὶ τὸ δ ρ α μ- (δραμοῦμαι), σανσ. dram-âmi (= τρέχω τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανῶμαι), δρόμος δρομεύς, τράχηλος (διὰ τὸ κινεῖσθαι). Τὸ ἀ π ο δ ι δ ρ ά σ κ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ δ ι α δ ι δ ρ ά σ κ ω καὶ ἐ κ δ ι δ ρ ά σ κ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, παρ' ᾧ διὰ τοῦ Η δ ι α δ ι δ ρ ή σ κ ω, ἐ κ δ ι δ ρ ή σ κ ω, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τὸ δ ι δ ρ ά σ κ ω ἔχει τὸ Α μακρόν.

δίδωμι (δίδω) (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, ἀντι-, ἀπο-, ἀνταπο-, δια-, ἐκ-, ἐν-, ἐπι-, μετα-, παρα-, προ-, προσ-); παρατ. *ἐδίδουν*, *ους*, *ου*, κτλ. (πλειστάκ. καὶ ἀν-, ἀντ-, ἀπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-, ἐπ-, μετ-, παρ-, προ-), μέλλ. *δώσω* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, ἀνταπο-, δια-, ἐκ-, ἐν-, ἐπι-, μετα-, παρα-, προ-, προσ-), ἀόρ. α΄. *ἔδωκα* (μόνον καθ' ἑνικ. καὶ πληθ. τῆς ὁριστικῆς, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ ἀορίστου δευτέρου ἀχρήστου ὄντος μόνον κατὰ τὰ τρία ἑνικὰ τῆς ὁριστ.) (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἀνταπ-, δι-, ἐξ-, ἐπ-, ἐν-, μετ-, παρ-, προ-, συνεξ-), παρακ. *δέδωκα* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, ἐκ-, ἐν-, ἐπι-, μετα-, παρα-, προ-), ὑποτ. *δεδωκὼς ὦ* (σπαν. Δημ. 19, 2), ὑπερσ. *ἐδεδώκειν* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α΄, δ΄, 26. Δημ. 3, 14. 37, 12. καὶ ἀπ- (1), ἐν-, ἐπ-) καὶ *δεδωκὼς ἦν* (Ἰσοκρ. 17, 42. 19, 44. Δημ. 31, 14), εὐκτ. *δεδωκὼς εἴην* (Λυσί. 12, 82. Ἰσο. 17, 11. Δημ. 19, 134. 30, 10) καὶ *ἀποδεδωκὼς εἴην* (Δημ. 48, 19) καὶ *ἐπιδεδωκὼς εἴην* (Πλάτ. Ἐπιστ. 339, β΄.) καὶ ***παραδεδώκοιμι*** (σπαν. Θουκ. Ζ΄, 83), μετ' ὀλ. μέλ. *δεδωκὼς ἔσομαι* (Ἰσο. 15, 125. Δημ. 21, 50. κτλ.). Παθ. *δίδομαι* (πλειστ. καὶ ἀπο-, ἀντι-, ἀνταπο-, δια-, ἐκ-, ἐν-, προ-), παρατ. *ἐδιδόμην* (πολλάκ. καὶ ἐν-), μέλλ. παθ. *δοθήσομαι* (σπαν. Ἰσαῖ. 3, 39. πρβλ. καὶ Σοφ. Φιλ. 774. καὶ ἀπο-, ἐν-, παρα-, προ-), ἀόρ. παθ. *ἐδόθην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἀντ-, δι-, ἐπ-, ἐξ-, παρ-, προ-), παρακ. παθ. *δέδομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, δια-, ἐκ-, προ-), ὑπερσ. παθ. *ἐδεδόμην* (σπαν. Θουκ. Γ΄, 109). Μέσ. εἶναι μόνον τὸ *ἀποδίδομαί τι* (περὶ οὗ ὅρα τὸ *πωλῶ*) καὶ *ἐκδίδομαι θυγατέρα* (2), ὅπερ εἶναι μᾶλλον ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι εὔχρηστον τὸ ἐνεργ. *ἐκδίδωμι θυγατέρα*, εὕρηται δὲ παρ' αὐτοῖς ἐκ τοῦ μέσου μόνον τὸ *ἐξέδοτο* (Δημ. 41,26) καὶ *ἐκδόσθαι* (Πλάτ. Νόμ. 740, γ΄., ὅπερ ἴσως γραπτέον «*ἐκδίδοσθαι*»). Τὸ δὲ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυσιν *δίδωμι ἐμαυτὸν* (Λυσί. 6, 32. Ξεν. Παιδ. Ε΄, ά, 28. Ἰσοκρ. 8, 138. κτλ.), ***παραδίδωμι*** *ἐμαυτὸν* (Ἰσοκρ. 13, 16. κτλ.), *ἐνδίδωμι ἐμαυτὸν* (Δημ. 9, 66. κτλ.), ***προδίδωμι*** *ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Κρίτ. 45, γ΄. κτλ.). Ῥημ. ἐπιθ. *ἀνάδοτος* (Θουκ. Γ΄, 52), *ἀνέκδοτος* (Λυσί. 13, 45. Δημ. 59, 8), *ἔκδοτος* (Ἰσοκρ. 14, 141. Δημ. 23, 217), ***παραδοτὸς*** (Πλάτ. Μέν. 93, β΄), *δοτέος* (Πλάτ. Χαρμ. 158, γ΄. Ἀντισθέν. 1, 8), *δοτέον* (Ξεν. Ἑλλ. Γ΄, β΄, 18. Ἱππικ. ι΄, 12), *διαδοτέος* (Ἰσο. 12, 233), *ἀποδοτέον* (Πλάτ. Κρατύλ. 394, δ΄. ε΄. Πολ. 452, ά.), *ἀνταποδοτέον* (Πλάτ. Φίληβ. 40, δ΄.), *μεταδοτέον* (Πλάτ. Ἀλκιβ. Α΄. 134, β΄. Λῦσ. 211, δ΄.), ***παραδοτέον*** (Πλάτ. Ἀλκ. Α΄, 132 γ΄.), ***προδοτέον*** (Πλάτ. Θεαιτ. 203, έ.). Ὑπάρχει εὔχρηστος καὶ ἡ περίφρασις, ὡς *ἐπίδοσιν λαμβάνω* (= ἐπιδίδωμι. Ἰσο. 4, 10. 6, 104. 9, 48. 10, 68. Δημ. 9, 47.) καὶ παθ. *ἐπίδοσις γίγνεται* (Ἰσοκρ. 7, 18. 9, 7. Δημοσθ. 21, 161), *ἀντίδοσιν ποιοῦμαι* (=ἀντιδίδωμι. Δημοσθ. 4, 36 Λυσί. 4, 2) καὶ παθ. *ἀντίδοσις γίγνεται* (Ἰσοκρ. 15, 4. κτλ.) καὶ *ἀνταπόδοσις γίγνεται* (Θουκ. Δ΄, 81).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. δ α -, δ ο -, δ ω -, δί-δω-μι = σανσ. da-dâ-mi = λατ. do ἢ dono, δῶρον = λατ. donum, δωτίνη (προὶξ) = λατ. dos dotis, δόσις, δοτήρ (Ξεν. Παιδ. Η΄, α΄, 9), δά-νος. δάνειον, δανείζω, δωσίδικος (Ἡρόδ. ϛ΄, 42, καὶ μτγ). Ὅρα περὶ τοῦ δ ί δ ω μ ι καὶ Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. τόμ. Α΄, 332—362. Τὸ δ ό μ α (μτγ.), ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι δ ῶ ρ ο ν· ῥημ. σύνθ. ἀπόδοσις, ἀντίδοσις, ἀνταπόδοσις, διάδοσις, ἐπίδοσις, μετάδοσις, παράδοσις, προδότης, πρόδοσις καὶ προδοσία.

(1) Δημοσθ. 48, 19. Τὸ δὲ τοῦ Θουκυδίδου (Ε΄, 35) «*ἀποδεδώκεσαν*» γραπτέον μετ' αὐξήσεως «*ἀπεδεδώκεσαν*».

(2) «*Ἐκδίδωσιν ὁ πατὴρ τὴν θυγατέρα*, ὅταν σημαίνηται μόνον ἡ ἐνέργεια ὡς πρὸς τὸν λαμβάνοντα νυμφίον· *ἐκδίδοσθαι* δέ, ὅταν συνεκφέρηται καὶ ἡ ἰσχύρισις καὶ ἡ δαπάνη τοῦ πατρὸς εἰς προίκισιν. *ἤν τις ἐκδοῦναι βούληται θυγατέρα, πρὸς τίνα δεῖ λέγειν;* (Ξεν. Παιδ. Η΄, δ΄, 18)... *ἐξέδου κόρην ὅτῳ σε θυμὸς ἦγε* (Εὐρ. Μήδ. 309)» (Ἀσωπ. Περίοδ. Β΄. σ. 299, § 32).

διευκρινῶ· ὅρα *εὐκρινῶ*.

διημερεύω· ὅρα *ἡμερεύω*.

διισχυρίζομαι· ὅρα *ἰσχυρίζομαι*.

δικάζω (πλειστ. καὶ ἐκ-, δια-, κατα-, συν-), παρατ. *ἐδίκαζον* (ἐνίοτε), μέλλ. *δικάσω* (πλειστ.), ἀόρ. *ἐδίκασα* (πλειστ. καὶ δι-, ἀπ-, ἐξ-, κατ-, ἐπ-), παρακείμ. καὶ ὑπερσ. ἐλείπουσιν. Μέσ. καὶ παθ. *δικάζομαι* (πλειστ. καὶ ἐπι-, δια-, προς-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐδικαζόμην* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-), μέλλ. μέσ. *δικάσομαι* (σπαν. Δημ. 37, 37. 38, 16. καὶ δια- (ἐνίοτε), ἐπι- σπαν. Ἀνδοκ. 1, 120), ἀόρ. μέσ. *ἐδικασάμην* (πλειστ. καὶ κατ-, ἐπ-, δι- καὶ ἐκ- (Ἰσαῖ. παρ. Ἁρποκρ. ἐν. λ.), ἀόρ. παθ. *ἐδικάσθην* (ἐνίοτε· ἀπ- [Ἀττ. Ἐπιγραφ.] καὶ ἐξ-, κατ-, ἐπ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *δεδίκασμαι* (πολλάκ. καὶ ἐπι-, κατα-), ὑπερσ. μέσ. *ἐδεδικάσμην* (σπαν. Δημ. 33, 27), ῥημ. ἐπίθ. *ἀδίκαστος* (Πλάτ. Τίμ. 51, γ΄.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δ ι κ -, δίκη ἀρχικῶς=τρόπος («α ὕ τ η τ ο ι δ ί κ η ἐ σ τ ὶ θ ε ῶ ν» Ὀδ. Τ, 43. Πρβλ. καὶ Ὀδ. Δ, 691. Λ, 217. Ω, 254), δικάζω, σανσκρ. dic-ami (δείκνυμι), λατ. dic-o (λέγω), δικαστής = λατ. judex, judico (=δικάζω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον

παρ' Ὁμήρῳ, ὁ δὲ παρακ. μεταγεν. δεδίκακα (Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. ΙΒ', § 13), μέλ. δικασθήσομαι (Διον. Ἀλ. Ῥωμ. Ἀργ. 5, 61).

δικαιολογοῦμαι. Ἀποθ. Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπανίως Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ. λϐ'. 11. Λυσί. παρ' Ἀθην. Ε'. σ. 209, ϛ'. Αἰσχίν. 2, 21), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα [παρατ., μέλ. μέσ. καὶ ἀόρ].

ΣΗΜ. Παρὰ Λουκιανῷ καὶ ἐνεργ. δικαιολογοῦντες (Τίμ. 11, σ. 120)=δικηγόροι, συνήγοροι. Τὸ δικαιολογοῦμαι κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

δικαιόω-ῶ (δίκαιον θεωρῶ καὶ κολάζω) (ἐνίοτε· Θουκ. Α', 140. Δ', 64. Ε', 105. Ϛ', 89. Πλάτ. Νόμ. 715, α'. καὶ (δια-) Θουκ. Δ', 106), παρατ. *ἐδικαίουν* (σπανιώτ. Θουκ. Δ', 122), μέλλ. *δικαιώσω* (σπαν. Θουκ. Ε', 26), *ἀόρ. ἐδικαίωσα* (σπαν. Θουκ. Ζ'.68). Παθ. *δικαιοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. σ. 934, ϐ'.) καὶ μέλλ. μέσ. σπαν. *δικαιώσομαι* (Θουκ.Γ', 40., ὃ γράφεται καὶ «*δικαιώσετε*»), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ἀποσπ. 151), δικαίωσις, -ωμα, -τήριον.

διλογῶ (λέγω δὶς περὶ τῶν αὐτῶν). Ἀπαντᾷ μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *διλογεῖν* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. η', 2).

ΣΗΜ. Διλογῶ, διλογία, δίλογος (μτγ.). Τὸ διλογῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

δινέω-ῶ (περιστρέφομαι). Ἀπαντᾷ μόνον τὸ *περιδινέω-ῶ* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 167), τὸ δὲ ἁπλοῦν εἶναι ποιητικόν. Μέσ. *δινοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. ϐ', 8. Πλάτ. Εὐθύδ. 294, ε'), παθητ. *περιδινοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. ζ', 3), μέσ. παρατ. *ἐδινούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ϛ', α', 9). Τὰ λοιπὰ εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα [δειδω], δῖνη, δινέω, δίνημα (μτγ.), δίνησις (μτγ.), δινητός (μτγ.). Τὸ δινῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

διοικέω-ῶ (πλειστ. καὶ συν-), παρατ. *διῴκουν* (πλειστ. καὶ συν-), μέλ. *διοικήσω* (πλειστ.), ἀόρ. *διῴκησα* (πλειστ.), παρακ *διῴκηκα* (πλειστ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *διοικοῦμαι* (πλειστ.), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *διῳκούμην* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. *διοικήσομαι* (σπαν. Δημ. 8, 13), μέλ. παθ. *διοικηθήσομαι* (σπαν. Λυσί. 30, 35), ἀόρ. μέσ. *διῳκησάμην* (ἐνίοτε· καὶ προ-), ἀόρ. παθ. *διῳκήθην* (σπαν. ψήφισμ. παρὰ Δημοσθ. 24, 27), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *διῴκημαι* (ἐνίοτε), ὑπερ. παθ. *προδιῳκήμην* (σπαν. Δημ. 23, 14), ῥημ. ἐπίθετ. *ἀδιοίκητος* (Δημ. 24, 28).

ΣΗΜ. Ὅρα οἰκῶ, ῥημ. παράγ. διοίκησις, διοικητής (μτγ.), διοικητικός (μτγ). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

διοπτεύω (ἀκριϐῶς παρατηρῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ξενοφ. Παιδ. Η', ϐ', 10. Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδεύκ. Β', 58. Δημοσθ. 35, 20. 34 [ἔνθα ὅμως γράφεται «*διοπεύων*» πρϐλ. καὶ Ἁρποκρατ. ἐν λ.]).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

διορθῶ (σπαν. Αἰσχίν. 3, 38), παρατ. ἐλλείπει, μέλ. *διορθώσω* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστολ. Α', 3), ἀόρ. *διώρθωσα* (σπαν. Ἰσοκρ. 9, 47. 12, 262), παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. *διορθοῦμαι* (σπαν. Ἰσο. 3, 31. Δημ. 9, 6. Δημάδ. 7. καὶ (προς-) Αἰσχίν. 2, 87), παρατ. μέσ. *διωρθούμην* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 112), μέλλ. μέσ. *διορθώσομαι* (σπαν. Ἰσο. 4, 181. Δημ. 39, 1), ἀόρ. μέσ. *διωρθωσάμην* (σπαν. Δημ. 10, 45. 33, 11. Ἐπιστολ. Α', 3), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀδιόρθωτος* (Δημ. 4, 36).

ΣΗΜ. Ὅρα ὀρθόω-ῶ. Τὸ διορθῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ. Ἐπειδὴ τὸ ὀρθοῦν ἀνιστάναι σημαίνει καὶ διευθύνειν, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου τὸ ἀνορθοῦν λέγεται, ἐπὶ δὲ δευτέρου τὸ διορθοῦν· τὸ δὲ ἐπανορθοῦν κοινὸν ἑκατέροις τιθέμενον ἐπὶ τῶν ἐπανερχομένων εἰς τὴν προτέραν αὐτῶν κατάστασιν. Ἐν ἅπασι δὲ ἡ σημασία ἔνεστι τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω μεταϐολῆς, διὸ καὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν πολλάκις συγκέχυται. Τὸ δὲ κατορθοῦν λέγεται ἐφ' οἱασδήποτε ἐκϐάσεως (Λοϐέκκ. εἰς Φρυνιχ. 250. Βασιάδ. Δημ. Ὀλυνθ. Α', σ. 239—240).

διορίζω· ὅρα *ὁρίζω*.

διοχλῶ· ὅρα *ἐνοχλῶ*.

διπλάζω (=διπλασιάζω). Ποιητικόν, πεζογραφικὸν δὲ εἶναι μόνον ἐν τῷ ἀορ. *ἐδίπλασα* (σπαν. Ἀνδοκίδ. 4, 11).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Αἴ. 268). Πρϐλ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 89, 6.

διπλασιάζω. Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπανίως (Πλάτ. Νόμ. 920, α'.), ἀόρ. *ἐδιπλασίασα* (σπαν. Λυσί. 32, 25). Παθ. *διπλασιάζομαι* (σπαν. Δημ. 24, 82) καὶ ἀόρ. *ἐδιπλασιάσθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. Ε', 1),

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. σελ. 381. Τὸ διπλασιάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

διπλόω-ῶ. Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐδίπλωσα* (C. I. A. T. B'. Παράρτ. 808. 809. 811), ἡ μετοχὴ τοῦ παθ. ἐνεστ. *ἀναδιπλουμένη φάλαγξ* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 5), ὁ παρακ. *δεδιπλωμένος* (C. I. A. T. B'. Παραρτ. 809.) καὶ ὁ ὑπερσ. *ἐδεδίπλωτο ἡ φάλαγξ* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 19).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατ. σ. 380—381. Τὸ διπλόω-ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, ῥημ. παρ δίπλωμα (μτγ.), δίπλωσις (μτγ.).

διστάζω (ἔχω δισταγμόν, ἀμφιϐάλλω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ ἐνίοτε (Πλάτ. Θεαίτ. 187, δ'. 190, α'. Σοφ. 235, α'. Ἴων 534, ε'. Νόμ. 897, ϐ'. Ἐπιστ. 328, ϐ).

ΣΗΜ. Ἀόρ. ἐδίστασα (Συνεσ. Ἐπιγρ. 44), διστα ζόμενος (Διόδωρ. ιζ', 9). Ὅρα ἐνδοιάζω περὶ τῆς ῥίζης. Τὸ διστάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

διυλίζω (στραγγίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ *διυλισμένος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 69, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Σύνθετον δι-ϋλίζω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ὕλη = λατ. sylva καὶ silva = σύλϜα, ὧν λείψανον εἶναι ἡ Σκαπτὴ σύλη τῆς Θρᾴκης, καὶ ἡ Ὕϐλα τῆς Σικελίας. Τὸ ῥῆμα

κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, ῥημ. παρ. διύλισις (μτγ.), διύλισμα (μτγ.), διυλισμός (μτγ.), διυλιστήριον (μτγ.).

διχάζω (διαιρῶ εἰς δύο). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Πολιτικ. σ. 264, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. σαν. dvi-, δι-, δί-χα, διχῇ, διχάω (ποιητ.), διχάζω, δι-χθά, διχοστασία = γοτθ. tvis-stass, δι-σσὸς = σανσ. tvi-tijas, δὶς = δF-ίς. Τὸ διχάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, ῥημ. παράγ. διχασμός (μτγ.), δίχασις (μτγ.), διχαστής (μτγ.).

διχογνωμονῶ (στασιάζω). Μόνον ἡ μετοχὴ σπανίως *διχογνωμονῶν* (Ξενοφ. 'Απομν. Β', Ϛ', 21).

ΣΗΜ. Ὅρα Πολυδ. Β', 229 καὶ διχάζω. Τὸ διχογνωμονῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

διχοτομῶ (τέμνω εἰς δύο). Μόνον ἡ ὁριστικὴ *διχοτομεῖ* (Πλάτ. Πολιτικ. 302, ε'.) σπανιώτατα.

ΣΗΜ. Ὅρα διχάζω. Τὸ διχοτομῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, ῥημ. παράγ. διχοτόμημα (μτγ.), διχοτόμησις (μτγ.).

διψῶ, ῇς. ῇ κτλ. (πλειστάκις), παρατ. μόνον ἡ εὐκτ. σπανίως *διψῴη* (Ξενοφ. 'Αναϐ. Δ', ε', 27), μέλλ. *διψήσω* (σπανιώτ. Ξενοφ. 'Απομ. Β', α', 17), ἀόρ. *ἐδίψησα* (σταν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 81. Πλάτ. Πολιτ. 562, γ'.). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν ὄντα μεταγενέστερα [*δεδίψηκα* Πλούτ. Πομπ. 73].

ΣΗΜ. 'Ρίζ. διπ-, ἐξ οὗ δίψα (= δίπ-τjα, πρϐλ. δόξα = δόκ-τjα, μύξα = μύκ-τjα), διψῶ (= διψή-ω), ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. Κατ' ἄλλους δὲ εἶναι συγγενὲς τῷ διφάω = δίζημαι (= ζητῶ, ἐρευνῶ). Κατὰ δὲ τὸν Μ. 'Ετυμολ. (279, 55) παρὰ τὸ ἴπτω (= βλάπτω) ἴψα καὶ δίψα (ἡ βλάπτουσα τὸ σῶμα) = λατ. sitis. Τὸ διψῶ ἔγινεν ἐκ τοῦ [διψήω], διψῇς [= διψή-εις), διψῇ [= διψή-ει] κτλ.

[**διωκάθω**]. Παρασχηματισμὸς τοῦ διώκω, ὅςτις εἶναι ἀόρ. ϐ'. καὶ παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ἡ ὁρ. *ἐδιώκαθον* (Πλάτ. Γοργ. 483, α'.) καὶ τὸ ἀπαρέμφ. *διωκαθεῖν* (Πλάτ. Εὐθύφρ. 15, δ'. Πολ. 375, α'., ὅπερ πλημμελῶς τονίζεται «*διωκάθειν*), τὰ δ' ἄλλα εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Οἱ τύποι οὗτοι εἶναι ἀόρ. β' ἐδιώκαθον (καὶ τοιαύτην σημ. ἔχει· πρϐλ. καὶ 'Αριστοφ. Σφ. 1203), ὑποτ. διωκάθω ('Αριστοφ. Νεφ. 1482) καὶ ἀπαρ. διωκαθεῖν (ὅπερ παρὰ Πλάτωνι κακῶς γράφεται «διωκάθειν»). Ὅρα Cobet παρὰ Λόγ. 'Ερμ. Κόντ. σ. 205. Nov. Lection. 495). Ὁ παρασχηματισμὸς οὗτος κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει.

διώκω (πλειστ. καὶ κατα-, ἐπι-, προ-, μετα-, συν-), παρατ. *ἐδίωκον* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἐξ-, κατ-, μετ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *διώξομαι* (ἐνίοτε) καὶ σπανιώτερον *διώξω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐδίωξα* (πλειστ. καὶ ἐπ-, ἐξ-, κατ-, ἀπ-), παρακ. *δεδίωχα* (ἅπαξ. 'Υπερείδ. Λυκόφρ. ΙΓ', 15). ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *διώκομαι* (πλειστ. καὶ κατα-, μετα-), παρατ. *ἐδιωκόμην* (σπαν. 'Αντιφῶν 2, ϐ', 13) καὶ *ἐπεδιωκόμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 13), ἀόρ. *ἐδιώχθην* (σπαν. ἁπλοῦς. 'Αντιφῶν 2, α', 3 6. καὶ κατ-, ἐπ-, συγκατ-, ἐξ- ('Υπερείδ. παρὰ Πολυδ. Η', 70), τὰ ἄλλα δ' ἐλλείπουσιν. Ὡς παθ. ὅμως τοῦ

διώκω εἶναι καὶ τὸ *φεύγω ὑπό τινος*. 'Ρημ. ἐπίθ. *διωκτέος* (Πλάτ. Πολ. 400, ε'.), *διωκτέον* (πολλ.) *καὶ μεταδιωκτέον* (Πλάτ. Τίμ. 64, ϐ'.). Περὶ τοῦ ἀορ. ϐ' *ἐδιώκαθον* ὅρα *διωκάθω*. 'Αντὶ δὲ τοῦ *διώκω καὶ τὴν δίωξιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Γ', 32. Η', 102).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. διᾱκ-, (διᾱ'κονος, διάκ-τωρ), διωκ-, διώκω, διωκὴ καὶ ἰωκὴ (τὸ δ πρὸ τοῦ j ἀποϐάλλεται), δίωξις καὶ ἴωξις (παλίωξις, προΐωξις). Ὅρα διακονῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ, μτγ. μέλλ. διωχθήσομαι (Διόδωρ. ιθ', 95), παρακ. παθ. δεδιωγμένος (Κ. Δ.).

δοκέω-ῶ (φαίνεταί μοι) προςωπικὸν καὶ ἀπρόςωπον (πλειστ. καὶ συν-), παρατ. *ἐδόκουν* (πλειστ.), μέλλ. *δόξω* (πλειστ. καὶ συν-), ἀόρ. *ἔδοξα* (πλειστ. καὶ ἀπ-, συν-, μετ-, προς-). Παθ. *δοκοῦμαι* (σπαν. Πλατ. Πολ. 490, α'. 612, δ'.) καὶ *καταδοκοῦμαι* (= ὑποπτεύομαι· σπαν. 'Αντιφῶν 2, ϐ', 3. γ', 7), ἀόρ. παθ. *καταδοχθεὶς* (σπαν. 'Αντιφῶν 2, ϐ', 2), παρακ. *δέδοκται* (πλειστ.) καὶ *δεδογμένον ἐστὶ* (σπαν. 'Ισο. 14, 45. Πλάτ. 'Απολ. 34, ε'.), ὑποτ. *δεδογμένον ᾖ* (σπαν. Δημ. 19, 186), προςτ. *δεδόχθω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 799, ε'.), ἀπαρ. *δεδόχθαι* (ἐνίοτε), μετοχ. *δεδογμένος* (πλειστάκ. καὶ προ-, συν-), ὑπερσ. *ἐδέδοκτο* (ἐνίοτε) καὶ *δεδογμένον ἦν* (σπαν 'Ισοκρ. 12, 163), εὐκ. *δεδογμένον εἴη* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ'. ϐ', 9). 'Ρημ. ἐπίθ. *ἀδόκητος* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ὁ ἀόρ. προςέδοξεν (Δημ. 22, 75. 24, 183) γράφεται καὶ «πρὸς ἔδοξεν». 'Ρίζ. δακ-, δεκ-, δοκ-, σανσ. dac-as (δόξα), λατ. dec-et (πρέπει), dec-us,-oris (κόσμος, τὸ καλόν), dig-nus (ἄξιος), δοκ-έω, δόξ-α (= δόκ-τjα), ἀδόκητος, ἄ-δοξος, ἀδοξῶ. Τὸ δοκῶ κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. Τί διαφέρει τοῦ φαίνεται ὅρα φαίνω.

δοκιμάζω (ἐξετάζω, βασανίζω, ἐγκρίνω) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, συναπο-, δια-), παρατ. *ἐδοκίμαζον* (ἐνίοτε. καὶ ἀπ-), μέλλ. ***ἀποδοκιμάσω*** (σπαν. Ξενοφ. 'Ιππαρχ. α', 13) καὶ *συνδοκιμάσω* (σπαν. 'Ισοκρ. 2, 28), ἀόρ. *ἐδοκίμασα* (πλειστ. καὶ ἀπ-, συν-,) παρακ. *ἀποδεδοκίμακα* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 181, ϐ'. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ'. ϐ', 16), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *δοκιμάζομαι* (πολλάκ.), παρατ. *ἐδοκιμαζόμην* (σπαν. Λυσί. 26, 10), μέλλ. *δοκιμασθήσομαι* (σπαν. Λυσί. 31, 1. Δημ. 40, 34 καὶ (ἀπο-) Ξεν. 'Ιππαρχ. α'. 14. 15), ἀόρ. παθ. *ἐδοκιμάσθην* (πλειστ. καὶ ἀπ-), ἀόρ. μέσ. σπανίως *δοκιμασώμεθά* (τι. Ξενοφ. Οἰκ. η', 10), παρακ. παθ. *δεδοκίμασμαι* (πολλάκ. καὶ ἀπο-), ὑπερσ. ἐλλείπει. 'Ρημ. ἐπ. *ἀδοκίμαστος* (πολλάκ.), *δοκιμαστέον* (Λυσ. 31, 25) καὶ *ἀποδοκιμαστέον* (Ξεν. 'Ιππικ. γ', 8).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ δόκιμος (δόκ-ιμος), δοκιμάζω (ἐξετάζω, βασανίζω καὶ ἐγκρίνω, ἀποδέχομαι), δοκιμασία, δοκιμαστής, δοκιμαστός (μτγ.), δοκιμαστικός (μτγ.) Τὸ δοκιμάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ δὲ ἀποδοκιμάζω κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ (Ϛ', 130), παρ' ᾧ εὕρηται καὶ ἕτερος τύπος ἀποδοκιμᾷ (Α', 199), ὅστις ὑπό τινων νομίζεται ἐνεστώς, ὑπ' ἄλλων δὲ μέλλων.

δολιχοδρομέω-ῶ (= δόλιχον θεῖν. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Δ', η', 27). 'Απαντᾷ μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἀορίστου

δολιχοδρομήσας (σπαν. Αἰσχίν. 3, 91. Πρβλ. καὶ Πολυδεύκ. Γ', 146), ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ 'Αττικοὶ ἔλεγον «*δόλιχον θεῖν*» (Ξενοφ. 'Ανάβ. Δ', η',27).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ δολιχοδρόμος (Ξενοφ. Συμπ. β', 17), δόλιχος δὲ ἢ δολιχὸς (κατὰ Πολυδ. Γ', 146) ἦν μακρὸς δρόμος ἐν τῷ σταδίῳ, δολιχὸς ἐπίθ. ποιητ. (μακρός), δολιχόσκιος (ποιητ.), δολιχοδρομῶ (κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ), ἐν-δελεχ-ής (διαρκής), ἐν-δελέχ-εια (διάρκεια), ἐνδελεχῶ (διαρκῶ), Δουλίχιον (τόπος ἐπιμήκης), σλαβ. dlŭg-ŭ (μακρός), σανσ. dirgha, ζενδ. daregha. «Τὰ δὲ τῶν γυμνικῶν <ὀνόματα> δολιχός, δολιχοδρόμος καὶ ὁ τὸν δολιχὸν τρέχων... Αἰσχίνης δ' ὁ ῥήτωρ εἴρηκε τὸν δολιχοδρομήσαντα» (Πολύδ. Γ', 146).

δολοφονῶ (δι' ἀπάτης φονεύω). Παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ὑπάρχει μόνον ὁ ἀόρ. παθ. *ἐδολοφονήθην* (σπαν. Δημ. 19, 194), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Δολοφόνος (ποιητ.), δολοφονία (μτγ.), δολοφονῶ, δολοφόνησις (μτγ.), τὸ δὲ δολοφονῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

δολόω-ῶ (ἀπατῶ). Μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *δολοῦν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 28), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ δόλος (ὅρα δελεάζω), δολῶ, δόλωσις ('Αττ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογ. 494).

δοξάζω (φρονῶ, στοχάζομαι, δοξάζω) (πλειστ. καὶ δια-, ἀντι-, μετα-), παρατ. *ἐδόξαζον* (ἐνίοτε), μέλλ. *δοξάσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐδόξασα* (πλειστάκ. καὶ κατ-, προ-, προς-, μετ-). Παθ. *δοξάζομαι* (πλειστ.), παρατ. *ἐδοξαζόμην* (σπαν. Θουκ. Ζ, 75. Πλάτ. Κριτί. 121, β'.), μέλ. παθ. *δοξασθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 209, γ'. Παρμ. 165, α'.), ἀόρ. παθ. *ἐδοξάσθην* (σπαν. Πλάτ. Φίλ. 39, γ'. Νόμ. 645, γ'.), παρακ. *δεδόξασμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 511, α'. Σίσυφ. 387, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *δοξαστὸς* (πολλάκ.) καὶ *ἀδόξαστος* (Πλάτ. Φαίδ. 84, α'.). Καὶ κατὰ περίφρασιν *εἰς δόξαν καθίστημί τινα* (=ποιῶ τινα δοξάζειν. Πλάτ. Εὐθύδ. 305, δ'.) Τὸ δὲ *δοξάζω* (καὶ μαλιστα τὸ παθ. *δοξάζομαι*) ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ *δόξαν, φήμην παρέχω* εἶναι μεταγενέστερον ἀπὸ τοῦ Πολυβίου καὶ ἑξῆς ἀρξάμενον (Πολυβ. Ϛ', νγ', 10 κτλ.). Οἱ 'Αττικοὶ πεζολόγοι ἀντὶ τοῦ *δυξάζομαι* λέγουσι *δόξαν λαμβάνω* (Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 12. Πλάτ. Πολιτικ. 290, δ'. Ξεν. Ἱέρ. β', 15 [ἔνθα κακῶς γράφεται *ἀναλαμβάνουσιν*, ὅπερ σημαίνει τὸ ἀνακτᾶσθαι τὴν ἀποβληθεῖσαν παλαιὰν δόξαν. Ὅρα Cobet Nov. Lect. 555. Var. Lect. 116]. Δημ. 'Επις. Γ', § 5.), *δόξαν ἔχω* (Πλάτ. Μενέξ. 241, β'. Δημ. 2, 17. κτλ.), ἀντὶ δὲ τοῦ *δοξάζω τινὰ* λέγεται *δόξαν περιάπτω τινὶ* (Δημοσθ. 20, 10. κτλ.), *δόξαν περιτίθημί τινι* (Ἰσοκρ. 5, 149. κτλ.).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα δοκῶ. δόξα (=δόκ-τjα, πρβλ. μύξα=μύκ-τjα, δίψα=δίπ-τjα), δοξάζω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ', 135), ῥημ. παράγ. δόξασμα ('Αττ.), δοξαστὴς ('Αττ.), δοξαστικὸς ('Αττ.), δοξασία (μτγ.), δοξαστικῶς (μτγ., ὅπερ ἀμφίβολον, κατὰ Πολυδεύκην Δ'. 8). «Ὀρθῶς δοξάσαι ἢ ὀρθῇ δόξῃ χρήσασθαι ἢ ὑγιεῖ ἢ ἀληθεῖ ἢ ἀπλανεῖ ἢ ἀσφαλεῖ... τούτοις δὲ τἀναντία... δόξῃ ψευδεῖ χρήσασθαι, σφαλερᾷ πεπλανημένῃ» (Πολυδ. Δ', 8—10). «Δόξα: σημαίνει τὸν παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινον. Σημαίνει δὲ καὶ τὴν κατ' ἀρετὴν ὑπόληψιν. Δόξα δὲ διαφέρει εὐκλείας, ὅτι ἡ μὲν εὔκλεια δόξα παρὰ τῶν ἀγαθῶν, δόξα δὲ ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 242, 29. Πρβλ. καὶ 'Αμμών. ἐν λ. δόξα.).

δορυφορῶ (εἰμὶ δορυφόρος τινός) (ἐνίοτε). παρατ. *ἐδορυφόρουν* (σπαν. Δημ. 23, 186), μέλ. *δορυφορήσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 84), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Παθητ *δορυφοροῦμαι* (ἐνίοτε), τα δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ δορυφόρος, δορυφορία δορυφορέω-ῶ, δορυφόρησις (μτγ.), δορυφόρημα (μτγ.), τὸ δὲ δόρυ ἔχει ῥίζ. δρυ-, δορ-, δρῦς, δρυμά, δρυμός, δρυ-τόμος, δέν-δρε-ον (δένδρον μετ' ἀναδιπλώσεως), δρία, δόρυ(πληθ. δοῦρα, δούρατα), δούρειος, σανσκρ. drus (ξύλον, δένδρον) καὶ dru-mas, dâru (εἶδος ξύλου, πίτυος), darumas (σκληρός), δάρυλλος (δρῦς Μακεδόνες. Ἡσύχ.), Δρῦς, Δρύας, Δρύοψ, Δρίον. Ἴσως καὶ Δωρὶς (=τόπος δρυμώδης) καὶ Δωριεῖς. Ἔτι δενδρυάζειν (=κρύπτεσθαι ὄπισθεν τοῦ δένδρου, καραδοκεῖν), ὑπο-δενδρυ-άζειν (ἐξ ἀφανοῦς ἐπιφαίνεσθαι. Ἡσύχ.). Τὸ δορυφορῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ· δόρυ μὲν φέρει ὁ μαχόμενος, δορυφορεῖ δὲ ὁ ὢν δορυφόρος τινός, ὁ φυλάσσων τινὰ διὰ δόρατος.

δουλεύω (εἰμὶ δοῦλος) (πλειστ.), παρατ. *ἐδούλευον* (ἐνίοτε), μέλλ. *δουλεύσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐδούλευσα* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. *δεδούλευκα* (σπαν. Ξενοφ. 'Αν. Δ', η', 4. Ἰσο. 6, 96. 14, 30. ψ. Δημ. 'Επις. δ', 8), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθετ. *δουλευτέον* (Ἰσοκρ. 9, 7), *ἀδούλευτος* (Ἰσαῖ παρὰ Πολυδ. Γ'. 80).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ δέω (=δένω), δοῦλος, δουλεύω, δουλεία, δούλευμα (ποιητ.), δουλευτὴς (μτγ.), τὸ δὲ δουλεύω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

δουλόω-ῶ (ποιῶ τινα δοῦλον). Σπανίως (Θουκ. Β', 61. καὶ (κατα-) Θουκ. Γ', 70. καὶ (συγκατα-) (Θουκ. Η. 46), μέλλ. *δουλώσω* (σπαν. Θουκ. Α', 138. Γ', 58), ἀόρ. *ἐδούλωσα* (σπαν. Θουκ Δ', 86. καὶ (κατ-) Ἰσο. 9, 20), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Μέσ. καὶ παθ. *δουλοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-), παρατ. μέσ. *ἐδουλούμην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, συγκατ-), μέλ. μέσ. *δουλώσομαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-), ἀόρ. μέσ. *ἐδουλωσάμην* (πολλάκ. καὶ κατ-, συγκάτ-), ἀόρ. παθ. *ἐδουλώθην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *δεδούλωμαι* (πολλάκ. καὶ κατα-), ὑπερσ. μέσ. *καταδεδουλωμένος ἦν τινα* (Πλάτ. Μενέξ. 240, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, ῥημ. οὐσ. δούλωσις. Ῥίζ. ὅρα δέω (=δένω). Τὸ μὲν ἐνεργ.= ποιῶ τινα δοῦλον ἑτέρῳ, τὸ δὲ μέσον=ποιῶ τινα δοῦλον ἐμαυτῷ (Λουκιαν. Σολοικ. σ. 583).

δουπέω-ῶ (κάμνω κρότον, δούπ-). Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς τῶν 'Αττικῶν ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Ξενοφῶντι ὁ ἀόριστος *ἐδούπησαν* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Α', η', 18. πρβλ. καὶ 'Αρριαν. 'Αναβ. Α', Ϛ', 4).

ΣΗΜ. Λέξις πεποιημένη, δόπ, δουπ (=δοFπ-), γδούπ- (FδοFπ-), δοῦπος (Ξενοφ. 'Ανάβ. Β', β', 19) καὶ γδοῦπος, δουπῶ καὶ

γδουπῶ, ἐρίγδουπος. Ὁ Cobet ἀπορρίπτει τὸ ῥῆμα νομίζων ὅτι παρ' Ἀττικοῖς ἐλέγετο «τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα ἔκρουσαν» (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 18). ὅρα Nov. Lec. σ. 417. διὸ καὶ ὀβελίζει ὅλως τὸ χωρίον. Τὸ δουπῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

δραπετεύω (φεύγω κρυφίως). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (ἐνίοτε) καὶ μέλλ. σπανίως *δραπετεύσω* (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 16).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα -διδράσκω. Δραπέτης, δραπετεύω, δραπέτευσις (μτγ.), δραπέτευμα (μτγ.). Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρὰ Ξενοφῶντι.

δρασκάζω (= ἀποδιδράσκω). Ῥημ. ἀπηρχαιωμένον μόνον κατ' ἀπαρέμφ. *δρασκάζειν* (ἅπαξ· Λυσί. κατὰ Θεομνήστ. Α', 17).

ΣΗΜ. Ὅρα -διδράσκω, δρα-, δράσκω, δρασκ-άζω (πρβλ. καὶ ὀφλ-ισκ-άνω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σόλωνι.

δράττομαι (πιάνω μὲ τὸ χέρι, κοινῶς ἀδράχνω), ἀποθ. Ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. *ἐδραξάμην* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 209, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δρακ- (δρὰξ- δρακὸς = χούφτα), δράττομαι [= δράκ-jομαι], δράξ, δράγ-μα, δραχ-μή. Ἐνταῦθα καὶ δρέπ-ω (ἀντὶ δρέκ-ω, π = κ), δρέπ-ανον, δρεπάνη, ἄδρεπτος. Πρβλ. «δάρκ-ες δέσμαι» (Ἡσύχ.), σανσ. grah, grabh, λιθ. greb-ti, γερμ. greifen (=δράττομαι), σλαβ. grab-i-ti (ἁρπάζω), κοινῶς γραπώνω. Τὸ δράττομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

δράω-ῶ (πράττω) (πλειστ. καὶ ἀντι-), παρατ. *ἔδρων* (σπαν. Θουκ. Α', 73. Ἀντιφῶν 4, δ', 6), μέλλ. *δρᾱ́σω* (πλειστάκ. καὶ συν-), ἀόρ. *ἔδρᾱσα* (πλειστάκ. καὶ ἀντ-), παρακ. *δέδρᾱκα* (πλειστάκ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *δρῶμαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἐδρώμην* (σπαν. Θουκ. Γ', 55), ἀόρ. *δρασθὲν* (σπαν. Θουκ. Γ', 38. Ϛ', 53), παρακ. *δέδρᾱμαι* (παρ' Ἀττικ. ποιητ. καὶ Θουκ. Γ,54., παρ' ᾧ κακῶς γράφεται *δεδρασμένων*), τὰ λοιπὰ δὲ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *δραστέον* (πολλάκις).

ΣΗΜ. Δρα-, δρά-ω, λιθ. dar-aú (ποιῶ), dar-bas (ἔργον), δρᾶ-μα, δράστης, δραστήρ, δραστήριος, δρᾶ-νος (ἔργον) ὀλιγο-δρανέων (λιπόθυμος). «Τὸ ποιεῖν αὐτοὶ μὲν (Πελοποννήσιοι) δρᾶν, Ἀθηναίους δὲ πράττειν προσαγορεύειν» (Ἀριστοτ. Ποιητ. κεφ. 3). Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ δρῶ συνωνυμεῖ τῷ ποιῶ καὶ ἐργάζομαι, διότι λέγεται εὖ ποιῶ καὶ εὖ δρῶ, κακῶς ποιῶ καὶ κακῶς δρῶ.

δρέπω (κόπτω καρπούς, ἀπολαμβάνω, κτλ.). Ἀπαντᾷ μόνον ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 457, β'. Νόμ. 844, ε'.) καὶ ἀόρ. *κατέδρεψα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 91, δ'.) καὶ μέσ. ἐνεστ. *δρέπομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἴων 534, β'. Πολιτ. 401, γ'), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Δρεπ- (ἀντὶ δρεκ-, δρακ-, ὅρα δράττομαι), δρεπ-άνη, δρέπ-ανον καὶ δρέκ-ανον, δρέπτω (=δρέπω). Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρ' Ὁμήρῳ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ δόρπον (=δεῖπνον) κατὰ μετάθεσιν (Fick 1, 617).

δρύπτω (σπαράττω διὰ τῶν ὀνύχων), ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ.

ἐνεστ. *δρυπτόμεναι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 67) καὶ ὁ μέσ. παρατ. *ἐδρύπτοντο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 13)

ΣΗΜ. Ῥίζ. δρυφ-, ἀποδρύφω, δρύφω (ἐκδέρω), δρύπ-τ-ω (=Ἑβρ. τερέφ), δρυφάς, δρυφή. Κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ τὸ ῥῆμα.

δύναμαι (πλειστάκ.), ὑποτ. *δύνωμαι ῃ, ηται*, κτλ. (πλειστάκ.), προςτ. μόνον *δυνάσθω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 345. α'.), ἀπαρέμφ. *δύνασθαι* (πλειστάκ.), μετοχ. *δυνάμενος* (πλειστάκ.). παρατ. *ἐδυνάμην καὶ ἠδυνάμην, ἐδύνω* κτλ. (πλειστ.), εὐκτ. *δυναίμην, δύναιο, δύναιτο*, κτλ. (πλειστάκ.), μέλ. *δυνήσομαι* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἐ(ἠ)δυνήθην* (πλειστ.) καὶ *ἐδυνάσθην* (Ἰωνικ. καὶ παρὰ Ξενοφ. μόνον πολλάκ. ἄνευ προςτακτικῆς καὶ πάντοτε καθ' ὁριστικὴν διὰ τοῦ ε), παρακ. *δεδύνημαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *δυνατὸς* (πολλάκ.), *ἀδύνατος* (πολλάκ.). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *δύναμιν ἔχω* (Λυσί. 10, 7. Ἰσοκρ. 2, 12. Θουκ. Δ', 60. Δημ. 9, 16. κτλ.) καὶ *ἐν δυνάμει εἰμὶ* (Θουκ. Γ', 93. Ξεν. Ἑλλ. Δ', δ', 5. κτλ.) καὶ *δυνατός εἰμι* (Θουκ. Α', 139. Πλάτ. Θεαίτ. 185, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κατὰ Κούρτιον εἶναι γνα-, γνω- (γιγνώσκω), g'ânâmi (γνωρίζω), λατ. gnâ-rus (γνωστός, ἔμπειρος), «νάρω συνίημι· νάρειν ζητεῖν» (Ἡσύχ. καὶ Lobeck. Rhem. 132), δύ-να-μαι. Παρὰ δὲ τοῖς νῦν Λάκωσι τὸ δύναμαι λέγεται δένομαι. Ἐνταῦθα καὶ δυνάστης, δυναστεύω, δύναμις (ποιητ. δὲ δύνασις), δυνατός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

δυναστεύω (εἰμὶ δυνάστης, τυραννῶ) (πλειστ. καὶ ἐν-), παρατ. *ἐδυνάστευον* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 40), ἀόρ. *ἐδυνάστευσα* (σπαν. Ἰσο. 3, 36. 4, 75. Αἰσχίν. 3, 103) καὶ *κατεδυνάστευσα* (σπαν. Ξεν. Συμπ. ε', 8) καὶ παθ. ἐνεστ. *δυναστεύομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 546, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *δυναστείαν ἔχω* (Ἰσοκρ. 2, 8. 12, 244. κτλ.) καὶ *δυνάστης εἰμί*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ ἀπαντᾷ, γίνεται δὲ παρὰ τὸ δυνάστης δυναστεύω, δυναστεία (ὅρα δύναμαι).

δύνω· ὅρα *δύω*.

δυςανασχετέω-ῶ (ἀγανακτῶ, δὲν ὑποφέρω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *δυςανασχετοῦντες* (σπαν. Θουκ. Ζ', 71), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ δυςανάσχετον = οὐκ ἀνεκτὸν «καὶ κατὰ Θουκυδίδην οὐκ ἀνάσχετον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δυςανασχετοῦντες πεποίηκεν» (Πολυδεύκ. Γ', 130), δυςανασχετῶ (κατὰ πρῶτον Θουκυδίδης).

δυςθανατέω-ῶ (δυσκόλως ἀποθνήσκω). Ἀπαντᾷ μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. *δυςθανατῶν* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 406, β'.).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (παρατατ. Θ'. 72). Πολυδ. Γ', 106: «καὶ Ἡρόδοτος ἐδυσθανάτει, οὗ τὸ ἐναντίον εὐθανάτως Κρατῖνος λέγει».

δυςθετέομαι-οῦμαι (δυςανασχετῶ). Ἀποθ. μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστῶτος σπαν. *δυςθετούμενος* (Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 5).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενο-

φῶντι, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις καὶ ἐνεργητικόν.

δυςκληρέω-ῶ (ἀποτυγχάνω τοῦ κλήρου). Μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. *δυςκληρῶν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 690, γ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ δύςκληρος (Βεκ. 'Ανέκδ. 34, 25) δυςκληρῶ, δυςκλήρημα (μτγ.), δυςκληρία (μτγ.). 'Αντίθετον τοῦ δυσκληρεῖν εἶναι τὸ λαγχάνω. Τὸ δυςκληρῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

δυςκολαίνω (δυςτροπῶ, δυςκολεύομαι) (ἐνίοτε· Ξεν. 'Απ. Β', β', 8. Πλάτ. Θεαίτ. 155, α'. Δημ. 37, 15. Προοίμ. 38, σ. 1447), παρατ. *ἐδυςκόλαινον* (σπαν. Λυσί. 1, 11. Πλάτ. Φίληβ. 26, δ'.), μέλλ. *δυςκολανῶ* (σπανιώτ. 'Ισοκρ. 15, 149), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται καὶ *δύσκολός εἰμι* (Πλάτ. Πολ. 407, β', κτλ.), *δυσκολίαν ἔχω* (Δημ. 5, 1. κτλ), *δυσκόλως ἔχω* ('Ισοκρ. 4, 129· κτλ.), *δυσκόλως διάκειμαι* Πλάτ. Φαίδ. 84, ε'. 'Ισοκρ. 3, 5. κτλ.).

ΣΗΜ 'Ρίζ. τοῦ δύςκολος, παρ' ὃ γίνεται τὸ δυςκολαίνω, εἶναι δυς- κολ-, τὸ δὲ κολ- τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐνόμιζον (τὸ) κόλον (= τροφή), ἐξ οὗ εὔ-κολ-ος, δύς-κολ-ος, κόλ-αξ, βου-κόλ-ος (ὅρα 'Αθήν. Ϛ', σ. 262, α'.), οἱ δὲ νεώτεροι τὸ κολ-, κλο (ἐξ οὗ καὶ τὸ κλώθω=στρέφω, κινῶ)=στρέφω, περιφέρω, κινῶ, ἐξ οὗ βου-κόλ-ος, λατ. col-us (ἠλακάτη), globus (= glo-bus=σφαῖρα), glo-mus (τολύπη), ἐξ ἀρχαιοτέρας ῥίζ. κελ-, κέλ-ης, κελητίζω, λατ. cel-er (ταχύς), cel-ox (κέλης, εἶδος πλοίου), σανσκρ. Kal, Kalajami (κεντῶ, ἐξορμῶ), ὅθεν δύςκολος (= δύςτροπος), κόλαξ (εὔστροφος, εὐκίνητος τοῖς λόγοις καὶ τρόποις).—"Ορα πωλῶ, αἰπολῶ. Τὸ δυςκολαίνω κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει (Νεφ. 36).

δυςμεναίνω (δυςμενῶς διάκειμαι). Μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστῶτος *δυςμεναίνων* (σπαν. Δημ. 18, 217) ἀπαντᾷ. Λέγεται καὶ *δυσμενής εἰμι* (Ξενοφ. 'Απομ. Β', ϛ', 21. κτλ.), *δυσμενῶς ἔχω τινί* ('Ισοκρ. 3, 5. κτλ.), *δυσμενείᾳ χρῶμαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 253, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ δυςμενής (σανσκρ. dur-manâs, ζενδ. dus-mananh), τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἀχώριστον δὺς (σανσκρ. dur, dus, λατ. durus) καὶ μένος (=θέλησις, ἐπιθυμία, δύναμις, καρτερία, ὅπερ ἐκ ῥίζ. μαν-, μεν-, λατ. mens, mentis (νοῦς), μαίνω (=μάν-jω), μεν-ε-αίνω (σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ὀργίζομαι), μαν ία, μῆν-ις, μάν-τις, κτλ. εὐμενής, εὐμενίζομαι. Τὸ δυςμεναίνω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Μήδ. 874). "Αλλως τὸ μένος ὁ 'Ι. Οἰκονομίδης (Φιλολ. 'Υποτυπ. 341) ἐτυμολογεῖ.

δυςτοκέω-ῶ (δυςκόλως τίκτω). Μόνον ἡ μετοχὴ *δυςτοκοῦσα* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 149, δ'.) ἀπαντᾷ.

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει (Βάτρ. 1423), γίνεται δὲ παρὰ τὸ δύστοκος (ποιητ. καὶ μεταγεν.), δυστοκία (μτγ.).

δυςτυχέω-ῶ (ἐνίοτε), παρατ. *ἐδυςτύχουν* (σπαν. Πλάτ. 'Επιστ. 325, γ'.), μέλλ. *δυςτυχήσω* (σπαν. 'Ισοκρ 19, 41), ἀόρ. *ἐδυςτύχησα* (πλειστ. καὶ προ-, συν-), παρακ. *δεδυςτύχηκα* (ἐνίοτε· καὶ προ- 'Ισο. 4, 141) καὶ ἀόρ. παθ. *δυςτυχηθῇ* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 877, ε'.=ὑπὸ δυστυχίας καταληφθῇ) καὶ τὰ *δυςτυχηθέντα* (σπαν. Λυσί. 'Επιτάφ. 70=τὰ μετὰ δυστυχίας πραχθέντα, τὰ δυστυχήματα), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται καὶ *δυστυχής εἰμι* ('Ανδοκ. 2, 9. κτλ.).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, δυςτυχής, δυςτυχῶ, -ία, -ημα. "Ορα τυγχάνω καὶ δυσμεναίνω περὶ τοῦ δύς.

δυςυπνέω-ῶ (δυςκόλως κοιμῶμαι). Μόνον ἡ μετοχὴ τὰ *δυςυπνοῦντα παιδία* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 790, δ'.).

ΣΗΜ. Δύσυπνος (μτγ.), δυσυπνῶ. "Ορα ὑπνώττω. Τὸ δυσυπνῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

δυςφορέω-ῶ (δυςανασχετῶ, ἀγανακτῶ). Σπανίως ἀπαντᾷ, ὁ μὲν ἐνεστὼς εὕρηται *ὑποδυςφορῶ* (σπαν. ψ. Πλάτ. 'Επιστ. 357. ε'.), παρατ. *ἐδυςφόρουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 8), μέλλ. *δυςφορήσω* (σπαν. ψ. 'Ισοκρ. 'Επιστ. Ι', 2).

ΣΗΜ. Δύςφορος, δυςφορῶ (κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ). "Ορα Πολυδεύκην Γ', 130.

δυςχεραίνω (κάμνω δυςχερές, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐδυςχέραινον* (ἐνίοτε), μέλλ. *δυςχερανῶ* (σπαν. 'Ισοκρ. 4, 12. Πλάτ. Νόμ. 746, α'.), ἀόρ. *ἐδυςχέρᾱνα* (πολλάκ.). Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ καὶ μεταβατ. *δυςχεραίνω τι ἤ τινα* (ὅρα Δημ. 13, 1. 11. 21, 86. Πλάτ. Θεαίτ. 195, γ'.), ἐφ' ᾧ λέγεται καὶ παθητ. *δυςχεραίνομαι* ὑπό τινος (Δημοσθ. 10, 44. 61, 18. 'Επιστ. Δ', 11, σ. 1489), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. 'Ρημ. ἐπίθ. *δυςχεραντέον* (πολλάκις). Λέγεται καὶ *δυχερῶς ἔχω πρός τι* (Πλάτ. Πρωταγ. 332, α'. κτλ.), *δυσχερές τι ποιοῦμαι* (Θουκ. Δ', 85. κτλ.) καὶ *δυςχερής εἰμι* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Δυςχερής, δυςχέρεια, δυςχεραίνω (πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ), δυςχέρασμα ('Αττ.).

δυςωποῦμαι (ὑπόπτως ἔχω, εὐλαβοῦμαι), ἀποθ. (Πλάτ. Πολιτικ. 285, β'. Νόμ. 933, α'. Ξεν. 'Απομ. Β', α', 4. Κυνηγ. Θ', 16) καὶ παρατ. *ἐδυσωπούμην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 242, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις ὑπάρχει καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος δυςωπέω-ῶ (ὅρα Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 190). 'Ρίζ. δὺς καὶ ὀπ- (ὁράω). Πρβλ. καὶ Πολυδ. Β', 52: «δυςωπεῖσθαι τὸ ὑποπτεύειν τι ἰδόντα». «Δυσωπεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι 'Αττικοί, χρῶνται δ' αὐτῷ οἱ "Ελληνες ἀντὶ τοῦ αἰδεῖσθαι» (Μοῖρις). Βεκκ. 'Ανέκδ. 234, 23: «Δυσωποῦμαι: τὸ αἰσχύνομαι καὶ ὑφορῶμαι καὶ φοβοῦμαι καὶ τὸ ἀηδῶς ὁρᾶν ἢ ὁρᾶσθαι». 'Ρημ. ἐπίθ. ἀδυσώπητος (μεταγεν.=ἀναιδής. Πρβλ. Πλουτάρχ. περὶ Δυσωπ. 6. 13), δυσώπημα (μτγ.), δυσώπησις (μτγ.).

δύω (βυθίζω). Παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς λέγεται σύνθετον *καταδῡ́ω* (ἐνίοτε), *ἀποδῡ́ω* (σπαν. Πλάτ. "Ιων 535, δ'.), *ἐκδῡ́ω* (σπαν. Δημ. 24, 204), *ὑποδῡ́ω* (σπαν. Ξεν. 'Ιππικ. η', 7), [καὶ ἐνδύω 'Ηρόδ. Β', 42], παρατ. μόνον *ἐνέδῡον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 3), μέλλ. *καταδῡ́σω* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Ζ', β', 13), ἀόρ. (κατ-, ἐξ-, ἐν-, ἀπ-, περι-)*ἔδῡσα* (σύνθετος μόνον), παρακ. *ἀποδέδῡκα* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Ε', η', 23). Μέσον *δύομαι* (πολλάκ. καὶ ἐν-, ἀνα-, ἀπο-, ὑπο-, κατα-, δια-, παραπο-, παρα-) καὶ *δύνω* (σπαν. Ξεν. 'Ελλ. Α', Ϛ', 21. 'Ανάβ. Β', β', 3. 13) καὶ *παρειςδύνω* (σπαν. Δημάδ. 3), παθητ. *ἐκδύομαι* (ἐνίοτε), *ἐνδύο-*

μαι (σπαν. Πλάτ. Πολ. 377, ϐ'.)|καὶ *ἀποδύομαι* (ποιητ. 'Αριστοφ. Πλοῦτ. 930)], παρατ. μέσ. *ἐδυόμην* (σπαν. ἁπλοῦς (Πλάτ. Πολιτικ. 269, α'. Ξεν. 'Αν. Α', ι', 15) συνήθως δὲ σύνθετος (ἐν-, ἀν-, εἰς-, ὑπ-, ἀπ-, κατ-, παρ-), παθ. *ἐξεδυόμην* (σπαν. Δημ. 54, 20), μέλλ. μέσ. *δύ'σομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 905, α'.,συνήθως δὲ σύνθ. κατα-, ὑπο-, δια-, ἀνα-, [ἐν-, ἐκ- ποιητ. καὶ μεταγ.]), ἀόρ. ϐ'. ἐνεργ. ὡς μέσ. *ἔδῡν* σπαν. ἁπλοῦς (Πλάτ. Φαῖδρ. 248, α'. 255, γ'. Τίμ. 25, δ'.), συνήθως δὲ σύνθετος (ἐν-, κατ-, ὑπ-, δι-, παρ-, ἀπ-, ἐξ-, [εἰς-], ἐξαν-) ἄνευ προστακτ. ποιητ. οὔσης, ὑποτ. *δύω* (Πλάτ. Κρατύλ. 413, ϐ'. Πολιτικ.273, δ'.), εὐκτ. *ὑποδύοι* (Ξενοφ. Ἱππικ. η', 7), ἀπαρ. σύνθετον — *δῦναι* (ἐν-, ἀπο-, κατα-), μετοχ. *δύς, δῦσα, δύν* ἐνίοτε ἁπλῆ, συνήθως δὲ σύνθετος (ἐν-, ἐκ-, ἀπο-, δια-, ἐξανα-, κατα-, παρα-, ὑπο-, [εἰς-]), παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. *δέδῡκα* (ἐνίοτε ἁπλοῦς. Λυσί. 1, 22. Πλάτ. Φαίδ. 116, ε'. Νομ. 781, γ'. Αἰσχίν. 1, 10) καὶ συνήθως σύνθετος (ἐν-, [εἰς-], ὑπο-, παρα-, κατα-, ἐκ-), ὑπερσ. ἐνεργ: ὡς μέσ. *ἐνεδεδύκειν* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Ε', δ', 13), [μέλλ. παθ. *ἀποδῠθήσομαι* (ποιητ. καὶ μεταγεν. 'Αριστοφ. Σφ. 1122. Λουκιαν. 'Ερμότ. 39], ἀόρ. παθητ. *ἐξεδύ'θην* ('Αντιφῶν Τετραλ. Α', ϐ', 5), [*ἀπεδύ'θην* δὲ ποιητ. καὶ μεταγενέστ. 'Αριστοφ. Βατρ. 715. Δίων Κάσ. Μ Ϛ', ε', 2), παρακ. παθ. *ἐκδέδῠμαι καὶ ἀποδέδῠμαι* (σπαν. Λυσί. 10, 10. Δημ. 54, 35. Πρϐλ. καὶ Βεκκ. 'Ανέκδ. σ. 218, 3), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. 'Ρημ. ἐπίθ. *ἄδυτος* (Πλάτ. Θεαίτ 162, α'.) καὶ *ἀποδυτέον* (Πλάτ. Πολ. 457, α'.)

ΣΗΜ. 'Ρίζ. δυ- (ἥτις ἴσως ἐκ τοῦ ju, ὡς ἴωξις καὶ δίωξις, ὅρα διώκω, ὡς ἐκ-δύω =λατ. ex-u-o, ἐν-δύω = ind-u-o, ex-uviae (ἔκδυμα) n-u-dus [=ne-u-dus] = γυμνός), ἔνδυμα, δύτης, ἄδυτος, ἀποδυτέον, ἐνδυτός (ποιητ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 1028). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ παρακ. ἐνδέδυμαι ἀντὶ τοῦ ἐκδέδυκα εἶναι μεταγενέστερος, οὗ πρῶτος ἐποιήσατο χρῆσιν ὁ Μένανδρος (Πολυδ. Ζ', 51).

δωροδοκέω-ῶ (δῶρα δέχομαι μετὰ μεμπτῆς ἐννοίας, κοιν. δωροδοκοῦμαι) (πλειστ. καὶ κατα- Λυσί. 27, 3), παρατ. *ἐδωροδόκουν* (ἐνίοτε· Λυσί. 25, 19. Ξεν. 'Αν. Ζ', Ϛ', 17. Δημ. 18, 46. Δείναρχ. 1, 74), μέλλ. *δωροδοκήσω* (σπαν. Δείναρχ. 1, 11. Δημοσθ. 18, 49), ἀόρ. *ἐδωροδόκησα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 58. 259. Δημ. 19, 97. Ὑπερείδ. 1, XI, 10), παρακ. *δεδωροδόκηκα* (ἐνίοτε· Λυσί. 29, 5. Δημ. 6, 34. 19, 121. 220. 258. Ὑπερείδ. 1, V, 24. XXXI, 7). Παθ. *δωροδοκοῦμαι* (C. I. A. T. Β'. 563), ἀόρ. παθ. τὰ *δωροδοκηθέντα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 221), παρακ. παθ. *δεδωροδόκηται* (σπαν. Δημ. 19, 329 κατὰ Cobet) καὶ τὸ *δεδωροδοκημένον* (σπαν. Δείναρχ. 1, 66. Πρϐλ. καὶ Πολυδ. Δ', 35. Ϛ', 190), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. 'Ρηματ. ἐπίθ. *ἀδωροδόκητος* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Τὸ παθ. δωροδοκεῖται = ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων κατὰ τῆς πόλεως πράττεταί τι, τὰ δωροδοκηθέντα = τὰ ὑπὸ τῶν δωροδοκούντων κατὰ τῆς πόλεως πραχθέντα. Οὕτω δὲ καὶ δεδωροδόκηται. Γίνεται παρὰ τὸ δωροδόκος (δῶρα δεχόμενος, δεκαζόμενος Βεκκ. 'Ανέκδ. 234, 22) τὸ δωροδοκῶ (= διαφθειρόμενος δῶρα δέχομαι, δεκάζομαι, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις = δῶρα δίδωμι, δεκάζω τινά. Βεκκ. 'Ανέκδ. 242, 33), δωροδόκημα, δωροδοκία. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ϛ', 82). «ἐδέκαζεν ὁ διδοὺς χρήματα, ἐδωροδόκει δὲ ὁ λαμϐάνων». Ὅρα καὶ Cobet Nov. L. 502. Var. L. 347—349).

δωροτελέω-ῶ (τελῶ τὰ δῶρα ἢ προσφέρω). Μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *δωροτελεῖν* («*θύειν καὶ δωροτελεῖν*». Μαντεία παρὰ Δημ 43, 66).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

δωροῦμαι (κοιν. δωρίζω), ἀποθ. (πλειστάκ. καὶ ἀντι-), παρατ. *ἐδωρούμην* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ε', ε', 39. Η', γ', 35. Πλάτ. 'Αλκ. Β', 148, ε'. καὶ (δι-) Ξεν. Παιδ. Γ', γ, 6) μέλ. *δωρήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 256, ε'.), ἀόρ. μέσ. *ἐδωρησάμην* (πολλάκ.), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐδωρήθην* (σπαν. Ἰσοκρ. 4, 26. Πλάτ. Τίμ. 47, ϐ'), παρακ. μέσ. καὶ σπαν. παθ. *δεδώρημαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷ καὶ ἐνεργ. τύπος ἐδώρησα (Ἡσιοδ. Ἔργ. 81. Πίνδ. 'Ολ. Ϛ', 73. Βεκκ. 'Ανέκδ. 90, 23) καὶ ῥημ. ἐπίθ. δωρητός (Σοφ. Οἰδ. Τ. 384). 'Ρίζ. ὅρα δίδωμι, ῥημ. παράγωγ. δώρημα (καὶ 'Αττ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἀποθ. ἅπαξ ('Ιλ. Κ, 557).

δωροφορέω-ῶ (προσφέρω τινὶ δῶρα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Εὐθύφρ. 14, ε'. Φαῖδρ. 266, γ'.).

ΣΗΜ. Δωροφόρος (ποιητ.), δωροφορία (μτγ.), δωροφορῶ, ὅπερ εἶναι συχνὸν παρὰ μεταγενεστέροις καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι εὕρηται.

Ε

ἐαρίζω (διάγω τὸ ἔαρ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. 'Ανάϐ. Γ' ε', 15) καὶ μέσ. *ἐαρίζομαι* (σπαν. ψ. Πλάτ. 'Αξίοχ. 371, γ'.).

ΣΗΜ. «Καὶ τὸ θέρους που διαγαγεῖν θερίσαι καὶ ἐνθερίσαι, καὶ τὸ ἦρος ἐαρίσαι καὶ ἐνεαρίσαι καὶ τὸ χειμῶνος χειμάσαι καὶ ἐγχειμάσαι καὶ χωρία χειμάδια» (Πολυδ. Α', 61). 'Ρίζ. Fέαρ (ἔαρ), λατ. ver, σανσ. vas-antas [vas = ἐνδύειν), ὡς εἰ τὸ ἔαρ ἦν τὸ ἐνδῦον τὴν γῆν, ἢ vas = καίειν λάμπειν], γίαρες (ἔαρ. Ἡσύχ.), γέαρ, βηράνθεμον (νάρκισσος), οἱ δὲ Fηράνθεμον λέγουσιν, ἐαρίζω (κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι), ἐαρινός.

ἐάω-ῶ (ἀφήνω) (πλειστ.), παρατ. *εἴων* (πλειστ.), μέλ. *ἐᾱ'σω* (πλειστάκ.), ἀόρ. *εἴᾱσα* (πλειστ.), παρακ. *εἴᾱκα* (σπαν. Δημ. 8, 37. 43, 78), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἐῶμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 519, γ'. Δημ. 2, 16. 8, 59),

παρατ. ἐλλείπει, μέλ. μέσ. ὡς παθ. *ἐάσομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 142), ἀόρ. παθ. *εἰάθην* (σπαν. Πλάτ. Τιμ. 85, δ'. Ἰσοκρ. 4, 97. Δημ. 10, 8), παρακ. παθ. *εἴαμαι* (σπανιώτ. Δημ. 45, 22), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐατέος,-έον* (πλειστάκ.).

ΣΗΜ. Τὸ ἐ ά ω εἶναι σεFά-ω, σανσ. suvatis, λατ. de-sino ἀντὶ de-sivo, ἔβασον (=ἔασον) Συρακόσιοι καὶ Λάκωνες (Σχολ. Πινδ. Πυθ. 4, 249. Γρηγόρ. Κορίνθ. σ. 354. Σουΐδ., Ἡσύχ., Μέγ. Ἐτυμολ. 308, 27), παρατ. εἴων [=ἐ-σέFαον, ἐ-έFαον], εἴασα [= ἐσέFασα]. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἑβδομεύομαι (ἐπὶ παιδίου, τῆς ἑβδόμης ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ ἑορταζομένης, ἐν ᾗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐτίθετο). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ὁ παθ. *ἑβδομευόμενος* (Λυσί. παρ' Ἀρποκρατ. ἐν λέξ.).

ΣΗΜ. «Τοῖς ἀποτεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον καὶ τά γε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς οἱ μὲν τῇ ἑβδόμῃ, οἱ δὲ τῇ δεκάτῃ» (Ἀρποκρ.). Ῥίζ. ἑ π τ-, σ ε π τ-, ἑπτά, σανσ. saptan (ζενδ. haptan), λατ. septem, ἕβδομος (= ἕπτομος, πρβλ. πρό-μος, λατ. septimus, σανσ. saptama-s) κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ πτ εἰς βδ (ὡς καὶ τὸ ὄγδοος ἐκ τοῦ ὄκτοFος=λατ. octa-vus κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ κτ εἰς γδ), ἑβδομάς, ἑ β δ ο μ ε ύ ο μ α ι (κατὰ πρῶτον Λυσίας).

ἐγγυάω-ῶ (ἐγχειρίζω, ὑπισχνοῦμαι, ἀρραβωνίζω) (ἐνίοτε· καὶ κατ-, ἐξ-, παρ-, ἐπ-), παρατ. *ἠγγύων* (ἐνίοτε· καὶ παρ-, κατ-), μέλλ. ἐλλείπει, ἀόρ. *ἠγγύησα* (πολλάκ. καὶ παρ-, κατ-, ἐξ-), παρακ. *ἠγγύηκα* (σπαν. Ἰσαῖ. 3, 40. Δημ. 59, 53), ὑπερσ. *ἠγγυήκει* (σπαν. Ἰσαῖ. 3, 58) καὶ *ἠγγυηκὼς ἦν* σπαν. Ἰσαῖ. 3, 40). Μέσ. *ἐγγυῶμαι* (πλειστάκ. = νυμφεύομαι, ἐγγυῶμαι· καὶ σύνθετον παρ-), παθ. δὲ *κατεγγυῶμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 872, β'.), παρατ. μέσ. *ἠγγυώμην* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. *ἐγγυήσομαι* (σπαν. Δημ. 24, 46), ἀόρ. μέσ. *ἠγγυησάμην* (πλειστάκ. καὶ δι- [Ἰσο. 17, 14], προς- [Δημ. 31, 11]), ἀόρ. παθ. *ἠγγυήθην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-, δι-, κατ-), παρακ. μέσ. *ἠγγύημαι* (σπαν. Ἰσαῖ. 3, 73. Δημ. 33, 24) καὶ *ἐγγεγύημαι* (ἅπαξ. Πλάτ. Νόμ. 923. δ', ὅπερ ἴσως γραπτέον *ἠγγύημαι*), παθητ. δὲ *διηγγύημαι* (σπαν. Θουκ. Γ', 70) καὶ *ἐξηγγύημαι* (σπαν. Δημ. 19, 169), ὑπερσ. μέσ. *ἠγγυήμην* (σπαν. Ἰσαῖ. 3, 55. Δημ. 33, 29) καὶ *ἠγγυημένος ἦν* (σπαν. Δημ. 33, 24). Ῥημ. ἐπίθ. *ἐγγυητὴ* (γυνὴ πολλάκ.=μεμνηστευμένη, οὗ ἀντίθ. τὸ ἑταίρα. Πρβλ. Ἰσαῖ. 3, 6). Λέγεται δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐγγυητὴν καθίστημι* (Ἀντιφῶν 5, 17. Ἀνδοκ. 1, 2. 17. 44. 134. Πλάτ. Νόμ. 937, β'. Δημ. 33, 8. κτλ.), *ἐγγυητὴν παρέχω* (Πλάτ. Νόμ. 871, ε'. κτλ.), οὗ ἀντίθετον τὸ *ἐγγυητὴν λαμβάνω* (Δημ. 33, 7. 37, 40. κτλ.), παθ. *ἐγγυητὴς γίγνομαι* (Δημ. 33, 30. κτλ.), μέσ. *ἐγγύας ποιοῦμαι* (ἀρραβωνίζομαι, νυμφεύομαι. Δημ. 46, 18).

ΣΗΜ. Ἐ γ γ υ ῶ = ἐν γυίοις δίδωμι, ἐγγυαλίζω (ἐγχειρίζω). Ὅρα ἀ π ο γ υ ι ῶ. Τὸ ἐ γ γ υ ῶ = ὑπισχνεῖσθαι, ἐγχειρίζειν, παραδιδόναι, μνηστεύειν θυγατέρα (ἐπὶ τοῦ πατρός), τὸ δὲ ἐ γ γ υ ῶ μ α ι = μνηστεύομαι, νυμφεύομαι (ἐπὶ τοῦ λαμβάνοντος) καὶ =ἐμαυτὸν ἐγγυητὴν καθίστημι (ὅρα Ἀσωπ. Περ. Β'. 313, § 66—68. Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 140, 4. 187, 12.). «Τ ὴ ν μ ν η σ τ ὴ ν

κ α ὶ ἐ γ ν υ η τ ὴ ν ἂ ν ε ἴ π ο ι ς κ α ὶ τ ὸ π ρ ᾶ γ μ α ἐ γ γ ύ η ν κ α ὶ τ ὸ ῥ ῆ μ α ἐ γ γ υ ή σ α σ θ α ι κ α ὶ ἐ γ γ υ ῆ σ α ι (Λ υ κ ο ῦ ρ γ ο ς δ ὲ δ ι ε γ γ υ ᾶ ν τ ὸ ἐ γ γ υ ᾶ ν ε ἶ π ε ν) κ α ὶ τ ὸ ν γ ά μ ο ν ὑ π - έ γ γ υ ο ν, ὥ σ π ε ρ τ ὸ ἐ ν α ν τ ί ο ν ἀ ν - έ γ γ υ ο ν· ὁ δ ὲ π ε ν θ ε ρ ὸ ς ἐ γ γ υ ᾷ, ἁ ρ μ ό ζ ε ι» (Πολυδ. Γ', 34). Τὸ δ' ἐ ξ ε γ γ υ ῶ = ἀπαλλάττω τινὰ τῆς εἰρκτῆς δι' ἐγγυήσεως καὶ ἐ ξ ε γ γ υ ῶ μ α ι = δίδωμι ἐγγυητὴν ὑπὲρ τῆς τοῦ σώματός μου ἀσφαλείας (πρβλ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 38, 9), τὸ δὲ κ α τ ε γ γ υ ῶ τ ι ν α = ἀναγκάζω τινὰ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν (Πλάτ. Νόμ. 872, β'.), τὸ δὲ δ ι ε γ γ υ ῶ τ ι ν α = δι' ἐγγυήσεως ἀπαλλάττω τινά, τὸ δὲ π α ρ ε γ γ υ ῶ = παραγγέλλω, διατάσσω καὶ μέσ. π α ρ ε γ γ υ ῶ μ α ι (σπαν.=παρεγγυῶ· Ξεν. Ἀνάβ. Δ', α', 17. Λακ. Πολ. ια', 8), τὸ δὲ ἐ π ε γ γ υ ῶ ἅπαξ ἀπαντῶν ἔν τινι ἀρχαίῳ νόμῳ (Λυσί. 10, 17)=ἐγγυῶ, τὸ δὲ π ρ ο σ ε γ γ υ ῶ μ α ι τὸ μέσον ἅπαξ ἀπαντῶν κατὰ μέσον ἀόρ. (Δημ. 31, 11) = πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐγγυῶμαι. Τὸ ἐ γ γ υ ῶ, κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥημ. παραγ. ἐγγύησις, ἐγγυητής, ἐγγύη, παρεγγύη, παρεγγύησις, κατεγγύη, ἐξεγγύησις, διεγγύησις, ἔγγυος, ἐχέγγυος, μεσέγγυος (μτγ.).

ἐγείρω (ἐξυπνῶ, διεγείρω τινὰ) (πλειστάκ. καὶ ἀν-, ἐπ-), παρατ. *ἤγειρον* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 43, β'.), μέλ. *ἐξεγερῶ* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 36), ἀόρ. *ἤγειρα* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, ἀν-, ἐξ-), παρακ. β'. ἀμετάβ. ἢ οὐδέτ. *ἐγρήγορα* (=εἰμὶ ἄγρυπνος· πλειστάκ.), ὑπερσ. *ἐγρηγόρειν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 20. Ἀνάβ. Δ', ϛ', 22). Μέσ. *ἐγείρομαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀν-), παθ. *ἐγείρομαι* (ἐνίοτε), παρατ. παθ. *συνηγειρόμην* (σπαν. Πλάτ. Χαρμίδ. 156, δ'.), ἀόρ. παθ. *ἠγέρθην* (ἐνίοτε· ὡς μέσ. καὶ σύνθετ. ἐξ-, ἀν-, σπανίως δὲ ὡς παθ. Ξενοφ. Ἱππικ. γ', 6. καὶ (ἐπ-) Πλάτ. Μεν. 86, α'.), ἀόρ. μέσ. β'. *ἠγρόμην* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 204, δ'.) καὶ *ἐξηγρόμην* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 223, γ'. Πολ. 534, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ὅρα Ἡμετ. Γραμματ. Παρατηρ. εἰς ἀρχ. Ἑλλ. § 213.

ΣΗΜ. Ῥίζ. γ ε ρ-, λατ. vig-ilo (εἰμὶ ἄγρυπνος), vig-il (ἄγρυπνος), καὶ μετὰ προθέματος ε ἐ-γ ε ρ-, ἐ γ ε ί ρ ω [ἐ-γέρ-jω], αἰολ. ἐγέρρω, γορ-γὸς = λατ. veg-etus, ἔγερσις, ἐγερτέος (ποιητ. Εὐρ. Ῥῆσ. 690), σανσ. gar- καὶ ἀναδιπλώσει gâ-gar-mi, (ἐγείρω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐγκωμιάζω (πλειστάκ.), παρατ. *ἐνεκωμίαζον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', γ', 3. Αἰσχίν. 3, 87), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἐγκωμιάσομαι* (ἐνίοτε) καὶ ἐνεργ. *ἐγκωμιάσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐνεκωμίασα* (πολλάκ.), παρακ. *ἐγκεκωμίακα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἐγκωμιάζομαι* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. παθ. *ἐγκεκωμίασμαι* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνεγκωμίαστος* (σπαν. Ἰσοκρ. 9, 73). Τὸ μέσ. αὐτοπ. κατ' ἀνάλυσιν, *ἐγκωμιάζω ἐμαυτόν* (Δημ. 51, 3. κτλ.). Λέγεται καὶ *ἐγκώμιον ποιῶ τινι* (Πλάτ. Νόμ. 829, γ'. Συμπ 177, β'.) καὶ *ἐγκώμιον ποιῶ εἰς ἐμαυτόν* (Πλάτ. Λῦσ. 205, δ'.) καὶ *ἐγκώμια ἔνεισι* (Πλάτ. Πρωταγ. 326, α'.)

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐ γ κ ώ μ ι ο ς ὕμνος ἐγκωμιάζω, τὸ δὲ ἐ γ κ ώ μ ι ο ς ὕμνος ἢ ἐ γ κ ώ μ ι ο ν ἁπλῶς ἐκ τοῦ ἐν καὶ κῶμος (=ἐπινίκιος πομπή, καθ' ἣν ὁ νενικηκὼς εἰς ἀγῶνα προεπέμπετο οἴκαδε (ὅρα κ ε ῖ μ α ι. Πολυδ. Θ', 37). Διαφέρει δὲ ἔ π α ι ν ο ς καὶ ἐ γ κ ώ μ ι ο ν· «ἔ π α ι ν ο ς τ ῆ ς ἀ ρ ε τ ῆ ς,

τὰ δὲ ἐγκώμια τῶν ἔργων» ('Αριστοτ. 'Ηθ. Νικομ. Α', ιϐ', 6. 'Ρητορ. Α', 9). Παρ' 'Ηροδότῳ (Ε', 5) καὶ μεταγ. καὶ παθητ. ἀόρ. ἐνεκωμιάσθην. Τὸ ἐγκωμιάζω κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ.

ἐγχειρέω-ῶ (ἐπιχειρῶ, χειρουργῶ) (πλειστ.), παρατ. *ἐνεχείρουν* (ἐνίοτε), *μέλ.* *ἐγχειρήσω* (σπαν. Θουκ. Δ', 122. Πλάτ. 'Επιστ. 328, γ'.), ἀόρ. *ἐνεχείρησα* (πλειστ.), παρακ. *ἐγκεχείρηκα* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 257, γ'., Αἰσχίν. 2, 130), ὑπερσ. ἀναύξ. *ἐγκεχειρήκη* (σπαν. Πλάτ. Συμπόσ. 217, γ'. ὅπερ ἴσως γραπτέον μετ' αὐξήσεως). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. 'Ρημ. ἐπίθ. *ἐγχειρητέον* (ἐνίοτε), [*ἀπαρεγχείρητος* ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 95, α'.].

ΣΗΜ. Ἔγινεν ἐκ τοῦ ἐν καὶ χείρ, ὡς (ἐπὶ καὶ χείρ) ἐπιχειρῶ, κατὰ σύνταξιν, ῥημ. παράγωγα ἐγχείρημα (ποιητ. καὶ μεταγεν.), ἐγχείρησις (Αττ.), ἐγχειρητὴς (ποιητ. καὶ μεταγεν.). Κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ῥῆμα.

ἐγχειρίζω (παραδίδωμί τί τινι, δίδω τι εἰς τὰς χεῖράς τινος) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐνεχείριζον* (ἐνίοτ. Ξεν 'Αγησ. γ', 2. Αἰσχίν. 3, 234. Δημ. 25, 49), μέλλ. *ἐγχειριῶ* (σπαν. Ξεν. Οἰκ. η', 10. Πλάτ. Πολ. 506, α'. Δημ. 10, 76. 19, 324), ἀόρ. *ἐνεχείρισα* (πλειστάκ.), παρακ. *ἐγκεχείρικα* (σπαν. Δημ. 19, 60. 180. Προοίμ. 30. Δείναρχ. 1, 9), ὑπερσ. ἐλλείπει. 'Αόρ. μέσ. *ἐνεχειρισάμην* (σπαν. Θουκ. Ε', 108), ἀόρ. παθ. *ἐνεχειρίσθην* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Δ', δ', 12 καὶ C. I. A. T. Β', 467. 471), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυσιν *ἐγχειρίζω ἐμαυτὸν* (πολλάκις).

ΣΗΜ. Μεταγενέστερα εἶναι τὸ ἐγχειρίζομαι ('Αριστοτ. Π. Φυτ. 814, 23), ἐγκεχείρισμαι (Λουκιαν. Ἔρωτ. 39). Κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ τὸ ῥῆμα. Γίνεται ἐκ τοῦ ἐν χειρὶ ἢ χερσὶ τίθημι, ὡς ἐκ τοῦ μετὰ χεῖρας ἔχω μεταχειρίζω καὶ (συνήθως) μεταχειρίζομαι κτλ. ῥημ. παράγ. ἐγχείρισις, ἐγχειρισμός, ἐγχειριστής (ἅπαντα μεταγενέστ.).

ἑδωλιάζω (θέτω ἐπὶ ἕδρας, συγκαθίζω). Μόνον ὁ ἀόριστ. *ἑδωλιάσαι* (Λυκοῦργ. 'Απολ. παρ' 'Αρποκρατ. ἐν λέξ.).

ΣΗΜ. «'Εδωλιάσαι.... ἐπὶ τοῦ καθέζεσθαι καὶ ἑδωλίαι αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι. 'Ηρόδοτος πρώτῳ» ('Αρποκρατ. ἐν λέξ.). «Τοὺς δὲ ἀναϐαθμοὺς καὶ βάθρα καὶ ἕδρας καὶ ἑδώλια καὶ ἑδωλιάζειν τὸ συγκαθίζειν» (Πολυδ. Δ', 121). «'Εδωλιάσαι καὶ ἰκριῶσαι: ἑκατέρῳ αὐτῶν ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἑδωλιάσαι οἱονεὶ συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντεθέντων· τὸ δὲ ἰκριῶσαι τὰς ἐκ μακρῶν ξύλων συντιθεμένας στέγας ὑπὸ στέγαις ἑτέραις» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 259, 32). Τὸ ἑδωλιάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Λυκούργῳ· ὅρα ἕζομαι.

ἕζομαι (κάθημαι). 'Απλοῦν ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀείποτε σύνθετον *καθέζομαι* (πλειστάκ. καὶ παρακαθ-, περικαθ-, ἐγκαθ-, προςκαθ-, συγκαθ-), παρατ. παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς ἀείποτε *ἐκαθεζόμην* (πλειστ. καὶ ἀντ-, συν-, παρ-, συμπαρ-) μετὰ σημασίας ἀορίστου, μέλλ. συνηρ. *καθεδοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ προς-), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. σεδ-, λατ. sed-eo, σανσ. sad-jami ἢ sid-jami, σέδ-ας (καθέδρας. 'Ησύχ.), λατ. sel-la (ἀντὶ sed-la), ἐλλὰ (=καθέδρα. 'Ησύχ. καὶ τὸ ἐν Δωδώνῃ ἱερόν), σέλλα ἐν τῇ δημώδει καὶ σελλὶ (τὸ κάθισμα, ἐφ' οὗ καθήμεναι αἱ γυναῖκες τίκτουσιν) [σέδ-jομαι] ἕζομαι, ὡς παίζω [=παίδ-jω], ἕδ-ρα, ἕδ-ώλιον, ἑδωλιάζω, ἐν-έδρα, ἐνεδρεύω, κτλ. Τὸ ἕζομαι κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. Καθίζω μὲν = καθίσαι ποιῶ ἕτερον, καθέζομαι δὲ = καθίσαι ποιῶ ἐμαυτόν (Πολυδ. Γ', 89. Λουκιαν. Σολοικ. § 11).

ἐθέλω (θέλω) (καὶ συν-) (πλειστάκις) καὶ ἐνίοτε *θέλω*, παρατ. *ἤθελον* (πλειστ.), μέλλ. *ἐθελήσω* (πλειστάκ. σπανιώτατα δὲ καὶ *θελήσεις, θελήσει θελήσουσι, θελήσειν*), ἀόρ. *ἠθέλησα* (πλειστάκ.), ὑποτ. ἐθελήσω (σπανιώτ. δὲ *θελήσῃ* Ξενοφ. Παιδ. Β', δ', 19), κτλ., εὐκ. *ἐθελήσαιμι*, προστ. ἐθέλησον ἀπαρ. *ἐθελῆσαι* (σπαν. δὲ θελῆσαι Θουκ. Ε', 72), μετοχ. *ἐθελήσας* (σπαν. δὲ *θελήσας* 'Ισαῖ. 8, 11), παρακ. *ἠθέληκα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ε', ϐ', 9. Αἰσχίν. 2, 139. Δημ. 47, 5), ὑπερσ. *ἠθελήκειν* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. ϛ', ε', 21).

ΣΗΜ. Τὸ ἐθέλω λέγεται θέλω συνήθως εἰς τὰς φράσεις, θεοῦ θέλοντος, ἢν θεὸς θέλῃ, ἐὰν θεοὶ θέλωσι. 'Ρημ. παράγ. ἐθελοντής, ἐθελούσιος, ἐθελοντί, θέλημα (μεταγεν.), θέλησις (μεταγεν.), θελήμων (μτγ.), θελητός (μεταγ.) θέλω (ὅρα περὶ τῆς διαφορᾶς τὸ βούλομαι). Τὸ δὲ ἐθέλω κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. 'Ρίζ. del-, σανσ. dhar (= λατ. sustineo), μετοχ. dhr̥-tas (ἕτοιμος, πρόθυμος) μετὰ τοῦ προθέμ. ε, ἐθέλω. 'Εν 'Αττικαῖς δὲ ἐπιγραφαῖς εὕρηται θέλῃ ἀπὸ τοῦ 456 πρὸ Χριστοῦ (CIA, IV, 1, c, 16).

ἐθίζω (συνηθίζω τινὰ) (πλειστ. καὶ προς-, συν-, ἀπ-), παρατ. *εἴθιζον* (σπαν. 'Αντιφῶντ. 'Απόσπ. παρὰ Στοϐ. 'Ανθολ. 16, 37) καὶ *προςείθιζον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ά, 36), μέλλ. *ἐθιῶ* (σπανιώτ. Ξενοφ. Παιδ. Γ, γ', 53), ἀόρ. *εἴθισα* (ἐνίοτε· καὶ προς- συν-), παρακ. *εἴθικα* (σπαν. Πλάτ. Μέν. 70, ϐ'. Ξενοφ. 'Ελλ. ϛ', α', 15), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *ἐθίζομαι* (ἐνίοτε. καὶ συν-, προς-), παρατατ. καὶ μέλλ. ἐλλείπουσιν, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *εἰθίσθην* (πολλάκ. καὶ συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *εἴθισμαι* (πλειστάκ. καὶ συν-, προ-), ὑπερσ. μέσ. *εἰθίσμην* (ἐνίοτε) καὶ *εἰθισμένος ἦν* (σπαν. Λυσί. 27, 16. Cobet), καὶ παθητ. *συνειθισμένον ἦν* (σπαν. Λυσί. 1, 10). 'Ρημ. ἐπίθ. *ἐθιστέον* (Ξενοφ. 'Απομ. Β', α', 28. 'Ισο. 9, 7), *συνεθιστέον* (Πλάτ. Πολ. 520, γ'.). Τὸ μέσ. αὐτόπαθ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν *ἐθίζω ἐμαυτὸν* (Ξενοφ. 'Ιππικ. θ', 9. 'Ισοκρ. 1, 15. 2, 29. 5, 18. κτλ).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. σFεθ-, σανσ. svadhâ (θέλησις, ἰσχύς, ἔθος) = sva-dha = 'Ελλ. ἑ, λατ. se (ἑαυτόν) καὶ dha (= ἑλλ. θε, τιθέναι ἢ μᾶλλον θεῖναι, ποιεῖν) = ἑαυτὸν διατιθέναι, καθ' ἑαυτὸν ἢ κατ' ἰδίαν θέλησιν ποιεῖν, ὡς ὄντως εἶναι τὸ ἦθος, παρατ. εἴθιζον [=ἐ-σFέθιζον, ἐ-έθιζον], εὐέθωκα ('Ησύχ.) = εἴωθα, ἦθος, ἔθος, ἠθεῖος (οἰκεῖος, θεῖος), ἐθίζω, λατ. sue-sco, suê-tus, consûe-tû-do. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πυθαγόρᾳ (Χρυσ. Ἔπ. 35). 'Ρημ. παράγ. ἔθισμα (Πλάτ. Νόμ. 793, δ'.), ἐθισμός (μτγ.), ἐθιστός (μτγ.).

[ἔθω]. Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς 'Ατ-

τικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παρακ. *εἴωθα* (πλειστάκ. = εἴθισμαι), ὑποτ. *εἰώθω* (Θουκ. Δ', 98 κατὰ διόρθ. Badham) καὶ ὑπερσ. *εἰώθειν* (=εἰθισμην) (πλειστάκ.) καὶ *εἰωθὼς ἦν* (σπαν. Ἰσοκρ. 9, 51).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ F ε θ- (ὅρα ἐθίζω), σ F η θ- [ἔ-σFηθα], εἴFωθα, ὡς ῥηγ- ἔρρωγα (πρβλ βῆ-μα, βωμός, ῥῆγμα, ῥωγμή, ῥωγμός, ἀρή-γ-ω, ἀρωγός, ἀρωγή). Τὸ ἔθω καὶ εἴωθα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

εἰδωλοποιέω-ῶ (ποιῶ εἴδωλα). Μόνον ἡ μετοχὴ *εἰδωλοποιῶν* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 605, γ'.). Λέγεται καὶ *εἴδωλον ποιῶ* (Πλάτ. Πολ. 599, α'. ἀπὸ Ὁμήρου ἤδη Ὀδ. δ, 796.) καὶ *ἀπεργάζομαι* (Ξεν. Ἀπομ. Α', δ', 4).

ΣΗΜ. Εἰδωλοποιός, εἰδωλοποιία, εἰδωλοποιικός, εἰδωλοποίησις (μτγ.). Τὸ εἰδωλοποιῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

εἰκάζω (ὁμοιάζω, συμπεραίνω) (πλειστ. καὶ προ-, προς-, ἀπ-, ἐξ-), παρατ. *εἴκαζον* (καὶ ἀπ-) ἢ μᾶλλον *ᾔκαζον* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἀπεικάσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ια', 1) καὶ *ἀντεικάσομαι* (σπαν. Πλάτ. Μέν. 80, γ'.), ἀόρ. *εἴκασα* ἢ μᾶλλον *ᾔκασα* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, παρ-, ἀντ-), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. *εἰκάζομαι* (ἐνίοτε), παρατ. *εἰκαζόμην* ἢ μαλλον *ᾐκαζόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', Ϛ', 1. καὶ (ἀπ-) Πλάτ. Τίμ. 39, ε'.), ἀόρ. παθ. *εἰκάσθην* ἢ μᾶλλον *ᾐκάσθην* (ὡς μέσ. καὶ παθητ. πολλάκ. καὶ ἀπ-, προς-), παρακ. παθ. *εἴκασμαι* ἢ μᾶλλον *ᾔκασμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-), ὑπερσ. παθ. *ἐξείκαστο* ἢ μαλλον *ἐξῄκαστο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 39). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀπεικαστέον* (Ξεν. Ἀπομ, Γ', ι', 8. Πλάτ. Φαῖδρ. 270, ε'). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν *ἀπεικάζω ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Παρμ. 137, α'. Πρβλ. καὶ Ἀρφ. Νεφ. 350 : *ᾔκασα ἐμαυτόν*).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα εἴκω=ὁμοιῶ, παραγ. εἰκαστής, εἰκαστικός, εἰκαστός (ποιητ.), εἰκαστέος (μτγ.), εἰκασμός (μτγ.), εἰκασία (Ἀττ.), εἴκασμα (ποιητ. καὶ μτγ.). «Ἤκασα Ἀττικοί, εἴκασα Ἕλληνες» (Μοῖρις). «Εἰκάζω εἴκαζον, οἱ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ Η καὶ τοῦ Ι, οἷον ᾔκαζον» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 804, 30. καὶ Ἡρωδιαν. Τόμ. Β', 789, 1). Τὸ εἰκάζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

εἴκω (ἐνδίδω, ὑποχωρῶ) (πλειστ. καὶ ὑπ-, παρ-), παρατ. *εἶκον* (σπαν. ἁπλοῦς. Θουκ. Γ', 11) καὶ *ὑπεῖκον* (σπαν. Ξεν. Ἀγησ. ια', 10. Πλάτ. Τίμ. 56, γ'.), μέλλ. *εἴξω* (σπαν. ἁπλ. Θουκ. Α', 141) καὶ *ὑπείξω* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 45. Δημ. 15, 24), ἀόρ. *εἶξα* (ἐνίοτε· καὶ ὑπ-), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ὑπεικτέον* (Πλάτ. Κρίτ. 51, β'). Ὑπάρχει καὶ ἀόριστος β' *εἴκαθον*, τοῦ ὁποίου σῴζονται παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν ὑποτ. *παρεικάθῃ* (Πλάτ. Σοφ. 254, δ'.), εὐκτ. *ὑπεικάθοιμι* (Πλάτ. Ἀπολ. 32. α'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fικ- (ἵημι, ἱκνοῦμαι) καὶ μετὰ ε προτακτικοῦ ἐ-Fικ-, εἴκω, λατ. vī-to = σανσκρ. vinak-mi (ἀντὶ vik-nami). Τὸ F φαίνεται ἐν τῇ ὑπὸ Θουκυδίδου ἀναφερομένῃ τῶν Λακεδ. συνθήκῃ «Fίκωντι Ἀσαναῖοι» (Θουκ. Ε', 77., ἀνθ' οὗ ὁ Cobet γράφει «ἐκβῶντι» Var. Lect. 454), καὶ «βεικάσθων = κατ' ὀλίγον προβὰς (Ἡσυχ.) καὶ «γίξαι» = χωρῆσαι (Ahrens

aeol. p. 171). Ἐνταῦθα κατὰ Κούρτιον καὶ τὸ ἴχνος, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ ῥίζ. ἰ (εἶμι), ἰκ- ὡς βα- (βαίνω) βακ- (βάκ-τρον), ἴκ-νος, ἴχ-νος (ὡς λυκ-, λύχ-νος). Τὸ εἴκω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

|**εἴκω**|=ὁμοιῶ. Εὔχρηστος ὁ παρακ. *ἔοικα* μετὰ σημασ. ἐνεστῶτος (πλειστάκ. καὶ προσ-), γ' πληθ. *ἐοίκασι* καὶ *εἴξασι* (ποιητ. καὶ Πλάτ. Πολιτικ. 291, α'. 305, ε'. Σοφ. 230, α'.), ὑποτ. *ἐοίκω* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. Ϛ'. 9), εὐκτ. *ἐοίκοιμι* (σπαν. Πλάτ Κρατύλ. 409, α'. Φαίδρ. 270, γ'. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 12), ἀπαρ. *εἰκέναι* (καὶ προσ-, τὸ δὲ *ἐοικέναι* (1) μεταγεν.), μετοχ. *εἰκὼς* (καὶ προσ-), *εἰκυῖα*, *εἰκὸς* (καὶ ἀπ-, τὸ δὲ *ἐοικώς*, *-υῖα*, *ἐοικὸς* (1) μεταγεν.), ὑπερσ. *ἐῴκειν* (παρὰ δὲ Ἀριστοφ. Ὀρν. 1298 ᾔκη) (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Κατὰ τὸν Cobet «ἔοικα in Attica has formas habet : ἔοικα, εἴξασιν, εἰκέναι, εἰκὼς et futurum εἴξω, ut apud Aristophanem, plusquamperf. apud Aristophanem ᾔκη ut οἶδα ᾔδη» (Ξενοφ. Ἀνάβ. XXI. Πρβλ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. X.). Ῥίζ. Fικ-: ἴκελος = εἴκελος, εἰκ-ών, εἴξασι [κατὰ τὸ ἴσασι τοῦ οἶδα], ἔ-οικα [=FέFοικα, ὡς λιπ- λέλοιπα], εἰκὼς (= FεFικώς), εἰκυῖα (= FεFικυῖα), εἰκέναι (=FεFικέναι), ἀπεικότως. Οὕτω γραπτέον καὶ τὸ ἀπεοικότως (Θουκ. Ϛ', 55), συγκριτ. εἰκότερον (Ἀντιφῶν 2, β', 3. 8. γ', 5. δ', 4. 4, γ', 2). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

εἰλέω-ῶ (τυλίσσω, συνωθῶ). Μόνον ἀπαρέμφ. *εἰλεῖν* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 409, α'.), ἄλλως δὲ μόνον σύνθετον *περιειλεῖν* (σπαν.. ὅπερ ὁ Cobet γράφει *περιίλλειν*. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 36) καὶ μετοχ. *κατειλῶν* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 7) καὶ *ἐνειλῶν* (σπαν. Θουκ. Β', 76., ἔνθα γράφεται «*ἐνείλλων*») καὶ *ἐξίλλω* (= ἐξείργω. Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ', 15. Δημ. 37, 35) καὶ *ἀπίλλω* (= ἀποκλείω. Λυσί. κατὰ Θεομνήστ. Α', 17). Παθ. *εἰλοῦμαι* (Ἀντιφῶν παρὰ Γαλην. ΙΖ', 1, σ. 681), *εἰλούμενος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 40, β'. 76, β'. 87, α'.), *ἀνειλεῖται* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 206, δ'., ἔνθα γράφεται «*ἀνείλλεται*»), *ἀνειλουμένη* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 109, α', ἔνθα γράφεται «*ἀνειλλομένη*»), παρατ. παθ. *συνειλοῦντο* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 8) καὶ ἀόρ. παθ. *ἀνειληθείς* (σπαν. Θουκ. Ζ', 81). Τὰ ἄλλα ἀπαντῶσι παρὰ τῷ Ἡροδότῳ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. ὅρα ἀλίζω (= συναθροίζω) καὶ ἀλῶ (ἀλήθω) καὶ ἑλίττω. Ὁ Cobet λέγει «ἴλλω, ἀνίλλω, ἐξίλλω non εἴλλω» (Var. Le. 87. Nov. Lect. σ. 182. 457) καὶ εἰλῶ, κατειλῶ, ἐνειλῶ, περιειλῶ (παρὰ Λογ. Ἑρμ. Κόντ. σ. 501). «Ἀνίλλειν βιβλίον· οἱ μὲν ἄλλοι περισπῶσι τὴν λέξιν καὶ δι' ἑνὸς λ γράφουσιν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνουσι καὶ διὰ δυοῖν λλ γράφουσιν· οὕτω καὶ τὸ ἐξίλλειν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 19, 14). «Ἰλλομένην φησὶν ὁ Σιμπλίκιος καὶ ὅσοι συνηγοροῦσι τῷ Πλάτωνι, τοῦ Ἀριστοτέλους εἰλουμένην ἀναγινώσκοντος» (Σχολ. Πλάτ. Τίμ. 40, γ'.). Ῥημ. παράγ. εἴλημα (μτγ.), εἰλητός (μτγ.), ἀνεί-

(1) Ὁ Cobet λέγει ὅτι «nemo Atheniensium forma ἐοικέναι utebatur : dicebant ἔοικα, ἔοικας, ἔοικεν . . . εἰκέναι, εἰκώς» (Mnemos 1875, σ. 322) et προσεικὼς et εἰκότως καὶ ἀπεικότως, sed sequiores scriptores ex Homericu usu ἐοικώς, ἐοικέναι, ἀπεοικότως, dicere coeperunt» (αὐτ. 1877, σ. 247).

λησις (μτγ.), ἐνείλησις (μτγ.), περιείλησις (μτγ.), συνείλησις (μτγ.).

εἱλωτεύω (εἰμὶ εἵλως). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ἰσοκρ. 4, 131. Ἐπιστ. Γ', 5).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ε ἵ λ ω ς ε ἵ λ ω τ ο ς, εἵλωτες=δημόσιοι δοῦλοι τῶν Λακεδαιμονίων ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς πόλεως Ἕλους κατὰ πρῶτον ὀνομασθέντες κατά τινας (Παυσαν. Γ', 20. Ἁρποκρ. ἐν λέξ. εἱλωτεύειν. Βεκκ. Ἀνέκδ. 246, 16), ἴσως δ' ὀρθότερον κατὰ τὸν Muller ε ἵ λ ω τ ε ς (= αἰχμάλωτοι) παρὰ τὸ εἷλον (ἀόρ. τοῦ αἱρέω), ὡς καὶ τὸ δμῶες (δοῦλοι, κυρίως οἱ δοριάλωτοι) παρὰ τὸ δαμάω (ὅρα δ α μ ά ζ ω), εἱλωτεία. Τὸ εἱ λ ω τ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει. Ὅρα Ἀρχαιολ. W. Smith. σ. 304 — 307.

εἵμαρται· ὅρα *μείρομαι*.

εἰμί, *εἶ, ἐσ-τί, ἐσ-τόν, ἐσ-τόν, ἐσ-μέν, ἐσ-τέ, εἰσὶ* [=ἐντὶ δωρικ. Θουκ. Ε', 77. 79], ὑποτ. *ὦ, ᾖς, ᾖ* κτλ. [=ἔσ-ω, ἔω, ὦ], προστακ. *ἴσ-θι, ἔσ-τω, ἔσ-τον, ἔσ-τε, ἔσ-των,* [ἔσ-τωσαν] καὶ *ὄντων* (Πλάτ. Νόμ. 879, β'. καὶ ἐν Ἀττ. ἐπιγρ.), ἀπαρ. *εἶναι* [=ἔσ-ναι], μετοχ. *ὤν, οὖσα, ὄν*, παρατ. *ἦν* καὶ *ἦ, ἦσ-θα, ἦν, ἦσ-τον, ἤσ-την, ἦ-μεν, ἦ-τε* καὶ σπαν. *ἦσ-τε* (Λυσί. 27, 16. Cobet) καὶ *παρῆστε* (Πλάτ. Συμπ. 176, β'.), *ἦ-σαν*, εὐκ. *εἴην* [=ἔσ-jη-μ] *εἴης, εἴη, εἴητον, εἰήτην* καὶ *εἴτην, εἴημεν* καὶ *εἶμεν, εἴητε, εἴησαν* καὶ *εἶεν*. Μέλλ. *ἔσομαι, ἔσει, ἔσται* κτλ. (πλειστάκ.). Ἀόρ. *ἐγενόμην* (πλειστάκ.), παρακ. *γέγονα* κτλ. (πλειστάκ.). Ῥημ. ἐπίθ. *συνεστέον* (Πλάτ. Πρωταγορ. 313, β'.). Τὸ *εἰμὶ* εὕρηται καὶ σύνθετον (παρ-, ἀπ-, ἐξ-, ἐν-, συν-, μετ-, προσ-, περι-, συμπαρ-).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐ σ -, ἐ σ - μ ί, = αἰολ. ἔμμι (Θηριακ. Ἐπιγρ.) = εἰμὶ (ὅπερ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ)=λατ. s-um (ἀντὶ es-um) = σανσ. as-mi (σανσκρ. ῥίζ. as = πνεῖν, ζῆν, εἶναι), εἶ [ἐκ τοῦ ἔ-σι (ποιητ. ἐσ-σί), σανσ. á-si, σλαβ. jesi, λιθουαν. esi, ἐξ οὗ ἔϊ, εἶ], ἐσ-θλός (ποιητ. καὶ Ξενοφ. Παιδ. Α', ε', 9), ἐ-ύς (ἐπικ. ἀντὶ ἐσ-ύς), εὐ-εσ-τὼ (εὐεξία), ἐτεός (ἀληθής), εὐετηρία (εὐφορία), ἔτυμος (ἀληθής, πραγματικός), ἕτοιμος. Παρατ. ἦν καὶ ἦ [=λατ. er-am, ἐσ-μ_0, ἠσ-μ_0 = ἦα =ἦ]. Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ φράσις ο ὐ κ ε ἰ μ ὶ ἐ ν ἐ μ α υ τ ο ῦ (=δὲν εἶμαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, λατ. non sum apud me, ὅπερ πλημμελῶς γράφεται κατὰ δοτ. ἐ ν ἐ μ α υ τ ῷ. Ξεν. Ἀναβ. Α', ε', 17. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 642. Πρβλ. καὶ Ξενοφ. Ἐφέσ. σ. 216, 26. 221, 12. 205, 10, 207, 46.). Τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἶναι καὶ τὸ ἐ ν τ ὸ ς ἐ μ α υ τ ο ῦ (Ἡρόδοτ. Ζ', 47. Δημ. 34, 20).

εἶμι (πορεύομαι), *εἶ, εἶσι, ἴ-τον, ἴ-τον, ἴ-μεν, ἴ-τε ἴ-ασιν*, ὑποτ. *ἴω, ἴῃς* κτλ., προστ. *ἴθι, ἴτω, ἴτον, ἴτε, ἰόντων* [καὶ ἴτωσαν], ἀπαρ. *ἰέναι*, μετοχ. *ἰών, ἰοῦσα, ἰόν*. Παρατ. *ᾖα* καὶ *ᾔειν, ᾔεις* καὶ *ᾔεισθα, ᾔει* καὶ *ᾔειν*, ᾖτον, ᾔτην (Πλάτ. Εὐθύδ. 294, δ'.), ᾖμεν [καὶ εἰςῄειμεν], ᾖτε, ᾖσαν [καὶ ᾔεσαν] (1), εὐκτ. *ἰοίην* καὶ σπανίως *ἴοιμι* (Ξεν. Παιδ. Ε', ε', 1 καὶ (ἐπεξ-) Ἀντιφῶν 1, 11), *ἴοις, ἴοι, ἴοιτον, ἰοίτην, ἴοιμεν ἴοιτε. οἴοιεν*. Εὕρηται δὲ

(1) Ὁ Cobet περὶ τοῦ παρατατικοῦ ταῦτα διδάσκει: «Veteres habuisse ἦμεν, ἦτε et ἦσαν, non ᾔεμεν (ᾔειμεν), ᾔειτε et ᾔεσαν, quae formae inauditae veteribus natae sunt ex eorum errore, qui ᾔειν recentiorem formam pro ᾖα ad eam rationem accomodarunt, quam in ᾔδειν caeterisque plusquamperfectis omnes sequebantur» (Nov. Lect. σ. X. ὅρα καὶ Var. Lect. 32—34).

καὶ σύνθετον (ἀπ-, ἐξ-, εἰσ-, ἐπ-, δι-, παρ-, περι-, προ-, προσ-, συν-, ἐπεξ-, διεξ-, ἐπαν-, κτλ.). Ῥημ. ἐπίθ. *περιιτέον* (Πλάτ. Φαῖδρ. 274, α'.), *διεξιτέον* (Πλάτ. Τίμ. 44. δ'.), *ἀπιτέον* (Ξεν. Ἀνάβ. Ε', γ', 1), *διιτέον*(Πλάτ. Πολ. 545, α'.), *ἐπανιτέον* (ἐνίοτε), *ἰτέος-τέον* (πολλάκ.), *προςιτέον* (ἐνίοτε), *παριτητέα* (Θουκ. Α', 72), *ἐξιτητέον* (Ξεν. Ἀπομ. Α', α', 14) καὶ *δυςπάριτος* (Ξεν. Ἀνάβ. Δ, α', 25). Τὸ δε *εἴσειμι ὑπό τινος, κάτειμι ὑπό τινος* καὶ *διὰ βασάνου εἶμι ὑπό τινος* εἶναι ὡς παθ. τοῦ *εἰσάγω τινά, κατάγω τινὰ* καὶ *διὰ βασάνου ἄγω τινὰ* (1).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἰ -, σανσ. ê-mi, πληθ. imas, λατ. e-o, i-ter (ὁδός), οἶ-μος, οἶ-τος, ἴ-της ἰ-ταμός, ἰ-θύς, οἰστός (βέλος), ἐξ-ί-τηλος, εἰσ-ι-τήριον, ἐξιτήριον καὶ ἐξιτητήριον (ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφ.), κατ-ι-τήρια ἱερὰ κτλ. Ἴσως καὶ τὸ ἰ-ὸς (βέλος), σανσ. καὶ ζενδ. ish-us, εἶμι, εἶ [=εἶ-σι, εἶ-ι, εἶ], εἶ-σι, ἴμεν, ἴ-τε, ἴ-ασι [= ἰ-ν̥τι τὸ δὲ ν̥ εἶναι ὁ συνεργὸς φθόγγος ἢ τὸ ἔνρινον φωνῆεν =αν]. Οὐσιαστικὸν δὲ τοῦ ε ἶ μ ι εἶναι τὸ ὁ δ ό ς, ὅθεν ὁ δ ό ν, ἔ ξ ο δ ο ν, π ρ ό σ ο δ ο ν, π ά ρ ο δ ο ν, κτλ. π ο ι ε ῖ σ θ α ι= ἰέναι, ἐξιέναι, προσιέναι, παριέναι κτλ. Τὸ ε ἶ μ ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

εἴργω (=κωλύω, ἀποκλείω, ἐμποδίζω τὴν εἴςοδον) (πλειστ. καὶ ἐξ-, ἀπ-, ἀν-, περι-), παρατ. *εἶργον* (πολλάκ. καὶ ἀπ-, δι-, κατ-, ἐξ-), μέλλ. *εἴρξω* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-), ἀόρ. *εἶρξα* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-). Παθ. *εἴργομαι* (πολλάκ. καὶ ἀπ-, κατ-, ἐξ-, δι-), παρατ. *εἰργόμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *εἴρξομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', ϛ', 16. Αἰσχίν. 3, 122), ἀόρ παθ. *εἴρχθην* (σπαν. Θουκ. Δ'. 63. Ε', 49), παρακ. παθ. *ἀνεῖργμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ.Ε',δ',45) καὶ *περιεῖργμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 15). Τὰ λοιπὰ πάντα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἄερκτος* (σπαν. Λυσί. 7, 28).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ε ἰ ρ γ ν ύ ω. Τὸ ε ἴ ρ γ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

εἰργνύω (= ἐμποδίζω τὴν ἔξοδον, ἐγκλείω) σπανίως (Ἀνδοκίδ. 4, 27) καὶ *καθειργνῦμι* (σπαν. Πλάτ. Τιμ. 45, ε'.), ἀόρ *εἶρξα* (πολλάκ. καὶ καθ-, συγκαθ-). Ὁ ἀόρ. ἀπαντᾷ καὶ *καθέρξης* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 461, δ'.), *ἔρξας* (σπαν. Πλατ. Πολιτικ. 285,β'.), *περιέρξας* (σπαν. Θουκ. Ε', 11) καὶ *συνέρξας* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 461, β'. Τίμ. 34. γ'.). Παθ. *καθειργνῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 85, γ'.), ἀόρ παθ. *εἴρχθην* (σπαν. Λυσί. 6, 28. Δημ. 59, 66. Λυκοῦργ. 112). παρακ. *εἶργμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', β', 14. Ε', β', 31. Ζ', δ', 37 καὶ (καθ-) Γ', β', 3 καὶ (συγκαθ-) Αἰσχίν. 1, 182). Τὰ ἄλλα πάντα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *εἰρκτὴ* (= φυλακὴ) (πόλλάκ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fεργ-, ἐργ-, ἐ-έργω καὶ ε ἴ ρ γ ω [ἀντὶ ἐFέργω], εἴργω (ἄχρηστον παρ' Ἀττικ. κατ' ἐνεστῶτα)=λατ. urg-eo, ἕρκος, (ἴσως καὶ) ὅρκος, ὀργή, Λυκόοργος, σανσ. vrag-as (σταῦλος βοῶν), σανσκρ. vrag = εἴργειν. Ἴσως καὶ ἐρύκ-ω (ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω) ἐπενθέσει τοῦ υ ἀπ-ε-

(1) Τὸ δὲ *ἐπέξειμι* (*εἰς μάχην*) ἔχει ἐνεργ. μεταβ. *ἐπεξάγω τινὰ* (ὅρα Θουκ. Β', 21). Τὸ δὲ παρὰ Πλάτωνι μέσον *ἴεσθαι* γραπτέον *ἴεσθαι* (Πλάτ. Κρατύλ. 427, α'.).

ρύκω, ὃ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἐρύω προσθ. τοῦ κ, ὡς δι-, δικ-. Ἐνταῦθα καὶ πολιορκῶ. Ῥημ. ἐπίθ. εἰρκτέον (ποιητ. Σοφ. Αἴ. 1250). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

εἰρηνεύω (ἔχω εἰρήνην). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλατ. Θεαίτ. 180, β'. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστολ. ΙΑ', 11). Ἀντὶ δὲ τοῦ *εἰρηνεύω* (ἀμεταβ.) ἐλέγετο *ἐν εἰρήνῃ εἰμὶ* (Πλάτ. Πολ. 575. β'. κτλ), *εἰρήνην ἔχω* (Ξεν. Ἀναβ. Β'. ς', 6. Θουκ. Β', 65. κτλ.), *εἰρήνην ἄγω* (Ἰσοκρ. 6, 39. 7, 1. 8, 25. 71. κτλ. ὅπερ κατὰ τὸ *ἄγω ἑορτὴν* = ἀπολαύω τῆς εἰρήνης ἐν ἀναπαύσει. Ὅρα καὶ Βασιάδ. Δημ. Φιλίπ. σ. 115), *εἰρήνην ποιοῦμαι* (Θουκ. Δ', 62. Ε', 17. Ἰσοκρ. 8, 16. Ξεν. Ἑλλ. Β', β', 15. 20. 22. κτλ.), *εἰρήνην ποιῶ τινι* (περὶ βασιλέως ἢ ἄρχοντος = γίνομαι αἴτιος, πρόξενος τῆς εἰρήνης τινί. Ξεν. Παιδ. Γ', β', 12. 17. κτλ.) καὶ παθητ. *εἰρήνη γίγνεται* (Ξενοφ. Παιδ. Γ' β', 17. 23. κτλ).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εἰρήνη, ὅπερ παρὰ τὸ εἴρω (Ὅμ. καὶ Πλάτ. = λέγω) ἐρ-έ-ω, εἴρη-κα, εἰρή-νη (= συνομολόγησις, συμφωνία). Ὅρα λεγω. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ εἴρω (= ἁρμόζω, συνδέω). Τὸ εἰρηνεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

εἴρω (δένω πλέκω ὁρμαθιάζω, παρὰ δὲ Πλάτωνι = λέγω. Κρατύλ. 398, δ'. 408, ά. β'.). Πλὴν τοῦ παρὰ Πλάτωνι *εἴρω* (= λέγω) ἁπλοῦ ἀπαντῶντος, πάντοτε λέγεται σύνθετον *συνείρω* (πολλάκ.) καὶ *διείρω* (ἐνίοτε), παρατ. *συνεῖρον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 6'), ἀόρ. σπαν. κατ' εὐκτ. *παρείρειε* (Ξενοφ. Συμπόσ. Ϛ', 2 = παρεμβάλοι, παρενείρειε), παρακ. *διειρκότες* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 10). Τὰ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Ἡροδότῳ εὔχρηστα (πρβλ. Γ', 87. 118 κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σερ-, σανσ sârat (ἔλασμα), sarit νῆμα, μίτος, Τουρκ. σιρέτ), λατ. sero (συνάπτω), sera (μοχλὸς τῆς θύρας), series (σειρά), servus (δοῦλος), σειρά, σερίς (ζωστήρ. Ἡσύχ.), εἱρμός, εἴρερος (δουλεία), ἕρμα, ὅρμος, ὁρμαθός, ὁρμιά. Ῥίζ. ἀρχικὴ svar = Ἑλλ. σερ, ἑρ-, ἐρ- καὶ ἀερ- (αἰωρεῖν, ἀπαρτᾶν, σκάπτειν). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ ὄ-αρ (ο προθεμ. καὶ ἀρ = ἁρμόζειν), τὰ κύρ. Πάνορμος, Ὁρμίας, ἄορ, ἀορτήρ, αἰώρα αἰωρῶ, ἀρτάω, ἀρτάνη, πόδες ἄωροι (τῆς Σκύλλης) = κρεμαστοί, ἠερ-έ-θονται (Ἰλ. Γ, 448 = κρέμανται). Τὸ εἴρω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

εἰρωνεύομαι (ἀρνοῦμαι ὑπάρχοντα ἀγαθά). Ἀποθ. ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (ἐνίοτε) καὶ *κατειρωνεύομαι* (Ψ. Αἰσχίν. Ἐπίστ. ΙΒ', 10) καὶ μέλλ. μέσ. *εἰρωνεύσομαι* (σπανιώτ. Πλάτ. Πολιτ. 337, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εἴρων εἰρωνεύομαι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει), εἰρωνεία, εἰρωνικὸς καὶ τὰ μεταγενέστ. εἰρώνευμα, εἰρωνευτής, εἰρωνευτικός (ὅρα ἐρωτῶ). «Εἴρων ὁ ἐπὶ τὸ ἧττον τὰ ἑαυτοῦ ἄγων καὶ μειῶν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 243, 23). Ὅρα ἀλαζονεύομαι περὶ διαφορᾶς.

εἰσάμενος (Θουκ. Γ', 58 = ἱδρυσάμενος, ὀρθότερον *ἑσάμενος*), μέσ. ἀόρ. α' [τοῦ ἀχρήστου ἕδω (λατ. sed-eo) ἢ τοῦ εὐχρήστου ἕζομαι], ὅστις *εἰσάμην* καὶ *ἐσσάμην* εἶναι εὔχρηστος παρὰ ποιηταῖς.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ κατ' ἀόρ. εἶσα, εἱσάμην.

ἐκβαρβαρόω-ῶ (ποιῶ τινα βάρβαρον ἀντὶ Ἕλληνος). Μόνον ὁ ἀόρ. ἀπαντᾷ *ἐξεβαρβάρωσε* (σπαν. Ἰσοκρ. 9, 20), ἀόρ. παθ. *ἐξεβαρβαρώθην* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστολ. 353, α'.) καὶ παρακ. *ἐκβεβαρβάρωμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 9, 47).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζης ὅρα βαρβαρίζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει, ῥημ. παράγ. ἐκβαρβάρωσις (μτγ.).

ἐκδημέω-ῶ (εἰμὶ ἔκδημος, λείπω ἀπὸ τῆς πατρίδος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 864, ε'. 952, δ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐξεδήμησα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 961, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἔκδημος, ἐκδημία, ἐκδημῶ· ὅρα δημαγωγῶ. Τὸ ἐκδημῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

ἐκκλησιάζω (συνέρχομαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου) (πολλάκ.), παρατ. *ἐξεκλησίαζον* (Λυσί. 12, 73. 13, 73. 76.) καὶ *ἠκκλησίαζον* (Δημ. 18, 265. 19, 60. Ξεν. Ἑλλ. Ε', γ', 16., ὁ Cobet ὅμως γράφει ἀόριστον), μέλ. *ἐκκλησιάσω* (σπαν. Θουκ. Ζ', 2. Ἰσο. 8, 2), ἀόρ. *ἐξεκλησίασα* (Θουκ. Η', 77. 93. Ξεν. Ἑλλ. Ε', γ', 16 (Cobet). ψ. Δημ. Ἐπιστ. 1, 1.) καὶ *ἠκκλησίασα* (σπαν. Δημ. 21, 193), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Περὶ δὲ τῶν ἀρχόντων τῶν συγκαλούντων τὴν ἐκκλησίαν ἐλέγετο κατὰ περίφρασιν *ἐκκλησίαν ποιῶ* (Θουκ. Α', 139. Β', 22. Δ', 118. Ϛ', 8. 72. Η', 76. 93), *ἐκκλησίαν ἀθροίζω* (Ξενοφ. Ἑλλ. Α', Ϛ', 8) καὶ παθητ. *ἐκκλησία γίγνεται* (Θουκ. Α', 44. Ϛ', 8. 32. 51. Η', 86. 97) καὶ *καθίσταται* (Θουκ. Α', 31. Γ', 36).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐκκλησία ἐκκλησιάζω (ὃ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ), ἐκκλησιαστής (Ἀττ.), ἐκκλησιαστικός (Ἀττ.), τὸ δὲ ἐκκλησία παρὰ τὸ ἔκκλητος (ἐκ-καλῶ), ἐκκλητεύω ἀνεκκλησίαστος (μτγ.). Ὁ Cobet ἐπιδοκιμάζει μόνον τὸν ἔξωθεν αὐξάνοντα παρατατικόν (Λυσί. σ. XXXIII), διότι τὸ ἐξεκλησίαζον (Λυσί. 12, 73. 13, 73. 76) γράφει ἠκκλησίαζον, ἀλλ' ὅμως ὁ αὐτὸς γράφει ἀόρ. ἐξεκκλησίασα (Ξεν. Ἑλλ. Ε', γ', 16).

ἐκκλητεύω· ὅρα *κλητεύω*.

ἐκκολάπτω ὅρα *κολάπτω*.

ἐκκυνέω-ῶ (ἔκκυνος γίνομαι. Ξενοφ. Κυνηγ. ζ', 10). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως *ἐκκυνοῦσι* (Ξενοφ. Κυνηγ. γ', 10. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Ε', 65). Ἄλλως κατὰ περίφρ. «*ἔκκυνος γίγνομαι*» (Ξεν. Κυνηγ. ζ', 10).

ΣΗΜ. Ἔκκυνος (ἰχνηλάτης κύων, μὴ ἀκολουθῶν εἰς ἓν ἴχνος), ἐκκυνῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἑκών, ἑκοῦσα, ἑκόν (θέλων, ἀσμένως). Μετοχή, ἥτις μόνη εἶναι εὔχρηστος ἀπὸ Ὁμήρου ἤδη.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fεκ, σανσ. vaç-mi (ἐπιθυμῶ), a-vaç-as (ἄκων), ἕκ-η-λος (ἥσυχος) εὔκηλος (Ὅμηρ. = ἔFκηλος), ἕκ-ητι (ἕνεκα), ἄκων (= ἀέκων = ἀFέκων), ἄκουσα, ἆκον, ἑκούσιος, ἀκούσιος.

ἐκλέγω· ὅρα *λέγω*.

ἐκμηρύω (ἐκτυλίσσω). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς εὑρί-

σκεται μόνον ὁ μέσ. παρατ. *ἐξεμηρύοντο* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', ε', 22=διήρχοντο, διέβαινον), τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ μεταγενεστέροις (Πολυβίῳ καὶ Πλουτάρχῳ).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σμερ-, μερ- συγγενὴς τῇ σϜερ (ὅρα εἴρω) καὶ μαρ-, μηρ-ύ-ω καὶ δωρ. μαρ-ύ-ω, παράγ. μήρυμα, -τιον, μήρ-ινθος καὶ σμήρ-ινθος, μέρ-μις (σχοινίον). Ταὐτὸν τῷ ἐρύω (= σϜερ-, Ϝερύω)· πρβλ. μόσχος καὶ ὄσχος, μολπὶς καὶ ἐλπίς, κτλ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἐκνευρίζω (ἀδυνατίζω). Μόνον ὁ μέσ. παρακ. *ἐκνενευρισμένοι* ἀπαντᾷ σπανίως (Δημ. 3, 31) =ἐψιλωμένοι δυνάμεως (Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 243, 19), =μαλθακοὶ καὶ χαῦνοι γεγονότες ἢ ἄνανδροι καὶ ἀδρανεῖς. Τὰ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ νεῦρον (λατ. nervus, σανκ. snar-vas), νευρὰ (λατ. nerviae =χορδαί), ἐκνευρίζω, ἀρχ. ῥίζ. snar διὰ τῆς προςφύσεως -va (σανσκρ. snar-va-s). Πρβλ. Πολυδ. Β', 234. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει. Τὸ ἐνεργητικὸν εὑρίσκεται παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Δίωνι τῷ Κασσίῳ.

ἐκπλήγνυμαι (ἐκπλήττομαι). Μέσ. ἀποθ. σπανίως (Θουκ. Δ', 125). ὅρα *πλήττω*.

ἐκπρεμνίζω· ὅρα *πρεμνίζω*.

ἐκτυπόω-ῶ· ὅρα *τυπόω-ῶ*.

ἐλαττόω-ῶ(σμικρύνω).Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἠλάττωσα* (σπαν. Λυσί. 13, 9). Μέσ. καὶ παθ. *ἐλαττοῦμαι* (πλειστ.), παρατ. *ἠλαττούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', α', 38. Δημ. 41, 17), μέλ. *ἐλαττώσομαι* (Θουκ. Ε', 104. 105) καὶ *ἐλαττωθήσομαι* (Θουκ. Ε', 34., ἔνθα ὑπό τινων γράφεται μέσ. μέλλ., καὶ Δημ. 21, 66), ἀόρ. παθ. *ἠλαττώθην* (ἐνίοτε). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ὡς παθ. εἶναι καὶ τὸ «*ἔλαττον ἔχω ὑπό τινος*» (Λυσι. 32,1)= ἀδικοῦμαι, βλάπτομαι.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐλάττων, ὅπερ παρὰ τὸ ποιητ. ἐλαχὺς [ἐλάχ-jων], ἐλάχιστος, ἐλαττόω-ῶ, ἐλάττωσις, ἐλάττωμα, ἐλαφρός, -ίζω (φ=χ), ῥίζ. ἀρχ. λαχ-, σανσ. laghus καὶ ragh-u-s (ἐλαφρός), λατ. levis (ἐλαφρὸς ἀντὶ legvis), levitas, levare (ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω), ζενδ. eregh-a˜nt (κακός), λιθου. lengvas (ἐλαφρός), ἐ-λέγχ-ω. Τὸ ε εἶναι πρόθεμα. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ἐλαύνω (ὑπάγω ἔφιππος ἢ ἐφ' ἁμάξης, καταδιώκω) (πλειστ. καὶ ἐξ-, δι-, ἀπ-, παρ-, προ-, περι-, προς-, ἐπ-, εἰς-), παρατ. *ἤλαυνον* (πλειστ. καὶ ἐξ-, παρ-, ἀπ-, προς-), μέλλ. συνηρ. *ἐλῶ* (πολλάκ. καὶ σπαν. *ἐξελῶ, ἀπελῶ, προσελῶ παρελῶ*), ἀόρ. *ἤλᾰσα* (πολλάκ. καὶ ἐξ-, ἀπ-, παρ-, προς-, εἰς-, δι-, ὑπ-, συν-, περι-), παρακ. μόνον σύνθετος *ἐξελήλακα* (Δημ. 9, 3. 58. 25, 63), *ἀπελήλακα* (Ξεν. Παιδ. Δ', β', 10), *προελήλακα* (Ξεν. Ἀν.Α', ι', 16), *περιελήλακα* (Ξεν. Ἱππαρχ. γ',2), ὑπερσ. ἐλλειπει. Παθ. *ἐλαύνομαι* (πολλάκ. καὶ ἀπ-, περι-, ἐξ-, ἐπ-), παρατ. *ἠλαυνόμην* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Δ', ζ', 24. καὶ (ἐξ-) Λυσί. 2. 11 καὶ (ἀπ-) ψ. Δημ. Προοίμ. 55), μέλλ. παθ. ἐλλείπει, ἀόρ. παθ [ἠλάθην ποιητ. καὶ μεταγ. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχος 371, ε'.], *ἐξηλάθην* (ἐνίοτε), *ἀπηλάθην* (σπαν. Λυσί. 13, 81. Ξεν. Παιδ. Β', α', 15. Δημ. 18, 241), *περιηλάθην* (σπαν. Δημ. 42, 32), ἀόρ. μέσ. *ἠλασάμην* (σπαν.

Πλάτ. Γοργ. 484, β') καὶ *ἐξελάσασθαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 35. Ζ', 5), παρακ. *ἐλήλᾰμαι* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Πολ. 616, ε'. συνήθως δὲ ἀπ-, ἐξ-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *εὐήλατος* (Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 54. Παιδ. Α', δ', 16), *νεήλατος* (Δημ. 18, 260), *σφυρήλατος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 236, β'.), *ἐλατέον* (Ξεν. Ἱππαρχ. β', 7.).

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς ὁ ἐνεστὼς εἶναι καὶ ἐλάω-ῶ, ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ Ξενοφ. τὸ ἄπελα (Παιδ. Η', γ', 32 = ἀπέρχου). Ῥίζ. ἐλ-, ἐλ-άω, ἔλα (ποιητ. καὶ δημ. =βάδιζε), ἔρ-χομαι [= ἔρ-σκομαι] ἦλ-θ-ον [= ἤλ-υθ-ον], ἐλαύνω [= ἐλα-νύ-ω, ὡς δεικ-νύ-ω, καὶ μεταθέσει ἐλαύνω, ὡς γοῦνα= γόνυ-α]. Παράγ. ῥημ. ἔλασις (Ἀττ.), ἐλατὴρ (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀπέλασις (μτγ.), διέλασις (Ἀττ.), ἐξέλασις (Ἀττ.), εἰσέλασις (μτγ.), ἐπέλασις (μτγ.), προέλασις (Ἀττ.), συνέλασις (μτγ.), τὸ δὲ παρέλασις (νεώτερ.). Τὸ ἐλαύνω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, φυλάττει δὲ τὸ Α βραχὺ εἰς τοὺς ἄλλους χρόνους.

ἐλαφρίζω (ἐλαφρώνω τι) καὶ *ἐλαφρόω-ῶ* καὶ *ἐλαφρύνω*. Μεταγενέστερα καὶ ἄχρηστα παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, παρ' οἷς λέγεται κατὰ περίφρασιν, *καθίστημι τι ἐλαφρὸν* (Ἀντιφῶν 3, γ', 12. κτλ), *παρέχω τινὰ ἐλαφρὸν* (Ἰσοκρ. 12, 31. κτλ.), παθ. *ἐλαφρὸς γίγνομαι* (Πλάτ. Φαῖδρ.256, β'. κτλ.) καὶ μέσ. *παρέχω ἐμαυτὸν ἐλαφρὸν* (Ἰσοκρ. 12, 31)

ΣΗΜ. Παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχει μόνον τὸ ἐλαφρός, δι' οὗ περιφράζει τὸ ῥῆμα, ὡς γυῖα ἔθηκεν· ἐλαφρά (Ἰλ. Ε', 122. Ν, 61), τὸ δὲ ἐλαφρίζω ὡς ἀμεταβ. κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ «γόνυ ἐλαφρίζον» (Ἀποσπ. παρὰ Μακροβ. Σατ. 5, 18), ὡς μεταβατ. δὲ παρὰ Μόσχῳ τῷ βουκολικῷ (Εἰδ. 1, 130), τὸ δὲ ἐλαφρῶ (παρ' Ἡσυχίῳ) καὶ ἐλαφρύνω (παρὰ Χαρίτωνι τῷ Ἀφροδισιεῖ 6, 6) εἶναι εὔχρηστα μετὰ Χριστόν. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἐλαφρός, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς ῥίζ. λαχ-, λαφ- (φ=χ), ἐξ ἧς μετὰ τοῦ προθέματος ε τὸ ἐλαχὺς (μικρός), ἐλάσσων, ἐλάχιστος, ἐλαττῶ, ἐλαφρόν, ἐλαφρίζω, σανσκρ. laghus καὶ raghus (ἐλαφρός), λατ. levis (ἐλαφρός), levitas, levare (ἀνακουφίζειν, ἐλαφρύνειν). Ἐν τῇ δημώδει τὸ ἐλαφρὸς = οὐχὶ βαρύς, κοῦφος καὶ εὐήθης, ὅπερ καὶ παρ' ἀρχαίοις ἐνίοτε τοιαύτην ἔχει σημασίαν, «ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης δόξειεν ἂν εἶναι» (ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 360, γ'.). «Ἐλαφρὸς ὁ τὰς φρένας κοῦφος. Φιλήμων Αἰτωλῷ» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 96, 6). Εἶναι δὲ τὸ ἐλαφρὸς ἀντίθετον τοῦ βαρύς, ὅθεν τὸ δημῶδες παίρνω τι βαρεὰ = «οὐκ ἐν ἐλαφρῷ ποιοῦμαί τι» (Ἡροδ. Α', 118).

ἐλέγχω (ἐξελέγχω, ἐπιπλήττω, κατηγορῶ) (πλειστ. καὶ ἐξ-, ἀπ-, δι-), παρατ. *ἤλεγχον* (πολλάκ. καὶ ἐξ-), μέλλ. *ἐλέγξω* (πολλάκ. καὶ ἐξ-), ἀόρ. *ἤλεγξα* (πλειστ. καὶ ἐξ-, ἀπ-) Παθ. *ἐλέγχομαι* (πλειστ. καὶ ἐξ-, ἀπ-), παρατ. *ἠλεγχόμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-, ἀπ-), μέλλ. παθ. *ἐλεγχθήσομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-), ἀόρ. *ἠλέγχθην* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-), παρακ *ἐλήλεγμαι* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Νόμ. 805, γ.', συνήθως δὲ ἐξ-), ὑπερσ. *ἐξελήλεγκτο* (σπαν. Δημ. 32, 27) καὶ *ἐξεληλεγμένοι ἦσαν* (σπαν. Δημ. 18, 23) μόνον. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν *ἐξελέγχω ἐμαυτόν* (Δημ. 29, 41. 51, 16. κτλ.) Ῥημ. ἐπ. *ἐλεγκτός* (Πλάτ. Ἀπολ. 22, α'.), *ἀνέλεγκτος* (ἐνίοτε), *εὐέλεγκτος* (ἐνίοτε), *δυςεξέλεγκτος*

(Πλάτ. Φαίδ. 85, δ'.), *ἀνεξέλεγκτος* (Θουκ. Α', 21. Δ', 127), *ἐλεγκτέον* (Πλάτ. Νόμ. 905, δ'.), *ἐξελεγκτέος* (Πλάτ. Γοργ. 508, α'.). Ἀντὶ τοῦ *ἐλέγχω* λέγεται καὶ *ἔλεγχον ποιοῦμαι* (Θουκ. Γ', 61. Ἀντιφῶν 1, 7), *ἐλεγκτήρ εἰμι* (Ἀντιφῶν 2, δ', 3) καὶ *ἔλεγχον λαμβάνω* (Ἀντιφῶν 1, 12. κτλ.), οὗ ἀντίθετον τὸ *ἔλεγχον δίδωμι* (Ἰσαῖ 8, 10. Πλάτ. Γοργ. 474, β'. Ἀπολογ. 39, γ'. Δημ. 41, 15. κτλ.) καὶ *ἔλεγχον παρέχω* (Ἀντιφῶν 2, δ', 7. κτλ.) καὶ ὡς παθ. *εἰς ἔλεγχον καθίσταμαι* (Λυσί. 16, 1) καὶ *ἔλεγχος γίγνεται ἤ ἐστι* (Ἀντιφῶν 2, γ', 9. 2, δ', 7. 10. κτλ.).

ΣΗΜ. Ἴσως γίνεται παρὰ τὸ λ έ γ ω μετὰ προθεματικοῦ ε ἐ-λέ-γ-χω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) (λέγω, πρβλ. τὸ καθωμιλημένον ξελέχια = ἐξελέγχια). Ὅρα Μαυροφρ. Δοκίμ. Ἱστ. Ἑλλ. γλ. σ. 134. Κατ' ἄλλους ἐκ ῥίζ. λαχ- μετὰ ε προθεμ. ἐλαχ- (ἐλαχ-ύς!, ἐλέγχ-ω. Ῥημ. παράγ. ἔλεγξις (μτγ.), ἐλεγκτήρ (Ἀντιφῶν 2, δ', 3), ἐλεγκτικός (Ἀττ.), ἐλεγχής (ποιητ.). Ὅρα ἐ λ α τ τ ῶ, τὸ κ α τ η γ ο ρ ῶ δὲ περὶ διαφορᾶς.

ἐλεέω-ῶ (πλειστάκ.), παρατ. *ἠλέουν* (σπαν. Λυσί. 2, 67. Αἰσχίν. 2, 93. Δημ. 25, 84), μέλλ. *ἐλεήσω* (ἐνίοτε· καὶ κατ-), ἀόρ. *ἠλέησα* (πλειστ. καὶ κατ-), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. *ἐλεοῦμαι* (πολλάκ.), παρατ. *ἠλεούμην* (σπαν. Λυσί. 18, 12), μέλλ. παθ. *ἐλεηθήσομαι* (σπαν. Δημ. 21, 195), ἀόρ. παθ. *ἠλεήθην* (πολλάκ.), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνελέητος* (Λυκοῦργ. 148. Αἰσχίν. 2, 163, ἐν ᾧ κακῶς γράφεται «*ἀνηλέητος*»). Λέγεται καὶ *ἔλεον ποιοῦμαι* (Δημοσθ. 24, 111). Τὸ παθητ. καὶ «*ἐλέου τυγχάνω ὑπό τινος*» (Ἀντιφῶν 1, 27. κτλ.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ὁ ἔλεος (τὸ ἔλεος δὲ μεταγεν.) ἐλεῶ, ἐλεήμων. Τὸ ῥῆμα ἐ λ ε ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ἐκ τοῦ ἔλεος καὶ ἐλεινός, «σ η μ α ί ν ε ι δ ὲ τ ὸ ν ἐ λ ε ε ι ν ὸ ν δ ι ὰ τ ῆ ς ΕΙ δ ι φ θ ό γ γ ο υ· ὥ σ π ε ρ γ ὰ ρ ἀ π ὸ τ ο ῦ δ έ ο ς δ ε ε ι ν ὸ ς κ α ὶ κ ρ ά σ ε ι δ ε ι ν ό ς, ο ὕ τ ω κ α ὶ ἀ π ὸ τ ο ῦ ἔ λ ε ο ς γ ί ν ε τ α ι ἐ λ ε ε ι ν ὸ ς κ α ὶ κ ρ ά σ ε ι ἐ λ ε ι ν ό ς» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 1368. 92, 9. Cobet Λυσί. Ἔκδ. VII.).

ἐλελίζω (φωνάζω ἐλελεῦ). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα *ἐλελίζουσι* σπαν. (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', η', 18) καὶ κατ' ἀόρ. *ἠλέλιξαν* σπαν. (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', β', 14).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐλελεῦ ἐπιφώνημα· «Ἐ λ ε λ ε ῦ ἐ π ί φ θ ε γ μ α π ο λ ε μ ι κ ό ν· κ α ὶ γ ὰ ρ ο ἱ π ρ ο σ ι ό ν τ ε ς ε ἰ ς π ό λ ε μ ο ν τὸ ἐ λ ε λ ε ῦ ἐ φ ώ ν ο υ ν μ ε τ ά τ ι ν ο ς ἐ μ μ ε λ ο ῦ ς π ο ι ή σ ε ω ς» (Σουΐδ). Κατ' ἄλλους ἐκ ῥίζ. ἐλ- (εἰλέω) καὶ ἀναδιπλώσει ἐλ-ελ-ίζω. Παρ' Εὐριπίδῃ (Ἑλ. 1111) καὶ παθ. ἐ λ ε λ ί ζ ο μ α ι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

ἐλευθεριάζω (εἰμὶ ἐλεύθερος ἢ πράττω ὡς ἐλεύθερος, ἀντίθετον τοῦ δεσπόζω, ὡς καὶ τὸ δεσποτικός τοῦ ἐλευθερικός). Μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεργ. ἀορίστου ἀπαντᾷ *ἐλευθεριάσαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 701, ε'.), τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ἐλευθέριός εἰμι*, ὡς μεταβ. δὲ *ἐλευθέριόν τινα ποιῶ* (Ξεν Συμπ. δ', 15).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. Ὅρα ἐ λ ε υ θ ε ρ ῶ καὶ Πολυδ. Γ', 114. 118.

ἐλευθερόω-ῶ (ἐλευθερώνω) (πλεισ. καὶ ἀπ-, ξυν-), παρατ. ἐλλείπει, μέλ. *ἐλευθερώσω* (πολλάκ.), ἀόρ. *ἠλευθέρωσα* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-), [παρακ. (1) καὶ ὑπερσυντ. μεταγενέστεροι]. Παθ. *ἐλευθεροῦμαι* (ἐνίοτε), [παρατ. παρ' Ἡροδ. καὶ μεταγενέστ.], μέλλ. παθ. *ἐλευθερωθήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ζ'. 24), ἀόρ. παθ. (σπανίως καὶ ὡς μέσ.) *ἠλευθερώθην* (πολλάκ. καὶ ἀπ-), παρακ. παθ. *ἠλευθέρωμαι* (Θουκ Δ', 80. Ἰσοκ. 4, 175) καὶ ὑπερσ. παθ. *ἠλευθερώμην* (Θουκ. Α', 95. Δείναρχ. 1, 39). Λέγεται καὶ *ἐλεύθερόν τινα ποιῶ* (Λυσί. 2, 55. κτλ.), *ἐλευθερίαν πράττω τινὶ* (Ἀνδοκ. 3, 17) καὶ παθ. *ἐλευθερία γίγνεται* (Πλάτ. Πολ. 329, γ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐ λ ε ύ θ ε ρ ο ς (ὃ παρὰ τὸ [ἐλεύθω] γίνεται), ἐλευθερία (ἡ κατάστασις ἐλευθέρου), ἐλευθερῶ, ἐλευθέρωσις, ἀ π ε λ ε υ θ έ ρ ω σ ι ς (τὸ ποιεῖν τινα ἐλεύθερον), ἐλευθέριος, ἐλευθεριάζω. Τὸ ἐ λ ε υ θ ε ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, παρ' ᾧ καὶ μέσ. ἐ λ ε υ θ ε ρ ο ῦ μ α ι (Ἱκ. 802), παρατ. ἠ λ ε υ θ ε ρ ο ύ μ η ν (Ἡροδ. Α', 127).

ἐλίττω (τυλίσσω, στρέφω, γυρίζω), σπανίως ἁπλοῦν ὂν ποιητικὸν (καὶ ψ. Πλάτ. Ἐπινομ. 978, γ'.), συνήθως δὲ *ἐξελίττω* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ια', 9), *ἀνελίττω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', ϛ', 14). Ὁ ἐνεστὼς λέγεται καὶ *εἱλίττω* (ἁπλοῦς παρ' Ἡροδότῳ καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς) παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον σύνθετ. σπανίως *ἀνειλίττω* (Πλάτ. Φίληβ. 15, ε'.), παρατ. ἐλλείπει καὶ μέλλ. [ὧν ποιητικὸς Εὐρ. Φοίν. 711], ἀόρ. *εἵλιξα* (σπαν. ἁπλοῦς· Πλάτ. Τίμ. 73, α'., συνήθως δὲ ἐξ-, περι-), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. *ἑλίττομαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 194, β'.), συνήθως δὲ μέσ. *περιελίττομαι* (Πλάτ. Φαίδ. 113, β'. γ'.) καὶ *περιειλίττομαι* (Πλάτ. Πρωτάγ. 342, γ'.) καὶ *ἐξελίττομαι* (Ξενοφ. Λακ. Πολ. ια', 8) [παρατ. καὶ μέλλ. εἶναι ποιητικοὶ Ἰλ. Ρ, 728. Εὐρ. Φοιν. 1186], ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *περιειλίχθην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 112, δ'. 113, β'.), παρακ. μέσ. *ἐνείλιγμαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 220, β'), παθ. δὲ *ἀνείλιγμαι* (ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. δ', 3), ὑπερσ. καὶ ῥημ. ἐπίθ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fελ- (εἰλέω), ἐ λ - ι κ- (ἕλιξ =λατ. vol-ûta, vol-va = εἴλημα, vol-ûmen = εἰλητόν, βιβλίον), ἑλίσσω [= ἑλίκ-jω], ἕλιξις (μτγ.), συνέλιξις (μτγ.), ἑλίκη (= ἰτέα), λατ. salix, ῥημ. ἐπ. ἑ λ ι κ τ ό ς (μτγ. Ἀθην. Ε', 39. ΙΕ', 25), Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ λέγεται ἀεὶ ἑ λ ί σ σ ω, π α ρ' Ἡροδότῳ δὲ ἀεὶ εἱλίσσω, ὅπερ εὑρίσκεται ἐνίοτε καὶ παρ' Ἀττικοῖς ποιηταῖς (Αἰσχύλ. Προμ. 1085. Εὐρ. Φοινισ. 3. 235. κτλ.).

ἕλκω (σύρω) (πλειστ. καὶ ἐφ-, ἀφ-, ἀν-, καθ-, συν-, συνεφ-, περι-), παρατ. *εἷλκον* (ἐνίοτε· καὶ ὑφ-, ἀνθ-, καθ-, ἀφ-, περι-), μέλλ. πεζολογικὸς μόνον *συνέλξω* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 181, α'.) καὶ *καθέλξω* (σπαν. Δημ. 8, 75. Προοίμ. ΜΗ'.), ἀόρ. *εἵλκυσα* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-,

(1) Ὁ παρακ. *ἠλευθέρωκεν* ἀπαντᾷ ἔν τινι νόθῳ ψηφίσματι παρὰ Δημοσθ. (περὶ τοῦ Στεφάν. 84, σ. 253).

ἀν-, συν-, δι-, καθ-, ἀφ-), παρακ. μόνον *καθείλκῠκα* (σπαν. Δημ. 5, 12), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἕλκομαι* (πολλάκ. καὶ ἐφ-, δι-, περι-), μέσ. *ἐφέλκομαι* (ἐνίοτε) καὶ *προςέλκομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 439, β.), παρατ. παθ. *εἱλκόμην* (σπαν. Δημ. 54,20), [μέλλ. εἶναι ποιητ. καὶ μεταγ.], ἀόρ. παθ. [ἁπλοῦς μὲν Ἰωνικὸς (πρβλ. Ἡροδ. Α', 140. Ε', 152), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς σύνθετος] *καθειλκύσθην* (σπανιώτατ. Θουκ. Β', 94), μέσ. ἀόρ. *ἐφειλκῠσάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 544, ε'.) καὶ *προςειλκῠσάμην* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 407, γ'.), παρακ. παθ. *ἀνείλκῠσμαι* (ἐνίοτε) καὶ *καθείλκῠσμαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ',50), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἑλκτέον* (Πλάτ. Πολ. 365, γ'), *συνελκῠστέον* (Ξεν. Ἀγησ. Θ', 4). Τὸ μέσ. αὐτοπ. καὶ ἀλληλοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν (ὅρα Πλάτ. Παρμεν. 135, δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fελκ-, ἑλκ-, ὁλκ-, ἕλκ-ω =λατ. lac-io (ἀντὶ vlac-io), ὁλκή, ὁλκός (= λατ. sulcus), ἄλοξ [= ἄ-Fλακ-ς, ἄ-Fλοκ-ς μετὰ α προτακτικοῦ = ἀ-Fλ̥κ-], αὖλαξ, δωρ. ὦλαξ, εἷλκον [= ἔFελκον], ἕλξις, ἑλκύω (μεταγεν.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἑλκοποιέω-ῶ (προξενῶ ἕλκη). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως *ἑλκοποιεῖς* (Αἰσχίν. 3, 208). Λέγεται καὶ *ἕλκη ποιῶ* Ξεν. Ἱππικ. ε', 1).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἑλκοποιός (Αἰσχύλ. Ἑπτ. 398), ἑλκοποιῶ (ὅπερ συνήθ. μεταφορ. = ἤδη πεπαυμένα λυπηρὰ ἐπαναμιμνήσκω. Βεκκ. Ἀνέκδ. 248, 25). Τὸ ἑλκοποιῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

ἑλκόω-ῶ (πληγώνω). Ὁ ἐνεργητ. τύπος εἶναι ποιητικὸς καὶ μεταγενέστερος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ *ἑλκούμενος* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 1) καὶ εὐκτ. *ἑλκοῖντο* (σπαν. αὐτ. α', 4). Ἀντὶ τῆς ἐνεργητ. φωνῆς οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν «*ἕλκη ποιῶ*» (Ξεν. Ἱππικ. ε', 1. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἑλκ-, ἕλκος = λατ. ulcus, -eris, ἑλκόω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ), ῥημ. παράγ. ἕλκωσις.

ἐλλεβορίζω (ποτίζων ἐλλέβορον θεραπεύω τινὰ τῆς μανίας). Ἀπαντᾷ ὁ ἐνεστὼς μόνον· «*τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις*» (Δημ. 18, 121).

ΣΗΜ. Ὁ ἐλλέβορος (λατ. helleborus=σκάρφη κοινῶς) καὶ ἐλλέβορος (κατ' ἄλλους=λατ. elleborum) ἦν ὡς καθάρσιον ὠφέλιμον διὰ τοὺς μανικούς, ὅθεν καὶ τὸ «πῖθ' ἐλλέβορον» (Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1489), ἐλλεβόρου δεῖται· καὶ ἐλλεβοριᾷ. Ἄγνωστος ἡ ἐτυμολογία = λατ. helleborus καὶ verātrum. Τὸ ἐλλεβορίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει. Πρβλ. καὶ Διφίλου συγχρόνου τοῦ Δημοσθένους τὸ ἐλλεβοριζόμενοι παρὰ Βεκκ. Ἀνέκδ. 100, 12.

ἑλληνίζω (διαλέγομαι ἑλληνιστί). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (ἐνίοτε) καὶ κατ' ἀόρ. παθ. *ἡλληνίσθησαν* (ἅπαξ. Θουκ. Β', 68), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ Ἕλλην (= λαμπρός, ἔνδοξος). Ὅρα ἡλιοῦμαι. Τὸ ἑλληνίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, παρ' ᾧ τὸ ἡλληνίσθησαν (= ἔλαβον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐξηλληνίσθησαν ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστ. = Ἕλληνες κατὰ τὴν νῦν διάλεκτον ἐγένοντο). Εὕρηται καὶ παρακ. ἡλλήνισται (Ἰώσηπ. Ἀντ. Α', ε', 2).

ἐλλοχάω-ῶ (ἐνεδρεύω). Ἀπαντᾷ

μόνον ἡ μετοχ. *ἐλλοχῶν* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 165, δ'. Συμπ. 213, γ'), τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα λέγω. Τὸ ἐλλοχῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἐλπίζω (ἔχω ἐλπίδα, νομίζω ἐνίοτε). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), παρατ. *ἤλπιζον* (πλειστ.), [μέλλ. *ἐλπιῶ* εἶναι μεταγενέστερος Π. Δ.], ἀόρ. *ἤλπισα* (πλειστ. καὶ ἐπ-), [παρακ. καὶ ὑπερσ. εἶναι μεταγενέστ.]. Παθ. *ἐλπίζομαι* (σπαν. Θουκ. Ε', 111. Ξενοφ. Ἱέρ. α', 30. Πλάτ. Φίληβ. 32, γ'.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *ἐλπιστὸς* (σπαν. Πλατ. Νόμ. 853, δ'.), *ἀνέλπιστος* (πολλ.), *δυσέλπιστος* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ϛ', α', 47). Λέγεται δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν, *εἰμὶ ἐν ἐλπίσι* (Θουκ. Ζ', 25 κτλ.), *ἐλπίδα* ἢ *ἐλπίδας ἔχω* (Θουκ. Α', 65. Ἀντιφῶν 2, γ, 6.), *τὰς ἐλπίδας ἔχω ἐπί τινι* (Λυκοῦργ. 47), *ἔν τινι* (Ἰσοκρ. 4. 121. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 25. Δείναχ. 1, 26. 103. κτλ.), παθ. δὲ *ἐλπίς ἐστι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', γ', 20. Δημ. 1,14. 4, 2. Πλάτ. Νόμ. 898, δ'. Σοφιστ. 250, ε'. κτλ.), *αἱ ἐλπίδες καθίστανται ἔν τινι* (Λυκοῦργ. 39). Ἀντὶ δὲ τοῦ ποιητικοῦ *ἔλπω* (δίδω ἐλπίδα, κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ) λέγεται παρ' Ἀττικοῖς διὰ περιφράσεως, *ποιῶ τινα ἐλπίδας ἔχειν* (Δείναρχ. 1,107), *ποιῶ τινα ἐλπίζειν*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fελπ-, ἔλπω (ποιητ. = ποιῶ τινα ἐλπίζειν), λατ. volup-tas (ἡδονή), ἔπ αλπ-νος, ἀλπ-αλαῖον (= ἀγαπητόν. Ἡσύχ.), ὀλπὶς καὶ μολπίς (=ἐλπίς. Ἡσύχ.), ἡ ῥίζ. Fελπ = volup (λατ.= ἡδέως, κατὰ θυμόν) συγγενὴς τῇ Fελδ (ἐέλδωρ, ἔλδομαι), ἀπελπίζω, ἀπελπισμός. Ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ μετὰ δασείας ἀφ-ηλπισμένοι. Τὸ ἐλπίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἐλπίς, ἔλπω καὶ ἔλπομαι.

ἐμβατεύω (ἐμβαίνω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατατ. *ἐνεβάτευον* (σπαν. Δημ. 33, 6), ὁ ἀόρ. *ἐνεβάτευσα* (σπαν. Ἰσαῖ. 9, 3. Δημ. 44, 19) καὶ ὁ παρακ. *ἐμβεβατευκέναι* (σπαν. Δημ. 44, 16).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐμβάτης (ἐν καὶ βα-, βαίνω) ἐμβατεύω, ἐμβατεία (ὅρα Βεκκέρ. Ἀνέκδ.σ.249,18) Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρ' Αἰσχύλῳ. «Ἐμβατεῦσαι καὶ ἐμβατεία ἐστὶν ἡ νῦν λεγομένη διὰ τοῦ Δ ἐμβαδία, τὸ τὸν δανειστὴν ἐμβατεῦσαι καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὰ κτήματα τοῦ ὑποχρέου ἐνεχυράζοντα τὸ δάνειον» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 249, 18).

ἐμέω-ῶ (ξερνῶ). Ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Φαῖδρ. 268, β.), παρατ. *ἤμουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', η', 20), ἀόρ. *ἐξήμεσα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 406. δ'), τἆλλα δὲ πάντα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fεμ-, ἐμέ-ω = σανσκρ. vam-â-mi, = λατ. vom-o, ἔμετος σανσ. vam-a-thas, = λατ. vom-i-tus, ἔμεσις καὶ ἐμεσία (μεταγενέστερα), ἐμετικός (μεταγ.), ἐμετιάω (μεταγ.). Τὸ ἐμῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐμπαιδοτροφέομαι-οῦμαι (τρέφομαι ἐν παιδικῇ ἡλικίᾳ). Ἀποθ. παθ. μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστῶτος *ἐμπαιδοτροφούμενοι* ἅπαξ ἀπαντᾷ (Δημ. 44, 23).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

ἐμπαλάσσομαι (ἐμπλέκομαι). Ἀποθ. μόνον ἡ μετοχ. σπαν. (Θουκ. Ζ', 84 Προβλ. καὶ Ἡροδ. Ζ', 85).

ΣΗΜ. Ὅρα π α λ α ί ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ἐμπεδορκέω-ῶ (ἐμπεδῶ τὸν ὅρκον). Μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστῶτος *ἐμπεδορκῶν* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ιε', 7). Συνήθως δὲ λέγεται *ἐμπεδῶ τοὺς ὅρκους* (Ξεν. Ἀναβ. Γ', β', 10. κτλ.)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Δ', 201). Ὅρα ἐ μ π ε δ ό ω - ῶ.

ἐμπεδόω-ῶ (στερεῶ, ἀσφαλίζω, βεβαιῶ) (ἐνίοτε), παρατ. *ἠμπέδουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 21. Η', η', 12), μέλλ. *ἐμπεδώσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἠμπέδωσα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', β' 8), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Παρὰ Δίωνι τῷ Κασ. (Ξ',28) ἀόρ. καὶ ἐ ν ε π έ δ ω σ α, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς αὐξάνει ἔξωθεν ἠ μ π έ δ ο υ ν, ἠ μ π έ δ ω σ α. Γίνεται παρὰ τὸ ἔμπεδος ἐ μ π ε δ ό ω-ῶ (ὅρα π ε δ ά ω), ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει, ῥημ. παραγ. ἐμπέδωσις (μτγ.).

ἐμποδίζω (πλειστάκ.), παρατ. *ἐνεπόδιζον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', γ', 10), μέλλ. *ἐμποδιῶ* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 210, β'. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Δ', 11) καὶ παθ. *ἐμποδίζομαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 183, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

Ἄλλα σύνθετα εἶναι παρατ. *ἀνεπόδιζον* (σπαν. Αἰσχίν. 3,192) καὶ *εἰσεπόδιζον* (Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λ.=εἰσέβαινον τοὺς πόδας τοῦ χωρίου), ἀόρ. *συνεπόδισα* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', δ', 11. Πλάτ. πολ. 488, γ'. 615, ε'). Παθ. *ἀναποδίζομαι* (ὅρα *ἀναποδίζω*), *συμποδίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ',ια', 8) καὶ ἀόρ. παθ. *συνεποδίσθην* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 165, ε'. Γοργ. 482, ε'.) καὶ *παρεποδίσθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 652, β'. Ἐπιστ. 330, β'.= παρετράπην ἢ ἐξηπατήθην. Πολυδ. Θ', 134).

Ἁπλοῦν τὸ *ποδίζω* εὕρηται μόνον εἰς τὸν παθ. παρακ. *πεποδισμένος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 27. Ἀνάβ. Γ', δ', 35. πρβλ. καὶ *ἐμπεποδισμένος* Αἰσχύλ. Προμ. 550).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα π ε δ ά ω. Τὸ ἐ μ π ο δ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, τὸ δὲ π ο δ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ δὲ σ υ μ π ο δ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει, τὸ δὲ π α ρ α π ο δ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι καὶ τὸ ε ἰ σ π ο δ ί ζ ω παρ' Ἰσαίῳ.

ἐμπολάω-ῶ (ἀγοράζω καὶ πωλῶ, ἐμπορεύομαι). Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπεμπολῶ (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. η', 21) καὶ ὁ ἀόρ. *ἠμπόλησα* (Ἰσαῖ. 11, 43. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ'. ε', 4) (1).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζης ὅρα π ω λ ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Ἐ μ π ο λ ή σ α ν τ ε ς Ἀ τ τ ι κ ο ί, ὠ ν ή σ α ν τ ε ς Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις).

(1) Παρὰ τῷ Ἰσαίῳ φέρεται *ἐνεπόλησαν*, ὃ γραπτέον εἰς «*ἠμπόλησαν*» (ὅρα Mnemos. 1885, σ. 434).

ἐμπορεύομαι. Ἀποθ. Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· καὶ εἰς- C. I. Att. τ. Α'. 40, 20) καὶ ἡ εὐκτικ. τοῦ παρατατ. *ἐμπορεύοιντο* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. γ', 3), μέλλ. μέσ. *ἐμπορεύσομαι* (σπάν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστολ. 313, ε'.), ἀόρ. μέσ. *ἐμπορευσάμενος* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστολ. 313, δ'.). Ἀντὶ τοῦ *ἐμπορεύομαι* λέγεται καὶ *ἐμπορίαν ποιοῦμαι* (Ἰσο. 2, 1) καὶ παθ. *ἐμπορία γίγνεται* (Πλάτ. Πολ. 371, α'.).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρὰ Σοφοκλεῖ, εἶναι δὲ συχνὸν παρὰ μεταγενεστέροις καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔμπορος ἐμπορεύομαι (ὅρα πορεῖν), ἐμπόρευμα, ἐμπορευτικός.

ἐμφανίζω (κάμνω ἐμφανές, δηλῶ) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐνεφάνιζον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', β', 1), μέλλ. *ἐμφανιῶ* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐνεφάνισα* (ἐνίοτε), παρακ. *ἐμπεφάνικα* (C. I. A. τ. Β'. 434. 439). Τὰ λοιπὰ δὲ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐμφανιστέον* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 65, γ'.). Λέγεται καὶ *ἐμφανές τι ποιῶ* (Πλάτ. Θεαίτ. 206, δ'.), *ἐμφανές τι καθίστημι* (Δημ. 52, 10), *ἐμφανὲς παρέχω* (Δημ. 56, 38), ὡς παθ. δὲ *ἐμφανής εἰμι* (Ξεν. Ἀπομ. Γ', ι', 10), ὡς μέσ. δὲ εἰς *τοὐμφανὲς ἔρχομαι* (Ξεν. Ἀπομ. Δ', γ', 13) ἢ *ἐν τῷ ἐμφανεῖ* (Ξεν. Ἀνάβ. Β', ε', 25)

ἐμφοροῦμαι· ὅρα *φορέω*.

ἐμφρουρῶ· ὅρα *φρουρῶ*.

ἐμφυσιόω-ῶ (ἐμφυτεύω, ἐμφύω). Ἀπαντᾷ μόνον τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἀορ. *ἐμφυσιῶσαι* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. γ', 4., ὃ ὁ Cobet γράφει «*ἐμφῦσαι*»), τὰ ἄλλα δὲ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει.

ἐναγίζω (καθιερῶ, θύω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσαῖ. 2, 46. 6, 65) καὶ ὁ μέλλ. *ἐναγιῶ* (σπαν. Ἰσαῖ. 6, 51. 7, 30), ἀόρ. *ἐνήγισα* (C.I.A. τ. Β. 471).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ ἁ γ ι σ τ ε ύ ω. Τὸ ἐ ν α γ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Α', 167), ῥημ. παράγ. ἐνάγισμα (μτγ.), ἐναγισμός (μτγ.).

ἐναγκυλάω-ῶ (ἀγκύλην (λωρίον) εἰς τὸ ἀκόντιον βάλλω). Ἀπαντᾷ μόνον τὸ «*ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες*» (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', β', 28), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα δ ι α γ κ υ λ ο ῦ μ α ι (πρβλ. καὶ Πολυβ. Ε', 23. 54). Τὸ ἐ ν α γ κ υ λ ά ω-ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἐναντιολογέω-ῶ (λέγω τὰ ἐναντία πρός τινα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Σοφιστ. 268, β'.) καὶ παρὰ μεταγενεστέροις. Ἀντ' αὐτοῦ συνήθως λέγεται *τἀναντία λέγω*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, παρ' ᾧ καὶ ἐναντιολογία.

ἐναντιόομαι-οῦμαι (ἐναντιώνομαι) (πλειστάκ.), παρατ. *ἠναντιούμην* (πολλάκ.), μέλλ. *ἐναντιώσομαι* (πολλάκ.), [ὁ *ἐναντιωθήσομαι* μεταγενέστ. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. ΙΗ'.], ἀόρ. *ἠναντιώθην* (πλειστάκ.), παρακ. *ἠναντίω-*

μαι (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Λέγεται καὶ *ἐναντίος εἰμὶ* καὶ *ἐναντίως ἔχω* (Πλάτ. Εὐθύδ. 278, α'. Γοργ. 507, γ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐ ν α ν τ ί ο ς ἐ ν α ν τ ι ο ῦ μ α ι (ἀποθ.), παρὰ ποιηταῖς δὲ καὶ τὰ ἁπλᾶ ἀ ν τ ι ά ζ ω καὶ ἀ ν τ ι ο ῦ μ α ι (Αἰσχύλ. καὶ Ἡρόδ.), τὸ δὲ παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἐνεστ. ὑπολαμβανόμενον ἀ ν τ ι ά ω καὶ ἀ ν τ ι ό ω εἶναι μέλλων ἐξ ἐνεστῶτος ἀ ν τ ι ά ζ ω (ὅρα Cobet Mnem. 1874, σ. 395), παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς ὑ π - α ν τ ι ά ζ ω, ὑ π - α ν τ ῶ (ὅπερ ἰδέ), κτλ. ἐναντίωσις ('Αττ.), ἐναντίωμα ('Αττ.). Παρ' Ἀριστοφάνει καὶ ἐ ν η ν τ ί ω μ α ι (Ὄρν. 385) εὕρηται. Τὸ ἐ ν α ν τ ι ο ῦ μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἐναύω· ὅρα *αὔω*.

ἐνδημέω-ῶ (ἐν τῇ πατρίδι διατρίβω). Σπανίως (Λυσί. 6, 39. 9, 5 (εὐκτ.).), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ἐ ν δ η μ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

ἐνδοιάζω (εἰμὶ ἐν ἀμφιβολίᾳ, διστάζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ σπανίως μόνον τοῦ ἐνεστ. τὸ *ἐνδοιάζῃ* (Θουκ. Α', 36), οἱ *ἐνδοιάζοντες* (Θουκ. Ϛ', 91) καὶ ἀπαρ. ἀόρ. παθ. *ἐνδοιασθῆναι* (=τεθῆναι ὑπὸ ἀμφιβολίαν, νομισθῆναι δυνατόν. Θουκ. Α', 122), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥιζ. δ ο ι - (δοιοί = δύο), δοιή (= ἀμφιβολία), δοιάζω (ποιητ. καὶ μεταγεν.), ἐν-δοιάζω (κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ), ὡς ἐκ τοῦ δὶς τὸ διστάζω, ἐ ν δ ο ι α σ τ ῶ ς (Θουκ. Η', 87), ἐνδοιασμός (μεταγ.), ἐνδοιαστικός (μεταγ.), λατ. du-b-ius (ἀμφίβολος), dubĭto (ἐνδοιάζω).

ἐνεδρεύω (κάμνω ἐνέδραν) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐνήδρευον* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α', 27. Παιδ. Α', Ϛ', 39. Ε', δ', 3), [μέλλ. μεταγενέστερος], ἀόρ. *ἐνήδρευσα* (ἐνίοτε), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. *ἐνεδρεύομαι* (σπαν. Λυσί. 1, 49. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 4), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *ἐνεδρεύσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 18), ἀόρ. παθ. *ἐνηδρεύθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 5. Δημ. 28, 2), μέσ. ἀόρ. *ἐνεδρευσάμενος* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', δ', 15), [παρακ. μεταγενέστ. Λουκιαν. Διαβολ. 23]. Λέγεται καὶ *ἐνέδραν ποιοῦμαι* (Θουκ. Γ', 90. Ζ, 32).

ΣΗΜ. Τὸ ἐ ν ε δ ρ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Ὅρα ἕ ζ ο μ α ι· ῥημ. παράγ. ἐνέδρευμα (μτγ.), ἐνεδρευτής (μτγ.), ἐνεδρευτικός (μτγ.).

ἐνεχυράζω (λαμβάνω ἐνέχυρον) (σπαν. Αἰσχίν. 3, 21. Δημ. 24, 197. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 367, β'. καὶ συν- C. I. A. T. B'. 576), παρατ. μόνον *προςηνεχύραζον* (σπαν. Δημ. 22, 56), μέλλ. *ἐνεχυράσων* (σπαν. Δημ. 47, 79), ἀόρ. *ἐνεχυράσαι* (σπαν. Δημ. 21, 10). Ἀόρ. παθ. *ἠνεχυράσθη* (Λυσί. Ἀπόσπ. παρ' Ἀθην. ΙΓ, § 95), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀντὶ τοῦ *ἐνεχυράζω* λέγεται καὶ *ἐνέχυρα λαμβάνω* (Ἀνδοκίδ. 3, 39. κτλ.), *ἐνεχυρασίαν ποιοῦμαι* (Δημ. 47, 80. κτλ.), ὡς παθητικ. δὲ εἶναι καὶ τὸ «*ἐνέχυρα κεῖται*» (Πλάτ. Νόμ. 820, ε'), *ἐνέχυρα ἔχεται* (Ἀντιφῶν 5, 76. κτλ).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐ ν έ χ υ ρ ο ν (= ἐν ἐχυρῷ) = ἀσφαλῶς κατέχον, τὸ εἰς ἀσφάλειαν ἀντάλλαγμα, ἐ ν ε χ υ ρ ά ζ ω μὲν = λαμβάνω ἐνέχυρον καὶ ἐνεχυρασμὸς καὶ ἐνεχυρασία ('Αττ.) = λῆψις ἐνεχύρου, ἐ ν ε χ υ ρ ι ά ζ ω δὲ [= δίδωμι ἐνέχυρον, ὅπερ καὶ τ ί θ η μ ι ἐ ν έ χ υ ρ ο ν λέγεται (Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 451. Πλάτ. Νόμ. 820, ε') καὶ φ έ ρ ω ἐ ν έ χ υ ρ α (Ἀντιφῶν 6, 11)] εἶναι μεταγενέστ. ὡς καὶ τὸ ἐνεχυρισμὸς (= δόσις ἐνεχύρου) (ὅρα καὶ Ἀσωπ. Περιοδ. Β'. Συνταχ. σ. 312, § 64 — 65 καὶ Πολυδ. Η', 148). Τὸ ἐ ν ε χ υ ρ ά ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ἐνθουσιάω-ῶ (εἰμὶ ἐνθουσιώδης) (ἐνίοτε) καὶ (συνηθέστερ.) *ἐνθουσιάζω* (ἐνίοτε), [παρατ. μεταγενέστ.], μέλλ. *ἐνθουσιάσω* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 241, ε'.) καὶ ἀόρ. *ἐνθουσιάσας* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 180, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *ἔνθεόν τινα ποιῶ πρός τι* (Πλάτ. Συμπ. 179, α',) καὶ ὡς παθ. *ἔνθεος γίγνομαι* (Πλάτ. Ἴων 534, β'.).

ΣΗΜ. Τὸ ἐ ν θ ο υ σ ι ῶ καὶ ἐ ν θ ο υ σ ι ά ζ ω παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἶναι ἀμετάβατα (= ἔνθους γίνομαι), τὸ δὲ μεταβατ. ἔλεγον καὶ π ο ι ῶ τ ι ν α ἐ ν θ ο υ σ ι ά σ α ι (ὅρα Ἀριστοτ. Ῥητ. γ', 7), ἐνθουσίασις καὶ ἐνθουσιασμός ('Αττ.), ἐνθουσιώδης καὶ ἐνθουσιαστής (μεταγεν.), ἐνθουσιαστικός ('Αττ.). Τὸ μὲν ἐ ν θ ο υ σ ι ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (ἐν Ἀποσπ. 111), τὸ δὲ ἐ ν θ ο υ σ ι ά ζ ω παρὰ Πλάτωνι. Τὸ ἔ ν θ ο υ ς μεταγενέστερον.

ἐνθυμέομαι-οῦμαι (ἐν τῷ ἐμῷ θυμῷ, νῷ, τίθημί τι, σκέπτομαι). Ἀποθ. (πλειστ.), παρατ. *ἐνεθυμούμην* (ἐνίοτε), μέλλ. *ἐνθυμήσομαι* (σπαν. Λυσί. 12, 45), ἀόρ. παθ. ὡς ἐνεργ. *ἐνεθυμήθην* (πλειστάκ. καὶ προς-), παρακ. *ἐντεθύμημαι* (ἐνίοτε· ὅστις σπανιώτατα καὶ ὡς παθ. κεῖται *ἐντεθυμημένον* = ἐσκεμμένον. Πλάτ. Κρατύλ. 404, α'., παρ' Ἀριστοφάνει δὲ καὶ τὸ *ἐντεθύμηται*. Ἐκκλησ. 262), ὑπερσ. *ἐνετεθύμητο* (ἐνεργ. σπαν. Λυσί. 12, 70). Ῥημ. ἐπ. *ἐνθυμητέον* (Ἀνδοκ. 1, 7. Δημ. 4, 3).

ΣΗΜ. Ἐ ν θ υ μ ο ῦ μ α ι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ), ἐνθύμημα, ἐνθύμησις. Τὸν ἀόρ. π ρ ο σ ε ν θ υ μ η θ ῶ σ ι (Λυσί. 26, 13) ὁ Cobet γράφει «π ρ ὸ ς ἐ ν θ υ μ η θ ῶ σ ι ν».

ἐνιαυτίζω [Ἁπλοῦν μόνον ἀπαντᾷ τὸ *ἐνιαυτίζομαι* (Πλάτ. ὁ κωμικ. παρ' Ἀθην. ΙΔ'. σ. 644, α'.)], παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ τοῦ ἐνεστῶτος *ἀπενιαυτεῖν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 868, δ'., ὃ ὁ Κόντος διορθοῖ εἰς «*ἀπενιαυτιζέτω*»), τοῦ ἀορ. τὸ *ἀπενιαυτίσαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', γ', 13) καὶ *ἀπενιαυτησάτω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 866, γ'., ὃ ὁ Κόντος διορθοῖ εἰς «*ἀπενιαυτισάτω*»), ἐκ δύο ῥημάτων [*ἀπενιαυτέω*] καὶ *ἀπενιαυτίζω* (= ἐνιαυτῷ φυγεῖν τὴν πατρίδα ἐπὶ φόνῳ)

ΣΗΜ. «Δ ι ε ν ι α υ τ ί σ α ι [πρβλ. διενιαυτίζειν Ἡροδοτ. Δ', 7] τὸ δ ι' ὅ λ ο υ τ ο ῦ ἐ ν ι α υ τ ο ῦ τ ι π ρ ᾶ ξ α ι, ἀ π ε ν ι α υ τ ί σ α ι δ ὲ τ ὸ φ υ γ ε ῖ ν ε ἰ ς ἔ τ ο ς ἢ π α ύ σ α σ θ α ί τ ι ν ο ς ἐ π' ἐ ν ι α υ τ ό ν» (Πολυδ. Α', 58. πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 206, 24, 421. 18. Σουΐδ.). Τὸ ἀ π ε ν ι α υ τ ί ζ ω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, γίνεται παρὰ τὸ ἐ ν ι α υ τ ό ς, τοῦ ὁποίου ἡ ῥίζα εἶναι ἀμφίβολος. Τινὲς μὲν ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ἐ ν καὶ ἰ α ύ ω, ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ ἕ ν ο ς (ἔτος πρβλ. τ ε τ ρ ά ε ν ε ς = τετραετές [Θεόκρ. Ζ', 146] καὶ τ ε τ ρ ά - ε ν ο ς = τετραετής [Καλλιμ. Ἀποσ. 154]). Ἴσως γίνεται παρὰ τὸ σαν-

σκρ. anya-s (παρ' ὃ τὸ λατ. alius, ἄλλος καὶ ἔνιοι) καὶ τὸ Fἔτος (σανσκρ. vatsas, λατ. vetus = παλαιὸς) = ἐνιαFετός, ἔνθα τὸ Fε συνεστάλη εἰς υ, ὡς καὶ εἰς τὸ πέρ-υσ-ι [= σανσ. para-vat(i) = πάρος Fἔτος = τὸ πρότερον ἔτος], ἐνιαυτὸς = ἄλλο ἔτος, ἄλλη ἔτους περίοδος ὁμοία ταῖς παρελθούσαις, διότι παρ' Ὁμήρῳ λέγεται, «ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν» (Ὀδυσ. Α', 16). Ὅρα καὶ Ἰλ. Ψ, 833. Ὀδ. Λ, 248. Ῥημ. παράγ. ἀπενιαύτησις (Πλάτ. Νόμ. 868, ε'.), ἀπενιαυτισμός (Βεκκ. Ἀνέκδ. 421, 20). Ὁ τύπος ἀπενιαυτεῖν κτλ. δὲν εἶναι πολὺ γνήσιος, καίτοι φέρουσιν αὐτὸν τὰ ἄριστα χειρόγραφα. πρβλ. καὶ Εὐστάθιον «Ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἀπενιαυτίζειν γίνεται, ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους τὸ ἀμφιετίζεσθαι τὸ κατ' ἔτος περιέρχεσθαι». Ὅθεν ὁ Κ. Κόντος διορθοῖ εἰς ἀπενιαυτιζέτω, ἀπενιαυτισάτω καὶ ἀπενιαύτισις» (Παρνασσ. Τόμ. Η', 1884, σελ. 212).

ἐννεοττεύω· ὅρα *νεοττεύω*.

ἐννοέω-ῶ (ἐν τῷ νῷ βάλλω τι, σκέπτομαι) (πολλάκ.), παρατ. *ἐνενόουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', α', 2. Ζ', γ', 10), [μέλλ. μεταγεν.], ἀόρ. *ἐνενόησα* (πολλάκ. καὶ προς-), παρακ. *ἐννενόηκα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', β, 10), [ὑπερσ. μεταγεν.]. Μέσ. *ἐννοοῦμαι* (ἐν τῷ ἐμῷ νῷ τίθημί τι. πολλάκ.), παρατ. *ἐνενοούμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 35) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐννοηθεὶς* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 61, ε'. Νόμ. 859, δ'. Ξενοφ. Παιδ. Δ', β', 3), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ἀντὶ δὲ τοῦ *ἐννοῶ* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἔννοια γίγνεταί μοι* (Ξεν. Παιδ, Α', α', 1), *ἔννοια ἐμπίπτει μοι* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', α', 13), *λαμβάνω ἔννοιάν τινος* (Δημ. 11, 20. Πρβλ. καὶ Εὐριπ. Ἱππόλ. 1027), *ἔχω ἔννοιαν* (=ἔχω ἰδέαν. Πλάτ. Νόμ. 769, ε'.). Τὸ δὲ *τοιαύτην ἔννοιαν ἐμποιοῦσιν ἑκάστῳ οἱ θεοὶ* (Ἰσοκρ. 5, 150)=τοιοῦτον φρόνημα ἐμπνέουσιν, οὕτω ποιοῦσιν ἕκαστον ἐννοεῖν.

ΣΗΜ. Ὅρα νοέω-ῶ. Τὸ ἐννοῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἐνοχλέω-ῶ (πλειστάκ.), παρατ. *ἠνώχλουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *ἐνοχλήσω* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 153. Δημ. 58, 68), ἀόρ. *ἠνώχλησα* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. *ἠνώχληκα* (σπαν. Δημ. 21, 4). Παθ. *ἐνοχλοῦμαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἠνωχλούμην* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 44) καὶ παρακ. *παρηνώχλησθε* (σπαν. Δημ. 18, 50), πάντα δὲ τὰ λοιπὰ εἶναι μεταγενέστερα. Εὕρηται καὶ *διοχλῶ* (Δημ. 19, 329. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. β', 2) καὶ παρακ. *διώχληκα* (σπαν. Λυσί. 6, 6) μόνον. Τὸ δὲ ἁπλοῦν *ὀχλῶ* εἶναι εὔχρηστον μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις. Λέγεται καὶ *δι' ὄχλου ἔστι μοί τι* (Θουκ. Α', 73) καὶ *ὀχληρός εἰμί τινι* (Πλάτ. Ἱππί. Μείζ. 295, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fεχ-, λατ. veh-o καὶ σανσ. vah-âmi (=ὀχῶ), v'ahas, vahanam (ἵππος, ἅρμα), vahasas (ὑδραγωγεῖον), λατ. vehes (ἅμαξα φορτηγός), vec-tura (ὄχησις), vexo (διασείω, κακῶ), velum (ὀθόνη), ὀχ-έ-ω, ὀχ-ε-τός (ὑδραγωγεῖον), ὄχημα, ὀχλεύς (μοχλός), ὀχλέω (μετακινῶ, ταράττω), λατ. volg-us καὶ vulg-us (ὄχλος), volg-o ἢ vulg-o (δημοσιεύω). Τὸ δὲ «ὄχλος ἐπὶ τῆς ὀχλήσεώς φασι θετέον εἶναι οὐκ ἐπὶ τοῦ πλήθους» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 110, 9). Τὸ μὲν ὀχλέω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ ὀχλίζω (= ὀχλέω), τὸ δὲ διοχλέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ, τὸ δὲ ἐνοχλέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ καὶ τῷ συγχρόνῳ Ἀριστοφάνει, τὸ δὲ παρενοχλῶ παρὰ Δημοσθένει, ῥημ. παράγ. ἐνόχλημα (μτγ.), ἐνόχλησις (ποιητ. καὶ μεταγ.), ἐνοχλητέον (μτγ.), ὀνενόχλητος (μτγ.), παρενόχλησις (μτγ.), παρενόχλημα (μτγ.).

ἐντέλλομαι (δίδωμι ἐντολήν τινι), ἀποθ. (σπαν. Πλάτ. Πρωτάγ. 325, ε'. Πολ. 393, ε'.), παρατ. *ἐνετελλόμην* (ἐνίοτ. Ξεν. Παιδ. Γ', γ', 40. Ε', γ', 46. δ', 2. Πλάτ. Χαρμ. 157, β'.), [μέλλ. μεταγεν.], ἀόρ. μέσ. *ἐνετειλάμην* (σπαν. Ξεν. Ἀν. Ε', α', 13. Παιδ. Δ', β', 12. καὶ (προς-) ε', 34), παρακ. [ὡς ἐνεργ. μὲν παρὰ μεταγενεστέρ., Πολυβ. ΙΖ', β', 1. Ἡρῳδιαν. Α', θ', 21., παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς ὡς] παθητ. *ἐντέταλμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', ε', 3 (1).), ὑπερσ. παθ. παρ' Ἀττικ. ἐλλείπει [παρ' Ἡροδότῳ Ε, 2. ἀπαντῶν]. Ἀντὶ τοῦ *ἐντέλλομαι* παρ' Ἀττικοῖς συνηθέστερον εἶναι τὸ *παραγγέλλω*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ταλ-, τελ-, τολ- τέλλω [= τέλ-jω] = λατ. tollo (φέρω, σηκώνω, ἵημι), τελ-έ-θω (εἰμί, ὑπάρχω), ἀνα-τέλλω, ἐπιτέλω μῦθον (ποιητ.), ἐν-τέλλομαι, ἐντολή, ἔνταλμα. Ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίου «ἔτελλεν = ἔλεγεν, καὶ τὸ Ὁμηρ. ἀταλὸς (= νήπιος) καὶ ἀταλόφρων (=νηπιόφρων), παραβ. talen γερμ. (=ψελλίζω), ἀγγλ. tell (λέγω), talk (λαλῶ). Τὸ ἐνεργ. ἐντέλλω παρὰ Πινδάρῳ (Ὀλ. ζ', 40. Σοφοκλ. Ἀποσπ. 252. Πρβλ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 94, 8). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ κατ' ἐνεργ. φωνήν, ὡς μέσ. δὲ ἀποθ. ἀπὸ Ἡροδότου καὶ ἑξῆς.

ἐντρέπω. Τὸ ἐνεργ. μόνον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ', 211) καὶ τοῖς μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον ὁ μέσ. *ἐντρέπομαί* (τινος = μέλει μοί τινος, φροντίζω τινός. σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 52, γ'. Φαῖδρ. 254, α'. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 33), τὰ δὲ ἄλλα παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ τρέπω, ῥημ. παράγ. ἐντροπή (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ «ἐντρέπεται φίλον ἦτορ»=ἐπιστροφὴν ποιεῖται (Βεκκ. Ἀνέκδ. 94, 12), παρ' ᾧ καὶ ἐντροπαλίζομαι (= ἐντρέπομαι) μετατροπαλίζομαι (=μεταστρέφομαι).

ἐνυπνιάζω (βλέπω ὄνειρον, ὀνειρεύομαι). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα καὶ συνηθέστερον μέσ. *ἐνυπνιάζομαι*, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται ἀείποτε κατὰ περίφρασιν, *ἐνύπνιον ὁρῶ* (Πλάτ. Κρίτ. 44, α'. Πολιτικ. 290, β'. κτλ.), *ὄναρ ὁρῶ* (Ξεν. Ἀνάβ. Γ', α', 11. Πλάτ. Ἀπολ. 40, δ'. κτλ.) καὶ παθ. *ὄναρ ἔρχεται* (Πλάτ. Χαρμ. 173, α'. ἀπὸ Ὁμήρου ἤδη Ἰλ. Β, 56. Ὀδ. Ξ, 495). Μονολεκτικὸν δὲ παρ' Ἀττικοῖς εἶναι τὸ *ὀνειρώττω* (ὃ ἰδέ).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει ὡς μέσον, τὸ δ' ἐνεργ. παρ' Ἀριστοτέλει (Ζῴ Ἱστορ. Δ', ι', 13), ῥημ. παράγ. ἐνυπνιαστὴς (μτγ.), ἐνυπνιασμὸς (μτγ.), ἐνυπνίασμα (μτγ.), ἐνυπνίασις (μτγ.). Περὶ ῥίζ. ὅρα ὑπνώττω.

ἐξαγίζω (=ὡς ἐναγῆ ἀπομακρύνω τινά). Εἶναι ποιητικόν, μόνον δὲ τὸ

(1) Καὶ Εὐριπ. Φοιν. 1648. Ἡροδ. Α', 47. 63. 91. Γ', 62. Δ', 10. 112. ϛ', 106. Ζ', 148. Η', 54. 98. Αἰσχύλ. Ἑπτ. 649. κτλ.

ῥημ. ἐπίθ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις *ἐξάγιστος* (=κατάρατος, ἐπάρατος. Αἰσχίν. 3, 113. 114. 119. Δημ. 25, 93) ἀπαντᾷ.

ΣΗΜ. Ὅρα ἁγιστεύω. Τὸ ἐξαγίζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἐξαγριόω-ῶ· ὅρα *ἀγριόω-ῶ*.

ἐξαμφοτερίζω(=«τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιστῆσαι» [Μέγ. Ἐτ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 258, 24., ἔνθα κακῶς γράφεται «ἐπαμφοτερίσαι»] ἢ «εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον» [Τίμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ.]). Μόνον ὁ παρακ. «*ἐξημφοτέρικα τὸν λόγον*» εὑρίσκεται σπαν. (Πλάτ. Εὐθύδ. 300, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἐξανδρόομαι-οῦμαι (γίνομαι ἀνήρ). Μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ (ἐν ἀποσπάσματ. Ἀντιφῶντος παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. 16,37), τὸ δὲ ῥῆμα εἶναι εὔχρηστον παρὰ δραματικοῖς καὶ Ἡροδότῳ (Β', 64).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ἀνδροῦμαι.

ἐξαπατῶ. Ὅρα *ἀπατῶ*.

ἐξαργυρίζω (ἐξαργυρῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐξηργύρισα* (σπαν. Θουκ. Η', 81. Δημ. 5, 8) καὶ μέσ. *ἐξηργυρισάμην* (σπαν. Ἰσαῖ. 5,43).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα ἀργυρίζομαι. Τὸ ἐξαργυρίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἔξεστι(εἶναι ἐπιτετραμμένον), ἀπρόσωπ., *ἐξῇ*, *ἐξείη*, *ἐξέστω*, *ἐξεῖναι*, *ἐξόν*, παρατ. *ἐξῆν*, μέλλ. *ἐξέσται* (Ἀνδοκ. 1.105. Δειναρχ. 1, 46) καὶ *ἐκγενήσεται* (Λυσί. 4, 13. Δημ. 40, 55), *ἐξέσοιτο* (Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 49. Η', γ', 50. Ἀγησ. α'. 24), *ἐξέσεσθαι* (Δημ. 17, 28), *ἐξεσόμενον* (Λυσι. 14, 10) καὶ *ἐκγενησόμενον* (Θουκ. Ζ, 68., ὅπερ ὀβελίζεται ὑπό τινων), ἀόρ. *ἐξεγένετο* (ἐνίοτε (1).). Ὡς ἐνεργ. δὲ μεταβ. εἶναι τὸ *ἐξουσίαν ποιῶ τινι* (Ξεν. Ἀνάβ. Ε', η', 22), *ἐξουσίαν δίδωμι* (Πλάτ. Συμπ. 182,ε'), *ἐξουσίαν παρασκευάζω* (Ἰσοκρ. 1,6. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ μὲν ἔξεστιν = ἔστιν ἔκ τινος, οὐ κωλύεται τὸ ἀπὸ μέρους τινός, ἐπιτρέπεται (Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς Σύνταξ. 647, § 48) = ὑπάρχει μοι δύναμις ἔξωθεν (πρβλ. ἐξουσία), τὸ δὲ ἔνεστιν = ὑπάρχει δυναμις ἐν ἐμοί, ἔστι μοι δυνατὸν φυσικῶς, τὸ δὲ πάρεστιν ἐπ' ἀμφοτέρων = οὔτε ἀπηγορευμένον οὔτε ἀδύνατόν ἐστιν (Πρβλ. καὶ Ἀσωπ. Περίοδ. Β', 204. § 41). Τὸ ἔξεστι κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἐξετάζω (πλειστάκ. καὶ προς-, συν-), παρατ. *ἐξήταζον* (ἐνίοτε), μέλλ. *ἐξετάσω* (ἐνίοτε) καὶ συνῃρημένος *ἐξετῶμεν* (ἅπαξ. Ἰσοκρ. Εὐαγόρ. 34. Βεκκ. Ἀνεκδ. 251,32), ἀόρ. *ἐξήτασα* (πολλάκ. καὶ παρ-, ἀντ-), παρακ. *ἐξήτακα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἐξετάζομαι* (πολλάκ. καὶ συν-), παρατ. *ἐξηταζόμην* (ἐνίοτε), μέλλ. *ἐξετασθήσομαι* (σπαν. Δημ. Ὀλ. Β', 20), ἀόρ. *ἐξητάσθην* (πολλάκ.), παρακ. παθ. *ἐξήτασμαι* (πολλάκ. καὶ προσ-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *ἐξεταστέον* (Πλάτ. Πολ. 599, α'. Δημ. 20,57) καὶ *ἀνεξέταστος* (πολλάκ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ἐξετάζω* λέγεται καὶ *ἐξέτασιν ποιοῦμαι* (Λυκοῦργ. 28. Πλάτ. Φίληβ. 55, γ'. κτλ.), ὅπερ λέγεται καὶ ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐπιθεωρήσεως (Θουκ. Δ', 74. 96. Ξεν. Ἀνάβ. Α', β', 14. κτλ.) καὶ *ἐπεξέτασιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Ϛ', 42) καὶ παθ. *ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις γίγνεται* (Ξεν. Ἀνάβ. Ε', γ', 3. κτλ.), τὸ δὲ *ἐξέτασιν ποιῶ* (=ποιῶ νὰ γίνῃ ἐξέτασις. Ξεν. Ἀνάβ. Α', β', 9. κτλ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελυμένον *ἐξετάζω ἐμαυτὸν* (Ξεν. Ἀπομ. Β', ε', 1. 4. Πλάτ. Ἀπολ. 28, ε. κτλ.).

(1) Ὑπὸ τοῦ Cobet καὶ Badham ἀντὶ τοῦ «*οὐκ ἐγένετο τοῖς ἐπιβουλεύουσι πρᾶξαι ὃ ἔμελλον*» (Θουκ. Δ', 68) γράφεται *οὐκ ἐξεγένετο*.»

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἐκ καὶ ἐτάζω (ὅπερ ἀπαντᾷ ἅπαξ παρὰ Πλάτωνι Κρατύλ. 410, δ'. καὶ παρὰ μεταγεν.), ῥίζ. εἶναι ἐσ- (τοῦ εἰμί), ἐτεὸς =σανσ. sat-jas = ἀληθής, ἔτυμος ἐτ-ήτυ-μος, ἐτ-άζω (ὅρα εἰμί), ἐξετάζω, ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξεταστής, ἐξεταστήριον (μτγ.). Τὸ ἐξετάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι.

ἐξίλλω· ὅρα *εἰλέω-ῶ*.

ἐξορκίζω· ὅρα *ὁρκίζω*.

ἐξορκόω-ῶ (=ἐξορκίζω) (σπαν. Θουκ. Ε', 47. Δημ. 21, 65. 59,78), παρατ. *ἐξώρκουν* (σπαν. Δημ. 59,79) καὶ ἀόρ. *ἐξώρκωσα* (ἐνίοτε. Δημ. 19, 151. 45, 58. 52, 28. 59, 73), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ὁρκόω καὶ ὁρκίζω. Τὸ ἐξορκῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ἑορτάζω (ἐνίοτε), παρατ. ἑώρταζον (σπαν. Ἰσοκρ. 19, 40), [μέλλ. μεταγενεστ.], ἀόρ. *ἑώρτασα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 458, α'. Ξεν. Ἀθ. Πολ. γ', 2. καὶ (δι-) Θουκ. Η', 9), παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ παθ. φωνὴ ἐλλείπουσιν (ὧν τινα εὕρηνται παρὰ μτγ. Ὅρα Δίων Κάσ. ΜΖ', 20. ΝϚ', 24). Λέγεται καὶ *ἑορτὴν ἄγω* (Θουκ. Δ', 5), *ἑορτὴν ποιῶ* (Θουκ. Β', 15) καὶ ὡς παθ. *ἑορτή ἐστι* (Θουκ. Ζ', 73).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fορτ-, ὀρτή (Ἡρόδοτ.) καὶ ὅρταζον (Ἡροδοτ.), σανσ. vrat-am = εὐχή, ἑ-Fορτ-, ἑορτή, ἑόρτασις (Πλάτ. Νόμ. 657, δ'.), ἑ-ορτάζω (= ἑFορτάζω). Τὸ ἑορτὴ κατὰ Κούρτιον = Fε-Fορτὴ ἢ ἑ-Fορτὴ = αἰολ. ἔροτις (ἀντὶ ἔ-Fροτις) (Εὐριπ. Ἠλ. 625), τὸ ἑώρταζον ἔγινεν ἐκ τοῦ ἥορταζον κατὰ μετάθεσιν τῆς ποσότητος τῶν φωνηέντων. Τὸ ἑορτάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ἐπαΐω· ὅρα *ἀΐω*.

ἐπαινῶ· ὅρα *αἰνῶ*.

ἐπαμφοτερίζω (εἰς δύο γνώμας εὑρίσκομαι, ἀμφιταλαντεύομαι). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς ἐνίοτε (Θουκ. Η'. 85. Ἰσοκρ. 12, 240. Πλάτ. Φαῖδρ. 257,β'. Πολ. 479, β'. γ'.).

ΣΗΜ. «Ἐπαμφοτερίζειν τὸ μὴ παγίως ἕν τι βουλεύεσθαι καὶ πράττειν ἀλλὰ καὶ τόδε καὶ τόδε διανοεῖσθαι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 41, 16). Τὸ ἐπαμφοτερίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, ῥημ. παράγ. ἐπαμφοτερισμός (μεταγ.).

ἐπανορθόω-ῶ (ἐπανάγω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν) (πολλάκ.), παρατ. *ἐπηνώρθουν* (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 200), μέλλ.

ἐπανορθώσω (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐπηνώρθωσα* (ἐνίοτε· καὶ συν-), παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. *ἐπανορθοῦμαι* (πλειστακ.), παρατ. μέσ. *ἐπηνωρθούμην* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 143, α'.), μέλλ. μέσ. *ἐπανορθώσομαι* (ἐνίοτε), μέλλ. παθ. *ἐπανορθωθήσομαι* (σπαν. Δημ. 6,5. Αἰσχίν. 3, 177), ἀόρ. μέσ. *ἐπηνωρθωσάμην* (πολλάκ.), ἀόρ. παθ. *ἐπηνωρθώθην* (σπαν. Δημ. 9,76. 61, 45), παρακ. παθ. *ἐπηνώρθωται* (σπαν. Δημ. 18, 311), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *ἐπανορθωτέος* (Πλάτ. Νόμ. 709, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζαν ὅρα ἐν τῷ ὀ ρ θ ό ω-ῶ. ῥημ. παράγ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα. Τὸ ἐ π α ν ο ρ θ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ· ὅρα καὶ δ ι ο ρ θ ῶ.

ἐπαυρίσκομαι (ἀπολαύω). Εἶναι εὔχρηστον παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τοῦ ἀόρ. β' *ἐπηυρόμην* τὸ ἀπαρέμφατον *ἐπαυρέσθαι* ἅπαξ (Ἀνδοκίδ. 2, 2). Λέγεται δὲ καὶ *ἐπαυρέσεις ποιοῦμαι* (Θουκ. Β', 53).

ΣΗΜ. Ἀπαντᾷ παρὰ Θουκυδίδῃ (Β', 53) καὶ τὸ ῥημ. οὐσιαστ. ἐ π α υ ρ έ σ ε ι ς = τὰς ἀπολαύσεις, τὰς ἡδυπαθείας (Σχολ.). Ῥίζ. ἐπ-αυρ- [= αϜρ-, αἱρ-έω] ἐξ οὗ ἀπαυρ-άω = ἀφ-αιρῶ. Ὅρα Ι. Οἰκονομ. Ἐποἰκ. Λοκρ. Γραμ. 93. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ἄλλως ἐτυμολογεῖ ὁ Κούρτιος (§ 497) καὶ ὁ Meyer (Gram. § 524).

ἐπαφάω-ῶ (ἐφάπτομαι). Μόνον ἡ μετοχ. *ἐπαφῶν* (Πλάτ. Κρατύλ. 404, δ'.)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 849), γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἐ π - α φ ή (ὅπερ παρὰ τὸ ἀφ-, ἅπτομαι).

ἐπείγω (βιάζω). Ὁ ἐνεστὼς ἁπλοῦς σπανίως (Ἀντιφῶντ. Ἀπόσπασμ. παρὰ Σουΐδ. 2, 1, σ. 1074, 19), συνήθως δὲ *κατεπείγω*, παρατ. *κατήπειγον* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι μεταγενέστερα. Μέσ. *ἐπείγομαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἠπειγόμην* (πολλάκ.) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἠπείχθην* (πολλάκ.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν [ὄντα ποιητ. καὶ μεταγενέστ.]. Ῥημ. ἐπ. *ἐπεικτέον* (Πλάτ. Νόμ. 687, ε').

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀ γ-, ἐ γ-, ég-âmi σανσ. (= ταράττω), ingas (κινητός), ing-â-mi (κινοῦμαι), αἰγι-αλός, αἴγειρος (=αἴγερjος), καταιγίς, λατ. aeg-er (νοσῶν), αἶγες = κύματα Δωριεῖς (Ἡσύχ.), ἐπ-είγ-ω [= ἐπ-έγ-jω]. Ὅρα Ι. Οἰκονομίδ. (ἐν Διονυσ. Θερειαν. Φιλολ. Ὑποτυπ. 355 — 356) ἄλλως ἐτυμολογοῦντα. Καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ εἴ κ ω (=ὑποχωρῶ) μετὰ τοῦ μαλακοῦ γ ἐ π - ε ί γ ω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐπευωνίζω (πωλῶ εὐθηνά). Ἀπαντᾷ μόνον ἡ μετοχὴ *ἐπευωνίζων* (Δημοσθ. 23,201) σπανιώτατα.

ΣΗΜ. «Ἐ π ὶ τ ῶ ν π ο λ λ ο ῦ π ι π ρ α σ κ ό ν τ ω ν εἴ π ο ι ς ἂ ν ἐ π ι τ ι μ ῶ σ ι ν, ἀ ν α τ ι μ ῶ ν τ α ι, ἐ π ι τ ε ί ν ο υ σ ι τ ὰ ς τ ι μ ά ς, ὡς τὸ ἐ ν α ν τ ί ο ν ἐ π ε υ ω ν ί ζ ο υ σ ι ν, ἄ ξ ι α π ι π ρ ά σ κ ο υ σ ι ν» (Πολυδεύκ. Γ', 125). Ὅρα ὠ ν ο ῦ μ α ι. Τὸ ἐ π ε υ ω ν ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

ἐπηλυγάζω (σκοτίζω). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἀπαντᾷ ὁ μέσ. ἐνεστὼς *ἐπηλυγάζομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 36).

ΣΗΜ. Ὅρα ἐ π η λ υ γ ί ζ ο μ α ι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἐπηλυγίζομαι (σκοτίζομαι). Μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐπηλυγισάμην* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 207, β'.), ὅπερ ἴσως ὀφείλει νὰ γραφῇ «*ἐπηλυγασάμην*».

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ ἠλύγη (σκότος, σκιά. Ἀριστ. Ἀχ. 684), ἦλυξ υγος (ἡ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 1199, 37), ἠλυγάζω (Ἡσύχ.), ἠλυγισμένος (ἐσκοτισμένος. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 684), ἀλλὰ λυγαῖος (Εὐρ. Ἰφ. Ταυρ. 110), τὸ δὲ ἠ λ ύ γ η ἔγινεν ἐκ τοῦ α στερητικοῦ καὶ λύγη, λυκ- (πρβλ. τὸ Ὁμηρ. ἤκεστος = ἀκέντητος), ἐξ οὗ λύχ-νος, λύκη, ἀμφιλύκη, λυκόφως, λυκαυγές, λυκ-άβας, λευκ-ός, λεύσσω, λατ. lux luc-is (φῶς), luc-eo (φωτίζω). «Ἐ π η λ υ γ α ζ ό μ ε ν ο ς Ἀ τ τ ι κ ο ί, ἐ π ι σ κ ι α ζ ό μ ε ν ο ς Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις). «Ἐ π η λ υ γ ά ζ ο ν τ α ι, ἐ π ι κ ρ ύ π τ ο ν τ α ι, ἐ π ι σ κ ι ά ζ ο ν τ α ι· λ ύ γ η γ ὰ ρ λ έ γ ε τ α ι ἡ σ κ ι ά» (Τίμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ.). Τὸ ἐ π η λ υ γ ί ζ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς ὁ τύπος οὗτος παρὰ Πλάτωνι δὲν φαίνεται γνήσιος.

ἐπηρεάζω (ὑβρίζω, λοιδορῶ, προπηλακίζω, βλάπτω) (πολλάκ.), παρατ. *ἐπηρέαζον* (σπαν. Δημ. 39, 27. 50, 45) καὶ ἀόρ. *ἐπηρέασα* (σπαν. Δημ. 18, 320. 20, 142). Παθ. *ἐπηρεάζομαι* (σπαν. Δημ. 21, 15). παρατ. *ἐπηρεαζόμην* (σπαν. Λυσί. 29, 7. Δημ. 21, 219. 39. 33), τὰ δὲ ἄλλα πάντα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Γίνεται κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην παρὰ τὸ ἐ π ή ρ ε ι α, ὅπερ παρὰ τὸ ἐ π ὶ καὶ ἀ ρ ε ι ά (ποιητ.=ἀρά, ὡς φορβὴ φορβειά), ἐπηρεάζω (ἀντὶ ἐπηρειάζω, ὡς λεῖος προ-λεαίνω, λεάζω, λείαν ἐλαύνω λεηλατῶ, κτλ.), ἐπηρεασμὸς (μεταγενέστ.), ἀνεπηρέαστος (μεταγ.)· Τὸ ἐ π η ρ ε ά ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ἐπιβατεύω (ἐπιβαίνω τινός). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. *ἐπεβάτευεν* (σπαν. Πλάτ. Λάχ. 183, δ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐ π ι β ά τ η ς τὸ ἐ π ι β α τ ε ύ ω (κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ).

ἐπιβουλεύω· ὅρα *βουλεύω*.

ἐπιδαψιλεύομαι (διψαλῶς παρέχομαί τι). Ἀποθ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. *ἐπιδαψιλεύσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 15).

ΣΗΜ. Παρ' Ἀθηναίῳ (ΙΔ', 650, γ'.) ὑπάρχει καὶ ὁ ἐνεργ. ἐ π ι δ α ψ ι λ ε ύ ω. Ῥίζ. εἶναι δ α π- (ὅρα δ α π α ν ῶ). Τὸ ἐ π ι δ α ψ ι λ ε ύ ο μ α ι κατὰ πρῶνον παρ' Ἡροδότῳ (Ε', 20).

ἐπιδημέω-ῶ (διατρίβω ἐν τῇ πατρίδι, ἀντίθ. ἀποδημῶ) (πλειστακ.), παρατ. *ἐπεδήμουν* (πολλάκ.), μέλλ. *ἐπιδημήσω* (σπαν. Ἰσαῖ. 2, 12. Δημ. 35. 16), ἀόρ. *ἐπεδήμησα* (πολλάκ. καὶ εἰς-), παρακ. *ἐπιδεδήμηκα* (πολλάκ.), ὑπερσ. ἐλλείπει πλὴν τῆς εὐκτ. *ἐπιδεδημηκὼς εἴην* (σπαν. Δημ. 52, 8).

ΣΗΜ. Τὸ ἐ π ι δ η μ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, ῥημ. παράγ. ἐπιδημία, ἐπιδήμησις (Πλάτ. Ἐπιστ. 330, β'.).

ἐπιέσασθαι· ὅρα *ἀμφιέννυμι*.

ἐπιθυμέω-ῶ (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπεθύμουν* (πλειστ.), μέλλ. *ἐπιθυμήσω* (πλειστ.), ἀόρ. *ἐπεθύμησα* (πλειστάκ.), παρακ. *ἐπιτεθύμηκα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 227, δ'. Νόμ. 837, γ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ἐκ τοῦ παθ. μόνον *ἐπιθυμούμενα* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 35,

δ'.) καὶ *ἀντεπιθυμεῖσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', ς', 28). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ἐπιθυμῶ τινος* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐν ἐπιθυμίᾳ εἰμί τινος* (Πλάτ. Πρωταγ. 318, α'. Νόμ. 841, γ'. κτλ.), *εἰς ἐπιθυμίαν τινὸς ἔρχομαι* (Πλάτ. Κριτί. 113, δ'.), *ἐπιθυμίᾳ χρῶμαι* (Θουκ. Ϛ', 15). Τὸ δὲ *ποιῶ τινα ἐπιθυμεῖν* καὶ *ἐπιθυμίαν ἐμποιῶ τινι* (Θουκ. Δ', 81. Πλάτ. Τίμ. 91, β'.), *ἐπιθυμίαν ἐμβάλλω τινί* (Ξενοφ. Παιδ. Α', α', 5), *ἐπιθυμίαν ἐνεργάζομαί τινι* (Γοργί. 1, 8. κτλ.), *ἐπιθυμίας παρέχω τινι* (Ξενοφ Παιδ. Α', γ', 12) εἶναι *ἰσοδύναμα*.

ΣΗΜ. Τὸ ἐπιθυμῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, ῥημ. παράγωγ. ἐπιθύμημα, ἐπιθύμησις (μτγ.), ἐπιθυμητής, ἐπιθυμητὸς (μτγ.), ἐπιθυμητικός. «Τῇ ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα <ἐπιθυμία> (Πλάτ. Κρατύλ. 419, ε'.).

ἐπικομπέω-ῶ (κομπάζω.) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Δ', 126. Η', 81).

ΣΗΜ. Ὅρα κομπέω καὶ κομπάζω. Τὸ ἐπικομπῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἐπικουρέω-ῶ (εἰμὶ ἐπίκουρος, βοηθὸς) (πλειστάκ. καὶ συν-), παρατ. *ἐπεκούρουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *ἐπικουρήσω* (ἐνίοτε· καὶ ἀντ-), ἀόρ. *ἐπεκούρησα* (πολλάκ.) καὶ παθ. παρακ. *ἐπικεκουρῆσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. α', 1), τὰ δὲ λοιπὰ πάντα ἐλλείπουσιν. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐπικουρίαν ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 33) καὶ *ἐπίκουρος γίγνομαί τινι* (Πλάτ. Νόμ. 890, δ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐπίκουρος, ὅπερ παρὰ τὸ κοῦρος (νέος, παλληκάρι), κούρη, Ἀττικ. κόρη, ἅτινα ἴσως παρὰ τὸ κερ- (κείρω) διὰ τὸ τὴν κόμην κείρειν ἐν καιρῷ τῆς ἥβης, κορσοῦν: κείρειν (Ἡσύχ.), κουρεὺς (ἀντὶ κορσ-εύς), κουρὰ (ἀντὶ κορσ-ά), ἐπικούρησις (Ἀττ.), ῥημ. ἐπίθ. δυσεπικούρητος (Ἀλκιδάμ. 2, 21). Τὸ ἐπικουρῶ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐπιμαχέω-ῶ (συμμαχῶ). Ἅπαξ μόνον ἀπαντᾷ κατ' ἀπαρέμφ. *ἐπιμαχεῖν* (Θουκ. Ε', 27). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται *ἐπιμαχίαν ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 44).

ΣΗΜ. Εἴς τε τὸ ἐπιμαχῶ καὶ ἐπιμαχία ἡ ἐπὶ σημ. κοινωνίαν, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἐπιγαμία, καὶ ἡ μὲν ἐπιμαχία εἶναι ἀμυντικὸς πόλεμος, ἡ δὲ συμμαχία ἀμυντικὸς καὶ ἐπιθετικὸς (ὅρα Θουκ. Α', 44. Ε', 27). Ὅρα καὶ Ἀμμώνι. : «Ἐπιμαχεῖν λέγουσιν, ὅταν τοὺς ἐπιόντας τισὶν ἀμύνωνταί τινες μόνοι, συμμαχεῖν δὲ τοὺς ἐπιόντας μετ' ἐκείνων οἷς συμμαχοῦσιν ἀμύνεσθαι». Τὸ ἐπιμαχῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι (ἀποθ.) (πλειστάκ. καὶ συν-, ἀντ-), παρατ. *ἐπεμελόμην* καὶ *ἐπεμελούμην* (πλειστάκ. καὶ συν-), μέλλ. *ἐπιμελήσομαι* (πλειστάκ. καὶ συν-) καὶ σπανιώτατα *ἐπιμεληθήσομαι* (Αἰσχίν. 3, 27), ἀόρ. *ἐπεμελήθην* (πλειστ. καὶ συν- [Ἀττ. Ἐπιγρ.]), παρακ. *ἐπιμεμέλημαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 41 καὶ συν- [Ἀττικ. Ἐπιγρ.]), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐπιμελητέον* (πλειστάκ.). Λέγεται δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι* (Θουκ. Δ', 53. Ζ', 56. Ξεν. Οἰκ. ια', 22. Πλάτ. Πολ. 488, δ'. Θεαίτ. 143, δ'. κτλ.), *ἐπιμέλειαν ἔχω τινὸς ἢ περί τι* (Πλατ. Τίμ. 18, β'. Πολιτ. 451, δ'. κτλ.) καὶ *δι' ἐπιμελείας ἔχω τινά* (Ἰσαῖ. 7, 14), ὡς παθ. δὲ *ἐπιμελείας τυγχάνω* (Ἰσοκρ. 5, 154. 7, 37) καὶ *ἐπιμέλειά τινος ἢ περὶ τινός ἐστι* (Θουκ. Ζ', 16. Πλάτ. Πρωταγ. 326, ε'. κτλ.) καὶ *ἐπιμελές μοί ἐστί τινος* (Θουκ. Α', 5. Πλάτ. Νόμ. 824, α'. 932, δ'. Δημ. 18, 249. κτλ.).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα μέλει, ῥημ. παράγ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ καὶ Εὐριπίδῃ.

ἐπιορκέω-ῶ (εἰμὶ ἐπίορκος καὶ ὀμνύω παρὰ Λυσί. 10, 17) (πλειστάκ. καὶ ἐν-), παρατ. ἐλλείπει, μέλ. *ἐπιορκήσω* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 67. Δημ. 47, 31), ἀόρ. *ἐπιώρκησα* (πολλάκ.), παρακ. *ἐπιώρκηκα* (πολλάκ.), ὑπερσ. *ἐπιωρκηκὼς ἦν* (σπαν. Δημ. 48, 42) καὶ μέλλ. παθ. *κατεπιορκηθήσομαι* (σπαν. Δημ. 54, 40).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐπίορκος (=ὁ ἐναντίον τοῦ ὅρκου πράττων), -ία, ἐπιορκῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐπιπολάζω (ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑπάρχω) (σπαν. Ξεν. Οἰκ. ΙϚ', 14. Λακ. Πολ. γ', 2. Δημ. 9, 25), παρατ. ἐλλείπει, μέλ. *ἐπιπολάσω* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 64) καὶ ἀόρ. *ἐπεπόλασα* (σπαν. Ἰσοκρ. 8, 107), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν, ὧν τινα παρὰ μτγ. (Πολυδ. Α', 97 : ἐπιπολαζόμενος, κτλ.), κτλ.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐπιπολή (=ἐπιφάνεια). Ῥίζ. πελ-, πέλας καὶ πέλλα (δέρμα), ἐρυσί-πελας, ἐπί-πλοος, ἐπίπλοον (ἡ σκέπη τῶν ἐντέρων), ἐπι-πολ-ὴ (ἐπιφάνεια), λατ. pellis (δέρμα), γερμ. Fell (δέρμα). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

ἐπισιμόω-ῶ (κάμπτω, ἀποστρέφω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπισιμώσας* σπαν. (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 50).

ΣΗΜ. Ὅρα καὶ ἀποσιμόω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἐπισιτίζομαι (ἀποθ. τὰ ἐφόδια λαμβάνω) σπαν. (Θουκ. Η', 95. Ξεν. Ἀν. Β', ε', 37. Ζ', α', 7. Πόρ. δ'. 48), παρατ. ἐλλείπει, μέλ. μέσ. *ἐπισιτιοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', δ', 5), ἀόρ. μέσ. *ἐπεσιτισάμην* (πολλάκ.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ὅρα σιτέω καὶ σιτίζω, ῥημ. παράγ. ἐπισιτισμός, τὰ δὲ ἐπισίτισις καὶ ἐπισίτισμα (μεταγενέστ.). Τὸ ἐπισιτίζομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ', 176).

ἐπισκευάζω· ὅρα *σκευάζω*.

ἐπισκήπτω· ὅρα *σκήπτω*.

ἐπισκοτέω-ῶ (ἐπισκοτίζω) (ἐνίοτε· Ἰσο. 8, 10. Δημ. 2, 20. 11, 13. 21, 158), παρατ. *ἐπεσκότουν* (Ὑπερείδ. πρὸς Ἀριστογείτ. ἐν Βίοις 10 ῥητόρ. σ. 849, α'.) καὶ ἀόρ. *ἐπεσκότησα* (σπαν. Ἰσοκρ. 1, 6), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα σκιάζω. Τὸ ἐπισκοτῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει, ῥημ. παράγ. ἐπισκότησις (μτγ.).

ἐπίσταμαι (γνωρίζω), ἀποθ. (πλειστάκ. καὶ προ-, συν-, προς-, ἐξ-), ὑποτ. *ἐπίστωμαι*, *ἐπίστῃ* κτλ. (πλειστάκ.), προστ. [*ἐπίστασο* καὶ] *ἐπίστω*,

ἐπιστάσθω κτλ. (πολλάκ.), ἀπαρ. *ἐπίστασθαι* (πλειστ.), μετοχ. *ἐπιστάμενος* (πλειςτ.), παρατ. *ἠπιστάμην*, [*ἠπίστασο* καὶ] *ἠπίστω* κτλ.(πλειστ.),εὐκτ. *ἐπισταίμην*, *ἐπίσταιο* κτλ. (πλειςτάκ.), μέλ. μέσ. *ἐπιστήσομαι* (πολλάκ.), ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. *ἠπιστήθην* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐπιστητὸς* (Πλάτ. Θεαίτ. 201, δ').

ΣΗΜ. «Ἐπίστω Ἀττικοί, ἐπίστασο Ἕλληνες» καὶ «ἠπίστω Ἀττικοί, ἠπίστασο Ἕλληνες» (Μοῖρις). Ῥίζ. στα-, λατ. sto, ἐπί-στα-μαι, κατὰ δὲ τὸν Ἀσώπιον τὸ ἐπίσταμαι μόνον διὰ τοῦ ἰωνισμοῦ διακρίνεται τοῦ ἐφίσταμαι = ἐφίστημι τὸν ἐμαυτοῦ νοῦν, ἤτοι τὴν προσοχὴν (Περιοδ. Β'. Συντ. σ. 338, § 27). Ἐκ τοῦ ἐπί τινος ἵσταμαι, ὡς καὶ τὸ δημῶδες ἐμβαίνω μέσα (=κατανοῶ), προκύπτει ἡ σημασία τοῦ γνωρίζω (ὅρα Μαυροφρ. Δοκ. Ἑλλ. γλώσσ. 397), ἐπί-στα-μαι, λατ. sto, ἵστημι = λ. sisto. Παράγωγ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων. Παρὰ τῷ ῥήτορι Γοργίᾳ εὕρηται παρατ. συνηπιστάμην (2, 21) καὶ μέλλ. συνεπιστήσομαι (2,36). Τὸ ἐπίσταμαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐπιστατέω-ῶ(εἰμὶ ἐπιστάτης)(πλειστάκ. καὶ συν-), παρατ. *ἐπεστάτουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *ἐπιστατήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐπεστάτησα* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐπιστατητέον* (ἐνίοτε). Λέγεται καὶ *ἐπιστάτης εἰμί* (Πλάτ. Πρωτ. 312, δ'. κτλ).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις καὶ παρακ. ἐπεστάτηκα (Ἀθήν. Η, § 37). Γίνεται ἐκ τοῦ ἐπι-στάτης (ὅρα ἵστημι), ἐπιστασία (μτγ.), ἀνθ' οὗ παρ' Ἀττικοῖς λέγεται ἐπίστασις (Ξεν. Ἀπομ. Α', ε', 2., ἔνθα κακῶς γράφεται ἐπιστασίαν).

ἐπιστομίζω (στουππώνω τὸ στόμα τινός). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. *ἐπιστομιῶ* (σπαν. Δημ. 7, 33), ἀόρ. *ἐπεστόμισα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 110) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐπεστομίσθην* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 482, ε'), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. «Ἐπιστομίσαι τὸ ἐπισχεῖν λέγοντα» (Πολυδεύκ. Β', 101). Ἐγένετο ἐκ τοῦ ἐπὶ στόμα βάλλω, ὡς ἀπὸ στόματος λέγω ἀποστοματίζω,πρβλ.καὶ ἀποστηθίζω, ἐκστηθίζω. Τὸ ἐπιστομίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ἐπιτηδεύω (πράττω)(πλειστ.),παρατ.*ἐπετήδευον*(ἐνίοτε),μέλ.*ἐπιτηδεύσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 395, α'. 492, δ'. 621,γ'.), ἀόρ. *ἐπετήδευσα* (πλειστάκ.), παρακ. *ἐπιτετήδευκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἐπιτηδεύομαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', η', 8. Λακ. Πολ. Ϛ', 4. Πλάτ. Πολ. 527, β') καὶ παθ. παρακ. *ἐπιτετήδευται* (σπαν. Λυσί. 13, 65) καὶ *ἐπιτετηδευμένος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 40). Τὰ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. ἐπιτηδευτέον (πολλάκις).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐπὶ-τῆδε, τᾷδε, προῆλθε τὸ ἐπίτηδες (ἐν ᾧ τὸ σ εἶναι νεωτερικὸν κατ' ἀναλογίαν τῶν χθές, αἰές, τῆτες, καθ' ἃ καὶ οἴκαδες), ἐξ οὗ ἐπιτήδειος, ἐπιτηδεύω, ἐπιτήδευμα, ἐπιτηδευτέον, ἐπιτήδευσις, ἐπιτηδευτής (μτγ.), ἐπιτηδευτός (μτγ.). Τὸ ἐπιτηδεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

ἐπιτροπεύω (εἰμὶ ἐπίτροπος) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπετρόπευον* (ἐνίο-

τε), μέλ. *ἐπιτροπεύσω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 924, β'.), ἀόρ. *ἐπετρόπευσα* (πολλάκ.),παρακ. καὶ ὑπερσυντ. ἐλλείπουσιν. Παθ. *ἐπιτροπεύομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἐπετροπεύθην* (πολλάκ. καὶ προς-) καὶ παρακ. παθ. *ἐπιτετροπευμένος* (σπαν. Λυσί.32, 3),τὰ δὲ λοιπὰ πάντα ἐλλείπουσιν. Ὡς μεταβ. δὲ κατὰ περίφρασιν *ἐπίτροπον καθίστημί τινι* (Πλάτ. Νόμ. 766, γ'. δ'. κτλ.), *ἐπίτροπον καταλείπω τινὸς* (Ἰσαῖ. 1, 10. κτλ).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐπίτροπος (ἐπιτρέπω) ἐπιτροπεύω, ἐπιτροπεία, ἐπιτρόπευσις, ἐπιτροπευτικός. Ὁ Ἀνταττικιστὴς μνημονεύει καὶ τύπου ἐπιτροπεῖν (= ἐπιτροπεύειν) ἐκ τοῦ Πλάτωνος (Φαίδρῳ. Ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 93, 30) μὴ φερομένου νῦν (πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 590). Τὸ ἐπιτροπεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. Ἐπιτροπεία δὲ (Πλάτ. Φαῖδρ. 239, ε'.) καὶ ἐπιτρόπευσις (Πλάτ. Πολ. 554, γ'.)= ἡ τῶν ὀρφανῶν ἐπιμέλεια, ἐπιτροπὴ δὲ=καὶ ἡ τῶν ὀρφανῶν ἐπιμέλεια καὶ τὸ τοὺς ἀμφισβητοῦντας ἐπιτρέψαί τινι διακρῖναι περὶ ὧν ἡ ἀμφισβήτησις (ὅρα καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 260, 17).

ἐπιφημίζω (ἐπονομάζω, νομίζω πρωταίτιον θεόν τινα, οἰωνίζομαι, κτλ. Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 596). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπανίως (Δημ. 20, 126) καὶ ἀόρ. *ἐπεφήμισα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 36, γ'. 73, δ'. Νόμ. 771, δ'), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα καὶ παρ' Ἡροδότῳ (Γ', 124).

ΣΗΜ. Ῥημ. παράγ. ἐπιφήμισμα (Θουκ. Ζ', 75), ἐπιφημισμός (μτγ.). Τὸ ἐπιφημίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ἐπιχειρέω-ῶ(ἐπιχειρίζομαι) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπεχείρουν* (πλειστ.), μέλ. *ἐπιχειρήσω* (πλειστ.), ἀόρ. *ἐπεχείρησα* (πλειστάκ.), παρακ. *ἐπικεχείρηκα* (πολλάκ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἐπιχειροῦμαι* (= προςβάλλομαι καὶ πράττομαι) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐπεχειρούμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 73. Πλάτ. Τίμ. 53, β') καὶ ἀόρ. παθ. *ἐπεχειρήθην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 31. 54. Ξεν. Πόρ. δ', 2. Πλάτ. Ἐπιστ. 337, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐπιχειρητέον* (πολλάκις). Ἀντὶ τοῦ *ἐπιχειρῶ* λέγεται καὶ *ἐπιχείρησιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 70. Ε', 9. Ϛ', 10. Ζ', 43. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥημ. παράγ. ἐπιχείρημα, ἐπιχείρησις, ἐπιχειρητής. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐπιχωριάζω (διατρίβω ἔν τινι χώρᾳ, ἐπιχώριός εἰμι, συχνάζω που). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *ἐπιχωριάζει* (σπανίως· Πλάτ. Φαίδ. 57, α'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται «*ἐπὶ χώρας εἰμί*» (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 68).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἕπομαι (ἀκολουθῶ), ἀποθ. Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ. καὶ ἐφ-, συν-, παρ-, συμπαρ-), παρατ. *εἱπόμην* (πλειστάκ. καὶ ἐφ-, συν-, παρ-, συμπαρ-, συνεφ-), μέλλ. μέσ. *ἕψομαι* (πολλάκ. καὶ ἐφ-, συν-), ἀόρ. μέσ. *ἑσπόμην* σπαν. ἁπλοῦς (Πλάτ. Πολιτικ. 280, β'. Λῦσ. 207, β'.)καὶ σύνθετος (ἐφ- (1),

(1) *Ἐφεσπόμην* (Πλάτ. Φαίδ. 90, β'), *συν-*

συν-, συνεφ-), ὑποτ. μόνον *ἐπίσπωμαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 192, ε'.) καὶ *συνεπίσπωμαι* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 254, γ'.), εὐκτ. ἐπισποίμην (σπαν. Ξεν. Ἀνάϐ. Δ', α', 6), προςτ. *ἐπίσπου* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ 169, α') καὶ *συνεπίσπου* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 107, ϐ'.), ἀπαρ. *ἐπισπέσθαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 248. γ'.) καὶ *συνεπισπέσθαι* (Ξεν. Ἀν. Ζ', δ', 6), μετοχ. *ἐπισπόμενος* (πολλάκ.) καὶ *συνεπισπόμενος* (ἐνίοτε), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ ε π-, ἕ π ο μ α ι [=σέπομαι], σανσ. sap-â-mi (ἕπομαι, θεραπεύω), λατ. sequ-or, sec-undus (βοηθὸς) = ἀ-σση-τὴρ (Ὁμηρ. = ἀ-σοκ-jη-τὴρ = παρ' Ἡσυχ. ἐοσσητήρ, ὀσσητήρ), soc-ius (ἑταῖρος), ὅπλον, ὁπλίζω, ὀπ-άων, ὀπ-ά-ζω, ὀπαδός, ὀπηδέω, παρατ. ε ἱ π ό μ η ν [= ἑ(σ)επόμην], ἀόρ. ἑ σ π ό μ η ν [ἑσ(ε)πόμην]. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ἡ δασεῖα ἐν τῷ παρατατ. καὶ ἀορίστῳ οὐδένα ἔχει λόγον, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐνεστῶτα καὶ μέλλοντα πρὸς ἐξίσωσιν ἐτέθη ἁπανταχοῦ.

ἐποπτεύω (ἐπιϐλέπω, ἐπόπτης εἰμί). Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 250, γ'. Νόμ. 951, δ'. Ἐπιστ. 333, ε'.), τὸν μέλ. *ἐποπτεύσων* (σπαν. Δημ. 13, 8., ὃ ὁ Cobet γράφει «*ἐφοδεύσων*») καὶ παρακ. *ἐπωπτευκὼς* (Ὑπερείδ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύν. παρ' Ἁρποκρατ.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *ἀνεπόπτευτος* (Ὑπερείδ. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύν. παρ' Ἁρποκρ., Σουΐδ., Βεκκ. Ἀνέκδ. 398, 11. Πολυδεύκ. Β', 58).

εσπόμην (Θουκ. Α', 60. Γ', 94. Ζ', 57) καὶ *συνεφεσπόμην* (Πλάτ. Νόμ. 701 α'. Ἐπινομ. 982, δ'.)

Ἀντὶ δὲ τοῦ *ποιῶ τινα ἐποπτεύειν* λέγεται καὶ *ἐπόπτην τινὸς καθίστημί τινα* (Δημ. 4, 25).

ΣΗΜ. Ἐπόπτης (ὅρα ὁ ρ ῶ), ἐποπτεύω, ἐποπτεία, ἐποπτικός. Τὸ ἐ π ο π τ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐπουρίζω (ἐξ οὐρίας πλέω, κατευοδοῦμαι). Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ *ἐπουρίσῃ* τοῦ ἀορίστου (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀλκιϐ. Β', 147, α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἔ π ο υ ρ ο ς (= εὐνοΐκῶς πνέων ἄνεμος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ο ὖ ρ ο ς (ποιητ. ὁ οὔριος ἄνεμος, ὅπερ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ α ὔ ρ α· ὅρα α ὐ λ ί ζ ο μ α ι), παρὰ ποιηταῖς δὲ καὶ ἁπλοῦν οὐρίζω, δυςούριστος (ποιητ.). Τὸ ἐ π ο υ ρ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἕπω (ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, ἐνεργῶ, θεραπεύω). Ἁπλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολ. ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον *περιέπω* (σπαν. Ξεν. Συμπ. η', 38), παρατ. *περιεῖπον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', θ', 5) καὶ μέλλ. *περιέψω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', δ', 12. Ἱππικ. θ', 6). Παθ. μόνον *περιέποιτο* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. η', 23) καὶ *περιείποντο* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 16), τἆλλα δὲ πάντα παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Παρ' Ἡροδότῳ ἀπαντῶσι καὶ ἄλλοι χρόνοι, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. π ε ρ ι έ ψ ο μ α ι (Ἡρ. Β', 115. Ζ', 149) καὶ ἀόρ. παθ. π ε ρ ι έ φ θ η ν (Ε', 1. 81. Ϛ', 15. Η', 18. 27), παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις εὕρηται καὶ τὸ δ ι έ π ω. Ὅρα ἕ π ο μ α ι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐρανίζω (συλλέγω ἔρανον). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἀντιφῶν 2, ϐ', 12. Αἰσχίν. 3, 45. Δημ. 39, 18) καὶ ἀόρ. *ἐρανίσας* (σπαν. ψ. Δημ. Ἐπις. Γ', 38) καὶ παθ. παρακ. *συνηρανισμένος* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. σ. 369. α'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ἔρανον συλλέγω* (Ἀντιφῶν 2, ϐ', 9), περὶ δὲ τοῦ προτρέποντος εἰς ἔρανον ἐλέγετο *εἰς ἔρανον παρακαλῶ τινα* (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 12), περὶ δὲ τοῦ διδόντος ἔρανον ἐλέγετο *ἔρανον εἰσφέρω* (Πλάτ. Συμπ. 177, γ'. Λυκοῦργ. 143), *ἔρανον φέρω* (Δημ. 10, 40), τὸ δὲ *τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδίδωμί τινι* (=πληρώνω τινὰ μὲ τὸ αὐτὸ νόμισμα. Δημ. 59, 8), περὶ δὲ τοῦ μὴ διδόντος τὸν ἔρανον ἐλέγετο *τὸν ἔρανον λείπει* (Δημ 27, 25).

ΣΗΜ. «Ἔρανοι δέ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμϐαλλομένων εἰςαγωγαὶ [κατ' ἄλλους, συναγωγαὶ] ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ συμφέρειν ἕκαστον» (Ἀθήν. Η'. § 64). Ὅρα α ἴ ρ ω. Ῥημ. παράγωγα ἐ ρ ά ν ι σ ι ς (Ἀττικ.), ἐρανιστὴς καὶ ἐρανισμός (μεταγεν.), συνερανιστός (ποιητ.). Πρϐλ. καὶ Πολυδ. Δ', 43. Τὸ ἐ ρ α ν ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι.

ἐράω-ῶ (χρέω, κενῶ). Οὐδέποτε ἁπλοῦν ἐξεφέρετο (Κοντ. Λόγ. Ἑρμ. τόμ. Ε', σ. 180. 184-185), παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δὲ πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον *ἐξερῶ* = ἐκχέω, ἐν τῇ φράσει «*ἐξέρα τὸ ὕδωρ*», ἐξ οὗ τὸ ἐξερῶ = ξερνῶ) (σπαν. Δημ. 36, 62. 38, 28), ἀόρ. *κατήρασε* (= κατέχεε, κατήντλησε, κατεσκέδασε. Ὑπερείδ. ἐν τῷ πρὸς Τιμάνδρ. παρὰ Δημητρ. περὶ Ἑρμην. § 302) καὶ *συνερᾶσαι* (= συναγαγεῖν. σπαν. Ἰσοκρ. Φίλιπ. 138) [1].

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εὕρηται [παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε] παρὰ μεταγενεστέροις συνήθως καὶ πάντοτε σύνθετον, ἀ π ε ρ ῶ, δ ι ε ρ ῶ μ α ι, κ α τ ε ρ ῶ καὶ ἐ π ι κ α τ ε ρ ῶ, μ ε τ ε ρ ῶ, σ υ ν ε ρ ῶ, ἐ ξ ε ρ ῶ καὶ κ α τ ε ξ ε ρ ῶ, παράγ. μτγ. ἐξέραμα, ἐξέρασις, ἀπέρασις (ἔμετος), διέραμα. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἐκ τοῦ ἔρα (= ἡ γῆ). «Ἐξερᾶσαι: τὸ τὴν τροφὴν εἰς τὴν γῆν ἀπορρῖψαι» (Μ. Ἐτυμολ. 422, 1). «Ἐξεράσατε: ἀντὶ τοῦ ἐκκενώσατε, ἐκϐάλετε, ἀπορρίψατε. Πεποίηται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῆς ἔρας, τοὐτέστι τῆς γῆς» (Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 341. Σφῆκ. 993), πρϐλ. καὶ «τοὺς λίθους νύν μοι χαμᾶζε ἐξεράσατε (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 341). Τὸ δὲ ἔρα (γῆ), ἔραζε (χαμαὶ) ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ γερμ. Erde (γῆ), γοτθ. air-tha, σανσ. antar (ἐντός), an-tara (ἔνδον), an-taras (ἐντός), ἔν-τερον = σανσ. an-tram, ἔν-εροι (καταχθόνιοι), ἔν-ερθε, ὑπ-ένερθε, ἐν-έρτερος, -ἐρά-ω. Κατ' ἄλλους δὲ συγγενὲς τῷ λατ. e-ruc-to καὶ ructo (ἐρεύγομαι, ἐξεμῶ). Κατὰ δὲ τὸν Meyer (Gram. § 96) ἐκ ῥίζ. ῥ α σ-, σανσ. ras (ὑγραίνω, διαϐρέχω) μετὰ τοῦ προθέμ. ε ἐρασ-, ἐρά-ω.

ἐράω-ῶ (ἔχω ἔρωτα, ἀγαπῶ περιπαθῶς). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), παρατ. *ἤρων* (ἐνίοτε), [μέλλ. παθ. ὡς ἐνεργ. *ἐρασθήσομαι* ποιητ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 852. καὶ μτγ.], ἀόρ. παθ. ὡς ἐνεργ. *ἠράσθην* (πλειστάκ.) καὶ *ἀνηράσθην* (Ἀνδοκίδ. 1, 127. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ε', 7), [παρακειμ. *ἤρασμαι* (Ἀθήν. ΙΓ',

(1) Κακῶς ὁ Naber διώρθωσεν, *ἐξεραθεισῶν τῶν ψήφων* (Ἰσαῖ. 5, 17) ἀντὶ τοῦ *ἐξαιρεθεισῶν*· διότι ἀπαντᾷ τὸ *ἐξαιρεῖν* ἐπὶ ψήφων (Ἰσοκρ. 17, 33), ὅπερ καὶ αὐτὸς ὁ Naber συνεῖδεν (Muem. 1879 σ. 82) ὕστερον.

σ. 603. Παρθέν. Β', 2)]. Παθητ. *ἐρῶμαι* (πλειστάκ.) καὶ *ἀντερῶμαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. η', 3), παρατ. εὐκτ. *ἐρῷο* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. ια', 11), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐραστὸς* (Πλάτ. Φαῖδρ. 250, δ'. Συμπ. 204, γ'.), *ἐρατὴ* (ὡς ἐκ τοῦ ἔραμαι. Πλάτ. Κρατύλ. 404, β'.), *πολυέραστος* (Ξενοφ. Ἀγησ. Ϛ', 8), *ἀξιέραστος* (Ξεν. Παιδ. Ϛ', β', 9). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ἐρῶ* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ἐραστής εἰμί τινος* (Πλάτ. Φίληβ. 16, β'. Συμπ. 203, γ'. κτλ.), *ἔρωτα ἔχω* (Πλάτ. Συμπόσ. 186, β'. Νόμ. 782, ε'. κτλ.) καὶ ἰσχυρότερον τὸ *ἔρως ἔχει μέ τινος* (Ξενοφ. Ἑλλ.Ε', γ', 19. Πρβλ. καὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 521. Ἡρόδ. Ε',32. κτλ.), *ἔρως ἐμπίπτει τινί* (Θουκ. Ϛ', 24). Τὸ δὲ *ποιῶ τινα ἐρᾶν* καὶ *ἔρωτα ἐμποιῶ τινι* (Πλάτ. Συμπ.186, δ', ε'.) καὶ *ἔρωτα ἐνεργάζομαί τινι* (Γοργ. 1, 18) εἶναι συνώνυμα.

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς ὁ ἐνεστὼς λέγεται καὶ ἔραμαι. Ῥίζ. ἐρ-, ἔρ-α-μαι, ἐρά-ω, σανσ. harj-âmi (ἐφίεμαι, ἀγαπῶ), ἔρως, ἔρος (ποιητ.) = σανσ. ross, ἐρασι-χρήματος (ὅρα χαίρω). Τὸ ἐράω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Κατὰ δὲ τὸν Brugman. ἐκ ῥίζ. ram (εὐφραίνομαι), rm̥ καὶ μετὰ τοῦ προθέμ. ε, ἐρά-ω ἔ-ρα-μαι (= ῥm̥-μαι), πρβλ. ἠ-ρέμ-α. Κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ ῥίζ. var-, σανσ. var-as (ἐκλέγων), var'a-s (ἐπιθυμία), ζενδ. var (ἐκλέγειν). Ὅρα τὸ ποθῶ περὶ τῆς διαφορᾶς.

ἐργάζομαι (ἀποθ. ἐνεργ.) (πλειστάκ. καὶ κατ-,ἀπ-, ἐξ-, δι-, περι-, ἐν-, ὑπ-, ἐπ-, συν-, προσεξ-, ἐναπ-, συναπ-), παρατ. *εἰργαζόμην* (πολλάκ. καὶ κατ-, ἐξ-), μέλλ. μέσ. *ἐργάσομαι* (πολλάκ. καὶ κατ-, ἀπ-, περι-), μέλ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐξεργασθήσομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Ϛ', 8) καὶ *κατεργασθήσομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. Φίλιπ. 131), ἀόρ. μέσ. *εἰργασάμην* (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἀπ-, ἐξ-, ἐν-, ἐπ-, προς-, ἐπεξ-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *εἰργάσθην* (ἐνίοτε ἁπλοῦς, συνήθως δὲ σύνθετος κατ-, ἀπ-, ἐξ-, ἐν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *εἴργασμαι* (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἀπ-, δι-, ἐξ-, περι-, προ-, ξυν-, προςεξ-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *εἰργάσμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-, προς-) καὶ *εἰργασμένος ἦν* (1) (Θουκ. Ϛ', 29), μετ' ὀλ. μέλ. *εἰργασμένος ἔσομαι* (παθ. Πλάτ. Κρατύλ. 431, δ'). Ῥημ. ἐπ. *ἀδιέργαστος* (2), *ἀδιεξέργαστος* (Ἰσοκρ. 5, 109), *εὐκατέργαστος* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', α', 12. Ἀπομ. Δ', γ', 6), *δυςκατέργαστος* (Ξεν. Ἀπομ. Δ', β', 7), *ἐργαστέος,-έον* (ἐνίοτε), *περιεργαστέον* (Ἀντιφῶν 2, δ', 3).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fεργ-, ἐργάζομαι, παρακ. εἴργασμαι [= FεFέργασμαι], ἔργον = ζενδ. verez, = γερμ. werk, ἀ-εργός, ἀργός, γαβεργός (ἔργου μισθωτὸς Λάκωνες. Ἡσύχ.], ἐργαστὴρ (Ξενοφ. Οἰκ. ε', 15. ιγ', 10. κ', 16), ἐργάτης, ἐργασία, Fρεγ- (Fεργ-) ῥέζω [= ῥέδ-jω ἢ ῥέγ-jω = ἔρδ-ω] = σανσ. vrag-âmi (ὅρα ῥέζω), ὄργ-ανον, ὀργάνη (ἐργάνη. Ἡσύχ.), ὀργάζω (κοιν. ἀργάζω), ὄργια, ὀργιάζω. Τὸ ἐργάζομαι πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ὅπερ εἶχε παρατατικὸν ἠργαζόμην (Ἀττ. Ἐπιγρ. 387 π. Χ.), ἀόρ. ἠργασάμην (δ' αἰῶνα π. Χ.), ἀλλ' ὅμως παρακ. εἴργασμαι (= FεFέργασμαι), ὕστερον δὲ πρὸς ἐξίσωσιν ἐτέθη ἁπανταχοῦ τὸ ει.

---

(1) Ὁ Cobet νομίζων ὅτι τὸ *εἰργασμένος ἦν* ἀντὶ τοῦ *εἴργαστο* δὲν ἦτο ἐν χρήσει διορθοῖ εἰς «*εἰργασμένος εἴη*» (Mnemos. 1886. σελ. 13).

(2) Παρ' Ἰσοκρ. 12, 168., ὅπερ γραπτέον *ἀδιεξέργαστος* (Ἰσοκρ. 5, 109).

ἐργολαβέω-ῶ (ἀναλαμβάνω ἔργον τι, εἰμὶ ἐργολάβος)(ἐνίοτε· καὶ ἐν-),παρατ. *ἠργολάβουν* (σπαν. Δημ. 22, 49. 24, 161) καὶ παρακ. *ἠργολάβηκε* (σπαν. Δημ. 32, 11), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἐργολάβος, ἐργολαβία, ἐργολαβῶ, ἐργολήπτης. «Νῦν μὲν τοὺς περὶ τὴν σκηνὴν λέγει <Πλάτων> ἐργολάβους· καὶ πάντας μὲν τοὺς ἐργολαβοῦντας ἔστιν εἰπεῖν, ὧν τοὺς ἐναντίους, τοὺς ἐκδιδόντας, ἐργοδότας εἴρηκε Ξενοφῶν. Τοὺς δὲ ἐργολάβους καὶ ἐργολήπτας Τηλεκλείδης ὁ κωμικός, οἱ μέντοι ῥήτορες τὸ ἐργολαβεῖν ἐπὶ τοῦ ἐπηρεάζειν λέγουσιν» (Πολυδ. Ζ', 182). Τὸ ἐργολαβῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἔρδω (πράττω, ποιῶ). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις φέρεται μόνον ἡ ὑποτ. *ἔρδῃ* (Πλάτ. Πρωταγ. σ. 346, ε'.) καὶ τὸ ἀπαρ. *ἔρδειν* (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', γ', 3). Φέρεται δὲ καὶ ἀόρ. μετοχ. *ἔρξας* (Πλάτ. Εὐθύφ. 12, α'., ὅπερ εἶναι ἐκ τῶν Στασίνου Κυπρίων. Ὅρα Σχολ. Πλάτ. αὐτόθι), πάντα δὲ τἆλλα εἶναι εὔχρηστα παρὰ ποιηταῖς.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα περὶ ῥίζ. ἐργάζομαι καὶ ῥέζω.

ἐρεθίζω (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 394, α'. Ξενοφ. Κυνηγ. ι', 14. 15), ἀόρ. *ἠρέθισα* (σπαν. Δημ. 61, 32) καὶ παρακ. *ἠρέθικα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 37). Παθ. *ἐρεθίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Κυν. ι', 17. Πλάτ. Πολ. 411, γ'. καὶ (ἀν-) Ξεν. Ἀναβ. Ϛ', ϛ', 9) καὶ ὑπερσ. *ἀνηρέθιστο* (σπαν. Θουκ. Β', 21), τὰ δὲ ἄλλα παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις. Ῥημ. ἐπίθ. *ἐρεθιστέον* (Πλάτ. Τίμ. 89, β'. δ'.).

ΣΗΜ. Ἐρ-, ἐρ-έ-θω (ποιητ.), ἐρεθίζω= λατ. in-rî-to, ἐρέθισμα, ἐρεθισμός, ἐρεθιστής, ἐρεθιστικός (ὧν οὐδὲν Ἀττικὸν πεζολογικόν). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐρείδω (στηρίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον σύνθετον *ἀντερείδω* (Ξεν. Παιδ. Η', η', 16. Κυν. Ϛ', 7) καὶ *ὑπερείδω* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 99, β'.), παρατ. *ἀντήρειδον* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 5), ἀόρ. *ἤρεισα* (Πλ. Τίμ. 91, ε'. Φαῖδρ. 254, ε', καὶ (ἀντ-) Ξεν. Κυν. ι', 16. δι- [Ἀττ. Ἐπιγρ.]). Τὰ ἄλλα δὲ μεταγενέστερα. Μέσ. *ἀπερείδομαι* (Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 7. Κυν. ε', 32) καὶ *ἐπερείδομαι* (Πλάτ. Νόμ. 789, ε'), ἀόρ. *ἀπηρεισάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 508, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα ἀπαντῶσι παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐριδ-, ἐξ ἧς ἐρειδ-, (ὡς λιπ- λειπ-, πιθ- πειθ-), ἀντ-ηρίς (τὸ ε εἰς η ὡς ἀναμφ-ήριστος) = στήριγμα, ἔρεισμα, ἔρεισις. Τὸ ἐρείδω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Χρόνοι μὴ Ἀττικοὶ εἶναι παρακ. συνήρεικα (Ἱπποκρ. Ϛ', 372), προσήρεικα (Πολύβ. Ε', 60), προσερήρεικα (Πλούτ. Παῦλ. Αἰμ. 19), παρατ. ἠρειδόμην (Ἀρφ. Νεφ. 1375), ἀόρ. ἠρείσθην (Ἰλ. Χ, 225. Σοφ. Αἴ. 309., ἔνθα κακῶς γράφεται τὸ βάρβαρον ἐρει-

φθείς. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. τόμ. Α, σ. 5—6), παρακ. ἤρεισμαι (ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 98, ε'.), συνήρεισμαι (Ἱπποκρ. Η', 270), ἐρήρεισμαι (Ἡροδ. Δ', 152. Ἱπποκρ. Δ', 912. ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 97, ε'.), ὑπερσ. ἠρηρείσμην (Ἰλ. Γ', 358).

ἐρείκω (θραύω, συντρίβω). Ποιητικόν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ ἀπαρ. *ἐρείκειν* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 426, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fραγ- (ῥήγνυμι), Fρεγ, Fριγ, γοτθ. brik-an (κλᾶν), λατ. frango ἐ-ριx-, σανσ. rikh (διαρρηγνύω), γερμ. ritz (ῥωγμή), ritzen (διασπᾶν), ἐρείκω (ὡς λιπ-λείπω), παρακ μεταγεν. ἐρ-ήριγμαι, ἐρεικτός, ἔρειξις (ἐσχισμένη γῆ. Μ. Ἐτυλογ. 372, 17). Πρβλ. καὶ Πολυδ. Ζ', 181. Τὸ ἐρείκω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐρείπω (ῥίπτω κατὰ γῆς, κρημνίζω). Ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. *ἐρείψων* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', δ', 1. πρβλ. καὶ μαντ. παρ' Αἰσχίν. 3, 112).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ῥιπ- (ῥίπ-τω), σανσ. raip (e above a), καὶ μετὰ προτακτ. ε ἐριπ- (ῥίπ-τω), ἐρείπω (ὡς λιπ-, λείπ-ω)· χρόνοι ποιητ. καὶ μτγ. εἶναι ἀόρ. β' ἀμεταβ. ἤριπον, κατήριπον (= ἔπεσον. Κόντου Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 5—6), ἐρείπομαι, ἐρειφθείς (ὅρα ἐρείδω), ἀνηρειψάμην, ἐρείψομαι, παρακ. ἐρήριμμαι, ἐρήριπτο, ἐρείπιον, ἐρείψιμος, ἔρειψις, ἐρειψίτοιχος. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐρέπτω ἢ ἐρέφω (σκεπάζω, στεγάζω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἤρεψε* (σπαν. Δημ. 19, 265) καὶ ὁ μέλλ. *ἐρέψομεν* (Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 119).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ῥεφ-, σανσ. rep καὶ rap (= καλύπτειν) καὶ μετὰ τοῦ προθεματ. ε, ἐρεφ-, ἐρέφω, ἐρέπ-τω, ὀροφή, ὄροφος (κάλαμος καὶ ὀροφή). Τύποι ποιητ. ἐρέπτομαι (Κρατῖν. παρ' Ἀθην. σ. 681, ε'. 685, β'.), ἐρέψομαι (Εὐρ. Βάκχ. 323) καὶ ἀόρ. κατηρεψάμην (Ἀρφ. Σφ. 1294). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ὅπερ ἄλλως ὁ Ι. Οἰκονομίδης ἐτυμολογεῖ (Φιλολ. Ὑποτυπ. 351—352).

ἐρέσσω (κωπηλατῶ). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *ναῦς ἐλαύνω* (Ἰσοκρ. 7, 54. κτλ.), *τριήρεις ἐλαύνω* (Πλάτ. Πολιτ. 396, α'. κτλ.) ἢ καὶ ἁπλῶς *ἐλαύνω* (=κωπηλατῶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀντικειμ. *ναῦς* ἢ *τριήρεις*. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', β', 29· κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ἐρέσσω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, λέγεται δὲ ἀείποτε ἐρέσσω παρὰ τοῖς δοκίμοις, οὐχὶ δὲ ἐρέττω, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἐρέτης (ποιητ.), ἐρετικὴ (τέχνη· Πλάτ. Νόμ. 707, α'.), ἐρετμὸν καὶ ἐρετμός (ποιητ.). Ὅρα ὑπηρετῶ περὶ ῥίζης.

ἐρεσχηλέω-ῶ (ἀστειεύομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς παρὰ Πλάτωνι (Νόμ. 885, γ'. Πολ. 545, ε'. Φαῖδρ. 236, β'. Φίληβ. 53, ε'.).

ΣΗΜ. Ἄγνωστος ἡ ῥίζα. Ἴσως παρὰ τὸ λέγω, λέσχη, λεσχηνεύω (μτγ.), λεσχηνέω (Ἡσύχ.) καὶ λεσχηρέω (Ἡσυχ.) μετὰ τοῦ προθέμ. ε καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ λ καὶ ρ. «Ἐρεσχηλεῖν Ἀττικοί, διαπαίζειν Ἕλληνες» (Μοῖρις). «Ἐρεσχηλεῖν: σκώπτειν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 258, 29).

Τὸ ἐρεσχηλῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἐρευνάω-ῶ (ἐξετάζω) (ἐνίοτε· καὶ δι-), παρατ. *ἠρεύνων* (σπαν. Ἀντιφῶν 59, 2), ἀόρ. *ἠρεύνησα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 12), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Παθ. *ἐρευνῶμαι* (Ξεν. Λακ. Πολ. ζ', 6. Πλάτ. Νόμ. 954, β'. καὶ σπαν. (δι-) Πλάτ. Θεαίτ. 168, ε'.)(1), ὡς μέσον δὲ συνθετον *διερευνῶμαί τι* (πολλ.), *προεξερευνῶμαι* (Ξεν. Λακ. Πολ. ιγ', 6), *διεξερευνῶμαι* (Πλάτ. Νόμ. 763, α'), μέσ. μέλλ. *προδιερευνήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 4), ἀόρ. μέσ. *διηρευνησάμην* (ἐνίοτε), *ἀνηρευνησάμην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 816, γ'.) καὶ *συνεξηρευνησάμην* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 155, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀδιερεύνητος* (Πλάτ. Τίμ. 25, δ'.), *ἀνερεύνητος* (Πλάτ. Ἱππ. Μ. 298, γ'.), *δυςδιερεύνητος* (Πλάτ. Πολ. 432, γ'.), *ἐρευνητέον* (Ξεν. Συμπ. η', 39) καὶ *διερευνητέον* (Πλάτ. Σοφ. 260, ε'. Νόμ. 654, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐρ- ἐρε- (ἔρομαι, ἐρέω, ἐρωτῶ), ἔρε-υ-να, ἐρευνάω-ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ἐρευνητής, ἐρευνήτρια, ἐρευνητικός.

ἐρημόω-ῶ (ἐρημώνω) (σπαν. Θουκ. Γ', 58. Ἀνδοκ. 3, 21. καὶ (ἐξ-) Ξεν. Πόρ. δ', 47), [παρατ. μεταγενέστ.], μέλλ. μόνον *ἐξερημώσω* (σπαν. Ἰσαῖ. 2, 35. 7, 30), ἀόρ. *ἠρήμωσα* (σπαν. ἁπλοῦς· Θουκ. Ε', 4. Πλάτ. Νόμ. 865, ε'), συνήθως δὲ *ἐξηρήμωσα*, παρακ. *ἐξηρήμωκα* (σπαν. Ἰσαῖ. 7, 44), [ὑπερσ. μεταγενέστ.]. Παθητ. *ἐρημοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-), [παρατ. μεταγενέστ.], μέλ. *ἐξερημωθήσομαι* (Δημ. 43, 72. 73. 80. 83), ἀόρ. *ἠρημώθην* (σπαν. ἁπλ. Θουκ. Α', 10. 23. Πλάτ. Τιμ. 66, ε'., συνήθως δὲ σύνθετος ἐξ- καὶ σπαν. ἀπ- Πλάτ. Πολιτικ. 274, β'.), παρακ. *ἠρήμωμαι* (σπαν. ἁπλοῦς· Λυσί. 2, 37. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε, γ', 27., συνήθ. δὲ ἐξ- καὶ σπαν. ἀπ- Πλάτ. Σοφ. 237, δ'.), [ὑπερσ. ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ. ς', 22]. Λέγεται δὲ καὶ *ἔρημόν τινος ποιῶ τινα* (Πλάτ. Νόμ. 862, ε'.), *εἰς ἐρημίαν ἢ ἔρημον καθίστημί τινά τινος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 232 δ'. Φίληβ. 16, β'.) καὶ ὡς παθ. τὸ *ἔρημός εἰμί τινος* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ ἠρεμέω, -ίζω, παραγ. ἐρήμωσις καὶ ἐρημωτής (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

ἐρίζω (φιλονικῶ) (πλειστάκ.), παρατ. *ἤριζον* (σπαν. Δημ. 9, 11), ἀόρ. *ἤρισα* (σπαν. Λυσί. 2, 42. Ξενοφ. Ἀγησ. α', 5), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα καὶ ποιητικά. Λέγεται ἀντ' αὐτοῦ *ἐν ἔριδί εἰμι πρός τινα* (Θουκ. Β', 21. ς', 35), *ἔριν ἔχω* καὶ *ἔριδι χρῶμαι πρός τινα* (Πλάτ. Πολ. 454, α'.) καὶ παθ. *ἔρις ἐστί* (Θουκ. Γ', 111. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 294, δ. κτλ.) καὶ *γίγνεται* (Θουκ. Β', 54), ὡς μεταβ. δὲ τὸ *ἔριδας ἐμβάλλω τινί* (Ξεν. Παιδ. Η', β', 26), *συμβάλλω τινὰ εἰς ἔριν* (Ξεν. Λακ. Πολ. δ', 2).

ΣΗΜ. Τὸ ἐρίζω εἶναι ἰσχυρότερον τοῦ ἀμφισβητῶ (Πλάτ. Πρωταγ. 337, β'.). Ῥίζ.

(1) Τὸν μέσ. ἐνεστ. *ἐρευνᾶσθαί τι* (Πλάτ. Θεαίτ. 174, α'.) ὁ Cobet διορθοῖ εἰς *διερευνᾶσθαι* (Mnem. 1874 σ. 274).

ἐρ-, ἔρ-ις, ἐρίζω [=ἐρίδ-jω], ἔρισμα (ποιητ.), ἐρισμός(μτγ.), ἀναμφ-ήριστος(μτγ.), ἐ ρ ι σ τ ό ς (ποιητ. Σοφοκλ.'Ηλ. 220), "Αρης, σανσ. aris = ἐχθρός, συγγενῆ δὲ τὸ ira λατ. = ὀργή, con-ser-o (ἀγωνίζομαι). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. Χρόνοι μεταγεν. μέλλ. ἐ ρ ί σ ω (Ματθ. ιβ', 19.κτλ.), παρακ. ἤ ρ ι κ α (Πολύβ. Γ', 91 7), δ ι ε ρ ι σ ά μ ε ν ο ς (Πλούταρχ. Κάτ. Πρεσβ. 15), ἐ ρ ί ζ ο μ α ι (μέσ. 'Ιλ. Ε, 172), παρ. ἐ ρ ί ζ ε τ ο ('Ησιόδ. Θεογ. 534), παρακ. ἐ ρ ή ρ ι σ τ α ι ('Ησιόδ. 'Αποσπ. 219).

ἐριουργέω-ῶ (ἐργάζομαι μαλλία). Μόνον τὸ *ἐριουργεῖν* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. α', 3) καὶ *ἐριουργοῦσα* (σπαν. Ξενοφ.'Ελλ. Ε', δ', 7) ὑπάρχει.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐριουργὸς ἐριουργῶ, ἐριουργία, ἐριουργεῖον, ῥίζ. ἐρ- [ἔρος], ἰων. εἶρος, ἔρ-ιον (μαλλίον), ἐρίνεος, ἐρεοῦς, εὔερ-ος, σανσ. ura ἐν τῷ ura-bhras (κριὸς ἐριοφόρος), ura-nas (κριός), urâ (οἶς) ûr-nâ (ἔριον), λατ. vel-lus (μαλλός, πόκος), villus (λάχνη). 'Αρχ. ῥίζ. πιθ. var ἐν τῇ σανσκρ. = καλύπτειν. 'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ οὖλος = σανσ. var-vara-s (σγουρὸς καί θορυβώδης εἰς τὴν ὁμιλίαν, δυσνόητος), ἄρν-ες, ἀρν-ειός (κριός), πολύ-ρρην (πολυθρέμμων), βαρνίον ἀρνίον ('Ησύχ.), βάρ-ιχοι ἄρνες, τὸ κύρ. Fάρνων (ἐν Βοιωτ. 'Επιγρ.), ῥῆν-ιξ (= ἀρνακίς), 'Ρήνεια. Τὸ ἐ ρ ι ο υ ρ γ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἐρματίζω (βάλλω ἕρμα). Μόνον παρὰ τοῖς ποιηταῖς σπαν. καὶ συνήθως παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις εἶναι εὔχρηστον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ ῥημ. ἐπίθ. *ἀνερμάτιστον* πλοῖον (Πλ. Θεαίτ. 144, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ ('Αποσπ. 14). "Ορα ε ἴ ρ ω.

ἑρμηνεύω (ἑρμηνεύς εἰμι) (πολλάκ. καὶ ἀφ-), παρατ. *ἡρμήνευον* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Ε', δ', 4), μέλλ. *ἑρμηνεύσω* (σπαν. ψ. Πλάτ. 'Επιστ. 355, α'.), ἀόρ. *ἡρμήνευσα* (σπαν. 'Αντιφῶν 3, β', 1. Ξεν. 'Απ. Α', β', 52. Πλάτ. Πολ. 453, γ'.) καὶ παθ. *ἑρμηνεύομαι* (σπαν. ψ Πλάτ. 'Επινομ. 985, β'), πάντα δὲ τἆλλα εἶναι μεταγενέστερα [πρβλ. παρακ. *ἡρμήνευκα* 'Αθήν. Ι'. § 42. κτλ.].

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ 'Ερμῆς, ὅστις ἦν θεὸς τοῦ λόγου, ἑρμηνεὺς καὶ ἄγγελος (ὅρα Πλάτ. Κρατύλ. 407, ε'.), κατὰ δὲ τοὺς γλωσσολόγους ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν 'Ινδικὴν θεότητα Saramêjas (= 'Ερμείας), saramâ (=ὁρμή), sar-â-mi (ὑπάγω), sar-as (ὕδωρ), ὁρ-μή, -άω, ἕρ-μα (=ἀφορμή.'Ιλ. Δ,117). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, ῥημ. παράγ. ἑρμηνεία, ἑρμηνευτής, ἑρμηνεύς.

ἕρπω (σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν, 'Ομηρ.δὲ=πορεύομαι,περιπατῶ). Εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, ὡς καὶ τὸ *ἑρπύζω*, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Ξενοφῶντι ὁ ἐνεστὼς *ἐξέρπει* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Ζ', α', 8=ἐξέρχεται) καὶ *καθέρπει* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 23 =κατέρχεται) καὶ τὸ ῥημ. ἐπ. *ἑρπετόν* (=ζῷον. Ξενοφ. 'Απομν. Α', δ', 11).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. σ ε ρ π-, ἕρπω = λατ. serpo, σανσ. sarp-â-mi, ἑρπετόν = λατ. serpens, σανσ. sarp-as, ἕρπης, ὅρπ-ηξ (κλάδος ?), Σαρπηδών, λατ. Pro-serp-ina (Περσεφόνη). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. Τὸ δ' ἕ ρ π ω ἀντὶ τοῦ ἔ ρ χ ο μ α ι, β α δ ί ζ ω εἶναι Δωρικὸν (Cobet Nov. Lect. 486).

ἔρρω (περιπλανῶμαι, φθείρομαι, χάνομαι) μετὰ σημ. παρακειμένου

ἀπαντῶν μόνον καθ' ὁριστικὴν (ἐνίοτε· καὶ ὑπ-), ἀπαρέμφατον (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 677, γ') καὶ μετοχὴν (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 677, ε'. 'Επιστ. 319, γ') παρὰ ποιηταῖς δὲ καὶ ἄλλαι ἐγκλίσεις καὶ χρόνοι ἀπαντῶσιν.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. F ε ρ σ-, λατ. verso (στρέφω), βέρρης (Ahrens dor. dial. 46), Fἔρρων ('Ιλ. Θ, 239), ἔρρω = λατ. erro (περιπλανῶμαι), γερμ. irren, Fέρρω αἰολ. = ἀπόλωλα ('Ησύχ.). 'Ενταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ 'Ομηρ. παλίν-ορσος, ἄψ-ορρ-ος σύνθετα. Κατὰ δὲ τὸν Μαυροφρύδην (Δοκ. 'Ιστορ. 'Ελλ. γλώσ. σ. 113. 118) ἐκ ῥίζ. ἐρ- (ἔρχομαι), ἔρρω [=ἔρ-jω]. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ.

ἐρυθραίνομαι (κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς). 'Αποθ. παθημ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 4).

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις καὶ ἐνεργ. ἐ ρ υ θ ρ α ί ν ω (Θεοφρ.'Ιστ. Φυτ.Γ', ιε', 3). ὅρ. ἐ ρ υ θ ρ ι ῶ. Τὸ ἐ ρ υ θ ρ α ί ν ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἐρυθριάω-ῶ (= ἐρυθραίνομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἠρυθρίασα* (πολλάκις· καὶ ἀν-), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ῥ υ θ-, ruber λατ. (ἐρυθρός), rubeo (ἐρυθρός εἰμί), σανσ. rud-iram (αἷμα), λατ. rūfus (πυρρός),russus (κοιν. ῥοῦσσος,κόκκινος, 'Ελλ. ῥούσιος=rusjus) μετὰ τοῦ προθέμ. ε ἐρυθ-, ἐρυθ-αίνω (ποιητ. καὶ μτγ.), ἐρύθ-η-μα (καὶ 'Αττικ.), ἐρυθ-ρός, ἐρυθραίνομαι, ἐρυθριῶ, ἔρευθος (κοκκινάδα τοῦ προσώπου, ὡς γλυκὺς γλεῦκος), ἐρεύθω (ποιητ.). Τὸ ἐ ρ υ θ ρ ι ῶ κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει.

ἐρύκω (ἀναχαιτίζω, ἀπομακρύνω). Ποιητικὸν καὶ 'Ιωνικόν, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Ξενοφῶντι ὁ ἐνεστὼς *ἐρύκειν* (σπαν. Ξενοφ. 'Αναβ. Γ', α', 25) καὶ *ἀπερύκω* (σπαν. Ξενοφ. 'Απομ. Β', θ', 2. Οἰκον. ε', 6) καὶ ὁ ἀόρ. *ἀπήρυξα* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Ε', η', 25).

ΣΗΜ. "Ορα ε ἰ ρ γ ν ύ ω. Τὸ ἐ ρ ύ κ ω κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ.

ἔρχομαι. Τοῦ ἐνεστῶτος μόνον ἡ ὁριστικὴ εὑρίσκεται ἁπλῆ (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, εἰς-, ἐξ-, προ-, ἐπ-, προς-, παρ-, συν-, ὑπ-, περι-, ὑπεξ-, διεξ-, συνεις-), αἱ δὲ ἄλλαι ἐγκλίσεις ἀπαντῶσι πάντοτε σύνθετοι, ὑποτ. *προςέρχωνται* (σπαν. 'Ισοκρ. 'Αποσπ. παρ' 'Αντων. Μελισ. σ. 53. Μαξιμ. σ. 578), εὐκτ. *ἐξέρχοιτο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', α', 1.,ὅ ὁ Cobet γράφει «*ἐξέρχεται*»), ἀπαρ. *ὑπέρχεσθαι* (σπαν. Δημ. 23, 8), μετοχ. *περιερχόμενοι* (σπαν. Λυσί. 16, 19., ὅ ὑπὸ Δοβραίου καὶ Cobet γράφεται *ἀμπεχόμενοι*) καὶ *ὑπερχόμενος* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 53, ε'.), *παρερχόμενος* (Ξενοφ. 'Αναβ. Β', δ', 25.,ὃ ὁ Cobet γράφει *παριών*), ἀναπληροῦνται δὲ συνήθως διὰ τῶν ἐγκλίσεων τοῦ *εἶμι*, ὁ παρατ. [ἠρχόμην εἶναι μεταγενέστερος, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς ἁπλοῦς μὲν εἶναι πάντοτε παρατατ. τοῦ ἄρχομαι, τοῦ δὲ ἔρχομαι σύνθετος] *ὑπηρχόμεθα* (Θουκ. Γ', 12 κατὰ διόρθ. ἀντὶ τοῦ ὑπεδεχόμεθα), *προςήρχοντο* (σπαν. Θουκ. Δ', 121) καὶ *προήρχοντο* (Ξενοφ.'Ανάβ. Α', η', 17) (1), ἀναπληροῦται δὲ διὰ τοῦ *ᾔειν* καὶ *ᾖα*, ὁ μέλλ.

(1) 'Ο Cobet γράφει «*ἤρχοντο*» τοῦ ἄρχομαι.

ἅπαξ *ἐλεύσεσθαι* (²) (Λυσί. κατὰ Σιτοπωλ. 11), πάντοτε δὲ *εἶμι*, ἀόρ. *ἦλθον* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐξ-, ἀπ-, κατ-, δι-, εἰς-, διεξ-, ἀντιδιεξ-, ἐπεξ-, συνεξ-, ἐπεις-, κτλ.), παρακ. *ἐλήλυθα* (πλειστάκ. καὶ δι-, εἰς-, ἐξ-, ἐπ-, ἀπ-, προ-, κατ-, παρ-, συν-, προς-, ὑπ-, ἐπεξ-, ἐπαν-, προεις-, προδι-, διεξ-), ὑπερσ. *ἐληλύθειν* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', ε', 22. Δημ. 23, 142 καὶ κατ-, ἀπ-, προς-, παρ-, εἰς-, ἐξ-, προ-, δι-, διεξ-, ἐπαν-) καὶ (συν-, ἐπαν-, περι-)*εληλυθὼς ἦν*, εὐκτ. *προεληλυθοίης* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', δ', 17) καὶ *παρεληλυθὼς εἴην* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', έ, 52).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐρ-, ἐλ-, [ἔρ-σκομαι]=ἔρχομαι (ὡς βλη-χῶμαι = λατ. balâre, γλίχομαι [= γλίτ-σκομαι] καὶ ἡ βοιωτ. κατάληξ. ιχος = ισκος, ὡς Ἰσμήνιχος, Σίμιχος, ὅσσιχος παρὰ Θεοκρ. Δ', 20), [ἐλ-υθ-] ἦλθον (ποιητ. δὲ ἤλυθον), ἐξήλυσις (Ἡροδ Γ', 177), ἔπ-ηλυς, νέ-ηλ-υς, προς-ήλυτος (μτγ.), μετελευστέον (μεταγεν.). Τὸ ἔρχομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ἄλλως ὁ Ι. Οἰκονομίδης (Φιλολ. Ὑποτυπ. σ. 321) ἐτυμολογεῖ. Ὡς οὐσιαστ. τῆς πράξεως τοῦ ἔρχομαι εἶναι πάντοτε τὸ ὁδὸς ἁπλοῦν καὶ σύνθετον, τὸ δὲ ἔλευσις οὐδέποτ' ἐλέχθη, ὅπου δ' ὑπάρχει, γραπτέον ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἔλασις· διότι πολλάκις τὸ ΕΥ καὶ Α ἐν τῇ παλαιογραφίᾳ συγχέονται. πρβλ. ἤλευσαν παρὰ τῷ Ψελλῷ ἀντὶ ἤλασαν. Τοῦ δὲ ἔρχομαι ὡς μεταβατικὸν εἶναι τὸ ἄγω, ὡς αὐτός τε ἔρχομαι καὶ ἄλλους ἄγω, κατέρχομαι ἐγώ, κατάγω δέ τινα, κτλ.

ἐρωτάω-ῶ (πλειστ. καὶ δι-, ἀν-, ἐπ-, ὑπ-, ἀντ-, ἐπαν-), παρατ. *ἠρώτων* (πλειςτ. καὶ δι-, ἀν-, ἐπ-, προς-,ἐπαν-), μέλλ. *ἐρωτήσω* (πολλάκ. καὶ δι-, ἐπ-) καὶ συνηθέστ. *ἐρήσομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, ἐπ-), ἀόρ. *ἠρώτησα* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, δι-, ἐπ-, ἐπαν-) καὶ συνηθέστερ. *ἠρόμην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, ἐπ-, ἀντ-, ἐπ-, προς-, δι-, ἐπαν-), παρακ. *ἠρώτηκα* (ἐνίοτε· καὶ δι-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἐρωτῶμαι* (πολλάκ. καὶ ἐπ-, ἀν-, δι-, προς-, ἐπαν-), παρατ. μόνον τῆς εὐκτ. τὸ *ἐρωτῷτο* (Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 3. Ἑλλ. Β', β', 17), ἀόρ. παθ. *ἠρωτήθην* (πολλάκ. καὶ ἐπ-), παρακ. *ἠρωτήσθω* καὶ *ἠρωτημένα* μόνον (σπαν. Πλ. Νόμ. 662, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἀνερωτητέον* (Πλάτ. Φίληβ. 63, γ'.). Λέγεται καὶ *ἐρώτησιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 8, 58).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fερ-, ἐξ ἧς ἐρέω, εἰρέω, εἴρω (λέγω, ἐρωτῶ), ὁ μέλ. ἐρῶ, εἴρων· ὅρα λέγω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἐσθίω (τρώγω) (πλειστάκ. καὶ ὑπερ-, κατ-, ἀπ-), παρατ. *ἤσθιον* (ἐνίοτε· καὶ κατ-), μέλλ. *ἔδομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 373, γ'. Πρωταγ. 334, γ'.) καὶ ἀόρ. *ἔφαγον* (1) (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐν-, ἀπ-, κατ-), παρακ. *ἐδήδοκα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀν. Δ', η', 20), *κατεδήδοκα* (πολλ.), [ὑπερσ. ποιητ. καὶ μεταγενέστερος]. Παθ. παρακ. *κατεδηδεσμένος* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ. 110, ε'), πάντα δὲ τἆλλα τοῦ παθητ. εἶναι μεταγενέστερα· Ῥημ. ἐπίθ. *ἐδεστός* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 72, ε'), *ἐδεστέον* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 47, β'. Πρωταγ. 314, α'.), *θριπήδεστος* (Ὑπερείδ. Ἀποσπ. παρ' Ἀποκρατ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐδ-, λατ. ed-o (τρώγω), ês-us (βρῶσις), es-ca (ἔδεσμα), êsurio (λιμώττω), σανσ. ad-mi (τρώγω), bhag'-âmi (μερίζω, λαμβάνω τὸ μέρος), φαγ-όνες (ὀδόντες. Ἡσύχ.), ἔσ-θω [= ἔδ-θω], ἐσ-θ-ίω (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ἔδεσμα, ἐδωδή, ἐδώδιμος. Κατ' ἀνάγνωσιν Ἀθηναίου (Γ', § 93) λέγεται ὅτι καὶ ὁ Ξενοφῶν μετεχειρίσατο τὸ ποιητικὸν ἔσθω (ἐν Ξενοφ. Ἱέρ. α', 23., ἔνθα νῦν γράφεται «ἐσθίοντες» καὶ οὐχὶ «ἔσθοντες»). Ὅρα καὶ Πολυδ. Ϛ', 38 — 40. Τὸ δὲ ἐμφαγεῖν = ἁρπακτικὰ λαβεῖν τροφήν τινα. ἐσπευσμένως ἐμφορηθῆναι, ὅπερ γίνεται ἐν φόβῳ καὶ ταραχῇ πολεμίων ἐπερχομένων. «Τοῖς μὲν ἄλλοις εἶπεν ἐμφαγοῦσιν ὅ,τι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίστην, αὐτὸς δ' ὑφηγεῖτο ἀνάριστος» (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ε', 8. ὅρα καὶ Ἀνάβ. Δ', β', 1. ε', 8. Παιδ. Ζ', α', 1. κτλ.), τὸ δ' ἐμπιεῖν λέγεται ἐν συμποσίοις περὶ ἐκείνου, ὅςτις πίνων εὐωχεῖται· «πολλὰ καταφαγών, πόλλ' ἐμπιών» (Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. Ϛ', 236, α'.), διὰ τοῦτο ὁ Cobet ἀντὶ τοῦ ἐμπιεῖν καὶ φαγεῖν (Ξεν. Παιδ. Ζ', α', 1) γράφει «ἐμφαγεῖν καὶ πιεῖν» (Var. Lect. 65).

ἑστιάω-ῶ (φιλεύω, ξενίζω) (πολλάκ. καὶ ἀνταφ-), παρατ. *εἱστίων* (ἐνίοτε), [ὁ μέλλ. εἶναι ποιητ. καὶ μεταγεν.], ἀόρ. *εἱστίᾱσα* (ἐνίοτε), παρακ. *εἱστίᾱκα* (σπαν. Πλάτ Γοργ. 518, ε'. Δημ. 21, 156), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. *ἑστιῶμαι* (πολλάκ. καὶ συν-), σπανίως δὲ παθητ. (Πλάτ. Πολ. 458, α'.), παρατ. μέσ. *εἱστιώμην* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. *ἑστιάσομαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 178, δ'. Πολ. 345, γ'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἑστιαθεῖσα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 247, ε'.) καὶ *συνειστιάθη* (σπαν. Δημ. 19, 190), σπανίως δὲ ὡς παθ. *ἑστιαθεὶς* (Πλάτ. Ἵππαρχ. 231, β'.), παρακ. μέσ. *εἱστίᾱμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 354, β'.) καὶ παθ. *εἱστιάσθω* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 354. α'.), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fασ = us (= καίειν, λατ. ur-o), ἑστία, λατ. vesta (ἑστία), εἱστίων [= ἐFεστίων]. ὅρα αὑαίνω. Ὁ μέσ. μέλ. ὡς παθ. (Ἀριστείδ. ιγ', 124) καὶ ὁ ἑστιαθήσομαι (Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 977) εἶναι μεταγεν. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ καὶ τῷ συγχρόνῳ Εὐριπίδῃ.

ἐτάζω (ἐξετάζω). Ἅπαξ ἀπαντᾷ (Πλάτ. Κρατύλ. 410, δ'.) καὶ μτγ.

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζης ὅρα ἐξ-ετάζω. Τὸ ἐτάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἑταιρέω-ῶ (βίον ἑταιρικὸν μετέρχομαι, μισθὸν λαμβάνω ἐπὶ τῷ σώματι) (ἐνίοτε· Αἰσχίν. 1, 13. 163. 164. Δημ. 45, 79), παρατ. ἐλλείπει, μέλ. *ἑταιρήσω* σπανίως (Λυσί. 3, 24), ἀόρ. *ἡταίρησα* (ἐνίοτε. Αἰσχίν. 1, 19. 21: 165. Ἀνδοκίδ. 1, 100), παρακ. *ἡταίρηκα* (πολλάκις), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fετ-, ἔτ-ης (ἑταῖρος, συνήθης, φίλος), ἑταῖρος, ἑταίρα (πόρνη, φιλινάδα), ἑταιρέω-ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀνδοκίδῃ), ἑταιρίζω (ὅρα εἰμί), παράγ. ῥημ. ἑταίρησις (Ἀττικ.), ἑταίρισις (μτγ.), ἑταιριστής (μτγ.), ἑταιρισμός (μτγ.). Ὅρα Ἀθήν. ΙΓ', σ. 586. Πολυδ. Ϛ', 188. Ζ', 201. ἑταιρεία (ἰων. ἑταιρηΐη), ὅθεν ὀφείλει νὰ

(1) Ὁ Cobet γράφει «*τρέψεσθαι*».

(1) Περίεργος εἶναι παρατήρησίς τις τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Πλάτωνος λέγοντος τάδε περὶ τῆς προστακτικῆς *φάγε*· «*Ἀττικοὶ καὶ τὸ ἰδὲ ὀξύνουσι καὶ τὸ λαβὲ καὶ τὸ φαγὲ ὁμοίως τῷ ἐλθέ, εὑρέ, εἰπέ*» (Σχολ. Πλάτων. Πολιτ. 514, α'.). «*Λέγουσί τινες ὅτι καὶ τὸ φάγε καὶ πίε οἱ Ἀττικοὶ φαγὲ καὶ πιὲ λέγουσιν ὀξυτόνως, ὅπερ οὐκ ἐπεκράτησεν*» (Χοιροβ. εἰς Θεοδόσ. παρὰ Βεκκ. Ἀνεκδ. σ. 1428).

γράφηται διὰ τοῦ ΕΙ, ὅπερ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἑ τ α ι ρ ε ῖ ο ς, πρβλ. ἀ ν δ ρ ε ί α.

ἑταιρίζω (συντροφεύω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ *προςεταιρίζομαί τινι* (= προστίθεμαί τινι φίλος. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. σ. 369, ϐ'.) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *προσεταιριστὸς* (Θουκ. Η', 100). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ἑταιρίζομαί τινα* (ὅρ. Ἰλ. Ν, 456) λέγεται *εἰς ἑταιρείαν καθίστημι* (Πλάτ. Ἐπισ. 328, ε'.), τὸ δ' *ἑταιρείας ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 3, 54) ὡς καὶ τὸ *ἑταιρείας συνάγω* (Ἰσοκρ. 4, 79. Πλάτ. Πολ. 365, δ'.)=κομματικὰς συντροφίας, συνωμοσίας κατασκευάζω.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ· ὅρα ἑ τ α ι ρ έ ω-ῶ. Οἱ δὲ κωμικοὶ ἑ τ α ι ρ ι ζ ό μ ε ν ο ν ὀνομάζουσι τὸν περὶ τὰς ἑταίρας ἔχοντα καὶ ἑταιριστὴν τὸν ἑταίραις συμβιοῦντα (Πολυδ. Ϛ', 188).

ἑτεροδοξέω-ῶ (δοξάζω ψευδῆ). Μόνον τὸ ἀπαρεμφ. *ἑτεροδοξεῖν* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 190, ε'.).

ΣΗΜ. Πρβλ. ἀ λ λ ο δ ο ξ ῶ, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἑτερόδοξος (μτγ. = ψευδῆ δοξασίαν ἔχων, παρ' ἐκκλ. δὲ = ὁ μὴ ὀρθόδοξος), ἑτεροδοξία (Πλάτ. Θεαίτ. 193, δ'.), ἑ τ ε ρ ο δ ο ξ ῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἑτοιμάζω (κάμνω ἕτοιμον) (ἐνίοτε), παρατ. *ἡτοίμαζον* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 88. Ζ', 18), μέλ. *ἑτοιμάσω* (σπαν. Θουκ. Δ', 46), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Μέσ. *ἑτοιμάζομαί* (τι· σπαν. Θουκ. Ϛ', 17) καὶ παθ. σπανίως (Ἀνδοκίδ. 2, 16), παρατ. μέσ. *ἡτοιμαζόμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 77. Ζ', 31), μέλ. ἐλλείπει, ἀόρ. μέσ. *ἡτοιμασάμην* (ἐνίοτε), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἡτοίμασμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. παθ. *ἡτοίμαστο* (σπαν. Δημ. 23, 14). Τὸ δὲ μέσον αὐτοπαθ. λέγεται *παρασκευάζω ἐμαυτὸν ἕτοιμον* (Ξεν. Ἀπομ. Δ', ε', 12).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ε ἰ μ ὶ καὶ ἐ ξ ε τ ά ζ ω. Τὸ ἑ τ ο ι μ ά ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ῥημ. παράγ. ἑτοιμασία (μτγ.). Γίνεται ἐκ τοῦ ἕ τ ο ι μ ο ς. Τὸ μὲν ἑ τ ο ί μ ω ς ἔ χ ω καὶ ἕ τ ο ι μ ό ς εἰ μ ι οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσι, τὸ δ' ἔ χ ω τ ι ἕ τ ο ι μ ο ν =ἔχω τι παρεσκευασμένον, οὗ τινος δύναταί τις νὰ ποιήσηται χρῆσιν παρευθύς· ὅθεν διορθωτέον τὸ « τ ὰ τ έ κ ν α κ α ὶ τ ὰ ς γ υ ν α ῖ κ α ς ὁ Π ο λ υ κ ρ ά τ η ς . . . ε ἶ χ ε ἑ τ ο ί μ ο υ ς . . . ὑ π ο π ρ ῆ σ α ι α ὐ τ ο ῖ σ ι ν ε ω σ ο ί κ ο ι σ ι » (Ἡροδ. Γ', 45) εἰς τὸ τὸ ε ἶ χ ε ἑ τ ο ί μ ω ς (ὅρα Cobet Var. Lect. 157).

εὐαγγελίζομαι (δίδω καλὰς ἀγγελίας), ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ σπανίως (Δημ. 18, 323. Λυκοῦργ. 18), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα καὶ ποιητικά.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εὐάγγελος (ποιητ.), εὐαγγέλιον, -α, εὐαγγελίζομαι καὶ τὰ μεταγεν. εὐαγγελισμός, εὐαγγελιστής, -τρια. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ἱππ. 643), παρὰ μτγ. καὶ ε ὐ α γ γ ε λ ί ζ ω (Ἀποκάλυψ. ι', 7. ιδ', 6).

εὐδαιμονέω-ῶ (εἰμὶ εὐδαίμων) (πλειστάκ. καὶ συν-), παρατ. *ηὐδαιμόνουν* (σπαν. Ἀνδοκ. 1, 180., ἔνθα γράφεται «εὐδαιμόνουν») καὶ εὐκτ. (Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', ϐ', 34), μέλλ. *εὐδαιμονήσω* (πολλάκ.), ἀόρ. *ηὐδαιμόνησα* (πολλάκ. καὶ ἐν-), [τὰ δὲ λοιπὰ μεταγ. Ἀριστοτ. Μετεωρ. Η', Ϛ', 8]. Λέγεται καὶ *εὐδαίμων εἰμὶ* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ. 502. 952).

εὐδαιμονίζω (νομίζω τινὰ εὐδαίμονα) (πολλάκ.), παρατ. *ηὐδαιμόνιζον* (σπαν. Ἰσοκρ. 8, 83., ἔνθα γραφεται «*εὐδαιμόνιζον*», καὶ Δημ. 34, 10), μελ. *εὐδαιμονιῶ* (σπαν. Δημ. 21, 109), ἀόρ. *ηὐδαιμόνισα* (ἐνίοτε., γράφεται δὲ «*εὐδαιμόνισα*»), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Παθ. μόνον *εὐδαιμονίζομαι* (ἐνίοτε). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ κατ' ἀνάλυσιν ἐκφέρεται *εὐδαιμονίζω ἐμαυτόν* (Δημ. 18, 260. 21, 109. κτλ.).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Οἰδ. Κ. 142), ῥημ. παράγ. εὐδαιμόνισμα.

εὐδιάζομαι (εὔδιός εἰμι, εὐδίαν ἔχω). Μόνον ἡ μετοχὴ *εὐδιαζόμενος* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 369, ϐ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα δ η λ ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ ψ. Πλάτωνι.

εὐδοκέω-ῶ (εὐαρεστοῦμαι, στέργω). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον *συνευδοκῶν* (σπαν. Δημάδ. 17) (1).

ΣΗΜ. Τὸ ε ὐ δ ο κ ῶ εἶναι σύνηθες παρὰ Πολυβίῳ, τὸ δὲ σ υ ν ε υ δ ο κ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημάδῃ.

εὐδοκιμέω-ῶ (εἰμὶ εὐδόκιμος, καλὴν ὑπόληψιν ἔχω) (πλειστάκ· καὶ ὑπερ-, ἐν-), παρατ. *ηὐδοκίμουν* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', α', 2. Πλάτ. Γοργ. 515, ε'. Λυκοῦργ. 107. Αἰσχίν. 2, 108. ἐν τοῖς δύο τελευτ. γράφεται «*εὐδοκίμουν*»), μέλ. *εὐδοκιμήσω* (πλειστ.), ἀόρ. *ηὐδοκίμησα* (πλειστάκ., εἰς πολλοῖς δὲ φέρονται καὶ γραφαὶ ἀναύξητοι *εὐδοκίμησα*), παρακ. *ηὐδοκίμηκα* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 108, ϐ'., ἔνθα γράφεται «*εὐδοκίμηκα*», καὶ ψ. Δημ. Προοίμ. ΜΕ'. σ. 1452. πρβλ. καὶ Ἀλκιδάμ. 1, 8), ὑπερσ. ἐλλείπει ὡς καὶ ἡ παθ. φωνὴ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις (ἥτις εἶναι μεταγενεστέρα). Λέγεται καὶ *εὐδόκιμός εἰμι ἢ γίγνομαι* (Πλάτ. Νόμ. 631, ϐ'. Λάχ. 183, γ'. κτλ.), ὡς μεταϐ. δὲ τὸ *εὐδόκιμον ποιῶ τινα* (Πλάτ. Νόμ. 950, ε'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εὐδόκιμος, εὐδοκιμῶ, εὐδοκίμησις. Τὸ ε ὐ δ ο κ ι μ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

εὐδοξέω-ῶ (εὐδοκιμῶ, εἰμὶ εὔδοξος), παρατ. *ηὐδόξουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α', 31., ὅπερ ἐγράφετο « *εὐδόξουν* », ἀλλ' ὁ Cobet διώρθωσε), μέλλ. *εὐδοξήσω* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 66), ἀόρ. *ηὐδόξησα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 172., ἔνθα γράφεται «*εὐδόξησα*»), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται καὶ *εὔδοξός εἰμι*.

ΣΗΜ. Τὸ ε ὐ δ ο ξ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ· ὅρα δ ο κ ῶ.

εὕδω (κοιμῶμαι). Ἐνίοτε εὕρηται ἁπλοῦν παρὰ Πλάτωνι (ἑξάκις) καὶ παρὰ Ξενοφῶντι (ἅπαξ· Κυνηγ. ε', 11), συνηθέστερον ὅμως εἶναι τὸ σύνθετ. *καθεύδω* (καὶ συγκαθ-),

(1) Τὸ δὲ «*τῷ δήμῳ εὐδοκοῦντα*» (ψ. Δημ. 12, 14) ὁ Cobet διορθοῖ «*τῷ δήμῳ συνδοκοῦντα*» (Mnemos. 1876 σ. 15).

παρατ. *ηὗδον* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 203, ϐ'.), συνήθως δὲ *ἐκάθευδον* (πολλάκ. καὶ ἐξ-), σπανιώτερ. δὲ *καθηῦδον* (Πλάτ. Συμπ. 217, δ'. 219, δ'. 220, δ'.), μέλλ. *καθευδήσω* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα, ῥημ. ἐπ. *καθευδητέον* (Πλάτ. Φαῖδρ. 259, δ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζα σευδ-, (seud-), λατ. sūdum = (θαλασσία) γαλήνη, πρβλ. εὔδ-άνεμος, εὕδω, καθεύδω· ὅρα Fick. Ἐτυμ. τ. Β', σ. 259. Τὸ εὕδω καὶ καθεύδω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Χρόνοι μεταγεν. εἶναι ἀόρ. καθευδῆσαι (Ἱπποκρ. Ζ,198), καθευδήσῃ (ψ. Λουκιαν. Ὄν. 6), παρακ. καθευδηκέναι (Ἀλεξανδ. Ἐπιφάν. 1, σ. 418) «Τὸ καθέζομαι καὶ καθεύδω καὶ καμμύω, ἐπειδὴ τῶν ἁπλῶν τὴν φύσιν ἐφύλαξαν (οὐδὲν πλέον σημαίνει ἡ πρόθεσις, ὥσπερ τὸ ἀντίβιος καὶ ἐναντίβιος) καὶ τούτου χάριν ἔξωθεν ηὔξησεν, ἐκάμμυον, ἐκάθευδον» (Ἀνέκδ. Cramer IV, 181, 23).

εὐεργετέω-ῶ (πλειστ. καὶ ἀντ-), παρατ. *εὐεργέτουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *εὐεργετήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *εὐεργέτησα* (ἐνίοτε) καὶ (σπαν.) *εὐηργέτησα*, παρακ. *εὐεργέτηκα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 615, ϐ'. Ἰσαῖ. 4, 31) καὶ *εὐηργέτηκα* (σπαν. Δημ. 20, 33. Λυκοῦργ. 140), ὑπερσ. *εὐεργετήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. ϐ', 29). Παθ. *εὐεργετοῦμαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *εὐεργετήθην* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 520, γ'.), παρακ. *εὐεργέτημαι* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 43, α'. Ξεν. Ἀπ. Β', ϐ'. 3. Ἰσαῖ. 7, 4), ὑπερσ. *εὐηργέτητο* (σπαν. Δημ. 20, 41) καὶ *εὐηργέτηντο* (σπαν. Δημ. 20, 71), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *εὐεργετητέον* (Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 28). Λέγεται καὶ *εὐεργέτης εἰμί* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', α', 4), ὡς παθ. δὲ *εὐεργεσία ἐστί* ἢ *εὐεργέτημα* (Ξεν. Ἑλλ. Α', α', 26. Παιδ. Η', ϐ', 2).

ΣΗΜ. Εὐεργέτης, εὐεργεσία, εὐεργετῶ, εὐεργέτημα. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, τὸ δὲ εὐεργετῶ διφορεῖται κατὰ τὴν αὔξησιν, ὡς φαίνεται καὶ ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγρ. «εὐεργέτηκα (C. I. A. Τόμ. Β'. 271, 4. 283, 10).

εὐηθίζομαι (εὐήθως ἔχω, εὐήθης εἰμί). Μόνον τὸ *εὐηθίζεσθε* ἀπαντᾷ ἅπαξ (Πλάτ. Πολ. 336, γ'), τὸ δὲ ῥῆμα εἶναι ἀποθετικόν. Λέγεται καὶ *εὐήθης εἰμὶ* καὶ *εὐήθως ἔχω* (Πλάτ. Φαίδ. 100, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

εὐημερέω-ῶ (εὐτυχῶ, εὐημερίαν ἔχω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *εὐημερήσας* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 63) καὶ παρακ. *κατευημερηκὼς* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 89).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

εὐθαρσέω-ῶ (εἰμὶ εὐθαρσής). Μόνον τὸ *εὐθαρσεῖν* (σπαν. Ἀνδοκίδ. 2, 16). Λέγεται καὶ *εὐθαρσής εἰμι* (Ξεν. Ἀγ. ια', 10).

ΣΗΜ. Τὸ εὐθαρσῶ (πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ) ἐκ τοῦ εὐθαρσής· ὅρα θαρρῶ καὶ θαρσῶ.

εὐθενέω-ῶ (οὐδ. εὐτυχῶ) (σπαν. Δημ. 8, 20. 18, 286) καὶ *εὐθενοῦμαι* (σπαν. Δημ. 19, 231).

ΣΗΜ. Τὸ εὐθενῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 895. 908). ὅρα εὐθηνῶ.

εὐθημονοῦμαι (διατίθεμαί τι καλῶς, εὖ τίθεμαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον), ἀποθ. μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *εὐθημονεῖσθαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 758, ϐ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εὐθήμων («δμῳαὶ γυναῖκες δωμάτων εὐθήμονες» παρ' Αἰσχύλ. Χοηφ. 84) εὐθημονοῦμαι, εὐθημοσύνη (Ξενοφ. Παιδ. Η', ε', 7), τοῦτο δὲ παρὰ τὸ εὖ καὶ θε- (τίθημι). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

εὐθηνέω-ῶ (οὐδ. εὐτυχῶ). Μόνον ἡ μετοχὴ *εὐθηνοῦσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. ϐ', 6., ὃ ἴσως γραπτέον «εὐθενοῦσα», διότι κατ' Αἴλιον Διονύσιον «*εὐθενεῖν ἐν τῷ Ε λεκτέον, οὐχὶ εὐθηνεῖν*» (παρὰ Φωτίῳ).

ΣΗΜ. Τὸ εὐ-θην-έω (εὐτυχῶ, ἀκμάζω) καὶ εὐ-θεν-έω γίνονται ἐκ τῆς ῥίζ. τοῦ τίθημι (ὅπερ ὅρα), σανσ. dha-na-m (πλοῦτος), dhan-in (πλούσιος), θής θῆσσα (ἐργάτης). κατ' ἄλλους δὲ ἐκ ῥίζ. θα- (ὅρα θηλάζω), εὐθηνία (ὅρα Πολυδ. Α', 240. Ε', 158) εὐθένεια, εὐθηνός, εὐθενής. Τὸ εὐθηνέω-ῶ εὕρηται καὶ παρ' Ἡροδότῳ (Β', 91. 124. Α', 66), ἀλλὰ διορθοῦται ὑπὸ Cobet εἰς εὐθενεῖν, τὸ δὲ εὐθηνῶ μτγ. καὶ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, ἂν ᾖ γνήσιον τὸ χωρίον.

εὐθυμέομαι-οῦμαι (εὐθυμῶ), ἀποθ. (ἐνίοτε), παρατ. *ηὐθυμούμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', γ', 19) καὶ *εὐθυμούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 36., ὅπερ ἴσως γραπτέον διὰ τοῦ ηυ), μέλλ. *εὐθυμήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', α', 19), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *εὐθυμητέον* (Ξενοφ. Ἀπολ. 27). Ὡς μεταβατ. δὲ εἶναι κατὰ περίφρασιν *εὐθυμίας παρέχω τινί* (Ξεν. Παιδ. Α', γ', 12) καὶ ὡς μέσ. *εὐθυμίας ἐμπίμπλαμαι* (Ξεν. Παιδ Δ', ε', 7).

ΣΗΜ. Εὔθυμος, εὐθυμία, εὐθυμοῦμαι (παρὰ δὲ ποιητ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 959 καὶ μτγ. καὶ ἐνεργ. εὐθυμῶ). Ὅρα θύω. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

εὐθύνω (ἰθύνω, ἰσιάζω, διευθύνω, εἰς λογοδοσίαν φέρω, κτλ) (πολλάκ. καὶ ἐξ-, ἀπ-, ἐπ-, κατ-). παρατ. *ηὔθυνε* (σπαν. Πλάτ. Μίν. 320, δ'., ὅπερ γράφεται «*εὔθυνε*» πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 411. 860), μέλλ. *εὐθυνῶν* (σπαν. Ἰσοκρ. 1, 32), ἀόρ. *εὐθῦναι* (Πλάτ. Πρωταγ. σ. 326, ε'.). Παθ. *κατευθυνόμενος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 44, ϐ'.), ἀόρ. παθ. *ηὐθύνθην* (=ἐδικάσθην. σπαν. Θουκ. Α', 95) καὶ ὑπερσ. παθ. *κατηύθυντο* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 118, γ'., ὅπερ γράφεται «*κατεύθυντο*»), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται καὶ *εὐθύνας ὀφλισκάνω* (Λυσί. 10, 27. Αἰσχίν. 3, 10. κτλ.), *εὐθύνας ὑπέχω* (Λυσί. 30, 3 κτλ.), *ἀπαιτῶ εὐθύνας* (Δημ. 18, 246. κτλ), *δίδωμι εὐθύνας* (Δημ. 19, 2. κτλ.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εὐθύς (ἰων. ἰθὺς ἐκ ῥίζ. ἰ (εἶμι), ἰ-θύ-ω, ἰ-θ-ύ-νω), εὐθύνω (πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ), εὐθυντής, εὐθυντός (μτγ.), εὐθυντέον (μτγ.), εὔθυνσις (μτγ.).

εὐκρινέω-ῶ (διακρίνω ἀκριβῶς). Μόνον τὸ ἀπαρ. *εὐκρινεῖν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ϐ', 6). Μέσ. ἀόρ. *διηυκρινησάμην* (τι. Πλάτ. Παρμεν. 135, ϐ'. Δημ. 27.15., ὃ γράφεται «*διευκρινησάμην*»), παρακ. *διηυκρινημένος* (σπαν. (Ξενοφ. Οἰκ. η', 6. 9., ὃ γράφεται «*διευκρινημένος*»). Λέγεται καὶ *εὐκρινῶς*

ἔχω (=εἰμὶ εὐκρινής, σαφής. Πλάτ. Σοφ. 242, γ'.).

ΣΗΜ. Εὐκρινής, εὐκρίνεια, εὐκρινῶ. Ὅρα κ ρ ί ν ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

εὐλαβοῦμαι (ἀποθ. φοβοῦμαι, φυλάττομαι) (πλειστ. καὶ δι-, ἐξ-), παρατ. *εὐλαβούμην* (1) (σπαν. Πλάτ. Πρωτ.315, β'. Αἰσχίν. 1, 25) καὶ *ηὐλαβούμην* (σπαν. Δημ. 29, 1), μέλ. *εὐλαβήσομαι* (πολλάκ.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *εὐλαβήθην* (1) (πλειστάκ. καὶ δι-, προ-) καὶ σπαν *ηὐλαβήθην* (Δημ. 28, 4), παρακ. *διευλάβημαι* (σπαν. Πλατ. Φαιδ. 81, ε'. ἴσως γραπτέον *διηυλάβημαι*»),ὑπερσ. ἐλλείπει Ῥημ ἐπ. *εὐλαβητέον* (πολλάκ.) καὶ *διευλαβητέον* (σπαν. Πλατ. Πολ. 536, β'). Λέγεται καὶ *εὐλάβειαν ἔχω* (Πλάτ. Πρωταγ. 321, α'.), *εὐλαβής εἰμι* (πολλάκ.) καὶ *εὐλαβῶς διάκειμαι πρός τι*.

ΣΗΜ· Παρὰ τὸ εὐλαβὴς (εὖ καὶ λαμβάνω) εὐλαβοῦμαι. «Ε ὐ λ α β ε ῖ σ θ α ι ἀ ν τ ὶ τ ο ῦ φ υ λ ά τ τ ε σ θ α ι Ἀ τ τ ι κ ο ί, ἀ ν τ ὶ τ ο ῦ φ ο β ε ῖ σ θ α ι Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις). Τὸ ε ὐ λ α β ο ῦ μ α ι πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

εὐλάζω (ἀροτριῶ). Μόνον τὸ ἀπαρ. τοῦ δωρικ. μέλλ. *εὐλαξεῖν* (σπαν. Θουκ. Ε', 16., ὅπερ κακῶς γράφεται εὐλάξειν ὡς δωρ. μέλλ. Cobet N. Lect. 325).

ΣΗΜ. Σημαίνει αὐλακίζω (κοιν.) παρὰ τὸ εὐλάκα = αὖλαξ, δωρ. ὦλαξ καὶ ποιητ. ἄλοξ (ὅρα ἕ λ κ ω). Πρῶτον εὕρηται παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ ῥῆμα.

εὐλογέω-ῶ (ἐγκωμιάζω) (ἐνίοτε), παρατ. *εὐλόγουν* (σπαν.Ἰσοκρ.12,206. ἴσως γραπτέον«*ηὐλόγουν*»),[μέλλ., παρακ. καὶ ὑπερσ. ποιητ. καὶ μτγ], ἀόρ. *εὐλόγησα* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 144. ἴσως γραπτέον«*ηὐλόγησα*»).Παθ.*εὐλογοῦμαι* (σπαν Ἰσοκρ. 9, 6. 77) καὶ μέλ. μέσ. ὡς παθ. *εὐλογήσονται* (ἅπαξ. Ἰσοκρ. 9, 5), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Εὖ λέγω εὐλογῶ, εὐλογία. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Ὡς ἐνεργ. εἶναι καὶ τὸ ε ὖ λ έ γ ω τινά, ὡς παθητ. δὲ τὸ ε ὖ ἀ κ ο ύ ω ὑπό τινος.

εὐμενίζομαι (ποιῶ τινα εὐμενῆ ἐμαυτῷ). Ἀποθ. Μόνον ὁ παρατ. *ηὐμενίζετο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 22). Ἀντ' αὐτοῦ καὶ *εὐμενῆ παρέχω τινά* (Θουκ. Β', 74) καὶ παθ. *εὐμενῶς διατίθεμαι* (Ἰσοκρ. 4, 28.43).

ΣΗΜ. Ὅρα δ υ ς μ ε ν α ί ν ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

εὐμοιρατέω-ῶ (εὐμοιρῶ, καλὴν μοῖραν ἔχω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτατα (ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 99, α'. *εἰκόνα σοφίας τοῖς εὐμοιρατοῦσι* », ὅπερ ἴσως γραπτέον «*τοῖς εὐμοίροις οὖσι*»).

εὐνάζω (κοιμίζω, πλαγιάζω). Ποιητ. καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ ἀπαρ. τοῦ μέλλ. *εὐνάσειν* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. θ', 3). Μέσ. *εὐνάζομαι* (μόνον τὸ ἀπαρέμφ. σπαν. Ξενοφ Κυνηγ. ιβ', 2) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *εὐνασθεὶς* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. θ', 4). Λέγεται δὲ καὶ *εὐνὰς ποιοῦμαι* (Πλάτ. Πολ. 415, ε'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εὐνὴ εὐνάω (ποιητ.), ε ὐ ν ά ζ ω (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), εὐναῖος. Κατὰ Κούρτιον γίνεται ἐκ τοῦ vas-na, θεμ. vas- (= θερμαίνω, καίω), ἐξ οὗ καὶ ἑσ-τία = λατ. ves-ta αὖ-ος, αὐαίνω, εὕω (ἀντὶ εὕσω). Ὅρα ἑστιῶ. Πιθανώτερον κατὰ τὸν Fick ἐκ ῥίζ. van, γερμ. wona (κατοικία) = ἐ-Fν-ά = εὐνή (τὸ ε πρόθεμα). Κατὰ δὲ τὸν Saussure εἶναι ταὐτὸν τῷ Ἰνδ. syona = μαλακὸς καὶ οὐδ. οὐσιαστ. = μαλακὴ ἕδρα. Ὅρα καὶ G. Meyer Gram. § 101.

εὐνοέω-ῶ (εἰμὶ εὔνους τινί). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε. Λυσί. 8, 19. 13, 13. Ξενοφ. Παιδ Η', β', 1 Οἰκ. ιβ', 5. Πλάτ. Ἐπιστ. 349, ε'. Δημ. 23, 181. Ἐπιστ. Α', σ. 1463, 1) καὶ *ἀντευνοῶ* (σπαν. Ξεν. Παιδ Η', γ', 49), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ συνήθως οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται τὴν περίφρασιν, *εὔνους εἰμί τινι* (Πλάτ. Πολ. 549, ε'. 608, α'. Θουκ. Ϛ', 88. Λυσί. 12, 49. 13, 1. 10. 93. 14, 10. 16, 3. 18, 6. 8. 11. 20, 1. 2. 8. 17. 27. κτλ.), *εὔνοιαν παρέχομαί τινι* (Ἀνδοκ. 1, 6), *εὔνοιαν ἔχω τινί* (Ἰσοκρ. 3, 20. Δημ. 18, 1. 8. 54. κτλ.), *εὐνοϊκῶς ἔχω* (Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 49. Ἑλλ. Δ', δ', 15. Ἀπομ. Β', Ϛ', 34. Δημ. 51, 2. κτλ.), *εὐνοϊκῶς διάκειμαι* (Ἰσοκρ. 12, 237. κτλ.), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *εὔνοια ὑπάρχει μοι παρά τινος* (Δημοσθ. 18.1. 8. κτλ.), *εὔνοιαν λαμβάνω* (Θουκ. Α', 77. κτλ.), *ἔχω τινὰ εὔνουν ἐμοί* (Ἰσοκρ. 5, 95. κτλ.), *κτῶμαι εὔνοιαν ἔκ τινος* (Ξενοφ.Παιδ. Η',β', 22. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ε ὔ ν ο υ ς εἶναι ἀντίθετον τοῦ δ υ ς μ ε ν ὴ ς καὶ κ α κ ό ν ο υ ς, τὸ δὲ ε ὐ ν ο ῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Αἴ. 689) νομίζεται ὑπὸ τοῦ Cobet ἄχρηστον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, διατεινομένου ὅτι μόνον τὸ ε ὔ ν ο υ ν ε ἶ ν α ι (καθ' ὃ διορθοῖ καὶ τὸ Λυσί. 18, 19. 13, 13) ὑπάρχει ὀρθὸν καὶ δόκιμον (Orat. de Arte Interpret. σ. 94. Nov. Lect. 552).Τὸ ε ὐ ν ο ε ῖ ν καὶ ἐκ τῶν παρατεθέντων χωρίων καὶ ἐξ ἄλλων ποιητικῶν (Ἀριστοφ. Νεφ. 1410. Ἡροδ. Ζ',237. κτλ. κτλ.) φαίνεται ὅτι εἶναι μὲν σπάνιον, εἶναι δὲ δοκιμώτατον καὶ ὅλως ἀνύποπτον. Ὅθεν ἀλλαχοῦ ὁ Cobet ὀρθῶς ἀποφαίνεται «Graeci dicebant εὐνοεῖν et ἀντευνοεῖν pro bene velle alicui, εὔνουν εἶναι, εὔνοιαν ἔχειν τινί» (Mnemos. Τόμ. Ζ', σ. 64. ΙΑ'. σ. 138. Ὅρα καὶ Ἑλλ. Φιλόλογ. σ. 41. Σωκράτ. Τόμ. Β', σ. 79—81).

εὐνομέω-ῶ(εὔνομός εἰμι),σπανιώτατα τὸ *εὐνομοῦσα* (Πλάτ. Νόμ. 927, β'.,ἔνθα ἴσως γραπτέον«*εὔνομος οὖσα*»). Παθ. *εὐνομοῦμαι* (πλειστάκ.), παρατ. *εὐνομούμην* (σπαν.Αἰσχίν. 3,154. ἴσως γραπτέον«*ηὐνομούμην*»),μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *εὐνομήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 380, β'.), ἀορ. παθ. *εὐνομήθην* (σπαν. Θουκ. Α', 18. ἴσως γραπτέον «*ηὐνομήθην*»), [παρακ. μτγ. Διογ. Λαέρτ. ΙΙ. Ἐπιμερ. 1, 113]. Λέγεται καὶ *εὔνομός εἰμι* (Πλάτ. Νόμ 815. β'.).

ΣΗΜ. Εὔνομος, εὐνομία, εὐνομῶ. Ὅρα ν έ μ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

εὐοδέω-ῶ (εὔοδός εἰμι). Μόνον ἡ ὑποτ. *εὐοδῇ* (σπαν. Δημ. 55, 10),

(1) Ἴσως γραπτέον «*ηὐλαβούμην*»,«*ηὐλαβήθην*», διότι παρ' Ἀττικοῖς ἡ αὔξησις δὲν παρελείπετο. Ὅρα *εὔχομαι*.

τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *εὔοδός εἰμι* (Ξεν. Ἀνάβ. Δ', β', 9).

ΣΗΜ. Παρὰ το εὔοδος (=καλὴ ὁδός) εὐοδέω, εὐοδόω-ῶ κτλ. Τοῦ δὲ ὁδὸς ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ ὁδεύω. Τὸ μὲν εὐοδόω (ποιητ., Ἡροδ. καὶ μτγ.), τὸ δὲ εὐοδέω κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

εὐορκέω-ῶ (εὔορκός εἰμι). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκις) καὶ ὁ μέλλ. *εὐορκήσω* (σπαν. Δημ. 36, 61. 39, 37. 49, 65). Λέγεται καὶ *εὔορκός εἰμι* καὶ *γίγνομαι* (Ἀντιφῶν 5, 85. κτλ.).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. τοῦ ὅρκος ὅρα ὁρκίζω, εὔορκος, εὐορκῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

εὐπαθέω-ῶ (ἡδονικῶς διάγω, τρυφῶ). Ἀπαντᾷ μόνον *εὐπαθεῖ* (σπαν. Πλ. Φαῖδρ. 247, δ'.) καὶ ὁ μέλλ. *εὐπαθήσων* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 347, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Β', 133).

εὐπορέω-ῶ (εἰμὶ εὔπορος) (πολλάκ. καὶ συν-), παρατ. *εὐπόρουν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 679, α'. Συμπόσ. 219, δ'., ὃ ἴσως γραπτέον «*ηὐπόρουν*») καὶ *ηὐπόρουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *εὐπορήσω* (πολλάκ.) ἀόρ. *εὐπόρησα* (πολλάκ. καὶ συν-, ὃ ἴσως γραπτέον «*ηὐπόρησα*») καὶ ηὐπόρησα (σπαν. ἁπλοῦς Δημ. 23, 115· καὶ ἐξ-, προσεις- [παρ' Ἰσαίῳ ἐν Ἀποσπάσ. XII, 3]), παρακ. *εὐπόρηκα* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 297, ε'., ὃ ἴσως γραπτέον «*ηὐπόρηκα*») καὶ *προσηυπόρηκα* (σπαν. Δημ. 36, 57., ὃ ἴσως γραπτέον κατὰ Naber *εἰσευπόρηκα*), ὑπερσ. ἐλλείπει. Τοῦ παθ. μόνον τὸ *προσευπορεῖσθαι* (σπαν. Δημ. 24, 97., ὃ γραπτέον κατὰ Naber *προεισευπορεῖσθαι*). Λέγεται καὶ *εὔπορός εἰμι* (πολλάκ.), ὡς παθ. δὲ *εὐπορία ἐστὶ* (Θουκ. Δ', 52. κτλ.) καὶ *γίγνεται* (Πλάτ. Πρωτ. 321, ε'. κτλ.).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα πορεῖν. Εὔπορος, εὐπορία, εὐπορῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

εὐπραγέω-ῶ (εὐτυχῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως. Θουκ. Ϛ', 16. Ξενοφ. Ἀπολ. 27). Ἀντ' αὐτοῦ συνήθως λέγεται κατὰ διάλυσιν *εὖ πράττω*, ὡς μεταβατ. δ' εἶναι τὸ *εὐπραγίαν παρέχω* (Πλάτ. Εὐθύδ 281, β'.).

ΣΗΜ. Εὐπραγὴς (μτγ.), εὐπραγία, εὐπραγῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ). Τὸ δὲ εὐπραγία ἢ εὐπραξία διαφέρει τοῦ εὐτυχία (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', θ', 14): «Τὸ γὰρ μὴ ζητοῦντα ἐπιτυχεῖν τινι τῶν δεόντων εὐτυχίαν οἶμαι εἶναι, τὸ δὲ μαθόντα τε καὶ μελετήσαντά τι εὖ ποιεῖν εὐπραξίαν νομίζω, καὶ οἱ τοῦτο ἐπιτηδεύοντες δοκοῦσί μοι εὖ πράττειν». — «Εὐπραξίαν οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ Ξ, Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ Γ» (Αἴλι. Διον. παρὰ Φωτ. καὶ Κλήμ. Ἀλεξ. Στρωμ. VI, σ. 740. Cobet Var Lect. 444).

εὑρίσκω (πλειστ. καὶ ἀν-, ἐξ-), παρατ. *εὕρισκον* (πλειστ.) καὶ *ηὕρισκον* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, ἐξ-), μέλλ. *εὑρήσω* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, ἐξ-, συνεξ-), ἀόρ. *εὗρον* (πλειστ.) καὶ *ηὗρον* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, ἐξ-, συνεξ-), παρακ. *εὕρηκα* (πλειστ.) καὶ σπαν. *ηὕρηκα* (Ξενοφ. Ἀπ. Δ', δ', 8. καὶ ἀν-, ἐξ-,

προσεξ-), ὑπερσ. *εὑρηκὼς ἦν* (Πλάτ. Κρατυλ. 438, α',), εὐκτ. *εὑρηκὼς εἴην* (Δημ. 21, 196). Παθ. *εὑρίσκομαι* (πολλάκ. καὶ ἀν-) καὶ μέσ. *εὑρίσκομαί* (τι· πολλάκ. =ἀπολαύω, ἐπιτυγχάνω τινός), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *εὑρισκόμην* (πολλάκ.) καὶ σπαν. *ηὑρισκόμην* (ἐνίοτε καὶ ἀν-), μέλ. μέσ. *εὑρήσομαι* (σπαν. Λυσί. 13, 9. 20, 36. Αἰσχίν. 3, 134), μέλ. παθ. *εὑρεθήσομαι* (πολλάκ καὶ ἀν-), ἀόρ. μέσ. *εὑρόμην* (πλειστάκ.) καὶ σπαν. *ηὑρόμην* (Θουκ. Α', 58. Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', β', 32), ἀόρ. παθ. *εὑρέθην* (πλειστάκ.) καὶ σπαν. *ηὑρέθην* (Ἀντιφῶν 2, α', 4. Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 22. καὶ ἀν-, ἐξ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *εὕρημαι* (πλειστάκ.) καὶ ἐνίοτε *ηὕρημαι* (καὶ ἐξ-), ὑπερσ. παθ. *εὑρήμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 16). Ῥημ. ἐπ. *εὑρετὸς* (Ξεν. Ἀπομ. Δ', ζ', 6), *ἀνεύρετος* (Πλάτ. Κρατύλ. 421, δ'.), *εὐεύρετος* (ἐνίοτε), *δυςεύρετος* (ἐνίοτε), *εὑρετέον* (Θουκ. Γ', 45), *ἀνευρετέον* (Πλάτ. Πολιτικ. 294, δ'.), *ἐξευρετέον* (Πλάτ. Πολ. 380, α'.). Λέγεται καὶ *εὕρημα ποιοῦμαι* (= κέρδος νομίζω. Ξεν. Ἀναβ. Β', γ', 18), *εὕρημα ἔχω* (Ἰσαῖ. 9, 26) καὶ *εὑρετὴς γίγνομαί τινος* (Ἰσοκρ. 2, 17. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. εὑρ-, εὑρε-, εὑρ-ί-σκω, ῥημ. παράγ. εὑρετής, εὕρεσις, εὕρημα, [εὕρεμα μεταγέστ.], εὑρησί-λογος (μτγ.), εὑρησι-επής (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ἐν τοῖς κειμένοις φέρεται ἡ αὔξησις εἰς ευ καὶ ηυ, ἀλλ' ἐν Ἀττικ. ἐπιγρ. μόνον εἰς ηυ ἀπὸ 400—350 π.Χ. ὅθεν φαίνεται ὅτι ἁπανταχοῦ γραπτέον μετ' αὐξήσεως ηυ· ὅρα ηὑρέθη (C.I.A. II, 652, 6, 16).

εὐρύνω (κάμνω τι εὐρύ). Μόνον ἡ ὁριστικὴ *εὐρύνει* ἀπαντᾷ (σπανίως. Ξενοφ. Ἱππικ. α', 10), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εὐρύς, (=ἐ-Fρύς) εὖρος, εὐρύνω, σανσ. urus (μακρός), συγκρ. varīyas, θεμ. ver-. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

εὐσεβέω-ῶ (εἰμὶ εὐσεβὴς) (πολλάκ.), παρατ. *εὐσέβουν* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 163), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν. Παθ. *εὐσεβοῖντο* (ἅπαξ. Ἀντιφῶν Τετραλογ. Β', γ', 11) καὶ ἀορ. παθ. ὑποτ. *εὐσεβηθῇ* (ἅπαξ.ψ Πλάτ. Ἀξιόχ. 364, γ'.). Λέγεται καὶ *εὐσεβής εἰμι* (Πλάτ. Φίληβ. 39, ε'.), *εὐσεβῶς ἔχω* (Δημ. 19, 212), *εὐσέβειαν παρέχομαι πρός τινα* (Πλάτ. Συμπ. 193, δ'.).

ΣΗΜ. Εὐσεβής, εὐσέβεια, εὐσεβῶ (πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ), εὐσέβημα (μτγ.)· ὅρα σέβομαι.

εὐσχημονέω-ῶ (εὐσχημόνως ἔχω). Μόνον τὸ ἀπαρέμφατον *εὐσχημονεῖν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 732, γ'. καὶ C.I.A. τ. Β'. 621, 12). Λέγεται καὶ *εὐσχήμων εἰμὶ* καὶ ὡς παθ. *εὐσχημοσύνη ἔνεστιν ἔν τινι* (Πλάτ. Πολ. 401, α'.).

ΣΗΜ. Εὐσχήμων, εὐσχημοσύνη, εὐσχημονῶ, εὐσχημόνημα (μτγ.). Τὸ εὐσχημονῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

εὐτακτέω-ῶ (εὔτακτός εἰμι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Η', 1. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ε', 21. Δ', δ', 1) καὶ ἡ εὐκτικὴ *εὐτακτοίη* (σπαν. Ξενοφ Παιδ. Η', ε', 14), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *εὔτακτός εἰμι* (Θουκ. Ζ', 77. Ξεν. Ἀπ. Γ', ε', 18.

κτλ.), ὡς μεταβ. δὲ *εὔτακτόν τινα ποιῶ* (Ξεν. Ἀπομ. Γ', γ', 5).

ΣΗΜ. Εὔτακτος, εὐταξία, εὐτακτῶ, εὐτάκτημα (μτγ.)· ὅρα τάττω. Τὸ εὐτακτῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

εὐτρεπίζω (συγυρίζω, παρασκευάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', β', 4. καὶ (κατ-) Ξενοφ. Παιδ. Η', Ϛ', 16) καὶ ἡ εὐκτ. *εὐτρεπίζοι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 12) καὶ ὁ ἀόρ. *εὐτρεπίσαι* (σπαν. Δημ. 3,13. 4, 16) καὶ μετοχ. *εὐτρεπίσας* (σπαν. Δημ. 1, 13), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Μέσ. *εὐτρεπίζεσθαί* (τι· σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 6), παρατ. μέσ. *εὐτρεπιζόμην* (σπαν. Θουκ. Β', 18. Δ', 123., ὃ ἴσως γραπτέον «*ηὐτρεπιζόμην*»), ἀόρ. μέσ. *εὐτρεπίσηται* (σπαν. Δημ. 23, 189) καὶ μετοχ. *εὐτρεπισάμενος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 41), παρακ. μέσ. *ηὐτρέπισται* (σπαν. Δημ. 18, 175), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται *εὐτρεπής εἰμι* (Δημ. 4, 18) καὶ *εὐτρεπῶς ἔχω* (Δημ. 1, 21) = ηὐτρεπισμένος εἰμί.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εὐτρεπὴς εὐτρεπίζω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ) καί τὰ μεταγεν. εὐτρεπιστέον, εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστὴς (ὅρα τρέπω). Καὶ παθ. παρακ. ηὐτρεπισμένος (Εὐριπ. Ἰφ. Αὐλ. 1111), εὐτρεπισμένα (Ἀριστοφ. Πλ. 626).

εὐτυχέω-ῶ (εἰμὶ εὐτυχής) (πολλάκ. καὶ δι-), παρατ. *εὐτύχουν* (ἐνίοτε) καὶ σπαν. *ηὐτύχουν* (Δημ. 21, 117. Ἐπιστ. 1,13), [μέλλ. ποιητ. Εὐρ. Ὀρ. 1212], ἀόρ. *εὐτύχησα* (ἐνίοτε) καὶ *ηὐτύχησα* (ἐνίοτε), παρακ. *εὐτύχηκα* (ἐνίοτε) καὶ σπαν. *ηὐτύχηκα* (Ξενοφ. Παιδ. Ε', β'. 36. καὶ δι- Δημ. 61, 28), ὑπερσ. μόνον *ηὐτυχήκεσαν* (ἅπαξ. Δημ. 18, 18). Τῆς παθ. φωνῆς μόνον τοῦ παρακ. τὸ *εὐτύχηται* (Θουκ. Ζ', 75) = μετ' εὐτυχίας κατώρθωται (Σχολ.). Λέγεται καὶ *εὐτυχής εἰμι* (πολλάκ.) καὶ *εὐτυχίᾳ χρῶμαι* (Πλάτ. Μέν. 72. α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εὐτυχὴς εὐτυχέω-ῶ, εὐτύχημα (Ἀττιχ.)· ὅρα τυγχάνω· πρβλ. δὲ καὶ εὐπραγῶ (ἐν σημ.). Τὸ εὐτυχῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

εὐφημέω-ῶ (λέγω καλὰ ἀποφεύγων τὰ κακά, σιγῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς καὶ μάλιστα ἡ προστακ. *εὐφήμει* (πλειστάκις) καὶ ὁ μέλ. *εὐφημήσω* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 201, ε'. 214, δ'.) καὶ ἀόρ. *ἀνευφήμησε* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 60, α'., ὅπερ τίθεται κατ' ἀντίφρασιν ἀντὶ τοῦ «*κωκύειν καὶ στένειν.*» Ἡσύχ.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *εὔφημος ὑπάρχω* (Πλάτ. Νόμ. 800, ε'. κτλ.), *εὐφημίαν παρέχομαι* (Δημ. Ἐπιστ. Β', 19), *εὐφημίαν ἔχω* Πλάτ. Νόμ. 717, γ'.).

ΣΗΜ. «Εὐφήμει Ἀττικοί, σίγα Ἕλληνες» (Μοῖρις). Γίνεται παρὰ τὸ εὔφημος, εὐφημία, εὐφημῶ, εὐφημίζω (μεταγεν.), εὐφημισμὸς (μτγ.). Πρῶτον τὸ ῥῆμα παρ' Ὁμήρῳ.

εὐφραίνω (καλῶς τὰς φρένας τινὸς διατίθημι, τέρπω, εὐφροσύνην παρέχω) (πλειστάκ.), παρατ. *εὔφραινον* (σπαν. Πλάτ. Μενέξ. 237, α'. Ξενοφ. Ἀγησ. θ',5., ὃ γραπττέον «*ηὔφραινον*»), [μέλλ. *εὐφρανῶ* (ποιητ. καὶ μεταγεν.)], ἀόρ. *εὔφρᾱνα* (ἐνίοτε., ὃ γραπτέον *ηὔφρᾱνα*»), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. *εὐφραίνομαι* (πλειστ.) παρατ. *εὐφραινόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 33., ὃ ὁ Cobet γράφει «*ηὐφραινόμην*». καὶ συν- Δημ. 18, 217) καὶ *ηὐφραινόμην* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 15. Β', β', 5. Γ', γ', 5), μέλ. συνηρ. *εὐφρανοῦμαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', ε', 9. Συμπ. ζ', 5) καὶ *εὐφρανθήσομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 191), ἀόρ παθ. ὡς μέσ. *εὐφράνθην* (ἐνίοτε., ὃς γραπτέος «*ηὐφράνθην*»), τὰ λοιπὰ δὲ μεταγενέστερα [*εὐφραμμένος* Ἡσύχ., Φώτ. καὶ Σουΐδ. ἐν λ. κεχραιπαληκώς»]. Ἀντὶ τοῦ *εὐφραίνω* λέγεται καὶ *εὐφροσύνην τινὶ παρέχω* (Πλάτ. Τίμ. 80, β'.)

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ εὔφρων (εὖ καὶ φρήν), πρβλ. σώφρων, μελίφρων (οἶνος. Ὁμηρ. = ὁ τὰς φρένας τινὸς ἡδέως ὡς τὸ μέλι διατιθεὶς οἶνος), εὐφραίνω (εὖ τὰς φρένας τινὸς διατίθημι), εὐφραίνομαι (εὖ τὰς φρένας διατίθεμαι, εὐθυμοῦμαι, ἥδομαι, χαίρω). Ὁ Πλάτων διακρίνει τὸ εὐφραίνομαι τοῦ ἥδομαι λέγων τάδε· «εὐφραίνεσθαι μὲν ἐστι μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ, ἥδεσθαι δὲ ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι» (Πλάτ. Πρωταγ. 337, γ'. Πρβλ. καὶ Ἀμμών. ἐν λ. εὐφραίνσθαι). Ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν εἶναι ἀληθής, κατὰ Κόντον, ἀλλὰ τὸ εὐφραίνομαι μόνον εἶναι ἐρρωμενέστερον τοῦ ἥδομαι σημαῖνον δαψιλῆ καὶ περισσὴν ἡδονὴν ἔχω, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦδε· «ἥδομαι καὶ χαίρομαι κεὐφραίνομαι» (Ἀριστοφ. Εἰρ. 291., ἔνθα τὸ χαίρομαι εἶναι κατὰ δατισμὸν εἰρημένον), συνώνυμον δ' εἶναι καὶ τὸ χαίρω. «ὃς ἂν ἡμᾶς εὐφραίνεσθαι καὶ χαίρειν ἀπεργάζηται» (Πλάτ. Νόμ. 657, ε'.), τὸ δ' εὐφραίνω κατὰ πρῶτον εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ (πρβλ. καὶ ἄφρων ἀφραίνω ὡς ἀμεταβ. ὅμως), ῥημ. ἐπίθ. εὐφραντὸς (μτγ.). Περὶ τῆς αὐξήσεως ὅρα εὔχομαι.

εὔχομαι (πλειστάκ. καὶ συν-, κατ-, ἐπ-, ἀπ-, προς-), ἀποθ., παρατ. (1) *ηὐχόμην* (πλειστ. καὶ κατ-, συν-, προς-, συνεπ-), μέλλ. μέσ. *εὔξομαι* (ἐνίοτε· καὶ συν-, προς-), ἀόρ. μέσ. (1) *ηὐξάμην* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐπ-, ἀπ-, προς-, συνεπ-), παρακ. μετὰ παθ. διαθ. μόνον *ηὖκται* (Πλάτ. Φαῖδρ. 279, γ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *εὐκτὸς* (πολλάκ.), *ἀπευκτὸς* (ἐνίοτε), *πολύευκτος* (Ξεν. Παιδ. Α', ϛ', 45) καὶ εὐκτέον (Πλάτ. Νόμ. 687, ε'.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *εὔχομαι* λέγεται καὶ *εὐχὰς ποιοῦμαι* (Θουκ. Ϛ', 32) ἢ *εὐχὴν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 142, ε'.) καὶ *εὐχῇ χρῶμαι* (Πλάτ. Νόμ. 688, β'.), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *εὐχαί εἰσιν* (Πλάτ. Νόμ. 801, α'. κτλ.) ἢ *εὐχαὶ γίγνονται* (Πλάτ. Νόμ. 801, ε'. 687, δ'. κτλ.)

---

(1) Φέρονται καὶ τύποι ἐν τοῖς κειμένοις *εὐχόμην* καὶ *εὐξάμην*, ἀλλ' εἶναι μεταγενέστεροι· «*Ηὐξάμην διὰ τοῦ* Η *Ἀττικῶς, διὰ δὲ τοῦ* Ε *Ἑλληνικῶς*» (Μοῖρ. σ. 161) καὶ *ηὖχθαι* (CIA. II, add. 57 6, 12. 362. π.χ.). «Ἀττικὸν ἐστι τὸ *ηὐφραινόμην* καὶ *ηὐχαρίστουν* καὶ *ηὐχόμην*, κοινὸν δὲ *εὐφραινόμην* καὶ *εὐχαρίστουν* καὶ *εὐχόμην*» (Ἀνέκδ. Cramer IV, σ. 180, 16). «Καὶ τὸ *εὐφραίνομαι εὐφραινόμην* οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ Η φασὶν *ηὐφραινόμην*» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 804, 31). «Ἡ *ευ* δίφθογγος ὀφείλει τρέπειν τὸ Ε εἰς Η, ὡς καὶ παρ' Ἀττικοῖς· *ηὐφράνθη* γὰρ λέγουσι καὶ *ηὐχόμην*. Ἀλλ' ἐπεκράτησε κατὰ κοινὴν διάλεκτον ἡ *ευ* δίφθογγος μὴ τρέπεσθαι, οἷον εὔχομαι εὐχόμην, εὐφραίνομαι εὐφραινόμην, εὐχαριστῶ εὐχαρίστουν» (Ἡρωδιαν. Β'. 789, 6).

καὶ εὐχὴ γίγνεται (Πλάτ. Νόμ. 801, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ εὐχ-, εὐχή, εὔχ-ομαι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ)=λατ. vov-eo. Ὁ παρακ. ηὖγμαι ὡς ἐνεργ. εἶναι μτγ. (Π. Δ. Ἀριθμ. Ϛ', 19), καὶ ἀορ. παθ. εὐχθεῖσα (Δίων Κάσ. ΜΗ, 32).

εὐωχέω-ῶ (φιλεύω τινὰ) (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', ε', 42. Πλάτ. Γοργ. 518, ε'. Πολ. 588, ε'.) καὶ παρατ. *εὐώχουν* (σπαν Πλάτ. Γοργ. 522, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι μεταγενέστερα. Μέσον *εὐωχοῦμαι* (πολλάκ.), παρατ. *εὐωχούμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 7), μέλ. μέσ. *εὐωχήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 372, β'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *εὐωχήθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 666, β'. Ἵππαρχ. 231, β'.) τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ μεταγενέστρα. Ὡς παθ. δὲ *εὐωχία γίγνεται* (Ξεν. Παιδ. Α', ε', 1).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὀχ-, ὀχή (=τροφή. Εὐστάθ. Ἰλ. Β', 280), εὐωχῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. Ὁ δὲ Ἀθήναιος (σ. 363, β'.) λέγει «τὰς δὲ εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ἥ ἐστι τροφή, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα εὖ ἔχειν». Ὁ δὲ Ξενοφῶν λέγει «τὸ ἐσθίειν ἐν τῇ Ἀθηναίων γλώττῃ εὐωχεῖσθαι καλεῖται» (Ἀπομ. Γ', ιδ', 7). Πρβλ. ἀόρ. εὐώχησα (μεταγέν. παρ' Ἀθην. Ι', § 89), μέλλ. εὐωχήσω (Κωμ. Ἀποσπ. 2, 756), παρακ. εὐώχημαι Ἀριστοφ. Σφ. 1306. Λυσιςρ. 1224).

ἐφεδρεύω (ἐπικαθέζομαι καὶ ἐπιτηρῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ ἐνίοτε (Θουκ. Δ', 71. Η', 92. Ἰσοκρ. 8, 137. Δημ. 5, 13. 8, 42. 10, 14), ἀόρ. *ἐφήδρευσα* (C. I. A. T. Β'. 471, 20. 76).

ΣΗΜ. Τὸ ἐφεδρεύω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ, ῥημ. παράγ. ἐφέδρευσις (μτγ.), ἐφεδρευτὴς (μτγ.), τὸ δὲ ἐφεδρεία, ὡς γράφεται παρὰ Πλάτωνι (Νόμ. 819, β'.), εἶναι πλημμελὲς ὀφεῖλον νὰ γράφηται διὰ τοῦ Ι. «Τὰ διὰ τοῦ ΙΑ ἀπὸ τῶν εἰς ΟΣ διὰ τοῦ Ι γράφεται, εἰ καὶ ἔχοι ἀντιπαρακείμενον ῥῆμα διὰ τοῦ ΕΥΩ, οἷον σύνεδρος, συνεδρεύω, συνεδρία» (Θεογνώστ. Κανόν. Ὅρα καὶ Κόντ. Γλωσ. Παρατ. σ. 402-405).

ἐφηβάω-ῶ· ὅρα *ἡβάω-ῶ*.

ἐφοδεύω (περιέρχομαι πρὸς παρατήρησιν, περιπολῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', Ϛ', 16. Ἑλλ. Ε', γ', 22) καὶ ὁ παρατ. *ἐφώδευον* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 24) καὶ ὁ μέλλ. *ἐφοδεύσω* (σπαν. Δημ. 13, 8 κατὰ Cobet), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ἐφοδιάζω (παρέχω τὰ ἐφόδια). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ἡ μετοχ. τοῦ μέσ. ἀορ. *ἐφοδιασάμενός* (τί τινι. σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', Ϛ', 12). Λέγεται καὶ *ἐφόδια παρασκευάζω τινί* (Ἀνδοκίδ. 4, 30), *ἐφόδια δίδωμι* (Ἡροδ. Δ', 203), ὡς ἀμετάβ. δὲ *ἐφόδιον ἔχω* (Θουκ. Β', 70), οὗ ἀντίθετον τὸ *ἐφοδίων ἀπορῶ* (Λυσί. 16, 14).

.ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἐφόδια (=τὰ διὰ τὴν ὁδὸν ἀναγκαῖα) ἐφοδιάζω, ἐφοδιασμὸς (μεταγεν.). Κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι τὸ ῥῆμα.

ἐφορεύω (ἐπιβλέπω, εἰμὶ ἔφορος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἐνίοτε ἀπαντᾷ

(Θουκ. Η', 6. 58. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', γ', 1. ς', 1. Β', α', 10. γ', 1).

ΣΗΜ. Ἔφορος (ὅρα ὁρῶ), ἐφορεύω, ἐφορεία. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἐχθραίνω (μισῶ, ἐχθρεύομαι). Μόνον ὁ παρατ. ἀπαντᾳ σπαν. *ἤχθραινον* (Ξενοφ. Ἀγησιλ. ια', 5), ὁ δ' ἐνεστὼς μτγ. [Ἀθήν. Θ', § 40. κτλ.]

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐχθρ-, ἐχθράν-jω (κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελαίνω), πρβλ. καὶ ποιμν'- (=ποιμάν-jω), ποιμαίνω. Τὸ ἐχθραίνω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἐχθροποιέω-ῶ (κάμνω τινὰ ἐχθρόν). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται πάντοτε τὴν περίφρασιν, *ἔχθραν παρέχω* (Ξεν. Ἀναβ. Β', δ', 11 κτλ.), *καθίστημί τινα εἰς ἔχθραν τινί* (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', ε', 9. κτλ.), *ἐχθρόν τινι παρέχω* (Ξεν. Ἀπομ. Β', Ϛ', 4. κτλ.), ὡς μέσ. δὲ *εἰς ἔχθραν καθίσταμαί τινι* (Πλάτ. Πολιτικ. 308, α'. κτλ.), *εἰς ἔχθραν ἔρχομαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 256, δ'.), *ἔχθραν εἴς τινα ποιοῦμαι* (Θουκ. Β', 68. κτλ.), *ἔχθραν αἴρομαι* (Δημ. 21, 132) καὶ *ἀναιροῦμαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 243, γ', Ἰσαῖ. 1,9. Δημ. 6. 20. κτλ,). Ἔτι *ἔχθραν ἔχω πρός τινα* (Δημ. 19, 222. κτλ.), *ἔχθρα ἐστὶν ἐμοὶ πρός τινα* (Πλάτ. Εὐθύφρ. 7, β'. κτλ.), *ἐχθρός εἰμί τινι* (Δημ. 19, 222. κτλ.) ἢ *γίγνομαι* (Ξενοφ. Ἀπομ. Β', ς', 9. κτλ.).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζης ὅρα ἀπεχθάνομαι.

ἔχω (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, δι-, ἐπ-, ἀντ-, ἀν-, κατ-, μετ-, παρ-, προσ-, ὑπερ-, συν-, περι-, ὑπ-, προ-, κτλ.), παρατ. εἶχον (πλειστ. καὶ σύνθετ. μετὰ τῶν αὐτῶν προθ.), μέλλ. *ἕξω* (πλειστάκ. καὶ παρ-, μεθ-, καθ-, ὑφ-, προ-, προσ-, ἀνθ-, ἀντιπαρ-) καὶ *σχήσω* (πολλ. καὶ ἐπι-, παρα-, ἀπο-, κατα-, περι-), ἀόρ. β'. *ἔσχον* (πλειστ. καὶ μετ-, προσ-, ὑπ-, ὑπερ-, δι-, προ-, κατ-, παρ-, ἐπ-, ἀντ-, ἀντιπαρ-, ἀν-), ὑποτ. *σχῶ* (ἀλλὰ μετάσχω, πρός-, ὑπό-, ὑπέρ-, διά-, πρό-, κατά-), εὐκτ. *σχοίην* (ἀλλ' ἐν συνθέσει κατάσχοιμι, παρά-, μετά-, διά-, ἐπί-, ὑπό-, πρός-, ἀντί-) καὶ *ἀντιπαράσχοι* (Ξενοφ. Ἱέρ ζ', 12 κατ' ἀνάγνωσιν Cobet), προστακ. *σχές* (ἁπλ. ποιητ., πεζολογ. δὲ σύνθετ. ὑπόσχες, παράσχες, κατάσχες, ἐπίσχες, πρόσσχες), ἀπαρ. *σχεῖν*, μετ. *σχών* κτλ. Παρακ. *ἔσχηκα* (πλειστ. καὶ κατ-, παρ-, μετ-, ὑπ-, προς-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *ἔχομαι* (πλειστ. καὶ ὑπερ-, περι-, προς-, ἀπ-, κατ-, προ-, ἐν-, συν-, προ-, ἀντ-, προς-παρ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *εἰχόμην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, κατ-, περι-, ἀντ-, προ-, παρ-, συν-), μέλλ. μέσ. *ἕξομαι* (ἐνίοτε· καὶ παρ-, ἀφ-, ἀνθ-) καὶ ὡς παθ. σύνθετος *ἐνέξομαι* (Πλάτ Κρίτ. 52, α'. Δημ. 51, 11) καὶ *συνέξομαι* (σπαν. ψ. Δημ. Ἐπιστ. 3, 40), μέσ. μέλλ. *παρασχήσομαι* (ἐνίοτε) καὶ σπαν. *ἀποσχήσομαι* (Δημ. 33, 28), ἀόρ. β'. μέσ. *παρεσχόμην* (πλειστάκ.), *ἀπεσχόμην* (πλειστάκ.) καὶ *ἐπεσχόμην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 117, γ'. Συμπ. 216, α'.), ἀόρ. παθ. *ἐσχόμην* (σπαν. ἁπλοῦς. Ἰσοκρ. Αἰγινητ. 11, καὶ σύνθετος σπαν. κατ- (Πλάτ. Φαῖδρ. 244, ε'.), ἐν- (Πλάτ. Θεαίτ. 147, δ'. 165, β'. Λάχ. 183, ε'.) καὶ συν- (Πλάτ. Σοφ. 250,

δ'.).), παρακ. μέσ. *παρέσχημαι* (πλειστάκ.) καὶ *ἀπέσχημαι* (σπαν. Δημ. 25, 55. 27, 47), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνεκτὸς* (πολλάκ.), *καθεκτὸς* (Δημ. 21, 2), *εὐκάθεκτος* (Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 69), *δυςκάθεκτος* (Ξεν. Ἀπ, Α', α', 3. 4), *δυςάνεκτος* (Ξεν. Ἀπ. Β', β', 8), *ἀνασχετὸς* (Θουκ. Β', 21), *ἑκτέος-έον* (πλειστάκ.), *παρεκτέον* (Ξεν. Παιδ. Β', β', 15), *μεθεκτέον* (ἐνίοτε), *προςεκτέον* (πολλάκ.), *ἀνθεκτέον* (Πλάτ. Πολ. 424, β'.), *ὑφεκτέον* (ἐνίοτε), *συνεκτέον* (Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 70), *ἀφεκτέον* (ἐνίοτε), *ἐπισχετέος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 272, α'.). Τὸ δ' *ἔχω αἰτίαν ὑπό τινος, ἐγκλήματα, πράγματα*, εἶναι ὡς παθ. τοῦ *αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ* καὶ *πράγματα παρέχω τινί*. Τὸ δὲ μέσον ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ. *παρέχω ἐμαυτὸν* (πλειστάκ.) καὶ *κατέχω ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Φαῖδρ. 254, α', κτλ.). Τὸ δ' ἐνεργ. ἐνίοτε=μέσῳ, μάλιστα ἐν τῇ φράσει «*ἔχε δή*» (Πλάτ. Κρατύλ. 439, α'. Θεαίτ. 186, β'. Δημ. 45, 26). Περὶ τοῦ μτγ. ἀόρ. *ἐσχέθην* ὅρα (Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τ. Α'. σ. 606 — 614), *ἠνεσχέθην* καὶ *ἠνεξάμην* (Κόντ. Γλ Παρ. σ. 455 — 456).

ἀνέχομαι (μέσ. ὑπομένω, ὑποφέρω, ἐπιτρέπω) (πλειστάκ.), παρατ. *ἠνειχόμην* (πολλάκ.), μέλ. μέσ. *ἀνέξομαι* (πολλάκ.), ἀόρ. μέσ. *ἠνεσχόμην* (πλειστάκ.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. ῥημ. ἐπίθ. *ἀνεκτός, δυσάνεκτος, ἀνασχετὸς* (ὅρα ἔχω).

ΣΗΜ. Ῥίζ σεχ-, σανσ. sahati, τὸ δὲ σ γίνεται δασεῖα (ὅθεν ἕξω, ἑκτέον), συγκόπτεται δὲ εἰς τὸν παρατ., εἰς δὲ τὸν ἀόρ. συγκόπτεται τὸ ε, ἡ δὲ ψιλὴ τοῦ ἔχω εἶναι ἕνεκα τοῦ ἑπομένου χ, σανσ. sah-ê (βαστάζω, διακομίζω), sah-as (ἰσχύς), sah-uris (ἰσχυρός), sah-anas (δυνατός), σχέ-σις, σχῆμα, ἕξις, (ἀνέχομαι) ἀνοχή, (ἀνέχω) ανοχαὶ καὶ ἀνοκωχή, διοκωχή, παροκωχή, σχο-λή, σχε-δόν, ἑξῆς, ὀχ-υρός, ἰσχ-ύς, ἐχ-υρός, ἰσχ-νός,-αίνω, ἐχ-ῖνος (ἀκανθόχοιρος, ὡς ἐχυρός). Τὸ ἔχω καὶ ἀνέχομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ ἔχω ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγρ. ἀπὸ 500—413 πρὸ Χριστοῦ εὕρηται ἕχω μετὰ δασείας. Τὸ μὲν παρέχω τινὰ εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλήν, εἰς τὸ κοινόν, εἰς κρίσιν, εἰς ἀγορὰν λέγεται περὶ ὑπευθύνου, ὅστις πρὸς ἀπολογίαν εἰς τὸ δικαστήριον προσέρχεται (Λυσί. 13, 23. 23, 9. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', δ', 38. Αἰσχίν. 2, 117. κτλ.), τὸ δὲ παράγω τινὰ εἰς τὸν δῆμον, κτλ. λέγεται περὶ πρέσβεων καὶ ἄλλων, οἵτινες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐμφανίζονται εἰς τὸν δῆμον (Λυσί. 13, 32. 55. κτλ.). Ὅρα Cobet Nov Lect. 377 — 378.

ἕψω (ψήνω, βράζω) (ἐνίοτε· καὶ καθ-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἑψήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 372, γ'.), ἀόρ. *ἥψησα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 301, δ'. Ἐρυξ. 405, β'.). Παθ. *ἕψομαι* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 209, δ'.), [τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά, ἰωνικὰ καὶ μεταγενέστ.]. Ῥημ. ἐπίθ. *ἑφθὸς* (ἐνίοτε), *ἑψητὸς* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', γ', 14) καὶ *ὀπτὸς* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πεπ- (πέπων=ὥριμος, πεπτός, πέψις, πόπανον, ἀρτο-κόπ-ος ἀντὶ ἀρτο-πόπ-ος), σανσκρ. pak, σλαβ. pek-a, πέψω= λατ. coguo = ἕψω, ἕψησις (Ἀττ.), ὄψον (=ὀπ-τόν, ὄπ-σον). Ὅρα πεπαίνω καὶ ὀπτῶ. Τὸ ἕψω κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

Ζ

ζάω-ζῶ (ζῶ), *ζῇς, ζῇ*, κτλ. (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, δια-, κατα-, συ-), προστ. [ζῆ παρ' Ἀττικ. ποιητ.], *ζήτω* μόνον (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 952, γ'.), παρατ. *ἔζων, ἔζης, ἔζη*, κτλ. (πλειστάκ. καὶ δι-), μέλλ. *ζήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 465, δ'. 591, γ'. πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 97, 28., ἔνθα ἐπιβεβαιοῦται ἡ ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος χρῆσις αὐτοῦ) καὶ *διαζήσω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 792, ε'.) καὶ μέσ. μέλλ. *ζήσεται* (ἅπαξ. Δημ. 25, 82., ὅστις εἶναι μᾶλλον μεταγενέστερος, ἀμφίβολος δὲ παρὰ Δημοσθένει), συνήθης δὲ εἶναι ὁ μέσ. μέλ. *βιώσομαι*, τα δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα ἀναπληρούμενα ὑπὸ τοῦ [βιῶ].

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα διαιτῶ. Ἡ προστ. ζῆθι εἶναι μεταγενεστέρα, δόκιμος δὲ ἡ ζῆ (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1169. 1228. Δανάη παρὰ Βεκκ. Ἀνέκδ. 97 31. Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 699), ὁ δὲ παρατ. ἔζην (ὃς φέρεται καὶ παρὰ Δημ. 24, 7) ἀντὶ τοῦ ἔζων εἶναι ἀδόκιμος (ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 38), ληρεῖ δὲ ὁ Μοῖρις λέγων «ἔζην Ἀττικοί, ἔζων Ἕλληνες» (ὅρα Cobet Nov Lect. 524—525). Ὁ ἀόρ. ἔζησα (ψ. Ἱπποκρ. Β', 112. Ἀθήν. Ε', § 53. Ζ', § 44. Η', § 47. κτλ.), παρακ. ἔζηκα (Διονυσ. Ἁλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. Ε', 68, κτλ.), ὑπερσ. ἐζήκει (Δίων Κάσ. ΝΘ', 14) εἶναι ἀδόκιμοι. Τὸ ζῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμηρῳ εὕρηται, συναιρεῖται εἰς η, διότι ἦτό ποτε ζήω-ζῶ, ζήεις-ζῇς, ζήει-ζῇ, κτλ. Ῥημ. παραγ. ζωή, ζῷον (=ζώϊον), ἐπίθ. ζωός.

ζευγηλατέω-ῶ (εἰμὶ ζευγηλάτης, γεωπόνος). Μόνον τὸ *ζευγηλατεῖ* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', α', 8).

ΣΗΜ. Ζευγηλάτης, ζευγηλασία (μτγ.), ζευγηλατῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι).

ζεύγνῦμι (ζεύγω). Ἁπλοῦν εἶναι ποιητικὸν καὶ ἰωνικόν, πεζολογικὸν [ἁπλοῦν Ἀντισθ. 2, 14] σύνθετον (σπαν. συ- (Ξεν. Οἰκ. ζ, 30), ὑπο- (Πλάτ. Πολιτικ. 309, α'.), μετα- (Ξεν. Παιδ. Ϛ', γ', 21), παρατ. *ἀνεζεύγνῡ* μόνον (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ε', 1. 28), ἀόρ. *ἔζευξα* (ἐνίοτε· καὶ ἀν-). Παθ. *ζεύγνῡμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 699, α'. καὶ κατα- (Πλ. Νόμ. 753, ε'.), ὃ ὁ Badham διορθοῖ εἰς «*κτιζομέναις*», παρα-, δια- (ὡς μέσ.).), μέσ. ἀόρ. *συνεζεύξατο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 51), ἀόρ. παθ. β'. *ἐζύγην* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Πολ. 508, α'. καὶ συν-), δι-) καὶ σπανίως *ἐζεύχθην* (Πλάτ. Πολιτικ. 302, ε'.), παρακ. *ἔζευγμαι* (σπαν. ἁπλοῦς.. Ξεν. Ἀν. Α', β', 5. Β', δ', 13. 24. καὶ δι-, συν-), [ὑπερσ. (Ἡροδ. Δ', 85), ὡς καὶ οἱ μὴ ἀναφερόμενοι χρόνοι ἀπαντῶσι παρὰ ποιητ. καὶ μτγ.].

ΣΗΜ. Ῥίζ. ζυγ-, ζυγός = λατ. jug-um,

ἰνδογερμ. yuj, σύ-ζυγος=λατ. con-jux, ὁμό-ζυξ, ζεῦγ-ος, ζεῦγ-μα, ζεύγνυμι = λατ. ju-n-go. Τὸ ζεύγνυμι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ζευγοτροφέω-ῶ (τρέφω ζεῦγος). Μεταγενέστερον (Πολυδεύκ. Η', 132), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ μόνον τὸ *κατεζευγοτρόφηκας* (σπαν. Ἰσαῖ. 5, 43)=κατηνάλωσας τὴν οὐσίαν τρέφων ὑποζύγια.

ΣΗΜ. Ζευγοτρόφος (μτγ.), ζευγοτροφῶ (μτγ.). Ὅρα ζεύγνυμι. Τὸ μὲν ζευγοτροφῶ μτγ., τὸ δὲ καταζευγοτροφῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσαίῳ.

ζέω (βράζω), *ζεῖς, ζεῖ* κτλ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἔζεσα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 70, β'. 85, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ζεσ-, παρ' ὃ ζέννυμι (μτγ.), ζεσ-τὸς (μτγ.), ζε-, ζέ-ω, ζέ-σις, σανσ. pra--jas-tas (ὑπερζέων), jas-jâmi, jas-âmi (ἐπιμελοῦμαι, ἐρείδομαι), ζοὴ (τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος. Ἡσύχ.), ζείουσαν (ἀφρίζουσαν Ἡσύχ.), ζῆ-λος, ζηλόω. Τὸ ζέω=ζέ(σ)-ω, διὰ τοῦτο ὁ ἀόρ. ἔζεσα δὲν τρέπει τὸ Ε (=ἔζεσ-σα). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ζηλοτυπέω-ῶ (εἰμὶ ζηλότυπος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ἰσοκρ. 15, 245. Πλάτ. Συμπ. 213, δ'. Αἰσχίν. 3, 211) καὶ ὁ παρατ. *ἐζηλοτύπουν* (σπανιώτατα. Αἰσχίν. 1, 58), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει. Ὅρα ζηλῶ καὶ Πολυδ. Γ', 72.

ζηλόω-ῶ (ζηλεύω) (πολλάκ.), παρατ. *ἐζήλουν* (ἐνίοτε), μέλ. *ζηλώσω* (σπαν. Θουκ. Β', 64), ἀόρ. *ἐζήλωσα* (ἐνίοτε), παρακ. *ἐζήλωκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Τοῦ παθ. μόνον ὁ ἐνεστὼς *ζηλοῦμαι* (πολλάκις). Ῥημ. ἐπίθ. *ζηλωτὸς* (πολλάκ.), *ἀζήλωτος* (Πλάτ. Γοργ. 469, α'. β'.). Λέγεται καὶ *ζηλωτής εἰμί τινος* (Πλάτ. Πρωταγ. 343, α'. Αἰσχίν. 2, 171. Ἰσοκρ. 1, 11. κτλ.), ὡς παθ. δὲ τὸ *ζηλωτός εἰμι ὑπό τινος* (Πλάτ. Γοργ. 473, γ'., ἔνθα τὸ παρακείμενον *εὐδαιμονιζόμενος* φαίνεται ὡς σχόλιον. καὶ 469, α'. κτλ.).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ζέω. Ζῆλος, ζηλῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον ἐν Ὕμνοις Ὁμήρου), ζήλωμα, ζήλωσις, ζηλωτής, ζηλωτέος (μτγ.), ζηλότυπος (ποιητ. καὶ μτγ.), ζηλοτυπία, ζηλοτυπῶ. «Ζηλοῦν τὸ μακαρίζειν, ζηλοτυπεῖν δὲ τὸ εἰς ἀπέχθειαν ἐληλυθέναι» (Ἁρποκρ.). Ὅρα καὶ Κοραῆν εἰς Ἰσοκρ. Δημόν. § 11. Συνέκδ. Ἱερατ. σ. 395-396.

ζημιόω-ῶ (=ζημιώνω, τιμωρῶ σωματικῶς ἢ χρήμασι) (πλειστ. καὶ ἐπι-), *ἐζημίουν* (πολλάκ.), μέλ. *ζημιώσω* (πολλάκ.), ἀόρ. *ἐζημίωσα* (πλειστάκ. καὶ προς-), παρακ. *ἐζημίωκα* (σπαν. Δημ. 21, 50), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ζημιοῦμαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐζημιούμην* (σπαν. Λυσί. 31, 26. Ἰσαῖ. 5, 21), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *ζημιώσομαι* (πλειστάκ.), ἀλλὰ καὶ ὁ *ζημιωθήσομαι* (σπαν. Ἰσαῖ. 1, 23. 10, 16. Δημ. 23, 80)(1), ἀόρ. παθ. *ἐζημιώθην* (πλειστάκ.), παρακ. παθ. *ἐζημίωμαι* σπανίως (Ἰσο. 3, 116. Δημ. 22, 51. Δείναρχ. 3, 16), ὑπερσ. *ἐζημίωτο* (σπανιώτατα. Δημ. 31, 11). Τὸ μέσ. αὐτοπ. κατ' ἀνάλυσιν, *ζημιῶ ἐμαυτόν* (Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 30. κτλ.). Λέγεται καὶ *ζημίαν ἐπιτίθημι* (Πλάτ. Νόμ. 662, β'. κτλ.) καὶ *ἐπιτίθεμαι* μέσ. (Θουκ. Β', 24), *ζημίαν προτίθημι* (Θουκ. Γ', 44) καὶ ὡς παθ. *ζημίαν λαμβάνω* (Δημ. 11, 11) καὶ *ζημία ἔστι μοι* (Θουκ. Γ', 67. κτλ.).

(1) Πρότερον ἐφέρετο ὁ *ζημιωθήσομαι* καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς (Λυσί. 6, 15. 8, 18. 29, 4. Πλάτ. Ἵππαρχ. 226, β'.) ἀλλ' ὁ Cobet διώρθωσεν εἰς «*ζημιώσομαι*».

ΣΗΜ. Ῥίζ. σανσ. jam (κρατεῖν, τιμωρεῖν), Κρητ. δαμία = λατ. damnum (ὅρα Πλάτ. Κρατύλ. 419, β'.), ζημ-ία, ζη-τρός, ζητρεύω (τιμωρῶ), δ=ζ ὡς δυγὸν=ζυγόν, δᾶλον=ζῆλον, δατὲν=ζητεῖν (Ἡσύχ.), εἰς ἃ φαίνεται ἀποβληθὲν τὸ j, δj=ζ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ καὶ τῷ συγχρόνῳ Εὐριπίδῃ. ῥημ. παράγ. ζημίωμα, ζημίωσις (μτγ.) ζημιωτὴς (μτγ.).

ζητέω-ῶ (πλειστάκ. καὶ συ-, δια-), παρατ. *ἐζήτουν* (πολλάκ. καὶ ἐπ-), μέλ. *ζητήσω* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἐζήτησα* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἀν-), παρακ. *ἐζήτηκα* (σπαν, Δείναρ. 2, 19. Δημ. 18, 167. καὶ (ἀν-) Πλάτ. Ἀπολ. 18, β'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ζητοῦμαι* (πολλάκ. καὶ ἐπι-), παρατ. *ἐζητούμην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 27. Ἀντιφῶν 5, 23 καὶ (ἀν-) Θουκ. Β', 8), ἀόρ. παθ. *ἐζητήθην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 267, γ'. Σοφ. 221, γ'.), παρακ. σπανιώτατα *ἐζήτηται* (Ξενοφ. Κυνηγ. ιγ', 3), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀζήτητος* (Αἰσχίν. 3, 22), *δυςζήτητος* (Ξεν. Κυν. η', 1), *ζητητέος-έον* (πολλάκ.). Ἀντὶ τοῦ *ζητῶ* λέγεται καὶ *ζήτησιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Ϛ', 53. Πλάτ. Χαρμ. 165, ε'. Πολ. 368, δ'. κτλ.) καὶ παθ. *ζήτησίς ἐστι καὶ γίγνεται* (Πλάτ. Θεαίτ. 196, δ'. Πολιτικ. 266, γ'. 284, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σανσ. jat (προθυμοῦμαι) ἢ jη-, γερμ. suchen (ζητεῖν), δjατέω, δατὲν=ζητεῖν (Ἡσύχ.), ζη-τέ-ω, δί-ζη-μαι (ποιητ. = ζητῶ), σανσ. jâmi, di-dya-te, ῥημ. παράγ. ζήτημα, ζήτησις, ζητήσιμος, ζητητής, ζητητικός, ζητητός (ποιητ.), ἀρί-ζη-λος (περὶ οὗ ὅμως ἄλλοι ἄλλως δοξάζουσιν). Τὸ ζητῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ ζητῶ διαφέρει τοῦ αἰτῶ· διότι σκοπὸς τῆς ζητήσεως εἶναι ἡ εὕρεσις, τῆς δὲ αἰτήσεως ἡ λῆψις. «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε· πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει» (Ματθ. ζ', 7 — 8.). «Πάντ' ἔστιν ἐξευρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον φεύγῃ τις, ὃς πρόσεστι τοῖς ζητουμένοις» (Ἰωάνν. Στοβ.). Πρβλ. καὶ προσαίτης καὶ προσαιτεῖν, ἀνθ' οὗ λέγεται καὶ ἐπαίτης καὶ ἐπαιτεῖν (ἔνθα ἡ πρόθεσις= πρὸς τοῖς πρότερον καὶ ἄλλα αἰτεῖν, οἷον εἶναι τὸ ἔθος τῶν ἐπαιτῶν)=ζητοζολόγος (κοινῶς ζήτουλας), ζητολογῶ· διότι ἡ δημώδης δὲν διέσωσε τὸ ἁπλοῦν αἰτῶ (ἀλλὰ τὸ ἀπαιτῶ).

ζυγομαχέω-ῶ (διαφέρομαι στασιάζω, ὡς οἱ ἐζευγμένοι βόες ἢ ἵπποι). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς *ζυγομαχεῖ* (σπαν. Ὑπερείδ. Ἀποσπ. παρὰ Φωτί., Σουίδ. καὶ Μ. Ἐτυμολ.) καὶ *ζυγομαχεῖν* (σπαν. Δημ. 39, 6).

ΣΗΜ. Τὸ ζυγομαχῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει. «Ζυγομαχεῖν: διαφέρεσθαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ζῴων τῶν ἐζευγμένων καὶ πρὸς <ἄλληλα> ζυγομαχούντων ἐν τῷ δρόμῳ» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 261, 7)

Ὅρα ζεύγνυμι. Πρβλ. καὶ Λουκιαν. Σολοικ. σ. 568.

ζωγραφέω-ῶ (σπαν. Ξεν. Οἰκ. ιη', 9 καὶ (δια-) Πλάτ. Τίμ. 55, γ'. καὶ (ἀπο-) 71, γ'.) καὶ μέλλ. *ζωγραφήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 598, β'.) μόνον. Παθ. *ζωγραφοῦμαι* (σπαν Πλάτ. Κρατύλ. 434. β'. Ἐπιστ. 342, γ'.) καὶ ὁ παρακ. *ἐζωγράφημαι* (Πλάτ. Φίληβ. 40, β'. καὶ (ἐν-) αὐτ. 40, α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ζωγράφος (ζῷα γράφω) ζωγραφῶ, ζωγραφητός (μτγ.), ζωγράφημα. Τὸ ζωγραφῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ζωγρέω-ῶ (συλλαμβάνω ζῶντα) (σπαν. Θουκ. Α', 50. Ζ', 85. Πλάτ. Νόμ. 868, γ'.) καὶ ἀόρ. *ἐζώγρησα* (ἐνίοτε). Παθ. ἀόρ. *ἐζωγρήθην* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. πθ. *ἐζωγρημένος* (σπαν. Θουκ. Β', 5), τὰ δὲ λοιπὰ πάντα ἐλλείπουσιν. Ἀντὶ τοῦ *ζωγρῶ* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ζωὸν τινα λαμβάνω* (Ξεν. Ἑλλ. Α', β'. 5).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ζωὸς-ζῶς καὶ ἀγρεύω (ὅπερ ἰδέ). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ζώννυμι (ζώνω). Ὁ ἐνεστὼς σπανίως ἀπαντᾷ καὶ σύνθετος μόνον *παραζωννὺς* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 553, γ.), ἀόρ *ὑπέζωσα* (C.I.A. τ. Β'. Παράρ. 808. 809) [τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστ.]. Παθ. καὶ μέσ. παρακ. *ὑπέζωται* (C.I.A. Β', 802, β, 27. γ, 7) καὶ *διέζωται* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ε', 25., ὅπερ γράφεται «*διέζωσται*») καὶ *διεζωμένος* (σπαν. Θουκ. Α', 6., ὅπερ γράφεται «διεζωσμένος»), ῥημ. ἐπίθ. *ἄζωσ-τος* (Πλάτ. Νόμ. 954. α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ζωσ-, ζώννυμι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) [=ζώσ-νυμι], ζωστὸς (μτγ.), ζω-, διάζωμα, περίζωμα, ζῶμα, ζώ-νη, ζωσ-τήρ, διέζω-μαι, διέζωσμαι (μτγ.). Συγγενὲς τῷ ζυ-, ζεύγνυμι=λατ. jugo, ζώννυμι=λατ. cingo, ζώνη = cingŭlum. Οἱ παλαιοὶ λέγουσι· «διεζωμένοι φησὶ Θουκυδίδης» (Σουΐδ.). Καὶ ὁ Κόντος καὶ ὁ Cobet ἔζωμαι θέλουσι, διότι εὕρηται γ' πληθ. ἔζωνται (Ἀθην. ΙΔ', § 16), ὅπερ δὲν θὰ ἐγίνετο ἐκ τοῦ ἔζωσμαι (Mnemos. 1883, 137). Τοῦτο ἀποδείκνυται καὶ ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν διέζωται (C. I. A. T. B'. παράρτ. 736), διεζωμένος (αὐτόθι), ὑπέζωται (C.I.A. Β', 802, 6, 27. γ, 7. 349 π. Χ.).

ζωπυρέω-ῶ (ζῳο ονῶ). Ὁ ἐνεργ. τύπος ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολ. ἀπαντῶσιν ἐνεσ. *ἀναζωπυροῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 527, δ'.), παρατ. *ἀνεζωπυρούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 46. Πλάτ. Χαρμ. 156, δ'.) καὶ παρακ. *ἀνεζωπυρημένος* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 16).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ζώπυρον ζωπυρῶ, ζωπύρημα, ζωπύρησις (μεταγ.), ἀναζωπύρησις (μτγ). «Ζωπυρεῖν Ἀττικοί, ἐξάπτειν Ἕλληνες» (Μοῖρις). Τὸ ζωπυρῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Ζώπυρον δ' εἶναι σπινθήρ, ἄνθραξ ἀνημμένος πρὸς ἔναυσιν τοῦ πυρὸς ἐπιτήδειος, μεταφορ. δὲ λείψανόν τι εἰς ζῳογόνησίν τινος χρήσιμον (πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 677, β'.).

Η

ἡβάσκω (ἄρχομαι νὰ ἡβῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ς', 1. Ζ', δ', 7).

ΣΗΜ. «Ἡβᾶν Ἀττικοί, ἀκμάζειν Ἕλληνες· ἡβάσκειν δὲ ἐπὶ τῶν παίδων τῶν ἀρχομένων ἡβᾶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἀττικοί» (Μοῖρις). Τὸ ἡβάσκω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

ἡβάω-ῶ (εἰμὶ ἐν ἡβικῇ ἡλικίᾳ, ἀκμάζω) (πλειστάκ. καὶ ἀν-), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. *ἐφηβήσουσι* (σπαν. Ξενοφ Παιδ. Ϛ', α', 12), ἀόρ. *ἥβησα* (πλειστάκ καὶ ἀν-), παρακ. *παρήβηκα* (σπαν. Θουκ. Β', 44), [ὑπερσ. *παρηβήκει* Ἡροδ. Γ', 53]. Ἀντὶ τοῦ σπανιωτάτου *ἐφηβάω-ῶ* λέγεται *ἔφηβος γίγνομαι* (Λυκοῦργ. 76), *εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχομαι* (Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 8) καὶ *εἰσέρχομαι* (Ξενοφ. Παιδ. Α', ε', 1), *εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγράφομαι* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 366, ε'.). Λέγεται δὲ καὶ *εἰς ἥβην ὁρμῶμαι* (Ξενοφ. Ἀπ. Β', α', 21), τὸ δὲ *πρόσηβος γίγνομαι* (Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 4) = προσεγγίζω εἰς τὴν δεκαοκταετῆ ἡλικίαν τοῦ ἐφήβου.

ΣΗΜ. Ῥίζ. jaβ, jηβ, λατ. juv-enis (νέος), σανσ. juv-an, ἥβη, δωρ. ἥβα καὶ ἄβα, ἡβά-ω, ἡβά-σκω, ἡβη-δόν, ἔφηβος, πρόσηβος. Τὸ ἡβάω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἡγεμονεύω (εἰμὶ ἡγεμών). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἡγεμόνευσα* (σπανιώτατα. Πλάτ. Συμπ. 197, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Τοῦ παθητ. μόνον τὸ *ἡγεμονεύεσθαι* (σπαν Θουκ. Γ', 61. ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 98, 24). Λέγεται καὶ *ἡγεμὼν εἰμι* (πολλάκ.), *ἡγεμονίᾳ χρῶμαι* (Αἰσχίν. 3, 14), *τὴν ἡγεμονίαν ἔχω* (Θουκ. Ε', 47. Ἰσοκρ. 4, 99. κτλ), *ἡ ἡγεμονία ἐστὶν ἐμοῦ* (Θουκ. Δ', 91. Ἰσοκρ. 4, 100. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ζ', 8), ὡς παθ. δὲ *ἡγεμονίας τυγχάνω* (Πλάτ. Νόμ. 641, α'.), τὸ δὲ *τὴν ἡγεμονίαν λαμβάνω παρά τινος* (Ἰσοκρ. 7, 17. κτλ.) = ἐπιτρέπομαι τὴν ἡγεμονίαν.

ΣΗΜ. Ὅρα ἡγοῦμαι. Ὁ παρατ. ἡγεμόνευον (Ἀριστοφ. Εἰρ. 1093), ὁ μέλλ. ἡγεμονεύσω (Ὁμ. Ὀδ. Ζ', 261. κτλ.). Τὸ ἡγεμονεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἡγεμονέω-ῶ (εἰμὶ ἡγεμών). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 41, γ'. 70, γ'. Νόμ. 931, γ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα ἡγοῦμαι. Τὸ ἡγεμονέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, ἀλλ' ἴσως μεταγραπτέον εἰς «ἡγεμονεύω», ὅπερ ἀλλαχοῦ ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται (Φαιδ. 80, α'. 94, γ'. Συμπ. 197, α'. Πρωτ. 351, ε'. Πολ. 474, γ'.).

ἡγοῦμαι (ὁδηγῶ, νομίζω), ἀπο()

(πλειστάκ. καὶ ἐξ-, καθ-, προ-, εἰς-, ὑφ-, ἐφ-), παρατ. *ἡγούμην* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, δι-, ἀφ-, εἰς-, προ-, ὑφ-), μέλλ. μέσ. *ἡγήσομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, δι-, καθ-, ὑφ-, ἐπεκδι-). ἀόρ. μέσ. *ἡγησάμην* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, δι-, ὑφ-, εἰς-, καθ-, προδι-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. τὸ *περιηγηθὲν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 770, β'.), παρακ. ἐνεργ. *ὑφήγημαι* (Ξεν. Παιδ. Η', ζ', 15), *ἐξήγημαι* (Ξεν. Λακ. Πολ. β', 1. κτλ.), *διήγημαι* (Ξεν. Ἀπ. Δ', η', 11 κτλ., ὅστις καὶ παθητ. Ἀντιφῶν 1, 31), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀδιήγητος* (πολλάκ.), *εὐδιήγητος* (Ἰσο. 19, 28), *ἀπεριήγητος* (Πλάτ. Νόμ. 770, β'.) καὶ *ἡγητέον* (πολλάκ.). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν. *ἡγοῦμαι ἐμαυτὸν* (Δημ. 8, 68 κτλ).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σᾱγ, ἀγ-, ἀγέομαι ἡγέομαι, λατ. sāgus (προφητικός), sāgio (= ὀξὺ αἰσθάνομαι, νοῶ), σᾱγ (=ἰχνηλατῶ ἀνερευνῶ), συγγενὲς δὲ ἴσως καὶ τὸ γερμ. sāgen (λέγω, κελεύω), ἡγεμών, ἡγεμονεύω, ἡγεμονέω, ἡγεμονία (οὐχὶ ἡγεμονεία), ἀξιαφήγητος Ἀρριαν. Ἀναβ. Α', α', 1. 3), παρ' Ἡροδότῳ δὲ (Α', 207. Θ, 26) καὶ ἀ φ ή γ η μ α ι ἢ ἰων. ἀ π ή γ η μ α ι κεῖται παθητικ. Τὸ ἡ γ ο ῦ μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἥδομαι (εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι), ἀποθ. (πλειστάκ καὶ συν-, ἐφ-), παρατ. *ἡδόμην* (πολλάκ. καὶ συν-, ὑπερ-), μέλλ. *ἡσθήσομαι* (ἐνίοτε καὶ συν-, ἐφ-), ἀόρ. *ἥσθην* (πλειστάκ. καὶ συν-, ὑπερ-, ἐφ-), [παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν]. Ὡς ἐνεργ. τοῦ *ἥδομαι* εἶναι τὸ *ἡδονὴν παρέχω τινί* (Πλάτ. Πρωταγ. 353, δ') καὶ *ἡδονὴν ἐμποιῶ τινι* (Πλάτ. Πολ. 464, δ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ δὲ μτγ. καὶ ἐνεργ. ἥ δ ω (πρβλ. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. σ. 366, α'.), μέλλ. ἥ σ ω (Λιβάν. Δ', 473), ἀόρ. ἧ σ α (Ἀθήν. Δ', 42. Αἰλ. Ζῴ. Ἱστ. Ι, 48). Ῥίζ. σϜαδ-, «γ α δ ε ῖ ν = χ α ρ ί σ α σ θ α ι, γ ά δ ε σ θ α ι =ἥδεσθαι» (Ἡσύχ.), σανσ. svad-âmi (ἀρέσκομαι, γεύομαι), svâ-dus (ἡδύς), λατ. suâvis, suadeo (πείθω), ἡδ ονή, ἥδυμος (1), ἑδανός, ἔσ-μιον (νόστιμον. Ἡσύχ.), πιθαν. καὶ ἔ-εδνον ἀντὶ σϜέδ-νον, Τὸ ἥ δ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (ἥ σ α τ ο Ὀδ. Ι, 353).

ἡδύνω (γλυκύνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως. Ξενοφ Συμπόσ. δ', 8) καὶ ἀόρ *ἥδῡνα* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 175, ε',). Παθ. *ἡδύνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. Ϛ', 4) καὶ παθ. παρακ. *ἡδυσμένος* (σπαν. Πλ. Πολιτ. 607, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. «Ἡ δ ῦ ν α ι Ἀ τ τ ι κ ο ί, ἀ ρ τ ῦ σ α ι Ἕ λ λ η ν ε ς (Μοῖρις). «Κ α ὶ τ ὸ ἀ ρ τ ύ ε ι ν δ ὲ ἡ δ ύ ν ε ι ν ἔ λ ε γ ο ν» (Πολυδ. Ϛ', 71), ῥημ. παράγ. ἥδυσμα (Πλάτ. Πολ. 332 γ'.) ἡδυντήρ (μεταγ.), ἡδυντέον (μεταγ.). Τὸ ἡδύνω κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει.

(1) Οὕτω καὶ ὁ Nauck καὶ ἄλλοι γράφουσι τὸ παρ' Ὁμήρῳ *νήδυμος ὕπνος*. Φέρεται μὲν τὸ *ἥδυμος ὕπνος* (Ὕμν. Ἑρμ. 241. 449. Ἐπίχαρμ. παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμ. 420, 47. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β, 409. κτλ.), ἀλλὰ καὶ τὸ *νήδυμος* (δωδεκάκις παρ' Ὁμήρῳ ἁπαντῶν. Ἰλ. Β, 2. Κ, 91. 187. Ξ, 242. 253. 354 Π, 454. Ψ, 63. Ὀδ. Δ, 793 Μ. 311. 366. Ν, 79) εἶναι ἀρχαιοτάτη ἀνάγνωσις, οὐδὲ πειθόμεθα εὐκόλως τοῖς τοῦ Βουττμαννοῦ λέγοντος (ἐν Λεξιλ. 1, σ. 179) ὅτι ἡ πρώτη γραφὴ παρ' Ὁμήρῳ ἦτο Ϝήδυμος, ἐξ ἧς μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ϝ προῆλθεν ἐκ παρανοήσεως ἢ ἐκ προσλήψεως τοῦ ν ἐκ τῆς προηγουμένης λέξεως τὸ *νήδυμος*, ἀλλὰ νομίζομεν μᾶλλον ὅτι εἶναι ὅλως ἄλλη λέξις, ἥτις γίνεται ἐκ ῥίζ *νηδ-*, σανσ. naud- (εὐφραίνων, ὠφέλιμος=γερμ. nutzen). nandajâmi (εὐφραίνω), λιθ. naud·a' (ὠφέλιμος, καλός), γοτθ. niut-an (γεύομαι, ὠφελῶ). Ὅρα Κουρτί. Ἐτυμολ. σ. 715.

ἡδυπαθέω-ῶ (ζῶ τρυφηλῶς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ξεν. Παιδ. Α', ε', 1. Οἰκ. ε', 2. Συμπ. δ', 8. Ἀπομ. Β', Ϛ', 24) καὶ ὁ ἀόρ. *ἡδυπάθησα* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 41) καὶ *καθηδυπάθησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', γ', 3).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, ἡδυπάθεια, ἡδυπάθημα (μτγ.).

ἠθέω (διυλίζω, στραγγίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως καὶ σύνθετος *διηθέω* (Πλάτ. Σοφιστ. 226, β'. Τίμ. 45, γ'.). Παθ. *ἠθοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 402, δ'. καὶ (δι-) Τίμ. 82, δ'. καὶ (συνδι-) Τίμ. 66, ε'.) καὶ παθ. παρακ. *ἠθημένος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 59, β'. 60, α'. β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σα-, σάω (ποιητ.), ση-θ-, σήθω (κοσκινίζω) σῆ-σ-τρον, λιθ. sé-tas (κόσκινον), sijo'ju (σήθω), ἤθω, καὶ δημῶδ. σῆτα (τὸ ψιλὸν κόσκινον), ἠθ-έ-ω, ἠθ-μός (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', δ', 6), ἤθημα, ἠθητήρ, ἠθητής, ἠθητικός (ἅπαντα μτγ.). Ἀρχ. ῥίζ. εἶναι σα- (σπείρω), πρβλ. λατ. sa-tus, sê-men, se-ro, σλαβ. se-jati. Παρά τινων δὲ δασύνεται «ἡ θ μ ὸ ς δ α σ ύ ν ε τ α ι» (Ἡρωδιαν. 543, 23. Σχολ. Ἀπόλλ. Ῥοδί. 1, 1294), ἀλλὰ καὶ ἀ π - η θ έ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἥκω (=ἐλήλυθα) (πλειστάκ. καὶ ἀφ-, περι-, προ-, ἐξ-, καθ-, ἀν-, συν-, ἐφ-, προς-, δι-, παρ-), παρατ. *ἧκον* (=ἐληλύθειν) (πλειστάκ. καὶ προς-προκαθ-, ἐπαν-, ἐξ-), μέλλ. *ἥξω* (=ἐληλυθὼς ἔσομαι. πλειστάκ.), ἀόρ. *διῆξε* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 364, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Τὸ δὲ ἀπρόσωπ. *προςήκει* λέγεται καὶ *προςῆκόν ἐστι* (Δημ. 3, 24. 58, 24. Ἰσο. Ἐπιστ. 5, 4 κτλ.), ὑποτ. καὶ *προσῆκον ᾖ* (Δημ. 22, 33), ὁ παρατ. καὶ *προςῆκον ἦν*, ἄνευ δὲ μέλλοντος.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ja- (ἰέναι) μετὰ προσφύμ. κ ἥκ-ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ὡς δει- δέ-δοικ-α, πτα-κ-, ὀλ-, ὀλε-, ὀλεκ. Κατ' ἄλλους δὲ εἶναι παρακ. ἧκα = ἰνδογερ. â'ça, ὕστερ. ἥκω, πρβλ. ἄνωγα, ἀνώγω.

ἡλιάζομαι (ἐν τῇ ἡλιαίᾳ δικάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. ἔν τινι νόμῳ παρὰ Δημοσθ. 24, 50. καὶ Λυσί. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ. ἡλιαία), τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ὅρα ἁ λ ί ζ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ἡλιοῦμαι (ἡλιάζομαι) σπανίως (Ξενοφ. Οἰκ. ιθ', 18) καὶ παθ. παρακ. *ἡλιωμένος* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 656, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σϜελ, σϜερ, σέλ-ας, σελ-ή-νη, Σείριος, ἥλιος, λατ. sol, Σείρ (ἥλιος, Σείριος), σειριάω (καίω, φωτίζω), σειρίασις (νόσος ἐκ τῆς καύσεως τοῦ ἡλίου), σείρινος (θερινός), σανσκρ. svar (οὐρανός), ῥ. sur (λάμπειν, ἄργειν), sûr-jas (ἀντὶ svar-jas = ἥλιος), λατ. ser-enus (φαιδρός), ἑλ-άνη (λαμπάς), Ἑλένη, ἴσως καὶ Ἕλλη (ὅθεν τὸ Γερμαν. Hlle λάμψις), held (γερμ. = ἥρως), Ἕλλην, Ἑλλάς. Ἕλληνες (=λαμπροί, ἔνδοξοι. Ἀσωπ. Εἰςαγ. εἰς Πίνδαρ. § 507). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἡμερεύω (διατρίβω τὴν ἡμέραν) (ἐνίοτε καὶ δι-, συνδι-, συν- (Πλάτ. Φαῖδρ. 240, γ'.), *ἀφημερεύω* (=ἀποδημῶ τὴν ἡμέραν. Δημ. 18, 37 ἐν

ψηφίσματι νόθῳ), παρατ. *διημέρευον* (ἐνίοτε) καὶ *συνημέρευον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', δ', 1), ἀόρ. *ἡμέρευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 3. καὶ δι-. συν-), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. «Τὸ δι' ὅλης ἡμέρας τι πρᾶξαι ἡμερεῦσαι καὶ διημερεῦσαι, οἷον ἐπὶ τῶν βαναύσων ὁ Πλάτων εἴρηκε «πρὸς πῦρ ἡμερεύοντας»· λέγοιτο δ' ἂν καὶ παρημερεῦσαί τινι ἔργῳ ἢ ἀνθρώπῳ» (Πολυδ. Α', 64). Ὁ Πολυδεύκης ἀπὸ μνήμης ἴσως γράφων εἶπε Πλάτων ἀντὶ τοῦ Ξενοφῶντος (Οἰκον. δ', 2). Ὅρα περὶ ῥίζ. ἡμερόω-ῶ. Τὸ ἡμερεύω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἡμερόω-ῶ (ἡμερώνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ παρακ. *ἡμέρωκα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 937, ε'.). Μέσ. καὶ παθ. *ἡμεροῦμαι* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. παθ. *ἡμερώθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 935, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἡσ- (τοῦ κάθημαι, ἧσ-ται, σαν. as-ê = καθῆσθαι, διαμένειν, âs-am = ἕδρα, λατ. â-nus = πυγή, âr-a = βωμός), ἡ- καὶ διὰ τῆς προσφύσεως -μερο (ὡς ἐν τῷ σανσκριτ. ad-maras (=ὁ τρώγων) ἐκ ῥίζ. ad=ἐδ) ἥ-μερος, ἡμέρα (κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀγρίαν νύκτα), ἡμερ-εύω, ἡμερόω, ἥσυχος, ἡσυχάζω. Τὸ ἡμερόω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 14): «ἡμερωμένην χθόνα», ῥηματ. παραγ. ἡμέρωσις (μτγ.), ἡμερωτής (μτγ.), ἡμέρωμα (μτγ.).

ἠμί (λέγω)· ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις (καὶ μόνον παρὰ Πλάτωνι ἐν διαλόγοις) ἀπαντῶσι πλειστάκις τοῦ παρατατικοῦ τὸ *ἦν* (=ἔφην) καὶ *ἦ* (=ἔφη) εἰς τὰς φράσεις «*ἦν δ' ἐγώ, ἦ δ' ὅς, ἦ δ' ἥ*» (πλειστάκις).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἠχ-, ἀχ-, γερμ. sagen, λατ. ad-āg-ium (παροιμία, λόγος), σανσ. âh-a (ἔφης). Πρβλ. καὶ «ἤχανεν, εἶπεν» (Curti. Stud. 4, 208. G. Meyer Γραμμ. § 487). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἡνιοχέω-ῶ (κρατῶ τὰς ἡνίας τῶν χαλινῶν). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξεν. Ἀπ. Α', α', 9. Ἱππικ. ζ', 10. Πλάτ. Φαῖδρ. 246, β'), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Παθ. μόνον *ἡνιοχοῦμαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ϛ', α', 29. Πλάτ. Φαῖδρ. 253, δ'. καὶ (ὑφ-) Δημ. 61, 28).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἡνίοχος ἡνιοχέω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ), παρατ. ἡνιόχουν (Λουκ. Ἐνύπν. 15), ἡνιόχησα (Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1022), ἡνιοχεύω (Ὅμηρ.), ἡνιόχησις (Ἀττικ.), ἡνιοχεύς (ποιητ.), ἡνιοχεία (Ἀττικ. ὡς ἐκ τοῦ ποιητ. ἡνιοχεύω), ταῦτα δὲ παρὰ τὸ ἡνία καὶ ἔχω, ἡνία δὲ (καὶ ἡνίον) ἐκ ῥίζ. jam (= κρατῶ, ἔχω), κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ στελέχους ἡνο = σανσ. âna (στόμα, ῥὶς ἢ πρόσωπον, λατ. ôs), ἐξ οὗ προς-ηνής, ἀπ-ηνής, πρ-ηνής, ὑπ-ήνη, σλαβ. pojasvi (ἡνία).

ἠπειρόω-ῶ (ποιῶ τι ἤπειρον, ξηράν). Ὁ ἐνεργ. τύπος μεταγενέστερος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολ. εὕρηται μόνον ὁ παρατ. *ἠπείρου* (τι. Θουκ. Α', 109 κατὰ διόρθ. Naber) καὶ παθ. παρακ. *νῆσοι ἠπείρωνται* (σπαν. Θουκ. Β', 102) [καὶ ἐνεστ. *ἠπειροῦσθαι* (Θουκ. Ϛ', 1 κατὰ διόρθωσιν Badham. ἀντὶ τοῦ «*ἤπειρος εἶναι*») (1)].

(1) Ἡ διόρθωσις αὕτη δὲν εἶναι ἀληθής, διότι

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἤπειρος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄπειρος (= ἀπέραντος, ἐξυπακούεται δὲ τὸ γῆ), ἠπειρῶ, ἠπειρώτης, -τις, ἠπειρωτικός. Τὸ ἠπειρόω-ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἠρεμέω-ῶ (δὲν κινοῦμαι, εἰμὶ ἤρεμος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις) καὶ ἀόρ. εὐκτ. *ἠρεμήσαι* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. 326, γ'.), μετοχ. *ἠρεμήσας* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. θ', 3).

ΣΗΜ. Ὅρα ἠρεμίζω. Τὸ ἠρεμέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, ῥημ. παράγ. ἠρέμησις (μτγ.), ἠρεμητέον (μτγ.).

ἠρεμίζω (ἑδραῖός εἰμι καὶ καθησυχάζω τινά). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *ἠρεμίζειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 18) καὶ *ἠρεμίζων* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. α', 3), ἀόρ. *κατηρεμίσαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', α', 22., ὃ ὁ Cobet ὀβελίζει) καὶ ἀόρ. παθ. *κατηρεμίσθησαν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', α', 24., ὃ ὁ Cobet ὀβελίζει).

ΣΗΜ. Ἀ-ραμ-, «ἀράμεναι = ἡσυχάζειν» (Ἡσυχ.), σανσ. viram-âmi (σιωπῶ, παύω), â-ram-âmi (τέρπομαι), râm-as (τερπνός), ζενδ. ram (ἠρεμεῖν), râm-a (ἠρεμία), ἔρημος, ἐρημόω, ἠρέμα, ἠρεμαῖος, -ως, ἠρεμέστερος, -ως, ἠρεμῶ, ἠρεμίζω, κατηρεμίζω, ὃ ὁ Cobet νομίζει ὅτι ὑπῆρξεν ἐν χρήσει πολὺ μετὰ τὸν Ξενοφῶντα. Nov. Lect. σ. 487. Τὸ ἠρεμίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἡσυχάζω (εἰμὶ ἥσυχος) (πλειστάκ.), παρατ. *ἡσύχαζον* (πλειστάκ.), μέλλ. *ἡσυχάσω* (σπαν. Θουκ. Α', 142. 143. Β', 84. Η', 71) καὶ ἀόρ. *ἡσύχασα* (πολλάκις), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ *ἡσυχάζω* ἐλέγετο καὶ κατὰ περίφρασιν *ἡσυχίαν ἔχω* (Ἰσοκρ. 8, 6. Λυσί. 28, 7., ἔνθα ὁ Cobet γράφει *ἄξειν* ἀντὶ τοῦ *ἕξειν*. Πλάτ. Πρωτ. 356, ε'. κτλ.), *ἡσυχίαν ἄγω* (Ἰσοκρ. 4, 118. 6, 2. Πλάτ. Φαίδ. 117, ε'. Δημ. 4, 1. κτλ. Ὅρα Βασιάδ. Δημ. Φιλιππ. σ. 115) καὶ *ἐν ἡσυχίᾳ εἰμὶ* (Πλάτ. Πολ. 575, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ἐκ ῥίζ. ἡσ-, ἧ-μαι, ἧσ-ται (κάθημαι), ἧσ-υχος (καθήμενος), ἡσυχάζω (ὅρα ἡμερόω), πρβλ. καὶ νήπιος, νηπί-αχος. Τὸ ἡσυχάζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ἡττῶμαι (νικῶμαι) ἀποθ. παθητ. (κυρίως δὲ οὐδέτ. = εἰμὶ ἥττων τινὸς) (πλειστάκ. καὶ ἀνθ-), παρατ. *ἡττώμην* (πολλάκ.), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *ἡττήσομαι* (σπαν. Λυσί. 28, 9. Ξεν. Ἑλλ. Ε', β', 15. Ἀναβ. Β', γ'. 23) καὶ σπανιώτ. *ἡττηθήσομαι* (Λυσί. 20, 32. Ξεν. Παιδ. Γ', γ', 42), ἀόρ. παθ. *ἡττήθην* (πλειστάκ.), παρακ. *ἥττημαι* (πλειστάκ. καὶ συν-), ὑπερσ. *ἡττήμην* (ἐνίοτε), ῥημ. ἐπ. *ἀήττητος* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἡκ-, ἦκα (ἐπιρρ. ποιητ. = ἠρέμα, ἡσύχως, ὀλίγον, ἀδυνάτως), ἧττα (= ἧκ-jα = κατωτέρευσις), ἥττων (= ἧκ-jων), ἧκ-ιστος, ἡττῶμαι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ) καὶ ἡσσῶμαι (Θουκ.) = [ἡκ-jάομαι = κατωτερεύομαι], ἀρχ. ῥίζ. σFᾱκ-, γερμ. swack, schwach (ἀδύνατος).

ἠχέω-ῶ (ποιῶ ἦχον) (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 329, α'. καὶ (ὑπ-) Φαῖδρ. 230, γ'. καὶ (ἐπ-) Πολ. 492, γ'.) καὶ ἀόρ. *συνεπήχησα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 58. Ζ', α', 25),

Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς (§ 72) ἐκ τοῦ Θουκυδίδου ἐπαινεῖ τὸ «*μὴ ἤπειρος εἶναι*.»

τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fᾱχ- (Fᾱχῶ), εὐαχής (Πινδαρ. εὔηχος), ἀ-χ-έω (κοινῶς ἀχῶ), ἠχέω, ἠχή, ἦχος, ἤχημα, ἠχώ, συγγενὲς εἶναι καὶ τὸ λατ. vāgire (κλαυθμυρίζειν), ἐντεῦθεν καὶ τὸ Ὁμηρ. ἰαχή (=Fι-Fαχή), ἰάχω (= Fι-Fάχω). Τὸ ἠ χ ῶ κατὰ πρῶτον ἐν Ὕμνοις Ὁμήρου (Δημ. 38). «Ἠ χ ὴ Ἀ τ τ ι κ ο ί, ἦ χ ο ς Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις).

Θ

θαλασσεύω (πλέω ἐν τῇ θαλάσσῃ). Μόνον ἡ μετοχὴ *θαλασσεύουσα* (σπαν. Θουκ. Ζ', 12), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα (Παρβλ. Πολυδ. Α', 121).

ΣΗΜ. Τὸ θ ά λ α σ σ α ὁ Μαυροφρύδης παράγει ἐκ τοῦ τάραχ-jα = θάλαχ-jα, ὡς ταράττω, θράττω (Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. γλ σ. 139. 486) = ἡ ταράττουσα, ἡ κινοῦσα. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἅλς ἁλός, δωρικ. σάλ-ασσα (Γρηγορ. Κορινθ. 300), λατ. sal (τὸ ἅλας), σανσ. sar-as. Ὁμογνώμων τῷ Μαυροφρύδῃ εἶναι καὶ ὁ Κούρτιος, πρβλ. σανσκρ. tar-alas (τρέμων, σειόμενος), tar-antas (θάλασσα). Τὸ θ α λ α σ σ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

θαλασσοκρατέω-ῶ (εἰμὶ θαλασσοκράτωρ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Ζ', 48. Η', 41. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ς', 2) καὶ ὁ παρατ. *ἐθαλασσοκράτουν* (σπαν. Θουκ. Η', 30. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 10.) Λέγεται καὶ *θαλασσοκράτωρ εἰμί* (Θουκ. Η', 63).

ΣΗΜ. Θαλασσοκράτωρ, θαλασσοκρατία (μτγ.), θ α λ α σ σ ο κ ρ α τ ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ). Ὅρα θ α λ α σ σ ε ύ ω.

θάλλω (ἀνθῶ, ἀκμάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. *θάλλοι* (σπαν. Πλατ. Τίμ. 77, δ'.) καὶ παρακ. *τεθηλη* (Ἐπιγρ. Πλάτ. Φαῖδρ. 264, δ'.), *τεθηλέναι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 414, α'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. θ ε ρ-, σανσ. dhar- (περιποιοῦμαι), θέρ-ομαι (θερμαίνω), θαλ-, θάλ-πω, θαλυκρόν (λαμπρόν, θερμόν. Ἡσύχ.), θαλύψαι (θάλψαι, πυρῶσαι. Ἡσύχ.), θάλ-πος, θαλ-πωρή, θάλλω (=θάλ-jω), θαλλός, θαλερός, θάλ-εια, θαλία, θάλος (τὸ). Τὸ θ α λ λ ὸ ς γραπτέον μετὰ δύο λ, ὡς φαίνεται ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν (Corp. Inscr. Att. Τόμ. Β'. 186, 28. 187, 12 κτλ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ἐ τ ε θ ή λ ε ι ν (Ὀδ. Ε, 69). Ἄλλοι χρόνοι εἶναι παρατ. ἔθαλλον (Πίνδ. Ὀλ. γ', 23), ἀόρ. ἀ ν έ θ η λ α (Αἰλιαν. Ποικ. Ἱστ. Ε', γ', 4. Ζῴ. Ἱστ. Β', 25. Θ', 21) καὶ ἀόρ. ἀνέθαλεν (Ψαλτ. κζ', 7), ὑπερσ. ἐ τ ε θ ή λ ε ι ν (Ὀδυσ. Ε', 69).

θάλπω (θερμαίνω, περιποιοῦμαι). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *θάλπεσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', α', 11) ἀπαντᾷ.

ΣΗΜ. Ὅρα θ ά λ λ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

θαμβέω-ῶ (ἐκπλήττομαι; ἐξίσταμαι). Ποιητικὸν καὶ μεταγεν., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἡ μετοχ. *συνθαμβῶν* (σπαν. Πλάτ. Ἴων 535, ε'.) εὕρηται.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ θ α φ-, θαφ-, θαπ-, λατ. stup-eo (θαμβῶ), σανσ. stabh-nômi (ἀκίνητον, καθιστῶ, ἐκπλήττω). stambh-as (ἔκπληξις), λιθουαν. steb-ijus (τέφρα, ταφή), θάπαν (φόβον. Ἡσύχ.), θῆβ-ος (= θαῦμα. Ἡσύχ.), τέθηπα (ποιητ. παρακ. καὶ Ἡροδοτ. καὶ μτγ. = θαυμάζω), θάμβος, τάφος, ταφή, θάπτω, θαμβῶ, ἔκθαμβος. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ ὁ ἀόρ. ἐ θ ά μ β η σ α (Ἰλ. Ψ, 728. Ω, 283. Ὀδ Ω, 101), παρατ. ἐ θ ά μ β ο υ ν (Αἰσχύλ. Ἱκ. 570), παρακ. τ ε θ ά μ β η κ α (Σοφ. Ἀντιγ. 1246). Παρὰ δὲ μεταγενεστ. καὶ τύποι μέσοι. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἶναι ἀμετάβατον τὸ θ α μ β ῶ.

θαμίζω (συχνάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Ἱππ. Μ. 281, β' Πολ. 328, γ'. Νομ. 843, β'. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', γ', 2. Ἑλλ. Ε', δ', 29).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ θαμὰ (=συχνὰ) θαμίζω, θαμινός, θαμειός, θάμνος, θαμνο-ειδής, θάμυρος (θαμινός), θαμυρίζω (ἀθροίζω. Ἡσύχ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ ἐ θ ά μ ι ζ ο ν.

θανατάω-ῶ (ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω, μεταγεν. θανατιῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλατ. Φαίδ. 64, β'. Ἀξίοχ. 366, γ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα θ ν ή σ κ ω, θανατάω-ῶ Ἀττικόν, θανατιῶ δὲ μεταγενέστερον. Τὸ θ α ν α τ ά ω - ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

θανατόω-ῶ (θανατώνω, φονεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 15. 51. 52), μέλλ. *θανατώσω* (Ἀλκιδάμ. 1, 14. καὶ ποιητ.), ἀόρ. *ἐθανάτωσα* (σπαν. Ἀντιφῶν 3, γ', 11. Πλάτ. Νόμ. 868, γ'.). Παθ. *θανατοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιδ', 5), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *θανατώσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 31) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐθανατώθην* (=καὶ κατεδικάσθην εἰς θάνατον. Ξεν. Ἀν. Β', ς', 4. Πλάτ. Νόμ. 862, γ'. 865, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Θάνατος (ὅρα θ ν ή σ κ ω), θ α ν α τ ό ω - ῶ (κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ), ῥημ. παράγ. θανάτωσις (Ἀττ.).

θάπτω (πλειστάκ. καὶ συν-), παρατ. *ἔθαπτον* (ἐνίοτε· καὶ συν-), μελ. *θάψω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἔθαψα* (πλειστάκ. καὶ συν-, κατ-), παρακ. καὶ ὑπερσ. μεταγενέστεροι. Παθ. *θάπτομαι* (ἐνίοτε· καὶ συγκατα-), παρατ. *ἐθαπτόμην* (σπαν. Ἀντιφῶν 6, 37), μέλλ. παθ. β'. *ταφήσομαι* (σπαν. Λυσί. 13, 45), ἀόρ. παθ. β'. *ἐτάφην* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐν-), παρακ. *συντέθαμμαι* (σπαν. Θουκ. Α', 8), *τέθαπται* (ἐνίοτε) μόνον, ἀπαρ. *τεθάφθαι* (σπαν. Λυκοῦργ. 113. Ὑπερείδ. Εὐξεν. XXXI, 8.), μετοχ. *τεθαμμένος* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Β', δ', 33. Πλάτ. Κρατύλ. 400, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ἀντὶ τοῦ *θάπτω* λέγεται καὶ *ταφὰς ποιοῦμαι* (Θουκ. Β', 34).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα θ α μ β ῶ Τάφος, ταφή, θ ά π τ ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ῥημ. ἐπίθ. θαπτέον (ποιητ. Σοφ. Αἴ. 1140), ἄθαπτος (ποιητ. Αἰσχύλ. Ἑπ. 1014 Σοφ. Αἴ. 1177), παρακ. τ ε θ ά φ α τ ε (Φώτ. σ. 500), ἀόρ. παθητ. ἐ θ ά φ θ η ν (Ἡρόδ. Β', 81. Ζ', 228), μετ' ὀλ. μέλ. τ ε θ ά ψ ο μ α ι (Σοφ. Αἴ. 577. 1141. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1464 καὶ Λουκιαν. Ἐνάλ. Θε. 9, 1).

θαρρέω-ῶ· ὅρα *θαρσέω-ῶ*

Θαρσέω-ῶ (ἔχω θάρρος, δὲν φοβοῦμαι) (πολλάκ. καὶ ἀνα-) καὶ *θαρρῶ* (ἀμετ. πλειστάκ.=ἔχω θάρρος), παρατ. *ἐθάρσουν* (σπαν. Θουκ. Γ', 25. Δ', 108. Η', 2. καὶ (ἀν-), Θουκ. Ϛ', 31. 63) καὶ *ἐθάρρουν* (σπαν. Δημ. 3, 7. Ξεν. Παιδ. Η', α', 45. Ἰσο. 7, 33), μέλλ. *θαρσήσω* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 91. Ζ', 49. Η', 23) καὶ *θαρρήσω* (σπαν. Ἰσο 15, 121. Πλάτ. Φαίδ. 95, γ'. Νόμ. 649, γ'.), ἀόρ. *ἐθάρσησα* (ἐνίοτε· καὶ ἀν-) καὶ *ἐθάρρησα* (ἐνίοτε καὶ ἀν-), παρακ. *τεθάρσηκα* (σπαν. Θουκ. Δ', 35. Ζ', 37) καὶ *τεθάρρηκα* (σπαν. Ξεν. Ἀν. Ϛ', γ', 12. ε', 30. καὶ (ἀνα-) Ϛ', δ', 12. καὶ (ἀπο-) Ξεν. Οἰκ. ΙϚ', 6), ὑπερσυντέλ. ἐλλείπει ἐν τοῖς Ἀττικ. πεζολόγοις. Ὡς μεταβατ. εἶναι *εἰς θάρσος καθίστημί τινα* (Γοργ. 1, 14), *θάρρος ἐμποιῶ τινι* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', ε', 17), *παρέχω* (Θουκ. Γ', 12. Ϛ', 68). Ἀντὶ δὲ τοῦ *θαρσῶ* ἢ *θαρρῶ* λέγεται καὶ *θάρρος λαμβάνω*, οὗτινος ἰσχυρότερον εἶναι τό *θάρρος λαμβάνει με* (Θουκ. Β', 92), *θάρρος ἐγγίγνεταί μοι* (Ξεν. Παιδ. Δ', β', 15), *θάρρος ἐμπίπτει μοι* (Ξεν. Ἑλλ. Ζ', α', 31).

ΣΗΜ. Ῥίζ. δαρ-, «Δάρρων δαίμων, ᾧ ὑπὲρ τῶν νοσούντων εὔχονται» (Ἡσυχ. Μακεδόνες = θεὸς τοῦ θάρρους), θαρ-, φαρ-, φαρ-υμός (= τολμηρός, θρασύς. Ahrens. Aeol. 12), θαρ-σ-έω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), θαρ-ρ-έω, θάρ-σος, θράσος, θάρρος, θαρσύς, θρασύς. θρασύτης = σανσκ. dhar-shas, θαρσύνω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), καὶ θαρρύνω, Θερσίτης. Ἀρχ. ῥίζ. θερσ-, θρ$_{o}$σ- ἐξ οὗ θάρσος καὶ θράσος.

Θαρσύνω (δίδω τινὶ θάρρος) καὶ *θαρρύνω* (ἐνίοτε· καὶ ἀνα-, παρα-), παρατ. *ἐθάρσυνον* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 72. Ζ', 76) καὶ *ἐθάρρυνον* (σπαν. ἁπλοῦν. Ξεν. Παιδ. Δ', β', 9 καὶ παρ-), ἀόρ. *ἐθάρσῡνα* (σπαν. ἁπλοῦν. Θουκ. Β', 59. 88. Δ', 126, συνήθ. δὲ παρ-) καὶ *ἐθάρρῡνα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ε', γ', 47), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ὅρα *θαρσῶ*.

Θαυμάζω (θαυμάζω) (πλεις καὶ συν-), παρατ. *ἐθαύμαζον* (πλειστάκ.), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *θαυμάσομαι* (σπαν. Πλατ. Εὐθύφρ. 15, β'. Παρμεν. 129, γ'. Ξεν. Ἱππαρχ. Θ', 8), ἀόρ. *ἐθαύμασα* (πλειστ. καὶ ἀπ-), παρακ. *τεθαύμακα* (πολλάκ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *θαυμάζομαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐθαυμαζόμην* (ἐνίοτε), μέλλ. παθ. *θαυμασθήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἐθαυμάσθην* (ἐνίοτε), [παρακ. μεταγεν. Πολύβ Δ', 82. Ἀθήν. Α', § 4]. Ῥημ. ἐπίθ. *θαυμαστὸς* (πολλάκ.), *ἀξιοθαύμαστος* (Ξεν. Ἀπ. Α', δ', 4) καὶ *θαυμαστέον* (Πλάτ. Πολιτικ. 302, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. θαF-, (ἔθαμεν = ἐθεωροῦμεν, ἰων. ἔ-σα-μεν, θάα = θέα), θῆβ-ος (θαῦμα. Ἡσύχ.), (θα'Fορος, θα'ορος) ἰων. θεωρός, θε-ά-ομαι, θά-ο-μαι, θη-έ-ομαι, θαῦ-μα, θαυμάζω, θαυμαστής, θαῦ-μα (θαF-μα) πρβλ. γαῦ-ρος γαF (βουγα'ιος), δεδαυμένος (δαF), κτλ. Τὸ θαυμάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ θαυμαίνω.

Θαυματουργέω-ῶ (θαυματοποιῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. *θαυματουργήσειν* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. ζ', 2) καὶ παθ. παρακ. *τὰ τεθαυματουργημένα* (σπαν. Πλάτ. Τίμαι. 80, γ'.) = γοητεῖαι.

ΣΗΜ. Θαυματουργός (μτγ.), θαυματουργία (Πλάτ. Νόμ. 670, α'.), θαυματουργῶ, θαυματούργημα (μτγ.). Τὸ θαυματουργῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

Θεάομαι-ῶμαι· ὅρα *θεῶμαι*.

Θειάζω (θεῖά τινα ἐπιφθέγγομαι, ἐνθουσιῶ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ *ἐπιθειάζω* (σπαν. Θουκ. Η', 53. Πλάτ. Φαῖδρ. 241, β') καὶ ἀόρ. *ἐθείασα* (σπαν. Θουκ. Η', 1) καὶ *ἐπεθείασα* (σπαν. Θουκ. Β', 75), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἄλλοι γράφουσιν ἐπιθεάζω (= ἐπικαλοῦμαι, ἐπιμαρτύρομαι τοὺς θεοὺς) ἢ ἐπιθειάζω (= ἐπικαλοῦμαι τὸ θεῖον ἢ τὰ θεῖα). Πάντοτε δὲ ἐλέγετο ἐκθειάζω (ὅρα Κόντ. Σωκράτ. Τόμ. Α', σ. 110—113). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Ὁ Cobet ἐπιδοκιμάζει μόνον τὸ θεάζω καὶ ἐπιθεάζω (καθ' ὕφεσιν τοῦ Ι πρὸ φωνήεντος, ὡς λεῖος λεαίνω), ἀλλ' ὁ ἀόρ. ἐθείασα ὡς τονιζομένου τοῦ ΕΙ. (ὅρ. Var. Lect. σ. 590. Mnemos. 1880, σ. 113 — 114). Παράγωγα θειασμός (Θουκ. Ζ', 50) ἐπιθειασμός (Ζ', 75). Ὅρα καὶ Πολυδ. Α', 16.

Θειόω-ῶ (θεῖον καθίστημι, καθιερῶ, ἀφιερῶ). Εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. *ἐθείωσαν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 771, γ'.).

ΣΗΜ Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

Θέλγω (τέρπω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς *θέλγων* (σπαν. Πλάτ. Συμπόσ. 197, ε'.) καὶ ἀόρ. *ἔθελξε* (σπαν. Γοργ. Ἑλέν. 10).

ΣΗΜ. Ῥίζ. αὐτοῦ ἀκριβῶς δὲν εἶναι γνωστή, τὸ δὲ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. θέλ-γ-ω, θέλκ-τρον, (ποιητ. καὶ μτγ.). ἄθελκτος (μτγ.), θελκτικός (μτγ.), θελκτήριον (ποιητ.), θέλγητρον (ποιητ. καὶ μτγ.)

Θέλω· ὅρα *ἐθέλω*.

Θεμελιόω-ῶ (θεμελιώνω). Μόνον ὁ ἀόρ. *θεμελιώσας* (σπανίως. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 11), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα καὶ μάλιστα (Κ.Δ.).

ΣΗΜ. Ὅρα τίθημι· θεμέλιος λίθος, θεμελιῶ, θεμελίωσις (μτγ.), θεμελιωτής (μτγ.), Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

Θεμιστεύω (χρησμῳδῶ). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς *θεμιστεύειν* (Λυσί. περὶ Ἀμβλώσεως παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λέξ. καὶ Λεξικ. Vindobon. Nauck σ. 102, 15).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ θέμις (ὅρα τίθημι), θεμίζω (ποιητ.), ἀθέμιστος (ποιητ. καὶ Ἀντιφῶν 4, γ', 6. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 5), ἀθέμιτος (Ἀντιφῶν 1, 22. Ξενοφ. Παιδ. Α', ς', 6), θεμιστεύω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ).

Θεομαχέω-ῶ (μάχομαι τῷ Θεῷ). Μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *θεομαχεῖν* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ΙϚ', 3).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ θεομάχος (μτγ.) θεομαχῶ, θεομαχία (Ἀττικ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Βάκχ. 45).

Θεοπολέω-ῶ (θεῶν εἰκόνας ἔχων περιπολῶ που, ἀργύριον εἰσπραττόμενος. Τίμ. Σοφ. λ. Πλάτ. ἐν λ. θεηπολεῖν).

Μόνον τὸ ἀπαρ. *θεοπολεῖν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 909, δ'.).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. τοῦ πολέω ὅρα πωλῶ, θεοπόλος ἢ θεηπόλος (μτγ.), θεοπολῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

Θεραπεύω (περιποιοῦμαι, λατρεύω, ἰατρεύω, κτλ) (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, ἀντι-, ἐκ-), παρατ. *ἐθεράπευον* (πλειστάκ.), μέλ. *θεραπεύσω* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἐθεράπευσα* (πλειστάκ. καὶ προ-, ὑπερεξ-), παρακ. *τεθεράπευκα* (σπαν Θουκ. Α', 9.Δ', 67. Πλάτ.Λάχ. 186, α'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *θεραπεύομαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐθεραπευόμην* (σπανίως· Λυσί.14, 14), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *θεραπεύσομαι* (σπαν. Ἀντιφῶν 4, β', 4 Ξεν. Παιδ.Ε',δ',17. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 135, ε'.). ἀόρ.παθ. *ἐθεραπεύθην* (ἐνίοτε),παρακ.*τεθεράπευμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν *θεραπεύω ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Ἀλκιβ. Α',131,β'. κτλ.).Ῥημ. ἐπ. *θεραπευτός* (Πλάτ. Πρωτ. 325, β'.), *ἀθεράπευτος* (Ξ. Ἀπ. Β', δ', 3), *εὐθεράπευτος* (Ξεν. Παιδ. Β', β', 10), *θεραπευτέον* (πολλάκ.). Λέγεται καὶ *ἐν θεραπείᾳ ἔχω τινὰ* (Θουκ. Α', 55).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα θέρομαι. Θεραπεύω, θεράπευμα, θεραπεία, θεραπευτήρ, θεραπευτής,θεραπευτικός,δυςθεράπευτος(ποιητ. Σοφοκλ. Αἴ. 600) Τὸ θεραπεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

Θερίζω (ἀμετ.=διάγω τὸ θέρος, μεταβ. =θερίζω καρπόν). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ ἀόρ. *ἐθέρισα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ε', 9) καὶ *ἐξεθέρισα* (σπαν. Δημ. 53, 21) καὶ ὁ παθ. παρακ. *τεθερισμένος* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 8), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. θερ-, θέρ-ο-μαι (ὃ ἰδέ), θέρ-ος, θερ-ίζω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ), κατ' ἄλλους δὲ παρὰ τὸ τερ-, τείρω (= τέρ-jω, λατ. tero = τρίβω.), τρύ-ω, τρί-βω, θραύ-ω, τρῦ-πα, θρύπ-τω, τέρ-ε-τρον, τόρ-ος, τορός, τόρνος, τορύνη, τρῦμα. «Τὸ θέρους που διαγαγεῖν θερίσαι καὶ ἐνθερίσαι» (Πολυδ. Α', 62). «Ἀμᾶν Ἀττικοί, θερίζειν Ἕλληνες» (Μοῖρις).

Θερμαίνω(ζεσταίνω).Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξεν.Ἀπομ.Δ', γ',8. Πλάτ. Φαῖδρ. 268, β'. Τίμ. 46, δ'.) καὶ ὁ ἀόριστος *διεθέρμηνα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 253, ε'. Τίμ. 65, ε'.). Παθ. *θερμαίνομαι* (πολλάκ.), παρατ. *διεθερμαίνοντο* (σπαν. Δημ. 19, 197), ἀόρ. *ἐθερμάνθην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, β'.) καὶ *παρεθερμάνθην* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 157), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται δὲ καὶ *θερμασίαν παρέχω* (Ξεν. Ἀνάβ. Ε', η', 15).

ΤΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα θέρομαι. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. παρ' Ἀττικοῖς εἶναι διὰ τοῦ η, ὁ δὲ ἐθέρμᾱνα μεταγενέστερος. «Σημᾶναι καὶ θερμᾶναι καὶ καθᾶραι ... παρὰ τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν διὰ τοῦ ᾱ. Λέγομεν δὲ διὰ τοῦ η σημῆναι, θερμῆναι, καθῆραι» (Φρύνιχ. Ἐκλογ. 24). Τὸ θερμαίνω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

Θέρομαι (θερμαίνομαι) Ποιητικὸν καὶ μεταγεν., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ *θέρηται* (σπαν. Πλάτ. Φιληβ. 46, γ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. θερ-, φερ-, λατ. fer-veo

(ζέω, θερμός εἰμι), for-mus (θερμός), for-nus, fur-nus (ἰπνός, φοῦρνος), σανσκρ. gharmas (θερμότης, gh = θ), θέρ-ομαι, θέρ-ος, θερ-ίζω, θερ-μός, θερμαίνω, θερμασία, θεράπων, θεραπεύω, θάλ-πω (ὃ ἰδέ). Τὸ θέρομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

Θεσμοθετέω-ῶ (νομοθετῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 58, 27 ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. ζ', 3) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐθεσμοθέτησα* (σπαν. Ἰσαῖ. 7, 34. Δημ. 59, 65) καὶ *διεθεσμοθέτησα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 42, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. «Θεσμὸς ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι καὶ εἷς ἕκαστος τῶν νόμων, καὶ ὅλον δὲ τὸ σύνταγμα τῆς πολιτείας» (Ἁρποκρατ.). Γίνεται δὲ παρὰ τὸ τίθημι (ὃ ἰδέ). Θεσμοθέτης, θεσμοθεσία (μτγ.), θεσμοθέσιον (μτγ.), θεσμοθετῶ, θεσμοφόρια, θεσμοφοριάζω. Τὸ θεσμοθετῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσαίῳ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὸ θεσμός.

Θεσμοφοριάζω (τελῶ τὰ θεσμοφόρια,ἅπερ ἦσαν γυναικῶν ἑορτή).Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 29).

ΣΗΜ. Τὰ θεσμοφόρια ἐτελοῦντο εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰςαγωγῆς τῶν νόμων(θεσμῶν) καὶ τῶν κανονισμῶν ἐξηυγενισμένου βίου, ἅπερ ἀπεδίδοντο πρὸ πάντων τῇ Δήμητρι (Διόδωρ. Ε'.). Ὅρα θεσμοθετῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

Θεσπιῳδέω-ῶ(χρησμοδοτῶ).Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 367, δ'.), εἶναι δὲ εὔχρηστον παρὰ ποιηταῖς τὸ ῥῆμα.

ΣΗΜ. «Τὸ θεσπιῳδῆσαι διθυραμβῶδες» (Πολυδεύκ. Α', 17). Ῥίζ. σεπ-, (= λέγω), ἔ-σπε-τε (Ὅμηρ. = λέγετε), ἔννεπε (= ἔν-σεπε), λατ. in-sec-e (= ἔννεπε), in-sec-tiones (διηγήσεις), θέ-σπις, θε-σπέ-σιος, θε-σπί-ζω καὶ ἄ-σπε-τος (ποιητ. = ἄφατος), ἴχνη δὲ τοῦ κ ἀντὶ τοῦ π φαίνονται ἐν τῷ ἴσκεν (= εἶπεν. Ὀδ. Χ, 31, ἀντὶ σί-σεκ-εν) καὶ θέ-σκε-λος (=θέσ φατος), θε-σπι-ῳδός (=θείας ᾠδὰς λέγων) θεσπιῳδῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

Θεῶμαι ἀποθετ. (παρατηρῶ, κυτάζω) (πλειστάκ καὶ δια-, κατα-, συν-, παρα-), παρατ. *ἐθεώμην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-), μέλ. *θεάσομαι* (πολλάκ. καὶ συν-, ἐπανα-), ἀόρ. μέσ. *ἐθεᾱσάμην* (πλειστάκ. καὶ δι-,κατ-, συν-), παρακ. *τεθέᾱμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ἐτεθεάμην* (σπαν. Δημ. 21, 2). Ῥημ. ἐπίθ. *θεατὸς* (πολλάκ.), *ἀθέατος* (Ξεν. Ἀπομ. Β', α', 31), *ἀξιοθέατος* (πολλάκ.), *θεατέον* (πολλάκ.) καὶ *διαθεατέον* (Πλατ. Φιληβ. 52, δ'. Πολ. 611, γ'.).

ΣΗΜ Περὶ ῥίζ. ὅρα θαυμάζω. Θεῶμαι, θέᾱμα, θεατής, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις εὕρηται καὶ ὁ ἀόρ. ἐθεάθην (ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρ. 445 — 446). Τὸ θεῶμαι κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

Θεωρέω-ῶ (εἰμὶ θεωρός, ἐξετάζω, κτλ.) (πλειστάκ. καὶ συν-, παρα-), παρατ. *ἐθεώρουν* (πολλάκ.), μέλλ. *θεωρήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐθεώρησα* (πλειστάκ. καὶ συν-, παρ-), παρακ. *τεθεώρηκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. μεταγενέστ. Τοῦ παθ. μόνον *θεωροῦμαι* (πολλάκ.) καὶ παρατ. *κατεθεωρούμην* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 465, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα (*θεωρήσομαι* καὶ *θεωρηθήσομαι* κτλ.) εἶναι μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *ἀθεώρητος* (=ἀθέατος. Ἀντιφῶν περὶ Ὁμον. παρ' Ἁρποκρ.), *θεωρητέον* (Πλάτ. Νόμ.

815, β'.). Τὸ μέσον κατ' ἀνάλ. *παραθεωρῶ ἐμαυτόν* πρός τινα (Ξεν. Ἀπομ. Δ', η', 7)=παραβάλλω.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ θεωρὸς θεωρέω (ὅρα ὁρῶ). Πρβλ. Πολυδ. Β', 55. Τὸ μὲν θεῶμαι κυρίως σωματικῶς (= κάμνω χάζι), τὸ δὲ θεωρῶ νοερῶς. Τὸ θεωρῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

Θέω (τρέχω) (πλειστάκ., ὅπερ καὶ δια-, προ-, παρα-, περι-, κατα-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, ἀνα-, ὑπο-, συν-, μετα-, ὑπερ-, προς-, προεκ-, συνδια-, ἀντιπαρα-, συγκατα-, συμπαρα-, ἐπεκ-), παρατ. *ἔθεον* (πλειστάκ. καὶ δι-, παρ-, προς-, ἐξ-, ἐπεξ-), μέλλ. μόνον *μεταθεύσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ', 22). Παθ. *μεταθέομαι* (σπαν. Ξενοφ. Κυν. Ε', 33), τὰ δὲ λοιπὰ πάντα ἐλλείπουσιν, ἀναπληρούμενα ὑπὸ τοῦ *τρέχω*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. θεF-, θευ-, θέω = σανσ. dhâv-âmi, θοός, θοάζω, βοη-θέω, βοη-θό-ος (ὅρα καὶ βοηθῶ). Τὸ θέω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

Θήγω (ἀκονῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς θήγω (Ξενοφ. Παιδ. Β', α', 11. 13. 20. Ἀπομ. Γ', γ', 7), ὁ παθ. ἐνεστ. *θήγομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 10) καὶ ὁ παθ. παρακ. *τεθηγμέναι ψυχαὶ* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', Ϛ', 41), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Ῥίζ. εἶναι θᾱγ, θᾱ'γω, ἰωνικῶς θήγω. Ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ σανσ. dhâv-âmi (ῥέω, τρέχω, θέω), πρβλ. θέω, θο-όω (ὀξύνω). Ἴσως ἔχει σχέσιν καὶ πρὸς τὸ λατιν. in-stīgo (κεντῶ, παροξύνω). in-stīgatio (παροξυσμός), θηκτὸς καὶ ἄθηκτος (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

Θηλάζω (= παρέχω τὴν θηλήν. λέγεται ἐπὶ μητρός). Μονον ὁ παρατ. *ἐθήλαζον* (σπαν. Λυσί. 1, 9). Μέσ. μέλλ. ὡς μέσ. ἀνεκτ. ἐπὶ μητέρων *θηλάσονται* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 460, δ'. πρβλ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 99, 13), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντὶ τούτου λέγεται καὶ τὸν *τιτθὸν δίδωμι τῷ παιδίῳ* (Λυσί. 1, 10)

ΣΗΜ. Ῥίζ. θα-, θῆ-σθαι (ἀμέλγειν, θηλάζειν. Ὀδ. Δ, 89), θήσατο (Ἰλ. Ω, 58. Ὅρα καὶ Ἀθήν Θ', σ. 396, ε'.), θῆ-ναι (θηλάσαι. Ἡσύχ.), σανσ. dhajâmi (πίνω, θηλάζω), λατ. fê-lare, fe-mina (κυρ. ἡ θηλάζουσα), filius (υἱός), τη-θύς, τή-θη, τι-θήνη, τίτ-θη, τιτθός (μαστός. ὅρα Πολυδ. Β', 163), θη-λή, θη-λώ (τιθήνη), θηλάζω (κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ), θῆ-λυς (πρβλ. τὴν παρὰ Πλάτωνι ἐτυμολ. Κρατύλ. 414, α'.), θή-νιον (γάλα. Ἡσύχ.), γαλα-θη-νός, Θέ-τις, θεῖος (λιθ. dé-das = θεῖος, γέρων!), τη-θίς (θεία). Ἐνταῦθα ἀνήκει πιθανῶς καὶ τὸ τιθασός, τιθασεύω. «Θηλάζειν καλεῖται τὸ τὸν μαστὸν ἐπισχεῖν, θηλάζεσθαι δὲ τὸ ἕλκειν τὸ γάλα ἐκ τῶν μαστῶν· τούτων δὲ θηλὴ τὸ ἄκρον, ὅθεν τὸ θηλάζειν, καὶ θηλὴν ἐπισχεῖν» (Πολυδ. Β', 163. Πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 99, 14). «Θηλάζειν τὸ τρέφειν τῷ γάλακτι οἱ ἀρχαῖοι πάντες» (Φώτιος ἐν λέξ.). «Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα τοῦ ῥήματος ἐπὶ τῶν παιδίων τῶν θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς κέχρηται ἐπὶ γυναικὸς παρεχούσης γάλα» (Σουΐδας ἐν λέξ. Λουκιαν. Σολοικ. σ. 559). Τὸ θηλάζω τὸν μαστὸν ἐπὶ παιδίου λεγόμενον ἤρξατο ἀπὸ Θεοκρίτου καὶ ἑξῆς (πρβλ. Εἰδ. γ', 19, ιδ', 15).

Θηλύνω (ἐκθηλύνω, χαυνώνω). Μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. *θηλυνόμενος* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. δ', 2), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα θηλάζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Αἴ. 651: ἐθηλύνθην).

Θηράω-ῶ (κυνηγῶ) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐθήρων* (ἐνίοτε καὶ συν-), μέλ. *θηράσω* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 16. Ἀναβ. Δ', ε', 24. Ἀπομ. Γ', ια', 7), ἀόρ. *ἐθήρᾱσα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 11. δ', 10. 16. 22), παρακ. *τεθήρᾱκα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', δ', 16), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. *θηρῶμαι* (Ξενοφ. Κυν. ια', 2. ιγ', 9. καὶ (ἐκ-) ε', 25. Ἰσοκρ. 10, 59. Δημ. 61, 21) καὶ παθ. *θηρῶμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 24), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπιθ. *θηρατέος,-τέον* (Ξεν. Ἀπόμν. Β', δ', 10. ς', 8). Λέγεται καὶ *θήραν ποιοῦμαι* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', γ', 10. κτλ.), τὸ δὲ *θήραν ποιῶ* (=εἰμὶ αἴτιος νὰ γίνῃ θήρα. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 14)

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα θηρεύω· «Θηρᾶν, θηρεύειν, κυνηγετεῖν. Ξενοφῶν δὲ καὶ θηρᾶσθαι ἀντὶ τοῦ θηρᾶν ἔφη καὶ θηρῶνται ἀντὶ τοῦ θηρῶσιν· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ἐνεργούντων τὸ θηρᾶν, ἐπὶ δὲ τῶν θηρίων τὸ θηρᾶσθαι» (Πολυδ. Ε, 9—10). Τὸ θηρῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

Θηρεύω (=θηρῶ) (πλειστάκ. καὶ συν-), παρατ. *ἐθήρευον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', β', 7. Πλάτ. Κριτί. 119, ε'.), μέλλ. *θηρεύσω* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 166, γ'.), ἀόρ. *ἐθήρευσα* (ἐνίοτε), παρακ. *τεθήρευκα* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 200, α'. Φαῖδρ. 262, γ'.). Μέσ. *θηρεύομαι* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 290, β'. Γοργ. 464, δ'. Πολιτ. 531, α'.) καὶ παθ. *θηρεύομαι* (σπανιώτ. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', γ', 9), παρατ. μέσ. *ἐθηρευόμην* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 218, γ'.), μέλ. μέσ. *θηρεύσομαι* (σπαν. Πλάτ. Σοφιστ. 222, α'.), ἀόρ. μέσ. *ἐθηρευσάμην* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 197, δ'. Εὐθύδ. 290, γ'. δ'.) ἀόρ. παθ. *ἐθηρεύθην* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 221, α'. 222, ε'.), [παρακ. Κωμ. Ἀποσπ. 2,746. καὶ Ἀθήν. Δ. § 21]. Ῥημ. ἐπιθ. *ἀθήρευτος* (Ξεν. Παιδ. Α', δ', 16), *δυσθήρευτος* (Πλάτ. Σοφ. 218, δ'. 261, α'). Λέγεται καὶ *θήραν ποιοῦμαι*. ὅρα *θηράω-ῶ*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. θερ-, φερ-, θήρ, θηράω-ῶ, θηρ-εύω, θηρ-ίον = λατ. ferus = αἰολ. φήρ. Συγγενῆ εἶναι καὶ τὸ θόρ-νυμαι, θρώσκω ἢ (ὀρθότερον) θρῴσκω (= θρώισκω), θοῦ-ρος, θού-ριος, λατ. fur-ere, fur-ia (μαίνεσθαι, μανία), θώρ-αξ, θωρήσσω. «Θήρα λέγοιτ' ἂν καὶ ἄγρα καὶ κυνηγέσιον, θῆραί τε καὶ ἄγραι καὶ κυνηγέσια καὶ θηρευτὴς καὶ ἀγρευτὴς καὶ κυνηγέτης» (Πολυδ. Ε', 9). Ὅρα καὶ θηράω. Τὸ θηρεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ἀντὶ δὲ τοῦ θηρῶ καὶ θηρεύω λέγεται καὶ θήραν ποιοῦμαι (Ξεν. Ἀνάβ. Ε', γ', 10. κτλ.).

Θηριοῦμαι (ἐξαγριοῦμαι, γίνομαι θηριώδης). Μόνον ἡ μετοχ. *θηριούμενος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 935, α'.).

ΣΗΜ. Ὅρα θηρεύω. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

Θησαυρίζω (ἐναποταμιεύω). Μό-

νον ὁ παρατ. *ἐθησαύριζέ* (τι, σπανίως. Ξενοφ. Παιδ. Η', 6', 24). Μέσ. *θησαυρίζομαί* (τι, σπαν. Ἰσοκρ. 15, 229. Πλάτ. Φαῖδρ. 276, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μτγ. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀθησαύριστος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 844, δ'.) καὶ *δυςθησαύριστος* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 115, 6'.).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ θησαυρός (ὃ κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ), νομιζόμενον ὑπό τινων σύνθετον ἐκ τοῦ τίθημι καὶ αὖρον (= χρυσὸς = λατ. aurus), ἑπομ. = ἀποθήκη χρυσοῦ. Πολλῷ πιθανώτερον εἶναι ὅτι γίνεται μόνον ἐκ τοῦ τίθημι καὶ προσφύματος vara (πρβλ. σταυρὸς ἐκ ῥίζ. στα-, λατ. staurus), διότι τὸ λατ. thesaurus ἔγινεν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ, θησαυρίζω, θησαυριστὴς καὶ θησαυριστικὸς (Πολυδεύκ. Γ', 115). «Θησαυρὸς εἰς ἀγαλμάτων ἢ χρημάτων ἢ ἱερῶν ἀπόθεσιν οἶκος» (Ἡσύχ.), ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ εἰς φύλαξιν ἀποκείμενα θησαυρὸς λέγονται. Τὸ θησαυρίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

Θητεύω (εἰμὶ θής, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Εὐθύφρ. 9, α'. Πολ. 359, δ'.) καὶ παρατ. *ἐθήτευον* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύφρ. 4, γ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μτγ.

ΣΗΜ. Ῥίζ. θε- (τιθημ.) = ποιῶ, ἐργάζομαι. «θέσεις πράξεις» καὶ «θεῖναι ποιῆσαι» (Ἡσύχ.), «θήσω, ποιήσω» (Ἡσύχ.). «θήσατο, ἐδούλευσεν» (Ἡσύχ.), θής (= ἐργαζόμενος καὶ ἰδίως ἐργάτης τῆς γῆς), θητεύω, θητεία, θηλ. θῆσσα (= θήτ-jα). «Πελάται δὲ καὶ θῆτες ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων» (Πολυδ. Γ', 82). Τὸ θητεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

Θιγγάνω (ἅπτομαι, ἐγγίζω). Ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς, δραματικοῖς καὶ μεταγενεστέροις, πεζολογικὸς μόνον εἶναι ὁ ἀόρ. 6'. *ἔθιγον* εἰς τοὺς τύπους *θίγῃς* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 5) καὶ *θιγὼν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', α', 16. Ϛ', δ', 9), τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *ἅπτομαι*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. θιγ-, θιγγάνω (= θι-ν-γ-άνω), λατ. fi-n-go = πλάττω, θίγ-μα, ἄθικτος (ποιητ.), λατ. fig-ûra (πλάσις, σχῆμα, μορφή), fig-ulus (κεραμεύς), σανσ. dih-, dêh-mi (χρίω), dêh-i (χῶμα), ἀρχ. τύπ. εἶναι dhigh (ἅπτομαι, θιγεῖν τινος). Πιθανῶς καὶ τεῖχ-ος, τοῖχ-ος (ἕτεροι παρὰ τὸ τεύχω). Ὅρα περὶ τῶν τύπων αὐτοῦ Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 522 — 530. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

Θλίβω (πιέζω). Ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 18, 260) καὶ ἀόρ. *ἔθλιψα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 60, γ'.). Παθ. *ἐκθλίβομαι* (σπαν. Ξενοφ Ἀνάβ. Γ', δ', 19. 20) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐθλίφθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 91, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μτγ.

ΣΗΜ. Ῥίζ. θλιβ-, φλιβ-, θλίβω καὶ φλίβω = λατ. fligo, θλῖψις. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

Θνήσκω (ἀποθνήσκω) (ἐνίοτε ἁπλοῦς, πλειστάκ. δὲ σύνθετος ἀπο-, ἐναπο-, προαπο-, συναπο-, ὑπεραπο-), παρατ. *ἔθνησκον* (ἐνίοτε ἁπλοῦς καὶ ἀπ-) μέλ. μόνον σύνθετος *ἀποθανοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ συναπο-), ἀόρ. μόνον σύνθετος *ἀπέθανον* (πλειστάκ. καὶ συναπ-, ὑπεραπ-, προαπ-, ἐπαπ-, ἀνταπ- [1].), παρακ. μόνον ἁπλοῦς καὶ μόνον τὸ *τέθνηκε* (πλειστάκ.) καὶ *τεθνήκασι* (σπαν. Λυσί. 13, 84) καὶ *τέθνατον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', α', 19), *τέθναμεν* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 493, α'.) καὶ *τεθνᾶσι* (πλειστάκ.), ὑποτ. μόνον τὸ *τεθνήκωσι* (σπαν. Θουκ. Η', 74), προστακ. μόνον τὸ γ' ἑνικὸν [*τέθναθι*], *τεθνάτω* (ἐνίοτε), ἀπαρ. *τεθνηκέναι* (σπαν. Λυσί. 13, 94) καὶ συνήθως *τεθνάναι* (Θουκ. Β', 52. καὶ προ-), μετοχ. *τεθνηκὼς* (πλειστάκ.) καὶ οὐδ. *τεθνηκὸς* (ἐνίοτε) καὶ *τεθνεὼς* (πολλάκ. καὶ ἐκ-), *τεθνεῶσα* (σπαν. Λυσί. 31, 22. Δημ. 40, 27), [*τεθνεός*.] Ὑπερσ. μόνον τὸ *ἐτεθνήκει* (ἐνίοτε, τὸ δὲ τοῦ Θουκ. Η', 66 ἀναύξ. γραπτέον μετ' αὐξήσεως) καὶ *ἐτεθνήκεσαν* (σπαν. Θουκ. Ζ', 85. Ἀνδοκ 1, 52) καὶ *ἐτέθνασαν* (ἐνίοτε), εὐκτ. *τεθναίην* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολ. 28, δ'.), *τεθναίη* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', γ', 10. Ζ', α', 32. Παιδ. Δ', 6', 3), *τεθναῖεν* (σπαν. Ξεν. Ἀγησ. ζ', 5) καὶ *τεθνηκὼς* (Θουκ. Β', 6) καὶ *τεθνεὼς εἴην* (ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 329, γ'.), μετ' ὀλίγ. μέλ. *τεθνήξω* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 469, δ'.) καὶ *τεθνηκὼς ἔσομαι* (σπανίως Πλάτ. Φαίδ. 106. 6'.) Ῥημ. ἐπίθ. *θνητός*. Τὸ *θνήσκω ὑπό τινος* εἶναι καὶ ὡς παθητ. τοῦ κτείνω (ὅρα Ἡμετ. Γραμματικ. Παρατ. § 141. 203).

ΣΗΜ. Ῥίζ. θαν-, θνα-, σανσ. dham- (πνεῖν), dham-â-mi, ἀπο-θνήσκω (= ἀποπνέω), θνήσκω (= θνήισκω). Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ τεν-, τείνω (= τέν-jω) = τανύω, θάνατος = ὁ τείνων τὸ σῶμα τῇ ψύξει. Ἕτεροι παρὰ τὸ θεν-, θείνω (= κτυπῶ, κτείνω) = θέν-jω = λατ. fen-do, of-fendo (προςβάλλω), de-fendo (ὑπερασπίζομαι), in-fensus (δυςμενής), θάν-α-τος, θνησιμαῖον (αἱ παλαιαὶ κενέβρειον), θανάσιμος, ἀποθνητέον (μτγ.), ἀποθανητέον (μεταγεν.). Ἐν ἐπιγρ. γράφεται θνήισκω (Mnem. 1882. σ. 386. 392), θνηῖσκον (ποιητ. ΚΕ,28). «Θνήσκω, μιμνήσκω. Δίδυμος χωρὶς τοῦ Ι.. ἡ μέντοι παράδοσις ἔχει τὸ Ι» (Μέγ. Ἐτυμολ. 482, 29). Ὅρα καὶ Curæ Epigraphic. Wecklein σελ. 46. Τὸ θνήσκω καὶ ἀποθνήσκω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ καταθνήσκω καὶ ἐκθνήσκω (= λιποψυχῶ. πρβλ. «τόν τε ἐκτεθνεῶτα καὶ τὸν ὄντως τεθνηκότα» (Πλάτ. Νόμ. 959, α'.).

Θοινάζω (εὐωχῶ, συμποσιάζω). Μόνον ὁ παρατ. *ἐθοίναζεν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησίλ. η', 7). Λέγεται καὶ *θοίνην παρασκευάζω* (Πλάτ. Σοφ. 251, 6'.).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θυ-, θοι-, θύω (διότι πᾶσα θυσία συνεπήγετο ἑστίασιν, πᾶσα δὲ ἑστίασις προαπῄτει θυσίαν), θοί-νη = φοίνη αἰολ., θοινά-ω (ποιητ.), σανσ. dhi-nômi (χορτάζω), θοινήτωρ, θοίναρχος. Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ θά-ω (θηλάζω), ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ λατ. coena (= δεῖπνον) καὶ ὁ Ἀθήναιος (Β', σ. 40, γ'.) ἐκ τοῦ «ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάμβανον». Τὸ μὲν θοινάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ δὲ θοινάω παρ' Ὁμήρῳ.

Θορυβέω-ῶ (θόρυβον ποιῶ) (πολλ.), παρατ. *ἐθορύβουν* (πολλάκ. καὶ δι-), μέλλ. *θορυβήσω* (σπαν. Δημ. 13, 14), ἀόρ. *ἐθορύβησα* (πλειστάκ. καὶ ἀν-,

---

[1] Ἀντιφῶν Ἡρῴδ. φόν. 10., ἔνθα ὅμως ὁ Herwerden γράφει *ἀποθανεῖν*. Παρὰ δὲ Λυσίᾳ (16, 15) φέρεται *ἐνθανόντων*, ὃ γραπτέον ἢ *ἐναποθανόντων* (ὅρ. Ἡμ. Γραμμ. Παρατηρ. § 203) ἢ *ἀποθανόντων*, ὡς γράφει ὁ Cobet.

ἐπ-), παρακείμ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. *θορυβοῦμαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐθορυβούμην* (ἐνίοτε), μέλλ. παθ. *θορυβηθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 194, β'), ἀόρ. παθ. *ἐθορυβήθην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-), παρακ. παθ. *τεθορύβημαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ἐτεθορύβητο* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 215, ε') καὶ *τεθορυβημένος ἦν* (Ἰσοκρ. 12, 233. Πλάτ. Χαρμ. 154, γ'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀθορύβητος* (Ξεν. Ἀγησ. Ϛ', 7). Λέγεται καὶ *θόρυβον παρέχω* (Πλάτ. Πρωτ. 339, δ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ θ ρ υ λ ῶ. Τὸ θ ο ρ υ β ῶ κατὰ πρῶτον ἐν Βατραχομ. Ὁμήρου (191).

Θρασύνω (θαρραλέον καθίστημι). Μόνον ἡ μετοχ. *θρασύνων* (σπαν. Θουκ. Α', 142). Μέσ. *θρασύνομαι* = καθίσταμαι θαρραλέος, αὐθάδης, προπετὴς (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-) καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐθρασύναντο* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 23) καὶ *θρασυνάμενος* (σπαν. Ἰσοκρ. 4, 12), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα θ α ρ ρ ῶ καὶ θ α ρ σ ῶ. Τὸ θ ρ α σ ύ ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

Θρᾱ́ττω (ταράττω, παρ' ὃ καὶ ἐγένετο· ὅρα ταράττω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 187, γ'. Φαίδ. 86, ε'. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', Ϛ', 17) καὶ ὁ ἀόρ. *ἔθρᾱξα* (σπαν. Πλάτ. Παρμ. 130, δ'. Φαῖδρ. 242, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ θ ρ ᾱ́ τ τ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ, ἔχει δὲ τὸ α μακρόν. «Θράττει: οἷον ταράττει κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν γεγενημένον» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 43, 3). Ὅρα τ α ρ ά τ τ ω. Πὰρ' Ὁμήρῳ ἦν ποτε θ ρ ή σ σ ω, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ παρακ. τ έ τ ρ η χ α (ἀμετ. = εἶμαι τεταραγμένος. Ἰλ. Η, 346) καὶ ὑπερσ. τ ε τ ρ ή χ ε ι ἀ γ ο ρ ὴ (Ἰλ. Β, 95), οἵτινες κακῶς καθ' ἡμᾶς μνημονεύονται ἐν τῷ τ α ρ ά σ σ ω. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τ ρ ᾱ́ χ ὺ ς (ἴων τρηχύς), τάρχη (-άραξις· Ἡσύχ.).

Θραύω (συντρίβω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Κυν. Ϛ', 1. Πλάτ. Κρατύλ. 426, ε' καὶ (δια-) Σοφ. 246, γ'.), ἀόρ. *κατέθραυσα* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 265, δ'). Παθ. *θραύομαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 248, β'. καὶ (δια-) Τίμ. 57, β'), ἀόρ. παθ. *κατεθραύσθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 56, ε'), παρακ. *παρατεθραυμένος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 757, ε'.) καὶ *συντεθραυσμένος* (σπαν Ξενοφ. Ἀγησ. β', 14), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μτγ. Ῥημ. ἐπίθ. *θραυστός* (ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 99, δ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ θραF- (συγγεν. θλα-, θλάω-ῶ), θραύω, θραῦσις, θραῦ(σ)μα, θραυλὸς καὶ θραυρὸς (Ἡσύχ.), θραυστός, τραῦ-μα, λατ. frau-s (ἀπάτη) = σανσ. dhru-ti, dhûr-v (κάμπτειν, βλάπτειν). Ὅρα τιτρῶ. Τὸ θ ρ α ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

Θρηνέω-ῶ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκ.) καὶ ἡ εὐκτικ. τοῦ παρατ. *θρηνοίη* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 47, β'., ὃ γράφεται «*θρηνοῖ*»), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζαν ὅρα ἐν τῷ θρυλῶ. Τὸ θ ρ η ν ῶ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, θρήνημα (ποιητ.), θρηνητὸς (μτγ.), θρηνητέος (μτγ.).

Θροέω-ῶ (ψιθυρίζω, θορυβῶ.). Ἁπλοῦν εἶναι ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ *διαθροῶ* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', Ϛ', 4), παρατ. *διεθρόουν* (σπαν. Θουκ. Η', 91) καὶ ἀόρ. *διεθρόησα* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 46), τὰ δ' ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα θ ρ υ λ ῶ· τὸ θ ρ ο ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

Θρῡλέ-ῶ (ψιθυρίζω, διαφημίζω τι) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐθρύλουν* (σπαν. Δημ. 1, 7. 3, 7), μέλλ. *θρυλήσω* (σπαν. Δημ. 21, 160), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Παθ. *θρυλοῦμαι* (σπαν. Δημ. 2, 6. 19, 273. ψ. Πλάτ. Ἀξ. 364, β'. 365, β'. καὶ (δια-) Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 37), παρακ. παθ. *τεθρύλημαι* (Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Ϛ', 7. καὶ σύνθετ. (δια-) 15, 55. Πλάτ. Λῦσ. 205, β'. Πολ. 358, γ'.), ὑπερσ. *διατεθρύλητο* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', α', 2), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *πολυθρύλητος* (Πλάτ. Φαίδ. 100, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. θρε-(θρέομαι = θορυβῶ, θρηνῶ· θρόος = θόρυβος, θρῆ-νος, σανσ. dhran-âmi = ἠχῶ. «θ ρ ώ ν α ξ = κ η φ ή ν, Λ ά κ ω ν ε ς» Ἡσύχ.), θρυ, τον-θρὺς (ψιθυρισμός), τονθορύζω (ψιθυρίζω) θρῦ-λος, θ ρ ῡ λ έ ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν Ὕμνοις δὲ Ὁμήρου θ ρ υ λ ί ζ ω), θόρυβος, θορυβῶ. Τὸ θρῦλος καὶ θρῦλῶ δι' ἑνὸς λ ὀφείλουσι νὰ γράφωνται, (ὅρα καὶ Cobet παρὰ Λογ. Ἑρμ. Κόντ. Τόμ. Α' σ. 277. G. Meyer Gram. §. 293.

Θρύπτω (συντρίβω, θραύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 426, ε'. Νόμ. 778, α'. καὶ (δια-) Ξεν. Λακ. Πολ. β', 1. καὶ Πλάτ. Λῦσ. 210, ε'.). Μέσ. *θρύπτομαι* (κάμνω τσακίσματα, καλλωπίζομαι) (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. η', 4. Πλάτ. Νόμ. 777, ε'.) καὶ μέσ. παρατ. *ἐθρυπτόμην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 228, γ'. 236, γ'.). Παθ. *θρύπτομαι* (σπαν. ἁπλοῦς. Ξεν. Συμπ. η', 8. καὶ (δια-) ἐνίοτε) καὶ παρακ. παθ. *διατεθρυμμένος* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 25. Ἀγησ. β', 14) καὶ σπανίως *ἀποτεθρυμμένος* (Πλάτ. Πολ. 495, ε'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἔνθρυπτος* (Δημ. 18, 260), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥιζ. τερ-, τείρω (= τέρjω, λατ. tero), τρυ- (τρύω, τρύχω), τρυ-φ-ή, θρύ-πτω, θρύψις, εὔθρυπτος (μεταγεν.). Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (δ ι α τ ρ υ φ ὲ ν Ἰλ. Γ', 363). Ὅρα Ἡμ. Γραμμ. Παρατηρ. § 264.

Θρῴσκω (τινάσσομαι, πηδῶ). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα καὶ ἐνίοτε καὶ παρὰ μεταγενέστ. εὔχρηστον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. β' *ἀναθορεῖν* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. β', 3) καὶ *ἐκθορὼν* (σπαν. ψ. Αἰσχίν Ἐπιστ. Ι', 5).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα θ η ρ ε ύ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ θ ρ ώ σ κ ω ὀρθότερον ὀφείλει νὰ γράφηται θ ρ ῴ σ κ ω (ὅρα Usener Jahrb f. Philol. 91, 245 ff). «Θ ρ ῴ σ κ ω σ ὺ ν τ ῷ ι... ο ὕ τ ω ς ἔ χ ε ι ἡ π α ρ ά δ ο σ ι ς» (Ἡρῳδιαν. Β', 522, 16).

Θυηπολέω-ῶ (περιπολῶ διὰ θυσιῶν ὑπισχνούμενος θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι. Τίμ. λ. Πλάτων. ἐν λ.). Μόνον ἅπαξ *θυηπολοῦσι* (Πλάτ. Πολ. σ. 364, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ θυηπόλος (ποιητ., ὃ παρὰ τὸ πολέω· ὅρα πωλῶ). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀγαμ. 262). «Οἱ δὲ τῶν θεῶν θεραπευταὶ ἱερεῖς νεωκόροι.... θεουργοί· ποιητικώτε-

ρον γὰρ τὸ θυηπόλοι· αἱ δὲ θήλειαι ἱέρειαι» (Πολυδ. Α', 14).

θυμιάω-ῶ (θυμιατίζω). Τὸ ἐνεργητικὸν εἶναι εὔχρηστον παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ἡ παθ. μετοχ. *θυμιώμενος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 66, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ἀπόσπ. 99), ῥημ. παράγ. θυμίᾱμα, θυμίασις (μεταγ.), θυμιατήριον, θυμιατικός. Ὅρα θύω.

θυμοῦμαι (ὀργίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκις) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατατ. *θυμοῖτο* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 465, α'.), [μέλ. εἶναι ποιητικός *θυμώσομαι*], ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐθυμώθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 931, β'. Πολ. 536, γ'. Ἐπιστ. 348, α'.) καὶ παρακ. *τεθυμωμένος* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', ε', 13. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 346, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν Βατραχομ. Ὁμήρου (242). Παρὰ μεταγεν. καὶ ἐνεργ. τύπος καὶ μέλλ. παθ. θυμωθήσομαι (Ἰὼβ κα', 4. Ἡσαΐ. ιγ', 13. νδ', 9), θυμός, θυμοῦμαι, ὀξύθυμος, ὀξυθυμέομαι, ὠξυθυμήθην (Ἀριστοφ. Σφ. 501. Θεσμοφ. 466). Ὅρα Πολυδ. Β', 230 — 231. Cobet Var. Lect. 592. Ὅρα θύω.

θυραυλέω-ῶ (ἔξω τῶν θυρῶν αὐλίζομαι καὶ ἀναστρέφομαι. Τίμ. Σοφ. λ. Πλάτ.). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (ἐνίοτε. Ξενοφ. Οἰκ. ζ', 30. Ἰσο. 6, 76. Πλάτ. Πολιτικ. 272, α'. Νόμ. 695, α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ θύρα καὶ αὐλίζομαι (ὅρα αὐλίζομαι καὶ θυρῶ). Τὸ θυραυλῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

θυρόω-ῶ (βάλλω θύραν). Ἀπαντᾷ μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. *θυρῶσαι* ἅπαξ. (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', δ', 6).

ΣΗΜ. Ῥίζ. dhur καὶ dvar, σανσ. dvâram, dvâr (θύρα, πύλη), λατ. for-ê-s (θύρασιν, ἔξω), foris (θύρα), foras (ἔξω), Βεδ. dur (θύρα), durjas (ὁ ἀνήκων εἰς τὴν θύραν, οἰκεῖος), σλαβ. dveri (θύρα), dvoru (αὐλή), θύρ-α θύρ-ε-τρον, θύρασι (ἔξω), θυρίς, θυρεός (ἀσπίς), θυρόω-ῶ, θυραυλῶ, θαιρός (στροφεύς), ῥημ. ἐπ. θυρωτός (Βαβρ. 59, 11). Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ὄρν. 613), ῥημ. παράγ. θύρωμα (Ἀττικ.).

θῡ'ω (θυσιάζω) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, προ-, κατα-, συν-), παρατατ. *ἔθῡον* (πολλάκ. καὶ συν-), μέλλ. *θῡ'σω* (πολλάκ. καὶ κατα-), ἀόρ. *ἔθῡσα* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, κατ-), παρακ. *τέθῠκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *θῡ'ομαι* (πλειστάκ.), παρατ. μέσ. *ἐθῡόμην* (πλειστάκ.), μέλλ. μέσ. *θῡ'σομαι* (σπαν. Ξεν. Ἀν. Ϛ', δ', 12. Παιδ. Ϛ', β', 40), ἀόρ. μέσ. *ἐθῡσάμην* (πλειστάκ.), ἀορ. παθ. *ἐτῠ'θην* (ψ. Δημ. Προοίμ. ΝΔ'. καὶ ποιητ. καὶ μτγ. καὶ C. I. A. T. Β'. Παράρτ. 872, 29), παρακ. μέσ. *τέθῠμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α', 18. Ἀν. Ζ', η', 21), παρακ. παθ. *τέθῠμαι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', δ', 4. ε', 5. Δ', γ', 14. ε', 1), ὑπερσ. μέσ. *ἐτεθύμην* (σπαν. Ξεν. Ἀν. Ζ', ζ', 21. Ἑλλ. Γ', α', 23), παθ. ὑπερ. *ἐτεθύμην* (σπαν. Ἀντιφῶν 1, 17), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἄθυτος* (πολλάκ.) καὶ *θυτέον* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 365, ε'.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *θύω* καὶ *θυσίαν ποιοῦμαι* (Θουκ. Η', 109. Πλάτ. Συμπ. 174, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. θυ- (=βράζω, ταράττω, θύω), σανσκρ. dhû-nomi (κινῶ,-οῦμαι ταχέως, ῥιπίζω, ἀνάπτω), dhû-mas (=καπνός, dumân Τουρκ.), λατ. fumus, θύ-νω (σφοδρῶς κινοῦμαι, ὁρμῶ), θύ-ελλα, θυάς, θυιὰς (Βάκχη), θυμὸς (ψυχή, πάθος, ὀργή). Κατ' Ἀρίσταρχον θῦσαι σημ. οὐχὶ σφάξαι, ἀλλὰ θυμιᾶσαι. Καὶ ὁ Θεόφραστος περὶ Εὐσεβείας λέγει «ἐκ τῆς θυμιάσεως θυσίας ἐκάλουν.» Θυμὸς δέ, κατὰ Πλάτωνα, λέγεται ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς (Κρατύλ. 419, ε'.), θύω, θῦ-μα, θυμοῦμαι, θυμαίνω (ποιητ.), θυμιῶ, θυμίαμα, θυμιατήριον, κτλ. Θεόθυτα (τὰ ἐκ τῶν ἱερείων κρέα. Πολυδ. Α', 29). Ἴσως δὲ καὶ θέ-ειον, θεῖον (θειάφιον) καὶ θύσ-ανος (κροσσός), θί-ασος (πρβλ. φῖτυς, φιτύω, ὑπερ-φίαλος ἐκ τοῦ φυ-, φύω). Τὸ θύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ δὲν σημαίνει τὸ θυσιάζω, ἀλλὰ τὸ θυμιῶ (πρβλ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 42, 14) καὶ τὸ ὁρμῶ (καὶ μάλιστα τὸ μετὰ τοῦ Ν θύνω), ὅθεν καὶ τὸ θυήεις καὶ θυώδης (=εὐώδης, ἀρωματικός).

θωπεύω (κολακεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐθώπευσα* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 173, α'. Ἐπιστ. 315, β'. Αἰσχίν. 3, 226).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ θὼψ θωπὸς (ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστής (Ἡσύχ.), ὁ κόλαξ (Ἡροδ. Γ', 80) καὶ «θῶπες λόγοι» (Πλάτ. Θεαίτ. 175, ε')=κολακευτικοί, θωπεύω, θωπεία, θώπευμα (ποιητ.), θωπευτικός. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

θωρακίζω (ἐνδύω θώρακα, ὀχυρῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐθωράκισα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 29. Η', η', 22). Μέσ. παρατ. *ἐθωρακιζόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Β', β', 14), ἀόρ. μέσ. *ἐθωρακισάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 27) καὶ παθ. ὡς μέσ. *ἐθωρακίσθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', δ', 35), παρακ. μέσ. *τεθωράκισμαι* (σπαν. Θουκ. Β', 100. Ξεν. Ἀν. Β', ε', 35. Ζ', γ', 40. καὶ (ἐν-) δ', 16) καὶ παθ. σπανίως (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 50. καὶ (κατα-) β', 17), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν· Ῥημ. ἐπ. *ἀθωράκιστος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', β', 31).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα θηρεύω· θώραξ, θωρακοφόρος, θωρακοποιός, τεθωρακισμένος, ἡμιθωράκια (Πολυδ. Ζ', 156). Τὸ θωρακίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ θωρήσσω. Τὸ θώραξ καὶ τὸ θωρακίζω ἔχει τὸ Α μακρόν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἰωνικοῦ θώρηξ, θωρήσσω.

Ι

ἰάομαι-ῶμαι (ἰατρεύω) ἀποθ. Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ. καὶ ἐξ-) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατατ. *ἰῷτο* (σπαν. Πλάτ. Χαρμίδ. 164, β'.), μέλ. μέσ. *ἰᾱ'σομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 6, 101. Πλάτ. Γοργ. 447, β'. Αἰσχίν. 3, 69), ἀόρ. μέσ. *ἰασᾱ'μην* (πολλάκ. καὶ ἐξ-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἰάθην* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 189, δ'. Νόμ. 758, δ'. Ἀνδοκίδ. 2, 9), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἰατὸς* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 862, γ', 731, γ'.), *εὐΐα-*

τος (σπαν. Ξεν. Ἱππικ. δ', 2), *δυςίατος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 731, β'.), *ἀνίατος* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Κατὰ τὸν Μαυροφρύδην ἐκ ῥίζ. ju-, ὅθεν καὶ τὸ λατ. juvare (Δοκίμ. σ. 52), κατ'ἄλλους ἐκ ῥίζ. Fι-, ἰ-αίνω (θερμαίνω, καταπραΰνω), ἰάομαι-ῶμαι, ἰὸς = λατ. virus μετὰ F, ἰ-ᾱ-τρός, ἰᾱτρεύω, ἴᾱσις, ἴᾱμα, ἰάσιμος, ἰατρικός, ἰατήρ, ἰατρεῖον, ἰατρεία (ὅρ. Λοβεκ. Rhem. 157), σανσ. vish-ας (=δηλητήριον), γερμ. gift (=ἰός), δημ. γιατρός, κτλ. Τὸ ἰῶμαι πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Χρόνοι μεταγενέστεροι ἰαθήσομαι (Λουκιαν. Ὄνος 14 καὶ Π. καὶ Κ. Δ), παρακ. ἴαμαι (Δ', Βασιλ. β', 21. Μᾶρκος ε', 29).

ἰατρεύω. Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ παθ. ἐνεστὼς *ἰατρεύομαι* (πολλάκις), ὅςτις ἐνίοτε κεῖται καὶ ὡς μέσ. (= τίθεμαι ὑπὸ ἰατρικὴν θεραπείαν. Πλάτ. Πολιτικ. 296, β'. Πολ. 357, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ἰατρεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Περὶ ῥίζ. ὅρα ἰῶμαι, ῥημ. παράγ. ἰάτρευσις (Ἀττ.), ἰατρευτέον (μτγ.).

ἰδιολογοῦμαι (περὶ τῶν ἰδίων ὁμιλῶ τινι) ἀποθ. Ἀπαντᾷ μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ μέσ. ἀορ. *ἰδιολογήσασθαι* (σπαν. Πλάτ. Θεάγ. 121, α'.), ὅπερ ὅμως ὑπό τινων διορθοῦται εἰς «*διαλογίσασθαι*».

ΣΗΜ. Ἰδιολόγος (μτγ.), ἰδιολογία (μτγ.), ἰδιολογοῦμαι, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἰδιοῦμαι (οἰκειοποιοῦμαι) ἀποθ. Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 742, β'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἰδιωσάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 547, γ'.) καὶ *ἐξιδιωσάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 8. Ἰσοκρ. 12, 43).

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ ἴδιος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἴ-διος=Fίδιος ἐκ τοῦ (σ)Fε=σανσ. sva (λατ. se, ὅθεν suus) μετὰ τῆς προσφύσεως-διος (ὡς μινυνθά-διος, κουρί-διος, κρυπτά-διος), ἴδιος =σανσ. sva-jas (αὐτός), τὸ δὲ Δ ἀνεπτύχθη ἐκ τοῦ j καὶ δι=j, ὡς διχά-διος, κρυπτάδιος, κτλ. (Ὅρα καὶ Μαυροφρ. Δοκίμ. σ. 590), ἰδιώτης, ἰδιωτεύω. Ὁ Badham καὶ ἀντὶ τοῦ ἐξηγούμεθα (Θουκ. Ϛ', 85) γράφει «ἐξιδιούμεθα.» Τὸ μὲν ἰδιοῦμαι κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, τὸ δὲ ἐξιδιοῦμαι παρ' Ἰσοκράτει τὸ πρῶτον. Ῥημ. παράγ. ἰδίωσις (Πλάτ. Πολ. 462, β'.).

ἰδίω (ἱδρώνω) Μόνον ἡ μετοχὴ *ἀνιδίουσα* (ἅπαξ. Πλάτ. Τίμ. 74, γ'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ἰδρῶ. Τὸ ἰδίω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὡς πρὸς τὴν ψιλὴν ἀντὶ τῆς δασείας ἔχομεν πολλὰ παραδείγματα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ὡς ἕννυμι, ἀλλ' ἔντεα, ἐσθής, ἕζομαι, ἕδρα, ἀλλ' ἔδ-αφος, ἕπομαι, ἀλλ' ὀπ-αδός, ἕψω, ἀλλ' ὄψον, ἁλοάω, ἁλωή, ἀλλ' ἅλως, ἦμαρ, ἀλλ' ἡμέρα, ἴσ-μεν, ἀλλ' ἱστορία, εἴρω, ἀλλ' ὅρμος, κτλ.

ἰδιωτεύω (εἰμὶ ἰδιώτης). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (πλειστάκις). Λέγεται καὶ *ἰδιώτης εἰμί* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ἰδιώτης, ἰδιωτεύω, ἰδιωτεία. Περὶ δὲ τοῦ ἰδιώτης ὅρα Ἀσωπ. Περ. Β'. Συντακτ. σ. 863, § 2. Τὸ ἰδιωτεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει, μεταχειρίζονται δ' αὐτὸ καὶ ὁ Ξενοφῶν, Πλάτων καὶ Αἰσχίνης μόνον.

ἰδρόω-ῶ (ἱδρώνω). Τοῦ ἐνεστῶτος ἀπαντᾷ μόνον ἡ μετοχὴ *ἰδροῦντι* *τῷ ἵππῳ* (ἐνίοτε· Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 28. Ἀνάβ. Α', η', 1. Οἰκον. κα', 3. Ἑλλ. Δ', ε', 7) καὶ ὁ ἀόρ. *ἵδρωσα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', α', 38. Οἰκον. δ', 24. καὶ (ἐν-) Συμπ. β', 18), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ὡς ἐνεργ. μεταβ. εἶναι τὸ *ἰδρῶτα παρέχω τινὶ* (Ξενοφ. Παιδ. Β', α', 29).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σFιδ. σανσ. svid-jami=λατ. sûdo, sûdarium (καψιδρώτιρν), Fιδ, ἰδ-ίω (ἰδρῶ), ἰδρῶ, ἱδρώς, ἵδρωμα (μτγ.), ἵδρωσις (μτγ.), ἱδρωτικὸς (μτγ.), ἱδρῶα (ἐξανθήματα θερινά). Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ ὁ μέλ. ἰδρώσω, ὁ δὲ ἵδρωκα παρὰ Λουκιανῷ). Ἐν Ξεν. Ἑλλ. Α', ε', 7 γράφεται «ἰδρῶντι τῷ ἵππῳ» κακῶς, ὅπερ ὁ Cobet ὀρθῶς ἔγραψεν «ἰδροῦντι».

ἱδρύω (ἀνεγείρω, κτίζω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν Πλάτ. Τίμ. 66, γ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *μεθιδρύσας* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. σ. 904, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Μέσ. *ἱδρύομαι* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 322, α'. Νόμ. 909, ε', 910, α'.), μέσ. μέλ. *ἱδρύσομαι* (Corp. I. Att. T. B' 168, 36. 40. καὶ Ἀττ. ποιητ.), μέσ. ἀόρ. *ἱδρυσάμην* (τι· πολλάκ.), παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. *ἱδρύθην* (πολλάκ.=ἵδρυσα ἐμαυτόν), παρακ. μέσ *ἵδρῡμαι* (ἐνίοτε· καὶ καθ-) καὶ παθ. *ἵδρῡμαι* (πολλάκ.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα (1). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνίδρυτος* (Δημ. 25, 52).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σεδ-, ἑδ- (ἕδ-ρα, «σέδας = καθέδρας» Ἡσύχ.), σεδ = λατ. sedeo, sīd-o, σανσ. sîd-ami, ἱδ-, ἱδρύω (ὅρα ἵζω, ἕζομαι), ἵδρῡσις, ἵδρῡμα, ἱδρυτέον (ποιητ. Σοφ. Αἴ. 809. Ἀριστοφ. Εἰρ. 923). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ ἵδρυον (Ἰλ. Β', 191), ἵδρυσα (Ἰλ. Ο, 142. κτλ.), ὁ μέλ. καθιδρύσω (Εὐριπ. Βάκχ. 1330), παρακ. καθίδρυκα (Ἀριστοτ. Μορ. Ζῴ. γ', 4).

ἱεράομαι-ῶμαι (ἱερεύς εἰμι). Ἀπαντᾷ μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστῶτος *ἱερωμένη* (=ἱέρεια οὖσα. Θουκ. Β', 2) καὶ τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ μέσ. ἀορ. *ἱεράσασθαι* (Αἰσχίν. 1, 19. 21), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἰσ = ἰ-, σανσ. ish-iras (ἰσχυρός, ζωηρός, ἀκμαῖος) ἀντὶ ish-aras, ἰ-ερός, αἰολ. ἰ-αρός (ἰσχυρός, ἅγιος), ἱέρων = ἰάρων, ἱερεύς, ἱεράομαι-ῶμαι, ἱερεύω, ἱερόω, κτλ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Β', 35), παρὰ δὲ Συνεσίῳ καὶ μέλλ. ἱεράσομαι (Ἐπιστ. 57), παρὰ δὲ τῷ Τιμαίῳ τῷ σοφιστῇ (ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων) φέρεται «ἱεράτω κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω· ὀργεῶνες γὰρ οἱ θύται» (ἐν λέξ.), ἔνθα γραπτέον ἴσως «ἱεράσθω».

ἱερεύω (διὰ τελετῆς ἱερᾶς τι καθιερῶ, θυσιάζω). Ἁπλοῦν εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ ἀπαρεμ. *καθιερεύειν* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 252, γ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα ἱεράομαι-ῶμαι, τὸ δὲ ἱερεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἱεροποιέω-ῶ (εἰμὶ ἱεροποιός, ἱεροθυτῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ἀντιφῶν 6, 45. Πλάτ. Λῦσ. 207, δ'. καὶ (συν-) Ἰσαῖ.

---

(1) Μέλλ. παθ. ἐνιδρυθήσομαι (Δίων Κάσ. νβ', 35), ἁπλοῦς (Πλωτῖν. 9, 6), ἱδρυνθήσομαι (Διον. Ἁλικαρν. Συνθέσ. ὀνομ. 6), ὑπερσ. *ἱδρύμην* (Ἀθήν. Ε', 39. ΙΕ', 12).

8, 20) καὶ ὁ ἀόρ. *ἱεροποίησα* (Δημ. 21, 114. καὶ C.A.I. τ. Β'. 607. 872. 953. 954).

ΣΗΜ. Ἱεροποιός, ἱεροποιῶ (ὅρα καὶ Πολυδ. Η, 107. 114). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι.

ἱεροσυλέω-ῶ (εἰμὶ ἱερόσυλος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις) καὶ ὁ ἀόρ. *ἱεροσύλησα* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα σ υ λ ά ω-ῶ, ἱερόσυλος, ἱεροσυλία, ἱεροσυλῶ, οὗ καὶ ἱ ε ρ ο σ ύ λ η κ α (Πολυβ. ΛΑ', δ', 10), ἱ ε ρ ο σ υ λ ή κ ε ι ν (Ἀθήν. Ε', 24), ῥημ. παράγ. ἱεροσύλημα (μτγ.), ἱεροσύλησις (μτγ.). Τὸ ἱ ε ρ ο σ υ λ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι, χρῶνται δ' αὐτῷ καὶ ὁ Ξενοφῶν, ὁ Πλάτων, ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Λυκοῦργος.

ἱερόω-ῶ (ἁγιάζω, ἀφιερῶ, καθιερῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως ἁπλοῦς. Πλάτ. Νόμ. 771, β'., συνήθως δὲ *καθιερῶ*) καὶ ὁ ἀόρ. *καθιέρωσα* μόνον (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *καθιερώθην* (ἐνίοτε), παρακ. *ἱερῶσθαι* (σπαν. Θουκ. Ε', 1), *καθιερῶσθαι* (σπαν. Ἰσαῖ. 4, 9) καὶ *καθιερωμένος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 807, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *καθιερωτέος* (Πλάτ. Νόμ. 809, β'.).

ΣΗΜ. Τὸ ἱ ε ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ δὲ κ α θ ι ε ρ ῶ παρ' Αἰσχύλῳ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ἱ ε ρ ά ο μ α ι - ῶ μ α ι, καθιερῶ, καθιέρωσις (μτγ.), ἀφιερῶ (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀφιέρωμα (μτγ.), ἀφιέρωσις (μτγ.), ἀφιερωτής (μτγ.), ἀφιερωτικός (μτγ.).

ἱζάνω (καθέζομαι). Ἁπλοῦν εἶναι ποιητικὸν καὶ σπανίως πεζολογικὸν *ἱζάνον* (Θουκ. Β', 76) καὶ *καθιζάνουσα* (Ἰσοκρ. 1, 52), *παρακαθιζάνω* (C. I. A. T. B'. 467, 85), παρατ. *παρακαθίζανον* (C. I. A. T. B'. 470, 22), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Ὅρα ἵ ζ ω. Τὸ ἱ ζ ά ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ὡς καὶ τὸ κ α θ ι ζ ά ν ω.

ἵζω (καθίζω τινά). Ἁπλοῦν ποιητικὸν καὶ σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν (Πλάτ. Συμπ. 196, β'. Τίμ. 53, α'.). συνήθως δὲ σύνθετον *καθίζω* (πλειστάκ.) καὶ σπανίως *ξυνίζω* (Πλάτ. Τίμ. 72, δ'.), *προςίζω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 564, δ'.), *ἐνίζω* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 196, β'.), ἀνακαθίζω (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 7. 19), *προςκαθίζω* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολογ. 31, α'.), *ἐγκαθίζω* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 553, γ'.), παρατ. *ἐκάθιζον* μόνον (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 6. Παιδ. Η', δ', 2. 3. Δειναρχ. 2, 13), μέλλ. *καθιῶ* (σπαν. Ξενοφ. Ἀν. Β', α', 4. Δημ. 24, 25. 39, 11), ἀόρ. *ἐκάθισα* (πολλάκ. καὶ σπαν. (δι-) Ξενοφ. Οἰκονομ. Ϛ', 6) καὶ σπαν. *καθῖσα* (Θουκ. Ϛ', 66. Ζ', 82). Μέσον *ἵζομαι* (σπαν. ἁπλοῦν. Πλάτ. Τίμ. 25, δ'. Νόμ. 855, δ'. Ξενοφ. Κυνηγ. θ', 14), συνήθως δὲ *καθίζομαι* (πλειστάκ. καὶ σπαν. παρακαθ-, συγκαθ-), παρατ. *ἐκαθιζόμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', β', 36) καὶ *ὑπεκαθιζόμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', β', 5), *συνεκαθιζόμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', β', 35), μέλ. *καθιζήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 278, γ'. Φαῖδρ. 229, α'.), *παρακαθιζήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 207, β'.), *προςκαθιζήσομαι* (σπαν. Αἰσχίν.

3, 167), ἀόρ. μέσ. *ἐπεκαθισάμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 130), *παρεκαθισάμην* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ε', ε', 7. Δημ. 33, 14. Λυκοῦργ. 141) καὶ *συμπαρεκαθισάμην* (σπαν. Δημ. 28, 15).

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις καὶ παρακ. **κ ε κ ά θ ι κ α** (Διόδωρ. ΙΖ, 115. Δίων Κάσ. ΝΗ, 21. Ἐπικτ. Διατριβ. Β', ς', 23. Δ', ιγ', 5) καὶ ἐ γ κ α θ ι κ ώ ς (Πολύβ. κγ', 13, 5., ἔνθα καὶ γραφὴ ἐ γ κ α θ ε ι κ ώ ς), ἐ ν ι ζ η κ ώ ς (Γαλην. 2, 691), ἀόρ. παθ. κ α θ ι ζ η θ ε ί ς (Δίων Κάσ. ΞΓ', 5), μέλλ. κ α θ ί σ ω (Ἡροδ. Δ', 190 καὶ μτγ.). «κ α θ ε δ ε ῖ Ἀ τ τ ι κ ο ί, κ α θ ί σ ε ι ς Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρ. 212). Ῥίζ. σ ῐ δ-, λατ. sedeo, sīdo (ἵζω). σανσκρ. sid-ami, ἱδ-ρύω, ἵζω (=σί-σδ-jω, δωρ. ἵσδω), ἰνδογερμ. sizdō ἱζάνω, καθιζάνω, ἵζημα (μεταγ.). Ὅρα ἕ ζ ο μ α ι καὶ κ ά θ η μ α ι. «Τ ὸ ἐ κ ά θ ι σ ε ν ἀ ν τ ὶ τ ο ῦ κ α θ ί σ α ι ἐ π ο ί η σ ε ν» (Πολυδ. Γ', 89). Τὸ ἵ ζ ω καὶ κ α θ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἵημι, ἱεῖς, ἵησι, κτλ (ῥίπτω) (καὶ μεθ-, ἀν-, παρ-, δι-, ξυν-, καθ-, καθυφ-, κτλ.), παρατ. *ἵην, ἵεις, ἵει*, κτλ. (καὶ ἀφ-, παρ-, ἀν-, συν-, ἐφ-, καθ-, προς-, κτλ.), μέλλ. μόνον σύνθετος—*ἥσω* (παρ-, προ-, δι-, συν-, ἀν-, μεθ-, ἀφ-, ἐν-), ἁπλοῦς δὲ ποιητ. καὶ Πλάτ. Νόμ. 666, δ'. (*ἥσουσιν* ἀντὶ τοῦ ᾄσουσι διορθουμένου), ἀόρ. α' *ἧκα*, τοῦ ὁποίου ἁπλοῦν μόνον εὕρηται τὸ γ' πληθ. *ἧκαν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 18), πάντοτε δὲ ἄλλοτε σύνθετος ἄνευ ὅμως δυϊκοῦ καὶ μόνον καθ' ὁριστικὴν εὔχρηστος (καθ-, συν-, παρ-, ἀν-, ἀφ, ἐφ-, δι-, εἰςαφ-, ἐπαν-, διαφ-, ἐξαφ- (Θουκ. Γ', 32. Naber), ἀόρ. β' *-εἷμεν, -εἷτε, -εἷσαν*, κτλ. πάντοτε σύνθετος (ἀφ-, ἀν-, μεθ-, δι-, παρ-), ὑποτακ.—ῷ, - ῇς, - ῇ, κτλ. πάντοτε σύνθετος (ἐφ-, ἀφ-, ἀν-, καθυφ-), εὐκτ. σύνθετ. *-εἵην*, κτλ. (ἀφ-, παρ-, συν-, ἐφ-), προστ. σύνθετ. *-ἕς, - ἕτω*, κτλ. (προ-, ἀφ-, συν-, παρ-), ἀπαρ. σύνθετ. *-εἶναι* (ἀφ-, ἀν-, συν-, καθ-, ἐφ -, παρ-, ἐπαφ-, συγκαθ-, καθυφ-, ἐπαν-, διαφ-), μετοχ. σύνθετ. *-εἵς, -εἷσα, -ἕν* (ἀφ-, ἀν-, καθ-, ἐν-, προ-, δι-, παρ-, ἐφ-, καθυφ-, συγκαθ-), παρακ. σύνθετ. *-εἷκα* (ἀφ-, καθ-, παρ-, ἀν-, καθυφ-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. *ἵεμαι* (πολλάκ. καὶ προ-, ἐφ-, παρ-, προς-, ἀφ- (καὶ ὡς παθ.), ὑφ-, ἀν- (καὶ ὡς παθ.), μεθ-), παρατ. *ἱέμην* (ἐνίοτε; καὶ προ-, ἐφ-, προς-, ἀφ-, ὑφ-), μέλλ. μέσ. σύνθετ. *-ἥσομαι* (προ-, προς-, ὑφ-, καὶ ἀφ- (Ξεν. Ἑλλ. Ζ', α', 24 κατὰ Cobet), μέλλ. παθ. *ἀφεθήσομαι* (ἐνίοτε) καὶ *ἀνεθήσομαι* (σπαν. Θουκ. Η', 63), ἀόρ. μέσ. α' μόνον *προήκω* (σπαν. Δημ. 32, 15), *προήκασθε* (σπαν. Δημ. 19, 78. 84) καὶ *προήκαντο* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', ε', 17), μέσ. ἀόρ. β' *-εἵμην*, κτλ. (μόνον σύνθ. ἀφ-, προ-, ὑφ-, προς-, εἰς-), ἀόρ. παθ. *ἀφείθην* (πολλάκ.), *παρείθην* (ἐνίοτε), *προείθην* (ἐνίοτε) καὶ *ἐφείθην* (σπαν. Δημ. 19; 342), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *- εἷμαι* (μόνον σύνθετος, ἀφ-, μεθ-, προ-, ὑφ-, διαφ-, καθυφ-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *-εἵμην* (μόνον σύνθετος, ἀφ-, καθ-, προ-, ὑφ-) καὶ *ἀφειμένος ἦν* (Ἰσοκρ. 17, 31). Ῥημ. ἐπίθ. *κάθετος* (Λυσί. παρ' Ἁρποκρ.), *ἄφετος* (πολλάκ.), *συνετὸς* (πολλάκ.), *ἐνετὸς* (ἐνίοτε), *δυςσύνετος* (Ξεν. Ἀπομ. Δ', ζ', 2), *ἐγκάθετος* (ψ. Δημ. Ἐπιστ. Γ, 34 καὶ μτγ.), *ἀνετέον* (πολλάκ.),

μεθετέον (Πλάτ. Φιλήβ. 62, ε'. Τίμ. 55, δ'.), *προετέον* (ἐνίοτε), *ἀφετέον* (πολλάκ.), *παρετέον* (Πλάτ. Νόμ. 796, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σε-, ἑ-, [σί-σε-μι] ἵ-η-μι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), λατ. se-ro (σπείρω, σκορπίζω), se-men (σπέρμα), παρακ. -εἷμαι [= σέ-σε-μαι, ἕ-ε-μαι], -εἷκα [=σέ-σε-κα, ἕ-ε-κα], -εἵθην [=ἐ-σέ θην, ἐ-έθην]. Ὁ παρατ. τοῦ ἀφίημι εἶναι ἀφίην καὶ οὐχὶ ἠφίην (ὅρ. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 336. Corp. Ins. Att. τ. Β'. 306, 15), κακῶς δὲ ὁ Cobet λέγει «ἠφίει non ἀφίει». Τὸ δὲ δεύτερον ἑνικὸν εἶναι ἱεῖς καὶ οὐχὶ ἵης. Ὅρα Ἡμ Γραμμ. Παρατ. § 365. Cobet Var. Lect. σ. 221. Τὸ ἵημι, βάλλω καὶ ῥίπτω εἶναι συνώνυμα, διὰ τοῦτο καὶ ἐν συνθέσει μάλιστα τὸ ἵημι καὶ βάλλω συμπίπτουσιν, ὡς συνίημι καὶ συμβάλλω, σύνεσις καὶ συμβολή, ἐφίεμαί τινος καὶ ἐπιβάλλομαί τινος, καθιέναι καὶ καταβάλλειν. Ἀλλὰ καὶ διαφέρουσι, διότι λέγεται βαλεῖν καὶ καταβαλεῖν θεμέλιον, οὐχὶ δὲ καὶ καθεῖναι θεμέλιον· τὸ βάλλω δὲ σημαίνει καὶ τὸ ἐπιτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, οὗ ἀντίθετον τὸ ἁμαρτάνειν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ ἱέναι· «προΐει δολιχόσκιον ἔγχος καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε» (Ἰλ. Λ, 349. πρβλ. Ν, 160. κτλ.). Τὸ βάλλω δὲ συνήθως σημαίνει τὸ σκοπίμως ῥίπτειν, τὸ δὲ ῥίπτειν τὸ ἀσκόπως βάλλειν. Ἔτι τὸ βάλλω λέγεται ἐπὶ τοῦ πόρρωθεν, ἐπὶ δὲ τοῦ σύνεγγυς λέγεται τύπτειν (Cobet Var. Lect. σ. 339). Τὸ δὲ σύνθετον ἵημι ὡς μεταβατικὸν = ἐῶ τινα ἱέναι, ὡς διίημί τινα (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', α', 8. Ε', δ', 2. Δημ. 18, 146. 213) = ἐῶ διιέναι, παρίημί τινα (Ξεν. Παιδ. Α', δ', 6. πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλειδ. 153. Ἡροδ. Θ', 1) = ἐῶ τινα παριέναι, ἀφίημί τινα = ἐῶ τινα ἀπιέναι, καθίημί τινα (Ξεν. Ἑλλ. Β', β', 20) = ἐῶ τινα κατιέναι, εἰσίημί τινα (Ἡροδ. Γ', 158) = ἐῶ τινα εἰσιέναι = εἰσάγω τινά, ἐξίημί τινα (Ἡροδ. Γ', 146), παρεξίημί τινα (Ἡροδ. Ζ', 210) = ἐῶ παρεξιέναι (ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 100).

ἱκετεύω (παρακαλῶ ὡς ἱκέτης) (πλειστάκ.), παρατ. *ἱκέτευον* (πλειστάκ.), μέλ. *ἱκετεύσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἱκέτευσα* (ἐνίοτε), τὰ λοιπὰ δὲ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἱκετευτέον* (Ξεν. Ἀπομ. Α', ε', 5). Ἀντὶ τοῦ *ἱκετεύω* λέγεται καὶ *ἱκετείαν ποιοῦμαι* (Θουκ. Γ', 67. Ἰσοκρ. 4, 54) καὶ *ἱκέτης τινὸς γίγνομαι* (Θουκ. Α', 136) καὶ ἰσχυρότερον *ἱκέτης προσπίπτω* (Ξεν. Παιδ. Δ', ς', 2).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ἱκνοῦμαι. Ἱκέτης, ἱκεσία, ἱκετεύω,, ἱκετεία. Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 125. Τὸ ἱκετεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἰκμάζω (ὑγραίνω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ *ἐξικασμένη* (σπαν. Πλάτ. Τίμαι. σ. 33, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σικ-, σανσκρ. sink-âmi (ῥαίνω), sêk-as (ἄρδευσις), sek-tar (ῥαίνων), sik (Τουρκ. ἀνδρικὸν μόριον), ἰκ-μάς, ἰκ-μάζω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι) [=ἰκ-μάδ-jω], ἰκμαλέος (ὑγρός), ἰκμαίνω, ἰκμαῖος. Ὤφειλε δὲ νὰ δασύνηται ἡ λέξις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλαις τὸ ἀρκτικὸν σ δὲν μεταβάλλεται εἰς δασεῖαν, ὡς (σεδ-) ἕδος, ἀλλ' ἔδ-αφος, κτλ.

ἱκνοῦμαι (ἔρχομαι, φθάνω). Ἁπλοῦν μόνον τὸ *ἱκνούμενος* (προσήκων. Θουκ. Α', 99. Δημ. 43, 66 [μαντεία] καὶ 38, 25 κατ' ἀνάγν. Herwerden ἀντὶ τοῦ γιγνομένην), πάντοτε δὲ ἄλλοτε σύνθετον (ἀφ-, ἐφ-, ἐξ-, εἰσαφ-),

παρατ. *ἀφικνούμην* (πολλάκ.), *ἐξικνούμην* (ἐνίοτε) καὶ *διικνούμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 79), μέλ. μέσ. *ἀφίξομαι* (πολλάκ.), *ἐφίξομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Δ', 11) καὶ *ἐξίξομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 15). ἀόρ. μέσ. β' *ἱκόμην* (ἁπλοῦς ποιητ., εὕρηται δὲ καὶ παρὰ πεζοῖς τὸ *ἵκηται* (Πλάτ. Φαῖδρ. 276, δ'. Πρωταγ. 340, δ'), συνήθως δὲ σύνθετος *ἀφικόμην* (πλειστάκ.), *ἐφικόμην* (πολλάκ) καὶ *ἐξικόμην* (σπαν. Θουκ. Α', 70), παρακ. *ἀφῖγμαι* (πλειστάκ.) καὶ σπανιώτ. *ἐφῖγμαι* (Δημ. 25, 101), ὑπερσ. *ἀφίγμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 75. καὶ (προαφ-) Δ', 2 καὶ Η', 100. καὶ (προσαφ-) Η', 30). Λέγεται καὶ *ἄφιξιν ποιοῦμαι* (Δημ. 5, 8).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fικ-, ἵκω, ἱκ-άνω, ἱκ-νέ-ομαι (παρ' Ὁμήρῳ τὸ πρῶτον), ἱκ-έ-της, ἱκανός, ἴκμενος (ἄνεμος εὐνοϊκός), ἄ-ικτος (ἀπροσπέλαστος), προΐκτης (ἐπαίτης, ὡς προϊκνούμενος), προΐσσομαι, [προΐξ] προίξ, σανσκριτ. vic-âmi (εἰσέρχομαι, προσέρχομαι), ζενδ. vic (ἔρχεσθαι). Καὶ οἶκος=Fοῖκος, λάτ. vic-us (κώμη, οἶκος), vicinus (γείτων), σανσ. vêças (οἶκος), πληθ. viças (ἄνθρωπος), ὅθεν οἶκος= ὁ τόπος καὶ τὸ σύνολον τῶν εἰσερχομένων, δόμος δὲ τὸ κτίριον. Ἡ προστ. τοῦ μέσ. ἀορ. β' ἁπλῆ μὲν παρὰ ποιητ. ἱκοῦ, συνθ. ἀφικοῦ (Ἀριστοφ. Ἱππ. 586), ἀφίκου δὲ (Πλάτ. Λάχ. σ. 201, γ'.), ὅπερ γραπτέον «ἀφικοῦ.» Τὰ δὲ τοῦ Ἡρῳδιανοῦ (Α', 464, 7) δὲν φαίνονται ὀρθὰ περὶ αὐτῆς.

ἱλάσκομαι (ἐξιλεώνω) ἀποθ. (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ε', 20. Ἰσοκρ. 10, 66), παρατ. *ἱλἀσκόμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 22), μέλ. μέσ. *ἱλἀσομαι* (σπαν. Πλάτ Φαίδ. 95, α'.), ἀόρ. μέσ. *ἐξιλἀσάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', β', 19) καὶ *ἀφιλἀσαμένη* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 873, α'.), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. τὸ *ἐξιλἀσθέν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 862, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ἵλεων ποιῶ* (Πλάτ. Νόμ. 649, α'. Τίμ. 71, δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἱλᾰ-, ἱλᾰ-, ἱλη-, ἵλᾱ-ος, ἵλεως, ἱλαρὸς=λατ. hilaris, ἱλά-σκομαι, παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Γ, 380) ἵλη-θι, ὅπερ ἐκ τοῦ (σί-σλη-μι), λατ. con-sōlāri (παρηγορεῖν), ἱλεοῦμαι, ἱλασμὸς (μεταγ.), ἱλαστήριος. Παρὰ μετγ. καὶ μέλλ. ἐξιλασθήσομαι, ἀόρ. ἁπλ. ἱλασάμην καὶ παθ. ἱλάσθην (ὡς μέσ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἱλεοῦμαι (ἱλάσκομαι) ἀποθ. Μόνον ἡ μετοχὴ *ἱλεούμενοι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 854, β'., ὅπερ ἐπικυροῦται καὶ διὰ μαρτυρίας ἀρχαί. γραμματικ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 44, 17), τὰ δὲ ἄλλα παρὰ μεταγενεστέροις εὔχρηστα. Λέγεται καὶ *ἵλεων ποιῶ* (Πλάτ. Τίμ. 71, δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγεν. καὶ ἐνεργ. ἱλεώσητε (Αἰλ. Ἀποσπ. 47, 16) καὶ μάλιστα τὸ ἐξιλεῶ παρὰ τοῖς Ο'. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἰλιγγιάω-ῶ (ζαλίζομαι, σκοτίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. σπανίως *ἰλιγγιῴης* (Πλάτ. Γοργ. 486, β'.), μέλλ. *ἰλιγγιάσεις* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 527, α'.), ἀόρ. *ἰλιγγίασα* (σπαν. Πλάτ. Πρωτάγ. 339, ε'.). Ὡς μεταβ. δὲ *ἴλιγγον ἐμποιῶ* (Πλάτ. Νόμ. 892, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἰλ- (ἴλ-η, ἴλλω, εἰλ-έω= περιστρέφω, συνωθῶ, σφίγγω, στενοχωρῶ (ὅρα ἀλίζω (=ἀθροίζω) καὶ ἁλῶ (=ἀλήθω), ἴλιγγος, ἰλιγγιῶ (κατὰ πρῶτον παρ'

Ἀριστοφάνει). «Ἰλιγγιᾶν ἀντὶ τοῦ στροβοῦσθαι ἢ περιφέρεσθαι Ἕλληνες» (Μοῖρις).

ἰλυσπῶμαι (ἕρπω). Μόνον ἡ μετοχὴ *ἰλυσπώμενα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 92,α'., ὑπό τινων δὲ γράφεται «*εἰλυσπώμενα*».).

ΣΗΜ. Τὸ ἰλυσπῶμαι (κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι), ἰλύσπασις (Ἀριστοτ.=εἴλησις), «ἰλυσπώμενος Ἀττικοί, εἰλούμενος Ἕλληνες» (Μοῖρις) καὶ ἰλυσπαστικὰ ζῷα (Ἀριστοτ. Ἱστ. Ζῴ. 1, 10) καὶ ἴλύω (= εἰλύω πρβλ. Σοφοκ. Φιλοκ. 701). «Ἰλυσπᾶσθαι ἐπὶ τῆς τῶν σκωλήκων πορείας λέγεται» (Λεξ. Vindobon. Nauck. σ. 104, 3). «Συσπειρᾶσαι, συγκάμψαι· παραπλήσιον δέ τι καὶ τὸ ἰλυσπᾶσθαι νόει» (Πολυδ. Ε', 168). Ὅρα ὀλῶ.

ἱμείρω (ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ). Μόνον ἡ ὁριστ. *ἱμείρουσιν* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 418, δ'.), εἶναι δὲ ποιητικὸν καὶ ἰωνικὸν τὸ ῥῆμα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἰσ-, ἰ-, ἵ-μερος (ἀγάπη, ὡς ἥ-μερος ἐκ τοῦ ἡσ-, ἧσ-ται=κάθηται, σανσ. ad-maras (ἐκ ῥίζ. ad=ἐδ-)=τρώγων), ἱμείρω [=ἱμέρ-jω], ἱμερόεις, ἱμερτός, ἰὸς (ἐπίθ. θέλων), ἰότης (θέλησις), Ἰσ-μήνη (ποθητή), Ἰσ-μηνός, Ἱμέρα, Ἴμβρος, σανσ. ish-mas (ἔρως), ish-tas (εὐκτός). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἰνδάλλομαι (ὁμοιάζω, φαίνομαι) ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Θεαίτ. 189, ε'. Πολ. 381, ε'. Νόμ. 959, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fιδ- (εἶδον, εἶδος), ἰνδ-άλλομαι=σανσ. vind-ami, ἴνδαλμα (=εἴδαλμα, ὁμοίωμα), ἰνδαλμός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Ἰνδάλλεται, φαντάζεται» (Τίμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ.). Παρὰ Πλάτωνι καὶ ἡ ἰδέα=ἴνδαλμα, ἐν ᾧ ἄλλως ἰδέα καὶ εἶδος οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσιν=μορφή.

ἱππάζομαι (ἱππεύω) ἀποθ. μέσ. Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὅστις καὶ παθ. σπανίως κεῖται *ἵππος ἱππάζεται* (=ἱππεύεται. Ξενοφ. Ἱππικ. γ', 1. ι', 1. 15. ια', 7), καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. μέσ. *ἱππάζοιντο* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ', 9), μέλλ. *ἱππάσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. β', 1), ἀόρ. μέσ. *ἱππασάμην* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ια', 17). Λέγεται δὲ καὶ *ἱππασίαν ποιοῦμαι* (Ξενοφ. Ἱππικ. η', 9), περὶ δὲ τοῦ ἵππου *ἱππασίαν ἔχει* (Ξενοφ. Ἱππικ. α', 14).

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. τύπος ἀπαντᾷ παρὰ μεταγενεστέροις μόνον καὶ εἶναι βάρβαρος (Κόντ. Γλωσ. Παρατ. σ. 33)· «ἱππάσαι ἐξ ἀγέλης πῶλον... ἀδάμαστον πῶλον, τούτῳ δὲ ὁ Ξενοφῶν ἀντιτίθησι τὸν ἤδη ἱππαζόμενον» (Πολυδεύκ. Α', 182. Πρβλ. Α', 206.) (ὅρα ἱππεύω), ἱππασία, ἱππαστὴς καὶ ἱππάσιμος (Ἀττικ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἱππαρχέω-ῶ (εἰμὶ ἵππαρχος). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ ἀόρ. *ἱππαρχῆσαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ια', 10) καὶ ὁ παρακ. *ἱππάρχηκα* (σπαν. Δημ. 21, 172) καὶ *ἱππαρχηκὼς* (σπαν. Δείναρχ. 3, 12. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. XIV, 6). Λέγεται καὶ *ἵππαρχός εἰμι* (Πλάτ. Νόμ. 847, δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ἵππαρχος, ἱππαρχία, ἱππαρχῶ (κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ).

ἱππεύω (εἰμὶ ἱππεύς, ἔφιππος)

(πλειστάκ. καὶ σπαν. (παρ-) Θουκ. Ζ', 78) καὶ (ἀφ-) Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', ε', 12. καὶ (ἀνθ-) Ξεν. Ἱππικ. η', 12), παρατ. *ἵππευον* (ἐνίοτε· καὶ σπαν. παρ- Θουκ. Ζ', 78), μέλ. *ἱππεύσω* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 375, α'.), ἀόρ. *ἵππευσα* (ἐνίοτε) καὶ ὁ παρακ. *ἱππευκὼς* (σπαν. Λυσί. 26, 10), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά, Ἡροδότεια καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ἱππασίαν ποιοῦμαι* (ὅρα *ἱππάζομαι*).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἱππ-, ἵππος, ὅςτις καὶ αἰολ. ἴκκος = λατ. equus = σαν. açvas, ἔνθα τὸ α συστέλλεται εἰς ι, τὸ δὲ πρωτότυπον α διασῴζεται ἐν τῷ Κυπριακῷ ἄππαρος (= ἵππος), ἱππεύς, ἱππευτὴς καὶ ἱππευτὴρ (ποιητ.), ἵππευμα ποιητ.), ἱπποκρατῶ, ἱππομαχῶ, ἱπποτροφῶ, ἱππωνῶ. Βάρβαρον δὲ τὸ ἱππεύομαι (Κόντ. Γλωσ. Παρατ. 33). Τὸ ἱππεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, παρ' ᾧ καὶ ἱππεύομαι = ἱππεύω (Βεκκ. Ἀνέκδ. 100, 16).

ἱπποκρατέω-ῶ (νικῶ ἐν ἱππομαχίᾳ). Μόνον ὁ παρατ. *ἱπποκράτουν* (σπαν. Δημ. 19, 148) καὶ παθ. ἐνεσ. *ἱπποκρατοῦμαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 71).

ΣΗΜ. Παράγ. οὐσιασ. ἱπποκρατία (Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 24). Ὅρα ἱππεύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἱππομαχέω-ῶ (μάχομαι ἔφιππος, κάμνω ἱππομαχίαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε. Ξεν. Ἑλλ. Δ', γ', 5. Παιδ. Α', Ϛ', 6. Ϛ', δ', 18. Ἀγησ. β', 3).

ΣΗΜ. Ἱππομάχος (ποιητ. καὶ μτγ.), ἱππομαχία (Ἀττ.), ἱππομαχῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἱπποτροφέω-ῶ (τρέφω, φυλάττω ἵππον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ παρατ. εὐκτ. *ἱπποτροφοῖεν* (Ξεν. Ἱέρ. ια', 5 κατὰ Cobet) καὶ ὁ παρακείμενος *ἱπποτρόφηκα* (Λυκοῦργ. 139., ἔνθα κακῶς γράφεται «*ἱπποτετρόφηκα*». καὶ (καθ-) Ἰσαῖ. 5, 43), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἱπποτρόφος (ποιητ. καὶ μεταγεν.), ἱπποτροφῶ (ὅπερ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει), ἱπποτροφία (Ἀττ.). Ὁ Cobet καὶ ἐν Ξεν. Ἱέρ. ια', 5 γράφει «ἱπποτροφοῖεν» ἀντὶ τοῦ «ἱπποτρόφοι εἶεν».

ἱππωνέω-ῶ (ἀγοράζω ἵππον). Μόνον τὸ ἀπαρέμφ. τοῦ ἐνεστῶτ. *ἱππωνεῖν* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. α', 14) καὶ ἡ ὑποτ. τοῦ ἀορ. *ἱππωνήσῃ* (σπαν. Ξεν. Ἱππικ. ια', 13).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ἱππώνης, ἱππωνία (Ξενοφ. Ἱππαρχ. α', 12., κακῶς δὲ γράφεται «ἱππωνεία»· πρβλ. Κόντ. Γλωσ. Παρατ. σ. 132), ἱππωνῶ. «ἱππωνῆσαι, ἱππωνία» (Πολυδ. Α', 182). Ὅρα ὠνοῦμαι. Τὸ ἱππωνῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ἰσάζω (κάμνω τι ἴσον). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 773, α') καὶ παθ. *ἰσάζομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 41, γ'. Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 13).

ΣΗΜ. Ῥίζ. FισF-, σαν. vîsh (vis) (χωρίζειν, διαιρεῖν,) ἴσ-ος (ἐκ τοῦ) αἰολ. ἴσσος (= ἴσFος), ὅθεν Ὁμηρ. ἶσος, γισγὸν = ἴσον Λάκωνες καὶ βίωρ = ἴσως (Ἡσύχ.), ἀΐσονες (φραγμοί), ἀϊσόμενος (φραζόμενος. Ἡσύχ.), αἶσ-α (τὸ ἴσον μέρος), αἴσιμος καὶ ἐναισιμόω, καταισιμόω (δαπανῶ), ἴσσος (γαλήνη), ἰσσᾶσθαι (κληροῦσθαι), ἴσως καὶ Ἴσσα (ἡ Λέσβος τὸ πρότερον. Ἡσύχ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἰσομοιρέω-ῶ (μοιράζομαι ἐξ ἴσου, ἴσον μέρος λαμβάνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ μέλλ. *ἰσομοιρήσω* (σπαν. Δημ. 48, 32. 38) καὶ ὁ ἀόρ. *ἰσομοίρησα* ('Ισοκρ. 4, 17. 5, 39. 'Ισαῖ. 1,2. 35), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. 'Ισόμοιρος, ἰσομοιρία, ἰσομοιρῶ. Ὅρα μ ε ί ρ ο μ α ι. Τὸ ἰ σ ο μ ο ι ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ (Ϛ', 16. 39).

ἰσονομοῦμαι (ἰσόνομός εἰμι, ἰσονομίαν ἔχω) ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Ϛ', 38). Λέγεται καὶ *ἰσόνομός εἰμι* καὶ παθ. *ἰσονομία γίγνεται* (Πλάτ. Πολ. 563, β'.).

ΣΗΜ. 'Ισόνομος, ἰσονομία, -μοῦμαι, ἰσονομικός. Τὸ ἰ σ ο ν ο μ ο ῦ μ α ι κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἰσορροπέω-ῶ (εἰμὶ ἰσόρροπος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 52, ε'. Νόμ. 733, γ'. 794, ε'.). Λέγεται καὶ *ἰσόρροπος γίγνομαι* (Θουκ. Α', 105. πρβλ. καὶ Β', 42).

ΣΗΜ. 'Ισόρροπος, ἰσορροπία, ἰσορροπῶ, ἰσορρόπησις (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ἰσόω-ῶ (ποιῶ τι ἴσον). Ὁ ἐνεργ. τύπος ἁπλοῦς εἶναι ποιητικός, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ σύνθετος *ἀνισῶ* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 289, ε'. Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 65), *ἐπανισῶ* (σπαν. Θουκ. Η', 57. Πλάτ. Πρωτ. 321, α'.), *ἐξισῶ* (σπαν. 'Αντιφῶν 4, β', 1), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. *ἐξισώσω* (σπαν. 'Ισοκρ. 8, 131), ἀόρ. *ἐξίσωσα* (πολλάκ.), τὰ λοιπὰ δὲ ἐλλείπουσιν. Μέσ. καὶ παθ. *ἰσοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Παρμ. 156, β'. 157, β'. Φαῖδρ. 239, α'. καὶ ἐξ- (ἐνίοτε), ἀντ- (σπαν. Θουκ. Γ', 11) καὶ ἐπαν- (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 745, δ'.), ἀόρ. μέσ. *ἰσωσάμην* (σπαν. Ξενοφ. 'Ιππικ. ζ', 8), ἀόρ. παθ. *ἐξισώθην* (σπαν. 'Ισοκρ. 14, 4), παρακ. μέσ. *παρίσωμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 498, ε'.). τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλ. *ἐξισῶ ἐμαυτὸν* ('Ισοκρ. 4, 91).

ΣΗΜ 'Εξίσωσις καὶ ἐξισωτής (μεταγ.), ἐξισωτέον (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ἰ σ ά ζ ω.

ἵστημι (σταίνω) καὶ μετὰ πολλῶν προθέσεων σύνθετον (πλειστάκ. καὶ καθ-, δι-, ἀφ-, συν-, μεθ-, ἀν-, ἐν-, προ-, ἐφ-, κτλ), παρατ. *ἵστην* (καὶ σύνθετος, ὡς ὁ ἐνεστώς, κτλ.), μέλλ. *στήσω* (πλειστ. καὶ ἀπο-, ἐπι-, μετα-, συν-, κατα-, κτλ.), ἀόρ. α' *ἔστησα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἐπ-, ἀπ-, ἀντ-, κατ-, προ-, ὑπ-, μετ-, ἀν-, ἐν-, συν-, ἐγκατ-, παρακατ-, προςσυν-), ἀόρ. β' *ἔστην* ὡς μέσ. (πλειστάκ. καὶ κατ-, δι-, ἀπ-, ὑπ-, συν-, ἀντ-, μετ-, ἀν-, ἐν-, προς-, προ-, προαπ-, ἐπαν-, προεξαν-, ἐξαν-, συναν-), ἀλλὰ καὶ ὡς παθητ. μόνον σύνθετος (κατ-, ξυν-, ἐπ-, ἀν-), παρακ. ἐνεργ. *καταστήσας ἔχω* (σπαν. Δημ. 19, 288), ὡς μέσ. καὶ παθητ. *ἕστηκα* (πλειστάκ. καὶ καθ-, ἀν-, ἀφ-, παρ-, συν-, προ-, ἐφ-, δι-, ἐξ-, ἐν-, ἐγκαθ-) καὶ *ἕστα-μεν* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 468, β'. καὶ συνήθως καθ-, ἀφ-, δι-), *καθέστατε* (σπαν. Δημ. 36, 59), *ἑστᾶσι* (ἐνίοτε· καὶ συνήθως σύνθετος ἐν,- ἀφ-, παρ-, περι-, καθ-, συν-, ἐγκαθ-) καὶ *ἀφέστατον* (σπαν. Πλάτ. Παρμεν. 161, δ'.),

ὑποτακ. *ἑστήκω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 817, β'. Ξεν. 'Αν Ϛ', ε', 10. Δημ. 20, 83. καὶ (ἐφ-) Πλάτ. Συμπ. 175, β'. καὶ (συν-) Τίμ. 78, ε'.) καὶ *ἑστῶμεν* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 468, β'.), *ἑστῶσι* (Δημ. 20, 64) καὶ *ἑστηκὼς ὦ* (σπαν. Ξεν. Κυν. η', 7 καὶ (ἐξ-) 'Ισοκρ. 5,18), εὐκτ. *καθεστήκοι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 759, β'.), *προεστήκοι* (σπαν. Ξενοφ. 'Απομ. Γ', β', 2) καὶ *ἀφεστήκοιεν* (σπαν. Θουκ. Δ', 122), προςτακ. *ἕσταθι* μόνον (Πλάτ. Φαῖδρ. 236, β'. κατ' ἀνάγνωσιν Cobet ἀντὶ τοῦ «*στάθητι*»), ἀπαρ. *ἑστάναι* (πλειστάκ. καὶ παρ-, προ-, καθ-, ἀφ-, περι-, μεθ-, συν-), μετοχ. *ἑστηκὼς* (πλειστάκ. καὶ ἀφ-, παρ-, συν-, προ-, περι-, ἐφ-, μεθ-, καθ-). *ἑστηκυῖα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ε', α', 5. Δημ. 47, 37 καὶ ἐν-, ἐφ-, καθ-, μεθ-, ἀφ-, συν-), *ἑστηκὸς* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Δ', γ', 16. Ζ', ε', 3. 'Ιππαρχ. ε', 6. καὶ συνήθ. παρ- καθ-, ἐφ-, ἐν-, μεθ-, συν-, ἀφ-, περι-) καὶ *ἑστὼς* (πολλάκ. καὶ ἐξ-, προ-, δι-, συνεφ-), *ἑστῶσα* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 43, β'. Ξενοφ. Κυνηγ. θ', 17. 20. καὶ ἀφ- 'Ισοκρ. 15, 11), τὸ ἑστὼς [1] (πολλάκ. καὶ ἀφ-, περι-, καθ-, συν-), ὑπερσ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *εἱστήκειν* καὶ *ἑστήκειν* (πλειστάκ. καὶ καθ-, συν-, προ-, περι-, μεθ-, παρ-, ἐφ-, δι-, ἀν-) καὶ *ἑστάτην* (ψ. Πλάτ. 'Επιστ. 349, α'.), *παρέσταμεν* ('Ανδοκ. 1, 112), *καθέστατε* (σπαν. 'Ανδοκ. 2, 8), *παρέστατε* (σπαν. Ξενοφ. 'Αν. Ε'. η, 21., ἔνθα γράφεται «*παρέστητε*» *ἕστασαν* (πολλάκ. καὶ ἐφ-, δι-, περι-, προ-, καθ-, ὑφ-), μετ' ὀλ. μέλ. *ἑστήξω* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ϛ', β', 17. Πλάτ. Συμπ 220, δ'. Δημ. 20, 37. καὶ (καθ-) Θουκ. Γ', 37 καὶ 102. καὶ (ἀφ-) Πλάτ. Πολ 587, β. καὶ Ξεν 'Αναβ. Β', δ', 5). Μέσ. καὶ παθ. *ἵσταμαι* (καὶ προ-, παρ-, καθ-, ἀνθ-, συν-, περι-, ἀφ-, ὑφ-, ἐν-, ἐξ-, προς-, ὑπαν-, προαφ-, ἐξαν-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἱστάμην* (καὶ καθ-, συν-, ἐξ-, ὑφ-, δι-), μέσ. μέλ. *στήσομαι* (ἐνίοτε ἁπλοῦς, συνήθως δὲ σύνθετος, κατα-, συ-, προ-, παρα-, ἐκ-, ἀνα-, ἐξανα-, ἀπο-, ὑπεκ-, μετανα-), μέσ. μέλ. ὡς παθ. *στήσομαι* (σπαν. ἁπλοῦς· Πλάτ. Σοφ. 255, α'. Δημ. Προοίμ. ΜΑ', σ. 1450. καὶ σπαν. συ- (Πλάτ. Τιμ. 54, δ'.), περι- (σπαν. Δημοσθ. 3, 9), πολλάκις δὲ *καταστήσομαι*), μέλ. παθ. *σταθήσομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 103. 'Ανδοκίδ. 3, 34· καὶ (συ-) Ξενοφ. 'Ανάβ. Ϛ', α', 23), ἀόρ. μέσ. *ἐστησάμην* (πολλάκ. καὶ μετ-, προ-, κατ-, περι-, συν-, δι-, ἐν-, παρ-, ἐπ-, ὑπ-), ἀόρ. παθ. *ἐστάθην* (πολλάκ. καὶ κατ-, συν-, ἀν-, ἐπ-, μετ-, ἀντικατ-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα [1]. 'Ρημ. ἐπίθ. *ἀνάστατος* (πολλάκ.) *περίστατος* ('Ισοκρ. 6,95), *ἀμετάστατος* (ἐνίοτε), *ἀκατάστατος* (σπαν.

(1) Γράφεται καὶ «ἑστός», ἀλλ' ὀρθὸν μόνον τὸ ἑστὼς (=ἑσταός)· εἶναι δὲ καὶ ὅλως ἄτοπον νὰ γράφηται ἐν μὲν τῇ ὀνομαστικῇ διὰ τοῦ Ο, ἐν δὲ ταῖς πλαγίαις πτώσεσι διὰ τοῦ Ω.

(1) Ὁ παρακ. *ἕσταμαι* εἶναι μεταγενέστερος (Ὅρ. Κόντ. Λόγ. 'Ερμ. Τόμ. Ε', σ. 192—195), εὕρηται ὅμως καὶ *διεσταμένοι* (Πλάτ. Τίμ. 81, δ'.), διορθούμενον εἰς *διεξαμμένοι*, καὶ *καθεσταμένος* (C. I. A. T. B'. 476, 38. 45. 47. 48. 61. 100. π.Χ.).

Δημ. 19,136), *ἀνυπόστατος* (πολλάκ.), *ἀδιάστατος* (σπαν. 'Αντιφῶν 'Αποσ. 27, 144), *δυςκατάστατος* (Ξεν. Παιδ. Ε', γ', 43), *στατέον* (Πλάτ. Πολ. 503, α'.), *ἀποστατέον* (πολλάκ.), *ὑπαραστατέον* (σπαν. Ξεν. Λακ. Πολ. θ', 5), *καταστατέον* (Ξεν. Παιδ. Η', α', 10. Πλάτ. Πολ. 414, α'.), *μεταστατέον* (σπαν. 'Ισοκρ. 5, 132). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς καὶ κατ' ἀνάλυσιν *καθίστημι ἐμαυτὸν* (Λυσί. 7, 32. 30, 2. 'Ισοκρ. 6, 107. 13, 3. κτλ.), διότι τὸ μέσον *καθίσταμαί τι* εἶναι διάφορον τὴν σημασίαν.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. στα-, [σί-στα-μι] ἵστημι, λατ. sto, sisto, στά-σις, στά-μνος, στα-μίν, ἱστός, στή-μων, στή-λη, στῆ-θος, ἀνά-στημα, διά-στη-μα, στα-τήρ, στα-θ-μός, σταθερός [ἐκ ῥίζ. stabh (ἐκ τῆς sta = ἱστάναι προςθήκῃ τοῦ θ = bh) = στηρίζειν, ἀντιστοιχούσης τῷ 'Ελλ. στεμφ-], ἀ-σταθ-ής, σταυρός (ῥίζ. στα καὶ πρόςφυμα vara, λατ. staurus, ἐνσταυρῶ = in(re)-stau-rare). 'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ στύω, στῦ-σις, στῦ-λος, στοά. Τὸ ἵστημι κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ.

ἰσχναίνω (ξηραίνω, λιγνεύω). Μόνον ὁ ἐνεργητ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 293, β'. Γοργ. 522, α'. περὶ Δικαί. 375, α'.), καὶ ὁ μέσ. ἐνεστ. *κατισχναινόμενος* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 561, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ἔχω. Τὸ ἰσχναίνω (πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ), ἀπισχναντέον (μτγ.), ἴσχνανσις (μτγ.).

ἰσχυρίζομαι (διισχυρίζομαι, ἔχω τὴν ἐλπίδα εἴς τι) ἀποθ. ἐνεργ. διαθέσ. (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀντ- (σπαν. Θουκ. Γ', 44), ἐν- (σπαν. Δημ. 44, 8), σπανίως δὲ καὶ παθ. « *ἰσχυριζόμενος ὑφ' ἵππων σίδηρος* » (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 18), παρατ. *ἰσχυριζόμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 68. Ζ', 49. καὶ (δι-) 'Αντιφῶν 5, 33 καὶ ψ Πλάτ. 'Επιστ. 317, γ'.), μέλ. *διισχυριοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 163, β'.) καὶ *ἐνισχυριοῦμαι* (σπαν. Δημ. 44, 16), ἀόρ. *ἰσχυρισάμην* (ἐνίοτε) καὶ δι- (ἐνίοτε), *ἀπισχυρισάμην* (σπαν. Θουκ. Α, 140). 'Ρημ. ἐπίθ. *ἰσχυριστέον* (Πλάτ. Πολ. 533, α'.). 'Ενεργ. εὔχρηστον εἶναι τὸ *συνισχυρίζω* (=ὁμοῦ ἰσχυρὸν ποιῶ), ὅπερ εὕρηται μόνον ἐν τῷ μέλλ. *συνισχυριεῖν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 26).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ὅρα ἔχω καὶ ἱεράομαι, ἴσχω. Τὸ ἰσχυρίζομαι κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἰσχύω (εἰμὶ ἰσχυρός, ἔχω ἰσχύν) (πλειστάκ. καὶ ἐπ- Ξενοφ. Οἰκονομ. ια', 13., ὃ ὁ Cebet νομίζει ἀμφίβολον. καὶ (συνεπι-) Ξενοφ. 'Απομν. Β', δ', 6), παρατ. *ἴσχυον* (ἐνίοτε), μέλ. *ἰσχύσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἴσχυσα* (πολλάκ.), παρακ. *ἴσχυκε* (σπανίως. Αἰσχίν. 1, 165), ὑπερσυντ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ἴς, ἶν-ες (ἰσχύς), ἰνίον, ἶφις, ἶφι, ἴφιος (ἰσχυρός), ἰσχύω (κατὰ πρῶτον ἐν Βατραχομ. 'Ομήρου 280), λατ. vis (ἰσχύς), vires (ἀντὶ vis-es), ῥίζ. ἀρχ. vi = πλέκειν, ὅθεν δεσμός, σχοινίον. Τὸ F ἐν τῷ 'Ησύχ. γίς (ἱμάς), βίσχυν καὶ γίσχυν.

ἴσχω (= ἔχω, ἀλλ' ἐντονώτερον αὐτοῦ) (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, μετ-, περι-, ἀν-, προ-, προς-, ἀντ- (Θουκ. Α', 117. 141 κατὰ διόρθ. Naber), παρατ. ἀπλοῦς κατ' εὐκτ. μόνον (Πλάτ. Πολ. 381, β'. Τίμ. 85 γ'. Νόμ. 729, γ'.), *παρανῖσχον* (σπαν. Θουκ. Γ', 22). Παθ. *ἴσχομαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 421, β. καὶ (συν-) Γοργ. 479, α'.), μέσ. *προΐσχομαι* (ἐνίοτε), παρατ. παθ. *ἴσχετο* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Ϛ', γ', 9).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. σεχ- [σι-σέχω] ἴ-σχ-ω (μετὰ συγκοπὴν τοῦ ε καὶ ψίλωσιν τοῦ ι διὰ τὸ ἑπόμενον χ)· ὅρα ἔχω. Τὸ ἴσχω κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ.

ἰχνεύω (παίρω τὰ ἴχνη τινός). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις), ὁ ἀόρ. *ἴχνευσα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 728, δ'.) καὶ ὁ παθ. ἐνεστ. *ἰχνεύομαι* (σπαν. Ξενοφ Κυνηγ. ε', 12. 33. η', 1), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζης ὅρα εἴκω (ὑποχωρῶ). Ἴχνος, ἰχνεύω (κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ), ἰχνεία, «ἐπὶ μὲν τῶν ἀνδρῶν ἰχνεύειν καὶ ἀνιχνεύειν καὶ ἰχνηλατεῖν καὶ ἰχνευτὴς ἀνὴρ καὶ κύων....., ἐπὶ δὲ τῶν θηρίων ἰχνεύεσθαι καὶ ἀνιχνεύεσθαι» (Πολυδ. Ε', 10 — 11).

K

καγχάζω καὶ καχάζω (ἀθρόως γελῶ). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἀνεκάγχασα* (Πλάτ. Πολ. 337, α'. Εὐθύδ. 300, δ'.) καὶ *ἐξεκά(γ)χασα* (σπαν. Ξενοφ. Συμπος. α', 16).

ΣΗΜ. Παράγ. κα(γ)χασμός (μτγ. ἔκχυτος γέλως), καγγαστής (μτγ. Πολυδεύκ. Ϛ', 29. Βεκκ. 'Ανέκδ. 45, 16), καγχαστικός (μεταγ.), εὕρηται δὲ καὶ καγχᾶς = λατ. cachinnus, τὸ δὲ καγχάζω ἢ καχάζω = λατ. cachinno, λέγεται δὲ καὶ καφάζω καὶ καγχλάζω, ἐξ οὗ τὸ δημῶδες χαχλανίζω. Παρ' 'Ομήρῳ λέγεται καγχαλάω. «Καγχαλίζεται: χαίρει, ἱλαρύνει» ('Ησύχ.). «Καγχαστής: ὁ ἐπὶ τοῖς φορτικοῖς γελῶν καὶ μὴ ἀστείοις· τοὺς εἰκῇ καὶ ἀμαθῶς γελῶντας καὶ μηδὲν ἔχοντας δεξιὸν μηδὲ παιδείας ἐχόμενον <καγχαστὰς καλοῦμεν>» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 45, 16). Τὸ καγχάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Αἴ. 199. Πρβλ. καὶ 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 849), ἔνθα γράφεται καχάζω, τὸ δὲ ἀνακαγχάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι καὶ τὸ ἐκκαγχάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Εἶναι δὲ τὸ ῥῆμα πεποιημένον

καθαγίζω (καθαγνίζω, καθιερῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 120, α'.).

ΣΗΜ. Ὅρα ἁγιστεύω. Τὸ καθαγίζω κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ, καθαγισμός (μτγ.).

καθαίρω (καθαρίζω) (πολλάκ. καὶ ἐκ-, δια-) [παρατ. ποιητικός], μέλ. σπανίως *καθαρῶ* (Ξενοφ. Οἰκονομ. ιη',

6. Πλάτ. Εὐθύφρ. 3, α'. Cobet. Νόμ. 735, β'.), ἀόρ. *ἐκάθηρα* (ἐνίοτε· καὶ ἀν- 'Αττ. 'Επιγρ. Τόμ. Β'. 834, 47. 329 π. χ. ἐξ- (Δείναρχ. 2, 5) (1).), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Μέσ. καὶ παθ. *καθαίρομαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-, ἐκ-, ἀνα-, ἀπο-), παρατατ. ἐλλείπει, μέλλ. συνῃρ. *καθαροῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 396, ε'. καὶ (ἀπο-) Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 27), ἀόρ. μέσ. *ἐκαθηράμην* (ἐνίοτε· καὶ ἀν-), ἀόρ. παθ. *ἐκαθάρθην* (ἐνίοτε), παρακ. *κεκαθαρμένος* (σπαν. Πλάτ. Φαίδρ. 67, γ'. 69, γ'. καὶ (ἐκ-) Ξενοφ. Συμπ. α', 4), ὑπερσ. ἐλλείπει. Λέγεται δὲ καὶ *καθαρόν τι ποιῶ* ('Αντιφῶν 2, α', 11). 'Ρημ. ἐπ. *ἀκάθαρτος* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. κ α θ -, ἀντὶ χυθ-, σανσ. skandh-, λατ. candeo (λευκός εἰμι), candidus, candor, καθ-αρός, καθαίρω [= καθάρ-jω] = σανσ. cundh-âmi, λατ. cas-tus ἀντὶ cad-tus = ἁγνός, Κασ-ταλία, καθαρμός ('Αττ.), κάθαρμα ('Αττικ.), καθαρεύω, καθάρειος, καθαρί-ζω (μεταγεν.). Ἄλλως δὲ ἄλλοι ἐτυμολογοῦσι (ὅρα Ι. Οἰκονομ. 'Εποίκ. Λοκρ. γρ. σ. 93. 124 — 125). 'Εν 'Αττ. 'Επιγρ. εὕρηται καὶ ἀ ν ε κ α θ α ρ ά μ η ν (C. I. A. τ. Β'. Παράρ. 1054. 8. 347 π. Χ.). Τὸ κ α θ α ί ρ ω κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ.

καθαρεύω (εἰμὶ καθαρός). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (ἐνίοτε· Ξενοφ. 'Ιέρ. δ', 4. Πλάτ. Φαίδ. 58, β'. 67, α'. Νόμ. 759, γ'. 947, δ'. 'Επιστολ. 357, α'. Αἰσχίν. 2, 88. Δημ. 59, 78), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται καὶ *καθαρός εἰμι* (Πλάτ. Νόμ. 865, β'. κτλ).

ΣΗΜ. Ὅρα κ α θ α ί ρ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει, ῥημ. ἐπιθ. καθαρευτέον (μτγ.).

καθέζομαι· ὅρα *ἕζομαι*.

καθεύδω· ὅρα *εὕδω*.

καθηδυπαθῶ· ὅρα *ἡδυπαθῶ*.

κάθημαι (μένω καθεζόμενος· ὅρα Λουκιαν. Σολοικιστ. § 11), *κάθησαι κάθηται*, κτλ. ἀποθετ. οὐδέτ. ὡς παρακείμ. τοῦ καθέζομαι (πλειστάκ. καὶ παρα-, ἐγ-), ὑποτ. *καθῆται* (Δημ. 19, 363), *καθώμεθα* (Δημ. 4, 44. 10, 3), *καθῆσθε* (Δημ. 25, 21), *καθῶνται* (Δημ. 59, 67 καὶ (ἀντι-) Ξεν. 'Ιππαρχ. η', 20), [προστ. ποιητικὴ *κάθησο,-ήσθω*, κτλ.], ἀπαρ. *καθῆσθαι* (πλειστάκ. καὶ προς-, συγ-), μετοχ. *καθήμενος* (πολλάκ. καὶ περι-, προς-, προ-, ἐπι-, ὑπο-, παρα-, συγ-), παρατ. *ἐκαθήμην* (Αἰσχίν. 2, 89. Δημ. 48, 31), *παρεκάθησο* (Πλάτ. 'Ιππ. Μ. 292, δ'.), *ἐκάθητο* (ἐνίοτε· καὶ προς-, ἀντ-, παρ-) καὶ *ἐκάθηντο* (ἐνίοτε· καὶ συν-, παρ-, ὑπερ-) καὶ *καθήμην* (ψ. Πλάτ. 'Αντεραστ. 132, β'.), [*καθῆσο* ποιητ.], *καθῆτο* (Δημ. 18, 169. 217. 21, 206) καὶ *καθῆστο* (ἐνίοτε), *καθημεθα* (Δημ. 19, 155. 166), [*καθῆσθε* ποιητ.], *καθῆντο* (Θουκ. Ε', 58. Δημ. 18, 30), εὐκτ. *καθήμην* (Ξεν. Παιδ. Ε', α', 8. Πλάτ. Θεάγ. 130, ε'.) καὶ *καθῆσθε* μόνον (Δημ. 25,

(1) 'Ο ἀόριστος *ἐκάθāρα* εἶναι εὔχρηστος ἀπὸ 'Αλεξάνδρου καὶ ἑξῆς, οἱ δὲ παλαιοὶ ἔλεγον *ἐκάθηρα* (πρβλ. Φρύνιχ. σ. 24 Lob. Cobet Mnemos. 1880, σ. 290 καὶ Bekk. 'Ανεκδ. 63, 1), ὅθεν διορθωτέα τὰ χωρία (Ξενοφ. Οἰκ. ιη', 8. Πλ. Νόμ. 735, β'. Δειναρχ. 2, 5).

21 κατὰ διόρθ. Cobet ἀντὶ τοῦ «*καθῆσθε*»), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ἡ σ-, σανσ. as-ê (καθῆσθαι, διαμένειν, οἰκεῖν), âs-am (ἕδρα), λατ. â-nus (πυγή), âr-a (βωμός) ἧσ-υχος, ἥ-μερος (ἐκ ῥίζ. ἡς-, ἡ- καὶ προσφύματος μερο-, ὡς σανσ. ad-maras = τρώγων ἐκ ῥίζ. ad=ἐδ-), κ ά θ - η - μ α ι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ), καθ-ῆσ-το, ὑποτ. καθῶμαι [= καθ-ήσ-ωμαι, καθή-ωμαι -ῶμαι, ὡς πρηὼν πρών], εὐκτ. καθ-ή-μην [=καθ-ησ-ί-μην, καθη-ίμην, καθήμην], ἡ δὲ εὐκτ. κ α θ ο ί μ η ν, ὥς τινες γράφουσιν, εἶναι πλημμελὴς καὶ βάρβαρος. Περὶ δὲ τοῦ παρατατ. πρβλ. Πολυδεύκην· «Κ α θ ή μ ε θ α ἀ ν τ ὶ τ ο ῦ ἐ κ α θ ή μ ε θ α Δ η μ ο σ θ έ ν η ς, κ α ὶ κ α θ ῆ σ τ ο ἀ ν τ ὶ τ ο ῦ ἐ κ ά θ η τ ο Π λ ά τ ω ν» (Πολυδ. Γ', 89). 'Αντὶ τοῦ κ ά θ η σ α ι ὁ 'Υπερείδης (Ζωναρ. Λεξ. σ. 1168. Bekk. 'Ανέκδ. 100, 32) καὶ «κ ά θ ῃ». Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ κ ά θ η μ α ι πρὸς τὸ κ α θ ί ζ ω καὶ κ α θ έ ζ ο μ α ι ἄξια σημειώσεως εἶναι τὰ τοῦ Λουκιανοῦ. «Τ ό γ ε μ ὴ ν κ α θ έ ζ ε σ θ α ι τ ο ῦ κ α θ ί ζ ε ι ν κ α ὶ τ ὸ κ ά θ ι σ ο ν τ ο ῦ κ ά θ η σ ο ἆ ρ' ο ἶ σ θ' ὅ τ ι δ ι ε ν ή ν ο χ ε ν; Ο ὐ κ ο ἶ δ α· τ ὸ κ α θ έ σ θ η τ ι ἤ κ ο υ ό ν σ ο υ λ έ γ ο ν τ ο ς ὡ ς ἔ σ τ ι ν ἔ κ φ υ λ ο ν. Κ α ὶ ὀ ρ θ ῶ ς γ ε ἤ κ ο υ σ α ς· ἀ λ λ ὰ τ ὸ κ ά θ ι σ ο ν τ ο ῦ κ ά θ η σ ο δ ι α φ έ ρ ε ι ν φ η μ ί... τ ῷ τ ὸ μ ὲ ν π ρ ὸ ς τ ὸ ν ἑ σ τ ῶ τ α λ έ γ ε σ θ α ι τ ὸ κ ά θ ι σ ο ν, τ ὸ δ ὲ π ρ ὸ ς τ ὸ ν κ α θ ε ζ ό μ ε ν ο ν·

ἧσ', ὦ ξεῖν', ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν [ἕδρην,

ἀ ν τ ὶ τ ο ῦ μ έ ν ε κ α θ ε ζ ό μ ε ν ο ς... Τ ὸ δ ὲ κ α θ ί ζ ω τ ο ῦ κ α θ έ ζ ο μ α ι ἆ ρ ά σ ο ι δ ο κ ε ῖ μ ι κ ρ ῷ τ ι ν ι δ ι α φ έ ρ ε ι ν; ε ἴ π ε ρ τ ὸ μ ὲ ν κ α ὶ ἕ τ ε ρ ο ν δ ρ ῶ μ ε ν, τ ὸ κ α θ ί ζ ε ι ν λ έ γ ω, τ ὸ δ ὲ μ ό ν ο υ ς ἡ μ ᾶ ς α ὐ τ ο ὺ ς τ ὸ κ α θ έ ζ ε σ θ α ι» (Λουκιαν. Σολοικιστ. § 11, σ. 582).

καθέζω· ὅρα *ἵζω*.

καθιερῶ· ὅρα *ἱερῶ*.

καινοτομέω-ῶ (κάμνω καινοτομίας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατατ. *καινοτομοῖεν* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. δ', 30). Παθ. *καινοτομοῦμαι* μόνον (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 797, β'. Δημ. 59, 75) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατατ. *καινοτομοῖτο* (σπαν. Ξένοφ. Πόρ. δ', 30), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Καινοτόμος, καινοτομέω-ῶ, καινοτομία. Τὸ κ α ι ν ο τ ο μ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

καινουργέω-ῶ (καινόν τι κάμνω). Μόνον ὁ παρατ. *ἐκαινούργουν* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ϛ', β', 16) καὶ ὁ παρακ. *κεκαινουργηκὼς* (σπαν. Ξενοφ. 'Ιππαρχ. γ', 5), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Καινουργός, -ής, καινουργῶ, καινουργία ('Αττ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ ('Ιφ. Αὐλ. 2. 838).

καινόω-ῶ (καινίζω). Παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. *καινοῦσθαι* (=καινοτόμα εἶναι (Σχολ.). σπαν. Θουκ. Γ', 82) καὶ ὁ παθ. παρακ. *κεκαίνωται* (σπαν. Θουκ. Α', 71 =κεκαινοτόμηται. Σχολ.), τὰ δὲ ἄλλα παρ' 'Ηροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Καινός, καινῶ, καίνωσις (μεταγ.), καινότης, καινοτομῶ, καινουργῶ, κτλ. Τὸ κ α ι ν ῶ κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ.

καίνυμι (νικῶ, ὑπερτερῶ). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τῷ Πλάτωνι εὕρηται τὸ ἀπαρ. τοῦ παρακ. *κεκάσθαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 334, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ α δ-, ἐκ τῆς κανδ-, ἐξ ἧς κ̥νδ-, καδ-, κε-καδ-μένος (Ὁμ.), συγγενὴς τῇ κ α θ- (καθ-αρός, λατ. cas-tus ἀντὶ cad-tus = ἁγνός· ὅρα κ α θ α ί ρ ω), λατ. cand-eo (εἰμὶ λευκός, μαρμαίρω), candĭdus (λευκός, λαμπρός), candēla (κανδήλα, λύχνος). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ἦτο δὲ κατὰ πρῶτον κ α ί ν ο μ α ι (= κάδ-νjομαι), ὕστερον κ α ί ν υ μ ι (πρβλ. τίνυμαι, τίνομαι, ἄνυμαι, ἄνομαι).

καίνω (=φονεύω). Ἁπλοῦν ποιητικὸν καὶ ἅπαξ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις «*οὗτοι δὲ καινόντων*» (Ξενοφ. Παιδ. Δ', ϐ', 24), πάντοτε δὲ ἄλλοτε σύνθετον *κατακαίνω* (πλειστάκ.), παρατ. *κατέκαινον* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 23. Ζ', α', 48), μέλλ. *κατακανῶ* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', δ', 7. Ἀναϐ. Ε', ζ', 27), ἀόρ. *κατέκανον* (πλειστάκ.), παρακ. *κατακεκονὼς* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ζ', ϛ', 36), μετ' ὀλ. μέλ. *κατακεκονὼς ἔσομαι* (Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ζ', ϛ', 36), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *θνήσκω ὑπό τινος*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ ε ν -, ἐξ οὗ κ α τ α - κ έ κ ο ν - α, κ̥ν-, κ α ν -, καίνω [= κάν-jω], κταν-, κτεν-, κτείνω [= κτέν-jω], σανσ. kshan-ômi (βλάπτω, πληγώνω), κτόνος, κτλ. Παρ' Ἀττικ. ποιητ. εὕρηται καὶ παθ. κ α ί ν ο μ α ι (Αἰσχύλ. Ἑπτ. 347), ἐ κ α ι ν ό μ η ν (Εὐριπ. Ἰφ. Τ. 27). Τὸ κ α ί ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

καιροφυλακέω-ῶ (καιροφυλακτῶ): Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτατα (Δημοσθ. 23, 173), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται *καιρὸν φυλάττω* (Θουκ. Δ', 93. κτλ.).

ΣΗΜ. Καιροφύλαξ, -κος, καιροφυλακῶ κτλ. Τὸ δὲ κ α ι ρ ο φ υ λ α κ τ ῶ μεταγενέστερον (Χρυσόστ. περὶ Προσευχ. τέλ.). Ὅρα περὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων εἰς -φυ λ α κ ῶ (Κόντ. Γλωσσ. Παρ. σ. 297. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Ε'. σ. 47 — 48). Τὸ κ α ι ρ ο φ υ λ α κ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

καίω (σπαν. Ξενοφ. Κυν. η', 2. Πλάτ. Πολιτικ. 293, ϐ'. καὶ (κατα-) Θουκ. Η', 39 καὶ 102) καὶ κᾱ́ω (ἀσυναίρετον, πλειστάκ. καὶ κατα-, ἀπο-, ἀντι-, προκατα-), παρατ. *ἔκαιον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ α', 33) καὶ *ἔκᾱον* (πλειστάκ. καὶ κατ-), μέλ. *καύσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 21. καὶ (κατα-) Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ζ', δ', 5), ἀόρ. *ἔκαυσα* (ἐνίοτε· καὶ ἀν-, ἀπ-, συν-, κατ-, συγκατ-), παρακ. *κατακέκαυκα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 37), ὑπερσυντ. ἐλλείπει. Παθ. *καίομαι* (ἐνίοτε) καὶ *κᾱ́ομαι* (πολλάκ. καὶ ἐκ-), μέσ. δὲ *περικαίομαι* (σπαν. Ἀνδοκ. 2, 2), παρατ. παθ. μόνον *ἐκᾱόμην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-), μέλ. παθ. *κατακαυθήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ζ', δ', 15) καὶ *ἐκκαυθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 361. ε'. 613, ε'.), ἀόρ. παθ. *ἐκαύθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 68, γ'. Νόμ. 800, ϐ'. καὶ (προς-) Ξεν. Συμπ. δ', 23. καὶ (συν-) Πλάτ. Τιμ. 49, γ'.) καὶ *κατεκαύθην* (πολλάκις), παρακ. παθ. *κέκαυμαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 34. Ξεν. Ἀναϐ. Ζ', ϐ', 18. καὶ (ἐπι-) ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 340, δ'.) καὶ *κατακέκαυμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *κατεκέκαυτο* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 50). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄκαυστος* (Ξεν. Ἀναϐ. Γ', ε', 13) καὶ *πυρίκαυτος* (Πλάτ. Τίμαι. 85, γ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ α F-, καύω, κ ᾱ -, κ α-ί-ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), (τὸ ι συνδέεται ἀμέσως μετὰ τοῦ τελικοῦ φωνήεντος τῆς ῥίζης καὶ τότε ἀποϐάλλεται τὸ F ἢ υ), καῦ - σις, καυτός (ποιητ.), καυστηρός, κηώδης. «Κ α τ ε κ α ύ θ η Ἀ τ τ ι κ ῶ ς, κ α τ ε κ α ύ σ θ η Ἑ λ λ η ν ι κ ῶ ς (Μοῖρις σ. 218). Τὸ κ α ί ω παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι ἀείποτε μεταϐατικόν, τὸ δὲ α ἴ θ ω καὶ ἀμετάϐατον. «Κ λ ά ε ι ν κ α ὶ κ ά ε ι ν σ ὺ ν τ ῷ ᾱ Ἀ τ τ ι κ ο ί, μ ε τ ὰ τ ο ῦ ι Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις). Ὅθεν τινὲς θέλουσι νὰ ὀϐελίσωσι τὸν τύπον καίω καὶ καίομαι ἐκ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Cobet ἐν τῷ Λυσίᾳ (2, 37. 33, 7) γράφει «κ ά ο μ α ι».

κακηγορέω-ῶ (κακολογῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ ἀόριστ. *κακηγορῆσαι* (σπαν. Ὑπερείδ. Ἀπόσπ. παρὰ Πολυδεύκ. Η', 80) καὶ ὁ παθ. ἐνεστ. *κακηγορουμένη* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 368, γ'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ κ α κ η γ ό ρ ο ς (Πλάτ. Φαῖδρ. 254, ε'.), ὁ κακήγορος κακῶς τονίζεται (Πολυδεύκ. Η', 80 — 1. Πρβλ. καὶ Β', 127), κακηγορῶ, κακηγορία καὶ κακηγορίου δίκη (Δημ. 21, 93) καὶ ἀορ. παθ. ἐ κ α κ η γ ο ρ ή θ η ν (Πολυδ. Η, 81), ταῦτα δὲ παρὰ τὸ κακὰ ἀγορεύειν. Ὁ Cobet (Nov. Lect. σ. 551) τὸ «τ υ ρ ά ν ν ο υ κ α τ η γ ο ρ ε ῖ ν» (Ξεν. Ἱέρ. α', 14) διορθοῖ εἰς «τ ύ ρ α ν ν ο ν κ α κ η γ ο ρ ε ῖ ν.» Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι ἢ παρὰ Ξενοφῶντι, ἂν ἡ διόρθωσις τοῦ Cobet εἶναι ὀρθή.

κακίζω (κατηγορῶ, λοιδορῶ) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐκάκιζον* (σπαν. Θουκ. Α', 21), μέλ. *κακιῶ* (σπαν. Δημ. 21, 73) καὶ ἀόρ. *ἐκάκισα* (σπαν. Δημ. 54, 5) Παθ. *κακίζομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 105. Ε', 75) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐκακίσθην* (σπαν. Πλάτ. Μενέξ. 247, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται καὶ *κακῶς λέγω τινά*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ α κ-, κάκ-η, κακ-ός, λιθ. kenkiú, κακ-ία, κακ-ίζω, κακισμός (μεταγ.), κακιστέον (ποιητ. Εὐριπ. Ἰφ. Ταυρ. 105). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Ω, 214).

κακοδαιμονάω-ῶ (ὑπὸ κακοῦ δαίμονος ἐλαύνομαι, μαίνομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 5. Δημ. 8, 16. Δείναρχ. 1, 91) καὶ ὁ ἀόρ. σπαν. *κακοδαιμονήσας* (Ἰσοκρ. Ἀρεοπαγ. 73). Ὡς παθ. εἶναι τὸ *κακοδαιμονία ἐστί* (Ξενοφ. Ἀπομ. Β', γ', 19).

ΣΗΜ. Δαιμονάω-ῶ, κακοδαιμονάω-ῶ, ὡς χολᾶν καὶ μελαγχολᾶν. Τὸ κ α κ ο δ α ι μ ο ν ά ω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Πλοῦτ. 372).

κακοδαιμονέω-ῶ (δυστυχῶ, ἀντίθ. εὐδαιμονῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρων ϐ', 4. [Δημοσθ. 8, 16].).

ΣΗΜ. Κακοδαίμων, κακοδαιμονία, κ α κ ο δ α ι μ ο ν έ ω-ῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, κακοδαιμονίζω (μεταγεν.). Τὸ τοῦ Δημοσθένους (8, 16) «κ α κ ο δ α ι μ ο ν ο ῦ σ ι» γραπτέον «κ α κ ο δ α ι μ ο ν ῶ σ ι ν».

κακοδοξέω-ῶ (κακὴν ὑπόληψιν ἔχω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς τῆς μετοχ. *κακοδοξῶν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Α', ζ', 2. Γ', ϛ', 17). Λέγεται καὶ *κακόδοξός εἰμι* (Πλάτ. Μίν. 321, α'.).

ΣΗΜ. Κακόδοξος, κακοδοξέω-ῶ, κακοδοξία. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

κακολογέω-ῶ (κακολογῶ, ὑϐρίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐκακολογήθην* (Γοργ. Ἑλέν.

7), ὡς παθ. εἶναι τὸ *κακῶς ἀκούω ὑπό τινος*, ὡς ἐνεργ. δὲ καὶ τὸ *κακῶς λέγω τινά*.

ΣΗΜ. Κακολόγος (ποιητ.), κακολογῶ, κακολογία. Τὸ ῥῆμα εἶναι εὔχρηστον παρὰ Λυσίᾳ (παρ' ᾧ κατὰ πρῶτον), Ἰσοκράτει, Δημοσθένει καὶ Ὑπερείδῃ μόνον.

κακονοέω-ῶ (ἐχθρός εἰμι). Εὕρηται μόνον ἡ μετοχὴ *κακονοοῦντες* (Λυσί. 29, 10., ὅπερ ὁ Cobet μετατυποῖ εἰς τὸ «*κακόνοι ὄντες*»). Συνήθως δὲ λέγεται *κακόνους εἰμί* (Λυσί. 18, 8. 20, 19. Ξεν. Ἀνάβ. Β', ε', 16. 27. κτλ.).

ΣΗΜ. Κακόνους, κακόνοια, κακονοῶ (οὐ ἀντίθετον εὐνοῶ).

κακοπαθέω-ῶ (δυστυχῶ, κακῶς πάσχω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐκακοπάθησα* (σπαν. Θουκ. Ζ', 87. Ἰσοκρ. 2, 46), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *κακῶς πάσχω*.

ΣΗΜ. Τὸ κακοπαθῶ εἶναι εὔχρηστον παρὰ Θουκυδίδῃ (παρ' ᾧ κατὰ πρῶτον), Ἀντιφῶντι, Ἀνδοκίδῃ, Ἰσοκράτει, Ξενοφῶντι καὶ Δημοσθένει. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ κακοπαθής (μτγ.), κακοπάθεια (Ἀττ.).

κακοποιέ-ῶ (κακοποιῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξεν. Παιδ. Η', η', 14. Ἀπομ. Γ', ε', 26. Οἰκ. γ', 11. Δημ. 12, 24), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *κακόν τι ἐργάζομαί τινα* (Πλάτ. Ἀπολ. 25, ε', κτλ.), *κακῶς ποιῶ τινα* (Πλάτ. Κρίτ. 50, α'. κτλ.), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *λαμβάνω κακόν τι ὑπό τινος* (Πλάτ. Ἀπολ. 25, ε'. Ξενοφ. Οἰκον. θ', 11. κτλ.).

ΣΗΜ. Κακοποιός, κακοποιῶ, κακοποιία, κακοποιητικός (μτγ.). Ἀντίθετον τοῦ κακοποιῶ τὸ εὐποιῶ. Τὸ κακοποιῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (ἐν Βεκκ. Ἀνεκδ. 102, 14).

κακοτεχνέω-ῶ (κακὰς τέχνας μεταχειρίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Δημ. 29, 11. 35, 56. 43, 2. 46, 25), ὁ παρατατ. *ἐκακοτέχνουν* (σπαν. Δημ. 33, 38. 35, 27) καὶ ὁ ἀόρ. *κακοτεχνῆσαι* (σπαν. Ἀντιφῶν 1, 22).

ΣΗΜ. Κακότεχνος, κακοτεχνῶ, κακοτεχνία καὶ κακοτεχνὴς (μεταγεν.) καὶ κακοτεχνίζω (Ἀλκαῖ. παρὰ Βεκκ. Ἀνεκδ. 103, 18). Τὸ κακοτεχνῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ϛ', 74).

κακουργέω-ῶ (εἰμὶ κακοῦργος, ἀδικῶ, βλάπτω, κτλ.) (πλειστάκ. καὶ ἀντι-), παρατ. *ἐκακούργουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *κακουργήσω* (σπαν. Θουκ. Ζ', 4. Δημ. 24, 113. Πλάτ. Τίμ. 17, δ'.), ἀόρ. *ἐκακούργησα* (ἐνίοτε· καὶ ἀντ-), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι μεταγενέστερα. Παθητ. *κακουργοῦμαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 53. Δημ. 31, 8. 33, 17) καὶ παθ. παρακ. τὰ *κεκακουργημένα* (σπαν. Δημ. 23, 2), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Κακοῦργος, κακουργῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ), κακουργία, κακούργημα.

κακόω-ῶ (κακῶς μεταχειρίζομαι, φθείρω, φονεύω, κτλ.) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐκάκουν* (σπαν. Θουκ. Β', 25. Η', 45), μέλ. *κακώσω* (σπαν. Θουκ. Δ', 52. Ϛ', 18. Η', 32), ἀόρ. *ἐκάκωσα* (πολλάκ.), [παρακ. μεταγ. Πολυδ. Η', 45]. Παθ.

κακοῦμαι (πολλάκ.), παρατ. *ἐκακούμην* (σπαν. Θουκ. Η', 68), ἀόρ. παθ. ἐκακώθην (σπαν. Θουκ. Γ', 112. Ϛ', 78), παρακ. *κεκάκωμαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 25. Ξεν. Ἑλλ. Γ', β', 10) καὶ ὑπερσ. *ἐκεκάκωτο* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 35). Ὡς παθητ. εἶναι καὶ τὸ *κακὸν λαμβάνω ὑπό τινος* (Πλάτ. Ἀπολ. 25, ε'. Ξενοφ. Οἰκ. θ', 11. καὶ α', 8 (ἔνθα κακῶς γράφεται *κακά*. Ὅρα Cobet Nov. Lect 569).).

ΣΗΜ. Κακός, κακόω-ῶ, κάκωσις, κακωτικός (μεταγεν.), κακύνομαι. Τὸ κακῶ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα κακίζω.

κακύνομαι (γίνομαι κακός, δὲν πράττω τὸ δέον) ἀποθ. Ἀπαντᾷ μόνον τὸ *κακύνοιτο* (σπαν. Πλάτ. Τίμαι. 42, γ'.) καὶ *κακυνόμενος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', γ', 27).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ. Ὅρα κακόω-ῶ.

καλέω-ῶ (ὀνομάζω, προςκαλῶ) (πλειςτάκ. καὶ ἀπο-, συγ-, εἰς-, παρα-, μετα-, ἀνα-, ἐπι-, ἐγ-, ἀντεγ-, συμπαρα-, ἀντιπαρα-), παρατ. *ἐκάλουν* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, συν-, ἐξ-, ἐν-, ἀν-, προς. παρ-, ἐπ-, ἀντεν-), μέλ. *καλῶ* (πολλάκ. ἐκ τῶν συμφραζομένων διακρίνεται τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ ἐγ-, ἐπι-, παρα-, συγ-), [διορθωτέα δὲ ὡς πλημμελῆ τὸ (1) *ἐγκαλέσει* (Δημ. 17, 19. 19, 133), *ἐγκαλέσουσι* (Δημ. 23, 123), *παρακαλέσειν* (Δημ. 8, 14), *παρακαλέσουσι*

(1) Πλημμ. γραφαὶ (ὅρα Cobet Nov. Lect. σ. 65. 438. Var. Lect. 242) καὶ μεταγενέστεραι 168 π.Χ. (C. I. A. τ. Β'. 593, 20).

(Δημ. 18, 164, 165· ψηφίσματα)], ἀόρ. *ἐκάλεσα* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, εἰς-, ἐξ-, παρ-, ἀν-, συν-, ἐπ-, προς-, ἐν-, προςπαρ-), παρακ *κέκληκα* (ἐνίοτε· καὶ παρα-, ἐγ-), ὑπερσ. *ἐνεκεκλήκειν* (σπαν. Δημ. 41, 22). Παθ. *καλοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ παρα-, ἀπο-, ἐπι-, ἐγ-) καὶ μέσ. *καλοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. ε', 2. Οἰκον. ζ', 3. Πλάτ. Νόμ. 914, γ'., συνήθως δὲ προς-, ἐπι-, προ-, ἀντιπρο-), παρατ. παθ. *ἐκαλούμην* (πολλάκ. καὶ ἐπ-) καὶ μέσ. σύνθετος (προς-, ἐπ-, προ-, ἀν-), μέλλ. μέσ. συνῃρ *προκαλοῦμαι* (σπαν. Δημ. 20, 5) καὶ *ἐπικαλοῦμαι* (σπαν. Λυκοῦργ. 17. 143), *ἐκκαλοῦμαι* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 174) (1), μέλλ. παθ. *κληθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 681, δ'. καὶ (ἀντι-) Ξενοφ. Συμπ. α', 15), ἀόρ. μέσ. *ἐκαλεσάμην* (σπαν ἁπλοῦς. Πλάτ. Νόμ. 937, α'. Ξεν. Ἀν. Γ', γ', 1. Ζ', β', 30 καὶ συνήθως σύνθετος προς-, ἀντιπροσ-, ἐπ-, προ-, ἀν-, κατ-, ἐξ- καὶ παρ- (Λυκοῦργ. 28., ὃ ὁ Cobet γράφει προ-), ἀόρ. παθ. *ἐκλήθην* (πλειστάκ. καὶ παρ-, προς-, εἰς-, ἀν- καὶ προ- (Πλάτ. Νόμ. 936, ε' κατὰ Cobet), παρακ. παθ. *κέκλημαι* (πλειστάκ. καὶ παρα-, ἐγ-, ἀνα-), ὑπερσ. *παρεκεκλήμην* (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 233), μετ' ὀλ. μέλ. *κεκλήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 42, α'. 88, γ'.). Ῥημ. ἐπ. *κλητὸς* (Αἰσχίν. 2, 162), *ἔκκλητος* (ἐνίοτε), *σύγκλητος* (ἐνίοτε), *αὐτόκλητος* (ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 331, β'), *ἄκλητος* (ἐνίο-

(1) Αἱ γραφαὶ *ἐπικαλέσομαι* καὶ *ἐκκαλέσομαι* πλημμελεῖς (Cobet N. L. σ. 65).

τι), *ἀνέγκλητος* (ἐνίοτε), *ἀπρόσκλητος* (ἐνίοτε), *ἀπαράκλητος* (Θουκ. Α', 118 κατὰ διόρθ. Naber. Δί. Κάσσ. 57, 7), *εὐπαράκλητος* (ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 328, α'.), *ἀνεπίκλητος* (Ξεν. Ἀγησ. α', 5), *παράκλητος* (Δημ. 19, 1), *εὐανάκλητος* (Ξεν. Κυν. ζ', 5), *κλητέος-τέον* (πολλάκ.), *παρακλητέον* (ἐνίοτε). Τὸ μέσ. αὐτοπ. κατ' ἀνάλ. *καλῶ ἐμαυτόν* (Πλάτ. Κρατύλ. 400, δ'. καὶ παρα-) τὸ δὲ παθ. τοῦ *ἐγκαλῶ τινι* εἶναι καὶ *ἐγκλήματα ἔχω ὑπό τινος* (Δημ. 40, 51).

ΣΗΜ. Ῥίζ. καλ-, καλ-έ-ω = λατ. cal-o, κέλ-ομαι (προτρέπω, κελεύω) καὶ κέκλομαι (=κε-κ(έ)λ-ομαι), κελεύω, λατ. clamor (βοή, κραυγή), clâ-mare (βοᾶν, κράζειν), con-cil-ium (σύνοδος, σύλλογος), ῥημ. παράγ. κλῆ-σις, κλητήρ, κλητεύω, κλήτωρ (μτγ.), κάλεσις (μεταγεν.), καλεστής (μεταγ.), ἔγκλημα. «Καλῶ καὶ ἐπὶ τοῦ καλέσω Ἀττικοί» (Μοῖρις). Τὸ καλῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ μὲν προσκαλοῦμαί τινα, καλοῦμαί τινα πρόσκλησις καὶ κλῆσις εἶναι συχνότατα καὶ λέγονται περὶ τῶν προσκαλούντων τινὰ εἰς δίκην ὁριζόντων τὴν ἡμέραν αὐτῆς (Λυσί. 21, 19. Ξεν. Ἑλλ. Α', ζ', 12. Ζ', δ', 38 [ἔνθα κακῶς γράφεται τὸ προκαλεῖσθαι]. Δημ. 34, 13. 14. 15. κτλ.). Τὸ δὲ προκαλοῦμαί τινα λέγεται περὶ τοῦ καλοῦντός τινα εἰς ἀγῶνα (Ξεν. Ἀπομν. Β', γ', 17. Παιδ. Α', δ', 4. κτλ.), εἰς λόγους (Θουκ. Γ', 34. κτλ), εἰς σπονδὰς (Θουκ. Δ', 19. κτλ.), ἐπὶ συμμαχίαν (Θουκ. Ε', 43), ἐπὶ τιμωρίαν (Δημ. 21, 226), εἰς μαρτυρίαν (Πλάτ. Νόμ. 936, ε'., ἔνθα πλημμελῶς γράφεται προσκαλεῖσθαι τὸν δεόμενον, ὁ δὲ προσκληθεὶς [ὅρα Cobet Nov. Lect. 337]. Δημ. 29, 20. κτλ.). Ἐπὶ δὲ δικαστικῆς σημασίας λέγεται προκαλοῦμαί τινα εἰς δίκας (Θουκ. Ζ', 18. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 11. κτλ.). Λέγεται δὲ καὶ προκαλοῦμαί τι (= προβάλλομαί τι ἢ προβαλλόμενος αἰτοῦμαί τινά τι), ὡς προκαλοῦμαι τὰ εἰρημένα (Θουκ. Ε', 37. Πρβλ. καὶ Β', 72. Δ', 20. Δημ. 30, 1. Πλάτ. Εὐθύφρ. 5, α'. κτλ.), εἰρήνην (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 652), σπονδάς (Ἀριστοφ. Ἱππ. 796). Ὅρα καὶ Cobet Nov. Lect. σ. 375 — 376.

καλινδοῦμαι· ὅρα *κυλίνδω*.

καλιστρέω-ῶ (καλῶ, προςκαλῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. *ἐκαλίστρουν* (σπαν. Δημοσθ. 47, 60· μαρτυρούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Ἁρποκρατ. ἐν λ. *ἐκαλίστρουν*).

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ καλῶ, ὡς ἐκ τοῦ βοῶ τὸ βωστρέω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

καλλιεποῦμαι (καλλιεπῶς ὁμιλῶ) ἀποθ. (σπαν. Θουκ. Ϛ', 83. Πλάτ. Ἵππαρχ. 225, γ'.) καὶ παθ. παρακ. *κεκαλλιεπημένοι λόγοι* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολογ. 17, β'.).

ΣΗΜ. Καλλιεπής (καλὸς καὶ ἔπος, ὅρα λέγω), καλλιεποῦμαι, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

καλλιερέω-ῶ (θυσιάζω θυσίαν εὐπρόςδεκτον) (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 791, α'. Δημ. 43, 66), παρατ. *ἐκαλλιέρουν* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Ζ', α', 40. η', 5. ψ. Δημ. Προοίμ. νδ'.), μέλ. *καλλιερήσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἵππαρχ. γ', 1), ἀόρ. *ἐκαλλιέρησα* (ἐνίοτε), παρακ. *κεκαλλιέρηκα* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Γ', α', 19. Λακ. Πολ. ιβ', 7), ὑποτ. *κεκαλλιερηκὼς ὦ* (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ιβ', 7), ὑπερσ. *ἐκεκαλλιερήκειν* (σπανιώτατ. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 12).

Μέσ. παρατ. *ἐκαλλιερούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλην. Γ', α', 17), μέσ. ἀόρ. *ἐκαλλιερησάμην* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἐκαλλιερήθην* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ιγ', 3). ὑπερσ. μέσ. *ἐκεκαλλιέρητο* (σπαν Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 17), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀκαλλιέρητος* (Αἰσχίν. 3, 131. 152). Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. *καλλιερεῖται* λέγεται καὶ «*τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν*» (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', γ', 1. κτλ.), ἀλλ' ὅμως μόνον «*γίγνεται τὰ ἱερά*» (ἄνευ τοῦ *καλά*), «*ἐγένετο τὰ ἱερά*» (Ξενοφ. Παιδ. Β', δ', 18. Ἀναβ. Β', β', 3. Ϛ', δ', 13. 14. 16. 17. 18. 19. 22. 25. Ϛ', ε', 2. κτλ.). Οὕτω δὲ λέγεται καὶ *τὰ διαβατήρια ἐγένετο* (=τὰ εἰς ἐκστρατείαν ἱερεῖα. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', ε', 7. Δ', ζ', 2. Ε', α', 33. γ', 14. δ', 37. Ϛ', ε', 12. κτλ.), ἀλλὰ καὶ *τὰ διαβατήρια προυχώρει* (Θουκ. Β', 54). Ὅρα καὶ Cobet Nov. Lect σ. 386. 477.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ καλὰ ἱερὰ θύω καλλιερέω-ῶ, καλλιέρημα (μτγ.). Τὸ καλλιερῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

καλλύνω (κοσμῶ, καλόμορφον ποιῶ). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 944, β') καὶ ὁ μέσ. παρατ. *ἐκαλλυνόμην* (= ἐκαμάρωνον, ἠβρυνόμην· σπαν. Πλάτ. Ἀπολογ. 20, γ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα καλλωπίζω. Τὸ καλλύνω κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

καλλωπίζω (στολίζω, κοσμῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *καλλωπίζων* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 408, β'.). Μέσ. *καλλωπίζομαι* (ἐνίοτε), παρατ. μέσ. *ἐκαλλωπιζόμην* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐκαλλωπισάμην* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 174, α'. Πρωτάγ. 317, γ'.), ἀόρ. παθ. *ἐκαλλωπίσθην* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 409, γ'. 417, ε'.), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *κεκαλλωπισμένος* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 22. Οἰκ. θ', 4. Ἱέρων ια', 2), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. καλj, ἐξ οὗ καλός, καλλὰ δωρικ. (= καλῶς = καλjά), κάλλος, καλλίων, κάλλιστος, καλλι-, σανσ. kal-jas (ὑγιής, τερπνός), kaljâ-nas (καλός, ἐξαίρετος), καλλύνω, καλλωπίζω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι καὶ εἶναι εὔχρηστον μόνον παρ' αὐτῷ καὶ Πλάτωνι) = καλλ-ωπίζω (ἐκ ῥίζ. ὀπ-), ῥημ. παραγ. καλλωπιστής, καλλωπισμός, καλλώπισμα, καλλωπιστέος (μτγ.), ἀκαλλώπιστος (μτγ.).

καλύπτω (σκεπάζω) (σπαν. Ξεν. Ἱππικ. ιβ', 5. Λυκοῦργ. 89 καὶ σπαν. συγ-, ἐπι-, περι-), παρατ. *περιεκάλυπτον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', γ', 14), μέλλ. *ἐγκαλύψω* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 55), ἀόρ. *προεκάλυψα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβασ. Γ', δ', 8), *ἀπεκάλυψα* (ἐνίοτε), *κατεκάλυψα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 11), *περιεκάλυψα* (ἐνίοτε) καὶ *ἐξεκάλυψα* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ. 118, α'.). Μέσ. *κατακαλύπτομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 40, γ'.), *ἐγκαλύπτομαι* (σπαν. Αἰσχίν 2, 107. 3, 55), *προκαλύπτομαι* (σπαν. Πλάτ. Πρωτ. 316, δ'.) καὶ *παρακαλύπτομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 440, α'. 503, α'.), [παρατ. μεταγενέστ.] μέλλ. παθ. *διακαλυφθήσομαι* (ψ. Δημ. 11, 13), ἀόρ. μέσ. σύνθετος μόνον — *ἐκαλυψάμην* (μετὰ τῶν ἐν- (ἐνίοτε), ἐξ- (σπαν.

Πλάτ. Φαίδ. 118, α'), συν- (1), ἀν- (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 6. Συμπ. α', 16.), παρακ. μέσ. *κεκάλυμμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', α', 4.) καὶ κατα- (καὶ ὡς παθ. Ξεν. Ἑλλ. Α', δ', 12. Πλάτ. Μέν. 76, β'.), ἐγ- (ἐνίοτε), προ- (καὶ ὡς παθ. Ξεν. Παιδ. Ε', δ', 45. Πλάτ. Γοργ. 523, δ'.), ἐπι- (παθ. Πλάτ. Κρατύλ. 395, β'.), ἐκ- (παθ. Ξεν. Ἀν. Α', β', 16), ὑπερσ. μέσ. *ἐνεκεκαλύμμην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 118, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. καλ-, λατ. cel-, cel-are (κρύπτειν), domi-cil-ium (οἰκητήριον), cella (σηκός, θάλαμος, οἰκίσκος), κοιν. κελλίον, κελλάρι, σανσ. Khalas,-m (ἅλας), çâla (οἶκος), çalaram (ὀρνιθών), καλιὰ (καλύβη, σιτοθήκη), καλιός, καλιάς (οἰκίδιον), καλύβη, [καλύβ-τω] καλύπτω (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), καλυπτὸς καὶ ἀκάλυπτος καὶ συγκαλυπτέος (ποιητ.), κάλυξ (βομβοῦκι), λατ. clyp-eus (ἀσπίς).

κάμνω (κοπιάζω, ἀποκάμνω, ἀσθενῶ) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-), παρατ. *ἔκαμνον* (σπαν. Ἀνδοκίδ. 1, 64. Δημ. 50, 60. καὶ προ-, ἀπ-), μέλ. συνηρ. *καμοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 921, ε'.), ἀόρ. *ἔκαμον* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, προαπ-), παρακ. *κέκμηκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ἐκεκμήκειν* (σπαν. Θουκ. Γ', 98), ῥημ. ἐπίθ. *ἀποκμητέον* (Πλάτ. Πολ. 445, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. καμ-, κάμνω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), κάμ-ατος, κμητός, ἀποκμητέον, χειρόκματος (δωρ. ψ. Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 94, ε'.).

κάμπτω (λυγίζω) (σπαν. ἁπλοῦς· Ξεν. Παιδ. Ζ', α', 6. Ἱππικ. α', 6. ζ', 15. καὶ σπαν. συν-, ἀπο-, ὑπο-, ἀνα-, κατα-), παρατατ. *ἐπέκαμπτον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 5. Ἀνάβ. Α', η', 23), μέλλ. [κάμψω ποιητ.] *περικάμψω* (C. I. A. T. Β'. παραρ. 1054, 25) καὶ ἐπι- (αὐτόθ.), ἀόρ. *ἔκαμψα* (σπαν. ἁπλοῦς. Ξενοφ. Συμπ. δ', 6. καὶ σύνθετος σπανίως κατ-, περι-, συν-, ἐπ-), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. καὶ παθ. *κάμπτομαι* (ἐνίοτε· καὶ συγ-, κατα-), [παρατ. καὶ μέλλ. μεταγενέστεροι], ἀόρ. παθ. *ἐκάμφθην* (σπαν. Θουκ. Γ', 58. Πλάτ. Νόμ. 945, β'.) καὶ ὡς μέσ. *ἐκάμφθην* (σπαν. Πλάτ. Μενέξ. 245, α'. καὶ (συν-) Φαίδ. 98, δ'.), παρακ. *συγκεκαμμένος* (σπανιώτ. Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 2. ἁπλοῦς δὲ μεταγενέστ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *καμπτὸς* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 44, ε'.) καὶ *ἄκαμπτος* (σπαν. Ξεν. Ἱππικ. ι', 9. Πλάτ. Τίμ. 74, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. καμ-, καμάρα (θόλος), σανσ. kmar (καμπύλος), λατ. camurus (πρὸς τὰ ἔνδον κυρτός), camera (ἐκ τοῦ Ἑλλ. γενόμενον), κάμ-π-η (κοιν. κάμπια) = σαν. kap-anâ, kamp-anâ, καμπ-ή, κάμπ-τ-ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), καμπύλος, καμπ-τὴρ (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 6). Τὸ παρὰ Ξενοφῶντι (Ἱππικ. α', 8) ἐγκάμπτω διορθ. ὑπὸ Cobet εἰς συγκάμπτω.

καπηλεύω (εἰμὶ κάπηλος ἢ καπηλικῶς πράττω τι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ἰσο. 2, 1. Πλάτ. Πρωτ. 313, δ'. Πολ. 525, δ'. Νόμ. 918, ε'.) καὶ

(1) «*συγκαλυψάμενος*» (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. α', 14., ὅπερ ὁ Cobet γράφει «*ἐγκαλυψάμενος*»

ὁ μέλλ. *καπηλεύσω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 920, α'), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *κάπηλός εἰμι*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. καπ-, κάπ-ηλος (μεταπράτης), καπ-ηλίς καπηλεύω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ), καπηλεία, καπηλεῖον, καπηλευτικός, καπηλικός, λατ. caup-o (κάπηλος), côpa (καπηλίς), caupôna (καπηλεῖον), cauponari, σλαβ. kup-i-ti (πωλεῖν), kupîci, λιθ. kûpczus (ἔμπορος). «Κάπηλος ἐπὶ πάντων τῶν μεταβαλλομένων τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν πωλούντων οἶνον» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 102, 16). «Κάπηλοι δὲ οὐ μόνον οἱ μεταβολεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ τὸν οἶνον κεραννύντες» (Πολυδ. Ζ', 193).

καπνίζω (καπνίζω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ μόνον τὸ ἀπαρφ. *καπνίζειν* (σπαν. Δημ. 54, 4).

ΣΗΜ. Ῥίζ. καπ-, καπ-ύω (ἐκπνέω), κε-καφ-η-ὼς (ἀγωνιῶν), ἐγ-κάπ-τει (ἐκπνεῖ. Ἡσύχ.), καπ-νός, κόπ-ρος, σανσ. kap-is, capilas (θυμίαμα), λατ. vap-or (ἀντὶ cvap-or) = ἀτμός, vaporare (ἐξατμίζειν), vapidus, vappa (οἶνος ἐκτροπίας), κέκηφε (=τέθνηκε. Ἡσύχ.), κάπ-ος (ψυχή, πνεῦμα), Καπανεύς, ἐπειδὴ βακχεύων ἐπέπνει (Σοφ. Ἀντιγ. 136) ἢ ὡς πῦρ καὶ καπνὸν ἀπειλῶν, καὶ καφ-, κεφαλή, σανσ. kápalas, ῥίζ. kamp (εὐκίνητος, ἐλαφρός). «Τάχα καὶ τὸ καπνίζειν εἴποις ἂν ἐπ' αὐτῶν (τοῦ ἀρτύειν, σκευάζειν), ὡς Δημοσθένης «φήσαντες γὰρ καπνίζειν ὀψοποιουμένους τοὺς παῖδας» (Πολυδ. Ϛ', 91). Τὸ δὲ καπνίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

καραδοκέω-ῶ (περιμένω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἡ μετοχ. *καραδοκῶν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ε', 6). Ἀντ' αὐτοῦ τὸ *προσδοκῶ*.

ΣΗΜ. Ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ κάρα (κεφαλὴ) καὶ δοκέω-ῶ = ἔχω ἐν τῇ κεφαλῇ ἰδέαν τινά, ἐλπίζω, περιμένω. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Β', 41. «τάχα καὶ τὸ καραδοκεῖν εἴη ἂν ἀπὸ τοῦ κάρα πεποιημένον, κυρίως ἐπὶ τῶν παραφερόντων τὴν κεφαλήν, ὡς μὴ βληθεῖεν» (ὅρα καὶ Ϛ', 204). Ἐκ δὲ τοῦ κάρα γίνεται κάρη-νον, κρανίον, κόρση (κεφαλή, κρόταφος), καὶ κόρρη, κάρανος (κεφαλή, κύριος), καρανόω, κορυφή, Κόρ-ινθος (=Ἐφύρα, σκοπιά), κρήνη, ἐξ οὗ Κραννών, ὡς κεφαλὴ τῆς πηγῆς (νεοελλ. κεφαλάρι), λατ. cere-brum (ἐγκέφαλος), κόρυς, κορύνη, κόρυμβος. Τὸ καραδοκῶ κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς συγχρόνοις Εὐριπίδῃ καὶ Ἡροδότῳ.

καρπεύω (καρποῦμαι). «*εὐθὺς δὲ καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην χώραν*» (Ὑπερείδ. πρὸς Θασί. παρὰ Πολυδεύκ. Ζ', 149).

ΣΗΜ. Ὅρα καρποῦμαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. (παρὰ Πολυδ. Ζ', 149).

καρπίζομαι (καρποῦμαι). Μόνον τὸ *καρπίσασθαι* (Ὑπερείδ. πρὸς Λυσίδημ. παρὰ Πολυδεύκ. Ζ', 149. Βεκκ. Ἀνέκδ. 104, 5).

ΣΗΜ. Ὅρα καρποῦμαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ, παρ' ᾧ ἐνεργ. = γόνιμον ποιῶ (Βάκχ. 409. Ἑλέν. 1328)

καρποῦμαι (συλλέγω τὸν καρπόν, ἀπολαύω τινός) (πλειστ.), παρατ. *ἐκαρπούμην* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 111, δ'. 119, ε'.), μέλλ. *καρπώσομαι* (ἐνίοτε),

ἀόρ. *ἐκαρπωσάμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-), παρακ. *κεκάρπωμαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', ζ', 6. Δημ. 27, 47. 29, 34. καὶ (ἐκ-) 24, 2), ὑπερσ. ἐλλείπει. Λέγεται καὶ *καρπὸν συγκομίζω* (Ξεν. Ἀπομ. Β', η', 3. Οἰκ. ια', 16. κτλ.).

ΣΗΜ. Παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ (παρ' ᾧ κατὰ πρῶτον εὕρηται) ὑπάρχει καὶ ὁ ἐνεργ. ἐκάρπωσε (Αἰσχύλ. Πέρσ. 821). Ῥιζ. καρπ-, καρπ-ός, κάρπ-ιμος, καρπ-ό-ω, κάρπωσις, ἀκάρπωτος (ποιητ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 714), λατ. carp-o (δρέπω), κρώπ-ιον (δρεπάνιον), Κρωπία, Κρωπίδαι, Κέ-κροψ (ὡς υἱὸς τοῦ Ἐριχθονίου), λιθ. kerp-û (δρέπω). Ἀρχ. ῥίζ. ἴσως εἶναι scarp-, ἀγγλ. sarf, scarf, ἐξ ἧς ὕστερον sarp καὶ carp καὶ Ἑλλ. ἁρπ, ἅρπη (δρέπανον), λατ. sarpio καὶ sarp-o (κλαδεύω), sarmen,-ntum (φρύγανον), Γορπιαῖος (τρυγητός, μὴν παρὰ Μακεδόσιν ὁ σεπτέμβριος).

καρποφορέω-ῶ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. α', 3), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται κατὰ περίφρασιν «*καρπὸν φέρω*» (Ξεν. Ἀπομ. Β', α', 28. Πόρ. α', 5., κτλ.).

ΣΗΜ. Καρποφόρος, καρποφορία, καρποφορῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι), καρποφόρημα (μτγ.). Τὸ δὲ καρπὸν φέρειν ἀντὶ τοῦ καρποφορεῖν εἶναι ἀρχαιότατον· «καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον» (Ἡσιόδ. Ἔργ. 117 — 118. πρβλ. καὶ 563). Ὅρα καρποῦμαι.

καρτερέω-ῶ (ὑποφέρω, ἀντέχω εἰς τοὺς κόπους, κτλ.) (πλειστάκ. καὶ δια-, ἐγ-, προς-), παρατ. *ἐκαρτέρουν* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Β', β', 11. Γ', α', 17. καὶ δι-), μέλλ. *καρτερήσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', α', 26), ἀόρ. *ἐκαρτέρησα* (ἐνίοτε· καὶ προς-, δι-), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *καρτερικός εἰμι* (Ἰσοκρ. 2. 45. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 1. κτλ.).

ΣΗΜ. Καρτερός, καρτερία, καρτερῶ, καρτέρησις, καρτερικός. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα τὸ ῥῆμα κρατῶ· Τὸ καρτερῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

καταδαρθάνω· ὅρα *δαρθάνω*.

κατακολπίζω (εἰςάγω ναῦν εἰς κόλπον, προςορμίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. *κατακολπίσαι* ἅπαξ (Θουκ. Η', 92) ἀπαντᾷ.

ΣΗΜ. Τὸ κόλ-πος ἴσως γίνεται ἐκ ῥίζ. κλε- (ἀρχ. κλα-, λατ. cla-m = κρυφίως), oc-culo (= κρύπτω, καλύπτω), σανσ. anklip-t-s (κρυφός). Ὅρα κλέπτω. Παρὰ Πολυδεύκει καὶ μέσ. ἀόρ. κατακολπίσασθαι (Α', 102). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

κατακυβεύω (καταδαπανῶ ἐν κυβείαις τὰ ὄντα). Μόνον ὁ ἀόρ. *κατακυβεύσας* (σπαν. Λυσί. 14, 27) καὶ ὁ παθ. ὑπερσ. *κατεκεκύβευτο* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 95) σπανιώτατα.

ΣΗΜ. Κύβος, λατ. cubus, κυβεύω, κυβεία, κατακυβεύω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ), ἴσως δὲ ἔχει σχέσιν καὶ πρὸς τὸ κύβη = κεφαλὴ (ὅρα κύπτω).

καταπετρόω-ῶ· ὅρα *πετρόω-ῶ*.

καταπιττῶ· ὅρα *πιττόω-ῶ*.

καταπολιτεύομαι ἀποθ. ὅρα *πολιτεύω*.

καταποντίζω (καταβυθίζω ἐν τῇ

θαλάσσῃ, καταπνίγω). Μόνον ὁ παρατ. *κατεπόντιζον* (σπαν. Λυσί. 14, 27) καὶ ὁ ἀόρ *κατεπόντισα* (σπαν. Δημ. 23, 169. 32, 23), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥημ. παραγ. καταποντιστὴς (Ἀττ.), καταποντισμὸς (Ἀττ.). Ῥίζ. τοῦ πόντος εἶναι πατ-, πατέω, πάτος, σανσ. pathas =ὁδός, λατ. pavimentum (ἔδαφος), pons (γέφυρα), πόντος (=κυρ. ὁδός, ὡς ὑγρὰ κέλευθα (Ἰλ. Α' 312. Ὀδ. Γ', 71. κτλ.= θάλασσα), ὅπερ ἔχει πρὸς τὸ πάτος ὡς τὸ βένθος πρὸς τὸ βάθος, καταποντίζω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ), κοταποντιστέον (μτγ.), καταποντόω-ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ).

καταποντόω-ῶ (= καταποντίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. *κατεπόντωσα* (σπαν. Ἀντιφῶν. 5, 39) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *κατεποντώθην* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 28. Πλάτ. Γοργ. 511, ε'.).

ΣΗΜ. Ὅρα καταποντίζω.

κατασκελετεύω (ἐξασθενόω-ῶ τινά, λεπτύνω). Μεταγενέστερον [Πλούταρχ. Παιδ. ἀγωγ. σ. 7, δ'.], παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. παθ. *κατασκελετευθεὶς* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 268).

ΣΗΜ. «Κατεσκελετευμένα: λελεπτυσμένα, ἐξησθενηκότα» (Σουΐδ.). Ῥίζ. σκελ- (σκέλλω), σκέλ-ος, σκελίς, σκελ-ετός-, εύω (μτγ.), κατασκελετεύω (πρῶτον Ἰσοκράτης). Ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. scelus (κακούργημα, ὡς σκληρὰ πρᾶξις). «Τάχα δὲ καὶ ὁ σκελετὸς καὶ σκελετεύειν καὶ κατεσκελετευμένος ἀπὸ τῆς τῶν μερῶν τούτων ὡς πρὸς τὸ πᾶν σῶμα ἰσχνότητος ὠνομάσθησαν (Πολυδ. Β', 194).

κατασκευάζω (πλειστάκ. καὶ συγ-), παρατ. *κατεσκεύαζον* (πλειστάκ. καὶ συγ-), μέλλ. *κατασκευάσω* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 192. Δημ. 19, 2. 54, 14. καὶ μετα- Ἀττ. ἐπιγρ.), ἀόρ. *κατεσκεύασα* (πλειστάκ. καὶ προς-, συγ-), παρακ. *κατεσκεύακα* (πλειστ. καὶ συγ-), ὑπερσ. μεταγενέστερος, μετ' ὀλ. μέλ. *κατεσκευακὼς ἔσομαι* (σπαν. Δημ. 52, 2). Μέσ. καὶ παθ. *κατασκευάζομαι* (πολλάκ. καὶ προς-), παρατ. μέσ. *κατεσκευαζόμην* (ἐνίοτε), μέλλ μέσ. *κατασκευάσομαι* (σπαν. Δημ. 13, 2), μέλ. παθ. *κατασκευασθήσομαι* (σπαν. Δημ. 19, 219), ἀόρ. μέσ. *κατεσκευασάμην* (πλειστάκ. καὶ προς-), ἀόρ. παθ. *κατεσκευάσθην* (πολλάκ. καὶ προς- μετα- [Ἀττ. Ἐπιγρ.]), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *κατεσκεύασμαι* (πλειστάκ.), ὑπερσ. παθ. *κατεσκευάσμην* (σπαν. Ξεν. Ἀγησ. α', 24. Πλάτ. Κριτί. 117, δ'. Δημ. 59, 35), μετ' ὀλ. μελ. *κατεσκευασμένος ἔσομαι* (παθ. Ξενοφ. Οἰκον. δ', 14). Ῥημ. ἐπίθ. *κατασκευαστέον* (Ξεν. Ἑλλ. Γ', δ', 10. Ἀγησ. α', 23).

ΣΗΜ. Ὅρα σκευάζω· τὸ κατασκευάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

καταφρονέω-ῶ (πλειστ.), παρατ. *κατεφρόνουν* (πλειστάκ.), μέλ. *καταφρονήσω* (πλειστ.), ἀόρ. *κατεφρόνησα* (πλειστάκ.), παρακ. *καταπεφρόνηκα* (πλειστάκ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *καταφρονοῦμαι* (πολλάκ.), παρατ. *κατεφρονούμην* (σπαν. Ἰσαῖ. 4, 11), μέλλ. *καταφρονηθήσομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 176. Ἰσοκρ. 6, 95) καὶ μέσ. *καταφρονήσομαι* (ὡς παθ. σπαν. Πλάτ.

Ἱππ. Μ. 281, γ΄.), ἀόρ. παθ. *κατεφρονήθην* (ἐνίοτε), παρακ. *καταπεφρόνημαι* (Ἰσοκρ. 5, 37. Δημ. 10, 6. 43, 84. 52, 30), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀκαταφρόνητος* (Ξεν. Ἀγησ. Ϛ΄, 8), *εὐκαταφρόνητος* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ΄, δ΄, 28. Παιδ. Η΄, γ΄, 1), *δυςκαταφρόνητος* (Ξεν. Παιδ. Η΄, α΄, 42). Τὸ μέσον αὐτοπαθ. ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυσ. *καταφρονῶ ἐμαυτοῦ* (Ξεν. Ἀπομ. Δ΄, ϐ΄, 39. κτλ.).

ΣΗΜ. Παράγωγα καταφρόνημα, καταφρόνησις, καταφρονητὴς (μτγ.),-τικός (Ἀττ.). Τὸ καταφρονῶ κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς συγχρόνοις Ἡροδότῳ καὶ Εὐριπίδῃ.

καταχωρίζω· ὅρα *χωρίζω*.

κατηγορέω-ῶ(πλειστάκ.καὶ συγ-, ἀντι–), παρατ. *κατηγόρουν* (πλειστάκ. καὶ συγ–), μέλλ. *κατηγορήσω* (πλειστάκ. καὶ συγ- ,ἀντι-) καὶ *κατερῶ* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 595, ϐ΄. Μενέξ. 249, ε΄. Ξενοφ. Παιδ. Α΄, δ΄, 8), ἀόρ. *κατηγόρησα* (πλειστάκ. καὶ συγ-, προς-, ἀντι-) καὶ *κατεῖπον* (πολλάκ.), παρακ. *κατηγόρηκα* (πλειστάκ) καὶ *κατείρηκα* (σπαν. Λυσί. 13, 50. Πλάτ. Θεάγ. 125, α΄.), ὑπερσ. *κατηγορήκειν* (σπαν. Θουκ. Ϛ΄, 60). Παθ. *κατηγοροῦμαι* (ἐνίοτε), παρατ. *κατηγορούμην* (σπαν. Θουκ. Α΄, 95. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε΄, ϐ΄, 35), μέλ. *κατηγορηθήσομαι* (σπαν. Δημ. 37, 47), ἀόρ. *κατηγορήθην* (πολλάκ. καὶ προ-), παρακ. *κατηγόρημαι* (πλειστ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *εὐκατηγόρητος* (σπαν. Θουκ. Ϛ΄, 77. Ἀντιφῶν Ἀποσ. παρὰ Στοϐ. Ἀνθολ. 98, 63) καὶ *κατηγορητέον* (ἐνίοτε). Τὸ μέσον δὲ αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυσιν *κατηγορῶ ἐμαυτοῦ* (Λυσί. 12, 87. Δημ. 38, 26 κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *κατηγορῶ* λέγεται καὶ *κατηγόρημα* καὶ *κατηγορίαν ποιοῦμαι* (Δημ. 24, 19. Ξενοφ Ἀνάϐ. Ε΄, η΄, 1) καὶ παθ. *κατηγορία γίγνεται* (Ἰσοκρ. 5, 147).

ΣΗΜ. Κατήγορος (κατὰ καὶ ἀγορεύω), κατηγορία, κατηγορῶ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ καὶ καταγορεύω, παρατ. κατηγόρευον (ὅ κυρίως = καταγγέλλω). Τὸ κατηγορῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Τὸ κατηγορῶ διαφέρει τοῦ λοιδορῶ, ὡς διδάσκει ὁ Δημοσθένης λέγων τάδε· «Ἐγὼ λοιδορίαν κατηγορίας τούτῳ διαφέρειν ἡγοῦμαι, τῷ τὴν μὲν κατηγορίαν ἀδικήματ' ἔχειν, ὧν ἐν τοῖς νόμοις εἰσὶν αἱ τιμωρίαι, τὴν δὲ λοιδορίαν βλασφημίας, ἃς κατὰ τὴν αὐτῶν φύσιν τοῖς ἐχθροῖς περὶ ἀλλήλων συμϐαίνει λέγειν» (Δημοσθ. 18, 123). Διαφέρει δὲ καὶ τοῦ αἰτιῶμαι καὶ ἐλέγχω. «αἰτία μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν τις ψιλῷ χρησάμενος λόγῳ μὴ παράσχηται πίστιν ὧν λέγει, ἔλεγχος δέ, ὅταν ὧν ἂν εἴπῃ τις καὶ τἀληθὲς ὁμοῦ δείξῃ» (Δημ. 22, 22), «καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα πρὸ μὲν τοῦ κρίσιν γενέσθαι αἰτιῶν ὀνόματά ἐστιν, ἐπειδὰν δὲ κριθείς τις ἐξελεγχθῇ, τηνικαῦτα ἀδικήματα γίγνεται» (Δημ. 23, 26).

κατῑλῡ́ω (καλύπτω δι' ἰλῦος). Μόνον ὁ παθ. ἀόρ. ἀπαντᾷ *κατῑλῡθείς* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκονομ. ιζ΄, 13).

ΣΗΜ. Τὸ ἰλῦ'ς φαίνεται ὅτι γίνεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἴλλω, εἰλύω. Ὅρα εἰλέω. Τὸ κατιλύω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

κατοικίζω· ὅρα *οἰκίζω*.

κατοικῶ· ὅρα *οἰκῶ*.

κατοπτεύω (παρατηρῶ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παθ. ἀόρ. *κατωπτεύθην* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ι΄, 8), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται τὸ παθ. καὶ *κάτοπτός εἰμι* (Θουκ. Η΄, 104. Λυσί. 7, 28).

ΣΗΜ. Κάτοπτος (Ἀττικ.), κατοπτὴρ καὶ κατόπτης (ποιητ.), κατοπτεύω (κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ), κατοπτεία (μτγ.), κατόπτευσις (μτγ.).

κατοψοφαγέω-ῶ (καταδαπανῶ τὰ ὄντα ἐν ὀψοφαγίᾳ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ὑπερσ. *κατωψοφάγητο* (Αἰσχίν. 1, 95), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. τοῦ ὄψον (=προςφάγιον) ὅρα ἕψω. Πρϐλ. Πολυϐ. Ϛ΄, 37. ὀψοφάγος, ὀψοφαγία, ὀψοφαγῶ, κατοψοφαγῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ), τὸ δὲ ὀψοφαγῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

καττύω (συρράπτω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *καττύειν* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 294, ϐ΄.) καὶ *καττύεσθαι* (= ὑποδεδέσθαι. Ὑπερείδ. παρὰ Φωτ. λεξ. σ. 150, 19. Μ. Ἐτυμ. σ. 493, 17), τὰ δ' ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ κασσύω, ὅπερ εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ παρ' Ἡσυχίῳ κάσ (=δέρμα, πρϐλ. κῶας) καὶ σύω (=ῥάπτω), κασσύω καὶ καττύω (συρράπτω δέρματα), κάττυμα (τακοῦνι), καττὺς (τεμάχιον δέρματος), λατ. su-o (ῥάπτω), sû-tus (ἐρραμμένος), sûtor (σκυτεύς), su-tûra (ῥαφή), sû-b-ula (τὸ σουϐλὶ τῶν ὑποδηματοποιῶν), σανσ. siv-jami (καττύω), sjû-tas (ἐρραμμένος), sju-tis (ῥαφή). Κατ' ἄλλους δ' ἐκ τῆς προθέσεως κατά καὶ σύω (κατ-σύω) κασσύω καττύω (=καταρράπτω). Τὸ δὲ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

καυχῶμαι (κομπάζω, καυχῶμαι). Ποιητικόν, Ἰωνικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ *καυχᾷ* (Λυκούργ. Ἀποσπ. 14. Πρϐλ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 275, 4) καὶ τὸ ἀπαρ. τοῦ μέσ. ἀορ. *καυχήσασθαι* (ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. δ΄, § 5).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πιθανῶς εὐχ- (εὔχομαι παρ' Ὁμήρ. = καυχῶμαι), αὐχ-, αὐχέω, μετὰ προτακτικοῦ κ, καυχῶμαι, ῥημ. παράγ. μεταγενέστ. καύχημα (καὶ ποιητ.), καυχηματίας, καύχησις, καυχητής. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

κεῖμαι (εἶμαι κατάκοιτος, κάθημαι, εἶμαι τεθειμένος, εἶμαι) (πλειστ. καὶ πρό-, σύγ-, διά-, κατά-, ἀνά-, ἀπό-, πρός-, προςεπί-), ἀλλὰ καὶ *εἰμὶ κείμενος* (σπαν. Δημ. 48, 47), ὑποτακτ. *κέηται* (ἐνίοτε· καὶ συγ-, κατα–), *διακέησθε* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 259), *συγκατακέωνται* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 256, α΄.) καὶ ὦ *κείμενος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 877, ε΄.), προστ. *κατάκεισο* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 175, γ΄), *κείσθω* (πολλάκ. καὶ δια-, προς-, συγ-, ἀπο-) μόνον, ἀπαρ. *κεῖσθαι* (πλειστάκ. καὶ κατα-, δια-, συγ-, ἀπο-, παρα-, προς-), μετοχ. *κείμενος* (πλειστάκ. καὶ κατα-, πρό-, συγ-, ὑπο-, ὑπεκ-, ἐγ-, ἀνα-, προς-, ἐπι–, ἀπο-), παρατ. *ἐκείμην* (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἐξ-, ἐπ-, ἐν-, προς-, συν–, εἰς-, ἀπ–, δι-, ὑπεξ-) καὶ *ἦν κείμενος* (σπανί. Δημ. 48, 12. 49, 62), εὐκτ. *κέοιτο*

(ἐνίοτε· καὶ ἐγ-, κατα-, ἐκ-) καὶ *προςκέοιντο* (σπαν. Θουκ. Δ', 33), *ἐπικέοιντο* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', α', 16) καὶ *διακέοιντο* (σπαν. Λυσί. 13, 78. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 1) καὶ *εἴην κείμενος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 932, α'. Σίσυφ. 391, α'. καὶ (ἀπο-) Δημ. 42, 6), μέλ. μέσ. *κείσομαι* (ἐνίοτε ἁπλοῦς· καὶ κατα-, δια-, προς-, ἐπι-, ὑπο-, ἐπανα-). Ῥημ. ἐπίθ. *διακειτέον* (Πλάτ. Νόμ. 526, δ'. κατὰ διόρθ. Naber ἀντὶ τοῦ *διανοητέον*. Πρβλ καὶ Cobet V. Lect. 527).

ΣΗΜ. Τὸ κ ε ῖ μ α ι πολλάκις εἶναι καὶ παθ. διαθέσεως ἀναπληρῶν τὸν παρακ. τ έ θ ε ι μ α ι (ὅρα Ἰσοκρ. 1, 36. 4, 168. Θουκ. Ε', 61. κτλ.). Ῥίζ. ἀρχικὴ κ ι -, σαν. çi, λατ. qui-esco, ἐξ ἧς κει- (ὡς λιπ-, λειπ-), οὗ τὸ ι πρὸ φωνήεντος ἀποβάλλεται, [ὡς κεί-η-ται], πρβλ. κ ε ί ω ν τ α ι (C. I. A. Β', 573, 10), κέ-η-ται, [κεί-οι-το] κέ-οι-το], [κεί-εσθαι, κέ-εσθαι καὶ συναιρέσει] κεῖσθαι, διὸ τὸ ἀπαρέμφατον ἐν συνθέσει δὲν ἀναβιβάζει τὸν τόνον. Τοῦ κ ε ῖ μ α ι ἀφῃρημ. οὐσιαστ. εἶναι τὸ θ έ σ ι ς, ὅθεν ὑπόκειμαι, ὑπόθεσις, διάκειμαι, διάθεσις, ἀντίκειμαι, ἀντίθεσις κτλ., ἀλλ' εὕρηται καὶ τὸ κ ο ί - τ η· κοι-μάω, ἀπό-κοιτος (Αἰσχίν. 2, 127), κῶ-μος (συμπόσιον), κώ-μη, Κύμη, κῶ-ας (δέρμα). Τὸ κ ε ῖ μ α ι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) = σανσ. çay-e, κεῖσαι = cē-sē, κεῖται = cē-tē,

κείρω (κουρεύω) (σπαν. Θουκ. Α', 64. Πλάτ. Πολ. 470, δ'. 471, β'. καὶ (ἀπο-) Ξεν. Ἱππικ. ε', 8), μέλλ. *κερῶ* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 471, α'.), ἀόρ. *ἀπέκειρα* (σπαν. Δημάδ. 12). Μέσ. μέλ. *ἀποκεροῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 89. β'), μέσ. ἀόρ. *ἐκειράμην* (σπαν. Λυσί. 2, 60. Αἰσχίν. 3, 211 καὶ (ἀπ-) Ἰσαῖ. 4, 7), παρακ. *κεκαρμένος* (σπαν. Ξενοφ: Ἑλλ. Α', ζ', 8) καὶ *ἀποκεκαρμένος* (σπαν. Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδεύκ. Β, 33), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. «Κ α ρ θ ε ὶ ς: ἀ ν τ ὶ τ ο ῦ κ ε ι ρ ά μ ε ν ο ς· κ α ρ ῆ ν α ι γ ὰ ρ τ ὸ π ρ ό β α τ ο ν, κ ε ί ρ α σ θ α ι δ ὲ τ ὸ ν ἄ ν θ ρ ω π ό ν φ α σ ι δ ε ῖ ν λ έ γ ε ι ν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 103, 20). Ὁ παρακ. π ε ρ ι κ έ κ α ρ κ α (Λουκιαν. Συμπ. 32), ὑπερσ. ἀ π ε κ ε κ ά ρ κ ε ι (Λουκιαν. Τόξαρ. 51), ἀόρ. ἐ κ ά ρ η ν (Ἡρόδ. Δ', 127 καὶ μτγ.), ἀόρ. α' ἐ κ έ ρ θ η ν (Πίνδ. Πυθ. Δ', 82), ῥημ. ἐπίθ. κ α ρ τ ό ς (Γεωπ. Β', ϛ', 32). Ῥίζ. κ ε ρ-, κείρω [=κέρ-jω], αἰολ. κέρρω (Μ. Ἐτυμ.), κάρνη = ζημία καὶ αὐτόκαρνος = αὐτοζήμιος (Ἡσύχ.), κορμός, κέρτ-ομος, κερτ-ομέω, σανσ. kr-t-jakâ (βασανίζουσα), ἀκερσεκόμης (ῥίζ. κερσ-), κουρά, κουρεύς (ἀντὶ κορσ-εύς, πρβλ. «κ ο ρ σ ο ῦ ν κ ε ί ρ ε ι ν». Ἡσύχ.), κέρ-μα (τεμάχιον), κεραΐζω (καταστρέφω), ἀκέραιος. Ἡ ῥίζ. κερ- ἀπέβαλε πιθανῶς τὸ ἀρχικὸν σ, ὅπερ εὕρηται ἐν τῷ ἀγγλ. skir-u (ψαλίς), ἀρχ. ῥίζ. kar (κτείνειν, βλάπτειν), ὅθεν Κήρ, κηραίνω (βλάπτω), ἀκήριος (ἀβλαβής), ἐπίκηρος. Πιθανῶς καὶ κοῦρ-ος, κούρ-η, Ἀττικ. κόρη διὰ τὸ τὴν κόμην κείρειν ἐν καιρῷ τῆς ἥβης. Λ ἀντὶ τοῦ ρ φαίνεται ἐν τῷ κελεῖς (ἀξίνη. Ἡσύχ.) καὶ κόλ-ος, ἐξ οὗ κολούω (κολοβώνω, κλαδεύω), κολάζω (ἴσως). Τὸ κ ε ί ρ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κελεύω (διατάσσω, παραγγέλλω) (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, ἐγ-), παρατ. *ἐκέλευον* (πλειστάκ. καὶ συν-), μέλλ. *κελεύσω* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἐκέλευσα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-), παρακ. *κεκέλευκα* (σπαν. Λυσί. 1, 34), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *κελεύομαι* (πλειστάκ.), παρατ. μέσ. *ἐπεκελευόμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 28), ἀόρ. παθ. *ἐκελεύσθην* (ἐνίοτε· καὶ ἀντ-), [μέλλ. παθ. *κελευσθήσομαι* μτγ.

Δίων Κάσ. ξη', 9], παρακ. παθ. *κεκελευσμένος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 14), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀκέλευστος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 953, δ'.), *ἐγκέλευστος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', ε', 39. Ἀν. Α', γ', 13), *αὐτοκέλευστος* (σπαν. Ξενοφ. Ἀν. Γ', δ', 5), *κελευστέον* (Ὑπερείδ. Ἀποσπ. 25).

διακελεύομαι (ἀποθ. = προτρέπω, παρακινῶ) (πολλάκ.), παρατ. *διεκελευόμην* (πολλάκ.), μέλ. μέσ. *διακελεύσομαι* (σπαν. Πλάτ. Μενέξ. 246, γ'.), ἀόρ. μέσ. *διεκελευσάμην* (ἐνίοτε) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *διακελευστέον* (σπαν. Πλάτ. Νόμ 631, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

παρακελεύομαι (ἀποθ. = παρακινῶ), ἐνεργ. διαθέσ. (πλειστάκ. καὶ ἀντιπαρα-), ἀλλὰ καὶ μετὰ παθητ. *τὰ παρακελευόμενα ὑφ' ἡμῶν*» (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. 333, α'.), παρατ. μέσ. *παρεκελευόμην* (πλειστάκ. καὶ ἀντιπαρ-) μέλ. μέσ. *παρεκελεύσομαι* (σπαν. Λυσί. 15, 2. Λυκοῦργ. 150), ἀόρ. μέσ. *παρεκελευσάμην* (πλειστάκ. καὶ συμ-), ῥημ. ἐπιθ. *παρακελευστὸς* (Θουκ. Ϛ', 13., ὃ ὁ Badham. θέλει νὰ διορθώσῃ εἰς *παρακελευστής*). Ἀντὶ δὲ τοῦ *παρακελεύομαί* τινα λέγεται καὶ *παρακέλευσιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Ε', 69).

ΣΗΜ. Ῥημ. παράγ. κέλευμα (Πλάτ. Φαῖδρ. 253, δ'. Ξενοφ. Κυν. Ϛ', 20), ἐγκέλευμα (Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ', 24), κέλευσμα δὲ μεταγ. (Cobet Nov. Lect. 778), παρακελευστής (Θουκ. Ϛ', 13., ὃ γράφεται «π α ρ α κ ε λ ε υ σ τ ό ς»), κελευστής, κελευστικός. Ῥίζ. ὅρα κ α λ ῶ. Παρὰ Θουκυδίδῃ (Β', 92) φέρεται «κ ε λ ε ύ σ μ α τ ο ς», ὅπερ γραπτέον «κ ε λ ε ύ μ α τ ο ς». Τὸ κ ε λ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ δ ι α κ ε λ ε ύ ο μ α ι καὶ π α ρ α κ ε λ ε ύ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

κενόω-ῶ (κενώνω, ἀδειάζω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτ. (Πλάτ. Συμπ. 197, δ'.), ἀόρ. *ἐξεκένωσα* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 315, δ'.). Παθ. ἐνεστὼς *κενοῦμαι* (πολλάκις) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐκενώθην* (σπαν. Θουκ. Β', 51. Η', 57. Πλάτ. Τίμ. 81, β'.), τὰ δὲ ἄλλα πάντα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ ε ν -, κεν-ὸς (= κέν-jος), ἰων. κεινός, κεν-εός (j=ε), αἰολ. κέννος (κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ j) = σανσ. çun-jas, κενόω -ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ), ἰων. κεινόω, κένωσις, κένωμα (μεταγ.).

κεντέω-ῶ (κεντῶ) σπανίως (Πλάτ. Γοργ. 456, δ'. Πολ. 565, γ'.), παρατ. *κατεκέντουν* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 76, β'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Παθ. μόνον *κεντοῦμαι* (ἐνίοτε), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ ε ν-, κέν-σαι (= κεντῆσαι. Ἰλ. Ψ, 337) κεσ-τὸς ἱμάς (= κεντητός. Ἰλ. Ξ, 244), κ ε ν τ ῶ (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ἤκεσ-τος (= ἄκεστος = ἀκέντητος βοῦς. Ἰλ. Ζ', 94. 275. 309), «κ ε ν τ ε ῖ ο ὐ κ ε ν τ ᾷ» (Θωμ. Μαγ. σ. 524) μτγ. δὲ τὸ κεντάω-ῶ καὶ κατακεντάω-ῶ, κεν-τ-έω-ῶ, κέντρον, κεντρίζω, κοντὸς (κοντάριον).

κεντρίζω (κεντῶ). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (Ξενοφ. Συμπ. η', 24. Ἱππικ. ια', 6) καὶ ὁ παθ. ἐνεστὼς *κεντρίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ζ', 12), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα κεντῶ.

κεντρόω-ῶ (=κεντρίζω). Μόνον ὁ παθ. παρακ. *κεκέντρωμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 552, δ'. 555, δ'.) = κέντρα ἔχω, περὶ κηφήνων, οὗ ἀντίθετον τὸ *ἄκεντρος*.

ΣΗΜ. Ὅρα κεντῶ. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

κεραμεύω (εἰμὶ κεραμεύς). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ παθ. παρακ. *κεκεραμευμένος* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 288, δ'), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Κέραμος, κεραμεύς, κεραμεύω, κεραμεία, κεραμευτικός, τὸ δὲ κέραμος ἐκ τοῦ κεράννυμι (ὃ ἰδέ). «Κεραμεύς, κεράμιον, κεραμεία ἡ τέχνη καὶ κεραμευτική, κέραμος καὶ κεραμίδες, οὐ μόνον κέραμος, αἱ ἐπὶ τοῦ τέγους· Θουκυδίδης δὲ ἄμφω λέγει· κεραμεύειν· κεράμιον οἰνηρὸν Ἡρόδοτος καὶ Κρατῖνος, Ἀριστοφάνης δὲ ὀξηρόν· κεραμοπῶλαι, κεραμοπωλεῖον ὡς Δείναρχος· καὶ τὸ ῥῆμα κεραμοπωλεῖν Ἄλεξις· καὶ κεραμὶς γῆ ἡ κεραμῖτις καὶ κεραμική· κέραμος δὲ πᾶσα ἡ τῶν κεραμεῶν ἀγγείων ὕλη» (Πολυδ. Ζ', 161). Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

κεράννυμι (σμίγω) (καὶ συγ-) καὶ σπανίως *κεραννύω* (Ὑπερείδ. παρ' Ἀθήν. Ι', σ. 424, ε'.), [παρατατ. καὶ μέλλ. καὶ παρακ. εἶναι μεταγενέστεροι], ἀόρ. *ἐκέρασα* (ἐνίοτε· καὶ συν-, ἐν-). Παθητ. καὶ μέσ. (σπανίως) *κεράννυμαι* (ἐνίοτε· καὶ συγ-, ἀνα-, ἐπεγ-), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. παθ. *κραθήσομαι* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 326, γ'.), ἀόρ. παθ. *ἐκεράσθην* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Τίμ. 85, α'. Φίληϐ. 47, γ'. Ξεν. Ἀν. Ε', δ', 29. καὶ συν-, ἀν-) καὶ *ἐκράθην* (ἐνίοτε· καὶ συν-), μέσ. ἀόρ. *συνεκερασάμην* (ἐνίοτε) καὶ σπαν. *ἐνεκερασάμην* (Πλάτ. Πολιτικ. 268, δ'.), παρακ. παθ. *κέκρᾱμαι* (πολλάκ. καὶ συγ-), ὑπερσ. παθ. *ἐκέκρᾱτο* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 272, α'.) καὶ μέσ. *συνεκέκρᾱτο* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', δ' 1). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄκρᾱτος* (πολλάκ.), *εὔκρᾱτος* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 371, δ'.), *ἀκέραστος* (Πλάτ. Πολιτικ. 310, δ'.) καὶ *συγκρατέον* (Πλάτ. Φίληϐ 62, ϐ'. 63, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κερ-, κερα-, κρα-, κέραμος, coc-tilis λατ. (ὀπτὴ πλίνθος), κέρνος (σκεῦος πήλινον), κέρας, Κεράων (ἥρως τῶν μαγείρων παρὰ Σπαρτιάταις), σανσ. çrâ (ἕψειν, μαγειρεύειν), κρατήρ, κεράννυμι (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) [=κεράσνυμι], κρᾶσις, κρᾶμα. «Τὸ δὲ ἐκίρνα καὶ κιρνάναι ποιητικώτερον, ὥσπερ καὶ ὁ κιρνάς· οἱ δὲ πεζοὶ λέγουσι κεραννύς» (Πολυδ. Ϛ', 24).

κεραυνόω-ῶ (κτυπῶ τινα διὰ κεραυνοῦ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐκεραύνωσα* (σπαν. Πλάτ. Συμπόσ. 190, γ'.) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *ἐκεραυνώθην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 408, γ'. Τίμ. 22, γ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Κεραυνός, κεραυνόω-ῶ, κεραύνωσις (μτγ.), τὸ δὲ κεραυνὸς γίνεται ἐκ ῥίζ. κεραϜ-, ἐξ ἧς κεραΐζω (καταστρέφω), ἀκέραιος (ὅρα κείρω). Παρ' Ὁμήρῳ μὲν εὕρηται μόνον τὸ κεραυνός, τὸ δὲ κεραυνόω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογον. 859).

κερδαίνω (κερδίζω) (πλειστάκ. καὶ κατα-), παρατ. *ἐκέρδαινον* (σπαν. Λυσί. 7, 32. καὶ (ἀπ-) Ἀνδοκ. 1, 134), μέλ. *κερδανῶ* (πολλάκ.), ἀόρ. *ἐκέρδᾱνα* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. *προςκεκερδήκασι* (σπαν. Δημ. 56, 30., ἀνθ' οὗ ὑπό τινων προτείνεται νὰ γραφῇ *προςκεκερδάγκασιν*, ὃ διεσώθη ἐν τῷ κώδικι Augustano).

ΣΗΜ. Ἐκ ῥίζ. κερ- σημαινούσης τὸ ἔκ τινος παραγόμενον, ἐντεῦθεν δὲ καὶ τὴν ἐκ τῶν κεφαλαίων προκύπτουσαν ὠφέλειαν, τὸ κέρ-δ-ος (πρϐλ. τόκ-ος), «κερδαίνει πορίζει» (Ι. Οἰκονομ. Ἐποίκ. Λοκρ. Γράμμ. σ. 85). Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἔρδω μετὰ προτακτικοῦ κ καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ κείρω. Τὸ κερδαίνω κατὰ πρῶτον ἐν Ἐπιγρ. Ὁμήρου (14, 6). Παρ' Ἡροδότῳ εὕρηται καὶ μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. κερδήσομαι (Γ, 72. καὶ μτγ.), ἀόρ. ἐκέρδησα (Δ', 152. καὶ μτγ.).

κερκίζω (κτυπῶ μὲ τὴν ὑφαντικὴν κερκίδα, τὴν σπάθην). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (ἐνίοτε· Πλάτ. Κρατύλ. 387, ε'. 388, α'. ϐ'. 389, α'. Σοφ. 226, ϐ'. καὶ (συγ-) Πολιτικ. 310, ε'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ κερκὶς κερκίζω, τὸ δὲ κερκὶς ἐκ τοῦ πεποιημένου κέρκω = κρέκω, ἐξ οὗ καὶ κρόκη, λατ. crepo = κρέκω, γαλλ. crequer, κροκύς. Ὁ παρατ. ἐκέρκιζον (Ἀριστοτ. Πολ. 1, 4). Παρ' Ὁμήρῳ δὲ εὕρηται μόνον τὸ κερκὶς (ὅρα Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς Πίνδαρ. σ. 40 — 41), τὸ δὲ κερκίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

κερματίζω (θρύπτω, κάμνω τεμάχια). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς *κερματίζω* (ἐνίοτε· Πλάτ. Κρατύλ. 426, ε'. Μέν. 79, α'. Πολ. 525, ε'. Τίμ. 62, α'. καὶ (κατα-) Μέν. 79, γ'.). Παθ. *κερματίζομαι* (σπαν. Πλάτ. Παρμεν. 164, δ'. 165, ϐ'.), ἀόρ. παθ. *ἐκερματίσθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 56, ε'. 81, α'.), παρακ. παθ. *κεκερμάτισμαι* (σπαν. Πλάτ. Παρμ. 144, ε'. καὶ συνήθως κατα-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ κέρμα κερματίζω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι), τὸ δὲ κέρμα παρὰ τὸ κερ-, κείρω (ὅπερ ὅρα). «Κέρματα ἀλλ' οὐ κέρμα λέγειν Ἀττικόν, παρὰ μέντοι τοῖς Δωριεῦσι καὶ τὸ κέρμα ἔστιν εἰρημένον. Εὕροι δ' ἄν τις αὐτὸ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥσπερ ἐν τῷ Ἄμφιδος Ἀμπελουργῷ «μικρόν τι κέρμα».... καὶ κατακεκερματίσθαι ἐπὶ μὲν λόγου Πλάτων, ἐπὶ δ' ἀργυρίου Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν» (Πολυδ. Θ', 88 — 89. ὅρα καὶ Ζ', 170. Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 104, 11).

κεφαλαιόω-ῶ (συγκεφαλαιῶ) (σπαν. Θουκ. Η', 53), μέλλ. *κεφαλαιώσω* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 91), ἀόρ. *ἐκεφαλαίωσα* (σπαν. Θουκ. Γ', 67), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Παθ. *συγκεφαλαιοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', Ϛ', 14), ἀόρ. παθ. *συνεκεφαλαιώθην* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 59), ἀόρ. μέσ. *ἐκεφαλαιωσάμην* (τι=εἶπον κεφαλαιωδῶς, γενικῶς περί τινος. σπαν. Πλάτ. Πολ. 576, ϐ'. καὶ συνήθως συν-), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. καπ- καὶ καφ-, κεφ-αλή, σανσ. kápâlas, λατ. caput, ἀρχ. ῥίζ. kamp (εὐκίνητος, ἐλαφρός), κεφαλαιῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ), κεφα-

λαίωσις (μτγ.), συγκεφαλαίωσις (Πλάτ. Ὅρ. 415, β'), συγκεφαλαίωμα (μτγ.), συγκεφαλαιωτέον (μτγ.).

κηδεύω (παρά τινος γυναῖκα λαμβάνω, ἐνταφιάζω, φροντίζω, κτλ). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἀόρ. *ἐκήδευσα* (τινι· σπαν. Δημ. 58, 81 = συνῆψα γάμον τινί, ἐπεγάμβρευσά τινι) καὶ ὁ παθ. ἀόρ. *ἐκηδεύθην* (σπαν. Δημάδ. 9 = ἐνεταφιάσθην, ἐτάφην).

ΣΗΜ. Ὅρα κήδομαι. Τὸ κηδεύω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

κήδομαι (φροντίζω), ἀποθ. μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.) καὶ ὁ παρατ. *ἐκηδόμην* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. κήδω ἀπαντᾷ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (=ἐμβάλλω τινὰ εἰς φροντίδα, θλίβω, βλάπτω, λυπῶ), ῥίζ. σανσ. khâd (khad) (=μασᾶν, δάκνειν, ἐσθίειν), κεκαδ-ὼν (στερήσας, ἀφελών), κεκαδῆσαι (βλάψαι. Ἡσύχ.), κῆδος (= φροντίς, λύπη. Ἰσοκρ. 19, 31), κήδ-ομαι, κηδ-εύω, κηδ-ε-μών, κήδ-ιστος, κηδεία, κήδευμα. «Κῆδος δὲ τὸ πένθος» (Πολυδ. Η', 65) καὶ «κῆδος ἡ ἐπιγαμία κατὰ Θουκυδίδην καὶ κηδεία κατὰ Δημοσθένην καὶ κηδεύματα κατὰ Πλάτωνα» (Πολυδ. Γ', 30).

κηκίω (= πηδῶ, ἐκπηγάζω). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον *ἀνακηκίει* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, β'.),

ΣΗΜ. Ῥίζ. κι-,(κίω=ὑπάγω) καὶ ἀναδιπλώσει ἐκτεταμένη κηκίω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ ὡς καὶ τὸ ἀνακηκίω), ἴσως δὲ εἶναι ῥίζα πεποιημένη κηκ-, ὡς τηκ-τήκ, κηκ-ίς, ῖδος, «κηκίει, πηδᾷ, πιδύει», (Ἡσύχ.). Τὸ ι παρ' Ὁμήρῳ εἶναι βραχύ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς μακρόν, «κηκῖον αἷμα» (Σοφ. Φιλοκ. 784).

κηλέω (θέλγω) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐκήλουν* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 215, γ'.), μέλ. *κηλήσω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 840, γ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Παθ. *κηλοῦμαι* (ἐνίοτε), ἀόρ παθ. *ἐκηλήθην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 358, β'. 413, γ'. Ἐπιστ. 333, γ'.), παρακ. παθ. *κεκήλημαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀκήλητος* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 259, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κηλ-, κηλ-αίνω (Ἡσύχ.), κη-λ-έω, κήλησις (Ἀττικ.), κατακήλησις (μτγ.), κήλημα (ποιητ.), κηληθμός (ποιητ.), κηλητής (μτγ.). Παρ' Ὁμήρῳ μόνον τὸ ῥημ. παράγ. κηληθμὸς εὕρηται (Ὀδ. Λ, 334. Ν, 2) καὶ τὸ ῥημ. ἐπιθ. ἀκήλητος (Ὀδ. Κ, 329). Τὸ κηλέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ, τὸ δὲ κατακηλέω-ῶ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

κημόω-ῶ (χαλινώνω, φιμῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *κημοῦν* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 3). Λέγεται καὶ *κημὸν περιτίθημι τῷ ἵππῳ* (Ξεν. Ἱππικ. ε', 3).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ κημὸς κημόω-ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι), κήμωσις (Ἡσύχ.), τὸ δὲ κημὸς φαίνεται ὅτι ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ χαμὸς (καμπύλος Ἡσύχ.), λατ. hâmus (ὄγκιστρον), πρβλ. καὶ ὁ χάβος (Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147) = κημός, ἐξ οὗ τὸ δημῶδες χαβώνω, χάβωμα, χαβιά. Ὁ κημὸς ἔχει σχέσιν καὶ πρὸς τὸ Τουρκικὸν guemi (γκέμι). «Ὁ κημὸς δάκνειν μὲν οὐκ ἐᾷ, ἀναπνεῖν δὲ οὐ κωλύει» (Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 3. Πολυδ. Α', 202).

κηραίνω (βλάπτω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ ποιητικὸν ῥηματ. ἐπίθ. ἀπαντᾷ *ἀκήρατος* συνήθως μὲν παρὰ Πλάτωνι (Κρατύλ. 396, β'. Πολιτικ. 303, ε'. Φαῖδρ. 247, δ'. Πολ. 414, α'. 503, α'. Νόμ. 735, γ'. 840, δ'.), σπανίως δὲ παρὰ Ξενοφῶντι (Ἱέρ. γ', 4).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα κείρω. Τὸ δὲ κηραίνω πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

κηρυκεύω (εἰμὶ κήρυξ ἢ διαπραγματεύομαί τι ὡς κήρυξ). Τῆς ἐνεργ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐκηρύκευσα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 941, α'. Αἰσχίν. 1, 20 καὶ Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Δ', 94). Μέσ. *ἐπικηρυκεύομαι* (πολλάκ.=προτείνω τι διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι μετά τινος περί τινος, μάλιστα περὶ εἰρήνης) καὶ μέσ. ἀποθ. *προςκηρυκεύομαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 118. = ἀποστέλλω πρός τινα κήρυκα), παρατ. μόνον *ἐπεκηρυκευόμην* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. *ἐπικηρυκεύσομαι* (σπαν. Θουκ. Η', 75 κατὰ Cobet), *προκηρυκεύσομαι* (σπαν. Ἀνδοκίδ. 3, 3 = προκηρύττω ἢ γνωστοποιῶ τι τῷ λαῷ διὰ κήρυκος), μέσ. ἀόρ. *ἐπεκηρυκευσάμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 44. 132. Πλάτ. Μενέξ. 243, β'.), *διεκηρυκευσάμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 38 = διεπραγματευσάμην διὰ κήρυκος) καὶ *προεκηρυκευσάμην* (σπαν. Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Δ', 94. Αἰσχίν. 2, 172), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Κήρυξ, κηρυκεύω, κηρυκεία, κηρύκευσις, κτλ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα κηρύττω. «Τὸ ἔργον ἀπὸ τῶν κηρύκων κηρυκεῦσαι ἔλεγον» (Πολυδ. Δ', 94). Τὸ κηρυκεύω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Τὸ κῆρυξ ὀρθότερον ὀφείλει νὰ παροξύνηται ἢ νὰ προπερισπᾶται.

κηρύττω (φωνῶ ὡς κήρυξ, προςκαλῶ, διατάττω) (πλειστάκ. καὶ προ-, ἐπι-, ἀπο-, ἐκ-), παρατ. *ἐκήρυττον* (πολλάκ. καὶ ἀν-, προ-), μέλλ. σπαν. *κηρύξω* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', ς', 9), ἀόρ. *ἐκήρυξα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἀπ-, ἐξ-, κατ- (1).), παρακ. *ἐπικεκήρυχα* (σπαν. Δημ. 19, 21. 35. 74), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *κηρύττομαι* (πολλάκ. καὶ ἀνα-, ἐκ-, ἐπι-), παρατ. *ἐκηρυττόμην* (σπαν. Ἀντιφῶν. 2, γ', 2. δ', 6. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', β', 21), παθ. μέλλ. *κηρυχθήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', δ', 4. Αἰσχίν. 3, 230), ἀόρ. παθ. *ἐκηρύχθην* (ἐνίοτε· καὶ ἀν-, ἀπ-, ἐξ-), μέσ. ἀόρ. *ὑποκηρυξάμενος* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 348, ε'. Αἰσχίν. 3, 41), παρακ. *κεκήρυγμαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 38. Ἀνδοκ. 1, 40. Δημ. 18, 120. καὶ ἀπο-, ἐκ-, ἐπι-), ὑπερσ. μεταγενέστερος. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀκήρυκτος* (πολλ.). Ἀντὶ τοῦ *κηρύττω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς *κήρυγμα ποιοῦμαι* (Θουκ. Δ', 114. Ζ', 82) καὶ παθητ. *κήρυγμα γίγνεται* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 11).

ΣΗΜ. «Ἀπὸ μὲν τοῦ κήρυκος ὀνόματα κήρυγμα, κηρυκεία, ἐπικηρυκεία, κηρύκειον καὶ κη-

---

(1) Παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀνάβ. Β' ϛ', 20) *κατακηρύξαντα*, ἀνθ' οὗ ὁ Cobet γράφει τὸ ἁπλοῦν «*κηρύξαντα*.»

ρύκεια τέλους τινὸς ὄνομα· κηρύττειν, ἐπικηρυκεύσασθαι ἐπὶ πολέμου, ὁ ἀκήρυκτος πόλεμος, ἐπικηρύττειν τινὶ χρήματα καὶ ἀντεπικηρύττειν, προκηρῦξαι πόλεμον, κατακηρῦξαι ἐκεχειρίαν, κατακηρῦξαι ἡσυχίαν, ὃ καὶ κατακελεῦσαι λέγουσιν· κηρῦξαί τινα τῶν ἀγωνιστῶν, ἀνακηρῦξαι ἀγωνιστήν, ἀποκηρῦξαι υἱὸν καὶ υἱωνόν· τὸ μέντοι ὄνομα ὁ ἀποκήρυκτος οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει τῇ παλαιᾷ, Θεόπομπος δ' αὐτῷ κέχρηται ὁ συγγραφεύς..., ὑποκηρύξασθαι τὸ προειπεῖν ἡσυχίαν ἢ καὶ ἐπαγγείλασθαί τι δημοσίᾳ» (Πολυδ. Δ', 92—94). 'Ρίζ. γαρ-, γηρ-, (γαρύω καὶ γηρύω=φωνάζω, λέγω, λαλῶ=σαν. g'r-nâmi ἀντὶ garnâmi, δημ. γκαρύζω, λατ. garro=φλυαρῶ), καρ- (καρύω), κηρῦ'σσω (ὅπερ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) [=κηρῦ'κ-jω], κήρυξ (οὕτω τονιστέον μᾶλλον ἢ κῆρυξ), σανσ. gir (κλῆσις, φωνή), gir-â (=λόγος), γῆρυς (φωνή), λατιν. gallus (ἴσως gar-lus = ἀλεκτρυών), grus (γέρανος), câduceum (κηρύκειον), πρβλ. καὶ κάρυξ, καρῦξαι (ἐν ἐπιγρ. Κυπρ. καὶ Λοκρ.).

κιβδηλεύω (νοθεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ Νόμ. 917, β'.) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *ἐκιβδηλεύθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 917, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *κίβδηλόν τινα ποιῶ* (Δημ. 20, 167).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. κιβδ-, κίβδος (ἡ σκωρία. Πολυδ. Ζ, 99) καὶ κίβδωνες (οἱ μεταλλεῖς. Πολυδεύκ. Ζ', 99), κίβδης (κακοῦργος. Ἡσύχ.), κίβδ-ηλος (νόθος), κιβδηλεύω, (κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει), κιβδηλεία, κιβδήλευμα. «Κίβδηλον (νόμισμα), κεκιβδηλευμένον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πρᾶγμα κιβδηλεία καὶ κιβδήλευμα» (Πολυδ. Γ, 86).

κιθαρίζω (κρούω κιθάραν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκις) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐκιθάρισα* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 2. γ', 1), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *κιθαριστέον* (ψ. Πλάτ. Σίσυφ. 389, γ'). Λέγεται καὶ *κιθαρίσει χρῶμαι* (Πλάτ. Νόμ. 669, ε'.).

ΣΗΜ. Ἡ ἐκ τοῦ κι- (κίω), κιθ-, κιχ- (κιχάνω), κιθ-άρα, λατ. cithăra, κίθαρις, κιθαρίζω, κιθάρισις, κιθάρισμα (μτγ.), κιθαρισμός (μτγ.), κιθαριστής, κιθαριστικός, κτλ. παραγωγή, ὥς τινες παραδέχονται, δὲν εἶναι τοσοῦτον πιθανή. «Κιθάρα, ἡ κινοῦσα ἢ κεύθουσα ἔρωτας» (Εὐστάθ. 381, 4). Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κιθαρῳδέω-ῶ (κιθαρίζω καὶ ᾄδω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 502, α'.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *κιθαρῳδός εἰμι* (Πλάτ. Συμπ. 179, δ'.).

ΣΗΜ. Κιθαρ-ῳδός, κιθαρῳδία, κιθαρῳδῶ, κιθαρῴδησις (μτγ.). Τὸ κιθαρῳδῶ, κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

κινδυνεύω (κινδυνεύω, πολεμῶ, φαίνομαι) (πλειστάκ. καὶ προ-, ἀπο-, συν-, παρα-), παρατ. *ἐκινδύνευον* (πλειστάκ. καὶ σύνθετ.), μέλλ. *κινδυνεύσω* (πλειστάκ. καὶ προ-, συν-, παρα-), ἀόρ. *ἐκινδύνευσα* (πλειστάκ. καὶ προ-, συν-, δι-, παρ-), παρακ. *κεκινδύνευκα* (πολλάκ. καὶ προ-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *κινδυνεύομαι* (ἐνίοτε) καὶ μέσ. *διακινδυνεύομαι* (Θουκ. Δ', 19=ἀμοιβαίως πολεμῶ), παθ. παρατ.

ἐκινδυνευόμην (σπαν. Θουκ. Α', 73), μέλλ. παθ. *κινδυνευθήσομαι* (σπαν. Δημ. 30, 10), ἀόρ. παθ. τὰ *κινδυνευθέντα* (σπαν. Λυσί. 2, 54=τὰ μετὰ κινδύνου πραχθέντα), παθ. παρακ. *διακεκινδυνευμένον φάρμακον* (σπαν. Ἰσοκρ 11, 22=τὸ μετὰ κινδύνου πινόμενον, θανατηφόρον), ὑπέρσ. ἐλλείπει, μέλλ. τετελ. *κεκινδυνεύσομαι* (Ἀντιφῶν 5, 75 καὶ (ἀπο-) Θουκ. Γ', 39). Ῥημ. ἐπίθ. *κινδυνευτέον* (Πλάτ. Πολ. 467. β'. Δημ. 10, 71), *διακινδυνευτέον* (Πλάτ. Τίμ. 72, ε'.). Λέγεται δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν *κίνδυνον ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 3, 24. 4,173. κτλ.), *ἐν κινδύνῳ εἰμὶ* (Πλάτ. Θεαίτητ. σ. 142, β'. Ἰσοκρ. 7, 1. κτλ.), *ἔρχομαι εἰς κίνδυνον* (Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 8. κτλ.), *ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον* (Ξενοφ. Παιδ. Β', α, 15), *εἰς κινδύνους καθίσταμαι* (Ἀντιφῶν 2, γ', 1. Ἀνδοκ 1, 3), *αἴρομαι κίνδυνον* (Δημ. 60, 20), *ὑποδύομαι κίνδυνον* (Ξεν. Παιδ. Α', ε', 12), *ὑπομένω κίνδυνον* (Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 1. καὶ κτλ.). Διάφορον δὲ τὸ *ἐπιβάλλω κινδύνους τινὶ* (Πλάτ. Θεαίτ. 173, α'.) καὶ *καθίστημι τινὰ εἰς κίνδυνον* (Θουκυδ. Ε', 99. Λυσί. 13, 17. κτλ.), οὗ ἀντίθετον τὸ *ἐν ἀκινδύνῳ καθίστημί τινα* (Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 28).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ἴσως κιν- (κιν-έω), κίνδω, ὀνοκίνδιος (ὀνηλάτης), κίνδ-ῦνος, κινδυνεύω (οὗ ἡ σημασία ἴσως προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐν τῇ κυβείᾳ ῥίπτειν), κινδυνευτής (Θουκ. Α', 70), κινδύνευμα. Τὸ κινδυνεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ. Ὅρα κινῶ.

κινέω-ῶ (κινῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω) (πλειστάκ. καὶ παρα-, μετα-, προ-, δια-, ὑπο-), παρατ. *ἐκίνουν* (ἐνίοτε καὶ ὑπ-, δι-), μέλλ. *κινήσω* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 57, ε'. Ὑπερείδ. Ἀποσπ. 49. καὶ (παρα-) Πλάτ. Πολ. 540, α'.), ἀόρ. *ἐκίνησα* (πολλάκ. καὶ προ-, μετ-), παρακ. *κεκίνηκα* (σπαν. ἁπλοῦς. Δημ. 45, 58. καὶ (παρα-) Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', β', 35. καὶ (ὑπο-) Πλάτ. Πολ. 573, γ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *κινοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ μετα-), παρατ. μέσ *ἐκινούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 21), μέλλ. μέσ. (καὶ ὡς παθ. σπαν. Πλάτ. Τίμ. 57, ε'.) *κινήσομαι* (ἐνίοτε), μέλλ. παθ. *κινηθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 255, α'. καὶ ποιητ.), ὅστις καὶ ὡς μέσος κεῖται (σπαν. Πλάτ. Πολ. 545, δ'. Αἰσχίν. 3, 160. Δημ. 19, 324), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐκινήθην* (πλειστάκ. καὶ προ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *κεκίνημαι* (πολλάκ. καὶ ἀνα-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀκίνητος* (πολλάκ.), *ἀεικίνητος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 245, γ'.), *δυσκίνητος* (ἐνίοτε), *εὐκίνητος* (Πλάτ. Τίμ. 56, α'.), *μετακινητὸς* (Θουκ. Ε', 21), *κινητέος, -τέον* (ἐνίοτε). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς λέγεται καὶ ἀναλελυμένον *κινῶ ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Κρατύλ. 430, α'. κτλ.), τὸ δὲ ἐνεργ. *ὑποκινῶ* κεῖται καὶ ἀμεταβ. ὡς ἴσον μέσῳ (= ὀλίγον κινοῦμαι. Ξεν. Κυν. γ', 6. πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Βατρ. 644. Ἡροδ. Ε', 106).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. κι-, κίω (πορεύομαι), μετεκίαθ-ον, κί-νυμαι (κινοῦμαι, σπεύδω), κινέ-ω, σανσ. ci-no-mi, cinütē, λατ. ci-o, cieo (κινῶ, ἐγείρω), ci-tus (κεκινημένος, ταχύς), excito, incito ὀνο-κίν-διος (=ὀνηλά-

της. Πολυδεύκ. Ζ', 185), κατ' ἀναδίπλωσιν ἐν τῷ ἔκιξα ('Αριστοφ. 'Αχαρν. 869 : ἀπέκιξαν = ἐξήλασαν) καὶ ἐν τῷ κι-χύω (ταχύνω μετὰ τοῦ υ ἀντὶ τοῦ ι πρὸς διάκρισιν, ὡς τἀνάπαλιν φῖ-τυς ἐκ ῥίζ. φυ). Τὸ κινῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κίχρημι (δανείζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἐν τῷ α' προσώπῳ *κίχρημι* (σπαν. Δημ. 53, 12), ἀόρ. *ἔχρησα* (σπαν. Λυσί. 19, 24. Δημ. 19, 170. 49, 23), ὑποτ. *χρήσῃς* (σπαν. Δημ. 53, 11), προστ. *χρῆσον* (σπαν. Ξεν. 'Απομ. Γ', ια', 18 Πλάτ. 'Επιστ. 314, ε'.), ἀπαρ. *χρῆσαι* (ἐνίοτε· Λυσί. 19, 22. Δημ. 49, 6. 8. 17. ψ Πλάτ. Δημόδ. 384, β'. γ'.), μετόχ. *χρήσας* (σπαν. ψ. Πλάτ. Δημόδ. 384, β'.), μέσ. ἀόρ. *χρήσασθαι* (ψ. Πλάτ. Δημόδ. 384, γ'.) καὶ παθ. παρακ. *διακεχρημένον* (Δημ. 27, 11) = κατὰ μέρος δεδανεισμένον ('Αρποκρατ.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ., 'Ηροδότεια καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. χρη-, χρα-, κί-χρη-μι, χρήσ-της («κυρίως μὲν ὁ δεδανεισμένος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ δανειστής». Πολυδ. Γ', 85). Τὸ κίχρημι κατὰ πρῶτον ἐν Βατραχομ. Ὁμήρου (187).

κίω (πορεύομαι). Ποιητικόν, ἀπαντᾷ δὲ μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *κίειν* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 426, γ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα κινῶ. Τὸ κίω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κλαγγάνω (κάμνω κλαγγήν). Μόνον ἡ μετοχὴ *ἐπανακλαγγάνουσαι* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. δ', 5. ς', 23).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 131), τὸ δὲ ἐπανακλαγγάνω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα κλάζω.

κλάζω (κάμνω κλαγγήν, βοῶ) Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις μόνον *ἀνακλάζω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 15) καὶ ὁ παρακ. *κεκλαγγυῖαι* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. γ', 9. ς', 23), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Τὸ δὲ *κλαγγὴν ποιῶ τῶν κυνῶν* (= ποιῶ τοὺς κύνας κλάζειν. Ξεν. Κυν. ς', 17).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. πεποιημένη κλαγ-, κλαγγ-, κλάζω [= κλάγ-jω] (πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), κλαγγή, κλαγγηδόν, κλα-γ-γάνω (ποιητ.), λατ. clang-o Κατὰ τὸν Ξενοφῶντα κεῖται καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς κυνός (Πολυδ. Ε', 86) : «κυνῶν μὲν ὑλακὴ καὶ ὑλαγμός......, κατὰ δὲ τὸν Ξενοφῶντα καὶ κλαγγή· φησὶ γὰρ ἐπανακεκλαγγυῖαι». Τὸ ἐπανακεκλαγγυῖαι παρὰ Ξενοφῶντι δὲν φέρεται. Ὅρα κλαγγάνω.

κλαθμυρίζομαι (κλαίω) ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (ψ. Πλάτ. 'Αξίοχ. 366, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα, ὡς καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος *κλαυθμυρίζω*.

ΣΗΜ. 'Ρημ. παρ. κλαυθμυρισμός ('Ισαῖ. παρὰ Πολυδ. Β', 64). ὅρα κλαίω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ ψ. Πλάτωνι.

κλαίω (ἐνίοτε) καὶ *κλᾱ́ω* (ἀσυναιρέτως), παρατ *ἔκλᾱον* (σπαν. 'Ισοκρ. 17, 18. Δημ. 38, 27. καὶ (ἀπ-) Πλάτ. Φαιδ. 117, γ'.), μέλλ. *κλαύσομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἴων 535, ε'. Δημ. 59, 38) καὶ *κλαήσω* (ἐνίοτε. Δημ. 19, 310. 21, 99. 37, 48. 54, 43) καὶ *κλαιήσω*

(σπαν. 'Υπερείδ. Δημοσθ. ἐν τέλ. καὶ Δημ. 54, 43., ἔνθα νῦν γράφεται «*κλαήσει*»), ἀόρ. *ἔκλαυσα* (σπαν. Δημ. 21, 75), μέσ. ἀόρ. *ἀνακλαύσασθαι* (σπαν· 'Αντιφῶν Τετραλογ. Α', δ', 1), πάντα δὲ τὰ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα, τὰ δὲ ῥημ. ἐπίθετα εἶναι ποιητικά Τὸ δὲ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυσιν, *ἀποκλαίω ἐμαυτόν* (Πλάτ. Φαιδ. 117, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον εὕρηται παρ' Ὁμήρῳ. «Ἐρεῖς δὲ καὶ κλαῦσαι, ἀνακλαῦσαι, ἀπέκλαεν, ὡς Ἡρόδοτος. ἀνακλαύσασθαι, κλαυθμυρίσασθαι, κλαυθμός, κλαυθμυρισμός. ὡς 'Ισαῖος. παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ κλαυθμονή, ἄκλαυτος δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ Σοφοκλεῖ..., κλαυσεῖσθαι δὲ οἱ κωμικοί, καὶ κλαυσιᾶν τὸ κλαῦσαι θέλειν, κλαιήσειν δὲ Δημοσθένης· παρὰ δὲ Ξενοφῶντι καὶ κλαυσίγελως» (Πολυδ. Β', 64). Παρὰ μεταγεν. καὶ ποιητ. μέλλ. κλαύσω (Διονύσ. 'Αλικ. 'Αρχαιολ. Δ', 70, ΙΖ', 8. Λουκᾶς ς', 25) καὶ κλαυσοῦμαι ('Αριστοφ. 'Ορν. 342. Εἰρ. 1081), κλαίομαι ἢ κλάομαι (Αἰσχύλ. 'Επτ. 920. 'Αγαμ. 1096. καὶ (ἀνα-) Σοφ. Φιλ. 939), ἀόρ. ἐκλαυσάμην (Σοφ. Τραχ. 152. καὶ (ἀπ-) Οἰδ. Τ. 1467), παρακ. κεκλαυμένος (Αἰσχύλ· Χοηφ. 457. 687. 731. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1490) καὶ κέκλαυσται (Πλουταρχ. 'Ηθικ. 115, β'. Λυκόφρ. 273), μέλ. παθ. κλαυθήσομαι (Ψαλτ. οζ', 64), ἀόρ. παθ. ἐκλαύσθην (Λυκόφρ. 831. 'Ιώσηπ. 'Αρχ. Η', ια', ι), μετ' ὀλ μ. κεκλαύσομαι ('Αριστοφ. Νεφ. 1436), ῥημ. ἐπίθ. κλαυτός (Αἰσχύλ. 'Επτ. 338. Σοφ. Οἰδ. Κ. 1360), ἄκλαυτος ('Ιλ. Χ, 386. 'Οδ. δ, 494. λ, 54. Σοφ. 'Αντιγ. 847. κτλ). 'Ρίζ. κλαϝ-, κλᾱ-, κλάϝjω, κλαίω, κλᾱ́ω, κλαυ-θ-μός, κλαῦ-μα. Τὸ ι συνδέεται ἀμέσως μετὰ τοῦ τελικ. φωνήεντ. τῆς ῥίζ. κλαυ, καὶ τότε ἀποβάλλεται τὸ υ (ϝ). Ἕτερος 'Αττικὸς τύπος εἶναι καὶ τὸ κλᾱ́ω συνηθέστερος τοῦ κλαίω. «Κλάειν καὶ κάειν σὺν τῷ ᾱ 'Αττικοί, μετὰ τοῦ ι Ἕλληνες» (Μοῖρις σ. 201).

κλάω-ῶ (σπῶ, θραύω). 'Απαντᾷ μόνον παρατατ. *ἀνέκλων* (σπαν. Θουκ. Β', 76. Ζ', 25) καὶ *διέκλων* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Ζ', γ'. 22), ἀόρ. *κατέκλᾰσα* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ. 117, δ'. Δημ. 53, 15). Μέσ. *συγκλῶμαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 173, β'. = λυγίζομαι), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπεκλάσθην* (σπαν. Θουκ. Γ', 59. 67. Δ', 37 = συνεκινήθην, ἐχαυνώθην. Σχολ.), παρακ. παθ. *ἐκκεκλάσθαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 611, δ'. = ἀποκεκόφθαι), *κατακεκλᾰσμένος* (σπαν. Ξενοφ. 'Ιππικ. ζ', 6 κατὰ Cobet ἀντὶ τοῦ *προσκεκλασμένος*) καὶ *συγκεκλᾰσμένος* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 495, ε'. = συντεθραυμένος), ὑπερσ. παθ. *ἐναποκέκλαστο* (σπαν. Θουκ. Δ', 34 = ἔνδον συνετέτριπτο), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *κλάσιν ἐμποιῶ* (Πλάτ. Τίμ. 43, δ'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. κλα- (συγγ. θλα-, θραϝ, θλῶ, θραύω) κλάω, κλάσις, κλάσμα (μτγ.), κλασμός (μεταγεν.), κλάστης (μεταγ.), κλάδ-ος, κλών, κλῆ-ρος, κληρόω-ῶ, κλῆ-μα (τῆς ἀμπέλου). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Χρόνοι μεταγ. ἀνακλασθήσομαι ('Αριστοτ. Μετεωρ. Γ', ς', 6) καὶ ἀνακλάσομαι (ὡς παθ. Γαλην. Γ', 147), μέλλ. ἐνεργ. κλάσω (Λουκιαν. διάλ. Θε. 11, 1).

κλείω ἢ **κλῄω** (σπαν. ἁπλοῦν. Αἰσχίν. 1, 10. Γοργ. Παλαμ. 12., συνήθως δὲ σύνθετον, συγ-, ἐκ-, ἀπο-, κατα-),

παρατ. *ἔκλῃον* ἢ *ἔκλειον* (σπαν. Θουκ. Ζ', 59. καὶ ἐξ-, συν-), μέλ. *κλῄσω* ἢ *κλείσω* (σπαν. Θουκυδ. Δ', 8. Ζ', 56. Δημ. 19, 153. καὶ ἀπο-, συγ-), ἀόρ. *ἔκλῃσα* ἢ *ἔκλεισα* (ἐνίοτε. καὶ ἀπ-, ἐξ-, συν-, κατ-, περι-), [παρακ. καὶ ὑπερσ. εἶναι ποιητικοὶ καὶ μεταγενέστεροι]. Παθ. ἐνεστ. μόνον σύνθετος— *κλῄομαι* ἢ *κλείομαι* (μετὰ τῶν ἐκ-, ἀπο-, συγ-, περι-, ἐπι-), μέσ. *κατακλῄομαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 57), παρατ. παθ. *ἀπεκλῃόμην* (σπαν. Θουκ. Η', 42) καὶ *κατεκλειόμην* (σπαν. Δημάδ. 14), μέλ. παθ. *συγκλῃσθήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', ϐ', 19), ἀόρ. παθ. *ἐκλῄσθην* ἢ *ἐκλείσθην* (σπαν. ἁπλοῦς. Δημ. 23, 110., συνήθ. δὲ ἀπ-, κατ-, συν-, κατ-), μέσ. ἀόρ. *ἐνεκλῃσάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 9), *κατεκλῃσάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ϐ', 5), *ἀπεκλῃσάμην* (σπαν. Θουκ Ϛ', 101), *περιεκλῃσάμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 52), παρακ. *κέκλῃμαι* ἢ *κέκλειμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, ἐγ-, συγ-, κατα-), ὑπερσ. *ἐκεκλῄμην* ἢ *ἐκεκλείμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀν. Ϛ', ϐ', 8. καὶ ἀπ-, συν-, κατ-). Ῥημ. ἐπίθ. *κλῃστὸς* ἢ *κλειστὸς* (Θουκ. Β', 17. Ζ', 38), *ἄκλῃστος* ἢ *ἄκλειστος* (Θουκ. Β', 93. Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 25). Τὸ μέσον αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν *κλείω ἐμαυτὸν* (Ξεν. Παιδ. Δ', α', 18. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ λ ᾱ F-, κ λ ε F-, κλείω = clau-do, κλεF-ίω, κλῄω, (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), κλείς, κλῄς (= κληΐς = κλᾱFις) = λατ. clav-is, κλοιός, κλεῖ-θρον, κλεῖσις, σύγκλεισις, ἀπόκλεισις. Ὁ Cobet Ἀττικὸν νομίζει μόνον τὸ κλῄω, κτλ. Var. Lect. 159 — 160) (1). Ὁ ἐνεργ. παρακ. κ έ κ λ ε ι κ α (Θεοφρ. Χαρακτ. 18, 4), ἀ π ο κ έ κ λ ῃ κ α (Ἀριστοφ. Ὄρνισι. 1262) μετ' ὀλ. μέλ. κ ε κ λ ε ί σ ο μ α ι (Ἀριστοφ. Λυσ. 1072), ῥημ. ἐπίθ. ἐγκλειστέος (Γεωπον. ιθ', 7).

κλέπτω (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, δια-), παρατ. *ἔκλεπτον* (σπαν. Λυσί. 25, 19. Αἰσχίν. 1,110. Δημ. 32, 28. καὶ συν-), μέλ. *κλέψω* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ', 17) καὶ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. *κλέψομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', δ', 13. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 6, 13 καὶ (ἐκ-) 12, 194 κατὰ διόρθ. Naber), ἀόρ. *ἔκλεψα* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-), παρακ. *κέκλοφα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *κλέπτομαι* (ἐνίοτε· καὶ παρα-), [παρατ. μεταγενέστ. καὶ μέλλων], ἀόρ. παθ. *ἐκλάπην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-, δι-), παρακ. *διακέκλεπται* (σπαν. Δημ. 27, 12), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ λ ε-, λατ. cla-m (κρυφίως), cel-o (κρύπτω), oc-cul-o (κρύπτω), ὕστερον κλεπ-, κλέπ-τ-ω = λατιν. clep-o, κλέπτης, κλέμμα, κλεπτέον (ποιητ. Σοφ. Φιλοκτ. 57), κλοπ-ή, κλοπεύς, κλώψ, κλωπεύω, κλωπεία. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ δὲ ἐ κ κ λ έ π τ ω ἀείποτε λέγεται ἐπὶ προσώπων = κρυφίως ὑπεξάγω τινά, κ λ έ π τ ω δὲ ἐπὶ πραγμάτων μόνον. Ὁ ἀόρ. ἐ κ λ έ φ θ η ν παρ' Ἡροδ. Ε', 84 καὶ ποιητ. Εὐρ. Ὀρ. 1580.

κλῄζω (ὀνομάζω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἐνεστὼς *κλῄζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 1. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 371, ϐ'.).

ΣΗΜ. Τὸ κ λ ῄ ζ ω εὕρηται κατὰ πρῶτον ἐν ὕμνοις Ὁμήρου (31, 18 : κλῄσω) καὶ ἐν Ἐπιγραμ. αὐτοῦ (4, 9 : κλῆσαι). Γίνεται δὲ ἐκ ῥίζ. κατά τινας μὲν κ α λ- (καλέ-ω) κ λ α-, κ λ η- (κλῆ-σις), κλῄζω (= κληΐζω), κατ' ἄλλους δὲ ἐκ ῥίζ. κ λ υ -, κλεF-, κλύω (ἀκούω), κλυ-τὸς (περίφημος), κλει-νός, κλει-τός, κλώζω (φωνάζω ὡς ἡ κλῶσσα), λατ. clu-o, clu-eo (ἀκούω, καλοῦμαι), cli-ens (πελάτης), in-clu-tus glo-ria (ἀντὶ glosia = δόξα), σανσ. çravas (φήμη).

(1) «Κλείω διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται.... Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες τὸ κλείω διὰ τοῦ η γράφουσι καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα» (Μ. Ἐτυμολ. ἐν λέξ.).

κληρονομέω-ῶ (κληρονομῶ, μετέχω τινός) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐκληρονόμουν* (σπαν. Δημ. 44, 20. Λυκοῦργ. 88), μέλ. *κληρονομήσω* (ἐνίοτε· Δημ. 13, 19. 24, 201. Ἰσαῖ. 4, 7. 10), ἀόρ *ἐκληρονόμησα* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. *κεκληρονόμηκα* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ὑπάρχει δὲ καὶ περίφρασις εὔχρηστος, ὡς μεταβ. *κληρονόμον καταλείπω* (Ἰσαῖ. 3, 75 κτλ.), *κληρονόμον καθίστημι* (Πλάτ. Νόμ. 856, ε'.), *κληρονόμον ποιῶ* (Ἰσαῖ. 1, 50. κτλ.), παθ. *εἰμί, γίγνομαι κληρονόμος* (Ἰσαῖ. 1, 36. 45. 3, 1. 57. 67. κτλ.), ὧν ἀντίθετα τὸ *ἀκληρόν τινα ποιῶ* (Ἰσαῖ. 1, 20. 38), *καθίστημι* (Ἰσαῖ. 3, 32. 75. κτλ), *ἄκληρος καθίσταμαι* (Ἰσαῖ 3, 46. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὅρα κ λ η ρ ό ω - ῶ. Τὸ κ λ η ρ ο ν ο μ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει, εἶναι δὲ τὸ ῥῆμα συνηθέστατον παρὰ Δημοσθένει, ἅπαξ παρ' Ἰσοκράτει, Πλάτωνι καὶ Λυκούργῳ, ἐνίοτε δὲ παρ' Ἰσαίῳ.

κληρουχέω-ῶ (κατοικῶ τόπον τινὰ ὡς κληροῦχος). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἀόρ. *κληρουχήσας* (σπαν. Πλάτ. Κριτί 109, γ'.), τὰ δὲ ἄλλα παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Κληροῦχος, κληρουχῶ, κληρουχία, κληρουχικός. « Κ λ η ρ ο ῦ χ ο ι , κ λ η ρ ο υ χ ο ῦ ν τ ε ς, κ α τ α κ λ η ρ ο υ χ ο ῦ ν τ ε ς, κ α τ α ν ε μ ό μ ε ν ο ι, κ α τ ὰ κ λ ή ρ ο υ ς ν ε μ ό μ ε ν ο ι, κ α ὶ τ ὸ π ρ ᾶ γ μ α κ λ η ρ ο υ χ ί α κ α ὶ τ ὸ ῥ ῆ μ α κ λ η ρ ο υ χ ε ῖ ν, κ α τ α κ λ η ρ ο υ χ ε ῖ ν κ α ὶ κ λ η ρ ο υ χ ι κ ὰ χ ρ ή μ α τ α, ὡ ς Δ η μ ο σ θ έ ν η ς» (Πολυδ. ΙΙ, 136). Τὸ κ λ η ρ ο υ χ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

κληρόω-ῶ (κληρώνω, κλήρῳ ἐκλέγω) (σπαν. ἁπλοῦς. Ἰσοκρ. 7, 22. Δημ. 39, 10. καὶ ἐπι-, ἀπο-), παρατ. *ἀπεκλήρουν* (σπαν. Λυσί. 22, 16) καὶ ἀόρ. *ἐκλήρωσα* (σπαν. ἁπλοῦς· Θουκ. Ϛ', 42., συνήθως δὲ ἀπ-, δι-, ἐπ-, συν-). Παθ. *κληροῦμαι* (πολλάκ.) καὶ μέσ. *κληροῦμαί* (τι. σπαν. Ἰσο. 15, 150. Ξενοφ. Παιδ. Α', Ϛ', 46), παρατ. παθ. *ἐκληρούμην* (σπαν. Δημ. 19, 1. 21, 133), μέλ. μέσ. *κληρώσομαί* (τι. σπαν. Αἰσχίν. 1, 188), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *κληρώσομαι* (Λυσί. 6. 4. 31, 33), ἀόρ. παθ. *ἐκληρώθην* (σπαν. ἁπλοῦς· Δημ. 47, 17. καὶ ἀπ-, ἐπ-, δι-), μέσ. ἀόρ. *ἐκληρωσάμην* (τι. σπαν Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 55. καὶ δι-), παρακ. παθ. *κεκληρωμένος* (σπαν. Δημ. 24, 89. καὶ (ἐπι-) 37, 39), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *κληρωτὸς* (πολλ.).

ΣΗΜ. Κλῆρος, κληρόω-ῶ (ὅρα λ α γ χ ά ν ω), κλήρωσις καὶ μεταγενέστερα κλήρωμα, κληρωτής, κληρωτικός, κληρωτίς ἢ κληρωτρίς, κληρωτήριον. Περὶ ῥίζ. ὅρα κ λ ά ω

-ῶ. Τὸ κληρῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

κλητεύω (γίνομαι κλητὴρ ἢ καλῶ τινα εἰς μαρτυρίαν ἢ διὰ κλητῆρος καλῶ μάρτυρα καταδικασθέντα εἰς τὴν τῶν χιλίων δραχμῶν ζημίαν ὡς ἀρνηθέντα νὰ μαρτυρῇ ἢ ἐξομνύῃ .Βεκκ. 'Ανέκδ. 272, 6). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 32, 30. καὶ (ἐκ–) Αἰσχίν. 2, 68), [παρατατ. *ἐκλήτευον* μεταγενέστερος. Πολυδεύκ. Η', 36], μέλ. *κλητεύσω* (σπαν. Δημ. 32,30. 59, 28. Λυκοῦργ. 20) ἀόρ. *ἐκλήτευσα* (σπαν. Δημ. 18, 150. 47, 27) καὶ παρακ. *κεκλήτευκα* (σπαν. Δημ. 53, 15. 17), ὑπερσ. ἐλλείπει. Τῆς δὲ παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον τὸ *ἐκκλητευθῆναι* (Αἰσχίν. 1, 46), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Καλῶ, κλῆσις, κλητήρ, κλητεύω, κλήτευσις (Βεκκ. Ἀνέκδ. 268, 13). «Κλητεύεσθαι μέν ἐστι τὸ καλεῖσθαι εἰς μαρτυρίαν, ἐκκλητεύεσθαι δὲ τὸ δίκην ὀφείλειν ἐπὶ τῷ τὰς χιλίας καταβάλλειν» (Πολυδ. Η', 37). «Κλητεῦσαι: σημαίνει μὲν κοινῶς καὶ τὸ κλήτορα γενέσθαι δίκης, ἰδίως δὲ ἐπὶ μαρτύρων λέγεται κλητεῦσαι καὶ μετὰ τῆς προθέσεως ἐκκλητεῦσαι· ὅταν γὰρ μὴ ὑπακούσωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἐφ' ἣν καλοῦνται, τότε ἐκκλητεύονται· καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατὰ τῶν ἁλόντων χίλιαι δραχμαί» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 272, 6). «Κλητῆρες μὲν οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ διαδικαζόμενοί τισιν· ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως..... Κλητεῦσαι δέ ἐστι τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. Λέγεται κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ μαρτύρων, ὅταν μὴ ὑπακούωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου» ('Αρποκρατ. ἐν λ. κλητῆρες. Ὅρα καὶ Βεκκ. 'Ανέκδ. σ. 268, 11). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει (Σφηκ. 1414. Νεφ. 1218).

κλιμακίζω (παράγω, διαστρέφω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. «ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμακίζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους;» (Δείναρχ. ἐν τῷ 'Επιγραφομένῳ Συνηγορίᾳ, Αἰσχίν. κατὰ Δινίου παρ' 'Αποκρατ. ἐν λ. *κλιμάζει*), ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ παρατρέπῃ.

ΣΗΜ. Ὁ Ἁρποκρατίων ἀνέγνω «κλιμάζῃ», προστίθησι δὲ «μή ποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζῃ, ἵνα ᾖ οἷον θλίβῃ καὶ βιάζηται;» (πρβλ. καὶ Βεκκ. 'Ανέκδ. 221, 16 — 21). Ἡ γραφὴ κλιμάζω εἶναι πλημμελής, ὀρθὸν δὲ μόνον τὸ κλιμακίζω. «Κλιμακίζει: παράγει, διαστρέφει, ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος, ἥτις οὖσα ὄργανον βασανιστικὸν διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 272, 15.) «Πλαγιάζειν καὶ κλιμακίζειν παλαισμάτων ὀνόματα» (Πολυδ Γ', 155)· «ἄνω δὲ καὶ κάτω στρέφονται οἱ μαχόμενοι» (Σχολ. Σοφ. Τραχ. 518), ἐντεῦθεν δ' ὕστερον μεταφορ. διαστρέφω νόμον. Γίνεται παρὰ τὸ κλῖμαξ (ὅρα κλίνω) καὶ εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

κλίνω (γέρνω). Μόνον σύνθετον

(ἀπο-, ἐκ-, ἐγ-, ἐπι-, παρα-, παρεκ-, παρακατα-)*κλίνω*, παρατ. μόνον *κατέκλινον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', γ', 21), μέλλ. *κλινῶ* (σπαν. ψ. Δημ. Προοίμ. ΜΑ', σ. 1450), ἀόρ. *ἔκλινα* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ Τίμ. 77, ε'. Ξεν. 'Απομ. Γ', ε', 13. καὶ κατ-, ἐπ-, ἀν-, ἐξ-, ἀπ-, ἐν-), [παρακ. καὶ ὑπερσ. μόνον μεταγενέστ.]. Μέσ. *κατακλίνομαι* (πολλάκ.) καὶ *ὑποκατακλίνομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ 336, γ'. Δημ. 9, 64), παρατ. ὡς μέσ. *ἐκλίνετο* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 5), μέλ. παθ. β'. ὡς μέσ. *κατακλινήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 222, ε'.), ἀόρ. παθ. β' ὡς μέσ. (1) *ἐκλίνην* (σπαν. ἁπλοῦς Πλάτ. Φαίδ.,109, α', ἔνθα γράφεται *ἐκλίθην*) καὶ συνήθως *κατεκλίνην* (φέρεται δὲ καὶ ἡμαρτημ. *κατεκλίθην*), σπανίως δὲ *ἐνεκλίνην* (Ξενοφ. Συμπ. γ', 13., ἔνθα *ἐνεκλίθη*), *ἐγκατακλινῆναι* (Ὑπερείδ. 3, XXVII, 25), μετὰ παθ. δὲ διαθέσεως. ὁ *ἀποκλινῆναι* (Δημ. 55, 24 καὶ γραφὴ *ἀποκλιθῆναι*=ἀνατραπῆναι), παρακ. μέσ. *κέκλινται* (=εἰσὶ κεκλιμένοι· σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 5) καὶ *ἐπικεκλιμένος* (παθ. σπαν. Θουκ. Β', 76) καὶ *ἐγκεκλιμένος* (παθ. σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 30), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. 'Ρίζ. κλι-, κε-κλί-αται (Ἰλ. Π, 68. 'Οδ. Δ, 608), κλιν-, κλίνω [= κλίνjω, ὅθεν αἰολ. κλίννω] = λατ. clino, κλίνη, κλῖμα, κλίσις = λατ. clivus, κλῖμαξ, κλιτύς, κλισία. Ὁ παρακ. κέκλικα (Πολύβ. 30, 10. Λουκᾶς θ', 12. κδ', 29. κτλ.), ὁ μελλ. κατακλιθήσομαι ('Αθήν. Δ', § 21), ἀνακλιθήσομαι (Ματθ. η', 11), ὁ δὲ συγκλιθήσομαι (Εὐρ. Ἀλκ. 1090) γραπτέος «συγκλινήσομαι», ὁμοίως καὶ ὁ ἐκλίθην (Σοφ. Τραχ. 100) γραπτέος «ἐκλίνην». Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ κλίνω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα κυρίως λέγονται ἐπὶ ζυγοῦ, ἐπὶ δὲ τῶν συνθέτων ὑπάρχει καὶ διαφορά τις· διότι τὸ μὲν ἀποκλίνω εἴς τι ἢ πρός τινα ἢ ἐπί τινα εἶναι ἀμετάβ. = ἀπό τινος κλίνω εἴς τι (Ἰσοκρ. 4, 113. Δημ. 1, 13. 23, 105. 32, 26. κτλ), τὸ δὲ ἐκκλίνω τι εἶναι μεταβ. = φεύγω τι (Πλάτ. Κρατ. 404, ε'. Νόμ. 746, γ'. Δημάδ. § 15. κτλ.), ἀλλὰ καὶ ἐκκλίνω ἀπό τινος (Θουκ. Ε', 73), τὸ δὲ ἐπικλίνω τι (ὡς τὰ ὦτα ἐπὶ κυνῶν. Ξεν. Κυν. Ϛ', 15) ἢ πρός τι (ἀμεταβ. Δημ. 3, 8) = κλίνω εἴς τι, τὸ δὲ ἐγκλίνω ἀμετάβ. = δίδω ἐμαυτὸν εἰς τροπήν, ὑποχωρῶ, ὡς ἐγκλίνουσιν οἱ βάρβαροι καὶ φεύγουσιν (ὅπερ πολλάκις πλημμελῶς γράφεται ἐκκλίνω. Ξεν. 'Ανάβ. Α', η', 19. Παιδ. Α', δ', 23. Γ', γ', 65. Ἑλλ. Β', δ', 34. Δ', ε', 17. Ζ', β', 14. ε', 12. κτλ.)

κλύζω (βρέχω). 'Απλοῦν εἶναι ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ σύνθετον *κατακλύζω* (Πλάτ. Τίμ. 22, δ'. 43, β'. Ξεν. Κυν. ε', 4), *ἐκκλύζω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 430, α'.) καὶ *προσκλύζω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 22), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. *κατακλύσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 473, γ'), ἀόρ. *ἔκλυσα* (σπαν. ἁπλοῦς. Ξενοφ. Παιδ Α', γ'. 9), συνήθως δὲ σύνθετος *κατέκλυσα* (σπαν. Θουκ. Γ', 89. Ξενοφ. Οἰκ. β', 8. Πλάτ. 'Επιστ. σ. 351, δ'.) καὶ σπαν,

(1) Ὁ Cobet λέγει «*κατακλινῆναι* non *κατακλιθῆναι*» (Var. Lect. 31. 74. 180. Nov. Lect. 340. 602. 778), ὁ κατεκλίθην εἶναι μεταγενέστερος.

ἐπέκλυσα (Θουκ. Γ', 89), παρακ. *ἐπικέκλυκα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 173), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *κατακλύζομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 11, 12) καὶ *περικλύζομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 3), [παρατ. ποιητικ., ὁ δὲ μέλλ. ἐλλείπει], ἀόρ. παθ. *κατεκλύσθην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 457, γ'. 492, γ'.) καὶ ὁ ἀόρ. μέσ. *ἀποκλύσασθαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 243, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κλυ-, κλύ-ζω (βρέχω), λατ. ἀρχ. clu-ere = purgare = καθαίρειν (κατὰ Πλίνιον), clo-aca (ὑπόνομος ὑδάτων), κλύδων, κλυσμός, κατακλυσμός, κλυστήρ, Κλυμένη (κύρ. ὄνομα Νηρηΐδος), κλυδωνίζομαι (μεταγεν.). Τὸ κλύζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κλώζω (φωνάζω ὡς ἡ κλῶσσα). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. σπαν. *ἔκλωζον* (=ἐσύριττον. Δημ. 21, 226), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Κλώζω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει) = λατ. glocio, γερμ. glucken (ὅρα κλήζω), κλωγμός καὶ κλωσμός (ὅρα Εὐστάθ. 1504, 29 καὶ Ἁρποκρ.). Πρβλ. καὶ Πολυδ. Ε', 89. «Τὸ μέντοι τὰ ἐδώλια ταῖς πτέρναις κατακρούειν πτερνοκοπεῖν ἔλεγον· ἐποίουν δὲ τοῦτο, ὁπότε τινὰ ἐκβάλοιεν, ἐφ' οὗ καὶ τὸ κλώζειν καὶ τὸ συρίττειν» (Πολυδ. Δ', 122). Λέξις πεποιημένη.

κλώθω (κλώθω). Ἰωνικὸν καὶ ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπέκλωσα* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 169, γ'.), ἀόρ. παθ. *ἐκλώσθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 960, γ'. καὶ (ἐπ-) Πολ. 620, ε'.) καὶ παρακ. παθ. *ἐπικεκλωσμένος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 958, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κολ-, κλο- (= στρέφω, περιφέρω), col-us (ἠλακάτη), glo-bus (σφαῖρα), glo-mus (τολύπη), κλώ-θω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ), παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὸ σύνθετον ἐπικλώθω, Κλωθὼ (μία τῶν μοιρῶν), κλωσ-τή, κλωσ-τήρ, κλωστήριον.

κλωπεύω (κλέπτω, εἰμὶ κλέπτης). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. Β', 7) καὶ ὁ παρατ. *ἐκλώπευον* (σπανιώτ. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', α', 1).

ΣΗΜ. Κλέπτω (ὃ ὅρα), κλοπή, ἀλλὰ κλῶπες, κλωπεύω (οὐχὶ κλοπεύω), κλωπεία (οὐχὶ κλοπεία). Πρβλ. βλέπω, βλώψ, ῥέπω, ῥώψ, κλέπ-τω, κλώψ (Ξεν. Ἀνάβ. Δ', ς', 17), κλωπεύω, κλωπεία (Πλάτ. Νόμ. 823, Β'.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σελ. ιη'.

κναίω (ξύω, τρίβω). Ἀπαντᾷ μόνον *ἀποκναίω* (=ἀποτρίβω, ἀπολλύω. σπαν. Δημ. 21, 153), *ἀόρ. ἀπέκναισα* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 26, Β'. Πολ. 406, Β'.) καὶ παθ. *ἀποκναίομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 406, Β. Ξενοφ. Ἑλλην. Ϛ', Β', 1), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν, *ἀποκναίω ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Πολ. 406 Β'.).

ΣΗΜ. Τὸ μὲν ἀποκναίω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει, τὸ δὲ διακναίω παρ' Αἰσχύλῳ. «Ἀποκναίεις Ἀττικοί, ἀναιρεῖς Ἕλληνες» (Μοῖρις). Ὅρα κνάω-ῶ. Ἀόρ. παθητ. ἀπεκναίσθην (Δίων Κάσ. ν', 33), μέλλ. ἐνεργ. διακναίσω (Εὐρ. Κύκλ. 486), παρακ. διακέκναικα (Φερεκρ. 43, 20), διακναισθήσομαι (Ἀρφ. Εἰρ. 251), διακεκναισμένος (Ἀριστοφ. Νεφ. 120).

κνάπτω (σπαράττω, ἀμύττω). Μόνον ἡ μετοχὴ *κνάπτων* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 616, α'.).

ΣΗΜ. Ὅρα κνάω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

κνήω-ῶ (ξύω, κνήθω), κνῇς κνῇ, κτλ. «*Κνῆν Ἀττικῶς, κνήθειν Ἑλληνικῶς*» (Μοῖρ. σ. 234). Ἀπαντᾷ μόνον ἡ μετοχὴ *κνῶν* (Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 1), ἀόρ. *κνήσαις* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 185, ε'., ἔνθα γράφεται κακῶς «*κινήσαις*»). Παθ. *κνῆσθαι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 494, γ'.), *προσκνῆσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', Β', 30) καὶ μετοχὴ *κνώμενος* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 494, γ'. δ'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κεν- (ὅρα κεντῶ), κνε-, κνα-, κνη-, κνήω-ῶ, κναίω, κνήθω (μτγ. ὅρα Cobet ἐν τῷ Λόγ. Ἑρμοῦ Κόντ. Τ. Α'. σ. 488 — 491), κνηθμός, κνῆσ-τις (ὅρα Ἰλ. Λ, 639 — 640 : «ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ»), χνοῦς, λατ. cinis (= κόνις), κόνις, κονίω, κονίζω, κνῆστις, κνησείω, κνησιῶ. Τὸ δὲ κνάπτω ἐκ ῥίζ scap, γερμ. schaben (ξέω), skamp, σλαβ. skapŭ (γλίσχρος), κναφεύς, κνάφ-αλον (ὃ καὶ γνόφαλλον καὶ κνέφαλον), σκνίψ, σλαβ. sknipa. Ὁ μέλλ. κνήσω (Ἱπποκρ. Ε', 686), ἀόρ. ἔκνησα (Ἱπποκρ. Ζ', 226. καὶ (ἐξ-) Ἡροδ. Ζ', 239. καὶ (κατ-) Ἀριστοφ Σφ. 965. 966), ἀόρ. παθ. κατεκνήσθην (Ἀριστοφ. Ἱππ. 771), παρακ. κατακέκνησμαι (Ἀριστοφ. Πλουτ. 973). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κνησιάω-ῶ (ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ κνῆσθαι). Μόνον ἡ μετοχ. *κνησιῶν* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 494, γ'.) καὶ ἡ εὐκτ. *κνησιῴη* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 494, ε'., ἔνθα γράφεται *κνησιῷ*).

ΣΗΜ. Ὅρα κνήω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

κνίζω (ξύω, τσιμπῶ). Ἁπλοῦν ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, πεζολογικὸν δὲ Ἀττικὸν *κατακνίζω* (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 17) καὶ παθ. *ὑποκνίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ια', 3), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κνιδ-, κνῖδη (τσικνίδα), λατ. nīdor ἀντὶ cnīdor, κνίζω, σανσ. skand (δάκνειν), κναδάλλω (ξέω), κνώδαλον (δηκτικὸν θηρίον), κνώδων (ὀδούς), (Ἑλλ. σκανδ, κναδ-, σκενδ-, σκινδ-, κνιδ-), κνισμός (ὃ κακῶς γράφεται κνησμός), κνίσμα (ὃ κακῶς γράφεται κνῆσμα). Cobet Nov. Lect. 623. Τὸ κνίζω πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

κνισάω-ῶ (τὰς ἀγυιὰς = κνῖσαν πέμπειν καὶ λιπαρίαν ἀπὸ τῶν θυσιῶν εἰς τὰς ἀγυιάς. Ἁρποκρατ. ἐν λ. Ἀγυιάς. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 268, 6). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ σπανίως (Δημ. 21, 51 43, 66. Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ὀρν. 1233. Ἱππ. 1320).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ κνῖσα κνισάω-ῶ, τὸ δὲ κνῖσα γίνεται ἐκ τοῦ κνῖδja, λατ. nīdor (ἀντὶ cnī-dor), ὅρα κνίζω). Ὀρθὸν μόνον τὸ κνῖσα (Δράκ. 21, 4. Εὐστάθ. 1766, 30. 1819, 39), πλημμελὲς δὲ τὸ κνῖσσα. «Κνισᾶν τὸ θύειν Ἀττικοί» (Μοῖρις), καὶ «τὸ ἀπὸ τῶν βωμῶν ἀπορρέον πνεῦμα κνῖσα καὶ ἀτμός» (Πολυδ. Α', 29). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

κοιλαίνω (βαθουλαίνω). Παρὰ

τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ *ἐκοίλᾱνα* (σπαν. Θουκ. Δ', 100), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι εὔχρηστα παρ' Ἡροδότῳ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ υ - , κυέω (συλλαμβάνω, κυοφορῶ), κύος, κῦ μα (γονή), κύ-αρ, κύ-τος (κοῖλον), κοῖ-λος, κοιλία, ἐγκύμων (μτγ.), ἐγκυμονῶ (μτγ. περὶ οὗ ὅρα Κόντου Σωκράτ. Τ. Α', σ. 544), καυλός, σανσ. çvajâmi (ἐξοιδαίνω, αὐξάνω), çûnas (οἰδαλέος), çiçus (νέον), λατ. in-ci-ens (ἔγκυος), cu-mulus (σωρός), cav-us (κοῖλος), cau lis (καυλός), cau-lae (κοιλώματα, πόροι), cae-lum (θόλος), cilium (βλέφαρον), super-cilium (ὀφρύς). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὸ κῦμα, κύαθος, κύλη καὶ κύλιξ, Κυλλήνη, κόοι (κοιλώματα. Ἡσύχ.). Κόως, Κῶς, κῶς (εἱρκτή. Ἡσύχ.) καὶ τὸ λατ. caelum καὶ caelus = coelum καὶ coelus (= οὐρανός). Περὶ τῆς σχέσεως τοῦ υ καὶ οι ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι τὸ κοιοφόρος (ἔγκυος. Ἡσύχ.). Ἐκ τούτου συμπεραίνομεν περί τινος κοιϜος, δηλ. κοϜ-ιος, ἔγγιστα κειμένου τῷ λατ. cavus. Ἐκ τούτου καὶ κοῖλος (ἰων. κοί-ιλος ἐκ τοῦ κόϜ-ιλος καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι κοίϜ-ιλος), κοιίλη (παρὰ Μιμνέρμ. 12, 5), κοιίλαι (παρ' Ἀλκαίῳ ἀποσπ. 15, 5.). Τὸ κ ο ι λ α ί ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

κοιμάω-ῶ (ἀποκοιμίζω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *κατεκοίμησα* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 223, δ'.), ἀντ' αὐτοῦ δὲ μεταχειρίζονται τὸ *κοιμίζω*. Μέσ. *κοιμῶμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-). παρατ. *ἐκοιμώμην* (σπαν. Λυσί. παρ' Ἀθην. ΙΒ', § 48. Ξεν. Ἀν. Δ', ε', 14. Ἱέρ. Ϛ', 7), [μέλλ. μέσ. καὶ παθ. μεταγενέστεροι], ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐκοιμήθην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἐξ-), παρακ. *ἐπικεκοιμῆσθαι* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 300, α'.), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Ὅρα κ ε ῖ μ α ι. Ὁ μέλλ. κ ο ι μ ή σ ω (Εὐρ. Ῥῆσ. 662. καὶ (κατα-) Δίων Κάσ.), παθ. μέλ. ὡς μέσ. κ ο ι μ η θ ή σ ο μ α ι (Ἀλκίφρ. 1, 37, 3) καὶ κ ο ι μ ή σ ο μ α ι (Λουκιαν. Θε. διαλ. 4, 4. 5), ἀόρ. ἐ κ ο ι μ η σ ά μ η ν (Ἰλ. Λ, 241. Η, 482, κτλ.). Ὅρα περὶ τοῦ ἐ κ ο ι μ ή θ η ν καὶ ἐ κ ο ι μ η σ ά μ η ν Κόντ. Γλωσ. Παρατ. σ. 474. Τὸ κ ο ι μ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κοιμίζω (ἀποκοιμίζω). Σπανίως ἁπλοῦν (Ξενοφ. Συμπ. β', 24. γ', 1), συνηθέστερον δὲ *κατακοιμίζω* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. *ἐκοίμισα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 873, α'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Παθ. *κοιμίζομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 591, β'. Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. τέλ.) τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα κ ο ι μ ά ω-ῶ. Τὸ κ ο ι μ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

κοινοβουλέω-ῶ (κοινῇ σκέπτομαι). Μόνον ὁ ἐνεστ. ὑποτ. *κοινοβουλῶσιν* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ιγ', 1).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

κοινολογοῦμαι (ἀνακοινοῦμαι, συσκέπτομαι) ἀποθ. (σπαν. Θουκ. Η', 63. Δημ. 18, 137), παρατ. *ἐκοινολογούμην* (σπαν. Δημ. 18, 137), [μέλλ. μέσ. μεταγενέστ. Πολύαιν Γ', γ',] ἀόρ μέσ. *ἐκοινολογησάμην* (ἐνίοτε), [παρακ. μεταγεν. Δίων Κάσ. ΜΘ', μά', 3], ὑπερσ. *ἐκεκοινολόγηντο* (σπαν. Θουκ. Ζ', 86).

ΣΗΜ. Παρὰ Πολυβίῳ (Β', ε', 4. κτλ. Πολύαιν. Ζ', λγ', 2) ὑπάρχει καὶ ὁ παθητ. ἀόρ. ἐ κ ο ι ν ο λ ο γ ή θ η ν ἀντὶ τοῦ μέσου. Ὅρα Κόντ. Γλωσ. Παρατ. 466. Τὸ κ ο ι ν ο λ ο γ ο ῦ μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

κοινόω-ῶ (δημοσιεύω, ἀνακοινῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. Πλάτ. Νόμ. 952, γ'.) καὶ ἀόρ. *ἐκοίνωσα* (ἐνίοτε· καὶ ἀν-, ἐπαν-), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά. Μέσ. *κοινοῦμαι* (πολλάκ. καὶ ἀνα-, ἐπι-), παρατ. *ἐκοινούμην* (σπαν. Θουκ. Η, 8. καὶ ἀν- [1]), μέσ. μέλ. *κοινώσομαι* (σπαν. Ἰσαῖ. 9, 24. 25), ἀόρ. μέσ. *ἐκοινωσάμην* (ἐνίοτε· καὶ ἀν-, συν-, ἐπ-), ἀόρ. παθ. *ἐκοινώθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 59, β'. Νόμ. 673, δ'), παρακ. μέσ. *κεκοινωμένος* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 57, δ'.), ὑπερσ. μέσ. *ἀνεκεκοίνωντο* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ϛ', 36).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ ο ν-, ὅπερ βλέπομεν ἐν τῇ λατ. προθέσει cum, con, = σύν, κύν (Κυνουρία = con-finium), ὅθεν κοινός (= κον-jός), κοινόω-ῶ, κοινοῦμαι, κ τ λ. Ἐξ αὐτῆς καὶ τὸ δημῶδες κον-τός (ὡς ἐν-τός, ἐκ-τός) = ὁ ἐμοῦ, πλησίον ὤν (ἐπιρ. κοντὰ ἐγγύς, πλησίον), εἶτα = ὁ ὀλίγον τεταμένος ἢ ἀπέχων, ὁ βραχύς (Μαυροφ. Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. γλώσ. σ. 94). Ἀπόδειξις ὅτι τὸ κοινὸς εἶναι ἐκ τῆς κον- εἶναι τὸ ξυνός (ξύν). Σφάλλεται ὁ Μοῖρις λέγων τάδε· «ἀ ν α κ ο ι ν ῶ σ α ι Ἀ τ τ ι κ ο ί, ὡ ς Θ ο υ κ υ δ ί δ η ς ἀ ν α κ ο ί ν ω σ ο ν τ ο ῖ ς φ ί λ ο ι ς, ἀ ν α κ ο ι ν ώ σ α σ θ α ι Ἕ λ λ η ν ε ς». Τὸ κ ο ι ν ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

κοινωνέω-ῶ (μετέχω) (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, προς-), παρατ. *ἐκοινώνουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *κοινωνήσω* (πολλάκ. καὶ προς-), ἀόρ. *ἐκοινώνησα* (πλειστ. καὶ ἐπ-, κατ-, προς-), παρακ. *κεκοινώνηκα* (πλειστάκ. καὶ συγ-), ὑποτ. *κεκοινωνήκω* (Πλάτ. Νόμ. 753, β'.), ὑπερσ ἐλλείπει. Τῆς παθητ. φωνῆς εὕρηται μόνον *κεκοινωνημένα* (= μεμιγμένα, ἡνωμένα. Πλατ. Νόμ. 801, ε'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀκοινώνητος* (Πλάτ. Νόμ. 768, β'. 774, α'. 914, γ'.), *δυσκοινώνητος* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 486, β'.), *ἀξιοκοινώνητος* (Πλάτ. Πολ. 371, ε', Νόμ. 961, α'.), *κοινωνητέον* (Πλάτ. Πολ. 403, β'. 457, α'.) Ἀντὶ τοῦ *κοινωνῶ* καὶ *κοινωνίαν ποιοῦμαι* λέγεται (Πλάτ. Πολ. 371, β'. Ἰσοκρ. 3, 40. κτλ.) καὶ *κοινωνός εἰμι* ἢ *γίγνομαι* (Πλάτ. Νόμ. 755, γ'. Ξεν. Οἰκ. ζ', 13. κτλ.), ὡς μεταβ. δὲ τὸ *κοινωνόν τινος τίθημί τινα* (Πλάτ. Πολ. 450, α'. κτλ.), *ποιῶ*, κτλ.

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα κ ο ι ν ό ω - ῶ. Κοινωνός, κοινωνῶ, κοινώνημα, κοινώνησις. Πρβλ. καὶ τὸ δωρ. κοινανέω (Θουκ. Ε', 79). «Κ ο ι ν ω ν ο ί, κ ο ι ν ω ν ί α, κ ο ι ν ω ν ι κ ὰ χ ρ ή μ α τ α π α ρ ὰ Δ η μ ο σ θ έ ν ε ι· ο ἱ γ ὰ ρ κ ο ι ν ῶ ν ε ς Ξ ε ν ο φ ῶ ν τ ο ς ἴ δ ι ο ν κ α ὶ τ ὸ ῥ ῆ μ α κ ο ι ν ω ν ῆ σ α ι... κ α ὶ ἀ ξ ι ο κ ο ι ν ώ ν η τ ο ς κ α ὶ ἀ κ ο ι ν ώ ν η τ ο ς» (Πολυδεύκ. Η', 134 — 135). Τὸ κ ο ι ν ω ν ῶ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

κοκκύζω (φωνάζω κόκκυ, ἐπὶ ἀλέκτορος δὲ Δημοσθένης καὶ Ὑπερείδης). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημοσθ. καὶ Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδεύκ. Ε', 89) καὶ *ἐκκοκκύζειν* (Ὑπερείδ. παρ' Ἑρμογ. III, σ. 382, f. Μάξιμ. Πλαν. V, σ. 560), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγ.

---

(1) Παρὰ Ξενοφῶντι ἀντὶ τοῦ «*ἀνεκοινοῦτο*» καὶ τὸ ἰωνικὸν κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Φωτίου *ἀνεξυνοῦτο* (Ἑλλ. Δ', α', 30) φέρεται.

ΣΗΜ. Λέξις πεποιημένη παρὰ τὸ κόκκυ. Τὸ κοκκύζω πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 486), λατ. cucûlus (κόκκυξ) = σανσ. kôkilas. Ἐνταῦθα καὶ κωκύω (λιθ. kaúk-ti = ὀλολύζω).

κολάζω (τιμωρῶ) (πλειστάκ. καὶ συγ-), παρατ. *ἐκόλαζον* (πολλάκ.), μέλλ. *κολάσω* (πολλάκ), ἀόρ. *ἐκόλασα* (πλειστάκ.), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθητ. *κολάζομαι* (πλειστάκ.) καὶ σπαν. μέσ. *κολάζομαι* (Πλάτ. Πρωτ. 324, γ'.), [παρατ. μεταγεν.], μέλλ. παθ. *κολασθήσομαι* (σπαν. Θουκ. Β', 87. Γ', 66. Ξεν. Παιδ. Ε', β', 1), μέσ. μέλ. *κολάσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 575, δ'. Ξεν. Ἑλλ. Α', ζ', 19), ἀόρ. παθ. *ἐκολάσθην* (πολλάκ.), ἀόρ.μέσ.*ἐκολασάμην* (σπαν. Θουκ. Β', 87. Ξεν. Ἀναβ. Β', ε', 13. Πλάτ. Μενέξ. 240, δ'. Ἀλκιδ. 1, 21), παρακ. παθ. *κεκόλασμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. περιφρ. *ἦν κεκολασμένος* (σπαν. Δημ. 24, 116). Ῥημ. ἐπιθ. *ἀκόλαστος* (πολλάκ.), *κολαστέος* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 527, β'.) καὶ *κολαστέον* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ὅρα κείρω περὶ ῥίζης. Ὁ δὲ Πολυδεύκης (Β', 209) παρὰ τὸ κόλον (κάτω κοιλία), «διὰ τὸ φέρειν τὸ ἐν αὐτῷ πάθος τοῖς σώμασιν ὀξείας τινὰς ἀλγηδόνας». Ῥημ. παράγ. κόλασμα, κόλασις, κολασμός (μτγ.), κολαστής, κολαστικός, κολαστήριον. Τὸ κολάζω πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ. Ὅρα τιμωρῶ περὶ τῆς διαφορᾶς.

κολακεύω (πλειστάκ. καὶ ὑπερ-, προ-), παρατατ.-μόνον ἡ εὐκτ. *κολακεύοιμι* (Ξενοφ. Παιδ. Α', ς', 3. Ἀπομ. Β', θ', 8), μέλλ. *κολακεύσω* (σπαν. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 120, β'. Γοργ. 521, β'.), [ἀόρ. μεταγενεστ.], παρακ. *κεκολάκευκα* (σπαν. Λυσί. 6, 6. Αἰσχίν. 3, 60), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *κολακεύομαι* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἀκολάκευτος* (Πλάτ. Νόμ. 729, α'.). Ἀποθετ. δὲ τὸ *διακολακεύομαι* (=ἀμοιβαίως κολακεύω. Ἰσοκρ. 12, 159). Λέγεται ἀντὶ τοῦ *κολακεύω* καὶ *κολακείαν ποιοῦμαι* (Αἰσχίν. 3, 162).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα δυς-κολαίνω. Κολακεύω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει Ἀποσπ. 360), κολάκευμα, κολακεία, κολακευτέος (μεταγ.). Πρβλ. καὶ Ἀθήν. ς', § 80.

κολάπτω (γλύφω κυρίως, κτυπῶν κοιλαίνω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐξεκόλαψα* (Θουκ. Α', 132. Δημ. 57, 64. 59, 98=ἀφεῖλον), καὶ *ἐπεκόλαψα* (C. I. A. Τόμ. Β'. παράρτ. 834), τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παράγ. κολαπ-τήρ (μτγ.), κόλαφος (μτγ.), κολαφίζω (μτγ.), ἐγ-κολάπτω, ἐκκόλαψις (μτγ.), ἐγκόλαπτος (μτγ. Ἀθήν. ΙΑ', § 17), ἐγκολάπτω (Ἡρόδ. καὶ μτγ.), ἐκκολάπτω ᾠά, πρβλ. τὰ ᾠὰ ἐξεγλύψαντο (Πλούταρχ. Τιβερ. Γραχχ. 17). Συγγενὲς φαίνεται καὶ τὸ κέλυφος (ὅπερ ἐκ τοῦ γλύφω), κολάπτω = λατ. scalpo (= γλάφω, γλύφω). Τὸ κολάπτω ἁπλοῦν μτγ., τὸ δ' ἐγκολάπτω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, τὸ δ' ἐκκολάπτω παρὰ Θουκυδίδῃ.

κολλάω-ῶ (*κολνῶ*) (σπαν. Πλάτ. Φαιδρ. 278, ε'. Τίμ. 82, δ'. Νόμ. 776, α'. καὶ (συγ-), Πλάτ. Μενεξ. 336, β'.), παρατ. *συνεκόλλων* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 43, α'.), ἀόρ. *ἐκόλλησα* σπαν.

Πλάτ. Τίμ. 75, δ'. Corp I. A. T. A'. 282. 1054. καὶ προσ-αὐτ.). Μέσ. *προσκολλῶμαι* (τινι. σπαν. Πλάτ. Νόμ. 728, β'.), παρακ. παθ. *προσκεκολλημένος* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ. 82, ε'), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγεν. Ῥημ. ἐπίθ. *κολλητὸς* (Πλάτ. Πολιτικ 279, ε'.

ΣΗΜ. Κόλλα (λατ. glus, glutis καὶ gliten, -inis) κολλάω-ῶ, κολλητός καὶ τὰ μεταγεν. κόλλησις, κόλλημα, κολλητής, κολλητικός, κολλ-εψὸς ἢ κολλ-έψης (Πολυδ. Ζ, 182), κολλο-πώλης (αὐτόθ.), τὸ δὲ κόλλα εἶναι ἀγνώστου ῥίζης. Παρ' Ὁμήρῳ μὲν μόνον τὸ ῥημ. ἐπίθ. κολλητός, τὸ δὲ κολλῶ παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Πινδάρῳ τὸ πρῶτον.

κολούω (κολοβώνω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Ἀπολ. 39, δ'. Νόμ. 731, α'.), ὁ ἀόρ. *ἐκόλουσα* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 343, γ'.). Παθ. ἐνεστ. *κολούομαι* (σπαν Πλάτ. Εὐθύδ. 305, δ'. Πολ. 528, γ'.), ἀόρ. παθ. *ἐκολούθην* (σπαν. Θουκ. Ζ, 66), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα κείρω, ἀόρ. παθ. ἐκολούσθην (Αἰσχύλ. Περσ. 1035 καὶ Θεόφρ. παρ' Ἀθην. Β', § 79), ὅστις ἴσως γραπτέος ἐκολούθην, παρακ. κεκόλουμαι (Ἀνθολ. ζ, 234. Πλουτάρχ. Ἀγησ. 31) καὶ κεκόλουσμαι (Δίων Κάσ. ΝΖ', 24), μέλ. παθ. κολουθήσομαι (Γαλην. 9, 529). Τὸ κολούω πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κολυμβάω-ῶ (σπαν. Πλατ. Λάχ. 193, γ'. Πρωταγ. 350, α'. καὶ (κατα-) Θουκ. Ζ', 25) καὶ ἀόρ. *ἀπεκολύμβησα* (σπαν. Θουκ. Δ', 25) μόνον, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ μὲν κολυμβῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, τὸ δὲ κατακολυμβῶ καὶ ἀποκολυμβῶ παρὰ Θουκυδίδῃ. Παράγωγα κολυμβητής, κολυμβήθρα, κολυμβητικός, κολύμβησις (μεταγ.), (ὅρα Πολυδ. Ζ', 137 — 138), κολυμβὰς ἐλαία (μτγ.) καὶ κολυμβίς (ποιητ.). Ἡ ῥίζα εἶναι ἄγνωστος. Ἴσως ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ κέλ-ευ-θος, ἀκόλουθος, λατ. callis (ἀτραπός), Λιθ. kélias (ὁδός) (πρβλ. καὶ ὀκέλλω), ἢ ἴσως τὸ κολυμβάω-ῶ γίνεται ἐκ τοῦ κελ-(=κινεῖσθαι, τρέχειν· ὅρα αἰπολῶ) καὶ υμβα-(ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ λατ. ûmor = ὑγρόν, unda = ὕδωρ, σανσκρ. und-â-mi = ἰκρέω), ἑπομ. κολ-υμβ-ῶ = κινοῦμαι ἐν τοῖς ὕδασιν.

κομάω-ῶ (ἔχω κόμην). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξεν. Λακ. Πολ. ια', 3. Ἱππικ. ε', 8. Πλατ. Γοργ. 524, γ'.), ὁ μέλλ. *κομήσω* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 89, γ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐκόμησα* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 28), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Κόμη (λατ. cŏma), κομάω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), κομήτης, λατ. comētes. «Εὔκομος, εὐκόμης, βαθυκόμης, ξανθοκόμης, μελαγκόμης, κομήτης, κομᾶν, ἐπικομᾶν.» (Πολυδ. Β', 24) καὶ «ὀπισθοκόμαι μὲν Εὐβοεῖς, ἀκροκόμαι δὲ Θρᾷκες» (αὐτ. 28) καὶ «οἱ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι κομμωταὶ καὶ κομμώτριαι αἱ γυναῖκες» (αὐτ. 31).

κομίζω (φέρω) (πλειστάκ. καὶ προσ-, ἐκ-, εἰς-, κατα-, παρα-, συγ-, δια-, ὑπεκ-), παρατ. *ἐκόμιζον* (ἐνίοτε· καὶ εἰς-, κατ-, ἀπ-), μέλ. *κομιῶ* (1)

---

1) Παρὰ Πλάτωνι (Πολ. Β, σ. 370, ε'.) φέρεται «*κομίσουσιν*» ὡς μέλλων ἐνεργητικός, ὅπερ ὀφείλει νὰ γραφῇ *κομιοῦσιν* (Ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατ. § 122), προῆλθε δὲ ὁ τύπος

(ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, προς-), ἀόρ. *ἐκόμισα* (πλειστάκ. καὶ προς-, ἐξ-, εἰς-, κατ-, παρ-, συν-, δι-, περι-, ἀν-, συμπαρ-, συνεξ-), παρακ. *κεκόμικα* (ἐνίοτε· καὶ προς-, κατα-, εἰς-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσον *κομίζομαι* (πλειστάκ. καὶ εἰς-, κατα-, μετα-, ἀπο-, προς-, δια-, ἀνα-, συγ-) καὶ παθ. *κομίζομαι* (σπανίως ἁπλοῦς [Δημ. 21, 48], συνήθως δὲ σύνθετος (ἀνα-, εἰς-, συγ-, δια-), παρατ. μέσ. *ἐκομιζόμην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, εἰς-, δι-, περι-, παρ-, ἐξ-, ἀπ-). παθ. δὲ *ἀνεκομιζόμην* (Θουκ. Η', 13), *παρεκομιζόμην* (Δημ. 35, 32) καὶ *κατεκομιζόμην* (Πλάτ. Κριτί. 118, ε'.), μέλ. παθ. *κομισθήσομαι* (σπαν. Δημ. 18, 301) καὶ ὡς μέσ. (=κομιῶ ἐμαυτὸν) *κομισθήσομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 52. καὶ (δια-) Πλάτ. Νόμ. 803, β'.), μέλ. συνηρ. *κομιοῦμαι* (πλειστάκ.=κομιῶ ἐμαυτῷ, λήψομαι), ἀόρ. παθ. (καὶ ὡς μέσ. ἐνίοτε = ἐκόμισα ἐμαυτόν) *ἐκομίσθην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, ἐξ-, μετ-, ἀπ-, δι-, παρ-, εἰς-, συμπαρ-, συν- ['Αττ. 'Επιγ.]), ἀόρ. μέσ. *ἐκομισάμην* (πλειστάκ.=ἐκόμισα ἐμαυτῷ, ἔλαβον. καὶ συν-, ἀπ-, ἐξ-, προς-, εἰς-, δι-, ἀν-, παρ-, ὑπεξ-), παρακ. μέσ. καὶ ἐνίοτε παθ. *κεκόμισμαι* (πλειστάκ. καὶ συγ-, κατα-. ἀνα-), ὑπερσ. μέσ. *συνεκεκομίσμην* (Ξεν. 'Αναβ. Ϛ', ς', 37), *ἐξεκεκομίσμην* (Θουκ. Β', 78), καὶ *ἀνεκεκομίσμην* (Ξεν. 'Ανάβ. Δ', ζ', 17). 'Ρημ. ἐπ. *ἀσυγκόμιστος* (Ξεν. Παιδ. Α', ε', 10), *κομιστέον* (Πλάτ. Πολ. 413, ε'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. κομ-, κομ-έω (περιποιοῦμαι). ἱπποκόμος, κομιδ-, κομιδή, κομίζω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ), ἴσως καὶ κόσμος, κοσμῶ, κομιδή, συγκομιδή, κομιστής (ποιητ.), κομιστικὸν πλοῖον ('Υπερείδ. παρ' 'Αρποκρατ. ἐν λ.), κομιστός (μτγ.), κόμιστρον (ποιητ. καὶ μτγ. ὁ μισθός. Πολυδ. 7, 133. 6, 186. 9, 159).

κομπάζω (ὑπερηφανεύομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Λυσί. 6, 18. Ξενοφ. Συμπ. δ', 19) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. *κομπάζοιμι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ι', 3) καὶ ὁ μέλ. *κομπάσω* (σπαν. Λυσί. 6, 48), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *κόμπῳ χρῶμαι* (Θουκ. Β', 40).

ΣΗΜ. Ὅρα κομπέω, τὸ δὲ κομπάζω (πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ), ῥημ. παραγ. κόμπασμα (ποιητ. καὶ μτγ.), κομπασμός (μτγ.), κομπαστής (μτγ.). «Ἡ δὲ ὑπερηφανία τὸ πρᾶγμα ἔστι, τὸ δὲ ῥῆμα τὸ ὑπερηφανεῖν οὐκ ἐπαινῶ· τὰ δὲ ὀνόματα ἀπὸ μὲν τοῦ αὐχεῖν κατὰ μετοχὴν ῥητέον (ὁ γὰρ αὐχητὴς βίαιον), ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων ἀλαζών, κομπαστής, κομπαστικός, κομπώδης, ὑπέρκομπος» (Πολυδ. Θ, 146).

κομπέω-ῶ (=κομπάζω). Μόνον *ἐπικομπῶ* (σπαν. Θουκ. Δ, 126. Η', 81) καὶ μέσ. *κομποῦμαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 17), ὁ δὲ ἁπλοῦς ἐνεργ. ἐνεστὼς καὶ παρατατ. εἶναι ποιητικοί. Λέγεται και *κόμπῳ χρῶμαι* (Θουκ. Β', 40).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. πεποιημένη κοπ-, κο-μ-π-, κόμπ-ος, κομπ-άζω, κόμπασμα (ποιητ. καὶ

οὗτος ἐξ ἀμαθίας τῶν βιβλιογράφων, ὥσπερ φαίνεται καὶ ἐξ ἑνὸς ἀντιγράφου τοῦ Πλάτωνος φέροντος γραφὴν «*κομισοῦσιν*» καὶ ἀποδεικνύοντος τὴν ὀρθὴν γραφὴν «*κομιοῦσιν*»· διότι δὲν δύναταί τις νὰ ὑπολάβῃ ὅτι ὁ Πλάτων μετεχειρίσατο δωρικὸν μέλλοντα.

μτγ.), κομπασμός (μτγ.), κομπαστής (μτγ.), κομπ-έω-ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ= ἠχῶ, ἀπὸ δὲ Αἰσχύλου καὶ Πινδάρου =κομπάζω). Πρβλ. τυπ-, τύμπανον, οὕτω καὶ κοπ-, κόμπος, -ῶ.

κομψεύομαι (πράττω ἢ λέγω τι κομψόν) ἀποθ. μέσ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 400, β'. Λάχ. 197, δ'. Πολ. 436, δ'.), ὁ ἀόρ. *ἐκομψευσάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 489, β'.) καὶ ὁ μέσ. παρακ. *κεκόμψευται* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 227, γ'.) καὶ παθητ. *κεκομψευμένος* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 56, γ'. = λεπτῶς ἐξηυρημένος), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. τύπος κομψεύω (ποιητ. Σοφ. 'Αντιγ. 324). 'Ρίζ. κομπ-, κοπ- μετὰ σ, ὡς ἄγω ἄξιος, τεκ- τόξον, λείπω λειψός (δημῶδες) καὶ λείψανον, ῥημ. παράγ. κομψεία ('Αττ.), κόμψευμα (μτγ.), κομψευτός (μτγ.), ὁ δὲ μέλλ. κομψεύσομαι παρὰ τῷ ῥήτορι 'Αριστείδῃ (42). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

κονδυλίζω (δίδω κονδύλους). Μόνον *κονδυλίζω* ('Υπερείδ. παρὰ Πολυδ. Η, 76) καὶ παθ. *κονδυλίζομαι* ('Υπερείδ. παρὰ Πολυδεύκ. Η', 76) καὶ παρακ. παθ. *κατακεκονδύλισται* (Αἰσχίν. 3, 212). Λέγεται καὶ *κονδύλοις τύπτω* (Δημ. 21, 72).

ΣΗΜ. «Τῶν δακτύλων τὰ προύχοντα κατὰ τὰς συμβολὰς κόνδυλοι, ἀφ' ὧν καὶ ἡ πληγὴ κέκληται» (Πολυδ Β', 144). 'Ρίζ. κονδ-, κόνδος (κεραία, ἀστράγκλος. 'Ησύχ.), κόνδυλος, -ίζω, κονδυλοῦμαι (μτγ. = πρήσκομαι) καὶ κονδύλωμα (= περὶ τὴν στεφάνην τοῦ δακτυλίου (= πρωκτοῦ) εὐίατον οἴδημα. Πολυδ. Δ', 203), κατακονδυλιστός (ἐπικορριστός. 'Ησύχ.). Τὸ κονδυλίζω πρῶτον παρ' 'Υπερείδῃ, τὸ δὲ κατακονδυλίζω παρ' Αἰσχίνῃ.

κονιά-ῶ (ἀσβεστώνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 3, 29. 23, 208), ὁ ἀόρ. *ἐκονίασα* (C.I.A. τ. Β'. 834) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *κονιατὸς* (Ξενοφ. 'Ανάβ. Δ', β', 22).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ κονία (ἀσβέστου) κονιῶ (ὅπερ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει), κονίαμα (μεταγ.), κονίασις (μτγ.), κονιατής (μτγ.). Ὅρα καὶ κονίω. «Καὶ κονιάματα δ' ἂν εἴποις καὶ τὸ ῥῆμα κονιᾶν καὶ τὸν τοῦτο δρῶντα κονιατήν» (Πολυδ. Ζ, 125).

κονί'ω (σκονίζω). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα καὶ παρὰ μεταγεν. εὔχρηστον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐγκονί'σασθαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. γ', 8).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ κόνις (ὅρα κνήω-ῶ), κονίω, κονίστρα (μεταγεν.), κονιστήριον (μτγ.), ἀ-κονιτί (Δημ. 15, 31). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ, παρὰ δὲ μτγ. καὶ κονίζομαι.

κόπτω (κτυπῶ, τέμνω) (πολλάκ. καὶ προ-, κατα-, περι-, ἐκ-, δια-, ἀντι-, ἀπο-), παρατ. *ἔκοπτον* (ἐνίοτε· καὶ προ-, κατ-, περι-, ἐξ-, δι-, ἀντ-, συνεξ-), μέλλ. *κόψω* (σπαν. ἁπλοῦς. Ξεν. Οἰκ. ιη', 5., συνήθως δὲ σύνθετος ἐκ-, ἀπο-, κατα-, περι-, δια-), ἀόρ. *ἔκοψα* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-, ἀπ-, κατ-, περι-, δι-, προ-, συν-, ἀντ-, ἀντεξ-), παρακ. *περικέκοφα* (Λυσί. 14, 42), *διακέκοφα* (Ξεν. Παιδ. Γ', γ', 66), *ἐκκέκοφα* (Ξεν. 'Ελλ. Ϛ', ε', 37) καὶ

συγκέκοφα (Πλάτ. Θεαίτ. 169, β'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *κόπτομαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-, δια-), σπαν δὲ μέσ. *κόπτομαι* (= στερνοτυποῦμαι. Πλάτ. Φαίδ. 60, α'. Πολ. 619, γ'.), παρατ. παθ. *ἐκοπτόμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 14. καὶ (δι-) Ξεν. Παιδ. Ζ', α', 31. καὶ (ἐξ-) Πλάτ. Χαρμ. 155, γ'.), μέλ. παθ. β'. *συγκοπήσομαι* (σπαν. Λυσί. 3, 34), ἀόρ. παθ. *ἐκόπην* (σπαν. ἁπλοῦς. Θουκ. Η',13. Πλάτ. Τίμ. 60, β'., συνήθως δὲ σύνθετος, κατ-, περι-, ἀν-, συν-, ἐξ-, δι-, ἀπ-), παρακ. παθ. *κέκομμαι* (σπαν. ἁπλοῦς. Θουκ. Δ', 26) καὶ σύνθετος (συγ-, ἐκ-, περι- κατα-), ὑπερσ. *ἀπεκέκοπτο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', γ', 8), μετ' ὀλ. μέλ. *κατακεκόψομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', ε', 16). Τὸ μέσον *κόπτομαι, ἐκοπτόμην, κόψομαι, ἐκοψάμην, κέκοπται*, πλὴν τοῦ ἐνεστῶτος (ἁπαντῶντος σπαν. καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις) εἶναι ποιητ. καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις καὶ κατ' ἀνάλυσιν *κόπτω ἐμαυτὸν* (=ἐνεχλῶ, καταπονῶ. πρβλ. Δημοσθ. Προοίμ. ΚΘ'. ΛΖ').

ΣΗΜ. Ῥίζ. πεποιημένη κοπ-, κοπ-ή, κοπ-εύς, κόπ-ανον, κοπ-ίς, κοπετὸς καὶ κομμός (ἐκ τοῦ μέσου κόπτομαι γενόμενα) κόπ-ις (ἀπατεών) καὶ κώτιλος (ἀποβολῇ τοῦ π), κόπ-ος, κοπιῶ, κοπάζω, κωφός, κάπων (καπώνιον), κόπ-τω, κόμμα. Ἀρχ. ῥίζ. σκαπ- (σλαβ. skop-iti = ἐκτέμνω), σκέπαρνον, σκάπτω, σκαπ-άνη, σκάπ-ετος, κάπετος (λάκκος), σκάφ-η, σκάφ-ος, λατ. scap-o (κνῶ, κνήθω), scab-er (λεπρός), κῆπ-ος, λατ. campus. Τὸ κόπτω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κορέννυμι (χορταίνω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παρακ. *κεκόρεσμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ια', 13. 14), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά, Ἡροδότεια καὶ μεταγενέστερα, ἀναπληροῦνται δὲ ὑπὸ τοῦ *πίμπλημι* καὶ *πληρῶ*. Λέγεται καὶ *κόρον ἔχω* (Πλάτ. Φαῖδρ. 240, γ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κορ-, κόρ-ος, [κορέσνυμι] κορέννυμι, ἀκόρεστος καὶ ἀκόρετος (ποιητ.). Τὸ κορέννυμι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Ὁ περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστος ἀκόρεστος, ὡς ὁ ταχέως κορεσθεὶς ὀψίκορος» (Πολυδ. Ϛ', 41. ὅρ. καὶ Ε', 151).

κορέω-ῶ (σκουπίζω). Μόνον ἡ μετοχὴ *κορῶν* (σπαν. Δημ. 18, 258), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα (πρβλ. Πολύδ. Ι', 28-29).

ΣΗΜ. Ῥίζ. εἶναι κορ-, κόρος (σάρωθρον), ἐν δὲ τῇ σανσ. karsh (σύρειν, ἕλκειν), λατ. verro (= σαρῶ, ἀντὶ cvers-o), συγγενὲς καὶ τὸ κρί-νω (= διαλέγω), κόρηθρον (μτγ.). κόρη-μα (ποιητ. καὶ μτγ.), νεωκόρος (Ἀττ.), νεωκορῶ (Ἀττικ.), νεωκορία (μεταγ.). Τὸ κορέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (ἅπαξ. Ὀδ. Υ, 49). «Καλεῖται δ' οὕτω <κόρημα> καὶ τὸ σκεῦος καὶ τὸ κάθαρμα τὸ κορούμενον, τὸ δὲ ῥῆμα κορεῖν ἂν λέγοις (Πολυδ. Ι, 28—29).

κορυβαντιάω-ῶ (παρεμμαίνομαι, ἐνθουσιαστικῶς κινοῦμαι ὡς οἱ Κορύβαντες, οἵτινες καὶ τροφεῖς καὶ διδάσκαλοι καὶ φύλακες τοῦ Διὸς μυθολογοῦνται). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Κρίτ. 54, δ'. Συμπ. 215, ε'. Ἴων 534, α'. 536, γ'. καὶ (συγ-) Φαῖδρ. 228, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. Οἱ Κορύβαντες ἴσως παρὰ τὸ κόρυς (ὅρα καραδοκῶ), διότι ὁ Εὐριπίδης καλεῖ αὐτοὺς τρικορύθας (Βάκχ. 123). Πρβλ. καὶ κόρυμβος καὶ κόρυμβα (ἄκρα). «Κορύμβους πάντα τὰ μετέωρα καὶ εἰς ὕψος ἀνατείνοντα ἐκάλουν» (Ἡσύχ.).

κορυζάω-ῶ (μύξας ῥεούσας ἔχω, διότι κόρυζα = μύξα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 343, α'.), [παρατ. μτγ.].

ΣΗΜ. Ἀμφίβολος εἶναι ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως κόρυζα. Τινὲς παράγουσι παρὰ τὸ κόρρη (κεφαλή), κόρυς (περικεφαλαία), κορυζάω, κόρυζα, κορυζᾶς (μτγ. ἰσχυρῶς κορυζῶν) καὶ κορυζώδης (μτγ.). «Νοσήματα δὲ ῥινῶν τὸ μὲν ἐκ ψύξεως κόρυζα καὶ κατάρρους, τὸ δὲ δυσίατον πολύπους· τὸ ῥεῦμα μύξαι κατὰ Ἱπποκράτην καὶ κόρυζα κατὰ τοὺς Ἀττικούς, καὶ τὸ ταύτην ἀφαιρεῖν ἀπομύττειν» (Πολυδ. Β', 78). Παρὰ μτγ. λέγεται καὶ κορύζης μεστός εἰμί (Λουκιαν. Νεκρ. Διάλ. 6, 2).

κοσμέω-ῶ (στολίζω) (πλειστάκ. καὶ κατα-, ἐπι-, δια-, συνεπι-), παρατατ. *ἐκόσμουν* (ἐνίοτε· καὶ δι-), μέλλ. *κοσμήσω* (σπαν. Ξεν. Συμπ. η', 38. Δημ. 18, 287. καὶ κατα-, συγ-, συνδια-), ἀόρ. *ἐκόσμησα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἐπ-), παρακ. *κεκόσμηκα* (ἐνίοτε· καὶ δια-), ὑπερσ. μεταγενέστερος. Μέσ. καὶ παθ. *κοσμοῦμαι* (πολλ. καὶ κατα-), παρατ. μέσ. *ἐκοσμούμην* (σπαν. Θουκ. Η', 24. Ξεν. Παιδ. Ϛ', α', 1) καὶ παθ. *διεκοσμούμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 11), μέλ. παθ. *κοσμηθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 834, ε'.), μέλ. μέσ. *κοσμήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 4), ἀόρ. παθ. *ἐκοσμήθην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, δι), καὶ ὡς μέσ. σπαν. (Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 2. Πλάτ. Νόμ. 796, γ'.), ἀόρ. μέσ. *ἐκοσμησάμην* (σπαν. Ἰσοκρ. 10, 23), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *κεκόσμημαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, κατα-), ὑπερσ. παθ. *ἐκεκοσμήμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 2. καὶ (δι-) Πλάτ. Κριτί. 111, ε'.), μετ' ὀλ. μ. *κεκοσμήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 506, β'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀκόσμητος* (ἐνίοτε). Τὸ δὲ μέσον καὶ *κοσμῶ ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Λάχ. 196, β'. κτλ.). Λέγεται καὶ *κόσμος εἰμί τινι* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 3), *ἔστι μοί τι ἐν κόσμῳ* (Δημ. 60, 36), παθητ. δὲ *κόσμου τυγχάνω* (Πλάτ. Γοργ. 504, α'. β'.).

ΣΗΜ. Κόσμος, κοσμῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), κόσμημα, κόσμησις, κοσμητής, κοσμητικός, κοσμητός (ποιητ.), κοσμήτωρ (ποιητ.), κομμόω μτγ. (= κοσμόω, σμ = μμ, ὡς ἔμμορε = ἔσμορε) κομμῶ (ἡ κοσμοῦσα τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια. Βεκκ. Ἀνεκδ. 273, 6), κομμωτική (Ἀττικ.). Ὅρα Πολυδ. Β', 31. Τὸ δὲ κόσμος πιθανὸν ὅτι γνεται ἐκ ῥίζ. κοθ- (= καθ-, καθ-αρός· ὅρα καθαίρω), διότι ἐν ἐπιγρ. ἀντὶ τοῦ καθαρός λέγεται κοθαρᾶς (Πλάκ. Ἡρακλ. 1, 103), ἀνκοθαρίοντι (1,132), κόθαρσις (ἀντὶ κάθαρσις. Ὀλυμπ. Areh. Ztg. σ. 12), κτλ. πρβλ. καὶ καδ-αρὸν (οὐ θολερόν, Μακεδόνες. Ἡσύχ.), κάδ-μος (δόρυ, λόφος, ἀσπίς. Ἡσύχ.), Ὅθεν κόσμος (= κόθ-μος) = τὸ εἶναι καθαρόν, λαμπρόν.

κοτταβίζω (ῥίπτω τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν εἰς τὸ κοττάβιον· ἦν δὲ τοῦτο εἶδος παιδιᾶς, δι' οὗ ἐμαντεύοντο, εἰ ἀντη-

ρῶντο). Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητ. καὶ μεταγεν., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόριστος *ἀπεκοττάβισα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 56).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κ ό τ τ α β ο ς (ὅπερ κατά τινας ἐκ τοῦ κόπτω, ὡς τὸ αἰολ. κόσσω = κόπτω, πέττω καὶ πέσσω = πέπτω, ἰων. κόσσαβος) κοτταβίζω, κοττάβισις καὶ κοτταβισμός (μτγ.). Ὅρα Ἀθήν. ΙΕ', 666. Πολυδ. ς', 109 — 111. Ἀρχ. Smith. σ. 512 — 515. Τὸ κ ο τ τ α β ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

κουφίζω (ἐλαφρώνω)(σπαν. ἁπλοῦν. Ξενοφ. Παιδ. ς', γ', 24. καὶ ἐπι-), [παρατ., μέλ. [ποιητ.], παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν], ἀόρ. *ἐκούφισα* (σπαν. Θουκ. ς', 34. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', ζ', 1. Δημ. 60, 35. καὶ ἀν-, ἐπ-). Παθ. *κουφίζομαι* (σπαν. Θουκ. Β', 44. Πλάτ. Φαῖδρ. 248, γ'.) καὶ ἀόρ. *ἐκουφίσθην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 249, β'. καὶ (ἀν-) Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 28), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν *ἀνακουφίζω ἐμαυτὸν* (Ξεν. Ἱππικ. ζ', 2. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ ο υ φ -, κοῦφος (ἐλαφρός δημ. κούφ-ιος), κουφίζω (καὶ δημ. κουφιάζω). Ῥίζ. ἀρχ. εἶναι kamp (εὐκίνητος, ἐλαφρός), kap-alas (εὐκίνητος, ἐλαφρός, ἐλαφρόνους· πρβλ. καὶ κεφ-αλή· ὅρα κ ε φ α λ α ι ῶ), «κ ε μ φ ὸ ς κ ο ῦ φ ο ς, κ ε μ φ ὰ ς ἔ λ α φ ο ς» (Ἡσύχ.). Παράγωγ. ῥημ. κούφισις, κούφισμα, κουφισμός (μτγ.), κουφιστικός (μεταγ.). Τὸ κ ο υ φ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ.

κραδαίνω (ταράττω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον πεζολογικὸν δὲ Ἀττικὸν μόνον τὸ «*συνεπικραδαίνουσαι τὰ σώματα σὺν ταῖς οὐραῖς*» (Ξενοφ. Κυνηγ. ς, 16).

ΣΗΜ Ῥίζ. κ α ρ δ -, κ ρ α δ- (= πάλλω), καρδ-ία, κῆρ, κέαρ, κραδ-ίη, κράδη (αἰωρουμένη μηχανή, ἄκρον κλάδων συκῆς), κραδάσαι (σεῖσαι. Ἡσύχ.), κραδαίνω καὶ κραδάω, κόρδαξ, (χορός), κορδύλη (ῥόπαλον), σανσ. hrd-rjam (ἀντὶ hard-ajam = καρδία), λατ. cor, cordis (καρδία), cor-culum, cord-atus (νουνε-χής), vêcors (ἄφρων), card-o (ἡ στρόφιγξ τῆς θύρας). Τὸ κ ρ α δ α ί ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κρᾱ́ζω (ἐκβάλλω κραυγήν). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, πεζολογικὰ δὲ εἶναι μόνον ὁ ἀόρ. β'. *ἀνέκραγον* (πλειστάκις), καὶ *ἐνέκραγον* (σπαν. Θουκ. Η, 84 κατὰ διόρθωσ. Herwerd ἀντὶ «*ἐκραγέντες*»), ὁ παρακ. *κέκρᾱγα* (ἐνίοτε) καὶ ὑπερσ. *ἐκεκράγειν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 10).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πεποιημ. κ ρ α, κ ρ α F, κ ρ α F γ, κραυγή = σανσκρ. krôkas, κρώζω = λατ. crocio, κ ρ ά ζ ω [= κράγ-jω] (= ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται σύνθ. ἀ ν α κ ρ ά ζ ω ἅπαξ· Ὀδ. Ξ, 467) = λατ. clamo, κραυγάζω, «κ ά ρ α γ ο ς, ὁ τ ρ α χ ὺ ς ψ ό φ ο ς ο ἷ ο ν π ρ ι ό ν ω ν» (Ἡσύχ.), κόραξ = λατ. corvus, κορώνη = λατ. cornix, σανσ. câravas ἐκ ῥίζ. κ α ρ-. «Ἀ ν α κ ρ α γ ε ῖ ν δ ὲ Ἀ τ τ ι κ ο ί, ἀ ν α φ ω ν ῆ σ α ι Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις). Ῥημ. παράγ. κέκραγμα (ποιητ.), κεκραγμός (ποιητ. καὶ μεταγεν.), κεκράκτης (ποιητ. καὶ μτγ.). Ὅρα καὶ Πολυδ. Ε', 90.

κραιπαλάω-ῶ (ἔχω κραιπάλην). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Συμπόσ. 176, δ'.), [ὁ δὲ παρατατικὸς μεταγενέστερος καὶ ὁ παρακ. ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Ε', σ. 169].

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ κ ρ α ι π ά λ η κ ρ α ι π α λ ά ω - ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι), τὸ δὲ κραιπάλη (= κραιπ-άλη), κραιπ-νός (ποιητ. σφοδρός, ὁρμητικός), καρπ άλιμος (ταχύς. ποιητ.) ἐκ ῥίζ. κ α ρ π -, κ ρ α π -, γοτθ. hlaupa (ἀναπηδῶ), λιθ. kryp-ti (στρέφεσθαι), kreip-ti (τρέπειν), kraip-yti (περιστρέφειν), πρβλ. καὶ καρπ-αία (χορὸς ἐν Θεσσαλίᾳ).

κρατέω-ῶ (εἰμὶ κρείττων τινός, ἔχω τὸ κράτος, ἐξουσιάζω) (πλειστάκ. καὶ ἐπι- κατα-), παρατ. *ἐκράτουν* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-), μέλλ. *κρατήσω* (πλειστάκ. καὶ ἐπι-), ἀόρ. *ἐκράτησα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, κατ-), παρακ. *κεκράτηκα* (πλειστάκ.), ὑπερσ *ἐκεκρατήκειν* (σπαν. Θουκ. Γ', 23). Παθ *κρατοῦμαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐκρατούμην* (ἐνίοτε), μέλ. παθ. *κρατηθήσομαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 9), ἀόρ. παθ. *ἐκρατήθην* (πλειστάκ.), παρακ. παθ. *κεκράτημαι* (σπαν. Δημ. 40,9) καὶ ὑπερσ. παθ. *κεκρατημένος ἦν* (σπαν. Δημ. 40, 9).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ ρ α -, κ ρ α ν- κραίνω (ἐκτελῶ), κράν-τωρ, αὐτοκράτωρ, κρεί-ων, κρέων (κύριος), Κρόνος (σανσ. karanas = ὁ ποιῶν, ἐνεργῶν), λατ. Cer-us (πλάστης), Cer-es (Δημήτηρ), creo (πλάττω), caerimonia (τελετή). Ἐντεῦθεν καὶ τὰ ἐκ ῥίζ. κρα μετὰ τοῦ τ παράγωγα, κρατ-ύς (ἰσχυρός), Κρατ-ύλος, κρατ-ύνω, κράτ-ος, κάρτος, κ ρ α τ ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), κρατερός, κρατ-αιός, κάρτα (Ἀγγλ. harto = πολύ), κράτιστος, κρατιστεύω, ῥημ. παράγ. κράτησις (μτγ.), κρατητής (μεταγ.), ἐπικράτησις (Ἀττ.), ἐπικρατητέον (μτγ.), κατακράτησις (μεταγεν.). Πρβλ. Πολυδ. Θ, 141—142.

κρατηρίζω (οἶνον ἀπὸ κρατήρων ἐν τοῖς μυστηρίοις σπένδω ὑπηρέτης ὤν). Μόνον ἡ μετοχ. *κρατηρίζων* (Δημ. 18, 259).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει. «Κ ρ α τ η ρ ί ζ ω ν: ἤ τ ο ι τ ὸ ν ο ἶ ν ο ν ἐ ν κ ρ α τ ῆ ρ ι κ ι ρ ν ῶ ν ἢ ἀ π ὸ κ ρ α τ ή ρ ω ν σ π έ ν δ ω ν» (Βεκκ. Ἀνεκδ· 274, 3). Ὅρα κ ε ρ ά ν ν υ μ ι.

κρατιστεύω (κράτιστός εἰμι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐκρατίστευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ε', 13. Ἰσοκρ. 9, 22 καὶ Ξεν. Οἰκον. κα', 10 κατὰ Cobet). Λέγεται καὶ *κράτιστός εἰμι* (Θουκ. Ζ', 67. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ. Ὅρα κ ρ α τ έ ω - ῶ.

κρατύνω (κραταιὸν ποιῶ, ἰσχυρὸν ποιῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *κρατύνειν* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. β', 3), ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. *κρατύνοι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. δ', 4) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐκράτῡνα* (σπαν. Θουκ. Α', 69. Γ', 18). Μέσ. παρατ. *ἐκρατυνόμην* (τι. σπαν. Θουκ. Γ', 82) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἐκρατυνάμην* (τι. σπαν. Θουκ. Δ', 52. 114).

ΣΗΜ. Ὅρα κ ρ α τ ῶ. Τὸ κ ρ α τ ύ ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

κραυγάζω (κραυγὴν ποιῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 607, β'.) καὶ ὁ ἀόρ. μέσ. *ἐκραύγασα* (σπαν. Δημ. 54, 7). Λέγεται δὲ καὶ *κραυγὴν ποιῶ* (Ξεν. Ἀναβ. Β', β', 17).

ΣΗΜ. Κ ρ α υ γ ή (ὅρα κ ρ ά ζ ω), κ ρ α υ γ ά ζ ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι), ἀποδοκιμάζεται δὲ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ἡ λέξις. «Ἀ ν έ κ ρ α γ ε ν, ο ὐ κ ἀ ν ε κ ρ α ύ -

γασεν· καὶ ἀνακραγεῖν καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 396, 29), κραυγασμός (ποιητ.), κραυγαστής (μτγ.).

κρεανομέω-ῶ (μοιράζω κρέας). Μεταγενέστερον, πεζολογικὸν δὲ Ἀττικὸν μόνον τοῦ παρακ. τὸ *κεκρεανομήκασι* (σπαν. Ἰσαῖ. 9, 33).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ κρεχνόμος (ποιητ.) κρεανομῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσαίῳ), κρεανομία (μτγ.), τὸ δὲ κρεανόμος παρὰ τὸ κρέας καὶ νέμω, τὸ δὲ κρέας καὶ δωρ. κρῆς (Γρηγορ. Κορινθ. 235), κρᾶς (Ἡσύχ.), σανσ. krawja, kravis (ὠμὸν κρέας), λατ. carno carnis, cru-or (αἷμα), cru-entus (αἱματηρός). «Ἀπὸ δὲ κρεῶν ἢ ὡς Ξενοφῶν κρεαδίων κρεοφάγος, κρεοφαγία, κρεανομία, κρεοσιτεῖν, κρεοπῶλαι, κρεοπωλεῖν ... κρεοδαίτης δὲ ὁ τέμνων, ὃν καὶ μάγειρον καὶ ἄρταμον ἔνιοι καλοῦσιν (Πολυδ. Ϛ', 33). Τὰ δὲ σύνθετα γραπτέα διὰ τοῦ Ο καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ Ω. Πρβλ. κρεουργὸς = κρεο-εργός. Κόντ. Γλωσ. Παρ. 262. Σωκρ. Τόμ. Α', σ. 533.

κρέμαμαι (κρέμαμαι). Ὡς παρακ. τοῦ *κρεμάννυμαι*. Ἀπαντᾷ μόνον ἡ ὁριστικὴ (σπαν. Ξεν. Ἀνάϐ. Γ', ϐ', 19) καὶ ἡ μετοχὴ *κρεμάμενος* (σπαν. ἁπλ. Πλάτ. Νόμ. 831, γ'. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ι', 13. Συμπ. η', 19. καὶ ἐπι-, ἐκ-), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά, παρατ. *ἐκρεμάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Δ', α', 2), [μέλλ. *κρεμήσομαι* ποιητ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 279. Σφηκ. 808 καὶ μτγ.].

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα κρεμάννυμι. Τὸ κρέμαμαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κρεμάννυμι (κρεμῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 830, ϐ'. καὶ (ἀνα-) Ἴων. 536, α'. καὶ (ἀπο-) Τίμ. 90, ϐ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐκρέμασα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Α', ϐ', 8. καὶ (ἀνα-) Αἰσχίν. 3, 100). Παθ. *κρεμάννυμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 9) καὶ μέσ. *ἐκκρεμαννύμενος* (σπαν. Θουκ. Ζ', 75), ἀόρ. παθ. *ἐκρεμάσθην* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Θεαίτ. 175, δ'. Ξεν. Ἀν. Ζ', δ', 17. καὶ ἐπ-), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *κρεμαστὸς* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. η', 12.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κραμ-, σανσ. kram-, γοτθ. hram-jan (ἀνασταυρῶ), κρεμ-, κρέμαμαι, κρημ-νός, ἀκρεμ-ής, κρεμάννυμι [= κρεμάσ-νυμι], κρεμασ-τός, κρεμάθρα (ποιητ. καὶ μεταγεν.) κρέμασις (μεταγεν.), κρεμασμός (μτγ.), κρέμασμα (μτγ.), κρεμάστρα (μτγ.). «Ἐκρεμάννυεν Ἀττικοί, ἐκρήμνα Ἕλληνες» (Μοῖρις), ἔνθα ἀντὶ τοῦ «ἐκρεμάννυεν» γραπτέον «ἐκρεμάννυ». Τὸ κρέμαμαι καὶ κρεμάννυμι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κρημνίζω. Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *κατεκρήμνισα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', α', 31. 32. Ε', δ', 17). Παθ. *κατακρημνίζομαι* (σπαν. Δημ. 19, 327), ἀόρ. παθ. *κατεκρημνίσθην* (σπαν Ξεν. Παιδ. Α', δ', 7) καὶ παρακ. παθ. *κατακεκρημνισμένος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 41). Λέγεται καὶ *κατὰ κρημνῶν ῥίπτω τινά*, μέσ. *κατὰ κρημνῶν ἅλλομαι* (Θουκ. Ζ', 45) καὶ παθητ. *κατὰ κρημνῶν ῥίπτομαι* (Πλάτ. Νόμ. 944, α'.).

ΣΗΜ. Παρὰ τῷ Ὁμήρῳ (ἐν ὕμν. 6, 39)

εὕρηται μόνον τὸ καταχρημνάω-ῶ, παρ' Αἰσχύλῳ δὲ καὶ Πινδάρῳ κατὰ πρῶτον εὕρηται κρήμνημι καὶ κρήμναμαι, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις κρημνάω-ῶ καὶ κρημνίζω, τὸ δὲ κατακρημνίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ῥίζ. κρημ-(ὅρα κρεμάννυμι), κρώμ-αξ (= βράχος).

κρίνω (διαχωρίζω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ. καὶ προ-, ἀνα-, ἀπο-, ἐκ-, δια-, ἐπιδια-, συνεπι-), παρατ. *ἔκρινον* (πολλάκ. καὶ ἀν-, δι-), μέλ. *κρινῶ* (πολλάκ. καὶ ἀνα-, δια-, ἐπι-, ἐγ-), ἀόρ. *ἔκρῖνα* (πλειστάκ. καὶ προ-, ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, δι-, κατ-), παρακ. *κέκρικα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *κρίνομαι* (πλειστάκ. καὶ προ-, ἀνα-, συγ-, δια-, κατα-), μέσ. δὲ *διακρίνομαι* (σπαν. Θουκ. Γ', 9. Δημ. 12, 17), παρατ. παθ. *ἐκρινόμην* (πλειστάκ. καὶ δι-), μέλλ. παθ. *κριθήσομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπο- ὅρα *ἀποκρίνομαι*) καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. *κρινοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 521, ε'.), μέσ. μέλ. *διακρινοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. α', 33. Δημ. 32, 28), ἀόρ. παθ. *ἐκρίθην* (πλειστάκ. καὶ ἐν-, προ-, δι-, ἐξ-, κατ-, ἀν-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *διεκρίθην* (πλειστάκις, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ὡς παθ.), ἀόρ. μέσ. *προεκρινάμην* (τι. σπαν. Πλάτ. Πολ. 537, δ'.), *ἀνεκρινάμην* (τι. σπαν. Δημ. 21, 103) καὶ *διεκρινάμην* (τι. σπαν. Πλάτ. Φίληϐ. 46, ϐ'.), παρακ. παθ. *κέκριμαι* (πλειστάκ. καὶ προ-, ἀνα-, συγ- ἀπο-, κατα-), ὁ δὲ *διακέκριμαι* (μέσ. καὶ παθ. Ἀνδοκ. 2,6. Πλάτ. Φίληϐ. 47, α'. 52, γ'.), ὑπερσ. παθ. *διεκέκριτο* (σπαν. Θουκ. Α', 49 = διαστολή, διάκρισις ἐγεγένητο). Ῥημ. ἐπίθ. *πρόκριτος* (Δημ. 59, 75), *εὔκριτος* (Πλάτ. Πολιτικ. 272, γ'. δ'.), *ἔγκριτος* (Πλάτ. Νόμ. 966, δ'.), *ἄκριτος* (πολλάκις), *δύσκριτος* (ἐνίοτε), *κριτέον* (Πλάτ. Γοργ. 523, ε'.), *ἐγκριτέον* (ἐνίοτε) καὶ *ἐκκριτέον* (Πλάτ. Πολιτικ. 303, ϐ'.). Τὸ μέσον καὶ *ἀνακρίνω ἐμαυτὸν* (Δημ. 57, 66. κτλ.). Λέγεται δὲ καὶ *κρίσιν ποιῶ τινι* (=δικάζω τινά. Λυσί. 13, 35. κτλ.), *κρίσιν ἐνίσταμαι* (= δίκην παρασκευάζω. Λυκοῦργ. 31. κτλ.), *εἰς κρίσιν καθίστημί τινα* (Θουκ. Α', 131 = εἰσάγω τινὰ εἰς δίκην) καὶ *ἄγω* (Πλάτ. Νόμ. 856, γ'.), *προσκαλοῦμαι εἰς κρίσιν* (Θουκ. Α', 34), *εἰς κρίσιν καθίσταμαι* (Αἰσχίν. 1, 192), *τὰς κρίσεις ποιοῦμαι περί τινος* (=τὰς δίκας ποιοῦμαι. Ἰσοκρ. 4, 40. κτλ.), *κρίσιν ἔχω τοιαύτην* (= λαμϐάνω ἔκϐασιν. Θουκ. Α', 23. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κιρ-, σανσ. kir-âmi (ἐκχέω, cer-no (λατ. ἀποφασίζω), cer-tus (βέβαιος), κρι-, λατ. cribrum (κόσκινον), κριν-, κρῖνω [= κρίν-jω], κριτός (ποιητ. Ὁμηρ.), κριτής, κρίσις, κρῖμα, κριτήριον. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κροτέω-ῶ (κρότον ποιῶ) (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', δ', 12. Πλάτ. Πολ. 492, ϐ'. Δημ. 54, 9 καὶ συγ-), παρατ. *ἐκρότουν* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. θ', 4. Δημ. 21, 226), ἀόρ. *ἀνεκρότησα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 43), *συνεκρότησα* (ἐνίοτε) καὶ *ἀντεκρότησα* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 369, δ'.), παρακ. *διακεκρότηκα* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 421, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Παθ.

παρατ. *συνεκροτούμην* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. η', 1 = ἐπεδοκιμάζετο, τῇ συγκρούσει τῶν χειρῶν κυρίως), ἀόρ. παθ. *ἐκροτήθην* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 368, δ'.), παρακ. παθ. *συγκεκρότημαι* (=ἐξήσκημαι, ἐξήρτυμαι. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ', β', 12. Πλάτ. Κρατύλ. 409, γ' 415, δ'. Δημ. 2, 17., ὧν τὸ τελευταῖον ἐκλαμβάνεται ὑπό τινων καὶ ὡς μέσον), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀσυγκρότητος* (Θουκ. Η', 95). Λέγεται καὶ *κρότον ποιῶ* (Δημ. 21, 14).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κροτ-, κρότος κροτῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), κρόταλον, -ίζω, σανσ. katakatâjati (κρόταλον, τριγμός), κροτητός (ποιητ. Σοφ. Ἠλ. 714.), ἀσυγκρότητος.

κρούω (κρούω, κτυπῶ, βιάζω, δοκιμάζω) (ἐνίοτε· καὶ προς-, περι-, ἐκ-, δια-, κατα-, συγ-, ἀνα-, ἐπι- (Ἀττ. Ἐπιγρ.).), παρατ. *ἔκρουον* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Θεαίτ. 154, ε'. Πρωταγ. 310, β'. καὶ προς-, ἐξ-, ἀπ-, συν-), μέλλ. [*κρούσω* (ποιητ.)], *ἐπικρούσω* (C. I. A. Τόμ. Β', 167), ἀόρ. *ἔκρουσα* (ἐνίοτε· καὶ προς-, ἐξ-, συν-, ἀντ-, ὑπ-), παρακ. *προσκέκρουκα* (Δημ. 21, 206. 33, 7. 37, 15) καὶ *ἐκκέκρουκα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 228, ε'.), ὑπερσ. *ἀντεκεκρούκειν* (σπαν. Θουκ. ϛ', 46). Μέσ. *κρούομαί* τι (ἐνίοτε· καὶ παρα-, ἀνα-, δια-, ἀπο-) καὶ παθ. *κρούομαι* (σπαν. Θουκ. Γ', 22. Πλάτ. Συμπ. 212, γ'. καὶ ἀνα-, ἐκ-), παρατ. μέσ. *ἐκρουόμην* (σπαν. Θουκ. Α', 50), παθ. *ἀπεκρουόμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 43), μέλ. μέσ. *ἀποκρούσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ', ε', 13) καὶ *παρακρούσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐκρουσάμην* (σπαν. ἁπλοῦς. Θουκ. Ζ', 40., συνήθως δὲ σύνθετος παρ-, δι-, ἀπ-, ἀν-), ἀόρ. παθ. *παρεκρούσθην* (πλειστ.), *ἐξεκρούσθην* σπανίως (Θουκ. Δ', 7. 102. ϛ', 100), *ἀπεκρούσθην* (σπανίως· Θουκ. Δ', 107. Η', 100. Ξεν. Ἑλλ. ϛ', δ', 5), *διεκρούσθην* (σπανιώτατα. Δημ. 24, 132) καὶ *περιεκρούσθην* (σπανιώτατα. Πλάτ. Πολ. 611, ε'.), παρακ. παθ. *παρακέκρουσται* (σπαν Δημ. 24, 37), μέσ. *παρακεκρουμένος* (σπαν. Δημ. 6, 23), *προσκεκρουμένος* (C. I. A. T. B'. παράρτ. 720. 14. 20), καὶ παθ. *ἀποκεκρουμένος* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 26), ὑπερσ. παθ. *παρεκέκρουστο* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 168, α'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνακρουστέον* (Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 12). Τὸ δὲ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ. ὡς *ἐκκρούω ἐμαυτὸν* (Δημ. 18, 313. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κρου-, σανσ. grau-, κρούω, κροῦσ-μα, κρουσιμετρῶ (μεταγεν.), κροῦσις (μεταγ.), παρακρουσιχοίνικος (κωμ. Πολυδ. Δ, 169), κρουστός (μτγ.), κρουστέον (ποιητ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 989), παράκρουσις (μεταγεν. Πολυδεύκ. Θ, 134). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Φωκυλίδῃ (11, 15). «Κρούειν: κατὰ τοῦ ῥαπίσαι ἠρέμα μόνον οἴονται τίθεσθαι αὐτό, ὡς ὅταν εἴπῃ Ὑπερείδης, *καὶ τῷ σκέλει με ἠρέμα ἔκρουσεν*. Ἐπὶ δὲ τῆς συνηθείας κατὰ τοῦ κόψαι τὴν θύραν τάσσεται. Καὶ κατὰ τοῦ κακεμφάτου ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ κροῦσαι κεῖται ἀντὶ τοῦ συγγενέσθαι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 101, 22).

κρυπτεύω (κρυπτείαν ποιῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *κρυπτεύειν* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 5), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ, παρ' ᾧ καὶ παθ. κρυπτεύομαι (Ἑλ. 541), ῥημ. παράγ. κρυπτεία. Ὅρα κρύπτω.

κρύπτω (κρύπτω) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, συγ-, κατα-), παρατ. *ἔκρυπτον* (σπαν. Ξεν. Ἀν. Α', θ', 19. Ἑλλ. Γ', ε', 10. Λυσί. 32, 7), καὶ ἀπ-, [συν- ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. ΙΒ', 6.], μέλλ. *κατακρύψω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 460, γ'.), ἀόρ. *ἔκρυψα* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, συν-), [παρακ. καὶ ὑπερσ. μεταγενέστεροι]. Μέσ. ἐνεστ. *κρύπτομαι* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. ϛ', α', 18· καὶ συνήθως σύνθετος ἀπο-, ἐπι-, [ἐγ- ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Γ', 4]) καὶ παθ. *κρύπτομαι* (σπαν. Θουκ. ϛ', 72. Ἀντιφῶν 2, γ', 8), παρατ. μέσ. *ἀπεκρυπτόμην* (ἐνίοτε) καὶ *ἐπεκρυπτόμην* (σπαν. Θουκ. Η'. 92), μέλ. μέσ. *ἀποκρύψομαι* (ἐνίοτε) καὶ *συγκρύψομαι* (ψ. Δημ. Προοίμ. ΛΖ', σ. 1446), μέσ. ἀόρ. *ἐκρυψάμην* (πι. σπανίως. Δημ. 41, 17., συνήθως δὲ ἀπ-, ἐπ-, ὑπ-), ἀόρ. παθ. *ἐκρύφθην* (σπαν. Θουκ. Β', 39. Η', 50· καὶ (κατ-) Ξεν. Οἰκ. ιζ', 12· καὶ (ἀπ-) Πλάτ. Ἐπινομ. 985, β'.), παρακ. μέσ. *κέκρυμμαι* (ἐνίοτε· Θουκ. Γ', 35. Ἰσοκρ. 18, 53. Δημ. 18, 132· 33, 9. καὶ ἀπο-) καὶ παθ. *κέκρυμμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 3, 52. Δημ. 27, 55. καὶ ἀπο-, ἐπι-), ὑπερσ. μέσος *κεκρυμμένος ἦν* (σπαν. Δημ. 18, 53). Ῥημ. ἐπίθ. *κρυπτός* (Πλάτ. Νόμ. 763, β'. Ξεν. Ἱππαρχ. δ', 10. 12).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κρυφ-, κρυβ-, κρύφα, κρύφιος, κρύβω (μεταγεν.), παρακ. κέκρυφα (Ἱπποκρ. Η', 418 καὶ μεταγ.), μέλλ. παθητ. κρυβήσομαι (Εὐρ. Ἰκ. 543 καὶ μεταγ.), ἀόρ. κρυφείς (Σοφ. Αἴ. 1145), κρύπτη, κρυπτός, κρυπτέον (ποιητ. Σοφ. Ἀντιγ. 273), κρύπτω, κρυπτεία, κρυπτεύω. Κατ' ἄλλους παρὰ τὸ καλυβ- (καλύβη ἐκ ῥίζ. kar· ὅρα καλύπτω), κλυβ, κρυβ, σανσ. krup. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κτάομαι-ῶμαι· ὅρα *κτῶμαι*

κτείνω (φονεύω) (πλειστάκ.) καὶ *ἀποκτείνω* (πλειστάκ.) καὶ *ἀποκτίννυμι* (πλειστάκ. καθ' ὁριστ., ὑποτ., εὐκτ., ἀπαρ. καὶ μετοχήν.) [καὶ σπανιώτατα *κατακτείνω* (Ξενοφ. Ἱέρ. ϛ', 14., ὃ γραπτέον ἀποκτείνω)], παρατ. *ἔκτεινον* (ἐνίοτε), *ἀπέκτεινον* (ἐνίοτε), *ἀπεκτίννυν* (σπαν. Λυσί. 20, 9. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', γ', 8. Ἀν. ϛ', ε', 28) [καὶ σπαν. *ἀπεκτίννυον* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 43., ἀνθ' οὗ ὁ Cobet γράφει *ἀπεκτίννυσαν*), μέλ. *κτενῶ* (σπαν. Θουκ. Γ', 58. 66. Ἀνδοκ. 1, 97) καὶ συνήθως *ἀποκτενῶ* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἔκτεινα* (πλειστάκις) καὶ *ἀπέκτεινα* (πλειστάκις· καὶ προσαπ-, ἀνταπ-), [σπανιώτατα δὲ *κατέκτεινα* Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', ε', 10., ὃ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς *ἀπέκτεινα*], παρακ. μόνον *ἀπέκτονα* (πλειστάκις), ὑπερσ. *ἀπεκτόνειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 34. Ζ', β', 4. Δημ. 19, 148) καὶ *ἀπεκτονὼς ἦν* (σπαν. Λυσί. 6, 24), εὐκτ. *ἀπεκτονὼς εἴην* (σπαν. Δημ. 21, 121. 53, 18). Παθ. μόνον παρατ. *ἐκτεινόμην* (σπαν. Θουκ. Γ', 81), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *θνήσκω* (καὶ ἀπο-) *ὑπό τινος*. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν κτείνω ἐμαυτὸν (Πλάτ. Νόμ. 873, γ', κτλ.) καὶ

ἀποκτείνω ἐμαυτὸν (Πλάτ. Φαίδων 62, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ κατακτείνω εἶναι τῶν ἐπικῶν καὶ τραγικῶν ποιητῶν, ὡς καὶ τὸ καταθνήσκω, παρὰ δὲ Ξενοφῶντι νομίζεται ἀμφίβολον καὶ διορθοῦται εἰς ἀποκτείνω ἢ εἰς κατακαίνω. Cobet Nov. Lect. 560. Ῥίζ. καν-, καίνω = κάν-jω), σανσ. ksan-ômi (βλάπτω, πληγώνω), κταν, κτεν-, κτείνω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) [= κτέν-jω], ἀποκτίν-νυμι (τὸ ι ἰσχνάνθη ἐκ τοῦ α ἢ ε), (ὅρα Ἡμ. Γραμμ. Παρατ. § 374), κτόνος (ποιητ.), αὐτοκτονῶ, ἀνδροκτόνος (ποιητ. καὶ μεταγ.), ἀνδροκτασία (ποιητ.). Τὰ δὲ ἄλλα τῆς παθ. φωνῆς παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

κτίζω (ἐνίοτε), παρατ. *ἔκτιζον* (σπαν. Θουκ. Α', 12), [μέλ. εἶναι ποιητ. καὶ μτγ.], ἀόρ. *ἔκτισα* (πολλάκ. καὶ συν-), [παρακείμ. εἶναι μεταγενέστ.]. Παθ. *κτίζομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 100), παρατ. παθ. *ἐκτιζόμην* (σπαν. Θουκ. Α', 7. Γ', 93), παθ. ἀόρ. *ἐκτίσθην* (σπαν. Θουκ. Α', 12. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 285, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *νεόκτιστος* (Θουκ. Γ', 100).

ΣΗΜ. Ῥιζ. κτι-, πρβλ. ποιητ. ἐΰ-κτίμενος, ἐΰ-κτι-τος, ἀγα-κτι-μένη πόλις (Πινδ. Πυθ. Ε', 107), αὐτόκτιτος (Αἰσχύλ. Προμ. 301), λατ. quies etis (ἡσυχία, ἀνάπαυσις, κοίτη), σανσ. ksFi-jami (κατοικῶ), ksFi-tis (κατοικία), kséti, ksáyati, περικτίονες (Θουκ. Γ', 104), Ἀμφι-κτίονες (), κτί-σις, κτί-ζω, κτίσ-μα, ἄκτιστος (μτγ.), κτί-λος (ἥμερος, πρᾶος, ὡς οὐσ. ἥμερος κριός), λατ. tran-quillus. Πιθανῶς ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ [κτά-ο-μαι] κτῶμαι, κτῆ-μα, κτῆ-σις, κτέ-αρ, κτέ-ανον, κτε-ατίζω, κτῆ-νος, σλαβ. skotŭ (κτῆμα, ζῷον). Ὁ μέλλ. κτίσω (Αἰσχύλ. Χοηφ. 1060. Ἀλκίφρ. 1, 24), παρακ. ἔκτικα (Διόδ. Σικελ. 15, 13. Ἀποσπ. 7, 3), παθητ. παρακ. ἔκτισμαι (Εὐρ. Ἀποσπ. 362, 9. Ἱπποκρ. 4, 194). Τὸ δὲ κτίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κτυπέω-ῶ (τύπτω, κτυπῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 369, β'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *κτύπον παρέχομαι* (Πλάτ. Κριτί. 117, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. τυπ-, στυπ-, στυπέει (ψοφεῖ. Ἡσύχ.), στυπάζει (βροντᾷ. Ἡσύχ.), τύπ-τω, λατ. tundo, σανσ. tup-âmi (βλάπτω), τύπ-ος, τύπανον (Ὁμηρ. Ὕμ. 13 (14) 3) καὶ τύμπανον, ἴσως δ' ἐκ τοῦ στυπ- ἔγινε κτυπ- κτύπ-ος, κτύπω (Ἡσιοδ. Θεογ. 61), κτυπέω-ῶ, πρβλ. σανσ. ksanôti, γοτ. skapjan, ξένος, κτείς, κτενός, κτένιον καὶ ξάνιον, κτεδὼν (κατ' ἄλλους κτηδὼν) καὶ σχεδ-ία, κτῆνος, σλαβ. sko-tu. Τὸ κτυπῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κτῶμαι (ἀποκτῶ) ἀποθ. (πλειστάκ. καὶ προς-, κατα-, ἀνα-, ἐπι-, συγκατα-), παρατ. *ἐκτώμην* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. *κτήσομαι* (πολλάκ. καὶ προς-, κατα-, συγ-, ἀνα-), μέσ. ἀόρ. *ἐκτησάμην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, προς-, ἐπ-, συν-, κατ-), παρακ. μετ' ἐνεργ. διαθ. *κέκτημαι* (πλειστάκ. καὶ ἐγ-) καὶ μετὰ παθ. *κεκτημένη* (σπαν Θουκ. Ζ', 70) καὶ τὰ *προκεκτημένα* (σπαν. Θουκ. Β', 62), ἀλλὰ καὶ *ἔκτημαι* (πολλ. παρὰ Πλάτωνι), ὑποτακ. *κεκτῆται* (ἐνίοτε) καὶ *κεκτῆσθε* (σπαν.

(1) Ἐπικυροῦται ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν Corp. Ins. Att. Τόμ. Β'. 545, 6. 16. κτλ), εὕρηται ὅμως ἐν αὐταῖς καὶ *Ἀμφικτύονες* (αὐτ. 552, 3. 10. 814. 827.).

Ἰσο. 3,49. Πλάτ. Νόμ. 936, β'.) καὶ (κ)*ἐκτημένος ὦ* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 422, α'. Νόμ. 954, γ'. ψ. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β'. 144, δ'. 146, ε'.), ὑπερσ. *ἐκεκτήμην* (πλειστάκ.) καὶ σπαν. *κεκτημένος ἦν* (Δημ. 20, 23), εὐκτ. *κεκτήμην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 839, γ'), *κεκτῆτο* (ἐνίοτε) καὶ *κεκτήμεθα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 505, β'.), ἀλλὰ καὶ *κεκτημένος εἴην* (Πλάτ. Εὐθύδ. 280, γ'. δ'. ψ. Πλάτ. Ἐρυξ. 394, γ'. 400, α', β'. ε'.), μετ' ὀλ. μέλ. *κεκτήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 467, α'. Πολ. 591, α'. Ξεν. Ἱέρ. ια', 15) καὶ σπανιώτ. *ἐκτήσομαι* (Πλάτ. Λάχ. 192, ε'.), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐκτήθην* (σπαν. Θουκ. Α', 123. Β', 36). Ῥημ. ἐπ. *κτητός* (πολλάκ.), *ἄκτητος* (Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 374, ε'.), *ἀξιόκτητος* (Ξεν. Παιδ. Ε', β', 10), *ἐπίκτητος* (πολλάκ.), *κτητέος* καὶ *κτητέον* (πολλάκ.). Ἀντὶ τοῦ *κτῶμαί τι* λέγεται καὶ *κτῆσίν τινος ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 8. 13). Ὡς παθ. δὲ *κτητός εἰμι* (πολλ.) καὶ *ἔχω τὴν κτῆσιν ῥᾳδίαν* (Ἀλκιδ. 2, 5).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα κτίζω. Ὁ δὲ παθ. μέλλ. μετὰ παθ. διαθ. κτηθήσομαι εἶναι μτγ. (Π. Δ. Ἱερεμ. λθ', 43). Τὸ κτῶμαι πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κυαμεύω (κυάμῳ ψηφοφορῶ, ὃν μετεχειρίζοντο οἱ βουλευταί. Τίμ. Σοφ ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ.) Ὁ ἐνεστὼς *ἀποκυαμεύω* (C. I. A. T. A'. 32, 13), ἀόρ. *ἐκυάμευσα* (C. I. A. T. A'. 9, 12. 29, 19) καὶ παθ. *ὅσαι ἀρχαὶ κυαμεύονται»* (σπαν. Δημ. 24, 150 [νόμ.]), καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. *κυαμευτὸς* (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 9), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ *κυαμεύω* οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι ἔλεγον *«ἀπὸ κυάμου τοὺς ἄρχοντας καθιστάναι»* (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 9).

ΣΗΜ. Τὸ κύαμος (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) = πύανος (κατ' ἐναλλαγὴν τῶν γραμμάτων τοῦ κ εἰς π καὶ τοῦ μ εἰς ν, ἅτινα πολλάκις συμβαίνουσι παρ' ἀρχαίοις) = γερμ. Bohne, «κύαμοι οἱ καὶ πύανοι, ἀφ' ὧν καὶ τὰ πυανέψια ἡ ἑορτή» (Πολυδ. Ϛ', 61), ἐντεῦθεν καὶ πυανεψιὼν ἢ ὀρθότερον πυανοψιὼν (ὡς γράφεται ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγρ. Corp. Ins. Att. Τόμ. Α', 1, 21. Τόμ. Β'. 178, 5. 182, 4. 304, 4. 373, 3. 470, 32. 611, 1 κτλ.). Οὕτω δέον καὶ ἡ ἑορτὴ νὰ λέγηται «πυανόψια». Τὸ κυαμεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει, ἦτο δὲ πολὺ ἔτι ἀρχαιότερον ἐν χρήσει.

κυβερνάω-ῶ (κυβερνῶ, διοικῶ) (πλειστάκ. καὶ δια-, συνδια-), παρατ. *ἐκυβέρνων* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 109, γ'. Δημ. 18, 194), μέλλ. *κυβερνήσω* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 374, ε'. Πολ. 488, ε'.) καὶ ἀόρ. *ἐκυβέρνησα* (σπαν. Ἀντιφῶν 1, 13. Πλάτ. Πολιτικ. 299, α'.). Παθ. *κυβερνῶμαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἐκυβερνώμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 1), ῥημ. ἐπίθ. *κυβερνητέον* (ψ. Πλάτ. Σισυφ. 389, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Κυβ-ερ-νάω, λατ. gŭberno, gŭbernum (δημ. κουβέρνον), κυβέρνησις, κυβερνήτης, κυβερνητικός. Τὸ κυβ-ερ-νάω (αἰολ. κυμ-ερνήτης. Μ. Ἐτυμ.) ἐκ τοῦ κύμβη (λέμβος), λατ. cumba (Ovid. Met. 1, 293) καὶ ερ-, ἐξ οὗ τὸ δι-ήρ-ης, τρι-ήρ-ης, ἐρ-έ-της (ὅρα τριηραρχῶ).

Πρβλ. Πολυδ. Α', 98. Τὸ κυβερνῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ καὶ κυβερνήτης, ὅπερ αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ἑρμηνεύει· «οἵ τε κυβερνῆται καὶ ἔχον οἰήϊα νεῶν» (Ἰλ. Τ, 43), «κυβερνήτην... πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης νηὸς ἔχοντα» (Ὀδ. Γ, 281).

κυβεύω (κυβείαν κάμνω, τοὺς κύβους παίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ ἀόρ. *κατεκύβευσα* (σπαν. Λυσί. 14 27=ἀπέβαλον τὴν περιουσίαν ἐν τῇ κυβείᾳ) καὶ ὁ παθ. ὑπερσ. *κατεκεκύβευτο* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 95), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Κύβος (λατ. cubus), κυβεύω, κυβεία, κυβευτής, κυβευτικός. Ὅρα κύπτω. Τὸ κυβεύω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ῥῆσ. 446), ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ δρᾶμα τοῦ Εὐριπίδου Ῥῆσος νομίζεται νόθον, βέβαιον παράδειγμα ἔχομεν παρ' Ἀριστοφάνει (κυβεύσουσι. Ἐκκλ. 672). Τὸ δὲ καταχυβεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ. «Βόλων δὲ ὀνόματα τῶν φαύλων τε καὶ δυσβόλων, ἐφ' οἷς τὸ δυσκυβεῖν ...., οἱ δὲ βελτίους, ἐφ' οἷς καὶ τὸ εὐκυβεῖν ἐλέγετο» (Πολυδ. Ζ', 204).

κυβιστάω-ῶ (κάμνω κυβιστήματα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ παρατ. *ἐκυβίστων* (σπαν. Ξεν. Συμπ. β', 11) καὶ *ἐξεκυβίστων* (Ξεν. Ἀν. Ϛ', α', 9. Συμπ. β', 11) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐκυβίστησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', γ', 9).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ κύβη (= κεφαλή, ἐκ τοῦ κύπτω. Μ. Ἐτυμολ. σελ. 543, 22), κύβηβος (ὁ κατακύψας. Μ. Ἐτυμολ. καὶ Εὐστάθ. 1431, 47), κύμβαχος (Ὅμηρ. ἐπὶ κεφαλήν), κυβιστάω (εἰς κεφαλὴν πηδῶ), κυβιστητήρ (ποιητ.), κυβίστησις (μτγ.), κυβίστημα (μτγ.) καὶ μετὰ τοῦ φ «κύφερον ἢ κυφὴν κεφαλὴν Κρῆτες» (Ἡσύχ.). Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κυέω-ῶ (κυοφορῶ, ἐγκυμονῶ) (πολλάκ.) καὶ *ἀποκυῶ* (Ἰσαῖ· 8, 36 κατὰ διόρθ. Naber), παρατ. *ἐκύουν* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 209, γ'.), ἀόρ. *ἐκύησα* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 209, α'. 203, γ'.). Παθ. *κυοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 789, α'. Ἐπινομ. 973. β'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα κοιλαίνω, παράγ. ῥημ. κύησις, κύημα, τὸ δὲ ἀποκύησις καὶ ἀποκύημα εἶναι μεταγενέστερα. Ὁ μέλλ. -κυήσω (Λουκιαν. Φιλοπ. 24), παρακ. κεκύηκα (Φιλήμ. παρὰ Στοβ. ρη', 39), ἐκ- (Ἀνθολ. Παλατ. 7, 385), προ- (Σωραν. σ. 9), ἀπο- (αὐτ. σ. 12), ὁ μέλ. παθ. κυηθήσομαι (Γαλην. 4, 327), ἀόρ. ἐκυήθην (Πλουτάρχ. Ἠθ. σ. 567), παρακ. κεκύημαι (Πορφύρ. Ἐγκρ. 1, 54). Τὸ κυῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Τὸ μὲν κυεῖν [ἔνθα γράφεται κακῶς κύειν] κατὰ γαστρός ἐστιν ἔχειν, τὸ δὲ τεκεῖν τὸ ἤδη τέλος ἔχειν τῇ κυήσει» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 48, 4).

κυΐσκομαι (ἐγγαστρώνομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 149, β'.).

ΣΗΜ. «Ἐπὶ τῶν κυουσῶν τὸ κυΐσκεσθαι ὁ Πλάτων ἔταξεν εἰπὼν ἐν Θεαιτήτῳ «κυϊσκομένη καὶ τίκτουσα» (Πολυδ. Β', 19). Τὸ κυΐσκομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

κυκάω-ῶ (ταράττω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαίδ 101, ε'. καὶ (δια-) Δημ. 18, 111. καὶ (συγ-) Πλάτ. Νόμ. 669, δ'.) καὶ παθ. *κυκῶμαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 439, γ'. Τίμ. 66, α'. Νόμ. 669, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κυκ-, κυκ-άω (πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ἀνακυκῶ (μεταγ.), κυκ-εών, κύκηθρον (ποιητ.), κύκημα (Ἡσύχ.), κύκησις (Ἀττ.), κυκητής (μτγ.). Φέρεται καὶ κυρκανάω (Ἀριστοφ. Θεσμ. 429. 852) = κυκάω (ταράττω).

κυκλέω-ῶ (περιστρέφω ἐν εἴδει κύκλου, μέσ. δὲ = στρέφομαι κύκλῳ, περιφέρομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *κυκλέω-ῶ* (σπαν. Πλ. Κρατύλ. 408, γ'. Φίληβ. 15, ε'. καὶ (συγ-) Πολιτικ. 269, γ'.) καὶ μέσ. *κυκλοῦμαι* (Πλάτ. Πολιτικ. 270, β'. Πολ. 617 α'. καὶ (ἐπανα-) β'. καὶ (ἀνα-) Πλάτ. Τίμ. 37, α'. καὶ (μετα-) Πλάτ. Ἐπινομ. 982, δ'), παρατ. μέσ. *ἐκυκλούμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', β', 8. Ἀνάβ. Ϛ', δ', 20. Παιδ. Ϛ', β, 12), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά. Ἡροδότεια καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κυρ-, κυλ-, κυρ-τός, κίρκος (δακτύλιος), κυλ-λός, κύ-κλ-ος, κυλ-ίω, καλ-ινδέω (= κυλινδέω, ἐκ ῥίζ. καλ- πρβλ. τὸ σλαβ. kolo), σανσ. ka-kras (τροχός, δίσκος, κύκλος). λατ. cir-cus (κύκλος), circum (πέριξ), circa, curvus (κυρτός), Κυρήνη, Κέρ-κυρα, κέρ-κος, κορ-ώνη (εἶδος στεφάνου καθ' Ἡσύχ.), λατ. corona, κορωνίς (καμπύλη), κορωνός (κυρτός, καμπύλος τὰ κέρατα), κυκλέω-ῶ, κύκλησις, κυκλόω-ῶ, κύκλωμα, κύκλωσις. Τὸ κυκλέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (ἅπαξ. Ἰλ. Η, 332).

κυκλόω-ῶ (περικυκλώνω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ τὸ μέσ. *κυκλοῦμαί* τι (ἐνίοτε) καὶ τὸ παθ. *κυκλοῦμαι* (σπαν. Θουκ. Ε', 73. Ζ', 81), παρατ. μέσ. *ἐκυκλούμην* (σπαν. Θουκ. Γ', 108. Ε', 73. Ζ', 81), μέλ. μέσ. *κυκλώσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', γ', 20), ἀόρ. μέσ. *ἐκυκλωσάμην* (σπαν. Θουκ. Ε', 72. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', β', 21), ἀόρ. παθ. *ἐκυκλώθην* (ἐνίοτε), παρακ. παθ. *κεκυκλωμένος* (σπαν. Θουκ. Δ', 32) καὶ μέσ. *περικεκυκλωμένος* (τινὰ Ξεν. Ἀνάβ. Ϛ', γ', 11), ὑπερσ. εὐκ. μέσ. *περικεκυκλωμένοι εἶεν* (αὐτούς. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', γ', 11), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Κύκλος, κυκλῶ κύκλωσις, κυκλωτός (ποιητ.). Ὅρα κυκλέω-ῶ. Τὸ κυκλόω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

κυλίνδω (κυλίω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', β', 4. ζ', 4) καὶ ὁ παρατ. *ἐκύλινδον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', β', 3. 20. καὶ (ἐπ-) Ἑλλ. Γ', ε', 20). Μέσ. *κυλίνδομαι* (πολλάκ. καὶ περι-, συγ-), καὶ *καλινδοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ προ-), παρατ. μόνον *ἐκαλινδούμην* (σπαν. Θουκ. Β', 52. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 5. Ἀναβ. Δ', η', 28. καὶ (προ-) Δημ. 19, 338), ἀόρ. παθ. *ἐξεκυλίσθην* (Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 22. Κυν. η', 8) καὶ παρακ. παθ. *κατακεκύλισμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', γ', 1), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Περὶ δὲ ῥίζης ὅρα κ κλέω-ῶ. Ὁ Cobet Ἀττικὰ νομίζει τὸ κυλίνδω; κιλίνδομαι καὶ καλινδοῦμαι, τὸ δὲ κυλινδῶ, κυλινδοῦμαι μεταγενέστερα (Var. Lect. σ. 133. Nov. Lect. σ. 454. 637), ἐν τοῖς κειμένοις ὅμως τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων ἁπανταχοῦ σχεδὸν φέρεται κυλινδοῦμαι (Πλάτ. Θεαιτ. 172, γ'. Πο-

λιτικ. 309, α'. Φαῖδρ. 257, α'. 275, ε'. Φαίδ. 81, γ'. 82, ε'. Πολ. 388, ϐ'. 432, δ'. 479, δ'. Τίμ. 44, δ'. 59, δ'. Ἰσαῖ. 5, 44. καὶ (περι-) Πλάτ. Νόμ. 893 ε'. καὶ (συγ-) Ξενοφ. Συμπ. η', 32) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ κυλίνδομαι, ὅπερ βεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ μέτρου (ὅρα Ἰλ. Ν, 142. Σοφ. Οἰδ. Τ. 812., τὰ δὲ παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 501. 502 διορθωτέα εἰσί), ὁ δὲ παθ. ἀόρ. ἐξεκυλῖσθην καὶ ὁ παρακ. κατακεκύλῖσμαι ἔγινεν ἐκ ῥίζ. κυλῐνδ-, πρβλ. ἐσπείσθην καὶ ἔσπεισμαι ἐκ τοῦ σπενδ-, κτλ. Τὸ δὲ κυλίω εὕρηται μόνον σύνθετον προσκυλίω (Ἀριστοφ. Σφ. 202), οὗτινος τὰ κινήματα εἶναι εὔχρηστα παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις (ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατ. § 156). Ἴσως δὲ καὶ ἐν τῷ πολιτικῷ λόγῳ τῶν Ἀθηναίων ἦν γνωστὸν τὸ κυλινδῶ, ἐξ οὗ ἐγένετο τὸ παράγ. κυλίνδησις (Πλάτ. Σοφ. 268, α'.), ἐκτὸς ἂν τοῦτο γραφῇ καλίνδησις (Πρβλ. καὶ Ἀλκίφρ. 3, 42), ὅπερ ἁρμόζει περὶ λόγων λεγόμενον, ὥστε νὰ ᾖ ἡ ἐν λόγοις καλίνδησις, διότι τὸ καλινδεῖσθαι = ἀναστρέφεσθαι πυκνῶς καὶ ἀδιαλείπτως (Βεκκ. Ἀνέκδ. 270, 25), ῥημ. παράγ. κυλίστρα (Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 3. Πολυδεύκ. Α', 183).

κυμαίνω (κυματίζομαι, κάμνω κύματα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 112, ϐ'. Νόμ. 930, α'.) καὶ ὁ παρατ. *ἐξεκύμαινεν* (σπαν Ξενοφ. Ἀνάϐ. Α', η', 18), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα κοιλαίνω, ῥημ. παραγ. κύμανσις (μτγ.), ἀκύμαντος (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

κυματόω-ῶ (κυματίζω). Μόνον ὁ παθ. ἀόρ. *θάλασσα κυματωθεῖσα* (σπαν. Θουκ. Γ', 89), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα κοιλαίνω, ῥημ. παράγ. κυμάτωσις (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

κυνηγέω-ῶ. Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. *ἐκυνήγουν* (σπανιώτ. ψ. Πλάτ. ἐπιστ. 349, γ'.), ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸ *κυνηγετῶ, θηρῶ* καὶ *θηρεύω*.

κυνηγετέω-ῶ (κυνηγῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλατ. Νόμ. 824, ϐ'. Ξεν. Κυν. ε', 34. Αἰσχίν. 3, 255). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸ *θηρῶ* καὶ *θηρεύω*.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ κύνα ἄγω· κυν-ηγέτης, κυνηγετῶ, κυνηγέσιον. «Οἱ δρῶντες θηρευταί, κυνηγέται, καὶ τὸ ῥῆμα θηρεύειν, θηρᾶν, κυνηγετεῖν» (Πολυδ. Ζ', 135). Παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὑπάρχει τὸ κυνηγέτης (ἅπαξ. Ὀδ. Ι, 120), τὸ δὲ κυνηγετῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Πλημμελὲς εἶναι τὸ δίδαγμα τοῦ Φρυνίχου ὅτι διὰ δύο ττ λέγεται· «Κυνηγεττεῖν: διὰ δυοῖν ττ λέγουσιν» (ἐν Βεκκ. Ἀνέκδ. 48, 30). Τὸ μέτρον βοᾷ ὅτι δι' ἑνὸς τ ὀφείλει νὰ γράφηται.

κυνοδρομέω-ῶ (διώκω μὲ κύνας ἢ δίκην κυνῶν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ', 17. 18. 19. 22), καὶ ὁ παρατ. *ἐκυνοδρόμουν* (σπαν. Ξενοφ. Συμ. δ', 63), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

κυπτάζω (κύπτω, ἐνασχολοῦμαι περί τι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 469, δ'. Ἀντεραστ. 137, ϐ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ κυπτάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. Ὅρα κύπτω.

κῦπτω (σκύπτω) (σπαν. ἁπλοῦς. Ξεν. Ἀπομ. Γ', θ', 7. Δημ. 18, 323. καὶ συγ-, ἐπι-, ἀνα-, ἐπανα-), [παρατ. ποιητ], μέλλ. *ἀνακύψομαι* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 302, α'. (1). ὅρα καὶ Ἀριστοφ. Ὀρ. 146), ἀόρ. *ἀνέκῡψα* (ἐνίοτε), *ἐνέκυψα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 359, δ'. Φαῖδρ. 254, δ'.), *ἐπέκῡψα* (σπαν. Ξεν. Ἀνάϐ. Δ', ε', 32), *ὑπερέκῡψα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 271, α'.), *παρέκῡψα* (σπαν. Δημ. 4, 24) καὶ *προςέκῡψα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 275, ε'.), παρακ. *ἀνακέκῡφα* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 10), *ἐγκέκῡφα* (σπαν. Θουκ. Δ', 4) καὶ *προςκέκῡφα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 449 ϐ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Ῥίζ. κυϐ-, κυπ-, κύϐη (= κεφαλή), κύπη (= κοίλωμα καλύϐη), κύπελλον = λατ. cûpa, σανσ. kûpas (κοῖλον, λάκκος), κύμϐη, κύμϐος (ποτήριον), κύμϐαλον, σανσ. kumbhas, ζενδ. khumba (χύτρα) καὶ γύπη (φωλεὰ γυπός, τρῦπα, σπήλαιον. Ἡσύχ.), κῦπ-τω (ὅπερ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), κυπτάζω (ὡς θαμιστ. τοῦ κύπτω), λατ. cŭbo (κατακλίνομαι), accŭbo (παράκειμαί τινι), accumbo (ἐξ οὗ τὸ δημ. ἀκκουμϐῶ), incŭbo (ἐγκοιμῶμαί τινι), incumbo (ἐπερείδομαί τινι), κῡφός, κῦφος (τό. μτγ.), κυφ-αγωγός (Ξεν. Ἱππικ. ζ', 10), κῦφων ἢ κῡφών (Πολυδ. Α', 143), κυφόω-ῶ (μεταγ.), κύφωμα (μεγ.), κύφωσις (μτγ.).

κῠρέω-ῶ (τυγχάνω, συναντῶ). Ἰωνικὸν καὶ ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον *κεκυρηκὼς* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀλκιϐ. Β', 141, ϐ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα κυριεύω.

κυριεύω. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Β', ϛ', 22. Γ', ε', 11. Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. Χ, 24) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐκυρίευσα* (σπαν. Δημ. 10, 16. καὶ C. I. A. T. Β'. 611), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ *κυριεύω τινὸς* (=εἶμαι κύριός τινος, ἔχω τι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου) λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *εἰμὶ κύριός τινος* (Πλάτ. Κριτί. 120. δ'. Νόμ. 700, α'. Θουκ Δ', 20. Ξεν. Ἀναϐ. Ε', ζ', 27. κτλ.), *κύριος γίγνομαί τινος* (Ἰσαῖ. 1, 45. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κῡρ-, κῠρ-, κῠρ-έω-ῶ (εὑρίσκομαι τυχαίως), καὶ κῦρω, κῦρ-μα (Ὁμηρ. εὕρημα, λεία), ἑκῠρός (σαν. çvaçūra, σλαϐ. svekrŭ, λατ. socer), κῦρος, κῡρόω, κῦρις, κυρίττω (κερατίζω), σανσ. çūras (ἥρως) cûratâ (ἰσχύς), κοίρανος (κύριος. Πρβλ. λοιγὸς καὶ λυγρός, κτλ.). Τὸ κυριεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

κυρίττω (κερατίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 586, ϐ'.).

ΣΗΜ. «Τῶν ζῴων τινὰ κέρασι κυρίττειν» (Πολυδ. Ε', 94). Ὅρα κυριεύω. Τὸ κυρίττω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

κυρόω-ῶ (ἐπικυρῶ) (σπαν. Δημ. 23, 101. Πλάτ. Πολ. 620, ε'.) καὶ ἀόρ. *ἐκύρωσα* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-). Μέσ. *κυροῦμαί τι* (ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ· σπαν. Πλάτ. Γοργ. 451, ϐ'. γ'. δ'.) καὶ παθ. *κυροῦμαι* (σπαν. Ἀνδοκ. 1, 84. Δημ. 19, 15, 20, 93), καὶ ἀόρ. παθ. *ἐκυρώθην* (ἐνίοτε. καὶ ἐπ-), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ *κυ-*

(1) Ἐνταῦθα πλημμελῶς γράφεται «*ἀνακύψοιτο*» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «*ἀνακύψοιτο*».

ρόω-ῶ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *κύριον ποιῶ τι* (Λυσί. 18, 15. Πλάτ. Θεαίτ. 179, β'.), *κύριόν τι ποιοῦμαι* (Δημ. 39, 15) καὶ ἀντὶ τοῦ παθ. *κυροῦμαι* τὸ *κύριος γίγνομαι ἢ εἰμὶ* (Δημ. 24, 1. 17. 21, 94. Πλάτ. Κρίτ. 50, β'. κτλ.), *τὸ κῦρός ἐστί τινι διά τινος* (Πλάτ. Γοργ. 450, ε'.), *ἡ κύρωσίς ἐστί τινι διά τινος* (Πλάτ. Γοργ. 450, γ'.), *τὸ κῦρος ἔχω* (Πλάτ. Γοργ. 450, ε'. Κρατύλ. 435, γ'.), *κύρωσις γίγνεται* (Θουκ. Ϛ', 103).

ΣΗΜ. Τὸ κ υ ρ ό ω - ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ· ῥηματ. παράγ. κύρωσις, κύρωμα (μτγ.), κυρωτέον (μτγ.), ἐπικύρωσις (μτγ.), (ὅρα καὶ ἀκυρῶ). Περὶ ῥίζης ὅρα κ υ ρ ι ε ύ ω.

κυρτόω-ῶ (κάμνω τι κυρτόν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 4) καὶ ὁ μέσ. ἐνεσ. *κυρτοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ι', 15. Παιδ. Ζ', ε', 11. Ἱππικ. ι', 3), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα κ υ κ λ έ ω - ῶ.

κύω (κυοφορῶ, συλλαμβάνω). Τὸ ῥῆμα εἶναι ἄχρηστον παρ' Ἀττικοῖς, οἱ δὲ κατ' ἐνεστῶτα φερόμενοι βαρύτονοι τύποι (Ξενοφ. Κυν. ε', 13. ζ', 2. Πλάτ. Θεαίτ. 149, γ'. Νόμ. 789, ε'. 792, ε'. Ὑπερείδ. Ἀποσπ. 70. Ἀλκιδ. 1, 15) μεταγραπτέοι εἰς συνῃρημένους ἐκ τοῦ *κυῶ* (Cobet), ὃ ἰδέ.

κωδωνίζω. Μόνον ὁ παρατ. *διεκωδώνιζεν* (= διεπείρα, ἐξήταζεν. σπαν. Δημ. 19, 167), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. (Πρβλ. Ἡσύχ., Ἁρποκρ. ἐν λ. διεκωδώνισε. Βεκκ. Ἀνέκδ. 238, 4. Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 78).

ΣΗΜ. Κ ώ δ ω ν δ ι α κ ω δ ω ν ί ζ ω (=διαπειρῶ, ἐξετάζω), ὅπερ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει, κ ω δ ω ν ί ζ ω δὲ (κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 79. 723), ὅπερ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν περιπολούντων σὺν κώδωσι νύκτωρ τὰς φυλακὰς ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας ἢ τοὺς ἵππους (Ἡσύχ.) τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος (Ἁρποκρ. ἐν λ.), ὀρθότερον δὲ κατὰ τὸν σχολιασ. Ἀριστοφάνους ἐκ τῆς κρούσεως πηλίνου ἀγγείου ἵνα ἐκ τοῦ ἤχου ἢ μὴ φανῇ ὂν διερρωγὸς ἢ ἀδιάρρηκτον.

κωλύω (ἐμποδίζω) (πλειστάκ. καὶ δια-, ἀπο-, κατα-), παρατ. *ἐκώλυον* (πλειστάκ. καὶ δι-, κατ-), μέλ. *κωλύσω* (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, δια-, ἀπο-), ἀόρ. *ἐκώλυσα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀπ-, ἐπ-, κατ-), παρακ. *κεκώλυκα* (ἐνίοτε), εὐκτ. *κεκωλυκὼς εἴην* (σπαν. Δημ. 18, 22). Παθ. *κωλύομαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, κατα-, ἀπο-), παρατ *ἐκωλυόμην* (σπαν. ἁπλοῦς. Λυσί. 26, 11. Αἰσχίν. 2, 13. καὶ δι-, ἀπ-), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *κωλύσομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 142), ἀόρ. παθ. *ἐκωλύθην* (πολλάκ. καὶ δι-, κατ-), παρακ. *κεκώλυμαι* (ἐνίοτε), μετ' ὀλ μέλ. *κεκωλύσομαι* (Θουκ. Β', 8 κατὰ διόρθ. Herwerd. καὶ Cobet). Ῥημ. ἐπίθ. *κωλυτέον* (Ξεν. Ἱέρ. η', 9) καὶ *διακωλυτέον* (Πλάτ. Πολ. 401, β'.). Λέγεται καὶ *κωλυτὴς γίγνομαί τινος* (Θουκ. Γ', 23. Η', 86), *κώλυμά εἰμι* (Θουκ. Ε', 30. κτλ.), *κώλυμα ἔχω* (= παρέχω. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', ε', 12), Λέγεται δὲ καὶ *παρέχω τινὰ κωλυτήν τινι* (Πλάτ. Κριτί. 109, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κ ω λ υ-, λατ. calvo (ἐξαπατῶ, διαβάλλω), calu-mnia (συκοφαντία), κώλυμα, κωλύμη, κώλυσις, κωλυτής, κωλυτικός. Τὸ κ ω λ ύ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ. Τὸ ῥηματ. ἐπίθετον ἀ κ ώ λ υ τ ο ς εἶναι μεταγενέστ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον τὸ ἐπίρρ. ἀ κ ω λ ύ τ ω ς (Πλάτ. Κρατύλ. 415, δ'.).

κωμάζω (πομπεύω βακχικῶς) ἀμεταβ. (ἐνίοτε· καὶ ἐπι-, ἐπεις-), παρατ. *ἐκώμαζον* (σπαν. Λυσί. 14, 25. Δημ. 59, 33) καὶ παρακ. *ἐπεισκεκώμακα* (σπαν. Πλατ. Πολ. 500, β'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα κ ε ῖ μ α ι, ῥημ. παράγ. κωμαστής. Πρβλ. καὶ κ ω μ ῳ δ ῶ. Μέλλ. κ ω μ ά σ ω (Πινδαρ. Νέμ. Θ', 1) καὶ κ ω μ ά σ ο μ α ι (αὐτ. Πυθ. Θ', 89), ἀόρ. ἐ κ ώ μ α σ α (Πινδ. Νεμ. Ι', 35. Εὐρ. Ἡρ. Μ. 180. κτλ. καὶ (κατ-) Φοιν. 352). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἀσπ. 281).

κωμῳδέω-ῶ (κωμῳδῶ) (ἐνίοτε· καὶ δια-, ἐπι-) καὶ ἀόρ. *ἐκωμῴδησα* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 193, δ'.). Παθ. *κωμῳδοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. β', 18) καὶ παρακ. *τὰ κεκωμῳδημένα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 816, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μτγ.

ΣΗΜ. Κωμ-ῳδός, κωμῳδῶ, κωμῳδία, κωμῴδημα. Ὅρα τὸ κ ε ῖ μ α ι περὶ τῆς ῥίζης, τὸ δὲ κωμῳδὸς (ἐκ τοῦ κῶμος ἢ κώμη κατ' ἄλλους καὶ ᾄδω). «Ἐ π ε ὶ κ α τ ὰ κ ώ μ α ς ἔ σ τ η σ α ν τ ὴ ν π ρ ώ τ η ν ο ἱ χ ο ρ ο ί· τ ά χ' ο ὖ ν ἀ π ὸ τ ο ύ τ ο υ κ α ὶ ὁ κ ῶ μ ο ς ε ἴ η ε ἰ ρ η μ έ ν ο ς κ α ὶ τ ὸ κ ω μ ά ζ ε ι ν κ α ὶ ὁ κ ω μ α σ τ ὴ ς π α ρ ὰ Π λ ά τ ω ν ι κ α ὶ ὁ ἡ δ ύ κ ω μ ο ς τ ὸ ᾆ σ μ α» (Πολυδ. Θ', 11. Πρβλ. καὶ Θ', 37). Τὸ κ ω μ ῳ δ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

κωπηλατέω-ῶ (κωπηλατῶ). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, ἄχρηστον δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, ἀνθ' οὗ λέγεται παρ' αὐτοῖς κατὰ περίφρασιν, *ναῦς ἐλαύνω* (Ἰσοκρ. 7, 54. Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. α', 2. κτλ.), *τριήρεις ἐλαύνω* (Πλάτ. Πολιτ. 396, α'. κτλ.) ἢ καὶ ἁπλῶς *ἐλαύνω* (=κωπηλατῶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀντικειμέν. *ναῦς* ἢ *τριήρεις*. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', β', 29. Ἀθην. Πολ. α', 20. κτλ.) καὶ *κώπῃ ἐλαύνω* (Ξεν. Ἀθην Πολ. α', 19).

ΣΗΜ. Τὸ κ ω π η λ α τ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Κύκλ. 460., ἔνθα = στρέφω), ἀπὸ τοῦ Πολυβίου δὲ καὶ ἑξῆς ἔχει τὴν συνήθη σημασίαν (Α', κα', 1), παρὰ δὲ ποιηταῖς λέγεται καὶ κ ώ π η ν ἕ λ κ ω (Εὐριπιδ. Ἱππολ. 1221 = τῷ δημώδει τ ρ α β ῶ κουπί). Τὸ δὲ κ ω π η λ α τ ῶ γίνεται ἐκ τοῦ κ ω π η λ ά τ η ς, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κ ώ π η ν ἐ λ α ύ ν ω, τὸ δὲ κ ώ π η γίνεται ἐκ ῥίζ. κ α π-, λατ. căpio (λαμβάνω), căpulus (κώπη), κώπ-η, τὸ δὲ Α γίνεται Ω, ὡς βᾰ-, βωμός, φᾰ-, φωνή. λαβ- (λατ. lābes) λώβ-η, σαρ- (σαίρω) σωρός, ἀκ- (ἀκ-όνη) ἀκ-ωκ-ή, ὠκ-ύς, ἀγ- (ἄγω) ἀγ-ωγ-ή, ἀγωγ-ός, κτλ.

κωφόω-ῶ (ποιῶ κωφόν). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. εὔχρηστον εἶναι μόνον τὸ *ἐκκεκώφωκα τὰ ὦτα* (= ἐξεκούφανα. σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 204, γ'. Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 311., ἔνθα κακῶς γράφεται «*ἐκκεκώφηκας*»). Λέ-

γεται καὶ *κωφόν τινα ποιῶ* (Πλάτ. Τίμ. 88, β'.) καὶ παθ. *κωφὸς γίγνομαι* (Πλάτ. Τίμ. 75, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. κοπ- (κόπ-τω), κωφ-, γοτθ. hamf-s, κωφ-ός, κωφῶ, κώφωσις (μτγ.), Τὸ κωφόω-ῶ παρὰ τοῖς Ο', τὸ δὲ ἐκκωφόω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ ('Ορές. 1287., ἔνθα κακῶς γράφεται «ἐκκεκώφηται»).

Λ

λαγχάνω (διὰ κλήρου λαμβάνω, μετέχω, ἐνάγω εἰς δίκην) (πλειστάκ. καὶ δια-, ἀντι-, μετα-), παρατ. *ἐλάγχανον* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *λήξομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 617, ε'. Δημ. 55, 20. καὶ (συλ-) Πλάτ. Τίμ. 18, ε'.), ἀόρ. β'. *ἔλαχον* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἐπ-, ἀπ-, ἀντ-), παρακ. *εἴληχα* (πλειστάκ. καὶ συν-, προς-), ὑπερσ. *εἰλήχειν* (ἐνίοτε). Παθ. *λαγχάνομαι* (σπαν. Δημ. 23, 76). ἀόρ. παθ. *ἐλήχθην* (ἐνίοτε), παθ. παρακ. *εἴληγμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 17, 22. Δημ. 30, 34), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἐπίθ. *ληκτέος* (σπαν. Ἰσαῖ. 7, 23). Ἐπὶ δὲ δικαστικῆς ἐννοίας λέγεται καὶ *τὴν λῆξιν ποιοῦμαι* (Ἰσαῖ. 4, 2. Δημ. 33, 35) καὶ παθ. *ἡ λῆξις γίγνεται* (Ἰσαῖ. 3, 61, 11, 10. 22. Δημ. 39, 16. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λαχ-, λα-γ-χ-άνω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), λάχ-ος, λαχ-μός (λαχνός), λῆξις. Τὸ μὲν κληρῶ = βάλλω κλῆρον, τὸ δὲ λαγχάνω σημαίνει τὸ τῆς κληρώσεως ἀποτέλεσμα = λαμβάνω τι διὰ κλήρου, τὸ δὲ διαλαγχάνω = διανέμομαί τι, διακληροῦμαι, τὸ δὲ ἀπολαγχάνω = ἀποτυγχάνω τοῦ κλήρου (κατ' ἄλλην δ' ἐκδοχὴν τῆς ἀπὸ = διὰ κλήρου λαμβάνω μέρος τινός), τὸ δὲ ἀντιλαγχάνω = ἐγείρω δίκην ἐναντίον γενομένης δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἀντικαλῶ, τὸ δε ἐπιλαγχάνω = κατόπιν ἄλλου λαγχάνω, τὸ δὲ μεταλαγχάνω = μετέχω. «Ἔστι δέ τις καὶ λῆξις δίκης καὶ δίκην λαχεῖν.... καὶ δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος, τὸ ἰδιωτικῶς ἀμφισβήτημα (ἀνεκρίνοντο δὲ τὰς λήξεις οἱ ἄρχοντες), γραφῆς δὲ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων, ὅπερ νῦν λέγεται ἔγγραφὴ καὶ ἐγγράψασθαι» (Πολυδ. Η', 28 — 29)·

λακτίζω (κλωτσῶ) (ἐνίοτε· Πλάτ. Γοργ. 516, α'. Πολ. 586, β'. Ξενοφ. Ἱππαρχ. α', 4. 15) καὶ ἀόρ. *ἐλάκτισα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', β', 7) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐλακτίσθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', β, 18), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. «Τὰ μὲν (τῶν ζῴων) χηλαῖς παίειν, τὰ δὲ ὁπλαῖς κρούειν, τὰ δὲ κέρασι κυρίττειν, τὰ δὲ ὄνυξι σπαράττειν, τὰ δὲ ὀδοῦσι κατεσθίειν» (Πολυδ. Ε', 94). Ῥίζ. καλ-, κολ-ετράω (λακπατῶ. Ἴσως ἔχει σχέσιν καὶ τὸ δημῶδες ἐν Ἠπείρῳ κολ-αντρίζω), λιθουαν. kul-nis (πτέρνα), λατ. cal-co (πατῶ), cal-ceus (ὑπόδημα), cal-car (κέντρον), λάκ-

τις (ῥόπαλον), λακ-τίζω = λατ. calc-i-tro, λάγδην, λάξ (λατ. calx = χάλιξ, ψῆφος) ἀπεβλήθη τὸ κ ἐκ τοῦ κλὰξ κατὰ μετάθεθεσιν ἐκ τοῦ calx, λακ-πάτητος, λακ-πατῶ (τσαλαπατῶ), λακτισμός (μτγ.), λακτιστής (πρβλ. Πολυδ. Ε', 94), γερμ. schlägen (κτυπῶ). Τὸ λακτίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

λακωνίζω (μιμοῦμαι τοὺς Λάκωνας) (πολλάκις), μέλλ. *λακωνιῶ* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', α', 44) καὶ ἀόρ. *ἐλακώνισα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', δ', 2. Ζ', δ', 34), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Λάκων, λακωνίζω, λακωνισμός, λακωνιστής (πρβλ. καὶ Λεξικ. Vindobonens. Nauck σ. 120, 6). Τὸ λακωνίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

λαλέω-ῶ (λέγω, φλυαρῶ) (ἐνίοτε· καὶ ἐκ-), παρατ. *ἐλάλουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 1), ἀόρ. *ἐλάλησα* (σπαν. ψ Πλάτ. Ἀξίοχ. 366, δ'.) καὶ *ἐξελάλησα* (σπαν. Δημ. 19, 42), παρακ. *ἐκλελάληκα* (σπαν. Δημ. 19, 43), τὰ τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πεποιημένη λᾰλ-, λάλ-ος (φλύαρος), λᾰλ-έω-ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. Ἐκκ. 16. Θεσμοφ. 578), λατ. lallo (βαυκαλίζω), γερμαν. lallen, λαλαγῶ (ἐμμελῶς φωνάζω, ὁμιλῶ), λάλαξ, λάλημα (ποιητ. καὶ μτγ.), λάλησις (ποιητ.), λαλητός (Εὐστάθ.), περιλάλητος (μτγ.), ἀπεριλάλητος (ποιητ.), λαλητικός (ποιητ.). Πολυδ. Β', 125. Τὸ μὲν λέγω = λέγω τὰ ἀναγκαῖα καὶ χρειώδη, τὸ δὲ λαλῶ = λέγω οὐχὶ σπουδαῖα ἢ μακρὰ καὶ περιττά. ὅθεν ἐλέχθη τὸ «λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν» (πρβλ. Κορα. Συνεκδ. Ἱερ. σ. 396 — 397. Ὅρα καὶ Ἀμμώνιον). «Λαλεῖν τοῦ λέγειν διαφέρει· τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ φλυαρεῖν, τὸ δὲ λέγειν ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ λέγειν (Βεκκ. Ἀνέκδ. 51, 3).

λαμβάνω (πλειστάκ. καὶ κατα-, ἀνα-, συλ-, ἀπο-, δια-, προς-, ἀνταπο-, συμπαρα-), παρατ. *ἐλάμβανον* (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἀπ-, ὑπ-, συν-, προς-, ἐπ-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *λήψομαι* (πλειστάκ. καὶ κατα-, ἀπο-, ἀνα-, δια-, προς-, δια-, ἐπι-, μετα-, παρα-, συλ-, ὑπο-, ἀντι-, ἐκ-, προκατα-, ἐπανα-), ἀόρ. β'. *ἔλαβον* (πλειστάκ. καὶ κατ-, παρ-, δι-, προς-, ἐπ-, συν-, περι-, ἀν-, ὑπ-, ἀντ-, ἀπ-, μετ-, προκατ-, ἐγκατ-, προςαν-, συμπαρ-), παρακ. *εἴληφα* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, παρ-, ἀπ-, κατ-, ὑπ-, προς-, συν-, μετ-, ὑπ-, προ-, συγκατ-, περι-, δι-, προςπερι-), ὑποτ. *εἰλήφω* (καὶ ἀπ-, ὑπ-) καὶ *εἰληφὼς ὦ* (καὶ προ-). Ὑπερσ. *εἰλήφειν* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἀν-, κατ-, παρ-, προς-, δι-, μετ-, προ-, προςπερι-) καὶ *εἰληφὼς ἦν* (καὶ περι-, συγκατ-), εὐκτ. *εἰληφὼς εἴην* (καὶ συν-, προς-, μετ-), μετ' ὀλ. μ. *εἰληφὼς ἔσομαι* (σπαν. Λυσί. 27, 7. 30, 23). Μέσ. καὶ παθ. *λαμβάνομαι* (πολλάκ. καὶ ἐπι-, ἀπο-, συλ-, περι-, κατα-, ἀνα-, ἀντι-, ὑπο-, ἐναπο-, προςεπι-, ἐγκατα-, προκατα-, συνεπι-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. μόνον σύνθετος· *ἐλαμβανόμην* (μετὰ τῶν ἐπὶ (ὡς μέσ.), ἀπ-, συν-, ἀντι- (ὡς μέσ.), ἐγκατ-), μέλλ. παθ. *ληφθήσομαι* (ἐνίοτε· καὶ συλ-), ἀόρ. παθ. *ἐλήφθην* (πλειστάκ. καὶ συν-, παρ-, ὑπ-, κατ-, ἀπ-, περι-, ἐγκατ-, προκατ-), μέσ. ἀόρ. β'. *ἐλαβόμην* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἀντ-, συν-,

ξυνεπ–), παρακ. παθ. *εἴλημμαι* (καὶ περι-, ὑπ-, συν-, δι-, ἀπ-, ἀν-, κατ-) καὶ μέσ. *ἐπείλημμαι* (ἐνίοτε) καὶ *ἀντείλημμαι* (σπαν. Λυσί. 28, 15. Πλάτ. Παρμ. 130, ε'.), ὑπερσ. παθ. *συνειλήμμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 8), *ἀνειλήμμην* (σπαν. Αἰσχίν, 1, 58), *κατειλήμμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', β', 35) καὶ μέσ. *ἐπειλήμμην* (σπαν. Δημάδ. 10) καὶ περιφραστ. παθ. *κατειλημμένος ἦν* (Ἰσο. 18, 17) καὶ *ἀπειλημμένος ἦν* (Αἰσχίν.3, 164), μετ' ὀλ. μέλ. *κατειλημμένος ἔσομαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Δ', β',21). Ῥημ. ἐπίθ. *ληπτὸς* (Πλάτ. Πολ. 529, δ'.), *ἀνεπίληπτος* (ἐνίοτε), *ἄληπτος* (ἐνίοτε), *εὔληπτος* (ἐνίοτε), *ἐπίληπτος* (Δημ. 25, 80), *καταληπτὸς* (Θουκ. Γ', 11), *περιληπτὸς* (Πλάτ. Τίμ. 28, α'.), *παραληπτὸς* (Πλάτ. Μέν. 93, β'.), *νυμφόληπτος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 238, δ'.), *ληπτέον* (πολλάκ.), *παραληπτέον* (Δημ. 34, 30), *ἀντιληπτέον* (ἐνίοτε), *ὑποληπτέον* (ἐνίοτε), *διαληπτέον* (Πλάτ. Πολιτικ. 258, β'. Φίληβ. 55, δ'.), *ἀναληπτέον* (ἐνίοτε), *μεταληπτέον* (Πλάτ. Παρμεν. 163, δ'.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελ. *ἀναλαμβάνω ἐμαυτὸν* (Ἰσο. 5, 22. 6, 40. 12, 58. κτλ.). Λέγεται καὶ *ἐπίληψιν ποιοῦμαι* (= ἐπιλαμβάνομαί τινος, κατηγορῶ. Ἰσοκρ. 8, 61. 11, 30., ἔνθα κακῶς γράφεται *ὑπόληψιν*), *σύλληψιν ποιοῦμαι* (= συλλαμβάνω. Θουκ. Α', 134), *σύλληψιν κατασκευάζω* (Αἰσχίν. 3, 223), *ἀντιλαβὴν ἔχω* (Θουκ Ζ', 65. Πλάτ. Φαίδ. 84, γ'.), *λαβὴν παρέχω* (Πλάτ. Πολ. 544, β'.), *λῆψιν πόλεως πράττω* (Θουκ. Δ', 114), *μεταλήψει τινὸς χρῶμαι* (Πλάτ. Θεαίτ. 173, β'.), κτλ. καὶ παθ. *λῆψις γίγνεται* (Πλάτ. Πολ. 332, β'), *ἀντίληψίς τινός ἐστι* (Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 7).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ α β - καὶ ἀρχικ. γ λ α β - (σλαβ. grabh, γερμ. greifen), ἐξ ἧς ὁ παρακ. εἴληφα [=ἔγληφα], κτλ. λαβ-ή, ἀντιλαβή, λαμβάνω [=λα-ν-β-ά-νω], ἀμφιλαφ-ής (περιληπτικός, μακρός), ληβ-, δυσανάληπτος (Ἀλκιδάμ.2, 19), λῆμ-μα, λῆψις, ἀνάληψις, ἀπόληψις, ἀντίληψις, ἐπίληψις, κατάληψις, μετάληψις, πρόσληψις, σύλληψις, ὑπόληψις, λάφ-υρον, λάζομαι [= λάβ-jομαι, ὡς νίζω = νίβ-jω], τὸ δὲ λαβ = λαF, ἐξ ἧς ἀπολαύω. Τὸ λ α μ β ά ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα δ έ χ ο μ α ι περὶ διαφορᾶς πρὸς αὐτό.

λαμπρύνω (ποιῶ τι λαμπρόν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 1). Μέσ. *λαμπρύνομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 16. καὶ (ἐλ-) Ϛ', 12. καὶ (ὑπερ-) Ξεν. Κυν. γ', 7) καὶ παθ. *λαμπρύνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ια', 3. ιγ', 8), μέσ. παρατ. *ἐλαμπρυνόμην* (τι. σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', ε', 20), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα λ ά μ π ω, ὁ παρακ. λ ε λ ά μ π ρ υ ν τ α ι (Ἀριστοφ. Πλ. 635), παράγ. ῥημ. λαμπρυντής (μτγ.), λάμπρυσμα (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

λάμπω (σπανίως ἁπλοῦς. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', ζ', 7., συνήθως δὲ σύνθετος ἐπι-, ἀνα-, κατα-, δια-, ἀντι-, ὑπο-, προς-), παρατ. *ἔλαμπον* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 250, δ'. καὶ ἐξ-), ἀόρ. *ἔλαμψα* (σπαν. ἁπλοῦς. ψ. Πλάτ Ἐπιστ. 335, δ'. καὶ ἀν-, ἐξ-). Παθ. ἐνεστ. *λάμπομαι* (σπαν. Ξεν. Ἀν. Γ', α', 11. 12. καὶ (κατα-) Ἀπομ. Δ', ζ', 7), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ α μ π -, λ ά μ π ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), λαμπ-ρός = λατ. limp-idus, λαμπ-άς, λάμπ-η, πυγολαμπή, λαμπτήρ. Ἴσως καὶ τὸ Ὄ λ υ μ π ο ς ἐνταῦθα ἀνήκει (μετὰ τοῦ προθέματος ο) (1).

λανθάνω (μένω ἄγνωστος) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐλάνθανον* (πλειστάκ. καὶ δι-), μέλ. *λήσω* (πλειστάκ. καὶ δια-), ἀόρ. β'. *ἔλαθον* (πλειστάκ. καὶ δι-, παρ-), παρακ. *λέληθα* (πλειστάκ. καὶ δια-), ὑποτ. *λελήθω* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ', 15), ὑπερσ. *ἐλελήθειν* (ἐνίοτε), εὐκ. *λελήθοιμι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. γ', 6). Μέσ. *ἐπιλανθάνομαι* (πλειστάκ. = λησμονῶ), παρατ. *ἐπελανθανόμην* (σπαν. Πλάτ. Πρωτ. 309, β'. Μενέξ. 236, γ'.), μέλ. μέσ. *ἐπιλήσομαι* (ἐνίοτε), μέσ. ἀόρ. β'. *ἐπελαθόμην* (πλειστάκ.) καὶ *ἐξελαθόμην* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 370 α'.), παρακ. *λέλησται* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Φαῖδρ. 252, α'.) καὶ *ἐπιλέλησμαι* (πλειστάκις), ὑπερσ. *ἐπελελήσμην* (ἐνίοτε). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ἐπιλανθάνομαί τινος* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *λήθην ἔχω τινὸς* (Δημ. 18, 283) καὶ *λήθη λαμβάνει μέ τινος* (Θουκ. Β', 49) καὶ *λήθη ἐγγίγνεταί μοί τινος* (Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 21). Τὸ δὲ *ποιῶ τινα ἐπιλανθάνεσθαί τινος* καὶ *λήθην ἐμποιῶ τινί τινος* (Ἰσοκρ. 1, 8. 5, 37. Δημ. 19, 3. κτλ.) καὶ *εἰς λήθην τινὸς ἐμβάλλω τινὰ* (Αἰσχίν. 3, 205) εἶναι ἰσοδύναμα. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. λέγεται σπανίως καὶ *λήθω* (Ξενοφ. Συμπ. δ', 48. Οἰκον. ζ', 31), τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν *λανθάνω ἐμαυτὸν* (Ἰσο. 6, 87. 8, 32. 88. 12, 85. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ α θ-, λ η θ-, λάθος (μτγ.), (ὅπερ πλημμελῶς γράφεται λᾶθος. Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. 488 — 489), λήθη, λήθ-ω λ α ν θ ά ν ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) [=λα-ν-θ-άνω], λατ. lateo, λήσμων (μτγ.), ἐπιλήσμων, λήθαργος (ποιητ. καὶ μτγ.), λησμοσύνη (ποιητ.), ἀλάθητος (μτγ.), ἄληστος (ποιητ.), ἀνεπίληστος (μτγ.), εὐεπίληστος (μτγ.), βιβλιολάθας (μτγ.), ἐπιληστικός (μτγ.) (ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. 487 — 489), ἀλάσ-τωρ (οὗ μηδέποτ' ἄν τις ἐπιλάθοιτο. Τοῦτο ὅμως ὁ Κούρτιος ἐκ τοῦ ἀλάομαι-ῶμαι=δαίμων περιπλανῶν). Ὑπάρχει καὶ μτγ. παθ. μέλλ. ἐ π ι λ η σ θ ή σ ο μ α ι (ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 450) καὶ ἀόρ. ἐ π ε λ ή σ θ η ν (αὐτ. σ. 449 — 450).

λαρυγγίζω (πλατύνω τὴν φωνὴν καὶ οὐχὶ κατὰ φύσιν φθέγγομαι, μετὰ πλήρους τοῦ λάρυγγος φωνάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 18, 291), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Λ ά ρ υ γ ξ (οὗ ἄγνωστος ἡ ῥίζα), λ α ρ υ γ γ ί ζ ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφ. Ἱππ. 358 : λ α ρ υ γ γ ι ῶ), λαρυγγισμός (μτγ.), λαρυγγικός (ποιητ.), λαρυγγόφωνος (ποιητ.). « Λ α ρ υ γ γ ί ζ ε ι ν δὲ

---

(1) Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ *γλυφ-*, Ὄ-γλυ-μ-πος, ἐξ οὗ ποιητ. Οὔλυμπος, Ὄλυμπος (πρβλ. ὄνομα=ὄ-γνομα=οὔνομα), διότι εἶναι πολύλοφος, ἐφ' ᾧ καὶ καλεῖται ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου *πολυδειρὰς* (Ἰλ. Α', 499. κτλ) καὶ *πολύπτυχος* (Θ, 411).

εἴρηκε Δημοσθένης, ὅπερ οἱ παλαίτεροι φαρυγγίζειν» (Πολυδ. Β', 207). «Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν, περιεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι οὕτως ἐλέγετο» (Ἁρποκρ. ἐν λ.).

λατρεύω (ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶ, θεραπεύω) (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. ζ', 2. Ἰσοκρ. 10, 57) καὶ ἀόρ. *ἐλάτρευσα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 36), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Λάτρις (ποιητ. καὶ μεταγ.), λατρεύω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Σόλωνι. 4, 49), λατρεία, λάτρευμα (ποιητ.), τὸ δὲ λάτρις (ὁ καὶ ἡ) κλίνεται λάτριος, λάτριες, ἀπόβλητον δὲ τὸ λάτρεις, λάτραι δὲ (μτγ.), εἰδωλο-λάτρης (μτγ.). Ῥίζ. λαF-, λάω (ἀπολαυστικῶς ἔχω) (ὅρα λήζω), ἀπο-λαύω, λάτρις (μισθοφόρος θεράπων), λατρεύω (ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῶ, θεραπεύω. «Καλοῦνται δὲ καὶ παῖδες οἱ δοῦλοι παρ' Ἀττικοῖς, κἂν ὦσι πρεσβύτεροι· λάτρις δὲ καὶ ἀμφίπολος καὶ πρόσπολος οὐ καθ' ἡμᾶς» (Πολυδ. Γ', 78).

λαφυροπωλέω-ῶ (πωλῶ λάφυρα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', ϛ', 38). Λέγεται καὶ *ἀποδίδομαι τὰ λάφυρα* (Ξεν. Ἑλλ. Ε', α', 24. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, παρ' ᾧ καὶ λαφυροπώλης (Ξεν. Ἑλλ. Δ', α', 26). ὅρα λαμβάνω.

λεαίνω (ποιῶ τι λεῖον, λεανίζω) (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Α', δ', 6. Πλάτ. Συμπ. 191, α'. Τίμ. 66, γ'.), παρατ. *ἐξελέαινον* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. 191, α'.), ἀόρ. *ἐλέᾱνα* (Corp. I. A. T. A'. 282, 8. 415 π. Χ.). Παθ. *λεαίνομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 270, ε'. Τίμ. 65, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λεF-, λατ. lev-o (κουφίζω), λευ-, λευρός (λεῖος), λε-ῖ-ος, λε-αίνω καὶ (Ὁμηρ. ποιητ.) λειαίνω = λατ. lev-igo, λιγὺς ἢ λιγυρὸς = λατ. levis, λίαξ (παῖς ἀρχιγένειος. Ἡσύχ.). Ὁ Cobet τὸ τοῦ Ξενοφῶντος (Ἀπομν. Α', δ', 6) λεαίνειν θέλει νὰ διορθωθῇ εἰς «καταλεαίνειν» (Nov. Lect. σ. 688).

-λέγω (συνάγω, συλλέγω). Πάντοτε σύνθετον *συλλέγω* (πλειστ.), *ἐκλέγω* (ἐνίοτε), *καταλέγω* (ἐνίοτε), *παρεκλέγω* (σπαν. Δημ. 19, 294) (τὸ *διαλέγω* δὲ ὅρα ἐν λέξει), παρατ. *συνέλεγον* (ἐνίοτε), *ἐξέλεγον* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α', 22. Αἰσχίν. 3, 313) καὶ *κατέλεγον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀν. Β, ϛ', 27), μέλλ. *συλλέξω* (ἐνίοτε) καὶ *καταλέξω* (σπαν. Λυσί. 9, 15), ἀόρ. *συνέλεξα* (πλειστάκ.), *ἐξέλεξα* (πλειστάκ.), *κατέλεξα* (ἐνίοτε), *ἀπέλεξα* (σπαν. Θουκ. Δ', 70) καὶ *ἐπέλεξα* (σπαν. Ἰσοκρ. 4, 90), παρακ. μόνον *συνείλοχα* (σπαν. Δημ. 18, 308. 21, 23), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *συλλέγομαι* (πλειστάκ.), *καταλέγομαι* (ἐνίοτε), *ἐκλέγομαι* (ἐνίοτε), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *συνελεγόμην* (πολλάκ.) καὶ μέσ. *ἐξελεγόμην* (σπαν. Θουκ Ϛ', 58. Πλάτ. Πολ. 429, ε'.), μέλ. μέσ. *συλλέξομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 33) καὶ *ἐκλέξομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 277. Πλάτ. Νόμ. 858, β'.), μέλ. παθ. *συλλεγήσομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 100) καὶ *ἐκλεγήσομαι* (Ἀττικ. Ἐπιγρ. 439 π. Χ. Περιοδ. Ἀθήν. Η', 408, Ζ', 16), ἀόρ. μέσ. *ἐξελεξάμην*

(πλειστάκ.), *συνελεξάμην* (ἐνίοτε), *κατελεξάμην* (ἐνίοτε), *ἐπελεξάμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 19. Ἰσο. 16, 29) καὶ *ἀπελεξάμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 9. Ε', 8.), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *συνελέγην* (πλειστάκις) καὶ σπανίως *συνελέχθην* (μέσ. Πλάτ. Νόμ. 784, α'. καὶ παθ. Ξενοφ. Παιδ. Δ', Ϛ', 12), *παρασυνελέγην* (μέσ. σπαν. Ἀνδοκ. 1, 133), *κατελέγην* (παθ. ἐνίοτε) καὶ *ἐγκατελέγην* (παθ. σπαν. Θουκ. Α', 93) καὶ *ἐξελέχθην* (παθ. σπαν. Πλατ. Νόμ. 864, δ'. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ε', 2), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *συνείλεγμαι* (πλειστάκ.), *ἐξείλεγμαι* (μέσ. καὶ παθ. ἐνίοτε) καὶ ὡς παθ. *ἐκλέλεγμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλην. Α', ϛ', 16., ὅ ὁ Cobet «ἐξειλέχθαι») καὶ *προεξείλεγμαι* (παθ. σπαν. Δημ. 18, 234. 50, 9), *ἐπείλεγμαι* (παθ. σπαν. Ἰσοκρ. 4, 146) καὶ *ἐπιλέλεγμαι* (παθ. σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 41), *ἀπείλεγμαι* (παθ. σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. η', 12. Πλάτ. Νόμ. 964, ε'.), *κατείλεγμαι* (παθ. σπαν. Λυσί. 9, 4. 16, 13. Δημ. 39, 8), ὑπερσ. *συνειλεγμένοι ἦσαν* (μέσ. καὶ παθ. σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', β', 10. Παιδ. Ϛ', α', 30), *προεξειλεγμένος ἦν* (παθ. σπαν. Δημ. 18, 234). Ῥημ. ἐπίθ. *ἐκλεκτὸς* (Θουκ. Ϛ', 100), *ἐπίλεκτος* (ἐνίοτε), *ἀπόλεκτος* (ἐνίοτε), *ἐκλεκτέος, -τέον* (ἐνίοτε), *καταλεκτέος* (Πλάτ. Νόμ. 968, γ'.). Λέγεται καὶ *ἐκλογὴν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 802, β'. κτλ.) καὶ *συλλογὴν ποιοῦμαι* (Ξεν. Ἀνάβ. Α', α', 6. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα λέγω.

λέγω (λέγω) (πλειστακ. καὶ ἀντι-, ἐπι-, προ-), παρατ. *ἔλεγον* (πλειστάκ. καὶ ἀντ-, ἐπ-, προ-), μέλλ. *λέξω* (πλειστάκ. καὶ ἀμφι-, ἀντι-) καὶ *ἐρῶ* (πλειστάκ. καὶ ἀντ-, προ-, κατ-), εὐκτ. *ἐροίην* (καὶ κατ-), ἀόρ. *ἔλεξα* (πλειστάκ. καὶ ἀμφ-) καὶ *εἶπον* (πλειστάκ. καὶ προ-, ἀντ-, κατ-) ἄνευ δευτέρου πληθ. προσώπου τῆς ὁριστικῆς ὄντος ἐκ τοῦ εἶπα (1), καὶ *εἶπα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', β', 8. Δημ. 47, 41), *εἶπας* (πολλάκ. καὶ προ-), *προείπατε* (Δημ. 18, 80) καὶ *εἰπάτην* (κατὰ Cobet ἀντὶ τοῦ *εἰπέτην*) μόνον, εὐκτ. *εἴπαιμεν* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 240, δ'., ὃ γραπτέον ἴσως *εἴποιμεν*), προστ. [*εἶπον*] *εἰπάτω* (ἐνίοτε), *εἴπατε* (πολλάκ.), *εἴπατον* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 294, γ'. Πρωταγ. 353, α'.), μόνον. Παρακ. *εἴρηκα* (πλειστάκ. καὶ προ-), ὑπερσ. *εἰρήκειν* (ἐνίοτε· καὶ προ-) καὶ *εἰρηκὼς ἦν* (ἐνίοτε· καὶ προ-), εὐκτ. *εἰρηκὼς εἴην* (ἐνίοτε). Παθ. *λέγομαι* (πλειστάκ.) καὶ *ἀντιλέγομαι* (ἐνίοτε, ὅπερ σπαν. καὶ ὡς μέσ. Δημ. 27, 15. 33, 19. ὅρα καὶ Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς Σύντ. 230 § 53), παρατ. παθ. *ἐλεγόμην* (πλειστ. καὶ ἀντ-), μέλλ. παθ. *ῥηθήσομαι* (πλειστάκ.) καὶ ἐνίοτε *λεχθήσομαι*, ἀόρ. παθ. *ἐρρήθην* (πλειστάκ. καὶ προ-) καὶ σπανιώτερον *ἐλέχθην* (πλειστακ.), παρακ. *εἴρημαι* (πλειστάκ. καὶ προ-) καὶ *εἰρημένος εἰμὶ* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 100) καὶ *λέλεγμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ.

---

(1) «Veteres Attici εἶπον constanter dicebant, sed εἶπας, εἴπομε, sed εἰπάτην et εἴπατε, in imperativis similiter εἰπέτω et εἰπόντων, set εἴπατον et εἴπατε» (Cobet Nov. Lect. σ. 2).

εἰρήμην (πλειστάκ. καὶ πρo-) καὶ *εἰρημένος ἦν* (ἐνίοτε), μετ' ὀλ. μέλλ. *εἰρήσομαι* (πλειστάκ.) καὶ σπανίως *λελέξομαι* (Θουκ. Γ', 53. Πλάτ. Κρατύλ. 433, α'. Πολ. 457, β'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀντίλεκτος* (Θουκ. Δ', 92), *μυριόλεκτος* (Ξεν. Ἑλλ. Ε', β', 17), *λεκτέος-τέον* (πλειστάκ.), *ῥητός* (πολλάκ.), *ἀπόρρητοι* (πολλακ.), *ἄρρητος* (ἐνίοτε), *ἐπίρρητος* (Ξεν. Οἰκ. δ', 2), *ἀπρόρρητος* (Πλάτ. Νόμ. 968, ε'.). *ῥητέος* (πολλάκ.), *ἀντιρρητέον* (Πλάτ Πολιτικ. 297, β'.). *προρρητέον* (Πλάτ. Νόμ. 854, α'. 874, ε'.). Ὡς παθ. τοῦ *εὖ λέγω* καὶ *κακῶς λέγω* εἶναι τὸ *εὐλογοῦμαι* καὶ *κακολογοῦμαι* καὶ *εὖ ἀκούω* καὶ *κακῶς ἀκούω* ὑπό τινος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. *λέγω ἐμαυτὸν* (Λυσί. 8, 19. κτλ.). Ἀντὶ τοῦ *λέγω* λέγεται περιφραστικῶς καὶ *λόγον ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 37. 128. Β', 101. Γ', 10. Δ, 66. 118. Ε', 27. 36. 41. 84. Ϛ', 44. 50. 88. 103. Η', 43. 53. 56. Δημ. 2, 11. 3,3. κτλ.), τὸ δὲ *λόγον ποιῶ τινι* (=ἐπιτρέπω τινὶ λέγειν, παρέχω αἰτίαν ἢ ἄδειαν τοῦ λέγειν. Δημ. 6, 32. 23, 81. κτλ.). Παθ. δὲ *λόγος γίγνεται ὑπό τινος* (Θουκ. Β', 5 Ε', 55. 85. κτλ.)

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ ε γ -, λ έ γ ω (ὅπερ = συλλέγω, κατατάσσω, ὕστερον δὲ = ἀπαριθμῶ, λέγω τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, διηγοῦμαι) λατ. lego, λεκτός (ποιητ.), δύσλεκτος (ποιητ.), λέξις, λογάς, συλλογή, λογίζομαι, Λέλεγες (λελεγμένοι, λεκτοί), ἀ-λέγω (λογίζομαι), λέσχη. 2)=κοιμίζω· ἔ λ ε ξ α (Ἰλ. Ξ, 252. Ω, 635), λέχεται (κοιμᾶται. Ἡσύχ.), λέχ-ος, λέκ-τρον, ἐλεξάμην (Ὅμηρ.), λατ. lec-tus, λεχ-ώ, ἄλοχος, λόχος, λοχῶ, λοχεία, λόχμη (δάσο; δι' ἐνέδραν), λαγρόν (κραββάτιον. Ἡσύχ.), γοτθ. lig-a (κεῖμαι), lag-ia (τίθημι), σλαβ. lega (κατακλίνομαι). β') Ῥίζ. F ε π -, εἶπον [= ἔ-Fε-Fπον κατὰ συγκοπήν, ἐξ οὗ τὸ ποιητ. ἔειπον], λατ. vox = ὄψ (φωνή), ἔπος, εὐρύοπα (ὁ μακρὰν βοῶν), ὄσσα (φωνή, φήμη), σανσ. vak-jam, vak-mi (λέγω), λατ. voc-are (καλῶ). Ἡ προστακτικὴ ε ἶ π ο ν φέρεται (Πλάτ. Μέν. 71, δ'. Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ς', 3), ἔνθα ὅμως διορθοῦται εἰς ε ἰ π έ, τονίζεται δὲ ε ἰ π ὸ ν (Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐσταθ. 1435, 62) (1). γ) Ῥίζ. Fερ- λατ. ver-bum (λόγος), μέλλ. ἐρῶ, ἐκ ταύτης δὲ Fρε, εἴρηκα [=ἔFρηκα], ἐρρήθην [= ἐFρήθην], ῥήτωρ = αἰολ. βρήτωρ. ῥῆσις, ῥῆμα, ῥητός, εἰρήνη (συνομολόγησις, συμφωνία), ῥη-σκ-ο-μένων (λεγομένων. Ἡσύχ.), λατ. ver-bum, ὀμβρ. verf-ale = verbale, γερμ. wort (λόγος). Ἐνταῦθα ἴσως καὶ Βρασίδας. Τὸ π ρ ο λ έ γ ω (Ξεν. Ἀνάβ. Ζ', ζ', 3. 13. κτλ.) καὶ π ρ ο α γ ο ρ ε ύ ω (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 34, Γ', α', 3. Δημ. 24, 60. κτλ.), ὧν ὁ μέλ. π ρ ο ε ρ ῶ, ἀόρ. π ρ ο ε ῖ π ο ν, παρακ. π ρ ο ε ί ρ η κ α, σημαίνουσι καὶ τὸ διατάττειν κακόν τι ἢ ἀπειλεῖν ποινὴν τοῖς παραβάταις τῆς διαταγῆς. Ὅρα καὶ Cobet Nov. Lect. σ. 423—424, ὅστις τὸ τοῦ Ξενοφῶντος «τ ο ῦ τ ο ν ἀ ν ε ι π ε ῖ ν ἐ κ έ λ ε υ σ ε σ ι γ ὴ ν κ α τ α κ η ρ ύ ξ α ν τ α ὅ τ ι π ρ ο α γ ο ρ ε ύ ο υ σ ι ν οἱ ἄ ρ χ ο ν τ ε ς, ὃ ς ἂ ν τ ὸ ν ἀ φ έ ν τ α τ ὸ ν

(1) *Εἶπον καὶ εἶπα ἀμφότερα παρ' Ἀττικοῖς, μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον, καὶ τὰ προστακτικὰ δὲ ἀμφοτέρως εἰπὲ καὶ εἰπὸν ὀξυτόνως, καὶ αἱ μετοχαὶ ὁ εἰπὼν καὶ ὁ εἴπας*» (Αἴλι. Διονύσ. παρ' Εὐσταθ. 1435 62). Ἡ μετοχὴ *εἴπας* δὲν εἶναι εὔχρηστος παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ παρ' Ἡροδότῳ (Α', 22. 31. 41. 122. κτλ.) καὶ τοῖς μεταγενεστέροις. Ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Χάραξ λέγει. «*Τὸ προστατικὸν ὀξυτονεῖται, οἷον εἰπὸν ἀντὶ εἰπέ, δευτέρος ἀόριστος κατὰ τὴν τῶν Συρακοσίων φωνήν· οὗτοι γὰρ τὰ προστατικὰ τοῦ δευτέρου ἀορίστου μεταποιοῦντες εἰς ον τὸν τόνον φυλάττουσι τῶν κοινῶν προστατικῶν· εἰ οὖν ἔστιν εἰπὲ ὀξυτόνως, δῆλον ὅτι καὶ εἰπόν*» (Ἀδώνιδ. κῆποι).

ὄ ν ο ν ε ἰ ς τ ὰ ὅ π λ α μ η ν ύ σ ῃ ὅ τ ι λ ή ψ ε τ α ι μ ι σ θ ό ν» (Ἀνάβ. Β'. β', 20) διορθοῖ εἰς «ἀ ν ε ι π ε ῖ ν ἐ κ έ λ ε υ σ ε σ ι γ ὴ ν κ η ρ ύ ξ α ν τ α ὅ τ ι, ὃ ς ἂ ν τ ὸ ν ἀ φ έ ν τ α τ ὸ ν ὄ ν ο ν ε ἰ ς τ ὰ ὅ π λ α μ η ν ύ σ ῃ, λ ή ψ ε τ α ι μ ι σ θ ό ν»· διότι οὐδεὶς ἐχρήσατο τῷ π ρ ο α γ ο ρ ε ύ ε ι ν ἐπὶ τοῦ προτιθέναι βραβεῖον ἢ μισθόν.

λεηλατέω-ῶ (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 20. Δ', δ', 15. η', 30), παρατ. *ἐλεηλάτουν* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Δ', δ', 16. Ε', β', 43. γ', 1), μέλλ. *λεηλατήσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 4) καὶ ἀόρ. *ἐλεηλάτησα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 17), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *λείαν ποιοῦμαί τι* (Θουκ. Η', 41. κτλ.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ λ ε ί α ν ἐ λ α ύ ν ω [λεηλάτης] λεηλατῶ (Κόντ. Σωκρ. Τόμ. Α', σ. 105), λεηλασία λεηλάτησις (μεταγ.), λεηλατικός (μτγ.). Ὅρα λῄζω. Τὸ λ ε η λ α τ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

λείβω (χύνω, στάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 411, β'.). Παθ. *λείβομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 82, ε'.), παρατ. *ἐλειβόμην* (σπαν. Ξενοφ Παιδ. Ϛ', δ', 3), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ι β -, ἐξ ἧς εἴβω (ποιητ. = λείβω), ἰβάνη καὶ ἴβανος (= ἀμφορεύς), ἴβηνα (= οἶνον Κρῆτες. Ἡσύχ.), λιβ-, λίβει (σπένδει. Ἡσύχ.), λατ. lib-o (λείβω), λίψ (ἄνεμος ὑγραίνων), λιβάς. λίβας (ἄνεμος, λίψ), λοιβή (πρβλ. ἀμοιβή, ἀλοιφή), Λιβύη, Λειβῆνος (Διόνυσος)=λατ. Liber, litus (παράλιον), λιβάδιον, λί-μ-νη, λιμήν, λείβω, λειμών, ἀειλιβής (πρβλ. ἐλλιπής). Τὸ δὲ λ ε ί β ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

λείπω (ἀφήνω) (πλειστάκ. καὶ ἐλ-, κατα-, ἀπο-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, παρα-, προ-, ἐγκατα-), παρατ. *ἔλειπον* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Ε', δ', 30. Δημ. 44, 26. καὶ ἐξ-, ἐν-, κατ-, ἀπ-, παρ-, ὑπ-), μέλλ. *λείψω* (σπαν. Ξεν. Κυν. ιβ', 3. Λυκοῦργ. 76. καὶ ἀπο-, ἐλ-, ἐπι-, ὑπο-, ἐκ-, κατα-, ἐγκατα-, παρα-), ἀόρ. *ἔλιπον* (πλειστάκ. καὶ παρ-, δι-, ἐξ-, ἐν-, κατ-, προ-, ὑπ-, ἀπ-, ἐπ-, ἐγκατ-, παρακατ-, συγκατ-), παρακ. *λέλοιπα* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, κατα-, δια-, ὑπο-, παρα-, ἐκ-, ἐλ-, ἐπι-, ἐγκατα-), ὑπερσ. *ἐλελοίπειν* (σπαν. ἁπλοῦς. Ξενοφ. Παιδ. Β', α', 21., συνήθως δὲ ἐπ-, κατ-, ἐξ-) καὶ *καταλελοιπὼς ἦν* (σπαν. Δημ. 48, 19), *παραλελοιπὼς ἦν* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 72), εὐκτ. *λελοίποιμι* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ Γ', β', 8) καὶ *λελοιπὼς εἴην* (ἐνίοτε καὶ κατα-). Παθ. *λείπομαι* (πλειστάκ. καὶ ὑπο- (καὶ ὡς μέσ.), ἀπο- (καὶ ὡς μέσ.), κατα- (καὶ ὡς μέσ.), ἐλ-, ἐκ-, περι-, παρα-, ἐγκατα-), παθ. παρατ. *ἐλειπόμην* (ἐνίοτε καὶ ἀπ-, ὑπ- (καὶ ὡς μέσ.), κατ-, περι-, παρ-), μέλλ. μέσ. *ὑπολείψομαι* (σπαν. Ἀντιφῶν 3, δ', 9. Ἰσο. 21, 18). *ἀπολείψομαι* (ἐνίοτε) καὶ *καταλείψομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ς', 12), μέλλ παθ. ὡς μέσ. *ἀπολειφθήσομαι* (σπαν. Αἰσχιν. 3, 149. Δημ. 44, 8. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 124, β'.), παθ. *καταλειφθήσομαι* (σπαν. Ἰσο 15, 7. 17, 1) καὶ *ὑπολειφθήσομαι* (σπαν. Λυσί. 25, 18), ἀόρ. μέσ. *ὑπελιπόμην* (σπαν. Θουκ. Α', 140. Ἀντιφῶν 5, 16. Δημ. 28, 1), *κατελιπόμην* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 209, δ'. Πολ. 599, γ'.) καὶ *ἀπελιπόμην* (σπαν. Πλάτ. Χαρμ. 176,

β'.), ἀόρ. παθ. *ἐλείφθην* (πλειστ. καὶ κατ-, ἀπ- (καὶ ὡς μέσ.), ὑπ- (καὶ ὡς μέσ.), ἐν-, δι-, παρ-, περι-, ἐγκατ-), παρακ. παθ. *λέλειμμαι* (πλειστ. καὶ κατα-, ἀπο-, ὑπο- (καὶ ὡς μέσ.), ἐλ-, ἐκ-, παρα-, περι-, ἐγκατα-), ὑπερσ. παθ. *ἐλελείμμην* (σπαν. ἁπλοῦς. Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 3. συνήθως δὲ σύνθετος κατ-, παρ-, ὑπ- (ὡς μέσ.), ἐξ-), μετ' ὀλ. μέλλ. *λελείψομαι* (σπαν. Θουκ. Ε', 105. Ξεν. Ἀνάβ. Β', δ', 5. καὶ (κατα-) Θουκ. Β', 64. καὶ (παρα-) Λυσί. Ἀποσπ. παρὰ Priscian. 18, σ. 194). Ῥημ. ἐπ. *ἀνέκλειπτος* (Ὑπερείδ. Ἐπιταφ. IX, 14), *λειπτέον* (ἐνίοτε), *ἀπολειπτέον* (Ξεν. Οἰκ. ζ', 38), *παραλειπτέον* (ἐνίοτε) καὶ *ἀδιάλειπτος* (Ἰσοκρ. 5, 71 κατὰ διόρθ. Naber ἀντὶ τοῦ «*ἀνεξάλειπτος*»).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ ι π - (ἔλιπον), ἐλ-λιπής, λιπό-νεως, λιπο-τάξιον, λιπόσαρκος, λίφ-αιμος, λιμπάνω = λατ. linquo, λίσσωμεν (= ἐάσωμεν. Ἡσύχ.) [= λίκ-jωμεν, re-liqu-us λατ. = λοιπός, λατ. lic-et = ὑπολείπεται, ἔξεστι, λιπ = lic, π = κ, ὡς ὀπ-, ὄψομαι, ὄψις καὶ ὀκ- ὄκκον = ὀφθαλμόν (Ἡσύχ.), λατ. oc-culus, ποιητ. ὄσσε (ὀφθαλμοί), ὄσσομαι (βλέπω = ὄκ-jομαι), βοιωτ. ὄκταλλος (ὀφθαλμός)], λεῖψις (μτγ.), ἔλλειψις, ἔλλειμμα, διάλειμμα, ἀπόλειψις, ἔκλειψις, ἐπίλειψις, λεῖμμα, λείψανον, λοιπός, κτλ. Ὁ ἀόρ. ἔ λ ε ι ψ α εἶναι μεταγενέστερος (Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 6 — 12. 96. 201). Τὸ λ ε ί π ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

λειτουργέω-ῶ καὶ ἀρχαιότερ. *λητουργῶ* (ὑπηρετῶ δημοσίως) (πλειστάκις), παρατ. *ἐλητούργουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *λητουργήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐλητούργησα* (πολλάκις.καὶ ἐξ-), παρακ. *λελητούργηκα* (πλειστάκ. καὶ κατα-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον τὰ *λελητουργημένα* (σπαν. Δημ. 21, 169), ῥημ. ἐπίθ. *ἀλη(ει)τούργητος* (Corp. Inscr. Attic Τόμ. Α', 331, 17. Ἰσαῖ. καὶ Δειναρχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 67. Η', 156. ψήφισμ. Βυζαντ. Δημ. 18, 91).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ ᾱ -, λ ᾱ ό ς, λᾱ'-ϊτος, λήϊτος = δημόσιος. «Λ ή ϊ τ ο ν δ ὲ κ α λ έ ο υ σ ι τ ὸ π ρ υ τ α ν ή ϊ ο ν ο ἱ Ἀ χ α ι ο ί» (Ἡροδ. Ζ', 197), λητουργία καὶ λειτουργία (δημοσία ὑπηρεσία), λητουργῶ καὶ λειτουργῶ, ἀλειτούργητος, τὸ δὲ «ἀ λ ε ι τ ο υ ρ γ η σ ί α ε ὐ τ ε λ ὲ ς» (Πολυδ. Η, 156). Τοῦ λᾱὸς ἡ ῥίζ. λαϜο εἶναι ἐν τῷ Λαυαγήτα καὶ ΛαϜοκόϜων. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀνδοκίδῃ. Τὸ λητουργὸς ἢ λειτουργός (= λητοεργός, ὁ κυρίως = δημιουργός). «Λ η τ ο υ ρ γ ε ῖ ν δ ι ὰ τ ο ῦ η Ἀ τ τ ι κ ο ί, δ ι ὰ δ ὲ τ ῆ ς ε ι δ ι φ θ ό γ ο υ Ἕ λ λ η ν ε ς· λ ή ϊ τ ο ν γ ὰ ρ τ ὸ δ η μ ό σ ι ο ν» (Μοῖρις καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 277, 29. Λεξ. Vindobon. 349, 1). Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς εὕρηνται ἀμφότεραι αἱ γραφαί (ὅρ. 172, 4. 557, 6. 331, 61. 404, 11. 467, 28. 474, 5. 481, 55. 482, 47. κτλ.).

λεπτουργέω-ῶ (εἰμὶ λεπτουργός, λεπτολογῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 262, β'. 294, δ'.).

ΣΗΜ. Λεπτουργός (= λεπτοεργός) (μτγ.), -ής, -έω, -ία (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἱππολ. 923).

λεπτύνω (ποιῶ λεπτόν). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἐνεστὼς *λεπτύνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 17) καὶ ὁ παθ. ἀόρ. *ἀπολεπτυνθεὶς* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 83, β'.) καὶ παθ. παρακ. *προλελεπτυσμένος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 66, α').

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ ε β -, λ ε π -, λ ο π -, λεβηρίς (τὸ ὑποκάμισον τοῦ ὄφεως), λέπ-ος, λέπ-υρον, λεπ-ίς, λέπ-ω (ξεφλουδίζω), λεπρός, λεπ-τός, λεπτύνω, λοπὸς (δέρμα, ἐξώφλοιον, λέπυρον), λοπάς (ἀγγεῖον), λοβός (ὁ φλοιὸς τῶν ὀσπρίων), λόφ-ος (= τράχηλος, λόφος. πρβλ. δείρη καὶ δειρὰς πρὸς δέρμα), λῶπος (ἱμάτιον), λωποδύτης (ὁ κλέπτης τῶν ἱματίων) ὀ-λόπ-τω (μαδῶ). Ἴσως καὶ ὀ-λοφ-ύρο-μαι, ὀλοφυρμός (ὅπερ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ὀλοὸς καὶ φύρομαι). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

λευκόω-ῶ (ἀσπρίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἀόρ. *ἐλεύκωσα* (C. I. A. T. B'. Παρχρ. 834), ὁ μέσ. παρατ. *ἐλευκούμην* (ὅπλα, κράνη = ἐλαμπρυνόμην. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 25. Ζ', ε', 20) καὶ παθ. παρακ. *λελευκωμένος* (τοῖχος. Πλάτ. Νόμ. 785, α'.) καὶ *λελευκωμένον* ἐστὶ (σπαν. Δημ. 46, 11), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ υ κ - λύχ-νος, ἀμφιλύκ-η, λυκόφως, Λυκαβηττός, λυκ-αυγές, λυκ-άβας, λευκ-ός, λεύσσω (βλέπω = λεύκ-jω), λατ. lux (φῶς), lucis, luc-eo (φωτίζω), λευκαίνω (ποιητ. καὶ μτγ.), ῥημ. παράγ. λεύκωμα (Ἀττικ.), λεύκωσις (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ἰσθ. γ', 87).

λευχειμονέω-ῶ (λευκὰ ἱμάτια φορῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (σπαν. Πλάτ. Πολ. 617. γ'.). Λέγεται συνήθως *λευκὰ ἱμάτια φέρω*, *λευκὴν στολὴν ἔχω* (Πλάτ. Νόμ. 947, β'.), *λευκῇ ἐσθῆτι κεκόσμημαι* (Ξεν. Ἀπομ. Β', α', 22), οὗ ἀντίθετον τὸ *μέλαν ἱμάτιον φορῶ* (= τῷ μεταγ. μελανειμονῶ. Ἰσαῖ. 4, 7).

ΣΗΜ. Λευχ-είμων (μετγ. ἐκ τοῦ λ ε υ κ ὸ ς καὶ ε ἷ μ α = ἱμάτιον. ὅρα ἀ μ φ ι έ ν ν υ μ ι), λευχ-ειμονῶ. Ὅρα λ ε υ κ ό ω. Τὸ λ ε υ χ ε ι μ ο ν ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

λεύω (λιθοβολῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Ϛ', 60), παρατ. *κατέλευον* (σπαν. Δημ. 19, 337), ἀόρ. *κατέλευσα* (ἐνίοτε). Μέλ. παθ. *καταλευσθήσομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 163) καὶ ἀόρ. παθ. *κατελεύσθην* (ἐνίοτε), τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Ὅρα *λιθοβολῶ*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λαϜ-, λᾶ-ας λᾶς (λίθος), λεϜ-, λευ-, λεύω, λεὺς (δωρ. λίθος), ῥημ. παράγ. λευσ-τήρ (ποιητ.), λιθόλευστος (ποιητ. Σοφ. Αἴ. 252), κατάλευσις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Οἰδ. Κ. 435).

λήγω (τελειώνω) (πλειστάκ.), παρατ. *ἔληγον* (ἐνίοτε), μέλλ. *λήξω* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 42, γ'. Ἐπιστ. 326. α'.ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Γ', 10), ἀόρ. *ἔληξα* (πλειστάκ.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λαγ-, λαγ-αρός (χαῦνος, χαλαρός), γερμ. locker, ἀγγλοσ. slack, λάγ-νος, -εύω, λατ. lanqueo (ἀτονῶ, ἀσθενῶ), σανσ. lanq'-â (πόρνη), λαγ-όνες. Ἴσως ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λήγ-ω, λαγάσσαι (ἀφεῖναι. Ἡσύχ.), λῆξις (ποιητ.), ἄληκτος (μτγ.), ἀκατάληκτος (μτγ.), κατάληξις (μτγ). Πρὸ τοῦ λ πρότερον ὑπῆρχε πνευματώδης τις φθόγγος τὸ σ, διὰ τοῦτο παρ' Ὁμήρῳ ὑπάρχει κατ' ἀφομοίωσιν τὸ ἄ λ λ η κ τ ο ν, ἀ π ο λ λ ή ξ ω. Τὸ λ ή γ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

λήθω. ὅρα *λανθάνω*.

λήζω (ληστεύω). Τῆς ἐνεργ. φωνῆς μόνον ὁ παρατ. εὑρίσκεται *ἔληζον* (Θουκ. Γ', 85. Δ', 41., ὅπερ ἤδη διορθοῦται εἰς «*ἐλήζοντο*» μεταβαλλόμενον). Μέσ. *λήζομαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐληζόμην* (ἐνίοτε) καὶ μέσ. ἀόρ. *ἐλησάμην* (σπαν. Ἀνδοκίδ. 1, 101), τὰ δὲ ἄλλα ἀπαντῶσι παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις. Λέγεται καὶ *ληστείας ποιοῦμαι* (Θουκ. Ζ', 27) καὶ *λῃστής εἰμι* (Θουκ. Α', 5).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λαF-, λάω (ἀπολαυστικῶς ἔχω, λάων Ὀδ. Τ, 229), ἀπο-λαύ-ω, λάτρις (μισθοφόρος). λατ. la-tro (λῃστής), laverna (θεὰ τῶν κλεπτῶν), lav-erniones (κλέπται), lu-crum (κέρδος), σανσ. lô-tas (λεία), λῴων καὶ λῷστος (= λαFίων, λωΐων λῴων), λη-ΐ-τις (ἡ λῃστεύουσα), λε-, λε-ία, λεία, ληΐς, ληΐζομαι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), λῄζομαι, λῃστής, λῃστήριον, λῃστεύω, λῃστεία. Ἔν τισι κειμένοις φέρονται τὰ ἀσυνάλειπτα ἐλήϊζον, ληΐζομαι κακῶς, τὸ δὲ τοῦ Θουκυδίδου (Δ', 41) «ἔλῃζόν τε» διορθοῦται ὑπὸ τοῦ Herwerden εἰς «ἐλῄζοντο».

ληρέω-ῶ (φλυαρῶ) (πλειστάκ. καὶ παρα-), παρατ. *ἐλήρουν* (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 206) καὶ ἀόρ. *παρελήρησα* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 169, α'. Κρατύλ. 422, γ'. Ἱππικ. Μ. 295, γ'.) καὶ *ἀπελήρησα* (σπαν. Δημ. 19, 182). Λέγεται καὶ *λῆρός εἰμι* (Πλάτ. Χαρμ. 176, α') καὶ *ληρώδης* (Πλάτ. Θεαίτ. 174, δ'.), *λήρους λέγω*. Τὸ δὲ *λῆρος ταῦτά εἰσι* (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ', ζ', 41. Πλάτ. Νόμ. 698, α'. κτλ.) καὶ *ληρήματα* (Πλάτ. Γοργ. 486, γ'. κτλ.) = οὐδενός εἰσιν ἄξια.

ΣΗΜ. Λῆρος, ληρέω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ), λήρημα, λήρησις (μτγ.), ληρο-λόγος (μεταγ.). Τὸ ληρῶ = λατ. līro καὶ de-līro (παραληρῶ), de-līrus (παράληρος, παράφρων), delīritas (παραλήρησις). «Ληρεῖν: παραφρονεῖν, φλυαρεῖν, ματαιολογεῖν» (Bekk. Ἀνέκδ. 276, 16).

ληστεύω (σπαν. Θουκ. Δ', 66. Δημ. 4, 23) καὶ παρατ. *ἐλήστευον* (σπαν. Θουκ. Δ', 45. Ζ', 18). Παθ. ἐνεστ. *ληστεύομαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 76. Ε', 14) καὶ παρατ. παθ. *ἐληστευόμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 2), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Ἀντὶ τοῦ *ληστεύω* λέγεται καὶ *ληστείας ποιοῦμαι* (Θουκ. Ζ', 27) καὶ *λῃστής εἰμι* (Θουκ. Α', 5)

ΣΗΜ. Ὅρα λήζω. Τὸ λῃστεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

λιθάω-ῶ (πάσχω λιθίασιν). Μόνον ἡ μετοχὴ *λιθῶν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 916, α'.).

ΣΗΜ. Λίθος (λατ. lapis), λιθ-άω-ῶ, λιθιῶ (μεταγ.). Τὸ λιθῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

λιθοβολέω-ῶ (πετροβολῶ, κτυπῶ μὲ λίθους). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται ἀείποτε κατὰ περίφρασιν *βάλλω τινὰ λίθοις* (Θουκ. Δ', 43. κτλ. πρβλ. καὶ Πινδαρ. Ὀλ. Η', 56). Λέγεται δὲ καὶ *λεύω τινὰ* καὶ *καταλεύω* (ὅρα *λεύω*), καὶ παθ. *κατελεύσθην* καὶ *κατεπετρώθην* (Ξεν. Ἀναβ. Α', γ', 2)

ΣΗΜ. Εὕρηται παρ' Ἀττικοῖς λιθοβόλος (Πλάτ. Κριτί. 119, β'.) καὶ λιθόβολος (ὡς παθ. Εὐριπ. Φοίν. 1063), οὐχὶ δὲ καὶ τὸ λιθοβολῶ μεταγενέστερον ὂν καὶ κατὰ τοὺς Πτολεμαϊκοὺς χρόνους εὔχρηστον (Ἔξοδ. Μωϋσ. η', 26. ιθ', 13. κα', 28. 29. 23. κτλ.). Ὁ Εὐριπίδης τὴν λιθοβολίαν καλεῖ πέτρων βολάς (Εὐρ. Ὀρ. 59), τὸν δὲ διὰ λιθοβολίας θάνατον λέγει θανεῖν λευσίμῳ πετρώματι (Εὐρ. Ὀρ. 50). Λέγεται καὶ λιθάζω ἀπὸ Ἀριστοτέλους καὶ ἑξῆς.

λιθοφορέω-ῶ (φέρω λίθους). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Ϛ', 98). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται κατὰ περίφρασιν, *λίθους φέρω* (Θουκ. Δ', 4. κτλ.).

ΣΗΜ. Λιθοφόρος (μεταγεν. ὁ φέρων λίθους) λιθοφορῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

λιθόω-ῶ (μεταβάλλω εἰς λίθον, ἀπολιθώνω) καὶ *ἀπολιθόω-ῶ* (ἀπολιθώνω). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται κατὰ περίφρασιν (ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ἤδη ταύτην εὔχρηστον. ὅρα Ἰλ. Ω, 611), *λίθον τινὰ ποιῶ* (Πλάτ. Συμπ. 198, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τό τε λιθόω-ῶ (Ἀριστοτ. γεν. Ζῴ. ε', 3. Μορ. Ζῴ. α', 1) καὶ τὸ ἀπολιθόω-ῶ (Ἀριστ. Προβλ. κδ', 11) κατὰ πρῶτον εὕρηνται παρ' Ἀριστοτέλει, ῥημ. παραγ. λίθωσις (μτγ.), ἀπολίθωσις (μτγ.). Περὶ ῥίζ. ὅρα λιθάω-ῶ. «Ἐκ δ' αὐτῶν ἂν εἴη καὶ λιθόστρωτον ἔδαφος καὶ λιθολόγημα καὶ λελιθωμένον» (Πολυδ. Ζ', 121). Λέγεται καὶ λίθον ἀπεργάζομαί τινα (Λουκιαν. ὑπὲρ Εἰκόν. 27) καὶ παθ. εἰς λίθον μεταβάλλομαι (Λουκιαν. Ἐνύπν. 14).

λικμάω-ῶ (λιχνίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξενοφ. Οἰκον. ιη', 2. 6. 7. 8) καὶ ὁ μέλλ. *λικμήσω* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιη', 8), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ λικμός (μτγ. = λίκνον = κούνια καὶ πτύον) λικμάω-ῶ, λίκμησις (μτγ.), λικμητήρ (ποιητ.), λικμητήριον (= πτύον. Ἡσύχ.), λικμητής (μτγ.), λικμητός (μτγ.). «νεικητήρ, λικμητὴρ Μεγαρεῖς» (Ἡσύχ.), «νεῖκλον καὶ νίκλον τὸ λίκνον», «εὐνίκμητον, εὐλίκμητον» (Ἡσύχ.). Ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ λιθου. nĕkoti (σιτηρὰ σείειν). Τὸ λικμάω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, «ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς ἀνδρῶν λικμώντων» (ἅπαξ. Ἰλ. Ε, 499 — 500).

λιμοκτονέω-ῶ (φονεύω, κτείνω τινὰ διὰ λιμοῦ). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 588, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα καὶ τὸ παθ. *λιμοκτονοῦμαι* εἶναι μεταγενέστερα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀντὶ μὲν τοῦ ἐνεργ. λέγεται «*λιμῷ ἀποκτείνω τινά*» (Λυκοῦργ. 128), «*λιμῷ ἐκπολιορκῶ*» (Θουκ. Α', 134), ἀντὶ δὲ τοῦ παθητ. τὸ «*λιμῷ ἀποθνῄσκω*» (Πλάτ. Γοργί. 464, δ'. κτλ.) καὶ *λιμῷ τελευτῶ* (Θουκ. Γ', 59), *λιμῷ ἀπόλλυμαι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', β', 14. 21. Ἀθην. Πολ. β', 2), *λιμῷ παρατείνομαι* (Πλάτ. Συμπ. 207, β'.).

ΣΗΜ. Λῑμός, λιμ-ώττω (μτγ.), λιμαίνω (Ἡρόδ.), λιμοκτόνος (μτγ.), λιμοκτονία (Πλάτ. Πρωταγ. 354, α'.), λιμοκτόνησις (μτγ.). Ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Ε', 12 — 16. Γλωσσ. Παρατ. 98 — 102. Τὸ λῑμοκτονῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει, ἢ ἐπειδὴ τὰ τοῦ Ἱπποκράτους δὲν θεωροῦνται γνήσια, μᾶλλον παρὰ Πλάτωνι. ὅρα λιμώττω.

λιμπάνω (ἀφήνω). Μόνον σύνθε-

τον *καταλιμπάνω* (σπαν. Θουκ. Η', 17. Πλάτ. Ἐπιστ. 358, ϐ'.) καὶ *ὑπολιμπάνω* (C. I. A. T. B'. 610, 12. 350 π. X.), ὁ δὲ παρατατικὸς ποιητικός, τὰ δὲ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *λείπω* (ὅπερ ἰδέ).

λιμώττω (ἔχω λιμόν, πεῖναν) καὶ *λιμαίνω*. Ἄχρηστα παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, παρ' οἷς λέγεται κατὰ περίφρασιν *λιμῷ παρατείνομαι* (Πλάτ. Συμπ. 207, ϐ'.), [*λιμῷ πιέζομαι* (Ηροδ. Ϛ', 139), *λιμὸς πιέζει με* (Αἰσχύλ. Χοηφ. 250), *λιμὸς ἔχει με* (Αἰσχύλ. Χοηφ. 756], ὡς μεταϐατ. δὲ *λιμὸν ἐμποιῶ τινι* (Ξεν. Ἀπομ. Γ', ια', 13 14. κτλ.), ὡς παθ. δὲ *λιμός ἐστι* καὶ *λιμὸς ἐγένετο* (Θουκ. Α', 112. Γ', 85. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ μὲν λιμαίνω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ϛ', 28), τὸ δὲ λιμώττω εἶναι μεταγενέστερον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουκιανοῦ καὶ Πλουτάρχου ἐν χρήσει ὄν. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ λῖμός, ὅπερ παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς εἶναι ἀρσενικόν, παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσι θηλυκὸν ἡ λιμός (Ὁμήρ. Ὕμν. Δημ. 312. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 743, ἔνθα Μεγαρεύς τις λέγει ἡ λιμός. Ἠσαΐ. η', 21. Σέξτ. ὁ Ἐμπειρ. πρὸς γραμματ. Ζ', 148. Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 743), ἐξ αὐτοῦ δὲ βουλιμιῶ, λιμοκτονῶ, κτλ. Τὸ δὲ λῖμός γίνεται ἐκ ῥίζ. λιπ- κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικοὺς τοῦ λίπ-τ-ο-μαι (ἐπιθυμῶ), λίψ (ἐπιθυμία, Ἡσύχ.), λιψουρία (ἐπιθυμία τοῦ οὐρῆσαι), λιφ-ερνοῦντες (ἐν συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διάγοντες. Ἡσύχ.), σανσ. lubh-jami (ἐπιθυμῶ), λατ. libet καὶ lubet (ἀρέσκει), lĭbīdo (ἐπιθυμία), λῖμός (ἀντὶ λῖπ-μός), λίμα (ἐν τῇ δημώδει), λιμάζω (= λιμώττω. ἐν Ἠπείρῳ, οὗ ἀόρ. ἐλίμαξα καὶ παρακ. λιμαγμένος). Παρ' Ὁμήρῳ δὲ (Ὀδ. Ε, 166) ὁ λιμὸς περιλαμβάνει καὶ τὴν δίψαν, παρ' ᾧ καὶ ἡ φράσις λιμὸς τείρει γαστέρα (Ὀδ. Μ, 332=βασανίζει, παραδέρνει).

λιπαρέω-ῶ (παρακαλῶ) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐλιπάρουν* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Η', 1), μέλλ. *λιπαρήσω* (σπαν. Δημ. 21, 208). Παθ. *λιπαροῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', ε', 12). Ῥημ. ἐπίθ. *λιπαρητέον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπολ. 23), δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ, ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λιπ-, λίπ-ος, λιπ-αίνω (φαιδρύνω, παχύνω), σανσ. limp-âmi (ἀλείφω), λιπαρός (παχύς, κολλώδης, προσεδρευτικός), λιπαρέω-ῶ (παρακαλῶ λιπαρῶς, παρακαλῶ ἐπιμόνως), ἐκλιπαρῶ (μεταγ.), λιπάρησις (μτγ.), ἐκλιπάρησις (μτγ.), λιμφός (συκοφάντης, φειδωλός), λιμφεύειν (ἀπατᾶν. Ἡσύχ.). Ὅρα Κοραῆν εἰς Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Η', § 1. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

λιποτακτέω-ῶ (καταλείπω τὴν τάξιν τοῦ στρατοῦ, δραπετεύω, γίνομαι λιποτάκτης). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται κατὰ περίφρασιν, *λείπω τὴν τάξιν* (Πλάτ. Ἀπολ. 29, α'. Αἰσχίν. 3, 152. 155. 175. Δημ. 21, 110. Λυκοῦργ. 20. 76. 77. κτλ.) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *λειπτέον τὴν τάξιν* (Πλάτ. Κρίτ. 51, ϐ'.).

ΣΗΜ. Τὸ λιποτακτῶ κατὰ πρῶτον ἴσως παρὰ Πλουτάρχῳ, γράφεται δὲ πλημμελῶς διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου ὀφεῖλον νὰ γράφηται διὰ τοῦ Ι· διότι πάντα τὰ ἐκ τοῦ λείπω σύνθετα γίνονται ἐκ τοῦ βραχέος θέματος, ὡς ἐλλιπής, λιπόθυμος, λιποτάξιον (Cobet παρὰ Λογ. Ἑρμ. Κόντ. σ. 216. Κόντος Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Ε', τ. 42—43), πρϐλ. καὶ τὰ ἐκ τοῦ στείϐω, λείϐω καὶ ἀλείφω σύνθετα, ἀ-στιϐ-ής, ἀει-λιϐ-ής, ἀνηλιφής. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς

καίτοι τὸ λιποτακτῶ δὲν ὑπάρχει, ὑπάρχουσιν ὅμως τινὰ παράγωγα, λιποτάκτης (μτγ.), λιποταξία (Δημ. 21, 166), λιποτάξιον (Δημ. 21, 103. 110), ὁ δὲ Cobet διισχυρίζεται ὅτι δὲν ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων λιποταξία θηλυκῶς, ἀλλὰ λιποτάξιον οὐδετέρως, ὡς ἀδίκιον, ἀγάμιον, κακογάμιον, κτλ. (ὅρα Κόντ. Γλωσ. Παρατηρ. σ. 503 — 504).

λιποψυχέω-ῶ (λιποθυμῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐλιποψύχησα* (σπαν. Θουκ. Δ', 12. Ξενοφ. Ἑλλην. Ε', δ', 58).

ΣΗΜ. Πλημμελῶς γράφεται διὰ τῆς διφθόγγου ΕΙ, διότι τὰ ἐκ τοῦ λείπω γινόμενα ὀφείλουσι νὰ γράφωνται διὰ τοῦ Ι, λιποθυμῶ (μεταγ.), λιποτάκτης, λιποψυχῶ, λιπόσαρκος, ἐλλιπής, λιποτάξιον, (πρϐλ. καὶ Πολυϐ. Γ', 106), λιπομαρτύριον, λιποναύτιον, κτλ. Κατὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐκ τοῦ στείϐω, λείϐω καὶ ἀλείφω, ἀστιϐής, ἀειλιϐής, ἀνηλιφής. Τὸ λιποψυχῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ', 229). Τὰ δὲ διαλελιμένα ψυχὴ λείπει με (Ἰλ. Ε', 696. Π, 453. κτλ. πρϐλ. καὶ Πινδαρ. Πυθ. γ', 101), θυμὸς λείπει (Ἰλ. Δ', 470. Π, 743. κτλ.) λέγονται περὶ ἀποθνήσκοντος = λείπω τὸν βίον (Πλάτ. Νόμ. 872, ε'. κτλ.).

λίσσομαι (παρακαλῶ, καθικετεύω). Ποιητικόν, ἀλλὰ σπανίως καὶ πεζολογικόν μόνον κατ' ἐνεστῶτα (Πλάτ. Πολ. 366, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λῐτ- ἢ Fλιτ-, λῐτ-ή, λιτανεύω, λίσσομαι [=λίτ-jομαι], τρίλλιστος, πολύλλιστος. Εἶναι συγγενὲς τῷ ποιητ. λίπτω (ἐπιθυμῶ νὰ ἀπολαύσω τι) καὶ λάω (ἐπιθυμῶ), λι-λαίομαι, λατ. lib-et ἢ lub-et (ἀρέσκει), σανσ. lubh-jami (ἐφίεμαι), λίψ (ἐπιθυμία = λατ. lĭbīdo, λιψουρία, λιφερνοῦντες (ἐν συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διάγοντες. Ἡσύχ.). Τὰ Ὁμηρικὰ τρίλλιστος καὶ πολύλλιστος προῆλθον ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ πνευματώδους φθόγγου τοῦ πρὸ τοῦ λ ὑπάρχοντος. Τὸ λίσσομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ὅπερ δὲν λέγεται λίττομαι.

λιτανεύω (παρακαλῶ, καθικετεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 26. Πλάτ. Πολ. 388, ϐ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Λιτή, λιτός (ἐπίθ. ποιητ.), λίτανος (ποιητ. = λιτός), λιτανεύω καὶ λιταίνω (ποιητ.), λιτανεία (μτγ.), λιτανευτός (μτγ.), λιτανευτικός (μεταγ.). Ὅρα λίσσομαι. Τὸ λιτανεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

λιχμάω-ῶ. ὅρα *περιλιχμῶμαι*.

λογίζομαι (λογαριάζω, συλλογίζομαι), ἀποθ. μέσ. (πλειστάκ. καὶ δια-, ἐκ-, κατα-, ἀνα-, ὑπο-, παρα-, ἀντι-, προς-, ἐγκατα-), παρατ. *ἐλογιζόμην* (πολλάκ. καὶ δι-, ἀπ-, ἀν-, ὑπ-, συν-, ἀντ-), μέλλ. συνηρ. *λογιοῦμαι* (ἐνίοτε καὶ ὑπο-, ἐπι- [ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 365, ϐ'.]), μέσ. ἀόρ. *ἐλογισάμην* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἐξ-, κατ-, ἀν-, ὑπ-, παρ-, ἀντ-, συν-, ἀπ-, ἐπ-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθέσ. *ἐλογίσθην* (ἐνίοτε καὶ συν-), παρακ. μετ' ἐνεργ. καὶ παθ. διαθ. *λελόγισμαι* (ἐνίοτε καὶ συλ- [ἐνεργ.], ἀπο- [παθ.] καὶ ἐνεργ. ἐν ἐπιγρ. Ἀττικ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀλόγιστος* (πολλάκ.), *λογιστέον* (Δημ. 27, 36. 55, 25), *ὑπολογιστέον* (Πλάτ. Πολιτικ. 293, δ'. Πολ. 341, δ'.), *συλλογιστέος* (Πλάτ. Πολ. 517, γ'.). Λέγεται καὶ *λογισμὸν ἔχω* (Πλάτ. Νόμ. 805, α'.), *λογισμῷ χρῶμαι* (Θουκ. Β', 11), *λογισμὸς*

ἐμπίπτει μοι (Δημ. 21, 129), ὡς παθ. δὲ *διαλογισμὸς γίγνεται* (Δημ. 36, 23)

ΣΗΜ. Λέγω, λόγος, λογίζομαι, λόγισις (μεταγ.), λόγισμα (μτγ.), ἀναλόγισμα, λογισμός, ἀναλογισμός, ἀπολογισμός, διαλογισμός, συλλογισμός, δυσλόγιστος (ποιητ. Σοφ. Αἴ. 40), λογιστήριον, λογιστής, λογιστικός. Ὁ μέλλ. παθητ. λογισθήσομαι (Νικηφ. Ῥητ. ζ', 22), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπελογίσθην παρ' Ἡροδ. Ζ', 177, ὡς παθ. δὲ παρὰ μτγ. (ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 475). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

λογογραφέω-ῶ (συγγράφω ἀντὶ χρηματικῆς ἀμοιβῆς λόγους δικανικοὺς δι' ἄλλους). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, εὕρηται δὲ μόνον ὁ μέλλ. *λογογραφήσω* (σπαν. Ἀλκιδάμ. περὶ Σοφιστ. 6), ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται συνήθως κατὰ διάλυσιν *λόγους γράφω* (ὡς *οἱ εἰς τὰ δικαστήρια τοὺς λόγους γράφοντες*. Ἀλκιδάμ. περὶ Σοφιστ. 13. Ἰσοκρ. 13, 9. Πλάτ. Φαῖδρ. 257, δ'. ε'. 258, δ' 259, ε'. κτλ.) καὶ *λογογράφος εἰμὶ ἢ γίγνομαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 258, γ'. κτλ.),

ΣΗΜ Τὸ λογογράφος κατὰ πρῶτον ἐσήμαινε τὸν ἱστορικόν, καὶ οὕτω καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου οἱ ἀρχαιότεροι ἱστορικοὶ οἱ μέχρι τοῦ Ἡροδότου ἱστορίαν εἰς πεζὸν λόγον συγγράψαντες κατ' ἀντίθεσιν τῶν ποιητῶν (Θουκ. Α', 21), οὓς ἐκάλουν ἰδίᾳ λογοποιούς (Ἡροδ. Β', 143 Ἰσοκρ. 11, 37. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Γ', λ, 8), ὕστερον δὲ τὸ λογογράφος ἐσήμαινε καὶ τὸν μηχανώμενόν τινι ἀπολογίαν (Αἰσχίν. 1, 94), τὸν δικανικοὺς λόγους δι' ἄλλον ἐπ' ἀμοιβῇ συγγράφοντα (Σχολ. Πλάτ. Φαῖδρ. 257, γ'), ὅπερ ἐνομίζετο ὡς ἔργον εὐτελὲς καὶ ταπεινὸν καθόλου (Πλάτ. Φαῖδρ. 257, γ'. Δημ. 19, 246). Τὸ λογογραφῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀλκιδάμαντι.

λογοποιέω-ῶ (ψευδεῖς λόγους πλάττω)(πολλάκ.), παρατ. *ἐλογοποίουν* (σπαν. Ἀνδοκ. 1, 54. Δημ. 21, 198. Δείναρχ. 1, 32) καὶ ἀόρ. *ἐλογοποίησα* (σπαν. Ἰσοκρ. 11, 38. Πλάτ. Νόμ. 636, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Λογοποιός, λογοποιῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ), λογοποιία (μτγ.), λογοποίημα (ποιητ. καὶ μτγ.). «Ἡ λογοποιία ἐστὶ σύνθεσις ψευδῶν λόγων καὶ πράξεων, ὧν βούλεται ὁ λογοποιῶν» (Θεοφρ. Χαρακτ. η'.)

λοιδορέω-ῶ (κακολογῶ, ὑβρίζω) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐλοιδόρουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *λοιδορήσω* (σπαν. Δημ. 40, 48. 49), ἀόρ. *ἐλοιδόρησα* (ἐνίοτε), παρακ. *λελοιδόρηκα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 241, ε'. 260, δ'. Δημ. 57, 34), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. *λοιδοροῦμαι* (πλειστάκ.) καὶ παθ. *λοιδοροῦμαι* (Ἰσοκρ. 11, 6. Πλάτ. Κρατύλ. 421, β'. Ἐπιστ. 324, γ'. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. β', § 3. ἴσως δὲ καὶ Ἰσοκρ. 2, 47), παρατ. μέσ. *ἐλοιδορούμην* (ἐνίοτε) [παθ. δὲ παρὰ ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Ε', 6], μέσ. μέλ. *λοιδορήσομαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 9. Αἰσχίν. 3, 207. Δημ. 21, 138), ἀόρ. μέσ. *ἐλοιδορησάμην* (σπαν. Ἰσοκρ. 7, 49. Ἰσαῖ. 6, 59), ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. *ἐλοιδορήθην* (ἐνίοτε), σπανίως δὲ ὡς παθητ. (Πλάτ. Φαῖδρ. 257, ε'.), παρακ. παθ. *λελοιδορημένος* (εἴη ὑπό τινος. (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε'. δ', 29), ὑπερσ. ἐλλείπει. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *λοιδορίαν ποιοῦμαι* (Δημ. 22, 22. κτλ.).

Τὸ δὲ μέσον ἀλληλοπαθὲς ἐκφέρεται ἐνίοτε παρ' ἀρχαίοις καὶ κατ' ἀνάλ. *λοιδοροῦσιν ἀλλήλους* (Πλάτ. Πολ. 440, β'. κτλ.). Ὡς ἀποθετ. δὲ εἶναι *διαλοιδοροῦμαι*, οὗτινος μόνον ὁ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *διελοιδορήθην* ἀπαντᾷ (Δημ. 21, 86).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λοι-, «λαίειν φθέγγεσθαι, λάε ἐψόφησεν» (Ἡσύχ.), γοτθ. la-i-an (λοιδορεῖν), λιθ. lo'-ti (ὑλακτεῖν. ἐνεστ. lo'-j-u), σλαβ. lo-j-o'-ti (ὑλακτεῖν, ὑβρίζειν), λατ. la-tra-re (ὑλακτεῖν), «λατράζειν βαρβαρίζειν» (Ἡσύχ.), σανσ. râ (râi = ὑλακτεῖν), λατ. lædĕre (βλάπτειν), λαιδρός (ἀναιδής, θρασύς. Ἡσύχ.). «λοίδορος καὶ λοιδόρως εὐτελές» (Πολυδ. Ε', 118. Η', 81), ἀλλὰ φιλολοίδορος, φιλολοιδόρως. Τὸ δὲ λοιδορῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ τῷ συγχρόνῳ Πινδάρῳ, τὸ δὲ διαλοιδοροῦμαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Β', 121, 4), ῥηματ. παράγ. λοιδόρησις (Ἀττικ.), λοιδορισμός (ποιητ.), λοιδόρημα (μεταγ.), λοιδορητέον (μτγ.). Ὅρα τὸ κατηγορῶ περὶ τῆς διαφορᾶς.

λούω (λούω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Φαίδ. 115, α'. καὶ (ἀπο-)Κρατύλ. 405, β. καὶ γ'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Μέσ. *λοῦται* (Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 11), *λοῦσθαι* (σπαν. Λυσί. 1, 9. Πλάτ. Νόμ. 942, β'. Δημ. 50, 35), *λούμενος* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ιγ', 3. Ἑλλ. Ζ', β', 22), παρατ. *ἐλοῦντο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 14), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά, μέλ. μέσ. *λούσομαι* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 116 α'. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Ι', 3), ἀόρ. μέσ. *ἐλουσάμην* (ἐνίοτε), παρακ. μέσ. *λελουμένος* μόνον (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 116, β'. Συμπ. 174, α'. Πολ. 495, ε'.), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λυ-, λῦ-μα (ἀκαθαρσία ἐκ πλύσεως, ἀπόπλυμα), λύ-θρον (ἀκαθαρσία ἐξ αἵματος), λύ-μη (βλάβη), λυμαίνομαι, λυμ-εών, λυμαντήρ (Ἀττ.), λατ. lu-o (λούω); ἐπιτεταμένον δὲ εἰς τὸ λούω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), λατ. lav-o. Ὁ Bopp νομίζει μὴ εἶναι κεκολοβωμένη ἡ ῥίζα ἐκ τοῦ plu-, plu-it (= βρέχω), πλύνω. Εἶναι ἡ ῥίζα μᾶλλον λοF-, ὅθεν τὸ Ὁμηρ. λόω καὶ κατα-λόει (Ἀριστοφ. Νεφ. 838), ἐξ οὗ ἐρμην. καὶ οἱ τύποι λοῦται (= λό-ε-ται), λοῦσθαι (= λό-ε-σθαι), λούμενος (= λο-όμενος), κτλ, ὕστερον δὲ ἐγένετο ἐξίσωσις ὡς πρὸς τὴν δίφθογγον ΟΥ ἁπανταχοῦ ἐν τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ τοῦ λῶ, λοῖς, λοῖ, ἐπειδὴ ἐλέγετο λοῦμεν (= λόομεν), λοῦτε (= λόοτε), κτλ., λου-τρόν, λουτήρ (μτγ.), λουτρών. Πρβλ. Ἡμ. Γραμματ. Παρατ. εἰς ἀρχ. Ἑλλην. § 106. Πολυδ. Ζ', 167.

λοχαγέω-ῶ (εἰμὶ λοχαγός). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', α', 30. Ἀπομ. Γ', α', 5. Ἰσαῖ. 9, 14). Λέγεται καὶ *λοχαγός εἰμι* (Ξεν. Ἀν. Γ', α', 37. κτλ.).

ΣΗΜ. Λέγω, λόχ-ος, λοχ-ᾱγός (ἄγω), λοχαγία, λοχαγῶ, παρ' Ἡροδότῳ δέ, παρ' ᾧ κατὰ πρῶτον εὕρηται, λέγεται λοχηγῶ καὶ λοχηγετῶ.

λοχάω-ῶ (ἐνεδρεύω). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐλόχησα* (σπαν. Θουκ. Α', 65. Γ', 94), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα· ὅρα καὶ *ἐλλοχάω-ῶ*.

ΣΗΜ. Λέγω, λόχ-ος, λοχῶ, λόχησις (μεταγ.), λοχίζω. Ὅρα λέγω. Τὸ λοχῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

λοχίζω (βάλλω τινὰ εἰς λόχον, εἰς ἐνέδραν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν.

Θουκ. Γ', 107. καὶ (προ-) Β', 81) καὶ μέλλ. *προλοχιῶ* (σπαν. Θουκ. Γ', 110). Ἀόρ. παθ. *ἐλοχίσθην* (ὑπό τινος = ἐνηδρεύθην· σπαν. Θουκ. Ε', 115) καὶ παρακ. παθ. *προλελοχισμέναι ἐνέδραι* (σπαν. Θουκ. Γ', 112), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Λοχίζω (ὅρα λοχάω-ῶ), λοχισμός (μτγ.), προλοχισμός (μτγ.). Τὸ λοχίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Α', 103) = κατατάττω εἰς στρατιωτικοὺς λόχους.

λυγίζω (κάμπτω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολογοις μόνον ὁ μέσ. ἐνεστὼς *λυγιζόμενος* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 405, γ'. = στρεφόμενος, καμπτόμενος).

ΣΗΜ. Λύγος (φυτὸν ἱμαντῶδες = λυγαριά), λυγόω-ῶ (μτγ.), λυγίζω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ), λύγισμα (μτγ.), λυγισμός (ποιητ. καὶ μτγ.), σανσκρ. ling-âmi (πλέκω), λατ. ligare (δένω), lic-tor (ῥαβδοῦχος). «Τινὲς καὶ τὸ μετὰ τιμωρίας βασανίζειν λυγίζειν φασὶ καὶ αἱ μάστιγες, αἷς οἱ ἀθληταὶ τύπτονται, λύγοι καλοῦνται» (Σχολ. Πλάτ. Πολιτ. 405, γ'.).

λυκόω-ῶ. Ἀπαντᾷ μόνον «*πρόβατα λελυκωμένα*» (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 41 = λυκοφαγωμένα, λυκόβρωτα).

ΣΗΜ. Λύκος = λατ. lup-us (κ καὶ π ἐναλλάσσονται), σλαβ. vluku, λιθ. vilkas, γοτθ. vulfs, σανσ. varkas, γερμ. wolf, ἑπομ. = Fλύκος. λυκόω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

λυμαίνομαι (βλάπτω) ἀποθετικ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. (πλειστάκ.), σπανίως δὲ μετὰ παθ. (Ἀντιφῶν 5, 63. Λυσί. 28, 14) (καὶ κατα- ἐνεργ.), παρατ. ἐνεργ. διαθ. *ἐλυμαινόμην* (ἐνίοτε), μέλ. *λυμανοῦμαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐλυμηνάμην* (πλειστάκ. καὶ κατ-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *διελυμάνθην* (ποιητ. καὶ ψ. Δημ. Ἐπιστ. Α', 12, σ. 1466), παρακ. μετ' ἐνεργ. διαθ. *λελύμασμαι* (ἐνίοτε), καὶ μετὰ παθητ. σπανίως (Δημ. 20, 142. Προοίμ. ΙΖ'.), [ὑπερσ. μεταγενεστ.], μετ' ὀλ. μ. ἐνεργ. *λελυμασμένος ἔσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', ε', 18). Ὡς παθ. εἶναι τὸ *λύμη γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 919, γ'.).

ΣΗΜ. Λύμη (ὅρα λούω), λυμαίνομαι, λυμαντήρ (Ξεν. Ἱέρ. γ', 3), λυμαντήριος (ποιητ.), λυμαντής (ποιητ.), ἀπολυμαντήρ (Ὅμηρ.) Παρὰ μεταγενεστέροις εὕρηται καὶ τὸ ἐνεργ. λυμαίνω. Τὸ λυμαίνομαι κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὸ ἀπολυμαίνομαι (=καθαίρομαι).

λυπέω-ῶ (προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ, πειράζω) (πλειστάκ. καὶ παρα-, ἀντιπαρα-), παρατ. *ἐλύπουν* (πολλάκ. καὶ παρ-), μέλ. *λυπήσω* (πολλάκ. καὶ παρα-), ἀόρ. *ἐλύπησα* (πλειστάκ.), παρακ. *λελύπηκα* (σπαν. Δημ. 24, 175), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ (σπανιώτερ.) παθ. λυποῦμαι (πλειστάκ. καὶ συλ-, προ-) παρατ. μέσ. *ἐλυπούμην* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. *συλλυπήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 462, ε'., ὁ δὲ ἁπλοῦς παρὰ δραματικοῖς), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐλυπήθην* (πολλάκ. καὶ προ-), παρακ. παθ. *λελυπημένος* (ὑπό τινος· σπαν. Δημ. 39, 3), ὑπερσ ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *λυπητέον* (Ξενοφ. Ἀπολογ. 27), *ἀλυπήτως* (Πλάτ. Νόμ. 958, ε'.). Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμ. *λυπῶ ἐμαυτόν* (Ἰσοκρ. 7,

82. κτλ.). Λέγεται καὶ *λύπην παρέχω τινί* (=λυπῶ τινα. Πλάτ. Γοργ. 477, γ'. κτλ.) καὶ *λυπηρῶς φέρω* (=λυποῦμαι. Ἰσοκρ. 9, 54).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λυπ-, λῦ'π-η, λυπ-έ-ω=λατ. lug-eo =σανσ. lup-jami, λυπ-ρός, λυπηρός, ἀλύπητος (ποιητ.), ἄλῡπος (Ἀττ.), περίλῡπος, λατ. luctus (πένθος). Συγγενὲς καὶ τὸ λυγ-, λυγ-ρός (λυπηρός), λευγαλέος, λοιγός (ὄλεθρος), λοίγιος (ὀλέθριος), σανσκρ. rug-ami (θραύω διασείω), rog-ajami (κτείνω), rug'-a (νόσος), λατ. lugeo (πενθῶ), luc-tus (πένθος). Παρὰ τῷ Ἡροδότῳ καὶ μέλλ. παθ. ὡς μέσ. συλλυπηθήσομαι (Ϛ', 39). «Ἄλυπος καὶ ἀλύπως, Πλάτων δὲ καὶ ἀλυπήτως ἔφη, ὥσπερ Σοφοκλῆς ἀλύπητον» (Πολυδ. Γ', 98). Τὸ λυπῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 401).

λυσιτελέω-ῶ (ὠφελῶ) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐλυσιτέλουν* (ἐνίοτε), μέλ. *λυσιτελήσω* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. *ἐλυσιτέλησα* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Λυσιτελής, λυσιτελῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδδίῃ), λυσιτέλεια (μτγ.), τὸ δὲ λυσιτελής (λύω καὶ τέλος). «Τὸ τῆς φορᾶς λῦον τὸ τέλος λυσιτελοῦν καλέσαι» (Πλάτ. Κρατύλ. 417, γ'.). Ὁ Πολυδεύκης λέγει· «ἡ ὠφέλεια, τὸ κέρδος· φαῦλον γὰρ ἡ λυσιτέλεια» (Ε', 136).

λυτρόω-ῶ (ἀπαλλάττω τινὰ διὰ λύτρων). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. *ἐλύτρουν* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 165, ε'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἀπελύτρωσα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 919, α'. ψ. Δημ. 12, 3), ἀόρ. παθ. *ἐλυτρώθην* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 12), ἀόρ. μέσ. *ἐλυτρωσάμην* (C. I. A. T. Β'. 193) καὶ παρακ. μέσ. *λελυτρῶσθαι* (σπαν. Δημ. 19, 170), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Λύτρα (τά), λυτρῶ, λύτρωσις (μεταγ.), λυτρωτής (μτγ.). Ὅρα λύω. Τὸ λυτρῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

λυττάω-ῶ (πάσχω λύσσαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Φαῖδρ. 251, ε'. Πολ. 329, γ'. 586, γ'. Τίμ. 86, γ'. Νόμ. 775, δ'. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστολ. ε', 5), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *λύττα ἐμπίπτει μοι* (Ξεν. Ἀνάβ. Ε', ζ', 26).

ΣΗΜ. Λύσσα καὶ λύττα, λυσσάω καὶ λυττάω, λυσσαλέος (μτγ.), λυσσάς (ποιητ.), λυσσήεις (Ἡσύχ.), λύσσημα (ποιητ.), λυσσητὴρ κύων (Ὁμηρ. Ἰλ. Θ, 299), λυσσώδης (ποιητ.). Ἡ ῥίζα εἶναι λυσ-, λύσσα καὶ λύττα [=λύσ-jα], σανσ. rush (ὀργίζεσθαι, μαίνεσθαι. ἐνεστ. rush-jâmi καὶ rôsh-ajâmi), οὐσ. θηλ. rush (ὀργή). Παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται μόνον τὸ οὐσ. λύσσα καὶ λυσσητήρ, τὸ δὲ λυσσῶ παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἀντὶ δὲ τοῦ λυττῶ ἐλέγετο, «λύσσαν ἔχω» (Ἰλ. Ι, 305), «λύσσα ἔχει με» (Ἰλ. Φ, 542) καὶ «λύττα ἐμπίπτει μοι» (Ξεν. Ἀνάβ. Ε', ζ', 26), καὶ «κύων ὑπὸ λύττης ἐχόμενος» (Πολυδ. Ε', 53., ἔνθα γράφεται «ὑπὸ λύττῃ»).

λύω (λύω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ, διαλύω) (πλειστάκ. καὶ δια-, κατα-, παρα-, ἀπο-, ἐπι-), παρατ. *ἔλυον* (πλειστάκ. καὶ σύνθετος ὡς ὁ ἐνεστώς), μέλ. *λῡ'σω* (πλειστάκ. καὶ δια-, ἀπο-, κατα-), ἀόρ. *ἔλῡσα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀπ-, κατ-, ἐξ-, παρ-, ἐπ-, προκατ-, συγκατ-), παρακ. *λέλῠκα* (ἐνίοτε· καὶ κατα-, ἀπο-), ὑπερσ. μόνον εὐκ. *λελῠκὼς εἴην* (σπαν. Θουκ. Α', 67). Μέσ. *λῡ'ομαι* (ἐνίοτε· καὶ ὑπο-, ἐκ-, κατα-,

παρα-, ἀπο-, ἐπι-, δια-) καὶ παθ. *λῡ'ομαι* (σπαν. ἁπλοῦς. Δημ.24, 209. καὶ κατα-, ἀπο-, δια-), παρατ. μέσ. *ἐλῡόμην* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. α', 17. καὶ (ἀπ-) Θουκ. Ζ', 44) καὶ παθ. *ἐλῡόμην* (σπαν. Θουκ. Α', 44. Πλάτ. Πολ.574, ε'. καὶ δι-, ἀπ-, κατ-), μέσ. μέλ. *λῡ'σομαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀνα-, δια-, ἐπι-, ἀπο- [Δημάδ. 6]), μέλλ. παθ. *λῠθήσομαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-, κατα-, ἀπο-), ἀόρ. μέσ. *ἐλῡσάμην* (πλεισ. καὶ δι-, ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. παθ. *ἐλῠ'θην* (πλεισ. καὶ κατ-, ἀπ-, παρ-, ἐξ-, δι-) καὶ ὡς μέσ. *ἐλῠ'θην* (=ἔλυσα ἐμαυτόν, ἐλύθην μόνος. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', δ', 35), συνήθως δὲ ὁ *διελῠ'θην* (ὡς μέσ. πλειστάκ.), παρακ. μέσ. *λέλῠμαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-, κατα-) καὶ παθ. *λέλῠμαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, ἀπο-, κατα-, παρα-, ἐκ-), ὑπερσ. παθ. *ἐλελῠ'μην* (σπαν. Θουκ. Δ', 47. Ἀντιφῶν 5, 13. Δημ. 33, 19. καὶ δι-, ἀπ-, κατ-), μέσ. δὲ *διελελῠ'μην* (Ἰσο. 14, 27. Αἰσχίν. 2, 134), μετ' ὀλ. μέλ. *λελῡ'σομαι* (σπαν. Δημ. 14, 2. καὶ (κατα-) Ξεν. Παιδ. Α', ς', 9. καὶ(ἀπο-) Ξεν. Παιδ. Ϛ', β', 37). Ῥημ. ἐπ. *λυτός* (ἐνίοτε), *ἄλυτος* (ἐνίοτε), *εὔλυτος* (ἐνίοτε), *εὐκατάλυτος* (Ξεν. Ἑλλ. Γ', ε', 15), *διαλυτός* (Πλάτ. Φαίδ. 80, β'.), *ἀδιάλυτος* (Πλάτ. Φαίδ. 80, β'.), *λυτέος-τέον* (ἐνίοτε) καὶ *παραλυτέον* (Πλάτ. Νόμ. 793, ε'.), ἀπολυτέον (Γοργ. Ἑλ. 6). Τὸ δὲ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελ. *λύω ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Φαίδ. 62, β'. κτλ.). Λέγεται καὶ *διάλυσιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 51. κτλ.), *κατάλυσιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Η', 18. κτλ.), ὡς μέσ. δὲ *λύσιν εὑρίσκομαί τινος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 244, ε'.) καὶ παθ. *λύσις ἐστί τινος* (Πλάτ. Φαίδ. 67, δ'. κτλ.). Τὸ δὲ *καταλύω* κεῖται καὶ ἀμεταβ. = καταλύω, κατάγομαι παρά τινι (πρβλ. Θουκ. Α', 136. Πλάτ. Γοργ. 447, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ υ -, λύ-σις, λύ-τρον, -α, λυτὴρ (ποιητ.), λυτρῶ, λατ. solvo (ἀντὶ se-lu-o), σανσ. lu-nami (διατέμνω), λατ. re-luo (πάλιν λύω), lŭo (ἀποτίνω), γοτθ. lau-s-ja καὶ laus = los = λελυμένος. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥημ. παράγ. λύσις, ἀπόλυσις, διάλυσις, ἔκλυσις, κατάλυσις, κατάλυμα (μτγ.), διαλύτης (Θουκ. Γ', 82., ὅπερ κακῶς τονίζεται δ ι α λ υ τ ή ς. ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 430—431), προλύτης (μτγ.), καταλύτης (μτγ. οὐχὶ δὲ καταλυτής). Τὸ κ α τ α λ ύ ω μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κατάγομαι παρά τινι (κοινῶς κ ω ν ε ύ ω) κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀντικειμένου ἵ π π ο υ ς (πρβλ. Ὀδ. Δ, 28), ὥσπερ καὶ ἡ δημώδης λέγει τὸ ξ ε ζ ε ύ γ ω ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας (ὅρα Κοραῆ Συλλ. Ἐπιστ. Τόμ. Α', σ. 222), ἧττον δ' ὀρθὸν νομίζω ὅτι ἔγινε κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀντικειμένου ὁ δ ὸ ν ἢ π ο ρ ε ί α ν (Γ. Μιστριώτ. Πλάτ. Γοργ. 447, β'.). Τὸ δὲ λ ύ ω διαφέρει τοῦ μέσου λ ύ ο μ α ι· διότι λ ύ ε ι μὲν ὁ ἔχων τι εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, λ ύ ε τ α ι δὲ (κοινῶς= ἐξαγοράζει) ὁ διὰ λύτρων τὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλου αἰχμάλωτον ὄντα λύων (προβλ. Λυσί. 12, 20. Δημ. 18, 268. Ἰλ. Α', 13. 20. 29. Ἀνακρέ. εἰς Ἔρωτ. 19:

Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ λύτρα φέρουσα
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα·
κἂν λύσῃ δέ τις αὐτόν,
οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ.

Κοραῆ Πρόδρ. Ἑλλ. βιβλ. λδ'—λε'. Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς σύνταξ. σ. 237.).

λωβῶμαι (λυμαίνομαι) ἀποθετ. μετ' ἐνεργ. διαθέσεως. Ἀπαντᾷ ὁ μέσ. ἐνεστὼς (ἐνίοτε), [παρατ. ποιητικ.], μέλ. μέσ. *λωβήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 47, δ'.), ἀόρ. μέσ. *ἐλωβησάμην* (σπαν. Λυσί. 26, 9. Πλάτ. Ἀξίοχ. 367, β'.), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐλωβήθην* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 473, γ'. Μέν. 91, γ'.), παρακ. παθητ. *λελώβημαι* (ἐνίοτε. Πλάτ. Γοργ. 511. α'. Πολ. 495, δ'. 611, γ'. δ'.), [ὑπερσ. παθ. εἶναι μεταγενέστ. Ἀρριαν. Ἀναβ. Ϛ', κθ', 10]. Τὸ δὲ παθ. κατὰ περίφρασιν, *λώβη γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 751, γ'.), τὸ δὲ *λώβη εἰμί τινος* (=λωβῶμαί τινα. Πλάτ. Μέν. 91, γ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. λ ω β -, λώβ-η, λατ. lâb-es (κηλίς, αἶσχος), λωβάομαι-ῶμαι, λωβεύω (ποιητ.), λώβημα (μτγ.), λώβησις (μτγ.), λωβητὴρ (ποιητ.), λωβητής (ποιητ.), λωβητός (ποιητ.), σανσ. lamb (=λατ. lâbare), εὕρηται δὲ καὶ βλώβη συγγ. τῷ βλάβη, πρβλ. κώπη καὶ λατ. capio. Τὸ λ ω β ῶ μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ μεταγενεστ. καὶ κ α τ α λ ω β ά ω - ῶ ἐνεργ. εὕρηται, ὡς κ α τ ε λ ώ β η σ α ν (Πολύβ. ΙΕ', λγ', 9), τὸ δὲ τοῦ Ψευδοφωκυλίδου «μ η δ έ τ ι ν' α ὐ ξ ό μ ε ν ο ν κ α ρ π ὸ ν λ ω β ή σ ῃ ἀ ρ ο ύ ρ η ς» (38) κακῶς ὑπὸ τοῦ Μαυροφρύδου (Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. γλώσ. σ. 203) καὶ ὑπὸ τοῦ Pape (ἐν Λεξ.) νομίζεται ὡς ἐνεργ. ἀόρ, διότι εἶναι β'- ἑνικὸν μέσ ἀορίστου.

λωποδυτέω-ῶ (εἰμὶ λωποδύτης) (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 62. Πλάτ. Πολ. 575, β'. Δημ. 9, 22) καὶ παρατ. *ἐλωποδύτουν* (σπαν. Δημ. 54, 24), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Λῶπος (τὸ) (ποιητ.=ἱμάτιον), λώπη (ποιητ.), λώπιστος (ὁ Παλαμήδης ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιρράψεως. Ἡσύχ.), λωποδύτης, λ ω π ο δ υ τ ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει), λωποδυσία, λωποδυσίου δίκη, συλολωπία (Πολυδ. Ϛ', 42)· ὅρα λ ε π τ ύ ν ω. «Λ ώ π η κ υ ρ ί ω ς λ ε π τ ὸ ν ὕ φ α σ μ α κ α τ ὰ τ ὸ ν τ ο ῦ κ ρ ο μ μ ύ ο υ λ ο π ό ν (Ὀδ. Τ, 233), ἀ λ λ' ἐ κ ε ῖ ν ο μ ὲ ν δ ι ὰ τ ο ῦ Ο γ ρ ά φ ε τ α ι, ὡ ς γ ε γ ο ν ὸ ς ἐ κ τ ο ῦ λ έ π ω (τ ὸ λ ε π ί ζ ω), τ ο ῦ τ ο δ ὲ μ ε γ ε θ ύ ν ε τ α ι κ α τ ὰ ἔ κ τ α σ ι ν. Ἐ κ τ ο ύ τ ο υ δ ὲ κ α ὶ ἐ ξ ε λ ώ π ι σ α ς... ἀντὶ τ ο ῦ ἐ ξ έ δ υ σ α ς· φ έ ρ ε τ α ι δ ὲ κ α ὶ δ ί χ α π ρ ο θ έ σ ε ω ς λ ω π ί ζ ε ι ν (τὸ γ υ μ ν ο ῦ ν) κ α ὶ λ ῶ π ο ς τ ὸ ἱ μ ά τ ι ο ν, ὅ θ ε ν κ α ὶ λ ω π ο δ ύ τ η ς ὁ τ ὰ ἱ μ ά τ ι α ἀ π ο δ ύ ω ν» (Εὐστάθ. Ὀδ. Ν, 224).

λωφάω-ῶ (παύω, καταπαύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, δ'. Νόμ. 854, γ'.), ἀόρ. *ἐλώφησα* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. *λελώφηκα* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 12. Πλάτ. Πολ. 620, γ'.).

ΣΗΜ. Λ ω φ ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ κ α τ α λ ω φ ά ω - ῶ), λώφησις (Θουκ. Δ', 81), λώφημα (Ἡσύχ.), λῶφαρ (Ἡσύχ.), λωφέω-ῶ (ποιητ.), λωφήϊα ἱερὰ (ποιητ.= τὰ καταπαυστικὰ τῆς ὀργῆς, ἐξιλεωτικά), κοιν. λ ο υ φ ά ζ ω. Ἐπειδὴ παρ' Ἡσυχίῳ φέρεται «λ ω φ ᾶ ν ἀ π ὸ τ ο ῦ τ ρ α χ ή λ ο υ τ ὸ ἄ χ θ ο ς ἀ π ο θ έ σ θ α ι», ἐνόμισάν τινες ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ λ ό φ ο ς (= καὶ τράχηλος· ὅρα λ ε π τ ύ ν ω). Πρβλ. καὶ «ἀ π ὸ τ ῶ ν β ο ῶ ν τ ῶ ν ἀ ν α π α υ ο μ έ ν ω ν ἐ ν τ ῷ λ ό φ ῳ, ἡ ν ί κ α ἀ ν ε θ ῶ σ ι τ ο ῦ ζ υ γ ο ῦ» (Ἀρχ. λεξ.). Ἴσως ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ σανσ. laghus καὶ raghus (ἐλαφρός), λατ. levis, levitas, levare (ἀνακουφίζειν, ἐλαφρύνειν) Κατά τινας δὲ ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ λατ. libet ἢ lubet (ἀρέσκει), σανσ. lubh-jami (ἐπιθυμῶ), λιφερνοῦντες (ἐν συνδένδρῳ τόπῳ προσφιλῶς διάγοντες. Ἡσύχ.).

Μ

μαγγανεύω (φενακίζω, γοητεύω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 25, 80).

ΣΗΜ. Μάγγανον (φάρμακα, γοητεύματα), μαγγανεύω, μαγγανεία, μαγγάνευμα, μαγγανευτής (ὁ μιγνὺς παντοδαπὰ πρὸς φενακισμόν. μεταγεν.), μαγγανευτήριον (μτγ.), μαγγανευτικός (μτγ.). Ἡ ῥίζ. εἶναι μ α γ -, μάγ-αδις, μά-γ-γανον, σανσ. mah-ami (τέρπω), mah-as (λάμψις, δύναμις). Τῆς αὐτῆς βεβαίως ῥίζης εἶναι καὶ τὸ μάγος, μαγεύω, μαγεία, κτλ. Τὸ ῥῆμα εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Πλοῦτ. 310) περὶ τῆς γοητείας τῆς Κίρκης· «φάρμακα ἀνακυκῶσαν καὶ μαγγανεύουσαν μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους».

μαιεύομαι (ξεγεννῶ γυναῖκα ὡς μαῖα) ἀποθετ. Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Θεαίτ. 149, β'. γ'. 150, β'. γ'. 157, γ'.) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐμαιεύθην* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 150, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Μαῖα, μαιεύομαι, μαίευμα, μαίευσις, μαιευτικὴ τέχνη, μαιεία, μαιεύτρια (μεταγ.). Ὁ μέλλ. μαιεύσομαι (Ἀριστοφ. Λυσ. 695), ἀόρ. ἐμαιευσάμην (Γαλην. Ε, 221). Οἱ μεταγεν. μεταχειρίζονται καὶ τὸ μαιεύω (Πολυδ. Δ', 208) καὶ τὸ μαιοῦμαι (Θωμ. Μάγ. σ. 593), μαίωτρα (μτγ. ὁ μισθὸς τῆς ξεγεννήσεως). Ῥίζ. μ α -, μή-τηρ, δωρ. μά-τηρ, σανσ., ζενδ. mâtâ (στέλεχ. mâ-tar), λατ. mâter, σλαβ. mati, μάμμη, μα-ῖ-α, μαιεύομαι. «Μαῖα, μαιία, μαίευσις καὶ μαιευτικὴ ἡ τέχνη καὶ ἡ γυνὴ καὶ τὸ ῥῆμα μαιεύειν καὶ μαιεύεσθαι καὶ τὸ ἐπίρρημα μαιευτικῶς» (Πολυδ. Δ', 208). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

μαίνω (ποιῶ τινα μαίνεσθαι). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἔμηνα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', δ', 8., ὃ νῦν διορθοῦται εἰς «*ἔδακνε*»). Μέσ. *μαίνομαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐμαινόμην* (σπαν. Ἀντιφῶν 2, β', 5. Ὑπερείδ. 3, XXIII, 24), [ὁ μέλλ. είναι ἰωνικός, *μανοῦμαι* Ἡροδ. Α', 109], ἀόρ. β'. παθ. ὡς μέσ. *ἐμάνην* (ἐνίοτε), [παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. εἶναι ποιητικός καὶ μεταγενέστ. *μέμηνα*]. Ἀντὶ δὲ τοῦ *μαίνω* παρ' Ἀττικοῖς λέγεται *ποιῶ τινα μαίνεσθαι* (Ξεν. Ἀπομ. Α', γ', 13).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ε ν-, μέν-ος, λατ. mens, μενεαίνω (σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, λίαν ὀργίζομαι), μαν-, μαν-ία, μ α ί ν ω, - ο μ α ι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) [= μάν-jω], μῆν-ις, μηνιάω, μάν-τις, μαντεύομαι. «Μανεῖται Ἀττικοί, μανήσεται Ἕλληνες» (Μοῖρις).

μαίομαι (λίαν προσπαθῶ, λίαν ἐπιθυμῶ, ὁρμητικῶς κινοῦμαι, ἀνερευνῶ) ἀποθετ. Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ *μαίεσθαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 421, α'.) καὶ τὸ ῥηματ. ἐπίθ. *αὐτόματος* (πλειστάκις).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ α σ-, (μά(σ)jομαι) μαίομαι, ἐξ οὗ ὁ Ὁμηρ. μέλλ. μάσσομαι, (τὸ δὲ ἐνταῦθα ὑπό τινων ἀναγόμενον μέ-μα-α (= σπεύδω, προθυμοῦμαι) καὶ μαι-μάω γίνεται ἐκ ῥίζ. μεν-, μν, ἐξ οὗ μα-, διὰ τοῦτο λέγεται καὶ μέ-μον-α), ἐπί-μασ-τος (ἐζητημένος), μαστήρ, μαστεύω (ζητῶ). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μακαρίζω (νομίζω τινὰ μακάριον, *καλοτυχίζω*) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐμακάριζον* (σπαν. Ἰσοκρ. 8, 83. 12, 264), μέλ. *μακαριῶ* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 69), ἀόρ. *ἐμακάρισα* (ἐνίοτε), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. *μακαρίζομαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἐμακαριζόμην* (σπαν. Θουκ. Β', 51) καὶ εὐκτ. (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. ι', 4), μέλλ. ἐλλείπει, ἀόρ. παθ. *ἐμακαρίσθην* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. α', 11), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *μακαριστὸς* (πλειστ.), *ἀξιομακάριστος* (σπαν. Ξεν. Ἀπολ. 34). Τὸ δὲ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένον, *μακαρίζω ἐμαυτὸν* (Ἰσοκρ. 5, 69. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Μάκαρ (καὶ Ἀττικ. ἐν πληθ.), μάκαιρα (ποιητ.), μακάριος, μακαριότης, μακαρίζω, μακαρισμός, μακαρίτης (ποιητ. καὶ μεταγ.). Ῥίζ. μακ-, μᾱκ-ρός, μῆκ-ος (ὅρα μηκύνω), σανσ. makaras (δελφίν), ζενδ. macita (μέγας), λατ. mac-to (μέγαν ποιῶ).

μακρηγορέω-ῶ (μακρολογῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Δ', 59).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἑπτ. 1052).

μακρολογέω-ῶ (μακρολογῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκις) καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. *μακρολογοίην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 13. Ἰσοκρ. 4, 66. Δημ. 40, 11), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Τὸ παθητ. δὲ κατὰ περίφρασιν *μακρολογία γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 655, β'.) Ἀντὶ δὲ τοῦ *μακρολογῶ* συνήθως λέγεται *μακρὸν λόγον ἀποτείνω* (Πλάτ. Πρωταγ. 335, γ'. 336 γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Μακρολόγος, μακρολογῶ, μακρολογία, μακρολογητέον (μεταγ.). Ὅρα περὶ ῥίζης τοῦ μακρὸς τὸ μακαρίζω. Τὸ μακρολογῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

μαλακίζομαι (ἐκθηλύνομαι, ἀδυνατίζω) ἀποθετ. (ἐνίοτε· καὶ ὑπο-, κατα-), παρατ. μόνον εὐκτ. *μαλακιζοίμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 41), [μέλλ. ἐλλείπει ὢν μτγ., ὡς καὶ ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ.], ἀόρ. μέσ. *ἐμαλακισάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', β', 21. Ἀπολογ. 33), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐμαλακίσθην* (ἐνίοτε). Ῥημ. ἐπ. *μαλακιστέον* (Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 124, δ'., ὃ ὁ Cobet γράφει *μαλθακιστέον*). Ἀντὶ τοῦ *μαλακίζω τινὰ* λέγεται παρ' Ἀττικοῖς *μαλακόν τινα ποιῶ πρός τι* (Ξενοφ. Ἀπομν. Α', β', 2. κτλ.), ἀντὶ δὲ τοῦ *μαλακίζομαι* λέγεται καὶ *μαλακός εἰμι* (Θουκ. Β', 18. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ α λ-, μαλ-κὸν (μαλακὸν) καὶ μαλκ-ενίς (παρθένος Κρῆτες. Ἡσύχ.), μάλθη (κηρὸς μεμαλαγμένος. Ἡσύχ. καὶ Ἁρποκρατ. καὶ Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 278, 23), μαλ-ακός = λατ. mollis, μαλ-θ-ακός, μαλακύνομαι, μαλακίζομαι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδη) καὶ μαλθακίζομαι = λατ. mollio, μαλθαίνω, μαλθάσσω [= μαλθάκ-jω], ἀ-μαλός, βλὰξ [μ(α)λάκ-ς], μῶλ-υς, βληχρὸς καὶ ἀ-βληχ-ρός, μαλάχη καὶ μολόχη, μαλκ-ίω [καὶ μαλκιάω-ῶ], μαλάσσω [=μαλάκ-jω], μάλαγμα (μεταγ.). Τὸ μαλακίζω μεταγενέστερον.

μαλακύνομαι (μαλακίζομαι, ὀκνῶ) ἀποθετ. Μόνον ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', β', 5), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρ' Ἱπποκράτει εὕρηται κατὰ πρῶτον καὶ ἐνεργ. μαλακύνω τι, τὸ δὲ μαλακύνομαι κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, ῥημ. παράγ. μαλάκυνσις (μεταγ.).

μαλάσσω καὶ **μαλάττω** (μαλάζω, μαλακώνω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγ. μόνον ὁ ἀόρ. *ἐμάλαξα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 411, β'.).

ΣΗΜ. Τινὲς ἀντὶ τοῦ «αἳ.. τοὺς θυμοὺς κηρίνους ποιοῦσιν» (Πλάτ. Νόμ. 633, δ'.) γράφουσιν «αἳ.. τοὺς θυμοὺς μαλάττουσαι κηρίνους ποιοῦσιν». Ὅρα μαλακίζομαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

μαλθακίζομαι (μαλακίζομαι, χαῦνος γίνομαι) ἀποθετ. Μόνον ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐμαλθακίσθην* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 241, γ'. καὶ (κατ-) Ἐπιστ. 329, β'.), ῥημ. ἐπίθ. *μαλθακιστέον* (Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 124, δ'. Cobet).

ΣΗΜ. Ὅρα μαλακίζομαι. Τὸ μαλθακίζομαι κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

μαλκέω (μαλακίζομαι, ὅ ἰδέ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *μαλκίομεν* (σπαν. Δημ. 9, 35), μετοχ. *μαλκίων* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 2=ὑπὸ τοῦ κρύους ναρκῶν, μαργώνων. ἔνθα κακῶς γράφεται «*μαλκιῶσαι*» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «*μαλκίουσαι*»).

ΣΗΜ. Μαλ-κόν (μαλακόν), μαλκενίς (παρθένος), μάλκη, μάλκιος (ψυχρός. μτγ.), μαλκός (= μάλκιος. Ἡσύχ.), μαλκίω (ὡς ἰδίω, κονίω, μηνίω). Ὅρα Cobet Var. Lect. σ. 130—132. Τὸ δὲ μαλκιάω-ῶ μεταγενέστερον ὡς καὶ μαλακιάω-ῶ (Πολυδ. Ε', 49: «πειρατέον δὲ τῆς κυνῶν ἀρετῆς ἐν κρύει, εἰ μὴ μαλακιῶσι τὰς ῥῖνας»). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀποσπ. 105).

μανθάνω (μανθάνω, ἐννοῶ, γινώσκω) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, ἐκ-, κατα-, συμ-, προ-, μετα-), παρατ. *ἐμάνθανον* (πολλάκ. καὶ κατ-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *μαθήσομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, κατα-), ἀόρ. β'. *ἔμαθον* (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἐπ-, συν-), παρακ. *μεμάθηκα* (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, κατα-, προ-), ὑπερσ. *ἐμεμαθήκειν* (ἐνίοτε) καὶ *μεμαθηκὼς ἦν* (σπαν. Ἰσοκρ. 7, 24. Πλάτ. Κρατύλ. 438, α'.). Τοῦ παθ. μόνον ἡ ὁριστ., ἡ ὑποτ. καὶ ἡ μετοχὴ τοῦ *μανθάνομαι* (Πλάτ. Πολιτικ. 304, γ'. Κριτί. 314, β'. Τίμ. 87, β'. Μέν. 88, β'. Νόμ. 820, δ', 968, ε'.). Ῥημ. ἐπ. *μαθητὸς* (πολλάκ.). *δυςκαταμάθητος* (πολλάκ.) καὶ *δυςκαταμαθήτως* (Ἰσοκρ. 2,33), *μαθητέον* (πολλάκ.) καὶ *προςμαθητέον* (Ξεν. Οἰκ. ιγ', 1). Ἀντὶ τοῦ *μανθάνω* λέγεται καὶ περιφραστικῶς *τὴν μάθησιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 68).

ΣΗΜ. Ῥιζ. μενθ-, μενθ-ήραις : μερίμναις, μενθήρη : μέριμνα (Ἡσύχ.), τὸ δὲ μενθ- ἔγινε μυθ, ἐξ οὗ μαθ-, μα-ν-θ-άνω, ῥημ. παράγ. μάθησις, μαθητής, μαθητεύω (μεταγ.), μαθητιῶ (ποιητ. καὶ μτγ.), μάθημα, ἀμαθής, πολυμαθής, κτλ. Παρὰ μεταγεν. καὶ μεμαθημένος (Αἰσ. μῦθ. 23, σ. 92. Schæf.). Τὸ μανθάνω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μαντεύομαι (προφητεύω, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, μαντεύω) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, κατα- [Δημ. 60, 35],

δια- [ψ. Πλάτ. Σίσυφ. 387, δ'. 390, β'.], παρατ. *ἐμαντευόμην* (σπαν. Πλάτ Πολ. 431, ε'. Νόμ. 677, ε'.), μέλ. μέσ. *μαντεύσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', α', 6), ἀόρ. μέσ. *ἐμαντευσάμην* (ἐνίοτε καὶ δι-), παρακ. μετὰ παθ. διαθ. οἱ *μεμαντευμένοι λόγοι* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 67, β'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *μαντευτὸς* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', α', 22), *μαντευτέον* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 64, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. μαντεύω παρὰ μεταγενεστέροις. Περίεργον εἶναι τὸ τοῦ Πολυδεύκους «Ἔνιοι δὲ τῶν Ἀττικῶν καὶ μαντεῦσαι λέγουσι» (Πολυδεύκ. Α', 17), ὅπερ δὲν εἶναι ὀρθόν. Ὁ ἐνεργ. τύπος εἶναι μεταγ. Μάντις, μαντεύομαι, μαντεία, μαντεῖον, μάντευμα, μαντευτής (μτγ.), μαντευτικός (μεταγ.). Ὅρα μαίνω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μαραίνω (κάμνω τι νὰ μαραίνηται, σβήνω) (σπαν. Πλάτ. Πολ. 609, δ'.) καὶ ἀόρ. *ἐμάρᾱνα* (σπαν. Ἰσοκρ. 1, 6). Παθ *μαραίνομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 270, ε'. καὶ ἀπο-, συναπο-), παρατ. *ἐμαραινόμην* (σπαν. Θουκ. Β', 49), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. μαρ-, μαρ-ίλη (ἡ τῶν ἀνθράκων τέφρα), σανσ. mar-âmi (θνήσκω), mar-as (μόρος, θάνατος), λατ. mors mortis, morior, mar-ceo (μαραίνω), μόρ-ος, βρο-τός (μορ-τός), ἄμβροτος, -σία, mar-c-idus (λατ. =μεμαρασμένος). Ἀμφίμαρος, μαρασμός (μεταγ.), μάρανσις (μετγ.), μαραντικός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ ἐμαράνθην (Ἰλ. Ι, 212), ἀπ- (Πλουτάρχ. Ἠθ. 20 β'.), μέλ. μαρανθήσομαι (Γαλην. Ζ', 691), παρακ. μεμάρασμαι Λουκιαν. Ἀνάχ. 25. Αἰλ. Ζῴ. Ἱστ. 1, 18) καὶ μεμάραμμαι (Πλούταρχ. Πομ. 31. Κλήμ. Ἀλ. Προτρ. σ. 43, 25).

μαρτυρέω-ῶ (δίδω μαρτυρίαν, βεβαιῶ) (πλειστάκ. καὶ συμ-, κατα-, δια-, προς-), παρατ. *ἐμαρτύ-ρουν* (πολλάκ. καὶ συν-, κατ-, δι-, προς-), μέλλ. *μαρτυρήσω* (πλειστάκ καὶ κατα-, ἐπι-), ἀόρ. *ἐμαρτύρησα* (πλειστάκ. καὶ κατ-, συν-, δι-, ἐξ-, προς-, προςδι-), παρακ. *μεμαρτύρηκα* (πλειστάκ. καὶ κατα-, δια-, προς-, προςδια-), ὑπερσ. *διεμεμαρτυρήκειν* (σπαν. Δημ. 44, 54). Παθ. *μαρτυροῦμαι* (πολλάκ. καὶ κατα-, δια-), παρατ. *κατεμαρτυρούμην* (σπαν. Δείναρχ. 2, 8), μέλλ. μετ. ὡς παθ. *μαρτυρήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', η', 10. Ἀπολ. 26. Δημ. 57, 37) καὶ *μαρτυρηθήσομαι* (σπαν. Ἰσαῖ. 8, 13. Δημ. 19, 40), ἀόρ. παθ. *ἐμαρτυρήθην* (ἐνίοτε καὶ δι-, κατ-), ἀόρ. μέσ. *ἐκμαρτυρησάμενος* (σπαν. Ἰσαῖ. 3, 25), παρακ. παθ. *μεμαρτύρημαι* (πλειστάκ. καὶ κατα-, δια-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Τὸ μέσον ἐκφέρεται ἀναλελυμέν. *διεμεμαρτυρήκει ἑαυτὸν* (Δημ. 44, 54) Ἀντὶ τοῦ *διαμαρτυρῶ* καὶ *διαμαρτυρίαν ποιοῦμαι* (Δημ. 44, 1. 49. κτλ.). Λέγεται καὶ *μαρτυρίαν παρέχομαι* (Πλάτ. Συμπ. 179, β'.) καὶ *μαρτυρίῳ χρῶμαι* (Πλάτ. Συμπ. 196, ε'.) = πιστοῦμαί τι, τὸ δὲ *μάρτυρας παρέχομαι* (Πλάτ. Συμπ. 215, β'. Λυσί. 12, 42. 13, 42. κτλ.), *ἐπάγομαι* (Πλάτ. Πολιτ. 364, γ'.), *παράγομαι* (Πλατ. Νόμ. 836, γ'.) = παρουσιάζω, μεταχειρίζομαι μάρτυρας ὑπὲρ ἐμαυτοῦ.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σμαρ-, μαρ-, σανσ. smar-

âmi (μέμνημαι, ἐφίεμαι), smar-a-mam (μνήμη, ἔφεσις), smar-as (ἔρως), λατ. me-mor (μνήμων), μάρ-τυς, μαρτῦρῶ, μαρτῦ'ρομαι, μαρτύρημα (ποιητ.), μαρτυρητέον (μεταγ.), μαρτυρία, μαρτύριον. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ μερ-μαίρω (μεριμνῶ), μερ-μηρ-ίζω, μέριμνα, μεριμνῶ, μέλει (ὅπερ ἰδέ). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ τῷ συγχρόνῳ Πινδάρῳ.

μαρτῦ'ρομαι (ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα) ἀποθετ. (ἐνίοτε· καὶ δια-, ἐπι-), παρατ. *ἐμαρτυρούμην* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 473, δ'. Δημ. 25, 97. καὶ δι-, ἐπ-), [μέλλ. μτγ. διαμαρτυροῦμαι], ἀόρ. μέσ. *ἐμαρτῦράμην* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Φίληβ. 47, γ'. συνήθως δὲ ἐπ-, δι- καὶ ἀπ- (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 237, α'.).), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται δὲ καὶ *μάρτυρα ποιοῦμαί τινα* (Θουκ. Α', 78. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ', ζ, 39. κτλ.), *εἰς ἐπιμαρτυρίαν καθίσταμαι* (Θουκ. Β', 74), *μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι* (Πλάτ. Νομ. 664, γ'.)

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα μ α ρ τ υ ρ ῶ. Ὅρα καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. 468. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

μαστεύω (ζητῶ). Ποιητικόν, ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφῶντι μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ παρατ. *ἐμάστευον* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 27) καὶ εὐκτ. *μαστεύοι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. α', 24).

ΣΗΜ. Μαστεύω, μαστευτής (Ξενοφ. Οἰκ. η', 13) (ὅρα μ α ί ο μ α ι), παρὰ δὲ ποιηταῖς Ἀττικοῖς καὶ μ α τ ε ύ ω (Σοφ. Οἰδ. Κ. 21. Οἰδ. Τ. 1052. 1061), ἀλλὰ καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Ξ, 110). Τὸ δὲ μ α σ τ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (ἀποσπ. 31).

μαστιγόω-ῶ (μαστιγώνω) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐμαστίγουν* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 59), εὐκτ. *μαστιγοίην* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 157) καὶ *μαστιγοίη* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ια', 6., ἔνθα κακῶς γράφεται «*μαστιγῴη*»), μέλ. *μαστιγώσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 13), ἀόρ. *ἐμαστίγωσα* (ἐνίοτε), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. *μαστιγοῦμαι* (ἐνίοτε), [παρατ. μεταγεν.], μέλ. μέσ. ὡς παθ. *μαστιγώσομαι* (σπαν. Πλατ. Πολ. 361, ε'. καὶ C. I. A. T. Β'. Παράρ. 841), ἀόρ. παθ. *ἐμαστιγώθην* (σπαν. Λυσί. 1, 18. Πλάτ. Νόμ. 854, δ'.), παθ. παρακ. *διαμεμαστιγωμένος* (σπανίως. Πλάτ. Γοργ. 524, ε'.), ὑπερσ. ἐλλείπει, [ῥημ. ἐπιθ. *μαστιγωτέος* ποιητ. (Ἀρφ. Βατρ. 633)]. Λέγεται καὶ *τῇ μάστιγι τύπτω τινὰ* (Πλάτ. Νόμ. 879, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἱ = si, ἱ-μὰς ἱμάντος, ἱ-μονιά (σχοινίον φρέατος), ἱ-μάσ-θλη (μάστιξ), ἱμάσσω (κτυπῶ τῇ μάστιγι), σανσ. si-nô-mi, si-nâ-mi (δένω, νικῶ), sî-mam (ὅρος), si-mantas (κορυφή), ἐκ τοῦ ἱμάσθη δι' ἀφαιρέσεως γίνεται μάσθλη, ὁ μάσθλης -ητος (μεμαλαγμένος λῶρος), μάσλης δὲ (Λεσβ. Ἐπιγρ. Sa. 49) καὶ μάστιξ πιθανῶς ἐκ τοῦ ἱμάστιξ (κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ μασ-, ὅρα μαίομαι), μαστιγῶ, μαστιγίας (καὶ Ἀττ.), μαστιγιῶ (μεταγ.), μαστίζω (ποιητ. καὶ μτγ.), κτλ. «Τὸ μ α σ τ ι γ ῶ σ α ι κ α ὶ τ υ π τ ῆ σ α ι, ξ ᾶ ν α ι κ α τ ὰ ν ώ τ ο υ π ο λ λ ά ς, π α ῖ σ α ι, π λ η γ ὰ ς ἐ ν τ ε ῖ ν α ι, ἐ μ β α λ ε ῖ ν» (Πολυδ. Γ', 79). Τὸ μ α σ τ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ μ α σ τ ί ω λέγεται καὶ μ ά σ τ ι ς (Ἰλιαδ. Ψ, 500. Ὀδ. Ο, 182 κατὰ δοτικήν, ἔνθα ὅμως διορθ. ὑπό τινων εἰς «μ ά σ τ ι γ'»). Τὸ δὲ μ α σ τ ι γ ῶ εἶναι μεθομήρειον καὶ κατὰ πρῶτον εὕρηται παρ' Ἡροδότῳ «τ ὸ ν Ἑ λ λ ή σ π ο ν τ ο ν μ α σ τ ι γ ώ σ α ν τ ι» (Ζ', 54), ῥημ. παράγ. μαστίγωσις (μτγ.).

μαστίζω (δέρω, κτυπῶ τινα διὰ

τῆς μάστιγος). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα καὶ ἔσθ' ὅτε καὶ παρὰ μεταγενεστέροις εὔχρηστον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀντ' αὐτοῦ εἶναι τὸ *μαστιγόω-ῶ* (ὅ ἰδὲ) καὶ ἡ περίφρασις *τῇ μάστιγι τύπτω τινὰ* (Πλάτ. Νόμ. 879, ε'. κτλ.).

ΣΗΜ. Μάστιξ, μ α σ τ ί ζ ω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, μαστιγίας (Πλάτ. Γοργ. 524, γ'.). Ὅρα μ α σ τ ι γ ό ω - ῶ.

μάττω (ζυμώνω, ἐκθλίβω, σπογγίζω). Σπανίως ἁπλοῦς (Ξενοφ. Παιδ. Η', β', 6) καὶ σύνθετον *ἀπομάττω* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 50, ε'. Δημ. 18, 259) καὶ *ἐκμάττω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 396, δ'.), ἀόρ. *ἔμαξα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 372, β'. Ξενοφ. Οἰκον. ι', 11), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά. Ἀόρ. παθ. *ἐξεμάγην* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 191, δ'. ε'.), παρακ. παθ. *μεμαγμένος* (σπαν. Θουκ. Δ', 16. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 28), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ α γ-, μ ά τ τ ω [= μάγ-jω], μάγμα, μαγίς, μᾶζα (= μάγ-jα· πρβλ. καὶ δημῶδ. μ α γ ι ά), μαγεύς, μάγειρος, μάκτρα, χειρόμακτρον, ἐκμαγεῖον, «κ α ὶ μ ά τ τ ε ι ν δὲ κ α ὶ μ ά κ τ ρ α, ο ὗ ἔ μ α τ τ ο ν, κ α ὶ ὁ μ ά τ τ ω ν μ α γ ε ύ ς, ἡ δὲ μ ά κ τ ρ α κ α ὶ μ α γ ὶ ς ἐ κ α λ ε ῖ τ ο κ α ὶ σ κ ά φ η» (Πολυδ. Ϛ', 64. Ζ', 22) καὶ μακαρία (βρῶμα ἐκ ζωμοῦ καὶ ἀλφίτων. Ἡσύχ.), σλαβ. mak-a (ἄλευρον), λιθ. mink-au (ζυμῶ). Τὸ μ ά τ τ ω ἔχει παρακειμ. μ έ μ α χ α (Ἀριστοφ. Ἱππ. 55) καὶ μέλλ. μ ά ξ ω (Ἀρφ. Λυσ. 601), ἀόρ. μέσ. ἐ μ α ξ ά μ η ν (Ἀρφ. Σφ. 914). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, παρ' ᾧ καὶ ἀόρ. παθ. π ρ ο σ ε μ ά χ θ η ν (Σοφ. Τραχ. 1053).

μάχομαι (συνάπτω μάχην, πολεμῶ, ἀγωνίζομαι) ἀποθετ. (πλειστ. καὶ συμ-, δια-, περι-, ἀντι-, προς-, ἀπο-, ἀνα-, συνδια-), παρατ. *ἐμαχόμην* (πλειστάκ. καὶ συν-, δι-, προς-, ἀπ-, προ-), μέλ. συνηρ. *μαχοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ συμ-, δι-, ἀνα-), εὐκτ. *μαχοίμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ς', 6), ἀόρ. μέσ. *ἐμαχεσάμην* (πολλάκ. καὶ συν-, ἀπ-, ἀν-), παρακ. μέσ. *μεμάχημαι* (σπαν. Θουκ. Ζ', 43. Λυσί. 7, 41. Ἰσο. 6, 54. καὶ (δια-) Πλάτ. Νόμ. 647, δ'.), [ὑπερσ. μεταγενέστ.]. Ῥημ. ἐπίθ. *περιμάχητος* (πολλάκ.), *ἀμάχητος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 14), *μαχετέον* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 249, γ'.), *διαμαχετέον* (σπαν Πλάτ. Πολ. 380, β'.) καὶ *δυςμαχητέον* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 241, δ'.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *μάχομαι* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν «*μάχην ποιοῦμαι*» (Θουκ. Α', 117. Β', 83. 89. Δ', 91. 92. Ε', 65. 73. Ϛ', 49. 98. Ζ', 49. 62. κτλ.), τὸ δὲ *μάχην ποιῶ* (= γίνομαι αἴτιος μάχης, δίδωμι ἀφορμήν, ἐπιτρέπω μάχην γενέσθαι. Θουκ. Ε', 59. κτλ) καὶ *μάχας παρέχω* (Πλάτ. Πολ. 351, δ'. κτλ.), παθητ. δὲ *μάχη γίγνεται καὶ ἐστὶ* (Πλάτ. Συμπ. 220, γ'. Νόμ. 869, γ'. Θουκ. Α', 63. 105. 108. Ε', 52. 56. 59. 69. 75).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ α χ-, μάχ-η, μάχ-ομαι, σανσ. math-âmi (περιστρέφω, κλονίζω), manthas, manth-anam (τρίβειν, περιστρέφειν), μόθ-ος (μάχη), μόθ-ων (εἶδος ὀρχήσεως. Ἡσύχ.), λατ. mac-to (σφάττω), macellum (σφαγεῖον), μάχιμος, πρόμαχος, τὸ δὲ μάχαιρα (γερμ. messer, γοτθ. mek-i) ἐκ ῥίζ. μαχ-, σανσ. mak, πρβλ. μάκ-ελλα (ὡς δίκελλα). Τὸ μ ά χ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα τὸ π ο λ ε μ ῶ περὶ τῆς διαφορᾶς.

μεγαλαυχοῦμαι (κομπάζω, μεγαλοφρονῶ) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε ·Ἰσοκρ. 11, 4: Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 104, γ'. Ἱππ. Ἐλ. 368, β'. Πολ. 395, δ'. 528, β'. Cobet). Λέγεται καὶ *μεγαλαυχίας ἐμπίμπλαμαι* (Πλάτ. Λῦσ. 206, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργητ. μεγαλαυχῶ (ποιητ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1528). μεγάλαυχος, μεγαλαυχής (ποιητ.), μεγαλαυχία, μεγαλαύχησις (μτγ.), μεγαλαύχημα (μτγ.), μεγαλαύχητος (μτγ.), μεγαλαυχητέον (μτγ.). Ὅρα αὐχέω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, ὡς ἀποθετικὸν δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

μεγαληγορέω-ῶ(ἀλαζονικῶς,κομπαστικῶς ὁμιλῶ) (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. η', 2. ἀπαρέμ. μόνον), παρατ. *ἐμεγαληγόρουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', δ', 2. Ζ', α', 17), ἀόρ. *ἐμεγαληγόρησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', γ', 18), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Μεγαληγόρος (παρ' Αἰσχύλῳ πρῶτον), μεγαληγορῶ (παρὰ Ξενοφῶντι πρῶτον), μεγαληγορία (ὅρα ἀγορεύω).Κακῶς τονίζεται μεγαλήγορος (παρὰ Πολυδ. Β', 126. πρβλ. Θ', 147). «Μεγαληγόρος παρὰ Ξενοφῶντι καὶ μεγαληγορεῖν καὶ μεγαληγορία»(Πολυδ Β',126).

μεγαλοφρονέω-ῶ (σπαν. Ἰσοκρ. 7, 43.,ὃ ὁ Cobet γράφει «*μέγα φρονῶ*») καὶ μέσ. *μεγαλοφρονοῦμαι* (σπανίως· Πλάτ. Πολ. 528, β'., ὃ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*μεγαλαυχοῦμαι*»), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἀντὶ τοῦ μεγαλοφρονῶ οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον συνήθως μέγα φρονῶ, οὗ τὸ οὐσιαστικὸν εἶναι φρόνημα καὶ μεγαλοφροσύνη, τοῦ δὲ εὖ φρονῶ τὸ φρόνησις. Μεγαλόφρων, μεγαλοφρονῶ, μεγαλοφροσύνη. Ὁ Cobet ἀποδοκιμάζει τὸ μεγαλοφρονεῖν παρ' Ἀττικοῖς καὶ νομίζει αὐτὸ μεταγενέστερον, διὸ καὶ παρ' Ἰσοκράτει (7, 43), γράφει «μέγα φρονεῖν». Ὅρα Nov. Lect. 269. Var. L. 232. 531—2.

μεγαλύνω (μεγαλώνω τι) (σπαν. Θουκ. Ε', 98. Ξενοφ. Ἀπολ. 32) καὶ παρατ. *ἐμεγάλυνον* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 28. Η', 81), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Μέσ. *μεγαλύνομαι* (καυχῶμαι. σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. κα', 4. Ἱέρ. β', 17. Λακ. Πολ. η', 2), παρατ. μέσ. *ἐμεγαλυνόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', α', 24. Ἀγησ. ι', 2. Ἀπομ. Γ', ς', 3). Τὸ δὲ μέσον καὶ κατ' ἀνάλυσιν *μεγαλύνω ἐμαυτὸν* (Ξενοφ. Ἀπολ. 32).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μεγ-, μέγ-ας, σανσ. mah-a, μεγ-αίρω (θαυμάζω, φθονῶ), μείζων, μέγιστος, λατ. mag-nus, maj-or, max-imus, magister (ἄρχων, διδάσκαλος), μέγ·εθος, μεγαλύνω, μεγαλίζομαι (ποιητ. Ὁμηρ.), τὸ δὲ μεγαλύνω πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, «γέννα μεγαλυνομένων» (Προμηθ. 892).

μεθύσκω (μεταβ. μεθύω τινά). Σπανιώτατ.(Πλάτ. Νόμ.649, δ'.) καὶ ἀόρ. *κατεμέθυσα* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 471, β'.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Μέσ. *μεθύσκομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 11. Πλάτ. Συμπ. 176, γ'.) καὶ συνηθέστατα *μεθύω* (= μεθύσκομαι), παρατ. μόνον *ἐμεθυσκόμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 8) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐμεθύσθην* (πολλ.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. μεθ-, μέθυ (ποιητ.=οἶνος) = σανσ. madh-u (= ἡδύ, ἡδὺ ποτόν, μέλι), madh-us (ἡδύς), λιθ. medùs, σλαβ. medŭ, μέθυσος, λατ. ma(t)tus (οἴνῳ διάβροχος),

μεθ-ύω (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), μεθύσκω, -ομαι. «Μέθη, μεθύειν, μεθύσκεσθαι, μεθυστικός, ἡ δὲ γυνὴ μεθύση καὶ μεθύστρια παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ κωμικῷ· ὁ γὰρ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρῶν Μενάνδρῳ δεδόσθω» (Πολυδ. Ϛ', 25). «Μέθυσος ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπε, ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ Λιβάνιος. Σὺ τοίνυν Ἀττικοῖς ἑπόμενος ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ μεθύων λέγε καὶ μεθυστικός..., ἐπὶ δὲ θηλυκοῦ μεθύουσα καὶ μεθύση» (Θωμ. Μάγιστ. 602). Πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 555. Σφ. 1402.

μειδιάω-ῶ (χαμογελῶ). Σπανίως (Πλάτ. Παρμ. 130, α'. καὶ (ἐμ-) Ξενοφ. Κυνηγ. δ', 3) καὶ ἀό. *ἐμειδίασα* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 86, δ'. 102, δ'. Εὐθύδ. 275, ε'. καὶ (ἐπ-) Ξεν. Παιδ. Β', β', 16. (δι-) Πλάτ. Τίμ. 21, γ), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σμει-, μει-, μεῖδ-ος = σανσ. smitam, λεθ. śmaidit, σλαβ. smeja-tise (γελᾶν), ἀρχ. γερμ. smie-len, smieren, φιλομμειδής (ἀντὶ φιλο-σμειδής), μειδιάω-ῶ καὶ μειδάω (ποιητ.) = σανσκρ. sma-je, μείδημα (ποιητ.), μειδίαμα (μτγ.), μειδίασις (μτγ.), μειδίασμα καὶ μειδιασμὸς καὶ -ικός (μτγ.). Παρ' Ὁμήρῳ λέγεται μειδάω καὶ μειδιάω.

μειονεκτέω-ῶ (μεῖον ἔχω τινός, ἀντίθ. τοῦ πλεονεκτῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ πλειστάκις καὶ μόνον παρὰ Ξενοφῶντι, τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Μειονέκτης (μτγ. = ὁ μεῖον ἔχων), μειονεξία (Ξενοφ. Παιδ. Β', α', 25), μειονεκτῶ, μειονέκτημα (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα μειόω-ῶ.

μειόω-ῶ (ἐλαττῶ). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς(ἐνίοτε),ὁ παθ. *μειοῦμαι*(ἐνίοτε) καὶ παθ. ἀόρ. *ἐμειώθην* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. η', 17), τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *μεῖόν τι ποιῶ* (Ξεν. Ἀνάβ. Β', ς', 6. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μῐ-, μι-νύω, μι-νύθω (ἐλαττῶ. ποιητ.) = λατ. mi-nuo, σανσ. mînâmi, mî-nômi, mi-jê, μινύζηος (ὀλιγόβιος. Ἡσύχ.), μίνυνθα, μινυνδάδιος (βραχύβιος), μινυρός (μικρός. Ἡσύχ.), μινυρίζειν (ὡς μικρὸν παιδίον κλαίειν), καὶ ῥίζ. μη-, μᾱ-, μᾱ-νός (ἀραιός, χαῦνος), μείων (ἀντὶ μηίων, πρβλ. πλείων=πλη-ίων) = λατ. mĭ-nor, μειῶ, μείωσις (μτγ.), μειωτός (μτγ.), μείωμα (Ξενοφ. Ἀναβ. Ε', η', 1). Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζογράφων εὕρηται μόνον παρὰ Ξενοφῶντι, ἅπαξ δὲ παρὰ Πλάτωνι (Κρατύλ. 409, γ'.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

μειρακιοῦμαι (γίνομαι μειράκιον). Μόνον τὸ ἀπαρφ. *μειρακιοῦσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. γ', 1).

ΣΗΜ. Μεῖραξ (ἡ), μειράκιον (ἀπὸ 14—21 ἔτους. Πολυδ. Β', 4), μειρακιοῦμαι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι), μειρακίζομαι (μεταγ.), μειρακιεύομαι (μτγ.). Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος, τινὲς δὲ παρὰ τὸ εἴρην, ὅπερ καὶ ἴρην, κατὰ δὲ Κούρτιον ἐκ ῥίζ. μερ- καὶ τοῦ ἀχρήστου μεῖρος (θνητός). «Μειράκια: οἱ ἀρξάμενοι ἡβᾶν ἕως ἂν ἐκ τῶν ἐφήβων ἐξελθόντες εἰς ἄνδρας ἐγγραφῶσιν» (Σχολιαστ. Αἰσχίν. 1, 7). «Τὸ μεῖραξ καὶ μείρακες ἐπὶ θηλειῶν τάττουσι, τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειράκιον καὶ μειρακύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν» (Φρύνιχ. Ἐκλ. σ. 212), ὁ μεῖραξ δὲ = ὁ πρὸς τὸ γυναικῶδες κίναιδος.

[**μείρομαι**]. Ἀπαντᾷ τὸ *εἵμαρται* (=εἶναι πεπρωμένον, δεδομένον ὑπὸ τῆς τύχης, μοιραῖον. σπαν. Πλάτ. Πολ. 566, α'. Δημ. Προοίμ. ΚΔ', σ. 1435), μετοχ.

εἱμαρμένος (σπανίως),—*η* (πλειστάκ.), —*ον* (σπαν.), ὑπερσ. *εἵμαρτο* (σπαν. Δημ. 18, 195), εὐκτ. *εἱμαρμένον εἴη* (σπαν. Πλάτ. Μενέξ. 243, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σμερ-, ἢ σμαρ-, μερ-, μορ-, μείρομαι (ποιητ. λαμβάνω τὸ μέρος μου)=[μέρ-jομαι], εἵμαρται [=ἔσμαρται], ἔμμορε(ποιητ.) [=ἔσμορε], μερίζω, μόρα (μέρος στρατοῦ Σπάρτης), μοῖρα, μόρος, μόρσιμος, μέρος, μερίς, λατ. mer-eo (ἀξίζω, λαμβάνω), Ἀλβαν. mere (λαμβάνειν). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μελαγχολάω-ῶ (πάσχω μελαγχολίαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 268, ε'. Δημ. 48, 56).

ΣΗΜ. «Ἀπὸ δὲ χολῆς χολᾶν, μελαγχολᾶν, χολωθῆναι, ἐπίχολος, ὑπόχολος, χολέρα, χολημεσία, χολόβαφος. χολοβαφίνη· οὕτω γὰρ ἐπὶ τῶν πλασμάτων οἱ Ἀττικοὶ τὴν χρυσοειδῆ ἐκάλεσαν, ὡς ὑπόχολον τὸν μελαγχολῶντα· καὶ ἀκράχολον δὲ καὶ ἀκραχολοῦντα Πλάτων λέγει» (Πολυδ. Β', 214). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνι.

μελαίνω (μαυρίζω τι καὶ ἀμετ.= γίνομαι μέλας ὡς τὸ παθ.). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανίως (Πλάτ. Τίμ. 83, α'), παρατ. παθ. *ἐμελαίνοντο* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 270, ε'.) καὶ ἀόρ. παθ. *μελανθὲν* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 59, β'), τὰ δ' ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ μέλας εἰμὶ (Πλάτ. Πολιτ. 523, δ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μέλ-, μολ-, μαλ-, μέλ-ας, μελαίνω, μελανία, μέλαινα, σανσ. malas (βόρβορος), λατ. malus (κακός), μολύνω, μολόβριον, μολοβρὸς (ἐπαίτης, ὀκνηρός). Συγγενὲς καὶ τὸ κελ-αινὸς (μέλας), κελαινεφής, κηλίς, σανσ. kâlas (μέλας, κηλίς), λατ. squāl-idus (ῥυπαρός), σλαβ. kal-u (πηλός), ῥίζ. skal, σανσ. khalug' (σκότος). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ μελάνω (ἀμετάβ.=μελαίνομαι. Ἰλ. Η, 64). Καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ μελαίνω = γίνομαι μέλας (Πλάτ. Τίμ. 83, α'.).

μέλει (ἔστι μοι φροντὶς) (πλειστάκ.) καὶ γ' πληθ. *μέλουσι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 835, ε'.), ὑποτ. *μέλη* (σπαν. Ξεν. Ἱέρ. θ', 10. Πλάτ. Πολ. 470, α'.), προστ. *μελέτω* (σπαν. Ἰσο. 2, 15. Πλάτ. Λῦσ. 211, γ'.), ἀπαρ. *μέλειν* (πολλάκις), μετοχ. *μέλον* (ἐνίοτε), παρατ. *ἔμελε* (πολλάκις), εὐκτ. *μέλοι* (ἐνίοτε), μέλ. *μελήσει* (πολλάκ.), εὐκ. *μελήσοι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Α', η', 13 Cobet), ἀπαρ. *μελήσειν* (σπαν. Ἰσο. 12, 245. 17, 9. Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 57), ἀόρ. *ἐμέλησε* (πολλάκ.), ὑποτ. *μελήσῃ* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', ϛ', 16), ἀπαρ. *μελῆσαι* (σπαν. Ἰσο. 12, 131. Δημ 23, 135), παρακ. *μεμέληκε* (ἐνίοτε), ἀπαρ. *μεμεληκέναι* (ἐνίοτε), μετοχ. *μεμεληκὸς* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπολογ. 20. Ἱππαρχ. ζ', 14), ὑπερσ. *ἐμεμελήκει* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', γ', 9. Παιδ. Η', γ', 25). Ῥημ. ἐπίθ. *μελητέον* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 365, ε'.). Ὅρα καὶ *μεταμέλει*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. μελ-, μερ-, μέρ-ιμνα, μέρμερα (=φροντίδος ἄξια), Μέρμερος (κύρ.), μερμαίρω, μερμηρίζω (ὅρα μαρτυρῶ), μέλει (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), μέλημα (ποιητ. καὶ μτγ.), μέλησις (μτγ.), ἀ-μελῶ, ἐπιμελοῦμαι, μεταμέλει καὶ μεταμέλομαι, μεμελημένως (Πλάτ. Πρωταγ. 344, β'.), μελετῶ, μελέ-τη, ἀμελετησία. Ἀρχ. ῥίζ. σμελ- (ὅρα μαρτυρῶ), μέλδω (τήκω, ἕψω, φθίνω, ἐπιθυμῶ. Ἡσύχ.), σκανδ. smelt-i, ἰνδογερ. smēlzan, συγγενὲς καὶ τὸ λατ. mordeo (δάκνω, ἀνιῶ).

μελετάω-ῶ (ἀσκῶ, γυμνάζομαι, κτλ.) (πλειστάκ. καὶ προ-, ἐμ-, κατα-), παρατ. *ἐμελέτων* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, συν-), μέλ. *μελετήσω* (σπαν. Θουκ. Α', 80. 121. Ξεν. Ἱππαρχ. η', 16. καὶ (ἐκ-) Πλάτ. Κλειτοφ. 407, β'.), ἀόρ. *ἐμελέτησα* (πολλάκ. καὶ δι-, ἐξ-, ἐν-, κατα-), παρακ. *μεμελέτηκα* (πολλάκ. καὶ προ-, ἐκ-), ὑπερσ. εὐκτ. *μεμελετηκὼς εἴην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 50) μόνον. Παθ. *μελετῶμαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-), παρατ. παθ. *διεμελετώμην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 830, β'.) καὶ παρακ. παθ. *διαμεμελέτηται* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 113, β'.) καὶ *μεμελετημένος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', ϛ', 41), τα δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *μελετητὸς* (σπαν. Πλάτ. Κλειτοφ. 407, β'.), *ἀμελέτητος* (ἐνίοτε) καὶ *μελετητέον* (ἐνίοτε). Ἀντὶ δὲ τοῦ *μελετῶ* λέγεται καὶ *μελέτην ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 18. Γ', 115).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ μέλει. Τὸ μελετῶ κατὰ πρῶτον ἐν Ὕμνοις Ὁμήρου (Ἑρμ. 557).

μελιτόω-ῶ (μὲ μέλι ἀλείφω ἢ βρέχω). Μόνον ἀπαντᾷ τὸ *μήκων μεμελιτωμένη* (σπαν. Θουκ. Δ', 26) παρ' Ἀττ. πεζολόγοις. Λέγεται καὶ *μέλιτι δεδευμένος* (Πλάτ. Νόμ. 782, γ'.).

ΣΗΜ. Μέλι, λατ. mel mellis, μέλιττα [=μέλιτ-jα], καταμελιτῶ (Ἀριστοφ. Ὄρν. 224), μελιτῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ), μελίτωμα καὶ μελίτωσις (μτγ.), σανσ. mol-â-mi (φαιδρύνω) = λατ. mulceo, μείλειν (ἀρέσκειν. Ἡσύχ.).

μέλλω (σκοπεύω, βραδύνω) (πλειστάκ. καὶ δια-), παρατ. *ἔμελλον* (πλειστάκ.) καὶ *ἤμελλον* (πλειστάκ. καὶ δι-), μέλ. *μελλήσω* (σπαν. Θουκ. Α', 86. Ε', 98. Δημ. 6, 15. καὶ (δια-) Θουκ. ϛ', 49), ἀόρ. μόνον *ἐμέλλησα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀντ-), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Παθ. *μέλλεται* (σπαν. Θουκ. Ε', 111. Δημ. 4, 37), εὐκτ. *μέλλοιτο* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', α', 47) καὶ *διαμέλλεσθαι* (σπαν. Θουκ. Η', 54). Ῥηματ. ἐπίθ. *μελλητέον* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 108, δ'.). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *διαμέλλησιν ποιοῦμαι* = διαμέλλω (Θουκ. Ε', 99).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μελ- (μέλει), μελεδαίνω (φροντίζω), μέλλω [=μέλ-jω], μελλονικιῶ, μέλλησις, μελλητής (Ἀττικ.), μέλλημα, μελλησμὸς (μτγ.), μελλητικὸς (μτγ.). Κατὰ Κούρτιον ἐκ ῥίζ. μερ-, ἐξ ἧς μέρ-ιμνα, λατ. mora (μέλλησις, βραδύτης), moror (βραδύνω). Τὸ μέλλω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μελῳδέω-ῶ (ψάλλω, ᾄδω). Ποιητ. καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παθ. ἀόρ. τὰ *μελῳδηθέντα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 655, δ'.). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *μέλος ᾄδω* (Πλάτ. Ἴων 535, α'. κτλ.).

ΣΗΜ. Μελῳδὸς (μέλος καὶ ᾄδω), μελῳδῶ, μελῳδία, μελῴδημα (μτγ.), μελῳδητὸς (μεταγ.), μελῳδικὸς (μτγ.). Τὸ μελῳδῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ὄρνιθ. 226).

μέμφομαι (ψέγω) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ κατα-, δια-), παρατ. *ἐμεμφόμην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, δι-), μέλ. *μέμψομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐμεμψάμην* (πλειστάκ. καὶ κατ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐμέμφθην* (σπαν. Θουκ. Δ', 85.

ὡς παθ. δὲ παρὰ μεταγενεστ.), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *μεμπτὸς* (πολλάκ.), *ἄμεμπτος* (πολλάκ.) καὶ *μεμπτέον* [Γοργ. Ἑλ. 19]. Λέγεται καὶ *μομφὴν ἔχω τινὶ* (ποιητ.) καὶ *κατάμεμψιν ἔχω τινὶ* (= παρέχω. Θουκ. Β', 41) καὶ παθ. *κατάμεμψίς τινός ἐστι* (Θουκ. Ζ', 75). Τὸ δὲ παθητ. ἐκφέρεται καὶ διὰ τοῦ *τυγχάνω μέμψεως ὑπό τινος* (Δημ. 18, 85 κτλ.). Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπ. κατ' ἀνάλυσ. *μέμφομαι ἐμαυτὸν* (Ξεν. Παιδ. Δ', γ', 3. Πλάτ. Πρωταγ. 339, δ'. κτλ.) καὶ *καταμέμφομαι ἐμαυτὸν* (Δημ. 22, 27. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ε μ φ-, μέμφ-ο-μαι, μομφή, μέμψις, κατάμεμψις, μεμφ-ωλὴ (μτγεν., πρβλ. εὐχ-ωλή), μεμψίμοιρος, μεμψιμοιρῶ. Τὸ μ έ μ φ ο μ α ι κατὰ πρῶτον ἐν Ὁμήρ. Βατραχομυομ. (70) ἢ μᾶλλον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 186).

μεμψιμοιρέω-ῶ (εἰμὶ μεμψίμοιρος). Μονος ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 18, 74), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέττερα. Λέγεται καὶ *μεμψίμοιρός εἰμι* (Ἰσοκρ. 12, 8).

ΣΗΜ. Μεμψίμοιρος (ὅρα μ έ μ φ ο μ α ι), ὃν ὁ Ἰσοκράτης (12, 8) συνάπτει μετὰ τοῦ δ υ σ α ρ έ σ τ ο υ καὶ μ ι κ ρ ο λ ό γ ο υ, μεμψιμοιρῶ, μεμψιμοιρία (μεταγ.), μεμψιμοιρητέον (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

μένω (μένω, περιμένω, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι) (πλειστάκ. καὶ δια-, ἐπι-, παρα-, ἐμ-, περι-, ὑπο-, ἀνα-, συμ-, προς-), παρατ. *ἔμενον* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, παρ-, περι-, ὑπ-, ἀν-, συν-, προς-, κατ-), μέλ. *μενῶ* (πλειστάκ. καὶ δια-, παρα-, ἐμ-, ὑπο-, ἀνα-, συμ-, περι-, κατα-) (1), ἀόρ. *ἔμεινα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἐπ-, παρ-, ἐν-, περι-, ὑπ-, ἀν-, συν-, κατ-, ἐπικατ-, συμπαρ-), παρακ. *μεμένηκα* (σπαν. ἁπλ. Δημ. 18, 321. καὶ(συμ-)Θουκ. Α',5 κατὰ διόρθ. Naber, ἐμ-, ὑπο-, δια- [Ἀττ. Ἐπιγρ.]), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *μενετός* (σπαν. Θουκ. Α', 142), *ὑπομενετὸς* (Θουκ. Β', 88 κατὰ Cobet), *μενετέος* (ἐνίοτε), *ὑπομενετέον* (ἐνίοτε), *ἐμμενετέον* (σπανίως. Δημ. 17, 14). Ἀντὶ τοῦ *μένω* λέγεται καὶ *μονὴν ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 131) καὶ παθ. *ἐπιμονὴ γίγνεται* (Θουκ. Β', 18).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ε ν-, μέν-ω, μίμνω (=μίμ(ε)νω),λατ. maneo, μονή, διαμονή, ἐμμονή, ἐπιμονή,μονάζω(μτγ.). Τὸ μ έ ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ δὲ ἐ μ μ έ ν ω τ ι ν ὶ (π ί σ τ ε ι, ὅ ρ κ ο ι ς, σ υ ν θ ή κ α ι ς, σ π ο ν δ α ῖ ς) λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων = διατηρῶ τι πιστῶς, φυλάττω ἀπαράβατον, τὸ δὲ σ υ μ μ έ ν ω λέγεται ἐπὶ πραγμάτων, ἅτινα σταθερὰ εἶναι καὶ διαρκοῦσιν, ὡς ἡ φ ι λ ί α, ἡ π ί σ τ ι ς, αἱ σ π ο ν δ α ὶ σ υ μ μ έ ν ο υ σ ι (ὅρα Θουκ. Α', 18. Β', 2. Δ', 74. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', α', 2. κτλ.), ὅθεν τὸ « τ ὸ σ ι δ η ρ ο φ ο ρ ε ῖ σ θ α ι ἀ π ὸ τ ῆ ς π α λ α ι ᾶ ς λ η σ τ ε ί α ς ἐ μ μ ε μ έ ν η κ ε » (Θουκ. Α', 5) διορθοῦται εἰς « σ υ μ μ ε μ έ ν η κ ε ». Ὅρα Cobet Nov. Lect. 317. Mnemos. 1880, σ. 72. 1884, σ. 259.

μερίζω (διαιρῶ εἰς μερίδας, διανέμω, μοιράζω) (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 292, γ'. Φίληβ 15, ε'. Δημ. 56, 49. καὶ (ἀπο-) Πλάτ. Πολιτικ. 304, α'.) καὶ μέλ. *μεριῶ* (σπαν. Πλάτ. Παρμεν.

(1) Εὐκτ. μέλλ. *ὑπομενοίην* (Ξενοφ. Παιδ. Ε', γ', 52), *παραμενοίη* (Δημ. 50, 44 κατ' ἀνάγνωσιν Cobet ἀντὶ τοῦ «*ὑπομενοῖ*.» Nov. Lect. 336).

131, γ'), ἀόρ. *ἐμέρισα* (Ἀττικ. Ἐπιγρ. πολλ. καὶ προς-), παρακ. *μεμέρικα* (C. I. A. Τόμ. Β', 329). Παθ. *μερίζομαι* (σπαν. Πλάτ. Παρμεν. 131, γ'. καὶ Corp. Inscr. Att. Τόμ. Β'. 115), μέσ. *μερίζομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. 358, α'.), ἀόρ. παθ. *ἐμερίσθην* (ἐνίοτε· καὶ δι-, κατ-, ἀπ-), μέσ. μέλλ. *μεριοῦμαι* (Corp. Ins. Att. Τ. Β'. 167, 110),ἀόρ. μέσ. *ἐμερισάμην* (τι· ἐνίοτε), παρακ. παθ. καὶ σπανιώτερ. μέσ. *μεμέρισμαι* (ἐνίοτε· Πλάτ. Παρμ. 144, β'. δ'. Σοφ. 245, α'. Δημ. 15, 5. 20, 122. 47, 34), ὑπερσ. μόνον ἡ εὐκτ. *μεμερισμένος εἴη* (μέσ. Δημ. 47, 34), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *μεριστὸς* (ἐνίοτε), *ἀμέριστος* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ε λ - μέλος, μελίζω (μτγ.), μ ε ρ-, μέρος, μερίζω (ὅρα καὶ μ ε ί ρ ο μ α ι), μέρισμα (ποιητ.), μερισμός, μεριστὴς (μεταγ.), μεριστικὸς (Ἡσύχ.), Τὸ μ ε ρ ί ζ ω κατὰ πρῶτον ἐν Ὁμήρ. Βατραχομ. 61.

μεριμνάω-ῶ (φροντίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐμερίμνησα* (σπαν. Δημ. 21, 192), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Μ έ ρ ι μ ν α (Ὅμηρ. κατὰ πρῶτον) μ ε ρ ι μ ν ά ω - ῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ), μερίμνημα (ποιητ.), μεριμνητὴς (ποιητ.), μεριμνητικός (μτγ.). Περὶ ῥίζ. ὅρα μ έ λ ε ι. Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζογράφων μεταχειρίζονται τὸ μ ε ρ ι μ ν ῶ μόνον ὁ Ξενοφῶν (ἐνίοτε), ὁ Πλάτων (ἅπαξ. Πολιτ. 607, γ'.) καὶ ὁ Δημοσθένης (ἅπαξ. 12, 192).

μεσεγγυόομαι-οῦμαι (=ἐνεχυράζω χρήματα ὑπὸ δύο διαφερομένων ὀφείλων ἀποδοῦναι αὐτὰ τῷ ἑνὶ μετὰ τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσοκρ. 13, 5), ὁ μέσ. ἀόρ. *μεσεγγυωσάμενος* (σπαν. Ἀντιφῶν 6, 50. Δημ. 39, 3., ἔνθα γράφεται «*μεσεγγυησάμενος*») καὶ ὁ ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. τὸ *μεσεγγυωθὲν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 914, δ'.), τὰ *μεσεγγυωθέντα* (σπαν. Λυσί· 29, 6., ἔνθα γράφεται «*μεσεγγυηθέντα*»).

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. τύπος μεταγενέστερος (Πολυδεύκ. Η', 28), παράγωγ. μεσεγγύωμα (ὅπερ γράφεται κακῶς « μ ε σ ε γ γ ύ η μ α »). Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ ἐ γ γ υ ῶ. Ὑπάρχουσι καὶ γραφαὶ μετὰ τοῦ Η ὡς ἐξ ἐνεστῶτος « μ ε σ ε γ γ υ έ ο μ α ι », ὀρθὸν δὲ τὸ μ ε σ ε γ γ υ ό ο μ α ι (ὅρα Cobet ἔκδ. Λυσί. σ. XXXVIII. Mnemos. 1880, σ. 290—291.) Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι.

μεσεύω (φθάνω εἰς τὸ μέσον ἢ κατορθῶ τὸ μέσον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 756, ε'.) καὶ ὁ παρατ. *ἐμέσευον* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', α', 43).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ε θ -, [μέθ - jος] μέσσος (ποιητ.), λατ. med-ius, ὕστερον μέσος (ὡς ἐκ τοῦ ποιητ. ἔσσομαι τὸ Ἀττικὸν ἔσομαι), μεσεύω, κτλ. σανσ. madhjas καὶ ζενδ. maidhya (μέσος) καὶ γοτ. midjis, σλαβ. mezda. Μόνον πεζολογικὸν Ἀττικὸν τὸ ῥῆμα καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

μεσημβριάζω (κάμνω μεσημέρι, ἀναπαύομαι). Μόνον ἡ μετοχὴ *μεσημβριάζων* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 259, α'.).

ΣΗΜ. Μεσημβρία [=μεσημερία], μεσημβριάζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, ὁ Πολυδεύκης δὲ τὸ μεσημβριάζει ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἑρμηνεύει = μεσουρανεῖ (Πολύδ. Δ, 157).

μεσοτομέω-ῶ (τέμνω εἰς τὸ μέ-

σον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 265, α'. Ξενοφ. Οἰκ. ιη', 2).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα μόνον πεζολογικὸν Ἀττικὸν καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι

μεσόω-ῶ (εἰμὶ εἰς τὸ μέσον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ χρονολογίας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις).

ΣΗΜ. Μέσος (ὅρα μεσεύω), μεσόω-ῶ (κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ).

μεστόομαι-οῦμαι (πληροῦμαι) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 649, β'. 713, γ'.) καὶ *ἀπομεστοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 255, γ'.), τὰ δ' ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Συνήθως δὲ λέγεται *μεστὸς γίγνομαί τινος* (Πλάτ. Κρατύλ. 415, γ'. Πολ. 330, ε'. Δημ. 48, 28. κτλ.) καὶ *μεστός εἰμι* (Πλάτ. Συμπ. 223, β'. Δημ. 2, 14. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. τύπος εἶναι ποιητικὸς (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 280). Ῥίζ. μεδ-, μέδ-ι-μνος, μέδ-οντες, λατ. mod-us, mod-ero, αὕτη δὲ ἐκ ῥίζ. ma, Ἑλλ. με, μέ-τρον, γοτθ. mitan (μετρεῖν, σκέπτεσθαι), γαλλ. mediter (μελετᾶν, σκέπτεσθαι), λατ. medior (μετρῶ), μήδ-ομαι (σκέπτομαι), μῆδος (βουλή), μέδοντες (βουληφόροι, ἄρχοντες), μήσ-τωρ (βουληφόρος, τεχνίτης), μέδ-ω (ἄρχω), μεσ-τὸς (πλῆρες τὸ μέτρον ἔχων), μέσ-μα (μέστωμα. Ἡσύχ.), μεστόω-ῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ), μέστωμα (μτγ.).

μεταλλεύω (ὀρύττων ἀναζητῶ ἐν μεταλλείοις). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἐνεστὼς *μεταλλεύεται* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 288, δ'.)= μέταλλον ἀναζητεῖται ἐν τοῖς μεταλλείοις.

ΣΗΜ. Τὸ μεταλλεύω κυρίως =προσερχόμενος ἐρευνῶ, ὡς «τί μεταλλεύεις τοῦτον μυχόν» (Ἀνθολ. 6, 302, 5. Λεωνίδ. Ἀλεξανδρ. VI, 302), γίνεται δὲ ἐκ τοῦ μέταλλον καὶ ποιητ. μεταλλάω («μήτε σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο μηδὲ μετάλλα» Ἰλ. Α, 550. κτλ.). Παράγουσι δὲ τὸ μεταλλάω ἐκ τοῦ μετ'ἄλλα, ὅπερ εἶναι ἀπίθανον, ἢ ἐκ τοῦ λάω (=βλέπω), μεταλλάω [=μεταλάω] = βλέπω πρός τι, μέταλλον δὲ (παρὰ τοῖς παλαιοῖς = ὄρυγμα πρὸς ἀναζήτησιν μετάλλων, μεταλλεῖον, ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀναζητούμενον μέταλλον. Βεκκ. Ἀνέκδ. 280, 11), μεταλλεύς (Ἀττικ.), μεταλλευτής (μτγ.), μεταλλεία, μεταλλεῖον, μετάλλευσις (μτγ.), μεταλλευτὸς (μτγ.), μεταλλευτικός. Ὀρθότερον ἴσως εἶναι νὰ γίνηται ἐκ τοῦ ποιητικοῦ ἰάλλω (ἐπείγομαι) καὶ ἄνευ τοῦ ι τὸ «ἀπ-άλλεις ἀποπέμπεις» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 414, 29), μέτταλλον, μεταλλᾶν (=μετέρχεσθαι).

μεταμέλει (ἔστι μοι μεταμέλεια, μετανοῶ) (ἐνίοτε), ἀπαρ. *μεταμέλειν* (ἐνίοτε) καὶ μετοχ. *μεταμέλον* (σπαν. Ἰσο. 18, 21. 60. Πλάτ. Φαίδ. 114, α'.), παρατ. *μετέμελε* (ἐνίοτε) καὶ εὐκ. *μεταμέλοι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ς', 36), μέλ. *μεταμελήσει* (ἐνίοτε), καὶ ἀπαρ. *μεταμελήσειν* (σπαν. Λυσί. 16, 2), ἀόρ. *μετεμέλησεν* (ἐνίοτε), ὑποτ. *μεταμελήσῃ* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. 314, β'.), εὐκτ. *μεταμελήσειε* (σπαν. Ἰσοκρ. 18, 64), προστ. *μεταμελησάτω* (σπαν. Λυσί. 30, 30) καὶ ἀπαρ. *μεταμελῆσαι* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀμεταμέλητος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 59, δ'). Λέγεται καὶ *μεταμελείας λαμβάνω* (Θουκ. Ζ', 34) καὶ *μετάμελός ἐστι* (Θουκ. Ζ', 55), ὡς μεταβατ. δ' εἶναι τὸ *ἐμπίμπλημί τινα μεταμελείας*

(Πλάτ. Νόμ. 727, γ'.). Ὅρα *μεταμέλομαι*.

μεταμέλομαι (μετανοῶ) ἀποθετ. (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ς', 5. ψ. Πλάτ. Δημόδ. 382, δ'.), παρατ. *μετεμελόμην* (ἐνίοτε· Θουκ. Δ', 27. Ε', 14. 35. Ζ', 50. Η', 92) καὶ μέλ. τὸ *μεταμελησόμενον* (=ἡ γενησομένη μεταμέλεια. σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', ς', 23), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀμεταμέλητος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 59, δ'.). Λέγεται καὶ *μεταμελείας λαμβάνω* (ὅρα *μεταμέλει*).

ΣΗΜ. Ὅρα μέλει, τὸ μεταμέλει κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Μετάμελος, μεταμέλεια, μεταμελητός (μεταγ.), μεταμελητικός (μτγ.). Τὸ μεταμέλομαι κατὰ πρῶτον παρὰ τῷ Ἡροδότῳ (Γ', 36), ἐκ δὲ τῶν Ἀττικῶν πεζογράφων εὕρηται μόνον παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Ξενοφῶντι καὶ ἅπαξ παρὰ ψ. Πλάτωνι.

μεταναστεύω (μετοικῶ). Μεταγενέστερον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μετεχειρίζοντο τὴν περίφρασιν, *μεταναστάσεις ποιοῦμαι* (ἐκ τοῦ μετ-αν-ίστημι. Θουκ. Β', 16) καὶ παθ. *μεταναστάσεις εἰσὶν ἢ γίγνονται* (Θουκ. Α', 2).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ μετα-νάσ-της (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. Ι, 648. Π, 59), τὸ δὲ μεταναστεύω (=μετα-ναστεύω, μετ-ενάστευον. Ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 197—199) κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς Ο' ὑπάρχον γίνεται ἐκ ῥίζ. νăσ- (=κατοικεῖν), ἐξ οὗ τὸ ποιητ. ναίω (=νά(σ)jω), ἀόρ. ποιητ. ἔνασ-σα, ἐνάσ-θην, νένασ-μαι, σανσ. nas-e (=σύνειμι), νāός (=νασ-jος), νάσ-της, μετα-νάσ-της, —εύω.

μεταχειρίζω (μεταχειρίζομαι). Τοῦ ἐνεργ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Δ', 18 [Βεκκ. Ἀνεκ. 107, 21]. Ϛ', 16), ὁ ἀόρ. *μεταχειρίσαι* (σπαν. Θουκ. Α', 13. Ϛ', 12) καὶ *μεταχειρίσας* (σπαν. Θουκ. Ζ', 87). Σύνηθες δὲ εἶναι τὸ μέσ. *μεταχειρίζομαι* (πλειστάκις· καὶ συν-), παρατ. *μετεχειριζόμην* (σπαν. Λυσί. Ἀπόσπ. 1, § 5 παρ' Ἀθην. ΙΓ', 611, δ'. Πλάτ. Ἐπινομ. 988, γ.'), μέλλ. *μεταχειριοῦμαι* (σπαν. Λυσί. 24, 10. Πλάτ. Ἐπινομ. 992, α'.), ἀόρ. μέσ. *μετεχειρισάμην* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *μεταχειρισθῆναι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 277, γ'.), παρακ. μέσ. *μετακεχείρισται* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 20, α'.), *μετακεχειρίσθαι* (σπαν. Πλάτ. Ἐπινομ. 975, β'.) καὶ *μετακεχειρισμένοι εἶεν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 670, ε'.). Ῥημ. ἐπίθ. *εὐμεταχείριστος* (ἐνίοτε) καὶ *δυσμεταχείριστος* (σπαν. Ξεν. Κυν. β', 5. Πλάτ. Νόμ. 808, δ'.).

ΣΗΜ. Ἔγινεν ἐκ τοῦ μετὰ χεῖρας ἔχω (Θουκ. Α', 138. Δ', 18. Αἰσχίν. 1, 77, κτλ.)=ἐν χερσὶν ἔχω, μεταχειρίζω, -ομαι, μεταχείρισις (μεταγ.), μεταχειριστέον (μτγ.), μεταχειρισμὸς (μεταγ.). Οὐδεμία δὲ διαφορὰ περὶ τὴν σημασίαν μεταξὺ τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ μέσου ὑπάρχει. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Γ', 142).

μετεωρίζω (ὑψώνω, ἀναβιβάζω) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐμετεώριζον* (σπαν. Θουκ Δ', 90) καὶ ἀόρ. *ἐμετεώρισα* (σπαν. Δημ. 13, 12), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Μέσ. καὶ παθ. *μετεωριζόμενος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', γ', 5. Πλάτ. Τίμ. 63, γ'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *μετεωρισθεὶς* (σπαν. Θουκ. Η',

16), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Τὸ μέσον ἐκφέρεται καὶ κατ' ἀνάλυσιν *μετεωρίζω ἐμαυτὸν* (Ξενοφ. Ἱππικ. ια', 7. 9).

ΣΗΜ. Ῥημ. παράγ. μετεώρισις καὶ μετεώρισμα καὶ μετεωρισμός (μεταγ.). Περὶ ῥίζ. ὅρα α ἴ ρ ω καὶ Cobet ἐν Mnemos. 1875 σ. 267. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἀπαντᾷ μόνον τὸ μ ε τ ή ο ρ ο ς (=μετέωρος).

μετεωρολογέω-ῶ (λέγω περὶ μετεώρων). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 404, γ'. Ἀξίοχ. 370, ε'.). Λέγεται καὶ *μετεωρολόγος εἰμί* (Πλάτ. Κρατύλ. 401, β'.).

ΣΗΜ. Μετεωρολόγος, μετεωρολογῶ, μετεωρολογία-, ικός. Ὅρα περὶ ῥίζης α ἴ ρ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

μετεωροπορέω-ῶ (πορεύομαι ἐν τοῖς μετεώροις, τὸν οὐρανὸν περιπολῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 246, γ'.).

ΣΗΜ. Μετεωπόρος (μτγ.), μετεωροπορῶ, μετεωροπορία (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

μετρέω-ῶ (μετρῶ ποσὸν συνεχές) (πολλάκις· καὶ ἀπο-, ἀνα-, προς- [Ὑπερείδ. καὶ Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Δ', 167]) καὶ ἀόρ. *ἐμέτρησα* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Πολ. 602, δ'. ε'. Ξεν. Ἀπομ. Α', α', 9. καὶ δι-, κατ-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα καὶ Ἡροδότεια (*μεμέτρηκα* Β', 6). Μέσ. καὶ παθ. *μετροῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ συμ- [μέσ.], δια- [μέσ. καὶ παθ.], παρα- [μέσ. καὶ παθ.]), παρατ. μέσ. *διεμετρούμην* (τι. σπαν. Δημ. 34, 37), ἀόρ. μέσ. *ἀπεμετρησάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', β', 27), *ἐξεμετρησάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 2), *ξυνεμετρησάμην* (σπαν. Θουκ. Γ', 20) καὶ *διεμετρησάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 9), ἀόρ. παθ. *ἐμετρήθην* (σπαν. Πλατ. Φίληβ. 17, δ'. καὶ (ξυν-) Θουκ. Β', 44. καὶ (ἀν-) Πλάτ. Τίμ. 39, δ'. καὶ (ἐξ-) Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Δ', 167), παρακ. παθ. *διαμεμετρημένη ἡμέρα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 126. Δημ. 19, 120. 53, 17), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *μετρητὸς* (ἐνίοτε), *ἰσομέτρητος* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 235, δ'.), *δυςμέτρητος* (σπαν. Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Δ', 167), *μετρητέον* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 531, α'.).

ΣΗΜ. Μετρῶ (ὅρα Πολυδ. Δ', 167), μέτρησις, μέτρημα (ποιητ. καὶ μεταγ.), μετρητής (ψ. Πλάτ. περὶ Δικαί. 373, α'. Δημ. 42, 20., ἔνθα κακῶς τονίζεται μετρήτης. Πρβλ. Πολύδ. Ι', 70. 71), μετρητικός. Περὶ ῥίζ. ὅρα μ ε σ τ ό ω-ῶ. Τὸ μ ε τ ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ μ ε τ ρ ε ῖ ν λέγεται ἐπὶ συνεχοῦς ποσοῦ, τὸ δὲ ἀ ρ ι θ μ ε ῖ ν ἐπὶ διακεκριμένου.

μετριάζω (εἰμὶ ταπεινὸς καὶ ταπεινόν τινα ποιῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ μέλλων *μετριάσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 603, ε'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐμετρίασα* (σπαν Πλάτ. Νόμ. 692, β'. γ'.).

ΣΗΜ. Μέτρον, μέτριος, μετριάζω, μετριασμός (μτγ.). Ὅρα περὶ ῥίζ. μ ή δ ο μ α ι καὶ μ ε σ τ ῶ. Τὸ μετριάζω εἶναι μόνον πεζολογικὸν Ἀττικὸν καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ (Α', 76).

μηδίζω (φρονῶ τὰ τῶν Μήδων, Περσῶν, πρὸς οὓς οἱ Μῆδοι ἐταυτίσθησαν). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόριστος *ἐμήδισα* (ἐνίοτε. Θουκ. Γ', 34. 62,

64. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 6. Δημ. 59, 95), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παράγωγα μηδισμὸς (Ἡρόδ. Δ', 165) καὶ ἐπίρρ. μηδιστί (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Δ', 144).

μήδομαι (ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, σκέπτομαι) ἀποθετ. Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐμήσατο* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 408, α'. β'.) = ἐμηχανήσατο (ὡς αὐτὸς ὁ Πλάτων ἑρμηνεύει).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ε -, μέ-τρον, με-τρῶ, λατ. me-tior, σανσ. mâ-mi, λατ. mensura (μέτρον) καὶ σανσ. ma-tram, μέτριος, μετριάζω, μά-ρη (χείρ) = λατ. ma-nus, εὐμαρής (εὐχερής), εὐμάρεια. Ἐνταῦθα καὶ μ ή ν (καὶ ἰωνικ. καὶ παρὰ Πλάτ. Κρατύλ. 409, γ'. Τίμ. 39, γ'. μ ε ί ς), μήνη (σελήνη), λατ. mensis (=μήν)=σανσ. mâ-sas (γενικ. αἰολ. μῆννος=μῆνσος). Ἐκ τοῦ με- ἐγένετο μεδ-, λατ. med-ior (μετρῶ), γοτθ. mit-an (μετρεῖν, σκέπτεσθαι), γαλλ. med-iter (μελετᾶν, σκέπτεσθαι), μέδ-ι-μνος, μέδοντες (βουληφόροι, ἀρχηγοί, προστάται), μήδ-ομαι, μήσ-τωρ (βουληφόρος, τεχνίτης· ἴσως ἐντεῦθεν καὶ τὸ δημῶδες μ ά σ τ ο ρ α ς), μέδ-ομαι (ἄρχω, βασιλεύω), λατ. mo-dus, μόδ-ιος, mod-ero (μετριάζω), μεσ-τός (πλῆρες τὸ μέτρον ἔχων), μέσ-μα (μέστωμα. Ἡσύχ.), μέ-σκει (ὄρχει. Ἡσύχ.), μῆδ-ος (βουλή). Τὸ μ ή δ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μηκύνω (μακρύνω) (πολλάκ. καὶ ἀπο-), παρατ. μόνον εὐκτικὴ *μηκύνοιμι* (σπαν Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ', 9. Φαῖδρ. 244, β'.), μέλ. *μηκυνῶ* (σπαν. Θουκ. Δ', 17. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. θ', 1), ἀόρ. *ἐμήκῡνα* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Παθ. *μηκύνομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 78. 141. Πλάτ. Θεαίτ. 184, α'.), παρατ. *ἐμηκυνόμην* (σπαν. Θουκ. Α', 102) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐμηκύνθην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 282, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενεστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ᾱ κ -, μ η κ -, μάκ-αρ, μᾱκρός, τὸ μᾶκρος (Ἀριστοφ. Ὄρν. 1131), μῆκ-ος, μήκ-ιστος, μηκύνω, =λατ. mac-t-o, μακ-ε-δνὸς (Ὅμηρ. = μακρός), Μακεδόνες, μᾶ'σσων (=μάκ-jων), μᾶσσον. Τὸ μ η κ ύ ν ω κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

μηνύω (γνωστοποιῶ, ἀναγγέλλω, καταγγέλλω)(πλειςτ. καὶ κατα-), παρατ. *ἐμήνῡον* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 54), μέλλ. *μηνῡ́σω* (σπαν. Ἀνδοκ. 1, 15. 42. Πλάτ. Πολιτικ. 264, β'.), ἀόρ. *ἐμήνῡσα* (πλειστάκ. καὶ κατ-), παρακ. *μεμήνῡκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *μηνύομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 28. Πλάτ. Πολ. 361, β'.), παρατ. *ἐμηνῡόμην* (σπαν. Λυσί. 13, 22), [μέλλ. μεταγενέστ.], ἀόρ. παθ. *ἐμηνύθην* (ἐνίοτε), παρακ *μεμήνῡμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ἐμεμηνύμην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 61). Λέγεται καὶ *γίγνομαι μηνυτής* (Θουκ. Α', 132. Πλάτ. Νόμ. 872, γ'. Λυσί. 12, 32. 13, 2) καὶ παθητ. *μήνυσις γίγνεται* (Ἀνδοκίδ. 1, 14).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ε ν -, μ α ν, μ η ν -, μ ν α-, μην-ύω, μέ-μνημαι, μήνῡμα, μήνῡσις, μηνυτής, μήνυτρα. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν Ὁμήρ. Ὕμν. (Ἑρμ. 254. 373).

μηχανάομαι-ῶμαι (τεχνικῶς κατασκευάζω τι, πανούργως ἐπινοῶ, μηχανεύομαι) (πλειστάκ. καὶ συμ-, δια-, προς-, ἐπι-) ἀποθετ. ἐνεργ., παρ. *ἐμηχανώμην* (πολλάκ.), μέλ. μέσ. *μηχανήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐμηχανησάμην* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀντ-), παρακ. ἐνεργ. καὶ παθ. *μεμηχάνημαι* (πλειστάκις),

ὑπερσ. παθ. *ἐμεμηχάνητο* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 55), εὐκτ. ἐνεργ. *μημηχανημένος εἴην* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. ια', 4). Ῥημ. ἐπίθ. *μηχανητέον* (πολλ.).

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. μηχανῶ (ἑτοιμάζω, σκευάζω) εἶναι ποιητικός. Ῥίζ. μαχ-, μηχ-, μηχανῶμαι, μῆχ-ος καὶ μῆχ-αρ (μέσον, βοηθητικὸν μέσον), μηχανή, ἀμήχανος, πολυμήχανος, βιομήχανος, εὐμήχανος, σανσ. mah-âmi (τέρπω), mah-as (λάμψις, δύναμις), λατ. māchĭva (μηχανή), māchĭnor (μηχανῶμαι). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ῥημ. παράγ. μηχάνημα, μηχάνησις (μτγ.), μηχανητικός. Ὅρα καὶ Πολυδ. Ζ', 189.

μιαίνω (μολύνω) (ἐνίοτε· καὶ κατα-), παρατ. *ἐμίαινον* (σπαν. Λυσί. 12, 99), μέλ. *μιανῶ* (σπαν. Ἀντιφῶν 2, β', 11), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι μεταγενέστερα. Παθ. *μιαίνομαι* (σπαν. Ἀντιφῶν 2, α', 3. 3, α', 2. Λυσί. 2, 7), [παρατ. μεταγεν.], μέλλ. παθ. *μιανθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 621, γ'.), ἀόρ. παθ. *ἐμιάνθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 872, ε'. 873, α'.), παρακ. παθ. *μεμίασμαι* (σπαν. Θουκ. Β', 102. Πλάτ. Φαίδ. 81, β'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *ἀμίαντος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 777, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μι-, μι-αίνω = λατ. viŏlo (βιάζομαι καὶ μιαίνω), μιἄρός, μίασμα, μιασμός (μτγ.), μιαιφόνος, μίανσις (μτγ.), ἀμίαντος. Ἴσως γίνεται παρὰ τὸ Fι-, ἰὸς (φάρμακον, δηλητήριον), λατιν. virus τροπῇ τοῦ F εἰς μ, ὡς μαλλός = λατ. villus, vellus, οὖλος, γοτθ. vulla καὶ Fέριον, ὅθεν μαλλός = Fαλλός. Τὸ μιαίνω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μιαιφονέω-ῶ (εἰμὶ μιαιφόνος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (ἐνίοτε. Ἰσο. 12, 181. Πλάτ. Πολ. 565, ε'. 571, δ'. Δημ. 19, 260).

ΣΗΜ. Μιαιφόνος. μιαιφονῶ, μιαιφονία (ὅρα μιαίνω). Παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται μόνον τὸ μιαιφόνος, τὸ δὲ μιαιφονῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἰφ. Α. 1364).

μίγνυμι (σμίγω) (πλειστάκ. καὶ συμ-, ἐπι-, ὑπο-, προς-, συγκατα-) καὶ *συμμιγνύω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ Γ', ιδ', 5. Κυνηγ. ε', 5., ἅτινα ἴσως ὀφείλουσι νὰ διορθωθῶσιν εἰς «*συμμιγνύς*», *συμμιγνῦσα*») καὶ *μίσγω* (σπαν. ἁπλ. Πλάτ. Τίμ. 41, δ'., συνήθως δὲ συμ-, ἐπι-, προς-), παρατ. σύνθετ. *συνεμίγνυν* καὶ *προςεμίγνυν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 60), ἁπλοῦς δὲ *ἔμισγον* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 41, δ'., συνήθως δὲ συν-, προς-), μέλ. [ἁπλοῦς ποιητικὸς] *συμμίξω* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Β', α', 11. Ε', β', 29) καὶ *καταμίξω* (σπαν. Δημ. 25, 63), ἀόρ *ἔμιξα* (πλειστάκ. καὶ προς-, συν-, ἀν-, ἐπ-, ὑπ-, κατ-, συμπρος-), [ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. εἶναι μεταγενέστεροι]. Μέσ. καὶ παθ. *μίγνυμαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, ἀνα-, συμ-, συγκατα-) καὶ *ἐπιμίσγομαι* (μέσ. σπαν. Θουκ. Δ', 118. Ξεν. Ἀθ. Πολ. β', 7) καὶ *ξυμμίσγομαι* (παθ. σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 23, δ'.), παρατ. *ἐπεμιγνύμην* (μέσ. σπαν. Θουκ. Α', 146. Β, 1) καὶ *κατεμιγνύμην* (μέσ. σπαν. Ξενοφ. Ἀν. Ζ', β', 3), μέλλ. παθ. *ἀναμιχθήσομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 166), ἀόρ. μέσ. *ἐμιξάμην* (σπαν. Ἰσοκρ. 13, 16), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐμίχθην* (ἐνίοτε· καὶ ξυν-[μέσ. καὶ παθ.], ἀν- (μέσ.).) καὶ ἀόρ. β' παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐμίγην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 490, β'. 547, α'. καὶ συν- [μέσ καὶ παθ.]), παρακ. παθ. *μέμιγμαι* (πλειστάκ. καὶ συμ-, ἀνα- [καὶ ὡς μέσ.], παρα-, ὑπο-, ἐπι- [μέσ.], ἐγκατα-), ὑπερσ. μόνον εὐκτ. *μεμιγμένος εἴην* (παθ. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 10). Ῥημ. ἐπ. *μικτὸς* (ἐνίοτε), *σύμμικτος* (ἐνίοτε), *ἄμικτος* (ἐνίοτε), *δύσμικτος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 35, α'.), *μικτέον* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 48 α'.), καὶ *συμμικτέον* (Πλάτ. Φίληβ. 62, ε'. Νόμ. 828, γ'.). Λέγεται καὶ *μῖξίς ἐστι* (Πλάτ. Φίληβ. 48, α'. β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μῖγ-, μῖγνῦμι, μίσγω (= λατ. misc-eo) ἀντὶ τοῦ μίγ-σκω (πρβλ. δύσγω = ἀποδύω· Ἡσύχ.), σανσ. miç-ras (μεμιγμένος), miçra-jami (μίγνυμι), μίγδην (μτγ.), μιγάς, μίγα (ποιητ.) καὶ μίγδα (ποιητ.), μῖγμα (μεταγ.), μῖξις, μιξοβάρβαρος. Τὸ γ ἐκ τοῦ κ, ὡς λύγη ἐκ τοῦ λύκη. Τὸ μίγνυμι καὶ μίσγω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μικρολογοῦμαι (μικρολόγος εἰμί) ἀποθετ. Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 26., ὅ ὁ Cobet γράφει «*ἀκριβολογεῖσθε*») καὶ ὁ μέσ. μέλλ. *μικρολογησόμενος* (σπαν. Λυσί. 33, 3). Λέγεται καὶ *μικρολόγος εἰμί* (Ἰσοκρ. 12, 8. Δημ. 59, 36).

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. μεταγενέστερον. Μικρολόγος, μικρολογοῦμαι, μικρολογία, μικρολογητέον (μτγ.). Ῥίζ. σμικ-, μῖκ-, μικ-ὺς (μτγ.), σμικρός, μῖκ-ρός, μίκ-υθος (μτγ.), μικύθινος (τὸ μικρὸν καὶ νήπιον, Ἡσύχ.), μίκης (μικρολόγος. Ἡσύχ.), μικκὸς (ποιητ. = μικFός), μικκύλος (ποιητ.). Τὸ μικρολογοῦμαι εἶναι μόνον Ἀττικὸν πεζολογικὸν καὶ κατὰ πρῶτον εὕρηται παρὰ Λυσίᾳ.

μιμνήσκω (ἐνθυμίζω). Ἁπλοῦν ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ σύνθετον *ἀναμιμνήσκω* (πλειστάκ.), *ἐπαναμιμνήσκω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 688, α'.) καὶ *ὑπομιμνήσκω* (πλειστάκ.), παρατ. *ἀνεμίμνησκον* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', ε', 33. Ἀναβ. Ε', η', 26. Πλάτ. Συμπ. 198, γ'.) καὶ *ὑπεμίμνησκον* (σπαν. Ξενοφ. Απομ. Γ', θ', 8), μέλ. *ἀναμνήσω* (ἐνίοτε) καὶ *ὑπομνήσω* (πολλ.), ἀόρ. *ἀνέμνησα* (πλειστ. καὶ ἐπαν- σπαν. Δημ. 6, 35) καὶ *ὑπέμνησα* (πλειστάκ.), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. *μιμνήσκομαι* (σπαν. ἁπλοῦς. Θουκ. Ϛ', 60), συνήθως δὲ *ἀναμιμνήσκομαι* (πλειστάκ.) καὶ *ὑπομιμνήσκομαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ϛ', α', 24. Πλάτ. Φίληβ. 47, ε'.), παρατ. *ἀνεμιμνησκόμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Γ', ε', 5. Ἀνάβ. Ϛ', α', 23. Δημ. 23, 191), μέλλ. μέσ. *ἀναμνήσομαι* (σπαν. Δείναρχ. 1, 37), μέλλ. παθ. ὡς μέσ. *μνησθήσομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, ἐπι-), ἀόρ. παθ. ὡς μεσ. *ἐμνήσθην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, συναν-, ἐπ-), παρακ. μέσ. *μέμνημαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, συμ-, ἐπι-), ὑποτακτ. *μεμνῶμαι* (σπαν. ψ. Δημ. Προοίμ. Κ', σ. 1431) *μεμνῆται* (σπαν. Ἰσο. 18, 40. Πλάτ. Φίληβ. 35, ε'.) καὶ *μεμνώμεθα* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ 285, γ' Φίληβ. 31, α'.), ὑπερσ. μέσ. *ἐμεμνήμην* (πλειστάκις), εὐκτ. *μεμνῇο* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', ζ', 5), *μεμνῆτο* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 518, α'. Ξεν. Παιδ. Α, ς', 3. Ἀνάβ. Α', ς', 5) καὶ *μεμνῇσθε* (σπαν. Ἀνδοκίδ. 1, 142), ἀλλὰ καὶ *μεμνημένος εἴην* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 286, β'.), μετ' ὀλ. μ. μέσ. *μεμνήσομαι* (πολλάκ.), καὶ *ἀπομεμνήσομαι* (Θουκ. Α' 137., κατ' ἀνάγν. Cobet ἀντὶ τοῦ «*ἀπομνήσεσθαι*»). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀείμνηστος* (ἐνίοτε), *ἀναμνηστὸς* (σπαν. Πλατ.

Μεν. 87, β'.) καὶ *ἐπιμνηστέον* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 90, ε'.). Τὸ μέσον καὶ κατ' ἀνάλυσ. *ὑπομιμνήσκω ἐμαυτὸν* (Ἰσο. 1, 21). Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνεργητ. λέγεται καὶ *ὑπόμνησιν ποιοῦμαί τινι* (Θουκ. Α', 72. Β', 88. Γ', 54. κτλ.), *μνείαν ποιουμαί τινι* (Ἀνδοκίδ. 1, 100. κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου λέγεται *μνείαν ἔχω τινος* (Ἰσοκρ. 5, 37), *μνείαν ποιουμαί τινος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 254, α'. Αἰσχίν. 1, 160. κτλ.). Ὡς παθητ. δ' εἶναι τὸ *μνείας τυγχάνω ὑπό τινος* καὶ *μνείας ἀξιοῦμαι ὑπό τινος* καὶ *μνημονεύομαι* (ὅ ἰδέ).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μεν-, μ(ε)ν-, λατ. men-(ti)s (νοῦς), men-tio = μνεία (τὸ ἀναφέρειν περί τινος), Μέν-τωρ, Μέν-της, Ἀγα-μέ-μνων, μνήμη (τὸ μνημονεύειν), μνήμων =λατ. memor, μνῆμα, μνημονεύω, λατιν. memini, μοῦσα, δωρ. μῶσα, αἰολ. μοῖσα (ἐκ τοῦ μόντια=μέντια = ἐννοοῦσα, ἐπινοοῦσα), μι-μνήσκω (=μι-μνη-ίσκω. ὅρα θνήσκω). «μιμνήσκω ὁ μὲν Δίδυμος ἄνευ τοῦ Ι, ἡ μέντοι παράδοσις οὐκ ἐπείσθη αὐτῷ (Ἡρῳδιαν. Β', 551, 12). Ὁ ἀόρ. παθ. ἐμνήσθην παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀείποτε ἔχει μέσ. διάθεσιν, μετὰ παθ. δὲ διαθέσ. εὑρίσκεται μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς ἐμνήσθησαν αἱ ἐλεημοσύναι σου» (Πράξ. Ἀποσ. ι', 31). Ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. ἐμνησάμην ἀντὶ τοῦ πεζολογικοῦ ἐμνήσθην εἶναι ποιητικός, οὗ εὕρηται ἐκ ποιητοῦ παρὰ Πλάτωνι τὸ μνησαίμην (Πλάτ. Νόμ. 660, ε'.).

μιμοῦμαι (μιμοῦμαι, εἰκονίζω) (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, ἀπο-, συμ-) ἀποθετ. ἐνεργ., παρατ. *ἐμιμούμην* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. *μιμήσομαι* (πολλάκ.), μέλ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *μιμηθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 599, α'.), ἀόρ. μέσ. *ἐμιμησάμην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐμιμήθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 668, β'.), παρακ. ἐνεργ. καὶ παθ. *μεμίμημαι* (πολλάκ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *μιμητὸς* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ι', 3. 4. 5), *εὐμίμητος* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 605, α'.), *μιμητέος, -έον* (ἐνίοτε). Λέγεται καὶ *μιμητής εἰμί τινος* (Πλάτ. Σοφ. 268, γ'. Πολιτικ. 303, γ'.) καὶ *μιμητὴς γίγνομαί τινος* (Ἰσοκρ. 1, 11. κτλ.) καὶ παθητ. *μίμησις γίγνεται* (Πλάτ. Κριτί. 107, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μῖμ-, μῖμος, μῖ-μέ-ομαι= λατ. ĭmĭtor, ĭmāgo (εἰκών), imitator (=μιμητής), μιμώ (πίθηκος. μτγ.), μιμηλός (μτγ.), μίμημα, μίμησις, μιμητής, μιμητικός. Τὸ μιμοῦμαι κατὰ πρῶτον ἐν Ὁμήρ. Ὕμνοις (Ἀπολ. 163. Βατρ. 7).

μινυρίζω (θρηνῶ ἢ ἠρέμα ᾄδω). Μόνον ἡ μετοχὴ *μινυρίζων* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 411, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ μειόω-ῶ. Μινυρίζω, λατ. minurio, μινύρισμα (μτγ.), μινυρισμός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μισέω-ῶ· ὅρα *μισῶ*.

μισθαρνέω-ῶ (μισθὸν λαμβάνω, μισθοφορῶ) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐμισθάρνουν* (σπαν. Δημ. 59, 23), μέλλ. ἐλλείπει, ἀόρ. *ἐμισθάρνησα* (σπαν. Ἰσο. 10, 58), παρακ. *μεμισθάρνηκα* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 52. 154. Δημ. 19, 118), ὑπερσ. ἐλλείπει. Λέγεται καὶ *μισθὸν ἄρνυμαι* (Πλάτ. Πρωταγ. 349, α'.).

ΣΗΜ. Μισθάρνης καὶ μίσθαρνος (μεταγ.), μισθαρνῶ, μισθαρνία, μισθαρνητικός, μισθαρνικός (μεταγ.). Ὅρα ἄρνυμαι καὶ μισθόω-ῶ. Τὸ μισθαρνῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ. 302).

μισθοδοτέω-ῶ (δίδω μισθόν). Σπανίως (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 21. Δημ. 15, 32), παρατ. *ἐμισθοδότουν* (σπαν. Δημ. 23, 142), μέλ. *μισθοδοτήσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', α', 13. Δημ. 8, 26), ἀόρ. *ἐμισθοδότησα* (σπαν. Δημ. 18, 115), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται δὲ καὶ *μισθὸν δίδωμι* (Ξεν. Ἀνάβ. Α', β', 12. κτλ.) καὶ *τελῶ μισθὸν* (Πλάτ. Πρωταγ. 311, β'. γ'. δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Μισθοδότης, μισθοδοτῶ, μισθοδοσία. Τὸ μισθοδοτῶ εἶναι μόνον Ἀττικὸν πεζολογικὸν καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

μισθοφορέω-ῶ (εἰμὶ μισθοφόρος, λαμβάνω μισθόν) (πλειστ.), παρατ. *ἐμισθοφόρουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', β', 25), μέλ. *μισθοφορήσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 23), ἀόρ. *ἐμισθοφόρησα* (σπαν. Δημ. 23, 149. καὶ (κατ-) Αἰσχίν. 2, 131), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Παθ. μόνον τὸ *μισθοφοροῖτο* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. γ', 5). Ῥημ. ἐπίθ. *μισθοφορητέον* (σπαν. Θουκ. Η', 65). Ἀντὶ τοῦ *μισθοφορῶ* (=λαμβάνω μισθὸν ἢ ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ) λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *μισθὸν φέρω*, οὐχὶ δὲ *φέρομαι* (1) (Ξενοφ. Οἰκ. α', 4 [ἔνθα κακῶς φέρεται ὁ μέσος *φέροιτο*. Cobet Nov Lect. 568—569]. 6. Ἀνάβ. Α', γ', 21. Ζ', ϛ', 7. Πλάτ. Λῦσ. 208, α'. Πρβλ. καὶ Θεόγν. 434. Εὐριπ. Βακχ. 257. Ἀριστοφ. Ἀχ. 66. 90. 137. κτλ.), *μισθὸν λαμβάνω* (Πλάτ. Πολιτ. 568, γ'. Ξεν. Ἀνάβ. Β', β', 20. Ε', ϛ', 31. κτλ.), *μισθὸν ἄρνυμαι* (Πλάτ. Πρωταγ. 349, α'. κτλ.), τοὐναντίον δὲ *μισθοφορὰν παρέχω τινί* (Ξεν. Ἀναβ. Ε', ϛ', 23.).

ΣΗΜ. Μισθοφόρος, μισθοφορῶ, μισθοφορία καὶ μισθοφορά. Τὸ μισθοφορῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Μισθοφορῶ: μισθοῦ στρατεύομαι ἢ ὑπηρετῶ» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 158, 6. ὅρα καὶ 278, 15). Οἱ δὲ στρατιῶται λέγονται οὐχὶ μισθωτοί, ἀλλὰ μισθοφόροι, μισθωτοὶ δὲ πάντες οἱ ἄλλοι οἱ μισθοῦ ἕνεκα ὑπηρετοῦντες. Ὅρα Cobet Mnemos. 1883, σ. 279.

μισθόω-ῶ (δίδω τι ἐπὶ μισθῷ) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐμίσθουν* (ἐνίοτε)· μέλ. *μισθώσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐμίσθωσα* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, ἀπ-, προς- (Ἀττ. ἐπιγρ.).), παρακ. *μεμίσθωκα* (ἐνίοτε· καὶ προς-, ἀπο-), ὑπερσ. *μεμισθωκὼς ἦν* (Δημ. 21, 80). Μέσ. *μισθοῦμαί τι* (= πλειστάκ. λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ. καὶ προς-), παθ. *μισθοῦμαι* (λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ· σπαν. Πλάτ. Νόμ. 697, ε'.), παρατ. μέσ. *ἐμισθούμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 76. Ἰσαῖ. 6, 37. Δημ. 50, 23), μέλλ. μέσ. *μισθώσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. δ', 22. καὶ (προς-) Ξεν. Πόρ. δ', 22), ἀόρ. μέσ. *ἐμισθωσάμην* (πλειστάκ. καὶ προς-), ἀόρ. παθ. *ἐμισθώθην* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, προ- (Ἀττ. Ἐπιγρ.).), παρακ. μέσ. καὶ σπαν. παθητ. (Δημ. 59, 10 καὶ C. I. A.T. Β'. 167) *μεμίσθωμαι* (πολλάκ.), ὑπερσ. μέσ. *ἐμεμισθώμην* (σπαν. Λυσί. 3, 11. Δημ. 45, 29). Ῥημ. ἐπίθ. *μισθωτὸς*

---

(1) Τὸ *φέρομαι μισθὸν* κατὰ Cobet θὰ λεχθῇ περὶ ἐκείνου, ὅστις ἀρεστὸν καθ' ἑαυτὸν μισθὸν ἐκομίσατο, ὅπως *τὰ πρῶτα φέρομαι, τὰ δεύτερα φέρομαι* (Ἡροδ. Η', 104. Δημ. 19, 94). Cobet Nov. Lect. 568 — 569. Φέρεται δὲ παρ' Εὐριπίδῃ (Ῥῆσ. 162) «*πονοῦντα δ' ἄξιον μισθὸν φέρεσθαι*».

(πολλάκ.), *ἀμίσθωτος* (σπαν. Δημ. 30, 6). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυσιν *μισθῶ ἐμαυτόν* (Δημ. 18, 21. 131. 262. 19, 68. 110. 286. 287. 24, 14. Δείναρχ. 1, 52).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ι σ θ -, ζενδ. mizhda, γοτθ. mizd-ô, σλαβ. mĭzda, μισθός, μίσθ-ιος (μτγ.), μ ι σ θ ῶ (ὅπερ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ), μίσθωμα, μισθώσιμος, μίσθωσις, μισθωτής, μισθωτικός, ἀπόμισθος, ἔκμισθος (Ἡσύχ.), ἔμμισθος. Ἀρχ. ῥίζ. εἶναι μ ε τ -, μ ι τ - (ὅρα μ ε σ τ ο ῦ μ α ι), λατ. met-iri (μετρεῖν), metellus (μίσθιος. Γλωσσ.).

μισοπονέω-ῶ (εἰμὶ μισόπονος, ἀντίθ. τὸ *φιλοπονῶ*). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 535, δ'.).

ΣΗΜ. Μισόπονος (μτγ.), μισοπονία (μτγ.), μ ι σ ο π ο ν ῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

μισοπονηρέω-ῶ (μισῶ τοὺς πονηρούς, εἰμὶ μισοπόνηρος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Λυσί. 30, 35). Λέγεται καὶ *μισοπόνηρός εἰμι* (Δημ. 21, 218).

ΣΗΜ. Μισοπόνηρος, μισοπονηρῶ, μισοπονηρία (μτγ.). Τὸ μ ι σ ο π ο ν η ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ, εὕρηται δὲ καὶ παρὰ μεταγενεστέροις (Πολυβίῳ καὶ ἄλλοις).

μισῶ (μισῶ, ἔχω μῖσος πρός τινα) (πλειστάκ.), παρατατικ. *ἐμίσουν* (πλειστάκ.), μέλλ. *μισήσω* (πολλάκ.), ἀόρ. *ἐμίσησα* (πλειστάκ.), παρακ. *μεμίσηκα* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 44, γ'. Ἐπιστ. 350, δ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *μισοῦμαι* (πλειστάκ.), ἀόρ. παθ. *ἐμισήθην* (πολλάκ.) καὶ παρακ. παθ. *μεμισημένος* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 137), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *μισητὸς* (ἐνίοτε), *εὐμίσητος* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Γ', α', 9), *μισητέος* (σπαν. Ξενοφ. Συμπόσ. η'. 20). Λέγεται καὶ *μῖσος ἔχω τινός* (= μισῶ τινα. Θουκ. Δ', 128) καὶ παθ. *μῖσος ἔχω πρός τινος* (= μισοῦμαι ὑπό τινος. Πλάτ. Νόμ. 691, δ'.) καὶ *μίση γίγνονται* (Πλάτ. Νόμ. 935, α'.). Τὸ δὲ *ποιῶ τινα μισεῖν* (Πλάτ. Πολιτικ. 351. δ'. κτλ.), *μίση παρέχω* (αὐτόθ.) καὶ *μῖσος ἐμποιῶ* (αὐτόθ.) εἶναι ἰσοδύναμα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσ. *μισῶ ἐμαυτὸν* (Ξεν. Παιδ. Α', β', 7. Δημ. 6, 18. 23, 150. 152. 158. 162. Πλάτ. Θεαίτ. 168, α'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὁ μέσ. μέλ. ὡς παθ. μ ι σ ή σ ο μ α ι (ποιητ.), ὁ δὲ μ ι σ η θ ή σ ο μ α ι (μτγ.). Ῥίζ. μ ῖ σ -, μῖσος, μισῶ, μίσημα (ποιητ.). Τὸ μ ι σ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μνάομαι-ῶμαι· ὅρα *μνῶμαι*.

μνημονεύω (ἀναφέρω, ἐνθυμοῦμαι) (πλειστάκ. καὶ δια-, ἀπο-), παρατ. *ἐμνημόνευον* (πολλάκ. καὶ δι-, ἀπ-), μέλλ. *μνημονεύσω* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-), ἀόρ. *ἐμνημόνευσα* (πολλάκ. καὶ δι-, ἀπ-, συνδι-), παρακ. *ἀπεμνημόνευκα* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 103, β'. Νόμ. 672, δ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *μνημονεύομαι* (πολλάκ. καὶ δι-, ἀπο-), παρατ. *ἐμνημονευόμην* (σπαν. Θουκ. Β', 47. καὶ (ἀπ-) Πλάτ. Πολιτικ. 271, α'), μέλ. παθ. *μνημονευθήσομαι* (σπαν. Ἰσο. 12, 128. 199. Δημ. 18, 231), ἀόρ. παθ. *ἐμνημονεύθην* (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 192), παρακ. παθ. *διεμνημόνευται* (σπαν. Πλάτ. Κριτί· 117, ε'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *μνημονευτὸς* (σπαν. Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. XI, 27), *εὐμνημόνευτος* (Πλάτ. Τίμ. 18, γ'. Δημ.

56, 45), *δυσμνημόνευτος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 74, ε'.), *ἀξιομνημόνευτος* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Δ', η', 1. Συμπ. α', 1), *μνημονευτέον* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 441, δ'. ε'.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *μνημονεύω* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *μνείαν ποιοῦμαι* (Ἀνδοκ. 1, 100. Πλάτ. Φαῖδρ. 254, α'. Αἰσχίν. 1, 160. κτλ.), *μνήμην ποιοῦμαι* (Θουκ. Β', 54. κτλ.), ἰσχυρότερον δέ πως εἶναι τὸ *φυλάττω τι μνήμῃ* (Πλάτ. Νόμ. σ. 783, γ'.) καὶ παθητ. *ἐν μνήμῃ παράκειταί τι* (Πλάτ. Φίληβ. 19, δ'.). Λέγεται δὲ καὶ *μνείαν ἔχω τινὸς* (Ἰσοκρ. 5, 37). Τὸ δὲ *παρέχομαι μνήμην τινὶ* (= ποιῶ ἵνα μνημονεύωμαι. Πλάτ. Συμπόσ. 209, ε'.).

ΣΗΜ. Μνημονεύω, μνημόνευμα (μτγ.) Ὅρα μ ι μ ν ή σ κ ω. Ὁ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. μ ν η μ ο ν ε ύ σ ο μ α ι (ποιητ. Εὐρ. Ἡρακλεῖδ. 334). Τὸ μ ν η μ ο ν ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

μνησιδωρέω-ῶ (προσφέρω δῶρα) καὶ δωρικῶς *μνασιδωρῶ*. Μόνον τὸ ἀπαρέμφατον ἔν τινι μαντείᾳ παρὰ Δημοσθένει (21, 52. 43, 66), ἔνθα γράφεται δωρ. «*μνασιδωρεῖν*».

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει φέρεται.

μνησικακέω-ῶ (εἰμὶ μνησίκακος, ἔχω μνησικακίαν) (πλειστάκ.), μέλλ. *μνησικακήσω* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. *ἐμνησικάκησα* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων.

ΣΜΜ. Μνησίκακος (μτγ.), μνησικακῶ, μνησικακία (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

μνηστεύω (ἐπὶ ἀνδρὸς = ἀρραβωνίζω, ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον καὶ μεταφ. ζητῶ νὰ κατορθώσω τι) (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 773, β'.), παρατ. *ἐμνήστευον* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 37), μέλ. *μνηστεύσω* (σπαν. Ἰσοκρ. 8, 15. 10, 39), ἀόρ. *ἐμνήστευσα* (σπαν. Ἰσοκρ. 10, 20). Μέσ. *μνηστεύομαι* (ἐπὶ γυναικὸς = ἀρραβωνίζομαι. σπαν. Ἰσοκρ. 10, 39), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Οἱ παρακ. μ ε μ ν ή σ τ ε υ κ α (Διόδ. ΙΗ', κγ', 1) καὶ μ ε μ ν ή σ τ ε υ μ α ι (Λουκᾶς α', 27. β', 5. Ἀρτεμίδ. Ὀνειρ. Β', 12. ψ. Λουκιαν. Ὄν. 26) εἶναι μεταγενέστεροι, γίνεται δὲ παρὰ τὸ μ ν α - (μιμνήσκω), μνηστή (ποιητ. καὶ μτγ.), μνηστήρ (Ἀττικ.), μνηστεύω, προμνήστρια (Ἀττικ. = προξενήτρια) προμνάο-μαι-ῶμαι (προξενῶ γυναῖκα). Τὸ μ ν η σ τ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Ὁ ἀ ν ὴ ρ τ ῇ γ υ ν α ι κ ὶ π ρ ὸ τ ο ῦ γ ῆ μ α ι μ ν η σ τ ὴ ρ κ α ὶ μ ν ώ μ ε ν ο ς, κ α ὶ τ ὸ ἔ ρ γ ο ν μ ν η σ τ ε ί α κ α ὶ μ ν η σ τ ε ύ σ α σ θ α ι, κ α ὶ μ ν η σ τ ὴ ἡ ν ύ μ φ η» (Πολυδ. Γ', 34).

μνῶμαι. Ἁπλοῦν ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ πάντοτε σύνθετον, *προμνῶμαι* (= προξενῶ γυναῖκα) ἀποθετ. ἐνεργ. (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 151, β'. Μενέξ. 239, γ'.), παρατ. *προυμνᾶτο* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', γ', 18) καὶ ἀόρ. μέσ. *προυμνησάμην* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Β', ϛ', 36. Πλάτ. Θεαίτ. 150, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ὅρα μ ν η σ τ ε ύ ω. Τὸ μ ν ῶ μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ π ρ ο μ ν ῶ μ α ι κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Οἰδ. Κ. 1075).

μοιρολογχέω-ῶ (μέρους μετα-

λαμβάνω, διανέμομαι). Μόνον τὸ *μοιρολογχῆσαι* (Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ., Φωτίῳ, Πολυδεύκ. Δ', 176 [καὶ γραφὴ «*μοιροδοκῆσαι*»].

ΣΗΜ. Μοιρολόγχος [ὅρα λαγχάνω] (μτγ.), μοιρολογχῶ. «Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ οἱ μοιρολόγχοι καὶ τὸ μοιρολογχεῖν ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μετεχόντων κακουγήματος» (Πολυδ. Η', 136). Τὸ μοιρολογχέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι.

μοιχάω-ῶ (μοιχεύω). Μόνον τὸ «*μοιχᾶν τὴν θάλασσαν*» (Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ς', 15. ὅρα Cobet N. L. 353)=αἰσχρῶς καὶ κρύφα πειρᾶν καὶ παραβιάζεσθαι τὴν θάλασσαν (Πλούταρχ.). [Παθ. ἐνεστὼς ἐν Κ. Δ.].

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι· ὅρα μοιχεύω.

μοιχεύω (εἰμὶ μοιχὸς) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐμοίχευον* (σπαν. Λυσί. 1, 4. 15), ἀόρ. *ἐμοίχευσα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 360, α'.) καὶ παθ. παρακ. *μεμοιχευμένη* (σπαν. Δημ. 59, 110), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. μιχ-, σανσ. mih, mêh-ami (οὐρῶ, ἀποσπερματίζω), meh-as (οὖρον), mêh-anam (ἀνδρικὸν αἰδοῖον), mêghas (ὁμιχλώδης καιρός, νεφέλη), ὀ-μιχ-έω καὶ ὀ-μίχω (οὐρῶ), λατ. mi-n-go καὶ mêjo, mic-tus (οὔρησις), ὄμιχμα (ποιητ.), ὀμίχλη καὶ ὁμίχλη, μοιχ-ός, μοιχεύω, μοιχεία, μοιχεύτρια, μοιχαλίς (μτγ.), μοιχευτός (μτγ.), μοιχάγρια (Ὅμηρ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

μολύνω (μιαίνω). Ποιητ. καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἐνεστὼς *μολύνομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 81. Πλάτ. Πολ. 535, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα μολύνω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. Παραχ. παθ. μεμόλυσμαι καὶ μεμόλυμμαι (παρὰ μτγ.) παράγ. μόλυσμα (μτγ.), μολυσμός (μτγ.), μόλυνσις (μτγ.). Ὅρα μελαίνω.

μοναρχέω-ῶ (εἰμὶ μονάρχης). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 301, 6'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐμονάρχησα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 576, 6'.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παθ. μοναρχεῖται (Ἀριστοτ. Πολ. α', 7), μόναρχος (Θουκ. Α', 122), μονάρχης (μτγ.), μοναρχῶ, μοναρχία, μοναρχικός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

μονομαχέω-ῶ (μάχομαι μόνος πρὸς μόνον, μονομαχῶ). Ποιητ. καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. *ἐμονομάχει* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 391, ε'.).

ΣΗΜ· Τὸ μονομαχῶ, ἐμονομάχουν, μονομαχήσω, ἐμονομάχησα εἶναι συνήθη παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις· μονομάχος (ποιητ. καὶ μτγ.), μονομαχῶ, μονομαχία (Ἰωνικ. καὶ μτγ.), μονομάχημα (μτγ.), μονομαχικός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ καὶ τῷ συγχρόνῳ Εὐριπίδῃ.

μονοσιτέω-ῶ (ἅπαξ τῆς ἡμέρας τρώγω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 9).

ΣΗΜ. Ὅρα σιτέω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ἐν συνθέσει ἀντὶ τοῦ εἰς καὶ ἅπαξ γίνεται χρῆσις τοῦ μόνος.

μονοῦμαι (μένω μόνος, μόνος εἰμί) (σπανίως· Ξεν. Κυν. ι', 23. Πλάτ. Νόμ. 710, 6'. Αἰσχίν. 1, 70) καὶ *απομονοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 60, δ'.), παρατ. ἐλλείπει, μέλ. παθ. *ἀπομονωθήσομαι* (σπαν. Θυυκ. Γ', 28), ἀόρ. παθ. *ἐμονώθην* (πολλάκις), παρακ. *μεμονῶσθαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 126) καὶ *μεμονωμένος* (ἐνίοτε· Θουκ. Β', 81. Ε', 8. 58. Πλάτ. Νόμ. 696, δ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργητικὸν μονόω-ῶ (καὶ ἰων. μουνόω) ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις. Μόνος, μονοῦμαι, μόνωσις. Περὶ δὲ τοῦ μόνος καὶ ἰων. μοῦνος ὅρα Μαυροφρ. Δοκίμ. Ἑλλ. γλώσσ. σ. 549. Ὁ δὲ Κούρτιος παράγει ἄλλως παρὰ τὸ σανσ. man-vas, ἰων. μοῦνος, μῶνος (Καλλίμαχ. Ahr. 2, 565), πρβλ. γερμ. man (τίς). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

μορμολύττομαι (ἐκφοβῶ) ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (ἐνίοτε· Ξενοφ. Συμπ. δ', 27. Πλάτ. Κρίτ. 46, γ', Γοργ. 473, δ'. Ἀξίοχ. 364, 6'.).

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχίῳ. Ῥίζ. Μορμολυκ-, μορμολύκη (μτγ.), μορμολύκειον ἢ—εῖον καὶ μορμολύκιον, μορμολύττομαι [=μορμολύκ-jομαι]. Ἴσως ἔχει σχέσιν καὶ πρὸς τὴν λέξιν μορμώ, μορμύρω (μουρμουρίζω), μορμορύζω (ἐκφοβῶ), μόρμορος (φόβος. Ἡσύχ.), μορμύσσομαι=μορμολύττομαι, σανσ. mar-mar-as, λατ. mur-mur, murmur-are (ψιθυρίζω). Τὸ μορμολύττομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

μορφάζω (κάμνω μορφασμούς). Ἀπαντᾷ μόνον ἡ εὐκτ. *μορφάζοις* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. Ϛ', 4), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Μορφή, λατ. forma, μορφάζω, μορφασμός (μτγ.), μόρφασμα (μτγ.), μορφῶ (μτγ.)=λατ. formo, εὔμορφος, ἄμορφος, μορφῶ (ποιητ.), λατ. forma (μορφή), figura. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

μοσχεύω (ἀνατρέφω τὰ φυτὰ [Πολυδεύκ. Β', 136] καὶ ἁπλῶς ἀνατρέφω, διατηρῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 25, 48), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα (ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 280, 18).

ΣΗΜ. Μόσχος (κλάδος τρυφερός. Ἰλ. Λ, 105, εἶτα τὸ νεογνὸν βοός) = Fόσχος (ὡς Fόχλεύς=μοχλός, μολπή=Fελπίς), ὅπερ σημαίνει κλῆμα ἀμπέλου βότρυς ἔχον ἐξηρτημένους, ὅθεν ὀσχο-φόρια, μόσχευμα (μτγ.), μόσχευσις (μτγ.). «ὄσχη ἀμπέλου κλάδος κατάκαρπος» (Ἀθήν. ΙΔ', σ. 495). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

μοχθέω-ῶ (κοπιάζω) (σπανίως· Ξεν. Ἀπομ. Β', α', 18. Οἰκ. ιη', 2. Κυν. ι6', 5), μέλλ. *μοχθήσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 17) καὶ ἀόρ. *ἐμόχθησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', ς', 31. Ἀγησ. ε', 3) μόνον, τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὁ παρατ. ἐμόχθουν (Ἀντισθ. 2, 6. Εὐριπ. Ἐλ. 1446. Μήδ. 1030 κτλ.), παρακ. ἐκμεμόχθηκα (Αἰσχύλ. Προμ. 825) καὶ ἁπλοῦς (Διον. Ἀλ. Ῥωμ. Ἀρχ. Β', 55, σ. 351). Ῥίζ. μογ-, μόγος (ποιητ. κόπος, μόχθος), μόγις, μογέω (ποιητ.), μόχ-θ-ος (ὡς ἄχ-ος, ἄχ-θ-ος), μοχθῶ, μόχθημα (ποιητ.), μοχθητέον (ποιητ. Εὐριπ. Ἡρ. Μ. 1251). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (ἅπαξ. Ἰλ. Κ, 106).

μυέω-ῶ (εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἀνδοκ. 1, 132. Πλάτ. Ἐπιστ. 333, ε'.), μέλ. *μυήσω* (σπαν. Δημ. 59, 21), ἀόρ. *ἐμύησα* (σπαν. Δημ. 59, 21. καὶ Ἀττ.

Ἐπιγρ.), [παρατ., παρακ. καὶ ὑπερσ. μεταγενέστεροι]. Παθ. *μυοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 250, γ'.), [παρατατ. καὶ μέλλ. μεταγενέστεροι], ἀόρ. παθ. *ἐμυήθην* (ἐνίοτε), παρακ.παθ.*μεμύημαι* (ἐνίοτε), [ὑπερσ. μεταγενεστ.] Ῥημ. ἐπ. *ἀμύητος* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ μύω, παράγ. μύημα (μτγ.), μύησις (μτγ.), μυητής (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

μυζέω-ῶ (βυζάνω). Μόνον ὁ ἐνεστ. σπανιώτ.(Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε',27,ἔνθα κακῶς γράφεται «μύζειν»),τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ ἐκμυζέω-ῶ (ὅπερ εἶναι Ὁμηρικὸν (1)καὶ ἐκμυζάω-ῶ (μτγ.). Ῥίζ. μυ- (μύω), μυγ-, μύζω [μύγ-jω], σανσ. mug' (ἠχεῖν), λατ. mug-io (μυκῶμαι), μυζέω-ῶ, μυχ-, μυχ-θ-ίζω (φυσῶ διὰ τῆς ῥινός), μυγμὸς καὶ μυχμός, μυκ-ῶμαι, μῦ-θ-ος, μυθέω-ῶ, μυθίζω. Ὁ Σουΐδας παρὰ Ξενοφῶντι ἀνέγνω μυζεῖν καὶ οὐχὶ μύζειν. Ὅρα καὶ Cobet Nov. Lect.459. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ σύνθετον ἐκμυζῶ (ἅπαξ. Ἰλ. Δ, 218).

μυθέομαι-οῦμαι (λέγω, ὁμιλῶ). Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον *παραμυθοῦμαι* (ὅ ἰδέ), ἐκ δὲ τοῦ ἁπλοῦ *μυθοῦμαι* παρ' αὐτοῖς εὕρηται μόνον τὸ ῥημ. ἐπίθ. *ἀμύθητος* (Δημ. 4, 34. 21, 17).

ΣΗΜ. Ὅρα μύω. Τὸ μυθοῦμαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

---

(1) Παρ' Ὁμήρῳ οὕτως ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ ἐνεστώς, κακῶς δὲ ὑπὸ τῶν λεξικογράφων μνημονεύεται *ἐκμυζάω* ὡς Ὁμηρικός.

μυθολογέω-ῶ (μυθολογῶ, λέγω μυθώδεις διηγήσεις, ἐπινοῶ) (πολλάκ. καὶ δια-), παρατ. καὶ μέλλ. δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, ἀόρ. *ἐμυθολόγησα* (ἐνίοτε), παρακ. *μεμυθολόγηκα* (σπαν. Ἰσοκρ. 9, 36), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *μυθολογοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 583, γ'. Δημ. 60, 29) καὶ παρακ. *μεμυθολόγηται* (σπαν. Δημ. 60, 9) καὶ *μεμυθολογημένα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 378, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *μυθολογητέον* (Πλάτ. Πολ. 378, γ'.). Λέγεται καὶ *μύθους λέγω* (Πλάτ. Πολ. 350, ε'. Δημ. 50, 40. κτλ.).

ΣΗΜ. Μυθολόγος, μυθολογῶ, μυθολογία, μυθολόγημα, μυθολογικός, μυθολογητέον (ἅπαντα Ἀττικά). Παρ' Ὁμήρῳ μὲν λέγεται μυθολογεύω, παρ' Αἰσχύλῳ δὲ διαμυθολογῶ, τὸ δ' ἁπλοῦν κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων.

μυκάομαι-ῶμαι (μουγγρίζω ὡς βοῦς. Πολυδ. Ε', 87) ἀποθετ. Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 396, β'.) καὶ παρατ.*ἐμυκώμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 615, ε'.), οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι εἶναι ποιητικοὶ καὶ μεναγενέστεροι.

ΣΗΜ. Μέλλ. μυκήσομαι (μτγ.), ἀόρ. ἐμυκησάμην (ποιητ. καὶ μτγ.), παρακ. μέμυκα καὶ ἐμεμύκειν (ποιητ.). Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ μυζῶ. Τὸ μυκῶμαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ=λατ. mugio, παράγωγα μυκηθμὸς (ποιητ. καὶ μτγ.), μύκημα (ποιητ. καὶ μτγ).

μυριαγωγέω-ῶ. Μόνον τὸ *μυριαγωγοῦσα* (ναῦς= μυριοφόρος. Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Δ', 165).

ΣΗΜ. Μυριαγωγὸς (μτγ.), μυριαγωγῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Δεινάρχῳ.

μυσάττομαι (σικχαίνομαι) ἀποθετ. Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 5).

ΣΗΜ. Ὁ παρατ. καὶ ὁ μέλλ. μυσαχθήσομαι (ὡς μέσ. Λουκιαν. Ἑταιρ. Διάλ. 11, 3) εἶναι μεταγενέστερος, ὁ δὲ παθ. ἀόρ.ὡς μέσ. ἐμυσάχθην (ποιητ. καὶ μτγ.). Γίνεται παρὰ τὸ [μυσάγ-jομαι] μυσάττομαι, μυσ-αχθὴς καὶ μυσ-αχ-νὸς (=μυσαρός), μύσαγμα (ποιητ.), μυσακτέον (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (ἐν Μηδ. 1149: ἐμυσάχθην, ὅστις εὕρηται καὶ παρὰ Λουκιαν. Ἐνύπν.. 8. Δὶς κατηγ. 21. κτλ.).

μύττω. Ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον *ἀπομύττω* (ἐκβάλλω τὴν μύξαν. σπαν. Πλάτ. Πολ. 343, α'.). Μέσ. *ἀπομύττομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 16. Η', α', 42. η', 8), παρατ *ἀπεμυττόμην* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. α', 15), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἀπομυξάμενος (Ἀριστοφ. Ἱππ. 910) καὶ ἀπεμέμυκτο (Μένανδρ. παρ' Ἀμμων. σ. 88) εἶναι ποιητικά. Ῥίζ. μυκ-, μῦκος (ὁ=μύξα, μύκης), μυκὸς (κορυζώδης), μυκ-τήρ, μύξα (=μύκ-τjα), σανσ. munk'-âmi (ἀφίημι, ἀπολύω), λατ. mung-o, mūcus (μύξα), mūcēre (εὐρωτιᾶν), mūcor (εὐρώς), mūcēdo (μύξα). δημῶδες μουκιάζω (εὐρωτιῶ), μούκιασμα (εὐρώς). Ἴσως καὶ τὸ Μυκάλη καὶ Μυκήνη ἐνταῦθα ἀνήκει. «Τὸ ῥεῦμα μύξαι καθ' Ἱπποκράτην καὶ κόρυζα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς καὶ τὸ ταύτην ἀφαιρεῖν ἀπομύττειν» (Πολυδ. Β', 78). Τὸ ἁπλοῦν μόνον παρὰ γραμματικοῖς, τὸ δὲ ἀπομύττω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. Εὕρηται δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ καὶ προμύξαι τὸν λύχνον (Πολυδ. Β', 72).

μύω (κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ στόμα) (σπανίως. Ξεν. Παιδ. Η', γ', 27. Πλάτ. Σοφ. 239, ε'.) καὶ *καταμύω* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', γ', 28. Κυνηγ. ε', 11), [παρατ. ἐλλείπει, ὁ μέλλων εἶναι ποιητικὸς καὶ μεταγ.], ἀόρ. *ἔμυσα* (ἐνίοτε) καὶ *ξυνέμυσα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 45, ε'.), παρακ. *συμμέμυκα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, β'. Πολ. 529, β'.), [ὁ δὲ ἁπλοῦς ποιητικὸς Ἰλ. Ω, 420. Αἰσχύλ. Ἱκ. 351], ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Ῥίζ. μυ-, σανσ. Mû-kas=μυκός =ἄφωνος=λατ. mu-tus, μῶ-μος (ἐκ τοῦ κλείειν τὸ στόμα καὶ κρυφίως καὶ ἀσαφῶς λέγειν, ὅθεν λοιδορεῖν) καὶ αἰολ. μῦμαρ (μῶμος. Ἡσύχ.), ἀμύμων. Ἴσως καὶ μῶκος (λοιδορία) καὶ μῦθος, μύδος, μύνδος, μύ-της, μύτ-της, μυτ-τός, μύσ-της, μυσ-τήριον, μυέω-ῶ, μυΐνδα, μύωψ. «Καμμύειν οὔφασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ καταμύειν» (Βεκκέρ Ἀνέκδ 103, 27), εἶναι δὲ τὸ καμμύω (μτγ.). Τὸ μύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ μύω ἔχει τὸ Υ βραχὺ μόνον ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀορίστῳ (ὅρα Ἰλ Ω, 637. Σοφ. Ἀντιγ. 421. Εὐριπ. Μήδ. 1183).

μυωπίζω (κεντρίζω τὸν ἵππον μὲ τὸν μύωπα, μὲ τὸ πτερνιστῆρι). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 1. 2. Πρβλ. Πολυδεύκ. Α', 211. 214). Μέσ. *μυωπίζομαι* (ἐπὶ ἵππου = διώκω ἀπ' ἐμαυτοῦ τοὺς μύωπας, τὰς μυίας. σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. α', 16. Ἱππικ. β', 3. δ', 5).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ μύωψ (=μυῖα καὶ ἱππικὸν ὄργανον), μυωπίζω. Ὅρα μύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

μῶμαι (=μώομαι=ζητῶ). Ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ τὸ *μῶσθαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 406, α'.).

ΣΗΜ. Ὅρα μ α ί ο μ α ι Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι (771), φέρεται δὲ καὶ παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀπομν. Β', α', 20) ἐξ Ἐπιχάρμου «μ ὴ τὰ μ α λ α κ ὰ μ ώ ε ο» ὀβελιζόμενον νῦν.

μωμάομαι-ῶμαι (μέμφομαι, ψέγω, σκώπτω). Ποιητικὸν καὶ ἔσθ' ὅτε καὶ παρὰ μεταγενεστέροις εὔχρηστον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ὁ μέλλ. *μωμήσομαι* (ἐκ ποιητοῦ εἰλημμένος. Πλάτ. Πρωταγ. 346, γ'.), ἄλλως δὲ λέγεται κατὰ περίφρασιν, *μῶμον ἐπιτίθημί τινι* (Γοργί. Ἑλέν. ἐγκώμ. 1) καὶ ῥηματ. ἐπίθ. *μωμητὸς* (Γοργί. Ἑλέν. ἐγκώμ. 1. πρβλ. καὶ Αἰσχύλ. Ἑπτ. 508).

ΣΜΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Γ, 412), παρ' ᾧ καὶ μ ω μ ε ύ ω (Ὀδ. Ζ, 274). Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ μῶμος, ἐξ οὗ ἄμωμος (ποιητ. καὶ Ἡρόδ.), πανάμωμος (Πλάτ. Πρωταγ. 346, δ''), ῥημ. παράγ. ἀμώμητος (ποιητ. καὶ μτγ.), μώμημα (μτγ.), μώμησις (μτγ.), μωμητὴς (μτγ.), μωμητέον (μτγ.), μωμητικὸς (μτγ.). Ὁ μῶμος ἐπροσωποποιεῖτο καὶ εἰς θεὸν (Πλάτ. Πολιτ. 487 α'. πρβλ. καὶ Ἡσιόδ. Θεογ. 214., ἔνθα υἱὸς τῆς Νυκτὸς λέγεται). Περὶ ῥίζης ὅρα μ ύ ω.

μώομαι-ῶμαι· ὅρα *μῶμαι.*

μωραίνω (εἰμὶ μωρός). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', α', 11), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *μῶρός εἰμι*, ἐπὶ δὲ πραγμάτων *μωρία τί ἐστι* (Θουκ. Ε', 41).

ΣΗΜ. Ὁ μέλλ. μ ω ρ α ν ῶ (Εὐριπ. Μήδ. 614), ἀόρ ἐμώρᾱνα (Αἰσχύλ. Πέρσ. 718), παρὰ δὲ μετγ. εὕρηται καὶ ὁ μέσ. τύπος μ ω ρ α ί ν ο μ α ι, ἐ μ ω ρ ά ν θ η ν καὶ παρακ. μ ε μ ω ρ α μ μ έ ν ο ς (κακῶς γράφεται δι' ἑνὸς μ) καὶ μ ε μ ω ρ η μ έ ν ο ς. Ῥίζ. μ ω ρ-, μῶρος (Ἀττικ. Ἀρκάδ. περὶ Τόν. 96, 13), μώρως (Ξεν. Αν. Ζ', ς', 21 πρβλ. καὶ Πολυδ. Ε', 121), μωρός, μωρία, μωραίνω, λατ. mōrio-onis (μωρός), mōrōsus (ἰδιότροπος), mōror (μωραίνω), mōrari (μωραίνειν), σανσ. mūrá-s (ἀμβλύς), «μ ο υ ρ α ί ν ε ι, π α ρ α κ ό π τ ε ι, μ α ί ν ε τ α ι» (Ἡσύχ.). Τὸ μ ω ρ α ί ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

Ν

ναρκάω-ῶ (αἱμωδιάζω ἐγώ, ξηραίνομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Μέν. 80, α'. β'. γ'. 84, β'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐνάρκησα* (σπαν. Πλάτ. Μέν. 85, γ'.).

ΣΗΜ. Νάρκη (ἰχθὺς καὶ αἱμωδία), σανσ. snērhan (σπασμός), ναρκάω-ῶ, νάρκησις (μτγ.). Τὸ ν α ρ κ ά ω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (ἅπαξ. Ἰλ. Θ, 328). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λέγεται ν ά ρ κ η, «τ ό λ μ η κ α ὶ τ ό λ μ α, π ρ ύ μ ν η κ α ὶ π ρ ύ μ ν α, ν ά ρ κ η δ ὲ δ ι ὰ τ ο ῦ Η» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 66, 23), οἱ ἀμελέστεροι δὲ περὶ τοὺς τύπους ἔλεγον ν ά ρ κ α, ὡς ὁ Μένανδρος λέγει (παρ' Ἀθηναίῳ Ζ', 314).

ναρκόω-ῶ (ναρκώνω ἕτερον). Μόνον ὁ παρακ. *ἀπονενάρκωμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 503, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ν α ρ κ ό ω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει, παρ' ᾧ καὶ ν ά ρ κ ω σ ι ς, ναρκωτικὸς (μτγ.). Ὅρα ν α ρ κ ά ω-ῶ.

ναυαγέω-ῶ (ναυαγίᾳ χρῶμαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. ψ. Δημ. 61, 29) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐναυάγησα* (ἐνίοτε· Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 24. Δημ. 34, 10. 35, 31. 32), τὰ δὲ λοιπὰ Ἡροδότεια καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ Καὶ νεναυάγηκα (Ἡρόδ. Ζ', 236. Εὔβουλ. παρ' Ἀθην. Γ', § 72. κτλ.). Λέγεται καὶ ν α υ α γ ί ᾳ χ ρ ῶ μ α ι (Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ. 2, 35) καὶ ν α υ α γ ί α σ υ μ π ί π τ ε ι (Πλουταρχ. Ἠθ. σ. 864, γ'.). Ναυᾱγὸς (ναῦς καὶ ἄγνυμι), ναυᾱγῶ, ναυᾱγία, ναυᾱ'γιον. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀποσπ. 15). «Ν α υ α γ ί α ἡ σ υ ν τ ρ ι β ὴ τ ῆ ς ν ε ώ ς ... Ν α υ ά γ ι α δ ὲ π λ η θ υ ν τ ι κ ῶ ς ἐ π ὶ ο ὐ δ ε τ έ ρ ο υ τ ὰ ἐ ξ α ὐ τ ῆ ς ὑ π ὸ τ ῆ ς θ α λ ά σ σ η ς ἐ κ β ρ α σ θ έ ν τ α ... Ε ὕ ρ η τ α ι δ ὲ κ α ὶ ν α υ ά γ ι ο ν ὁ τ ῶ ν ν ε ῶ ν κ ί ν δ υ ν ο ς» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 622, 4. ἰδὲ καὶ Ἀμμώνι. ἐν λέξ. ν α υ α γ ί α).

ναυαρχέω-ῶ (εἰμὶ ναύαρχος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξεν. Ἑλλ. Β', α', 7. δ', 28. Γ', α', 9. Ἀνάβ. Ε', α', 4. Ζ', β', 7) καὶ παρατ. *ἐναυάρχουν* (σπαν. Δημ. 18, 77).

ΣΗΜ, Ναύ-αρχος, ναυ-αρχῶ, ναυαρχία, ναυαρχίς (μτγ.). Τὸ ν α υ α ρ χ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ', 161).

ναυκληρέω-ῶ (εἰμὶ ναύκληρος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Λυσί. 6, 49. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ζ', 1. Δημ. 35, 10) καὶ ὁ παρατ. *ἐναυκλήρουν* (ἐνίοτε· Ἰσαῖ. 6, 19. Δημ. 35, 18. 20. 33).

ΣΗΜ. Ναύ-κληρος, ναυ-κληρῶ, ναυκληρία, τὰ ναυκλήρια, ναυκληρικός. Τὸν α υ κ λ η ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἑπτ. 622)· «Ν α ύ κ λ η ρ ο ς : σ η μ α ί ν ε ι μ ὲ ν κ α ὶ τ ὸ ν τ ῆ ς ν ε ὼ ς κ ύ ρ ι ο ν, σ η μ α ί ν ε ι δ ὲ <κ α ὶ> τ ὸ ν ἐ π ι π λ έ ο ν τ α α ὐ τ ῇ, ἐ φ' ᾧ τ ὰ ν α ῦ λ α λ α μ β ά ν ε ι ν, σ η μ α ί ν ε ι δ ὲ κ α ὶ τ ὸ ν τ ὰ ἐ ν ο ί κ ι α τ ῆ ς ο ἰ κ ί α ς ἐ κ λ έ γ ο ν τ α» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 282, 10. ὅρα καὶ Ἀμμών. ἐν λέξ. καὶ Θωμ. Μάγιστρ. 623, 2).

ναυκρατέω-ῶ (εἰμὶ θαλασσοκράτωρ διὰ τῶν νεῶν). Μόνον ὁ μέλλ. *ναυκρατήσω* (σπαν. Θουκ. Ζ', 60) καὶ παθητ. ἐνεστ. *ναυκρατοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', β', 8). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται *θαλασσοκρατῶ* (ὃ ἰδὲ) καὶ *θαλασσοκράτωρ εἰμί* (Θουκ. Η', 63. Ξεν. Ἀθην. Πολ. β', 2. κτλ.), *ἄρχω τῆς θαλάττης* (Ξεν. Ἀθήν. Πολ. β', 3. 4. 6. 11. 14. κτλ.), *ἄρχω κατὰ θάλατταν* (Ξεν. Ἀθήν. Πολ. β', 5) καὶ παθ. *ἄρχομαι κατὰ θάλατταν* (Ξεν. Ἀθην. Πολ. β', 2. κτλ.). Λέγεται καὶ *ναυκράτωρ εἰμί* (Θουκ. Ε', 109).

ΣΗΜ. Ναυκράτωρ, ναυκράτης (ποιητ. καὶ Ἡροδοτ.), ναυκρατῶ, ναυκρατία (μτγ.). Τὸ ν α υ κ ρ α τ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ναυλοχέω-ῶ (ἐνεδρεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Ζ', 4).

ΣΗΜ. Ὅρα λ ο χ ά ω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (ἐ ν α υ λ ό χ ε ι. Ἰφ. Αὐλ. 249), ναύλοχος (Ὁμηρ.), ναυλοχία (μεταγεν.).

ναυμαχέω-ῶ (κάμνω ναυμαχίαν) (πλειστάκ. καὶ δια-, κατα-), παρατατ. *ἐναυμάχουν* (ἐνίοτε· καὶ συν-), μέλλ. *ναυμαχήσω* (ἐνίοτε· καὶ δια-), ἀόρ. *ἐναυμάχησα* (πλειστάκ. καὶ δι-, κατ-, συν-, συγκατ-), παρακ. *νεναυμάχηκα* (σπαν. Λυσί. 7, 41. 25, 12), ὑπερσ.

ἐλλείπει. Τοῦ δὲ παθ. μόνον ὁ ἀόρ. *κατεναυμαχήθην* (σπαν. Ἰσοκρ. 9, 56. 12, 105). Λέγεται καὶ *ναυμαχίαν ποιοῦμαι* (Θουκ. Β', 83) καὶ *ναυμαχίαν ποιῶ* (εἰμὶ αἴτιος ναυμαχίας. Θουκ. Β', 86) καὶ παθ. *ναυμαχία γίγνεται* (Θουκ. Β', 87. κτλ.).

ΣΗΜ. Ναυμάχος (μτγ.), ναυμαχῶ, ναυμαχία, ναύμαχα (ὅπλα, δόρατα, κτλ. ὡς ἀγχέμαχα ὅπλα). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ναυμαχησείω (ἐπιθυμῶ ναυμαχεῖν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Η', 79).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ναυπηγέω-ῶ (κατασκευάζω ναῦν, εἰμὶ ναυπηγός). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 107, γ'.). Μέσ. *ναυπηγοῦμαι* (ἐνίοτε καὶ ἀντι-), παρατ. μέσ. *ἐναυπηγούμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Β', α', 10. Ε', δ', 34), μέσ. μέλλ. *ναυπηγήσομαι* (σπαν. Δημ. 17, 28), ἀόρ. μέσ. *ἐναυπηγησάμην* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἐναυπηγήθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', γ', 17. Πόρ. δ', 35), παρακ. [ἁπλοῦς μεταγεν. ἀπὸ Ἀριστοτέλ. καὶ ἑξῆς] *ἀντινεναυπηγμένος* (παθ. σπαν. Θουκ. Ζ', 36), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ *ναυπηγοῦμαι* καὶ *ναῦς ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 14. Β', 7. Δ', 52. Η', 56)·

ΣΗΜ. Ναυ-πηγός, ναυ-πηγῶ, ναυπηγία, ναυπηγήσιμος, ναυπήγιον καὶ -εῖον, ναυπήγησις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ναυτιάω-ῶ (πάσχω ναυτίαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 191, α'. Νόμ. 639, β'), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ναυτία (καὶ ναυσία), ναυτιῶ, ναυτίασις (μτγ.). λατ. nauseo (ναυτιῶ). Περίεργον δὲ εἶναι τὸ τοῦ Μοίριδος «ναυττιῶ ἐν τοῖς δύο ττ Ἀττικοί, ναυσιᾶν Ἕλληνες». Τὸ ναυτιῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Θεσμ. 882). Ὅρα ναυτίλλομαι.

ναυτίλλομαι (ἀποθετ. πλέω, θαλασσοπλοῶ). Ποιητικόν, Ἰωνικὸν καὶ μεταγεν., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 298, ε'. Πολ. 551, γ'.).

ΣΗΜ. Ὁ παρατ. ἐναυτιλλόμην (Ἡροδ. Α', 163), ἀόρ. ναυτίλασθαι (Δίων Κάσ. Ν϶', 3). Ῥίζ. ναυ-, ναῦς = λατ. nav-is = σανσ. nâu-s (ὅρα νέω), ναύτης, ναυτίλος (ποιητ. καὶ μτγ.), ναυτιλία (Ἀττ.), ναυτίλλομαι [= ναυτίλ-jομαι], ναυτία, ναυτιῶ. Τὸ ναυτίλλομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

νάω-ῶ (νήθω). Συναιρεῖται εἰς η, νῶ, *νῇς*, κτλ., εἶναι δὲ ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς εὕρηται μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *νῆν* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 289, γ' πρβλ. καὶ Πολυδ. Ζ', 32) καὶ ἀόρ. παθ. *νηθεὶς* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 282, ε'.).

ΣΗΜ. Παρὰ ποιητ. νῶσι, νῶντα, νῶσαι (θηλ. μετοχ.), ἔνη, νήσω, ἐπένησα, νώμενος καὶ παρακ. μεταγ. ἐπινένησμαι (Λουκιαν. Φιλοπ. 14). Ῥίζ. νᾱ-, νη-, νάω, νή-ω νῶ, νήεις νῇς, κτλ. νή-θω = λατ. nēre, νέω (= σωρεύω), νῆ-μα, ἐπί-νη-τρον, νητικὴ τέχνη, γοτθ. nêthla (ῥαφίς). Ὅρα Cobet N. Lect. σ. 161 καὶ παρὰ Λογ. Ἑρμῇ Κόντ. Τόμ. Α', σ. 488—489. Τὸ νάω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (ἅπαξ. Ὀδ. Η, 198) καὶ σύνθετον ἐπινάω, παρ' ᾧ κακῶς νομίζεται ὡς ἐνεστώς, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὁ νέω καὶ ἐπινέω ἀντὶ τοῦ μόνον ὀρθοῦ νάω νῶ, ἐπινάω (Ἰλ. Υ, 128. Ω, 210). «Ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν ἢ νῶσιν (τὸ γὰρ νήθειν νῆν <πλημμελῶς γράφεται νεῖν> λέγουσιν) ἐπίνητρον καλεῖται καὶ ὄνος» (Πολυδ. Ζ', 32). Ἄριστα δὲ τοῦτο μαρτυρεῖται καὶ ἐκ τοῦ παρ' Εὐπόλιδι

«*τῇ χειρὶ νῶσαι μαλθακωτάτην κρόκην*».

νεανιεύομαι (εἰμὶ νεανίας ἢ φέρομαι νεανικῶς, ἀλαζονικῶς, κομπάζω) ἀποθετ. Ἀπαντᾷ κατ' ἐνεστῶτα (ἐνίοτε), ὁ παρατ. ἐλλείπει, μέλ. μέσ. *νεανιεύσομαι* (σπαν. Δημ. 19, 242), ἀόρ. μέσ. *ἐνεανιευσάμην* (σπαν. Δημ. 19, 194. 21, 69) καὶ παρακ. παθ. *νενεανιευμένα* (σπαν. Δημ. 21, 18), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. παρὰ μεταγενεστέροις, παρὰ Πλουτάρχῳ δὲ καὶ τὰ νεανιευθέντα (Μαρι. 29). Ῥίζ. νεϜ, νέος (νέϜος), λατ. novus, σανσ. navas, navjas (νέος, ζωηρός), νεός (νειὸς = γῆ ἀργός), νε-αρός, νε-ᾱ'ν, νε-ανίας, νεανιεύομαι, νεανίσκος, νεανισκεύομαι, νεοσσός (= νεοκ-jός), νεοττιά, νεοχμός (νεοκ-μός, ἐκ τοῦ νέο- μετὰ τοῦ κ. πρβλ. πλοχμός, πλεκ-), νεβρός, νέ-κτος (θηλ. νήτη = ἡ ἐσχάτη χορδή), νε-ωστί, νεί-κιρα (κατωτάτη, τελευταία), νει-ρόν (ἔσχατον. Ἡσύχ.), ὑπερθ. νή-ϊστος (νηΐσταις πύλαις. Ἡσύχ. = ταῖς πρώταις καὶ τελευταίαις) καὶ Νηΐται (ἀντὶ νήϊσται = ὄνομα τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν). Πρβλ. Πολυδ. Β', 20. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

νεανισκεύομαι (εἰς τὴν τάξιν τῶν νεανίσκων ἀνήκω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 15).

ΣΗΜ. Ὅρα νεανιεύομαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

νεβρίζω (νεβρίδα φορῶ, ὅπερ ἦν φόρημα τοῦ Βάκχου, διονυσιάζω). Μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστῶτος *νεβρίζων* (σπαν. Δημ. 18, 259).

ΣΗΜ. Νεβρός (τὸ νεογνὸν ἐλάφου = νεϜ-ρός, νέος, λατ. nov-us. ὅρα νεανιεύομαι), νεβρίς, νεβρίζω (κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει). «Νεβρίζειν· νεβροῦ δέρμα φορεῖν· νεβρὸς δ' ἔκγονόν ἐστιν ἐλάφου» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 282, 20· ἄλλως δὲ ὁ Ἀρποκρατ. ἐν λ.).

νειοποιέω-ῶ (γῆν ἀργὸν ἐργάζομαι, ἥτις νειὸς ἐλέγετο καὶ νεός.) Μόνον ἡ μετοχὴ *νειοποιῶν* (Ξενοφ. Οἰκον. ια', 16., ὃ ὁ Cobet θέλει νὰ γραφῇ «*νειὸν ποιοῦντες*» Nov. Lect. 589).

ΣΗΜ. Ὅρα νεανιεύομαι. Πρβλ. Πολυδ. Α', 221—222., ἔνθα γράφεται «νεοποιῶ», ὃ λέγει καὶ «νεοῦν καὶ νεάζειν καὶ νεὸν ὑπεργάζεσθαι».

νεμεσάω-ῶ (δικαίως ἀγανακτῶ κατά τινος δι' εὐτυχίαν παρ' ἀξίαν). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Μίν. 319, α'. Νόμ. 927, β'.) καὶ ἀόρ. *ἐνεμέσησα* (σπαν. Δημ. 20, 161. 45, 71. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Γ', 8). Ῥημ. ἐπίθ. *νεμεσητὸς* (ἐνίοτε) καὶ *ἀνεμέσητος* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Νέμω (ὅπερ ἰδέ), νέμεσις, νεμεσῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), νεμεσητικός (ὁ ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εὖ πράττουσι λυπούμενος. μεταγ.), τὰ νεμέσεια (Δημ. 41, 11) ἢ νεμέσια (Βεκκ. Ἀνέκδ. 282, 32).

νέμω (μοιράζω, διανέμω, βόσκω), (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, δια-, κατα-, προς-, ἐπι-), παρατ. *ἔνεμον* (ἐνίοτε καὶ

δι-), μέλλ. [ἁπλοῦς ποιητικός] *ἀπονεμῶ* (σπαν. Πλάτ. Φιληβ. 65, β'.), ἀόρ. *ἔνειμα* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, δι-, κατ-, προς-, συν- ['Αττ. 'Επιγρ.]), παρακ. *διανενέμηκα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 45), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. *νέμομαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, κατα-), παθητ. *νέμομαι* (ἐπὶ τόπου ἢ πράγματος = κατοικοῦμαι, βόσκομαι, διανέμομαι. Θουκ. Α', 5. 6. Ξενοφ. 'Ανάβ. Δ', ς'. 17. Πλάτ. Νόμ. 848, α'. β'.), παρατ. μέσ. *ἐνεμόμην* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. συνηρ. *νεμοῦμαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 64. Δημ. 21, 203) καὶ *διανεμοῦμαι* (σπαν. Λυσί. 21, 14), ἀόρ. μέσ. *ἐνειμάμην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, δι-, κατ-, ἐπ-, συγκατ-, προςδι-), ἀόρ. παθ. *ἐνεμήθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 849, γ'. Δημ. 36, 38. 59, 104. καὶ δι-, ἀπ-, κατ- [σπαν. Πλάτ. Νόμ. 848, ε'.]), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *νενέμημαι* (πολλάκ. καὶ δια- (μέσ. καὶ παθ.), προς- (μέσ.), κατα- (μεσ.).), ὑπερσ. παθ. *διενενέμηντο* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 119, α'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνέμητος* (ἐνίοτε), *διανεμητέος* (Ξεν. Οἰκ. ζ', 36) καὶ *ἐπινεμητέον* (Πλάτ. Νόμ. 737, γ'.). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς ἐκφέρεται ἀναλελυμένον, *προςνέμω ἐμαυτὸν* (Δημ. 25, 43. 60, 11. 'Επιστ. Γ', 2. κτλ.) καὶ *διανέμω ἐμαυτόν* (Πλάτ. Γοργ. 464, γ'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ν ε μ -, ν έ μ - ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), νέμος (τόπος σύνδενδρος πρὸς νεμήν), νομή, διανομή, ἐπινομία, σύννομος συννομή, νόμος (ἔθος, τάξις), νομίζω, νόμισμα, νομός, νέμησις, διανέμησις (μεταγ.), ἐπινέμησις (μετγ.), κατανέμησις (μετγ.), νέμεσις, νεμεσῶ, Νέμεα, λατ. nemus (νέμος, δρυμών), num-erus (ἀριθμός), νωμῶ (ποιητ.). Ὅρα καὶ Κόντ. Γλωσ. Παρατ. σ. 481—483. «Ἔστι -ὁ ν έ μ ω ἀντὶ τοῦ παρέχω καὶ ἀντὶ τοῦ μερίζω καὶ ἀντὶ τοῦ διοικῶ. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ [70]: «τ ὰ δ ὲ ἄ λ λ α ἔ ν ε μ ο ν κ α τ ὰ κ ρ ά τ ο ς τ ὴ ν π ό λ ι ν» (Θωμ. Μάγιστρ. 624, 9).

νέομαι (ὑπάγω, πορεύομαι) ἀποθετ. Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ «*ἐφ' ἵππων νέονται*» (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', α', 21., ἀνθ' οὗ ὁ Cobet προτείνει νὰ γραφῇ «*ὀχοῦνται*»).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ν ε σ -, ν ε -, νέομαι καὶ νίσσομαι (ἀντὶ νέσ-jομαι), νόσ-τος (ποιητ. ἐπιστροφὴ εἰς τὴν πατρίδα), νόστιμος (ποιητ. καὶ μεταγ.), Νέσ-τωρ (ὁδηγὸς εἰς πατρίδα) μετα-νάσ-της (ἐκ ῥίζ. νασ-, νεσ-), μετα-ναστεύω, σανσ. nas-ê (σύνειμι), ναίω (κατοικῶ, ποιητ. = νά(σ)-jω), να-ός (οἶκος θεοῦ). Τὸ ν έ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

νεοττεύω (κάμνω νεοσσούς). Ἁπλοῦν ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς σύνθετον *ἐννεοττεύω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 949, γ'), ἀόρ *ἐννεοτεύσας* (σπαν. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α'. 135, ε'.) καὶ παθ. παρακ. *ἐννενεοττευμένος* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 573, ε'.).

ΣΗΜ. Ὅρα ν ε α ν ι ε ύ ο μ α ι περὶ τῆς ῥίζης. Τὸ ν ε ο τ τ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ὄρν. 699), ὡς καὶ τὸ ἐ ν ν ε ο τ τ ε ύ ω (Ἀρφ. Ὄρν. 1108), ῥημ. παράγ. νεοττεία (μτγ.), νεόττευσις (μτγ.).

νεοχμόω-ῶ (νεωτερίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἀπαντᾷ *ἐνεόχμωσα* (σπαν. Θουκ. Α', 12. πρβλ. καὶ Ἡροδ. Ε', 19.).

ΣΗΜ. Νεοχ-μός (ποιητ. καὶ μτγ.=νέος) νεοχμῶ (ὅρα ν ε α ν ι ε ύ ο μ α ι), νεόχμωσις (μεταγ.). Ὁ δὲ ν ε ο χ μ ῶ (Ἡροδ. Δ', 201) κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, τὸ δὲ ν ε ο χ μ ὸ ς κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

νευρορραφέω-ῶ (εἰμὶ νευρορράφος, ἐμβαλλωματής.) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Εὐθύδ. 294, β'. Ξενοφ. Παιδ. Η', β', 5).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ ν ε ῦ ρ ο ν (= δερμάτινον σχοινίον, ὃ μετεχειρίζοντο πρὸς ῥαφὴν δερματίνων πραγμάτων. «δ έ ρ μ α τ α σ υ ρ ρ ά π τ ε ι ν ν ε ύ ρ ῳ β ο ό ς» [Ἡσίοδ. Ἔργ 544]. Πρβλ. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', δ', 17) καὶ ῥ ά π τ ω, τὸ δὲ ν ε ῦ ρ ο ν, ν ε υ ρ ὰ ἐκ ῥίζης snar διὰ τῆς προςφύσεως -va, σανσ. snar-va-s, λατ. ner-vus, nerviae (χορδαί). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ δὲ ν ε υ ρ ο ρ ρ ά φ ο ς παρ' Ἀριστοφάνει (Ἱππ. 739), νευρορράφον δ' ἐκάλει ὁ Λυκοῦργος τὸν τὰ νεῦρα ῥάπτοντα ταῖς λύραις (Σχολ. Πλάτ. Πολιτ. 421, α'. Bekk. Ἀνέκδ. 282, 29).

νεύω (γνεύω, *γνέφω*) (σπαν. Θουκ. Δ', 100. Πλάτ. Νόμ. 945, ε'. καὶ ἐπι-, ἀνα-, προ-, ἐκ-, συναπο-), παρατ. *ἀνένευον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', ς', 13), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἀνανεύσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 350, ε'.) καὶ *κατανεύσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 350, ε'.), ἀόρ. *ἔνευσα* (σπαν. ἁπλοῦς. Πλάτ. Φαίδ. 117, α'.), συνήθως δὲ ἀπ-, ἐπ-, κατ-, δι-, ἐξ-), παρακ. [ἁπλοῦς ποιητ. καὶ μτγ. Εὐριπ. Ἰφ. Α. 1581. Λουκιαν. Ἐνύπν. 13. κτλ.], *προνένευκα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 274, β'.) καὶ *διανένευκα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 441, γ'.), [ὑπερσ. μεταγενέστερος].

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ν υ -, ν ε υ -, ν ε ύ ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ) = λατ. nu-o, nu-to, νεῦμα, λατ nu-men (νεῦ-μα, τὸ θεῖον), νεῦ-σις (μτγ.) = λατ. nu-tus, νευστάζω (ποιητ.) νυστάζω. Ἀρχικῶς ἴσως ἦτο ν ε ῦ μ ι (πρβλ. σ ε ύ ω), ὕστερον δὲ μετεπλάσθη εἰς Ω, δι' ὃ καὶ δὲν ἀπεβλήθη τὸ Υ μεταξὺ δύο φωνηέντων· πρβλ. π λ έ ω, ῥ έ ω.

νέω (σωρεύω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἔνησα* (σπαν. Θουκ. Β', 52. καὶ (ἐπιπαρ-) Β', 77) καὶ ὁ παθ. παρακ. *νένημαι* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', δ', 27. καὶ (ξυν-) Θουκ. Ζ', 87), τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφ. 1203) καὶ Λουκιανῷ (Περεγρ. 35) ὁ παρακ. καὶ ν έ ν η σ μ α ι καὶ ὑπερσ. ἐ ν ε ν ή σ τ ο (Αἰλιαν. Ποικίλ. Ἱστορ. Ε', 6). 'Ρίζ. ὅρα ν ά ω (νήθω). Παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὑπάρχει τὸ ῥηματ. ἐπίθ. ν η τ ό ς (χρυσὸς = σωρευτός. Ὀδ. Β, 338), τὸ δὲ ν έ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ καὶ τῷ συγχρόνῳ Εὐριπίδῃ.

νέω (πλέω), νεῖς, νεῖ, κτλ. (ἐνίοτε. καὶ δια-), παρατ. [ἁπλοῦς ποιητ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 321] *εἰςένεον* (σπαν. Θουκ. Δ', 26), μέλλ. μέσ. *νεύσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', γ', 11), ἀόρ. *διένευσα* (σπαν. Πλάτ. Παρμ. 137. α'.), *ἐξένευσα* (σπαν. Θουκ. Β', 90. καὶ ποιητ.), *προςένευσα* (σπαν. Θουκ. Γ', 112), παρακ. *διανένευκα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 441, γ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *νευστέον* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 453, δ'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. σ ν ε-, ν ε-, νέω (ἀντὶ σνέϜω, παρατ. Ὁμηρ. ἔννεον ἀντὶ τοῦ ἔ-σνεον κατ' ἀφομοίωσιν) = κολυμβῶ, νεῦ-σις (μεταγ.), νευ-σ-τήρ (β~~υθιστής~~ Ἡσύχ.). 2) 'Ρίζ. σ ν α-, ν α-, νάω (ῥέω), ἀέναος, ἀεναώτερος (Ξενοφ. Παιδ. Δ', β', 44), νᾶ-μα, ναρός, δημ. νηρόν (ὕδωρ), Νηρεύς, Νηρηΐς, Νη-ιάς, Νέδων, Νέστος ἢ Νέσος (ποταμός), νότος, νοτία, νοτερός, νοτίζω. 'Ρίζ. σανσ. snu-, snâu-mi (ῥέω, στάζω), snav-as (στάζειν), snutas (στάζων).

Τὸ νέω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ νήχομαι, ὅπερ εὕρηται μόνον καὶ παρὰ μεταγενεστέροις, ἀλλὰ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἀττικῶν (ὅρα Cobet παρὰ Λόγ. Ἑρμ. Κόντ. Τόμ. Α'. σ. 491—492).

νεωκορέω-ῶ (νεωκόρος εἰμί). Μόνον ὁ μέλλ. *νεωκορήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ 574, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Λέγεται δὲ καὶ *νεωκόρος γίγνομαι* (Πλάτ. Νόμ. 759, α'. β'.).

ΣΗΜ. Νεωκορος (ἱερεύς), νεωκορῶ, νεωκορία (μτγ.). Ὅρα χορέω-ῶ. Τὸ νεωκορῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. «Κορήματά ἐστι τὸ σάρον, ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος ὁ τὸν νεὼν κορῶν καὶ σαρῶν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 296, 27). Μεταφορικῶς δὲ τὸ νεωκορεῖν = ἱεροσυλεῖν (πρβλ. καὶ τὸ δημῶδες παστρεύω καὶ σκουπίζω ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν κείμενον) ὡς παρὰ Πλάτωνι εὕρηται· «Νεωκορήσει ἀντὶ τοῦ ἱεροσυλήσει, ὡς νῦν· παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς τὸ κοσμήσει τὸν ναόν· κορεῖν γὰρ σημαίνει τὸ κοσμεῖν» (Σχολ. Πλάτ. Πολ. 574, δ'.).

νεωλκέω-ῶ (σύρω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζογράφοι μετεχειρίζοντο τὴν περίφρασιν, *τὰς ναῦς ἀνέλκω* (Θουκ. Ϛ', 44. Η', 44. κτλ.) καὶ παθ. *αἱ νῆες ἀνέλκονται* (Θουκ. Γ', 89. κτλ.), ἀντίθετον δ' εἶναι τὸ *καθέλκω ναῦν* (Θουκ. Β', 93. 94. Πλάτ. Νόμ. 706, δ'. κτλ.), *καθέλκω πλοῖον* (Ἰσοκρ. 4, 118), *καθέλκω τριήρεις* (Ξεν. Ἀνάβ. Ζ', α', 19. κτλ.) καὶ παθ. *αἱ νῆες καθέλκονται* (Θουκ. Β, 94. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ νεωλκῶ ἦν εὔχρηστον κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους· γίνεται δὲ παρὰ τὸ μτγ. νεωλκὸς (=νεω-ολκὸς καὶ συναλοιφῇ νεωλκός, πρβλ. γεωργὸς=γεω-εργός, κτλ.), νεωλκία (μτγ.), νεώλκιον (μτγ.). Πρβλ. καὶ Πολυδ. Ζ', 190.

νεωτερίζω (κάμνω νεωτερισμούς, καινοτομῶ ἐν τοῖς περὶ τὴν πολιτείαν, ἐπὶ κακοῦ) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐνεωτέριζον* (σπαν. Θουκ. Β', 3. Ζ', 87. Η', 70), μέλλ. *νεωτεριῶ* (σπαν. Θουκ. Γ', 4. 11. Δ', 51), ἀόρ. *ἐνεωτέρισα* (ἐνίοτε), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. παρατ. *ἐνεωτεριζόμην* (σπαν. Θουκ. Η', 73) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐνεωτερίσθην* (σπαν. Θουκ. Δ', 41), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λεγεται καὶ *νεωτεροποιός εἰμι* (Θουκυδ. Α', 70=νεωτερίζω) καὶ *νεώτερόν τι ποιῶ* (Θουκ. Α', 132. Β', 6. κτλ.).

ΣΗΜ. Νεωτερίζω, νεωτερισμός, νεωτέρισις (μτγ.), νεωτέρισμα (μτγ.), νεωτεριστὴς (μτγ.), νεωτεριστικὸς (μτγ.). Τὸ νεωτερίζειν κεῖται ἐπὶ κακῆς ἐννοίας καὶ νεωτερίζειν εἴς τινα=κακῶς ποιεῖν τινα ἢ ἀδικεῖν. Τὸ νεωτερίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ· Λέγεται καὶ νεώτερα πράττω (Ἡροδ. Ϛ', 74) νεώτερόν τι δρῶ (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 338).

νήφω (εἰμὶ νηφάλιος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκις) παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὁ ἀνανήφω, ἐκνήφω, ἐξένηφον καὶ παρακ. νενηφὼς εἶναι μεταγενέστεροι καὶ ἀδόκιμοι. Κατὰ πρῶτον ἡ λέξις εὕρηται παρὰ τῷ Θεόγνιδι (478. 482. 627. 628. κτλ.), δωρικ. δὲ λέγεται νάφω. Ἄγνωστος ἡ ἐτυμολογία, ἴσως δὲ γίνεται ἐκ τοῦ νη καὶ ἀφ- (ἅπτω-,ομαι) νήφω, νηφάλιος (ποιητ. καὶ μτγ.), νηφαίνω (μτγ. =νήφω), νηφαντικὸς (Πλάτ. Φίληβ. 61, γ'.). Τὸ νήφω ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὕρηται μόνον παρὰ Πλάτωνι (πολλάκ.), Ἰσοκράτει (σπανιώτ. 8, 13), Ξενοφῶντι (σπαν. Παιδ. Ζ', ε', 20. Συμπ. η', 21) καὶ Δημοσθένει (σπαν. 21, 74). «Νήφει τις, ὅταν ἐκτὸς μέθης ᾖ· σωφρονεῖ, ὅταν ἐκτὸς μανίας ᾖ· γρηγορεῖ, ὅταν ἐκτὸς ὕπνου ᾖ» (Θωμ. Μαγιστρ. 628, 1).

νίζω (νίπτω). Ποιητικὸν τὸ ἁπλοῦν, πεζολογικὸν δὲ *ἀπονίζω* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 175, α'.) καὶ ἀόρ. *ἐκνίψειε* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστολ. 352, γ'). Μέσ. μέλ. *ἐκνίψομαι* (σπαν. Δημ. 18, 140), μέσ. ἀόρ *ἀπενιψάμην* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 223, δ'.) καὶ ῥημ. ἐπ. *δυσέκνιπτος* (Πλάτ. Πολ. 378, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα πάντα ποιητικά, Ἰωνικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Νίζω ἔλεγον οἱ παλαιοί, νίπτω δὲ οἱ μεταγενέστεροι. Ῥίζ. νιβ- (κοινῶς νίβω), χέρνιβ-α ἢ νιγ- (ἄνιγ-ρον, ἀκάθαρτον, φαῦλον. Ἡσύχ.), νίζω [=νίβ-jω, ὡς λάζομαι=λάβ-jομαι, ἢ νίγ-jω], (νίπ-τω μτγ.), νιπτὴρ (ποιητ. καὶ μτγ.), σανσ. nig (nêněg'-mi καὶ ning'=καθαίρειν, ἀποπλύνειν). Τὸ νίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

νικάω-ῶ (πλειστάκ.), παρατ. *ἐνίκων* (πολλάκ.), μέλλ. *νικήσω* (σπαν. Θουκ. Ζ', 66. Πλάτ. Θεάγ. 128, ε'.), ἀόρ. *ἐνίκησα* (πλειστάκ.), παρακ. *νενίκηκα* (πλειστάκ. καὶ συν-, προ-), ὑπερσ. *ἐνενικήκειν* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Δ', γ', 9. Ζ', α', 35. Ἀγησ. β', 5), εὐκτ. *νενικηκὼς εἴην* (Πλάτ. Νόμ. 658, δ'.), μετ' ὀλ. μελ. *νενικηκὼς ἔσομαι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', ε', 24). Παθ. *νικῶμαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἐνικήθην* (ἐνίοτε) καὶ παθ. παρακ. *νενικημένος* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. 337, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσι, διότι ἀντ' αὐτῶν συνήθως οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὸ *ἡττῶμαι* καὶ τὴν περίφρασιν *νίκη γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 641, α'.). Ῥημ. ἐπ. *ἀνίκητος* (Πλάτ. Πολ. 375, β'. Ξεν. Κυν. α', 17). Λέγεται καὶ *ποιῶ τινα νικᾶν* (Πλάτ. Νόμ. 647, γ'. κτλ.) καὶ *νίκην ἀπεργάζομαί τινι* (Πλάτ. Νόμ. 647, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. νῑκ-, νῖκ-η, νικῶ = λατ. vinc-o, vici, per-vĭc-ax (καρτερικός), victor (νικητής), τὸ νῖκος (ποιητ. καὶ μτγ.), νίκημα (μτγ.), νικητήριος, νικητὴς (μτγ.), νηκητικός, νικήτωρ (ποιητ.). Τὸ νικῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

νείφω (χιονίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *νίφῃ* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. η', 1) καὶ *ἐπινίφῃ* (αὐτόθ.), παρατ. *ὑπένῑφε* (σπαν. Θουκ. Δ', 103). Παθ. *νίφομαι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 3. καὶ (ὑπο-) Θουκ. Γ', 23), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. νῑφ-, νιφα καὶ νĭφ- νίφω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ ἅπαξ. Ἰλ. Μ. 280) = λατ. ning-it νῖφα (χιόνα, κρήνην. Ἡσύχ.), νῖφὰς (ποιητ. καὶ μεταγ.), νῖφετὸς (ποιητ. καὶ μτγ.), νῖφο-βλὴς καὶ νῖφόβλητος καὶ νῖφόβολος (ποιητ.), ἀγάννῖφος Ὄλυμπος (Ὁμηρ.), λατ. nix niv-is (χιών), λιθ. snig-ti (νιφάς). Ὅρα Ἡμ. Γραμματ. Παρατηρ. § 276. Τοῦ δὲ νῖφω «μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβή, ὅτε ἐπὶ νιφετοῦ τάττεται» (Φώτι.). Τὸ νίφω ὅτι ἔχει τὸ Ι μακρὸν φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἀρχαίας γραφῆς νείφω (ὅρα φιλονικῶ. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 1401. Θεογνώστ. 90). Ἀλλὰ ἐν ᾧ τὸ νίφω ἔχει μακρὸν τὸ Ι, πάντα τὰ ἐξ αὐτοῦ ἔχουσι τὸ Ι βραχύ, νῐφάς, νῐφετός, ἀγάννῐφος, κτλ.

νοέω-ῶ (ἐννοῶ, σκέπτομαι) (πολ-

λάκ. καὶ μετα-, συν-, κατα-, ὑπο-, προ-, ἐπι- παρα-), παρατ. *ἐνόουν* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, συν-), μέλ. *νοήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 242, β'. καὶ κατα-, συν-), ἀόρ. *ἐνόησα* (πλειστάκ. καὶ μετ-, συν-, κατ-, ὑπ-, προ-, ἐπ-, παρ-, εἰς-), παρακ. *νενόηκα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 229, γ'. Νόμ. 738, α'. 952, β'. καὶ κατα-, συν-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *νοοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ ὑπο-, κατα-), μέσ. *προνοοῦμαι* (πλειστάκ.), *συννοοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Ἀλκ. Β', 138, α'. πρβλ. καὶ Εὐρ. Ὀρέστ. 633), παρατ. μέσ. *προενοούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', ζ', 37) καὶ *ὑπενοούμην* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Γ', 2), μέλλ. μέσ. *προνοήσομαι* (σπαν. Δημ. Προοίμ. ΜΓ', σ. 1451), ἀορ. μέσ. *προυνοησάμην* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 43 (1). καὶ ποιητ. Εὐρ. Ἱππόλ. 399. 685. Ἀριστοφ. Ἱππ. 421) καὶ παθ. ὡς μέσ. *προυνοήθην* (πολλάκις), ἀόρ. παθ. μετ' ἐνεργ. σημασ. *ἀπενοήθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ', δ', 23), ἀορ. παθ. μετὰ παθ. σημ. *ἐνοήθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 692, γ'.), παρακ. παθ. *νενόημαι* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 343, α'. καὶ ποιητ.) καὶ ἐνεργ. *ἀπονενόημαι* (ἐνίοτε), *προνενόημαι* (C. I. A. T. B', 481. 482) καὶ *ἀπονενοημένος εἰμὶ* (παν. Ἰσοκρ. 8, 93), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *νοητὸς* (πολλ.), *ἀνόητος* (πολλ.), *ἀπρονόητος* (ἐνίοτε), *ἀνυπονόητος* (Δημ. 61, 11), *προνοητέον* (Ξεν. Οἰκ. ζ', 36), *κατανοητέον* (Πλάτ. Πολιτικ. 305, γ'.) καὶ *ἐννοητέον* (Πλάτ. Νόμ. 636, γ'.). Λέγεται καὶ *εἰς ἐπίνοιάν τινος ἔρχομαι* (=παρίσταταί μοί τι. Θουκ. Γ', 46. Δ', 92), *πρόνοιαν ἔχω τινὸς* (Θουκ. Β', 89. κτλ.) καὶ *πρόνοιαν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 4, 2. Δημ. 21, 97. 47, 80. κτλ.)=προνοῶ, *εἰς σύννοιαν ἀφικνοῦμαι* (=σύννους γίγνομαι. Πλάτ. Πολ. 571, δ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα καὶ ἐννοῶ, διανοοῦμαι. Παράγωγ. νόησις, νόημα, νοήμων, (ποιητ. καὶ μεγ.), νοητικὸς (μτγ.), κατανόησις, κατανόημα, ἐπίνοια, παράνοια, πρόνοια, σύννοια, ὑπόνοια. Τὸ νοῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

νομεύω (βόσκω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγ. μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 265, δ'. 271, ε'.) καὶ ὁ παθ. *νομεύομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 295, ε'.). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται *νομεύς εἰμι* (Πλάτ. Πολιτικ. 268, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Νομεύς, νομεύω, νόμευμα (ποιητ.)' νομευτικός. Ὅρα νέμω. Τὸ νομεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρω.

νομίζω (πιστεύω, σέβω, κατὰ νόμον ὁρίζω, χρῶμαι) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐνόμιζον* (πλειστάκ.), μέλ. *νομιῶ* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἐνόμισα* (πλειστάκ.), παρακ. *νενόμικα* (πολλάκις), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *νομίζομαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐνομιζόμην* (ἐνίοτε), μέλλ. παθ. *νομισθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 240, ε'. Δημ. 54, 15), ἀόρ. παθ. *ἐνομίσθην* (ἐνίοτε), παρακ. παθ. *νενόμισμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ.

(1) Ὁ Cobet ὅμως τὸν μέσ. ἀόρ. *προυνοησάμην* νομίζει βάρβαρον ἀποδεχόμενος μόνον τὸν *προυνοήθην*, διὸ καὶ διορθοῖ τὸ *προυνοήσω* (Ἀριστοφ. Ἱππ. 421) εἰς *προυνοήθης* (Mnemos. 1874, σ. 418).

νομιστέον (πολλάκ.). Τὸ μέσον ἐκφέρεται κατ' ἀνάλ. *νομίζω ἐμαυτὸν* (Λυσί. 23, 12. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 38. Δημ. 48, 2. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ νομίζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ τῷ συγχρόνῳ Πινδάρῳ. Ὅρα νέμω. Ῥημ. παράγ. νόμισις (Θουκυδ. Ε', 105), νόμισμα (Ἀττικ.), νομιστὸς (μτγ.).

νομοθετέω-ῶ (νόμον θέτω) (πλειστάκ. καὶ δια-, ἐπι-, συν-), παρατ. *ἐνομοθέτουν* (ἐνίοτε) καὶ *νομοθετῶν ἦν* (Πλάτ. Νόμ. 692, β'.), μέλ. *νομοθετήσω* (πολλάκ. καὶ κατα-), ἀόρ. *ἐνομοθέτησα* (πλειστάκ.), παρακ. *νενομοθέτηκα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 634, α'. 842, ε'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *νομοθετοῦμαι* (πλειστάκ.), ἀορ. μέσ. *ἐνομοθετησάμην* (ἐνίοτε· καὶ δι-), ἀορ. παθ. *ἐνομοθετήθην* (ἐνίοτε), παρακ. παθ. *νενομοθέτημαι*, τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνομοθέτητος* (Πλάτ. Νόμ. 780, α'. 781, α'), *νομοθετητέος-τέον* (ἐνίοτε). Ἀντὶ δὲ τοῦ *νομοθετῶ* οἱ παλαιοὶ ἔλεγον καὶ *νόμον τίθημι* (περὶ νομοθέτου. «*οὐκοῦν ἐπιχειροῦντες <οἱ ἄρχοντες> νόμους τιθέναι τοὺς μὲν ὀρθῶς τιθέασι, τοὺς δέ τινας οὐκ ὀρθῶς*» (Πλάτ. Πολ. 339, γ'. ὅρα Θουκ. Α', 40. Ε', 105. Πλάτ. Πολιτικ. 295, α'. καὶ Δημ. 24, 101. 102. 103. 104. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', γ', 25. Οἰκ. ιδ', 4. Λακεδ. Πολ. α', 2. η', 5. Ἀθην. Πολ. α', 9. κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου *νομοθετοῦμαι* ἐλέγετο συνηθέστερον *νόμον τίθεμαι* (περὶ τῆς ἐλευθέρας πολεως, ἥτις διὰ τοῦ νομοθέτου ἐτίθει νόμους πρὸς τὸ αὐτῇ συμφέρον. «*τίθεται δὲ τοὺς νόμους ἑκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὐτῇ ξυμφέρον, δημοκρατία μὲν δημοκρατικοὺς* (Πλάτ. Πολ. 338, δ'.). «*Πάντας τοὺς νόμους ὡς ὠφελιμωτάτους ἑαυτῇ <ἡ πόλις> τίθεται*» (Πλάτ. Θεαίτ. 177, ε'.). «*Ὅταν νομοθετώμεθα ὡς ἐσομένους ὠφελίμους τοὺς νόμους τιθέμεθα*» (Πλάτ. Θεαίτ. 178, α'. ὅρα Θουκ. Ε', 63. Πλάτ. Συμπ. 181, ε'. Γοργ. 483, β', 488, δ'. Νόμ. 645, β'. Ἰσοκρ. 7, 40 κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ παθητ. *νομοθετοῦμαι* ἐλέγετο *νόμος τίθεται* (Πλάτ. Νόμ. 705, ε'. 744, α'. 930, β'.), *ἐτίθετο, τεθήσεται* (Πλάτ. Νόμ. 730, β'. 793, β'.), *ἐτέθη* (Πλάτ. Νόμ. 684, β'. 763, ε'. Ἱππ Μ. 284, δ'.), ἀλλὰ κατὰ παρακείμ. *κεῖται νόμος* καὶ οἱ *κείμενοι νόμοι* (Θουκ. Β', 37. Πλάτ. Πολιτικ. 300, α'. δ'. Νόμ. 930, ε'. Ἀντιφῶν 6, 2. Ξεν. Ἀπομ. Δ', δ', 21. Ἰσοκρ. 7, 41. Δημ. 24, 25. 62. κτλ.).

ΣΗΜ. Νομοθέτης, νομοθετῶ, νομοθέτησις νομοθέτημα, νομοθετικός, νομοθεσία. Τὸ νομοθετῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Β', 41).

νοσέω-ῶ (ἀσθενῶ) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐνόσουν* (σπαν. Δημ. 18, 45), μέλ. *νοσήσω* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 105, γ'.), ἀόρ. *ἐνόσησα* (ἐνίοτε), παρακ. *νενόσηκα* (σπαν. Δημ. 9, 39. Πλάτ. Πολ. 407, δ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ὡς ἐνεργ. μεταβ. εἶναι τὸ *νόσον ποιῶ* (Πλάτ. Πρωτ. 353, δ'. ε'.) καὶ ὡς ἀμετάβ. *εἰς νόσον ἐμπίπτω* (Ἀντιφῶν 1, 20).

ΣΗΜ. Ῥίζ. νεκ-, νέκυς, νεκ-ρός, σανσ. naç-âmi καὶ nâç-jami (ἀπόλλυμαι), naça-

jami (ἐξαλείφω, ἀπόλλυμαι), naças (ὄλεθρος), λατ. nex (φόνος), neco (φονεύω), noceo (βλάπτω), noxa (βλάβη). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ νοῦσος (ποιητ.) καὶ νόσος (ἀντὶ νόσσος ἐκ τοῦ νόκ-joς), νοσῶ, νόσημα, νοσηρός. Τὸ νοσῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

νοσηλεύω (περιποιοῦμαί τινα ἐν τῇ ἀσθενείᾳ). Μόνον ὁ παρατ. *ἐνοσήλευον* (σπαν Ἰσοκρ. 19, 25), τὰ ἄλλα δὲ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει, ὅπερ ἦτο πολὺ ἀρχαιότερον, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀφῃρημένου νοσηλεία (Σοφοκλ. Φιλοκτ. 39) = ἡ ἐκ τῆς νόσου ἀκαθαρσία (Σχολ.).

νοστέω-ῶ (ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγ. ἀπαντᾷ μόνον ἐνεστὼς *περινοστῶ* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 558, α'. Δημ. 19, 255) καὶ ἀόρ. *ἐνόστησα* (σπαν. ψ. Πλάτ Ἐπιστ. 335, γ'.) καὶ *ἀπενόστησα* (σπαν. Θουκ. Ζ', 87. Ξεν. Ἀναβ. Γ', ε', 16) καὶ σπαν. *ὑπενόστησα* (Θουκ. Γ', 89).

ΣΗΜ. Ὅρα νέομαι. Τὸ νοστέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥημ. παράγ. ἀπονόστησις (μτγ.), περινόστησις (μτγ.).

νοσφίζομαι (σφετερίζομαι). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγ. μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐνοσφισάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', β', 42).

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. νοσφίζω. Ῥίζ. νό-, νώ-, λατ. na-, νόσ-φιν (ποιητ. μακρὰν). νοσφίδιος (λαθραῖος), νοσφίζω (ξεχωρίζω, ἀπομακρύνω). Ἐνταῦθα καὶ νῶ-τον, νῶ-τος, νωτιαῖος, νωτίζω, λατ. na-tes (οἱ γλουτοί). Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ Κούρτιον, κατὰ δὲ τὸν Göbel ἐκ ῥίζης σναπ- (σημαινούσης τέμνειν, ἀποχωρίζειν), ἐξ ἧς τὸ νόσ-φιν (κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ σνόφιν), νάπη (κοιλὰς δενδρώδης, διασφάξ), νάπος, γερμ. schnip-pen (κατακόπτω), schnappen (συναρπάζω, ἐγχάσκω). Ἐνταῦθα δ' ἀνάγει καὶ τὸ νᾶπυ καὶ σίνᾶπι. Παρ' Ὁμήρῳ ὁ ἀόρ. λέγεται ἐνοσφισάμην καὶ παθ. ὡς μέσ. νοσφισθείς (Ὀδ. Λ, 73. Ὅρα Κόντ. Γλωσ. Παρατηρ. σ. 474). Τὸ νοσφίζομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

νοτίζω (βρέχω, ὑγραίνω). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγ. μόνον τὸ *νοτιζόμενος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 74, γ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα νέω (=πλέω), νότος, νοτίς, νοτίζω, νοτισμὸς (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀποσπ. 36). «Νότιον μέρος τὸ πρὸς τὸν νότον καὶ νότιον τὸ δίυγρον· νοτίζειν γὰρ τὸ ὕειν φαμὲν καὶ νοτίδα τὴν ὑγρασίαν, ὡς τοῦ νότου ὑετὸν ἐπάγοντος... Καινοτερὸς ὁ δίυγρος. Καὶ Θουκυδίδης [Γ', 21]: «ὁπότε χειμὼν εἴη νοτερός» (Θωμ. Μάγιστρ. 629, 3).

νουθετέω-ῶ (συμβουλεύω) (πολλάκ.), παρατ. *ἐνουθέτουν* (σπαν. Ἰσο. 7, 46. Ξεν. Παιδ. Η', β', 15), μέλ. *νουθετήσω* (σπαν. Δημ. 8, 76) καὶ ἀόρ. *ἐνουθέτησα* (ἐνίοτε). Παθ. *νουθετοῦμαι* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐνουθετήθην* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 301, γ'. Δημ. 25, 94), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *ἀνουθέτητος* (Ἰσοκρ. 2, 4. ψ. Δημ. Ἐπιστ. Γ', 11). Τὸ παθ. λέγεται καὶ *νουθέτησις γίγνεται* (Πλάτ. Πρωταγ. 323 ε'. Νόμ. 700, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Νενουθέτημαι (Διόδωρ. Γ', ι', 4), νουθετῶ, νουθεσία (ποιητ. καὶ μεταγεν.), νουθέτημα (Πλάτ. Γοργ. 525, γ'.), νουθέτησις, νουθετητής (μτγ.), νουθετητικὸς καὶ νουθετικός, νουθετητέος (ποιητ.). Τὸ νουθετῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 264). Λέγεται νουθέτησις παρ' Ἀττικοῖς. «Νουθέτησις, οὐ νουθεσία» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 630, 1). Κατὰ δὲ τὸν Φρύνιχον καὶ νουθετία (Βεκκ. Ἀνέκδ. 21, 20).

νυκτερεύω (πράττω τι νυκτὸς) (σπαν. Ξεν. Ἀναβ. Δ', δ', 11. Κυν. ιβ', 7. Αἰσχίν. 1, 75), παρατ. *ἐνυκτέρευον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', δ', 27), μέλ. *νυκτερεύσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 4), ἀόρ. *ἐνυκτέρευσα* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ Δ', ε', 11. Παιδ. Δ', β', 22. Ἑλλ. Δ', ε', 3. καὶ (δι-) Ε', δ', 3), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. «Τὸ μὲν νυκτός τι πρᾶξαι νυκτερεῦσαι.., τὸ δὲ δι' ὅλης νυκτὸς διανυκτερεῦσαι» (Πολυδ. Α', 71). Νύξ, λατ. nox noctis, σανσ. nactis, νύκτερος (ποιητ.), νυκτερινός, νυκτερίς (ποιητ.), νύκτωρ, νυκτερεύω, νυκτερεία (Πλάτ. Νόμ. 824, α'.), νυκτερευτής (Πλάτ. Νόμ. 824, β'.), νυκτέρευμα (μτγ.), νύχιος (ποιητ.), παννυχίς, πάννυχος καὶ παννύχιος (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ νυκτερεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

νυκτοπορέω-ῶ (πορεύομαι ἐν νυκτί). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. Ξενοφ. Παιδ. Ε', α', 20), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα (ἀόρ. Πολυβ. ΙϚ', λζ', 4).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ δὲ νυκτιπορῶ μεταγενέστερον. Νυκτοπόρος (μτγ.), νυκτοπορία (μτγ.).

νυκτοφυλακέω-ῶ (φυλάττω τὴν νύκτα). Μόνον ὁ μέλ. *νυκτοφυλακήσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 3).

ΣΗΜ. Νυκτοφύλαξ (Ξεν. Ἀνάβ. Ζ', β', 18), νυκτοφυλακῶ, νυκτοφυλάκησις (μεταγ.).

Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Περὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. τόμ. Ε', σ. 47 — 48. Γλωσσ. Παρατηρ. 296 — 299.

νυμφεύω (δίδω εἰς γάμον). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγ. μόνον ὁ ἀόρ. *ἐνύμφευσα* (σπαν. Ἰσοκρ. 10, 59).

ΣΗΜ. Ῥίζ. νυφ- (κοιν. νύφη), νύμφη, νυμφεύω = λατ. nūbo, nuptus (γάμος) καὶ nuptiæ, pronŭbus (προξενητής), νύμφευμα (ποιητ. = γάμος), νύμφευσις (μτγ.), νυμφευτής (= παράνυμφος. Πλάτ. Πολιτικ. 268, α'. Πολυδ. Γ', 40). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ.

νυστάζω. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ *ὑπονυστάζω* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 223 δ'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει· παράγ. νύσταγμα (μτγ.), νυσταγμός (μτγ.), νύσταξις (Ἡσύχ.), νυστακτής (ποιητ.), νυσταλέος (Ἡσύχ.), νύσταλος (μτγ.). Ὅρα νεύω.

νωθρεύομαι (εἰμὶ νωθρός, ὀκνηρός, βλακεύω) ἀποθετικ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτατα (Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. παρὰ Πολυδ. Θ', 137).

ΣΗΜ. «Νώθεια δὲ καὶ νωθρότης καὶ ἀμβλύτης, ὧν οὐκ ἔστι τὰ ῥήματα ὅτι μὴ παρ' Ὑπερείδῃ τὸ νωθρεύεσθαι ἐν τῷ ὑπὲρ Λυκόφρονος, ὅπερ ἔγωγε οὐ πάνυ ἐπαινῶ» (Πολυδ. Θ', 137). Νωθής (ὅρα ὠθῶ), νώθεια (ὅπερ κακῶς τονίζεται νωθεία), νωθρός (ἅπαντα Ἀττικά), νωθρεύομαι (πρβλ. ἀλαζὼν ἀλαζονεύομαι, εἴρων εἰρωνεύομαι, βδελυρὸς βδελυρεύομαι, κτλ.). Τὸ νωθρεύομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὑπερείδῃ.

νωμάω-ῶ (σκοπῶ). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον «*τὸ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταὐτόν*» (σπανιώτ. Πλάτ. Κρατύλ. 411, δ'.).

ΣΗΜ. Παράγ. νώμησις (σκέψις. Πλάτ. αὐτ.), νωμήτωρ (μεταγ.), νωμήσιμος (μτγ.). Εἶναι ὡς ἐκτεταμένος τύπος τοῦ νέμω. Τὸ ν ω μ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (=νέμω, πάλλω, μελετῶ, παρατηρῶ).

Ξ

ξαίνω (λαναρίζω, ξέω, σκαλίζω, κτλ.). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ παθ. παρακ. *διεξαμμένοι* (Πλάτ. Τίμ. 81, δ'. κατ' ἀνάγνωσιν Κ. Κόντου ἀντὶ τοῦ «*διεσταμένοι*» Λόγ. Ἑρμ. Ε', σ. 192), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ξ α ν-, ξάνιον (λανάριον, κτένιον, μτγ.) ξ α ί ν ω [=ξάν-jω] (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ξάντης (Ἀττικ.), ξαντικός (Ἀτικ.), ξάσμα (ποιητ. καὶ μτγ.), τὸ ξ α ν- (=κσαν) ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ κ τ ε ν-, κτείς, κτεν-ός, διότι τὸ κτ γίνεται κσ ἢ σκ, πρβλ. τέκτων, σανσ. táksan, ὄκταλλος, σανσ. aksán, ἄρκτος, σαν. r'ksa. «Ξ α ί ν ω τὸ διαλύω, ὡς τὸ ξ α ί ν ω ἔ ρ ι α. καὶ ξ α ί ν ω τὸ μαστίζω. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Στεφάνου <γράφε ἐ ν τ ῷ π ε ρ ὶ τ ῆ ς Π α ραπρεσβείας § 197>: «ξ α ί ν ε ι κ α τ ὰ τ ο ῦ ν ώ τ ο υ π ο λ λ ά ς» (Θωμ. Μάγιστρ. 638, 1). Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 319—320:

τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ δὲ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς
[φοινικίδα;

ξεναγέω-ῶ (εἰμὶ ξεναγός, ἄρχω ξενικοῦ ἐπικουρικοῦ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 23, 139. 148), ὁ παρατ. *ἐξενάγουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', γ', 15. 17. Ἀγησ. β', 10). Παθ. *ξεναγοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 230, γ'.) καὶ παρακ. παθ. *ἐξενάγημαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 230, γ'.).

ΣΗΜ. Ξ ε ν ᾱ γ ό ς (ξένους ἄγω), ξεναγῶ, ξεναγία καὶ ξενάγησις (μτγ.). «Ὁ τ ῶ ν ξ έ ν ω ν ἡ γ ο ύ μ ε ν ο ς ξ ε ν α γ ό ς» (Πολυδ. Γ, 58). «Ξ ε ν α γ ί α σ ύ ν τ α γ μ α π α ρ ὰ Κ ρ η σ ί κ α ὶ ὁ ἡ γ ε μ ὼ ν τ ο ύ τ ω ν ξ ε ν α γ ό ς» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 284, 11). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ξενηλατέω-ῶ (ἐκδιώκω ἐκ τοῦ τόπου μου τοὺς ξένους). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται πάντοτε κατὰ περίφρασιν, *ξενηλασίας ποιῶ* (Θουκ. Α', 114), *ξενηλασίας ποιοῦμαι* (Πλάτ. Πρωταγ. 342, γ'. Νόμ. 953, ε'.), *ξενηλασίαις χρῶμαι* (Πλάτ. Νόμ. 950, β'.), *ξενηλασίαις ἀπείργω τινά* (Θουκ. Β', 39), *τοὺς ξένους ἐκ τῆς χώρας ἐκπέμπω* (Πλάτ. Νόμ. 953, ε'.), παθητ. *ξενηλασίαι γίγνονται* (Ξεν. Λακ. Πολ. ιδ', 4).

ΣΗΜ. Τὸ ξ ε ν η λ α τ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει, «ὥ σ π ε ρ ἐ ν Λ α κ ε δ α ί μ ο ν ι ξ ε ν η λ α τ ο ῦ ν τ α ι» (Ὀρνιθ. 1013). Τοιαῦται ξενηλασίαι ἐγίνοντο ἐν Σπάρτῃ, ἵ ν α μ ὴ ῥ ᾳ δ ι ο υ ρ γ ί α ς ο ἱ π ο λ ῖ τ α ι ἀ π ὸ τ ῶ ν ξ έ ν ω ν ἐ μ π ί μ π λ α ι ν τ ο (ὅπερ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς ἀ ν α π ί μ π λ α ι ν τ ο. Ξεν. Λακεδ. Πολ. ιδ', 4). Τὸ δὲ ξ ε ν η λ α τ ῶ γίνεται ἐκ τοῦ ξ έ ν ο υ ς καὶ ἐ λ α ύ ν ω ἄνευ διαμέσου [ξενηλάτης], ἀλλὰ ξ ε ν η λ α σ ί α (παράβαλε καὶ ν ο ῦ ν τ ί θ η μ ι [νουθέτης] ν ο υ θ ε τ ῶ).

ξενίζω (=ὑποδέχομαι ξένον ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ φιλεύω αὐτόν, ἀλλὰ=καὶ οὐκ Ἀττικιστὶ ἀλλὰ ξενικῶς διαλέγομαι) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐξένιζον* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. *ἐξένισα* (ἐνίοτε). Παθ. *ξενίζομαι* (σπαν. Ξεν. Ἀν. Ζ', γ', 8. Παιδ. Ε', δ', 14. Ἑλλ. Γ', α', 24), ἀόρ. παθ. *ἐξενίσθην* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά, Ἡροδότεια καὶ μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ *ξενίζω* λέγεται καὶ *ξενίσεις ποιοῦμαι* (Θουκ. Ϛ', 46). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ξενίζομαι ὑπό τινος* λέγεται καὶ *ξενίας τυγχάνω*, εἰς τὸ δεῖπνον δὲ καλούμενος ὁ ξένος ὑπὸ τοῦ φιλοξενοῦντος λέγει «*ἐπὶ ξένια καλοῦμαι*» (Αἰσχίν. 2, 162), ὁ δὲ καλῶν τὸν ξένον εἰς δεῖπνον λέγει «*ἐπὶ ξένια δέχομαι*» (Ξενοφ. Ἀναβ. Ϛ', α', 3), «*ἐπὶ ξένια καλῶ*» (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 20. Δημ. 7, 20). Ὅρα καὶ Cobet. Nov. Lect. 472. Var. Lect. 81. Πολυδ. Γ', 58 — 59.

ΣΗΜ. Ξ έ ν ο ς (ἰων. δὲ ξ ε ῖ ν ο ς ἐκ τοῦ ξέν-jος), ξ ε ν ί ζ ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ξένισις (Ἀττικ.), ξενισμός (Ἀττικ.), ξενιστής (μτγ.), ξ έ ν ω ς ἔ χ ω τ ῆ ς λ έ ξ ε ω ς (=ἄπειρός εἰμι· Πλάτ. Ἀπολογ. 17, δ'.). Καὶ ξένϜος εὑρέθη ἐν ἐπιγραφαῖς. «Ξ ε ν ί ζ ε ι ν π α ρ ὰ μ ὲ ν τ ο ῖ ς π α λ α ι ο ῖ ς τ ὸ ἑ σ τ ι ᾶ ν, π α ρ ὰ δ ὲ Δ η μ ο σ θ έ ν ε ι τ ὸ τ ῇ φ ω ν ῇ χ ρ ῆ σ θ α ι» (Πολυδ. Γ', 59. Ἁρποκρ. ἐν λέξ. ἐξένιζε. Βεκκ. Ἀνέκδ. 283, 29. Δημ. 57, 18). «Ξ ε ν ί ζ ω ο ὐ μ ό ν ο ν τ ὸ ξ έ ν ο ν ὑ π ο δ έ χ ο μ α ι, ἀ λ λ ὰ κ α ὶ τ ὸ ἐ κ π λ ή τ τ ω. Ξ ε ν ί ζ ο μ α ι δ έ τ ι ν ι τ ὸ ε ἰ ς ξ ε ν ί α ν ὑ π ό τ ι ν ο ς δ έ χ ο μ α ι. Σ ὺ δ ὲ ἐ π ι ξ ε ν ο ῦ μ α ι λ έ γ ε ἐ π ὶ τ ρ ί τ η ς σ υ ζ υ γ ί α ς τ ῶ ν π ε ρ ι σ π ω μ έ ν ω ν. Κ α ὶ ξ έ ν ι σ ι ς ἡ ξ ε ν ο δ ο κ ί α, ὡς Θ ο υ κ υ δ ί δ η ς ἐ ν τ ῇ ἕ κ τ ῃ [46]: «ἰ δ ί ᾳ ξ ε ν ί σ ε ι ς π ο ι ο ύ μ ε ν ο ι». Καὶ ξενία τὸ αὐτό... Κ α ὶ ξ ε ν ί α ὄ ν ο μ α δ ί κ η ς κ α τ ὰ τ ῶ ν ξ έ ν ω ν τ ῶ ν ἐ γ γ ρ α φ ό ν τ ω ν ἑ α υ τ ο ὺ ς ε ἰ ς π ο λ ί τ α ς ὡ ς ἔ τ υ χ ε ν. Ξ ε ν ί α δ ὲ ἡ ξ ε ν ι τ ε ί α κ ο ι ν ό ν» (Θωμ. Μάγιστρ. 639, 1).

ξενιτεύομαι (ἐπὶ ξένης γῆς πλανῶμαι, μισθοφορῶ) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 122. Ἐπιστ. Β, 19).

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγεν. καὶ ξ ε ν ι τ ε ύ ω, ξενιτεία (μτγ.). Ὅρα ξενίζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

ξενοδοκέω-ῶ (ξενίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *ξενοδοκῶν* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. Δ', σ. 419), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ Ἡροδότεια.

ΣΗΜ. Ξενοδόκος (ποιητ.), ξενοδοκῶ, ξενοδοκεῖον (μτγ.), ξενοδόχος (μεταγ.), ξενοδοχῶ (μεταγ.), ξενοδοκία (Ξενοφ. Οἰκον. Θ', 10. Cobet Var. Lect. 580), ξενοδοχεῖον (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα (κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ἀπόσπ. 278).

ξενολογέω-ῶ (συλλέγω ξένους, μισθοφόρους). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 96) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐξενολόγησα* (σπαν. Δημ. 40, 36).

ΣΗΜ. Ξενολόγος (μτγ.), ξενολογῶ, ξενολογία (μεταγ.), ξενολόγιον (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

ξενόομαι-οῦμαι (ποιοῦμαι ξέ-

νον τινά, συνδέω τινί ξενίαν, παθητ. δὲ=φιλοξενοῦμαι) ἀποθετ. ἐνεργ. (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', η', 6) καὶ *ἀποξενοῦμαί* τι (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 708, β'. 866, α') καὶ *ἐπιξενοῦμαί τινι* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. ς', 2), παθητ. δὲ *ξενοῦμαι* (παρά τινι. σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', η', 8) καὶ ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. *ἐξενώθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 642, ε'. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 29. Ἀγησ. η', 5) καὶ σπαν. ὡς παθ. *ἐξενώθην* (παρά τινι. Πλάτ. Νόμ. 953, γ'. καὶ (ἀπ-) Ἰσαῖ· παρὰ Πολυδ. Γ', 57), παρακ. ἐνεργ. *ἐξένωμαι* (τινι. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 34. Λυσί. 6, 48. καὶ (ἐπ-) Δημ. 50, 56).

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρὰ μεταγ. σύνθετον ἀποξενῶ, ῥημ. παράγωγ. ξένωσις (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. «Τὸ ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν ξενοῦσθαι καὶ ἐπιξενοῦσθαι ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὴν καταγωγὴν ξενῶνα» (Πολυδ. Γ', 58). Ὅρα καὶ ξενίζω.

ξενοτροφέω-ῶ (διατηρῶ ξένους, μισθοφόρους). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Ζ', 48. Ἰσοκρ. 8, 46. Δημ. 11, 18).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ξέω (ξύω). Μονον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεάγ. 124, β'.) καὶ *καταξέω* (C.I.A. A', 324, c, 61. 408 π.Χ.), *ἀποξέω* (αὐτ. 834, β, 11, 42. 329 π. Χ.), *ἀναξέω* (αὐτ. 167, 72. 334 π. Χ.) καὶ ἀόρ. *ἀναξέσαι* (C.I.A. Τόμ. A'. 282, 3), *ἀποξέσας* (αὐτ. τ. Β'. παράρ. 834), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *ξεστὸς* (λίθος. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', δ', 10), *ἀκατάξεστος* (Corp. Ins. Att. Τόμ. A'. 322, 54. 57. 60. 68. 69).

ΣΗΜ. Ξέω ξέσις (μτγ.), ξέσμα (μτγ.), ξόανον, ἄξεστος (ποιητ. καὶ μτγ.), Ῥίζ. ξε-, σανσ· skinn (δέρμα), scintan (ἐκδέρειν), γερμ. schinden (ὁμοίως), λέγεται δὲ διαλεκτ. καὶ ξάω, ὅθεν τὸ δημῶδες ξάω, ὅθεν ξαίνω καὶ ξέω (σκ=ξ πολλάκις) καὶ ξύω. Ἡ κυρία ῥίζα τοῦ ξέω εἶναι ξεσ-, ὕστ. ξέω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Ξέω ἐπὶ ξύλων, ξύω δὲ ἐπὶ σαρκός, ὡς καὶ ἡ παροιμία, «τὸν ξύοντα ἀντιξύειν» (Θωμ. Μάγιστρ. 641, 2), Τὸ ξέω λέγεται κυρίως ἐπὶ ξύλων λεαινομένων διὰ τοῦ ξέστρου, ὡς δοῦρα ξέσσεν ἐπισταμένως (Ὀδ. Ε, 245. πρβλ. καὶ Ὀδ. Ψ, 199. Πλάτ. Θεάγ. 124, α'.), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λίθου. ὡς ξεστὸς λίθος (Ἰλ. Ζ, 243 — 244. Σ, 504. Ὀδ. Κ, 211. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', δ', 10). Ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. τὸ Ε συναιρ. καὶ μετὰ τοῦ Ω καὶ Ο.

ξηραίνω (ἀποξηραίνω) (σπαν. Ξεν. Ἀν. Β', γ', 15. Ἀπομ. Δ', γ', 8. καὶ (ἀπο-) Πλάτ. Τίμ. 65, δ'.) καὶ ἀόρ. *ἐξήρᾱνα* (σπαν. Θουκ. Α', 109. καὶ (ἀπ-) Ζ', 12). Παθ. *ξηραίνομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 88, δ'. Δημ. 55, 24. καὶ (κατα-) Πλάτ. Τίμ. 76, α'.) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐξηράνθην* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 32, α'. καὶ (ἀπ-) Τίμ. 76, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σκε- (σκέλλω), ξε-, ξερός (Ὅμηρ.), ξηρός, ξηραίνω, ξέρα καὶ ξέρη (δημῶδες). Ἴσως ἡ ἀρχ. ῥίζ. εἶναι σεχ- (ἔχω) σχε- σχερὸς (Πίνδαρ.) ξερός, χέρσος, ξήρανσις (μτγ.), ξηρασία (ποιητ. καὶ μτγ.), σανσ. ksāra (ξηρός). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ μέλλ. ξηρανῶ (Εὐριπ. Κύκλ. 575), μέλλ. συνηρημ. ὡς παθ. ξηρανοῦμαι (Ἱπποκρ. Ϛ', 236. Ἀριστοτ. Μετεωρ. Β', γ', 5), παθ. ξηρανθήσομαι (Γαλην. Α', 516. κτλ.), παρακ. ἐξήρασμαι (Ἡροδ. Α', 186. Ζ', 109. Ἱπποκρ. Ϛ', 322. 588. Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. ΙΔ', § 17) καὶ ἐξήραμμαι (Θεόφρ. Φυτ. Ε', ιδ', 6. Ἀπολλοδ. Βιβλ. Α', θ', 7. Μᾶρκος ἐν Εὐαγγ. γ', 1. 3. ια', 20. καὶ (κατ-) Μνησίθ. παρ' Ἀθην. Γ', § 19. 43) καὶ (ἀπ-) Ἄλεξ. παρ' Ἀθην. Θ', § 30), ὑπερσ. γ'. ἑνικ. ἐξήραντο (Ἀριστοτ. Ἱστορ. Ζῴ. Ϛ', § 88).

ξηραλοιφέω-ῶ (ἄνευ λουτροῦ ἀλείφομαι, ξηροτριβοῦμαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. Αἰσχίν. 1, 158. πρβλ. καὶ Ἁρποκρ. ἐν λ.), [μέλλ. Λουκιαν. Λεξιφ. 3].

ΣΗΜ. Κατὰ τοῦτο καὶ τὰ μτγ. μυραλοιφῶ, πισσαλοιφῶ. Ὅρα Πολυδ. Γ', 154. Κόντ Γλωσσ. Παρατ 274. 282. Τὸ ξηραλοιφῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀποσπ. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λ.). «Ξηραλοιφεῖν: τὸ χωρὶς λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἢ ξηροτριβεῖσθαι» (Ἡσύχ. πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 284, 13). «Ξηραλοιφεῖν: τὸ ἐν ταῖς παλαίστραις γυμναζόμενον κόνει χρῆσθαι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 284, 1). «Ξηραλοιφεῖν, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου· ξηραλοιφεῖν ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος ἐν εἰκοστῇ ὀγδόῃ τραγικῆς λέξεως καὶ Νίκανδρος ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ Ἀττικῆς διαλέκτου, προστιθεὶς ὅτι μήποτε καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτριβεῖσθαι <κακῶς γράφεται ξηροτρίβεσθαι> οὕτως ἐλέγετο· Σοφοκλῆς Πηλεῖ

καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν»

(Ἁρποκρ. ἐν λ. ξηραλοιφεῖν). Κακῶς γράφεται ἡ λέξις διὰ τῆς διφθόγγου ΕΙ ξηραλειφεῖν, μόνον δὲ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ἡ διὰ τῆς διφθόγγου ΟΙ ἐκφορά.

ξυληγέω-ῶ (εἰμὶ ξυλοφόρος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 19, 114. πρβλ. καὶ Πολυδ. Ζ', 130).

ΣΗΜ. Ξυληγός (Πολυδ. Ζ', 130) ξυληγῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

ξυλίζομαι (συλλέγω ξύλα) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Β', δ', 11).

ΣΗΜ. Ὅρα ξύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, παρὰ δὲ μεταγενεστ. ξυλεύομαι, ὡς ἐν τῇ παροιμίᾳ «δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται». Ῥημ. παράγ. ξυλισμός (μτγ.). Πλημμελῆ εἶναι τὰ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου «ξυλισμὸς ἡ τῶν ξύλων συλλογή, ὡς Θουκυδίδης καὶ ἕτεροι» (Θωμ. Μάγιστρος 641, 4)· διότι ὁ Θουκυδίδης δὲν μετεχειρίσατο τὴν λέξιν ξυλισμός, ἀλλὰ τὸ «καθαιροῦντες τὴν ξύλωσιν» (Θουκ. Β', 14) =«τὰ ἐρέψιμα ξύλα, ἃ Θουκυδίδης εἶπε τὴν ξύλωσιν» (Πολυδ. Ζ', 124).

ξυρέω-ῶ (ξυρίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 341, γ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά, Ἰωνικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ξυράω-ῶ ἀδόκιμον, τὸ δὲ ξυρίζω ἀδόκιμον καὶ δημῶδες (ὡς ξεφωνῶ, ξεφωνίζω). Πλημμελὲς δὲ τὸ δίδαγμα «Ξυρεῖν καὶ ξυρᾶν οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πρώτης καὶ δευτέρας λέγουσι» (Λεξ. Vindobon. σ.130, 4). Ῥίζ. ξυρ-, τὸ ξυρόν (Ὅμηρ. κτλ.), σανσ. kshur-as, ξουράφι (κοινῶς), ὁ ξυρός (μτγ.), ξυρέω-ῶ, ξύρω (ἀδόκιμον), ξυρ-ήκης, ξύρησις (μτγ.). Σφάλλεται καὶ ὁ Ἀνταττικιστὴς λέγων, «Ξύρεσθαί φασι λέγειν καὶ ξυρόμενον» (Βεκ. Ἀν. 109, 32). Τὸ ξυρῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Αἴ. 786), εἶναι δὲ ὁ μόνος δόκιμος τύπος. «Ξυρέω ξυρῶ Ἀττικοί, οὐ ξυράω ξυρῶ» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 642, 6).

ξύω (ξύω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζολόγ. μόνον ὁ ἀόρ. *ἀνέξυσα* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 45), μέσ. ἀορ. *ξύσασθαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ϛ', 6', 32) καὶ ἀορ. παθ. *ἐπιξυσθεὶς* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 406, α'.). Ῥημ. ἐπ. *ξυστὸς* (Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 58. ϛ', 1).

ΣΗΜ. Ὅρα ξ έ ω. Παράγ. ξυήλη (Ἀττ.), ξύσις (μεταγ.), ξύσμα (μτγ.), ξύστρα (μτγ.), ξυσμός (μτγ.), ξύ-λον, ξυλίζομαι, ξυλεύομαι (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Ξέω ἐπὶ ξύλων, ξύω δὲ ἐπὶ σαρκός, ὡς καὶ ἡ παροιμία, «τὸν ξύοντα ἀντιξύειν» (Θωμ. Μάγιστρ. 641, 2).

Ο

ὀβολοστατέω-ῶ (τοὺς τόκους συλλέγω τοκογλυφικῶς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *ὀβολοστατεῖ* καὶ *ὀβολοστατοῦντες* (σπαν. Λυσί. παρ' Ἀρποκρ. ἐν λ. *ὀβολοστατεῖ*).

ΣΗΜ. Ὀβολοστάτης (ποιητ. καὶ Ὑπερείδ. παρ' Ἀρποκρ.), ὀβολοστατῶ (πρβλ. Πολυδ. Γ', 85. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 286, 32). Περὶ δὲ τοῦ ὀβολὸς (ὅρα Πολυδ. Θ', 77) = ὀβελός = βέλος = λατ. veru. Ἄλλως δὲ ὁ Fick (2, 11), ὅστις ἐκ ῥίζ. ἀγ-, ὀγ-ελός, ὀβ-ελός, ἐν ἐπιγρ. καὶ Μεγαρικῶς ὀδελός (Ἀριστοφ. Ἀχ. 796). Τὸ ὀβολοστατῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ = ζυγίζω τοὺς ὀβολούς, εἰμὶ μικρολόγος δανειστής, τοκογλύφος.

ὀγκόω-ῶ (ὀγκώνω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζολ. μόνον ὁ μέσ. παρακ. *ὠγκωμένος ἐπὶ γένει* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', 6', 25) = ἐπηρμένος. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *ὄγκου ἐμπίμπλημι* (Πλάτ. Πολ. 373, 6'.) καὶ παθ. *ὄγκος γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 737, γ'.).

ΣΗΜ. Ὄγκος, λατ. uncus, ad-uncus (γαμψός), anc-us (σανσ. ankas ἀγκάλη), ὀγκῶ, ὄγκωσις (μεταγ.), ὄγκωμα (μεταγ.), Ἐνταῦθα καὶ ἀγκ-ών, ἀγκ-ύλος, ὄγκ-ιστρον, ἄγκ-υρα (λατ. anc-ora). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

ὀγμεύω (πορεύομαι κατ' εὐθεῖαν). Ποιητικόν, πεζολογικὸς δ' εἶναι μόνον ὁ παρατατ. *ὤγμευον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', δ', 20).

ΣΗΜ. Ὄγμος (Ὁμηρ. ἐκ τοῦ ἀγ-, ἄγω κατὰ Βουτμανν. Λεξιλ. 1, σ. 123 καὶ Κούρτιον = αὖλαξ, δρόμος), ὀγμεύω, σανσ. ag'-mas (ὁδός). Ὅρα ἀγρεύω. Τὸ ὀγμεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

ὀδάξω (αἰσθάνομαι δῆξιν). Μόνον ὁ παρατ. *ὤδαξον* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 28), τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὀδούς, ὀδάξ, ὀδάξω (κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἀποσπ. 708), ὀδαγμός (μτγ.). ὅρα ὀδοντοφυῶ. Ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν ἐκ ῥίζ. δακ- (δάκνω), σανσ. dac-, dakç (Μαυροφρύδ. Δοκίμ. Ἑλλ. γλώσσ. 119).

ὀδεύω (περιπατῶ). Ποιητ. καὶ μεταγεν., πεζολογ. δὲ μόνον ὁ ἀόρ. *ὤδευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', η', 8). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται *ἐν ὁδῷ εἰμὶ* (Θουκ. Β', 13), *ἔρχομαι ὁδὸν* (Θουκ. Γ', 64), *ὁδῷ βαδίζω* (Δημ. 25, 10).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἐδ-, (ἰέναι), ὁδός, ὁδίτης (ποιητ.), ὁδεύω (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ὁδόω-ῶ (ποιητ. κατὰ πρῶτον Αἰσχύλος), ὁ οὐδός (ποιητ. = κατώφλιον), οὖδας (ποιητ. = ἔδαφος), ἔδ-αφος, ἄοζος (ποιητ. ὑπηρέτης, ἀκόλουθος = ἄ-οδjος = συνοδοιπόρος), σανσ. sad-, â-sad (ἰέναι), λατ. sol-um (ἔδαφος), sol-ea (σανδάλιον).

ὁδοιπορέω-ῶ (ὁδεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε', α', 14), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρὰ Φιλιππίδῃ εὕρηται παρακ. ὁδοιπεπορήκαμεν (Πολυδ. Θ', 38), ὃς γραπτέος εἰς ὡδοιπορήκαμεν, ὡς καὶ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ· πρβλ. καὶ Ἡροδ. Η', 129. Παρ' Ὁμήρῳ μὲν ὁδοιπόρος, τὸ δὲ ὁδοιπορῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

ὀδοντοφυέω-ῶ (βγάζω δόντια). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, γ'.). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *ὀδόντας φύω* καὶ παθ. *ὀδόντες φύονται* (Πλάτ. Φαῖδρ. 251, γ').

ΣΗΜ. Ὀ-δοὺς (ῥίζ. da = διαιρεῖν, λατ. den-s, σανσ. dant-as, γερμαν. zahn), ὀδοντοφυής (ποιητ.), ὀδοντοφυῶ, ὀδοντοφυΐα. Ἄλλως οἱ παλαιοὶ ἐτυμολογοῦσι τὸ ὀδοὺς (πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 38 Βεκκ. Ἀν. 740, 25), τὸ ο εἶναι πρόθεμα. Ὁ Μαυροφρύδης ἐπειδὴ τὸ ἀρχαιότερον σχῆμα τῆς λέξεως τὸ αἰολικὸν εἶναι ἔδους ἔδοντος παραδέχεται ὅτι γίνεται, ὡς οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον, ἐκ ῥίζ. ἐδ- (ἔδω, ἐσθίω) (Δοκίμ. Ἑλλ. Γλώσ. 64. 400). «ἔδειν... ὀδόντες· ἀπὸ τούτου γὰρ πεποίηνται οἷον ἔδοντές τινες οἱ ὀδόντες» (Πολυδ. Ϛ', 38). Ὅρα καὶ G. Meyer Gramm. § 315. Τὸ ὀδοντοφυῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει.

ὁδοποιέω-ῶ (κάμνω ὁδὸν) (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', α', 13. 14), παρατ. *ὡδοποίουν* (σπαν. Ξεν. Ἀν. Δ', η', 8. Δημ. 55, 11) καὶ ἀόρ. *ὡδοποίησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', 6', 24). Μέσ. *ὁδοποιοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 112, γ'.) καὶ παρακ. παθ. *ὡδοποιημένος* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 39. Ἀναβ. Ε', γ', 1), ὑπερσ. παθ. *ὡδοποιημένη ἦν* (ἡ ὁδός. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', γ', 1), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Λέγεται δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν *ὁδὸν ποιοῦμαι*, ὡς «*ἐπορεύετο τῇ ὁδῷ, ἣν πρότερον αὐτὸς ἐποιήσατο τεμὼν τὴν ὕλην, ὅτε ἐπὶ Παίονας ἐστράτευσε*» (Θουκ. Β', 98. καὶ Πλάτ. Κριτί. 115, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὁδοποιός, ὁδοποιία, ὁδοποιῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι). Ὅρα ὁδεύω.

ὀδυνῶμαι (ἔχω ὀδύνην) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ παρατ. *ὠδυνώμην* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 58), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ἀντὶ τοῦ *ὀδυνῶμαι* λέγεται καὶ *ὀδύναις ξυνέχομαι* (Πλάτ. Πολ. 574, α'.), *ὀδύνη λαμβάνει με* (Ξενοφ. Συμπ. α', 15), ὡς μεταβατ. δὲ εἶναι τὸ *ὀδύνας παρέχω τινὶ* (Πλάτ. Πρωταγ. 354, 6'.), *ὀδύναις δίδωμί τινα* (Πλάτ. Φαῖδρ. 254, ε'.).

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷ καὶ ἀορ. παθ. ὡς μέσ. ὠδυνήθην (Ἀρφ. Ἀχ. 3. 9. Βατρ. 650. Σφ. 283. Εὐρ. Κύκλ. 661) καὶ παρακ. (Σοφ. Ἠλ. 804), ἀλλὰ καὶ ἐνεργ. ὀδυνάω (προξενῶ ὀδύνην) καὶ παρὰ μεταγ. μέσ. μέλλ. καὶ παθ. Ῥίζ. δυ-, δυάω (ποιητ. κακῶ, βασανίζω) συγγενὲς τῷ σανσ. du-nômi (= ἄγχω), δυερός, Καν-δαύλης, καὶ μετὰ ο προτακτικοῦ ὀ-δυ-νάω = λατ. doleo, ὀ-δύ-ρομαι (θρηνῶ), ὀ-δύσ-σομαι (ὀργίζομαι ἀντὶ ὀδύσ-jομαι) = σανσ. dvêsh-mi (μισῶ), λατ. odi, ὀδύνη, ὀδυρμός, καὶ ὀδύρομαι (ποιητ.). Πιθανῶς καὶ ὠδίς-ῖνος (πό-

νος τοκετοῦ), ὠδίνω (γεννῶ). Πρβλ. δ έ ω-ῶ (=δένω). Ὁ Μαυροφρύδης ἐκ ῥίζ. ἐ δ- (ἐσθί-ειν), ἐδύνη (αἰολ.), ὀδ-ύνη=ἔδουσα (Δοκίμ. Ἑλλ. Γλ. 400. 408). Τὸ ὀ δ υ ν ῶ μ α ι κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ μόνον ὀ δ ύ ν η.

ὀδύρομαι (θρηνῶ) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ κατ- ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 367, δ'.), παρατ. *ὠδυρόμην* (σπαν. Δημ. 53, 7. 58, 2. καὶ (δι-) Δημ. 53, 7 καὶ 18, 111 κατὰ Cobet), μέλλ. *ὀδυροῦμαι* (ἐνίοτε), ἀορ. μέσ. *ὠδυράμην* (ἐνίοτε· καὶ ἀν-, ἀπ-, κατ-), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ὀδύρομαι, ὀδυρμὸς (Ἀττικ.), ὀδυρτὸς (ποιητ. Ἀρφ. Ἀχ. 1226). Ὅρα ὀ δ υ ν ῶ μ α ι. Τὸ ὀ δ ύ ρ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὄζω (καθολικῶς ἐπὶ εὐαρέστου καὶ δυσαρέστου ὀσμῆς, *μυρίζω* κοινῶς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκ.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὀ δ-, ὀδμὴ (ποιητ.), ὀσμή, εὐ-ώδης, δυς-ώδης, εὔοσμος (μτγ.), ὄζω [=ὄδ-jω]=λατ. ol-eo. od or (ὀσμή). Ἄλλως ὁ Ι. Οἰκονομίδης (Φιλολ. Ὑποτυπ. Θερειαν. σ. 326) ἐτυμολογεῖ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ἐκ δὲ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὕρηται παρὰ Ξενοφῶντι (ἐνίοτε) καὶ ἅπαξ παρὰ Λυσίᾳ (6 2) καὶ Πλάτωνι (Ἱππ Μ. 299, α'.). Παρατ. ὦ ζ ο ν (Κράτ. παρ' Ἀθην. ΙΕ', § 42. Κωμ. Ἀποσπ. 2, 234), π ρ ο σ ῶ ζ ο ν (Φιλήμ. παρ' Ἀθην. Δ', § 10), μέλλ. ὀ ζ ή σ ω (Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1059., ὁ δὲ ὀ ζ έ σ ω ἀδόκιμος ψ. Ἱπποκρ. 8, 424. καὶ ἐ π ο ζ έ σ ω Μωϋσ. Ἔξοδ. ζ', 18), ἀόρ. ὤζησα (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 538., ὁ ὦ ζ ε σ α δὲ παρὰ ψ. Ἱπποκρ. 1, 468. καὶ ἐ π ώ ζ ε σ α Μωϋσ. Ἔξοδ. ζ', 21), παρακ. β' ὄ δ ω δ α (Ἀθήν. Γ', § 21. Ε', σ. 194, β'. κτλ.), ὑπερσ. ὀ δ ώ δ ε ι (Ὀδ. Ε, 60. Ι, 210. καὶ μτγ.).

οἴγω. Ἁπλοῦν ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ πάντοτε σύνθετον *ἀνοίγω* (ἐνίοτε· καὶ διαν-, ὑπαν-, καὶ συν- C I A. Α', 32, α, 17. 420 π. Χ.) καὶ *ἀνοίγνυμι* (σπαν. Λυσί. 12, 10. Ἀποσπ. 32. Δημ. 24, 209), παρατ. *ἀνέῳγον* (σπαν. Ξεν. Ἀναβ. Ε', ε', 20 καὶ (ὑπαν-) Δημ. 32, 27), μέλλ. *ἀνοίξω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', α', 16), ἀόρ. *ἀνέῳξα* (πλειστάκ. καὶ (παραν-) Δημ. 25, 28.), παρακ. *ἀνέῳχα* (σπαν. Δημ. 42, 30), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ἀνοίγομαι* (ἐνίοτε) καὶ *ἀνοίγνυμαι* (Corp. Ins. Attic. Τόμ. Β', 1054, 89. 347 π. Χ. καὶ ποιητ. Ἀττικ.) καὶ *διοίγομαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 221, ε'. 222, α'.), παρατ. *ἀνεῳγόμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 111 Ξεν. Ἑλλ Ϛ', δ', 7. Πλάτ. Φαίδ. 59, δ'.), μετ' ὀλ. μέλ. ὡς παθ. *ἀνεῴξομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α', 14), ἀόρ. παθ. *ἀνεῴχθην* (πολλάκ.) καὶ *διοιχθεὶς* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 215, β'.), παθ. παρακ. *ἀνέῳγμαι* (πολλάκ.), ὑπερσ. *ἀνεῴγμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', α', 14. Παιδ. Ζ', δ', 6), [μέσ. μέλλ ὡς παθ. *ἀνοίξομαι* Corp. Ins. Att. Τ. Β'. 1054, 25. 347 π. Χ.)].

ΣΜΜ. Τὸ τοῦ Ξενοφῶντος ἤ ν ο ι γ ο ν (Ἑλλην. Α', α', 2. ϛ', 21) καὶ ἤ ν ο ι ξ α (Ξεν. Ἑλλ. Α', ε', 13) μεταγραπτέα κατὰ Κόντον εἰς ἤ ν υ τ ο ν καὶ ἤ ν υ σ α (Ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. § 445 καὶ Ἡμετ. Πραγματ. ἐν Παρνασ. Τόμ. Γ', σ. 337-339). Ῥίζ. F ο ι γ -, ἔFοιγον ἔῳγον, ἀνοίγω, ἀνοικτὸς (μεταγεν.), ἀνοικτέον (ποιητ.), ἄνοιγμα (μτγ.), ἄνοιξις (Ἀττικ.). Περὶ τοῦ ο ἴ γ ω ὅρα Ι. Οἰκονομ. Φιλολ. Ὑποτυπ. σ. 355. Παρὰ μεταγεν. καὶ παρακ. ἀ ν έ ῳ γ α καὶ ὑπερσ. ἀ ν ε ῴ γ ε ι ν (Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τ. Α'. σ. 624—629) = ἀνέῳγμαι, ἀνεῴγμην, παρ' οἷς καὶ μέλλ. ἀ ν ο ι γ ή σ ο μ α ι (Εὐαγγ. Ματθ.

ζ', 7. 8. κτλ.) καὶ ἀόρ. ἠ ν ο ί γ η ν (Ἀποκάλυψ. ια', 19. ιε', 5. κτλ.) καὶ ἠ ν ο ί χ θ η ν (Πράξ. Ἀποστ. ιϛ', 10. κτλ.), οὗτινος εὕρηται καὶ βάρβαρον ἀπαρέμ. ἀ ν ε ῳ χ θ ῆ ν α ι (Λουκᾶς γ', 21) καὶ παρακ. ἤ ν ο ι γ μ α ι (Ἀρριαν. Ἐπικτ. Α', θ', 20. κτλ.) Τὸ ο ἴ γ ω καὶ ἀ ν ο ί γ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

οἶδα (γνωρίζω) (πλειστάκ. καὶ συν-, προ-, δι-, προς-(1), κατ-), *οἶσθα*, *οἶδε*, *ἴσμεν* (καὶ ἐνίοτε *οἴδαμεν*, ὅπερ εἶναι ἀμφίβολον παρ' Ἀττικοῖς), *ἴστε*, *ἴσασι* [καὶ *συνοίδασι* Λυσί. 11, 1., ὅπερ ὁ Cobet γράφει *συνίσασι*], *ἴστον* *ἴστον*, ὑποτ. *εἰδῶ*, κτλ., προστ. *ἴσθι*, *ἴστω*, κτλ., ἀπαρ. *εἰδέναι*, μετ. *εἰδώς*, *-υῖα*, *-ός*. Ὑπερσ. *ᾔδη* (καὶ συν-) καὶ *ᾔδειν* (καὶ συν-, προ-), *ᾔδεις* (καὶ προ-, συν-) καὶ *ᾔδησθα* καὶ *ᾔδεισθα*, *ᾔδη* καὶ συνήθ. *ᾔδει* ἢ *ᾔδειν* (καὶ συν-, προ-), *ᾔδειμεν* (καὶ σπαν. *ᾖσμεν* (2)), *ᾔδειτε* (καὶ συν-) καὶ σπαν. *ᾖστε* (2) καὶ *συνῇστε*, *ᾔδεσαν* (καὶ συν-, προ-) καὶ *ᾖσαν* (2), εὐκτ. *εἰδείην*, *-ης*, *-η* (καὶ συν-), *εἰδείημεν* καὶ *εἰδεῖμεν*, *εἰδείητε*, *εἰδείησαν* (καὶ συν-) καὶ *εἰδεῖεν*. Μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. *εἴσομαι* (πλειστ. καὶ συν-) [καὶ εἰδήσω Ἰωνικ. καὶ Ἰσοκρ. 1, 44. καὶ (συν-) 16. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. ια', 8], ῥημ. ἐπίθ. *ἰστέον* (Πλάτ. Συμπ. 217, γ'. Θεαίτ. 202, ε'). Τὸ μέσον ἀναλελυμένον *οἶδα ἐμαυτὸν* καὶ *πρόοιδα ἐμαυτόν*.

ΣΗΜ. Ὁ ο ἶ δ α εἶναι β' παρακ. εἰς σημ. ἐνεστ. μεταπεσών. Τὸ ο ἴ δ α μ ε ν φέρεται ἐν Ἀντιφῶντ. 2, α', 3. ἐν μαρτυρ. Δημ. 21, 82. 93. 121. Πλάτ. Ἀλκ. Β', 145, δ'., τὸ δὲ ἐν 142 α' ὁ Cobet γράφει ε ἴ δ ο μ ε ν. Ῥίζ. F ι δ-, λατ. video, σανσ. ved-mi, βίδεοι ἢ βίδυοι (οἱ ἐν Σπάρτῃ ἄρχοντες), ἵστορες (ποιητ.), ἱστορία (γνῶσις παρελθόντων), εἰδήμων (μτγ.), εἴδησις (μτγ.), εἰδῶ [= Fε-Fιδέω], εἰδέναι [= Fε-Fιδ έναι], εἰδώς [= Fε-Fιδώς], οἶσθα = οἶδ-θα (= σανσ. vêt-tha), πρβλ. ἦσ-θα. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ ο ἶ δ α διαφέρει τοῦ σ ύ ν ο ι δ α· διότι τὸ μὲν ο ἶ δ α = γινώσκω τι ἐξ ἀκοῆς ἢ ἐκ πληροφορίας ἄλλων, τὸ δὲ σ ύ ν ο ι δ α = γινώσκω τι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος αὐτοῦ γενόμενος. Τοῦτο φαίνεται ἐκ τοῦ Δημοσθένους λέγοντος ὧδε. «Τ ὰ μ ὲ ν ἄ λ λ' ἔ γ ω γ ε ο ὐ κ ο ἶ δ α ο ὐ δ ὲ λ έ γ ω φ λ α ῦ ρ ο ν ο ὐ δ ὲ ν ο ὐ δ ὲ σ ύ ν ο ι δ α» (Δημοσθ. 20, 13).

οἰδέω-ῶ (πρήσκομαι) (σπανίως. Πλάτ. Γοργ. 518, ε'.), παρατ. *ᾤδουν* (σπαν. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Α', 2) καὶ ἀόρ. *ᾤδησα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, β'. καὶ (ἀν-) Τίμ. 84, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Ο ἰ δ-, οἶδ-ος (ὄγκος), οἶδ-νον καὶ ὕδνον (βολβός τις ἐδώδιμος), οἶδ-μα (ποιητ. φούσκωμα), οἰδέω (λατ. tumeo), Οἰδ-ί-πους, οἴδησις (Ἀττικ.), οἴδημα (μτγ.), οἰδάνω (ποιητ.), οἰδαίνω καὶ οἰδάω (μτγ.). Ὅρα

---

(1) Πλάτ. Ἀπολογ. 20, α'., ὃ ὅμως ὁ Cobet γράφει «*πρὸς εἰδέναι*» Πρβλ. Πλάτ. Θεάγ. 128 α'.

(2) *ᾖσμεν* (Αἰσχύλ Ἀγαμ. 1099. Εὐρ. Ἑκ. 1112. Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. ΙΒ', § 75. Ἀντιφῶντ. Ἀποσπ. 7, 19), *ᾖστε* (Σοφοκλ. Ἀποσ. 317. Δημ. 49, 46), *συνῇστε* (Αἰσχίν. 1, 116), *ᾖσαν* (Αἰσχύλ. Προμ. 451. Εὐριπ. Κυκλ. 231. Ῥῆσ. 855). Οὗτοι μόνον οἱ τύποι φέρονται τοιοῦτοι ἐν τοῖς συγγράμμασιν ὅπως νῦν ἔχουσι, πάντοτε δ' ἀντ' αὐτῶν φέρονται *ᾔδειμεν*, *ᾔδειτε* (καὶ συν-), *ᾔδεσαν* (καὶ συν-), σπανίως δὲ *ᾔδεμεν* (Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 1232., ὅπερ γραπτέον εἰς *ᾖσμεν*, ὡς τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ) καὶ *ᾔδετε* (Εὐριπ. Βακχ. 1345, ὅπερ γραπτέον εἰς *ᾖστε*, ὡς τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ). Ἀλλ' ὁ Cobet ὡς Ἀττικοὺς τύπους νομίζει μόνον τὸν *ᾖσμέν* *ᾖστε*, *ᾖσαν* (Var Lect. σελ. 382—383. 492).

Cobet, Var. Lect. σελ. 25. Τὸ οἰδέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ οἰδάνω.

οἰκειόω-ῶ (κάμνω τινὰ οἰκεῖον ἀντίθ. τὸ *ἀλλοτριῶ*) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Γ', 65) καὶ ἀόρ. *ᾠκείωσα* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 11). Μέσ. *οἰκειοῦμαι* (ἐνίοτε), ἀορ. μέσ. *οἰκειώσασθαι* (σπαν. Δημ. 7, 15) καὶ *οἰκειωσάμενος* (σπαν. ψ. Πλάτ. Τίμ. 45, γ'.) καὶ *εἰςῳκειώθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 25), παρακ. μεσ. *ᾠκειῶσθαι* (σπαν. Πλάτ. Παρμεν. 128, α'.). Λέγεται καὶ *οἰκείωσιν ποιοῦμαι* (=οἰκειοῦμαι Θουκ. Δ', 128).

ΣΗΜ. Οἶκος, οἰκεῖος, οἰκειῶ, οἰκείωσις οἰκείωμα (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

οἰκέω-ῶ (κατοικῶ, κυβερνῶ, ἐπὶ δὲ πόλεως = κυβερνῶμαι) (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἀπ-, ἐπ-, ἐν-, μετ-, παρ-, προς-, περι-, συν-), παρατ. *ᾤκουν* (πλειστάκ. καὶ κατ-, μετ-, συν-), μέλ. *οἰκήσω* (πλειστάκ. καὶ ἐν-, ἐγκατ-, συν-), ἀόρ. *ᾤκησα* (πλειστάκ. καὶ κατ-, μετ-, ἀπ-, ἐπ-, ἐξ-, συν-, προςξυν-), παρακ. [ἁπλοῦς ποιητ.] *κατῴκηκα* (Πλάτ. Νόμ. 666, ε'.), *ἀπῴκηκα* (Πλάτ. Νόμ. 708, α'.), *ἐξῴκηκα* (Δημ. 29, 3), *συνῴκηκα* (Ἀνδοκ. 1, 129. Πλάτ. Πολ. 577, α'.) καὶ *διῴκηκα* (ὅρα *διοικῶ*), ὑπερσ. μόνον *κατῳκήκειν* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 112, β'.). Παθ. *οἰκοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ κατ-, συν-), παρατ. *ᾠκούμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, συν-), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *οἰκήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ᾠκήθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', δ', 16. Δημ. 9, 26. καὶ (ἐξ-) Θουκ. Β', 17), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *κατῴκημαι* (σπαν. Θουκ. Α', 120. Β', 99), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ *κατῳκήμην* (σπαν. Θουκ. Β', 96. Γ', 34. Ε', 83). Ῥημ. ἐπ. *ἀοίκητος* (ἐνίοτε), *δυςοίκητος* (Ξεν. Παιδ. Η', ς', 21) Περὶ δὲ τοῦ *διοικῶ* ὅρα ἐν λέξει. Λέγεται καὶ *οἴκησιν ποιοῦμαι* (Ἡροδ. Γ', 102), ὡς μεταβ. δὲ οἴκησιν παρέχω (Αἰσχίν. 1, 13) καὶ *νέμω* (Πλάτ. Πρωτ. 320, ε'.), *συνοίκησιν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 930, α'.) καὶ παθ *ἐξοίκησις γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 704. γ'.).

ΣΗΜ. Οἶκος, οἰκῶ, οἴκημα (Ἀττικ.), οἴκησις (Ἀττικ.). οἰκητής (ποιητ.), οἰκήτωρ (ποιητ.), οἰκήσιμος (μτγ.), οἰκητήριον (μτγ.). Περὶ ῥίζης ὅρα ἰχνοῦμαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ δὲ οἰκῶ καὶ κατοικῶ οὐδὲν ἀλλήλων διαφέρουσιν, ὡς τὸ εὕδω καὶ καθεύδω, ἐν ἑκάστῳ δὲ τῶν ἄλλων συνθέτων ἡ πρόθεσις διασῴζει τὴν σημασίαν αὐτῆς. Ῥημ. παράγ. Ἀττικὰ εἶναι καὶ ἐνοίκησις, ἐξοίκησις, κατοίκησις, μετοίκησις, παροίκησις, συνοίκησις. Οἰκῶ μὲν= κατοικῶ ἐγώ, οἰκίζω δὲ=βάλλω ἄλλον νὰ κατοικήσῃ. «Οἰκῶ οὐ μόνον τὸ κατοικῶ, οἷον οἰκῶ τόνδε τὸν τόπον ἢ τήνδε τὴν οἰκίαν, ἤγουν ἐν αὐτοῖς κατοικῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὡσανεὶ διοικῶ. Αἰσχίνης [1, 30] «τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς οἰκήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν». Οἰκίζω δὲ τόπον τὸ οἰκεῖσθαι ποιῶ καὶ οἰκίζω τινὰ ἐν αὐτῷ. Καὶ οἰκεῖται τόπος, ἤγουν κατοικεῖται, οἰκίζεται δὲ ἤγουν εἰς κατοίκησιν ἐνεργεῖται καὶ κατασκευάζεται» (Θωμ. Μάγιστρ. 645, 7). Τὸ δὲ οἰκῶ ἀμεταβ. κείμενον ἐπὶ πόλεως = διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι, ὡς πῶς ποτ' ἂν πόλις ἄριστα οἰκοίη (Πλάτ. Νόμ. 702, α'. πρβλ. Ξεν. Παιδ. Η', α', 2. καὶ Θουκ. Β', 37. Πλάτ. Πολ. 423, α'. Ξεν Ἑλλ. Ζ', α', 3. Δημ.

20, 49. κτλ.) καὶ μεταβατ. ὡς εὖ οἰκῶ πόλιν, οἶκον, κτλ.=διοικῶ κυβερνῶ (πρβλ. Θουκ. Γ', 37. Πλάτ. Μέν. 71, ε'. Ξεν. Οἰκον. α', 2. 3. κτλ.) καὶ παθ. ἄριστα ἡ πόλις οἰκεῖται (=κυβερνᾶται. Θουκ. Η', 67. Πλάτ. Λάχ. 185, α'. Νόμ. 713, β'. κτλ.). Οἴκημα δὲ=καὶ δεσμωτήριον καὶ πορνεῖον καὶ ταμεῖον καὶ ἁπλῶς τὸ οἰκήσιμον (ὅρα Πολυδ. Θ', 45—46).

οἰκίζω (βάλλω τινὰ νὰ οἰκήσῃ) (πολλάκ. καὶ κατ-, ἀπ-, συν-, συγκατ-, παρακατ-), παρατ. *ᾤκιζον* (ἐνίοτε· καὶ κατ- μετ- (1)), μέλ. *οἰκιῶ* (σπαν. ἁπλοῦς. Θουκ. Α', 100. Ϛ', 23. καὶ κατ-, δι-), ἀόρ. *ᾤκισα* (πολλάκ. καὶ κατ-, ἀπ-, συν-, ἐξ-, ἐν-, δι-. μετ- (2), συγκατ-). παρακ καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. καὶ μέσ. *οἰκίζομαι* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, συν-, ἀν-, εἰς-), παρατ. σύνθετος παθ. καὶ μέσ *κατῳκιζόμην* (Θουκ. Α', 12), *ἀνῳκιζόμην* (Θουκ. Α', 58) καὶ *ἐξῳκιζόμην* (Λυσί. 32, 14. Cobet), παθ. μέλ. *οἰκισθήσομαι* (Δημ. 5, 10, καὶ (κατ-) Θουκ. Β', 17.), μέσ. μέλλ. *οἰκιοῦμαι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ς', 32. Cobet), *διοικιοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 5), ἀόρ. μέσ. *κατῳκισάμην* (σπαν. Θουκ. Β', 102. Ἰσο. 19, 23. 24), *ἐνῳκισάμην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 2), *εἰςῳκισάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 424, δ'. Αἰσχίν. 1, 124), *ἀνῳκισάμην* (σπαν. Θουκ. Α', 58), *μετῳκισάμην* (Ἰσοκρ. 19, 23. 24. Naber), *παρακατῳκισάμην* (σπαν. Ἰσοκρ 6, 87) καὶ *ἐξῳκισάμην* (σπαν Αἰσχίν. 1, 124), ἀόρ. παθ. *ᾠκίσθην* (πλειστάκ καὶ κατ- (σπαν. καὶ μέσ.), ἀπ-, συν-, δι-, ἐξ-Γοργ. Ἑλέν. 16), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ᾤκισμαι* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, ἀπ-, συν-, δι- ἀν-), ὑπερσ. μέσ, *κατῳκίσμην* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 113, δ'). Λέγεται καὶ *οἰκιστήν τινα ποιοῦμαι* (Θουκ. Ϛ', 3) καὶ *οἰκιστὴς γίγνομαι* (Θουκ. Α', 4. Ἰσοκρ. 4, 61) καὶ *εἰμι* (Πλάτ. Πολ. 379, α'.).

ΣΗΜ. Οἰκίζω, οἰκιστής, οἰκισμός, οἴκισις, κατοίκισις, κατοικισμός, διοίκισις, ἐξοικιστέον (μτγ.), μετοίκισις, ἐξοίκισις. Ὅρα καθόλου Cobet Nov. Lect. 287—291. Ὅρα οἰκέω περὶ τῆς ῥίζης. Τὸ οἰκίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ. Ὅρα Πολυδ. Θ', 6.

οἰκοδομέω-ῶ (κτίζω οἶκον, κτίζω) (πλειστάκ. καὶ κατ-, περι-, ἀπ-, δι-), παρατ. *ᾠκοδόμουν* (πολλάκ. καὶ ἐπ-, προς-), μέλλ. *οἰκοδομήσω* (Ἀττικ. Ἐπιγρ.), *ἀνοικοδομήσω* (σπαν. Λυκοῦργ. 81), *ἐξοικοδομήσω* (Corp I. Att. Τ. Β'. 167, 48. 588, 10. κτλ), *ὑποικοδομήσω* (αὐτ. 167, 114) καὶ *ἐγκατοικοδομήσω* (αὐτόθ.), ἀόρ. *ᾠκοδόμησα* (πλειστ. καὶ ἐν-, ἀν-, ἐπ-, ἀπ-, δι-, παρ-, κατ-, περι-, ἐγκατ-), παρακ. *ᾠκοδόμηκα* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 514, β'. Δημ. 21, 158. καὶ (παρ-) Θουκ. Ζ', 11), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. καὶ μέσ. *οἰκοδομοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ παρ-, ἀπ-). παρατ. παθ. καὶ μέσ. *ᾠκοδομούμην* (σπαν. Θουκ. Γ', 19. Πλάτ. Κριτί. 112, γ'.), μέλ. παθ. *οἰκοδομηθήσομαι* (σπαν. Λυσί. 12, 63), ἀόρ μέσ. *ᾠκοδομησάμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐν-), ἀόρ. παθ. *ᾠκοδομήθην* (ἐνίοτε· καὶ περι-, ἀν-, ἀπ-), παρακ. παθ *ᾠκοδόμημαι* (ἐνίοτε· καὶ ἐν-, ξυν-, παρ-, περι-) καὶ *ἐγκατῳκοδόμηται* (Θουκ. Γ', 18, ὃ ὁ Cobet

(1) Ἰσοκρ. 12, 166 κατὰ Naber.
(2) Ἰσοκρ. 12, 43. 94. κατὰ Naber.

γράφει εἰς ὑπερσυντέλ.), ὑπερσ. παθ. *ᾠκοδομήμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-) καὶ *ᾠκοδομημένον ἦν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Β', δ', 12). Ῥημ. ἐπίθ. *οἰκοδομητέον* (Πλάτ. Πολ. 424, δ'.). Λέγεται καὶ *οἰκοδομία γίγνεται* (Θουκ. Α', 93).

ΣΗΜ. Οἰκοδόμος, οἰκοδομῶ, οἰκοδομὴ (μτγ.), οἰκοδόμημα, οἰκοδόμησις, οἰκοδομία, οἰκοδομητικὸς (μτγ.). Ὅρα δέμω, Τὸ οἰκοδομῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. «Οἰκοδομὴ οὐ λέγουσιν Ἀττικοί, ἀλλ' οἰκοδόμημα καὶ οἰκοδομία» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 649, 3. ὅρα καὶ Φρύνιχ. ἐν λέξ.).

οἰκονομέω-ῶ (κυϐερνῶ τὸν οἶκον) (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. *ᾠκονόμησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', ε', 10) καὶ παρακ. *ᾠκονόμηκα* (Corp. Ins. Attic. Τόμ. Β'. 329, 16. 444. 446, 17), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἠλ. 190). Οἰκονόμος, οἰκονομῶ, οἰκονομία, οἰκονομητικὸς καὶ οἰκονομικός.

οἰκουρέω-ῶ (εἰμὶ οἰκουρός.). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 451, δ'. Δημ. 59, 86), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *οἰκουρός εἰμι* (Δείναρχ. 1, 82).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀγ. 809). Οἰκουρὸς (Ἀττικ. ἐκ τοῦ οἶκος καὶ οὖρος ['Οδ. Ο, 89]=φύλαξ. ὅρα ὁρῶ), οἰκουρῶ, οἰκούρημα (ποιητ.), οἰκουρία (μτγ.).

οἰκοφθορέω-ῶ (τὸν οἶκον φθείρω, τὴν περιουσίαν) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 929, δ'. 959, γ'.), τὰ δ' ἄλλα παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις. Λέγεται καὶ *οἰκοφθόρος εἰμί* (Πλάτ. Νόμ. 689, δ'.).

ΣΗΜ. Οἰκοφθόρος, οἰκοφθορῶ, οἰκοφθορία· Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

οἰκτείρω (εὐσπλαγχνίζομαι ἐλεῶ, ἔχω οἶκτον πρός τινα) (πλειστάκ. καὶ κατ-) καὶ *οἰκτῖρω* παρατ. *ᾤκτειρον* καὶ *ᾤκτῖρον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Α', δ', 7), ἀόρ. *ᾤκτειρα* καὶ *ᾤκτῖρα* (ἐνίοτε). Παθ. *οἰκτείρομαι* καὶ *οἰκτῖρομαι* (σπαν Ξενοφ. Οἰκον. ζ', 40), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. «Καὶ διὰ τοῦ Ι γράφεται καὶ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου, Αἰολεῖς οἰκτίρρω» (Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 1404). Ὀρθοτέρα εἶναι ἡ διὰ τοῦ Ι γραφή, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν παραγώγων οἰκτιρ-μός,-μων καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν (Corp. Inscr. Attic. Τόμ. Α'. 463, 2. Δ', add 477, c.), οἶκτ-ος οἰκτ-ίζω, οἰκτιρ-μὸς (ποιητ. καὶ μεταγ.) οἰκτίρμων (ποιητ. καὶ μτγ.), οἰκτῖρω [=οἰκτίρ-jω, αἰολ. οἰκτίρρω], τὸ δ' οἰκτείρω ἔχει ἀντὶ τοῦ μακροῦ Ι τὸ ΕΙ (ὅρα φιλονικῶ), οἰκτρός, οἰκτισμὸς (ποιητ.), ἀνοικτίστως (Ἀντιφῶν 1, 25), οἰκτείρησις (μτγ.). Ὁ μέλλ. οἰκτερῶ (Σοφ. Φιλ. 1071. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196) ἴσως δέον νὰ γραφῇ οἰκτῖρῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

οἰκτίζω (οἰκτ(ε)ίρω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ ὁ μέλλ. *ἀντοικτιῶν* (σπαν. Θουκ. Γ', 40), ἀόρ. *ᾤκτισα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπολ. 4. καὶ (συν-) Παιδ. Δ', ς', 5). Μέσ. *οἰκτίζομαι* (σπαν. Δείναρχ. 1, 110), παρατ. μέσ. *ᾠκτιζόμην* (σπαν. Θουκ. Β', 51). Ῥηματικ. ἐπιθέτ. ἐπίρρ. *ἀνοικτίστως* (Ἀντιφῶν 1, 25).

ΣΗΜ. Ὅρα οἰκτ(ε)ίρω. Τὸ οἰκτίζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, ὁημ. παράγωγ. οἴκτισμα (ποιητ.), οἰκτισμὸς (ποιητ.).

οἰμώζω (θρηνῶ, ὀδύρομαι). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζολόγ. μόνον ὁ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. *οἰμώξομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 56. Δημ. 35, 40) καὶ ὁ ἀόρ [ἁπλοῦς ποιητ.] *ἀνῴμωξα* (σπαν. Θουκ. Γ', 113) καὶ *ἀπῴμωξα* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 41).

ΣΗΜ. Οἴ-, οἴμοι, οἰμώζω, οἰμωγὴ (Ἀττικ.), οἴμωγμα (ποιητ.), οἰμωκτὸς (ποιητ.), ἀνοίμωκτος (ποιητ.). Τινὲς γράφουσιν οἰμῴζω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

οἰνοχοέω-ῶ (κερνῶ κρασί). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ'. 8. 11) καὶ ὁ μέλλ. *οἰνοχοήσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 9).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. Fοιν-, οἶνος (=λατ. vīnum) καὶ χέω, οἴνη, οἰνὰς (κλῆμα, σταφυλή, οἶνος), οἴν-αρον, οἰν-άνθη (τὸ ἄνθος τῆς ἀμπέλο), οἰνίζω (ποιητ.), οἰνόω (μεθύσκω), οἰνοχόος (ποιητ. καὶ μτγ.), οἰνοχόη (Ἀττικ. φιάλη), τὸ δὲ οἰνοχοῶ καὶ οἰνοχοεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

οἰνόω-ῶ (μεθύσκω τινὰ οἴνῳ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ μέσ. παρακ. *διῳνωμένος* (σπαν. Πλατ. Νόμ. 775, γ'), *κατῳνωμένος* (σπαν Πλάτ. Νόμ. 815, γ'. πρϐλ. καὶ Πολυδ. Ϛ', 21., ὅστις κακῶς ἀνέγνω ἄνευ αὐξήσεως ἢ ἀναδιπλώσεως), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. σπάνιος οἰνῶσαι (Κριτί. παρ' Ἀθην. Ι', § 41), οἴνωσις (μτγ.). ὅρα οἰνοχοῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

οἴομαι (νομίζω) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ συν-) καὶ *οἶμαι, οἴει, οἴεται*, κτλ. παρατ. *ᾠόμην* καὶ *ᾤμην, ᾤου, ᾤετο* κτλ. (πλειστάκ.), μέλλ. μέσ. *οἰήσομαι* (πλειστάκ.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ᾠήθην* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἀντ-), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ῥίζα οἰ-, οἶος (μόνος), οἰ-νός, οἰ-νὴ (ἕν)=λατ. unus, οἰ-νίζω (μονάζω. Ἡσύχ.); οἰνῶντα (μονήρη), οἰῶντα (μονοῦντα), οἰώθη (Ἰλ. Ζ', 1. Λ, 401=ἐμονώθη), οἴ-ο-μαι, οἴησις, οἴημα (μτγ.), οἰηματίας (μτγ.). Ὁ Δινδόρφιος γράφει καὶ τοῦ παρατ. ᾤμεθα (Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ϛ', γ', 25. 26), ὅπερ ὁ Cobet γράφει ᾠόμεθα ὁμαλῶς. Τὸ οἴομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ ἐνεργ. οἴω, ὀΐω, τὸ δὲ οἶ-μαι, ᾦ-μην γίνεται κατὰ τὴν εἰς -μι συζυγίαν. Παρὰ Λυσίᾳ (13, 87) φέρεται «τοῦτο οἴεται» ὡς παθητ., περὶ οὗ ἰδὲ Ἡμ. Γραμμ. Παρατ. εἰς ἀρχ. Ἑλλ. § 164, σ. 152. Σφάλλεται Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος λέγων ὧδε περὶ διαφορᾶς τοῦ οἴομαι καὶ οἶμαι. «Τὸ μὲν οἶμαι ἐπὶ ὁμολογουμένου τίθεται, τὸ δὲ οἴομαι ἐπὶ ἀμφιϐόλου» (σελ. 645, 15). Ὀρθότερον διδάσκει ὁ Μοῖρις. «τῷ οἶμαι καὶ οἴομαι ἀδιαφόρως χρῆσθαί φασι τοὺς Ἀττικούς, ἐφ' ὧν οἱ ἄλλοι Ἕλληνες χρῶνται τῷ νομίζω» (σελ. 284). Μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι τὸ οἶμαι κεῖται συνηθέστερον ἢ τὸ οἴομαι εἰς τὰς παρενθέσεις. Τὸ δὲ οἴομαι διαφέρει τοῦ ἡγοῦμαι κυρίως ὧδε· τὸ μὲν οἴομαι=ἔχω τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην (Ἀτωπ. Περιοδ. Β', 791, § 42), κατ' ἐμαυτὸν νομίζω, κοινῶς τὸ λέγω μὲ τὸ κεφάλι μου, τὸ δὲ ἡγοῦμαι=ἰχνηλατῶ, ἀνερευνῶ, προπορεύομαι, ὁδηγῶ, λέγω μὲ τὸν νοῦν μου, νομίζω, ἅπασαι δ' αὗται αἱ σημασίαι προέκυψαν ἐκ τῆς πρώτης τοῦ νοεῖν, προλέγειν καὶ προηγεῖσθαι

(πρβλ. τὸ λατ. sâgus = μαντικός, προφητικός, sâgio = ὀξὺ αἰσθάνομαι, νοῶ, γερμ. sâgen=λέγειν, κελεύειν). Καθόλου δὲ εἰπεῖν τὸ οἴομαι, ἡγοῦμαι, νομίζω καὶ ὑπολαμβάνω ἐπὶ τῆς τοῦ δοξάζειν ἢ γνώμην ἔχειν σημασίας εἶναι συνώνυμα, μόνη δὲ διάκρισις ὑπάρχει ἐν τῇ χρήσει αὐτῶν· διότι λέγεται νομίζω θεοὺς καὶ ἡγοῦμαι θεούς, οὐχὶ δὲ καὶ οἴομαι θεοὺς καὶ ὑπολαμβάνω θεούς, προσέτι δὲ λέγεται μόνον περὶ πολλοῦ ἡγοῦμαι, οὐχὶ δὲ καὶ οἴομαι, νομίζω, ὑπολαμβάνω περὶ πολλοῦ.

οἰστράω-ῶ (κεντῶ, ἐρεθίζω τινά, κυρίως δὲ ἐπὶ οἴστρου, ἀμεταβ. δὲ= μανικῶς κινοῦμαι). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Φαῖδρ. 251, δ'. Θεαίτ. 179, ε'. Πολ. 573, β'. ε'.). Λέγεται καὶ *ὑπ' οἴστρου ἐλαύνομαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 240, δ'.), *οἶστρος κινεῖ με* (Πλάτ. Νόμ. 854, β'.).

ΣΗΜ. Οἰστράω-ῶ Ἀττικῶς, οἰστρέω-ῶ δὲ Ἰωνικῶς. Ῥίζα ἰ- (εἶμι, ὅπερ ὅρα) οἰστὸς (βέλος), οἶστρος (λατ. oestrus), οἰστρώδης (Ἀττικ.), οἰστράω-ῶ, οἰστρηλατῶ (μτγ.), οἰστρήλατος (ποιητ.), οἴστρημα (ποιητ.), οἴστρησις (μτγ.). «Οἰστρᾷ συντόνως καὶ μανικῶς κινεῖται» (Τίμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ.) Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, ἐκ δὲ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων μόνον παρὰ Πλάτωνι ὑπάρχει.

οἴχομαι (ἀναχωρῶ, φεύγω) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ παρ-, κατ-, δι-, ἐξ-), παρατ. *ᾠχόμην* (πλειστ καὶ προ-), μέλλ. μέσ. *οἰχήσομαι* (πολλάκ.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστὼς ἔχει παρακειμ. σημασίαν. Ὁ παρακ. εἶναι μεταγενέστερος. Ῥίζα οἰ-, οἶ-μος, οἶ-τος, οἰ-στός, εἶτα οἰχ-, οἴχομαι, ῥημ. ἐπίθ. οἰχητέον (Ἀλκίφρ. 3, 42). Τὸ οἴχομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ οἰχ-νέω. Ὅρα εἶμι.

οἰωνίζομαι (ἐκ σημείων εἰκάζω) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', ς', 1), παρατ. *οἰωνιζόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', δ', 12. Ε', δ', 17), ἀόρ. μέσ. εὐκτ. *οἰωνίσαιτο* (σπαν. Δημ. 25, 80., ἀνθ' οὗ ὁ Herwerden προτείνει νὰ γραφῇ *ἀποιωνίσαιτο*), προστακτ. *μετοιωνίσασθε* (σπαν. Δείναρχ. 1. 29=μετάθεσθε τὸν φαῦλον οἰωνόν), ἀπαρεμφ. *μετοιωνίσασθαι* (σπαν. Δείναρχ. 1, 92), [ὁ δὲ μέλλ. Π. Δ. Λευΐτ. ιθ', 26].

ΣΗΜ. Ῥίζα va-, av- (πνεῖν), ἰνδογερμ. avi, ἐξ οὗ τὸ Ἑλλ. oFι, ὀϊ-, οἰ-ωνός (ὡς υἱωνός), ᾠὸν (ὤϊον Σαπφῷ), λατ. ôv-um, ἀρχ. τύπ. âvjam (οὐδ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ avi = πτηνὸν) = ὀρνίθειον, ὤβεα (Ἡσύχ. = ὤFιον= ᾠὰ Ἀργεῖοι), αὐγὸν (δημώδ.), οἰ-ωνός (ὄρνεον), σανσ. vi-s (ἀρσ. καὶ θηλ.), vajas (οὐδ.), λατ. avis (πτηνόν), οἰωνίζομαι, οἰώνισμα (ποιητ.), οἰωνισμός (μτγ.), οἰωνιστής (ποιητ.), οἰωνιστήριον, οἰωνιστικός. Παρ' Ὁμήρῳ μόνον τὸ ῥημ. παράγωγ. οἰωνιστής, τὸ δὲ οἰωνίζομαι κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ δὲ μετοιωνίζομαι κατὰ πρῶτον παρὰ Δεινάρχῳ.

ὀκέλλω (πλησιάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', ε'. 12), παρατ. *ἐπώκελλον* (σπαν Θουκ. Δ', 26) καὶ ἀόρ. *ὤκειλα* (σπαν. Θουκ. Β, 91. Δ', 11. 12. καὶ ἐξ-, ἐπ-).

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς λέγεται καὶ κέλλω (λατ. cello), λατ. per-cello (καταράσσω), pro cello (ἀνατρέπω). Ὅρα βουκολῶ. «Ἐξοκεῖλαι: ἐξορμῆσαι καὶ ἐκδραμεῖν, ὑπὸ τῆς τοῦ πνεύματος φορᾶς ἐκπεσεῖν εἰς τὴν γῆν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 252, 1.). Τὸ μὲν ἐξοκέλλω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀγαμ. 666. Ικ. 438), τὸ δὲ ὀκέλλω καὶ ἐποκέλλω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ὀκλάζω (ἐπὶ ἵππου = συγκάμπτω τοὺς πόδας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ια', 3) καὶ ὁ παρατ. *ὤκλαζον* (σπαν Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', α', 10), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Οἰδ. Κ. 196). Γίνεται ἐκ τοῦ κλάω μετὰ προτακτικοῦ ο, ὀκλαδὸν (ποιητ.), ὀκλαδίας (δίφρος, θρόνος. μτγ.), ὀκλάζω, ὀκλὰξ (μτγ.), ὄκλασις (μτγ.), ὄκλασμα (μτγ.), «Ὀκλάσαι, τὸ τὰ γόνατα κάμψαι ἐγκαθίζοντα» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 56, 1).

ὀκνέω-ῶ (βαρύνομαι, φοβοῦμαι, βραδύνω, ὀκνεύω) (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, κατ-), παρατ. *ὤκνουν* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, κατ-), μέλ. *ὀκνήσω* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, κατ-), ἀόρ. *ὤκνησα* (πλειστ. καὶ ἀπ-, κατ-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ὀκνητέον* (ἐνίοτε) καὶ *ἀποκνητέον* (Ἰσοκρ. 8, 62. Πλάτ. Ἀλκ Α'. 124, δ'.). Λέγεται καὶ *μεστός εἰμι ὄκνου* (Πλάτ. Νόμ. 665, δ'.), *ὄκνος ἐστί μοι ποιεῖν τι* (Πλάτ. Πολ. 450, δ'. Ξεν. Ἀναβ. Δ', δ', 11), ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *ὄκνον παρέχω τινί* (Θουκ. Γ', 39. κτλ.), *ὄκνον φέρω τινί* (Θουκ. Β', 40), *ὄκνον ἐντίθημί τινι* (Πλάτ. Πολιτ. 473, ε'.), ὡς παθ. δὲ εἶναι *ὄκνος ἐγγίγνεται* (Θουκ. Ζ', 49)

ΣΗΜ. Ὄκ-νος, Fοκ-, σανσ. cank-, ὀκνέω, ὀκνηρός, ἄοκνος (=ἄFοκνος), λατ. vac-illo (σαλεύω, ὀκνῶ) καὶ cunc-tor, σανσ. çank-â, çank-us (ἐνδοιασμός, φόβος), ὄκνος ἀντὶ κόκνος, ὡς ὄγχνη=κόγχνη (Ἡσύχ.). Τὸ ὀκνῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὀλιγαρχοῦμαι (ὀλιγαρχικῶς κυβερνῶμαι) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.) καὶ ὁ παθ. ἀορ. *ὀλιγαρχηθῆναι* (σπαν. Θουκ. Η', 63). Λέγεται δὲ καὶ *ὀλιγαρχίαν ἔχω* (Θουκ. Η', 81) καὶ *κατ' ὀλιγαρχίαν πολιτεύω* (Θουκ. Α', 19 Γ', 62).

ΣΗΜ. Ὀλιγαρχοῦμαι, ὀλιγαρχία· ὀλιγαρχικός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, ὅπερ ἐκ τῶν Ἀττικ. πεζολόγων εὕρηται μόνον παρὰ Θουκυδίδῃ, Ἰσοκράτει, Ξενοφῶντι, Πλάτωνι καὶ Δημοσθένει.

ὀλιγοψυχέω-ῶ (μικροψυχῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσοκρ. 19, 39), τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὀλιγόψυχος (μτγ.), ὀλιγοψυχῶ, ὀλιγοψυχία (μτγ.). Ὁ Cobet νομίζει ὅτι τὸ ὀλιγοψυχῶ εἶναι μεταγεν. καὶ διορθοῖ εἰς λιποψυχοῦντα (ὅρα Var. Lect. σ. 522). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει, ἂν τὸ χωρίον ἔχῃ ὑγιῶς.

ὀλιγωρέω-ῶ (ἀμελῶ) (πλειστάκ.) παρατ. *ὠλιγώρουν* (σπαν. Ἰσοκρ. 4, 76 7, 46. Πλάτ. Εὐθύφ. 4, δ'.), μέλ. *ὀλιγωρήσω* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. *ὠλιγώρησα* (πολλάκ. καὶ παρ-, κατ-). Παθ. *ὀλιγωροῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Λάχ. 180, β'. Δημ. 10, 9). ἀόρ. παθ. *ὠλιγωρήθην* (σπαν. Ἰσαῖ. 3, 24. Δημ. 10, 8), παρακ. παθ. *ὠλιγώρημαι* (σπαν. Δημ. 17, 21. καὶ (παρ-) Πλάτ. Ἐπινομ. 991. δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥηματ. ἐπιθ. *ὀλιγωρητέοι* (Ἰσοκρ. Ἐπιστ. θ', 18). Ἀντὶ τοῦ *ὀλιγωρῶ* λέγεται καὶ *ὀλιγώρως ἔχω πρός τι* (Πλάτ. Φαίδ. 68, γ'. Αἰσχίν. 1, 67

κτλ.) καὶ *ὀλιγώρως διάκειμαι πρός τι* (Λυσί. 1, 3. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 149, α'. κτλ.) καὶ ἐν *ὀλιγωρίᾳ ποιοῦμαί τι* (Θουκ. Β', 5), καὶ *εἰς ὀλιγωρίαν τρέπομαί τινος*(Θουκ. Β', 52).

ΣΗΜ. Ὀλίγωρος (ὀλίγην ἢ οὐδεμίαν ὥραν ἔχων, ὥρα δὲ = φυλακή, φροντίς· ὅρα ὁρῶ), ὀλιγωρῶ,ὀλιγωρία, ὀλιγώρησις (μτγ.). Τὸ ὀλιγωρῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ (Ε', 9. Ϛ', 91). Ὅτι δὲ τὸ ὀλιγωρῶ γίνεται ἐκ τοῦ ὀλίγωρος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ὀλίγην ὥραν ἔχειν, φαίνεται καὶ ἐξ ἄλλων συνθέτων, ὡς πολυωρέω - ῶ (Αἰσχίν. 1, 50), πολύωρος, πολυωρία (Αἰλιαν. Ποικίλ. ἱστορ. ΙΒ', ξδ'. καὶ Κοραῆν αὐτόθ.), πρβλ. καὶ μηδεμίαν ὤρην ἔχειν (Ἡροδ. Α', 4), ὤρην οὐδεμίαν ἐποιήσαντο (Ἡροδ. Θ', 8), ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, ᾧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται (Ἡσιόδ. Ἔργ. 30—31). «Ὀλιγωρεῖν λέγεται τὸ ὀλίγην ὥραν ἔχειν· ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγην ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγην, ὡς ἐν τῷ [Ἰλ. Ε, 800]

ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυ- [*δεύς*,

ὥρα δ' ἐστὶν ἡ φροντίς» (Ἁρποκρ. ἐν λ. ὀλιγωρήσετε). Ὅθεν σφάλλεται ὁ Βασιάδης νομίζων ὅτι τὸ ὀλιγωρῶ=ὀλίγον ὅρω=ὀλίγον κινῶ ἐμαυτόν, ὀλίγον φροντίζω, ἑπομένως ἀμελῶ (ὅρα Βασιάδ. Δημοσθ. Φιλιπ. Α', 3, σ.121).

ὀλισθάνω (γλιστρῶ). Μόνον ἐνεστ. (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', ε', 11. Πλάτ. Κρατύλ. 427, β'. καὶ (ἀπ-) Θουκ. Ζ', 65) καὶ *διολισθάνω* (Πλάτ. Λῦσ. 216, δ'., ὃ γράφεται «*διολισθαίνω*»), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. λιτ- (γλιτ-), λίς (λεῖος, φαλακρός), λισσός, λατ. glittus (ὁμαλός, λεῖος), gli-s (γλοιώδης γῆ), γλίσ-χρος (= γλίτ-χρος) λιθ. glitus (λεῖος, κολλητικός), γλίττον (ἀπόλουμα. Εὐστάθ.), γλιττὸν (γλοιόν. Ἡσύχ.), ὀ-λισ-θ-άνω (ἀντὶ ὀ-γλισ-θ-άνω), δημ. γλιστρῶ, ὀλισθαίνω (μεταγεν. Cobet Var. Lect. 25), εὐολίσθητος (μτγ.), γαλλ. glisser (γλιστρῶ), γερμ. glatt (ὄλισθος). Τὸ ὀλισθάνω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὄλλυμι (ἀφανίζω). Ἁπλοῦν ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ σύνθετον *ἀπόλλυμι* (πλειστάκ. καὶ προςαπ-, ἀνταπ-), καὶ *ἀπολλύω* (πολλάκ.), *διόλλυμι* (ἐνίοτε) καὶ *ἐξόλλυμι* (σπαν. Πλατ. Εὐθύδ. 285, α'.), παρατ. *ἀπώλλυν* (ἐνίοτε) καὶ *ἀπώλλυον* (ἐνίοτε), μελλ. *ἀπολῶ* (πολλάκ. καὶ συναπ-, προσαπ-), καὶ *διολῶ* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 284, α'.), ἀόρ *ἀπώλεσα* (πλειστάκ. καὶ συναπ-), *διώλεσα* (ἐνίοτε) καὶ *ἐξώλεσα* (σπαν. Δημ. 9, 56. 10, 11), παρακ. *ἀπολώλεκα* (πλειστάκ. καὶ προςαπ-, καὶ σπαν. *διολώλεκα* (Ἰσαῖ. 5, 43. Ἀποσπ. 17. 2), ὑπερσ. *ἀπολωλέκειν* (Δημ. 19, 260. 266. Θουκ. Η',96.(1).), εὐκτ. *ἀπολωλεκὼς εἴην* (Δημ. 33, 18. 59, 69), μετ' ὀλ. μέλ. *ἀπολωλεκὼς ἔσομαι* (Δημ. 58, 31). Παθ. *ἀπόλλυμαι* (πλειστ. καὶ προαπ-, προςαπ-, συναπ-) καὶ *διόλλυμαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἀπωλλύμην* (πλειστάκ. καὶ προςαπ-, συναπ-), μέλ. μέσ. συνηρ. ὡς παθ. *ἀπολοῦμαι* (πλειςτ. καὶ προαπ-), *διολοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 302, α'. Πολ. 497, δ'.) καὶ *ἐναπολοῦμαι* (εὐκτικ. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ, α'. 4. Cobet), μέσ. ἀόρ. β' ὡς παθ. *ἀπωλόμην* (πλειστάκ. καὶ προαπ-,ἐναπ-, προςαπ-, συμπαραπ-, συναπ-) καὶ *διωλόμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ.491, ε'. Τίμ. 88, δ'.), παρακ. β' ἐνεργ. ὡς παθ. *ἀπόλωλα* (πλειστάκ. καὶ παραπ-, προαπ-, προςαπ-) καὶ *ἐξόλωλα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 283, δ'. ε'. 285, α'.), *διόλωλα* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 302, α'.), ὑπερσ. *ἀπωλώλειν* (ἐνίοτε), εὐκτ. *ἀπολωλὼς εἴην* (Δημ. 35, 31. 36). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν *ἀπόλλυμι ἐμαυτόν* (Ἀνδοκ. 1, 114. Ἰσο. 12, 55. 21, 12. κτλ.). Λέγεται καὶ *ὄλεθρον φέρω τινί* (Πλάτ. Φαιδ. 88, β'.).

(1) Γράφεται *ἀπολωλέκειν*, φέρεται δὲ καὶ *ἀπολώλειν*, ἀλλ' εἶναι ψευδῆ κατὰ Cobet (Mnemos. 1877, σ. 14—15).

ΣΗΜ. Ῥίζα ὀλ-, ὄλ-ε-θρος, ὄλ-λυμι [=ὄλ-νυμι], ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ὀλε-, ἐξώλης, προώλης, πανώλης, ἀπώλεια, ὀλε-τὴρ (ποιητ.), λατ. ab-ol-ēre (ἀφανίζειν). Ὁ Cobet τὸ ἀπολλύω νομίζει ὅτι εἶναι τῶν χρόνων τοῦ Μενάνδρου καὶ ἄγνωστον τοῖς παλαιοῖς (Ὅρα ἔκδ. Λυσί. σ. IX). Τὸ ἀπόλλυμι διαφέρει τοῦ φθείρω (διαφθείρω)· διότι τὸ μὲν ἀπόλλυμι σημαίνει παντελῆ φθορὰν τῶν ἐξ ὧν συνίσταταί τι, τὸ δὲ φθείρω σημαίνει ἀλλοίωσιν εἰς τὸ κακόν, ἐντεῦθεν καὶ φθορὰ παρθένου, κτλ.

ὁλοκαυτέω-ῶ (θύω, κάμνω ὁλοκαύτωμα). Ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', η', 4), παρατ. *ὡλοκαύτουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', η', 5) καὶ ἀόρ. *ὡλοκαύτησα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 54), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὁλόκαυτος (μτγ.), ὁλοκαυτέω, ὁλοκαυτόω (μτγ.), ὁλοκαύτωμα (μτγ.). ὁλοκαύτωσις (μτγ.), ὁλοκαυτίζω (μεταγ. ὅρα Βekk. Ἀνέκδ. 56, 13). Τὸ ὁλοκαυτέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ὀλολύζω (φωνάζω μεγαλοφώνως, ἐπὶ χαρᾶς καὶ λύπης) (σπαν.Δημ. 18, 260),παρατ. *συνωλόλυζον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', γ', 19), ἀόρ. *ὠλόλυξα* (σπαν. Δημ. 18, 259), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται καὶ *ὀλολυγῇ χρῶμαι* (Θουκ. Β', 4)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ γυναικῶν (Πολυδ. Α', 28: «τὸ ὀλολῦξαι καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι ἐπὶ γυναικῶν»). Ῥίζ. ὑλ-, ὑλ-άω (ὑλακτῶ), ὑλ-ακτῶ, ἀναδιπλώσει ὑλ-υλ-, ὀλ-υλ-, ὀλ ολυ, ὄλολος (μτγ. ὁ γυναικώδης), ὀλολύζω [=ὀλ-ολ-ύjω]=λατ. ul-ul-o, ὀλολυγή, ὀλολυγμὸς (ποιητ.), ὀλολυγαία (ἐπίθ. τῆς νυκτερινῆς γλαυκός. Ἐπιγραμ.), ὀλολυγὼν (εἶδος πτηνοῦ). Τὸ ὀλολύζω ἔχει τὸ Υ μακρόν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ μέτρου ἐν τῷ ὀλολυγὴ (Ἰλ. Ζ', 301), κτλ.

ὀλοφύρομαι (θρηνῶ, ὀδύρομαι) ἀποθετ. (ἐνίοτε), παρατ. *ἀπωλοφυρόμην* (τι· σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α', 27), μέλ. *ὀλοφυροῦμαι* (σπαν. Θουκ. Β', 34. 44. κατ' ἀνάγν. Cobet. Λυσί. 29, 4), ἀόρ. μέσ. *ὠλοφυράμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 30. Λυσί. 2, 37. καὶ ἀν-, ἀπ-, κατ-, προς-), ἀόρ. παθ. ὡς ἐνεργ. *ὀλοφυρθείς* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 78), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ἀντὶ τοῦ *ὀλοφύρομαι* λέγεται καὶ *ὀλόφυρσιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 143) καὶ *ὀλοφυρμῷ χρῶμαι* (Θουκ. Ζ', 71).

ΣΗΜ. Ὀλοφύρομαι, ὀλοφυρ-μός, ὀλόφυρσις. Ὅρα λέπω. Τὸ ὀλοφύρομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὁμαλίζω (κάμνω τι ὁμαλόν) (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ ιη', 5), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *ὁμαλιεῖται* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιη', 5) καὶ παρακ. παθ. *ὡμαλι-*

σμένος (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 40. 6, 65), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ὁμαλὸν ποιῶ* (Πλάτ. Τίμ. 34, β'.) καὶ *ὁμαλός εἰμι* (Πλάτ. Τίμ. 57, ε'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὁμαλὸς (ἐκ τοῦ ὁμὸς = ἴσος, ὅμοιος, ὁ αὐτός, samas, σανσ. similis', ὁμαλίζω, ὁμαλισμός (μεταγ.), ὁμαλιστέον (μτγ.), ὁμαλής (Ἀττικ.), ὁμαλύνω, ὁμαλότης. Τὸ ὁ μ α λ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

ὁμαλύνω (ὁμαλίζω) (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 45, ε'.), ἀόρ. *ὡμάλῦνα* (Corp. In. Att. T. A'. 282, 4) καὶ *προωμάλῦνα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 50, ε'. καὶ C. I. A. Τόμ. A'. 282) καὶ ἀόρ. παθ. *ὁμαλῦνθεὶς* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 45, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ὁμαλός εἰμι* (Πλάτ. Τίμ. 57, ε'.) καὶ *ὁμαλὸν ποιῶ* (Πλάτ. Τίμ. 34, β'.).

ΣΗΜ. Ὅρα ὁ μ α λ ί ζ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ὁμαρτέω-ῶ (συμπορεύομαι, ἀκολουθῶ). Ἁπλοῦν εἶναι ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ σύνθετον, *συμπαρομαρτῶ* (ἐνίοτε) καὶ ἡ εὐκτικὴ τοῦ παρατ. *συμπαρομαρτοίη* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. θ', 8., ἔνθα κακῶς γράφεται «*συμπαρομαρτοῖ*») καὶ *συμπαρομαρτοῖεν* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον δ', 21), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά.

ΣΗΜ. Τὸ ὁ μ α ρ τ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ σ υ μ π α ρ ο μ α ρ τ ῶ παρὰ Ξενοφῶντι, παρ' ᾧ μόνον ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων ὑπάρχει. Ὅρα ἀ ρ α ρ ί σ κ ω.

ὁμηρεύω (ὅμηρός εἰμι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Αἰσχίν. 2, 81), ὁ μέλλ. *ὁμηρεύσω* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 133) καὶ ὁ ἀόρ. *ὡμήρευσα* (σπαν. Ἰσαῖ. 7, 8). Αἱ δὲ ἄλλαι σχέσεις ἐκφέρονται περιφραστικῶς, *ὁμήρους δίδωμι* (Θουκ. A', 56. Γ', 90. 101. Λυσί. 12, 68. κτλ.), *λαμβάνω ὁμήρους* (Θουκ. A', 57. 108. 115. B', 26. κτλ.), *ὁμήρους ἔχω* (Θουκ. A', 82. Γ', 114. Πλάτ. Θεαίτ. 202, ε'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογ. 39), παρ' Ὁμήρῳ δὲ ὁ μ η ρ έ ω. «Ὅ μ η ρ ο ι δ' ε ἰ σ ὶ ν ο ἱ ἐ π ὶ σ υ μ β ι β ά σ ε ι· ὁ μ η ρ ῆ σ α ι γ ὰ ρ τ ὸ σ υ μ β α λ ε ῖ ν. Ὅ μ η ρ ο ς· «ὡ μ ή ρ η σ ε δ έ μ ο ι π α ρ' ἑ τ α ί ρ ω ν ἄ γ γ ε λ ο ς ἐ λ θ ὼ ν (Ὀδ. Π, 468., ἔνθα νῦν γράφεται «ἄ γ γ ε λ ο ς ὠ κ ύ ς»). Θ ε ό π ο μ π ο ς δ' ὁ μ η ρ ε ῖ ν φ η σ ὶ π α ρ ὰ τ ο ῖ ς Ἀ χ α ι ο ῖ ς λ έ γ ε σ θ α ι τ ὸ ἀ κ ο λ ο υ θ ε ῖ ν. Τ ο ὺ ς ο ὖ ν ἐ π' ἀ κ ο λ ο υ θ ί ᾳ τ ῶ ν ὁ μ ο λ ο γ ο υ μ έ ν ω ν δ ι δ ο μ έ ν ο υ ς ἐ ν τ ε ῦ θ ε ν ὁ μ ή ρ ο υ ς φ η σ ὶ λ έ γ ε σ θ α ι» (Ἁρποκρατ. ἐν λ. ὁ μ η ρ ε ύ ο ν τ α ς). ῥημ. παράγ. ὁμηρεία (Ἀττικ.), ὁμήρευμα (μτγ.). Ὅρα ἀ ρ α ρ ί σ κ ω.

ὁμιλέω-ῶ (σύνειμι) πλειστάκ. καὶ προς-, ἐξ-) παρατ. *ὡμίλουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. A', β', 39), μέλ. *ὁμιλήσω* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 521, α'.), ἀόρ. *ὡμίλησα* (ἐνίοτε), παρακ. *ὡμίληκα* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 70. Πλάτ. Πολ. 408, δ'. 409, α'.) καὶ ὑπερσ. *ὡμιλήκειν* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 55), ῥημ. ἐπίθ. *ἀνομίλητος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 951, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ὁμιλίᾳ χρῶμαι* (Πλάτ. Πόλ. 550, β'.) καὶ *ὁμιλίαν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Σοφ. 223. α'.).

ΣΗΜ. Ὁμιλῶ, ὁμίλημα (μτγ.), ὁμιλητής, ὁμιλητικός, ὁμιλητός (ποιητ.) ὁμιλία, ὅμιλος. Ὅρα ε ἰ λ έ ω. Τὸ ὁ μ ι λ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὄμνυμι (ὀμνύω) (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, συν-, ἐπ-, συνεπ-, ἐξ-, προ-, προς-) [καὶ *ὀμνύω* (1)· καὶ ἐπ-, ἐξ-, προς-)], παρατ. *ὤμνῡν* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, ξυν-) [καὶ *ὤμνυον* (1)· καὶ συν-], μελ. *ὀμοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-, ἀπ-, δι-), ἀόρ. *ὤμοσα* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, συν-, ἐπ-, ἐξ-, προ-, προς-), παρακ. *ὀμώμοκα* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἀντ-, δι-), ὑπερσ. *ὠμωμόκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. E', α', 35. Δημ. 9, 15. 19, 318), μετ' ὀλ. μέλ. *ἀντομωμοκὼς ἔσομαι* (Ἀντιφῶν 1, 8). Μέσ. *διόμνῡμαι* (πολλάκ.), *ἐξόμνῡμαι* (ἐνίοτε), *ἀντόμνῡμαι* (σπαν. Ἰσαῖ. 5, 16) καὶ *ὑπόμνῡμαι* (σπαν. Δημ. 47, 39), παρατ. μέσ. *διωμνύμην* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 150) καὶ *ὑπωμνύμην* (σπαν. Δημ. 39, 37. 47, 45), μέλ. παθ. *ὀμοσθήσομαι* (σπαν. Ἀνδοκ. 3, 34), ἀόρ. μέσ. *διωμοσάμην* (πλειστάκ.), *ἐξωμοσάμην* (ἐνίοτε), *ἀντωμοσάμην* (σπαν. Ἰσοκρ. 18, 37), *ἀνθυπωμοσάμην* (σπαν. Δημ. 48, 25. 58, 43), *ἐπωμοσάμην* (σπαν. Δημ. 18, 137) καὶ *κατωμοσάμην* (σπαν. Δημ. 39, 4), ἀόρ. παθ. *ὠμόθην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Z', δ', 10. Ἰσαῖ 2, 40. καὶ ὑπ-), παρακ. παθ *ὀμώμοται* (σπαν. Δημ. 20, 159), *ὀμώμονται* (Ἀνδοκ. 1, 98) καὶ μετοχ. *ὀμωμοσμένος* (σπαν. Δημ. 7, 10. 22, 4. 24, 175), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἀνώμοτος* (ἐνίοτε), *ἀπώμοτος* (Πλάτ. Νόμ. 814, α'.), *ξυνώμοτον* (Θουκ. B', 74).

ΣΗΜ. Ῥιζ. ὀμ-, ὄ μ - ν υ - μ ι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ὀμ-νύω, ἐπεκτείνεται διὰ τοῦ ο μένοντος βραχέος πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομ. χρονικῶν καὶ παραγωγ. καταλήξεων. Παράγ. συνωμότης, συνωμοσία, ἐνώμοτος (ποιητ.). Τὸν δὲ ἀόρ. π ρ ο ς ώ μ ο σ α (Ξενοφ. Ἀνάβ. B', β', 8) ὁ Cobet γράφει «π ρ ὸ ς ὤ μ ο σ α». Τὸ δὲ ὀ μ ν ύ ω νομίζει ἄγνωστον τοῖς παλαιοῖς καὶ εὔχρηστον ἐπὶ Μενάνδρου (ὅρα ἐκδ. Λυσί. σ. IX). Καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς εὕρηται ἀπὸ τοῦ 336 π. X. (C. I. A. B', 160, 13) καὶ ἑξῆς. «Ὄ μ ν υ μ ι, ο ὐ κ ὀ μ ν ύ ω» (Θωμ. Μάγιστρ. 648, 7).

ὁμογνωμονέω-ῶ (εἰμὶ ὁμογνώμων). Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἐνίοτε καὶ ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. *ὁμογνωμονοῖμεν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ Ϛ', γ', 5), παρατ. κατὰ περίφρασιν *ὁμογνώμων ἦν* (Θουκ. H', 92).

ΣΗΜ. Ὁμογνώμων, ὁμογνωμονῶ, ὁμογνωμοσύνη (μτγ.). Τὸ ὁ μ ο γ ν ω μ ο ν ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ὁμοδοξέω-ῶ (τὴν αὐτὴν δοξασίαν ἔχω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 83, δ'. Πολ. 442, δ'.).

ΣΗΜ. Ὁμόδοξος (μτγ.), ὁμοδοξῶ, ὁμοδοξία. Τὸ ὁ μ ο δ ο ξ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ὁμοδρομέω-ῶ (τρέχω ὁμοῦ). Μόνον ὁ ἐνεστως σπανίως (Ἀλκιδάμ. περὶ Σοφισ. 7. ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ.

---

(1) Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', α', 31. Z', ς', 18. Παιδ. Ϛ', δ', 6 (ἐπ-). Συμπ. δ', 10. θ', 6 (ἐπ-). Δημ. 21, 17. 23, 5. 29, 20 (ἐξ-). 42, 17. 18. (προς-). 54, 40. 41. 57, 56. Λυκοῦργ. § 76) καὶ παρατατ. Θουκ. E', 19. 23. 24. Λυσί. 19, 26. Δημ. 19, 292 21, 119 καὶ 57, 64 (συν-) εἶναι πλημμελεῖς γραφαὶ καὶ μεταγραπτέαι κατὰ τὰ εἰς MI.

97, α'), ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται *ὁμόδρομός τινί εἰμι* (Πλάτ. Ἐπινομ. 987, β'.) καὶ *συνθέω τινί* (Ξεν. Ἱππικ. ι', 11. πρβλ. καὶ Λουκιαν. Τίμ. 45, σ. 158) καὶ *συνδιαθέω μετά τινος* (Πλάτ. Πολιτικ. 266, γ'.) καὶ *ξύνδρομός τινί εἰμι* (Πλάτ. Ἐπινομ. 990 β'.) καὶ *ξύνδρομα πορεύομαι* (Πλάτ. Πολιτικ. 266, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ὁμοδρομῶ κατὰ πρῶτον παρὰ ψ. Πλάτωνι. Λέγεται δὲ καὶ ὁμόσε θεῖν, τρέχειν, ἰέναι, χωρεῖν, ἀλλ' ἐπ' ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἀλλ' ὅμως ὁμοῦ εἶναι καὶ γενέσθαι, οὐχὶ δὲ ὁμόσε (Ξεν. Παιδ. Β', γ', 18. 20 Γ', β', 4. κτλ.).

ὁμοιάζω (εἶμαι ὅμοιός τινι). Τὸ ῥῆμα εἶναι μεταγενέστερον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται ἀείποτε κατὰ περίφρασιν, *ὅμοιος* ἢ *ὅμοιός εἰμί* (τινι. Πλάτ. Μένων 97, α'. Θουκ. Α', 35. 73. Δημ. 24, 106. Λυκοῦργ. 14. κτλ., ἀλλὰ καὶ *ὅμοιός τί εἰμι* Ξενοφ Παιδ. Ϛ', α', 37. κτλ) καὶ *ὅμοιος γίγνομαί τινι* (Ξεν. Ἀναβ. Δ', α', 17), *εἰμὶ ὁμοῖά τινι* (Θουκ. Α', 25. πρβλ. καὶ Ζ', 29) καὶ *εἰμὶ ὁμοίως* (*«ὁμοίως εἶναι τὴν ψυχὴν καὶ τὴν οὐσίαν, ἣν σὺ νῦν λέγεις»* Πλάτ. Φαίδ. 77, α' κτλ), *ἐκ τοῦ ὁμοίου εἰμί* (Θουκ Α', 143), *ἐν ὁμοίῳ εἰμί* (Θουκ. Δ', 106. Ϛ', 11).

ΣΗΜ. Τὸ ὁμοιάζω κατὰ πρῶτον εὑρηται ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ὅμοιος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ὁμὸς (ὁ αὐτός· πρβλ. τὰ Ὁμηρ. ὁμὸς θρόος (Ἰλ. Δ, 437), ὁμὴ αἶσα (Ἰλ. Ο, 209), ὁμὴ τιμὴ (Ἰλ. Ω, 57), ὁμὴ ὁδός, ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι (Ἰλ. Ψ, 91), τῷ Διῒ καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἦν ὁμὸν γένος (Ἰλ. Ν, 354), κτλ.), ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ὁμόθεν=ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἢ τόπου (ὅθεν οἱ ἀδελφοὶ λέγονται ὁμόθεν γεγονέναι, ὁμόθεν εἶναι=ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονέναι), ὁμόσε=εἰς ταὐτόν, ὅθεν ὁμόσε χωρεῖν, ἰέναι, βαδίζειν, πορεύεσθαι, θεῖν, φέρεσθαι, ἐλαύνειν=εἰς τὸν αὐτὸν τόπον τινὶ ἐλθεῖν, καὶ οὕτως=συντρέχειν, συμβαδίζειν, συμπλέκεσθαι, τὸ δὲ ὁμοῦ=ἐν ταὐτῷ, ὡς ὁμοῦ διατρίβειν, ὁμοῦ εἶναι, ὁμοῦ γίγνεσθαι, ὅπερ τίθεται καὶ ἐπὶ κινήσεως (Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 570. Ξεν. Ἑλλ. Δ', ε', 15) καὶ ἐπὶ στάσεως (=ἐγγύς. Ὅρα Σχολ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 572. Σχολ. Πλάτων. Φαιδ. 72, α'. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥοδ. Β', 121. Βεκκ. Ἀνεκδ. 192, 7. 285, 1. Cobet Nov. Lect. σ. 99—100). Συγγενὲς δὲ εἶναι καὶ τὸ ἀμὸς (=εἷς), ἐξ οὗ τὸ ἅμα. γινόμ. ἐκ ῥίζ. σαμ-, σανσ. sama-m samâ, λατ. simul (ἅμα καὶ ὁμοῦ), similis (ὅμοιος), simulo (=ὑποκρίνομαι, οἱονεὶ πλάττομαι καθ' ὁμοίωσιν). Ἐν τοῖς ἐκ τοῦ ἀμὸς συνθέτοις ἢ παραγώγοις σημαίνεται ἑνότης, ὡς ἀμόθεν γέποθεν (=ἐξ ἑνός γέ του τόπου), ἀμαδρυάδες, ἁμαρτῆ, ἐν δὲ τοῖς ἐκ τοῦ ὁμὸς σημαίνεται ταυτότης καὶ ὁμοιότης, ὁμόσκηνος, ὁμόζυγος, ὁμόφυλος, κτλ. Ὅρα Ἐποίκ. Λοκρ. Γράμμ. Ι. Οἰκονομ. σ. 59—60.

ὁμοιόω-ῶ (κάμνω ὅμοιόν τινι), (ἐνίοτε καὶ ἀφ-, ἐξ-, ἀν-, προς-), παρατ. *ὡμοίουν* (σπαν. Πλάτ. Παρμ. 148, β'. καὶ (ἀφ-) Πολ. 564, β'.), μέλ. *ἀνομοιώσω* (σπαν. Πλάτ. Παρμ. 148, β'.) καὶ ἀόρ. *ὡμοίωσα* (ἐνίοτε καὶ ἐξ-), παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. καὶ σπαν. παθ. *ὁμοιοῦμαι* (πολλάκ. καὶ ἀφ-, ἐξ-, ἀν-), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. παθητ. *ὁμοιωθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 964, δ'.), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ὡμοιώθην* (πολλάκ. καὶ ἀφ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ὡμοίωμαι* (ἐνίοτε καὶ ἀφ-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελ. *ὁμοιῶ ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Πολ. 393, γ'. κτλ. καὶ (ἐξ-) Γοργ. 512. ε'. κτλ. καὶ (ἀφ-) Πολ. 396, α'. κτλ.) Λέγεται καὶ *ὅμοιόν τινι ποιῶ* (Θουκ. Β', 72. κτλ.) καὶ *ὅμοιος γίγνομαί τινι* (Ξεν. Ἀναβ. Δ', α', 17 κτλ.) καὶ *εἰμι* (Θουκ. Α', 35. 73. Πλάτ. Μένων 97, α'. Δημ. 24, 106. Λυκοῦργ. 14. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ἀμὸς (εἷς), ὁμὸς (ὁ αὐτός), ὅμο-ι-ος καὶ ὁμοῖος ὁμοιῶ, ὁμοίωμα, ὁμοίωσις, ἀνομοίωσις, ἀφομοίωσις (μτγ.), ἐξομοίωσις (μτγ.), ὁμο-λογῶ, ὁμο-νοῶ, ὁμο-πολῶ, ὁμο-φρονῶ, ὁμο-γνωμονῶ. Τὸ ὁμοιῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ· ὅρα ὁμοιάζω.

ὁμολογέω-ῶ (λέγω ταὐτά, συμφωνῶ, ὁμολογῶ) (πλειστάκ. καὶ συν-, προς-, καθ-), παρατ. *ὡμολόγουν* (πολλάκ. καὶ συν-, προς-), μελ. *ὁμολογήσω* (πλειστ. καὶ συν-), ἀόρ. *ὡμολόγησα* (πλειστάκ. καὶ συν-, δι-, προς), παρακ. *ὡμολόγηκα* (πλειστάκ. καὶ συν-), ὑπερσ. *ὡμολογήκειν* (ἐνίοτε) καὶ *ὡμολογηκὼς ἦν* (σπαν. Ἰσοκ. 17, 31). Παθ. καὶ σπανιώτερ. μέσ. *ὁμολογοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, προς-, συν-), τὸ δὲ *ἀνομολογοῦμαι* (=καὶ οὐχ ὁμολογοῦμαι. Πλάτ. Γοργ. 495, α'), μέσ. *διωμολογοῦμαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 237, γ'), παρατ. παθ. καὶ σπανιώτ. μέσ. *ὡμολογούμην* (πολλάκ. καὶ συν-, ἀν- [Ἰσοκ. 6, 52 κατὰ Naber]), παρατ. μέσ. *διωμολογούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ Δ', β', 13), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *ὁμολογήσομαι* (σπαν. Πλάτ Θεαίτ. 171, β'), μέσ. ἀορ *ὡμολογησάμην* (ἐνίοτε· καὶ δι-, συν-, ἀν-, ἀνθ-), ἀόρ. παθ. *ὡμολογήθην* (πλειστάκ. καὶ δι-, συν-, ἀν- [Corp. In. Att. Τόμ. Α', 188, 20], παρακ. παθ. *ὡμολόγημαι* (πλειστάκ. καὶ δι- [καὶ ὡς μέσ.], προ-, συν-), ὑπερσ. παθ. *ὡμολογήμην* (ἐνίοτε· καὶ προ-) καὶ *διωμολογημένος ἦν* (παθ. σπαν. Πλάτ. Σοφ. 264, ε.). Ῥημ. ἐπίθ. *εὐομολόγητος* (Πλάτ. Πολ. 527, β'.), *ὁμολογητέον* (ἐνίοτε), *διομολογητέον* (Πλάτ. Σοφ. 260, β'. Παρμεν. 142, β'.) καὶ *ἀνομολογητέον* (Πλάτ. Πολ. 452, ε'). Λέγεται καὶ *ὁμολογίαν ποιοῦμαι* (Θουκ. Γ', 28. Δ', 65), *διομολογίαν ποιοῦμαι* (Ἰσαῖ. 11, 21) καὶ παθ. *ὁμολογία γίγνεται* (Θουκ Δ', 106. Ε', 5. Ζ', 82).

ΣΗΜ. Ὁμόλογος (ὁ ταὐτὰ λέγων. Ξενοφ. Συμπ. η', 36), ὁμολογῶ, ὁμολόγημα, ὁμολογία, ὁμολόγησις (μτγ.), ὁμολογητής (μτγ.), ἐξομολογοῦμαι (ἀποθ. μεγ.), καὶ ἐξομολογῶ (=συγκατανεύω. Λουκᾶς κβ', 6), ἐξομολόγησις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Φιλ. 980).

ὁμονοέω-ῶ (συμφωνῶ τινι, ἔχω ὁμόνοιαν, οὗ ἀντίθετον τὸ *στασιάζω*) (πλειστάκ.), παρατ. *ὡμονόουν* (σπαν. Ἰσοκρ. 7, 31. Δημ. 14, 36), μέλλ. *ὁμονοήσω* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. *ὡμονόησα* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν, ῥημ. ἐπίθ. ὁμονοητέον (ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. ΙΑ', 12). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *εἰς ὁμόνοιαν καθίσταμαι* (Λυσί. 18, 18. κτλ.), *ἔστι μοι ὁμόνοια πρός τινα* (Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 127 α'.), ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *ὁμόνοιαν ἐμβάλλω* τινὶ (Ξενοφ. Παιδ. Ε', ε', 11. κτλ.) καὶ *εἰς ὁμόνοιαν καθίστημί τινα* (Ἰσοκρ. 7, 69. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὁμόνους (μτγ.), ἐπιρρ. ὁμόνως (Ξεν. Παιδ. Ϛ', δ', 15), ὁμονοῶ, ὁμόνοια, ὁμονοητικός. Τὸ ὁ μ ο ν ο ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ (Η', 75).

ὁμοπολέω-ῶ (ὁμοίως κινῶ τι ἢ κινοῦμαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Πλάτ. Κρατύλ 405, δ'. 406, α'.), παρατ. *ἦν ὁμοπολῶν* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 405, δ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα π ο λ έ ω καὶ π ω λ ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ὀμόργνυμι (σπογγίζω). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα, πεζολογικὸν δὲ Ἀττικὸν εἶναι μόνον ὁ μέσ. ἐνεστ. *ἐξομόργνυμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 775, ε'.) καὶ μέσ. ἀόρ. *ἐξωμορξάμην* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 525, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. μ ε λ γ-, μ α ρ γ-, μ ε ρ γ- ἀμέλγω (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀμέρδω (ποιητ. ἀποστερῶ, ἀφαιρῶ), ὀ-μόργ-νυμι (σπογγίζω), ὄμοργμα (μτγ.), ἀμοργμὸς (μτγ.). ἀμοργὸς (λίνον), ἀμόργινος (ὁ ἐκ λεπτοῦ λίνου χιτών), Ἀμοργός, σανσ. marg-ami=λατιν. mulg-eo (ἀμέλγω), λατιν. merg-a (δρέπανον), merg-es (χειρόβολον), mergo (καταδύω, βαπτίζω), mergus (αἴθυια). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὁμορέω-ῶ (εἰμὶ ὅμορος, γείτων). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἐκφέρεται κατὰ περίφρασιν, *ὅμορός εἰμι* (Θουκ. Β', 68. 96. Γ', 95. 111. Ϛ', 6. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὁ Naber ἀντὶ τοῦ «τ ί τ ο ὺ ς ὁ μ ο λ ο γ ο υ μ έ ν ο υ ς ἐ χ θ ρ ο ὺ ς ἔ χ ο ν τ ε ς ἑ τ έ ρ ο υ ς ζ η τ ο ῦ μ ε ν» (Δημοσθ. 14, 11) γράφει «τ ί τ ο ὺ ς ὁ μ ο ρ ο ῦ ν τ α ς ἐ χ θ ρ ο ὺ ς ἔ χ ο ν τ ε ς ἑ τ έ ρ ο υ ς ζ η τ ο ῦ μ ε ν». Ἂν δὲ ἡ διόρθωσις αὕτη εἶναι ὀρθή, τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρὰ Δημοσθένει. Πλημμελὴς εἶναι ἡ παρατήρησις Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου ὅτι «ὅ μ ο ρ ο ς, ἐ π ὶ ο ἰ κ ί α ς ἢ χ ω ρ ί ο υ, ἄ λ λ ο θ ι δ ὲ ο ὐ κ ἐ ρ ε ῖ ς» (σελ. 649, 6)· διότι λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς «ε ἰ σ ὶ δ ὲ ο ἱ Γ έ τ α ι κ α ὶ ο ἱ τ α ύ τ ῃ ὅ μ ο ρ ο ί τ ε τ ο ῖ ς Σ κ ύ θ α ι ς κ α ὶ ὁ μ ό σ κ ε υ ο ι» (Θουκ. Β', 96. κτλ.). Περὶ ῥίζης ὅρα ὁ ρ ί ζ ω.

ὁμοσκηνόω-ῶ (ὁμοῦ κατοικῶ). Πλημμελὲς καὶ βάρβαρον τὸ ῥῆμα καὶ ἀντ' αὐτοῦ γραπτέον «*ὁμοῦ σκηνῶ*» (Ξενοφ. Παιδ. Β', α', 25. Ὅρα Cobet Nov. Lect. σελ. 723), ὅπερ καὶ νῦν ἀποκατέστη.

ὁμοφρονέω-ῶ (εἰμὶ ὁμόφρων). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', ε', 7). Λέγεται καὶ *ὁμογνώμων εἰμί* (Θουκ. Η', 92), *ταὐτὰ γιγνώσκω* (Θουκ. Ε', 36. Δημ. 3, 1. κτλ.) καὶ *ταὐτὰ φρονῶ* (Ἡροδ. Α', 60. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ὁμόφρων (ποιητ. καὶ μεταγ.), ὁμοφρονῶ, ὁμοφροσύνη (ποιητ καὶ μτγ.).

ὀνειδίζω (ἐλέγχω, ἐπιτιμῶ) πλειστάκ.), παρατ. *ὠνείδιζον* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 257, γ'. Ἱππ Μ. 286, δ'. Κλειτοφ. 408, ε'.), μέλ. *ὀνειδιῶ* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολ. 29, ε'. Ἱππ. Μ. 293, γ'.), ἀόρ. *ὠνείδισα* (ἐνίοτε), παρακ. *ὠνειδικὼς* (σπαν. Λυσί. 16, 15), ὑπερσ. ἐλλείπει. Τοῦ παθητ. μόνον ὁ ἐνεστὼς *ὀνειδίζομαι* (ἐνίοτε). Ῥημ. ἐπίθετ. *ἐπονείδιστος* (πολλάκ.), *ὀνειδιστέον* (Πλάτ. Νόμ. 689, γ'.). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ὄνειδος φέρω τινὶ* (Πλάτ. Πολιτ. 590, γ'.), *εἰς ὄνειδος τίθημί τινα* (Πλάτ. Νόμ. 943, ε'.), *ὄνειδος περιάπτω τινὶ* (Πλάτ. Εὐθύδ. 272, γ'. Πολ. 495, γ'.), *εἰς ὀνείδη καθίστημί τινα* (Πλάτ. Μενέξ. 246, δ'.), ὡς παθητ. δὲ *ὄνειδος γίγνεταί μοι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 231, ε'. πρβλ. καὶ Χαρμ. 163, β'. γ'.), *ὀνείδει ἐνέχομαι* (Πλάτ. Νόμ. 808, ε'.), *ὀνείδει συνέχομαι* (Πλάτ. Νόμ. 944, ε'.), *ὀνείδη ἔχω* (Πλάτ. Πολ. 344, β'. Νόμ. 762, γ'.), *ὀνείδη ἴσχω* (Πλάτ. Ἐπινομ. 974, ε'.).

ΣΗΜ. Ὄνειδος (μέση λέξις ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ = ὄνομα, φήμη, ἰδίᾳ δὲ ἐπὶ κακοῦ) ὄν-ο-μαι (ποιητ. ὑβρίζω, ἐκφαυλίζω), ὄνο-μα, σανσ. nama-(n) (= ὄνομα, τουρκ. ná-mi), ὀ ν ε ι δ ί ζ ω (κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ὀνειδισμός (μεταγ.), ὀνειδιστήρ (ποιητ.), ὀνειδιστής (μεταγεν.).

ὀνειροπολέω-ῶ (ἀναπλάττω τι ἀνύπαρκτον κατὰ διάνοιαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Πολ. 534, γ'. Τίμ. 52, β'. Νόμ. 904, δ'. Δημ. 4, 49), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ἱππ. 809. Νεφ. 16), ὀνειροπόλος (Ὁμηρ.), ὀνειροπολῶ, ὀνειροπολία (Πλάτ. Ἐπινομ. σ. 985, γ'), ὀνειροπόλημα (μτγ.). ὀνειροπόλησις (μτγ.).

ὀνειρώττω (ὀνειρεύομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε καὶ μόνον παρὰ Πλάτωνι) καὶ ὁ ἀόρ. *ὠνείρωξα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 800, α'.).

ΣΗΜ. Παράγ. ὀνείρωξις (μτγ.), ὀνειρωγμός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ὀνεύω (σύρω τι διὰ τῆς μηχανῆς τοῦ ὄνου). Μόνον ὁ παρατατ. *ὤνευον* (σπαν. Θουκ. Ζ', 25) = ἐκίνουν καὶ περιῆγον.

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεστὼς ὀ ν ε ύ ω (ποιητ. Κωμ. Ἀποσπ. 2, 772). Ῥίζ. ὀ σ ν-, (ὄσνος, ὄννος, ὕστερον) ὄνος, λατ. asinus, ὀ ν ε ύ ω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. «Ὀ ν ε ύ ε ι ν τὸ π ε ρ ι ά γ ε ι ν τ ὰ μ η χ α ν ή μ α τ α, ο ἷ ς τ ο ύ ς τ ε λ ί θ ο υ ς κ α ὶ τ ὰ ἄ λ λ α ἕ λ κ ο υ σ ι ν. Ὄ ν ο ς δ' ἐ σ τ ὶ ν α ὐ τ ὸ τ ὸ μ η χ ά ν η μ α τ ὸ δ ι ὰ τ ρ ο χ ί λ ω ν κ α ὶ σχοινίων. Εἴρηται ὀ ν ε ύ ε ι ν ἤ τ ο ι ὅ τ ι κ α ὶ ὄ ν ο ι ς ἐ χ ρ ῶ ν τ ο π ρ ὸ ς τ ὴ ν π ε ρ ι α γ ω γ ή ν, ο ὐ μ ό ν ο ν ἀ ν θ ρ ώ π ο ι ς, ἢ κ α τ ὰ μ ε τ α φ ο ρ ὰ ν ὄ ν ω ν, ἐ π ε ὶ κ α ὶ ο ὗ τ ο ι ἀ χ θ ο φ ό ρ ο ι» (Βekk. Ἀνέκδ. 57, 21). Ὅρα καὶ Θωμ. Μάγιστρ. 931, 10.

ὀνίνημι (ὠφελῶ). Μόνον *ὀνίνησιν* (ἐνίοτε), ἀπαρ. *ὀνινάναι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 600, δ'.) καὶ μετοχ. θηλ. *ὀνινᾶσα* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 58, γ'.), παρατ. ἐλλείπει καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὁ *ὠφέλουν*, μέλλ. *ὀνήσω* (πολλάκ.) καὶ ἀόρ. *ὤνησα* (πλειστάκ.). Μέσ. *ὀνίναμαι* (ἐνίοτε· καθ' ὁριστ. καὶ ἀπαρέμφ. μόνον), παρατ. *ὠνινάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 380, β'.), εὐκτ. *ὀνίναιτο* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 264, ε'.), μέλ. μέσ. *ὀνήσομαι* (ἐνίοτε), μέσ. ἀόρ. *ὠνήμην* (ἐνίοτε· ἄνευ ὑποτακτ., προστακτ. καὶ μετοχῆς), ἀόρ. παθ. *ὀνηθῆναι* (=ὠφεληθῆναι. σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ε', 2), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἀνόνητος* (ἐνίοτε). Λέγεται καὶ *ὄνησιν ἔχω τινὸς* (=ὀνίναμαι. Πλάτ. Σοφ. 230, γ'., ἀλλὰ καὶ *ὄνησιν ἔχω*=ὀνίνημι. Εὐρ. Μήδ. 618).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὀ ν α- καὶ δι' ἀναδιπλώσεως ἐν μέσῳ τῆς ῥίζης ὀ-ν ι-ν α-, ὀ ν ί ν η μ ι, ὄνησις, ὀνήσιμος (ποιητ.), ὀνησίπολις, ὀνητέος (ποιητ.). Ῥίζ. σανσ. nand, nandajâmi (εὐφραίνω), λιθ. naud-á (ὠφέλεια) = γερμ. nutzen, γοτθ. nuit-an (γεύομαι, ὠφελῶ), ἐνταῦθα δὲ καὶ ν ή δ-υ-μ ο ς ὕ π ν ο ς (τέρπων). Τὸ δὲ ο εἶναι πρόθεμα. Τὸ ὀ ν ί ν η μ ι κατὰ

πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ Nauck, οὐχὶ ὀρθῶς νομίζω, παρ' Ὁμήρῳ γράφει, ἁπανταχοῦ ἀντὶ τοῦ νήδυμος ὕπνος τὸ ἥδυμος ὕπνος (ὅρα ἡδύνω).

ὀνοβατέω-ῶ (βάλλω ὄνον εἰς ὀχείαν τῆς ἵππου). Μόνον ὁ ἐνεστ. τῆς μετοχῆς (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 8. πρβλ. Πολυδ. Α', 217. Ε', 92).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα ὀνεύω

ὀνομάζω (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, δι-, κατ-), παρατ. *ὠνόμαζον* (Αἰσχίν. 2, 38), μέλ. *ὀνομάσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ὠνόμασα* (πολλάκ. καὶ ἐπ-, μετ- (1).), παρακ. *ὠνόμακα* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-). Παθ *ὀνομάζομαι* (ἐνιοτε· καὶ ἐπ-), παρατ. *ὠνομαζόμην* (Δημ. 18, 46. 48), παθ. ἀόρ. *ὠνομάσθην* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-) παθ. παρακ. *ὠνόμασμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, μετ-, δι-) τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ὀνομαστὸς* (ἐνίοτε), *ὀνομαστέον* (Πλάτ Κρατύλ. 387, δ'.). Τὸ μέσ. ἀναλελυμ. *ὀνομάζω ἐμαυτὸν* (Δημ. 18, 104). Ἀντὶ τοῦ *ὀνομάζω* λέγεται καὶ *ὄνομα τίθεμαί τινι* (Πλατ. Φαῖδρ 244, β'. 267, δ'. Κρατύλ 384, δ'. 389, δ'. 390, δ'. 416, γ'. 417, β'. κτλ.), ἀντὶ δὲ τοῦ *ὀνομάζομαι* λέγεται *ὄνομά ἐστιν ἐμοὶ* (Πλάτ. Πρωταγ. 315, ε'. 326, δ'. Ἰσαῖ 6, 20. κτλ.), *ὄνομα ἔχω ἀπό τινος* (Πλάτ. Ἱππ. Μ. 282, α'. κτλ.), τὸ δὲ *ὄνομα ἔχω*=καὶ ὀνειδίζομαι (διότι τὸ ὄνομα εἶναι μέση λέξις. Πλάτ. Ἀπολογ. 38, γ'.).

ΣΗΜ. Ῥιζ. γνο- μετὰ προτακτ. ο, ὀγνο-, [ὄγνομα], ἐξ οὗ τὸ Ὁμηρ. οὔνομα, λατ. nomen (=gno-men), σανσ. nâma(n), τουρκ. nà-mi, ὄνομα, ὀνομάζω (λατ- nomino), ὀνομαίνω, ὀνομασία, ὀνομαστί, ὀνομαστικός. Τὸ ὀνομάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὀνομαίνω (ὀνομάζω). Ποιητικόν, πεζολογικὸς δὲ εἶναι μόνον ὁ ἀόρ. *ὠνόμηνα* (σπαν. Ἰσαὶ 3, 34).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται. Ὅρα ὀνομάζω.

ὀξυλαβέ-ῶ (πράττω τι ταχέως). Μόνον ὁ ἀόρ. *ὠξυλάβησαν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 27).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ὀξύνω (κάμνω τι ὀξύ). Ἁπλοῦν ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, πεζολογ. δὲ Ἀττικὸν εἶναι τὸ *παροξύνω* (ἐνίοτε· καὶ συμ-), παρατ. *παρώξυνον* (σπαν. Ἰσο. 5, 3. Ἐπιστ. γ', 4. Ξεν. Παιδ. ς', β', 5), μέλ. *παροξυνῶ* (σπαν. Δημ. 2, 11. 54, 25), ἀόρ. *παρώξυνα* (ἐνίοτε). Μέσ. καὶ παθ. *παροξύνομαι* (ἐνίοτε), παρατ. *παρωξυνόμην* (σπαν. Θουκ. ς', 56 (1). Ξεν. Ἑλλ. ς', δ', 6. Δημ. 57, 49), ἀόρ *παρωξύνθην* (πολλάκ. καὶ συνήθ. ὡς μέσ., σπανίως δὲ ὡς παθ.), παρακ. *παρώξυμμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *παρώξυντο* (σπαν Δημ. 57, 49. καὶ Θουκ. ς', 56 κατὰ διόρθωσιν Cobet ἀντὶ τοῦ *παρωξύνετο*).

ΣΗΜ. Παροξύνω, παροξυσμός, παροξυντής (μτγ.), παροξυντικός, ὀξυντέος (μτγ.), παροξυντέον (μτγ.). Ὅρα ἀκέομαι. Τὸ ὀξύνω κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ δὲ παροξύνω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

(1) Θουκ. ς', 4, ὅπερ ὁ Klassen γράφει «*ἀντωνόμασε*» (κακῶς νομίζω) καὶ ὁ Stahl «*αὐτὸ ὠνόμασεν*».

(1) Ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*παρώξυντο*».

ὀπισθοφυλακέω-ῶ (ὀπισθοφύλαξ εἰμί) (ἐνίοτε), παρατ. *ὠπισθοφυλάκουν* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. *ὠπισθοφυλάκησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', β', 4), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ὀπισθοφύλαξ, ὀπισθοφυλακῶ, ὀπισθοφυλακία. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, παρ' ᾧ μόνῳ ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὕρηται.

ὁπλίζω (δίδω τινὶ ὅπλα, ἐξοπλίζω) (Θουκ. Γ', 27. Ξεν. Ἱππικ. ιβ', 8. καὶ ἐξ-, καθ-), παρατ. *ὥπλιζον* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 36. Παιδ. ς', δ', 1) καὶ ἀόρ. *ὥπλισα* (πολλάκ. καὶ ἐξ-, καθ-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Μέσ. *ὁπλίζομαι* (σπαν. Ξεν. Ἱππαρχ. α', 23. καὶ ἐξ-), παρατ. *ὡπλιζόμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-), [μελλ. ποιητικός], ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ὡπλίσθην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-) συνήθως, σπανιώτατα δὲ ὡς παθητ. (Ξενοφ. Ἱππικ. ιβ', 10. Γοργ. Ἑλέν. 16), ἀόρ. μέσ. *ὡπλισάμην* (σπαν. ἁπλοῦς. Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 21. Παιδ. ς', β', 16. καὶ ἐξ-, ἀνθ-), παρακ. μέσ. *ὥπλισμαι* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, καθ-) καὶ σπαν. παθητ. (Ξενοφ. Παιδ. ς', δ', 16. καὶ (ἀνθ-) Οἰκ. η', 12), ὑπερσ. μέσ. *ὡπλίσμην* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ζ', α', 2. καὶ ἐξ-). Ῥημ· ἐπ. *ὁπλιστέον* (Ξεν. Ἱππαρχ. α', 6). Λέγεται καὶ *ἐν ὅπλοις εἰμὶ* (Θουκ ς', 74. Ξεν. Ἀναβ. Γ', β', 28. Ἱέρ. β', 13. ι', 6. 7. κτλ.) καὶ *τίθεμαι ὅπλα* (=περιτίθεμαι, ἀλλὰ καὶ κατατίθεμαι. Θουκ. Β', 2. Δ', 44. 68. 90. 91. 93. Ζ', 3. Η', 25. 93. Πλάτ. Νόμ. 753, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὅπλον (ὅρα ἕπομαι), ὁπλίζω, ὅπλισις, ὅπλισμα, ὁπλισμὸς (ποιητ. καὶ μτγ.), ἐξόπλισις, καθόπλισις, ἐξοπλισία, ἐξοπλισμὸς (μτγ.). Τὸ ὁπλίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ ἐξοπλίζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ τὸ δὲ ἀφοπλίζω μεταγενέστερον, τὸ δὲ καθοπλίζω παρὰ Σοφοκλεῖ κατὰ πρῶτον.

ὁπλιτεύω (εἰμὶ ὁπλίτης) (σπαν. Θουκ. Η', 73. Λυσί. 20, 25), παρατ. μόνον ἡ εὐκτ. *ὁπλιτεύοι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', η', 5), μέλ. *ὁπλιτεύσω* (σπαν. Θουκ. ς', 91) καὶ ἀόρ. *ὡπλίτευσα* (σπαν. Λυσί. 14, 10). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ συνήθως λέγεται *ὁπλίτης εἰμί* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ὁπλίτης, ὁπλιτεύω, ὁπλιτεία, ὁπλιτικός. Τὸ ὁπλιτεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ὁπλομαχέω-ῶ (μάχομαι δι' ὅπλων). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 252., ἐν δ' Ἀττικ. Ἐπιγρ. πλειστάκις). Λέγεται δὲ συνήθως *ἐν ὅπλοις μάχομαι* (Πλάτ. Λάχ. 178, α'. 179, ε'. Γοργ. 456, ε'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὁπλομάχος, ὁπλομαχῶ, ὁπλομαχία. Τό ὁπλομαχῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

ὁπλοφορέω-ῶ (φέρω ὅπλα). Μόνον ὁ μέλλ. *ὁπλοφορήσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', γ', 18), τἆλλα δὲ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται κατὰ περίφρασιν συνήθως, *ἐν ὅπλοις εἰμί* (Θουκ. ς', 74 Ξεν. Ἀναβ. Γ', β', 28. Ἱέρ. β', 13. ι', 6. 7. κτλ.), τὸ δὲ *ὅπλα φέρω ἐπί τινα* (=πόλεμον ἐπι-

φέρω τινί. Θουκ. Ζ', 57. Πλάτ. Κριτί. 120, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ 'Οπλοφόρος, ὁπλοφορῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ὀπτάω-ῶ (ἕψω). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως· Ξεν. 'Αναβ. Ε', δ', 29. Παιδ. Η', β', 6. Πλάτ. Εὐθύδ. 301, δ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ὤπτησα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 301, δ'.). Παθ. *ὀπτᾶται* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ΙϚ', 15) καὶ εὐκτ. παρκτ. *ὀπτῷτο* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ΙϚ', 14) καὶ παθ. παρκκ. *ὠπτημένος* (σπαν. Πλάτ. 'Ιππ. Μ. 288, δ'.).

ΣΗΜ. "Ορα ἕψω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. Τὸ ὀπτάω-ῶ διαφέρει τοῦ ἕψω· διότι ὀπτῶ μὲν λέγεται ἐπὶ κρέατος, ἄρτου καὶ πηλίνων ἀγγείων διὰ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, τὸ δὲ ἕψω=βράζω (λάχανα, κρέας, κτλ.). «κρέα κατακόψαντα ἕψειν καὶ ὀπτᾶν» (Πλάτ. Εὐθύδ. 301, δ'.) Πρβλ. Φιλόχορ. παρ' 'Αθην. ΙΔ', σ. 656. Οὕτω διαφέρει καὶ ὀπτὸς καὶ ἑφθός. «Καὶ παρ' 'Ομήρου τάγε τοιαῦτα μάθοι ἄν τις· οἶσθα γὰρ ὅτι ἐπὶ στρατείας ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἑστιάσεσιν οὔτε ἰχθύσιν αὐτοὺς ἑστιᾷ, καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάσσῃ ἐν 'Ελλησπόντῳ ὄντας, οὔτε ἑφθοῖς κρέασιν ἀλλὰ μόνον ὀπτοῖς» (Πλάτ. Πολ. 404, β'. πρβλ. καὶ Πολυδ. Θ'. 68). Τὸ δὲ ὀπτὸς (Ξεν. Οἰκον. ις', 13) καὶ ὀπτῶ (Ξεν. Οἰκον. ΙϚ', 14) λέγεται καὶ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ξηραινομένων. 'Ρημ. παράγωγα εἶναι ὀπταλέος (ποιητ. καὶ μτγ.), ὀπτανεῖον (μτγ.), ὄπτησις (μτγ.), ὀπτήσιμος (ποιητ.), ὀπτητήριον ('Ησύχ.). Περὶ ῥίζης ὅρα ἕψω.

ὀπωρίζω (δρέπω ὀπωρικά). Μόνον ὁ ἐνεστ. (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 844, ε'. 845, α'.). Λέγεται καὶ *ὀπώραν λαμβάνω* (Ξεν. 'Ελλ. Β', δ', 25).

ΣΗΜ. Τὸ ὀπ-ώρα καὶ ὀπάρα ('Αθήν. Ι', σ. 416) ἐκ τοῦ ὀπ =πεπ- (ὀπτάω, πέσσω) καὶ πρόσφυμα -ωρα (πρβλ. θαλπ-ωρή). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ (Δ', 172).

ὁράω-ῶ (βλέπω) (πλειστ. καὶ ἐν-, ἐφ-, εἰς-, ἀφ-, παρ-, δι-, ὑπερ-, προ-, προς-, συνδι-, προςκαθ-), παρατ. *ἑώρων* (πλειστ. καὶ ἐφ-, καθ-, συν-, περι-, παρ-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ὄψομαι* (πλειστ. καὶ περι-, κατ-, παρ-, ἐπ-, δι-, ὑπ-), ἀόρ. β' *εἶδον* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐν-, κατ-, ἀπ-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-, προς-, ὑπερ-), παρακ. (*ἑώρακα* καὶ) *ἑόρακα* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐν-, περι-, ὑπερ-, καθ-) καὶ *ὄπωπα* (ποιητ. καὶ Πλάτ. Κρατύλ. 399, γ'.), ὑπερσ. *ἑωράκειν* (ἐνίοτε) καὶ *ἑορακὼς ἦν* (σπαν. Λυσί. 1, 45), εὐκτ. *ἑορακὼς εἴην* (ἐνίοτε). Παθ. *ὁρῶμαι* (πλειστάκ. καὶ καθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ὑπερ-) καὶ μέσ. *προορῶμαι* (ἐνίοτε), *ὑφορῶμαι* (τι· ἐνίοτε) καὶ *περιορῶμαί* (τι· ἐνίοτε), παρκτ. παθ. *ἑωρώμην* (ἐνίοτε. καὶ καθ-, ἐφ-, περι-) καὶ μέσ. *προεωρώμην* μόνον (ἐνίοτε), μέλ. παθ. *ὀφθήσομαι* (ἐνίοτε· καὶ περι-), ἀόρ. παθ. *ὤφθην* (καὶ πλειστάκ. καὶ ὑπερ-, περι-, κατ-, παρ-, ἐπι- [=ἐξελέγην. C. I. At. Τόμ. Β'. 949, 2]), μέσ. ἀόρ. β' *προειδόμην* (ἐνίοτε), *ὑπειδόμην* (σπαν. Δημ. 23, 3) καὶ *συνειδόμην* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ϛ', ε', 23), μέσ. ἀόρ. α' *ἐπιωψάμην* (=κατέλεξα, ἐξελεξάμην. Πλάτ. Νόμ. 947, γ'. Corp. Ins. Attic. Τόμ. Β'. 948, 1. 350π. Χ.(1).) παρκκ. παθ. *ἑώρᾱμαι* (σπαν. 'Ισο. 15, 110. Δημ. 45, 66. 54, 16. καὶ προ-, παρ- [ψ. Δημ. 'Επιστ. ε', 4], ὑπερ- [Δημ. 60, 2]) καὶ *ὦψαι* (σπαν. Δημ. 18, 263), *ὦπται* (σπαν. Δημ. 24, 66. καὶ (κατ-) Πλάτ. Πολ. 432, β'.), *περιῶφθαι* (σπαν. Δημ. 19, 66), ὑπερσ. ἐλλείπει. 'Ρημ. ἐπ. *προῦπτος* (ἐνίοτε), *ὕποπτος* (πολλάκ.), *κάτοπτος* (Θουκ. Η', 104. Λυσί. 7, 28), *ἄοπτος* ('Αντιφῶν 'Αποσπ. 24, 86), *ἀνύποπτος* (Δημ. 15, 4), *εὐσύνοπτος* ('Ισοκρ 15. 172), *ἀσύνοπτος* (Αἰσχίν. 2, 146), *ἀπερίοπτος* (Θουκ. Α', 41), *περιοπτέον* (ἐνίοτε). *ὑπεροπτέον* ('Ισοκρ. 'Επιστ. θ', 18), *παροπτέον* (Δημ. 26, 146), *κατοπτέον* (Πλάτ. Πολιτικ. 288. α'.), *ὁρατὸς* (πολλ.), *ἀόρατος* (ἐνίοτε), *δυςόρατος* (ἐνίοτε), *προορατός* (Ξεν. Παιδ. Α', ϛ', 23) καὶ *εἴσοπτος* ('Αντιφῶν παρὰ Πολυδ. Β', 58). Τὸ μέσον ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυσιν *ὁρῶ ἐμαυτὸν* (Ξεν. 'Απομ. Δ', β', 23. Λυσί. 8, 7. Πλάτ. 'Αλκ. 132, ε'. κτλ.) καὶ *περιορῶ ἐμαυτὸν* ('Ισο. 12, 11. κτλ.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. Fορ-, οὖρος (φύλαξ), ἐπί-ουρος (ἔφορος, ἐπιστάτης), βῶροι (ὀφθαλμοί. 'Ησύχ.), φρουρός (=προ-ορός), φρουρά. τιμά-ορος (τιμωρός), πυλα ωρός, θυρωρός, ὤρα (φυλακή). ὁράω, ὅραμα, ἀ-όρατος [=ἀFόρατος], λατ. ver-eor (αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι), ver-i-tus (δεδιώς), γοτθ. vars, visan (προσέχειν), ἀγγλ. warten (ὁρᾶν, φυλάττεσθαι), γερμ. warten (περιμένειν). 2) 'Ρίζ. ὀπ-, ὀπ-ή, ὄπ-εας (τσαγκαρόσουβλον), τριοπίς (περιτραχήλιον, 3 ἔχον ὀφθαλμούς), ὄφ ις, ὀπτάζω (μτγ. βλέπω), ὄμ-μα, ὀφθαλμός, ὄψις, ὀπτήρ. 3) 'Ρίζ. Fιδ. λατ. vid-eo, εἶδον [=ἔFιδον], ἰδέα, εἶδος. ὅρα οἶδα. Τὸ ὁρῶ κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ.

(1) «'Επιώψατο· κατέλεξεν, ἐξελέξατο. Ἔστι δὲ 'Αττικόν... Πλάτων ἐν Νόμοις» (Σουΐδ. ἐν λέξ.).

ὀργάζω (μαλάσσω, δεύω, βυρσοδεψῶ), Ποιητικόν, 'Ιωνικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς μόνον ὁ ἐνεστ. *ἀποργάζω* (Corp. Inscr. Attic. Τομ. Β'. 167, 84) καὶ ὁ παθ. παρακ. *ὠργασμένος* (=μεμαλαγμένος. Πλάτ. Θεαίτ. 194, γ'.)

ΣΗΜ. Πρβλ. Πολυδ. Ζ', 165. Βεκ. 'Ανέκδ. 53, 31. Τὸ ὀργάζω πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ ('Αποσπ. 432). 'Ρημ. παράγ. ὀργασμός (μτγ.=μαλαγμός). ὅρα ἐργάζομαι. 'Ενταῦθα καὶ τὸ ὀργὰς γῆ καὶ τὰ δημώδη ἀργάζω καὶ ὀργώνω.

ὀργάω-ῶ (ἐπιθυμητικῶς ἔχω πρός τι, ὀρέγομαι, εἰμὶ ὥριμος ἐπὶ καρποῦ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν Θουκ. Δ', 108. Η', 2. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 19) καὶ ὁ παθ. ὑπερσ. *ὠργήμην* (σπαν. Θουκ. Β', 21), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. "Ορα ὀργίζω. Τὸ ὀργῶ κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ (Δ', 199). Κακῶς τοῦ ὀργάω-ῶ νομίζεται ὡς παράγωγον τὸ ὀργασμὸς (ὅρα ὀργάζω. Κόντ. Περιοδ. Βύρων 1878, σ. 379—383).

ὀργιάζω (τὰ μυστήρια ἐπιτελῶ, ἱεροτελεστῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 910, γ'.), παρκτ. *ὠργίαζον* (σπαν. 'Ισοκρ 7, 29. Πλάτ. Φαῖδρ. 250, γ'.), μέλ. *ὀργιάσω* (σπαν. Πλάτ. Φαιδρ. 252, δ'.). Παθ. μόνον *ὀργιάζομαι* (σπαν. Πλάτ. Νομ. 717, β'.) καὶ ῥημ.

φέρω τινί. Θουκ. Ζ', 57. Πλάτ. Κριτί. 120, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὁπλοφόρος, ὁπλοφορῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ὀπτάω-ῶ (ἕψω). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως· Ξεν. Ἀναβ. Ε', δ', 29. Παιδ. Η', β', 6. Πλάτ. Εὐθύδ. 301, δ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ὤπτησα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 301, δ'.). Παθ. *ὀπτᾶται* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ΙϚ', 15) καὶ εὐκτ. παρκτ. *ὀπτῷτο* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ΙϚ', 14) καὶ παθ. παρακ. *ὠπτημένος* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 288, δ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα ἕψω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ ὀπτάω-ῶ διαφέρει τοῦ ἕψω· διότι ὀπτῶ μὲν λέγεται ἐπὶ κρέατος, ἄρτου καὶ πηλίνων ἀγγείων διὰ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, τὸ δὲ ἕψω=βράζω (λάχανα, κρέας, κτλ.). «κρέα κατακόψαντα ἕψειν καὶ ὀπτᾶν» (Πλάτ. Εὐθύδ. 301, δ'.) Πρβλ. Φιλόχορ. παρ' Ἀθήν. ΙΔ', σ. 656. Οὕτω διαφέρει καὶ ὀπτὸς καὶ ἑφθός. «Καὶ παρ' Ὁμήρου τάγε τοιαῦτα μάθοι ἄν τις· οἶσθα γὰρ ὅτι ἐπὶ στρατείας ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἑστιάσεσιν οὔτε ἰχθύσιν αὐτοὺς ἑστιᾷ, καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάσσῃ ἐν Ἑλλησπόντῳ ὄντας, οὔτε ἑφθοῖς κρέασιν ἀλλὰ μόνον ὀπτοῖς» (Πλάτ. Πολ. 404, β'. πρβλ. καὶ Πολυδ. Θ'. 68). Τὸ δὲ ὀπτὸς (Ξεν. Οἰκον. ις', 13) καὶ ὀπτῶ (Ξεν. Οἰκον. ΙϚ', 14) λέγεται καὶ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἡλίου ξηραινομένων. Ῥημ. παράγωγα εἶναι ὀπταλέος (ποιητ. καὶ μτγ.), ὀπτανεῖον (μτγ.), ὄπτησις (μτγ.), ὀπτήσιμος (ποιητ.), ὀπτητήριον (Ἡσύχ.). Περὶ ῥίζης ὅρα ἕψω.

ὀπωρίζω (δρέπω ὀπωρικά). Μόνον ὁ ἐνεστ. (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 844, ε'. 845, α'.). Λέγεται καὶ *ὀπώραν λαμβάνω* (Ξεν. Ἑλλ. Β', δ', 25).

ΣΗΜ. Τὸ ὀπ-ώρα καὶ ὀπάρα (Ἀθήν. Γ', σ. 116) ἐκ τοῦ ὀπ=πεπ- (ὀπτάω, πέσσω) καὶ πρόσφυμα -ωρα (πρβλ. θαλπ-ωρή). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Δ', 172).

ὁράω-ῶ (βλέπω) (πλειστ. καὶ ἐν-, ἐφ-, εἰς-, ἀφ-, παρ-, δι-, ὑπερ-, προ-, προς-, συνδι-, προςκαθ-), παρατ. *ἑώρων* (πλειστ. καὶ ἐφ-, καθ-, συν-, περι-, παρ-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ὄψομαι* (πλειστ. καὶ περι-, κατ-, παρ-, ἐπ-, δι-, ὑπ-), ἀόρ. β' *εἶδον* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐν-, κατ-, ἀπ-, ἐπ-, παρ-, περι-, προ-, προς-, ὑπερ-), παρακ. (*ἑώρακα* καὶ) *ἑόρακα* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐν-, περι-, ὑπερ-, καθ-) καὶ *ὄπωπα* (ποιητ. καὶ Πλάτ. Κρατύλ. 399, γ'.), ὑπερσ. *ἑωράκειν* (ἐνίοτε) καὶ *ἑορακὼς ἦν* (σπαν. Λυσί. 1, 45), εὐκτ. *ἑορακὼς εἴην* (ἐνίοτε). Παθ. *ὁρῶμαι* (πλειστάκ. καὶ καθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ὑπερ-) καὶ μέσ. *προορῶμαι* (ἐνίοτε), *ὑφορῶμαί* (τι· ἐνίοτε) καὶ *περιορῶμαί* (τι· ἐνίοτε), παρκτ. παθ. *ἑωρώμην* (ἐνίοτε. καὶ καθ-, ἐφ-, περι-) καὶ μέσ. *προεωρώμην* μόνον (ἐνίοτε), μέλ. παθ. *ὀφθήσομαι* (ἐνίοτε· καὶ περι-), ἀόρ. παθ. *ὤφθην* (καὶ πλειστάκ. καὶ ὑπερ-, περι-, κατ-, παρ-, ἐπι- [=ἐξελέγην. C. I. At. Τόμ. Β'. 949, 2]), μέσ. ἀόρ. β' *προειδόμην* (ἐνίοτε), *ὑπειδόμην* (σπαν. Δημ. 23, 3) καὶ *συνειδόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 23), μέσ. ἀόρ. α' *ἐπιωψάμην* (=κατέλεξα, ἐξελεξάμην. Πλάτ. Νόμ. 947, γ'. Corp. Ins. Attic. Τόμ. Β'. 948, 1. 350π. Χ.[1].) παρακ. παθ. *ὦρᾶμαι* (σπαν. Ἰσο. 15, 110. Δημ. 45, 66. 54, 16. καὶ προ-, παρ- [ψ. Δημ. Ἐπιστ. ε', 4], ὑπερ- [Δημ. 60, 2]) καὶ *ὦψαι* (σπαν. Δημ. 18, 263), *ὦπται* (σπαν. Δημ. 24, 66. καὶ (κατ-) Πλάτ. Πολ. 432, β'.), *περιῶφθαι* (σπαν. Δημ. 19, 66), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *προϋπτος* (ἐνίοτε), *ὕποπτος* (πολλάκ.), *κάτοπτος* (Θουκ. Η', 104. Λυσί. 7, 28), *ἄοπτος* (Ἀντιφῶν Ἀποσπ. 24, 86), *ἀνύποπτος* (Δημ. 15, 4), *εὐσύνοπτος* (Ἰσοκρ. 15. 172), *ἀσύνοπτος* (Αἰσχίν. 2, 146), *ἀπερίοπτος* (Θουκ. Α', 41), *περιοπτέον* (ἐνίοτε). *ὑπεροπτέον* (Ἰσοκρ. Ἐπιστ. θ', 18), *παροπτέον* (Δημ. 26, 146), *κατοπτέον* (Πλάτ. Πολιτικ. 288, α'.), *ὁρατὸς* (πολλ.), *ἀόρατος* (ἐνίοτε), *δυσόρατος* (ἐνίοτε), *προορατός* (Ξεν. Παιδ. Α', ϛ', 23) καὶ *εἴσοπτος* (Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Β', 58). Τὸ μέσον ἐκφέρεται κατ' ἀνάλυσιν *ὁρῶ ἐμαυτὸν* (Ξεν. Ἀπομ. Δ', β', 23. Λυσί. 8, 7. Πλάτ. Ἀλκ. 132, ε'. κτλ.) καὶ *περιορῶ ἐμαυτὸν* (Ἰσο. 12, 11. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fορ-, οὖρος (φύλαξ). ἐπί-ουρος (ἔφορος, ἐπιστάτης), βῶροι (ὀφθαλμοί. Ἡσύχ.), φρουρός (=προ-ορός), φρουρά. τιμάορος (τιμωρός), πυλαωρός, θυρωρός, ὤρα (φυλακή). ὁράω, ὅραμα, ἀ-όρατος [=ἀFόρατος], λατ. ver-eor (αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι), ver-i-tus (δεδιώς), γοτθ. vars, visan (προσέχειν), ἀγγλ. warten (ὁρᾶν, φυλάττεσθαι), γερμ. warten (περιμένειν). 2) Ῥίζ. ὀπ-, ὀπ-ή, ὄπ-εας (τσαγκαρόσουβλον), τριοπίς (περιτραχήλιον, 3 ἔχον ὀφθαλμούς), ὄφ-ις, ὀπτάζω (μτγ. βλέπω), ὄμ-μα, ὀφθαλμός, ὄψις, ὀπτήρ. 3) Ῥίζ. Fιδ. λατ. vid-eo, εἶδον [=ἔFιδον], ἰδέα, εἶδος. ὅρα οἶδα. Τὸ ὁρῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

[1] «Ἐπιώψατο· κατέλεξεν, ἐξελέξατο. Ἔστι δὲ Ἀττικόν... Πλάτων ἐν Νόμοις» (Σουίδ. ἐν λέξ.).

ὀργάζω (μαλάσσω, δεύω, βυρσοδεψῶ), Ποιητικόν, Ἰωνικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον ὁ ἐνεστ. *ἀποργάζω* (Corp. Inscr. Attic. Τομ. Β'. 167, 84) καὶ ὁ παθ. παρακ. *ὠργασμένος* (=μεμαλαγμένος. Πλάτ. Θεαίτ. 194, γ'.)

ΣΗΜ. Πρβλ. Πολυδ. Ζ', 165. Βεκ. Ἀνέκδ. 53, 31. Τὸ ὀργάζω πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀποσπ. 432). Ῥημ. παράγ. ὀργασμός (μτγ.=μαλαγμός). ὅρα ἐργάζομαι. Ἐνταῦθα καὶ τὸ ὀργὰς γῆ καὶ τὰ δημώδη ἀργάζω καὶ ὀργώνω.

ὀργάω-ῶ (ἐπιθυμητικῶς ἔχω πρός τι, ὀρέγομαι, εἰμὶ ὥριμος ἐπὶ καρποῦ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν Θουκ. Δ', 108. Η', 2. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 19) καὶ ὁ παθ. ὑπερσ. *ὠργήμην* (σπαν. Θουκ. Β', 21), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα ὀργίζω. Τὸ ὀργῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Δ', 199). Κακῶς τοῦ ὀργάω-ῶ νομίζεται ὡς παράγωγον τὸ ὀργασμὸς (ὅρα ὀργάζω. Κόντ. Περιοδ. Βύρων 1878, σ. 379—383).

ὀργιάζω (τὰ μυστήρια ἐπιτελῶ, ἱεροτελεστῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 910, γ'.), παρατ. *ὠργίαζον* (σπαν. Ἰσοκρ 7, 29. Πλάτ. Φαῖδρ. 250, γ'.), μέλ. *ὀργιάσω* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 252, δ'.). Παθ. μόνον *ὀργιάζομαι* (σπαν. Πλάτ. Νομ. 717, β'.) καὶ ῥημ.

ἐπίθ. *ἀνοργίαστος* (Πλάτ. Ἐπινομ. 985, δ'. πρβλ. καὶ Πολυδ. Α', 36).

ΣΗΜ. Ὄργια (ἐκ τοῦ ποιητ. παρακ. ἔοργα) (= θρησκευτικὴ τελετή, μυστήρια (Πολυδ. Α', 36). ὅρα ἐργάζομαι), κατὰ δὲ τὸν Passow ἐκ τοῦ ὀργάω, ὀργή, κατ' ἀναλογίαν τοῦ θυσία παρὰ τὸ θύω, θυμός, ἡ δ' αἰτία τῆς προσηγορίας ὑπάρχει ἐν τῇ ἐνθουσιαστικῇ ἐκστάσει, μεθ' ἧς ἐτελοῦντο τὰ ὄργια. Ὀργιάζω, ὀργιασμός (μτγ.), ὀργιαστής, (μτγ.), ὀργιαστικός (μτγ.). «Ὀργιάζειν, θύειν τοῖς θεοῖς» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 287, 31. Πρβλ. καὶ Λεξικ. Vindobon. 132, 5)· Τὸ ὀργιάζω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Βάκχ. 415).

ὀργίζω (παροργίζω τινά). Σπανίως (Ξενοφ. Ἱππικ. Θ', 2) καὶ *ἐξοργίζω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', γ', 7. Ἱππικ. Θ', 2), μέλ. *ἐξοργιῶ* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 192), ἀόρ. *ὤργισα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 267, γ'. Ἐρυξ. 391, γ'.) καὶ *ἐξώργισα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιζ', 15). Μέσ. *ὀργίζομαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ὠργιζόμην* (πλειστάκ.), μέλ *ὀργιοῦμαι* (ἐνίοτε) καὶ παθ. ὡς μέσ. *ὀργισθήσομαι* (σπανίως· Λυσί. 20, 20. Δημ. 49, 27. 59, 111. καὶ (συν-) 21, 100), ἀόρ. παθ. *ὠργίσθην* (ὡς μέσ. πλειστάκις· καὶ συν-, παρ-), παρακ. μέσ. *ὤργισμαι* (ἐνίοτε· Πλάτ. Φαῖδρ. 267, γ'. Ἰσοκρ. 6, 75. Δημ. 58, 32. Προοίμ. Ϛ', σ. 1422. Δημάδ. 3). Ὡς παθ. κατὰ περίφρ. *ὀργῆς τυγχάνω παρά τινος* (Δημ. 24, 133). Ῥημ. ἐπίθ. *ὀργιστέον* (Δημ. 21, 123). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ὀργίζομαί τινι* λέγεται *ὀργὴν ἔχω ἐπί τινα* (Δημ. 21, 70), *δι' ὀργῆς ἔχω τινά* (Θουκ. Β', 37), *ἐν ὀργῇ ἔχω τινὰ* (Θουκ. Β', 18) καὶ *ὀργὴν ποιοῦμαί τινι* (Θουκ. Α', 92. Δ', 122. Πλάτ. Φαῖδρ. 233, γ'.) καὶ *ἐν ὀργῇ ποιοῦμαί τινα* (Δημ. 1, 16) καὶ *ὀργίλως ἔχω τινί* (Δημ. 45, 67. κτλ.) καὶ ὀργῇ *χρῶμαι εἴς τινα* (Θουκ. Α', 130).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὀργ-, ὀργ-ή, ὀργάω (εἶμαι εἰς ἔξαψιν), ὀργάς (παρθένος ὥριμος καὶ γῆ γόνιμος), ὀργίζομαι, ὀργ-ίλος, ὀργ-αίνω (ποιητ. παροργίζω), εὐοργήτως (Θουκ. Α', 122), λατ. irascor. σανσ. urg'as (ἀκμὴ τῆς ἡλικίας), ûrg'ajâmi (τρέφω, ἐνισχύω), ûrg'itas (ἰσχυρός). Ῥίζ. ἀρχικὴ πιθαν. varg, ἐξ οὗ καὶ virga καὶ virgo (παρθένος, ὡς ὀργάς), διὰ δὲ τὸ F καὶ τὸ μεταγενέστ. ἐπίθ. ἀόργητος «Ἄνοργοι Ἀττικοί, ἀνόργητοι Ἕλληνες» (Μοῖρ. 12. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 324) καὶ ἀόργητοι. Τὸ δὲ ὀργίζω εἶναι εὔχρηστον μετὰ τὸν Ὅμηρον καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

ὀρέγω (ἐκτείνω, ἁπλώνω τὰς χεῖρας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 17 «*ὀρέγοι*») καὶ ὁ ἀόρ. *ὤρεξα* (Πλάτ. Φαίδ. 117, β'. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ, γ', 29), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Μέσον *ὀρέγομαι* (ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι) (πλειστάκ. καὶ ἐπ-), παρατ. *ὠρεγόμην* (ἐνίοτε), μέλ. [ἁπλοῦς ποιητ.] *ἐπορέξομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 486, α'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ὠρέχθην* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 16. Συμπ. η', 35. Ἀγησ. α', 4) καὶ ἀόρ. μέσ. *ὠρεξάμην* (σπανιώτ. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 15), [παρακ. καὶ ὑπερσ. ποιητικοί. Ἰλ. Π, 834. Λ, 26] Προσσχηματισμὸς αὐτοῦ εἶναι τὸ *ὀριγνῶμαι* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 366, α'.) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ὀριγνηθῆναι* (Ἀντιφῶν Ἀληθ. Α'. παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Ϛ', 9).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ῥεγ-, λατ. reg-o (εὐθύνω), e-rigo (ἀνορθῶ), por-rigo (προτείνω), reg-io (τάσις, χωρίον, τόπος), σανσ. rug'-ê (ἐκτείνομαι), arg-âmi (ἐπιτυγχάνω), ὀ-ρεγ-. ὄργυια (Ὅμηρ.), ὀργυιά, ὀρέγω = γερμ. recken, ὄρεγμα (ποιητ.), ὀρεκτός (ποιητ. καὶ μτγ.), ὄρεξις (μτγ.), ὀρχοῦμαι (κατὰ δὲ τὸν Ι. Οἰκονομίδην ἄλλως ὅρα Φιλολ. Ὑποτυπ. Διον. Θερειαν. σ. 321), ὄρχησις. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὀρθιάζω (= ὑψώνω τὴν φωνήν, κράζω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παρατ. *ἀνωρθίαζον* (Ἀνδοκ. 1, 29) = ὄρθιον βοῶντες ἔλεγον (Ἁρποκρ. ἐν λ. *ἀνωρθίαζον* καὶ Σουΐδ.).

ΣΗΜ. Παρά τινι γραμματικῷ (ἐν Βεκκ. Ἀνέκδ. 412, 7) φέρεται πλημμελὴς γραφή. «ἀνωρθρίαζον: Ἀνδοκίδης ἀντὶ τοῦ ὄρθριοι βοῶντες ἔλεγον»· διότι τὸ ὀρθιάζω (ἀπαντῶν κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ) = ἐκβάλλω μεγάλην φωνήν (Αἰσχύλ. Πέρσ. 687). πρβλ. καὶ ἐξορθιάζω (Αἰσχύλ. Χοηφ. 271) καὶ τὸ Ὁμηρ. ἐπίρρημ. ὄρθια (= μεγαλοφώνως), ὄρθια ἤϋσε (Ἰλ. Λ, 11) καὶ ἐν τῇ μουσικῇ νόμος ὄρθιος (= ὑψίφωνος. Ἡροδ. Α', 24). Περὶ ῥίζης ὅρα ὀρθόω-ῶ. Τὸ ἀνορθιάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀνδοκίδῃ.

ὀρθοδρομέω-ῶ (= τρέχω κατ' εὐθεῖαν, ἀντίθετον τοῦ *ἀποκάμπτω*). Μόνον τὸ *ὀρθοδρομεῖν* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 14).

ΣΗΜ. «Ἡ ἐπ' εὐθεῖαν κατὰ μῆκος ἔλασις (ἵππου) κοπωδεστέρα· καλεῖται δὲ αὕτη ὀρθοδρομεῖν' ὥσπερ τὸ ἐναντίον ἀποκάμπτειν» (Πολυδεύκ. Α', 205). Τὸ ὀρθοδρομῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ὀρθόω-ῶ (σηκώνω ὀρθόν, ἀνορθῶ) (ἐνίοτε· καὶ κατ-, ἀν-, ἐξ-, ἐπ-), μέλ. σύνθετος *κατορθώσω* (ἐνίοτε) καὶ *ἀνορθώσω* (σπαν. Ἰσο. 6, 85. Ξεν. Πόρ. Ϛ', 1), ἀόρ *ὤρθωσα* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, ἀν-, συγκατ-), παρακ. *κατώρθωκα* (πολλάκις), ὑπερσ. καὶ ἄλλοι χρόνοι δὲν ἀπαντῶσιν. Μέσον *ὀρθοῦμαι* (πολλάκ.), παθ. *κατορθοῦμαι* (ἐνίοτε), παρατ. παθ. *κατωρθούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 8) ἀορ. παθ. *κατωρθώθην* (ἐνίοτε), παρακ. παθ. *κατώρθωμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Β', 4), ὑπερσ. δὲν ἀπαντᾷ. Περὶ δὲ τοῦ *διορθῶ* καὶ *ἐπανορθῶ* ὅρα τὰς λέξεις. Λέγεται καὶ *ὀρθὸν τίθημί τι* (Ξεν. Οἰκ. ιθ', 9). *ὀρθὸν ἀνίστημί τινα* (Ξεν. Ἀπομ. Α', δ', 11), *ἔχω τι ὀρθὸν* (Ξεν. Ἱππαρχ. ε', 7) καὶ *ὀρθὸς ἵσταμαι* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὀρ-, ὄρ-νυμι (βάλλω εἰς κίνησιν, σηκώνω), ὀρ-ίνω (διεγείρω, ταράττω, ἐρεθίζω), λατ. or-ior (ὁρμῶμαι, ἀνατέλλω), or-tus (ἀνατολή), or-i-go (ἀρχή), σανσ. ar-am, âr-ta = ὦρτο, ὀρ-θός, ὀρθῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ὄρ-θ-ρος, ὀρθρεύω, ὀρθρίζω, ὀρούω (ὁρμῶ), οὖρ-ον (χῶρος), δίσκουρα (ὁ σκοπὸς τοῦ δίσκου), ὄρθωσις (μτγ.), διόρθωσις, διορθωτής (μτγ.), διόρθωμα (μτγ.), ἀδιόρθωτος. Ἄλλοι ὀρθότ. ἐκ ῥίζης Fερθ-, σανσ. vardh, vrddhá, λατ. arduus (ἀνωφερής), Λακων. Βωρθέα (= ὀρθία) ἐπίθ. Ἀρτέμιδος. Ὅρα τὸ διορθῶ περὶ διαφορᾶς.

ὀριγνῶμαι· ὅρα ὀρέγω.

ὁρίζω (βάλλω ὅρια, διαχωρίζω) (πολλάκ. καὶ δι-, ἀφ-, ἐξ-, ὑπερ-), παρατ. *ὥριζον* (ἐνίοτε· καὶ δι-), μέλ. *διοριῶ* (Ἰσοκρ. 4, 174[1]. Πλάτ. Νόμ.

---

(1) Ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*ἐξοριοῦμεν*» (Var Lect. 519).

ἐπίθ. *ἀνοργίαστος* (Πλάτ. Ἐπινομ. 985, δ'. πρβλ. καὶ Πολυδ. Α', 36).

ΣΗΜ. Ὄργια (ἐκ τοῦ ποιητ. παρακ. ἔοργα) (= θρησκευτικὴ τελετή, μυστήρια (Πολυδ. Α', 36). ὅρα ἐργάζομαι), κατὰ δὲ τὸν Passow ἐκ τοῦ ὀργάω, ὀργή, κατ' ἀναλογίαν τοῦ θυσία παρὰ τὸ θύω, θυμός, ἡ δ' αἰτία τῆς προσηγορίας ὑπάρχει ἐν τῇ ἐνθουσιαστικῇ ἐκστάσει, μεθ' ἧς ἐτελοῦντο τὰ ὄργια. Ὀργιάζω, ὀργιασμός (μτγ.), ὀργιαστής, (μτγ.), ὀργιαστικός (μτγ.). «Ὀργιάζειν, θύειν τοῖς θεοῖς» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 287, 31. Πρβλ. καὶ Λεξικ. Vindobon. 132, 5)· Τὸ ὀργιάζω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Βάκχ. 415).

ὀργίζω (παροργίζω τινά). Σπανίως (Ξενοφ. Ἱππικ. Θ', 2) καὶ *ἐξοργίζω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', γ', 7. Ἱππικ. Θ', 2), μέλ. *ἐξοργιῶ* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 192), ἀόρ. *ὤργισα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 267, γ'. Ἐρυξ. 391, γ'.) καὶ *ἐξώργισα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιζ', 15). Μέσ. *ὀργίζομαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ὠργιζόμην* (πλειστάκ.), μέλ *ὀργιοῦμαι* (ἐνίοτε) καὶ παθ. ὡς μέσ. *ὀργισθήσομαι* (σπανίως· Λυσί. 20, 20. Δημ. 49, 27. 59, 111. καὶ (συν-) 21, 100), ἀόρ. παθ. *ὠργίσθην* (ὡς μέσ. πλειστάκις· καὶ συν-, παρ-), παρακ. μέσ. *ὤργισμαι* (ἐνίοτε· Πλάτ. Φαῖδρ. 267, γ'. Ἰσοκρ. 6, 75. Δημ. 58, 32. Προοίμ. Ϛ', σ. 1422. Δημάδ. 3). Ὡς παθ. κατὰ περίφρ. *ὀργῆς τυγχάνω παρά τινος* (Δημ. 24, 133). Ῥημ. ἐπίθ. *ὀργιστέον* (Δημ. 21, 123). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ὀργίζομαί τινι* λέγεται *ὀργὴν ἔχω ἐπί τινα* (Δημ. 21, 70), *δι' ὀργῆς ἔχω τινά* (Θουκ. Β', 37), *ἐν ὀργῇ ἔχω τινὰ* (Θουκ. Β', 18) καὶ *ὀργὴν ποιοῦμαί τινι* (Θουκ. Α', 92. Δ', 122. Πλάτ. Φαῖδρ. 233, γ'.) καὶ *ἐν ὀργῇ ποιοῦμαί τινα* (Δημ. 1, 16) καὶ *ὀργίλως ἔχω τινί* (Δημ. 45, 67. κτλ.) καὶ ὀργῇ *χρῶμαι εἴς τινα* (Θουκ. Α', 130).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὀργ-, ὀργ-ή, ὀργ άω (εἶμαι εἰς ἔξαψιν), ὀργάς (παρθένος ὥριμος καὶ γῆ γόνιμος), ὀργίζομαι, ὀργ-ίλος, ὀργ-αίνω (ποιητ. παροργίζω), εὐοργήτως (Θουκ. Α', 122), λατ. irascor. σανσ. urg'as (ἀκμὴ τῆς ἡλικίας), ûrg'ajâmi (τρέφω, ἐνισχύω), ûrg'itas (ἰσχυρός). Ῥίζ. ἀρχικὴ πιθαν. varg, ἐξ οὗ καὶ virga καὶ virgo (παρθένος, ὡς ὀργάς), διὰ δὲ τὸ F καὶ τὸ μεταγενέστ. ἐπίθ. ἀόργητος. «Ἄνοργοι Ἀττικοί, ἀνόργητοι Ἕλληνες» (Μοῖρ. 12. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 3, 24) καὶ ἀόργητοι. Τὸ δὲ ὀργίζω εἶναι εὔχρηστον μετὰ τὸν Ὅμηρον καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

ὀρέγω (ἐκτείνω, ἁπλώνω τὰς χεῖρας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 17 «*ὀρέγοι*») καὶ ὁ ἀόρ. *ὤρεξα* (Πλάτ. Φαίδ. 117, β'. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ, γ', 29), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Μέσον *ὀρέγομαι* (ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι) (πλειστάκ. καὶ ἐπ-), παρατ. *ὠρεγόμην* (ἐνίοτε), μέλ. [ἁπλοῦς ποιητ.] *ἐπορέξομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 486, α'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ὠρέχθην* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 16. Συμπ. η', 35. Ἀγησ. α', 4) καὶ ἀόρ. μέσ. *ὠρεξάμην* (σπανιώτ. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 15), [παρακ. καὶ ὑπερσ. ποιητικοί. Ἰλ. Π, 834. Λ, 26] Προσσχηματισμὸς αὐτοῦ εἶναι τὸ *ὀριγνῶμαι* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 366, α'.) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ὀριγνηθῆναι* (Ἀντιφῶν Ἀληθ. Α'. παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Ϛ', 9).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ῥεγ-, λατ. reg-o (εὐθύνω), ê-rigo (ἀνορθῶ), por-rigo (προτείνω), reg-io (τάσις, χωρίον, τόπος), σανσ. rug'-ê (ἐκτείνομαι), arg-âmi (ἐπιτυγχάνω), ὀ-ρεγ-, ὄργυια (Ὅμηρ.), ὀργυιά, ὀρέγω = γερμ. recken, ὄρεγμα (ποιητ.), ὀρεκτός (ποιητ. καὶ μτγ.), ὄρεξις (μτγ.), ὀριγνῶμαι (κατὰ δὲ τὸν Ι. Οἰκονομίδην ἄλλως ὅρα Φιλολ. Ὑποτυπ. Διον. Θερειαν. σ. 321), ὄρεξις. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὀρθιάζω (= ὑψώνω τὴν φωνήν, κράζω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παρατ. *ἀνωρθίαζον* (Ἀνδοκ. 1, 29)=ὄρθιον βοῶντες ἔλεγον (Ἁρποκρ. ἐν λ. *ἀνωρθίαζον* καὶ Σουΐδ.).

ΣΗΜ. Παρά τινι γραμματικῷ (ἐν Βεκκ. Ἀνέκδ. 412, 7) φέρεται πλημμελὴς γραφή. «ἀνωρθρίαζον: Ἀνδοκίδης ἀντὶ τοῦ ὄρθριοι βοῶντες ἔλεγον»· διότι τὸ ὀρθιάζω (ἀπαντῶν κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ)=ἐκβάλλω μεγάλην φωνήν (Αἰσχύλ. Πέρσ. 687). πρβλ. καὶ ἐξορθιάζω (Αἰσχύλ. Χοηφ. 271) καὶ τὸ Ὁμηρ. ἐπίρρημ. ὄρθια (= μεγαλοφώνως), ὄρθια ἤϋσε (Ἰλ. Λ, 11) καὶ ἐν τῇ μουσικῇ νόμος ὄρθιος (= ὑψίφωνος. Ἡροδ. Α', 24). Περὶ ῥίζης ὅρα ὀρθόω-ῶ. Τὸ ἀνορθιάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀνδοκίδῃ.

ὀρθοδρομέω-ῶ (=τρέχω κατ' εὐθεῖαν, ἀντίθετον τοῦ *ἀποκάμπτω*). Μόνον τὸ *ὀρθοδρομεῖν* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 14).

ΣΗΜ. «Ἡ ἐπ' εὐθεῖαν κατὰ μῆκος ἔλασις (ἵππου) κοπωδεστέρα· καλεῖται δὲ αὕτη ὀρθοδρομεῖν' ὥσπερ τὸ ἐναντίον ἀποκάμπτειν» (Πολυδεύκ. Α', 205). Τὸ ὀρθοδρομῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ὀρθόω-ῶ (σηκώνω ὀρθόν, ἀνορθῶ) (ἐνίοτε· καὶ κατ-, ἀν-, ἐξ-, ἀπ-), μέλ. σύνθετος *κατορθώσω* (ἐνίοτε) καὶ *ἀνορθώσω* (σπαν. Ἰσο. 6, 85. Ξεν. Πόρ. Ϛ', 1), ἀόρ *ὤρθωσα* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, ἀν-, συγκατ-), παρακ. *κατώρθωκα* (πολλάκις), ὑπερσ. καὶ ἄλλοι χρόνοι δὲν ἀπαντῶσιν. Μέσον *ὀρθοῦμαι* (πολλάκ.), παθ. *κατορθοῦμαι* (ἐνίοτε), παρατ. παθ. *κατωρθούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 8) ἀόρ. παθ. *κατωρθώθην* (ἐνίοτε), παρακ. παθ. *κατώρθωμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Β', 4), ὑπερσ. δὲν ἀπαντᾷ. Περὶ δὲ τοῦ *διορθῶ* καὶ *ἐπανορθῶ* ὅρα τὰς λέξεις. Λέγεται καὶ *ὀρθὸν τίθημί τι* (Ξεν. Οἰκ. ιθ', 9). *ὀρθὸν ἀνίστημί τινα* (Ξεν. Ἀπομ. Α', δ', 11), *ἔχω τι ὀρθὸν* (Ξεν. Ἱππαρχ. ε', 7) καὶ *ὀρθὸς ἵσταμαι* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὀρ-, ὄρ-νυμι (βάλλω εἰς κίνησιν, σηκώνω), ὀρ-ίνω (διεγείρω, ταράττω, ἐρεθίζω), λατ. or-ior (ὁρμῶμαι, ἀνατέλλω), or-tus (ἀνατολή), or-i-go (ἀρχή), σανσ. ar-am, âr-ta=ὦρτο, ὀρ-θός, ὀρθῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), ὄρ-θ-ρος, ὀρθρεύω, ὀρθρίζω, ὀρούω (ὁρμῶ). οὖρ-ον (χῶρος), δίσκουρα (ὁ σκοπὸς τοῦ δίσκου), ὄρθωσις (μτγ.), διόρθωσις, διορθωτής (μτγ.), διόρθωμα (μτγ.), ἀδιόρθωτος. Ἄλλοι ὀρθός ἐκ ῥίζης Fερθ-, σανσ. vardh, vrddhá, λατ. arduus (ἀνωφερής). Λακων. Βωρθέα (=ὀρθία) ἐπίθ. Ἀρτέμιδος. Ὅρα τὸ διορθῶ περὶ διαφορᾶς.

ὀριγνῶμαι· ὅρα ὀρέγω.

ὁρίζω (βάλλω ὅρια, διαχωρίζω) (πολλάκ. καὶ δι-, ἀφ-, ἐξ-, ὑπερ-), παρατ. *ὥριζον* (ἐνίοτε· καὶ δι-), μέλ. *διοριῶ* (Ἰσοκρ. 4, 174[1]). Πλάτ. Νόμ.

---

(1) Ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*ἐξοριοῦμεν*» (Var Lect. 519).

860, ε'. Αἰσχίν, 2, 145), ἀόρ. *ὥρισα* (πολλάκ. καὶ δι-, ἀφ-, ἐξ-, προςδι-), παρακ. **ὥρικα** (σπαν. Δημ. 26, 24. Λυκοῦργ. 9) καὶ *διώρικα* (σπαν. (Δημ. 18, 275. 42, 30), ὑπερσ. δὲν ἀπαντᾷ. Μέσ. καὶ σπανί. παθ. *ὁρίζομαι* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀφ-), παρατ. μέσ. καὶ σπανίως παθ. *ὡριζόμην* (ἐνίοτε· καὶ δι-), μέλ. μέσ. *ὁριοῦμαι* (ἐνίοτε), μέλ. παθ. *ὁρισθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ· 158, δ'.), μέσ. ἀόρ. *ὡρισάμην* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀφ-, προς-), ἀορ. παθ. *ὡρίσθην* (ἐνίοτε· καὶ δι-, ἀφ-, ἐξ-, ὑπερ-), παρακ. παθ. καὶ μέσ. *ὥρισμαι* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀφ-, ὑπερ-), ὑπερσ. παθ. *ὑπερώριστο* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 252) καὶ *ἀφωρισμένος ἦν* (παθ. σπαν. Δημ. 49, 61). Ῥημ. ἐπ. *ἀόριστος* (Δημ. 4, 36), *ἐξόριστος* (ἐνίοτε), *ὁριστέον* (Πλάτ. Νόμ. 632, α'.) καὶ *διοριστέον* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fορ-, ὅρος, (Ἰων. οὖρ-ος), ὅρ-ιον, ὅρ-ος, ὁρίζω (ἰων. οὐρίζω), ἐξορίζω (ὅπερ ἔγινε κατὰ σύνταξιν παρὰ τὸ ἐκ τῶν ὁρίων ἐκβάλλω), ὀρέστης, ὀρείτης, ὄρειος (Ἰων. οὔρειος), ὀρεύς (Ἰων. οὐρεὺς=ἡμίονος), σανσκρ. gir-is, ζενδ. gairi, σλαβ. gora (ὄρος), βορ-, βορ-έας βορρᾶς (ὁ ἐκ τῶν ὀρέων ἄνεμος, πρβλ. τὸ ἰταλ. tra-montana), ῥημ. παράγ. ὁριστής, ὁρισμός (μτγ.), ὅρισμα (ποιητ. καὶ μεταγ.), ὅρισις (μτγ.), ὁριστικός (μτγ.), ὅμορος, ὁμορέω. Τὸ ὁρίζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ὀρκίζω (σπαν. Ξεν. Συμπ. δ', 10) καὶ *ἐξορκίζω* (σπαν. Δημ. 54, 26), παρατ. *ὥρκιζον* (σπανίως Δημ. 18, 30) καὶ *ἐξώρκιζον* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 85), ἀόρ. *ὥρκισα* (σπαν. Δημ. 19, 278. 23, 172). Μέσ. *ἐξορκίζεσθαι* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 87), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ *ὀρκίζω τινὰ* παρ' Ἀττικοῖς λέγεται καὶ *ὅρκον δίδωμί τινι* (Ἰσαῖ. 9, 24. Δημ. 33, 13. 39, 25. 59, 63. Πλάτ. Νόμ. 948, β', κτλ.) καὶ *ὅρκοις καταλαμβάνω τινά* (Θουκ. Δ', 86) καὶ *ὁρκόω-ῶ*. Ἀντὶ δὲ τοῦ *ὀρκίζομαι* τὸ *ὅρκους ποιοῦμαι* (Θουκ. Ε', 18. 41. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὁρκίζω, ὁρκισμός (μτγ.), ὁρκιστής (μτγ.), ἐξορκισμός (μτγ.), ἐξορκιστής (μτγ.), ὅρκος (φραγμὸς κωλύων τὴν παράβασιν λόγου τινός), γίνεται δὲ ἐκ τοῦ εἰργνύω, ἐξ οὗ καὶ ἕρκος, πολι-ορκῶ, κτλ. ὅρα εἰργνύω. Τὸ ὁρκίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ὁρκόω-ῶ (ὁρκίζω) (σπαν. Λυσί. 20, 26. Δημ. 19, 161. 278. καὶ ἐξ-), παρατ. *ἐξώρκουν* (σπαν. Δημ. 59, 79), ἀόρ. *ὥρκωσα* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα Ῥημ. ἐπίθ. *ὁρκωτός* (Ἀντιφῶν 6, 14). Λέγεται καὶ *ὅρκον δίδωμί τινι* καὶ *ὅρκοις καταλαμβάνω τινά* (ὅρα *ὀρκίζω*).

ΣΗΜ. Παράγ. ὅρκωμα (ποιητ.), ἐξόρκωσις (Ἡρόδ. Δ', 154). Τὸ ὁρκῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ δὲ ἐξορκῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ὁρμάω-ῶ (βάλλω εἰς κίνησιν, παρορμῶ) (πολλάκ. καὶ προ- [Ξ. Ἱππικ. ι', 2 κατὰ Cobet] καὶ παρ-, συνεξ-), παρατ. **ὥρμων** (ἐνίοτε· καὶ παρ-), μέλ. **ὁρμήσω** (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Γ', δ', 12. Ἀγησ. α', 15), ἀόρ. *ὥρμησα* (ἐνίοτε· καὶ ἀφ-, ἐξ-, συνεξ-, προ-), παρακ. *ὥρμηκα* (πολλάκις), ὑπερσ. δὲν ἀπαντᾷ. Μέσ. *ὁρμῶμαι* (πλειστάκ. καὶ ἀφ-, ἐξ-), παρατ. μέσ. *ὡρμώμην* (πολλάκ.

καὶ ἐξ-), μέλλ. μέσ. *ὁρμήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 9), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ὡρμήθην* (πλειστάκ. καὶ ἐφ- (1), ἀφ-), παρακ. μέσ. *ὥρμημαι* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, προ-), ὑπερσ. μέσ. *ὡρμήμην* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-). Τὸ ἐνεργητικὸν *ὁρμῶ* (Ξεν. Παιδ. Ζ', α', 17. Ἀπομ. Β', α', 28. Πλάτ. Πολιτικ. 274, β'. κτλ.) καὶ *συνεξορμῶ* (Ξεν. Παιδ. Ζ', α', 29. κτλ.) κεῖται καὶ ὡς ἴσον τῷ *ὁρμῶμαι*. Λέγεται δὲ καὶ *ἐν ὁρμῇ εἰμι* (= ἑτοιμάζομαι νὰ κινήσω· Ξεν. Ἀναβ. Β', α', 3), *ὁρμὴ ἐμπίπτει τινί* (=ἐπιθυμία. Θουκ. Δ', 4) καὶ παθ. *ὁρμὴ γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 866, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σερ-, ὀρ-, σανσ. sâr-ami (ἰέναι, ῥεῖν, ἐν συνθ. ἐπιπίπτειν), sar-as (ὕδωρ), sar-it (ποταμός), ὁρμ-ή, ἀφορμή, ἐξορμή (Ἀττικ.), ὁρμάω, ὁρμαίνω (ποιητ. κινῶ, βουλεύομαι), ὁρμ-έω (ἀράζω), ὁρμίζω, ὁρμητήριον, ὁρμητικός (μτγ.), ὅρμησις (μτγ.), παρόρμησις (Ἀττικ.), ἐξόρμησις (μτγ.). Τὸ ὁρμάω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὁρμέω-ῶ (ἀράζω) (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, ἐφ-, περι-, ἀνθ-), παρατ. *ὥρμουν* (πολλάκ. καὶ ἐξ-, ἐφ-, περι-, ἀνθ-). Παθ. *ἐφορμεῖσθαι* (σπαν. Θουκ. Α', 142 = πολιορκεῖσθαι, ἀποκλείεσθαι) καὶ *ἐφορμούμενος* (σπαν. Θουκ. Η', 20), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ὅρμος, ὁρμέω-ῶ, ἐφόρμησις. Ὅρα ὁρμάω. Τὸ ὁρμέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ὁρμίζω (φέρω τὸ πλοῖον εἰς λιμένα) (σπαν. Θουκ. Ζ', 59. Η', 10) καὶ *ἐξορμίζω* (σπαν. Δημ. 33, 9), παρατ. *ἐξώρμιζον* (σπαν. Δημ. 33, 24) καὶ ἀόρ. *ὥρμισα* (σπαν. Θουκ Ζ', 30. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', ε', 10. καὶ ἐξ-, προ-, συν-, μεθ- περι-, παρ-). Παθ. *ὁρμίζομαι* (σπανιώτατ. Ξενοφ. Οἰκον. η', 12), μέσ. **ὁρμίζομαι** (ἐνίοτε· καὶ προς-), παρατ. μέσ. **ὡρμιζόμην** (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α', 9), μέλλ. μέσ. *ὁρμιοῦμαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 42) καὶ **προσορμιοῦμαι** (σπαν. Δημ. 4, 44), ἀορ. μέσ. *ὡρμισάμην* (πλειστάκ. καὶ καθ-, μεθ-, ἐφ-, περι-, ὑφ-, ἐγκαθ-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. **ὡρμίσθην** (σπανιώτερος, Ξεν. Ἑλλ. Α', δ', 18. Δ', η, 7. καὶ καθ-, εἰς-), [παρακ. παθ. εἶναι ποιητικός. Εὐριπ. Ἡρ. Μ. 1094. Ἰφ. Τ. 1328. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1106].

ΣΗΜ. Ὅρα ὁρμάω. Τὸ ὁρμίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥημ. παράγ. ὅρμισις (μτγ.), προσόρμισις (Ἀττικ.).

ὀρνιθεύω (ὀρνιθοθηρῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. *ὀρνιθεῦσαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 16), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

---

(1) «*Ναύσταθμον δὲ ἐπαναχωρήσαντας καὶ ἐφορμηθέντας Μέγαρα ἔφη χρῆναι ποιεῖσθαι*» (Θουκ. Ϛ', 49), ὅπερ ὁ Pape νομίζει παθ. ἀόριστον τοῦ *ἐφορμεῖν*, ὁ δὲ Σχαλφερος τρέπει εἰς «*ἐφορμισθέντας*», ἄλλοι δὲ εἰς «*ἀφορμηθέντας*» (πρβλ. «*τὴν Πελοπόννησον πᾶσαν ἔφασαν ἱκανὴν εἶναι ἀναχώρησίν τε καὶ ἀφορμήν.*» Θουκ. Α', 90). Καθ' ἡμᾶς εἶναι ὅλως ἄτοπον νὰ εἶναι τοῦ *ἐφορμεῖν* παθ. ἀόρ., διότι τὸ παθ. *ἐφορμοῦμαι* =ἀποκλείομαι, πολιορκοῦμαι ὑπό τινος, ὅπερ ἐν τῷ παρόντι χωρίῳ εἶναι ἀπροσδιόνυσον. Πολλῷ πιθανωτέρα εἶναι ἡ γραφὴ «*ἀφορμηθέντας*» = ὁρμητήριον μεταχειρισαμένους (πρβλ. καὶ Θουκ. Η', 101. Ἄλλοι δὲ διορθοῦσιν εἰς «*ἐπαναχωρῆσαί τε καὶ ἀφορμηθῆναι*» = πρὸς ἐπαναχώρησιν καὶ ἀφορμήν.

ΣΗΜ. Ὀρνιθεύω, ὀρνιθευτὴς (ποιητ.), ὀρνιθευτικὴ (τέχνη. Πολυδ. Ζ, 139), ὀρνιθεία (μτγ.), Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ὀρούω (σηκώνομαι ἐπάνω, ὁρμῶμαι). Ποιητικόν, παρὰ *δὲ* τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστ. *ἀνορούω* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. γ', 7. η', 5) καὶ ὁ ἀόρ. *ὀρούσαντες* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολ. 31, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ ὀ ρ θ ό ω· πρβλ. ὄ ρ-ν υ-μ ι) = ὀ ρ-ο ύ-ω (οὕτως ὁ Κούρτιος), κατ' ἄλλους δὲ = ὀ- ρ ο ύ ω, ῥύω, ῥέω, λατ. ruo, ἔνθα τὸ ο εἶναι πρόθεμα. Ῥημ. παράγ. ὄρουσις (μτγ.).

ὀρρωδέω-ῶ (φοβοῦμαι). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις), ὁ παρατ. *ὠρρώδουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 29) καὶ ὁ ἀόρ. *ὠρρώδησα* (σπαν. Θουκ. Ε', 32). Λέγεται καὶ ἐν *ὀρρωδίᾳ ἔχω τι* (Θουκ. Β', 89).

ΣΗΜ. Ὄ ρ ρ ο ς (ποιητ. καὶ μτγ. = ὀρροπύγιον), ὀρρωδέω-ῶ, οὐρά, οὐραγός, οὐρίαγος (Ὅμηρ. τὸ ἀκρότατον τέλος. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Α', 90), ἀγγ. ars (πυγή), ὀρρωδὴς (μτγ.) ὀρρωδέως (ἐμφόβως. Ἡσύχ.), ὀρρωδία (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ ὀ ρ ρ ω δ έ ω-ῶ συνήθως παράγ. ἐκ τοῦ ὄ ρ ρ ο ς καὶ δ έ ο ς καὶ σημαίνει φοβούμενος ὑποστέλλω τὴν οὐράν, ὡς συνήθως ποιοῦσι τὰ ζῷα (ἄλλως δὲ ἄλλοι. Ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 284, 30), ἴσως δὲ ἐγένετο κατὰ τὸ λατ. horreo, horresco ἢ ἐκ τοῦ Σημιτ. rādam. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ

ὀρύττω (σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακα) (πολλάκ. καὶ *δι*-, κατ-, ἐξ- [Δημ. 43, 71].), παρατ. *ὤρυττον* (ἐνίοτε· καὶ *δι*-, ἀν-, ἐξ-, παρ-), μέλ [ἁπλοῦς ποιητ.] *διορύξω* (σπαν. Δημ. 6, 30), *κατορύξω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', η', 9), ἀόρ. *ὤρυξα* (σπαν. Θουκ. Γ, 76. καὶ *δι*-, κατ-, ἀν-, ἐξ-), [παρακ. καὶ ὑπερσ. μεταγενέστ.]. Παθ. *ὀρύττομαι* (ἐνίοτε· καὶ *δι*-, κατ-, ἐξ-) παρατ. *κατωρυττόμην* (σπαν. Δημ. 29, 49), μέλλ. παθ. *κατορυχθήσομαι* (σπαν. Ἀντιφῶν 3, β', 10), ἀόρ. παθ. [ἁπλοῦς ποιητ. καὶ Ἡροδότ.] *περιωρύχθην* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 118, γ'.), *κατωρύχθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', η', 11), παρακ. παθ. *ὀρώρυγμαι* (σπαν. Ξεν Παιδ. Ζ', ε', 15. Οἰκ. ιθ', 7. καὶ κατ-, *δι*-), ὑπερσ. παθ. *ὠρώρυκτο* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 118, γ'., ἔνθα κακῶς γράφεται *ὀρώρυκτο*), *ὀρωρυγμένοι ἦσαν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 15) καὶ *διωρώρυκτο* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', η', 14). Ῥημ. ἐπίθ. *ὀρυκτὸς* (Ξεν. Ἀνάβ. Α', ζ', 14. Δ', ε', 25).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὀ ρ υ χ-, ὀρυχ-ὴ (μτγ.) καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ χ εἰς γ ὀρυγὴ (μτγ.), ὀρύσσω [= ὀρύχ-jω, πρβλ μέλ. β' παθ. κατορυχήσομαι παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 394], δι-ῶρυξ, διώρυχος (Ἀττ. ὅρα καὶ Θωμ. Μάγιστρ. 245, 2) καὶ διώρυγος (μτγ.), κατῶρυξ (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀπῶρυξ (Ἡσύχ.), διωρυχή, διωρυγὴ (μτγ.), διόρυγμα (Ἀττικ.), ὄρυγμα (Ἀττικ.), ὄρυξις (μτγ), διόρυξις (μτγ.), ἀνόρυξις (μτγ.), τοιχ-ωρύχος, τοιχωρυχέω-ῶ, τοιχωρυχία, τοιχωρύχημα (μτγ.). Τὸ ὀ ρ ύ σ σ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὀρχοῦμαι (χορεύω) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ ἐπ-), παρατ. *ὠρχούμην* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. *ὀρχήσομαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', γ', 10. Συμπ β', 17), ἀόρ. μέσ. *ὠρχησάμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-), τὰ *δὲ* λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ἀπαντᾷ σπανιώτατα καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος· «π ά λ λ ε ι ν κ α ὶ π ά λ λ ε σ θ α ι, ὀ ρ χ ε ῖ ν κ α ὶ ὀ ρ χ ε ῖ σ θ α ι» (Πλάτ. Κρα-ύλ. 406, ε'.)· πρβλ. καὶ ὦ ρ χ η σ ά (τι· Ἴων παρ' Ἀθην. Α', 37), ῥηματ. παράγ. ὄρχημα (ποιητ. καὶ μτγ.), ὄρχησις, ὀρχηστής, ὀρχηστικός, ὀρχήστρα (μτγ.), ὀρχηθμὸς (ποιητ. καὶ μτγ.), ὀρχηστὺς (ποιητ.), ὀρχηδὸν (Ἡρόδ. Ζ', 144). Περὶ ῥίζ. ὅρα ὀ ρ έ γ ω. Κατὰ δὲ τὸν Fick ἐκ τοῦ ρ̥γ- = ὀρχ-, ὄρχις (ἰνδογ. r̥ghi), ὀρχοῦμαι (= ἰνδογ. r̥ghāyátē). Τὸ ὀ ρ χ ο ῦ μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὁσιόω-ῶ (ἀφιερώνω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 23, 73. καὶ (ἀφ-) (Πλάτ. Εὐθύφρ. 4, γ'. Νόμ. 873, β'. Αἰσχίν. 3, 120), τὰ *δὲ* λοιπὰ μεταγενέστερα. Μέσ. *ἀφοσιοῦμαι* (ἐνίοτε = προσφέρω ἱλαστήριον θυσίαν *δι'* ἐμαυτόν, καθαίρομαι ἀπό τινος καὶ ἀπορρίπτω αὐτό, πράττω τι χάριν θρησκευτικῆς συνηθείας, *διὰ* τὸν τύπον μόνον, παραλελειμμένην ὁσιότητα ἀποπληροῦμαι. Ἰσοκρ. 12, 269. Πλάτ. Φαιδ. 60, ε'. Φίληβ. 12, β'. Νόμ. 874, α'. Ἰσαῖ. 7, 38), ἀόρ. μέσ. *ἀφωσιωσάμην* (ἐνίοτε· Πλάτ. Φαιδ. 61. β'. Φαῖδρ. 242, γ'. Ἐπιστ. 331, β'. Δημ. 47, 70), ἀόρ. παθ. *ὡσιώθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', γ', 1), τὰ *δὲ* λοιπὰ μεταγενέστερα. Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελ. *ἀφοσιῶ ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Εὐθύφ. σ. 4, γ'.).

ΣΗΜ. Ἡ ῥίζα εἶναι ἄγνωστος ἀκριβῶς τοῦ ὅ σ ι ο ς, εἶναι δὲ αὕτη κατά τινας σ ι- (σ ι ὸ ς Λακων. = θεός) μετὰ ο προθεματικοῦ, κατ' ἄλλους δὲ ἰσ- (ἐξ ἧς καὶ ἱερός. ὅρα ἱ ε ρ ά ο μ α ι), σανσ. ish-iras (ἰσχυρός, ζωηρός, ἀκμαῖος), [ἕσιος], ὅσιος, ὁσιῶ, ὁσίωσις (μτγ.), ἀφοσίωσις (μτγ.). Τὸ ὁ σ ι ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ, τὸ δὲ ἀ φ ο σ ι ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. Καὶ τὸ μὲν ὁ σ ι ῶ εἶναι εὔχρηστον μόνον παρὰ Ξενοφῶντι καὶ Δημοσθένει, τὸ δὲ ἀ φ ο σ ι ῶ μόνον παρ' Ἰσοκράτει, Πλάτωνι, Ἰσαίῳ, Αἰσχίνῃ καὶ Δημοσθένει. «Ἀ φ ο σ ι ῶ ἀ ν τ ὶ τ ο ῦ ἀ π ο κ α θ α ί ρ ω, ἀ φ α ν ί ζ ω, Α ἰ σ χ ί ν η ς. Τ ὸ δ ὲ μ ὴ ἐ ν τ ε λ ῶ ς τ ι π ο ι ῆ σ α ι, ἀ λ λ' ο ἷ ο ν ἀ π ά ρ ξ α σ θ α ι ἢ σ χ η μ α τ ί σ α σ θ α ι Ἰ σ α ῖ ο ς λ έ γ ε ι» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 472, 1. Ἁρποκρατ. ἐν λέξ. Πρβλ. Αἰσχίν. 3, 120. Ἰσαῖ. 7, 38. Σχολ. Πλάτ. Φαῖδρ. 242, γ'. Νόμ. 873, β'.).

ὀστολογέω-ῶ (συλλέγω τὰ ὀστᾶ νεκροῦ). Μόνον ὁ ἀόρ. *ὠστολόγησα* (σπαν. Ἰσαῖ. 4, 19).

ΣΗΜ. Ὀστολόγος (μτγ.), ὀστολογῶ, ὀστολογία (μτγ). Ῥίζ. τοῦ ὀνόμ. ὀ σ τ ο ῦ ν εἶναι ἀ σ- (= βάλλειν, ῥίπτειν καὶ μάλιστα τὸ ὀ σ τ ο ῦ ν ἢ τὸν πυρῆνα τῶν ὀπωρῶν, ἑπομ. ὀ σ τ ο ῦ ν = τὸ βαλλόμενον, ῥιπτόμενον ἢ πῖπτον), σανσ. asthan, λατ. os ossis (ἐν Ἠπείρῳ ἀ σ τ ὰ ν = τὸ στέρνον τῆς ὄρνιθος), ὄστινος (Ἡροδ. Δ', 2., κακῶς δὲ γράφεται ὀστέϊνος), ὄσ-τακος καὶ ἄσ-τακος, ὄσ-τρεον, ὄσ-τρειον, ὄσ-τρα-κον, ἀσ-τρά-γαλος, ἄσ-τρις (ὅθεν ἀ σ τ ρ ί ζ ε ι ν = ἀστραγαλίζειν), ἄστριχος. Τὸ ὀ σ τ ο λ ο γ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσαίῳ.

ὀστρακίζω (ἐξοστρακίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐξωστράκισα* (σπαν. Ἀνδοκ. 4, 32. 33. Λυσί. 14, 39), ἀόρ. παθ. *ὠστρακίσθην* (σπαν. Ἀνδοκ 4, 3. 36. καὶ (ἐξ-) Ἀνδοκ. 4, 34) καὶ παρακ. *ὠστρακισμένος* (σπαν. Θουκ. Α', 135. Η', 73. Ἀνδοκ. 3, 3), τὰ *δὲ* λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὄ σ τ ρ α κ ο ν (ὅρα ὀ σ τ ο λ ο γ ῶ), ὀστρακίζω, ὀστρακισμὸς (μτγ.), ὀστρακίνδα (ποιητ. καὶ μτγ.), ἐξοστρακισμὸς (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. «Δ ι α φ έ ρ ε ι δ ὲ φ υ γ ῆ ς ὀ σ τ ρ α κ ι σ μ ό ς, ὅ τ ι τ ῶ ν μ ὲ ν φ υ γ ῆ ς ἁ λ ό ν τ ω ν α ἱ ο ὐ σ ί α ι δ η μ ε ύ ο ν τ α ι· τ ῶ ν δ ὲ ὀ σ τ ρ α-

κισμῷ ἀποστάντων οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ χρήματα ὁ δῆμος· καὶ τοῖς μὲν χρόνος ἐνδείκνυται καὶ τόπος, οἱ δὲ φεύγοντες οὐδέτερον τούτων ἔχουσιν» ('Αριστοτ. Πολιτ. Γ', 13). «Μοχθηρίας γὰρ οὐκ ἦν κόλασις ὁ ἐξοστρακισμός, ἀλλ' ἐκαλεῖτο μὲν δι' εὐπρέπειαν ὄγκου καὶ δυνάμεως βαρυτέρας ταπείνωσις καὶ κόλουσις, ἦν δὲ φθόνου παραμυθία φιλάνθρωπος εἰς ἀνήκεστον οὐδέν, ἀλλ' εἰς μετάστασιν ἐτῶν δέκα τὴν πρὸς τὸ λυποῦν ἀπερειδομένου δυσμένειαν» (Πλουτάρχ. 'Αριστείδ. 7. 'Αλκιβ. 13). «Πᾶς ὁ δῆμος ὀστράκοις ἐψηφίζετο καὶ τὸ ἔργον ἐκαλεῖτο ὀστρακοφορία καὶ τὸ πάθος ὀστρακισμὸς καὶ τὸ ῥῆμα ἐξοστρακίσαι καὶ ἐξοστρακισθῆναι. Περισχοινίσαντας δέ τι τῆς ἀγορᾶς μέρος ἔδει φέρειν εἰς τὸν περιορισθέντα τόπον 'Αθηναίων τὸν βουλόμενον ὄστρακον ἐγγεγραμμένον τοὔνομα τοῦ μέλλοντος ἐξοστρακίζεσθαι· ὅτῳ δὲ ἑξακισχίλια γένοιτο τὰ ὄστρακα, τοῦτον φυγεῖν ἐχρῆν, οὐχ ὡς κατεγνωσμένον, ἀλλ' ὡς τῇ πολιτείᾳ βαρύτερον, δι' ἀρετῆς φθόνον μᾶλλον ἢ διὰ κακίας ψόγον (Πολυδ. Η', 20. πρβλ. καὶ Πλουτάρχ. 'Αριστείδ. 7).

ὀσφραίνομαι (μυρίζομαι) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις παρὰ Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι μόνον) παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ, τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. 'Ο ὀσφρήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. ὠσφρόμην ποιητ., ὁ δε ὀσφρανθήσομαι, ὠσφράνθην καὶ ὤσφρημαι μτγ.. 'Αμφίβολος ἡ ἐτυμολογία αὐτοῦ. Κατὰ τινας ἐκ τοῦ ὀδ- (ὄζω), ὀσ- (ὀσμὴ) καὶ φρέω [=φέρω, εἰςάγω, ἐξ οὗ εἰςφρῶ, ἐκφρῶ], ὀσφρέω (μτγ.) καὶ ὀσφράω, λατ. od-or (ὀσμή), odōro (ὀσμῆς πληρῶ), odōror (ὀσφραίνομαι), κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ φρήν, ὀσ-φρ-αίνομαι, ὀσφρητός (μτγ.), ὀσφραντός (μτγ.), ὄσφρησις ('Αττικ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ καὶ τῷ συγχρόνῳ 'Ηροδότῳ.

ὀτρύνω (παροτρύνω). Ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ *ἐξοτρύνω* (σπαν. Θουκ. Α', 84. 90), παρατ. *ἐπώτρυνον* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 69) καὶ ἀόρ. *ἐπώτρυνα* (σπαν. Θουκ. Ζ', 25), ὃς μεταγράφεται εἰς μέλλ. «*ἐποτρυνοῦσιν*» (ὑπὸ τοῦ Herwerden).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. τερ- (λατ. tero, 'Ελλ. τείρω τρίβω, καταπονῶ), [τύρ-ω], Λατ. turgeo (σφριγῶ), τρυ- καὶ μετὰ προθεματικοῦ ο ὀ-τρύ-νω = Λατ. hortor, ἀτρύνω (ἐγείρω. 'Ησύχ.), ὀτρηρός (ποιητ.), παρότρυνσις (μτγ.). Κατ' ἄλλους ῥίζ. tras-, τρεσ- (τρέω) καὶ μετὰ τοῦ ο προθέματος, πρβλ. τρη-ρός, τρήρων (περιστερά). Ὅρα τρέω. Τὸ ὀτρύνω κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ, ὡς καὶ τὸ ἐποτρύνω, τὸ δὲ ἐξοτρύνω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

οὐρέω-ῶ (κατουρῶ). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. *προςεούρουν* (σπαν. Δημ. 54, 4) καὶ τὸ ἀπαρ. τοῦ ἀορ. *οὐρῆσαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 16).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ησιόδῳ ("Εργ. 729. 758), ὁ δὲ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. οὐρήσομαι ('Αριστοφ. Εἰρ. 1266) καὶ ὁ παρακ. ἐνεούρηκα ('Αριστοφ. Λυσ. 402) εἶναι ποιητικοί. 'Ρίζ. Fαρ, Fουρ-, ο ρ-ον οὐρῶ, σανσ. vâri (ὕδωρ), ζενδ. vâra (βροχή), Λατ. ûr-îna (οὖρον οὔρημα), ûr-înâtor (ἀρνευτήρ, κολυμβητής), ûrinor (ἀρνεύω, εἰς τὸ ὕδωρ δύομαι), οὐρήθρα (μεταγ.), οὔρημα (μτγ.), οὔρησις (μτγ.), οὐρητήρ (μτγ.), οὐρητικός (μτγ.).

οὐρίζω (ἐξ οὐρίας πνέω, μεταφ. ἐπὶ τύχης εὐτυχῶς βαινούσης). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον «*ἂν ἐπουρίσῃ τὸ τῆς τύχης*» (σπαν. ψ. Πλάτ. 'Αλκιβ. Β', 147 α'.).

ΣΗΜ. Περὶ τῆς ῥίζ. τοῦ οὔριος ἄνεμος, οὐρίζω, ὅρα αὐλίζομαι. Τὸ οὐρίζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ὀφείλω (χρεωστῶ) (πλειστάκ. καὶ προς-, ἐν-), παρατ. *ὤφειλον* (πλειστάκ. καὶ προς-), μέλλ. *ὀφειλήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ὠφείλησα* (σπαν. Δημ. 30, 16. 18. Αἰσχίν. 1, 100. καὶ (ἐπ-) Θουκ. Η', 5), ἀόρ. β' *ὤφελον* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ὠφειλήκειν* (σπαν. Δημ. 45, 33). Παθ. *ὀφείλομαι* (πλειστάκ. καὶ προς-, ἐν-, προ-), παρατ. *ὠφειλόμην* (ἐνίοτε· καὶ προ-) καὶ ἀορ. παθ. *ὀφειληθεῖσα* (σπαν. Θουκ. Γ', 63).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ὀπ-, φύλ-οπ-ις (μάχη, ἴσως μάχη κατὰ φῦλα), Πην-ελ-όπ-εια (πανία ἐργαζομένη), λατ. opus (ἔργον), op-eror (ἐργάζομαι), op-s (δύναμις, πλοῦτος), opulentus (πλούσιος), in-op-s (ἄπορος), côpia (ἀφθονία=co-opia), σανσ. apnas (κτῆμα, πρόσοδος λατ. ap-i-scor (ἐπιτυγχάνω), ἄφ-νος (πλοῦτος), ἄφ-ενος, ἀφνειός (πλούσιος), ἀφνύω, ἀφνύνω (πλουτίζω. 'Ησύχ.), ὅθεν καὶ ὄφ-ελος, ὠφελῶ, ὠφέλεια, ὀφέλλω (ποιητ. = αὔξάνω καὶ ὀφείλω), ὀφείλω [= ὀφέλ-jω, ποιητ. = ὀφέλλω], ὀφλ-ισκ-άνω, ὀφειλή (μτγ.), ὀφείλημα ('Αττικ.), ὀφειλέτης (μτγ.). «Τὰ γὰρ ὀφλήματα καὶ τὸ ὀφλεῖν ἐπὶ τῶν καταδικασθέντων εἰς ἀργύριον» (Πολυδ. Γ', 84). 'Ο δὲ Cobet τὸ προσοφείλω γράφει πρὸς ὀφείλω (πρβλ. πρὸς ἔδοξε). Τὸ ὀφείλω κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ.

ὀφθαλμιάω-ῶ (πάσχω ὀφθαλμίαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ξενοφ. 'Ελλ. Β', α', 3. Πλάτ. 'Αλκιβ. Β', 139, ε'. 140, α'.) καὶ *ἐποφθαλμιῶ* (=ἐπιθυμῶ τινος. 'Υπερείδ. παρὰ Πολυδ. Β', 62) καὶ ἀόρ. *ὠφθαλμίασε* (= ἐπεθύμησε. 'Υπερείδ. παρὰ Πολυδ. Β', 62).

ΣΗΜ. Ὅρα ὁράω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ (Ζ', 229). «Νοσεῖ που ἄνθρωπος ὀφθαλμούς, ᾧ ὄνομα ὀφθαλμία» (Πλάτ. Γοργ. 496, α'.). Πρβλ. Πολυδ. Β', 65 Θωμ. Μάγιστρ. σ. 665, 16.

ὀφλισκάνω (χρεωστῶ δημοσίᾳ ποινήν, καταδικάζομαι εἴς τι) (ἐνίοτε· καὶ προς-), παρατ. *ὠφλίσκανον* (σπαν. Δημ. 30, 2), μέλ. *ὀφλήσω* (ἐνίοτε· καὶ προς-), ἀόρ. β' *ὦφλον* (πλειστάκ. καὶ προς-) ἄνευ προςτακτικῆς (1), παρακ. *ὤφληκα* (πλειστάκ.), ὑπερ. *ὠφλήκειν* (ἐνίοτε) καὶ *ὠφληκὼς ἦν* (σπαν. Δημ. 4, 42. 23, 122) καὶ παθ. παρακ. *ὠφλημένος* (σπαν. Δημ. 29, 55), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

---

(1) Τοῦ *ὦφλον* φέρονται καὶ τύποι πλημμελῶς τονιζόμενοι, ὡς *ὄφλειν* (Θουκ. Ε', 101), μετοχ. *ὄφλων* (Πλάτ. 'Απολ. 39, β'. Νόμ. 745, α'. 767, ε'. 843, β'. 844, γ'. 866, β'. 871, δ'. 872, α'. 873, ε'. 874, α'. 877, ε'. 909, β'. 929, ε'. 938, β'. 943, δ'. 945, α'. 955, γ'. 958, β'.), οἵτινες ὀφείλουσι νὰ τονίζωνται *ὀφλεῖν*, *ὀφλών*. Φέρεται ἔτι καὶ ἀόρ. α' *ὤφλησε μυρίας δραχμὰς* (Λυσί. 13, 66), ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο ὑπό τινων νομίζεται νόθον, ὁ Cobet δὲ νομίζων γνήσιον γράφει «*ὦφλε.*» Ὅρα 'Ημετ. Γραμμ. Παρατηρ. § 206.

ΣΗΜ. Ὅρα ὀ φ ε ί λ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Τὸ ὀ φ λ ι σ κ ά ν ε ι ν εἶναι λέξις δικανικὴ λεγομένη ἐπὶ τῶν ἁλισκομένων ἔν τινι δίκῃ καὶ εἰς χρηματικὸν ἰδίως καταδικαζομένων πρόστιμον, γενικῶς δ' ὕστερον ἐπὶ τῶν καταδικαζομένων εἴς τι εἴτε ἐν δικαστηρίῳ εἴτε ἐν τῇ κοινῇ τῶν ἀνθρώπων γνώμῃ. Τὸ ὀφλ-ισκ-άν-ω γίνεται ἐκ ῥίζης ὀ φ λ -, ἐξ οὗ ὁ ἀόρ. ὦ φ λ-ο ν, μετὰ διπλοῦ προσφύματος - ι σ κ ω καὶ - α ν ω. Διαφέρει δὲ τοῦ ὀ φ ε ί λ ω· διότι τὸ μὲν ὀ φ ε ί λ ω σημαίνει ἁπλῶς χ ρ ε ω σ τ ῶ, τὸ δὲ ὀ φ λ ι σ κ ά ν ω ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφείλω· καὶ ὀ φ ε ί λ η μ α μὲν ἁπλῶς τὸ ὀφειλόμενον, ὄ φ λ η μ α δὲ τὸ ὀφείλημα τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον (ὅρα Ἀμμών. ἐν λέξ., Πολυδ Γ', 84. Βασιάδ. Δημ. Φιλιπ. Α', σ. 201. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 666, 7).

ὀχετεύω (φέρω δι' ὀχετοῦ) (σπαν. Πλατ. Νόμ. 666, α'. καὶ ἐπ-, ἀπ-, παρ-), παρατ. *ἐπωχέτευον* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 117, β'.) καὶ ἀόρ. *διωχέτευσα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 77, γ'.). Μέσ. ἀόρ. *ἐπωχετευσάμην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 251, ε'.). Παθ. παρακ. *ἀπωχετευμένος* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 485, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα ὀ χ έ ω - ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ὀχεύω (βατεύω, τίθεται δ' ἐπὶ τετραπόδων μίξεως). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 298. ε'. Πολ. 454, ε'. 586, β'.), τὰ δὲ ἄλλα Ἡροδότεια καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα ὀ χ έ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (ὀχεῦσαι. Γ', 85), παρ' ᾧ καὶ μέσ. ὀ χ ε ύ ο μ α ι (Ἡροδ. Β', 64), ὀχευτής (μτγ.), ὀχεία (μτγ.), ὀχεῖον (μτγ. ζῷον ἄρρεν δι' ὀχείαν τῶν θηλέων φυλαττόμενον), ὄχευμα (μτγ.), ὄχευσις (μτγ.), ὀχευτικός (μεταγ.).

ὀχέω-ῶ (φέρω τινὰ ἐπ' ὀχήματος, κρατῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 8. Ἱππαρχ. δ', 1. Πλάτ. Κρατύλ. 400, α'. β'. Τίμ. 87, δ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά. Μέσ. *ὀχοῦμαι* (=φέρομαι ἐπὶ ὀχήματος. ἐνίοτε· καὶ ἐπ-), παρατ. μέσ. *ὠχούμην* (σπαν. Λυσί. 24, 11. Ξεν. Παιδ. Ζ', γ', 4) καὶ *παρωχούμην* (Ξεν. Παιδ. Η, γ', 14), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά.

ΣΗΜ. Ῥίζ. F ε χ -, ὀχῶ=σανσ. vah-âmi (=λατ. veh-o), vah-as, vaha-nam (ἵππος, ἅρμα), λατ. veh-es (ἅμαξα φορτηγός), vectura (ὄχησις), vexo (διασείω), velum (ἱστίον, ὀθόνη), ὀχετός (=ὑδραγωγεῖον)=σανσ. vâhasas, ὀχ-εύω, ὄχλος, ὀχλεύς (μοχλός), ὀχ-λέω-ω (μετακινῶ, ταράττω), λατ. vulgus, ὄχημα, ὄχησις, γερμ. be-weg-en (κινεῖν), γαιήοχος (=γαιήFοχος=ἐνοσίγαιος). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ὀχλέω-ῶ (ἐνοχλῶ). Ποιητικὸν (Ὁμηρ. κατὰ πρῶτον) καὶ μεταγενέστερον, πεζολογικὸν δὲ Ἀττικὸν τὸ *ἐνοχλῶ* καὶ *διοχλῶ* Ὅρα *ἐνοχλῶ*. Φέρεται καὶ παθητ. *ὀχλεῖται*=συχνάζεται ὑπὸ ὄχλου (Κέβ. Πίν. 16). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι συνήθης ἡ περίφρασις, *ὄχλον παρέχω τινὶ* (Πλάτ. Φαίδ. 84, δ'. πρβλ. καὶ Εὐριπ. Ὀρέστ. 282), *δι' ὄχλου ἐστὶ μοί τι* (Θουκ. Α', 73) καὶ *ὀχληρός εἰμί τινι* (Πλάτ. Ἱππ. Μ. 295, β'.). Συγγενεῖς δ' εἶναι καὶ αἱ ἐκ τοῦ *πρᾶγμα* περιφράσεις, *πράγματα παρέχω τινὶ* (=ἐνοχλήσεις, δυσκολίας προξενῶ. Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 46. κτλ. πρβλ. καὶ Ἡροδ. Ζ', 239. Ἀριστοφ. Ὄρν. 931), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *πράγματα ἔχω* (=ἐνοχλοῦμαι δυσκολεύομαι. Πλάτ. Θεαίτ. 174, β'. Γοργί. 467, δ'.).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζης ὅρα ἐ ν ο χ λ ῶ. Τὸ δὲ ὄχλος παρὰ τοῖς παλαιοῖς=πλῆθος λαοῦ καὶ =ἐνόχλησις, ὥστε δὲν ἔχει ὀρθῶς τὸ τοῦ Ἀντιαττικιστοῦ «ὄ χ λ ο ς ἐ π ὶ τ ῆ ς ὀ χ λ ή σ ε ώ ς φ α σ ι θ ε τ έ ο ν ε ἶ ν α ι, ο ὐ χ ἐ π ὶ τοῦ πλήθους» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 110, 9). Ὅρα καὶ Πολυδ. Θ', 142—143. Θωμ. Μαγιστρ. σ. 667,7. Ἀμμών. περὶ ὁμοί. καὶ διαφ. Λεξ. ἐν λ. πλῆθος.

ὀχυρόω-ῶ (ὀχυρώνω). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. μόνον τὸ *ὠχυρωσάμην* (τὰ τείχη. σπαν. Ξενοφ Παιδ. Ε', δ', 39) καὶ ὁ παθ. παρακ. *ὠχυρωμένος* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 371, β'.), ἐν Ἀττικαῖς δ' ἐπιγραφαῖς καὶ ἀόρ. *ὠχύρωσα* (C I.A. T. B', 379).

ΣΗΜ. Ὀχυρός (ὅρα ἔχω) ὀχυρῶ, ὀχυρωτέος (μτγ.), ὀχύρωμα (μτγ.), ὀχύρωσις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ὀψίζω (κάμνω τι ἀργά, ἐξώρας ὀψὲ πρόσειμι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 21. Ἀνάβ. Δ', ε', 5). Μέσ. *ὀψίζομαι* (ἀργά, ἐξώρας πορεύομαι Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ, 4. Λυσί. Ἀποσπ. παρὰ Βεκκ. Ἀνεκδ. 110, 29), ἀόρ παθ. ὡς μέσ. «*ὑπὸ θήρας ὀψισθεὶς*» (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. Ϛ', 4) = εἰς ὀψὲ τῆς νυκτὸς παραταθεὶς (Βεκκ. Ἀνεκδ. 57 3). Λέγεται καὶ *ὀψὲ ἀφικνοῦμαι* (Πλάτ. Πρωταγ. 310, γ'.) καὶ *προσιέναι* (Ξεν. Ἀνάβ. Δ', ε', 5).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ὀ π -, πάλαι ἀ π - (ὅθεν καὶ ἡ ἀ π ό. ἄ ψ), ὄπ-ις (κατ-όπιν, μετ-όπιν, ὄπισθεν, ὀπίσω), ὀπ-άζω (ὅρα ἕ π ο μ α ι), ὀπαδός, ὀψέ(=ὀπ-τέ, πρβλ. τό-τε ἄλλο-τε), ὀψία, ὀψίζω, ὄψιος, ὄψιμος. Ὅρα καὶ Ι. Οἰκονομ. Φιλολ. Ὑποτυπ. 344. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

ὀψοποιοῦμαι (παρασκευάζω ὄψα) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 22. Ἀπομ Γ', ιδ', 5. Δημ. 54, 4).

ΣΗΜ. Τὸ ἐνεργ. ὀ ψ ο π ο ι ῶ μτγ. (Πολυδ. Ζ', 26. Πλούτ. Συμπ. 4, 1, 3. κτλ.), ὀψοποιός, ὀψοποιοῦμαι, ὀψοποιία, ὀψοποιητικός. Πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 38. ὅρα ἕ ψ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ὀψοφαγέω-ῶ (εἰμὶ ὀψοφάγος). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ὑπερσ. *κατωψοφάγητο* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 95)=κατηνάλωτο ἡ οὐσία ἐν ὀψοφαγίαις. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἁπλοῦ λέγεται *ὀψοφάγος εἰμὶ* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ιγ', 4).

ΣΗΜ. Ὀψοφάγος, ὀψοφαγῶ, ὀψοφαγία (μεταγ.). Πρβλ. Πολυδεύκ (Ϛ', 37). Τὸ ὀ ψ ο φ α γ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει, τὸ δὲ κ α τ ο ψ ο φ α γ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

ὀψωνέω-ῶ (ἀγοράζω ὄψα). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον (καθ' ὅλους τοὺς χρόνους), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', δ', 1).

ΣΗΜ. Ὀψώνης (ποιητ. καὶ μτγ.), ὀψωνῶ, ὀψωνητής (μεταγ.), ὀψωνητικός (μτγ.), ὀψωνία (μτγ.), ὀψώνιον (μτγ.). Πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 37—38. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Σφ. 495. 1506), ὀψωνιάζω (μεταγ.), ὀψωνίζω (μτγ.), ὀψωνισμός (μεταγ. Πολυδ. Ϛ', 38).

Π

παγκρατιάζω (παγκράτιον ἀγωνίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 252. Πλάτ. Χαρμ. 159, γ'. Γοργ. 456, δ'.), παρατ. *ἐπαγκρατίαζον* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 26) καὶ ἀόρ. *ἐπαγκρατίασα* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 33).

ΣΗΜ. Παγκράτιον, παγκρατιάζω, παγκρατιαστής, παγκρατιαστικός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. Λέγεται καὶ παγκράτιον ἀγωνίζομαι (Πλουταχ. Ἠθικ. 189, ε'.). «Παγκρατιαστής: ὁ παγκράτιον ἀγωνιζόμενος. Ἔστι δὲ τοῦτο ἀγώνισμα ἐξ ἀτελοῦς πάλης καὶ ἀτελοῦς πυγμῆς συγκείμενος» (Σχολ. Πλάτ. ἐν Πολιτ. σ. 338, γ'. Ὅρα καὶ Λεξικ. Ἀρχ. Smith. σ. 748—751. Πολυδ. Γ', 150).

παιανίζω (ᾄδω παιᾶνα) (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 15. Δημ. 18, 287), παρατ. *ἐπαιάνιζον* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Α', η', 17. Δ', γ', 19. Ϛ', ε', 27) καὶ *συνεπαιάνιζον* (Δημ. 19, 128) καὶ *ἐπαιώνιζον* (σπαν. Θουκ. Β', 91), ἀόρ. *ἐπαιάνισα* (πολλάκ.) καὶ *ἐπαιώνισα* (ἐνίοτε. Θουκυδίδ.) καὶ παθ. ὑπερσ. *ἐπεπαιώνιστο* (σπαν. Θουκ. Α', 50), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *παιᾶνα ᾄδω* καὶ *τὸν παιᾶνα ὑμνῶ* (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ζ', 4) καὶ *παιᾶνα ποιοῦμαι* (Ξεν. Ἑλλ. Ζ', δ', 36).

ΣΗΜ. Παιὰν καὶ παιὼν καὶ Παιήων (ποιητ. ἐκ τοῦ πα-,=παύων, κατευνάζων, κατὰ τὸν Μ. Ἐτυμολ.), παιανίζω, παιωνίζω, παιανισμὸς (μτγ.), παιωνισμὸς (Θουκ. Ζ', 44), παιανιστὴς (μτγ.). Τὸ παιανίζω καὶ παιωνίζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. «Παιάν: ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ λοιμῷ, γενόμενος <οἷον> παίωντις ἀπὸ τοῦ παύσασθαι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ εἰς ἄλλον θεόν τινα ὕμνος ἐπί τινι ἔργῳ κατωρθωμένῳ λεγόμενος» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 295, 33). «Παιᾶνας: ἢ τοὺς λεγομένους παιᾶνας ὕμνους εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ· ἢ Παιήονα τὸν τῶν θεῶν ἰατρόν· ἢ παιῶνας, ὡς νῦν, ᾠδὰς ἐπὶ εὐτυχίᾳ καὶ νίκῃ διὰ τοῦ Ω, ἐξ οὗ καὶ παιωνίζειν» (Σχολ. Πλάτων. Συμπ. 177, α'.). «Δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ Ἕλληνες πρὸ μὲν τοῦ πολέμου τῷ Ἄρει, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον τῷ Ἀπόλλωνι» (Σχολ. Θουκ. Α', 50). Παρὰ Πλάτωνι ὅμως τονίζεται «παίων παίωνος (Νόμ. 700, δ'.), οὐχὶ δὲ παιὼν παιῶνος. Ἀτοπωτάτη δὲ εἶναι καὶ μωροτάτη ἡ παρατήρησις τοῦ Σχολιαστοῦ Θουκυδίδου (Ζ', 44) περὶ τοῦ παιωνισμὸς λέγοντος «γράφειν μικρὸν γίνωσκε, μηδαμῶς μέγα,» ἤτοι παιονισμόν. Ὅρα καὶ Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 670, 1.

παιδαγωγέω-ῶ (παῖδα ἀνατρέφω) (σπανίως· Πλάτ. Θεαίτ. 167, γ'. Νόμ. 897, β'. <τινὲς δὲ διορθοῦσι *ποδηγεῖ*>. Τίμ. 89, γ'. καὶ (δια-) 89, δ',), παρατ. *ἐπαιδαγώγουν* (σπαν.

Πλάτ. Πολ. 600, ε'.), μέλ. *παιδαγωγήσω* (σπαν. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 135, δ'. Τίμ. 89, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα (πρβλ. Λουκιαν. Τίμ. § 13.). Παθ. *διαπαιδαγωγοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 89, δ'.), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *παιδαγωγήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 135, δ'.) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐπαιδαγωγήθην* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθητ. λέγεται καὶ *παιδαγωγίας τυγχάνω* (Πλάτ. Πολ. 491, ε'.).

ΣΗΜ. Παιδαγωγός, παιδαγωγῶ, παιδαγωγία, παιδαγωγικός, παιδαγωγεῖον, παιδαγώγημα καὶ παιδαγώγησις (μτγ.), παιδαγωγητέον (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Βάκχ. 193).

παιδεραστέω-ῶ (εἰμὶ παιδεραστής). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 192, α'. 211, β'.), ἀόρ. *ἐπαιδεράστησα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 249, α'.) καὶ παρακ. *καταπεπαιδεράστηκα τὸν οἶκον* (σπαν. Ἰσαῖ. 10, 25)=κατηνάλωκα τὸν οἶκον διὰ τῆς παιδεραστίας. Λέγεται καὶ *παιδεραστής εἰμι* (Πλάτ. Συμπ. 192, β'. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', δ', 7).

ΣΗΜ. Παιδ-εραστής, παιδεραστῶ, παιδεραστία, παιδεραστικὸς (μτγ.). «Παιδεραστεῖν ἐπὶ τοῦ παιδείας ἐρᾶν ἀεὶ κεῖται παρὰ Πλάτωνι» (Σχολ. Πλάτ. Συμπ. 211, β'.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, τὸ δὲ καταπαιδεραστῶ παρ' Ἰσαίῳ.

παιδεύω (διδάσκω, ἀνατρέφω) (πολλάκ.), παρατ. *ἐπαίδευον* (ἐνίοτε), μέλ. *παιδεύσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐπαίδευσα* (πλειστάκις), παρακ. *πεπαίδευκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. δὲ δὲν ἀπαντᾷ. Παθ. καὶ σπανίως μέσ. *παιδεύομαι* (πλειστάκις), παρατ. παθ. *ἐπαιδευόμην* (ἐνίοτε· καὶ συν-), μέλ. παθ. *παιδευθήσομαι* (ἐνίοτε) καὶ σπαν. μέλ. μέσ. ὡς παθ. *παιδεύσομαι* (Πλάτ. Κρίτ. 54, α'.), ἀόρ. μέσ. *ἐπαιδευσάμην* (σπαν. Πλάτ. Μέν. 93, δ'. Μενέξ. 238, β'. Πολ. 546, β'.), ἀόρ. παθ. *ἐπαιδεύθην* (πλειστάκ. καὶ δι-, συν-, προ-), παρακ. παθ. καὶ σπανίως μέσος *πεπαίδευμαι* (πλειστάκ.), ὑπερσ. παθ. *ἐπεπαιδεύμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', ς', 39. Πλάτ. Μίν. 320, β'.). Ῥημ. ἐπ. *παιδευτὸς* (Πλάτ. Πρωτ. 324, β'.), *ἀπαίδευτος* (ἐνίοτε), *παιδευτέον* (ἐνίοτε), *παιδευτέος* (Πλάτ. Πολ. 526, γ'.). Ἀντὶ τοῦ παθητ. λέγεται καὶ *παιδείας τυγχάνω* (Πλάτ. Πολιτικ. 309, β'. Πολ. 416, γ'. Νόμ. 766, α'. Ἐπινομ. 989, γ'. κτλ.), *παιδείᾳ χρῶμαι* (Πλάτ. Πολ. 445, ε'. Ἐπινόμ. 988, α'.), *παιδείαν μεταχειρίζομαι* (Πλάτ. Πολ. 498, β'.).

ΣΗΜ. Παιδεύω, παίδευμα, παίδευσις, παιδευτής, παιδεία, παιδευτικὸς (μτγ.), παιδευτήριον (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, ἦτο δὲ πολὺ πρότερον ἐν χρήσει, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ παραγώγου παιδεία ὄντος ἀρχαιοτέρου.

παιδοποιέω-ῶ (ἐπὶ μητρὸς=γεννῶ). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. εἶναι τὸ μέσον *παιδοποιοῦμαι* [1] (πλειστάκ·

---

(1) Οὕτω γραπτέον καὶ τὸ *παῖδας ποιεῖσθαι* (Πλάτ. Νόμ. 674, β') κατὰ Naber. Οὐχὶ ὀρθῶς ὁ Naber προτείνει νὰ γραφῇ τὸ *παῖδας*

ἐπὶ πατρός = γεννῶ παῖδας, ὡς τὸ τεκνοποιοῦμαι), μέλλ. μέσ. *παιδοποιήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 449, δ'.), ἀόρ. μέσ. *ἐπαιδοποιησάμην* (ἐνίοτε) (2), παρακ. μέσ. *πεπαιδοποίημαι* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 149) καὶ παθ. *πεπαιδοποίηται* (σπαν. Δημ. 25, 80), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται δὲ καὶ *παῖδας ποιοῦμαι* (=παιδοποιοῦμαι. Ξενοφ. Παιδ. Ε', γ', 19. Πλάτ. Κρίτ. 45, δ'. 52, γ'. Ἰσοκρ. 15, 156· κτλ.) καὶ *παιδίον ποιοῦμαι* (Πλάτ. Συμπ. 203, β'.), ἀλλὰ τὸ *παῖδα ποιοῦμαι*=καὶ *υἱοθετῶ* (Ξεν. Παιδ. Δ', ς', 2., ἀνθ' οὗ μᾶλλον λέγεται τὸ *υἱόν τινα ποιοῦμαι*. (Ἰσαῖ 7, 5. 2, 17. 20. 23. 46. Πλάτ. Νόμ. 924, α'. κτλ.).

ΣΗΜ. Παιδοποιὸς (ποιητ. καὶ μτγ.), παιδοποιῶ (κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ Ἠλ. 589), παιδοποιία.

παιδοσπορέω-ῶ (σπείρω παῖδα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, α'. καὶ μεταγενέστ.). Λέγεται καὶ *παῖδας σπείρω* (Σοφοκλ. Τραχ. 33) καὶ παθ. *παῖδες σπείρονται* (Πλάτ. Πολιτ. 460 β'.).

ΣΗΜ. «Κοινὸν ἐπὶ πάντων τὸ παιδοσπορεῖν, ὥςπερ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων» (Πολυδ. Ε', 92). Τὸ παιδοσπορῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

παιδοτριβέω-ῶ (εἰμὶ παιδοτρίβης). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν Δημ. 25, 7. καὶ μεταγενέστ.). Λέγεται καὶ *παιδοτρίβης εἰμί* (Πλάτ. Κρίτ. 47, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Παιδοτρίβης, παιδοτριβῶ, παιδοτριβία (μτγ.). Τὸ παιδοτριβῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

παίζω (παίζω, σκώπτω, καταγελῶ) (πολλάκ. καὶ προς-, ἀντι-), παρατ. *ἔπαιζον* (ἐνίοτε· καὶ προς-), μέλ. δωρ. *παιξοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. θ', 2), ἀόρ. *ἔπαισα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 278, γ'. καὶ (προσ-) 283, β'. καὶ Φαῖδρ. 265, γ'). Παθ. παρακ. *πεπαίσθω* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 278, δ'. Φαῖδρ. 278, β'.) *πεπαῖσθαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 265, γ'.) καὶ *διαπεπαισμένος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 769, α'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *παιδιὰν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Τίμ. 59, δ'. Νόμ. 771, ε'.), *χρῶμαι παιδιᾷ* (Πλάτ. Φαῖδρ. 276, δ'.).

ποιεῖσθαι (Πλάτ. Νόμ. 674, β'.) εἰς *παιδοποιεῖσθαι*» καὶ τὸ «*παιδίον ποιήσασθαι*» (Πλάτ. Συμπόσ. 203, γ'.) εἰς «*παιδοποιήσασθαι*»· διότι παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ *παῖδα ποιοῦμαι* σημαίνει καὶ τὸ *εἰσποιοῦμαι*, *υἱοθετῶ* («*παῖδά σε ποιοῦμαι· ἄπαις δ' εἰμὶ ἀρρένων παίδων*». Ξεν. Παιδ. Δ', ς', 2), ἀνθ' οὗ συνήθως λέγεται «*υἱόν τινα ποιοῦμαι*» (Ἰσαῖ. 7, 5 [ἔνθα προσθετέα ἡ λέξις «*υἱόν*» ἐλλείπουσα]. 2, 17. 20. 23. 46. Πλάτ. Νόμ. 924, α'. κτλ.), καὶ *υἱὸν τίθεμαι* (Πλάτ. Νόμ. 929, γ'), ἀλλ' ἔτι τὸ *παῖδας ποιοῦμαι*=παιδοποιοῦμαι, ὡς «*σοῦ, ὦ Γαδάτα, ὁ Ἀσσύριος παῖδας μέν, ὡς ἔοικε, τὸ ποιεῖσθαι ἀφείλετο*» (Ξεν. Παιδ. Ε', γ', 19). «*ἢ γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖσθαι παῖδας ἢ ξυνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα*» (Πλάτ. Κρίτ. 45, δ'.). «*τά τε ἄλλα καὶ παῖδας ἐν αὐτῇ ἐποιήσω, ὡς ἀρεσκούσης σοι τῆς πόλεως*» (Πλάτ. Κρίτ. 52, γ'.). Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις οὐδεμία σύγχυσις ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων ἠδύνατο νὰ γίνῃ. Ὅρα καὶ Ἰσοκρ. 15, 156. κτλ.. Σφάλλεται καὶ ὁ μακαρίτης Ἀσώπιος (Περιοδ. Β', σ. 298, 30) νομίζων ὅτι τὸ *παιδοποιοῦμαι*= εἰσποιοῦμαι, υἱοθετῶ καὶ=γεννῶ παῖδας. Μόνον τὸ δεύτερον εἶναι ὀρθόν.

(2) Οὕτω γραπτέον καὶ τὸ *παιδίον ποιήσασθαι* (Πλάτ. Συμπ. 203, γ') κατὰ Naber, ὅπερ δὲν εἶναι ὀρθόν, ὡς εἴπομεν πρότερον.

ΣΗΜ. Ῥίζ. παιδ-, παιγ- (ἐξ οὗ παιξοῦμαι καὶ παίγνιον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ τὰ ἐκ χαρακτῆρος γ εἶναι μεταγενέστ.), παίζω [=παίδ-jω], παιδιά, φιλοπαίσμων, συμπαίστωρ, ψηφοπαιστῶ, παιστέον (ποιητ.). «Ἐπαίσαμεν Ἀττικοί, ἐπαίξαμεν Ἕλληνες» (Μοῖρις). «Παῖξαι Δωριεῖς διὰ τοῦ Ξ, ὁ δὲ Ἀττικὸς παῖσαι, καὶ παίσατε καὶ συμπαίστης διὰ τοῦ Σ ἐρεῖς» (Φρύνιχ.) Τὸ παίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

παίω (κτυπῶ πληγώνω) (πλειστάκ. καὶ παρα-), παρατ. *ἔπαιον* (πλειστάκ.), μέλ. *παίσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', β', 19. Παιδ. Δ', α', 3), ἀόρ. *ἔπαισα* (πλειστ.), παρακ. [ἁπλοῦς μεταγεν.] *ὑπερπέπαικα* (=ὑπερβέβληκα. σπαν. Δημ. 50, 34. καὶ ποιητ.), καὶ *πέπληγα* καὶ *πληγὰς δέδωκα*, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *παίομαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπαιόμην* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἐπαίσατο τὸν μηρὸν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', γ', 6), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγεν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνάπαιστος* (Αἰσχίν. 1, 157). Τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *πλήττω* καὶ *τύπτω*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. παϜ-, παϜ-ίω, λατ. pav-io= παίω, pavimento=κατεδαφίζω, σανσ. pav-is (κνημὶς τροχοῦ), pav-îram (ὅπλον). Ἐνταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ τὸ πταίω, ὡς πόλις καὶ πτόλις, πόλεμος καὶ πτόλεμος, κτλ. Τὸ παίω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Τὸ παίω διαφέρει τοῦ βάλλω· παίω μὲν διὰ τῆς χειρὸς ἁπλῆς ἢ ξύλον ἢ ἄλλο τι ἐχούσης, ὡς μάχαιραν, λόγχην, κτλ., βάλλω δὲ μακρόθεν διὰ λίθων, κτλ. «Οἱ δὲ ἄλλοι στρατιῶται παίουσι καὶ βάλλουσι καὶ λοιδοροῦσι τὸν Σωτηρίδαν» (Ξεν. Ἀναβ. Γ', δ', 49). «βάλλοντες καὶ παίοντες τὸν Κλεάρετον ἀποκτείνουσι (Ξεν. Ἀναβ. Ε', η', 16). «παῖε παῖε, βάλλε βάλλε» (Ξεν. Ἀνάβ. Ε', η', 21. Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 281—283). κτλ. «Παίω τὸ τύπτω· εἰσπαίω τὸ εἰσέρχομαι. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ: ἀγαθῶν σωρὸς εἰςπέπαικεν εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐκπαίω τὸ ἐξέρχομαι· παραπαίω δὲ τὸ παρακρούω· καὶ συμπαίω τὸ συγκρούω· ὑπερπαίω μέντοι τὸ ὑπερβάλλω» (Θωμ. Μάγιστρ. 674, 1).

παιωνίζω· ὅρα *παιανίζω*.

παλαιόω-ῶ (κάμνω τι παλαιόν). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἐνεστὼς *παλαιούμενος* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 208, β'. Τίμ. 59, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ παλαιωθεὶς καὶ πεπαλαιωμένος μεταγεν. Πάλαι, παλαιός, παλαιῶ, παλαίωσις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

παλαίω (παλαίω) (πολλάκ. καὶ προς-), παρατ. *ἐπάλαιον* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', δ', 29. καὶ (προσ-) Πλάτ. Συμπ. 217, γ'.) καὶ ἀόρ. *ἐπάλαισα* (ἐνίοτε· καὶ κατ-), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *δυςπάλαιστος* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 18).

ΣΗΜ. Πάλη, παλαίω, πάλαισμα, παλαιστής, παλαιστὴ (τεττάρων δακτύλων μέτρον. Ἡσύχ.), παλαίστρα. Ὅρα ἀ-σπαίρω. Τὸ παλαίω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

παλαμῶμαι (ἐκτελῶ τι διὰ τῆς χειρός, ἐπιχειρῶ) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνε-

στῶς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', γ', 17), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παλάμη, λατ. palma, palmus, παλαιστὴ (τεττάρων δακτύλων μέτρον. Ἡσύχ.), παλαμῶμαι, Παλαμήδης. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. Τὸ δὲ Παλαμήδης ἔγινε κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ Παλαμο-μήδης.

παλιγκαπηλεύω (εἰμὶ παλιγκάπηλος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημοσθ. 56, 7). Λέγεται καὶ *παλιγκάπηλός εἰμι* (Δημ. 25, 46).

ΣΗΜ. «Τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα ἀναπωλούμενα.. καὶ ὁ ταῦτα πωλῶν παλίμπωλος καὶ παλιγκάπηλος» (Πολυδ. Ζ', 12). Παλιγκάπηλος, παλιγκαπηλεύω. Ὅρα καπηλεύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

παλινῳδέω-ῶ (λέγω ἀντίθετα τῶν προτέρων). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 142, δ'. 148, β'.).

ΣΗΜ. Παλινῳδῶ, παλινῳδία. Ὅρα ᾄδω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ ψ. Πλάτωνι.

πάλλω (κινῶ, σείω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 406, ε'.) καὶ ὁ παθ. *πάλλομαι* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 94, γ'. Κρατύλ. 406, ε'. Ἀξίοχ. 368, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Πάλλω [=πάλ-jω], εὔχρηστον κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παλμὸς (μτγ.). ὅρα ἀ-σπαίρω.

πανδοκεύω (εἰμὶ πανδοκεύς). Ἰωνικὸν καὶ μεταγεν., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζολόγ. μόνον ὁ ἀόρ. ***πανδοκεῦσαι*** (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 918. ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Δ', 95), πανδοκεύς, πανδοκεύω, πανδόκευσις, πανδοκεία, πανδοκεῖον (ποιητ.). Πρβλ. Πολυδεύκ. Ζ', 16. Ὅρα δέχομαι.

πανηγυρίζω (τελῶ πανήγυριν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 13), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Πανήγυρις, πανηγυρίζω (κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ Β', 59), πανηγυρικός, πανηγύρισμα καὶ-σμὸς (μτγ.), πανηγυριστὴς (μτγ.). Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα ἀγείρω.

πανουργέω-ῶ (εἰμὶ πανοῦργος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ παθ. *πανουργεῖται* (=μετὰ πανουργίας πράττεται. Γοργί. Παλαμ. 19), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ. 74), ἐκ δὲ τῶν Ἀττικ. πεζολόγων εὕρηται μόνον παρ' Ἀντιφῶντι (5, 65), Ἰσοκράτει (17, 28) καὶ Δημοσθένει (29, 5. 35, 56). Πανοῦργος, πανουργῶ, πανουργία, πανούργημα (ποιητ. καὶ μεταγεν.).

πάομαι-ῶμαι (κτῶμαι). Ἐν χρήσει εἶναι ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζογράφων μόνον παρὰ Ξενοφῶντι κατὰ παρακ. *πέπᾱμαι* (ἐνίοτε· Ξεν. Ἀναβ. Γ', γ', 18. Ϛ', α', 12. Ζ', ϛ', 41. Παιδ. Γ', γ', 44. Λακ. Πολ. Ϛ', 4) καὶ ὑπερσ. *ἐπεπάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', θ', 19), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πα-, σανσ. pâ (=τρέφειν, διατηρεῖν, προστατεύειν), πάομαι-πῶμαι (κτῶμαι), σλαβ. pitati (τρέφειν), πα-τ-έομαι (γεύομαι), λατ. pa-nis (ἄρτος), pa-scor, pa-stor (ποιμήν), pa-bulum (χόρτος), βου-

πάμων, πολυπάμων, πη-ὸς (ὁ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενής, συμπένθερος), Πάν, ἄπαστος (ἄγευστος, νῆστις). Ὅρα καὶ Ἀθήναι. Δειπνοσοφ. Α', § 43. «πάσσεται: ἐσθίει» (Ἡσύχ.), ἔτι τὸ πα-τήρ, λατ. pa-ter, σανσ. pi-tar, λατ. Ju-piter (Ζεύς). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σόλωνι (13, 7).

παραδειγματίζω (*τινά*)=βάλλω τινὰ ὡς παράδειγμα, κάμνω τινὰ παράδειγμα. Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα καὶ κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους εὔχρηστον ἀπὸ τοῦ Πολυβίου πρῶτον ἀρξάμενον (Πολύβ. ΚΘ', ζ', 5), ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται τὴν περίφρασιν *καθίστημί τινα ἤ τι παράδειγμά τινι* (Ἰσοκρ. 2, 31. κτλ.), *ποιῶ τινα παράδειγμά τινι* (Ἰσοκρ. 4, 39. Λυκοῦργ. 27. 150), ὡς μέσον δὲ *ποιοῦμαί τι παράδειγμα* (=ποιῶ ἐμαυτῷ· «*βουλευόμενος παραδείγματα ποιοῦ τὰ παρεληλυθότα τῶν μελλόντων*». Ἰσόκρ. 1, 34), *χρῶμαί τινι παραδείγματι* (Ἰσοκρ. 9, 77. Δημ. 3, 23. κτλ.), ὡς παθητ. δὲ *γίγνομαι παράδειγμά τινι ἢ εἰμι* (Θουκ. Β', 37. κτλ.) καὶ *παράδειγμα νομίζομαι* (Θουκ. Γ', 57 κτλ.).

ΣΗΜ. Γίνεται τὸ ῥῆμα παρὰ τὸ παράδειγμα, ῥημ. ἐπίθ. παραδειγματιστέον (Πολύβ. ΛΕ', β', 10) καὶ ῥημ. παράγ. παραδειγματισμός (Πολύβ. ΙΕ', κ', 5). Τὸ παραδειγματίζω συνήθως κεῖται ἐπὶ τῆς παραδειγματικῆς τιμωρίας, ἐφ' ἧς κεῖται ἐνίοτε καὶ τὸ παράδειγμά τινα ποιῶ (Λυκοῦργ. 27. 150). Δεῖγμα δὲ καὶ παράδειγμα διαφέρουσι· διότι δεῖγμα μὲν εἶναι μικρὸν μέρος πράγματός τινος, ἐξ οὗ τὸ ὅλον διαγινώσκεται, παράδειγμα δὲ τὸ πρότυπον μιμήσεως· «δεῖγμα δὲ τῆς Ἱππονίκου φύσεως νῦν ἐξενηνόχαμεν, πρὸς ὃν δεῖ ζῆν σε ὥσπερ πρὸς παράδειγμα» (Ἰσοκρ. 1, 11).

παραδωσείω (ἐπιθυμῶ νὰ παραδώσω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Δ', 28).

ΣΗΜ. Τὸ παραδωσείω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

παραινῶ· ὅρα *αἰνῶ*.

παραιτοῦμαι (παρακαλῶ, αἰτοῦμαί τι παρά τινος) ἀποθετ. (πολλάκ.), παρατ. ***παρῃτούμην*** (σπαν. Θουκ. Ε', 63), μέλλ. μέσ. *παραιτήσομαι* (πολλάκ.) καὶ ἀόρ. μέσ. *παρῃτησάμην* (πολλάκ.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *παραιτητὸς* (πολλάκ.) καὶ *ἀπαραίτητος* (σπαν. Λυσί. 2, 78. Δημ. 25, 11). Ὡς παθ. εἶναι τὸ *παραίτησις γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 915, γ'.).

ΣΗΜ. Παραιτοῦμαι, παραίτησις, παραιτητής (μτγ.), παραιτητέον (μτγ.). Παρὰ μεταγενεστέροις παραιτοῦμαι (= κοιν. παραιτῶ). Τὸ παραιτοῦμαι κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ καὶ Αἰσχύλῳ.

παρακελεύομαι· ὅρα *κελεύω*.

παρακρούω (ἀπατῶ, φενακίζω, ἀμεταβ. δὲ=παραπαίω, παραφρονῶ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις τοῦ ἐνεργητ. εὕρηται μόνον τὸ «*οὐκ ἄν σε παρακρούοι ἡ παροῦσα ξυμφορά*» (Πλάτ. Κρίτ. 47, α'.), ὅπερ εἶναι ἀμφίβολον καὶ ὁ Cobet διώρθωσεν εἰς τὸ μέσον «*οὐκ ἄν σε παρακρούοιθ' ἡ παροῦσα ξυμφορά*». Ἄλλοτε δὲ πάντοτε εἶναι εὔχρηστον τὸ μέσ. *παρακρούομαι* (πολλάκ., τίθεται δὲ μετὰ τοῦ *ἐξαπατῶ, φενακίζω* καὶ *κλέπτω*), μέλλ. μέσ. *πα-*

ρακρούσομαι (ἐνίοτε· Δημ. 18, 147. 276. 32, 31. Δείναρχ. 1, 102), ἀόρ. μέσ. *παρεκρουσάμην* (πλειστάκ.), παρακ. μέσ. *παρακεκρουμένος* (σπαν. Δημ. 6, 23). Χρόνοι παθητ. εἶναι ὁ ἀόρ. παθ. *παρεκρούσθην* (πλειστάκ.), παρακ. παθ. *παρακέκρουσται* (σπαν. Δημ. 24, 37), ὑπερσ. *παρεκέκρουστο* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 168, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει κατ' ἐνεργητ. φωνὴν παρακρούω (=παραπαίω, παραφρονῶ. Τόμ. Α', σ. 185. 186. 187. 188. 189. ὅρα καὶ Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Ε', 110 — 111), ὡς μέσον δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει, πλὴν δ' αὐτοῦ εὕρηται ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων καὶ παρ' Αἰσχίνῃ, Δημοσθένει (πλειστάκις), Πλάτωνι, Δεινάρχῳ καὶ ψ. Δημάδῃ. « Παρακρούεται: ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ· πολὺ δέ ἐστι παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. Μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. Καὶ ὡς Σοφοκλῆς που

Ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς»

(Ἁρποκρατ. ἐν λέξ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 59, 27). Κατ' ἄλλους δὲ τὸ παρακρούομαι λέγεται ὅτι ἐλήφθη ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν δολίως κρουόντων ἢ χειρὶ ἢ ποδί, ἵνα καταγωνίσωνται τοὺς ἀντιπάλους. Δὲν φαίνεταί μοι ὀρθὸν τὸ τοῦ Ἀμμωνίου « Παρακέκρουσται καὶ παρακέκρουται διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ Σ ἐνεργητικόν ἐστι καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ Σ παθητικὸν καὶ σημαίνει τὸ ἐξαπάτηται» (σελ. 191 Βαλκεν.)· διότι ἐκ τῆς χρήσεως τοὐναντίον φαίνεται. Ῥηματ. παράγ. παράκρουσις (Δημ. 24, 194), ὅπερ ὁ Πολυδεύκης νομίζει βίαιον («παρακρούεσθαι, ἀφ' οὗ ῥήματος οὐκ ἔστι τὸ πρᾶγμα· ἡ γὰρ παράκρουσις βίαιον». Πολυδ. Θ', 133 — 134), ῥημ. ἐπίθ. παράκρουστος (μωρός. Ἡσύχ.), παρακρουσιχοίνικος (Ἡσύχ.), παρακρουστικός (μτγ.).

παραμυθοῦμαι (παρηγορῶ) ἀποθετ. (πλειστάκ.), παρατ. *παρεμυθούμην* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. *παραμυθήσομαι* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. μέσ. *παρεμυθησάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 28. Ἰσοκρ. 15, 169. Δημ. 21, 214. πρβλ. καὶ Ἀλκιδαμ. 2, 10), ῥημ. ἐπ. *εὐπαραμύθητος* (Πλάτ. Νόμ. 886, β'. 888, γ'.), *δυςπαραμύθητος* (Πλάτ. Τίμ. 69, δ'.), *παραμυθητέον* (Πλάτ. Νόμ. 899, δ'.). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *παραμύθιον ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 632, ε'.), *παραμύθια τίθημί τινι* (Πλάτ. Κριτί. 115, β'.), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *παραμύθιον ἔχω* (Πλάτ. Εὐθύδ. 272, β'.), *παραμυθία ἔστι μοί τι* (Ξεν. Ἀγησίλ. ε', 3).

ΣΗΜ. Παραμυθοῦμαι, παραμυθία, παραμύθιον, παραμύθημα (μτγ.), παραμυθητής (μτγ.). Ὅρα μύω καὶ μυθοῦμαι. Τὸ παραμυθοῦμαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

παρανομέω-ῶ (κάμνω τι παράνομον (πλειστ.), παρατ. *παρενόμουν* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 77. ψ. Δημ. 17, 22.), [μέλλ. μεταγενέστ.], ἀόρ. *παρενόμησα* (πολλάκ.), παρακ. *παρανενόμηκα* (ἐνίοτε), ὑποτακ. *παρανενομηκὼς ὦ* (σπαν. Δημ. 21, 9), ὑπερσ. *παρενενομήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', α', 31). Παθ. *παρανομοῦμαι* (σπαν. Δημ. 23, 81. 35, 45), ἀόρ. παθ. *παρανομηθεὶς* (σπαν. Θουκ. Ε', 16) καὶ παρακ. παθ. *παρανενομῆσθαι* (σπαν. Δημ. 44, 31. 54, 12). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *παράνομός εἰμι* (Πλάτ. Πολιτικ. 303, α'.), *παράνομα γίγνομαι* (Πλάτ.

Πολ. 424, ε'. 539, α'.), *παράνομόν τι δρῶ* (Πλάτ. Πολ. 538, β'.), *παράνομα ποιῶ* (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', δ', 8), *παρανομίας ἐμπίμπλαμαι* (Πλάτ. Πολ. 537, ε'.). Ὡς μεταβατ. δὲ ἀντὶ τοῦ ποιῶ ἄλλον παρανομεῖν λέγεται *παρανόμους ποιῶ* (Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 2) καὶ *παρανομίαν ἐντίθημί τινι* (Πλάτ. Νόμ. 700, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ παρηνόμουν, παρηνόμησα καὶ παρηνόμηκα, παρηνομημένα εἶναι μεταγενέστερα, εἰ καὶ φέρονται καὶ παρ' Ἀττικοῖς τοιαῦται πλημμελεῖς γραφαί. Παράνομος, παρανομῶ, παρανομία, παρανόμημα, παρανόμησις (μτγ.). Τὸ παρανομῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

παραποδίζω· ὅρα *ἐμποδίζω*.

παρασιτῶ· ὅρα *σιτέω-ῶ*.

παρασκευάζω (ἑτοιμάζω) (πλειστάκ. καὶ συμ-, προ-), παρατ. *παρεσκεύαζον* (ἐνίοτε), μέλ. *παρασκευάσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *παρεσκεύασα* (πλειστάκ. καὶ συμ-), παρακ. *παρεσκεύακα* (πολλάκ. καὶ συμ-), ὑπερσ. *παρεσκευάκειν* (σπαν. Δημ. 18, 234. 21, 174). Μέσ. καὶ σπαν. παθ. *παρασκευάζομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀντι-), παρατ. μέσ. καὶ σπαν. παθ. *παρεσκευαζόμην* (πλειστάκ. καὶ ἀντ-), μέλ. μέσ. *παρασκευάσομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 41. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', δ', 11), μέλ. παθ. *παρασκευασθήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 52), ἀόρ. μέσ. *παρεσκευασάμην* (=παρεσκεύασά τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ ἐμαυτόν. πλειστάκ. καὶ ἐπι-, συμ-), ἀόρ. παθ. *παρεσκευάσθην* (πλειστάκ.) καὶ σπανίως ὡς μέσος (=παρεσκεύασα ἐμαυτόν. Θουκ. Ζ', 35), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *παρεσκεύασμαι* (πλειστάκ.), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *παρεσκευάσμην* (πλειστάκ.) καὶ μέσ. καὶ παθ. *παρεσκευασμένος ἦν* (Ξεν. Ἀπομ. Α', γ', 14. Λυσί. 13, 26. 15, 5), μετ' ὀλ. μέλ. μέσ. *παρεσκευασμένος ἔσομαι* (Ξενοφ. Ἱππαρχ. Ϛ', 1). Ῥημ. ἐπ. *παρασκευαστὸς* (ἐνίοτε) καὶ *παρασκευαστέον* (ἐνίοτε). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ ἀναλελ. *παρασκευάζω ἐμαυτὸν* (Ξεν. Κυν. ιβ', 11. Ἰσοκρ. 1, 38. 2, 13. Πλάτ. Φαίδ. 67, δ'. κτλ.). Λέγεται καὶ *παρασκευαστής εἰμί τινος* (=παρασκευάζω τι. Πλάτ. Γοργ. 518, γ'.), ὡς μέσ. *ἐν παρασκευῇ εἰμι* (Θουκ. Β', 80), ὡς παθ. δὲ *παρασκευὴ γίγνεται* (Λυσί. 3, 2) καὶ *παρασκευαστός εἰμι ὑπό τινος* (Πλάτ. Πρωταγ. 319, β'. 324, α', γ'.).

ΣΗΜ. Παρασκευή, παρασκευάζω, παρασκεύασμα, παρασκευαστής, παρασκευαστικός, παρασκεύασις (μεταγ.), παρασκευασμός (μεταγεν.). Ὅρα σκευάζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Περὶ ἄλλων συνθέτων καὶ τῆς διαφορᾶς αὐτῶν ὅρα σκευάζω.

παρασπονδέω-ῶ (παραβαίνω τὰς συνθήκας). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 7, 36), ὁ παρατ. *παρεσπόνδουν* (σπαν. Δημ. 18, 71) καὶ ὁ ἀόρ. *παρεσπόνδησα* (σπαν. Δημ. 10, 18) καὶ ὁ παρακ. *παρεσπόνδηκα* (Corp. Ins. Attic. Τόμ. Β'. 332, 32), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν, *παράσπονδόν τι ποιῶ* (Ξεν. Ἑλλ. Β', δ', 30) καὶ *παρὰ τὰς σπονδὰς ποιῶ* (Ξεν. Ἀναβ. Β', δ', 5. κτλ.), ὡς παθητ. δὲ *παρά-*

σπονδόν τι πάσχω (Ξεν. Ἀγησίλ. γ', 5) καὶ *παρὰ τὰς σπονδὰς πάσχω* (Ξεν. Ἀναβ. Α', θ', 8. κτλ.). Ὡς μεταβατ. δὲ *ἔχω τινὰ παράσπονδον* (Λυσί. 12, 74).

ΣΗΜ. Παράσπονδος, παρασπονδῶ, παρασπόνδημα (μεταγ.), παρασπόνδησις (μεταγ.), παρασπονδητής (μτγ.). Ὅρα σ π έ ν δ ω. Τὸ π α ρ α σ π ο ν δ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

παρασυγγραφέω-ῶ (ποιῶ τι ἔξω τῶν ἐν τῇ συγγραφῇ συμβαθέντων). Εὕρηται μόνον ὁ παρακ. *παρασυγγεγράφηκα* (Δημ. 56, 28. 34).

ΣΗΜ. Παρασυγγραφὴ (ὅρα Πολυδ. Η', 140), π α ρ α σ υ γ γ ρ α φ ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει).

παραφρυκτωρεύομαι (δίδω σημεῖον παρὰ τὸ προσῆκον καὶ προδοτικῶς ἐν καιρῷ νυκτὸς τῷ ἐχθρῷ ὑψῶν ἀνημμένας λαμπάδας) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Λυσί. 13, 67. πρβλ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 298, 13).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ· ὅρα φ ρ υ κ τ ω ρ έ ω-ῶ.

παραφρυκτωρέω-ῶ (=παραφρυκτωρεύομαι. Δείναρχ. παρὰ τῷ Ἁρποκρατ. ἐν λ. καὶ τῷ Φωτίῳ).

ΣΗΜ. Ὅρα φ ρ ύ γ ω καὶ φ ρ υ κ τ ω ρ έ ω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δεινάρχῳ.

παρεδρεύω (παρακάθημαι). Μόνον ὁ παρατατ. *παρήδρευον* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 158), ἀόρ. *παρήδρευσα* (C. I. A. T. B'. 467, 35. 468, 21. 469, 20), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Πάρεδρος (ποιητ. καὶ Ἡροδοτ.), παρεδρεύω, παρεδρία. Ὅρα ἕ ζ ο μ α ι. Τὸ π α ρ ε δ ρ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἀλκ. 746).

παρηβάω-ῶ· ὅρα *ἡβάω-ῶ*.

παρηγορέω-ῶ (παραμυθοῦμαι). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. ψ. Δημοσθ. 60, 35), ἀνθ' οὗ εἶναι τὸ *παραμυθοῦμαι* εὔχρηστον.

ΣΗΜ. Ὅρα ἀ γ ο ρ ε ύ ω. Τὸ π α ρ η γ ο ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

παροιμιάζομαι (παροιμίαν λέγω) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 162, γ'. Ἱππ. Μ. 301, γ'.) καὶ ὁ ἀορ. μέσ. *παροιμιασάμενος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 818, β'.). Παθ. μόνον *λόγος παροιμιαζόμενος* (Πλάτ. Φίληβ. 45, δ'.), ἄλλως δὲ κατὰ περίφρασιν «*τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον*» (Πλάτ. Σοφιστ. 261, β'.).

ΣΗΜ. Π α ρ ο ι μ ί α (βιωφελὴς λόγος παρὰ τὴν ὁδὸν λεγόμενος, οἷον παροδία, ὡς τοῖς πᾶσι κοινός, ἐκ τοῦ π α ρ ὰ καὶ ο ἶ μ ο ς. ὅρα ε ἶ μ ι), παροιμιάζομαι, παροιμιαστής (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. «Π α ρ ο ι μ ί α β ι ω φ ε λ ὴ ς λ ό γ ο ς, π α ρ ὰ τ ὴ ν ὁ δ ὸ ν λ ε γ ό μ ε ν ο ς, ο ἷ ο ν π α ρ ο δ ί α· ο ἶ μ ο ς γ ὰ ρ ἡ ὁ δ ό ς» (Ἡσύχ.). «Π α ρ ο ι μ ί α, ῥ ῆ μ α π α ρ ό δ ι ο ν τ ε τ ρ ι μ μ έ ν ο ν ἐ ν τ ῇ χ ρ ή σ ε ι τ ῶ ν π ο λ λ ῶ ν κ α ὶ ἀ π ὸ ὀ λ ί γ ω ν ἐ π ὶ π λ ε ί ο ν α ὅ μ ο ι α μ ε τ α λ η φ θ ῆ ν α ι δ υ ν ά μ ε ν ο ν» (Βασίλ. Ὁμιλ. 13). Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων τὸ ῥῆμα εἶναι εὔχρηστον μόνον παρὰ Πλάτωνι.

παροινέω-ῶ (ἀτακτῶ παρ' οἶνον, διὰ μέθην, ὑβρίζω) (πολλάκις), παρατ. *ἐπαρῴνουν* (σπαν. Δημ. 23, 114. 54, 4), ἀόρ. *ἐπαρῴνησα* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. *πεπαρῴνηκα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 154). Παθ. *παροινοῦμαι* (=ὑβρίζομαι. σπαν. Ἀντιφῶν 4, γ', 2. Δημ. 19, 198. 54, 5) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐπαρῳνήθην* (σπαν. Δημ. 22, 63), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα (πρβλ. Λουκιαν. Τίμ. § 14. Ζεὺς τραγῳδ. § 14). Λέγεται καὶ *πάροινός εἰμι* (Λυσί. 4, 8).

ΣΗΜ. Πάροινος, παροινῶ, παροινία, παροίνημα (μτγ.). Τὸ π α ρ ο ι ν ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι.

παροξύνω· ὅρα *ὀξύνω*.

παρρησιάζομαι (παρρησίαν μεταχειρίζομαι) ἀποθετ. (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπαρρησιαζόμην* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 172), μέλ. μέσ. *παρρησιάσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐπαρρησιασάμην* (ἐνίοτε), παρακ. ἐνεργ. *πεπαρρησίασμαι* (σπαν. Δημ. 4, 51) καὶ παθ. «*τὰ πεπαρρησιασμένα*» (=τὰ μετὰ παρρησίας εἰρημένα. σπαν. Ἰσοκρ. 15, 10), ὑπερσ. ἐλλείπει. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *παρρησίας ἐμπίμπλαμαι* (Πλάτ. Νόμ. 671, β'.), *μεστὸς παρρησίας γίγνομαι* (Πλάτ. Πολ. 557, β'.), *παρρησίᾳ χρῶμαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 240, ε'. Ἐπιστ. 354, α'.), ὡς παθ. δὲ *παρρησία ἐστὶ* (Πλάτ. Νομ. 829, δ'.), ὡς μεταβατ. δὲ *παρρησίαν δίδωμί τινι* (Πλάτ. Νόμ. 694, β'. Κλειτοφ. 406, α'.).

ΣΗΜ. Π α ρ ρ η σ ί α (παρὰ τὸ π ᾶ ν καὶ ῥ ῆ σ ι ς = ἄδεια τοῦ λέγειν, ἀδεῶς ἐν ἅπασι λέγειν. Σχόλ. Κοραῆ εἰς Ἰσοκρ. σ. 155), παρρησιάζομαι, παρρησιαστής (μτγ.), παρρησιαστικός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

πάσχω (πλειστάκ. καὶ ἀντι-, προς-), παρατ. *ἔπασχον* (ἐνίοτε· καὶ ἀντ-), μέλ. *πείσομαι* (πλειστάκ. καὶ προ-), ἀόρ. β' *ἔπαθον* (πλειστάκ.), παρακ. β' *πέπονθα* (πλειστάκ. καὶ προ-, προς-), ὑποτ. *πεπόνθω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 376, α'.), ὑπερσ. *ἐπεπόνθειν* (πλειστάκ. καὶ πλημμελῶς ἄνευ αὐξήσ. *πεπόνθειν* (1) (ἐνίοτε) καὶ *πεπονθὼς ἦν* (ἐνίοτε), εὐκτ. *πεπονθὼς εἴην* (ἐνίοτε) καὶ σπαν. *πεπόνθοιμι* (Πλάτ. Παρμ. 140, α'. Ἱππ. Μ. 301, α'.), μετ' ὀλ. μέλ. *πεπονθὼς ἔσομαι* (Πλάτ. Ἀπολ. 42, α'.). Τὸ *εὖ πάσχω* καὶ *κακῶς πάσχω* εἶναι ὡς παθητ. τοῦ *εὖ ποιῶ* καὶ *κακῶς ποιῶ*, ὡς *ἡ γῆ εὖ πάσχουσα εὖ ποιεῖ* (Ξεν. Οἰκ. κ, 14., ἔνθα ὁ Cobet γράφει «*ἀντ' εὖ ποιεῖ*») Δὲν λέγεται δ' *εὐπάσχω*, ἀλλ' *εὖ πάσχω*, ὅθεν καὶ *ἀντ' εὖ πάσχω* (Πλάτ. Γοργ. 520, ε'.) καὶ *ἀντὶ κακῶς πάσχω*.

ΣΗΜ. Ῥίζ. π ε ν θ -, π ṷ θ -, π α θ -, π ά σ χ ω [=πάθ-σκω]=λατ. pat-ior, πείσομαι [=πένθ-σομαι], πέ-πονθ-α, πάθος. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ πῆ-μα (ποιητ.), πημαίνω, πημονή. Τὸ π ά σ χ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

παταγέω-ῶ (κάμνω κρότον, πάτα-

---

(1) Ὁ ἀναύξητος ὑπερσ. *πεπόνθειν* εἶναι πλημμελὴς καὶ γραπτέος μετ' αὐξήσεως. Τοιαῦτα χωρία εἶναι *πεπόνθειμεν* (Πλάτ. Φαίδ. 89 α'.), *πεπόνθεσαν* (Θουκ. Ζ', 71. Αἰσχίν. 3, 142. Δημ. 18, 213). Μόνον παρ' Ὁμήρῳ δύναται νὰ ἐλλείπῃ ἡ αὔξησις τοῦ ὑπερσυντελίκου, οὐδέποτε δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

γον). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς μόνον τὸ «*ἀντιπαταγοῦντος τοῦ ἀνέμου*» (σπαν. Θουκ. Γ', 22).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π α-, π α τ-, π α τ α γ- (πεποιημένη), πάταγος (Ὁμηρ., Ἡρόδ. καὶ μεταγ.), παταγῶ, πατάσσω [πατάγ-jω]. Τὸ π α τ α γ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

πατάσσω (κτυπῶ). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπάταξα* (πλειστάκ.), οἱ δὲ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *τύπτω*, *παίω* καὶ *πλήττω*.

ΣΗΜ. Ὅρα π α τ α γ έ ω-ῶ. Τὸ π α τ ά σ σ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πατέω-ῶ (καταπατῶ, παραβαίνω, βαδίζω, διέρχομαι) (ἐνίοτε· καὶ περι-, κατα-), παρατ. *περιεπάτουν* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 273, α'. Πρωτ. 314, ε'. Δημ. 35, 29) καὶ *κατεπάτουν* (σπαν. Θουκ. Ζ', 84), μέλλ. [ἁπλοῦς ποιητ.] *περιπατήσω* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. θ', 7), ἀόρ. *περιεπάτησα* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ιγ', 5) καὶ *κατεπάτησα* (ἐνίοτε), παρακ. *πεπάτηκα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 273, α'), ὑπερσ. ἐλλείπει παρ' Ἀττικοῖς. Παθ. *πατοῦμαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ζ', α', 37. Κυν. ι', 18) καὶ *καταπατοῦμαι* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Δ', δ', 11. Δημ. 34, 37), μέλ. παθ. *συμπατηθήσομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 164), ἀορ. παθ. *κατεπατήθην* (σπαν. Θουκ. Ε', 72), παρακ. παθ. *καταπεπατημένος* (σπαν. Δημ. 7, 45), τὰ δὲ λοιπὰ δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις. Ἀντὶ τοῦ *περιπατῶ* λέγεται καὶ *περιπάτους ποιοῦμαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 227, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π α τ -, π ά τ - ο ς (Ὅμηρ.= ὁδός, βάδισμα), πατῶ, σανσκρ. pathas (ὁδός), λατ. pavimentum (ἔδαφος), πόντος (ὡς ὑγρὰ κέλευθα. ὅρα κ α τ α π ο ν τ ί ζ ω), λατ. pon(t)s (γέφυρα), pontifex (γεφυροποιός, ἱεροφύλαξ, ἱεροφάντης), παράγ. πάτημα (μτγ.), περίπατος, πατητός (μτγ.), πατητήριον (μτγ.) περιπάτησις (μτγ.), περιπατητικός (μτγ.), ἀπάτητος (μεταγ.). Τὸ ἀ π ο π α τ ῶ εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, τὸ δὲ π α τ ῶ καὶ κ α τ α π α τ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πατρονομοῦμαι (τοὺς προγονικοὺς νόμους μεταχειρίζομαι ἢ ὑπὸ πατέρων ἄρχομαι. Τίμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλατ. λέξ.) ἀποθετ. παθητ. Μόνον ἡ μετοχ. *πατρονομούμενοι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 680, ε'.).

ΣΗΜ. Ὅρα π ά ο μ α ι. Τὸ π α τ ρ ο ν ο μ ο ῦ μ α ι κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

πάττω (πασπαλίζω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐμπάσαι* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 210, α'.), ἀόρ. παθ. *ἐπιπασθεὶς* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 406, α'.) καὶ τὸ ῥημ. ἐπ. *χρυσόπαστος* (σπαν. Δημ. 50, 34).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π α σ -, πάσσω, πάττω (= πάσ-jω), χρυσόπασ-τος. Τὸ π ά σ σ ω , ἐ π ι π ά σ ω καὶ ἐ μ π ά σ σ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

παύω (κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ, ἀποτρέπω, καταπαύω) (πολλάκ. καὶ κατα-, ἀπο-), παρατ. *ἔπαυον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ Α', β', 5), μέλ. *παύσω* (πολλάκ. καὶ κατα-), ἀόρ. *ἔπαυσα* (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἀπ-, δι-), παρακ. *πέπαυκα* (σπαν. Δημ. 20, 70), ὑπερσ. ἐλλείπει παρ' Ἀττικοῖς. Μέσ. καὶ παθ. *παύομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, κατα, δια-), παρατ. μέσ. *ἐπαυόμην* (πολλάκις), μέλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. *παύσομαι* (πλειστάκις), μέλ. παθ. *παυσθήσομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 81., ἔνθα κακῶς γράφεται «*παυθήσομαι*»), ἀόρ. μέσ. *ἐπαυσάμην* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, δι-), ἀόρ. παθ. *ἐπαύσθην* (ἐνίοτε) (1), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *πέπαυμαι* (πλειστάκ. καὶ κατα-), ὑπερσ. μέσ. *ἐπέπαυντο* (σπαν. Θουκ. Δ', 13) καὶ παθ. *διεπέπαυντο* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', δ', 14). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄπαυστος* (ἐνίοτε), *δυσκατάπαυστος* (Δημ. 25, 49) καὶ *παυστέον* (ἐνίοτε). Λέγεται καὶ *παῦλαν ἔχω τινός* (= παύομαί τινος. Πλάτ. Φαῖδρ. 245, γ'.) καὶ ὡς παθ. *παῦλά ἐστι τινος* (Πλάτ. Φίληβ. 51, α'. Πολιτ. 473, δ'. 584, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π α υ-, παῦ-λα, παῦρος=λατ. pau-lus καὶ pau-cus, λατ. pau-per (πτωχός), παῦσις (μτγ.), παυσωλή (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

παχύνω (κάμνω τινὰ παχύν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιβ', 20. Πλάτ. Πολ. 343, β'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐπάχῡνα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιβ', 20. Πλάτ. Γοργ. 518, γ'.). Μέσ. καὶ παθ. *παχύνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 17. Ἱππικ. α', 5), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρ' Ὁμήρῳ μὲν π α χ ύ ς (λατ. pinquis· ὅρα π ή γ ν υ μ ι), τὸ δὲ π α χ ύ ν ω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, ῥηματ. παράγ. πάχυνσις (μτγ.).

πεδάω-ῶ (βάλλω εἰς τὰ δεσμά). Ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ Ἀττικὸν μόνον τὸ *πεδηθεὶς* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 71, ε'.). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *ἐν πέδαις δεῖν* (Πλάτ. Νόμ. 882, β'.) καὶ παθητ. *ἐν πέδαις δεῖσθαι* (Ξεν. Ἀναβ. Δ', γ', 8).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα Ὁμηρικόν. Ῥίζ. π ε δ -, π έ δ η (δεσμὰ) = λατ. ped-ĭca, πεδάω-ῶ = λατ. impedio (ἐμπεδάω), πέδον (ποιητ.), πεδίον (γερμ. boden), λατ. oppidum (πόλις), πέδ-ιλον, πέζα (μτγ.)=πούς [=πέδ-jα] τράπεζα (=τετράπους), πεζός [=πεδ-jός], πούς ποδὸς =λατ. pe(d)s pedis, ped-um(καλαῦροψ), ἔμπεδον, ἐμπεδῶ, πηδόν (Ὅμηρ. = κώπη, πηδάλιον), πηδάλιον, πηδάω-ῶ (κυρ.=ποδαρίζω), σανσ. pad-jâmi (πίπτω, παραγίγνομαι).

πεζεύω (πεζοπορῶ). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπέζευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ε', 4. Ἰσοκρ. 4, 89). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *πεζῇ ἰέναι* (Θουκ. Β', 93) καὶ *πορεύεσθαι* (Θουκ. Α', 26. Ξεν. Ἀναβ. Ε', ϛ', 1. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὅρα π ε δ ά ω - ῶ. Τὸ π ε ζ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἀλκ. 869).

πεζομαχέω-ῶ (συνάπτω πεζομαχίαν). Ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ παρατ. *ἐπεζομάχουν* (σπαν. Θουκ. Δ', 14).

ΣΗΜ. Πεζομάχος (μτγ.), πεζομαχῶ, πε-

---

(1) Κατὰ Cobet (Nov. Lect. 448. 778), ὁ δὲ *ἐπαύθην* μεταγενέστερος. Ἐν τοῖς κειμένοις ὅμως τῶν Ἀττικῶν φέρεται ὁ *ἐπαύθην*, *ἐπαύσθην* δὲ γράφεται παρ' Ἡροδότῳ (Α', 130. Ε', 94. Ϛ', 71), πρβλ. καὶ ῥημ. ἐπίθετα.

ζομαχία. Τὸ π ε ζ ο μ α χ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Γ', 45).

πεζοπορέω-ῶ (πεζεύω, πεζῇ πορεύομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ', 1) τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ συνηθέστερον εἶναι τὸ *πεζῇ πορεύομαι* (Θουκ. Α', 26. Ξεν. Ἀναβ. Ε', ϛ', 1. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

πειθαρχέω-ῶ (ὑπακούω εἰς τοὺς ἄρχοντας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλεϊστάκ.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐπειθάρχησα* (σπαν. Ἰσοκρ. 4, 103), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται *πείθομαι τῷ ἄρχοντι ἢ τοῖς ἄρχουσι* (Πλάτ. Κριτί. 120, α'. κτλ.).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Τραχ. 1178), παρὰ δὲ Ἡροδότῳ (Ε', 91) καί μέσ. π ε ι θ α ρ χ ο ῦ μ α ι, πειθαρχία.

πείθω (καταπείθω) (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, συμ-, μετα-, συνανα- καὶ παρα- (Ἀλκιδ. 1, 22).), παρατ. *ἔπειθον* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, συν-, συναν-), μέλ. *πείσω* (πλειστάκ. καὶ ἀνα-), ἀόρ. (1) *ἔπεισα* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, συν-, μετ-), παρακ. *πέπεικα* (πλειστάκ. καὶ ἀνα-), ὑπερσ. *ἐπεπείκειν* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ϛ', β', 8. Πλάτ. Φαῖδρ. 237, β' Αἰσχίν. 1, 57). Μέσ. καὶ παθ. *πείθομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, τὸ μετα- δὲ ὡς παθ. Ἰσο. 15, 170), παρατ. μέσ. *ἐπειθόμην* (πλειστάκ.) καὶ παθ. *ἀνεπειθόμην* (σπαν. Θουκ. Β', 14. 65), μέλ. μέσ. *πείσομαι* (πλειστάκ.), μέλ. παθ. *πεισθήσομαι* (πολλάκ. καὶ μετα-, συμ-, ἀνα-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐπείσθην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, μετ-), ἀόρ. μέσ. β' *ἐπιθόμην* (σπανιώτερ. πολλάκ.), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *πέπεισμαι* (πλειστάκ. καὶ ἀνα-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ἐπεπείσμην* (Δημ. 18, 220. 221. Ἀντιφῶν 6, 34), μετ' ὀλ. μ. *πεπεισμένος ἔσομαι* (ψ. Δημ. Προοίμ. ΜΔ', σ. 1451), παρακ. β' ἐνεργ. ὡς μέσ. *πέποιθα* (εἰμὶ πίσυνος, ἔχω πεποίθησιν, θαρρῶ. Θουκ. Β', 42. Πλάτ. Μενέξ. 248, α'. Ἐπινομ. 974, β'.), ὑπερσ. *ἐπεποίθειν* (σπαν. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Ε', 1). Ῥημ. ἐπ. *εὔπειστος* (Ξεν. Ἱππαρχ. θ', 3), *δύςπειστος* (Ξεν. Ἱππαρχ. α', 23), *μεταπειστὸς* (Πλάτ. Τίμ. 51, ε'. Ὅροι 414, γ'.), *δυςανάπειστος* (Πλάτ. Παρμ. 135, α') καὶ *πειστέον* (ἐνίοτε). Λέγεται καὶ *πειθὼ ἐμποιῶ τινι* (Πλάτ. Γοργ. 453, α'.=πείθω, ἔνθα γράφεται *ποιῶ*. καὶ 454, ε'. κατὰ Cobet, ἔνθα γράφεται *ποιεῖ*) καὶ *πειθὼ ποιῶ* (Πλάτ. Φαῖδρ. 271, α'. Γοργ. 454, δ'.) καὶ *πειθοῖ χρῶμαι* (Πλάτ. Πολ. 411, δ'.). Τὸ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. *πείθω ἐμαυτὸν* (Ξεν Ἑλλ. Α', ϛ', 10. Ἰσοκρ. 5, 22. Δημ. 5, 3. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π ι θ-, πιθ-ανός, πισ-τός (=ᾧ πέποιθέ τις), πίσ-τις (=τὸ πεποιθέναι. λατ. fid-es), π ε ι θ-, πείθω, λατ. fid-o (πιστεύω), πειθώ, πεῖσμα (σχοινίον), πενθ-ερός, γερμ. binden, σανσ. bandh-nâmi (συνδέω), ἐξ ἧς ἰσχνανθείσης ἡ bhidh (συνδέειν), λατ. foed-us (συμμαχία). Τὸ π ε ί θ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Περὶ τοῦ π ι σ τ ὸ ς καὶ π ί σ τ ι ς ὅρα π ι σ τ ε ύ ω. «Π ι σ τ ε ύ ω κ α ὶ π έ π ο ι θ α κ α ὶ θ α ρ ρ ῶ κ α ὶ θ α ρ σ ῶ κ α ὶ θ ά ρ ρ ο ς κ α ὶ θ ρ ά σ ο ς, π ε π ο ί θ η σ ι ς δ ὲ ο ὐ κ έ τ ι, ἀ λ λ ὰ π ί σ τ ι ς κ α ὶ π ε π ο ι θ έ ν α ι» (Θωμ. Μάγιστρ. 717, 1). Τὸ π ε π ο ί θ η σ ι ς εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος παρὰ τὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀναλογίαν παρακεχαραγμένον, οἷον εἶναι καὶ τὸ εἴδησις, συνείδησις, ἐγρήγορσις καὶ οἰκτείρησις (ὅρα Cobet παρὰ Λογί. Ἑρμ. Κόντου. Τόμ. Α', σ. 454).

(1) ἀόρ. β' *ἔπιθον* (παρ' Ἀττ. ποιητ. Ἀριστ. Πλοῦτ. 949. Βατρ. 1168, κτλ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. Νόμ. 913, α'. κατ' ἀνάγνωσιν Cobet Mnemos. 1874 σ. 143.

πεινάω-ῶ *πεινῇς*, *πεινῇ*, κτλ. (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπείνων* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', β', 15), μέλ. *πεινήσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 17), ἀόρ. *ἐπείνησα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 81. Η', γ', 39), παρακ. *πεπείνηκα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 606, α'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *πεῖναν ἔχω* (Πλάτ. Φίληβ. 52, α'.) καὶ *πεινά ἐστι* (Πλάτ. Λῦσ. 221, α'.) καὶ *πεῖνα ἔνεστι* (Πλάτ. Φαίδ. 94, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π ε ν -, πέν-ομαι, πεῖνα = πέν-jα, πενία], πεινῶ, πειναλέος (μτγ.), ἠπανία (μτγ. ἔνδεια), λατ. pênûria (ἔνδεια). Τὸ π ε ι ν ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ὅπερ ἦτό ποτε π ε ι ν ή ω π ε ι ν ῶ, οὗ ἕνεκα συναιρεῖται εἰς Η καὶ οὐχὶ εἰς Α.

πειράω-ῶ (λαμβάνω πεῖραν καὶ λόγους προσφέρω περὶ ἀφροδισίων) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐπείρων* (σπαν. Θουκ. Δ', 25), μέλ. *πειράσω* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, κατα-), ἀόρ. *ἐπείρᾱσα* (πολλάκ. καὶ ἀπ-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Μέσον *πειρῶμαι* (πεῖραν λαμβάνω, δοκιμάζω) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, δια-) καὶ παθ. *πειρῶμαι* (ἐπὶ αἰσχρ. σημ. ἀκούω λόγους περὶ συνουσίας. σπαν. Ξεν. Ἱέρ. ια', 11. Πλάτ. Φαῖδρ. 227, γ'.) καὶ *ἀναπειρωμένη ναῦς* (σπαν. Δημ. 51, 5 = εἰς θάλασσαν ἀφιεμένη πρὸς δοκιμήν), παρατ. μέσ. *ἐπειρώμην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, ἀπ-), μέλλ. μέσ. *πειράσομαι* (πλειστάκ. καὶ δια-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπειράθην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, δι-) καὶ μέσ. σπανιώτ. *ἐπειρασάμην* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *πειραθεὶς* (σπαν. =ἀκούσας λόγους περὶ συνουσίας. Θουκ. Ϛ', 54), παρακ. μέσ. *πεπείρᾱμαι* (πλειστάκ καὶ δια- Θουκ. Ϛ', 91 (1)), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *ἀπείρατος* (Δημ. 18, 249. Δημάδ. 12), *πειρατέος-τέον* (πολλάκ.) καὶ *ἀποπειρατέον* (Ἰσοκρ. 9, 11). Τὸ δὲ παθ. ἐκφέρεται διὰ τοῦ *πεῖραν δίδωμι* (Πλάτ. Πρωταγ. 348, α'. Δημ. 24, 24. Θουκ. Α', 138. κτλ.), τὸ δὲ μέσον καὶ διὰ τοῦ *πεῖραν λαμβάνω τινός* (Ξενοφ. Ἀναβ. Ε', η', 15. Ϛ', ϛ', 33. Ἀπομ. Α', δ', 18. Πλάτ. Πρωταγ. 342, α'. Νόμ. 649, ε'.) καὶ πεῖραν *ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 53. Β', 20. Δ', 80. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π ε ρ -, περάω, πεῖρα [= πέρjα, αἰολ. π έ ρ ρ α], πειρῶ, πειρῶμαι = λατ. ex-perior, ἔμπειρος=λατ. per-itus, ἐμπειρία = experientia, por-ta (δίοδος), por-tus (λιμήν), σανσ. par-, pi-par-mi (διαπερῶ, ὑπερβάλλω), πείρω (σουβλίζω), περονῶ, πέρνημι (περῶ διὰ θαλάσσης, πωλῶ), περαιῶ, πορπ-ά(ζ)ω (θηλυκώνω, κομβῶ), πρίω (πριονίζω), πορθ-μός, πόρπη (βελόνη), πειρά (ὀξύτης), πηρ-ός (σλαβ. por-j-a = σχίζω). Τὸ π ε ι ρ ῶ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πελαγίζω (τὸ πέλαγος πλέω, διὰ

(1) Ὅ διορθοῦσιν εἰς «*δὴ πεπειρᾶσθαι*» ἢ εἰς «*οὐδέπω πεπειρᾶσθαι*». Ὅρα Mnemos. 1886, σ. 131.

τοῦ πελάγους πορεύομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. κα', 3. Ὑπερείδ. παρὰ Βεκκ. Ἀνεκδ. 111, 28. Φωτίῳ 406, 10), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις. Λέγεται δὲ καὶ *ἐν πελάγει πλέω* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 16) καὶ *διὰ πελάγους πλέω* (Θουκ Γ', 33. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Α', 184. Β', 92), παρ' ᾧ λέγεται περὶ ποταμοῦ κατακλύζοντος τὰς χώρας, πλημμυροῦντος. Ῥίζ. πελ- (τύπτειν, βάλλειν), τειχεσι-πλή-της, δασ-πλῆ-τις (Ἐρινὺς ἡ σκληρῶς προσβάλλουσα καὶ ἐπιτυγχάνουσα), πέλαγος (πλῆξις κυμάτων. πρβλ. ἁλὸς ἐν πελάγεσιν ['Οδ. Ε, 335], ὠκεανοῦ πελάγεσι [Πινδάρ. Πυθ. 4, 251]), πελαγίζω. ὅρα πελάζω.

πελάζω (πλησιάζω) (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 7. 20. Πλάτ. Συμπ. 195, β'. καὶ προς-), παρατ. *ἐπέλαζον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 48) καὶ ἀόρ. *ἐπέλασα* (σπαν. Θουκ. Β', 77. Ξεν. Παιδ. Γ', β', 10. Ἀναβ. Δ', β', 3), τὰ δὲ ἄλλλα ποιητικά.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις (Θουκυδ. Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι μόνον) σπάνιον καὶ αὐτοῦ εὐχρηστότερον τὸ πλησιάζω· Ῥίζ. πελ- (τύπτειν, βάλλειν), πέλ-ας, πλησίον, Πάρις (μεθερμην. Ἀλέξανδρος)=πολεμιστής, πόλ-εμος, πολεμῶ, -ίζω, πέλαγος (ὅρα πελαγίζω), πελ-, πλα-, πλακ-, ἐξ οὗ πλαγ-, πλήσσω, πληγή, πλάζω (πλανῶ), λατ. plang-o (πλήττω), plâg-a (πληγή), planctus (κοπετὸς), plec-tere (πλήττειν, κολάζειν).

πελτάζω (εἰμὶ πελταστής). Μόνον τὸ *πελτάζειν* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. δ', 52) καὶ εὐκτ. *πελτάζοι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', η', 5), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ἀντ' αὐτοῦ συνήθως λέγεται *πελταστής εἰμι* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Πέλτη (μικρὰ καὶ ἐλαφρὰ ἀσπίς), πελτάζω, πελταστής, πελταστικός. Τὸ πελτάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. «Πέλτη ἐστὶν εἶδος ἀσπίδος, ἥτις ἴτυν οὐκ ἔχει, οὐδ' ἔστιν ἐπίχαλκος, οὐδὲ βοὸς, ἀλλ' αἰγὸς δέρματι περιτεταμένη» (Σχολ. Πλάτ. Νόμ. 813, δ'.). Ἴσως δὲ γίνεται ἐκ ῥίζ. πελ-, ἐξ ἧς πέλ-ας (δέρμα) πέλλα (δέρμα), λατ. pellis, γερμ. Fell, ἐρυσί-πελας, ἐπι-πολ-ὴ (ἐπιφάνεια), ἐπίπλοον (σκέπη τῶν ἐντέρων), κτλ.

πεμπάζω (μετρῶ ἀνὰ 5 ἢ διὰ τῶν 5 δακτύλων λογίζομαι). Ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ Ἀττικὸν εἶναι τὸ *ἀναπεμπάζομαι* (τι = ἐπανκλαμβάνω κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα. Πλάτ. Νόμ. 724, β'. καὶ μτγ.) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἀνεπεμπασάμην* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 222, ε'. καὶ μτγ.).

ΣΗΜ. Τὸ πεμπάζομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ ('Οδ. Δ, 412), γίνεται δὲ παρὰ τὸ Αἰολ. πέμπε = πέντε = λατ. quinque (ὅπερ ἔγινε κατ' ἀφομοίωσιν ἀντὶ τοῦ pinque, σανσ. pancan, πρβλ. καὶ τὸ λατιν. coquo = ὀπτῶ ἀντὶ τοῦ poquo, σανσ. pacati), τὸ δὲ αἰολ. πέμπε ἐκ τοῦ πένπε, πρβλ. πένπτης C. I. G. 90), πεμπάζω («τὸ ἀριθμεῖν οἱ σοφοὶ πεμπάζειν ὠνόμαζον». Πλούταρχ. περὶ τοῦ ἐν Δελφ. εἰ 7. πρβλ. καὶ Ἴσ. καὶ Ὄσιρ. 65), πέμπτος, λατ. quinctus, πεμπ-ὰς καὶ πεμπτ-ὰς (Πλάτ. Φαίδ. 104, α'.), πεμπ-ώβολον (Ὅμηρ.). Παρ' Αἰσχύλῳ καὶ ἐνεργ. «πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι» (Εὐμεν. 748).

πέμπω (στέλλω) (πλειστάκ. καὶ μετὰ πολλ. προθ. σύνθετ. ὅρα παρατατ.), παρατ. *ἔπεμπον* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἀν-, δι-, εἰς-, ἐξ-, μετ-, παρ-, περι-, προ-, συν-, συμπρο-), μέλ. *πέμψω* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἀνα-, ἐκ-, μετα-, προ-, συμ-), ἀόρ. *ἔπεμψα* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἀν-, ἀντ-, δι-, εἰς-, ἐξ-, μετ-, κατ-, προ-, προεις-, προς-, προςεξ-, παρ-, περι-, συν-, συμπρο-, συνεξ-, ὑπ-), παρακ. *πέπομφα* (ἐνίοτε· καὶ ἐκ-, προ-), ὑπερσ. *ἐπεπόμφειν* (ἐνίοτε· καὶ δι-) καὶ *ἐκπεπομφὼς ἦν* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 64). Παθ. *πέμπομαι* (πολλάκ. καὶ εἰς-, ἐκ-, ἀνα-, παρα-, ἐπι-, προ-) καὶ μέσ. *ἀποπέμπομαι* (πολλάκ.), *μεταπέμπομαι* (πλειστάκ.), *ἐπιμεταπέμπομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 21. Ζ', 7), παρατ. παθ. *ἐπεμπόμην* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 23. καὶ (εὐκτ.) Ξεν. Ἑλλ. Δ', α', 14) καὶ μέσ. *μετεπεμπόμην* (ἐνίοτε), *προυπεμπόμην* (Ξενοφ. Παιδ. Ε', γ', 53), *ἐξεπεμπόμην* (Ξεν. Ἀναβ. Ε', β', 21), *διεπεμπόμην* (Θουκ. Γ', 75) καὶ *ἀπεπεμπόμην* (Ξεν. Ἀναβ. Α', α', 5), μέλ. μέσ. [ἁπλ. ποιητ.] *μεταπέμψομαι* (ἐνίοτε), μέλ. παθ. *ἐκπεμφθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 923, δ'.), ἀόρ. μέσ. [ἁπλ. ποιητ.] *ἀπεπεμψάμην* (ἐνίοτε), *μετεπεμψάμην* (πλειστάκ.), *διεπεμψάμην* (σπαν. Θουκ. Β', 14), *προσμετεπεμψάμην* (σπαν. Θουκ. Η', 71), *προαπεπεμψάμην* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Δ', β', 29), ἀόρ. παθ. *ἐπέμφθην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, κατ-, εἰς-, παρ-, ὑπ-, ἐπ-, παρ-, προ-, προαπ-, συν-, μετ-, ἐξ-, περι-), παρακ. παθ. *πεπεμμένος* (σπαν. Δημ. 23, 159), *μεταπεπεμμένος* (Θουκ. Γ', 2 κατ' ἀνάγν. Cobet) καὶ *προπέπεμπται* (σπαν. Θουκ. Ζ', 77), ὑπερσ. *προυπέπεμπτο*

(σπαν. Θουκ. Η', 79) καὶ *ἐξεπέπεμπτο* (σπαν. Δημ. 18, 133) καὶ *μεταπεπεμμένοι ἦσαν* (Θουκ. Γ', 2 κατ' ἀνάγν. Cobet. Var. Lect. 253). Ῥημ. ἐπ. *πεμπτὸς* (Θουκ. Η, 86. 9), *μετάπεμπτος* (ἐνίοτε), *ὑπόπεμπτος* (Ξεν. Ἀναβ. Γ', γ', 4), *πεμπτέον* (Ξεν. Παιδ. Η', α', 11. Ἑλλ. Ε', γ', 8) καὶ *μεταπεμπτέος* (Θουκ. Ϛ', 25). Ἀντὶ τοῦ *πέμπω* καὶ *πέμψιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Ζ', 17) καὶ *πομπὰς ποιοῦμαι* (ἐπὶ θρησκευτ. πομπῆς. Πλάτ. Νόμ. 796, γ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πεμπ-, πέμπ-ω, πέμψις, πομπή, πομπεύω. Τὸ πέμπω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα καὶ πομπεύω.

πενθέω-ῶ (ἔχω πένθος ἢ πενθῶ τινα) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐπένθουν* (σπαν. Ἰσοκρ. 19, 40), μέλ. [ἁπλ. ποιητ.] *συμπενθήσω* (σπαν. Ἰσοκρ. 4, 112. 8, 87), ἀόρ. *ἐπένθησα* (ἐνίοτε· καὶ συν-), παρακ. [ἁπλοῦς μτγ.] *συμπεπένθηκε* (σπαν. ψ. Δημ. 60, 33), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. μόνον *πενθοῦμαι* (σπαν. Λυσί. 2, 80. Ἰσοκρ. 10, 27) Λέγεται καὶ *ἐν πένθει εἰμί* (Πλάτ. Πολιτ. 605, ς'.), *ἐν πένθεσιν ἔχομαι* (Πλάτ. Πολ. 395, δ'.) καὶ *πένθος ἐστί τινι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ε', 10) καὶ *πενθικῶς ἔχω* (Ξεν. Παιδ. Ε', β', 7).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα πάσχω. Ῥημ. παράγ. πενθήμων (ποιητ.), πένθησις (ποιητ.), πενθητήρ (ποιητ.), πενθητέον (μτγ.), πένθιμος (ποιητ. καὶ μτγ.). «Πενθεῖν ἐπὶ τοῦ λυπεῖσθαι καὶ μελανειμονεῖν, θρηνεῖν δὲ ἐπὶ τοῦ κλαίειν» (Θωμ. Μάγιστρ. 702, 1).

πένομαι (εἰμὶ πένης) ἀποθετ. Μό-

νον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.) καὶ *συμπένομαι* (σπαν. Πλάτ. Μέν. 71, β'.) [ὁ δὲ παρατατ ποιητ. Ἰλ. Ω, 124. Ὀδυσ. Κ, 348]. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *πένης εἰμί* (πολλάκ.), *ἐν πενίᾳ εἰμί* (Πλάτ. Ἀπολ. 23, β'. κτλ.) καὶ ἰσχυρότερον τὸ *πενίᾳ πιέζομαι* (Ξεν. Ἀπομ. Β', ε', 1).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π ε ν-, π έ ν ο μ α ι (ἐργάζομαι, σπανίζω), πένης, πενιχρός, πενία, πενέσται, πεῖνα, πόν-ος, πονῶ, πονηρός, λατ. penuria (ἔνδεια). Ἀρχ. ῥίζ. σ π α ν-, σπάνις, ἀγγλ. spannan (ἑλκύειν, τείνειν), σπάω, σπάσμα σπασμός, λατ. spatium (ἔκτασις), δωρ. σπάδιον=Ἀττ. στάδιον. Ἡ δὲ σ π α ν-ἀποβολῇ τοῦ σ ἐγένετο π ε ν-. Τὸ π έ ν ο μ αι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ σημαίνει μόνον τὸ κ ο π ι ά ζ ω , ἐ ρ γ ά ζ ο μ α ι καὶ ὡς μεταβ. τὸ ἑ τ ο ι μ ά ζ ω τ ι.

πεντηκονταρχέω-ῶ (εἰμὶ πεντηκόνταρχος), Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημοσθ. 50, 25). Λέγεται καὶ *πεντηκόνταρχός εἰμι* (Ξεν. Ἀθην. Πολ. α', 2).

ΣΗΜ. Πεντηκόνταρχος, πεντηκονταρχῶ, πεντηκονταρχία. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

πεντηκοστεύομαι(τελῶ, ἀποτίνω τὴν πεντηκοστὴν) ἀποθετ. ἐνεργ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 35, 29. Ὑπερείδ. περὶ τῶν Εὐβούλ. δωρεῶν παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Φωτίῳ) καὶ παρακ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *πεπεντηκοστευμένον* (σπαν. Δημ. 35, 30)=ἐκτετισμένην τὴν πεντηκοστήν.

ΣΗΠ. Π ε ν τ η κ ο σ τ ή (τέλος 2 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν εἰς τὰ εἰςαγόμενα ἐμπορεύματα εἰς τὸν Πειραιᾶ), π ε ν τ η κ ο σ τ ε ύ ο μ α ι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει) πεντηκοστολόγος (Δημ. 21, 133. 34, 7) καὶ πεντηκοστηλόγος (Πολυδ. Β', 124. Λοβέκ. εἰς Φρύν. σ. 658). Ὅρα Ἀρχαιολ. Smith σ. 786—787. Βεκκ. Ἀνέκδ. 297, 21 : «Τ ῶ ν ε ἰ σ α γ ο μ έ ν ω ν ε ἰ ς τ ὸ ν Π ε ι ρ α ι ᾶ φ ο ρ τ ί ω ν κ α ὶ ἀ ν δ ρ α π ό δ ω ν ἐ κ τ ῆ ς ἀ λ λ ο δ α π ῆ ς π ε ν τ η κ ο σ τ ὴ ν ἐ τ έ λ ο υ ν ο ἱ ἔ μ π ο ρ ο ι· κ α ὶ τ ο ῦ τ ο ἐ κ α λ ε ῖ τ ο π ε ν τ η κ ο σ τ ε ύ ε σ θ α ι. Κ α ὶ α ὐ τ ο ὶ δ ὲ ο ἱ τ ὸ τ έ λ ο ς ε ἰ σ π ρ ά τ τ ο ν τ ε ς π ε ν τ η κ ο σ τ ο λ ό γ ο ι κ α λ ο ῦ ν τ α ι». «Π ε ν τ η κ ο σ τ ὴ μὲν τέλος τι καὶ π ε ν τ η κ ο σ τ ο λ ό γ ο ι οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες, π ε ν τ η κ ο σ τ ε ύ ε σ θ α ι δὲ ἀντὶ τοῦ πράττεσθαι τὴν πεντηκοστήν. Ταῦτα δ' ἔστιν εὑρεῖν ἔν τε τῷ κατὰ Μειδίου [§ 133] καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν Δημοσθένους [§ 29] καὶ Ὑπερείδου ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν» (Ἁρποκρατ. ἐν λ. π ε ν τ η κ ο σ τ ή). Καὶ ὁ Ἁρποκρατ. καὶ ὁ Σχολιαστὴς Ἀριστοφάνους (Ἐκκλ. 999) ἑρμηνεύουσι τὸ π ε ν τ η κ ο σ τ ε ύ ο μ α ι διὰ τοῦ π ρ ά τ τ ο μ α ι τ ὴ ν π ε ν τ η κ ο σ τ ή ν, οὐχὶ ὀρθῶς, ἐκτὸς ἂν τὸ π ρ ά τ τ ο μ α ι ἐκληφθῇ παθητικῶς (πρβλ. Τ ι σ σ α φ έ ρ ν η ς ὑ π ὸ β α σ ι λ έ ω ς ν ε ω σ τ ὶ ἐ τ ύ γ χ α ν ε π ε π ρ α γ μ έ ν ο ς τ ο ὺ ς ἐ κ τ ῆ ς ἑ α υ τ ο ῦ ἀ ρ χ ῆ ς φ ό ρ ο υ ς [Θουκ. Η', 5]) = εἰσπράττομαι ὑπό τινος τοὺς φόρους = τελῶ, ἀποτίνω.

πεπαίνω (ὡριμάζω). Ποιητ. καὶ μεταγεν., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς *πεπαίνω* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 19) καὶ ὁ παθ. μέλ. *πεπανθήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 21).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π ε π-, πέπων (ἐπίθ.=ὥριμος) σανσ. pak-vas, πεπαίνω καὶ πέσσω [=πέκjω] =σανσ. pak-ami = λατ. coquo (κατ' ἀφομοίωσιν ἀντὶ τοῦ poquo, πρβλ. λατ. quinque = πέντε ἀντὶ pinque), σανσ. pâk-as, (ὡριμάζειν), πέψις=σανσ. pak-tis (καὶ βράσις), πεπτός (μτγ.), πέμμα, πέπειρος (ποιητ. καὶ μτγ.), πόπανον, ἀρτο-πόπος («ἀ ρ τ ο π ό π ο ς κ ά λ λ ι ο ν ἢ ἀ ρ τ ο π ο ι ὸ ς κ α ὶ σ ι τ ο π ο ι ό ς». Θωμ. Μάγιστρ. 113, 4), ἕψω, πέπανσις (μτγ.), εὔπεπτος (Διοκλ. παρ' Ἀθην. Β', 78), δύςπεπτος. Ἐνταῦθα καὶ ἰπνὸς (κατ' ἀποβολὴν τοῦ π ἀντὶ πιπ-νός, πεπ-νός). Τὸ π ε π α ί ν ω κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς συγχρόνοις Εὐριπίδῃ καὶ Ἡροδότῳ.

πέπρωται· ὅρα *πορεῖν*.

περαίνω (φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω) (πλειστ. καὶ δια-, διεκ-), παρατ. *ἐπέραινον* (ἐνίοτε), μέλ. *περανῶ* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐπέρāνα* (ἐνίοτε· καὶ δι-, συν-, συνδι-). Παθ. *περαίνομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, δια-), παρατ. *ἐπεραινόμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', α', 19. Ζ', δ', 3), ἀόρ. παθ. *ἐπεράνθην* (ἐνίοτε· καὶ δι-, συν-), μέλλ. μέσ. *διαπερανοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 53, γ' (1). Νόμ. 739, ε'.), ἀόρ. μέσ. *διεπερανάμην* (ἐνίοτε) καὶ *συνεπερανάμην* (σπαν. Δημ. 18, 163), παρακ. παθ. *πεπέρανται* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 502, ε'. Ἀλκιβ. Α', 132, γ'.) καὶ *διαπεπέρανται* (Πλάτ. Νόμ. 816, δ'. 834, ε'. Σοφ. 261, γ'.), προστ. *πεπεράνθω* (Πλάτ. Νόμ. 736, β'. καὶ (δια-) 672, ε'.), ἀπαρ. *πεπεράνθαι* (Πλάτ. Γοργ. 472, γ'. Μέν. 75, ε'. καὶ (δια-) Πολ. 398, β'. καὶ Νόμ. 673, β'.), μετοχ. *πεπερασμένος* (Πλάτ. Παρμεν. 144, ε'. 145, α'. 158, ε'.), εὐκτ. *πεπερασμένον εἴη* (Πλάτ. Παρμ. 144, ε'.). Ῥημ. ἐπ. *ἀπέραντος* (πολλάκ.), *διαπεραντέον* (Πλάτ. Νόμ. 715, ε'.). Λέγεται καὶ *πέρας ἔχω* (= λαμβάνω τέλος καὶ ἐνίοτε = τέλος ἀνυπέρβλητον.. Ἰσοκρ. 4, 5. 140. Πλάτ. Παρμ. 165, α'. κτλ.), *ἔστι πέρας τινὸς* (Πλάτ. Φαῖδρ. 254, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π ε ρ-, πέρα, πέρāν, περ-άω-ῶ, περαίνω, πέρας, περαντικός (ποιητ.), συμπέρασμα (μτγ.), συμπερασμός (μτγ.), περατῶ (μτγ.), σανσ. paras (πέραν, μεμακρυσμένος), param (πέραν). Ὅρα καὶ π ε ι ρ ά ω-ῶ. Τὸ περαίνω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ λέγεται καὶ π ε ι ρ α ί ν ω.

περαιόω-ῶ (περῶ ἀντικρύ τινα). Παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. *περαιώσω* (σπαν. Θουκ. Β', 67) καὶ ἀόρ. *ἐπεραίωσα* (σπαν. Θουκ. Δ', 121). Μέσ. *περαιοῦμαι* (πολλάκ. καὶ δια-), παρατ. *ἐπεραιούμην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 43), [μέλλ. *περαιωθήσομαι* ποιητ. Ἀριστοφ. Βατρ. 138], μέλ. μέσ. *περαιώσομαί* (τι. σπαν. Θουκ. Α', 10), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπεραιώθην* (πολλάκις) καὶ ἀόρ. μέσ. *διεπεραιωσάμην* τι (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 370, β'.), παρακ. μέσ. *πεπεραιωμένος* (σπαν. Θουκ. Γ', 26), ὑπερσ. μέσ. *διεπεπεραίωντο* (σπαν. Θουκ. Γ', 23). Λέγεται καὶ *ἐν τῷ πέραν γίγνομαι* (=διαπεραιοῦμαι. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', γ', 29).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ ἅπαξ (Ὀδ. Ω, 437). Ὅρα π ε ρ α ί ν ω. Ῥημ. παράγ. περαίωσις (μτγ.), διαπεραίωσις (μτγ.), διεκπεραίωσις (νεοελλ.).

περάω-ῶ (περῶ) (ἐνίοτε· καὶ δια-, ἐκ-, διεκ-, συνεκ-), [παρατ. ποιητ. καὶ μεταγεν.], μέλλ. *περάσω* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ζ', β', 20. Ἱππαρχ. α', 1. Κυν. η', 5), ἀόρ. *διεπέρāσα* (σπαν. Πλάτ.

(1) Ἔνθα ὑπὸ τοῦ Badham γράφεται «*διαπεράνωμαι*».

Σοφ. 261, α'. Τίμ.85, ε'.), παρακ. *πεπέρᾱκα* (σπαν. Ξεν. Λακεδ. Πολ. δ', 7. Ἑλλ. Γ', β', 14. καὶ (ἐκ-) Δ', ε', 8), ὑπερσ. δὲν ἀπαντᾷ.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα μεταβ. καὶ ἀμετάβ. ὂν ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα περαίνω. Ῥηματ. παράγ. πέραμα (μεταγ.), πέρασις (ποιητ.), περατός (ποιητ. καὶ μτγ.).

πέρθω (πορθῶ). Ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ μόνον τοῦ ἀορ. τὸ *ἐκπέρσῃ* (Πλάτ. Πρωταγ. 340, α'.), ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μετεχειρίζοντο τὸ *πορθῶ* (ὅπερ ἰδέ).

περιέπω· ὅρα *ἕπω*.

περιέλλω· ὅρα *εἰλέω-ῶ*.

περιλιχμάομαι-ῶμαι (λείχω τὰ χείλη μου διὰ τῆς γλώσσης, γλείφομαι μὲ τὴν γλῶσσαν περὶ τὸ στόμα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτατα (ὡς παθ. *θηρσὶ περιλιχμώμενοι*. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 372, α'.).

ΣΗΜ. Πρβλ. «γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον» (Θεόκρ. 25, 226), «τὰ κρέα ἕψων καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ τι περιελιχμήσατο» (Λουκιαν. Προμ. 10, σ. 193). Ῥίζα λιχ-, λίχ-νος, λείχω = λατ. lingo καὶ ligurio, λιχ-ανός, λιχμάω (Εὐριπ.Βάκχ.698), λιχμῶμαι (Θεοκρ. 24, 20), ἐλιχμῶντο (Ἀριστοφ. Σφηκ. 1033), λιχμήσομαι (Ἰώσηπ. Ἀρχ. Η', ιε', 4). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ ἐν συνθέσει ἀπολιχμήσομαι αἷμα (Ἰλ. Φ, 123). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λείξουρος, λειξουρία (λαιμαργία, πλεονεξία. Γλωσσάρ.).

περιπατῶ· ὅρα *πατῶ*.

περιπολῶ· ὅρα *πολῶ*.

περισχοινίζω· ὅρα *σχοινίζω*.

περιττεύω (εἰμὶ περιττὸς) (ἐνίοτε), μέλλ. *περιττεύσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', η', 11) καὶ ἀόρ. *ἐπερίττευσα* (σπαν. Θουκ. Β', 65), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Περιττός [=περί-τjος], περιττεύω (καὶ Θουκ. περισσεύω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ, ἐκ δὲ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὑρίσκεται παρὰ Θουκυδίδῃ (ἅπαξ), Ξενοφῶντι (ἐνίοτε) καὶ Πλάτωνι (ἅπαξ. Νόμ. 855, β'.), ῥημ. παράγ. περίσσευμα (μτγ.), περισσεία (μτγ.). Ὅρα Μαυροφρ. Δοκίμ. Ἱστ. Ἑλλ. γλ. 53. 87. 570.

περιχειλόω-ῶ (=περιβάλλω τι κύκλῳ μὲ χεῖλος, γῦρον). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *περιχειλώσας σιδήρῳ* (τοὺς λίθους. Ξενοφ. Ἱππικ. δ', 4. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Α', 201).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Τὸ χεῖλος ἐκ τοῦ [χέσ-λος], Κελτ. besla-, Ἰρλανδικ. bél- (στόμα, χεῖλος).

περονάω-ῶ (καρφώνω τι). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. ἀπαντᾷ τὸ *προσπερονῶ* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ. 83, δ'.) καὶ παθ. παρακ. *προσπεπερονημένοι ἦσαν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ', γ', 21), ὅστις εἶναι ἀναλελυμ. ὑπερσυντέλικος.

ΣΗΜ. Περόνη, περονῶ, περόνημα (ποιητ.), Ὅρα πειράω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

περσίζω (λαλῶ τὴν Περσικὴν γλῶσσαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 34), τὰ δὲ λοιπὰ διὰ τοῦ «*λέγω περσιστί*» (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 10).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

πετάννῡμι (ἀνοίγω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. ἀπαντᾷ σύνθετον *ἀναπετάννῡμι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', α', 17) καὶ *περιπεταννύω* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ιθ', 18), παρατ. *ἀνεπετάννῡν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 40), ἀόρ. *ἀνεπέτᾰσα* (ἐνίοτε), *κατεπέτᾰσα* (σπαν. Πλάτ. Παρμ. 131, β'.), *περιεπέτᾰσα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 76), *ἐπεπέτᾰσα* (σπαν. Ξεν. Κυν. Ε', 10), *προεπέτᾰσα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Δ', β', 23). Παθ. *ἀναπετάννῡμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', δ', 6), παρατ. *ἀνεπεταννύμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 11) καὶ παρακ. *ἀναπέπτᾰμαι* (πολλάκ.) καὶ *καταπέπτᾰμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 12. 16), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πετ-, πατ-, πετα-, πέταλον, πατάνη (ἀπλάδα), δένδρεα ὑψιπέτηλα, λατ. pat-eo (ἀνοίγω), πέτασ-μα (ποιητ.), καταπέτασμα (μτγ.), πετασ-τός (μτγ.), πετάννυμι [=πετάσ-νυμι], πέτασος (μτγ.). Τὸ πετάννυμι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πέτομαι (πετῶ) ἀποθετ. Ὁ ἐνεστὼς (πολλάκ.) καὶ *διαπέτομαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 199, β'.) καὶ *συνδιαπέτομαι* (Πλάτ. Θεαίτ. 199, ε'.), [παρατ. *ἐπετόμην* (ποιητ. καὶ μτγ. Φερεκρ. παρ' Ἀθην. Ϛ', § 96. καὶ (εἰσ-) αὐτόθ. Β', § 68. Ϛ', § 95. κτλ.)], μέλλ. μέσ. [ἁπλοῦς ποιητ. Ἀνθολ. 5, 9. 12. 18] *ἀναπτήσομαι* (Πλάτ. Νόμ. 905, α'. Αἰσχ. 3, 209· ὁ δὲ *ἐκπτήσομαι* παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 208 καὶ ὁ *ἐπιπτήσομαι* παρ' Ἡροδ. Ζ', 15), ἀόρ. μέσ. [ἁπλοῦς ποιητ.] *διεπτόμην* (Πλάτ. Νόμ. 686, α'., ἐν ᾧ γράφεται *διεπτάμην*), *ἐξεπτόμην* (Πλάτ. Τίμ. 81, δ'.), *ἀνεπτόμην*, οὗτινος ἡ ὁριστικὴ [ποιητ. Ἀριστοφ. Ὀρν. 35. ἡ δὲ ὑποτακ. *ἀνάπτησθε* παρ' Ἡροδ. Δ', 132 καὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 774] εἶναι ἄχρηστος, ὑποτακ. *πρόσπτηται* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ια', 5), εὐκτ. *ἀνάπτοιτο* (Πλάτ. Φαιδ. 109, ε'.), προστακτ. ἐλλείπει, ἀπαρεμφ. *ἀναπτέσθαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 249, δ'. Ἐπιστ. 348, α'.), μετοχ. *ἀναπτόμενος* (Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. IX, σ. 397, δ'.), *ἐπιπτόμενος* (Πλάτ. Πολ. 365, α'. Ξενοφ. Παιδ. Β', δ', 19), *ἀποπτόμενος* (Πλάτ. Συμπόσ. 183, ε'. Πολιτ. 469, δ'., ἐν οἷς κακῶς γράφεται *ἀποπτάμενος*, ὅστις ἁρμόζει τοῖς ποιηταῖς), *διαπτόμενος* (Πλάτ. Φαιδ. 70, α'. 84, β'.), [παρακ. *πεπότημαι* καὶ *πεπόταμαι* δωρ. εἶναι εὔχρηστος παρὰ ποιηταῖς].

ΣΗΜ. Ὁ μέσ. ἀόρ. ἐπτάμην εἶναι ποιητικός, τῷ δὲ πολιτικῷ λόγῳ τῶν Ἀθηναίων ὑπῆρχεν ὁ ἐπτόμην, παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοτέλει καὶ ἀόρ. ἐπετάσθην ἀντὶ τοῦ ἐπτόμην, οὗ ὅρα παραδείγματα ἐν Λογ. Ἑρμ. Κόντ. Τόμ. Α', σ. 560 — 562. Ῥίζ. πετ-, ποτ-, πετα-, πτε-, πέτομαι = σανσ. pat-ami, λατ. peto = ὁρμῶ, πέταμαι (μεταγεν. Θωμ. Μάγιστρ. 711, 7), ἵ-πταμαι (μεταγενέστ. Πρβλ. Λουκιαν. Σολοικ. 7, 25. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 556 — 560), ἀόρ. β' ἔπτην (ποιητ. καὶ μτγ.), πότ-μος (καὶ Ἀττ. Πλάτ. Ἀπολ. 28, γ'.), πτερόν, πτέ-ρυξ, πτί-λον (ποιητ. καὶ μτγ.), πτῶ-μα, πτῶ-σις, εὐπετ-ής, διιπετής, (ποιητ. καὶ μτγ.), κλινοπετής (Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 58), ὠκυπέτης (ποιητ.), προ-πετής, πίπτω [=πι-πέτ-ω], πιτνέω καὶ πίτνω (ποιητ.). Τὸ πέτομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμή-

ρῳ. Ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. § 219, σ. 191—192.

πετρόω-ῶ (λιθοβολῶ). Ἁπλοῦν ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ μόνον κατ' ἀόρ. παθ. *κατεπετρώθην* (= πέτροις κατελεύσθην. σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', γ', 2. καὶ μτγ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα πετροῦμαι κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἴων 1112. Ὀρέσ. 946). Ὅρα πέτομαι καὶ λιθοβολῶ. Πέτρος μὲν (ὁ) = ὁ λίθος, πέτρα (ἡ) δὲ = ὁ βράχος, ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς καὶ πέτρος = βράχος, τὸ δὲ πέτρα = λίθος παρὰ μεταγενεστέροις. Παρὰ Σοφοκλεῖ «πέτροις ἐλεύσθην» (Οἰδ. Κ. 435).

πεττεύω (παίζω τοὺς πεσσοὺς ἢ τὴν πεττείαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξεν. Ἀπομ. Γ', θ', 9. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 110, ε'. Ἵππαρχ. 229, ε'. Πολ. 487, β'.) καὶ παθ. ἐνεστ. *μεταπεττεύομαι* (σπαν. Πλάτ. Μίν. 316, γ'.).

ΣΗΜ. Πεσσὸς (Ὅμηρ. κατὰ πρῶτον) καὶ πεττός, πεττεύω (κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι), πεττεία, πεττευτής, πεττευτικός. Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζ. ἴσως, ἐξ ἧς καὶ πέτρος, πέτρα (=πετ-jὸς πεσσὸς καὶ πεττός). Ὁ δὲ Εὐστάθιος (Ὁμηρ. Ὀδ. Α', 107) ἐτυμολογεῖ τὸν πεσσὸν παρὰ τὸ πεσεῖν κατὰ διπλασμὸν τοῦ σ· «πεσεῖν δὲ καὶ συμπεσεῖν λέγεται τὸ κατὰ τύχην συμβῆναί τι, ἐξ οὗ καὶ περιπέτεια τὸ τυχηρὸν σύμβαμα· ὅτι δὲ ὁ πεσσὸς τύχης ἐστὶν ἄθυρμα καὶ αὐτῇ ἀνάκειται ἴσασιν οἱ κατακυβευόμενοι». Προϊὼν δὲ ὁ αὐτὸς λέγει· «πέντε ἦσαν οἷς ἐχρῶντο· καὶ ὅτι ἐπὶ πέντε γραμμαῖς τὰς ψήφους ἐτίθουν· ὧν ἡ μέση ἱερὰ ἐκαλεῖτο· καὶ ὅτι διὰ τὰς πέντε ταύτας καὶ πεττεία ἐδόκει κληθῆναι, ὡς οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα». Ὁ δὲ Πολυδεύκης τάδε λέγει· «Ἐπειδὴ δὲ ψῆφοι μέν εἰσιν οἱ πεττοί, πέντε δ' ἑκάτερος τῶν παιζόντων εἶχεν ἐπὶ πέντε γραμμῶν, εἰκότως εἴρηται Σοφοκλεῖ

καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαί.

Τῶν δὲ πέντε τῶν ἑκατέρωθεν γραμμῶν μέση τις ἦν ἱερὰ γραμμή· καὶ ὁ τὸν ἐκεῖθεν κινῶν πεττὸν ἐποίει παροιμίαν «κίνει τὸν ἀφ' ἱερᾶς» (Πολυδ. Θ', 97—98. Πρβλ. καὶ Ζ', 204. 206. Σχολ. Πλάτ. Νόμ. σ. 820, γ'.).

πέττω (ζυμώνω, χωνεύω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἔπεψα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 372, β'.). Παθ. *πέττομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 16) καὶ παθ. παρακ. *περιπεπεμμένος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 886, ε'. Ξενοφ. Οἰκ. α', 20) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *δύςπεπτος* (Πλάτ. Τίμ. 83, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα πεπαίνω περὶ ῥίζης.

πήγνυμι (πήγω) (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 3. Πλάτ. Τίμ. 46, δ'. 62, β'. καὶ συμ-, παρακατα-) καὶ *πηγνύω* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ', 7. 9), ἀόρ. *ἔπηξα* (ἐνίοτε· καὶ δι-, κατ-, ἐπ-). Παθ. ἢ μέσ. *πήγνυμαι* (ἐνίοτε· καὶ συμ-, ἀπο-), παρατ. *ἐπηγνύμην* (σπαν. Ξεν. Ἀναβ. Ζ', δ', 3. καὶ (περι-) Ξεν. Ἀναβ. Δ', ε', 14), εὐκτ. *πήγνυτο* (1)

---

(1) Ἡ εὐκτικὴ αὕτη ἴσως ὀφείλει νὰ γραφῇ *πηγνῦτο*, πρβλ. καὶ τὰς τοιαύτας Ὁμηρικὰς *δαινῦτο* (Ἰλ. Ω, 665), *δαινύατο* (Ὀδ. Σ, 248), ἔνθα ὁ σχολιαστὴς τάδε σημειοῦται: «*προπερισπαστέον δαινῦτο*, ὡς καὶ *Φιλοξένῳ δοκεῖ*». Ἐκτὸς τῶν εὐκτικῶν τούτων εὕρηνται

(σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 118, α'.), μέλλ. παθ. *παγήσομαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 92. καὶ (ἀπο-) Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', γ', 8), ἀόρ. παθ. *ἐπάγην* (ἐνίοτε· καὶ συν-), ἀόρ. μέσ. *παρεπηξάμην* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 370. γ'.), παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. *πέπηγα* (ἐνίοτε· καὶ συμ-, παρα- [Ἰσοκρ. 1, 46]), ὑπερσ. *ἐπεπήγειν* (σπαν. Θουκ. Γ', 23. Ζ', 38). Ῥημ. ἐπίθ. *πηκτός* (Πλάτ. Τίμ. 59, γ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. παγ-, πακ-, πηγ-, πάγ-ος, πάχ-νη, πάχ-ος, παχ-ύς, -ύνω, πάγ-η, πάσσαλος (ποιητ. καὶ μτγ.=πάκ-jαλος), λατ. pango (pago), σανσ. paça-jâmi (δέω), pâças (βρόχος, σχοινίον), λατ. pac-i-scor (συντίθεμαι, ὁμολογῶ), pax, pacis (εἰρήνη), πηγ-ός (ποιητ. εὐτραφής), πηκ-τός, πήγνυμι, πῆξις, πῆγμα (ποιητ. καὶ μτγ.), πηγυλίς (ποιητ. παγερά, πάχνη). Τὸ πήγνυμι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πηδάω-ῶ (πηδῶ, πάλλω) (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, ἀνα-, ἐκ-, δια-, κατα-, ἐπι-, παρα-, προς-, ὑπερ-, ἐπεις-), παρατ. *ἀπεπήδων* (σπαν. Ξεν. Ἀναβ. Γ', δ', 27) καὶ *ἀνεπήδων* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 2. Δ', β', 28), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἐπιπηδήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 216, α'.), ἀόρ. *ἐπήδησα* (σπαν. Ξεν. Οἰκ. ε', 8. Λακεδ. Πολ. β', 3. καὶ συνήθ. σύνθετος ἀπ-, ἀν-, ἐξ-, κατ-, παρ-, ὑπερ-, εἰς-), παρακ. *ἐκπεπήδηκα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ Ζ', δ', 37), *εἰςπεπήδηκα* (σπαν. Δημ. 57, 49), καὶ *ὑπερπεπήδηκα* (σπαν. Δημ. 23, 73), ὑπερσ. *ἐξεπεπηδήκειν* (σπαν. Δημ. 54, 20) καὶ *ἐκπεπηδηκὼς ἦν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 37).

ΣΗΜ. Πηδάω (κυρ. = ποδαρίζω. ὅρα πεδάω), πήδημα (ποιητ. καὶ μτγ.), πήδησις, πηδητικός (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ πηδῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πημαίνω (βλάπτω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 862, α'. 932, ε'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐπήμηνα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 364, γ'. Νόμ. 933, ε'.). Παθ. μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπημάνθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 933, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, πῆμα (ποιητ. καὶ μτγ.), πημαίνω, πημονή (Θουκ. Ε', 47), ἀπήμαντος (ποιητ.). Ὅρα πάσχω.

πηρόω-ῶ (κάμνω τινὰ πηρόν). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπήρωσα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 257, α'). Παθ. *ἀναπηροῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 310, ε'.) καὶ παρακ. *πεπηρωμένος* (σπαν. Δημ. 18, 67), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ἀνάπηρόν τινα ποιῶ* (Αἰσχίν. 1, 183).

ΣΗΜ. Πη-ρός (ὅρα πειράω), πηρόω-ῶ· πήρωσις, ἀνάπηρος (=ὁ καθ' ὑπερβολὴν μέρει τινὶ τοῦ σώματος πεπηρωμένος. Βεκκ. Ἀνέκδ. 183, 13. 216, 15), ἀναπηρία (Βεκκ. Ἀνέκδ. 9, 22. 78, 11). «Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὴν πήρωσιν μετὰ προσθήκης.. λέγουσιν, ὡς ἄνευ τῆς προσθήκης ἄδηλον ὂν ποίου μέρους ἡ πήρωσίς ἐστιν. Ἀνάπηρος δὲ ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἀριστομάχου: «κατέ-

---

καὶ ὑποτακ. οὕτως ἐσχηματισμέναι ἐκ τῶν εἰς ΝΥΜΙ, ὡς *ζώννῦνται* (Ὀδ. Ω, 89), *ῥήγνῦνται* (Ἡσιόδ. Ἀσπ. 377), *ῥήγνῦται* (Ἱππων. 19, 4), *διασκεδαννῦται* (Πλάτ. Φαίδ. 77, β'.), αἵτινες ἴσως ἅπασαι ὀφείλουσι νὰ προσπερισπῶνται.

λιπεν ἐν τῷ χωρίῳ γέροντας καὶ ἀναπήρους». Ἀντιφῶν δὲ ἐν τοῖς περὶ Ἀληθείας καὶ ἀνάπηρα εἴρηκεν, Κρατῖνος δ' ἐν Πλούτῳ ἀναπηρίαν. Τάχα δὲ καὶ τὸ ἔμπηρα τούτοις προσήκει καὶ τὸ ἄπηρα» (Πολυδ. Β', 60 — 61). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Βατρ. 623).

πιαίνω (παχύνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 345, γ'.) καὶ ὁ μέσ. *πιαίνομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 807, α'.) καὶ παρακ. *καταπεπιασμένος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 807, β'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Πινδάρῳ. Ῥίζ. πι-, πί-ων (παχύς)=σανσ. piv-as, λατ. o-pi-mus, σανσ. pî καὶ pinv-âmi (σφριγῶ), πῖαρ (ποιητ.), πιότης (μτγ.), πιμελὴ (ποιητ. καὶ μτγ.), πιαίνω, πιμελή [= πιϜελή = σανσ. piv-aras]. Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Πλάτωνι.

πιέζω (σφίγγω, στενοχωρῶ, κτλ.) (ἐνίοτε· καὶ συμ-), παρατ. *ἐπίεζον* (σπαν. Θουκ. Ζ', 28) καὶ ἀόρ. *ἐπίεσα* (ἐνίοτε· καὶ συν-). Παθ. *πιέζομαι* (πλειστάκ. καὶ συμ-), παρατ. *ἐπιεζόμην* (πολλάκ.) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐπιέσθην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλην. Β', δ', 34. Ἱππικ. ι', 15), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλ. *πιέζω ἐμαυτόν* (Ξενοφ. Κυνηγ. η', 8).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πι = βι ἢ Ϝι (ἰσχύς, βία, βιάζω), λατ. vis (ἰσχύς), vires (πληθ. ἀντὶ vis-es), γίς (ἱμάς. Ἡσύχ.), σανσ. gja (βία), gja-jas (ὑπέρτερος, ἰσχυρότερος, πρεσβύτερος. γ=β). Ἀρχ. ῥίζ. vi= πλέκειν, ὅθεν ἴς, ἶνες, ἰνίον, κτλ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ἐκ τοῦ πιέζω ἔγινε τὸ δωρικ. πιάζω, ὅθεν τὸ ἐξ ἀορίστου σχηματισθὲν δημῶδες πιάνω. Ῥημ. παράγ. πίεσις (μτγ.), πίεσμα (μτγ.), πιεστός (μτγ.), πιεστέος (Ἱπποκράτ.), πιεστήριον (μτγ.).

πικραίνω (πικραίνω, δυσαρεστῶ). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἐνεστ. *πικραίνομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 731, δ'. ψ. Δημ. Ἐπιστ. Α', 6). Λέγεται καὶ *πικρός εἰμι* (Δημ. 25, 45), καὶ *πικρῶς ἔχω* (Δημ. 25, 83) καὶ *διάκειμαι* (Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 7, 5).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πικ-, λατ. pix pic-is (πίσσα), πικ-ρός, πικραίνω, πίσσα [=πίκ-jα], πικρία. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ πεύκη=λατ. pic-ea (ἄλλοι δὲ ἐκ ῥίζ. πυκ-, λατ. pungo =νύττω, κεντῶ) καὶ πίτυς = λατ. pīnus (ἀντὶ picnus). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

πιλέω-ῶ (διὰ πιέσεως πυκνώνω τι). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *συνεπίλησα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 45, γ'.). Παθ. *συμπιλοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 49, γ'.), ἀόρ. *συνεπιλήθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 76, γ'.), παρακ. *συμπεπίλημαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 281, α'. Τίμ. 61, β'.) καὶ *ἐμπεπίλημαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 74, ε'.). Ῥημ. ἐπίθ. *πιλητός* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 74, β'.).

ΣΗΜ. Πῖλος (= πῖλjος, ἐξ οὗ ὕστερον τὸ μακρὸν ι), λατ. pĭlus, πιλέω-ῶ, πίλησις, πιλητικός, συμπίλησις (μτγ.). πρβλ. Πολυδ. Ζ', 171. Τὸ ἁπλοῦν κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφάνει τῷ κωμικῷ, τὸ δὲ συμπιλῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, ὡς καὶ τὸ ἐμπιλῶ.

πίμπλημι (γεμίζω). Σπανίως ἁπλοῦν (Πλάτ. Γοργ. 494, α'. Πολ. 586,

β'.), συνήθως δὲ σύνθετον (ἀπο-, ἀνα-, ἐμ-, ἐκ-, συγκατα-), παρατ. *ἐπίμπλην* (σπαν. ἁπλοῦς. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', ε', 10), συνήθως δὲ σύνθετος (ἐν-, ἀν-, ἐξ- (1).), μέλ. [ἁπλοῦς ποιητ.] *ἐμπλήσω* (σπαν. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 105, γ'. Νόμ. 875, γ'. Δημ. 8, 74) καὶ *ἀναπλήσω* (σπαν. Δημ. 20, 50. Πλάτ. Ἐπινομ. 992, β'.), ἀόρ. [ἁπλοῦς ποιητ. καὶ ψ. Δημ. Ἐπιστ. Ϛ', 1] *ἀνέπλησα* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολ. 32, γ'. Αἰσχίν. 2, 88. Δείναρχ. 1, 31), *ἐνέπλησα* (πολλάκ.), *ἐξέπλησα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 39. Ζ', δ', 16. Ἑλλ. Ϛ', α', 15), *ἀπέπλησα* (σπαν. Θουκ. Ζ', 68. Γοργί. Ἑλέν. 5), *ἐπέπλησα* (σπαν. Δημ. 13, 12), *ἀντενέπλησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 12. Ἀνάβ. Δ', ε', 28), παρακ. *ἐμπέπληκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *πίμπλαμαι* (ἐνίοτε· καὶ συνήθως ἐμ-, ἀνα-, ἀντεμ-, ὑπερ-, ὑπο-, κατα-), παρατ. *ἐνεπιμπλάμην* (ἐνίοτε) καὶ *ἀνεπιμπλάμην* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Β', β', 27. Αἰσχίν. 2, 72), [ὁ δὲ ἁπλοῦς παρὰ ποιητ., Ἡροδ. καὶ ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Α', 2], μέλ. παθ. *ἐμπλησθήσομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 6, 69), ἀόρ. μέσ. α' *ἐνεπλησάμην* (τι. σπαν. Πλάτ. Συμπ. 214, α'.) καὶ ἀόρ. μέσ. β' (2) *ἐνεπλήμην* (σπαν. Λυσί. 28, 6), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπλήσθην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 75. Πλάτ. Φαῖδρ. 248, γ'. Πολ. 571, γ'. καὶ ἐν-, ἀπ-, ὑπ-) καὶ παθ. *ἐνεπλήσθην* (Ξεν. Ἀνάβ. Α', ι', 12. Παιδ. Ε', ε', 10. Πλάτ. Φαῖδρ. 270, α'.), *περιεπλήσθην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Γ', β', 28. Πλάτ. Θεαίτ. 156, ε'.) καὶ *διεπλήσθην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 85), παρακ. παθ. *ἐμπέπλησται* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 518, β'.) καὶ μέσ. *διαπεπλησμένος* (σπαν. Ἀνδοκίδ. 1, 125), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπίθ. *ἄπληστος* (ἐνίοτε) καὶ *ἐμπληστέος* (Πλάτ. Πολ. 373, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πλη-, πλᾰ-, πλε-, πί-μ-πλη-μι (ὅπερ οὐδέποτ' ἀποβάλλει ἐν συνθέσει τὸ παρεντιθέμενον Μ. ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. εἰς ἀρχ. Ἑλλ. § 134) = σανσ. pi-par-mi = λατ. im-ple-o, πλέ-ως = λατ. ple-nus, ἄ-πλε-τος (= ὁ ὑπερβαίνων τὸ μέτρον. Πλάτ. Σοφ. 246, γ'. Νόμ. 676, β'. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', δ', 11), πλέθρον (ἔκτασις τελεία), ἀ-πέλ-ε-θρον (ὃ οὐκ ἔστι μετρῆσαι), πλῆθρον (εἶδος μέτρου. Ἡσύχ.), πλήμνη (ὀπὴ τοῦ τροχοῦ τῆς ἁμάξης, εἰς ἣν ἐμβαίνει ὁ ἄξων), πλή-θω, πλῆ-θος πλή-ρης, πλη-ρῶ, πλοῦ-τος, πλε-ίων (ἐκ τοῦ πλη-ίων). Τὸ πίμπλημι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πίμπρημι (καίω). Σπανίως ἁπλοῦν (παρὰ ποιητ. καὶ Θουκ. Ϛ', 94), συνήθως δὲ σύνθετον *ἐμπίμπρημι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἐνεπίμπρην* (ἐνίοτε), *περιεπίμπρην* (σπαν. Θουκ. Γ', 98) καὶ συνη-

---

(1) Εὕρηται καὶ *ἀνεξεπίμπλασαν* (Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', δ', 22), ὅπερ ὁ Cobet ἔγραψεν « *ἂν ἐξεπίμπλασαν* ».

(2) Παρὰ τῷ Λυσίᾳ (28, 6) ἐφέρετο γραφὴ « *ἐνεπέπληντο* » ἥτις δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπάρξῃ ἐξ ὑπερσυντελίκου ἔχοντος ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ σ *ἐνεπεπλήσμην*. Εἶναι δὲ ὁ ἀόρ. οὗτος ποιητικός, ὡς *πλῆτο* (Ἰλ. Σ, 50), *πλῆντο* (Ὀδ. Θ', 57), *ἐνέπλητο* (Ἀριστοφ, Σφῆκ. 911.1304), *ἔμπληντο* (Ἰλ. Φ, 607. Ὀδ. Θ', 16), εὐκτ. *ἐμπλήμην* (Ἀριστοφ. Ἀχ. 236), *ἐμπλῆτο* (Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 235.236), προστ. *ἔμπλησο* (Ἀριστοφ. Σφῆκ. 603), μετοχ. *ἐμπλήμενος* (Ἀριστοφ. Σφῆκ. 424.984, 1127. Ἱππ. 935).

ρημ. *ἐνεπίμπρων* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε',22., κατὰ δὲ Cobet «*ἐνεπίμπρασαν*») καὶ *περιεπίμπρα* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ι', 17. ἐκδ. Dindorf, ὃ ἴσως γραπτέον «*περιεπίμπρη*»), μέλλ. *ἐμπρήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐνέπρησα* (πλειστάκις), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Παθ.*ἐμπίμπρᾰμαι* (σπαν. Ἰσοκρ.4, 96) καὶ *παραπίμπρᾰμαι* (σπαν. Ξεν. Ἱππικ. α',4) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐνεπρήσθην* (ἐνίοτε), τὰ δὲ ἄλλα παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πρα-, πρη-, πρηθ-, πίμ-πρη-μι, πιμπράω, πρή-θω (ποιητ. καὶ μτγ.)=λατ. cre-mo, πέρ-θω (ποιητ.), πορθ-έω, πρη-δών (μτγ. φλόγωσις), πρη-σ-τήρ (ποιητ. καὶ μτγ.=θύελλα), πρημαίνω (ποιητ. φυσῶ δυνατά). Παρ' Ὁμήρῳ μὲν λέγεται πρήθω καὶ ἐμπρήθω, τὸ δὲ κατ' ἐνεστῶτα πίμπρημι κατα πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, ὅπερ οὐδέποτ' ἀποβάλλει ἐν συνθέσει τὸ παρεντιθέμενον Μ (ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. εἰς ἀρχ. Ἑλλ. § 134).

πί'νω (πλειστάκ. καὶ προ-, συν-, ἐπι-, ὑπερ-, ὑπο-, ἐκ-, δια-), παρατ. *ἔπῑνον* (πολλάκ. καὶ προ-, συν-, κατ-, ὑπ-), μέλλ. *πί'ομαι* (σπαν. Ξεν. Συμπ. δ',7. Πλάτ. Συμπ. 176, α'.214, β'. καὶ (συμ-) 213, α'. καὶ (ἐκ-) Ξεν. Παιδ. Α', γ', 9), ἀόρ. β' *ἔπιον* (πλειστάκ. καὶ προ-, ἐξ-, συν-, ὑπ-, ἐν- [Ξεν. Παιδ. Ζ', α', 1., ὃ ὁ Cobet γράφει *πιεῖν*]),προστ. [*πῖθι*, *πιέτω* (Ἀττικ. ποιητ.)] [1], παρακ. *πέπωκα* (ἐνίοτε καὶ προ-, ὑπο-, ἐκ-), ὑπερσ. μεταγενέστερος. Παθ. παρατ. *ἐπινόμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 84), ἀόρ. παθ. *κατεπόθην* (σπαν. Πλάτ. Κριτί.111, δ'.), *προεπόθην* (σπαν.ψ.Δημ.Ἐπιστ.Α',10),παρακ. *προπέποται* (σπαν. Δημ.3, 22), τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ ποιητ. καὶ μεταγ. Ῥημ. ἐπ. ὡς οὐσιαστ. *ποτόν* (πολλ.), *ἄποτος* (Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 53. Πλάτ. Φαῖδρ. 259, γ'.), *ποτέος* (Πλάτ. Νόμ. 674, γ'.) καὶ *ποτέον* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πι-, πο-, πῖ'-νω (ὅπερ Ὁμηρικόν), ἔ-πι-ον, λατ. bi-bo, σανσ. pâ-mi ἢ pi-vâmi, πότος (Δημ. 47, 19, κτλ.) = λατ. po-tus (ὅρα καὶ ἐσθίω περὶ τοῦ ἐμπιεῖν), πό-μα (μτγ.), πό-της (ποιητ.), συμ-πότης, ποτήριον, πό-σις, πῶμα (Ἀττ.), ἔκπωμα (Ἀττικ.), οἰνοπώτης, οἰνοπωτεῖν, ὑδροπώτης, ὑδροπωτεῖν (ὃ ἰδέ), αἱματοπώτης (Ἀριστοφ. Ἱππ. 198), ἄμπωτις, πῖνον (μτγ. = εἶδος ζύθου), πῖ-σος (ποιητ. = λιμών), Πῖ-σα (= πηγή) καὶ Βῖ-σα, πί-στρα (ποτόν), πιπίσκω (ποιητ. ποτίζω). «Πίομαι, πῖθι Ἀττικοί, πιοῦμαι, πίε Ἕλληνες» (Μοῖρις καὶ Θωμ. Μάγιστρ. 716, 3). Κακῶς δὲ παρὰ Ξενοφῶντι (Συμπ. δ', 7. Dindorf) γράφεται μελ. πιοῦμαι, ὃς μεταγεν. Ὅρα καὶ Cobet Nov. Lect.σ. 617.

πιπρά'σκω (πωλῶ). Μεταγενέστερος ὁ ἐνεστώς, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον παρακ. *πέπρᾱκα* (πλειστάκ.), ὑπερσ. *ἐπεπράκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', β', 6. Δημ. 18, 23. 33, 25) καὶ *πεπρᾱκὼς ἦν* (σπαν. Δημ. 19, 16. 109). Παθ. *πιπρᾱ'σκομαι* (ἐνίοτε), μετ' ὀλ. μέλ. *πεπρᾱ'σομαι*(σπαν. Ξεν.Ἀνάβ.Ζ', α', 36), ἀόρ. παθ. *ἐπρᾱ'θην* (πλειστάκ.), παρακ. *πέπρᾱμαι* (πολλάκ. καὶ ἐκ-), ὑπερσ. *ἐπέπρᾱτο* (σπαν. Δημ. 25, 57). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄπρατος* (Δημ. 34, 9. Αἰσχίν. 2, 23) καὶ *πρατέος* (Πλάτ. Νόμ. 849, γ'.). Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἐκφέρονται ἢ περιφραστικῶς διὰ τοῦ *πρᾶσιν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 849, β'.) ἢ διὰ τοῦ *πωλῶ* καὶ *ἀποδίδομαι* [ὁ δὲ *πραθήσομαι* μεταγεν. «*πεπράσομαι Ἀττικοί, πραθήσομαι Ἕλληνες*» (Μοῖρις)]. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσ. *πέπρᾱκα ἐμαυτόν* (Δημ. 8, 61. 10, 63. 17,13. 19, 16. 102. 109. 116. 118. 156. 167. 236. 301. 331. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. περ-, περα-, πρᾱ-, πιπρᾱ'σκω [= πι-περά-σκω], πέρ-νημι [ποιητ. περῶ τι διὰ θαλάσσης, πωλῶ], περῶ, σανσ. para-jami = λατ. negotium transigo, ἐ-πρι-άμην (ἠγόρασα), πράσσω [= πράγ-jω], πρᾶ-σις, πράσιμος, πρατήρ, πρατήριον (Ἡρόδ. Ζ', 28 καὶ μτγ.), ἀ-πρασία, πρατίας (μτγ.), δημιόπρατος (ποιητ.'Αττικ.), πόρ-νη (ἡ ἐπὶ μισθῷ), πρᾶκος (δικαίωμα πρὸς εἴσπραξιν. Ἡσύχ.). Ὅρα πορνεύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σόλωνι (4, 25(.

πί'πτω (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, ἐκ-, ὑπο-, δια-, συμ-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετα-, προς-, παρα-, ἐμ-, συνεις-, παρεμ-, ἐπεις-),παρατ. *ἔπῑπτον* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἐξ-, συν-, μετ-, προς-, παρ-, ἐν-, εἰς-), μέλ. δωρ. *πεσοῦμαι* (σπαν. ἁπλοῦς· Λυσί. 13, 15. Πλάτ. Εὐθυφρ. 14, δ'. συνήθως δὲ σύνθετος ἐπι-, ἐκ-, συμ-, προς-, ἐμ-, εἰς- καὶ ὑπο- [1].), ἀόρ. β' *ἔπεσον* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἐξ-, ὑπ-, δι-, συν-, ἀν-, κατ-, περι-, μετ-, προς-, παρ-, ἐν-, εἰς-, συνεις-, ἐπεις- καὶ προ- (Ὑπερείδ. ἐν Βεκκ. Ἀνέκδ. 112, 10), παρακ. *πέπτωκα* (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, ὑπο-, ἐπι-, συμ-, ἀνα-, κατα-, περι-, μετα-, προς-, παρα-, ἐμ-, εἰς-), ὑπερσ. *ἐπεπτώκειν* (σπαν. ἁπλοῦς. Θουκ. Α', 89 [ἔνθα κακῶς γράφεται ἀναυξήτως]. Ξεν. Ἑλλ. Δ', ε', 14. καὶ ἐξ-, ἀν-, κατ-, ἐν-, μετ-) καὶ *περιπεπτωκὼς ἦν* (σπαν. Δημ. 59, 11), ὑποτ. *ἀναπεπτωκὼς ὦ* (σπαν. Δημ. 19, 224) καὶ *συμπεπτωκὼς ὦ* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ.195, α'.), εὐκ. *πεπτωκὼς εἴην* (Ξεν.Ἑλλ. Δ', γ', 1) καὶ *ἐμπεπτωκὼς εἴην* (Πλάτ. Πολ. 569, γ'.) καὶ *ἐμπεπτώκοι* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Ε', ζ', 26). Ῥημ. ἐπ. *ἀμετάπτωτος* (Πλάτ. Τίμ. 29, β'.). Τὸ *πίπτω* εἶναι καὶ ὡς παθ. τοῦ *βάλλω*, ὡς *ἐμβάλλω τινὰ εἰς βάραθρον* (Πλάτ. Γοργ. 516, ε'.), ἀλλ' *ἐμπίπτω εἰς τὸ δεσμωτήριον* κτλ. (Πλάτ. Γοργ. 516, ε'. Πολ. 553, β'. Θουκ. Α', 31. κτλ.), *ἐκβάλλω τινὰ τῆς πόλεως*, *τῆς πατρίδος* (Πλάτ. Γοργ. 468, δ'. κτλ.), ἀλλ' *ἐκπίπτω τινὸς ὑπό τινος* (Λυσί. 13, 77. Δημ. 37, 6. κτλ.), *καταβάλλω τινὰ εἰς φθόνον* (Πλάτ. Ἐπιστ. 344, γ'.) *εἰς ἀπορίαν* (Πλάτ. Φίληβ. 15, ε'.), *εἰς ἀπιστίαν* (Πλάτ. Φαίδ. 88, γ'.), ἀλλὰ *καταπίπτω εἰς ἀπορίαν* (Πλάτ. Μέν. 84, γ'.), *εἰς ἀπιστίαν* (Πλάτ. Φαίδ.88, δ'.), *περιβάλλω τινὰ συμφοραῖς* (Ἰσοκρ. 12, 91. κτλ.),ἀλλὰ *περιπίπτω συμφοραῖς* (Ἰσοκρ. 7, 17. 12, 102 κτλ.), κτλ.

(1) Προσταχ. *πῖθι* (Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1489 Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. Ι', § 65. καὶ ΙΑ'. § 87. ΙΕ', § 47. κτλ.), *ἔκπιθι* (Εὐριπ. Κύκλ. 570), *πρόπιθι* (Ἄλεξ. παρ' Ἀθην. Ι', § 66), *ἀντιπρόπιθι* (Ἀθήν. ΙΕ', 9). Συνήθης δ' ἦν καὶ ἡ ἐν συμποσίοις φράσις «*ἢ πῖθι ἢ ἄπιθι*». Παρ' Ὁμήρῳ δὲ *πίε* (Ὀδ. Ι, 347. καὶ μτγ.), *ἔκπιε* (Εὐριπ. Κύκλ. 563., ὅπερ ἴσως γραπτέον *ἔκπιθι*, ὡς γράφεται ἐν στίχ. 570), τρίτον *πιέτω* μόνον (Ἴων παρ' Ἀθην. ΙΑ', 8).

(1) Πλάτ. Πολιτ. σ. 494, γ'. κατὰ διόρθωσιν Herwerden ἀντὶ τοῦ «*ὑποκείσονται*».

ΣΗΜ. Ὅρα πέτομαι καὶ βάλλω. Παρ' Ὑπερείδῃ (ἐν Βεκκ. Ἀνέκδ. 112, 10) εὕρηται καὶ προπεσεῖν (=προπετῶς τι ποιῆσαι). Τὸ πίπτω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥημ. παράγ. Ἀττικ. πτῶμα καὶ πτῶσις καὶ ἀπτώς, ἄπτωτος (μτγ.).

πιστεύω (=πέποιθά τινι, ἔχω πίστιν τινί)(πλειστάκ.),παρατ. *ἐπίστευον* (πολλάκ.), μέλ. *πιστεύσω* (πολλάκ. καὶ διά-), ἀόρ. *ἐπίστευσα* (πλειστάκ. καὶ προ-), παρακ. *πεπίστευκα* (πλειστάκ.), ὑπερσ. δὲν ἀπαντᾷ. Παθ. *πιστεύομαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπιστευόμην* (ἐνίοτε· καὶ δι-), μέλ. παθ. *πιστευθήσομαι* (σπαν. Δημ 27, 54), ἀόρ. παθ. *ἐπιστεύθην* (πλειστάκ. καὶ προ-), παρακ. *πεπίστευμαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *πεπιστευμένος ἦν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 636, δ'.). Ῥημ. ἐπίθ. *πιστευτέον* (Πλάτ. Τίμ. 20, β'. 40, ε'. Δημόδ. 386, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Ὅρα πείθω. Τὸ πιστεύω γίνεται ἐκ τοῦ πιστός, τὸ δὲ πιστός (=ᾧ πέποιθέ τις) γίνεται ἐκ τοῦ πέποιθα, οὗτινος ὑπάρχει καὶ βραχεῖα ῥίζα πιθ-, ἐ-πέ-πιθ-μεν, ἐξ ἧς καὶ πίσ-τις (=τὸ πεποιθέναι), ὅθεν καὶ αἱ φράσεις χρῶμαι πίστει (=πιστεύω, πέποιθα. Πλάτ. Πολ. 505, ε'.), πίστις ἔστι μοι παρά τινι (=πέποιθε, πιστεύει τις ἐμοί, πιστεύομαι ὑπό τινος. Δημ. 36, 37), εἰμὶ πιστός τινι (= πέποιθέ τις ἐμοί, πιστεύομαι ὑπό τινος. Ἰσοκρ. 4, 142. 5, 80. 7, 52). Ἐντεῦθεν τὸ οὐδέτερον πιστὸν καὶ τὸ πίστις= ὅρκος· διότι παντὸς ἄλλου μᾶλλον τῷ ὅρκῳ τις πιστεύει· ὅθεν καὶ αἱ φράσεις πίστεις ἢ πιστὰ δίδωμι καὶ δέχομαι ἢ λαμβάνω (Πλάτ. Φαῖδρ. 256, δ'. Ξενοφ. Ἀναβ. Α', ς', 7. κτλ.), πίστεις ποιοῦμαί τινι ἢ πρός τινα (=ὄμνυμι. Θουκ.Δ',51. Ξεν. Ἑλλ. Α', γ',12), πιστὰ θεῶν ποιοῦμαί τινι (=ὅρκους θεῶν ποιοῦμαί τινι. Ξεν.Παιδ.Δ', β',7. Ἀλλὰ τὴν φράσιν ταύτην ὁ Cobet νομίζει πλημμελῆ καὶ διορθοῖ, ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς ἔχει ὑγιῶς ἡ φράσις), τὰ πιστὰ ἐγένετο (ὅπερ ἕπεται μετὰ τὸ ὤμοσαν. Ξεν. Ἀνάβ. Β',6', 10), πίστιν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν (ἕπεται δὲ τὸ ὤμοσε. Λυσί. 12, 9), κτλ.

πιστόω-ῶ (βεβαιῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπίστωσά* (τινα· σπαν. Θουκ. Δ', 88). Παθ. ἐνεστ. *πιστοῦμαι* («*τὰ μὲν παροιχόμενα σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις*». Ἀντιφῶν παρ' Ἀμμων. περὶ διαφ. λέξ. σ. 127, Valck), τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Παρ' Ὁμήρῳ, Σοφοκλεῖ καὶ μτγ. εὕρηται καὶ τὸ μέσ. πιστοῦμαί τινα καὶ ἀόρ. παθ. ἐπιστώθην. Ῥημ. παράγ. πίστωμα (ποιητ.), πίστωσις. Ὅρα πείθω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πιττόω-ῶ (πισσώνω). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἀόρ. *κατεπιττώθην* (σπαν.Πλάτ. Γοργί.473,γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ καταπιττόω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ἐκκλ. 829. 1109). Ὅρα πικραίνω. Ῥημ. παράγ. μεταγεν. πίσσωσις, πισσωτής, πισσωτός, ἀπίσσωτος.

πλαγιόω-ῶ (πλαγιάζω). Μόνον ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 16. πρβλ. καὶ Πολυδ. Α', 205) καὶ μέσ. *πλαγιοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 16).

ΣΗΜ. Πλάγιος (ἐκ τοῦ πλάγος =λατ. plăga=κλῖμα, χώρα, γερμαν. schräg (πλάγιος).), πλαγιῶ, πλαγίωσις (μτγ.), πλαγιάζω (μτγ.), πλαγιασμός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ἀντὶ τοῦ μέσου πλαγιοῦμαι οἱ μεταγενέστ. λέγουσι πλαγιῶ ἐμαυτόν (Πολυδ.Α',205).

πλανάω-ῶ (ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ) (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 655, δ'. Δημ. 19, 335. καὶ ἀπο-), παρατ. *ἐπλάνων* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 356, δ'.) καὶ παρακ. *πεπλανηκὼς* (σπαν. Πλατ. Νόμ. 655, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Μέσ. καὶ παθητ. *πλανῶμαι* (πλειστάκ. καὶ περι-, ἀπο-), παρατ. μέσ. *ἐπλανώμην* (σπαν. Θουκ. Β',102. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 13. Πλάτ. Λῦσ. 213, ε'.), μέσ. μέλ. *πλανήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 376, γ'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπλανήθην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-), παρακ. *πεπλάνημαι* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *πλανητός* (ἐνίοτε) καὶ *πλανητέον* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. θ', 5). Λέγεται καὶ *πλάνησιν παρέχω* (=πλανῶ.Θουκ. Η', 42), ἀντὶ δὲ τοῦ *πλανῶμαι* λέγεται καὶ *πλάνην ἴσχω* (Πλάτ. Τίμ. 40, β'.), *πλάνης γίγνομαι ἢ εἰμι* (Ἰσοκρ. 19, 6).

ΣΗΜ. Ῥίζ. παλ-, πλα-, πλά-νος, πλάνη, «πάλνης, πλάνης, ἀπάτης» (Ἡσύχ.), πλα-νῶ, πλάζω (=πλανῶ=πλάγjω), πλαζόμενοι ἀστέρες (τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀπλανεῖς), πλάνη καὶ πλάνος (ἀμφότερα Ἀττικά, ἀλλὰ «πλάνος κάλλιον ἢ πλάνη». Θωμ. Μαγιστρ. 717, 4), πλάνης, πλάνησις, πλάνημα (ποιητ.), πλανήτης (1), ἀπλανής, ἀποπλάνησις. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα πάλλω.

πλάττω (πλάθω, μορφώνω, πλάττω ψευδῆ) (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, συμ-, μετα-).παρατ. *ἔπλαττον* (σπαν.Πλάτ. Πολ. 374, α'.) καὶ ἀόρ. *ἔπλᾰσα* (ἐνίοτε· καὶ συν-, περι-), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Μέσ. καὶ παθ. *πλάττομαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-), παρατ. μέσ. *ἐπλαττόμην* (σπαν. Δημ.18, 10. 231), ἀόρ. μέσ. *ἐπλασάμην* (πολλάκ.), ἀόρ. παθ. *ἐπλάσθην* (ἐνίοτε), παρακ. παθ. καὶ μέσ. *πέπλᾰσμαι* (πλειστάκ. καὶ περι-). Ῥημ. ἐπίθ. *πλαστός* (Ξεν. Ἀγ. α', 38. Πλάτ. Σοφ. 219, α'.), *εὔπλαστος* (Πλάτ. Πολ. 588, δ'.) καὶ *ἀδιάπλαστος* (Πλάτ. Τίμ. 91, δ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πλαθ- (κοινῶς πλάθ-ω, διάφορον τοῦ ποιητ. πλάθ-ω=πελάζω), πλαθάνη, πλάθ-ανον, κοροπλάθ-ος, πλάτ-τω [=πλάθ-jω], πλατ-ύς, πλάτ-ος, πλάτ-η, πλάτανος, πλάσ-μα, πλασ-τός, ἔμ-πλασ-τρον, λατ. latus (ἀποβολῇ τοῦ p), ὅθεν Latium (τόπος πεδινός),later (πλίνθος ὡς πλάξ), σανσ. prath-ĕ (ἐκτείνομαι), prath-as (πλάτος), πλάσις (μτγ.),πλάσ-της, πλαστικός, πλάττω (κυρ. =ἐκτείνω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 70).

πλατύνω (κάμνω πλατύ). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. μονον ὁ ἐνεστὼς *διαπλατύνω* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. β', 6), ὁ παθ. ἐνεστὼς *πλατύνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', ε', 34 = πλάτος λαμβάνω) καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. *πλατυντέον* (Ξενοφ. Ἱππαρχ. δ', 3).

ΣΗΜ. Ὅρα πλάττω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ῥημ. παραγ. πλά-

(1) «Tragicorum est forma πλανήτης, caeteri πλάνης dicebant constanter et πλάνητες ἀστέρες non πλανῆται» (Cobet Mnemos. 1875, σ. 342. καὶ ἐν Λογ. Ἑρμ. Κόντ. Τόμ. Α', σ. 485). Φέρεται δὲ παρὰ Πλάτωνι «*τοὺς δὲ πλανήτας εἰς τὰ πολεις (καλοῦμεν) ἐμπόρους*» (Πολ. 371, δ'.), ὅπερ γραπτέον «*πλάνητας*».

τυσμα (μτγ.), πλάτυμμα (μτγ.), πλατυσμὸς (μτγ.).

πλειστηριάζω (πωλῶ τῷ πλέον δόντι, ὑπερβάλλω ἐν τῇ τιμῇ τῶν πωλουμένων). Μόνον ὁ ἀόρ. *πλειστηριάσας* (*«Οὔτε τιμῆς τεταγμένης πωλοῦσιν, ἀλλ' ὡς ἂν δύνωνται πλειστηριάσαντες* [πλείστου ἀπέδοντο]» Λυσί. πρὸς Ἀνδοκίδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 14 ([1]). καὶ Ἁρποκρ. ἐν λ., Βεκκ.Ἀνέκδ. 296, 17), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ. Ὅρα πίμπλημι. «Τὸ ἀνατιμᾶσθαι καὶ τὸ τῷ πλέον δόντι ἐθέλειν πιπράσκειν πλειστηριάζειν ἂν λέγοις» (Πολυδ. Ζ', 14). «πλειστηριάζειν: τὸ ὑπερβάλλειν ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 719, 4. Ἁρποκρατ. ἐν λέξ.).

πλέκω (πλέκω, τεχνάζομαι δόλους) (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Γ', γ', 18. Πλάτ. Συμπ. 203, δ'. Ἱππί. Ἐλ. 369, β'. καὶ συμ-, ἐμ-, δια-, περι-, ἀντιδια-) καὶ ἀόρ. *ἔπλεξα* (σπαν. Πλάτ. Ἱππί. Ἐλ. 368. γ'. Τίμ. 77,ε'. καὶ συν-, δι-), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Παθ. *πλέκομαι* (σπαν. Πλάτ. Παρμ. 130, α'. Πολ. 400, α'. καὶ περι-), μέσ. δὲ *συμπλέκομαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 191, α'. Νόμ. 935, γ'.), παρατ. μέσ. *συνεπλεκόμην* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 191, β'.), ἀόρ. παθητ. *ἐπλέχθην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 283, α'. καὶ (συν-) Τίμ. 80, γ'.), ἀόρ. β' παθ. καὶ ὡς μέσ. *συνεπλάκην* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. *διεπλάκην* (σπαν. = ἐξετάθην. Πλάτ. Τίμ. 36, ε'.) καὶ *ἐνεπλάκην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 814, ε'.), παρακ. παθητ. *πέπλεγμαι* (ἐνίοτε· καὶ συμ- (καὶ ὡς μέσ.), ἐμ-, ἐγκατα-, περι-), ὑπερσ. μεταγενέστερος. Ῥημ. ἐπ. *πλεκτός* (Ξεν. Οἰκ. η', 12. Πλάτ. Νόμ. 824, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πλεκ-, πλέκ-ω = λατ. plec-to καὶ plic-o, du-plex (διπλοῦς), plexus (πλεκτός), πλέγ-μα, πλοκ-ή, πλόκανον, πλόκαμος (ποιητ. καὶ μτγ.), δί-πλαξ. Ἴσως δὲ καὶ πόρκος (κάλαθος), πόρκης (ποιητ. κρίκος), Parca (ἡ νήθουσα Μοῖρα). Τὸ πλέκω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πλεονάζω (περιττεύω, ἀντίθετον τοῦ *ἐλλείπω*). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς *πλεονάζω*(ἐνίοτε· παρὰ Θουκυδίδῃ, Ἰσοκράτει καὶ Δημοσθένει μόνον) καὶ ὁ παθ. *πλεονάζομαι* (σπαν. Θουκ. Β', 35 = ὑπερβολικώτερον λαμβάνομαι, οὗ ἀντίθετ. τὸ *ἐνδεεστέρως δηλοῦμαι*), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Πλεονάζω, πλεόνασις (μτγ.), πλεονασμὸς (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Ὅρα πίμπλημι.

πλεονεκτέω-ῶ (εἰμὶ πλεονέκτης) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπλεονέκτουν* (ἐνίοτε), μέλ. *πλεονεκτήσω* (πολλάκις), ἀόρ. *ἐπλεονέκτησα* (πολλάκις) καὶ παρακ. *πεπλεονέκτηκα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 802, δ'. Δημ. 11, 19). Παθ. *πλεονεκτοῦμαι* μόνον (σπαν. Θουκ. Α', 77. Ξεν. Ἀπομν. Γ', ε', 2. Δημ. 41,

(1) Παρὰ Πολυδεύκει φέρεται ἀντὶ *Λυσίου* τὸ *Ἰσαίου*, ὅπερ εἶναι πλημμελές, διότι ὁ Ἰσαῖος πολλῷ μεταγενέστερος ὢν δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ λόγον κατὰ τοῦ Ἀνδοκίδου τῷ 468 π.Χ. γεννηθέντος, ἀλλὰ τοῦτο ἁρμόζει τῷ Λυσίᾳ γεννηθέντι μετὰ 10 ἔτη (458 π. Χ.), οὗτινος καὶ σῴζεται λόγος τις κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας φέρων πολλὰ κενὰ καὶ χάσματα.

25). Ῥημ. ἐπ. *πλεονεκτητέον* (Πλάτ. Γοργ. 490, γ'.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *πλεονεκτῶ* λέγεται καὶ *πλεονεξίαν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 4, 17) καὶ *πλέον ἔχω τινός* (Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 61) καὶ *πλέον φέρομαί τινος* (Ἀνδοκ. 4, 4. κτλ.).

ΣΗΜ. Πλεονέκτης (πλέον ἔχω), πλεονεκτῶ, πλεονεξία, πλεονέκτημα, πλεονεκτικός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Η', 112).

πλέω, πλεῖς, πλεῖ, κτλ. (πλειστάκ. καὶ δια-, εἰς-, ἐκ-, ἐπι-, περι-, κατα-, προς-, ἀνα-, παρα-, προ-, συμ-, ἀπο-, διεκ-, ἐπανα-, συνεπι-, ἐπεις-, ἀντεκ-), παρατ. *ἔπλεον* (πλειστάκ. καὶ δι-, εἰς-, ἐπ-, ἐξ-, ἀπ-, κατ-, περι-, συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντεπ-, ἐπεις-, ἐπεξ-), μέλλ. μέσ. *πλεύσομαι* (πολλάκ. καὶ εἰς-, ἐπι-, ἐκ-, ἀπο-, κατα-, συμ-) καὶ δωρ. *πλευσοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ εἰς-, συμ-, ἀπο-, συνεκ-, ἐπεις-), ἀόρ. *ἔπλευσα* (πλειστάκ. καὶ δι-, εἰς-, ἐπ-, ἐξ-, ἀν-, ἀπ-, κατ-, συν-, περι-, παρ-, προς-, συνεξ-, συνεις-, προαν- [Ἀττ. Ἐπιγρ.]), παρακ. *πέπλευκα* (ἐνίοτε· καὶ εἰς-, ἐκ-, ἀνα-, κατα-, παρα-, δια- ([1]), περι-, συμ-, ἐπανα-), ὑπερσ. *εἰςεπεπλεύκειν* (σπαν. Θουκ. Δ', 75), *παρεπεπλεύκειν* (σπαν. Θουκ. Δ', 2) καὶ *περιεπεπλεύκειν* (Θουκ. Ϛ', 99). Παθ. παρακ. *πεπλευσμένος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 16. Δημ. 56, 12), τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ παθητ. μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἄπλευστος* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 16) καὶ *πλευστέον* (Θουκ. Ϛ', 25. Δημ. 4, 16). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *πλοῦν ποιοῦμαι* (Θουκ. Δ', 3. Ϛ', 18. Ζ', 26. Η', 8. 12. 39. 54. 88), *ἔκπλουν ποιοῦμαι* (= ἐκπλέω. Θουκ. Α', 65. 117. Γ', 4. 51. Ζ', 17), *ἐπίπλουν ποιοῦμαι* (= ἐπιπλέω. Θουκ. Γ', 78. Δ', 11. Η', 27. 30. 38. 44. 55. 63. 79. 100), *ἐπέκπλουν ποιοῦμαι* (Θουκ. Η', 20), ἀλλὰ καὶ *χρῶμαι πλῷ* (Ἀντιφῶν 5, 83. Θουκ. Γ', 3) καὶ παθ. *πλοῦς γίγνεται* (Θουκ. Α', 137. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πλεϜ, σανσ. plav-ê (πλέω, ἐπιχ. πλείω καὶ πλώω), πλέ-ω, πλοῦς (= πλό-ος), πλωΐζω, πλωτήρ, πλώϊμος ἢ πλόϊμος, πλωτός (ποιητ. καὶ μτγ.), πλύ-νω, πλῦ-μα, πλυτὸς (μτγ.), λατ. plu-it (βρέχει, φλύει), pluvia (βροχή), γερμαν. fliessen (ῥέω), πύελος(ἀντὶ πλύελος πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ λαβδακισμοῦ). Ἄλλως ὁ Ι. Οἰκονομίδης (Φιλ. Ὑποτυπ. Θερειαν. 339) ἐτυμολογεῖ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πληθύνω (αὐξάνω τι, κάμνω τι πολύ). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μονον τὸ *συμπληθύνειν* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιη', 2).

ΣΗΜ. Τὸ πληθύνω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, παρ' ᾧ καὶ παθητικόν. Ὅρα πίμπλημι. ῥημ. παράγ. πληθυσμός (μτγ.).

πληθύω (εἰμὶ ἄφθονος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 405, α'. Νόμ 678, β'. 682, γ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐπλήθυσα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 83, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

πλήθω (εἰμὶ πλήρης). Ποιητικόν,

(1) *Διαπέπλευκα* (Αἰσχίν. 1,25) κατὰ διόρθωσιν **Herwerden** ἀντὶ τοῦ *ἐκπέπλευκα*.

παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολ. μόνον ἡ μετοχ. *πλήθουσα* (ἐνίοτε· παρὰ Θουκυδίδῃ, Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι μόνον).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα π ί μ π λ η μ ι.

πλημμελέω-ῶ (κάμνω πλημμέλημα καὶ ἐξυβρίζω) (πολλάκις), [παρατ. *ἐπλημμέλουν* μεταγεν. Ἀθήν. Ϛ', § 25. κτλ.], μέλλ. *πλημμελήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 480, α'. Σοφ. 244, β'.), ἀόρ. *ἐπλημμέλησα* (σπαν. Ἀντιφῶν 3, γ', 6. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 26. Πλάτ. Τίμ. 82, β'.), παρακ. *πεπλημμέληκα* (σαν. Ἰσοκρ. 12, 64. Ἐπιστ. β', 16), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *πλημμελοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 275, ε'. Δημ. 18, 155), παθ. παρακ. *πεπλημμελημένοι* (σπαν. Δημ. 18, 166), τὰ *πεπλημμελημένα* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 37).

ΣΗΜ. Σφάλλεται ὁ Μοῖρις διδάσκων «π λ η μ μ ε λ ε ῖ ν Ἀ τ τ ι κ ῶ ς, ἐ ξ υ β ρ ί ζ ε ι ν Ἑ λ λ η ν ι κ ῶ ς». Ὀρθότερον διδάσκει Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος «Κ α ὶ π λ η μ μ ε λ ε ῖ ν κ α ὶ ἐ ξ υ β ρ ί ζ ε ι ν ἐ ρ ε ῖ ς· λ α μ β ά ν ε τ α ι δ ὲ τ ὸ ἐ ξ υ β ρ ί ζ ε ι ν κ α ὶ ἐ π ὶ π λ η μ μ υ ρ ο ῦ ν τ ο ς π ο τ α μ ο ῦ κ α ὶ τ ὰ γ ε ι τ ο ν ο ῦ ν τ α π α ρ α σ ύ ρ ο ν τ ο ς» (σελ. 720, 3). Ἐκ δὲ τοῦ π λ η μ μ ε λ ή ς [π λ ὴ ν καὶ μ έ λ ο ς, ὡς ἐμμελής, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ π λ ὴ ν καὶ μ έ λ ε ι ν, ὅθεν π λ η μ μ έ λ ε ι α=ἔλλειμμα, trascuratezza. Ἀσωπ. Εἰςαγ. εἰς Σύνταξ. σ. 751, § 6] γίνεται πλημμελῶ, πλημμέλεια (= πταῖσμα ᾠδικόν, ἁμάρτημα), πλημμέλημα. Τὸ π λ η μ μ ε λ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Φοινισ. 1655).

πληρόω-ῶ (γεμίζω) (πολλάκ. καὶ συμ-, ἐκ-, ἀνα-, ἀπο-, ἀντανα-, ἐξανα-, ὑπερ-), παρατ. *ἐπλήρουν* (πολλάκ. καὶ ἀντ-), μέλλ. *πληρώσω* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 20. Πλάτ. Πολιτικ. 286, α'. καὶ ἐκ-, ἀντι-, ἀνα-), ἀόρ. *ἐπλήρωσα* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐξ-, ἀν-, ἀπ-, ἀντ-, προς-), παρακ. μεταγενέστερος (πρβλ. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Β', 5. Ἀθην. Ζ', 140. κτλ.). Μέσ. καὶ παθ. *πληροῦμαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπο- (παθ.), ἀνα- (παθ.), ὑπερ- (μέσ.).), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐπληρούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', β', 14. Δημ. 21, 154. Δημάδ. 14. καὶ συν- (παθ.).), μέσ. μέλ. *πληρώσομαι* (σπαν. Δημ. 17, 28. καὶ (ἐπι-) Θουκ. Ζ', 14), ὅστις κεῖται καὶ ὡς παθητ. (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ', 6) καὶ παθ. *πληρωθήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐπληρωσάμην τι* (ἐνίοτε· καὶ προς-, ἀν-, προςαν-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐπληρώθην* (πολλάκ. καὶ ἀν-, συν-, ἐξ-), παρακ. παθ. *πεπλήρωμαι* (ἐνίοτε· καὶ συμ-), ὑπερσ. παθητ. *ἐπεπληρώμην* (σπαν. Θουκ. Α', 29. Δημ. 51, 5). Ἀντὶ τοῦ παθητ. λέγεται καὶ *πληρώσεως τυγχάνω* (Πλάτ. Φίληβ. 36, β'.) καὶ *πλήρωσιν λαμβάνω* (Πλάτ. Τίμ. 65. α'.).

ΣΗΜ. Π λ ή ρ η ς (ὅρα π ί μ π λ η μ ι) πληρῶ, πλήρωμα, πλήρωσις, πληρωτής, ἀπλήρωτος (μτγ.). Τὸ π λ η ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Κατὰ τὸ π λ ή ρ η ς π λ η ρ ό ω-ῶ εἶναι καὶ ἀ κ ρ ι β ή ς ἀ κ ρ ι β ό ω-ῶ, ἀ σ θ ε ν ή ς ἀ σ θ ε ν ό ω-ῶ.

πλησιάζω (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπλησίαζον* (πολλάκις), μέλλ. *πλησιάσω* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 53, γ'. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 111, 25), *ἐπλησίασα* (πλειστάκ.) καὶ παρακ. *πεπλησίακα* (πλειστάκ.), τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Ἅπαντα τὰ παράγωγα μεταγεν. πλησίασις, πλησίασμα, πλησιασμός, πλησιαστός. Ὅρα π ε λ ά ζ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

-πλήττω (κτυπῶ). Ἁπλοῦς εἶναι ὁ *παίω* καὶ *τύπτω* καὶ *πληγὰς ἐμβάλλω*(1), ὁ δὲ *πλήττω* σύνθετος, *ἐκπλήττω* (ἐνίοτε), *ἐπιπλήττω* (πολλάκις), *καταπλήττω* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Γ', α', 25), παρατ. *ἔπαιον* καὶ *ἔτυπτον*, σύνθετος δὲ *ἐξέπληττον* (σπαν Ξενοφ. Παιδ. Α', ϛ', 40. Πλάτ. Νόμ. 698, δ'.), *ἐπέπληττον* (ἐνίοτε) καὶ *κατέπληττον* (σπαν. Θουκ. Β', 65), μέλ. *παίσω* καὶ *τυπτήσω*, *ἐπιπλήξω* (σπαν. Δημ, 15, 34), *ἐκπλήξω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 436, ε'.) καὶ *καταπλήξω* (σπαν. Ξενοφ. Λακ. Πολ. η', 3. Δημ. 21, 194), ἀόρ. *ἔπαισα* καὶ *ἐπάταξα*, *πληγὰς ἐνέβαλον* καὶ *ἐπέπληξα* (πλειστάκις), *ἐξέπληξα* (πολλάκις) καὶ *κατέπληξα* (ἐνίοτε), παρακ. μετ' ἐνεργ. σημ. *πέπληγα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', α', 5. καὶ ποιητ.) καὶ *πληγὰς δέδωκα*, [ὑπερσ. μεταγενέστερος]. Παθ. *τύπτομαι* καὶ *ἐπιπλήττομαι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 478, ε'. καὶ (μέσ.) *ἐκπλήττομαι* (ἐνίοτε), παρατ. παθ. *ἐτυπτόμην* καὶ (μέσ.) *ἐξεπληττόμην* (σπαν. Πλάτ. Κλειτοφ. 407, α'.), μέλλ. παθ. *πληγήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', γ', 10. Δημ. 18, 263), καὶ μέσ. *ἐκπλαγήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύφ. 6, γ'.), ἀόρ. παθ. *ἐπλήγην* (πλειϛ.) καὶ μέσ. καὶ παθ. *ἐξεπλάγην* (πλειστάκ.) καὶ *κατεπλάγην* (πολλάκ.), παρακ. παθ. *πέπληγμαι* (ἐνίοτε) καὶ μέσ. καὶ παθ. παρακ. *καταπέπληγμαι* (1) (ἐνίοτε) καὶ *ἐκπέπληγμαι* (πλειστάκ.) καὶ παθ. *παραπέπληγμαι* (Ξεν. Ἱέρ. Ϛ', 5. κατ' ἀνάγν. Cobet), ὑπερσ. μέσ. *ἐξεπεπλήγμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 22. Ἀνάβ. Ε', ϛ', 36. Ϛ', γ', 15), *κατεπεπλήγμην* (σπαν. Ἰσαῖ. 8, 27. Δημ. 9, 61) καὶ *ὑπερεπεπλήγμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 25), μετ' ὀλ. μέλλ. *πεπλήξομαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 180, α'. καὶ ποιητ.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνέκπληκτος* (ἐνίοτε) *ἔμπληκτος* (ἐνίοτε), *ἀπόπληκτος* (Δημ. 21, 143. 34, 16), *ἄπληκτος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 253, δ'.), *ἀνεπίπληκτος* (Πλάτ. Νόμ. 695, β'.) καὶ *καταπληκτέον* (Δείναρχ. 1, 108). Ἕτερος τύπος τοῦ *ἐκπλήττομαι* εἶναι τὸ *ἐκπλήγνυμαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 125). Ἀντὶ τοῦ *ἐκπλήττω* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ἔκπληξιν ποιῶ* (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ζ', 3) καὶ *παρέχω* (Θουκυδ. Δ', 55. Ϛ', 46. 70. 98) καὶ *ἔχω* (Θουκ. Δ', 126) καὶ *ἐνεργάζομαι* (Πλάτ. Φίληβ. 47, α'., ὅπερ ὁ Badhamus διορθοῖ εἰς «*ἀπεργάζομαι*»), εἰς *ἔκπληξιν καθίστημί τινα* (Θουκ. Ϛ', 36), ὡς παθητ. δὲ *ἔκπληξίς ἐστι* καὶ *γίγνεται* (Θουκ. Β', 94. Ζ', 71), καὶ *ἔκπληξις ἐμπίπτει* (Θουκ. Δ', 34), ὡς μέσ. δὲ *ἐν ἐκπλήξει εἰμὶ* (= ἐκπλήττομαι. Θουκ. Η', 14).

ΣΗΜ. Π λ η γ ή (ῥίζ. π λ α γ-, ὅρα π ε λ ά ζ ω), πλήττω, πλῆξις (μτγ.), ἔκπληξις, ἐκπληκτικός, ἔκπληκτος (μτγ.), ἐπίπληξις. Τὸ π λ ή τ τ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

---

(1) Καὶ *ἐντείνω*, *ἐντρίβω*, *δίδωμι*. Ὅρα Cobet Var. Lect. 331 κ. ἑ.

(1) Τὸν παθ. παρακ. «*ψυχῆς ὑπὸ φόβων καταπεπληγμένης*» (Ξενοφ. Ἱέρ. Ϛ', 5) ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*παραπεπληγμένης*».

πλινθεύω (κατασκευάζω πλίνθους ἤ τι ἐκ πλίνθων). Μόνον ὁ παρατ. *ἐπλίνθευον* (σπαν. Θουκ. Δ', 67) καὶ ἀόρ. *ἐκπλινθεύσας* (ἀντὶ τοῦ διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους. Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λέξ.) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἐπλινθευσάμην* (σπαν. Θουκ. Β', 78), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Α', 179), πλίνθος, ἀγγλ. flins (λίθος), βοεμ. plita (ἀμμόλιθος), λιθ. plytá (κέραμος), πλινθεύω, πλινθεία (μτγ.), πλίνθευμα (Ἡσύχ.), πλίνθευσις (Σουΐδ.), πλινθεῖον, πλινθευτής (μτγ.), πλινθουργός.

πλουτέω-ῶ (εἰμὶ πλούσιος) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπλούτουν* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 161), μέλ. *πλουτήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐπλούτησα* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. *πεπλούτηκα* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται καὶ *πλούσιός εἰμι* (Θουκ. Ζ', 86. κτλ.) καὶ *πλοῦτον ἔχω* (Ξενοφ. Συμπ. δ', 34. κτλ.).

ΣΗΜ. Πλοῦτος (=πλοῦ-τος, κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα πίμπλημι), πλουτῶ, πλουτίζω, πλουτηρός, πλουτισμὸς (μτγ.). Τὸ πλουτῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 313). Τὸ δὲ πλοῦτος (ὁ) παρὰ τοῖς παλαιοῖς δοκίμοις τε καὶ μὴ εἶχε πληθυντικὸν ἀείποτε οἱ πλοῦτοι, τοὺς πλούτους (Ἡροδ. Θ', 80. Ἰσοκρ. 4, 151. 182. 8, 7. 117. 12, 196. Ξεν. Ἱέρ. ια', 13. Πλάτ. Πολ. 495, α'. Λῦσ. 205, γ'. Πρωταγ. 354, β'. Γοργ. 523, γ'. Ἀλκιβ. Α', 122, β'. δ'. 123, β'. κτλ), ὁ δὲ πληθυντικὸς τὰ πλούτη εἶναι ὅλως βάρβαρος καὶ παρακεκομμένος παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων φερόμενος.

πλουτίζω (ποιῶ ἕτερον πλούσιον) (ἐνίοτε· καὶ κατα-), μέλλ. *πλουτιῶ* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. ια',13), ἀόρ. *ἐπλούτισα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. α', 17) καὶ παρακ. *πεπλούτικα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', ε', 23. Ἀνάβ. Ζ', ς', 9). Παθ. *πλουτίζομαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ε', ε', 27) καὶ μέσ. *πλουτίζομαι* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Β', α',28. Πόρ. δ',14) καὶ συνήθως κατ' ἀνάλυσ. *πλουτίζω ἐμαυτὸν* (Ξενοφ. Παιδ. Ε', α', 28. Ἀπομ. Α', ε', 3. Ἀγησ. δ', 6. Ἱέρ. ια', 13) καὶ *πλούσιος γίγνομαι* (Θουκ. Α', 8).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Ὅρα πλουτέω-ῶ.

πλύνω (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 7. Δημ. 58, 40. Πλάτ. Χαρμ. 161, ε'. καὶ κατα-, ἀπο-), μέλλ. *πλυνῶ* (σπαν. Δημ. 39, 11), ἀόρ. *ἐξέπλῦνα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 430, α'.) καὶ *περιέπλῦνα* (σπαν. Δημ 54, 9) καὶ παθ. παρακ. *καταπέπλῠται* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 178), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἔκπλυτος* (Πλάτ. Πολ. 429, ε'. Νόμ. 872, ε'.) καὶ *ἀνέκπλυτος* (Πλάτ. Τίμ. 26, γ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα πλέω. Τὸ πλύνω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ πλύνω ἐκτὸς τῆς κυρίας σημασίας τοῦ δι' ὕδατος καθαίρειν τι σημαίνει καὶ τὸ λοιδορῶ, ἐξυβρίζω (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 381. Δημοσθ. 39, 11. 58, 40. κτλ.). «Πλῦνον, πλύνεσθαι: σημαίνει μὲν τὴν ὕβριν, μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν πλυνομένων ἱματίων καὶ πατουμένων· καὶ γὰρ οὔροις καὶ τοῖς ἄλλοις ταῦτα ῥύπτεται καὶ πλυνόμενα περιυβρίζεται καὶ πατούμενα» (Bekk. Ἀνέκδ. 58, 27. ὅρα καὶ Πολυδ. Ζ', 38—40). Τὴν μεταφορικὴν ταύτην σημασίαν διέσωσεν ἡ δημώδης ἐν ἄλλῳ συγγενεῖ ῥήματι τῷ λούω, «τὸν ἔλουσε καλὰ» λέγουσα. Ῥημ. παράγ. πλῦμα (ποιητ. καὶ μτγ.), πλυνὸς (ποιητ. καὶ μτγ.), πλύντης (μτγ.), πλυνεὺς (μτγ.), πλυντικὸς (Ἀττικ.), πλύντρια καὶ πλυντρὶς (μτγ.).

πλωΐζω (πλέω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 388, α'. εἰλημμένος ἐκ τοῦ Ὁμήρ. Ἰλ. Ω, 12., ἔνθα ὅμως ἀναγινώσκεται «*δινεύεσκε*») καὶ ὁ παρατ. *ἐπλώϊζον* (σπαν. Θουκ. Α', 13). Λέγεται καὶ *πλοῦν ποιοῦμαι* Θουκ. Δ', 3. Ϛ', 18. Ζ', 26. Η', 8. 12. 39. 54. 88. κτλ.).

ΣΗΜ. Ἐν ἐπιγραφαῖς φέρεται πλωΐζω (C. Ins. Gr. 5127) καὶ πλοϊζόμενος (C. I. A. Γ'. 1379). Ὀρθότερον φαίνεται τὸ δι' Ω πλωΐζω, ὅπερ ἐπικυροῦται καὶ ὑπὸ τοῦ μέτρου. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 634), τὸ δὲ κατὰ Πλάτωνα χωρίον τοῦ Ὁμήρου δὲν εἶναι βέβαιον. Ὅρα πλέω.

πνέω (φυσῶ) (ἐνίοτε· καὶ ἐκ-, ἐμ-, ἀνα-, ὑπεκ-), παρατ. *ἔπνεον* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Δ', ε', 3. Δημ. 25, 57), [μέλλ. σύνθ. (ἐμ-, ἐκ-)*πνεύσομαι* καὶ ἁπλοῦς *πνευσοῦμαι* ποιητ.], ἀορ. *ἔπνευσα* (ἁπλοῦς μεταγεν. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Α', 4. Ἀττικὸς δὲ σύνθετ. ἀν-, ἐξ-, ἐν-, συν-, ἐξαν- καὶ ἐπ- [ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 371, γ'.]), παρακ. *ἐπιπέπνευκα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 262, δ'.). Παθ. *διαπνέομαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 25. Πλάτ. Φαιδ. 80, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. πνεϜ-, πνυ-, πνέω, πνεύσομαι, πνεῦ-μα, πνεύμων καὶ πλεύμων = λατ. pul-mo, πεπνυμένος (ποιητ.), ἐμπνευστὸς (μτγ.), πνο-ή, πνί'γω (κλείω τὴν πνοὴν= πνύ-κ-ω), ποι-πνύω (ἀσθμαίνω,) πινύσκω (πνέω, ἐμπνέω, σωφρονίζω), πινυτὸς καὶ πνυτός, τὸ πνῖγος (Ἀττικ.), πνικτὸς (μεταγ.), πνῖξις (μεταγ.), πνιγμός, πνῖγμα (μεταγ.). Τὸ πνέω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πνί'γω (σφίγγω τὸν λαιμόν, στραγγαλίζω, καταπνίγω ἐν τοῖς ὕδασι) (σπαν. Ἀντιφῶν 4, α, 6. Ξεν. Οἰκ. ιζ', 14. Πλάτ. Γοργ. 522, α'.) καὶ ἀόρ. *ἀπέπνῑξα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 14. Πλάτ. Γοργ. 471, γ'.). Παθ. καὶ μέσ. *ἀποπνί'γομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. η', 4. Δημοσθ. 19, 199), παρατ. παθ. *ἐπνῑγόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ζ', 25. καὶ (ἀπ-) Ἑλλ. Δ', δ',11) καὶ ἀόρ. παθ. *ἀπεπνί'γην* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', β', 21. Πλάτ. Γοργ. 512, α'. Δημ. 32, 6), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα πνέω. Τὸ πνί'γω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥημ. παραγ. πνῖγος (Ἀττ.), πνιγμός (Ἀττ.), πνῖγμα (μτγ.), πνῖξις (μτγ.), πνικτός (μτγ.), πνιγμονή (μτγ.).

ποδαγράω-ῶ (πάσχω ποδάγραν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 139, ε'. 140, α'. πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Πλούτ. 559), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ποδάγρα [πόδα καὶ ἄγρα· ὅρα ἀγρεύω]= ἡ παγὶς τῶν θηρίων (Ξενοφ. Παιδ. Α', ς', 28) καὶ = πόνος ποδῶν (παρὰ μεταγενεστ.), ποδαγρῶ, ποδαγρὸς (μτγ.) =ποδαλγὸς (μτγ.), ποδαλγῶ (μτγ.) [=ποδαλγέω], ποδαλγής (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

ποδηγέω-ῶ (ὁδηγῶ, ποδηγετέω). Μόνον ὁ ἐνεργητ. ἐνεστὼς (Πλάτ. Νόμ. 899, α'(1). Ἐπιστ. 340, γ'. καὶ (συμ-) Πολιτικ. 269, γ'.) καὶ ὁ παθ. *συμποδηγοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 270, α'.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

---

(1) Οὕτω διορθοῦται ὑπό τινων καὶ τὸ *παιδαγωγεῖ* (Πλάτ. Νόμ. 897, β'.).

ΣΗΜ. Ποδηγὸς (ἐκ τοῦ πόδα καὶ ἄγω, ποὺς δὲ εἶναι ὁ ποὺς τῆς νεώς. Πρβλ. Πολυδ. Α', 98: «κυβερνήτης ὁ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος... καὶ κατ' Ἀντιφῶντα ὁ ποδοχῶν ἢ μᾶλλον κατ' ἐμὲ ὁ ποδηγῶν»), ποδηγῶ, ποδηγία (μτγ.), ποδηγέτης (μτγ.), ποδηγετῶ (μτγ., πρβλ. κυνηγετῶ, κυνηγέτης). Τὸ ποδηγῶ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ποδίζω· ὅρα *ἐμποδίζω*.

ποδοχέω-ῶ (τὸν πόδα τῆς νεὼς ἔχω, ποδηγῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *ποδοχῶν* (Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Α', 98. ὅρα *ποδηγῶ*).

ΣΗΜ. Πρβλ. καὶ «ποδοχεῖν: τὸ τῷ ποδὶ κυβερνᾶν· ποὺς γάρ ἐστι τοῦ ἱστοῦ τὸ ἀντίον τὸ κάτω πρὸς τῇ νηΐ» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 297, 5), ἔνθα γραπτέον «ποδοχεῖν». Ὅρα ποδηγῶ.

ποθέω-ῶ (ἐπιθυμῶ ἀπόντα) (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, προς-), παρατ. *ἐπόθουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', δ', 8. Παιδ. Α', γ', 4), μέλ. *ποθήσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ια', 3. Οἰκον. η', 10) και *ποθήσομαι* (σπαν Λυσί. 8, 18) καὶ *ποθέσομαι* (Πλάτ. Φαίδ. 97, ε'.), ἀόρ. *ἐπόθησα* (ἐνίοτε) καὶ (σπανίως) *ἐπόθεσα* (Ἰσοκρ. 4, 122. 19, 7). Παθ. *ποθοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. β', 3. Πλάτ. Φαῖδρ. 255, δ'.) καὶ *ἀντιποθοῦμαι* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Β', ϛ', 28), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ἀντὶ τοῦ *ποθῶ* λέγεται καὶ *πόθον ἔχω* (Ξενοφ. Παιδ. Β', α', 28. κτλ.), ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *ποιῶ τινα ποθεῖν, πόθον ἐνεργάζομαί τινι* (Γοργ. Ἑλέν. Ἐγκώμ. 18), *πόθον ἐμφύω τινί* (Ξεν. Ἀπομ. Α', δ', 7), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *πόθος ἐγγίγνεταί τινί τινος* (Ξεν. Ἀπομ. Β', γ', 4).

ΣΗΜ. Τὸ ποθῶ διαφέρει τοῦ ἐρῶ. «Ἐρᾶν καὶ ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι τῶν ἐν ὄψει, ποθεῖν δὲ τοὺς ἀπόντας. Διαστέλλει δὲ καὶ Ὅμηρος·

Ὥς σέο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος
[αἱρεῖ [Ἰλ. Γ, 446].

πρὸς τὴν Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παροῦσαν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπόντος

ἀλλά με σός τε πόθος σά τε μήδεα, φαί-
[διμ' Ὀδυσσεῦ,
σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀ-
[πηύρα [Ὀδ. Λ, 202].

φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς» (Ἀμμώνι. καὶ ἄλλοι πολλοὶ ταὐτὰ γράφουσιν). Ῥίζ. ποθ-, πόθ-ος, ποθῶ, λατ. posco (ζητῶ, βούλομαί τι), peto (ζητῶ), γαλλ. appetit (ὄρεξις), ποθητὸς (μτγ.), πόθησις (μτγ.), πόθημα (μτγ.), περιπόθητος (μτγ.), ἐπιπόθητος (μτγ.). Τὸ ποθῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ποιέω-ῶ (ἐργάζομαι, κατασκευάζω, κάμνω) (πλειστάκ. καὶ εἰσ-, ἐμ-, ἀντι-, μετα-, προσ- καὶ ἐκ- (Λυσί. παρὰ Πολυδ. Θ, 154).), παρατ. *ἐποίουν* (πλειστάκ. καὶ εἰσ-, ἐν-, ἀντ-), μέλλ. *ποιήσω* (πλειϛάκ. καὶ ἐμ-, προσ-), ἀόρ. *ἐποίησα* (πλειστάκ. καὶ ἐν-, εἰσ-, μετ-, προσ-, προ-), παρακ. *πεποίηκα* (πλειστάκ. καὶ εἰσ-, ἐμ-) καὶ *πεποιηκὼς εἰμί* (Λυσί. 13, 92), ὑποτακ. *ἐμπεποιήκω* (Δημ. 19, 3) καὶ *πεποιηκὼς ὦ* (Δημ. 23, 143), ὑπερσυντέλ. *ἐπεποιήκειν* (πολλάκ.) καὶ *πεποιηκὼς ἦν* (Ἰσο. 18, 19), εὐκτ. *πεποιήκοιμι* (σπαν. Θουκ. Η', 108) καὶ *πεποιηκὼς εἴην* (ἐνίοτε). Μέσ. καὶ παθ. *ποιοῦμαι*

(πλειστάκ. καὶ ἐμ-) καὶ μέσος σύνθετος (μετα-, ἀντι-, προς-, εἰσ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐποιούμην* (πλειστ.) καὶ μέσος σύνθετος (προσ-, ἀντ-), μέλλ. μέσ. *ποιήσομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀντι-), μέλλ. παθ. *μεταποιηθήσομαι* (σπαν. Δημ. 23, 62), ἀόρ. μέσ. *ἐποιησάμην* (πλειστάκ. καὶ προς-, εἰσ-, ἐξ-, ἀντ-, παρ-), ἀόρ. παθ. *ἐποιήθην* (πολλάκ. καὶ εἰσ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *πεποίημαι* (πλειστάκ.) καὶ ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ἐπεποιήμην* (πολλ.). Ῥημ. *ἐπποιητός* (πολλάκ.), *εἰσποιητός* (πολλ.), *προσποιητός* (ἐνίοτε), *χειροποίητος* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Δ', γ', 5. Δημ. 6, 24), *θεοποίητος* (σπαν. Ἰσοκρ. 7, 62), *δημοποίητος* (σπαν. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. ιβ', 13), *ἐκποίητος* (ἐνίοτε), *ποιητέον* καὶ *ποιητέα* (πολλάκ.). Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμένον *ποιῶ ἐμαυτόν* (Ἰσοκρ. 8, 95. Δημ. 21, 186. κτλ.), διότι τὸ μέσ. *ποιοῦμαί τι* ἔχει διάφορον σημασίαν. Τὸ *εὖ ποιῶ τινα* καὶ *κακῶς ποιῶ τινα* ἔχουσι παθ. τὸ *εὖ πάσχω* καὶ *κακῶς πάσχω ὑπό τινος*, ἅτινα καὶ μετὰ προθέσεως λέγονται *ἀντ' εὖ ποιεῖν* (Πλάτ. Γοργ. 520, ε'. Ἰσαῖ. 7, 8. κτλ.), *σὺν εὖ πάσχειν* (Δημ. 8, 65), *ξὺν κακῶς ποιεῖν* (Θουκ. Γ', 13), *ἀντὶ κακῶς ποιεῖν* (Πλάτ. Κρίτ. 49, γ'. κατὰ Cobet (1),

ΣΗΜ. Τὸ ποιῶ, ὅπερ ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ποέω, κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. ἴσως ὀπ- (Πηνελ-όπ-εια = ἡ πανία ἐργαζομένη), λατ. opus (ἔργον), operor (ἐργάζομαι), σανσ. apas (ἔργον), opas-jami (ποιῶ), πο-, λατ. po-eta (ποιητής), ῥημ. παρ. ποιητής, ποίησις, ποίημα. Παρὰ Ξενοφῶντι (Συμπ. η', 17) φέρεται «παρά τι ποιήσῃ», ὅπερ ὁ Ἀσώπιος νομίζει ὅτι κατὰ τμῆσιν ἐγένετο (Περίοδ. Β'. 642, § 208), ὁ δὲ Jacobs καὶ Cobet διορθοῦσιν εἰς «παρακμάσῃ», ὁ δὲ Valkenarius εἰς παρηβήσῃ» (ὅρα Cobet Nov. Lect. σ. 636). Ὁ νοῦς τοῦ χωρίου ἀπαιτεῖ τὴν ἔννοιαν τῆς παρακμῆς. Τὸ μέσον ποιοῦμαι μετ' ἀφῃρημένων οὐσιαστικῶν συναπτόμενον ἀποτελεῖ περίφρασιν ἰσοδύναμον τοῖς ἀντιστοιχοῦσιν ἐνεργητικοῖς ἢ μέσοις ῥήμασιν, ὡς ἀρχὴν ποιοῦμαι = ἄρχομαι, μάχην ποιοῦμαι = μάχομαι, πόλεμον ποιοῦμαι = πολεμῶ, διδασκαλίαν ἢ διδαχὴν ποιοῦμαι = διδάσκω, λόγον ποιοῦμαι = λέγω, ἄριστον ποιοῦμαι = ἀριστοποιοῦμαι, παῖδας ποιοῦμαι = παιδοποιοῦμαι, ταφὰς ποιοῦμαι = θάπτω, κτλ. Τὸ δ' ἐνεργ. ποιῶ μετὰ τῶν τοιούτων οὐσιαστικῶν συναπτόμενον σημαίνει = εἰμὶ αἴτιος τοῦ γενέσθαι τι, διαπράττω ἢ ἐπιτρέπω ἵνα γένηταί τι, ὡς γέλωτα ποιοῦμαι = γελῶ, γέλωτα δὲ ποιῶ = εἰμὶ αἴτιος τοῦ γενέσθαι γέλωτα, γελωτοποιῶ, εἰρήνην ποιοῦνται (οἱ πολῖται), εἰρήνην ποιεῖ (ὁ βασιλεὺς ἢ ὁ ἄρχων), πόλεμον ποιοῦμαι = πολεμῶ, πόλεμον δὲ ποιῶ = εἰμὶ αἴτιος πολέμου κτλ. Ὅρα καὶ Βασιάδ. Δημ. Φιλιπ. σ. 191. 285. Ἀσωπ. Περίοδ. Β'. 298, § 29—30. Τὸ δὲ ποιῶ διαφέρει τοῦ πράττω· διότι πράττω μὲν = ἐργάζομαι, ἐν τῷ ἔργῳ ἤδη εἰμί, τὸ δὲ ποιῶ = πειρῶμαι ἵνα γένηταί τι· «καὶ πρᾶξαι δὲ δυνήσεσθε, ἂν ὀρθῶς ποιῆτε» (Δημ. 3, 15). «ἐπὶ τῷ πράττειν οὐδὲ τὰ μικρὰ ποιεῖτε» (Δημ. 4, 20). Ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν διαφυλάττεται ἀείποτε (ὅρα Δημ. 1, 5: «οὐδὲν ἂν ὧν νυνὶ πεποίηκεν ἔπραξεν»· καὶ 8, 2. 9, 15. 17. 18, 62. κτλ.). Διαφυλάττεται δὲ ἐν ταῖς ἑξῆς φράσεσι πάντοτε, εὖ πράττω (= εὐτυχῶ), εὖ ποιῶ (= εὐεργετῶ), πράττω τὰ τῆς

(1) Οὕτως ὀφείλουσι νὰ γράφωνται καὶ οὐχὶ ἐν μιᾷ λέξει, ὡς γράφεται παρ' Ἰσαίῳ (7, 8). Ὅρα καὶ Κόντου Γλῶσσ. Παρατ. σ. 260—263.

πόλεως, οὐχὶ δὲ καὶ ποιῶ τὰ τῆς πόλεως, καλῶς ἐποίησε τελευτήσας, εὖ γε ἐποίησας ἀναμνήσας με, οὐχὶ δὲ καὶ καλῶς ἔπραξε τελευτήσας καὶ εὖγε ἔπραξας ἀναμνήσας, ἄνω κάτω ποιῶ (Δημ. 23,78), οὐχὶ δὲ καὶ ἄνω κάτω πράττω, ποιῶ τινα ἀπορεῖν (Πλάτ. Θεαίτ. 149, α'.), αἰσχύνεσθαι (Ξεν.Παιδ. Δ',ε',48), μαίνεσθαι (Ξεν. 'Απομ. Α', γ', 13), κτλ. (1), ἀνθ' οὗ λέγεται καί κατεργάζομαι (Ξεν. 'Απομ. Β', γ', 11), οὐχὶ δὲ πράττω τινὰ ἀπορεῖν, αἰσχύνεσθαι, κτλ. Πρβλ. καὶ Βασιάδ. Δημ. Φιλιπ. σ. 159.338. 'Ασωπ. Περίοδ. Β'. σ. 466, § 45—46. Περὶ δὲ τοῦ δρῶ ὅρα τὴν λέξιν.

ποικίλλω (κάμνω ποικίλον) (ἐνίοτε· καὶ κατα-) καὶ ἀόρ. *διεποίκῖλα* (σπαν. 'Ισοκρ. 9, 9) καὶ *κατεποίκῖλα* (σπαν. 'Ισοκρ. 13, 16). Παθ. *ποικίλλομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 82, ε'. Νόμ. 747,α'.) καὶ παρακ. *πεποίκῖλται* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 529, γ'. καὶ κατα-,δια-) καὶ *πεποικῖλμένος* (ἐνίοτε· καὶ δια–), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. 'Ρημ. ἐπ. *ποικιλτέον* (Πλάτ. Πολ. 378, γ'.). 'Ως ἀμεταβ. δὲ εἶναι *ποικίλως ἔχω* (Ξεν. 'Απομ. Β', ϛ', 21) καὶ *ποικίλος εἰμὶ* (Πλάτ. Σοφ. 226, α'. Πρωτ. 334, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ ('Ιλ. Σ. 590). 'Ρίζ. πικ-, πίκ-ω (ξαίνω), πίκεται (κτενίζεται 'Ησύχ.), σανσκ. piç-ami (κοσμῶ, μορφῶ), piç (κόσμος), pêcas (μορφή), pêcatas (ἔντεχνος, καλός), pingo (ζωγραφῶ), pictor (ζωγράφος), pictura (ζωγραφία), Picti (=Πίκται=ποικίλοι, λαὸς τῆς Σκωτίας), ποικ-ίλος, ποικίλλω [=ποικίλ-jω], ποικιλία, ποίκιλσις, ποικιλτής, ποίκιλμα, ποικιλεύς (ποιητ.), ποικιλτικός (μτγ.), ποικίλτρια (μτγ.). Πολυδ. Ζ', 34. Τῆς αὐτῆς ῥίζης εἶναι καὶ τὸ πείκω (ποιητ. κτενίζω, κουρεύω=πεκ-jω) καὶ πέκτω καὶ πεκτέω καὶ πέκω, πέκος, πόκος (κοινῶς ποκάρι, μαλλίον), ποκίζω (κείρω πρόβατα), λατ. pecto (κτενίζω, ξαίνω), pecten (κτείς). Κατ' ἄλλους δὲ τὸ ποικίλος =ἰνδογερμ. pēcalá (=ποικιλόχρους), σλαβ. pisa (ἐγχαράττω, γράφω).

ποιμαίνω (βόσκω ποίμνην) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐποίμαινον* (σπαν. Λυσί. 20, 11). Παθ. *ποιμαίνομαι* (σπαν. Δημ. 47, 52), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ποιμήν εἰμι* (Πλάτ. Πολ. 345, γ'. Νόμ. 735, α'. κτλ.).

ΣΗΜ. 'Ρίζα ἀρχικὴ πα-, σανσ. pâ (τρέφειν, διατηρεῖν, προστατεύειν, φυλάττειν), pâjus (φύλαξ), λατ. pa-stor (βοσκός), ποιμήν, πῶϋ (=πῶ-jυ), πληθ. πώεα (ποίμνια). 'Ρίζ. ποιμεν-, ποιμṇ (ποίμνη), ἐξ οὗ [ποιμṇ'-jω =ποιμάν-jω] ποιμαίνω, ποιμαντέον (ποιητ.), ποιμάνωρ (ποιητ.), ποιμαντήρ (ποιητ.), ποιμάντωρ (μτγ.). "Ορα βόσκω. Τὸ ποιμαίνω κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. 'Ρημ. παραγ. μεταγενέστ. ποίμανσις, ποιμασία, ποιμαντικός.

πολεμαρχέω-ῶ (εἰμὶ πολέμαρχος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ε', β', 25. δ', 2. Δημ. 59, 40 [μαρτυρ].), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *πολέμαρχός εἰμι*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ (Ϛ', 109).

πολεμέω-ῶ (κάμνω πόλεμον, οὗ ἀντίθετον τὸ *εἰρήνην ἄγω*) (πλειστάκ. καὶ προ-, ἀπο-, προσ-), παρατ. *ἐπολέμουν* (πλειστ.),μέλ. *πολεμήσω* (πλειστ.

(1) "Ορα καὶ Ξεν. 'Απομ. Β', γ', 13. 'Ελλ. Ζ', β', 10. ε', 24. Οἰκ. Θ', 12. 'Απολ. 32.

καὶ συμ-, κατα- καὶ δια-(1).), ἀόρ. *ἐπολέμησα* (πλειστάκ. καὶ δι-,κατ-,προς-, συν-, ἀντ-, συγκατ- καὶ συνδι- ('Αττικ. 'Επιγρ.).), παρακ. *πεπολέμηκα* (ἐνίοτε· καὶ κατα-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *πολεμοῦμαι* (πολλάκ.), παρατ. παθητ. *ἐπολεμούμην* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *πολεμήσομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 68. Η', 43. Δημ. 23, 110), ἀόρ. παθ. *ἐπολεμήθην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-), παρακ. *καταπεπολέμημαι* (Θουκ.Ϛ',16. Πλάτ. Μενέξ. 243, γ'.) καὶ *ἐκπεπολέμημαι* (σπαν. Θουκ. Η', 57), ὑπερσ. ἐλλειπει, μετ' ὀλ. μ. *διαπεπολεμήσομαι* (σπαν. Θουκ. Β', 14. 25). 'Ρημ. ἐπίθ. *δυςπολέμητος* ('Ισοκρ. 4, 138. Δημ. 4, 4. 11, 15) καὶ *πολεμητέον* (ἐνίοτε). 'Αντὶ τοῦ *πολεμῶ* λέγεται καὶ *πόλεμον ποιοῦμαι*, τὸ δὲ *πόλεμον ποιῶ* (=ἐγείρω πόλεμον, πολεμοποιῶ. Θουκ. Α', 40. κτλ.). "Ετι δὲ λέγεται καὶ *πόλεμον τίθεμαι* (= συνάπτω πόλεμον. Θουκ. Α', 31. ἀλλὰ καὶ = καταπαύω τὸν πόλεμον. Θουκ. Α', 82. Η', 84. Πλάτ. Μενέξ. 243, ε'. 245. ε') καὶ *αἴρομαι πόλεμον* (Θουκ. Α', 80. 82. Ξενοφ. Παιδ. Α', ϛ', 45. κτλ.), τὸ δὲ *καθίστημί τινα ἐν πολέμῳ* (=ποιῶ τινα πολεμεῖν. Πλάτ. Μενέξ. 242, α'.).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζης ὅρα πελάζω. Τὸ πολεμῶ κατὰ πρῶτον εὕρηται παρὰ τοῖς συγχρόνοις 'Ηροδότῳ καὶ Εὐριπίδῃ, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ὁ "Ομηρος χρῆται τῷ πολεμίζειν καὶ πτολεμίζειν. Τὸ πολεμῶ διαφέρει τοῦ μάχομαι· διότι «μάχη μέν ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· πόλεμος δὲ ὁ χρόνος καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή» ('Αμμώνιος). Τὸ μὲν μάχη ἔχει μερικωτέραν ἔννοιαν, τὸ δὲ πόλεμος γενικωτέραν. "Ο,τι δὲ διαφέρει τὸ πόλεμος καὶ μάχη διαφέρει καὶ τὸ πόλεμος καὶ ἀγὼν (ὅρα Δημ. 2,18.9,52.14,9.10). 'Εκ τοῦ 'Ομηρικοῦ πολεμίζω ὑπάρχει παρ' 'Αττικοῖς τὸ πολεμιστήριον ἅρμα (Πλάτ. Κριτί. 119, α'. Ξεν. Παιδ. Ϛ', α', 29. Η', η', 26). "Ορα καὶ πολεμόω-ῶ περὶ τῆς διαφορᾶς.

πολεμησείω (ἐπιθυμῶ πολεμεῖν). 'Εφετικὸν ῥῆμα, οὗτινος μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτατα ἀπαντᾷ (Θουκ. Α', 33), ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται *φιλοπόλεμός εἰμι* (Ξενοφ. 'Ανάβ. Β', ϛ', 1. Πλάτ. Τίμ. 24, δ'.), *φιλοπολέμως διατίθεμαι* ('Ισοκρ. 8, 97).

ΣΗΜ. "Ορα πολεμῶ. Τὸ πολεμησείω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. πολεμικὸς δὲ καὶ φιλοπόλεμος διαφέρει· διότι πολεμικὸς μὲν=ὁ ἔχων πολεμικὴν ἱκανότητα, φιλοπόλεμος δὲ=ὁ φιλῶν τὸν πόλεμον, ὡς πολεμικὸς μὲν Φωκίων, ἀλλ' οὐ φιλοπόλεμος, Δημοσθένης δὲ φιλοπόλεμος,ἀλλ' οὐ πολεμικὸς (πρβλ. Ξεν. 'Αναβ. Β', ϛ', 1).

πολεμοποιέω-ῶ (πόλεμον ἐγείρω ἢ πολέμια ἐργάζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ε', β', 30. ψ. Δημ. 10, 58). 'Αντ' αὐτοῦ λέγεται *πόλεμον ποιῶ* (Θουκ. Α', 40. Δημ. 8, 56. κτλ. πρβλ. καὶ Δημ. 10, 58).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι φέρεται.

πολεμόω-ῶ (κάμνω τινὰ πολέμιόν τινι). Μόνον σύνθετον *ἐκπολεμῶ* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 77) καὶ ἀόρ. *ἐξεπολέμωσα* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ε', δ',20.

(1) Παρὰ Θουκυδίδῃ (Ζ, 42) *διαπολεμήσειν* κατὰ διόρθωσιν Badham ἀντὶ τοῦ *διαπολέμησιν*.

Δημ.3, 7). Μέσ. *πολεμοῦμαι* (=πολέμιος γίγνομαι. σπαν. Θουκ. Α', 36), μέλλ. μέσ. *πολεμώσομαί* (τινα. σπαν. Θουκ. Ε', 98), ἀόρ. μέσ. *προςπολεμώσασθαί* (τι. σπαν. Θουκ.Γ',3),ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπολεμώθην* (= πολέμιος ἐγενόμην. σπαν. Θουκ.Α',57), [παρακ. *ἐκπεπολεμῶσθαι* Ἡροδ.Ε',73] καὶ ὑπερσ. μέσ.*ἐπεπολέμωτο*(=πολέμιος ἐγεγόνει. σπαν. Θουκ. Α', 57.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. «Πεπολέμωται καὶ ἐκπεπολέμωται ὁ εἰς ἔχθραν προαχθείς τινι καὶ πολέμιος γενόμενος, ἐξεπολέμωσε δὲ ὁ πολέμιόν τινα ἑτέρῳ ποιήσας· πεπολέμηται δὲ ὁ πολεμηθείς» (Θωμ. Μάγιστρ. 703, 3). «ἐκπολεμῶσαι καὶ ἐκπολεμῆσαι διαφέρουσιν· ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν, ἐκπολεμῆσαι δὲ τὸ πόλιν ἐξελεῖν» ('Αμμών. σ. 72 Valkenar). Εἶναι δὲ τὸ ἐκπολεμεῖν σπανιώτατον παρ' Ἀττικοῖς.

πολέω-ῶ (κινοῦμαι) (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 405, δ'. 408, γ'.) καὶ *περιπολῶ* (ἐνίοτε = περιέρχομαι κύκλῳ) *ἐπαναπολῶ* (σπαν.=ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην. Πλατ. Φίληβ. 60, α'.), παρατ. *περιεπόλουν* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 252, γ'.),ἀόρ. *ἀνεπόλησα* (σπαν.Πλάτ. Φίληβ.34,β'.) καὶ *ἐπανεπόλησα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ.723, ε'.). Καὶ ἀπηρχαιωμ. ἐνεστ. *πολεῖσθαι* (= βαδίζειν. σπαν. Λυσί. 10, 19).

ΣΗΜ. Ὅρα πωλῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ ὡς μεταβ=περιστρέφω τὴν γῆν διὰ τοῦ ἀρότρου, ἀροτριῶ (Ἔργ. 462), παρ' Ὁμήρῳ δὲ λέγεται πολεύω,

πολιανομέω-ῶ (εἰμὶ πολιανόμος). Μεταγενέστερον οὕτινος μόνον ὁ παρατ. *ἐπολιανόμουν* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστολ. 363, γ'.) ἀπαντᾷ.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρτὰ Ψ. Πλάτωνι. ὅρα πολίζω.

πολίζω (τι=κτίζω πόλιν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', ς', 4), τὰ δὲ ἄλλα παρ' Ὁμήρῳ, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις. Λέγεται καὶ *πόλιν κτίζω* (Πλάτ. Πρωταγ. 322, β'. Ἰσοκρ. 4, 35. κτλ.) καὶ παθ. *πόλις κτίζεται* (Θουκ. Α', 7. κτλ.) καὶ *ἱδρύεται* (Πλάτ. Νόμ. 745, β'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πόλ-, πόλ-ις, πολ-ίζω, λατ. polio (ξέω, κονιῶ, κοσμῶ), πολίτης, πτόλις, πτολίεθρον· (ὡς πόλεμος καὶ πτόλεμος), σανσ. pur,puris (πόλις,πύργος),γερμαν. burg(πόλις), berg (ὄρος), γαλλ. bourg (κώμη), faubourg (προάστειον),πύργος, πυργόω, Πέργαμος. Ὅρα καὶ Πολυβ. Θ', 6.7. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Οἰκιστής, οἰκίζων, πολίζων, οὐ μὴν καὶ πολιστὴς καὶ κτίζων καὶ κτίστης· καίτοι παρ' Ἡροδότῳ ἔστιν ὁ συγκτίστης. . . . . Καὶ τὸ πρᾶγμα οἰκισμὸς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οἴκισις καὶ κατοίκισις· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν ἄλλων τὰ μὲν σκληρά, τὰ δὲ κοινὰ καὶ πρὸς ἕτερον. Τὸ δὲ ῥῆμα οἰκίζειν καὶ πολίζειν καὶ κτίζειν καὶ κατοικίζειν καὶ ἐπίρρημα μονον τὸ οἰκιστικῶς» (Πολυβ. Θ', 6—7). Ῥηματ. παράγ. πόλισμα (Ἀττικ.), πολισμός (μτγ.), πολιστής (μτγ., πρότερον δὲ ἐφέρετο καὶ παρὰ Λυκούργῳ τῷ ῥήτορι § 100. στίχ. 13 ἐξ ἀποσπάσμ. Εὐριπίδου, ἀλλὰ νῦν γράφεται πολίτης ἀντὶ τοῦ πολιστής). Πόλις δὲ καὶ ἄστυ διαφέρει· πόλις μὲν=ἄθροισμα οἰκημάτων συννοουμένων καὶ τῶν οἰκούντων, ἄστυ δὲ= ἄθροισμα κτισμάτων· ὅθεν λέγεται ἀποστέλλεται ἡ πόλις (Δημ. 4, 45), ἐκπλεῖ (Πλούταρχ. Θεμιστ. 10), κτλ. οὐχὶ δὲ καὶ καὶ τὸ ἄστυ.

πολιορκέω-ῶ(πολιορκῶ)(πλειςάκ. καὶ συμ-), παρατ. *ἐπολιόρκουν* (πολλ.), μέλ. *πολιορκήσω* (σπαν.Ξεν.Παιδ.Ζ',ε', 12) καὶ ἀόρ. *ἐπολιόρκησα* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-). Παθ. *πολιορκοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ συμ-), παρατ. *ἐπολιορκούμην* (πλειστάκ. καὶ συν-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *πολιορκήσομαι* (ἐνίοτε) καὶ (σπανίως) *πολιορκηθήσομαι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 5., ἔνθα ὁ Cobet γράφει « *πολιορκήσεσθαι*»), ἀόρ. παθ. *ἐπολιορκήθην* (σπαν. Θουκ. Δ', 39. Ἰσοκρ. 6, 57. Αἰσχίν. 3, 187. καὶ συνηθέστ. ἐξ-), παρακ. παθητ. *ἐκπεπολιόρκημαι* (σπαν. Θουκ. Ζ', 75. Ἰσοκρ. 14, 26). Ῥημ. ἐπίθ. *δυςπολιόρκητος* (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 5) καὶ *πολιορκητέος* (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 7). Ἀντὶ τοῦ παθ. λέγεται καὶ εἰς *πολιορκίαν καθίσταμαι ὑπό τινος* (Θουκ. Β', 78. Ἰσοκρ. 6, 44), *πολιορκίαν ὑπομένω* (Ἰσοκρ. 6, 55).

ΣΗΜ. Πολιορκῶ (ὅρα εἰγνύω), πολιορκητής (μτγ.), πολιορκητικός (μτγ.), πολιορκία, ἀπολιόρκητος (μτγ.). Τὸ πολιορκῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

πολιτεύω (εἰμὶ πολίτης, κυβερνῶ, ζῶ, διάγω) (πολλάκ. καὶ συμ-, ἐμ-), παρατ. *ἐπολίτευον* (σπαν. Θουκ. Γ', 34. καὶ (συν-)Η', 73), μέλ. *πολιτεύσω* (σπαν. Θουκ. Η', 53. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 2) καὶ ἀόρ. *ἐπολίτευσα* (σπαν. Θουκ. Α', 19. Β', 65. Η', 97. καὶ (συν-) Ϛ', 4). Μέσ. καὶ παθ. *πολιτεύομαι* (πλειστάκ. καὶ συμ-), παρατ. μέσ. *ἐπολιτευόμην* (πολλάκις), μέσ. μέλ. *πολιτεύσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. καὶ (συνήθως) ὡς μέσ. *ἐπολιτεύθην* (ἐνίοτε· καὶ ἐν- (μέσ.).),ἀόρ. μέσ.*ἐπολιτευσάμην* (σπαν. Ἀνδοκ.2, 10. Αἰσχίν. 1, 86. Δημ. 18, 207), παρακ. μέσ. καὶ παθητ. *πεπολίτευμαι* (πλειστάκ. καὶ συμ- (μέσ.).), ὑπερσ. *ἦσαν πεπολιτευμένοι* (μέσ. σπαν. Λυσί. 25, 10). Λέγεται καὶ *πράττω τὰ πολιτικά* (Πλάτ. Ἀπολ. 31, δ'. Γοργ. 521, δ'. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 16. 39. ς', 15. κτλ.), *πράττω τὰ τῆς πόλεως* (Πλάτ. Πρωταγ. 319. α'.). Ὡς ἀποθετ. δὲ τὸ *ἀντιπολιτεύομαι* (Δείναρχ.1,97),*καταπολιτεύομαι* (Δημ. 8, 52), *διαπολιτεύομαι* (Αἰσχίν.3, 194) καὶ μέσ. ἀόρ. *κατεπολιτευσάμην* (Δημ. 19, 315), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Πολιτεύω, πολιτεία, πολίτευμα, πολιτευτής (μτγ.), ἀντιπολιτεία (μτγ.), συμπολιτεία (μτγ.), τὰ δὲ ἀντιπολίτευσις καὶ συμπολίτευσις (νεοελλην.). Ὅρα πολίζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. «Οὐ μόνον πολιτεύομαι, ἀλλὰ καὶ πολιτεύω. Θουκυδίδης· κακῶς ἐς τε σφᾶς αὐτοὺς καὶ τοὺς συμμάχους ἐπολίτευσαν [Β', 65]. Πολιτευτὴς δὲ οὐκέτι, ἀλλὰ δημαγωγός. ἔστι δὲ καὶ πολιτεύομαι τὸ μάχομαι. Δημοσθένης· πρότερον μὲν γάρ... εἰσεφέρετε κατὰ συμμορίας, νυνὶ δὲ πολιτεύεσθε κατὰ συμμορίας ['Ολυνθ. Β', 29]» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 727—728).

πολιτογραφέω-ῶ (ἐγγράφω τινὰ ἐν τῷ μητρῴῳ, τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν, ἀπονέμω τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα καὶ ἀπὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων εὔχρηστον ἁπάντων τὸ πρῶτον παρὰ Φιλίστῳ (παρὰ Πολυβ. Γ'. 56), ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἐλέγετο κατὰ περίφρασιν, *πολίτην τινὰ*

ποιοῦμαι (Δημ. 13, 24) καὶ *πολίτην ποιῶ* (Πλάτ. Πολιτικ. 293, δ'.) καὶ *πολιτείαν δίδωμί τινι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Α', Β', 10. Δημ. 23, 199. 200. κτλ.) καὶ *πολιτείαν ψηφίζομαι* (Δημ. 13, 23. 24), παθητ. δὲ *πολίτης γίγνομαι* (Δημ. 23, 200. κτλ.) καὶ *πολιτείας τυγχάνω* (Δημ. 23, 200. κτλ.).

ΣΗΜ. «Κἂν δόξῃ τις πολίτης εἶναι οὐκ ὤν, παρέγγραπτος, παρεγγεγραμμένος ...., οἱ δὲ δημοποίητοι, ὁπόσοι ἐκ δόγματος κοινοῦ πολιτείας τύχοιεν. Τοῦτο δὲ πολτογραφεῖν Φίλιστος καλεῖ, τάχα δ' ἂν οἱ τοιοῦτοι ὀνομάζοιντο νεοπολῖται ὑπό τοῦ Πλάτωνος» (Πολυδ. Γ', 55—56). Παρὰ Πολυβίῳ (ΛΒ', ιζ', 3) εὕρηται καὶ τὸ παθητικὸν πολιτογραφηθείς, κτλ. Δόκιμον δ' εἶναι μόνον τὸ πολίτης, οὐχὶ δὲ τὸ συμπολίτης (ὅπερ εἶναι ποιητικὸν Εὐριπ. Ἡρακλεῖδ. 826). «ἔποιτο δ' ἂν τούτοις πολίτης· ὁ γὰρ συμπολίτης οὐ δόκιμον, εἰ καὶ Εὐριπίδης αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἡρακλείδαις τε καὶ Θησεῖ» (Πολυδεύκ. Γ', 51. Ὅρα καὶ Λουκιαν. Σολοικ. 5. Θωμ. Μάγιστρ. 728, 9). Περὶ ῥίζ. ὅρα πολίζω. Ῥημ. παράγωγ. πολιτογραφία (μτγ.), οὐχὶ δὲ πολιτογράφησις, πολιτογράφημα (Εὐστάθ. Θεσ. σ. 265. Μι.). Ἐν ἐπιγρ. Ἀγκύρ. φέρεται καὶ πολειτογραφήσας. (CIC. 4016—7), ἔνθα ἀντὶ τοῦ μακροῦ Ι τὸ ΕΙ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ γίνεται.

πολιτοκοπέω-ῶ (δημοκοπῶ ἢ λοιδορῶ, κωμῳδῶ. Ὅρα Φώτι. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 57, 30). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτατα (Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδεύκ. Θ', 26).

ΣΗΜ. Πολιτοκόπος, πολιτοκοπῶ, πολιτοκοπία (μτγ.). «Πολιτοκοπεῖν: καινότερον τοῦ δημοκοπεῖν καὶ ἔοικε ταὐτὸν σημαίνειν. Κόπτειν δὲ νῦν ἐστι τὸ λιπαρῶς ἐγκεῖσθαι καὶ πείθειν παρὰ γνώμην» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 57, 30). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι.

πολλαπλασιόω-ῶ (πολλαπλασιάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 525, ε'.). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται *πολλαπλάσιον ποιῶ* (Πλάτ. Ἐπιστολ. 333, α'.), *πολλαπλάσιον ἀπεργάζομαι* (Πλάτ. Πολιτ. 300, β'.), ὡς ἀμεταβ. δὲ *πολλαπλάσιός εἰμι* (Θουκ. Δ', 94).

ΣΗΜ. Πολλαπλάσιος, πολλαπλασιῶ, πολλαπλασίωσις. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

πολυανδρέω-ῶ (ἐπὶ πόλεως = πολύανδρός εἰμι, πολλοὺς ἄνδρας ἔχω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Ϛ', 17). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται *πολυάνθρωπός εἰμι* (Θουκ. Α', 24. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 24. κτλ.).

ΣΗΜ. Πολύανδρος (ποιητ.), πολυανδρῶ, πολυανδρία (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Παρὰ μεταγενεστ. καὶ παθ. αἱ πολυανδρούμεναι τῶν πόλεων (Αἰλιαν. Ζῴ. Ἱστορ. ε', 12).

πολυδικέω-ῶ (πολλὰς δίκας ἔχω). Μόνον ὁ ἐνεστ. (σπανιώτατ. Πλάτ. Νόμ. 938, β'.).

ΣΗΜ. Πολύδικος (μτγ.), πολυδικῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

πολυμαθέω-ῶ (πολυμαθής εἰμι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτατ. ψ. Πλάτ. Ἀντεραστ. 137, β'.). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *πολυμαθής εἰμι* (Ἰσοκρ. 1, 18. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', δ', 6), *πολυμαθίαν κέκτημαι* (Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 147, α'.).

ΣΗΜ. Πολυμαθής, πολυμαθῶ, πολυμαθία. Τὸ πολυμαθῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ψ. Πλάτωνι.

πολυπραγμονέω-ῶ (εἰμὶ πολυπράγμων) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπολυπραγμόνουν* (σπαν. Πλάτ. Χαρμ. 161, δ'. Πολ. 433, δ'.) καὶ ἀορ. *ἐπολυπραγμόνησα* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 526, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *πολυπράγμων εἰμὶ* (Λυσί. 24, 24. Ἰσοκρ. 15, 98. 230. 237).

ΣΗΜ. Πολυπράγμων, πολυπραγμονῶ, πολυπραγμοσύνη. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Γ', 15).

πολυωρέω-ῶ (πολὺ φροντίζω, προσέχω, οὗ ἀντίθετον τὸ *ὀλιγωρῶ*). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ἡ μετοχὴ *πολυωρῶν* (παρ' Αἰσχίν. 1, 50 ἔν τινι ψευδεῖ μαρτυρίᾳ), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὸ οὐ πολύ τι κατὰ τὴν σημασίαν ἀφιστάμενον *περὶ πολλοῦ ποιοῦμαί τινα* (Πλάτ. Συμπ. 180, α'. Ἰσοκρ. 20, 16. κτλ.), οὗ ἀντίθετον τὸ *περὶ ἐλαχίστου ποιοῦμαι* (Πλάτ. Ἀπολ. 30, α'. Ἰσαῖ. 1, 21. κτλ.), *περὶ ἐλάττονος ποιοῦμαι* (Λυσί. 1, 26. κτλ.), *παρ' ὀλίγον ποιοῦμαί τινα* (Ξενοφ. Ἀναβ. Ϛ', ς', 11).

ΣΗΜ. Παρ' Ἀριστοτέλει εὕρηται καὶ παθητ. πολυωροῦμαι ὑπό τινος (Ῥητορ. Β', 2). Πολύωρος (μτγ.), πολυωρία (μτγ.), πολυωρητικός (μτγ.). Ὅρα ὀλιγωρῶ περὶ ῥίζης. Τὸ ῥῆμα ἦτο εὔχρηστον κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους.

πομπεύω (πέμπω θυσίαν, πομπήν, καὶ λοιδορῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 18, 124. 21, 181. καὶ (συμ-) Αἰσχίν. 1, 43), παρατ. *ἐπόμπευον* (σπαν. Δημ. 21, 180. Αἰσχίν. 1, 43· ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστολ. Ι', 6) καὶ ἀόρ. *ἐπόμπευσα* (σπαν. Δημ. 21, 22 [μαρτυρ.]. ἐν Ἀττικ. Ἐπιγρ. πλειστ. καὶ συν-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *πομπὴν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 796, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Πομπή (ὅρα πέμπω), πομπεύς, πομπεύω, πομπεία (λοιδορία, κοινῶς πομπαί), πόμπευσις (πομπεία), πομπευτήριος, (μτγ.), πομπευτής (μτγ.). Τὸ πομπεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ σημαίνει=συνοδεύω, παρακολουθῶ (ἅπαξ, Ὀδ. Ν. 422). «Πομπείας καὶ πομπεύειν ἀντὶ τοῦ λοιδορίας καὶ λοιδορεῖν... Ἡ μεταφορα δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν λοιδορουμένων ἀλλήλοις» (Ἁρποκρατ. ἐν λ. Πρβλ. καὶ Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 729—730).

πονέω-ῶ (κοπιάζω, ἀγωνίζομαι) (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, προ-, συμ-, ἐπι-, δια-, ὑπερ-, συνδια-), παρατ. *ἐπόνουν* (ἐνίοτε καὶ ἐξ-), μέλλ. *πονήσω* (σπαν. Ἰσο. 4, 186. Πλάτ. Πολ. 410, β'.), ἀόρ. *ἐπόνησα* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, προ-, ἐπ-, προσεπ-), παρακ. *πεπόνηκα* (ἐνίοτε καὶ δια-), ὑπερσ. *ἐπεπονήκειν* (σπαν. Θουκ. Ζ', 38). Μέσ. *πονοῦμαι* (ἐνίοτε), μέσ. δὲ καὶ παθ. *διαπονοῦμαι* (πολλάκ.) καὶ *ἐκπονοῦμαι* (ἐνίοτε), παρατ. μέσ. *διεπονούμην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 830, β'.), ἀόρ. μέσ. *διεπονησάμην*

(ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *διαπονηθεὶς* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 267), ἀόρ. παθ. μετὰ παθητ. διαθ. *ἐξεπονήθην* (σπαν. Θούκ. Ϛ', 31), παρακ. παθητ· καὶ σπαν. μέσ. *πεπόνημαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-, ἐκ-, κατα-, προ-), ὑπερσ. παθητ. *διεπεπονήμην* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 118,γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *πονητέον* (Ἰσο. 15, 285. Πλάτ. Πολ. 504, δ'. Δημ. 10, 71). Ἀντὶ τοῦ *πονῶ* λέγεται καὶ *πόνον ἔχω* (Θουκ. Β', 76. Πλάτ. Φαῖδρ. 248, ϐ'., ὅπερ σημαίνει καὶ τρώγω τοὺς κόπους, τοὺς ἱδρῶτάς τινος, τοὺς μισθοὺς τῶν κόπων αὐτοῦ, ὡς «*τοὺς ἡμετέρους πόνους ἔχει*». Ξεν. Ἀναϐ. Ζ', ϛ', 9), *πόνος ἔστι μοι* (Θουκ. Ε', 110. κτλ.), *ἐν πόνῳ εἰμὶ* (Θουκ. Ϛ', 34. Ζ', 81. Πλάτ. Συμπ. 197, δ'.), ὡς μεταϐ. δὲ *πόνον παρέχω τινὶ* (Θουκ. Δ', 14. Πλάτ. Πολ. 526, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Πόνος (ὅρα πένομαι), πονῶ, πόνημα (ποιητ. καὶ μτγ.), διαπόνημα, διαπόνησις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ εὕρηται μόνον τὸ πονοῦμαι ὡς μέσ. ἀποθ., τὸ δὲ ἐνεργ. ἄρχεται ἀπὸ Πινδάρου καὶ ἑξῆς.

πονηρεύομαι (ἀποθετ.=πονηρῶς φέρομαι). Ὁ ἐνεστὼς μόνον *συμπονηρεύομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 225) καὶ ὁ παρακ. *πεπονήρευμαι* (σπαν. Δημ. 19, 32), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *πονηρός εἰμι* (Λυσί. 14, 35. Ξεν. Ἀναϐ. Ζ', α', 39. κτλ.), *πονηρὰ ἔργα ἐργάζομαι* (Πλάτ. Πολ. 421, ε'.). Τὸ δὲ δὲ *πονηρῶς ἔχω* εἶναι ἀντίθετον τοῦ *εὖ ἔχω* (Λυσί. 14, 35. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 75), *πονηρῶς διάκειμαι* (Ἰσοκρ. 19, 12[1].), *εἰς πονηρίαν τρέπομαι* (=χειροτερεύω. Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 75).

ΣΗΜ. Τὸ συμπονηρεύομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Λυσιστρ. 404), τὸ δὲ πονηρεύομαι παρ' Ἱπποκράτει. Ῥημ. παράγ. πονήρευμα (Δημ.25, 60),ἀπονήρευτος (μτγ.).«Ῥήματα ἀπὸ τῶν πλείστων οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ μόνον ταῦτα, πονηρεύεσθαι, πανουργεῖν.... Ἀντὶ μέντοι ῥημάτων τοῖς ἐπιρρήμασι χρηστέον τὸ ἔχειν αὐτοῖς προστιθέντα, οἷον σκαιῶς ἔχειν, μοχθηρῶς ἔχειν» (Πολυδ. Δ', 15). Περίεργον δ' εἶναι ὅτι ὁ Πολυδεύκης νομίζει τὸ πονηρῶς εὐτελὲς λέγων· «καὶ τὰ ἐπιρρήματα μοχθηρῶς, φαύλως, φλαύρως· τὸ γὰρ πονηρῶς εὐτελές» (Πολυδ. Δ', 14).

[**πορεῖν**]. Ποιητ. ἀόρ. (= παρασχεῖν, προμηθεῦσαι). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ ὁ παρακ. *πεπρωμένον ἐστὶ* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', γ', 6., τὸ δὲ *πέπρωται* ποιητ.), μετοχ. *πεπρωμένη* (Ἰσοκρ. 1, 43. 10, 61. Δημ. 60, 23) καὶ τὸ *πεπρωμένον* (Ξεν. Ἀπομ. Β', α', 33. Ἑλλ. Ϛ', γ', 6) [ὑπερσ. *ἐπέπρωτο* ποιητ. καὶ μεταγεν.]. Ὁ ἀόρ. *ἔπορον* εὕρηται μόνον ἔν τινι ἐπιγράμμ. (παρὰ Δημ. 18, 289).

ΣΗΜ. Ῥίζ. πορ-, ἔπορον (ποιητ. καὶ Δημοσθ. ἐπίγραμμ. 18, 289), λατ. por-tare

---

(1) Ἐνταῦθα καὶ ἐν Ξενοφ.Παιδ. Ζ',ε',75 γράφεται *πονήρως*, ὅπερ κεῖται ἐπὶ σωματικῆς καταστάσεως. Νομίζομεν δὲ ὅτι ὀφείλει νὰ γραφῇ *πονηρῶς*· διότι «*Ἀττικοὶ ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύνουσι τὸ πονηρός*» (Σχολ. Λουκιαν. Ἀλέξανδρ. § 16), *πόνηρος* δὲ τονίζεται, ὅταν εἶναι ἀντὶ τοῦ δυστυχής (Ἀρκάδ. Τόν. 71, 16. Εὐστάθ. Ἰλ. Β, 764. Λοϐέκ. εἰς Φρύνιχ. σ.389).

(φέρειν), o-por-tet (πρέπει, ἀντὶ ob-por-tet), por-tio(n)=μοῖρα, μέρος=pars, πόρ-ος, πορεύω, ἔμπορος, πορίζω, πορσύνω (προμηθεύω, ἑτοιμάζω, κατορθῶ). Ὅρα καὶ πειρῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πορεύω (διαϐιϐάζω τι, κάμνω νὰ ὁδοιπορῇ τις). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 893, δ'., ἔνθα ἄλλοι γράφουσι «*πορίζω*») καὶ εὐκτ. *διαπορεύοιμεν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Β', ε', 18), μέλ. *πορεύσω* (σπαν. Θουκ. Δ', 132), ἀόρ. *ἐπόρευσα* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 107, ε'. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 27 κατὰ Cobet). Μέσ. *πορεύομαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, συμ-, ἐκ-, ἀπο-, μετα-, περι-), παρατ. *ἐπορευόμην* (πλειστάκ. καὶ δι-, συν-, ἐξ-, ἀπ-, εἰς-, ἐπ-, ἀντ-, περι-), μέλ. μέσ. *πορεύσομαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, ἐκ-, ἀπο-), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπορεύθην* (πλειστάκ. καὶ δι-, συν-), παρακ. μέσ. *πεπόρευμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 267, γ'. Δημ. 53, 6. καὶ (δια-) Ξεν. Ἀνάϐ. Ϛ', ε', 19), ὑπερσ. μόνον εὐκτ. *πεπορευμένος εἴην* (σπαν. Δημ. 53, 6). Ῥημ. ἐπίθ. *δυςπόρευτος* (Ξεν. Ἀναϐ. Α', ε',7), *πορευτέον* (πολλάκ.) καὶ *πορευτέα ὄρη* (Ξενοφ. Ἀναϐ. Β', ε', 18., ὅπερ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*ὑπερϐατέα ὄρη*»· πρϐλ. Ζ', γ',43. η', 7). Ἀντὶ τοῦ *πορεύομαι* καὶ *πορείαν ποιοῦμαι* (Ξενοφ. Παιδ. Ε', ϐ', 31. Ἰσοκρ. 15, 224).

ΣΗΜ. Πορεύω (ὅρα πορεῖν), πορεία, πόρευμα (ποιητ.), πόρευσις (μτγ.), πορεύσιμος, πορευτικός (μτγ.), πορευτός (ποιητ. καὶ μτγ.). Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς εὕρηται καὶ μέλ. παθ. ὡς μέσ. πορευθήσομαι (= πορεύσομαι. Corp. Ins. Att. Τόμ. Β', 86, 2). Ὁ δὲ ἐνεργ. τύπος πορεύω εἶναι συνήθης παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς δραματικοῖς. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν Βατραχομυομ. Ὁμήρου (174).

πορθέω-ῶ (λεηλατῶ, ἐρημώνω) (πολλάκ. καὶ ἐκ-), παρατ. *ἐπόρθουν* (πολλάκ.), μέλ. *πορθήσω* (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 195. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ε', ζ', 14. Ἀγησ. ζ', 4), ἀόρ. *ἐπόρθησα* (πολλάκ. καὶ ἐξ-, δι-), παρακ. σπαν. *πεπορθηκὼς* (Ξεν. Ἑλλ. Ζ', α', 35), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *πορθοῦμαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐπορθούμην* (σπαν. Δημ. 18, 139) καὶ παρακ. *πεπόρθημαι* (ἐνίοτε· καὶ ἐκ- Πλάτ. Ἐπιστ. 331, ε'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀπόρθητος* (Λυσί. 33, 7. Αἰσχίν. 1, 180).

ΣΗΜ. Πορθῶ (ὅρα πέρθω καὶ πίμπρημι), πόρθημα (μτγ.), πόρθησις (μτγ.), πορθητής (ποιητ. καὶ μτγ.), πέρθω, λατ. perdo (καταστρέφω), γερμ. brennen (καίειν). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πορθμεύω (διαϐιϐάζω πέραν διὰ τοῦ πορθμείου). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Αἰσχίν. 3, 158. καὶ (δια-) Πλάτ. Συμπ. 202, ε'.) καὶ ἀόρ. *ἐπόρθμευσα* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 371, ϐ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ πλειστάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς καὶ κατὰ παθητ. φωνὴν ἐνίοτε. Πορ-θ-μός (ὅρα πειράω), πορθμεύς (Ὁμηρ., Ἀττικ. ποιητ. καὶ μτγ.), πορθμεῖον, πορθμεύω, πόρθμευμα (ποιητ.), διαπόρθμευσις (μτγ.), πορθμεία (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, παρ' Ὁμήρῳ δέ μόνον τὸ πορθμεύς (Ὀδ. Υ, 187).

πορίζω (προμηθεύω) (πλειστάκ. καὶ ἐκ-), παρατ. *ἐπόριζον* (σπαν. Θουκ. Ζ', 18. Η', 46. καὶ (ἐξ-) Πλάτ. Πρωτ. 321, ϐ'.), μέλ. *ποριῶ* (ἐνίοτε· καὶ ἐκ-,

προς-), ἀόρ. *ἐπόρισα* (πλειστάκ. καὶ συν-, προς-, ἐξ-, συνεξ-),παρακ. *πεπόρικα* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 30, δ'. Δημ. 26, 17. καὶ (ἐκ-) Πλάτ. Γοργ. 522, β.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *πορίζομαι* (πλειςάκ.καὶ ἐκ-(ὃ καὶ σπαν. παθ.).), παρατ. μέσ. καὶ σπαν. παθ. *ἐποριζόμην* (ἐνίοτε), μέλ. συνῃρ. *ποριοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἐκ-), μέλ. παθ. *πορισθήσομαι* (σπαν. Θουκ.Ϛ', 37.94), ἀόρ. μέσ. *ἐπορισάμην* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, συν-), ἀόρ. παθ. *ἐπορίσθην* (πολλακ. καὶ ἐξ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *πεπόρισμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἐκ- (μέσ.).), ὑπερσ. παθ. *ἐπεπόριστο* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 29) καὶ μέσ. καὶ παθ. *πεπορισμένος ἦν* (σπαν. Δημ. 47, 66. 77).'Αντὶ τοῦ *πορίζω* λέγεται καὶ *ποριστής εἰμί τινος* (Θουκ. Η', 48), *ποριστὴς γίγνομαί τινος* (Δημ. 4, 33).

ΣΗΜ. Πορίζω (ὅρα π ο ρ ε ῖ ν), πόρισμα (μτγ.), πορισμός (μτγ.), ποριστής, ποριστικός, ποριστός (μτγ.), ποριστέον (ποιητ. 'Αττικ.). Τὸ π ο ρ ί ζ ω κατὰ πρῶτον ἐν 'Ομηρ. ἐπιγραμ. (14, 10).

πορνεύω. Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἐνεστ. *πορνεύομαι* (ἐπὶ γυναικός. Λυσί. 'Απόσπ. παρ' 'Αθην. ΙΓ', σ. 586, ε'. 592, ε'.) καὶ ὁ μέσ. παρακ. *πεπόρνευται* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 94), *πεπορνεῦσθαι* (ἐνίοτε), *πεπορνευμένος* (ἐνίοτε) καὶ *πεπορνευμένη* (σπαν. Δημ. 59, 107).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. π ο ρ-, Marcipor, Lucipor (Μάρκου παῖς), puer (ἀρχ. poer=πόϊρ, πόϊς, παῖς), πόρ-ις καὶ πόρ-τις (νέα βοῦς), πόρ-ταξ (νεογνὸν βοός), πόρ-νος, πόρ-νη (κατ' ἀρχὰς =νέος ἀνήρ, νέα γυνή, εἶτα διὰ τὸ εὐφημότερον ἐπὶ φαύλης σημασίας, ὡς τὸ λατ. puella, ἰταλ. putta, γαλ. putaine, ὡς ἐκ τοῦ πάλλαξ παλλακή), par-io (γεννῶ), π α ρ-, π α ρ τ- (ὡς πορτ-) καὶ δασυσμῷ παρθ-, πάρθνος, ὡς παῖδ-νος, παίδ-νη, π α ρ θ- έ ν ο ς (ὅρα Ι. Οἰκονομ. 'Εποίκ. Λοχρ. Γράμμ. σ.84), κατ' ἄλλους δὲ ἐκ ῥίζ. π ε ρ-, π έ ρ-ν η μ ι (ποιητ. περῶ διὰ θαλάσσης, πωλῶ), πόρ-νη (ἡ ἐπὶ μισθῷ). Ὅρα π ι π ρ ά σ κ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Α',93). «Ἑ τ α ι ρ ῶ καὶ ἑ τ α ι ρ ή σ ω καὶ ἑ τ α ί ρ η σ ι ς τὸ τοὺς ἄνδρας πάσχειν τὰ τῶν ἑταιρῶν. Ἑταιρεῖ μὲν οὖν καὶ π ο ρ ν ε ύ ε τ α ι ὁ πασχητιῶν, ἀλλ' ἑ τ α ι ρ ε ῖ μὲν ὑπὸ ἐραστοῦ, π ο ρ ν ε ύ ε τ α ι δὲ ὑπὸ τοῦ τυχόντος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου [§ 52]: «ο ὐ κ έ τ ι δ ή π ο υ φ α ί ν ε τ α ι <γράφε φ α ν ε ῖ τ α ι> ἡ τ α ι ρ η κ ὼ ς ἀ λ λ ὰ κ α ὶ.... π ε π ο ρ ν ε υ μ έ ν ο ς». Κυρίως δὲ π ο ρ ν ε ύ ε τ α ι ἡ γυνή. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Στεφάνου <γράφε κατ' 'Α ν δ ρ ο τ ί ω ν ο ς § 61>: «τ ο ῦ μ ὲ ν τ ὸ ν π α τ έ ρ α ἡ τ α ι ρ η κ έ ν α ι, τ ο ῦ δ ὲ τ ὴ ν μ η τ έ ρ α π ε π ο ρ ν ε ῦ σ θ α ι». Καὶ π ο ρ ν ε ύ ε ι ὁ ταύτῃ χρώμενος. Ἡρόδοτος δὲ ἀντὶ τοῦ εἰς πορνείαν ἐκδίδωσι χρῆται τῷ ὀνόματι ἐν τῇ πρώτῃ [§ 94] : «ὅ τ ι τ ὰ θ ή λ ε α τ έ κ ν α κ α τ α π ο ρ ν ε ύ ο υ σ ι ν»(Θωμᾶς Μάγιστρ. 375, 1). 'Ρημ. παράγ. πορνεία (Δημ. 19, 200), πορνεύτρια ('Αριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 201—202).

πορνοβοσκέω-ῶ (εἰμὶ πορνοβοσκός, διατηρῶ πόρνας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ.59, 68),[ἀόρ. *πορνοβοσκῆσαι* (Πλάτ. ὁ κωμ. παρὰ Πολυδεύκ. Ζ', 202)]. Ὡς παθ. εἶναι τὸ *ὑπὸ πορνοβοσκῷ εἶμι* (Δημ. 59, 30).

ΣΗΜ. Πορνοβοσκός, πορνοβοσκῶ, πορνοβοσκία, πορνοβοσκεῖον (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει. Ὅρα Πολυδ. Ζ', 201—202.

πορπάω-ῶ (θηλυκώνω, κομβώνω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς

πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ τοῦ μέσ. παρακ. *ἐμπεπορπημένος τὰ ἱμάτια* (Λυκοῦργ. Λεωκρ. 40).

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ πορπάζω, πόρπη (ὅρα π ε ι ρ ά ω) ποιητ., πόρπαξ (ποιητ.), πόρπημα (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ ἐξ ἐνεστῶτος π ο ρ π ά ζ ω (π ό ρ π α σ ο ν Αἰσχ. Προμ. 51), τὸ ἐ μ π ο ρ π ά ω-ῶ δὲ κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ',77). Κατὰ τὸν Πολυδεύκην τὴν μὲν π ό ρ π η ν μετεχειρίζοντο κατὰ τὸ στέρνον, τὴν δὲ π ε ρ ό ν η ν κατὰ τοὺς ὤμους(Πολυδ.Ζ',54).

πορσύνω (ποιητ. καὶ Ξενοφώντειον =παρέχω).Μόνον ὁ ἐνεργ.ἐνεστὼς(σπαν. Ξεν. Παιδ. Α'. ϛ', 17. Δ', β', 47) καὶ ὁ παθ. παρατ. *ἐπορσύνετο* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 17), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικά.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. Ὅρα π ο ρ ε ῖ ν.

ποτίζω. 'Απαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 25 καὶ 'Αττ. 'Επιγρ.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐπότισα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 247, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

πραγματεύομαι (ἐνασχολοῦμαι περί τι) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), ὁ παρατ. *ἐπραγματευόμην* (σπαν. 'Ισο. 12, 2. Δημ. 18, 26), ὁ ἀόρ. μέσ. *ἐπραγματευσάμην* (ἐνίοτε· καὶ δι-) καὶ ἀορ. παθ. ὡς μέσ. *ἐπραγματεύθην* (σπαν. 'Ισοκρ. 12, 249), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *πεπραγμάτευμαι* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Πραγματεύομαι,πραγματεία, πραγματευτής (μτγ.), πραγματευτέον (μτγ.). Ὅρα π ρ ά τ τ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Β', 87).

πρᾱ́ττω (καὶ οὐδ. *εὖ πράττω, καλῶς πράττω*, βέλτιον, χεῖρον, κτλ.) (πλειςάκ. καὶ συμ-, κατα-, ἐκ-, εἰς-), παρατ. *ἔπραττον* (πλειστάκ. καὶ συν-, εἰς-), μέλ. *πράξω* (πλειστάκ. καὶ συμ-, ἀντι-, εἰς-), ἀόρ. *ἔπραξα* (πλεστάκ. καὶ συν-, κατ-, ἐξ-, εἰς-, δι-, ἀν-, συνεις-, συναν-), παρακ. μεταβ. *πέπρᾱχα* (ἐνίοτε· καὶ δια-, κατα-) καὶ β' ἀμετάβ. *πέπρᾱγα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 603, γ'.), ὑπερσ. μεταβ. *ἐπεπράχειν* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ε', β, 32), εὐκτ. *πεπραχὼς εἴην* (Ξενοφ. 'Ελλ. Ε', β , 32) καὶ β' ἀμετάβ. *ἐπεπράγειν* (σπαν. Θουκ. Β', 4. Ζ', 24), εὐκτ. *πεπραγὼς εἴην* (1) (Ξενοφ. 'Ελλ. Α', δ', 2). Μέσ. καὶ παθ. *πράττομαι* (πλειστάκ. καὶ δια- (μέσ.), εἰς- (μέσ. καὶ παθ.), ἀντι- (μέσ.), κατα- (παθ.).),παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐπραττόμην* (πλειστάκ. καὶ δι- (μέσ.), συνδι- (μέσ.), εἰς- (μέσ.).), μέσ. μέλ. *πράξομαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-, προςδια-, εἰς-), ὅστις σπανίως καὶ ὡς παθ. (Πλάτ.Πολ.452,

---

(1) Τοῦτο καὶ ὁ Dindorf καὶ ὁ Cobet οὕτω γράφουσιν, ὅπερ νομίζω ὅτι ὀφείλει νὰ μεταγραφῇ εἰς «*πεπραχὼς εἴην*» ὡς ἔχον μεταβατ. σημασίαν. «*Πράττω, πράξω, πέπραχα* <γράφε *πέπραγα*>, *ἔπραξα καὶ ἐξ οἱ αὐτῶν χρόνοι μετὰ μὲν τῆς τοῦ εὖ ἢ κακῶς προσθήκης ἢ τοῦ βέλτιον ἢ τοῦ χεῖρον ἢ τοιούτου τινὸς ἄλλου πάθος δηλοῦσι, χωρὶς δὲ προσθήκης ἐνέργειαν. Τὸ δὲ πέπραγα καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ χρόνοι καὶ μετὰ προσθήκης καὶ χωρὶς προσθήκης ἀεὶ πάθος ἐμφαίνουσιν*» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 732, 15).

α'.), μέλλ. πχθ. *πραχθήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐπραξάμην* (πλειστάκ. καὶ δι-, εἰς-, προς-, συγκατ-), ἀόρ. παθ. *ἐπράχθην* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἐξ-, εἰς-, κατ-), παρακ. παθητ. καὶ σπαν. μέσ. *πέπρᾶγμαι* (πλειστάκ. καὶ δια- (μέσ. καὶ παθ.), εἰς- (μέσ. καὶ παθ.), κατα- (παθ.).), ὑπερσ. παθ. καὶ ἐνίοτε μέσ. *ἐπεπράγμην* (πολλάκ. καὶ δι- (μέσ. καὶ παθ.), εἰς- (πχθ.) καὶ *διαπεπραγμένος ἦν*.('Ισοκρ. 12, 128. Ἐπιστ. Β', 3), μετ' ὀλ. μ. *πεπράξομαι* (σπαν. Δημ. 19, 74), *διαπεπράξομαι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 510, ε'.) καὶ *διαπεπραγμένος ἔσομαι* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Δ', η', 28), ῥημ. ἐπ. *ἄπρακτος* (πολλάκ.), *εὔπρακτος* (Ξενοφ. Ἀνάϐ. Β', γ', 20), *δυσκατάπρακτος* (Ξεν. Παιδ. Η', ζ', 12), *πρακτέος -τέον* (πολλάκ.) καὶ *διαπρακτέον* (Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Ϛ', 8).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π ε ρ-, π ε ρ α- (περάω), πρα-, πράγ-, πρᾶ'ττω [=πράγ-jω], οὗ ἡ πρώτη σημασία φαίνεται ἐν τῷ Ὁμ. «δ ι έ π ρ η σ σ ο ν π ε δ ί ο ι ο (Ἰλ. Β', 785)= διέϐαινον, «δ ι α π ρ ή σ σ ω σ ι κ έ λ ε υ θ ο ν» (Ὀδ. Β', 213) =διαπεράσωσι, διανύσωσιν ὁδόν, ὕστερον δὲ= φέρω εἰς πέρας, κατορθῶ (ὅρα π ι π ρ ά σ κ ω), πρᾶγ-μα, πρᾶξις, πρακτός (μτγ.), πράκτωρ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ λέγεται π ρ ή σ σ ω, π ρ ά σ σ ω δὲ ἐν Βατραχομυομ. 185. 186.

πραΰνω (καταπραΰνω) (ἐνίοτε· καὶ κατα-), παρατ. *κατεπράϋνον* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 288. ϐ'., ἁπλοῦς δὲ ποιητ.), μέλλ. *πραϋνῶ* (σπαν. Ξεν. Ἱππικ. Θ', 7) καὶ ἀόρ. *ἐπράϋνα* (σπαν. Ἰσο. 4, 67. Πλάτ. Πολ. 572. Πλάτ. Πολ. 572, α'. καὶ (κατ-) Ἰσοκρ. 3, 33). Παθ. *πραΰνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. Θ', 10. Πλάτ. Πολ. 501, γ'.) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐπραΰνθην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 440, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *πρᾷον ποιῶ* (Ἰσοκρ. 2, 8. κτλ.), *πρᾷον καθίστημι* (Ἰσοκρ. 9, 67. κτλ.), *πρᾷον παρασκευάζω* (Ἰσοκρ. 15, 70. κτλ.), ὡς ἀμεταϐ. δὲ *πρᾷός εἰμι* (Πλάτ. Πολ. 566, ε'. Δημ. 47, 81. κτλ.) καὶ *γίγνομαι* (Πλάτ. Πολ. 354, α'. κτλ.) καὶ *πρᾳότητι χρῶμαι* (Πλάτ. Κριτί. 120, ε'. κτλ.) καὶ *πράως ἔχω πρός τι* (Πλάτ. Λῦσ. 211, ε'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π ρ ᾱ-, πραΰνω, σανσ. pri-nami (εὐφραίνω), πρᾶος [=πρᾶjος], πρα-ΰς, ἰων. πρηΰς, πραότης, πράϋνσις (μεταγ.), πραϋντικός (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν Ὁμηρ. Ὑμν. Ἑρμ. 417, ἔνθα λέγεται π ρ η ΰ ν ω.

πρεμνίζω (ἐκκλῶ κλάδον δένδρου). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. *ἐξεπρέμνιζον* (σπαν. Δημ. 43, 69), ἀόρ. *ἐξεπρέμνισα* (σπαν. Δημ. 43, 69. 70), καὶ πχθ. *πρεμνίζομαι* (σπαν. Δημ. 43, 70 [μαρτυρ.]), τὰ δὲ λοιπὰ περιφραστ. *τὰ πρέμνα ἐκτέμνειν*» (Λυσί. 7, 19).

ΣΗΜ. «Τ ὸ τ ὰ π ρ έ μ ν α κ ό π τ ε ι ν π ρ ε μ ν ί ζ ε ι ν ἔ λ ε γ ο ν» (Πολυδ. Ζ', 146. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 293,21). «Ἐ ξ ε π ρ έ μ ν ι ζ ο ν, κ α τ έ ϐ α λ λ ο ν τ ὰ π ρ έ μ ν α, τ ο υ τ έ σ τ ι μ έ χ ρ ι ῥ ι ζ ῶ ν τ ὰ σ τ ε λ έ χ η» (Ἁρποκρατ. ἐν λέξ.), π ρ έ μ ν ο ν, ὅπερ εἶναι συγγενὲς πρὸς τὸ πρύμνα, πρυμνός (ποιητ =ῥιζικός). Ὅρα π ρ υ τ α ν ε ύ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

πρέπω (διαπρέπω, ἐξέχω, ἁρμόζω). Ἀπαντᾷ κατὰ τὰ τρίτα πρόσωπα καὶ συνήθως μὲν εἶναι ἀπρόσωπον, σπανίως δὲ προσωπικόν· *διαπρέπεις τι* (Πλάτ. Γοργ. 486, α'.), *πρέπει* (πλειστάκ.) καὶ *πρέπον ἐστὶ* (Ἰσο. Ἐπιστ. Ε', 3. Δημ. 60, 30), ὑποτ. *πρέπῃ* (πολλάκ. καὶ σπαν. ὡς προσωπ. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 290, γ'. δ'.) καὶ *πρέπων ᾖ* (Πλάτ. Ἱππ. Μ. 290, γ'.), ἀπαρεμφ. *πρέπειν* (πολλάκ. καὶ ἐπι-), μετοχ. *πρέπων* (ἐνίοτε), *πρέπουσα* (πλειστάκ.), *πρέπον* (πλειστάκ.), παρατ. *ἔπρεπε* (πολλάκ. καὶ σπαν. ὡς προσωπ Ξενοφ. Ἀνάϐ. Α', θ', 6) καὶ *πρέπον ἦν* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 17, ϐ'.), εὐκτ. *πρέποι* (πολλάκ. καὶ ἐνίοτε προσωπ.) καὶ *πρέπον εἴη* (ἐνίοτε) καὶ *προέποιεν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 800, ε'.) καὶ *εἶεν πρέποντες* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 767, ϐ'.) μέλ. *πρέψει* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 269, γ'. 288, γ'.) καὶ *πρέπον ἔσται* (Ἰσοκρ. 6, 90), ἀόρ. *ἔπρεψε* (προσωπ. σπαν. Πλάτ. Χαρμ. 158, γ'.) καὶ εὐκτ. *διαπρέψειεν* (προσωπ. Πλάτ. Σοφ. 219, γ'.).

ΣΗΜ. Π α ρ-, πε-παρ-εῖν (ἐνδεῖξαι, σημῆναι, Ἡσύχ.) (Πινδ. Πυθ. Β', 57), λατ. ap-par-ēre (προφαίνομαι), a-per-io (ἀνοίγω, ἀναδεικνύω), par-eo, par-et (φαίνεται), ἐντεῦθεν καὶ π ε ρ-, π ρ ε-, πρέ-πει=φαίνεται, ἐξέχει, «π ρ έ π ο ν, τ έ ρ α ς Κ ύ π ρ ι ο ι» (Ἡσύχ.) καὶ «π ρ ε π τ ά, φ α ν τ ά σ μ α τ α, εἰ κ ό ν ε ς» (Ἡσύχ.), θεοπρόπος (ὁ τὰ τῶν θεῶν σημαίνων). Κατ' ἄλλους ἐκ ῥίζ. π ε ρ- (περάω), ὃ συμφωνεῖ τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ (=προέχω, ἐξέχω), ῥημ. ἐπίθ. πρεπτὸς καὶ εὔπρεπτος (ποιητ.), εὐπρεπής, μεγαλοπρεπής. Ἄλλως ὁ Ι. Οἰκονομίδης (Διον. Θερειανοῦ Φιλολ. Ὑποτυπ. σ. 358) ἐτυμολογεῖ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πρεσβεύω (= εἰμὶ πρεσβύτερος καὶ πρεσβευτὴς καὶ τιμῶ, τὸ δὲ μέσ. =διὰ πρέσβεων διαπραγματεύομαι, πρέσβεις πέμπω) (πλειστάκ. καὶ συμ-, παρα-), παρατ. *ἐπρέσβευον* (ἐνίοτε), μέλλ. *πρεσβεύσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐπρέσβευσα* (πλειστάκ. καὶ συν-, παρ- καὶ ἀπ- Πλάτ. Νόμ. 941, α'.) παρακ. *πεπρέσβευκα* (ἐνίοτε· καὶ συμ-), ὑπερσ. *ἐπεπρεσβεύκειν* (σπαν. Δημ. 19, 119). Μέσ. *πρεσβεύομαι* (πολλάκ. καὶ παρα-) καὶ παθ. *πρεσβεύομαι* (=τιμῶμαι καὶ πέμπομαι πρεσβευτής. Πλάτ. Νόμ. 879, γ'. Θουκ. Ε', 39. Η', 89), παρατ. μέσ. *ἐπρεσβευόμην* (ἐνίοτε· καὶ συν-), μέλλ. μέσ. *πρεσβεύσομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 31., ὅπερ ὀβελίζει ὁ Cobet), ἀόρ. μέσ. *ἐπρεσβευσάμην* (ἐνίοτε· καὶ παρ-), παρακ. παθητ. *πεπρεσβεῦσθαι* (σπαν. Δημ. 19, 249 = πεπρᾶχθαι ὑπὸ τῶν πρέσβεων) καὶ μετοχ. τὰ *πεπρεσβευμένα* (ἐνίοτε· Δημ. 19, 19. 20. 131. 240. 241. 242=τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῶν πρέσβεων), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ὡς παθητ. εἶναι καὶ τὸ *πρέσβευσις γίγνεται* (Θουκ. Α', 73). Τὸ δὲ *ἀντιπρεσβεύομαι* (= πέμπω καὶ ἐγὼ πρέσβεις) μόνον κατὰ παρατ. (Θουκ. Ϛ', 75) καὶ *διαπρεσβεύομαι* (ἀμοιβαίως πέμπω πρέσβεις) μόνον κατὰ παρατατ. (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', ϐ', 24) εἶναι ἀποθετικά. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου *πρεσβεύομαι* λέγεται καὶ *πρέσβεις πέμπω* (Θουκ. Α', 58. 90. κτλ.), *πρεσβείας πέμπω* (Θουκ. Β', 7. κτλ.), *πρεσβείαν ἀποστέλλω* (Θουκ. Γ', 28. κτλ.). Περὶ δὲ τῶν πρέσβεων λέγεται *πρέσβεις ἔρχονται* καὶ *πρεσβεία ἔρχεται* (Θουκ. Ε', 31. Α', 28. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π ρ ε σ- καὶ γ ε ν- (γυν-ή, γίγα(ντ)ς, σανσ. g'anâmi, g'a-g'an-mi (γεννῶ),

g'â-jê (γεννῶμαι), πρέσ-ϐυς καὶ δωρ. πρέσ-γυς καὶ πρεῖ-γυς (Ahrens dor. dial. 111) καὶ πρειγεντάνς πρεσϐευτάς (Ahrens dial. σ. 107) καὶ σπέρ-γυς=πρέσϐυς ('Ησύχ.), τὸ δὲ πρεσ-=πρίν, πρό, λατ. pris, prius, ἑπομ. πρέσϐυς =προτερογενής, πρεσϐευτής, πρεσϐεύω, πρεσϐεία, παραπρεσϐεία, πρέσϐευσις. Τὸ πρεσϐεύω=καὶ τιμῶ παρὰ Πλάτωνι (Πολυδ. Β', 12). «Πρεϐεύονται οἱ τοὺς πρέσϐεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες καὶ διαπρεσϐεύονται. Λιϐάνιος ἐν τῇ τοῦ Πατρόκλου προθεωρίᾳ· πρεσϐεύεται πρὸς αὐτὸν 'Αγαμέμνων, πρεσϐεύουσι δὲ καὶ πρεσϐεύονται οἱ πεμπόμενοι εἰς πρεσϐείαν. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· «τοὺς εἰς τὴν Λακεδαίμονα πρεσϐευομένους ἔπεμπον» [§ 89]. Πρεσϐεύω καὶ τὸ παρακαλῶ δοτικῇ καὶ πρεσϐεύω τὸ τιμῶ αἰτιατικῇ· πρεσϐεύω καὶ τὸ πρεσϐύτερός εἰμι γενικῇ Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ «διὰ τὸ πρεσϐεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεῦσαι» [Ϛ', 55]. Καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἑϐδόμῃ· «τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσϐευε 'Αρτοϐαρζάνης» [Ζ', 2]» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 737, 1. πρϐλ. καὶ Πολυδ. Η', 137—138). Τὸ πρεσϐεύω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ τὸ δ' ἀποπρεσϐεύω (=ἐκτίθημι τὰ τῆς πρεσϐείας) πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, τὸ δὲ παραπρεσϐεύω (=παρὰ τὸ συμφέρον τῆς πόλεως πρεσϐεύω καὶ ὡς προδότης) παρ' Αἰσχίνῃ πρῶτον, τὸ δὲ μέσον παραπρεσϐεύομαι παρ' Ἰσοκράτει πρῶτον, τὸ δὲ συμπρεσϐεύω (=εἰμὶ συμπρεσϐευτὴς) πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ, τὸ δὲ μέσον συμπρεσϐεύομαι παρὰ Θουκυδίδῃ.

πρίω (πριονίζω). Ποιητικὸν καὶ σπαν. πεζολογικὸν *πρίω* (Πλάτ. Θεάγ. 124. ϐ'., ἔνθα κακῶς γράφεται *πρίζω* διορθωθὲν ὑπὸ Cobet), παρατ. *ἐξέπριον* (σπαν. Θουκ. Ζ', 25), ἀόρ. *ἔπρισα* (σπαν. Θουκ. Δ', 100. καὶ C.I.A. τ. Β'. Παράρ. 834) καὶ παθ. παρακ. *διαπεπρισμένος* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 193, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Πρῖω (ὅρα πειράω), πρίων (ποιητ. καὶ μτγ.), πρῖσις (μτγ.), πρίσμα (μτγ.), πριστήρ (μτγ.), πριστός (ποιητ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ. «Πρίειν δὲ λέγεται τὸ πρίζειν καὶ ἐξέπριον ἔφη Θουκυδίδης· οἱ δὲ πρίσται τομεῖς ἂν καλοῖντο» (Πολυδ. Ζ', 114).

προαγωγεύω (τινά=γίνομαι προαγωγὸς γυναικὸς ἢ παιδός). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 62. Αἰσχίν. 1, 14), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *προαγωγός εἰμι* (Ξεν. Συμπόσ. δ', 64).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει (Νεφ. 967), προαγωγός, προαγωγεύω, προαγωγεία («διὰ τὴν ἄδικόν τε καὶ ἄτεχνον ξυναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ᾗ δὴ προαγωγεία ὄνομα». Πλάτ. Θεαίτ. 150, α'.).

προεδρεύω (πρόεδρός εἰμι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ μέλλ. *προεδρεύσω* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 33), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα Λέγεται καὶ *πρόεδρός εἰμι* καὶ *προεδρία ἔστι μοι* (Πλάτ. Νόμ. 946, ε'.) καὶ *προεδρίαις τιμῶμαι* (Ξεν. Πόρ. γ', 4), ὡς μεταϐατ. δὲ εἶναι τὸ *προεδρίαν δίδωμί τινι* (Δημ. 18, 91. κτλ.).

ΣΗΜ. Πρόεδρος, προεδρεύω, προεδρία (οὐχὶ προεδρεία). Ὅρα ἕζομαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

προηγορέω-ῶ (προήγορός εἰμι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Α', α', 27) καὶ ὁ παρατ. *προηγόρουν* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Β', ϐ', 22. 'Ανάϐ. Ε', ε', 7), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Προήγορος (μτγ.), προηγορῶ, προηγορία (μεταγ.). Ὅρα ἀγορεύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. «Ὥσπερ φαμὲν προσηγορία καὶ προσήγορος, οὕτω καὶ προηγορία ἡ ὑπερηγορία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγορῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναϐιοῦντες ἢ 'Αλιεύς· «τὴν προηγορίαν δέχου καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα».... 'Αριστείδης ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας 'Ροδίοις· «προηγορεῖν δὲ ἡμᾶς συνδεομένους» (Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 750, 2).

προθυμοῦμαι (πρόθυμός εἰμι) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ συμ-), παρατ. *προυθυμούμην* (ἐνίοτε· καὶ συμ-), μέλ. μέσ. *προθυμήσομαι* (ἐνίοτε· καὶ συμ-) καὶ σπανιώτερ. *προθυμηθήσομαι* (Λυσί. 25, 17. Πλάτ. Φαίδ. 91, α'. 115, γ'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *προυθυμήθην* (πλειστάκ. καὶ συμ-), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. 'Ρημ. ἐπ. *προθυμητέον* (ἐνίοτε). Λέγεται καὶ *πρόθυμός εἰμι* (Πλάτ. Εὐθύφ. 14, ϐ'.), *πρός τι* (Πλάτ. Νόμ. 666, α'.), *ἐπί τι* (Ξενοφ. 'Ελλ. Α', α', 34), *εἴς τι* (Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 22), *πρόθυμον ἐμαυτὸν παρέχομαι* (Πλάτ. Νόμ. 694, ϐ'.), *τὸ πρόθυμον παρέχομαι* (Πλάτ. Νόμ. 859, ϐ'.), *προθυμίαν παρέχομαι* (Θουκ. Ζ', 67. Ξεν. 'Ελλ. Ϛ', ε', 43. Δημ. 1, 8), *προθυμίαν ἔχω* (Πλάτ. Πρωταγ. 327, ϐ'.), *προθύμως ἔχω* (Πλάτ. Συμπ. 176, γ'.).

ΣΗΜ. Πρόθῡμος (μετὰ θυμοῦ=μετὰ φρενῶν εἰς τὰ ἐμπρὸς κλίνων, ἕτοιμος καὶ οὐχὶ ὀπισθοδρομῶν), προθῡμοῦμαι, προθῡμία. Ὅρα θύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Τὸ προεθυμούμην καὶ προεθυμήθην δὲν εἶναι 'Αττικά, ἀλλὰ τὸ προυθυμούμην, προυθυμήθην, διότι τῆς πρὸ τὸ Ο μετὰ τοῦ Ε τῆς αὐξήσεως ἀείποτε συναιρεῖται παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς, ὡς φαίνεται ἐξ 'Αττικῶν ἐπιγραφῶν. Τὰ ἀσυναίρετα ἄρχονται ἀπὸ 329 π. Χ.

προμαχέω-ῶ (εἰμὶ πρόμαχος, ἐν τοῖς πρώτοις μάχομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτατ. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 60).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, παρ' Ὁμήρῳ δὲ προμαχίζω.

προμηθέομαι-οῦμαι (προϐλέπω, φροντίζω, *ἐγνοιάζομαι*) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε παρὰ Πλάτωνι μόνον). 'Αντὶ δὲ τοῦ *προμηθοῦμαί τινος* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *προμήθειαν ἔχω τινὸς* (Πλάτ. Γοργ. 501, ϐ'. Λάχ. 185, α'. Πολ. 441, ε'. κτλ.), *προμήθειαν ποιοῦμαι* (Πλατ. Μίνως 318, ε'.) καὶ *προμηθής εἰμι* (Πλάτ. Λάχ. 188, ϐ'.).

ΣΗΜ. Γίνεται ἐκ τοῦ προμηθής, τοῦτο δὲ ἐκ τῆς πρὸ καὶ μηδ-, μήδ-ομαι (σκέπτομαι), μῆδ-ος (βουλή). Ὅρα μεστοῦμαι. Τὸ δ καὶ θ ἐναλλάσσονται, ἐλυθ-, ἀλλ' ἔπηλυς, τοῦ ἐπήλυδ-ος, ψεῦδ-ος καὶ ψύθος, ψύθωνες (διάϐολοι. 'Ησύχ.), προμηθεύς (ποιητ.), προμηθής ('Αττ.), προμήθεια καὶ προμηθία, ἀπρομήθητος (ποιητ.), τὸ δὲ κύρ. Προμηθεὺς ἐξ ἄλλης ῥίζ. math-, math-âmi (περιστρέφω, κλονίζω), manthas, manth-anam (τρίϐειν, περιστρέφειν), =pra-manthas (τὸ ὄργανον, δι' οὗ παρῆγον πῦρ διὰ τριϐομένων ξύλων), μόθ-ος (μάχη), μόθ-ων (εἶδος ὀρχήσεως. 'Ησύχ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

προνομεύω (ἐπιτρέχω ἐν πολέμῳ

τὴν ἐχθρικὴν χώραν πρὸς συλλογὴν φορβῆς, λεηλατῶ). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα καὶ ἄχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, οἵτινες ἀντ' αὐτοῦ μετεχειρίζοντο τὴν περίφρασιν, *προνομὴν ποιοῦμαι* (Ξεν. Ἑλλ. Α', α', 33. Β', δ', 25).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἦτο εὔχρηστον κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς χρόνους καὶ κατὰ πρῶτον εὕρηται παρὰ Ποσειδίππῳ (ἐν λεξ. Φωτίου). «Π ρ ο ν ο μ ε ύ ε ι ν τὸ κατατρέχειν καὶ σκυλεύειν καὶ π ρ ο ν ο μ ί α ἡ σκύλευσις. οὐχ εὕρηται δὲ οὔτε τὸ π ρ ο ν ο μ ε ύ ε ι ν οὔτε ἡ π ρ ο ν ο μ ί α παρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἀντὶ τούτων λ ῄ ζ ε σ θ α ι καὶ κ α τ α σ ύ ρ ε ι ν καὶ κ α τ α δ ρ ο μ ή· τὰ δὲ πράγματα λ ε ί α καὶ σ κ ῦ λ α πληθυντικῶς καὶ λ ά φ υ ρ α· λ α φ υ ρ α γ ω γ ῶ δὲ καὶ λ α φ υ ρ α γ ω γ ί α ἀδόκιμα» (Θωμ. Μάγιστρ. 741, 3). Ὅρα περὶ ῥίζης ν έ μ ω καὶ ν ο μ ε ύ ω. Ῥημ. παράγ. μεταγενέστ. προνομεία, προνόμευμα, προνομευτής.

προνοῶ· ὅρα *νοῶ*.

προξενέω-ῶ (εἰμὶ πρόξενος, δημόσιος φιλοξενητής, γίνομαι αἴτιός τινος, συνιστῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ παρατ. *προυξένουν* (σπαν. Δημ. 18, 82) καὶ ἀόρ. *προυξένησα* (ἐνίοτε, ὅπερ κακῶς γραφεται «*προεξένησα*»), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *πρόξενός εἰμι* (Πλάτ. Νόμ. 642, β'. Θουκ. Β', 85. Γ', 52. Ε', 76), καὶ *πρόξενον ποιοῦμαί τινα* (ὅπερ ἐγίνετο πρὸς τιμὴν τῶν δι' εὐεργεσίαν διακριθέντων ξένων. Θουκ. Β', 29. Ἰσοκρ. 15, 166).

ΣΗΜ. «Ὁ π ρ ό ξ ε ν ο ς, ὅ τ α ν π ό λ ε ω ς δ η μ ο σ ί ᾳ π ρ ο ξ ε ν ῇ τ ι ς ἐ ν ἄ λ λ ῃ π ό λ ε ι, ὡ ς ὑ π ο δ ο χ ῆ ς τ ε τ ῶ ν ἐ κ ε ῖ θ ε ν φ ρ ο ν τ ί ζ ε ι ν κ α ὶ π ρ ο σ ό δ ο υ τ ῆ ς π ρ ὸ ς τ ὸ ν δ ῆ μ ο ν κ α ὶ ἕ δ ρ α ς ἐ ν τ ῷ θ ε ά τ ρ ῳ» (Πολυδ. Γ', 59). «Π ρ ο ξ έ ν ο υ ς ἐ κ ά λ ο υ ν τ ο ὺ ς τ ε τ α γ μ έ ν ο υ ς ε ἰ ς τ ὸ ὑ π ο δ έ χ ε σ θ α ι τ ο ὺ ς ξ έ ν ο υ ς τ ο ὺ ς ἐ κ τ ῶ ν ἄ λ λ ω ν π ό λ ε ω ν ἥ κ ο ν τ α ς» (Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1022. Πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 163, 20). Π ρ ο ξ ε ν ῶ οὐ μόνον τὸ αἴτιός τινι τοῦδε γίνομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ξενοδοχῶ γενικῇ συντασσόμενον· Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας <κακῶς, ἀντὶ τοῦ π ε ρ ὶ τ ο ῦ Σ τ ε φ ά ν ο υ 82>: «π α ρ ὰ σ ο ὶ κ α τ έ λ υ ο ν, Α ἰ σ χ ί ν ῃ, κ α ὶ σ ὺ π ρ ο υ ξ έ ν ε ι ς α ὐ τ ῶ ν». Ὡσαύτως καὶ π ρ ό ξ ε ν ο ς ὁ ξενοδόχος. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ «φ ί λ η ς γ ὰ ρ π ρ ο ξ έ ν ο υ κ α τ ή ν υ σ α ν». Π ρ ο ξ ε ν ί α δὲ ἡ κοινὴ πρὸς τὴν πόλιν φιλία» (Θωμ. Μάγιστρ. 743, 5). Πρόξενος, προξενῶ, προξενία. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

προοιμιάζομαι (=κάμνω προοίμιον, προλογίζω) ἀποθετ. Ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), [ὁ παρατατ. μεταγενέστερος], ὁ μέλ. μέσ. *προοιμιάσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', β', 3) καὶ ὁ ἀόρ. μέσ. *ἐπροοιμιασάμεθα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 724, α'.) καὶ *προοιμιασάμενοι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 926, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὁ παρακ. π ε π ρ ο ο ι μ ί α σ τ α ι (Λουκιαν. Νιγριν. 10). Ο ἶ μ ο ς (ὁδός. ὅρα ε ἶ μ ι), προοίμιον, προοιμιαστέον (μτγ.), προοιμιάζομαι, παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 20. Ἀγαμ. 1354) καὶ φροιμιάζομαι (πρβλ. καὶ φροίμιον) καὶ παρακ. π ε φ ρ ο ι μ ί α σ τ α ι (Ἀριστοτ. Πολ. ζ', 4. Μεταφ. Β', α', 5). Παρὰ Πλάτωνι ὁ ἀόρ. φέρεται π ρ ο ο ι μ ι α σ ά μ ε θ α ἄνευ αὐξήσεως, ὅστις γραπτέος ἐ π ρ ο ο ι μ ι α σ ά μ ε θ α, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ παρακ. π ε π ρ ο ο ι μ ί α σ τ α ι. Τὸ ῥῆμα ἀπὸ Αἰσχύλου ἔτι εὕρηται συναληλιμμένον.

προπηλακίζω (ὑβρίζω) (πολλάκ.), παρατ. ἐλλείπει, μέλλ. *προπηλακιῶ* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 54. Πάτ. Γοργ. 527,

α'. Δημ. 21, 131) καὶ ἀόρ. *προυπηλάκισα* (ἐνίοτε). Παθ. ἐνεστ. *προπηλακίζομαι* (πολλάκ.), παρατ. *προυπηλακιζόμην* (σπαν. Δημ. 9, 60. 59, 35), ἀόρ. παθ. *προυπηλακίσθην* (ἐνίοτε) καὶ παθ. παρακ. *προπεπηλάκισμαι* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Πηλός, πήλινος, προ-πηλακίζω, λατ. palus palûdis (ἕλος), προπηλάκισις καὶ προπηλακισμός (Βεκκ. Ἀνέκδ. 61, 20). Τὸ π ρ ο π η λ α κ ί ζ ω =ῥίπτω τινὰ εἰς τὸν πηλόν, λακπατῶ (Βουτμ. Λεξιλ. Β', 163), τὸ δὲ π η λ α κ ί ζ ω καὶ π η λ α κ ι σ μ ὸ ς μόνον παρὰ μεταγενεστ. καὶ γραμματικοῖς. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Οἰδ. Τ. 427).

προςδοκάω-ῶ (προςδέχομαι, ἐλπίζω) (πλειστάκ.), παρατ. *προςεδόκων* (πολλάκ.) καὶ ἀόρ. *προςεδόκησα* (πλειστάκ.). Παθ. *προςδοκῶμαι* (πολλάκ.), παρατ. *προςεδοκώμην* (σπαν. Λυσί. 19, 47. 48) καὶ ἀορ. παθ. *προςεδοκήθην* (σπαν. Δημ. 19, 17), τα δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀπροςδόκητος* (πλειστάκ.), *προςδοκητέος* (Δείναρχ. 2, 1). Ἀντὶ τοῦ *προσδοκῶ* λέγεται καὶ *προσδοκίαν ἔχω* (Πλάτ. Συμπ. 194, α'. κτλ.), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *προσδοκία ἐστί* (Θουκ. Ε', 14. κτλ.), *προσδόκιμός εἰμι* (Θουκ. Α', 14. Ζ', 15. 25. Δημ. 6, 15. κτλ.), ὡς ἐνεργ. δὲ μεταβ. εἶναι τὸ *προσδοκίαν παρέχω τινί* (Θουκ. Ζ', 12. Ἰσοκρ. 2, 7. κτλ.), *προσδοκίαν ἐμποιῶ* (Ἰσοκρ. 8, 6. κτλ.), *προσδοκίαν ἐμβάλλω* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 19. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζα π ρ ο ς - δ ε κ - (δέχομαι), προςδοκάω (=προςδέχομαι), προδοκητός (ποιητ. Αἰσχύλ. Προμ. 935), προςδόκημα, προςδοκία, προςδόκιμος. Τὸ δὲ π ρ ο ς δ ο κ έ ω-ῶ (= πρὸς τούτοις δοκεῖ μοι), ὡς ἀ π ε ι ρ ό κ α λ ο ς π ρ ο ς έ δ ο ξ ε ν ε ἶ ν α ι (Δημ. 22, 75. 24, 183), ὅπερ ὅμως γράφεται καὶ «π ρ ὸ ς ἔ δ ο ξ ε ν» κατὰ διάστασιν μετ' ἐπιρρ. σημασίας τῆς προθέσεως. Πρβλ. Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς Συντ. σ. 723, § 81, α'. β'. Περίοδ. Β'. 636, § 192. Τὸ π ρ ο σ δ ο κ ά ω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

προςεδρεύω (παρακαθήμενος κατασκοπεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Αἰσχίν. 2, 82. Δημ. 18, 258), ὁ παρατ. *προςήδρευον* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 90. Δημ. 34, 26), ὁ μέλλ. *προςεδρεύσω* (σπαν. Δημ. 1, 18) καὶ ὁ ἀόρ. *προςήδρευσα* (C.I. A. T. Β', 470, 22), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσι παρ' Ἀττικοῖς πεζογράφοις.

ΣΗΜ. Πρόςεδρος (ποιητ.), προςεδρεύω, προςεδρία καὶ προςεδρεία (ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 404). Ὅρα ἕ ζ ο μ α ι. Τὸ π ρ ο σ ε δ ρ ε ύ ω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

προςήκει· ὅρα *ἥκω*.

προσηλόω-ῶ (καρφώνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 83, δ'. Δημ. 21, 17) καὶ ὁ παθητ. παρακ. *προςηλῶσθαι* (σπαν. Δημ. 21, 105), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἧ λ ο ς (καρφίον), ἔφηλος (μτγ. καρφωμένος), ἐφηλῶ (ποιητ. Αἰσχύλ. Ἱκετ. 944), ἡλῶ (μτγ.), προςηλῶ, καθηλῶ (Ἀττ. Ἐπιγρ. C. I. A. T. Β'. 167. 1054 καὶ μτγ.), λατ. vallus (σκόλοψ, χάραξ). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχ. γάλλος (μετὰ τοῦ F= λατ. vallus), προςήλωσις (μτγ.), καθήλωσις (μτγ.), ἐφηλωτός (μτγ.). Διὰ τὸ F καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἀργυρό-ηλος, τὸ δὲ ἧ λ ο ς ἐκ τοῦ ἅ λ λ ο ς (λατ. vallus)=ἆ λ ο ς, ὕστερον ἧλος, πρβλ. ἀλλήλων=ἀλλάλλων=ἀλλᾱ'λων). Τὸ π ρ ο σ η λ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

προςκυνέω-ῶ (ἐνίοτε), παρατ. *προςεκύνουν* (ἐνίοτε), μέλ. *προςκυνήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 469, β'.) καὶ ἀόρ. *προςεκύνησα* (ἐνίοτε). Παθ. ἐνες. *προςκυνοῦμαι* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Α', η', 21), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζα πρὸς καὶ κυσ— (ὅθεν ἀόρ. ποιητ. ἔκυσσα καὶ ἔκυσα [πρβλ. Ἰλ. Θ, 371. Ὀδ. Ω, 320. Φ, 225. Ξ, 279. κτλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 141] καὶ προςέκυσα (δραματ. Σοφ. Ἠλ. 1374. Φιλ. 657. Ἀριστοφ. Ἱππ. 640) = ἐφίλησα, σανσ. Kusjami (ἀσπάζομαι), γερμ. Küssen, κυ-νέ-ω (Ἀριστοτ. παρ' Ἀθην. Θ', § 50), προς-κυ-νέ-ω, προσκύνησις (μτγ.), προςκυνητής (μτγ.), προςκύνημα (μτγ.), προςκυνητός (μτγ.), προςκυνητέος (μτγ.), προςκυνητήριον (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Τὸ προσκυνεῖν σημαίνει = προσπίπτοντα μέχρι ἐδάφους τιμᾶν τὸν θεόν, ὅπερ οἱ Πέρσαι ἐποίουν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως αὐτῶν, πίπτοντες κατὰ γῆς καὶ φιλοῦντες αὐτήν (ὅρα Ἡροδ. Α', 134), οὓς διὰ τοῦτο ὁ Ἰσοκράτης καλεῖ προκαλινδουμένους (4, 151), ἣν τιμὴν τῷ θεῷ ἁρμόζουσαν ὁ Βοῦλις καὶ Σπερθίης, οἱ Σπαρτιᾶται, δὲν ἠθέλησαν νὰ προσενέγκωσι τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ (Ἡρόδ. Ζ', 136), ὅτε ἐνώπιον αὐτοῦ προσῆλθον. Τοιαύτας ἐδαφιαίας προσκυνήσεις παρατηρεῖ τις καὶ παρ' Ὀθωμανοῖς.

προστατεύω (εἰμὶ προστάτης τινός). Μόνον παρὰ Ξενοφῶντι κατ' ἐνεστῶτα (πολλάκις) καὶ κατ' ἀορ. *προστατεῦσαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ς', 21), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν ὄντα μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν ἀντὶ τοῦ *προστατῶ* τὸ *προστάτης εἰμί* (Ἰσοκρ. 15, 313. Πλάτ. Πολιτικ. 303, γ'. Ξεν. Παιδ. Η', η', 5. Ἑλλ. Δ', η', 28) καὶ *γίγνομαι* (Θουκ. Η', 89. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 32. κτλ.), ὡς μεταβ. δὲ *καθίστημί τινι προστάτην* (Πλάτ. Νόμ. 766, β'.), ὡς μέσ. δὲ *ποιοῦμαι προστάτην* (= ἐμαυτοῦ ἢ τινος τῶν ἐμαυτοῦ ποιῶ προστάτην τινά. Ἰσοκρ. 12, 15. 143) καὶ *χρῶμαί τινι προστάτῃ* (Ἰσοκρ. 12, 151).

ΣΗΜ. Προ-ίσταμαι, προ-στάτης, προστατεύω, προστατεία, προστατευτικός (μτγ.), ἀπροστάτευτος (μτγ.), ἀξιοπροστάτευτος (μτγ.). Ὁ Cobet ἀποδοκιμάζει τὸν τύπον προστατεύω ἰσχυριζόμενος ὅτι μόνον ὁ προστατῶ ἦν συνήθης τοῖς Ἕλλησιν (Cobet Nov. Lect. 464. Κοντ. Γλωσ. Παρ. σ. 28), ἐν τῇ ἐκδόσει ὅμως τῶν Ἑλλ. Ξενοφῶντος μεταχειρίζεται τὸ προστατεύω ὁ Cobet (Ξεν. Ἑλλ. Γ', γ', 6). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

προστατέω-ῶ (προστάτης εἰμί). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ἡ εὐκτ. τοῦ παρατατ. *προστατοίη* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 60), μέλ. *προστατήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 442, α'.) καὶ ἀόρ. *προυστάτησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', η', 25. Ἀπομ. Β', ζ', 9). Παθ *προστατοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. ε', 1) μόνον. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν ἀντὶ τοῦ *προστατῶ* τὸ *προστάτης εἰμί* (Ἰσοκρ. 15, 313. Πλάτ. Πολιτικ. 303, γ'. Ξεν. Παιδ. Η', η', 5. Ἑλλ. Δ', η', 28) καὶ *γίγνομαι* (Θουκ. Η', 89. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 32. κτλ.), ὡς μεταβ. δὲ *καθίστημί τινι προστάτην* (Πλάτ. Νόμ. 766, β'.), ὡς μέσ. δὲ *ποιοῦμαι προστάτην* (= ἐμαυτοῦ ἢ τινος τῶν ἐμαυτοῦ ποιῶ προστάτην τινά. Ἰσοκρ. 12, 15. 143) καὶ *χρῶμαί τινι προστάτῃ* (Ἰσοκρ. 12, 151).

ΣΗΜ. Προ-στάτης, προ-στατῶ, προ-στασία καὶ προ-στατεία [ὡς ἱκέτης ἱκεσία καὶ ἱκετεύω ἱκετεία] ἐκ τοῦ προστατεύω, τὸ δὲ προστάτης ἐκ τοῦ προ-ίσταμαι, ῥ. ἐπίθ. ἀπροστάτητος (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

προτερέω-ῶ (πρότερος ποιῶ τι, ὑπερτερῶ, κερδαίνω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. « *οὐδὲν προτερήσετε* » (σπαν. Δημ. 18, 39 [ἐν Ἐπις.]) καὶ ὁ ἀόρ. *προτερῆσαι* (σπαν. Θουκ. Α', 33. καὶ Γ', 13 κατὰ διόρθωσιν Cobet ἀντὶ τὸ *προποιῆσαι*»), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (προτερέων Θ', 57. 66), προτέρημα (μτγ.), προτέρησις (μτγ.).

προφασίζομαι (προβάλλω πρόφασιν) ἀποθετ. Ὁ ἐνεστώς (πλειστάκ.), ὁ παρατ. *προυφασιζόμην* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. *προφασιοῦμαι* (σπαν. Αἰσχίν. Κτησιφ. 24), ἀόρ. μέσ. *προυφασισάμην* (ἐνίοτε) καὶ ἀορ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *προφασισθέν* (σπαν. Θουκ. Η', 33), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἀπροφάσιστος* (ἐνίοτε) καὶ *εὐπροφάσιστος* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 105). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *πρόφασιν ἔχω* (Θουκ. Γ', 13. Ἰσοκρ. 16, 44. 19, 16. Πλάτ. Νόμ. 637, β'. κτλ.), *πρόφασίς ἐστί μοι* (Πλάτ. Μενέξ. 245, β'. Ξενοφ. Ἀναβ Α', α', 7. κτλ.), *πρόφασιν ποιοῦμαι* (Ξεν. Ἀναβ. Α', β', 1. Πλάτ. Ἐπιστ. 349, δ'.), *πρόφασιν λαμβάνω* (Ξεν. Ἑλλ. Γ', ε', 5. Πλάτ. Ἐπιστ. 318, γ'. κτλ.), ὡς μεταβ. δὲ *πρόφασιν ἔχω τινί* (= παρέχω. Πλάτ. Πολ. 469, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ προφασίζομαι [εἶχέ ποτε καὶ ἐνεργ· προφασίζω = ἀθῳῶ τινα διὰ προφάσεων Ἀσωπ. Περ. Β'. Συντ. σ. 336, § 22] = προβάλλομαι λόγον = προέχομαί τι (Θουκ. Α', 140). Ἀσωπ. αὐτ. σ. 339, §. 31. Γίνεται δὲ παρὰ τὸ πρόφασις (= προβαλλόμενος λόγος), ὃ παρὰ τὸ πρὸ καὶ φημί καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ προφαίνω, ὥς τινες νομίζουσιν, πρβλ. καὶ ἀπόφασις, κατάφασις. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι (941), ῥ. ἐπίθ. προφασιστέον (μτγ.). Τὸ πρόφασις εἶναι ἀπὸ Ὁμήρου εὔχρηστον.

προφητεύω (προφήτης εἰμί, προλέγω τὰ μέλλοντα). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σπανιώτατον, παρ' οἷς μόνον ὁ ἀόρ. *προφητεύσασα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 244, ε'.), ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον *τὰ μέλλοντα προλέγω* (Πλάτ. Εὐθύφρ. 3, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Προ-φήτης (πρό-φημι), ἡ προφῆτις, προφητεύω, προφητεία (μτγ.), προφήτευμα (μτγ.), προφήτευσις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ἀποσπ. XI, 11) προφατεύω, ὁ δὲ τύπος προφητεύω κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς συγχρόνοις Εὐριπίδῃ καὶ Ἡροδότῳ.

προχειρίζω (πρὸ τῶν χειρῶν δίδωμί τί τινι). Τοῦ ἐνεργ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρακ. *προκεχειρικώς* (σπαν. Δείναρχ. 3, 14., ἔνθα ὅμως καὶ γραφὴ « *προκεχωρηκώς* », « *προκεχειρηκώς* »). Μέσ. *προχειρίζομαί* (τι = πρόχειρον ποιοῦμαι, παρασκευάζομαι. σπαν. Ἰσοκρ. 8, 122. Δημ. 25, 13), ἀόρ. μέσ. *προχειρίσασθαί* (τι· σπαν. Δημ. 4, 19) καὶ παθητ. παρακ. *προκεχειρισμένος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 643, α'. Δημ. 7, 33), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Πρόχειρος (πρὸ τῶν χειρῶν κείμενος), προχειρίζω καὶ τὰ μεταγενέστ. προ-

χείρισις, προχειρισμός, προχειριστέον. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

πρυτανεύω (πρύτανίς εἰμι, διοικῶ, φροντίζω) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐπρυτάνευον* (σπαν. Θουκ. Δ', 118. Ἀνδοκ. 1, 96. Πλάτ. Γοργ. 473, ε'.) καὶ ἀόρ. *ἐπρυτάνευσα* (ἐνίοτε). Παθ. ἐνεστ. *πρυτανεύομαι* (σπαν. Δημ. 9, 60), τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Π ρ ύ τ α ν ι ς, αἰολ. π ρ ό τ α ν ι ς (ἐν Ἐπιγραφ.), ὅπερ γίνεται ἐκ τοῦ π ρ ό, ἐξ οὗ πρό-τερος, πρό-μος (ποιητ. = πρῶτος), πρύ-μνα, πρυ-μνός, πρῶ-τος (δωρ. πρᾶ-τος), ἔνθα ἐμηκύνθη τὸ ο, καθὰ καὶ εἰς τὸ πρωΐ, πρῴ (σανσ. prâtar), λατ. pri-or, pri-mus (= σανσ. pra-tha-mas), πρυτανεύω, πρυτανεία, πρυτανεῖον. Ἄλλως δὲ ὁ Ι. Οἰκονομίδης (Διον. Θερειαν. Φιλολογ. Ὑποτυπ. 356—358) ἐτυμολογεῖ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν ὕμν. Ὁμήρου (Ἀπολ. 68).

πρωτεύω (εἰμὶ πρῶτος) (πλειςάκ.), παρατ. *ἐπρώτευον* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 30. Δημ. 19, 297), μέλ. *πρωτεύσω* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 171) καὶ ἀόρ. *ἐπρώτευσα* (ἐνίοτε· Ἰσοκρ. 5, 68. 7, 6. 9, 17. 52). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται καὶ *τὰ πρῶτα φέρομαι* (Δημ. 19, 94., ἔνθα κακῶς γράφεται «*τὴν πρώτην ἔφερον*». Cobet Nov. Lect. 568—569), *πρῶτος εἰμί τινων* (Ἰσοκρ. 16, 31. Θουκ. Η', 89. κτλ.), *πρῶτος γίγνομαι* (Θουκ. Β', 65. κτλ.), *τὸ πρωτεῖον ἔχω* («*ἡ πόλις προειστήκει τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ πρωτεῖον εἶχε*». ψ. Δημ. 10, 74).

ΣΗΜ. Πρῶτος, πρωτεύω, πρωτεῖον. Ὅρα π ρ υ τ α ν ε ύ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

πταίω (προσκόπτω, σφάλλομαι, ἁμαρτάνω, ἀποτυγχάνω) (ἐνίοτε· καὶ προς-), μέλ. *πταίσω* (σπαν. Δημ. 2, 20, 11, 13), ἀόρ. *ἔπταισα* (πολλάκ. καὶ προς-), παρακ. *ἔπταικα* (σπαν. Δημ. παρὰ Βεκκ. Ἀνέκδ. 170, 25) καὶ *προσέπταικα* (σπαν. Ἰσοκρ. 6, 82), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *ἄπταιστος* (Ξενοφ. Ἱππικ. α', 6). Ἀντὶ τοῦ παθ. ἡ περίφρασις *πταῖσμα συμβαίνει τινί* (Αἰσχίν. 3, 164).

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστ. εὕρηνται καὶ τινες παθ. τύποι, πταίομαι, ἐπταίσθην· πταίω, πταῖσμα, πταίσιμος (μτγ.). Ὅρα π α ί ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς συγχρόνοις Αἰσχύλῳ καὶ Πινδάρῳ.

πτάρνυμαι (πταρμίζομαι) ἀποθετ. Ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', β', 9) καὶ ἀόρ. β' *ἔπταρον* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 185, ε'.), ὡς παθ. δὲ *πταρμὸς ἐπιγίγνεται* (Θουκ. Β', 49).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π τ α ρ-, πταρ-μός, πταίρω [= πτάρ-jω], πτόρ-ος (παρ' Ἀρκαδ. Τόν. σ. 68 = πταρμός), λατ. ster-nuo (= πτάρνυμαι ἀντὶ τοῦ pster-nuo), ster-nūto. Ἀρχ. ῥίζ. pster-, ἐξ ἧς τὸ πτάρ-νυ-μαι καὶ ster-nu-o. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Πλημμελέστατος εἶναι ὁ ἀόριστος παθ. ἐ π τ ά ρ η ν ὀφείλων νὰ μεταγραφῇ εἰς τὸν ἐνεργ. β' ἀόρ., οὗτινος ἡ ὀρθὴ ἀποκατάστασις γίνεται πολλάκις διὰ μεταθέσεως τοῦ τόνου, ὡς συμβαίνει ἐν τῷδε κακῶς τονιζομένῳ·

Οὐδὲ λέγει, Ζεῦ, σῶσον, ὅταν πταρῇ, οὐ [γὰρ ἀκούει
τῆς ῥινός· πολὺ γὰρ τῆς ἀκοῆς ἀπέχει

(Ἀνθολ. Ἐπιγρ. β', κεφ. 13, 11), ἔνθα γραπτέον «π τ ά ρ ῃ». Ἡ ἀμαθία πολλάκις τῶν βιβλιογράφων εἰσήγαγεν εἰς τὰ ἀρχαῖα κεί-

μενα τοιαύτας κῆρας. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ παρὰ τῷ Ἀττικωτάτῳ Ἀριστοφάνει φερόμενον παρακεκομμένον «κ α τ α δ α ρ θ έ ν τ α» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «κ α τ α δ α ρ θ ό ν τ α» (ὅρα δ α ρ θ ά ν ω), κτλ.

πτερορρυέω-ῶ (ἀποβάλλω τὰ πτερά). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπτερορρύησα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 246, γ'. 248, γ'.).

ΣΗΜ. Πτερορρυῶ (ὡς καὶ τριχορρυῶ), πτερορρύησις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ὄρν. 106. 284).

πτεροφυέω-ῶ (γεννῶ πτερά). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, γ'. 255, δ'.), ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἡ περίφρασις *πτερὰ φύω* (Πλάτ. Τίμ. 91, δ'. Φαῖδρ. 251, γ'. πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 106) καὶ παθ. *πτερὰ φύονται* (Πλάτ. Φαῖδρ. 251, β'.).

ΣΗΜ. Πτεροφυής, πτεροφυῶ, πτεροφύησις (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

πτερόω-ῶ (ἐφοδιάζω μὲ πτερά, δίδω πτερά, θαρρύνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 467, δ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἀνεπτέρωσα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 255 γ'.). Παθ. *πτεροῦμαι* (= λαμβάνω πτερά, θάρρος, ἐξεγείρομαι. ἐνίοτε· καὶ ἀνα-), ἀόρ. παθ. *ἐπτερώθην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 249, α'. καὶ (ἀν-) Ξεν. Ἑλλ. Γ', α', 14), παρακ. *ἐπτέρωμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 246, γ'. καὶ (ἀν-) Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', δ', 2. καὶ Συμπ. Θ', 5), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥηματ. ἐπίθ. *πτερωτός* (Πλάτ. Φαῖδρ. 251, β'.), *ἀπτέρωτος* (Corp. Ins. Attic. τ. Β'. Παράρτ. 811, 201).

ΣΗΜ. Πτερόν (ὅρα π έ τ ο μ α ι), πτερόω-ῶ, πτέρωμα, πτέρωσις (ποιητ. καὶ μτγ.), πτέρυξ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀνακρέοντι (25, 8. 51, 4).

πτήσσω (ζαρώνω ὑπὸ φόβου, τρομάζω). Ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξεν. Παιδ. Γ', γ', 18. καὶ (ὑπο-) Α', γ', 8), παρατ. *ὑπέπτησσον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', ε', 1), ἀόρ. *ἔπτηξα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 26. Πλάτ. Συμπ. 184, β'. Λυκοῦργ. 49) καὶ *ὑπέπτηξα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', ς', 8. Αἰσχίν. 2, 105), παρακ. *ἔπτηχα* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 58 καὶ σπανίως *κατέπτηχα* (Δημ. 4, 8. Λυκοῦργ. 40. Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. V, 38), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα δὲ π τ α- (ἐξ ἧς ἀόρ. κατα-πτήτην [Ἰλ. Θ, 136] καὶ παρκ. πε-πτη-ώς [Ὀδ Ξ, 474. Χ, 362]), π τ α κ- (ἐξ ἧς ἀόρ. κατέπτακ-ον. Αἰσχύλ. Εὐμ. 243), π τ η κ-, πτήσσω [= πτήκ-jω], ποιητ. πτώσσω (ὡς ῥηγ- ἔρρωγα, βῆ-μα βω-μός), πτώξ (λαγώς, ὡς δειλός), πτῆξις (μτγ.), πτωχ-ός, πτωχεύω, πτωχεία.

πτοέω-ῶ (ἐκπλήττω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἀόρ. *διεπτοήθην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 336, β'.) καὶ ὁ παρακ. *ἐπτόημαι* (περί τι· σπαν. Πλάτ. Φαιδ. 68, γ'. 107, β'. Πολ. 439, δ'. = ἐρωτικῶς τινος ἔχω καὶ σφοδρῶς ἐπ' αὐτὸ ὁρμῶ), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ἀντὶ τοῦ *πτοοῦμαι περί τι* λέγεται καὶ *πτόησιν ἔχω*

τινός (Πλάτ. Κρατύλ. 404, α'.) καὶ παθ. *πτόησις γίγνεται περί τι* (Πλάτ. Συμπ. 206. ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π τ α- (ὅρα π τ ή σ σ ω), πα-πτα-ίνω (κυτάζω πέριξ ὑπόπτως, προςέχω), πτο-, πτό-α (ἔκπληξις), πτο-έ-ω-ῶ, πτόησις καὶ πτοίησις (Πλάτ. Συμπ. 206, γ'. Πρωταγ. 310, δ'.) καὶ πτοία (ποιητ. καὶ μτγ.), πτοι-έ-ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ π τ ο ι έ ω λέγεται.

πτῦ'ρω (πτοῶ) καὶ παθ. *πτῦ'ρομαι*. Τὸ ῥῆμα εἶναι μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ἀόρ. παθ. *πτυρείης τὸν θάνατον* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. σ. 370, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει ἢ ψ. Ἱππποκράτει (Β, 646). Ῥίζ. σ π τ ε ρ-, ἐξ οὗ τὸ π τ ε ρ -, π τ υ ρ - καὶ τὸ λατ. con-ster-nāre (ἐκπλήττω, πτοῶ). Πρβλ. τὸ ἑλλ. π τ ά ρ ν υ μ α ι (ἀντὶ σπτάρνυμαι) καὶ λατ. ster-nu-o.

-πτύσσω (διπλώνω). Ἁπλοῦν ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σύνθετ. *ἀναπτύσσω* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Α', ι', 9. Παιδ. Ζ', ε', 3. Ἱππικ. Ϛ', 2) καὶ ἀόρ. *περιέπτυξα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', 1, 9). Παθ. *ἀναπτύσσομαι* (σπαν. Ξεν. Ἱππικ. ιβ', 6), *διαπτύσσομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 858, ε'.), μέσ. *περιπτύσσομαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 196, α'.), μέσ. παρατ. *περιεπτυσσόμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 26), ἀόρ. παθ. *ἀνεπτύχθην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε',5) καὶ παρακ. παθ. *ἀνέπτυγμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. β', 4).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π υ κ-, πυκ-άζω (σκεπάζω, κρύπτω), πυκ-ινός, πυκ-νός, πύξ, πύκ-της, πυγ-μή, λατ. pug-nus, pug-na (μάχη), pugio (ξίφος), π τ υ κ- (ὡς πτόλις πόλις) πτύσσω [=πτύκ-jω ἢ πτύχ-jω], πτύξ (ποιητ. καὶ μτγ.), πτύγμα (ποιητ. καὶ μετγ.), πτυχ-ή (ποιητ. καὶ μεταγ.), πτύχιον (μτγ.), πτύξις (μτγ.), πτυκτός (ποιητ.)· «ἐ π τ ό κ α σ ε ν = ἐπύκασεν, ἐκάλυψεν, Κύπριοι» (Ἡσύχ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πτύ'ω (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', α', 42. η', 8. καὶ κατα-, ἀπο-, δια-) καὶ ἀόριστ. *κατέπτῠσα* (σπαν. Δημ. 18, 200), τὰ δὲ λοιπὰ ἁπλᾶ καὶ σύνθετα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *κατάπτυστος* (πολλάκ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. s p j u, λιθ. spjau-d-au=λατ. spuo=πτύω, γερμ. speien, πτύ-ον (ποιητ. καὶ μτγ.), πτύσις (Ἱπποκρ. καὶ μτγ.), πτύσμα (μτγ.), πτύ-αλον (μτγ.), λατ. pitu-īta (φλέγμα), ψύττω (πτύω συχνά). Ῥίζ. ἀρχ. s p u, ἑλλ. π υ- (π-τ-ύω=φυσῶ, ὅθεν ποιητ. ποι-φύσσω [=ποι-φύσ-jω]=ἀσθμαίνω, φρυάττω), φῦσα, φυσάω-ῶ, φυσ-αλίς=λατ. pustula. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ ἅπαξ (Ἰλ. Ψ, 697).

πτωχεύω (εἰμὶ πτωχός). Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Ἰσοκρ. 10, 8. Πλάτ. Ἐρυξ. 394, β'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐπτώχευσα* (σπαν. Ἀντιφῶν 2, β', 9), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα π τ ή σ σ ω. Ῥημ. παράγ. πτωχεία (Ἀττικ.), πτώχευσις (νεοελλ.). Τὸ π τ ω χ ὸ ς καὶ π έ ν η ς διαφέρουσιν ἀλλήλων· «π έ ν η ς μ ὲ ν γ ὰ ρ ὁ ἀ π ὸ τ ο ῦ ἐ ρ γ ά ζ ε σ θ α ι κ α ὶ π ο ν ε ῖ ν π ο ρ ι ζ ό μ ε ν ο ς τ ὸ ν β ί ο ν, π τ ω χ ὸ ς δ ὲ ὁ ἐ π α ί τ η ς, ὁ τ ο ῦ ἔ χ ε ι ν ἐ κ π ε π τ ω κ ώ ς» (Ἀμμώνιος). Πολὺ δ' ἔτι σαφεστέρα γίνεται ἡ διαφορὰ ἐν τῷ Πλούτῳ τοῦ Ἀριστοφάνους (552—555):

πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν
[ἐστιν μηδὲν ἔχοντα·
τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς
[ἔργοις προσέχοντα,
περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι
[μηδ' ἐπιλείπειν.

πυκνόω-ῶ (πυκνώνω). Ὁ ἐνεργ. τύπος ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ ὁ παθ. ἐνεστ. *πυκνοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 7. Πλάτ. Τίμ. 49, γ'. Ἀντιφῶν παρὰ Γαλην. XVII, 1, σ. 681 Kühn) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *ἐπυκνώθην* (Ἀντιφῶν ἔνθ. ἀνωτ.). Λέγεται καὶ *πυκνός εἰμι καὶ γίγνομαι* (Πλάτ. Τίμ. 59, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Πυκ-νός (ὅρα -π τ ύ σ σ ω), πυκνῶ, πύκνωμα, πύκνωσις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Θ', 18).

πυκτεύω (πὺξ μάχομαι, πυγμαχῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ἰσοκρ. 15, 252. Ξεν. Λακεδ. Πολ. δ', 6. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 145, γ'. Χαρμ. 159, γ'. Γοργ. 456, δ'. Δημ. 4, 40) καὶ ὁ ἀόρ. *διεπύκτευσα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 53). Λέγεται καὶ *πύκτης εἰμί* (Πλάτ. Νόμ. 830, α'.).

ΣΗΜ. Πύκτης (Ἀττικ. ὅρα -π τ ύ σ σ ω), πυκτεύω, πυκτευτής (μεταγ.), πυκτικός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Κύκλ. 249). «Ἂν συγκλείσῃς τὴν χεῖρα, τὸ μὲν ἔξωθεν καλεῖται π υ γ μ ή, ἀφ' ἧς καὶ π ύ κ τ η ς, π υ κ τ ε ύ ε ι ν, ἐ ξ ε π ύ κ τ ε υ σ ε ν, π ὺ ξ ἔ π α ι σ ε ν, π ὺ ξ ἐ π ά τ α ξ ε ν, π ὺ ξ ἔ π λ η ξ ε ν· ἡ δὲ συνεχὴς τῶν χειρῶν συναγωγή, πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερομένων, π ί τ υ λ ο ς καλεῖται· τὸ δὲ ἔνδοθεν δ ρ ά γ μ α, ἀφ' οὗ καὶ τὸ τῶν ἀσταχύων, καὶ δ ρ ὰ ξ καὶ δ ρ ά κ ο ς καὶ δ ρ ά τ τ ε σ θ α ι καὶ ἐ π ι δ ρ ά τ τ ε σ θ α ι» (Πολυδ. Β', 147).

πυλαγορέω-ῶ (εἰμὶ πυλαγόρας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Αἰσχίν. 3, 126. 127) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐπυλαγόρησα* (σπαν. Δημ. 18, 155).

ΣΗΜ. Π υ λ α γ ό ρ α ς καὶ π υ λ α γ ό ρ ο ς (Δημ. 18, 149. Αἰσχίν. 3, 122. 124. 126), ὅπερ κακῶς νομίζομεν ὅτι προπαροξύνεται π υ λ ά γ ο ρ ο ς (παρὰ Δημ. 18, 149. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 292, 26.), «Π υ λ α γ ό ρ ο ι δὲ οἱ π ε μ π ό μ ε ν ο ι ἀ π ὸ τ ῶ ν π ό λ ε ω ν ε ἰ ς τ ὴ ν Ἀ μ φ ι κ τ ι ο ν ί α ν ῥ ή τ ο ρ ε ς ὥ σ τ ε ἐ κ ε ῖ ἀ γ ο ρ ε ῦ σ α ι· ἐ κ λ ή θ η δ ὲ π υ λ α γ ό ρ α ς π α ρ ὰ τ ὸ ἐ π ὶ Π υ λ α ί ᾳ ἀ γ ο ρ ε ύ ε ι ν· Π υ λ α ί α δ' ἐ σ τ ὶ τ ὸ Ἀ μ φ ι κ τ ι ο ν ι κ ὸ ν σ υ ν έ δ ρ ι ο ν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 292, 26). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ. Περὶ τῆς ῥίζης τοῦ π ύ λ η, ἐξ οὗ καὶ Π ύ λ α ι, Θερμοπύλαι κτλ., ὅρα π υ λ ό ω - ῶ.

πυλόω-ῶ (ἀσφαλίζω τι μὲ πύλας). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπύλωσαν τὸν Πειραιᾶ* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 34) καὶ ῥημ. ἐπ. *ἀπύλωτος* (Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 20). Λέγεται καὶ *πύλας ἐπιτίθεμαι* (Πλάτ. Συμπ. 218, β'.), *πύλας ἐφίστημι* (Πλάτ. Κριτί. 116, α'.), παθ. *πύλαις φράττομαι* (Πλάτ. Νόμ. 779, α'.).

ΣΗΜ. Παρ' Ἀριστοφάνει καὶ π ε π ύ λ ω τ α ι (Ὄρν. 1158), πύλ-η (ὅρα Ι. Οἰκονομ. Φιλ. Ὑποτ. Θερειαν. σ. 322) ἐκ ῥίζ. π ε λ-, π ο λ-, π ό λ ο ς, π υ λ- (πρβλ. ὄνομα ὄνυμα), πυλῶ, πύλωμα (ποιητ.), πυλών (ποιητ. καὶ μετγ.), πυλωρός (ποιητ. καὶ μετγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

πυνθάνομαι (ἐρωτῶ, μανθάνω). ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ ἀνα-), παρατ. *ἐπυνθανόμην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-), μέλ. μέσ. *πεύσομαι* (πλειστάκ.), ἀόρ. μέσ. β' *ἐπυθόμην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, προ-,

δι-), παρακ. *πέπῠσμαι* (πλειστάκ. καὶ δια-), ὑπερσ. *ἐπεπύσμην* (σπαν. Δημ. 47, 38), ῥημ. ἐπίθ. *ἔκπυστος* (ἐνίοτε), *ἄπυστος* (Ὁμηρ., Σοφοκλ. καὶ ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 365, γ'.), *πευστέον* (Πλάτ. Σοφ. 244, β'.). Ὡς παθ. εἶναι τὸ *πύστις ἐστί* (Πλάτ. Λάχ. 196, γ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. π υ θ-, σανσ. budh-j-ê (ἐγείρεσθαι, παρατηρεῖν, αἰσθάνεσθαι), Βύσιος ἢ Πύσιος παρὰ Δελφοῖς ὁ μήν, ἐν ᾧ πευστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ (Πλούταρχ.), πύσ-τις, πύσ-μα (μεταγ.), πευθ-, πεύθομαι (ποιητ.), μέλ. πεύσομαι, πυ-ν-θ-άν-ομαι, πεῦσις (μτγ.), πευθ-ήν (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Π υ ν θ ά ν ε σ θ α ι: σημαίνει καὶ τὸ ἀκούειν καὶ τὸ μανθάνειν, κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐ π ε ρ ω τ ᾶ σ θ α ι παρὰ Θουκυδίδῃ» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 297, 27). Τὸ ἐ π ε ρ ω τ ᾶ σ θ α ι εἶναι πλημμελές, διότι τὸ π υ ν θ ά ν ο μ α ι δὲν εἶναι παθητ. διαθέσεως. Ὁ γραμματικὸς ἴσως ᾐνίττετο τὸ τοῦ Θουκυδίδου (Α', 5) «ο ὔ τ ε ὧ ν π υ ν θ ά ν ο ν τ α ι ἀ π α ξ ι ο ύ ν τ ω ν τ ὸ ἔ ρ γ ο ν, ο ἷ ς τ' ἐ π ι μ ε λ ὲ ς ε ἴ η ε ἰ δ έ ν α ι ο ὐ κ ὀ ν ε ι δ ι ζ ό ν τ ω ν», ὅπερ καὶ ὁ Ἀσώπιος ἑρμην. =οὔτε τῶν ἐρωτωμένων ἀπαξιούντων τὸ ἔργον, οὔτε τῶν ἐρωτώντων ὀνειδιζόντων (Περιοδ. Β', σ. 923, § 201). Γίνεται παθητ. κατὰ μετατροπὴν τῆς φράσεως, ἡ μόνη δὲ διάθεσις εἶναι ἐνεργητ.=καὶ ἐκεῖνοι οὓς ἐρωτῶσιν οὐκ ἀπαξιοῦσι τὸ ἔργον καὶ οἱ φροντίζοντες εἰδέναι οὐκ ὀνειδίζουσιν.

πυργομαχέω-ῶ (μάχομαι κατὰ πύργου). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. ϛ', δ', 18. Ἀνάβ. Ζ', η', 13).

ΣΗΜ. Πυργομάχος (μετχγ.), πυργομαχῶ. Ὅρα π ο λ ί ζ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

πυργόω-ῶ (κατασκευάζω πύργους, ὀχυρῶ). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἐνεστὼς *πυργοῦσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. ϛ', α', 20). Ἀντὶ τοῦ *πυργῶ* λέγεται *πύργους ἐφίστημι* (Πλάτ. Κριτί. 116, α'.).

ΣΗΜ. Πύργος (ὅρα π ο λ ί ζ ω), πυργῶ, πύργωμα (ποιητ.), πύργωσις (μτγ.), πυργωτός (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

πῠρέττω (πάσχω πυρετόν, θερμαίνομαι). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς ἀπαντᾷ (ἐνίοτε παρὰ Ξενοφῶντι, Πλάτωνι καὶ Αἰσχίνῃ μόνον), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται καὶ *πυρετὸς λαμβάνει με* (Πλάτ. Θεαίτ. 178, γ'.), ὅπερ εἶναι ἐντονώτερον.

ΣΗΜ. Ῥίζ. π υ-, pu- (= καθαίρω, τὸ πῦρ καθαίρει), πῦρ, λατ. prû-na (καιόμενος ἄνθραξ), πυρ-ά, πυρ-ε-τός, πυρέσσω [=πυρέτ-jω], πυρεύω. Ὁ Πλάτων (Κρατύλ. 410, α'.) νομίζει βαρβαρικὸν τὸ π ῦ ρ, ἀλλὰ καὶ π ύ ϊ ρ (Σιμωνίδ. Ἀμοργ. καθ' Ἡρῳδιαν. περὶ Μονήρ. Λέξ.). Πυρσός, πυρρός, ὁ πῦρός (=ὁ σῖτος, ὡς ἔχων κατά τινας τὸ χρῶμα τοῦ πῦρός, ὅπερ δὲν φαίνεται πολὺ πιθανόν), πῡρήν, σλαβ. pyro (ὄλυρα), βοεμ. pur (ἄγρωστις), λιθ. pyrágas (ἄρτος), ῥωσσ. pirogu. Ἄλλως ὁ Ι. Οἰκονομίδης ἐτυμολογεῖ (Φιλολ. Ὑποτυπ. Θερει. 358—359). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Κύκλ. 228).

πῠρεύω (ἀνάπτων πῦρ καίω τι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 843, ε'. «*πυρεύω τὴν ὕλην*»).

ΣΗΜ. Πυρεύω, πυρευτική (τέχνη). Ὅρα π υ ρ έ τ τ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

πῡροπωλέω-ῶ (πωλῶ σῖτον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *πυροπωλῶν* (σπαν. Δημ. 19, 114).

ΣΗΜ. Πυροπώλης (μτγ.), πυροπωλῶ, πυροπωλεῖον (μτγ.). Ὅρα π υ ρ έ τ τ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει. Ὅρα καὶ Πολυδ. Ζ', 18.

πῠρόω-ῶ (καίω). Ὁ ἐνεργ. τύπος εἶναι ποιητ. καὶ μεταγενέστερος, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ *πυροῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 52, δ'. Ἀξίοχ. 372, α'. καὶ (συνεκ-) Τίμ. 65, ε'.) καὶ ὁ παρακ. *πεπύρωμαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 51, β'.).

ΣΗΜ. Πυρῶ, πύρωμα (μτγ.), πύρωσις (μτγ.), πυρωτός (μτγ.). Ὅρα π υ ρ έ τ τ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Πινδάρῳ.

πῠρπολέω-ῶ (καίω). Ποιητικὸν καὶ *μεταγενέστερον*, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. *ἐπυρπόλουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 25).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Κ, 30), πυρ-πόλος (ποιητ.), πυρπολῶ, πυρπόλημα (ποιητ.), πυρπόλησις (μετγ.), πυρπολητής (μεταγ.). Περὶ ῥίζης ὅρα π ω λ ῶ.

πυρσεύω (ἀνάπτω πυρσούς). Ποιητικὸν καὶ μετγ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς *πυρσεύων* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', η', 15).

ΣΗΜ. Ὅρα π υ ρ έ τ τ ω. Τὸ ῥῆμα πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

πωλέω-ῶ (πλειστάκ.) καὶ *προπωλῶ* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 954, α'. πρβλ. καὶ Πολυδ. Ζ', 12) καὶ *ἀποδίδομαι* (πολλάκ.), παρατ. *ἐπώλουν* (πολλάκ. καὶ δι-) καὶ *ἀπεδιδόμην* (ἐνίοτε), μέλ. *πωλήσω* (ἐνίοτε) καὶ *ἀποδώσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἀπεδόμην* (πλειστάκ.), [ἐπώλησα δὲ μτγ.], παρακ. *πέπρᾱκα* (πλειστάκ.) καὶ ὑπερσ. *ἐπεπρᾱ'κειν* (σπαν. ὅρα *πιπράσκω*). Παθ. *πωλοῦμαι* (πολλάκ.) καὶ *πιπρᾱ'σκομαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἐπωλούμην* (σπαν. Θουκ. Η', 95. Ξεν. Ἀγησ. α', 18), μετ' ὀλ. μέλ. *πεπρᾱ'σομαι* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Ζ', α', 36), [ὁ δὲ μέσ. *πωλήσομαι* ὡς παθητ. ποιητ. Εὔβουλ. παρ' Ἀθην. σ. 640, β'.], ἀόρ. παθ. *ἐπωλήθην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 260 δ'. πρβλ. καὶ Πολυδ. Ζ', 10) καὶ *ἐπρᾱ'θην* (πλειστάκ.), παρακ. παθ. *πέπρᾱμαι* (πολλάκ. καὶ ἐκ-), ὑπερσ. *ἐπέπρᾱτο* (σπαν. Δημ. 25, 57). Ὅρα *πιπρᾱ'σκω*.

ΣΗΜ· Τὸ π ω λ ῶ ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον ἐν Ἐπιγραμ. Ὁμήρου (14, 5)· διαφέρει δέ τι τοῦ ἀποδίδομαι, διότι τὸ μὲν π ω λ ῶ = ἐκτίθημί τι πρὸς πώλησιν καὶ ζητῶ ἀγοραστὴν (ἔχω διὰ πώλημα), τὸ δὲ ἀ π ο δ ί δ ο μ α ι =εὑρὼν ἀγοραστὴν δίδωμί τι καὶ λαμβάνω τὸ ἀντίτιμον. «π ω λ ῶ ν κ α ὶ ἀ π ο δ ι δ ό μ ε ν ο ς» (Ξενοφ. Συμπ. η', 21). «Ὅ τ α ν τ ι ς ο ἰ κ έ τ η ν π ο ν η ρ ὸ ν π ω λ ῇ, ἀ π ο δ ί δ ο τ α ι τ ο ῦ ε ὑ ρ ό ν τ ο ς» (Ξενοφ. Ἀπομ. Β', ε', 5). Ὅρα Cobet N. L. 159. Ῥίζ. π ο λ-, κ ο λ-, (π=κ), π ε λ-, πέλ-ω, πέλ-ομαι (κινοῦμαι), πόλ-ος, πολεύω, πωλέω, αἰ-πόλος, ἱπποπόλος, θαλαμη-πόλος, ἀναπολῶ, περιπολῶ, ἐμπολῶ, ἀπεμπολῶ, λατ. col-ere (θεραπεύειν ἐργάζεσθαι), δίπολος (ἡ δὶς ἀροθεῖσα γῆ. Πολυδ. Α', 222), πολῆσαι (=ἀρόσαι. Πολυδ. Α', 222), πόλος (ἡ μεταβεβλημένη γῆ εἰς κατασποράν. Ἡσύχ.), βου-κόλ-ος, αἰγι-κορεῖς, θεη-κόλ-ος (Ἡσύχ. θεο-κόλος). Ἀρχ. ῥίζ. kar τῆς σανσκρ. (= κινεῖσθαι, ἰέναι, περιπολεῖν). Ἐνταῦθα ἴσως καὶ τὸ κόλ-αξ, εὔ-κολ-ος, δύς-κολος. Ῥηματ. παράγ. πωλητήριον, πωλητής, πώλησις, πώλημα (Ξεν. παρὰ Πολυδ. Γ', 127). Πρβλ. Πολυδ. Ζ', 8—15. Ὅρα καὶ δ υ σ κ ο λ α ί ν ω.

πωλεύω (ἀνατρέφω, δαμάζω πῶλον, πωλοδαμνῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. Β', 1), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. «Δαμάσαι δ' ἂν εἴποις καὶ πωλεῦσαι, πωλοδαμνεῖν, ἐκπαιδεῦσαι, ἡμερῶσαι, ἀσκῆσαι, ἀναδιδάξασθαι» (Πολυδ. Α', 182). Ῥίζ. πωλ-, pul-, πῶλ-ος, λατ. pullus, ἰταλ. pollo (ὅρα καὶ Ι. Οἰκονομίδ. Ἐποίκ. Λοκρ. γράμμ. σ. 84), πωλεύω, πωλεία, πώλευσις, πώλευμα (μτγ.), πωλευτής (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

πωλοδαμνέω-ῶ (=πωλεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. γ', 10), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Αἴ. 549). Πωλοδάμνης, πωλοδαμνία (μτγ.), πωλοδαμνέω-ῶ. Ὅρα δαμάζω καὶ πωλεύω.

Ρ

ῥαβδίζω (κτυπῶ διὰ ῥάβδου). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μεταχειρίζονται τὴν περίφρασιν, *ῥάβδῳ κρούω* (Ξενοφ. Ἱππικ. ια', 4).

ΣΗΜ. Τὸ ῥαβδίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Λυσιστρ. 587) καὶ Φερεκράτει (παρὰ Βεκκ. Ἀνέκδ. 113, 5), ῥημ. παράγ. ῥαβδισμός (μεταγ.), ῥαβδιστής (μεταγ.). Περὶ ῥίζ. τοῦ ῥάβδος ὅρα ῥέπω.

ῥαβδοφορέω-ῶ (φέρω ῥάβδον). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς σύνθετος *ἐπιρραβδοφορῶ* (Ξενοφ. Ἱππικ. ζ', 11) =φοβερίζω κρατῶν ῥάβδον (πρβλ. καὶ Πολυδ. Α', 220).

ΣΗΜ. Ὅρα ῥέπω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

[**ῥαβδόω-ῶ**]. Ῥῆμα ἄχρηστον, ἐξ οὗ εὕρηται μόνον τὸ ῥηματ. ἐπίθ. *ῥαβδωτὸν ἱμάτιον* (= τὸ ἔχον ῥαβδώσεις. Ξεν. Παιδ. Η', γ', 16) καὶ *ἀρράβδωτος* (C. I. A. Τόμ. Α', 322, 55. 65. 66.).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ῥέπω. Ἕτερα παράγωγα εἶναι τὸ ῥάβδωμα (Ἡσύχ. = δέσμη ῥάβδων), ῥάβδωσις (ἡ διάξυσις πρὸς σχηματισμὸν ῥάβδων ἐπὶ τῶν κιόνων. Ἀριστοτ. Νικομ. Ι', δ', 2). Ὁ Πολυδεύκης λέγει ὅτι «καὶ ἐν τοῖς χιτῶσι πορφυραῖ ῥάβδοι παρυφαὶ καλοῦνται» (Ζ', 53).

ῥᾳδιουργέω-ῶ (μετ' εὐκολίας, κουφότητος καὶ ἀμελείας πράττω τι, οὗ ἀντίθετον τὸ *προνοῶ* καὶ *φιλοπονῶ*). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ἡ εὐκτ. τοῦ παρατ. *ῥᾳδιουργοίη* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', δ', 5. Λακεδ. Πολ. Β', 2) καὶ ὁ παθ. ἐνεστ. *ῥᾳδιουργοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ε', 2).

ΣΗΜ. Ῥᾳδιουργός, ῥᾳδιουργῶ, ῥᾳδιουργία, ῥᾳδιούργημα (μτγ.). Ὅρα ῥαΐζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, παρ' ᾧ μόνῳ ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὕρηται. «Ῥᾳδιουργεῖ, ῥᾳδίως ποιεῖ, κακοποιεῖ, δεινοποιεῖ» (Ἡσύχ.). Ἐπειδὴ δὲ ἡ εὔκολος καὶ ἀπερίσκεπτος πρᾶξις καταντᾷ εἰς κακίαν, δι' ὃ καὶ ῥᾳδιουργία ἀντίκειται τῇ καλοκαγαθίᾳ (Ξεν. Λακ. Πολ. ιδ', 4), μετέπεσεν ὕστερον εἰς κακὴν ἔννοιαν. «Ῥᾳδιουργὸς οὐχ ὁ γράμματα παραποιῶν, ἀλλ' ὁ κακοῦργος ἁπλῶς. Καὶ ῥᾳδιουργία ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ θρασύτης. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἐπὶ εὐκολίας ἐχρήσατο τῇ λέξει» (Φώτιος). «Ῥᾳδιουργὸς καὶ ὁ πλαστογράφος καὶ ὁ κακοῦργος ἁπλῶς. Καὶ ῥᾳδιουργία ἡ πλαστογραφία τε καὶ ἡ θρασύτης καὶ ἡ δολιότης. Λουκιανὸς ἐν Δραπέταις· «ἐμπέπλησται ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ῥᾳδιουγίας». Ξενοφῶν δὲ καὶ τινες ἄλλοι ἐχρήσαντο τῇ λέξει καὶ ἐπὶ εὐκολίας» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 769, 1). Τὸ ῥᾳδιουργῶ εἶναι ἀντίθετον τοῦ προνοῶ καὶ φιλοπονῶ (Ξεν. Παιδ. Α', ϛ', 8), τοῦ προθυμότατα ἀγωνίζομαι (Ξεν. Παιδ. Η', δ', 5), κεῖται δὲ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ ὑφίεμαι κακίων ἑτέρου πρὸς τοὺς πολεμίους εἶναι (Ξεν. Παιδ. Β', α', 25).

ῥᾳθυμέω-ῶ (ἀμελῶ) (πλειστάκ.) καὶ *καταρρᾳθυμῶ* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', Β', 39) καὶ *ἀπορρᾳθυμῶ* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ζ', 9. Πλάτ. Πολ. 449, γ'.), μέλ. *καταρρᾳθυμήσω* (σπαν. Δημ. 24, 210), ἀόρ. *κατερρᾳθύμησα* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ε', 13. Δείναρχ. 2, 5) καὶ *ἀπερρᾳθύμησα* (σπαν. Δημ. 8, 75), παρακ. *ἐρρᾳθύμηκα* (σπαν. Δημ. 1, 15). Παθ. παρακ. *τὰ κατερρᾳθυμημένα* (= τὰ διὰ ῥᾳθυμίας προειμένα καὶ ἀπολωλότα. σπαν. Δημ. 4, 7), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ῥᾴθυμός εἰμι, ῥᾳθύμως ἔχω*, ὡς μεταβατ. δὲ εἶναι τὸ *ῥᾳθυμίᾳ ἐξουσίαν παρασκευάζω* (Ἰσοκρ. 1, 6), *ῥᾳθυμίαν ἐμβάλλω τινί* (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ε', 5), *ῥᾴθυμον τὸν βίον ἐμαυτῷ καθίσταμαι* (ὡς μέσ. «*ὅσοι τοὺς ὁμόρους ἀναστάτους ποιήσαντες ἄφθονον καὶ ῥᾴθυμον αὑτοῖς κατεστήσαντο τὸν βίον*». Ἰσοκράτ. 4, 108., ἀνθ' οὗ ὁ Cobet θέλει νὰ γράψῃ «*κατεκτήσαντο*» Var. Lect. 517).

ΣΗΜ. Ῥᾴθυμος, ῥᾳθυμῶ, ῥᾳθυμία. Ὅρα ῥαΐζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει, εὕρηται δὲ μόνον παρ' αὐτῷ (ἐνίοτε), Ξενοφῶντι (ἐνίοτε), Πλάτωνι (Πολ. 449, γ'. Νόμ. 903, α'.), Δημοσθένει (ἐνίοτε) καὶ Δεινάρχῳ (ἅπαξ). Τὸ καταρρᾳθυμῶ (= ὅλως ῥᾳθυμῶ) κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ δὲ ἀπορρᾳθυμῶ (= ὅλως ῥᾳθυμῶ, ἀπορρᾳθυμῶ δέ τινος [Ξεν. Ἀπομ. Γ', ζ', 9] = ἐκ ῥᾳθυμίας ἀπέχομαί τινος) κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. «Ῥᾳθυμῶ ἐγὼ καὶ καταρρᾳθυμῶ· καὶ ῥᾳθυμῶ δὲ ἕτερον (;) καὶ καταρρᾳθυμῶ, ἤτοι ῥᾳθυμεῖν ποιῶ καὶ ἀνίημι. Φιλόστρατος ἐν Εἰκόσιν· «ἔοικε τοῦτο διαφεύγειν τὴν χεῖρα, καταρρᾳθυμοῦντος αὐτὴν τοῦ ὕπνου» (Θωμ. Μάγιστρ. 771, 7). Τὸ ῥᾳθυμῶ εἶναι ἀντίθετον τοῦ πονῶ (Ξεν. Ἀνάβ. Β', ϛ', 6), διαφέρει δὲ τοῦ ἀμελῶ· διότι «ῥᾳθυμεῖν μέν ἐστι τὸ τοὺς πόνους φεύγειν διὰ ψυχῆς ἔκλυσιν, ἀμελεῖν δέ τινος ἐνδέχεται καὶ αὐτὸν τὸν φιλόπονον ἢ ἑτέροις προσέχοντα τὸν νοῦν ἢ καὶ ἄλλως καταφρονοῦντα τοῦ πράγματος» (Κοραῆς εἰς Ἰσοκρ. σ. 15).

ῥαΐζω (ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, γίνομαι καλλίτερα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 462 δ'.), ὁ μέλλ. *ῥαΐσω* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 364, γ') καὶ ὁ ἀόρ. *ἐρράϊσα* (σπαν. Δημ. 1, 13), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζα ῥᾴ (=εὐκόλως, ῥᾳδίως, ὅπερ ἀναφέρει ὁ Στράβων (Η', ε', 4), ὁ Ἐτυμολόγος (700, 50) καὶ ὁ Εὐστάθιος) = ῥαΐ, πρβλ. πρῴ=πρωΐ, ἔγινε δὲ κατὰ συναλοιφὴν τοῦ ε καὶ α εἰς α μακρὸν ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ῥέα καὶ ῥεῖα (=εὐκόλως, κοινῶς τρεχᾶτα, ἐκ τοῦ ῥέ-ω), αἰολ. βρᾴ, βρᾴδιος, ῥᾴδιος (Βεκκ. Ἀνεκδ. 567, 3. Ἡρῳδιαν. τ. Β', 575, 16), ῥηΐδιος (ποιητ.) ῥαΐζω (ῥᾷον ἔχω ἐκ νόσου), ῥᾴ-θυμος ῥᾳθυμῶ, κτλ. «Ῥαΐσαι τρισυλλάβως Ἀττικοί, τὸ ἐκ νόσου ἀναλαβεῖν» (Ἡσύχ.). «Ῥαΐσας Ἀττικοί, ὑγιάνας Ἕλληνες» (Μοῖρις. πρβλ. καὶ Πολυδ. Γ', 188). «Ῥαΐσας ἀντὶ τοῦ κουφισμὸν σχὼν τῆς νόσου» (Λεξικ. Vindobon. 163, 4). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. Τὸ ῥαΐζω δὲν εἶναι = ὑγιαίνω, ἀλλὰ κουφίζομαι ἐκ τῆς νόσου καὶ ῥᾷον ἔχω. «Ῥαΐζω οὐχ ὑγιαίνειν σημαίνει, ἀλλ' ὥσπερ κουφότερον ἔχω ἐκ τοῦ νοσήματος» (Οὐλπιαν. εἰς Δημ. Ὀλυνθ. Α', 13). Ῥαΐσας τῆς νόσου λέγε, μὴ κουφισθείς (Θωμ. Μάγιστρ. 771, 11). Ἄλλοτε ἐφέρετο καὶ παρὰ Ξενοφῶντι «ὁπότε ῥαΐσειεν» (=ὅτε ἀνεπαύετο. Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 68), ἀλλὰ νῦν γράφεται «ὁπότ' ἐπὶ χώρας εἴη» ἢ κατ' ἄλλους «ὁπότ' ἐπιχωριάζοι». Ὀρθῶς, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἀντιθέσεως, «ὁπότε δ' ἐξίοι ποι».

ῥαίω (θραύω, συντρίβω, σπάνω). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ ῥηματ. ἐπίθ. *ἄρρατος* (Πλάτ. Κρατύλ. 407, δ'. Πολιτ. σ. 535, β'.).

ΣΗΜ. «Ἄρρατον: ἀσφαλὲς ἢ ἀκάματον, οἱ δὲ ἰσχυρόν, ἔνιοι μικρόν, οἱ δὲ μέγα, οἱ δὲ τὸ σκληρὸν καὶ ἀμετάστροφον» (Σχολ. Πλάτ. Κρατύλ. 407, δ'.). «ἄρρατον, ἰσχυρόν, στερεόν» (Τίμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ. ὅρα καὶ Βεκ. Ἀνέκδ. 24, 5. 442, 20. 446, 15). «Τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον, ὃ δὴ ἄρρατον καλεῖται» (Πλάτ. Κρατύλ. 407, δ'.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. ῥα-, ῥασ-, ῥά(σ)-jω, ῥαίω παράγ. ῥαιστήρ (ὁ) =τύπτων, συντρίβων κυρίως, ὕστερον δὲ =σφυρίον (κοινῶς βαρεά (ἡ)), παρ' Ὁμήρῳ δὲ (Ἰλ. Σ, 477) φέρεται ἡ ῥαιστήρ, ὅπερ ὅμως ὁ Nauck ἔγραψεν ὁ ῥαιστήρ.

ῥαπίζω (πατάσσω τὴν γνάθον ἀκλείστῳ χειρί. Βεκκ. Ἀνέκδ. 300, 10). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐρράπισα* (σπαν. Δημ. 25, 57) καὶ ἀόρ. παθητ. *ἐρραπίσθην* (σπαν. Ὑπερείδ. Ἀπόσπ. παρ' Ἁρποκρατ. λ. *ἐπὶ κόρρης*), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ', 35. Η', 59). Ῥαπὶς (μτγ. ῥάβδος), ῥαπίζω, ῥάπισμα (μεταγ.), ῥαπισμός (μτγ.). Ὅρα ῥέπω περὶ ῥίζης.

ῥάπτω (ῥάπτω, κεντῶ, μηχανορραφῶ). Ἁπλοῦν ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον *συρράπτω* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 303, ε'.), μέλλ. *ἀπορράψω* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 21). Παθ. ἀόρ. *ἐρράφην* (σπαν. Δημ. 54, 41.) καὶ ὁ παθ. παρακ. *ἔρρᾰμμαι* (σπαν. Δημ. 54, 35. Ξενοφ. Ἱππικ. ιβ', 9. καὶ (ἐγκατ-) Κυνηγ. Ϛ', 1), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ῥαπτός* (Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 30).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σραφ-, λατ. sarc-io (διὸ καὶ τὸ ρ διπλοῦται μετὰ φωνῆεν ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ σ), ῥάπτω, ῥαφ-εύς (ποιητ.), ῥαφ-ή (ποιητ. καὶ μτγ.), ῥαφίς (ποιητ. καὶ μτγ.), ῥάμμα (ποιητ. καὶ μτγ.). Ὅρα Πολυδ. Ζ', 81. Ι', 135—136. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα καὶ ῥήγνυμι.

ῥάσσω (κτυπῶ, πλήττω, καταβάλλω). Μόνον ὁ μέλ. *συρράξω* (σπαν.

Θουκ. Η', 96), ἀόρ. *ἔρραξα* (σπαν. Δημ. 54, 8. συνήθ. δὲ (συν-) Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', γ', 19. Ζ', ε', 16. Ἀγησ. β', 12) καὶ ἀόρ. παθ. *κατερράχθην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 6), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα ῥήγνυμι. Τὸ μὲν συρράσσω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ ὡς καὶ τὸ καταρράσσω, τὸ δὲ ἁπλοῦν ῥάσσω παρὰ Δημοσθένει.

ῥᾳστωνεύω (ῥᾳθυμῶ, τὴν ῥᾳστώνην ἀγαπῶ). Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. κ', 18), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *ῥᾳστώνην παρασκευάζω* (Πλάτ. Νόμ. 720, γ'.), *ῥᾳστώνην ποιῶ* (Ἰσοκρ. 4, 36), *ῥᾳστώνην παρέχω* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ιγ', 5), *ῥᾳστώνην δίδωμι* (Δημ. 24, 69).

ΣΗΜ. Ῥᾷστος, ῥᾳστώνη, ῥᾳστωνεύω (ὅρα ῥαΐζω). «Ῥᾳστώνη: ἡ νωθρία, ὅθεν καὶ τὸ ἐρραστωνευμένος ἀπὸ τοῦ ῥᾳστωνεύω ἀχρήστου (;) θέματος καὶ ἐρραστωνευμένως ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ ῥᾳθύμως. Ῥᾳστώνη καὶ ἡ ἡδονή... καὶ ἡ ἄνεσις, ὡς τὸ ῥᾳστώνην ἔσχον τῶν δυσχερῶν· ῥᾳστώνη καὶ ἡ εὐκολία» (Θωμᾶς Μάγιστρ. 775, 3). «Ῥᾳστώνη: ἄδεια, ἀνάπαυσις» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 300, 13). Τὸ ῥᾳστωνεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ῥαχίζω (κόπτειν καὶ ὕστερον τὸ μεγάλα ψεύδεσθαι). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεσ. *ῥαχίζει* (Ἀπόσπ. Δεινάρχ. κατὰ Δημοκλέους παρὰ Βεκκ. Ἀνέκδ. 113, 7 =μεγάλα ψεύδεται).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, «ἔσφαζε κἀρράχιζε» (Αἴας 299 καὶ 56). «Ἀπὸ δὲ ῥάχεως ὄνομα ῥαχίζειν τὸ κόπτειν καὶ ῥάχετρον τὸ μέσον τῆς ῥάχεως καὶ ῥαχετρίσαι τὸ διακόψαι» (Πολυδ. Β', 136). «Ῥαχίζειν τὸ εἰκαίως καὶ ῥᾳδίως ψεύδεσθαι» (Ἡσύχ.). «Τοὺς μεγάλως κακουργοῦντας ῥαχιστάς φαμεν» (Σχολ. Σοφοκλ. Αἴ. 56). Πρβλ. καὶ Φώτ. ἐν λέξ. Περὶ ῥίζ. ὅρα ῥήγνυμι.

ῥαψῳδέω-ῶ (εἰμὶ ῥαψῳδός, ἀπαγγέλλω ποιήματα ἄλλου καὶ φλυαρῶ). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς (ἐνίοτε), ὁ μέλ. *ῥαψῳδήσω* (σπαν. Δημ. 14, 12), ὁ ἀόρ. *ἀπερραψῴδησα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 54), ὁ παρακ. *ἐρραψῴδηκα* (σπαν. Δημ. 25, 2) καὶ παθ. *ῥαψῳδοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 277, ε'. Λυκοῦργ. 102), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥαψῳδὸς (ὁ ἔπη τοῦ Ὁμήρου ἀπαγγέλλων), ῥαψῳδῶ, ῥαψῳδία, ῥαψῴδημα (μτγ.), ῥαψῳδική (τέχνη). Ὅρα ῥάπτω. «Ῥαψῳδοὶ καὶ ῥαψῳδοῦντες: οἱ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἀπαγγέλλοντες ἐν τοῖς θεάτροις· ῥαψῳδῆσαι οὖν ἐστιν ἤτοι τὸ φλυαρῆσαι ἢ ἁπλῶς λαβεῖν ⟨γραπτέον λαλεῖν⟩ καὶ ἀπαγγέλλειν χωρὶς ἔργου τινός» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 300, 3). «Ῥαψῳδῆσαι λέγεται καὶ τὸ φλυαρῆσαι ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι χωρὶς ἔργου τινός» (Σχολ. Πλάτων. ἐν Ἴωνι σελ. 530, α'.). Ἡ σημασία τοῦ φλυαρεῖν ἐν τῷ ῥαψῳδεῖν ἄρχεται ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος, μετέπεσε δὲ εἰς ταύτην, διότι οἱ ἀπαγγέλλοντες μηχανικῶς ἀπεστήθιζον, οὐδόλως δὲ συνεκινοῦντο ὑπὸ τῶν λεγομένων. Τὸ ῥαψῳδὸς γίνεται ἐκ τοῦ ῥάπτειν ᾠδάς (=συρράπτειν ποιήματα καὶ συναρμόζειν εἰς ἓν ὅλον, ὅπερ ἐποίουν οἱ ῥαψῳδοὶ λαμβάνοντες ἐκ διαφόρων ποιημάτων στίχους καὶ συναρμόζοντες αὐτοὺς δι' ὡρισμένας πράξεις, γάμους, γενεθλίους ἡμέρας, κτλ.

καὶ περιφερόμενοι ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἔψαλλον. Ἡροδ. Ε', 67. Βεκκ. Ἀνέκδ. 766, 20. 769, 10). Τούτους ὁ Πίνδαρος καλεῖ «ῥ α π τ ῶ ν ἐ π έ ω ν ἀ ο ι δ ο ύ ς» (Πυθιον. Β', 2). Περὶ δὲ τῆς ἐκ τοῦ ῥ ά β δ ο ς ἐτυμολογίας ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 630, 19. 766, 11. Σχολ. Πλάτ. Ἴων 530, α'. Σχολ. Πινδ. Ἴσθμ. Γ', 63.

ῥέγκω (ῥογχαλίζω, κοιμώμενος ποιῶ ἦχον διὰ τῶν ῥωθώνων). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτατα (Ἀντισθέν. Ὀδυσ. 10), εἶναι δὲ τὸ ῥῆμα εὔχρηστον παρὰ μεταγενεστέροις συνήθως.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 53., ἔνθα γράφεται διὰ τοῦ κ, ῥ έ γ κ ω. καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 5), παρατ. ἔ ρ ρ ε γ κ ο ν (Εὐριπ. Ῥῆσ. 785), μέσ. ῥ έ γ κ ο μ α ι (Ἀριστοφ. Ἱππ. 115). Ῥίζ. πεποιημένη, ῥέγκω, ῥέγχω (μτγ.), παράγ. ῥέγχος (Ἱπποκρ.), ῥέγκος (Γαλην.), ῥόγχος (μτγ.), ῥογχασμός (μετγ.), ῥογχάζω (μετγ.), ῥογχαλίζω (μτγ.), ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ δημώδη ῥ ο χ ά ζ ω, ῥ ό χ α λ ο ν, ῥ ο χ α λ ί ζ ω, κτλ. Λατιν. rhoncho (ῥέγχω), rhonchus (ῥόγχος, μυκτηρισμός), γερμ. scarchen (ῥέγχειν). Τὴν διὰ τοῦ χ γραφὴν ἐγκρίνει καὶ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος λέγων «Ῥ έ γ χ ω ο ὐ δ ε ὶ ς τ ῶ ν Ἀ τ τ ι κ ῶ ν, ἀ λ λ ὰ ῥ έ γ κ ω. Ἀ ρ ι σ τ ο φ ά ν η ς ἐ ν Ν ε φ έ λ α ι ς· ο ἱ δ' ο ἰ κ έ τ α ι ῥ έ γ κ ο υ σ ι ν» (σ. 779, 7).

ῥέζω (πράττω, ἐργάζομαι). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τῆς Ἀττικ. πεζολόγ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἔρρεξα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 642, γ'.) καὶ *ἀπορρέξαντες* (Ἰσαῖ. ὑπὲρ Νικί. συνηγορ. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. Ϝ ρ ε δ-, Ϝ ρ ε γ- (ἔρδ-ω, ἔργ-ον), ῥέζω [=ῥέδ-jω ἢ ῥέγ-jω], σανσ. vrag-âmi (=ῥέζω), ἔϜοργα (ποιητ.), ὄργιον (θρησκευτικὴ τελετή), ὄργ-ανον. Ἔτι ῥέζω (βάπτω, χρωματίζω), ῥαγεύς, ῥηγεύς (βαφεύς), ῥέγος, ῥέγμα (βάμμα), ῥῆγος (τάπης), χρυσορραγές (χρυσοβαφές. Ἡσύχ.), σανσ. rag-ami (βάπτω), rak-tas (ἐρυθροῦς). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ῥέπω (ἀμεταβ. κλίνω, *γέρνω* κοιν.). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκ.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἔρρεψα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 544. ε'. Φίληβ. 46, ε'. Ἐπιστ. 328, β'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται δὲ ἀντὶ μεταβατικοῦ τὸ *ῥοπὴν ποιῶ* (Ἰσοκρ. 4, 139. καὶ 12, 50., ἔνθα κακῶς γράφεται «*τὴν ποιήσασαν τροπὴν ἅπαντος τοῦ πολέμου*. Cobet Nov. Lect. 262), *ῥοπὴν ἔχω* (Δημ. 11, 8. κτλ.) καὶ ὡς παθ. *ῥοπή ἐστι* (Ἰσοκρ. 14, 33. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. Ϝ ρ ε π-, ῥέπ-ω, ῥοπ-ή, ἀντίρροπος [=ἀντίϜροπος], ἀμφιρρεπής, ῥόπ-α-λον, ῥόπ-τρον (ποιητ. καὶ μτγ.), ῥαπ-ίς (ποιητ. καὶ μεταγ.=ῥάβδος), καλα-ῦροψ (=καλάϜροψ=μαγκοῦρα), ῥέμβω (στρέφω), ῥόμβος (στροφή), λατ. rep-ens (ἕρπων), rep-ente (αἰφνιδίως), λιθ. virp-iu, ῥάβ-δ-ος (πρβλ. μόλυβος καὶ μόλυβ-δ-ος), λιθ. virbas, λατ. verb-er, virg-a, ῥαβδωτός, ῥάβδωσις (μτγ.), ἐξ ἀχρήστου ῥήμ. [ῥαβδόω].

ῥέω, *ῥεῖς*, *ῥεῖ*, κτλ. (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, κατα-, δια-, συρ-, ἀνα-, παρα-, ἀπο-, ὑπο-, εἰς-, ἐπι-, περι-, ὑπεκ-, περικατα-), παρατ. *ἔρρεον* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 58. καὶ συν-, ἐπ-, κατ-, περι-, παρ-), μέλλ. *εἰςρυήσομαι* (ἐνεργ. σπαν. Ἰσοκρ. 8, 140), ἀόρ. *περιρρεῦσαι* (σπαν. Λυκοῦργ. 96., ὃ ὁ Cobet «*περιρρυῆναι*» γράφει) καὶ συνήθ. ὁ παθ. ἀόρ. ὡς ἐνεργ. *ἐρρύην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-, δι-, συν-, εἰς-, ἐπ-, παρ-(1), περι-, κατ- (Θουκ. Δ',

(1) Ξεν. Ἀνάβ. Δ', δ', 11., ὅπερ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*περιρρυείη*».

115 κατὰ διόρθ. Cobet ἀντὶ τοῦ «*κατερράγη*»), παρακ. *ἐρρύηκα* (σπαν. Ἰσοκρ. 8, 5. Πλάτ. Πολ. 485, δ'. καὶ ἐξ-, συν-, παρ-, περι-), ὑπερσ. *συνερρυήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', β', 3) καὶ *συνερρυηκὼς ἦν* (σπαν. Ἰσαῖ. 2, 28). Παθ. παρατ. *περιερρεῖτο* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', δ', 4). Ῥημ. ἐπιθ. *ἀπόρρυτος* (Ξεν. Ἱππικ. δ', 3. Πλάτ. Τίμ. 43, α'.), *ἐπίρρυτος* (ἐνίοτε) καὶ *περίρρυτος* (Θουκ. Δ', 64. Ξεν. Πόρ. α', 7).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ῥ ε Ϝ- ἢ μᾶλλον σ ρ ε Ϝ-, σανσ. srav-âmi (ῥέω), ἔρρεον [=ἔσρεον] καὶ σ ρ υ- ἢ Ϝ ρ υ=λατ. fluo (ῥέω), ἐρρύην [=ἐσρύ-ην], ῥοῦς, ῥο-ή, ῥύαξ, ῥεῖθρον (=λατ. rivus), ῥύμη, ῥυ-θ-μός, ῥυθμῶ, Εὐ-ρώ-τας, ῥώ-ομαι, ἐ-ρω-ή, ἐρω-έ-ω, Στρυ-μών, ῥυτός (ποιητ.), ῥευστός (μτγ.), κατάρρυτος (Ἡρόδ.), ῥύσις. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. «Ῥ ο ῦ ς ῥ ο ῦ λέγε, ὡς πλοῦς πλοῦ, καὶ μὴ ῥ ό ο ς <γράφε ῥ ο ό ς>. Λέγεται δὲ ῥ ο ῦ ς ἐπὶ θαλάσσης καὶ ἐπὶ ποταμοῦ, ῥ ύ α ξ μέντοι ἐπὶ μόνου ποταμοῦ, ῥ ο ὴ δὲ ἐπὶ δακρύων καὶ αἵματος. Ἀριστείδης δὲ βουλόμενος ἐνδείξασθαι πολὺ τὸ χυθὲν αἷμα τῶν Περσῶν, ὅτε τοῖς Ἕλλησι συνέβαλον, φησὶν ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· «ὥ σ τ ε ο ἱ τ ο ῦ α ἵ μ α τ ο ς ῥ ύ α κ ε ς ἦ ρ χ ο υ ν ἐ ν ν ο τ ί ῳ τ α ῖ ς ν α υ σ ὶ ν ε ἶ ν α ι» (Θωμ. Μάγιστρ. 786, 6). «Ῥ ε ῖ θ ρ ο ν ἐπὶ τοῦ ῥεύματος οὐδεὶς τῶν ἀρχαίων εἶπεν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ τόπου, καθ' οὗ ὁ ποταμὸς φέρεται. Ῥ ε ῦ μ α δὲ καὶ ῥ ό θ ι ο ν αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Ῥ ό θ ι ο ν μέντοι οὐ μόνον ἐπὶ ποταμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ μετὰ κτύπου κῦμα. Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ· «ὡ ς δ' ἑ ώ ρ α τ ὴ ν θ ά λ α σ σ α ν α ἵ μ α τ ι κ α ὶ ῥ ο θ ί ῳ ζ έ ο υ σ α ν» (Θωμ. Μάγιστρ. 779, 7).

ῥήγνυμι (σχίζω). Ἁπλοῦν ποιητικόν, παρ' Ἀττικ. δὲ πεζολόγ. σύνθετον *καταρρήγνυμι* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 183), *ἀναρρήγνυμι* (σπαν. Ξεν. Κυν. ζ', 9), *παραρρήγνυμι* (σπαν. Θουκ. Δ', 96), *περιρρήγνυμι* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 113, δ'.), παρατ. *ἀνερρήγνυν* (σπαν. Θουκ. Ζ', 40) καὶ *κατερρήγνυε* (σπαν. Δημ. 21, 63., ὅπερ ἴσως γραπτέον *κατερρήγνυ*), μέλλ. *ἀναρρήξω* (σπαν. Θουκ. Ζ', 36), ἀόρ. *ἔρρηξα* (σπαν. Δημ. 9, 61 καὶ συνήθως δι-, ἀπ-, περι-). Μέσ. καὶ παθ. *ῥήγνυμαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα- (μέσ. καὶ παθ.), δια- (μέσ.), ἀπο- (παθ.).), παρατ. *ἐρρηγνύμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 5. καὶ (περι-) Θουκ. Ε', 73. καὶ (παρ-) Θουκ. Ϛ', 70), ἀόρ. μέσ. *κατερρηξάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 13) καὶ *περικατερρηξάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', α', 6), ἀόρ. παθ. *ἐρράγην* (ἐνίοτε· καὶ ἀν-, ἀπ-, κατ-(1), δι- (καὶ μέσ.), ἐξ- (μέσ.) (2).), παρακ. β' ὡς παθ. ἢ μέσ. [ἁπλοῦς ποιητ. καὶ μτγ.] *διέρρωγα* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 86, α'.) καὶ *κατέρρωγα* (C.I.A. Τ. Β'. 167), ὑπερσ. *συνερρώγει* (σπαν. Θουκ. Α', 66), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Ϝ ρ α γ, ῥ α γ-, λατ. fra(n)-go, ῥήγνυμι, ῥάσσω [ῥάγ-jω], ῥῆγ-μα, ῥῆξις (ποιητ. καὶ μτγ.), αἰολ. Ϝρῆξις (Ahrens dial. 33), βράκος (Σαπφ. Ἀποσπ. 7, 2. ἀντὶ ῥάκος), αἰολ. αὔρηκτος [=ἄρρηκτος=ἄϜρηκτος], εὐράγη [=ἐρράγη=ἐϜράγη], βρακίαι

(1) Θουκ. Δ', 115., ὅπερ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*κατερρύη*».

(2) Θουκ. Η', 84 *ἐκραγέντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον*», ὃ ὁ Herwerden κακῶς ἠθέλησε νὰ διορθώσῃ εἰς «*ἐγκραγότες*», ὅπερ καὶ αὐτὸς ὕστερον συνεῖδε ὁμοίαν φράσιν παρ' Ἡροδότῳ εὑρών (Ϛ', 129, 4)=ὁρμήσαντες (πρβλ. Θουκ. Η', 75), ἐκρήξαντες τὴν ὀργὴν ἐπ' αὐτόν, τὸν θυμὸν ἐκχέαντες (Λουκιαν. Διαβολ. 23, σ. 153).

(οἱ τραχεῖς τόποι Ἡσύχ.), ῥωγαλέος (ποιητ.), ῥάχις, ῥαχία, ῥάχετρον (μτγ.), ῥαχιαῖος, ῥαχίτης (μτγ.). Ἐνταῦθα καταλέγεται κατά τινας καὶ τὸ ῥάπ-τω (ἀντὶ ῥάκ-τω)=λατ. sarc-io. Τὸ ῥ ή γ ν υ μ ι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ῥητορεύω (ῥήτωρ εἰμὶ ἢ λέγω ὡς ῥήτωρ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Η', 7. Πλάτ. Γοργ. 502, δ'.) καὶ ἀόρ. *ἐπερρητόρευσα* (σπαν. Ὑπερείδ. Ἀποσπ. παρ' Ἀθην. ΙΓ', σ. 590, ε'.). Παθ. *ῥητορεύομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 25) καὶ ἀορ. παθ. *κατερρητορεύθην* (σπαν. Ὑπερείδ. κατὰ Δημοσθ. XXII, 4).

ΣΗΜ. Ῥήτωρ (ὅρα λ έ γ ω), ῥητορεύω, ῥητορεία, ῥητορικός· Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

ῥιγόω-ῶ (κρυώνω) (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 152, β'. Φίληβ. 45, β'.), ὑποτ. *ῥιγῷ* (Πλάτ. Γοργ. 517, δ'. Φαίδ. 85 α'., ἔνθα κακῶς γράφεται «*ῥιγοῖ*»), [εὐκτ. *ῥιγῴην* -*ῴει* (μτγ.)], προστακτ. ἐλλείπει, ἀπαρέμφ. *ῥιγῶν* (Ξεν. Παιδ. Ε', α', 11. Συμπ. δ', 37. οὕτω γραπτέον καὶ τὸ τοῦ Πλάτ. Πολ. 440, γ'.), μετοχ. *ῥιγῶν* (Πλάτ. Πολ. 440, γ'.) γεν. *ῥιγῶντος* (Πλάτ. Θεαίτ. 152, β'. [ἔνθα κακῶς γράφεται *ῥιγοῦντος*]. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ε', 4), μέλλ. *ῥιγώσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 17), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενεστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥ ι γ ῶ ἀντὶ τοῦ ου καὶ οι ἔχει ω καὶ ῳ· «Ῥ ι γ ῶ ν τ ο ς Ἀ τ τ ι κ ο ί, ῥ ι γ ο ῦ ν τ ο ς Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις). «Ῥ ι γ ῶ ν Ἀ τ τ ι κ ο ί, ῥ ι γ ο ῦ ν κ ο ι ν ό ν» (Μοῖρις). Ῥίζ. Fρῖγ-, ῥ ι γ ό ω=λατ. rigeo καὶ frigeo frigesco (ψύχομαι), ῥῖγος (=λατ. frigus), φρίττω [φρίγ-jω ἢ φρίκ-jω], φρίκη, φρίξ. Περὶ τῆς ἀνωμάλου συναιρέσεως τοῦ ῥ ι γ ῶ ὅρα Cobet (Nov. Lect. σ.340), ἂν καὶ ἀπαντῶσι καὶ ὁμαλοὶ τύποι (ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατ. § 119). «Ῥ ι γ έ ω ῥ ι γ ῶ τὸ φοβοῦμαι, ὅπερ ἐστὶ ποιητικόν. Ὅμηρος Μ Ἰλιάδος [208]·

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

Ῥ ι γ ό ω δὲ ῥ ι γ ῶ ἐπὶ κρύους. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ [846]·

ἀλλ' ἐνερρίγωσ' ἔτη τριακαίδεκα».

(Θωμ. Μάγιστρ. 782, 5). Τὸ ῥ ι γ ό ω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (ἅπαξ· Ὀδ. Ξ, 481), τὸ δὲ ῥ ι γ έ ω - ῶ εἶναι συνηθέστατον παρ' α ὐ τ ῷ.

ῥιζόω-ῶ (βάλλω ῥίζαν). Μόνον ὁ παρατ. *κατερρίζουν* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 73, β'.). Μέσ. *ῥιζοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 9), παρατ. παθ. *κατερριζούμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 76, γ'.), ἀόρ. παθ. *ἐρριζώθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 839, α'. Ὑπερείδ. Ἀπόσπ. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. 46, 63), παρακ. παθ. *ἐρρίζωμαι* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστολ. 336, β'. καὶ (κατ-) Πλάτ. Τίμ. 77, γ'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥ ί ζ α (Λεσβ. βρίσδα), λατ. radix (ῥίζα). Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ βραδ-ινός (ῥαδινός), ῥοδανὸς καὶ ῥαδανός, ῥαδαλός (λιγνός), ῥάδαμνος, ῥόδαμνος, ῥάδιξ (κλάδος), ἴσως καὶ ῥόδον (αἰολ. βρόδον) καὶ τὸ Ὁμηρικὸν περιρρηδής (περιφερής, κλονιζόμενος Ὀδ. Χ, 84), ῥαδές (τὸ ἀμφοτέρωσε ἐγκεκλιμένον, κλονιζόμενον. Ἡσύχ.), ῥιζῶ, ῥίζωμα (ποιητ. καὶ μτγ.), ῥίζωσις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ῥίπτω (ῥίπτω) (ἐνίοτε· καὶ δια-, μετα-) καὶ *ῥιπτέω-ω* (ἐνίοτε· καὶ δια-, ἀπο-, ἀνα-, ἐπι-, ἐπανα-), παρατ. *ἔρ-*

ριπτον (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Δ', η', 3., ἔνθα ὁ Cobet γράφει *ἐρρίπτουν*. Ἑλλ. Ε', α', 3) καὶ *ἐρρίπτουν* (ἐνίοτε· καὶ δι-, ἀν-, ἐπ-, ἐπικατ-), μέλλ. *ῥίψω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ζ', 13. καὶ (ἀνα-) Κυνηγ. ι', 9), ἀόρ. *ἔρριψα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀν-, ἀπ- [Γοργ. Παλαμ. 20].), παρακ. *ἔρριφα* (σπαν. Λυσί. 10, 9. 12. 21). Παθητ. *ῥίπτομαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ιζ', 7. καὶ (ἀπορ-) Δημ. 25, 75) καὶ *ῥιπτοῦμαι* (Πλάτ. Τίμ. 80, α'.), ἀόρ. παθ. [*ἐρρίφθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 944, δ'.) καὶ συνήθ.] β' *ἐρρίφην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 944, α'. Φίληβ. 16, γ'. καὶ (ἐξ-) Αἰσχίν. 2, 153), παρακ. *ἔρριμμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', α', 7 καὶ ἀπ-, δι-), τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις. Τὸ ἐνεργ. *ῥιπτῶ* (Ξεν. Κυνηγ. Θ', 20) καὶ *διαρριπτῶ* (Ξενοφ. Κυνηγ. Ε', 8) εἶναι καὶ ὡς ἴσον μέσῳ, τὸ δὲ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν *ῥιπτῶ ἐμαυτόν* (Ξεν. Παιδ. Γ', α', 25. Δημ. 32, 6).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ῥ ε π - (ῥέπω), ῥ ι π -, ῥ ι π - ή (ποιητ. καὶ μτγ.), ῥίπ-τω, ῥιπ-τός (ποιητ. Σοφ. Τρ. 357), ῥῖψις, ῥιπτάζω (ποιητ. καὶ μτγ.), ῥίψασπις, ἐ ρ ε π -, ἐρείπω, ἐρείπιον (ὅρα ἐ ρ ε ί π ω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ μέλλ. ἀ π ο ρ ρ ι φ θ ή σ ο μ α ι (Σοφ. Αἴ. 1019), ὁ ἀόρ. ἐ ρ ρ ί φ θ η ν παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι ἀμφίβολος, εὑρίσκεται δὲ παρὰ ποιηταῖς (Σοφ. Αἴ. 830. καὶ (ἀπ-) Αἰσχύλ. Ἱκ. 484. καὶ (ἐξ-) Σοφ. Ἠλ. 512). «Ῥ ι π τ ο ῦ μ α ι Ἀττικοὶ παθητικῶς, ῥ ί π τ ω δὲ ἁπλῶς Ἕλληνες. Ἰστέον δὲ ὅτι ῥ ί π τ ω μὲν τὸ ἁπλῶς ῥίπτω, ῥ ι π τ ῶ δὲ περισπωμένως καὶ ῥ ι π τ ο ῦ μ α ι τὸ μετὰ σφοδρότητος· Θουκυδίδης· τ ο σ ό ν δ ε κ ί ν δ υ ν ο ν ἀ ν ε ρ ρ ι π τ ο ῦ ν τ ο» (Θωμ. Μάγιστρ. 783, 5., ἀλλὰ τὸ παρὰ Θουκυδίδῃ τοῦτο κακῶς μνημονεύεται, ἐπειδὴ παρ' αὐτῷ οὐδαμοῦ ὑπάρχει ἀ ν ε ρ ρ ι π τ ο ῦ ν τ ο, ἀλλὰ μόνον «τ ο σ ό ν δ ε κ ί ν δ υ ν ο ν ἀ ν ε ρ ρ ι π τ ο ῦ μ ε ν» (Θουκ. Δ', 95).).

ῥοφέω-ῶ (ῥοφῶ) (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 32. καὶ (κατα-) Παιδ. Α', γ', 9) καὶ ἀόρ. *ἀπερρόφησα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 10), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σροφ-, ῥοφῶ= λατ. sorb-eo, λιθ. sreb-i-ú, surb-j-u, ῥοφητός (μτγ. Ἀθήν. Β', 50) = λατ. sorb-ilis, ῥόφημα (μτγ.), ῥόφησις (μτγ.), ῥοφητικός (μτγ.). Ὁ μέσ. μέλλ. ὡς ἐνεργ. ῥ ο φ ή σ ο μ α ι (Ἀριστοφ. Σφ. 814 (1).). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ῥυθμίζω (κανονίζω) (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', η', 20. Πλάτ. Φαῖδρ. 253, β'. καὶ μετα-, ἐπι-) καὶ ἀόρ. *μετερρύθμισα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ια', 2. 3. καὶ Ἀλκιδάμ. 2, 6). Παθ. παρατ. *μετερρυθμιζόμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 91, δ'.) καὶ ἀόρ. παθητ. *μετερυθμίσθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 46, α'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥ υ θ μ ό ς (ἰων. ῥυσμός. ὅρα ῥέω), ῥυθμόω-ῶ (μτγ.), ῥυθμίζω, ῥυθμιστής (μτγ.), ἄρρυθμος, ἀρρυθμία, ἀρρύθμιστος (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

ῥυμβέω-ῶ (ῥομβῶ· τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 426, ε'.).

---

(1) «*Ῥοφήσομαι ἀντὶ τοῦ ῥοφήσω λέγουσι*» (Φώτιος ἐν λ.). Φέρεται δὲ καὶ ὁ ἐνεργ. μέλ. *ῥοφήσω* (Ἀριστοφ. Ἀχ. 278. Εἰρ. 716) καὶ *ἐκροφήσω* (Ἀριστοφ. Ἱππ. 360), ἀλλ' εἶναι πλημμελὴς καὶ ὀφείλει νὰ μεταγραφῇ εἰς μέσον.

ΣΗΜ. Ῥύμβος (=ῥόμβος, ο=υ), ῥυμβῶ. Ὅρα ῥέπω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, ὅπερ ἐπιβεβαιοῦται καὶ ὑπὸ Τιμαίου τοῦ σοφιστοῦ λέγοντος «ῥυμβεῖν ῥομβεῖν· τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς κινήσεως τοῦ ῥόμβου» (ἐκ τῶν Πλατων. λέξ.).

ῥύομαι (φυλάττω, ὑπερασπίζω, σῴζω τινὰ ἀπὸ κινδύνου) ἀποθετ. καὶ εὔχρηστον μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις (καθ' ἅπαντας τοὺς χρόνους πλὴν τοῦ παρακειμ.), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον φέρεται ὁ μέσ. μέλλ. *ῥύσομαι* («*ἔργῳ γὰρ ἀγαθῷ ῥύσεσθαι τὰς αἰτίας στρατευσάμενος*» Θουκ. Ε', 63. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ *ῥύομαι τὰς αἰτίας* οὐδὲν σημαίνει, ὁ Δοβραῖος ἔγραψε «*λύσεσθαι τὰς αἰτίας*» καὶ ὀρθότερον ὁ Herwerden «*ἀπολύσεσθαι τὰς αἰτίας*». Ὁ δὲ Naber οὐχὶ ὀρθῶς «*ἀποδράσεσθαι τὰς αἰτίας*») καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐρρύσατο* («*τῆς πόλεως περὶ Χαιρώνειαν ἡττηθείσης οὔτ' ἔθαψε τῶν τεθνεώτων τινὰς οὔτε τῶν ἁλόντων οὐδένα ἐρρύσατο*» [Ὑπερείδ. παρ' Apsin. IX, σ. 547. Ἑρμογένν. IV, σ.425. Apsin. τέχν. ῥητορ. IX,σ. 532], ἀλλ' οὐδαμῶς ἐνταῦθα ἁρμόζει τὸ *ῥύομαι*, καὶ ὀρθῶς διωρθώθη εἰς *ἐλύσατο* = διὰ λύτρων ἀπήλλαξε τοὺς ἁλόντας). Ὥστε τὸ ῥῆμα κατὰ ταῦτα ἦτο ἄχρηστον παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. Fρυ-, σανσ. varūtár (ὑπερασπιστής) = ῥυτήρ, τὸ δὲ ῥυσ-τάζω (σύρω βιαίως), ῥυμός (τῆς ἁμάξης), ῥυτὶς καὶ αἰολ. βρυτίδες (Μ. Ἐτυμ. 214, 30), ῥυσός (ποιητ. ἐρρυτιδωμένος), ῥυτήρ (ἡνία), ῥυτός = ἑλκυστός) ἐκ ῥίζ. Fρυσ- ἢ vers-, λατ. verro (σαρῶ, συλῶ, ἁρπάζω). Ἐνταῦθα καὶ ἐρύω (ἀντὶ Fερύσ-ω), Ὁμηρ. αὐέρυσαν (= ἀνFέρυσαν). Τὸ ῥύομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ῥυπαίνω (λερώνω τι). Ἁπλοῦν μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σύνθετον καὶ εὔχρηστον μόνον κατ' ἐνεργ. ἐνεστ. *καταρρυπαίνω* (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. β', 4. Πλάτ. Νόμ. 919, ε'. 937, δ'.) καὶ μέλλ. *καταρρυπανῶ* (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 63) καὶ παθητ. ἐνεστ. *ῥυπαίνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ια', 3), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σFρυπ-, σανσ. sverp, πρβλ. συρφ-ετός, ἢ χρυπ-, ῥύπος=χρύπος ἀφαιρέσει τοῦ χ (Σουΐδ.)], ῥύπος, ῥυπάω-ῶ (ποιητ. καὶ μτγ.), ῥυπόω-ῶ (ποιητ. καὶ μτγ.), ῥυπαίνω(1), συγγενὲς δὲ καὶ τὸ λατ. turp o (αἰσχύνω, μολύνω), ῥυπαρός (μτγ.), ῥύπασμα (μτγ.). Παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ ἀόρ. ἐρρυπάνθην. Τὸ ῥῆμα ἁπλοῦν μὲν κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ δὲ καταρρυπαίνω παρ' Ἰσοκράτει.

ῥύπτω (καθαρίζω, ξεπλύνω, πλύνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς *ῥύπτω* (ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 100, ε'. πρβλ. καὶ Φιλότιμ. παρ' Ἀθην. Γ', § 16. 17. κτλ., ὁ δὲ μέσ. ἐνεστὼς *ῥύπτομαι* παρ' Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 17). Ἀντ' αὐτοῦ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται *χρῶμαι τῇ ῥύψει* (Πλάτ. Τίμ. 65, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ῥύπος, ῥύπτω (ἀποβάλλω τὸν ῥύπον), ῥημ. παράγ. ῥύμμα (Πλάτ. Πολιτ. 429, ε'. 430, α'. β'.), ῥυπτικός (Πλάτ. Τίμ. 65, δ'.), ῥύψις (Πλάτ. Τίμ. 65, ε'. ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 100, ε'.), ῥυπτήρ (μτγ.), ῥυπτήριον (μτγ.), ῥύπτειρα (μτγ.), ἀπόρρυψις (μτγ.). Λέγεται καὶ ἀπορρύπτω, ὅπερ εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, καὶ ἐκρύπτω μεταγενέστερον (ὅρα Πολυβ. Ζ', 39).

(1) Σφάλλεται ὁ μακαρίτης Ἀσώπιος λέγων τάδε· «*ῥυπάω* καὶ *ῥυπόω*=εἰμὶ ῥυπαρός· *ῥυπαίνω*=ποιῶ ῥυπαρόν» (Εἰσ. εἰς Σύνταξ. σ.305, § 29), ὀφείλων νὰ εἴπῃ «*ῥυπάω*=εἰμὶ ῥυπαρός, *ῥυπόω* δὲ καὶ *ῥυπαίνω*=ποιῶ ῥυπαρόν» διότι τοῦ *ῥυπόω* ἀμεταβάτου ὄντος, δὲν θὰ ὑπῆρχε τὸ παθ. *ῥερυπωμένα εἵματα* (Ὀδ. Ζ', 59).

ῥώννυμι (ἐνδυναμώνω). Μεταγενέστερον (ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 103, β'. καὶ *ῥωννύω* αὐτόθ. 104, α'.), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπέρρωσα* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐρρώσθην* (σπαν. Θουκ. Δ', 72. Πλάτ. Συμπ. 210, δ'. Φαῖδρ. 238, γ'. καὶ ἐπ-, ἀν-), παρακ. *ἔρρωμαι* (πλειστ.), ὑπερσ. *ἐρρώμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ- (μέσ.).). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄρρωστος* (Ξεν. Οἰκ. δ', 2. πρβλ. καὶ Θουκ. Η', 83) καὶ *εὔρωστος* (Ξεν. Ἑλλ. Δ', γ', 6. Ϛ', α', 6). Ἀντὶ τοῦ *ῥώννυμι* λέγεται συνήθως κατὰ περίφρασιν, *ῥώμην ἐμποιῶ* (Ξενοφ. Ἀγησ. Ϛ', 8. Πλάτ. Φαῖδρ. 270, β'. κτλ.), *ῥώμην παρέχω* (Θουκ. Δ', 29. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', ε', 23. καὶ κτλ.), *ῥώμην ἐμβάλλω* (Ξενοφ. Ἀγησ. α', 28. κτλ.), ὡς ἀμετάβατον δὲ εἶναι τὸ *ἔχω ῥώμην* (Ἰσοκρ. 4, 60. Πλάτ. Νόμ. 686, ε'. κτλ.), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *ῥώμη γίγνεταί τινι* (Θουκ. Ζ', 18 [ἔνθα ὁ Naber γράφει *ὁρμή*] καὶ 42 [ἔνθα ὁ Naber γράφει *ἐπεγένετο* ἀντὶ τοῦ *ἐγεγένητο*]).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ῥωθ-, σανσ. râdh-, râdhnômi (ῥώννυμι = ῥώθ-νυμι), λατ. rōbŏro, ῥώμη, λατ. rōbur, ῥωμαλέος, γαλλ. robuste, ῥῶ-σις (μτγ.), ἀνάρρωσις (μτγ.), ἐπίρρωσις (μτγ.), ἄρρωσ-τος, εὔρωσ-τος. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Ἡροδότῳ. Ὁ C. Meyer ἐτυμολογεῖ αὐτὸ ἐκ ῥίζ. σρευ- τοῦ ῥέω, ἐξ οὗ ῥύμη καὶ ῥώομαι (=κινοῦμαι), ῥώννυμι (εἰμὶ ἰσχυρός) (Grammat. § 163. 494), ἐρωή, ἐρωέω. πρβλ. καὶ πλέω, πλώω, πλω-τός.

Σ

σαγηνεύω (ἀγρεύω ἰχθῦς καὶ ὑποδουλῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. *σαγηνεύσειαν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 698, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ὅρα σάττω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. Ὅρα καὶ Πολυβ. Β', 169.

σαίνω (κινῶ, ταράττω τὴν οὐράν). Ἁπλοῦν ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς *διασαίνω* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. δ', 3), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ ἔσθ' ὅτε μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σjα-, σjά-ω=σῶ (=κοσκινίζω. Ἡροδ. Α, 200), λιθ. sijo'ti, σαίνω (= σFάν-jω), σή-θ-ω (κοσκινίζω), σαίρω (χάσκω), σείω (ἀντὶ σFέ-jω), σαίνω, περισαίνω,

γερμαν Schwanz (οὐρά), schwânzeln (σαίνω), σαίν-ουρος, σαινολόγος (ὅρα καὶ σ ε ύ ω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

σαλεύω (ταράττω, κινῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. η', 17. Πλάτ. Νόμ. 923, ϐ'. καὶ (ἀπο-) Δημ. 50, 22) καὶ ἀόρ. *ἐσάλευσα* (σπαν. Ἰσοκράτ. 8, 95) καὶ παθ. *σαλεύομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 79, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιτικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀσάλευτος* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 370, δ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζα σ F α λ-, ἀγγλ. schwellen, σάλ-ος (ποιητ. καὶ μτγ.), σαλ-εύω, σάλ-αξ (τὸ τῶν μεταλλέων κόσκινον. Πολυδ. Ι', 149), σαλάκων (ὁ τὸν πρωκτὸν αἰσχρῶς κινῶν. μτγ.), σαλακωνεία (μτγ.), σαλακωνεύομαι (σαλεύω τὸν πρωκτόν), σόλος (δίσκος), σαλαγή (θόρυϐος), σαλαγέω-ῶ (κινῶ, κάμνω κρότον. καὶ ἐν Ἠπείρῳ σ α λ α γ ῶ τὰ π ρ ό ϐ α τ α = διώκω), λατ. sălum (σάλος), σάλευμα καὶ σάλευσις καὶ σαλευτός (μεταγεν.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 1081).

σαλπίζω. Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ζ', γ', 32) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐσάλπιγξα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Α', ϐ', 17), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Φ, 388. Βατραχ. 203). Ῥίζα σ F α λ π-, σαλπ-ίζω (= σαλπίδ-jω ἢ σαλπίγ-jω, ὅθεν σαλπίδδω), σάλπιγξ, λατιν. salpinx, λιθ. szvilp-iú, szvelpti, szvilpti (συρίζειν), σάλπισμα (μτγ.), σαλπιγκτής, σαλπιστής (μτγ.). Πρϐλ. Πολυδ. Δ', 85 — 87. Λοϐέκκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 191. Θωμ. Μάγιστρ. 789, 4. Ἀρχ. ῥίζ. σFαλ-, σανσ. svar (ἠχεῖν), σῦρ-ιγξ.

σατραπεύω (εἰμὶ σατράπης τινὸς ἢ διοικῶ τι ὡς σατράπης). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *σατραπεύω* (τι· Ξενοφ. Ἀνάϐ. Α', ζ', 6. καὶ *τινος* Ξενοφ. Ἀνάϐ. Γ', δ', 31. Ἑλλ. Γ', α', 12), παρατ. *ἐσατράπευον* (τινος· σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 10). Ἀντὶ τοῦ *σατραπεύω* λέγεται καὶ *σατράπης εἰμί* (Ξεν. Παιδ. Η', ζ', 11), ὡς μεταϐ. δὲ εἶναι τὸ *σατράπην ποιῶ* (Ξενοφ. Ἀνάϐ. Α', α', 2), *σατράπην καθίστημι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 11), *σατραπείαν δίδωμι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 10) καὶ παθ. *σατράπης καθίσταμαι ὑπό τινος* (Ξενοφ. Οἰκ. δ', 11). Περὶ δὲ τοῦ βασιλέως ἐλέγετο *σατράπην πέμπω* (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', δ', 2. 7. Η', ς', 7. 8) καὶ *ἐκπέμπω* καὶ *καταπέμπω* καὶ παθητ. *ἐκπέμπομαι σατράπης* (Ξενοφ. Παιδ. Η', ς', 10) καὶ *καταπέμπομαι σατράπης* (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 3. Ἀνάϐ. Α', θ', 7).

ΣΗΜ. Σ α τ ρ ά π η ς (λέξ. Περσικὴ ἀ ξ α ν δ ρ α π ά ν, ἣν ὁ Θεόπομπος ἐ ξ α τ ρ ά π η ν λέγει), λατ. satrapa, σατραπεύω, σατραπεία, σατραπικός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ἐν ἐπιγρ. (Κολλ. 304, α, 19) φέρεται τὸν σ α ν δ ρ ά π α ν καὶ ἐ ξ α ι θ ρ α π ε ύ ο ν τ ο ς (C. I. 2691, γ, 2. δ, 2. ε, 3).

σάττω (*σαγμαρώνω*, γεμίζω, ἑτοιμάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 11), ἀόρ. *ἔσαξα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ιθ', 11) καὶ *ἐπέσαξα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Γ', δ', 35. Παιδ. Γ', γ', 27). Παθ. παρακ. *σεσαγμένος* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. η', 8 ιθ', 11 (εὐκτ.). Συμπ. δ', 64), μετ' ὀλ. μέλ. *σεσαγμένος ἔσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 64) καὶ ῥημ. ἐπ. *ἄσακτος* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ιθ', 11), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ, τοῖς ποιηταῖς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ F α κ -, σ F α γ -, σάγ-η (πανοπλία), λατ. sag-um, σάκ-ος (ἐν Ἠπείρῳ δὲ σ α γ - ί ζ ω = καλύπτω ζῷον μὲ σάγισμα, σ ά γ ι σ μ α δὲ = τὸ μάλλινον σκέπασμα ἀνθρώπων καὶ ζῴων), σάγμα (ποιητ.), σάττω [= σάγ-jω], ὁ σάκος καὶ σάκκος (= σάκ-jος), «σ ά κ ο ς Ἀ τ τ ι κ ο ὶ δ ι' ἑ ν ὸ ς Κ, Ἕ λ λ η ν ε ς δ ὲ δ ι ὰ δ ύ ο» (Θωμ. Μάγιστρ. 789, 3), ὀρθότερον δ' εἶναι ὅτι ἀμφότερα ἦσαν ἐν χρήσει, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ παρὰ Δημοσθένει (48, 12. 13) σ α κ χ - υ - φ ά ν τ η ς, σαγήνη (μτγ.), σαγηνεύω, συχνός, σανσ. svak (στερεοποιεῖν). σηκός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀγαμ. 644).

σαφηνίζω (κάμνω τι σαφές) (ἐνίοτε καὶ δια-), παρατ. *ἐσαφήνιζον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', δ', 5) καὶ *διεσαφήνιζον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', α', 11) καὶ ἀόρ. *ἐσαφήνισα* (ἐνίοτε) καὶ *διεσαφήνισα* (σπαν. Ξεν. Ἀπολ. 1). Παθ. *σαφηνίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', δ', 4), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ποιῶ τι σαφές* (Ἀντιφῶν 1, 13. Πλάτ. Νόμ. 626, δ'. Λυκοῦργ. 46. κτλ.), *καθίστημί τι σαφές* (Θουκ. Γ', 40. κτλ.) καὶ παθητ. *σαφὴς γίγνομαι* (Θουκ. Β', 50. Πλάτ. Φαίδ. 107, ϐ'. κτλ.), ὡς ἀμεταϐ. δὲ τὸ *σαφής εἰμι* (Θουκ. Δ', 22. Πλάτ. Νόμ. 757, α'. 745, ϐ'. 965, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ μέλλ. σ α φ η ν ι ῶ (Προμηθ. 227. πρϐλ. 621. Χοηφ. 678). Πρϐλ. καὶ τὸ ῥῆμα ἀ π ο σ α φ ῶ. Ῥίζ. σ F α φ-, σανσ. svaq-, svabha-, σάφ-α, σαφ-ής, ἀπο-σαφ-έω, διασαφ-έω, λατ. sap-io (εἰμὶ ἔμφρων), σοφός = λατ sap-iens, αἰολ. σύφος (Μ. Ἐτυμολ.) = λατ. sibus, persibus (λίαν συνετός), σαφηνής (ποιητ.), σαφήνεια, σαφηνίζω, διασαφηνίζω, σαφηνισμός (μτγ.), ἀσαφής, ἀσάφεια, Σί-συφ-ος, «σ έ σ υ φ ο ς π α ν ο ῦ ρ γ ο ς» (Ἡσύχ.). Τὸ σ α φ η ν ί ζ ω κ α ὶ δ ι α σ α φ η ν ί ζ ω ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων μόνον παρὰ Ξενοφῶντι.

σϐέννυμι (σϐήνω) (σπαν. ἁπλοῦς· Πλάτ. Νόμ. 835, ε'. 783, ϐ'. καὶ κατα-, ἀπο-), ἀόρ. *ἔσϐεσα* (σπαν. Θουκ. Β', 77. Πλάτ. Νόμ. 888, α'. καὶ κατ-, ἀπ-). Παθ. *ἀποσϐέννυμαι* (ἐνίοτε) καὶ *κατασϐέννυμαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἀπεσϐεννύμην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 106, α'.), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *ἀποσϐήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 805, γ'.), ἀόρ. παθ. *ἀπεσϐέσθην* (σπαν. Λυσί. 1, 14. Πλάτ. Κριτί. 112, δ'. Τίμ. 58, γ'.) καὶ *κατεσϐέσθην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', γ', 8. Συμπ. ς', 10. Πλάτ. Τίμ. 49, γ'.), σπανίως δὲ ἐνεργ. ϐ' ὡς παθ. μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *ἀποσϐῆναι* (Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 30), παρακ. ἐνεργ. ὡς παθ. *ἀπέσϐηκα* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 269, ϐ'. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 13), ὑπερσ. ἐνεργ. ὡς παθητ. *ἀπεσϐήκειν* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 218, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ ϐ ε σ -, σ ϐ ε-, σ ϐ έ ν ν υ μ ι [= σϐέσ-νυμι] σϐέ-σις (μτγ.), σϐεσ-τήρ (μτγ.), σϐεσ-τός (μτγ.), σϐεσ-τήριος, ἄσϐεστος (ποιητ. καὶ μτγ.), σανσ. θέμ. sga καὶ sag, λατ. segnis (νωθρός), λιθ. segiú. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

σέϐω (σέϐομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *σέϐω* (ἐνίοτε) καὶ ἡ εὐκτικὴ τοῦ παρατ. *σέϐοιεν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. α', 27) καὶ μέσ. *σέϐομαι* (πλειστάκ.), παρατ. μέσ. *ἐσεϐόμην* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *σεφθεῖσα* (ἅπαξ· Πλάτ. Φαῖδρ.

254, β'. πρβλ. Βεκκ. 'Ανέκδ. 113, 31. 1418).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. σεβ-, σέβ-ω, σέβ-ομαι, σέβας (ποιητ. καὶ μεταγεν.), σεμ-νός [=σεβ-νός, γοτ. sviknS], σεπ-τός [σεβ-τός=ποιητ.], εὐσεβ-ής, σεβάζομαι (ποιητ.), σεβασμός (μεταγ.), σεβαστός (μτγ.), λατ. sev-erus (αὐστηρός, σεμνός), σανσ. sev (θεραπεύειν, σέβεσθαι). Τὸ ῥῆμα σέβομαι καὶ σεβάζομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ σέβω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Πινδάρῳ. Εἶναι δὲ τὸ σέβομαι εὐχρηστότερον τοῦ σέβω, οὐδόλως δὲ διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ σημασίαν.

σείω (κλονῶ, ταράττω) (ἐνίοτε· καὶ προ-, δια-), παρατ. *ἔσειον* (σπαν. 'Αντιφῶν 6, 43. ψ. Πλάτ. Ἐρυξ. 397, δ'. καὶ κατ-), [μέλλ. ποιητ., Ἡροδοτ. καὶ μεταγεν.], ἀόρ. *ἔσεισα* (σπαν. Θουκ. Δ', 52. Ξεν. Ἑλλ. Δ', ζ', 4. καὶ δι-, ἀν-, κατ-), [παρακ. ποιητ. καὶ μεταγενέστ. *κατασέσεικα* καὶ *ἐνσέσεικα*]. Παθ. *σείομαι* (ἐνίοτε) καὶ μέσ. *ἀπόσείομαί τι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 37), ἀόρ. παθ. *ἐσείσθην* (σπαν. Θουκ. Β', 8. καὶ (προεπαν-) Θουκ. Ε', 17), ἀόρ. μέσ. *ἀπεσεισάμην τι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 484, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *διάσειστος* (Αἰσχίν. 1, 59).

ΣΗΜ. Σείω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, σεισ-μός, σεῖσις (μεταγ.), σεισ-τός (ποιητ. καὶ μτγ.), σεῖσ-τρον (μτγ.), σεισ-άχθεια (μτγ.). Περὶ ῥίζης ὅρα σαίνω καὶ σεύω.

σεμνολογοῦμαι (σεμνολόγος εἰμί) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 19, 255. καὶ Αἰσχίν. 2, 93., ἔνθα κακῶς γράφεται «*σεμνολογεῖς*». ὅρα Cobet Nov. Lect. 640 καὶ Var. Lect. 544).

ΣΗΜ. Σεμνολόγος, σεμνολογοῦμαι, σεμνολόγημα (μτγ.), σεμνολογία (μτγ.), σεμνολογικός (μτγ.). Ὁ ἐνεργ. τύπος εἶναι ἀμφίβολος, βέβαιος δὲ ὁ μέσος· πρβλ. καὶ δικαιολογοῦμαι, μικρολογοῦμαι, κοινολογοῦμαι, ὑψηλολογοῦμαι, σπουδαιολογοῦμαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

σεμνύνω (σεμνόω-ῶ, καλλωπίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκ. καὶ ἀπο-), παρατ. *ἐσέμνυνον* (σπαν. Δημ. 19, 238). Μέσ. *σεμνύνομαι* (=καμαρώνω. πλειστάκ. καὶ ὑπερ-), παρατ. *ἐσεμνυνόμην* (ἐνίοτε), [μέλ. *ἀποσεμνυνοῦμαι* 'Αριστοφ. Βάτρ. 703. 833], ἀόρ. μέσ. *ἐσεμνυνάμην* (σπαν. Ἰσοκρ. 16, 19). Λέγεται ἀντὶ τοῦ *σεμνύνομαι* καὶ *σεμνός εἰμι* (Ἰσοκρ. 12, 213. Ἐπιστ. Θ', 5. κτλ.), καὶ *σεμνὸς γίγνομαι* (Ἰσοκρ. 1, 30. 2, 34. κτλ.), ὡς παθητ. δὲ τὸ *σεμνόν τι περιτίθεταί μοι* (Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 54).

ΣΗΜ. Ὅρα σέβω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ τοῖς συγχρόνοις Εὐριπίδῃ καὶ Ἡροδότῳ.

σεύω (βάλλω εἰς κίνησιν, ἐρεθίζω, φυγαδεύω). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ὁ Λακων. ἀόρ. β' παθ. *ἀπεσσούα* (=ἀπέθανεν. σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α', 23. κατὰ Cobet) καὶ ὁ παθητ. α' ἀόρ. *ἐσύθην* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 412, β'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. σFεF-, σεύω, ἀρχικ. δὲ σεῦμι, ἐξ οὗ τὸ ποιητ. σεῦται, ὕστερον δὲ μετεπλάσθη κατὰ τὴν συζυγίαν τῶν εἰς Ω, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἀπεβλήθη τὸ Υ μεταξὺ δύο φωνηέντων (ὡς πλέω, ῥέω), σόβ-η (οὐρὰ τοῦ ἵππου), ἀποσοβῶ, σοβαρός (ἀντὶ σαυ-αρός. Ἡσύχ.), λαο-σσόος (ποιητ.), ἐπίσσυτος (ποιητ.), θεόσυτος (ποιητ.), πανσυδὶ καὶ πασσυδί, πασσυδία, γερμ. Schweif (σόβη), ἀγγλ. sweif, λατ. su-cula (τροχαλία). Τὸ σεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

σηκάζω (μανδρίζω). Μόνον ὁ παθ. ἀόρ. *σηκασθέντες* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', β', 4).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Θ, 131). 'Ρίζ. σFακ- (ὅρα σάττω), λατιν. saepes ἢ sepes (αἱμασιά) κ=π, ὡς lupus, λύκος, κτλ. σηκ-, σηκός (τόπος περίφρακτος, μάνδρα), σηκάζω, σηκόω (μτγ.), σήκωμα (Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Δ', 172). Ὁ δὲ Σουΐδας «σηκός, αἱ τῶν βοσκημάτων ἐπαύλεις, στηκοί τινες ὄντες, παρὰ τὸ ἐκεῖσε στήκειν». «Καὶ τῆς ἐλαίας τῆς λεγομένης αἱμορίας τὸ στέλεχος σηκὸς λέγεται» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 183, 6. πρβλ. καὶ 304, 18. Ἁρποκρ. ἐν λ. σηκὸς καὶ Σουΐδ. πρβλ. Λυσί. 7, 2 καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ αἱμορίας ἢ εἶναι τῆς τότε δημώδους ἢ γραπτέον μορίας· «ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία μορία» (Πολυδ. Α', 241).

σημαίνω (δίδω σημεῖον, προστάσσω, δηλῶ, σφραγίζω) (πλειστάκ. καὶ προ-, ἐν-), παρατ. *ἐσήμαινον* (ἐνίοτε· καὶ προ-, ἀπ-, ἐπ-), μέλ. *σημᾰνῶ* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐσήμηνα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀπ-). Παθ. *σημαίνομαι* (ἐνίοτε), μέσ. *ἐπισημαίνομαι* (ἐνίοτε = διὰ σημείου δηλῶ τι καὶ ἐγκρίνω) καὶ *ἐνσημαίνομαι* (ἐνίοτε=ἐνδείκνυμαι, ἐντυπῶ), παρατ. μέσ. *ἐπεσημαινόμην* (σπαν. Δημ. 18, 250), *ἀπεσημαινόμην τι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 13 = ἐδήμευον), μέλλ. μέσ. *ἐνσημανοῦμαι* (σπαν. Ἰσοκράτ. 20, 22), ἀόρ. παθ. *ἐσημάνθην* (ἐνιοτε· καὶ κατ-, ὑπ-), ἀόρ. μέσ. *ἐσημηνάμην* (πολλάκ. καὶ ἐν-, κατ-, ἀπ-, ἐπ-, παρ-, συν-), παρακ. παθ. *σεσήμᾰσμαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-, παρα-). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀσήμαντος* (ἐνίοτε). 'Αποθετ. μόνον παρατ. *συνεσημαινόμην τι* (=ὁμοῦ ἐσφράγιζον. σπαν. Δημ. 41, 22).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. σημ-, σημαν-, τὸ δὲ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ ἀόριστος ἐσήμᾱνα μεταγενέστερος (ὅρα Βεκκ. 'Ανέκδ. 62, 29), σῆμα, σημεῖον, σημαίνω, σημασία (μτγ.), σημαίᾱ (μτγ.), σημαντὴρ (ποιητ.), σημαντήριον (ποιητ.). Πρβλ. καὶ Πολυδ. Η, 27 — 28.

σήπω (σαπίζω). Ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 153, γ'. Τίμ. 84 δ'. καὶ (κατα-) Ξεν. Παιδ. Η', β', 21) μόνον, τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Παθ. *σήπομαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-, ἀπο-), μέλλ. παθ. β' *κατασαπήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 86, β'.), ἀόρ. παθ. β' *ἐσάπην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 80, δ'. 87, ε'.), παρακ. ἐνεργ. β' ὡς παθ. [ἁπλοῦς ποιητ. καὶ μεταγ.] *ἀποσέσηπα* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ Δ', ε', 12). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄσηπτος* (Ξενοφ. Κυνηγ. θ', 13).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. σFαπ-, σαθ-, σαπ-ρός, σαθρός, σαπ-ρία (μτγ.), σηπ-, σήπ-ω, σηπτός (μτγ.), σῆψις, σανσ. svap-, λιθ. su-szupes (κακός). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ σαπρὸς διαφέρει τοῦ σαθρός· διότι τὸ μὲν σαθρὸς λέγεται περὶ πεπαλαιωμένων καὶ ἐφθαρμένων (ἐσθήτων, ἀγγείων κτλ.), τὸ δὲ σαπρὸς περὶ τῶν σεσηπότων καὶ κακὴν ἀποφορὰν ἀποπεμπόντων (ἐδωδίμων, ξύλων κτλ.), ἅτινα ἡ δημώδης σάπια καλεῖ. Διορθωτέον νομίζω τὸ ἐν Βεκκ. 'Ανεκδότοις (305, 17) φερόμενον, «σαπροί:

οἱ παλαιοὶ καὶ φθαρέντες» εἰς τὸ «σαθροί: οἱ παλαιοὶ καὶ φθαρέντες». Πιθανὸν δὲ εἶναι ὅτι τὸ σαθρὸς ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ῥίζ. τοῦ σάω (= κοσκινίζω), μεταγεν. σήθω (=κοσκινίζω, σαλεύω), ἴσως δὲ συγγενεύει καὶ τῷ γερμαν. Schāde (βλάβη). Ὅρα σαίνω.

σιγάζω (κάμνω τινὰ νὰ σιγήσῃ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', α', 32).

ΣΗΜ. Ὅρα σιγῶ. Τὸ σιγάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

σῑγάω-ῶ (οὐδόλως φθέγγομαι) (πλειστάκ. καὶ ὑπο-), παρατ. *ἐσίγων* (ἐνίοτε), [μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *σιγήσομαι* παρὰ τοῖς Ἀττικ. ποιητ.], ἀόρ. *ἐσίγησα* (πολλάκ. καὶ κατ-), παρακ. *σεσίγηκα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 218., ἔνθα ὁ Cobet γράφει «*σιγᾷς*»). Παθ. *σιγῶμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 378, α'. Ἐπιστ. 310, ε'.), μέλ. παθ. *σιγηθήσομαι* (δραματ. ποιητ. καὶ ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 310, ε'.), ἀόρ. παθ. *ἐσιγήθην* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 86), παρακ. παθ. *σεσίγημαι* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 4), μετ' ὀλ. μέλλ. *σεσιγήσομαι* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 311, γ'.). Ἀντὶ τοῦ παθ. λέγεται καὶ *σιγὴ γίγνεται* (Πλάτ. Φαιδ. 84, β'.) ἢ *ἐστὶ* (Ξεν. Παιδ. Ζ', α', 25. Ἀγησ. β', 10).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σϜιγ, γερμ. schweigen, ἀγγλ. swigen, ὕστερον σῑγ- καὶ ἰγ-, σῖγ-α, σῑγ-ή, σῑγάω-ῶ, σιγάζω, σιγηλός (ποιητ.), καὶ σιγαλός (Πίνδαρ.), ἴγα (=σιώπα, Κύπριοι. Ἡσύχ.), λατ. sīl-eo (σιγῶ). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα σιωπῶ περὶ τῆς διαφορᾶς.

σιδηρόω-ῶ (ἐκ σιδήρου κατασκευάζω, σιδήρῳ καλύπτω). Μεταγενέστερον, μόνον δὲ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὑρίσκεται τὸ *ἐσεσιδήρωτο* (Θουκ. Δ', 100).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σϜιδ-, σανσ. svid-i-tas (τετηκώς), svêd ami (πέταλον σιδηροῦν), ἀγγλ. sweiz-jan (φρύγω, καίω, φλογίζω), σίδηρος, σιδηρόω-ῶ, λιθ. svidùs (στιλπνός), λατ. sidus (ἄστρον). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

σιδηροφορέω-ῶ (φορῶ σιδηρᾶ ὅπλα). Εὕρηται μόνον ὁ παρατ. *ἐσιδηροφόρει* (σπαν. Θουκ. Α', 6) καὶ ὁ μέσ. ἐνεστ. *σιδηροφορεῖσθαι* (σπαν. Θουκ. Α', 5=σιδηρᾶ ὅπλα φέρομαι=μετ' ἐμαυτοῦ φέρω ἢ σιδηρᾶ ὅπλα φορῶν βαδίζω).

ΣΗΜ. Σιδηροφόρος (μτγ.), σιδηροφορία (μτγ.), σιδηροφορῶ. Ὅρα σιδηρόω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Ἀντίθετον δὲ εἶναι τὸ «τὸν σίδηρον κατατίθεμαι» (Θουκ. Α', 6).

σῑμόω-ῶ (κάμνω τι σῖμόν). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ὁ ἀόρ. *ἀποσιμώσας* (σπαν. Θουκ. Δ', 25. ὅρα *ἀποσιμῶ*) καὶ *ἐπισιμώσας* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 50=ἀποστρέψας [Ἡσύχ.]. ὅρα *ἐπισιμῶ*).

ΣΗΜ. Σῑμός, σιμότης, σιμόω (μτγ.), σίμωμα (μτγ.), πρβλ. Πολυδ. Β', 73. Ἐκ τοῦ σῑμὸς γίνεται καὶ τὸ κύριον Σῖμος καὶ τὸ Σιμίας, ὅπερ πλημμελῶς γράφεται διὰ διττοῦ Μ Σιμμίας (πρβλ. καὶ πυρρὸς Πυρρίας, ξανθὸς Ξανθίας, γοργὸς Γοργίας). Ἐπειδὴ δὲ ὁ σιμὸς εἶναι βραχύρριν ἢ ὁ ἐπίγρυπος (γρυπός) ἐντεῦθεν καὶ ἐν τῇ δημώδει τὸ σιμὰ=πλησίον καὶ τὸ σιμώνω (=πλησιάζω), ὅπερ ἀπὸ τοῦ δωδεκάτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος εὑρίσκεται (ἔρωτ. Βελθάνδρ. καὶ Χρυσάντσ. 240) «στοὺς βορθακοὺς ἐσίμωσε κ' ἦλθε 'ς αὐτοὺς πλησίον». Ὅρα καὶ Κοραῆ Ἄτακτ. Τόμ. Δ', 198. Ἄλλως δὲ αὐτὸ ὁ Μαυροφρύδης ἐτυμολογεῖ ἐκ τῆς σὺν προθέσεως οὐχὶ πιθανῶς (Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. γλώσ. σ. 94). Ὅθεν καὶ ἀποσιμῶ τὴν ναῦν=μακρόθεν λαμβάνων ὁρμὴν φέρω πλησίον τὴν ναῦν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐπιφέρω ἰσχυροτέραν πληγήν, ἐπισιμῶ=φέρω εἰς τὸ σιμόν, κυρτόν, κάμπτω, στρέφω.

σίνομαι (ἀποθετ. = βλάπτω). Ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ παρατ. *ἐσινόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', δ', 16), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ομήρῳ. Ῥίζ. σϜιν, σίνος (καὶ Ἀττ.), σίνις (ποιητ. ὁ βλάπτων), σίνομαι, σινόδους (μτγ.), ἀσινής (ἀβλαβής), σίντης (ποιητ. ἐπίθ. λεόντων καὶ λύκων), ἀγγλ. svinan, γερμ. schwinden.

σιτέω-ῶ (τρέφω). Ἁπλοῦν ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σύνθετον, *συσσιτῶ* (ἐνίοτε) καὶ *παρασιτῶ* (σπαν. Πλάτ. Λάχ. 179, γ'.), παρατ. *συνεσίτουν* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 219, ε'.), ἀόρ. *συνεσίτησα* (σπαν. Λυσί. 13, 79) καὶ *ἀποσυνεσίτησα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 762, γ'.), παρακ. *συσσεσίτηκα* (σπαν. Δημ. 19, 191). Μέσ. *σιτοῦμαι* (=τρώγω) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐσιτούμην* (σπαν. Ἰσαῖ. 6, 21), εὐκτ *σιτοῖτο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', β', 3), [μέλ. μέσ. *σιτήσομαι*. Ἀριστοφ. Εἰρ. 724. Νεφ. 491]. Λέγεται καὶ *σίτου ἅπτομαι* (Ξεν. Ἀπομ. Β', α', 2. κτλ. =σιτοῦμαι).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σιτ-, σῖτ-ος=λατ. cĭb-us, σιτέω=λατ. cibo, σίτησις, σιτ-ηγός (μτγ.), σιτηγῶ, σιτίζω, σιτεύω (μτγ.). Πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 34 κ. ἑ. Τὸ σιτέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Ω, 209). «Σιτοῦμαι τὸ τρώγω, ἐπισιτίζομαι δὲ τὸ ἐφόδια ἁπλῶς λαμβάνω ἢ μετὰ τὸ <γραπτέον ἢ τὰ πρὸς τὸ> φαγεῖν λαμβάνω καὶ οὕτως ἀπέρχομαι» (Θωμ. Μάγιστρ. 795, 3). Σῖτος δὲ εἶναι οὐ μόνον ὁ κυρίως σῖτος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄρτος καὶ πᾶσα καθόλου τροφή (ὅρα Κοραῆν εἰς Ξενοφ. Ἀπομν. καὶ Πλάτ. Γοργ. σ. 251. 290).

σιτεύω (τρέφω). Εὔχρηστον παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ ῥηματ. ἐπίθ. ἀπαντᾷ *σιτευτός* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', δ', 32. πρβλ. καὶ Πολυδ. Ϛ', 36).

ΣΗΜ. Σιτεύω, σιτεία (ποιητ. καὶ μτγ.), σιτευτής (μτγ.). Τὸ σιτεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. «Σιτίζειν Ἀττικοί, οὐ σιτεύειν, οὐδὲ ψωμίζειν· σιτευτὸς μέντοι, οὐ σιτιστός, οἷον σιτευτὸς ὄρνις» (Θωμᾶς Μάγιστρ. 794, 4). Πλημμελὲς εἶναι τὸ παρὰ Πολυδεύκει φερόμενον: «φησὶ περὶ αὐτῶν Ξενοφῶν, παῖδας σεσιτευμένους καρύοις ἑφθοῖς» (Πολυδ. Α', 233)· διότι παρὰ Ξενοφῶντι φέρεται: «παῖδας σιτευτούς, τεθραμμένους καρύοις ἑφθοῖς» (Ξενοφ. Ἀναβ. Ε', δ', 32)· διὸ ὀφείλει παρὰ Πολυδεύκει νὰ διορθωθῇ· διότι ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς Πολυδεύκης λέγει: «παῖδας σιτευτοὺς Ξενοφῶν ἔφη» (Πολυδ. Ϛ', 36), οὐχὶ δὲ «σεσιτευμένους».

σιτηγέω-ῶ (φέρω σῖτον) (σπαν. Δημ. 20, 34. 34, 36. 38), παρατ. *ἐσιτήγουν* (σπαν. Λυκοῦργ. 27), μέλ. *σιτηγήσω* (Corp. Ins. Attic. T. B', 170. 3), ἀόρ. *ἐσιτήγησα* (σπαν. Δημ. 34, 37. 35, 50. Λυκοῦργ. 27) καὶ

παρακ. *σεσιτήγηκα* (σπαν. Δημ. 56, 13. 47).

ΣΗΜ. Σιτηγός (μτγ.), σιτηγῶ, σιτηγία. Ὅρα σ ι τ έ ω - ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

σιτίζω (τρέφω) (σπαν. Ἰσοκρ. 1, 29) καὶ ἀόρ. *ἐσίτισα* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 9). Ὅρα *ἐπισιτίζομαι*.

ΣΗΜ. Τὸ σ ι τ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. Ὅρα σ ι τ έ ω-ῶ.

σιτοδοτέω-ῶ (δίδω σῖτον). Μεταγενέστερον (Πολυδ. Ϛ', 36), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μονον ὁ παθητ. παρατ. *ἐσιτοδοτοῦντο* (σπαν. Θουκ. Δ', 39) = σῖτον ἀπεμετροῦντο (Βεκκ. Ἀνέκδ. 302, 30), ἐλάμβανον τὸ σιτηρέσιον.

ΣΗΜ. Σιτοδότης (μτγ.), σιτοδοτῶ, σιτοδοσία (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Τὸ παρὰ Πολυδεύκει «ὡς καὶ τὸ ἐσιτοῦντο παρὰ Θουκυδίδῃ» (Πολυδ. Ϛ', 36) ἴσως μεταγραπτέον εἰς «ἐσιτοδοτοῦντο»· διότι ὁ Θουκυδίδης δὲν μετεχειρίσατο τὸ σιτοῦμαι.

σιτοποιέω-ῶ (παρασκευάζω τροφήν τινι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξεν. Παιδ. Δ', δ', 7). Μέσ. *σιτοποιοῦμαι* (= παρασκευάζω ἐμαυτῷ τροφήν. σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', ϛ', 36) καὶ μέσ. μέλλ. *σιτοποιήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 31). Λέγεται καὶ *σῖτον ποιῶ* (Πλάτ. Πολιτ. 372, α'.) καὶ *σιτοποιός εἰμί* (Θουκ. Β', 78).

ΣΗΜ. Σιτοποιός, οὗ ἀντίθετον τὸ ὀψοποιὸς κυρίως καὶ κατὰ μερικωτέραν ἔννοιαν, σιτοποιῶ (κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ φερόμενον), σιτοποιία, σιτοποιικός, σιτοποιητικός (μτγ.). Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων ὑπάρχει μόνον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα καὶ σιτέω-ῶ.

σιωπάω-ῶ (σιωπῶ, δὲν ὁμιλῶ) (πλειστάκ. καὶ κατα-, ὑπο-), παρατ. *ἐσιώπων* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *σιωπήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐσιώπησα* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, κατ-, δι-), παρακ. *σεσιώπηκα* (σπαν. Δημ. 6, 34. καὶ (ἀπο-) Ἰσοκρ. 6, 2). Παθ. *σιωπῶμαι* (ἐνίοτε), μέλλ. παθητ. *σιωπηθήσομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 155), ἀόρ. παθ. *ἐσιωπήθην* (σπαν. Δημ. Προοίμ. ΚΑ', σ. 1432. καὶ (κατ-) Ἰσοκρ. 4, 27) καὶ μέσ. ἀόρ. *κατεσιωπησάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 20), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *κατασιωπητέον* (Ἰσοκρ. 12, 96., ἀνθ' οὗ ὁ Naber προτιμᾷ νὰ γράψῃ «*ἀποσιωπητέον*»). Ἀντὶ δὲ τοῦ *σιωπῶ* λέγεται καὶ *σιωπῇ διάγω* (Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 14. κτλ.), *σιωπῇ κάθημαι* (Δημοσθ. 48, 31. κτλ.) καὶ *σιωπὴν ποιοῦμαι* (= σιωπῶ. Ἰσοκρ. Πανκθην. 234). Ὡς μεταβατικὸν δὲ *σιωπὴν ποιῶ* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', γ', 10) καὶ ὡς παθ. *σιωπὴ γίγνεται* (Ξεν. Παιδ. Ϛ', α', 6) καὶ *ἐστί* (Ξεν. Ἑλλ. Γ', ε', 21. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ F ι π -, σανσ. svip-, ἀγγλ. giswifto'n, σ ι ω π -, γερμαν. schweigen, σιωπ-ή, σιωπάω-ῶ, σιωπηρός (Ξενοφ. Συμπ. α', 9), σιωπηλός (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀποσιώπησις (μτγ.). Παρὰ μεταγεστέροις καὶ μέλλ. ἐνεργ. σιωπήσω (ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. 10, 1. κτλ.). Παρὰ Πινδάρῳ εὕρηται καὶ καθ' ὕφεσιν τοῦ ι σεσωπᾱμένος (Ἰσθμ. α', 63) καὶ διασωπάσομαι (Ὀλυμπ. ιγ', 91), ὅπερ λέγει καὶ ἡ δημώδης σώπα (= σιώπα). Τὸ σιωπῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς νομίζει ὅτι διαφέρει τὸ σιωπῶ τοῦ σιγῶ ὧδε· «Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστιν ἐπίσχεσις λόγου, ὃν ἤρξατό τις λέγειν, σιγὴ δὲ τήρησις τοῦ λόγου, ὃν ἔμελλε λέγειν. Καὶ σιωπᾷ μὲν ὁ παυόμενος τοῦ λέγειν, σιγᾷ δὲ ὁ μηδ' ἀρχὴν φθεγξάμενος» (ἐν Ἰσοκρ. 1, 41). Ὁ Κόντος δὲ δὲν ἀποδέχεται τὴν διαφορὰν ταύτην (ὅρα καὶ Ἀμμών. ἐν λ.), οὐδεμίαν διαφορὰν εὑρίσκων, ἀλλὰ μόνον ὅτι τὸ σιγὴ ἔχει καθολικωτέραν ἔννοιαν· διότι δύναται νὰ λεχθῇ «ὦ παῖ σιώπα· ἡ γὰρ σιγὴ κόσμον φέρει».

σκάπτω (σκάπτω) (ἐνίοτε· καὶ κατα-, ἀπο-), παρατ. *ἔσκαπτον* (σπαν. Θουκ. Δ', 90. καὶ κατ-), μέλ. *σκάψω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 778, ε'.), ἀόρ. *κατέσκαψα* (πολλάκ. καὶ συγκατ-), παρακ. *κατέσκαφα* (σπαν. Ἰσοκρ. 14, 7. 35). Παθ. *σκάπτομαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 4. καὶ (κατα-) Λυκοῦργ. 147), παρατ. *κατεσκαπτόμην* (σπαν. Δημ. 19, 325), ἀορ. παθ. *κατεσκάφην* (ἐνίοτε), παρακ. *ἔσκαμμαι* (ὑπὲρ *τὰ ἐσκαμμένα*. Πλάτ. Κρατύλ. 413, α'. καὶ κατ-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ κ α π -, σκαπ-άνη (ποιητ. καὶ μεταγ.), σκάπ-ετος (μτγ.) καὶ κάπ-ετος (λάκκος), σκάφ-η (ποιητ. καὶ μεταγ.) καὶ σκάφ-ος, σκέπ-αρνον (ποιητ. καὶ μτγ.), σκαπτός (Ἡροδ. Ϛ', 46), σκάπ-τω, σλαβ. skop-i-ti (= ἐκτέμνω), λατ. scab-o (κνήθω), scab-er (λεπρός), scab-ies (λέπρα), σλαβ. kop-a-ti (σκάπτειν), λιθ. ka'p-as (τύμβος), κῆπ-ος, λατ. camp us. Ὅρα καὶ κ ό π τ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν Ὁμήρου ὕμνοις (Ἑρμ. 90. 207).

σκαρδαμύττω (πυκνῶς καταμύω καὶ ἀναβλέπω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 28) καὶ ὁ ἀόρ. *σκαρδαμύξας* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 24).

ΣΗΜ. Κατά τινας γίνεται ἐκ τοῦ σκαίρω καὶ μύω, κατὰ δὲ τὸν Μ. Ἐτυμ., ἐπειδὴ λέγεται καὶ καρδαμύττω, ἐκ τοῦ καρδάμου, «ὃ ἐάν τις προσενέγκηται συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει· ἢ παρὰ τὸ κόρας μύειν». Λέγεται δὲ σκαρδαμύκ-της (μτγ.), σκαρδαμυκτέω-ῶ (μεταγ.), σκαρδαμύττω [= σκαρδαμύκ-jω], ἀσκαρδαμυκ-τί, ἀσκαρδάμυκτος (ποιητ.), ἀσκαρδαμύκτης (μεταγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Κύκλ. 626).

-σκεδάννῡμι (σκορπίζω). Μόνον σύνθετον *διασκεδάννῡμι* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 77, δ'.), παρατ. *κατεσκεδάννῠον* (σπαν. Δημ. 54, 4., ἔνθα ἴσως γραπτέον «*κατεσκεδάννυσαν*»), ἀόρ. *διεσκέδᾰσα* (σπαν. Θουκ. Α', 54. Ξεν. Ἑλλ. Δ', α', 19. Κυν. Θ', 9), *κατεσκέδᾰσα* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολογ. 18, γ'. Δημ. 18, 50) καὶ *ἀπεσκέδᾰσα* (σπαν. Δημ. 18, 289). Μέσ. καὶ παθ. *σκεδάννῠμαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-, ἀπο-, ἐπι-), ὑποτ. *σκεδαννύωνται* (Ξεν. Ἱππικ. δ', 4) καὶ *διασκεδαννῦται* (Πλάτ. Φαίδων σ. 77, β'.), παρατ. μέσ. *ἐσκεδαννύμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 112), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐσκεδάσθην* (= ἐσκέδασα ἐμαυτόν. Θουκ. Α', 74. Πλάτ. Νομ. 699, δ'. καὶ δι-), ἀόρ. μέσ. *κατεσκεδᾰσάμην τι* (σπαν. Ξεν. Ἀνάβ. Ζ', γ', 32) καὶ *ἀπεσκεδασάμην τι* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 365, ε'.), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἐσκέδᾰσμαι* (ἐνίοτε· καὶ δι-, κατ-), ὑπερσ. μέσ. *διεσκεδάσμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', β', 5), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ.

σκεδαστός (Πλάτ. Τίμ. 37, α'.). Ὅρα καὶ *σκίδνημι*.

ΣΗΜ. Ὁ μέλ. σκεδῶ καὶ σκεδάσω (ἁπλοῦς καὶ σύνθετος) εἶναι ποιητ. καὶ μτγ. Ῥίζ. κε-, σκε-, κε-άζω (σχίζω εἰς τὴν μέσην), κέ-αρνον (σκέπαρνον), εὐ-κέ-ατος (εὔσχιστος), καί-ατα (κοῖλον γῆς, χάσμα), και-άδας (βάραθρον. Ἡσύχ.), κίδνημι (ποιητ. = σκίδνημι), σανσ. khjâ-mi (ἀποτέμνειν), λατ. de-sci-sco (ἀφίσταμαί τινος), κῆτος (χάσμα), μεγακήτης, κεσκίον (σκουλὶ ἢ στυππίον), κό-σκι-νον, σκεδ-, σχεδ-, σχαδ-, σχιδ-, σκιδ-, σχάζω, σχεδία, σχενδύλη, λατ. scin-do, σχίζω, σκίδ-νημι (ποιητ.), σκεδ-άννυμι, σκέδασις (ποιητ.), ἀνα-χάζω (ἀναχωρῶ). Κατὰ Πολυδεύκην (Ϛ', 194) ὁ Ξενοφῶν μετεχειρίσκετο τὸ «διασκίδνασθαι». Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

σκεπάζω (σκεπάζω) (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ι', 9. Ἱππικ. ιβ', 5. 8) καὶ ἀόρ. *ἐσκέπᾰσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ιβ', 8). Παθ. παρακ. *ἐσκέπᾰσμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 17) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *εὐσκέπαστος* (Θουκ. Ε', 71), τὰ δὲ λοιπὰ μετχγενέστερx. Ἀντὶ τοῦ *σκεπάζω* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *σκέπην παρέχω* (Πλάτ. Τίμ. 76, δ', κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀνακρέοντι (17, 9), παρ' Ὁμήσῳ δὲ λέγεται σκεπάω (Ὀδ. Ν, 99).

σκέπτομαι. Ὁ ἐνεστὼς καὶ ὁ παρατατ. ἀπαντᾷ παρ' Ἴωσι, ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις μόνον (ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. τόμ. Α', σ. 568—574. Ἡμ. Γραμμ. Παρατηρ. § 349), ἀντ' αὐτῶν δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι εὔχρηστος ἢ ἡ περίφρασις *σκέψιν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 237, δ'.) ἢ ὁ *σκοπῶ* καὶ *σκοποῦμαι*, παρατ. *ἐσκόπουν* καὶ *ἐσκοπούμην* (ὅρα *σκοπῶ*), μέλ. μέσ. *σκέψομαι* (πλειςάκ. καὶ ἐπι-, δια-, κατα-, ἐπανα-, συνεπι-), ἀόρ. μέσ. *ἐσκεψάμην* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀν-, προ-, κατ-, ἐπ-, περι-, ἐπαν-, συνεπ-, συνδι-), παρακ. μετ' ἐνεργ. καὶ παθ. διαθέσ. *ἔσκεμμαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπ- (ἐνεργ.), προ- (παθ.).), ὑπερσ. παθ. *προὔσκεπτο* (σπαν. Θουκ. Η', 66), μετ' ὀλ. μέλ. παθ. *ἐσκέψομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 392, γ'.) Ῥημ. ἐπίθ. *ἄσκεπτος* (ἐνίοτε), *ἀπρόσκεπτος* (Ξεν. Λακ. Πολ. ιγ', 7. Δημ. 51, 15), *ἀνεπίσκεπτος* (Ξενοφ. Ἀπομ. Β', δ', 3), *εὔσκεπτος* (Πλάτ. Φιληβ. 65, β'.), *ἀπερίσκεπτος* (Θουκ. Δ', 108. Ϛ', 65), *ἀξιόσκεπτος* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', α', 13), *σκεπτέος -τέον* (πλειστάκ.), *ἐπισκεπτέος -τέον* (ἐνίοτε), *διασκεπτέον* (Πλάτ. Τίμ. 51, β'.), *συσκεπτέον* (Πλάτ. Σοφ. 218, β'.). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν *ἑαυτὸν ἐπισκέψασθαι* (Ξεν. Ἀπομ. Δ', β', 25. κτλ.), *ἐπισκοπῶ ἐμαυτόν* (Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', β', 24. 30. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σκοϜ-, θυο-σκόος (ὁ τὰς θυσίας παρατηρῶν), σκαϜ-, γοτθ. us-skav-jam (προνοῶ), σανσ. spac, spac-as (σκοπός), λατ. spec-io (σκοπῶ, θεῶμαι), σκεπ-, σκέπ-τομαι, σκοπ-ός, σκοπ-ή, σκοπ-ιά, σκοπ-έ-ω, σκοπεύω, σκόπ-ε-λος, λατ. spec-us (σπέος, σπήλαιον). Ἴσως καὶ τὸ σκώψ (πρβλ. Πολυδ. Δ', 103. Ἀθην. ΙΔ', 629, f.), σκώπ-τω. Τὸ σκέπτομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, ῥημ. παράγ. σκέψις, σκεπτικός (μτγ.).

σκευαγωγέω-ῶ (φέρω τὰ σκεύη). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 18, 36) καὶ ἀόρ. *ἐσκευαγώγησα* (Αἰσχίν. 2, 139. 3, 80), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *τὰ σκεύη φέρω* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ιγ', 6. Πλάτ. Πολ. 514, β'.).

ΣΗΜ. Σκευαγωγός, σκευαγωγῶ, σκευαγωγία (μτγ.), σκευαγώγημα (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

σκευάζω (παρασκευάζω, κάμνω, καταρτίζω, καλλωπίζω) (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 424, α'. Ἀλκιβ. Α', 117, γ'. Πολ. 559, δ'. καὶ ἐπι-, συ-, ὅρα καὶ *κατασκευάζω, παρασκευάζω*), παρατ. *ἐπεσκεύαζον* (ἐνίοτε) καὶ *μετεσκεύαζον* (σπαν. Δείναρχ. 1, 42), μέλλ. *ἐπισκευάσω* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. Ϛ', 1), ἀόρ. *ἐσκεύασα* (σπαν. Θουκ. Β', 15. Ξεν. Ἀνάβ. Ϛ', α', 12. Πλάτ. Παρμ. 127, α'. καὶ ἐπ-, ἀν-, συν-, μετ-, ἀπ- [Λυκοῦργ. 128]) παρακ. *ἐπεσκεύακα* (σπαν. Δημ. 14, 176). Μέσ. καὶ παθ. *σκευάζομαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 178, δ'. Πολ. 372, β'. καὶ ἐπι- (μέσ. καὶ παθ.), συ- (μέσ.), ἀνα- (μέσ. καὶ παθ.) ἐν- (μέσ. ἀποθετ.), δια- (μέσ. ἀποθετ.), ἐπικατα- [Ξενοφ. Πορ. δ', 4. κατὰ Cobet]), παρατ. *διεσκευαζόμην* (ἀποθετ. μέσ. σπαν. Θουκ. Δ', 38), *συνεσκευαζόμην* (μέσ. ἐνίοτε), *ἀνεσκευαζόμην* (μέσ. σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ε', 2), *ἐπεσκευαζόμην* (παθ. σπαν. Θουκ. Η', 43), ἀόρ. μέσ. *ἐπεσκευασάμην* (Θουκ. Ζ', 36. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 18), *συνεσκευασάμην* (πλειςάκ.), *ἀνεσκευασάμην* (σπαν. Θουκ. Α', 18) καὶ *διεσκευασάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀθ. Πολ. γ', 7), μέλ. παθ. *ἐπισκευασθήσομαι* (Corp. Ins. Att. T. A', 32, β', 10), ἀόρ. παθητ. *συνεσκευάσθην* (Δημ. 18, 144. 19, 76), *ἐξεσκευάσθην* (Δημ. 30, 30), *ἀνεσκευάσθην* (Δημ. 33, 9) καὶ *ἐπεσκευάσθην* (Δημ. 56, 40), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἐσκεύᾰσμαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 32. 33. Ξεν. Παιδ. Ϛ', β', 28. καὶ δι- (μέσ. καὶ παθ.), συν- (μέσ. καὶ παθ.), ἀν- (μέσ. καὶ παθ.), ἐν- (μέσ.), ἐπ- (παθ.).), ὑπερσ. παθ. *συνεσκευάσμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ς', 20) καὶ μέσ. *συνεσκευασμένος ἦν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 28). Ῥημ. ἐπίθ. *σκευαστός* (Πλάτ. Πολ. 510, α'.), *ἀσυσκεύαστος* (Ξεν. Οἰκ. Η', 13) καὶ *ἐπισκευαστός* (Πλάτ. Πολιτικ. 270, α'.). Ἀποθετ. δὲ εἶναι τὸ *ἀντισκευάζομαι* (= μὲ σκεύη διακοσμῶ ἀμοιβαίως τι), οὗτινος ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἀντεσκευασάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. η', 6), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ὡς ἀποθετ. εἶναι καὶ τὸ *διασκευάζομαι* (ὁ δὲ ἐνεργ. *διασκευάζω* μεταγενέστερος) καὶ *ἐνσκευάζομαι* (ὁ δὲ ἐνεργ. *ἐνσκευάζω* ποιητικ. καὶ μεταγενέστερος).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σκυ-, σκευ-ή, σκεῦ-ος, σκευάζω, σκῦ-τος, κύ-τος (δέρμα), ἐπι-σκύ-νιον (δέρμα τοῦ μετώπου περὶ τὰς ὀφρῦς), σανσ. sku-, sku-nômi (καλύπτω), λατ. ob-scû-rus (σκοτεινός), scû-tum (σκῦτος, θυρεός, ἀσπίς), cŭ-tis (δέρμα, κύτος), σκευασία. Πρβλ. Πολυδεύκ. Ι', 10—17. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν Ὁμήρου ὕμνοις (Ἑρμ. 285). Ῥημ. παραγ. σκευασία, σκεύασμα (μτγ.), σκευαστής (μτγ.), σκευαστέον (ποιητ.), ἐπισκευαστής, ἐπισκευή, συσκευασία. Τὸ ἀνασκευάζω (=συλλέγων τὰ σκεύη μετακομίζω, καταστρέφω, ἀνατρέπω, καὶ μέσ. = συλλέγω τὰ σκεύη μου καὶ ἀπέρχομαι, ἀπαίρω) κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ, τὸ δὲ ἀποσκευάζω τι (=ἀφαιρῶ) κατὰ πρῶτον παρὰ Λυκούργῳ, τὸ δὲ ἀντισκευάζομαι κατὰ

πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ δὲ διασκευάζω (=καταρτίζω, μέσ. δὲ ὅπερ καὶ Ἀττικὸν=ἑτοιμάζομαι, δαπανῶ τι) κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ δ' ἐνσκευάζω (=παρασκευάζω, ἀμφιέννυμι, καὶ μέσ. =μεταμφιέννυμαι καὶ ὁπλίζομαι) κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει, τὸ δὲ ἐπισκευάζω (= τὸ πεπονηκὸς ἐπιδιορθῶ) κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ δὲ συσκευάζω συλλέγων τὰ σκεύη ἑτοιμάζω τινὰ διὰ ταξείδιον, καὶ μέσ. =ἑτοιμάζομαι πρὸς ἀναχώρησιν) κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

σκευοποιέω-ῶ (σκευωροῦμαι, παραποιῶ, νοθεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσαῖ. πρὸς Λυσίβιον παρὰ Πολυδ. Ι', 15. Ὑπερείδ. κατὰ Μαντιθ. παρ' Ἀρποκρ. καὶ Σουΐδ. λ. *σκεῦος*) καὶ παθ. παρκκ. *ἐσκευοποιημένος* (σπαν. Ἰσαῖ. περὶ Ἀρχεπόλ. κλήρ. παρὰ Πολυδ. Ι', 15), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Τὸ δὲ *σκεύη ποιῶ* (Πλάτ. Πολ. 596, γ', ε'. κτλ.) ἔχει ἀγαθὴν ἔννοιαν.

ΣΗΜ. Σκευοποιός (ποιητ.), σκευοποιία (μτγ.), σκευοποίημα (Ὑπερείδ. πρὸς Δημέαν παρὰ Πολυδ. Ι', 15). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσαίῳ.

σκευοφορέω-ῶ (εἰμὶ σκευοφόρος, φέρω τὰ σκεύη). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', β', 28. γ', 19. Παιδ. Γ', α', 43) καὶ ὁ μέλ. *σκευοφορήσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 7), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *τὰ σκεύη φέρω* (Ξεν. Ἀπομ. Γ', ιγ', 6. Πλάτ. Πολ. 514, β'. κτλ.) καὶ *σκευοφόρος εἰμί*.

ΣΗΜ. Σκευοφόρος, σκευοφορῶ, σκευοφορικός, σκευοφόριον (Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ι', 17). Τὸ σκευοφορῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

σκευωρέω-ῶ (*κατασκευάζω, πλάττω*). Μόνον *διασκευωρεῖν* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 316, α'.). Μέσ. *σκευωροῦμαί τι* (σπαν. Δημ. 9, 17. 17, 20. 46, 17), παρατ. μέσ. *συνεσκευωρούμην τι* (σπαν. Δημ. 18, 259), ἀόρ. μέσ. *ἐσκευωρησάμην* (σπαν. Δημ. 45, 47), *μετεσκευωρησάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 276, γ'.) καὶ *διεσκευωρησάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 540, ε'.), παρκκ. μέσ. καὶ παθητ. *ἐσκευώρημαι* (ἐνίοτε· Δημ. 32, 9. 11. 45, 5. 29).

ΣΗΜ. Σκευ-ωρός (=σκευοφύλαξ. Πολυδεύκ. Ι, 16. πρβλ. πυλωρός, κτλ. ὅρα ὁράω), σκευωροῦμαι, σκευώρημα, —ρία (μτγ.). Τὸ ἁπλοῦν κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει, τὸ δὲ διασκευωρῶ καὶ μετασκευωροῦμαι κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

σκηνέω-ῶ· ὅρα *σκηνόω-ῶ*.

σκηνόω-ῶ (στρατοπεδεύομαι, διατρίβω που, δειπνῶ) (πλειστάκις καθ' ὁριστ., ἀπαρεμφ. καὶ μετοχ. καὶ εὐκτ. *σκηνοῖεν* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', δ', 12., ἔνθα καὶ γραφὴ πλημμελὴς «*σκηνῷεν*». Λακεδ. Πολ. ιε', 4) καὶ *συσκηνέω-ῶ* (1) (ἐνίοτε = συνδειπνῶ, ὡς *σύσκηνος* = σύνδειπνος καὶ *συσκήνια* = συσσίτια) καὶ *διασκηνόω-ῶ* (= ἀπὸ τοῦ δείπνου γενόμενος ἀναπαύομαι. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 38. Ἑλλ. Δ', η', 18. Ἀνάβ. Δ', δ', 10. Λακεδ. Πολ. ε', 3), παρατ. *ἐσκήνουν* (ἐνίοτε) καὶ μεταβ. *συγκατεσκήνουν* (τινά. Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 17) καὶ *ἀπεσκήνουν* (ἐκ τοῦ *ἀποσκηνέω* = μακρὰν ἐσιτούμην. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', δ', 35, ἐκ τοῦ *ἀπόσκηνος* (Ξενοφ. Παιδ. Η', ζ', 14), ὅπερ εἶναι ἀντίθετον τοῦ *σύσσιτος*), μέλ. *σκηνώσω* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α', 20. Ἀνάβ. Δ', ζ', 27., ἔνθα γράφεται «*σκηνήσω*»), ἀόρ. *ἐσκήνωσα* (Θουκ. Α', 89. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', δ', 14. Δ', β', 22. Ϛ', ε', 21. Ζ', γ', 15. ζ', 1. Παιδ. Η', γ', 33 [ἐν οἷς ἅπασι γράφεται «*ἐσκήνησα*»]. Δημοσθ. 54, 3) καὶ *κατεσκήνωσα* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', β', 16 καὶ [Γ', δ', 32. 33 Ζ', δ', 11. Παιδ. Δ', ε', 39. Ἑλλ. Δ', β', 23. ε', 2] γραφόμενος «*κατεσκήνησα*») καὶ *διεσκήνωσα* (Ξεν. Ἀνάβ. Δ', δ', 8. ε', 29., ἔνθα γράφεται «*διεσκήνησα*») καὶ *παρεσκήνωσα* (Ξεν. Ἀνάβ. Γ', α', 28., ἔνθα γράφεται «*παρεσκήνησα*»), παρακ. *κατεσκήνωκα* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 2). Μέσ. *σκηνοῦμαι* (Πλάτ. Πολ. 621, α'., ἔνθα γράφεται «*σκηνᾶσθαι*». Φέρεται δὲ καὶ γραφὴ «*σκηνῶσθαι*», ἤτοι *ἐσκηνῶσθαι*) καὶ *κατασκηνοῦμαι* (Πλάτ. Πολ. σ. 614, ε'., ἔνθα γράφεται «*κατασκηνᾶσθαι*»), ἀόρ. μέσ. *ἐσκηνωσάμην* (Θουκ. Α', 133 (1). Πλάτ. Νόμ. 866, δ'., ἔνθα γράφεται «*ἐσκηνησάμην*»), παρακ. μέσ. *ἐσκήνωμαι* (Πλάτ. Πολ. 610, ε'. πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 69., ἔνθα γράφεται «*ἐσκήνημαι*») ὑπερσ. μέσ. *ἐσκηνώμην* (Θουκ. Β', 52., ἔνθα γράφεται «*ἐσκήνηντο*»). Ῥημ. ἐπίθ. *διασκηνωτέον* (Ξεν. Ἀνάβ. Δ', δ', 14., ἔνθα γράφεται «*διασκηνητέον*»). Λέγεται καὶ *κατὰ σκηνάς εἰμι* (Θουκ. Ϛ', 100) = κατασκηνῶ. Λέγεται δὲ περὶ τῶν κατασκευαζόντων τὰς σκηνὰς ἢ ἑτοιμαζόντων αὐτὰς *σκηνὴν ποιῶ* (Θουκ. Β', 34), *σκηνὴν κατασκευάζω τινί* (Ξεν. Παιδ. Β', α', 25), *σκηνὴν κατασκευάζομαι ἐμαυτῷ* (ἔνθα προσετέθη καὶ τὸ *ἐμαυτῷ* περιεχόμενον ἐν τῷ μέσῳ διὰ σαφεστέραν ἔκφρασιν. Ξεν. Παιδ. Β', α', 30). Καὶ *σύσκηνός εἰμι* (Ξεν. Παιδ. Β', β', 22).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα δὲν εἶναι ἀρκούντως διηυκρινημένον· διότι φέρονται τύποι καὶ ἐκ τοῦ σκηνόω καὶ ἐκ τοῦ σκηνέω καὶ τοῦ σκηνάω καὶ ῥηματικὰ παράγωγα σκήνημα (Αἰσχύλ. Χοηφ. 251. Ξεν. Ἑλλ. Ε', γ', 19) καὶ σκήνωμα (Εὐριπ. Ἑκάβ. 616. Ξεν. Ἀναβ. Β', β', 17. Ζ', δ', 16). Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ δὲν συμφωνοῦσιν ἀλλήλοις, ὡς ἐκ τῶν ἑπομένων φαίνεται, ἀλλὰ καὶ ὁ κριτικώτατος Cobet ἄλλοτε ἄλλα λέγει καί πως ἀντιφατικὰ (Nov. Lect. σ. 722.

---

(1) Ὅπερ γράφεται *συσκηνόω-ῶ* (Ξεν. Παιδ. Β', β', 1. Γ', β', 25. Ἑλλ. Γ', β', 8. Ε', γ', 20. Ζ', α', 38. Λακεδ. Πολ. ε', 4. ιγ', 1) οὐχὶ ὀρθῶς, καθ' ἡμᾶς· διότι γίνεται παρὰ τὸ *σύσκηνος* (=σύνδειπνος. Ξεν. Παιδ. Β', β', 22. 29), παρ' ὃ οὐδέποτε δύναται νὰ γίνῃ *συσκηνόω*, ἀλλὰ *συσκηνέω*.

(1) «*Τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ Ταίναρον ἱκέτου οἰχομένου καὶ σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην*» (Θουκ. Α', 133). Ὁ Naber ἀντὶ τοῦ «*καὶ σκηνησαμένου*» γράφει «*κατασκηνησάμενοι*», ὁ δὲ Madvig «*κατασκευασάμενοι*». Ὁ δὲ Bétant (Λεξικ. Θουκυδίδ.) καὶ ὁ Pape ἑρμηνεύουσι «*κατασκευάσαντος ἑαυτῷ σκηνήν*». Ὁ δὲ Ἑρρ. Στέφανος (ἐν Θησαυρῷ Ἑλλ. γλ.)=qui excitarat distinctum septo tuguriolum. Πάντα ταῦτα εἶναι βεβιασμένα, διότι ἡ φράσις *σκηνοῦμαι καλύβην* οὐδὲν σημαίνει. Νομίζομεν δὲ ὅτι τὸ χωρίον ὀφείλει νὰ γραφῇ ὧδε· «*καὶ ἐκεῖ πηξαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην*» ἢ «*καὶ σκηνὴν πηξαμένου διπλῆν διαφράγματι* [*καλύβην*]», τὸ δὲ *καλύβην* ὡς σχόλιον, πρβλ. *ἐπηξάμην σκηνήν* (Ἡροδ. Ϛ', 12. Πολυδ. Α', 160) καὶ *ἔπηξά τινι σκηνήν* (Ἀνδοκ. 4, 30. Πλάτ. Νόμ. 817, γ'.). Δύναται δὲ νὰ ᾖ καὶ «*σκηνὴν στησαμένου*» (Πολυδ. Α', 160).

Mnemos. 1875, σ. 388—389). Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι οἱ τύποι σκηνόω-ῶ, οὗτινος ἔχομεν καὶ ἐξ ἐπιγραφῆς τῆς Τέω μαρτυρίαν, «σκηνοῦν δὲ τοῦτον... καὶ καλεῖσθαι Τήϊον» (306—302 π. Χ. Sull. Inscr. Grae. Dittenb. 126, 3), καὶ διασκηνόω-ῶ καὶ συσκηνέω-ῶ (ὡς ἐκ τοῦ σύσκηνος) καὶ ἀποσκηνέω-ῶ (ὡς ἐκ τοῦ ἀπόσκηνος) καὶ παρασκηνόω-ῶ καὶ κατασκηνόω-ῶ καὶ συγκατασκηνόω-ῶ (τινα) εἶναι σχεδὸν βέβαιοι, τὸ δὲ σκηνέω-ῶ (ὡς αὐχὴ αὐχέω, ἀπειλὴ ἀπειλέω, λύπη λυπέω, κτλ.) εἶναι πιθανόν, ὅλως δὲ ἀμφίβολον τὸ σκηνάω-ῶ. Τὸ δὲ σκηνόω-ῶ σημαῖνον κατὰ πρῶτον σκηνὴν ποιῶ, σκηνὴν ἵσταμαι καὶ πήγνυμαι καὶ ὑπ' αὐτὴν κατοικίζω τινά, μετέπεσεν εἰς ἀμετάβατον σημασίαν (=στρατοπεδεύομαι, οἰκῶ ἐν σκηνῇ, δειπνῶ). «Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι... καταλῦσαι, ἐναυλίσασθαι, σκηνῶσαι, κατασκηνῶσαι» (Πολυδ. Α', 73). «Ἐστρατοπεδεύσαντο, σκηνὰς ἐστήσαντο καὶ ἐπήξαντο, ἐκάθισαν, ἐσκήνωσαν, κατεσκήνωσαν» (Πολυδ. Α', 160). Μνημονεύεται ὅμως παρ' ἄλλοις γραμματικοῖς καὶ τὸ σκηνάω καὶ σκηνέω. «Εἰσὶ δέ τινα ῥήματα, ἃ δύο συζυγιῶν εὑρέθη, οἷον σκηνῶ σκηνᾷς καὶ σκηνοῖς» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 407, 9). «Σκηνῶ σκηνεῖς καὶ σκηνᾷς» (Σουΐδ. ἐν λ. ἀντεφιλοτιμοῦντο). «Σκηνόω-ῶ μόνον παρὰ τῇ θείᾳ Γραφῇ, παρὰ δὲ ῥήτορσι σκηνέω σκηνῶ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἅπαξ δὲ καὶ σκηνόω σκηνῶ» (Θωμ. Μάγιστρ. 797, 7). «Σκηνῶ σκηνώσω, ἐξ οὗ σκήνωμα· καὶ τὸ σκηνῶ σκηνήσω, ἀφ' οὗ σκηνῆται, διαφορὰν ἔχουσι φανεράν» (Εὐστάθ. Ἰλ. Α', σ. 70). Περὶ ῥίζ. ὅρα σκιάζω. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ τὸ σκηνὴ παρὰ Ξενοφῶντι = δεῖπνον (Παιδ. Β', γ', 22. Η', δ', 27) καὶ σκηνόω = δειπνῶ (Παιδ. Ϛ', α', 49. Λακ. Πολιτ. Ε', 2). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

σκήπτω (στηρίζω, πίπτω εἴς τι μεθ' ὁρμῆς, παραγγέλλω) Ἁπλοῦν ποιητικόν, σύνθετον δὲ πεζολογικὸν *ἐπισκήπτω* (πολλάκ.), παρατ. *ἐπέσκηπτον* (ἐνίοτε) καὶ *κατέσκηπτον* (σπαν. Θουκ. Β', 49), μέλ. *ἐπισκήψω* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 145, γ'.), ἀόρ. *ἐπέσκηψα* (πολλάκ.), *ἐγκατέσκηψα* (σπαν. Θουκ. Β', 47. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', γ', 14) καὶ *ἀπέσκηψα* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 193), [παρακ. *ἐπέσκηφα* Διογέν. Λαέρτ. 1, 118]. Μέσ. *σκήπτομαι* (ἐνίοτε=προφασίζομαι· καὶ ἐπι–) παρατ. μέσ. *ἐσκηπτόμην* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 217, β'. Λυσί. 4, 14. καὶ (ἐπ-) Ἰσαῖ. 3, 56), μέλ. μέσ. *σκήψομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 342), ἀόρ. μέσ. *ἐσκηψάμην* (σπαν. Ἰσαῖ. 6, 13. Δημ. 6, 13. 33, 18 καὶ πλειστάκ. ἐπ- καὶ σπαν. ἐνεπ-), ἀόρ. παθητ. *ἐπεσκήφθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 937, β'.), παρακ. μέσ. *ἐπέσκημμαι* (σπαν. Ἰσαῖ. παρὰ Πολυδ. Η', 33 καὶ C. I. A. T. Β'. 608.) καὶ *ἐπεσκημμένος* (σπαν. Ἰσαῖ. 3, 12. 66. Δημ. 29, 57).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σκηπ-, σκήπ-ων (ῥάβδος)= λατ. scip-io, δωρ. σκᾶπ-ος, σκῆπ-τρον, σκήπτω, σκηπ-τός (κεραυνός), λατ. scâp-us (καυλός, στέλεχος), scam-num (σκαμ-νί). Ἕτερος τύπος ἰσχνανθεὶς σκιπ-, σκιμπ-, σκίπων (βακτηρία), σκίμπ-τω (στηρίζω), σκίμπους (κλίνη, σκαμνί), παράγ. σκῆψις, ἐπίσκηψις, σύνθετ. σκηπτοῦχος. Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς εὕρηται καὶ «τριήρης σκηφθεῖσα» (C. I. A. T. Β'. Παράρ. 809. 811). Τὸ σκήπτω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

σκιαγραφέω-ῶ. Μεταγενέστερον (=κάμνω σκιαγραφίαν), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. παρακ. *ἐσκιαγράφημαι* (ἐνίοτε· Πλάτ. Παρμ. 165, γ'. Πολ. 523, β'.

583, β'. 586, β'. Νόμ. 663, γ'.). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *σκιαγραφίᾳ χρῶμαι περί τι* (Πλάτ. Κριτί. 107, γ'.).

ΣΗΜ. Σκια-γράφος (μτγ.), σκιαγραφῶ, σκιαγράφημα καὶ σκιαγραφία, σκιαγραφικός (μεταγ.). Ὅρα σκιάζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

σκιάζω (κάμνω σκιάν). Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 18) καὶ ἀόρ. *κατεσκίασα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 74, ε'.) καὶ *συνεσκίασα* (σπαν. Δημ. 11, 13). Παθ. *ἀποσκιάζομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 532, γ'.) καὶ ἀόρ. παθ. *συνεσκιάσθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 75, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *σκιὰν παρέχω τινὶ* (Ξεν. Ἀπομ. Γ', η', 9. Πλάτ. Τίμ. 76, δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Φ, 232). Ῥίζ. σκα-, σκιά, σκιαρός, σκιά-ζω, σκιάς, σανσ. k'hâja ἀντὶ skâjâ (σκιά, λάμψις), σκοιά (= σκοτεινά. Ἡσύχ.), σκοιόν (=σύσκιον. Ἡσύχ.), σκοΐδιον (σκιάδιον. Ἡσύχ.). Ἐνταῦθα καὶ τὸ σκη-νή, σκότος, σκέπας, τὰ λατ. ca-sa (ἀντὶ scad-ta, καλύβη, βλαχικ. cassa = οἰκία), cassis (κόρυς), cas-trum (στρατόπεδον, προμαχών), ἴσως καὶ τὸ cae-cus (τυφλός), σκέ-πη, σκεπάζω. Ἐνταῦθα καὶ σκῖ-ρος (κατάφυτος χώρα), σκίρον (σκιάδιον). Παρὰ Σοφοκλεῖ μέλλ. κατασκιῶ (Οἰδ. Κ. 406).

σκιαμαχέω-ῶ (ἀέρα κοπανίζω) Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Πλάτ. Ἀπολ. 18, δ'. Πολ. 520, γ'. Νόμ. 830, γ'. καὶ μτγ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. Ὅρα σκιάζω.

σκιατραφέω-ῶ (τρυφηλῶς καὶ ἐν σκιᾷ ἀνατρέφομαι, εἰμὶ σκιατραφής). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρακ. *ἐσκιατραφηκὼς* (σπαν. ὡς ἰσόμεσ.=ἐσκιατραφημένος. Πλάτ. Πολ. 556, δ'., ἔνθα γράφεται «*ἐσκιατροφηκὼς*») καὶ ὁ μέσ. ἐνεστ. *σκιατραφοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. δ', 2), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις εὔχρηστα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ σκιητροφέουσι (Γ', 12), ἐσκιητροφέοντο (Ϛ', 12). Ὁ τύπος σκιατραφῶ εἶναι ἀναλογώτερος, ὡς ἐκ τοῦ σκιατραφής (πρβλ. γυναικοτραφής, μουσοτραφής, εὐτραφής, κτλ.), ὁ δὲ σκιατροφῶ ἀδόκιμος (ὅρα Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σελ. 577—578)· διότι μὴ ὑπάρχοντος τοῦ σκιάτροφος δὲν δύναται νὰ ἦ σκιατροφῶ, οὐδὲ σκιατροφία, ἀλλὰ σκιατραφία. «τρυφή.... ἐκδιαίτησις, χλιδή, σκιατροφία· οἱ δὲ ἐσκιατροφημένοι σκιατροφίαι καλοῦνται» (Πολυδ. Ϛ', 185). «λευκός, σκιατροφίας» (Πολυδ. Δ', 147). Ὅθεν ὀφείλουσι νὰ γραφῶσι «σκιατραφία, ἐσκιατραφημένοι, σκιατραφίας», ὡς καὶ τὰ τοῦ Ἡροδότου εἰς «σκιητραφέουσι, ἐσκιητραφέοντο».

σκέδνημι (=σκεδάννυμι). Ποιητ. Ἰωνικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἐνεστ. *ἀποσκίδνασθαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 98) *διασκίδνασθαι* (Ξενοφ. κατὰ Πολυδ. Ϛ', 194).

ΣΗΜ. Κατὰ πρῶτον τὸ ῥῆμα παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Λ, 308). Ὅρα σκεδάννυμι.

σκιρρόω-ῶ. Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἀόρ. παθ. σπανιώτ. *ἐνεσκιρρώθην* (= ἐνερριζώθην. Ξενοφ. Ἱππικ. δ', 2) ἀπαντᾷ.

ΣΗΜ. Σκίρρος, λατ. scirrhus (=σκίρρωμα καὶ ῥίζα), σκιρρόω-ῶ, σκίρρωμα (μτγ.). Τὸ σκιρρῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Κρατίνῳ καὶ Εὐπόλιδι (ἐν Μ. Ἐτυμ.), τὸ δὲ ἐνσκιρρῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

σκιρτάω-ῶ (πηδῶ) Μόνον ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις (ἐνίοτε· Πλάτ. Φαῖδρ. 254, α'. Πολ. 571, γ'. Νόμ. 653, ε'. 716, β'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Υ, 226. 228). Ῥίζ. σκιρ-, συγγενὴς τῇ καρ- (καρθμοί=κινήσεις. Ἡσύχ.) καὶ σκαρ- (σκαίρω καὶ σκαρίζω=ἅλλομαι, σκιρτῶ), σκιρ-τ-άω, ῥημ. παράγ. σκίρτημα (ποιητ. καὶ μεταγ.), σκίρτησις (μτγ.).

σκοπεύω (παρατηρῶ, σκοπῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *σκοπεύειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ζ', 6).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Α', 8), εἶναι δὲ Ἰωνικὸν=σκοπῶ (Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 591). Ὅρα σκοπέω-ῶ.

σκοπέω-ῶ (παρατηρῶ, σκέπτομαι) (πλειστάκ. καὶ προ-, ἐπι-, ἀνα-, δια-, περι-, συν-, συνδια-, ἐπανα-), παρατ. *ἐσκόπουν* (πλειστάκ. καὶ προ-, ἐπ-, ἀπ-, δι-, συνεπ-) καὶ μέσ. *σκοποῦμαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, δια-, κατα-, συνδια-, προ- [Θουκ. Γ', 47 κατ' ἀνάγν. Badhamus]), ὅςτις κεῖται σπανίως καὶ μετὰ παθ. διαθέσ. *σκοπούμενος ὑπὸ τῶν ἄλλων* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 772, δ'.) καὶ *ἐπισκοποῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 776, β'. Ξενοφ. Κυνηγ. ιβ', 21), μέσ. παρατ. *ἐσκοπούμην* (ἐνίοτε· καὶ δι-, ἐπ-), οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ [*σκέπτομαι*], οἱ δὲ ἐκ τοῦ σκοπῶ χρόνοι [*σκοπήσω, ἐσκόπησα*, καὶ κτλ.] εἶναι μεταγενέστεροι.

ΣΗΜ. Ὅρα σκέπτομαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Πινδάρῳ. Ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', 578—580 περὶ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων.

σκοπιωρέομαι-οῦμαι (κατοπτεύω καὶ παραφυλάττω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. θ', 2).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Σφῆκ. 361 : σκοπιωροῦνται). Γίνεται παρὰ τὸ σκοπι-ωρός (μτγ. ὅρα ὁράω).

σκορακίζω (εἰς κόρακας πέμπω). Μόνον ὁ παθ. ἐνεστὼς *σκορακίζομαι* (σπαν. ψ. Δημ. 11, 11), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἔγινεν ἐκ τοῦ «ἐς κόρακας πέμπω ἢ ἀποπέμπω», ἐσκορακίζω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε σκορακίζω καὶ ἀποσκορακίζω (μτγ.). σκορακισμός (μτγ.). Ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 317 καὶ ὑποσημ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 4. Τὸ σκορακίζω κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

σκοροδίζω (τρέφω ἀλέκτορα σκορόδοις ἵνα παροξύνω αὐτὸν εἰς μάχην). Μόνον ὁ ἀόριστος (Ξεν. Συμπ. δ', 9 κατὰ διόρθ. Cobet. Πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 166. Ἱππ. 494). Ὅρα Cobet Nov. Lect. 618.

ΣΗΜ. Τὸ σκοροδίζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. Ῥίζ. σκορδ-, σκόρδ-ον (CIA. Γ', 73. 74) καὶ σκόρ-ο-δον, σκοροδίζω, σκορδινῶμαι, σλαβ. skaredŭ (ἀηδής, βδελυρός), σανσ. chard (ἐμῶ).

σκοτάζει (σκότος γίνεται). Ἁπλοῦν μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σύνθετον καὶ τριτοπρόςωπον *συσκοτάζει* ἢ *συσκοτάζοντος* (σπαν. Λυσί. κατὰ Τίσιδ. § 4 παρὰ Διονυσ. Ἁλικαρν. 6, σ. 983), παρατ. *συνεσκόταζε* (σπαν. Θουκ. Α', 51. Ζ', 73) καὶ ἀόρ. *συνεσκότασε* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 5. Ζ', ε', 15. Δημ. 54, 5). Λέγεται καὶ *σκότος ἐγγίγνεται* (Πλάτ. Σοφ. 266, β'.), *σκότος γίγνεται* (Ξεν. Ἀνάβ. Β', β', 7. Δ', β', 4), *σκότος ἐστὶ* (Ξεν. Ἀναβ. Δ', ε', 17. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὅρα σκιάζω. Τὸ μὲν ἁπλοῦν σκοτάζω παρὰ τοῖς Ο', τὸ δὲ συσκοτάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. ῥημ. παράγ. σκοτασμός (μτγ.), συσκοτασμός (μτγ.).

σκοτοδινιάω-ῶ (πάσχω σκοτοδινίαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 155, γ'. Νόμ. 663, β'.), ὡς παθ. δὲ κατὰ περίφρασιν *σκοτοδινία καταχεῖταί τινι* (Πλάτ. Σοφ. 264, γ'.), ὡς μεταβ. δὲ *σκοτοδινίαν ἐμποιῶ τινι* (Πλάτ. Νόμ. 892, ε'.).

ΣΗΜ. Σκοτό-δίνη (μτγ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 499), σκοτοδινία, σκοτοδινίασις (Στοβ. Ἀνθολ. 48, 63), σκοτοδινιῶ. Ὅρα δινέω-ῶ καὶ δείδω. Τὸ σκοτοδινιῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ἀχαρν. 1219).

σκοτόω-ῶ (σκοτίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἀορ. *ἐσκοτώθην* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 339, ε'.) καὶ παρακ. παθ. *ἐσκότωμαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 209, ε'. Πολ. 506, α'. 518, α'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ἐπισκοτέω-ῶ* (ὃ ἰδὲ) καὶ *σκότον ἀπεργάζομαι* (Πλάτ. Νόμ. 837, α'. 875, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Αἴ. 85 : σκοτώσω), σκότωμα (μτγ.), σκότωσις (μτγ.). Ὅρα σκιάζω.

σκυθρωπάζω (εἰμὶ σκυθρωπός). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἀόρ. *ἐσκυθρώπασα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ϛ', β', 21. Αἰσχίν. 1, 83. 2, 36. καὶ συν-, ἐπ-) καὶ ὁ παρακ. *ἐσκυθρώπακα* (σπαν. Δημ. 45, 68. 54, 34. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 138, α'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Λυσιστρ. 7 : σκυθρωπάζω. Πλοῦτ. 756 : ἐσκυθρώπαζον). Ῥίζ. σκυ- (σκεπάζω), ἐπι-σκύ-νιον (τὸ δέρμα τοῦ μετώπου περὶ τὰς ὀφρῦς, ὅπερ καταβιβάζεται ἐν τῷ σκυθρωπασμῷ. Ὅρα σκευάζω), σκυ-δά (σκιά. Ἡσύχ.), σκύζομαι (= σκυθρωπάζω, μουρμουρίζω=σκύδ-jo-μαι) καὶ σκυδ-μαίνω, σκύδ-μαινος (σκυθρωπός. Ἡσύχ.), σκυθ-ρός, σκυθ-ράζω, σκυθρωπός, σκυθρωπάζω, σκυθρωπασμός (μτγ.).

σκυλακεύω (βάλλω τὰς κύνας νὰ ὀχεύωνται, ἐμπίμπλημι αὐτὰς σκυλάκων δι' ὀχείας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *σκυλακεύειν* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ζ', 1. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Ε', 51), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σκυ-, κύ-ων, λατ. can-is (ἀντὶ cvanis) = çva (ἀντὶ cvan) σανσκρ., σκύλος, σκύλαξ, Καν-δαύλης (= κυνάγχης, σκυλοπνίκτης. Πρβλ. Ἱππώνακτ. Ἀποσπ. 1. Bergk· ὅρα Π. Καρολίδ. περὶ Μικρασιαν. Ἀρίας Ὁμοφυλ σ. 72), Περσικ. σπά-κ-α (κύνα) (Ἡροδ. Α', 110), ἐκ τοῦ σπα-, ὅπερ δύναται νἀναπτυχθῇ ἐκ τοῦ çvan, λιθ. szu-. Τὸ σκυλακεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, σημαίνει δὲ παρὰ μεταγενεστέροις καὶ ἀνατρέφω σκύλακας (πρβλ. πῶλος, πωλεύω, παῖς, παιδεύω, κτλ.).

σκυλεύω (ἀφαιρῶ τὰ ἱμάτια νεκροῦ ἐν πολέμῳ, λαμβάνω σκῦλα). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 469, γ'.), παρατ. *ἐσκύλευον* (σπαν. Θουκ. Δ', 44. Ε', 74) καὶ ἀόρ. *ἐσκύλευσα* (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐσκυλεύθην* (σπαν. Δημ. 18, 116 [ψήφισμ.]), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἀσπ. 468). Ῥίζ. σ κ υ -, λατ. cû-tis, σκῦ-τος, ὅθεν ἐν Ἠπείρῳ τὰ σ κ ο υ τ ι ά (ἐνδύματα), σκῦ λον, σκυλεύω = λατ. spolio, spol-ium (σκῦ λον). Ἐνταῦθα καὶ συλάω-ῶ ἄνευ κ, ὅθεν τὸ «ἐ σ σ ύ λ α   ἀ φ ῄ ρ ε ι» (Ἡσύχ.). «Σ κ ῦ λ α, σ ῦ λ α, λ ά φ υ ρ α· σ κ ῦ λ α μὲν ὅσα πολέμου νόμῳ καὶ κατὰ μάχην ἔθνους πρὸς ἔθνος ἢ πόλεως πρὸς πόλιν ἀπὸ πεσόντων τῶν πολεμίων σκυλεύεται. Λ ά φ υ ρ α δὲ τὰ ἀπὸ τῶν ζώντων πολεμίων λαμβανόμενα. Σ ῦ λ α δὲ τὰ κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν ὑπὸ λῃστῶν συλώμενα, ἅπερ χυδαϊστὶ κ ο ύ ρ σ η καλοῦνται, ὡς καὶ τοὺς συλητὰς κ ο υ ρ σ ά ρ ο υ ς (ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ corsale)» (Κοραῆς εἰς Ἡλιόδωρ. Τόμ. Β', σ. 9). Ὅρα καὶ π ρ ο ν ο μ ε ύ ω. Ῥημ. παράγ. σκύλευμα, σκυλεία (μεταγ.).

σκυτεύω (εἰμὶ σκυτεύς), Μόνον ὁ ἐνεστὼς *σκυτεύειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', ϐ', 22).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ κ υ -, σ κ ῦ - τ ο ς, κύ-τος (δέρμα), σκυτεύς, σκυτοδεψός, σκυτοτόμος, σκύτινος, σκυτεύω, σκυτικός, λατ. scu-tum (σκῦτος, θυρεός, ἀσπίς), cutis (κύτος, δέρμα), Ὅρα σ κ ε υ ά ζ ω, σ κ υ λ ε ύ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, ῥημ. παράγ. σκύτευσις (μτγ.).

σκυτοτομέω-ῶ (σκυτοτόμος εἰμί). Μόνον ὁ ἐνεστώς (ἐνίοτε καὶ μόνον παρὰ Πλάτωνι) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐσκυτοτόμησα* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 368, γ'.), τὰ δὲ λοιπα μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Πλοῦτ. 162. 514). Σκυτοτόμος, σκυτοτομῶ, σκυτοτομία, σκυτοτομικός, σκυτοτόμιον (ποιητ. καὶ μτγ.).

σκώπτω (περιπαίζω, μιμοῦμαι τὰ κινήματά τινος περιπαικτικῶς) (πλειστάκ. καὶ ἐπι-), παρατ. *ἔσκωπτον* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-), [μέλ. *σκώψομαι* ποιητ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 854], ἀόρ. *ἔσκωψα* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-).Παθ *σκώπτομαι* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ϛ', 12. Πλάτ. Εὐθύδ. 294, δ'. Αἰσχίν. 1, 126), παρατ. *διεσκωπτόμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', δ', 23), ὅπερ ὁ Cobet γράφει καθ' ὑπερσυντ. *διέσκωπτο* (Var Lect σ. 254), καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *ἐσκώφθην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', ϐ', 18), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Σ κ ώ ψ (Πολυδ. Δ', 103. Ἀθήν. ΙΔ', 629, f'. ὅρα σ κ έ π τ ο μ α ι), σκώπτω, σκῶψις (ποιητ.), σκῶμμα, σκωπτικός (μτγ.), φιλοσκώμμων (Ἡρόδοτ. Β', 174), φιλοσκωμμοσύνη (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφανει. «Σ κ ῶ μ μ α, γ ε λ ο ῖ ο ν, ε ὐ τ ρ ά π ε λ ο ν καὶ γ ε φ υ ρ ι α σ μ ὸ ς διαφέρει· σ κ ῶ μ μ α μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον· γ ε λ ο ῖ ο ν δὲ τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκρατῶν χωρίς τινος ὕβρεως· ε ὐ τ ρ ά π ε λ ο ν δὲ τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον· γ ε φ υ ρ ι α σ μ ὸ ς δὲ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν γεφυρῶν γράφειν ἤτοι ἔμμετρα ἢ καὶ δίχα μέτρων διασυρμούς τινων ἔχοντα» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 801, 1. Ἀμμών. ἐν λ. σ κ ῶ μ μ α).

σοβέω-ῶ (ταράττω, κινῶ) (σπαν. Ξεν. Ἱππικ. ε', 5. Δημ. 21, 158. καὶ ἀνα-, ἀπο-), μέλλ. *ἀνασοβήσω* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 348, α'.). Μέσ. *ἀποσοβοῦμαί τι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 7), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (παρ' Ἀθην. Ζ', § 5), συχνὸν δὲ παρ' Ἀριστοφάνει, παρ' ᾧ καὶ παρακ. σ ε σ ό ϐ η κ α (Σφῆκ. 211). Ὅρα σ ε ύ ω. ῥημ. παρ. σόβησις (μτγ.), ἀποσόβημα (μτγ.), ἀποσόβησις (μτγ.), ἀποσοβητής (μτγ.), ἀποσοβητέον (μτγ.).

σολοικίζω (κάμνω σολοικισμούς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 45, 30), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα (ὅρα Λουκιαν. Σολοικ. σ. 552—583).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Δ', 117). Σόλοικος, σολοικίζω, σολοικισμός (μτγ.), σολοικία (μτγ.), τὸ δὲ σόλοικος παράγουσιν ἐκ τῶν Σολοίκων ἤτοι κατοίκων τῶν Σόλων, πόλεως τῆς Κιλικίας, Πομπηιοπόλεως μετέπειτα ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου κληθείσης (Στράϐ. ΙΔ'. 665). Ὅρα Ἀσωπ. Περ. Β'. σ. 826, § 8 — 12. «Τὸ π ε ρ ὶ μ ί α ν λ έ ξ ι ν ἁ μ α ρ τ ά ν ε ι ν β α ρ ϐ α ρ ι σ μ ό ς ἐ σ τ ι, τ ὸ δ ὲ π ε ρ ὶ π λ ε ί ο ν α ς σ ο λ ο ι κ ι σ μ ό ς· σ ο λ ο ι κ ι σ μ ὸ ς δ' ἐ σ τ ὶ ν ὁ τ ο ῦ σ ώ ο υ λ ό γ ο υ α ἰ κ ι σ μ ό ς» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 659, 32). Γελοία ἐτυμολογία.

σοφίζομαι (σοφιστικῶς λέγω, σοφίσματα εὑρίσκω) ἀποθετ. Ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), παρατ. *ἐσοφιζόμην* (σπαν Ξενοφ. Ἀπομ. Α', ϐ', 46) καὶ παρακ. *σεσόφισμαι* (σπαν. Δημ. 29, 28), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *σοφίσματα εὑρίσκω* (Δημοσθ. 35, 2).

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. σ ο φ ί ζ ω παρὰ μεταγενεστέροις (= διδάσκω ἢ ποιῶ τινα σοφόν), σοφιστής, σοφίζομαι, σεσοφισμένως (Ξεν. Κυν. ιγ', 5), σοφιστεύω. Ὅρα σ α φ η ν ί ζ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 649), ῥημ. παράγ. σόφισμα, σοφιστής. «Σ ο φ ί ζ ο μ α ι τὸ σοφιστικῶς λέγω, ἤγουν τὸ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδείκνυμί τι, ὅπερ οὐ κυρίως τοιοῦτόν ἐστι. Καὶ σ ο φ ι σ τ ὴ ς ὁ ῥήτωρ. Καὶ σ ο φ ί ζ ο μ α ι τὸ παραλογίζομαί τινα, ὃ καὶ κ α τ α σ ο φ ί ζ ο μ α ι λέγεται, καὶ σ ο φ ι σ τ ὴ ς ὁ ἀπατεών, καὶ τὸ ἐφευρίσκω καὶ μηχανῶμαι· καὶ σ ο φ ί ζ ο μ α ι ὑ φ' ἑ τ έ ρ ο υ ἀντὶ τοῦ διδάσκομαι, ὅπερ ἔχει ἐνεργητικὸν τὸ σ ο φ ί ζ ω καὶ σ ο φ ι σ τ ὴ ς ὁ διδάσκαλος. Ἐκάλουν δ' οἱ παλαιοὶ σ ο φ ι σ τ ὰ ς καὶ τοὺς ἐννοίαις μὲν φιλοσόφοις χρωμένους, δι' εὐγλωττίαν δὲ σοφιστικὴν θαυμασθέντας» (Θωμᾶς Μάγιστρ. σ. 803, 2).

σοφιστεύω (εἰμὶ σοφιστής) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. ψ. Δημοσθ. 61, 48). τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *σοφιστής εἰμι* (Ἰσοκρ. 10, 9. Πλάτ. Μίν. 319, γ'. Ἐρυξ. 399 γ'.).

ΣΗΜ. Ὅρα σ ο φ ί ζ ο μ α ι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει, ῥημ. παρ. σοφιστεία (μτγ.), σοφίστευμα (μτγ.).

σπαθάομαι-ῶμαι (ὑφαίνω, πλέκω, μηχανορραφῶ). Μόνον ὁ παρατ. *ἐσπαθᾶτο* (μέσ. Δημ. 19, 43), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα, τὸ δὲ ἐνεργ. *σπαθῶ* (Ἀριστοφ. Νεφ. 53. 55. Δίφιλ. παρ' Ἀθην. Ζ', 39. καὶ Φιλύλλι. παρὰ Πολυδ. Γ', 126. κτλ) εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον.

ΣΗΜ. Σπάθη, σπαθάω-ῶ, σπάθησις (μετγ.), σπαθητός (ποιητ.), ἀσπάθητος (ποιητ. Πολυδ. Ζ', 36). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει.

σπανίζω (σπάνιν ἔχω τινός) (πολλάκις) παρατ. *ἐσπάνιζον* (σπαν. Θουκ.

Δ', 6. Ξενοφ. 'Ελλ. Ζ', ϐ', 1), μέλ. *σπανιῶ* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Β', ϐ', 12), ἀόρ. *ἐσπάνισα* (σπαν. Ξενοφ. 'Ιέρ. α', 25). Μέσ. *σπανίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ζ', ϐ', 16), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *σπάνιν ἔχω τινός*(Πλάτ.Νόμ.678, δ'.), ὡς μεταϐ. δὲ εἶναι τὸ *ἐν σπάνει τινὸς καθίστημί τινα* (Δημ. 19, 153) καὶ ὡς παθητ. τὸ *σπάνις ἐστί τινος* (Λυσί. 19, 11. Πλάτ. Νόμ. 679, α'. =σπανίζεταί τι).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Χοηφ. 717) καὶ Πινδάρῳ (Νεμ. Ϛ', 32). 'Ρίζ. σπαν- (ὅρα πένομαι), σπάνις, σπάνιος, σπανίζω, σπανιστός (Σοφ. Οἰδ. Κ. 4. καὶ μτγ.).

σπαράττω (ξεσχίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 539, ϐ'. Δημ. 25, 50), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. . Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 1018) καὶ Πινδάρῳ ('Αποσπ. 88). 'Ρίζ. σπαρ- σπαίρω (σπαρταρῶ), σανσ. sphur-â-mi (τρέμω), σπαράττω (= σπαράκ-jω), λατ. sparg-o (σπείρω), σπαραγμός (ποιητ. καὶ μεταγ.), σπάραγμα (ποιητ. καὶ μτγ.). Πρϐλ. Πολυδ. Ε', 94.

σπαργανόω-ῶ *(σπαργανώνω, φασκιώνω)*. Μόνον ὁ ἐνεστώς(σπαν. Πλάτ. Νόμ. 789, ε'., ἔνθα κακῶς γράφεται «*σπαργανᾶν*»), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ ("Ιων 954), παρὰ δὲ 'Ησιόδῳ σπαργανίσασαι(Θεογον. 485). 'Ρίζ. σπαρ-, σπαργ-, σπειρ-, σπεῖρ-α, σπεῖρον (περιείλημα), σπειράω (συστρέφω), σπάρ-τος, σπάρξαι (= σπαργανῶσαι. 'Ομήρ. "Υμν. 'Απόλλ. 121), σπάρ-γ-ανον (ποιητ. καὶ μεταγ.), σπαργανῶ, σπαργάνωμα (μτγ.), σπαργάνωσις (μτγ.), σπαργανιώτης (παῖς=ἐσπαργανωμένος. 'Ομηρ. "Υμν. 'Ερμ. 301).

σπαργάω-ῶ (εἰμὶ πλήρης γονιμότητος, σφριγῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Συμπ. 206, ε'. Φαῖδρ. 256, α'. Πολ. 460, γ'. Νόμ. 692, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Βάκχ. 700) 'Ρίζ. σπαρ- (σπαίρω, ἀσπαίρω, ὅ ἰδέ), σπαργ-, σφαραγ-, σφριγ-, σπαργ-άω, σανσ. sphûrj, σφαραγέω (ποιητ.), σφριγάω. «σπαργᾷ=ὁρμᾷ ἢ ὀργᾷ καὶ σπαργὴ = ὀργή, ὁρμή» ('Ησύχ.). Συγγ. τὸ λατ. turgeo = οἰδῶ.

σπάω-ῶ (ἕλκω, ἀνασπῶ) (σπαν. ἁπλοῦν. Ξεν. 'Ιππικ. ζ', 1. θ', 5. Πλάτ. Νόμ. 644, ε'. καὶ ἀνα-, ξυ-, περι-, παρα-, διχ-, ἀπο-, ὑπο-), παρατ. *συνέσπων* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Α', ε', 10), *ἐπέσπων* (σπαν. Πλάτ. Λάχ. 183, ε'.), [μέλ. ποιητ. καὶ μεταγενέστερος (1)],ἀόρ. ἔσπᾰσα (σπαν. ἁπλοῦς. Ξεν. 'Ιππικ. ζ', 1. Πλάτ. Φαῖδρ. 254, ε'. Νόμ. 666, ε', καὶ ἀπ-, ἐπ-, δι-, ἀν-, ἀντ-), παρακ. [ἁπλοῦς μεταγενέστ.] ἀνέσπᾰκα (Δημ. 19, 314. 49, 12). Μέσ. καὶ παθ. *ἐπισπῶμαι* (ἐνίοτε· καὶ συν-) καὶ παθ. *διασπῶμαι* (ἐνίοτε) *ἀνασπῶμαι* (ἐνίοτε) καὶ *κατασπῶμαι* (Ξεν. 'Απομ. Γ', ι', 7), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἀπεσπώμην* (σπαν. Θουκ. Γ',

(1) *Σπάσω* (Λυκόφρ. 844), *ἐπισπάσω* (Σοφ. Αἴ. 769), *ἀποσπάσω* (Σοφ. Αἴ 1024), *διασπάσω* ('Ηροδ. Ζ', 236).

81. Ξενοφ. 'Αναϐ. Α', ε', 3) καὶ μέσ. *παρεσπώμην* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Δ', η', 33), μέλλ. μέσ. *ἐπισπάσομαι* (Θουκ. Δ', 9, ὡς διορθοῦται), *διασπάσομαι* (Πλάτ. Πολιτ. 336, ϐ'. κατὰ Cobet), μέλλ. παθ. *διασπᾰσθήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Δ', η', 10), ἀόρ. μέσ. *ἐσπᾰσάμην τι* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, συνέπ-, παρ-, ὑπ-, περι-, δι-), ἀόρ. παθ. [ἁπλοῦς ποιητ.] *ἀπεσπάσθην* (ἐνίοτε), *διεσπάσθην* (πολλάκις), *κατεσπάσθην* (σπαν. Θουκ. Α', 63. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Α', θ', 6), *ἐπεσπάσθην* (σπαν. Θουκ. Δ', 130. Δημ.5, 19. 24, 139), *συγκατεσπάσθην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', ε', 24), παρακ. μέσ. *ἔσπᾰσμαι* (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 29. 'Ανάϐ. Ζ', δ', 16) καὶ *διέσπᾰσμαι* (μεσ. καὶ παθ. πολλάκις) καὶ *ἀνέσπᾰσμαι* (παθ. σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Δ', δ', 6), ὑπερσ. ἐλλείπει. 'Ρημ. ἐπ. *ἀνάσπαστος* (Ξεν. 'Απομ. Δ', ϐ', 33. Δημ. 10, 32), *ἀδιάσπαστος* (Ξεν.'Αγησ. ά, 4),*σύσπαστος* (Πλάτ. Συμπ. 190, ε'.), *εὐπερίσπαστος* (Ξενοφ. Κυνηγ. ϐ', 7), *νευρόσπαστον* (Ξεν. Συμπ. δ', 55. Πρϐλ. καὶ 'Ηρόδ. Β', 48).

ΣΗΜ. Σπῶ, σπάσμα, σπασμός, σπάσις (μτγ.), σπαστικός (μτγ.). 'Ρίζ. ὅρα ἐν τῷ πένομαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. «Περιεσπάσθη : τινὲς ἐπὶ τοῦ ἐν ἀσχολίᾳ γενομένου φασὶν ἀμαθῶς δέον ἄσχολον γεγονέναι λέγειν· τὸ γὰρ <περισπᾶν καὶ> περισπᾶσθαι ἐπὶ τοῦ παραιρεῖν καὶ παραιρεῖσθαι λέγουσιν ἀρχαῖοι. Λουκιανὸς ἐν τῷ Τόξαρις ἢ φιλία [§ 30, σ. 539] : «ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας» (Θωμ. Μάγιστρ. 707, 3). Τὸ περισπῶμαι (ἀντὶ τοῦ ἀσχολοῦμαι περί τι) κεῖται ἴσως κατὰ πρῶτον παρὰ τῷ ψ. Κέϐητι (ἐν Πίναχ. 34) «ἃ (μαθήματα) καὶ Πλάτων φησὶν ὡσανεὶ χαλινοῦ τινος δύναμιν ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα περισπῶνται». 'Επειδὴ ὅμως ὁ διάλογος οὗτος τοῦ Κέϐητος εἶναι ἄγνωστον πότε ἐγένετο καὶ σφόδρα ἀμφιϐάλλεται, ἂν εἶναι τοῦ Κέϐητος μαθητοῦ τοῦ Σωκράτους, φαίνεται ἐξ ἄλλων βεϐαίων χωρίων παρὰ Πολυϐίῳ ὅτι ἀπὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων ἤρξατο νὰ παραϐλαστάνῃ ἐν τῷ περισπᾶν καὶ περισπᾶσθαι ἡ σημασία αὕτη (πρϐλ. καὶ Εὐαγγ. Λουκᾶ ι', 40).

σπειράω-ῶ (συστρέφω). 'Απλοῦν (1) δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ σύνθετον καὶ μόνον παρὰ μεταγενεστέροις τὸ ἐνεργ. [*περισπειράσας* (Πλουτ. Καμίλ. 25), *συσπειρᾶσαι* (Πόλυδ. ε', 168), *συσπειράσασα* (Γαλην. Τόμ. Γ', σ. 281]), παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ μέσον *συσπειρῶμαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 206, δ'. καὶ μτγ.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *συνεσπειράθην* (ἐνίοτε· Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 6. 'Ελλ. Β', δ', 11. Δ', γ', 18. Ε', ϐ', 41) καὶ παρακ. *συνεσπείρᾱμαι* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Α', η', 21. καὶ μτγ.), [ὑπερσ. μεταγενέστ.].

ΣΗΜ. "Ορα ἀ-σπαίρω. Τὸ ῥῆμα

(1) 'Απλοῦν εὕρηται παρὰ μεταγενεστέροις ἐν τοῖς ἑξῆς τύποις, *σπειρηθεὶς* (Νικανδρ. Θηριακ. 457), *ἐσπείρηνται* ('Οππιαν 'Αλιευτ. Δ', 576), *ἐσπείραμαι* (Λουκιαν. Φιλοψ. 22. Παυσαν. Ι', λγ', 9. Σέξτ. 'Εμπειρ. σ. 52, 29). Εὕρηται δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ μετὰ τῆς *περὶ* σύνθετον *περισπειρῶμαι* (Πορφύρ. παρ' Εὐσεϐ. Προπ. Εὐαγγ. Γ', ια', 26), *περιεσπειράθην* (Λουκιαν. πῶς δεῖ συγγ. ἱστορ. 29), *περιεσπείραμαι* (Λουκιαν. καὶ Πλούταρχ.), ἀλλὰ καὶ *ἐνσπείραμαι* (Σέξτ. 'Εμπειρ. σ. 280, 16).

κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, ῥημ. παράγ. σπείρασις (μτγ.), σπείραμα (μτγ.).

σπείρω (=σπείρω, *σπέρνω*) (πλειστάκ.), [παρατ. Ἡρόδ. Θ', 116. καὶ μεταγενέστεροι], μέλλ. *σπερῶ* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 276, δ'.), ἀόρ. *ἔσπειρα* (ἐνίοτε· καὶ δι-, κατ-), [παρακ. μεταγενέστ.]. Μεσ. καὶ παθ. *σπείρομαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-), παρατ. μέσ. *διεσπειρόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', δ', 24), [μέλλ. παθ. *σπαρήσομαι* μτγ.], ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐσπάρην* (ἐνίοτε. καὶ δι-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἔσπἄρμαι* (ἐνίοτε· καὶ δι-, κατ-[παθ.], παρ-[παθ. ψ. Πλάτ. Ἀξιόχ. 366, α'.].), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *σπαρτός* (Πλάτ. Σοφιστ. 247, γ'.). Λέγεται καὶ *σπέρματι χρῶμαι εἴς τι* (Πλάτ. Γοργ. 490, ε'.).

ΣΗΜ. Σπείρω, σπόρος, σπορά, σπορητός (ὁ, Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ς', 13), σπαρτέον (μεταγ.). Περὶ ῥίζης ὅρα ἀ-σπαίρω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργα 391. Ἀσπ. 399). Ὁ παρακ. ἔσπαρκα (Ἠσαΐ. λζ', 30. Πολύαιν. 2, 1), ὁ μέλλ. παθ. σπαρήσομαι (Δευτερονόμ. κθ', 23) καὶ διασπαρήσομαι (Διόδ. Σικελ. ιζ', 69).

σπένδω (κάμνω σπονδήν, λείβω) (ἐνίοτε· καὶ συ-), παρατ. *ἔσπενδον* (σπαν. Ξεν. Ἀν. Δ', γ', 13. Δημ. 19, 130), [μέλ. *κατασπείσω* ποιητ. Εὐρ. Ὀρ. 1187 καὶ Ἡροδ. Β, 151], ἀόρ. *ἔσπεισα* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-), [παρακ *κατέσπεικα* Πλουταρχ. Σερτ. 14 μτγ.]. Μέσ. *σπένδομαι* (= ποιοῦμαι συνθήκας διὰ σπονδῶν. πλειςάκ. καὶ ἐπι-), παρατ. *ἐσπενδόμην* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. *σπείσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐσπεισάμην* (πλειστάκ.), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἔσπεισμαι* (Θουκ. Γ', 111. Δ', 16), ὑπεσ. παθ. *ἔσπειστο* (σπαν. Θουκ. Γ', 34. 111). Ῥημ. ἐπ. *ἄσπειστος* (Δημ. 25, 52). Ἀντὶ τοῦ *σπένδομαι* λέγεται καὶ *σπονδὰς ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 28. 44. 115. Γ', 75. 114. Δ', 15. 117. 118. Ε', 18. κτλ.) καὶ παθ. *σπονδαὶ γίγνονται* (Θουκ. ε', 41. κτλ.), τὸ δὲ *σπονδὰς ποιῶ* (Ξεν. Ἀναβ. Δ', γ', 13) = ἐπιτρέπω νὰ γίνωσι σπονδαί.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σπενδ-, σπένδ-ω, -ομαι =λατ. spond-eo, re-spond-eo (ἀνθυπισχνοῦμαι), de-spond-eo (κατεγγυῶ), σπονδή, ἄσπονδος. Ὁ Κούρτιος νομίζει ὅτι εἶναι ῥίζα «σφαδ-, σφαδ-άζω (σπαρταρῶ), σφαδ-ασμός, σφεδ-ανός, σφοδ-ρός, σφενδ-όνη, σφενδονᾶν, σφόνδυλος, σανσ. spand-ê (κνήθομαι), pari-spandê (τρέμω), vi-spandê (ἀντιτείνω), λατ. funda (σφενδόνη), fûsus (ἄτρακτος). Ἐνταῦθα ἀνήκει πιθανῶς καὶ τὸ σπένδω». Νομίζομεν ὀρθοτέραν τὴν πρώτην ἐτυμολογίαν. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ κατ' ἐνεργητικὴν φωνὴν μόνον, τὸ δὲ μέσον ἄρχεται ἀπὸ Εὐριπίδου καὶ Ἡροδότου, παρὰ δὲ μεταγ. καὶ ἀόρ. παθητ. ἐσπείσθην (Πλούτ. Ῥωμύλ. 19). Ἐκ μὲν τοῦ σπένδω (λείβω) γίνεται τὸ σπονδή, ἐκ δὲ τοῦ μέσ. σπένδομαι τὸ σπονδαί. «Ἔστι δὲ ἀπὸ οἴνου σπονδή, σπεῖσαι, ἀποσπεῖσαι, ἐπισπεῖσαι, ἀπόσπονδος, ἄσπονδος, ἔνσπονδος, ὁμόσπονδος, ἐνσπονδότατος, σπονδῶν καὶ κρατήρων μεταςχών, παράσπονδος, παρασπονδεῖν, σπονδὰς ἀναιρεῖν,...σπονδαρχεῖν τὸ προπίνειν φιλοτησίας (Πολυδ. Ϛ', 30), σπονδοφορῆσαι καὶ σπονδὰς ἐπενεγκεῖν, σπείσασθαι, σπονδὰς αἰτῆσαι· ἔνσπονδοι, ὑπόσπονδοι» (Πολυδ. Η', 139). Ἀττικὰ εἶναι τὸ ἄσπονδος, ἔνσπονδος, παράσπονδος, -ῶ, ὑπόσπονδος.

σπέρχω (σπεύδω, βιάζω). Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς καὶ τῷ Ἡροδότῳ καὶ ἐνίοτε παρὰ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μονον ὁ ἐνεστ. *κατασπέρχω* (σπαν. Θουκ. Δ', 126) καὶ ὁ παρατ. *ἐπέσπερχον* (σπαν. Θουκ. Δ', 12).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σπερχ-, σπερχνός (ταχύς), σπέργ-δην (ἐρρωμένως. Ἡσύχ.), ἀ-σπερχ-ές (σφοδρῶς), Σπερχειός, Σπέρχων, Σπέρχις, σανσ. sparh-, sparh-ajâmi (ἐφίεμαι), sprah-â (πόθος). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ λατ. pergo (χωρῶ, πορεύομαι), expergo (ἐξεγείρω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ σπέρχομαι (Ὀδ. Γ, 283. Ν, 22. 115), ἐσπερχόμην (Ἡρόδ. Ε', 33), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. σπερχθείς (Ἡροδ. Α', 32), σπερχθεῖσα (Πινδ. Νεμ. α', 40).

σπεύδω (βιάζομαι ὡς ἀμεταβ., καὶ σπαν. μεταβ. βιάζω (1).) (πλειστάκ. καὶ κατα-, ἐπι-), παρατ. *ἔσπευδον* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, ἀντ-), μέλ. *σπεύσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', γ', 27. καὶ (ἐπι-) Ἑλλ. Ε', α', 33), ἀόρ. *ἔσπευσα* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, συνεπ-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σπυδ-, σπευδ-, λατ. stud-ium (σπουδή), ἀγγλ. spuatôn, spêdan, σπεύδω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται), ἀντίθετον δ' αὐτοῦ εἶναι τὸ βραδύνω καὶ μέλλω, σπουδή, σπουδάζω = λατ. stud-eo (ὡς στάδιον καὶ σπάδιον, τέσσαρες καὶ αἰολ. πέσσυρες, πέντε καὶ αἰολ. πέμπε, στέλλω καὶ αἰολ· σπέλλω), étudier (Γαλλ.), étude (σπουδή. ὅρα σπουδάζω). Παρ' Ἁρποκρατ. φέρεται ἐκ τοῦ Ἰσαίου καὶ διεσπευσάμην (= διὰ σπουδῆς ἐποιησάμην), ὁ ἐνεργ. παρακ. ἔσπευκα (Παυσαν. Ζ', ιε', 11. Πλουταρχ. γεν. Σωκρ. 13), σπεύδομαι (μέσ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 147. Εὐμ. 360), μέλ. μέσ. σπεύσομαι (Ἰλ. Ο, 402), παρακ. ἔσπευσμαι (Λουκιαν. Ἐρωτ. 33), σπευστέον (Ἀριςφ. Λυσ. 320).

σπογγίζω (σφογγίζω). Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Δημ. 18, 258) καὶ ἀόρ. *ἀπεσπόγγισα* (σπαν. Ἀντιφῶν 5, 45), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα (πρβλ. Ἀθήν. Η', § 43).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Θεσμ. 247 : σπογγιεῖ). Ῥίζα σπογγ-, σπόγγος καὶ σφόγγος, λατ. fungus, σπογγίζω, λατ. fungor (ἐπιτελῶ τι), σπογγιστική (Πλάτ. Σοφ. 227, α'.), σπόγγισμα (μτγ.), σπογγο-θήρας (μτγ.), σπογγοθηρευτικός (μεταγ.), σπογγοθηρική (μεταγ.), σπογγοκολυμβηταί (Λυκοῦργ. ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίγμου παρὰ Πολυδ. Ζ', 137= οἱ τὰ σπογγία ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀναφέροντες. Βεκκ. Ἀνέκδ 301. 27). Παρ' Ὁμήρῳ κατὰ περίφρασιν σπόγγῳ ἀπομόργνυμί τι (Ἰλ. Σ, 414), σπόγγοις νίζω τι (Ὀδ. Α', 111).

σποδίζω (εἰς σποδὸν ἤγουν εἰς ἀνθρακιὰν ἐσβεσμένην ἕψω). Μόνον ὁ μέλλων *σποδιοῦσι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 372, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Σφῆκ. 329 : ἐσπόδισαν). Σποδὸς = λατ. spodus,-i, spodium, σπόδιον (μτγ.), σποδιά (ποιητ. καὶ μετγ), σποδίζω, σποδίτης ἄρτος (ποιητ.). Κατά τινας παρὰ τὸ σβέννυμι, σβοδ-ός, σποδός (;). «Τέφρα καὶ σποδιὰ ἢ σποδὸς διαφέρει. Τέφρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ πάσης ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐξαναλωθείσης τῆς ὕλης καταλειπομένη κόνις, ἣν ἡ συνήθεια ἀχυλιὰν ὠνόμασεν ἴσως διὰ τὸ μηδένα χυλὸν ἔτι ὑπολεί-

(1) Ὡς «*σαυτῷ τἀναντία σπεύδεις*» (Πλάτ. Πρωταγ. 361, α'. Γοργ. 455, γ'. Θουκ. Ϛ', 40), ὡς μεταβ. δὲ εἶναι συνηθέστ. παρὰ ποιηταῖς.

πεσθαι ἐν αὐτῇ εἰς πυρὸς τροφὴν ἐπιτήδειον. Σποδιὰ ἢ σποδός, ἐν ᾗ λεπτά τινα ψήγματα διαμένουσιν ἔτι καὶ λείψανα πεπυρωμένων ἀνθράκων, ἣν καὶ θερμοσποδιὰν καὶ μαρίλην ἔλεγον, ἡ δέ συνήθεια ἀνδρακούφην λέγει ὡσανεί τινα ἀνθρακιὰν κούφην. Μάρτυς τῆς διαφορᾶς ταύτης καὶ Ὅμηρος ἐπὶ μὲν τῆς τέφρας λέγων (Ἰλ. Ψ, 260)·

πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴ-
[θοπι οἴνω,
ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάπεσσε
[τέφρη·

ἐπὶ δὲ τῆς σποδοῦ (Ὀδ. Ι, 375)·

Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ
[ἤλασα πολλῆς,
ἧος θερμαίνοιτο.

Ὅθεν καὶ σποδεῖν <γράφε σποδίζειν> τὸ ἐν τῇ σποδῷ ὀπτᾶν ἔλεγον» (Κοραῆς εἰς Ἡλιόδωρ. Τόμ. Β', σ. 55).

σπουδάζω (= μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, πονῶ, παρασκευάζω, σπουδαιολογῶ) (πλειστάκ. καὶ συ-), παρατ. *ἐσπούδαζον* (ἐνίοτε· καὶ συν-), μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *σπουδάσομαι* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύφ. 3, ε'. Δημ. 21, 213), ἀόρ. *ἐσπούδᾰσα* (πλειστάκ.), παρακ. *ἐσπούδακα* (πλειστάκ.) καὶ ὑπερσ. *ἐσπουδάκειν* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 21, γ'. καὶ μτγ.). Παθ. *σπουδάζομαι* (ἐνίοτε) καὶ παθ. παρακ. *ἐσπούδᾰσμαι* (ἐνίοτε· καὶ δι-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *σπουδαστός* (Πλάτ. Ἱππ. Μ. 297, β'.), *σπουδαστέος, -τέον* (ἐνίοτε), *ἀξιοσπούδαστος* (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ι', 3). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *σπουδὴν ποιοῦμαι* (Θουκ. Δ', 30. Ἰσοκρ. 4, 86. 5, 45. Πλάτ. Συμπ. 177, γ'. Εὐθύδ. 304, ε'. Νόμ. 628, ε'.), *σπουδὴν ἔχω* (Πλάτ. Ἀντεραστ. 136, γ', Εὐθύδ. 306, δ'.), ὡς παθ. δὲ *σπουδὴ γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 834, β'.).

ΣΗΜ. Σπεύδω, σπουδή, σπουδάζω, περισπούδαστος (μτγ.), σπουδαῖος, σπούδασμα, σπουδαστής (μτγ.), σπουδαστικός. Τὸ σπουδὴ εἶναι ἀντίθετον τοῦ βραδύτης (μέλλησις) καὶ παιδιά. Ὅρα σπεύδω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, παρ' Ὑπερείδῃ δὲ (Ἐπιταφ. XII, 14) φέρεται καὶ μέλ. ἐνεργ. πλημμελὴς σπουδάσουσιν, ὅστις εἶναι μεταγεν. ἀπὸ Πολυβίου (Γ', ε', 8) καὶ ἑξῆς. Τὸ σπουδάζω εἶναι ἀντίθετον τοῦ παίζω (Ἰσοκρ. 10, 11). «Σπουδάζει καὶ σπεύδει διαφέρει. Σπουδάζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν· σπεύδειν δὲ τὸ βοηθεῖν τινι καὶ συναίρεσθαι» (Ἀμμώνι.). «Σπουδάζειν τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν, σπεύδειν δὲ τὸ ἀγωνίζεσθαι» (Θωμ. Μάγιστρ. 805, 2). Τὸ δὲ σπουδάζω πρός τινα διαφέρει τοῦ σπουδαζω περί τινα· «τὸ μὲν σπουδάζειν πρός τινα τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμφαίνει, τὸ δὲ περί τινα τὴν ἐκείνου περὶ ὃν σπουδάζει» (Λουκιαν. Σολοικιστ. 10, σ. 582). Ἐν τῷ σπουδάζω εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ταχύτητος παραβλαστάνει ἡ τῆς ἐνασχολήσεως μετὰ σπουδῆς· διότι διὰ τὰ λόγου τινὸς ἄξια σπεύδει τις.

σπουδαιολογέω-ῶ (σπουδαίως λέγω, σοβαρῶς ὁμιλῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐσπουδαιολόγησα* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. η', 41., ὃ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς μέσ. ἐνεστῶτα « *σπουδαιολογεῖσθαι* » (1)). Μέσ. παρατ. *ἐσπουδαιολογούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', θ', 28) καὶ ἀόρ.

(1) Πρβλ. *δικαιολογοῦμαι, μικρολογοῦμαι, κοινολογοῦμαι*, κτλ.

παθ. *ἐσπουδαιολογήθη* (σπαν. Ξενοφ. Συμπόσ. δ', 50=μετὰ σεμνότητος καὶ σοβαρότητος ἐλέχθη), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εἶναι μόνον παρὰ Ξενοφῶντι εὔχρηστον=σπουδαίως, σοβαρῶς λέγω, ὡς μέσ. δὲ=περὶ σπουδαίων διαλέγομαι.

σταδιοδρομέω-ῶ (τρέχω εἰς τὸ στάδιον). Μόνον ὁ ἐνεστ. (σπαν. Πλάτ. Θεάγ. 129, α'. Δημ. 59, 121. 124). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *στάδιον ἀγωνίζομαι* (Ξεν. Ἀνάβ. Δ', η', 27. πρβλ. καὶ Ἡροδ. Ε', 22), *ἁμιλλῶμαι τὸ στάδιον* (Πλάτ. Νόμ. 833, α', δ'.).

ΣΗΜ. Σταδιοδρόμος, σταδιοδρομῶ. Ῥίζ. σπα-, στά-δι-ον, δωρ. σπά-διον, λατ. spa-ti-um (=ἔκτασις). Ὅρα πένομαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, ἄλλοτε δὲ ἐφέρετο καί παρ' Εὐριπίδῃ (Ἡρακλ. Μ. 863), ἀλλ' ἤδη γράφεται «στάδια δραμοῦμαι».

στάζω (στάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 82, δ'. Ξενοφ. Παιδ. Ε', α', 5), τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις. Ῥημ. ἐπίθ. *στακτός* (Πλάτ. Κριτί. 115, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. ταχ- ἢ ταγ-, σταγ- πεποιημένη, σταγ-ών, στάγ-μα, στάγ-δην, στάζω (= στάγ-jω) λατ. stag-num (τέλμα, λίμνη), stag-no (τελματίζομαι, λιμνάζομαι).

σταθμῶμαι (μετρῶ, ζυγίζω) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 205, α'. Γοργ. 465, δ'. Νόμ. 643, γ'.) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *σταθμητός* (Πλάτ. Χαρμ. 154, β'.), *ἀστάθμητος* (ἐνίοτε), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι εὔχρηστα παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ὀλ. ΙΑ', 45: ἐσταθμώμην). Ἀπαντᾷ δὲ ἐνεργ. σταθμάω (Εὐριπ. Ἴων 1137. Ἀθήν. Β', 8. 18, σ. 43, β'.). Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ ἵστημι. Μέλλ. μέσ. σταθμήσομαι (Λουκιαν. πῶς δεῖ συγγ. ἱστορ. 63), ὡς παθ. δὲ (Ἀριστοφ. Βατρ. 797), ἀόρ. μέσ. ἐσταθμησάμην (Ἡρόδ. Β', 2. Θ', 37), παρακ. ἐστάθμηται (Ἄρατ. 234).

στασιάζω (κάμνω στάσιν, ἐμφύλιον πόλεμον) (πλειστάκ. καὶ ἀντι-, συ- [ψ. Δημ. Προοίμ. ΛΑ'.].), παρατ. *ἐστασίαζον* (πολλάκ.), μέλλ. *στασιάσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 545, δ'. καὶ (συ-) Θουκ. Δ', 86), ἀόρ. *ἐστασίᾰσα* (πλειστάκ. καὶ συν-), παρακ. *ἐστασίακα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 708, γ'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *καταστασιάζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ϛ', 4. Δημ. 58, 22), ἀόρ. παθ. *κατεστασιάσθην* (σπαν. Δημ. 44, 3. 57, 7) καὶ παρακ. *κατεστασίᾰσμαι* (σπαν. Δημ. 57, 2. 17, 58, 42). Ῥημ. ἐπ. *ἀστασίαστος* (ἐνίοτε). Ἀντὶ τοῦ *στασιάζω* λέγεται καὶ *στάσιν ἔχω* (Πλάτ. Πολιτικ. 306, β'.) καὶ *στάσεις ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 4, 79. κτλ.), ὡς ἐνεργ. δὲ μεταβ. εἶναι τὸ *ἐμβάλλω τινὰ εἰς στάσεις* (Ξεν. Ἀπομ. Δ', δ', 11), *στάσεις παρέχω* (Πλάτ. Φαίδ. 66, γ'.), *στάσεις ἐμποιῶ* (Θουκ. Α', 2 κτλ.) καὶ *στάσιν ποιῶ* (Λυσί. 12, 55. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. στα- (ἵστημι), στάσις (= «ἡ τοῦ φύσει συγγενοῦς διαφορὰ» [Πλάτ. Σοφ. 228, α'.]· «ἐπὶ τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρα στάσις κέκληται,

ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος» [Πλάτ. Πολ. 470, β'.].), στασιάζω, στασιασμός, στασιαστικός, στασιώτης, στασιωτικός, στασιωτεία. Τὸ στασιάζω κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Η', 3. 79. κτλ.).

σταυρόω-ῶ (χαράκωμα ποιῶ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ σπανίως ἁπλοῦν. Ἐνεστ. *ἀποσταυρῶ* (Θουκ. Ζ', 80. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 32), παρατ. *ἀπεσταύρουν* (Θουκ. Δ', 69. Ϛ', 101), ἀόρ. *ἐσταύρωσα* (σπαν. Θουκ. Ζ', 25. καὶ προς-, ἀν-, προ-, ἀπ-, περι-). Ἀόρ. παθ. *ἐσταυρώθην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 100. καὶ (ἀν-) Πλάτ. Γοργ. 473, γ'.) ἀόρ. μέσ. *διεσταυρωσάμην* (τι· σπαν. Θουκ. Ϛ', 97) καὶ *περιεσταυρωσάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', β', 2), παρακ. παθ. *ἀπεσταύρωμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 38. Ἀγησίλ. β', 22), ὑπερσ. παθ. *περιεσταυρώμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', δ', 14). Ἀντὶ δὲ τοῦ *σταυρῶ* λέγεται καὶ *σταύρωμά τι ποιοῦμαι* (Θουκ. Ϛ', 74. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. στα- (ἵστημι, ὅπερ ἰδέ), σταυρός, ὅπερ εἶναι ξύλον ἔχον σχῆμα Τ (Λουκιαν. Δίκ. φωνηέντ. 12, σ. 98), σταυρῶ, ῥημ. παραγ. σταύρωσις, σταύρωμα, σταυρωτής (μτγ.), σταυρωτός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

στεγάζω (σκεπάζω μὲ στέγην, καλύπτω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 33. Ἱππικ. ιβ', 3), ὁ μέλλ. *στεγάσω* (ὡς καὶ κατα- C. I. A. τόμ. Β'. 167) καὶ ἀόρ. *ἐστέγασα* (C. I. A. τόμ. Β'. Παράρτ. 489) καὶ *συνεστέγἄσα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 75, γ'.) καὶ *κατεστέγἄσα* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 115, ε'.), παθ. παρακ *ἐστέγἄσμαι* Ἀντιφῶν 5,22. Ξεν. Οἰκον. ιθ', 13. καὶ κατ- (Ἀττ. Ἐπιγρ. Β', 167).) καὶ μέσ. *συνεστέγἄσμαί τι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 18). Ῥημ. ἐπίθ. *στεγαστέον* (Ξενοφ. Ἱππικ. ιβ', 7), *ἀστέγαστος* (Θουκ. Ζ', 87. Ἀντιφῶν 5, 22).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἠλεκ. 781), στέγη, στεγάζω, στέγασμα, στεγαστός (μτγ.), Ὅρα στέγω.

στέγω (σκεπάζω) (πολλάκ. καὶ ὑπο-, ἀπο-), παρατ. *ἔστεγον* (σπαν. Θουκ. Δ', 34), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Παθ. *στέγομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 72).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἱκ. 135. Ἑπτ. 797). Ῥίζ. στεγ-, στέγ-ω=λατ. teg-o=σανσ. stag-ami, τέγος, στέγος (ποιητ.), στέγη, στεγανός, στεγνός, στεγάζω.

στείβω (πατῶ). Ἐπικὸν ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον τὸ παθ. «*τὰς στειβομένας ὁδούς*» (Ξενοφ. Ἀνάβ Α', θ', 13) = τὰς πολὺ ὀχλουμένας ὁδούς, τὰς πεπατημένας καὶ τετριμμένας, τὰς τρίβους.

ΣΗΜ. Ῥίζ. στεβ-, στειβ-, στιβ-, στίβος (ὁδὸς πεπατημένη, τρίβος), ἀστιβής, στοιβή (κοιν. στοίβα), στοιβάζω (λατ. stip-are), στοβ-έω καὶ στοβ-άζω (λοιδορῶ), στεμφ-, στεμβ-, στέμβω (κλονίζω), στεμβάζω (= στέμβω), στέμφυλον (πεπατημέναι ἐλαῖαι καὶ σταφυλαί, τσήπουρον), ἀστεμφ-ής (ἀπάτητος, ἀκλόνητος), σανσ. stambh, stabh-nomi, stabh-nâmi(ἐρείδομαι). Ἐνταῦθα καὶ σταφυλή, σταφίς, ἀ-σταφίς. Τὸ στείβω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Φέρεται καὶ ῥημ. ἐπίθ. στειπτὸς γέρων (Ἀριστφ. Ἀχ. 180. Πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 8, 16) καὶ στειπτὴ φυλλάς (=στιβάς. Σοφοκλ. Φιλοκ. 33), ἅτινα κακῶς γράφονται διὰ τοῦ Ι (πρβλ· ἐλ-λιπής, ἀλλ' ἀδιάλειπτος).

στείχω (πορεύομαι, βαδίζω). Ποιητικὸν καὶ ἅπαξ παρὰ Δημοσθένει *στείχων* (Δημ. 19, 248).

ΣΗΜ. Ῥίζ. στιχ-, στειχ-, στοιχ-, στίχος, στοῖχος (σειρά), στοιχεῖα, λατ. vestig-ium (ἴχνος), σανσ. stigh (ἀναβαίνειν), γοτθ. steig a (ἀναβαίνω), γερμ. Steig (ὁδός), steigen (βαδίζω), στείχω καὶ στιχῶμαι (ποιητ. ἐπικ.), στοιχέω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ ἔστειχον καὶ περιστείξας.

στέλλω (ἐνδύω, παρασκευάζω, πέμπω). Ἁπλοῦν ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ σύνθετον *ἀποστέλλω* (πολλάκ.), *ἐπιστέλλω* (πολλάκις), *διαστέλλω* (Πλάτ. Πολιτικ. 265, ε'. Εὐθύδ. 295, δ'.), *συστέλλω* (Ἰσοκρ. 8, 85. 15, 193. Πλάτ. Λῦσ. 210, ε'.), *περιστέλλω* (Δημ. 24, 139. 36, 47), *προσστέλλω* (1), *προςαποστέλλω* (Θουκ. Δ', 108), παρατατ. *ἐπέστελλον* (ἐνίοτε), *ἀπέστελλον* (ἐνίοτε), *ἀνέστελλον* (Θουκ. Ϛ', 70. Ξεν. Ἀνάβ. Ε', δ', 23) καὶ *ξυναπέστελλον* (Θουκ. Ϛ', 88. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 37), μέλλ. *ἀποστελῶ* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἔστειλα* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, ἐπ-, συν-, ἀν-, περι-, συναπ-, προςεπ-, προαπ-), παρακ. *ἀπέσταλκα* (σπαν. Ἰσοκρ. 1, 2 Δημ. 12, 6). *ἐπέσταλκα* (ἐνίοτε) καὶ *διαπεσταλκὼς ὦ* (Δημ. 35, 54), ὑπερσ. *ἀπεστάλκειν* (Ξεν. Παιδ. Ζ', δ', 8. Ἑλλ. Ε', δ', 10) καὶ *ἐπεστάλκειν* (Θουκ. Ε', 37. Η', 99). Μέσ. καὶ παθ. *στέλλομαι* (ἐνίοτε· καὶ συ- [μέσ. καὶ παθ.], ὑπο- [μέσ. ἀποθετ.], ἀπο- [παθ.], ἐπι- [παθ.].), παρατ. παθ. *ἀπεστελλόμην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 30) καὶ *ἀνεστελλόμην* (σπαν. Θουκ. Γ', 98), μέλ. παθ. *ἀποσταλήσομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 114. Δημ. 24, 93), ἀόρ. παθ. *ἀπεστάλην* (πολλάκ. καὶ συναπ-, προαπ-) καὶ *ἐπεστάλην* (ἐνίοτε), μέσ. ἀόρ. *ὑπεστειλάμην* (πολάκ.), παρακ. μέσ. *ἔστἄλμαι* (=ἐνδέδυμαι. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', β', 7. Πλάτ. Νόμ. 833, δ'.) καὶ παθ. *ἀπέστἄλμαι* (ἐνίοτε), *ἐπέστἄλμαι* (ἐνίοτε· καὶ προσεπ-), *συνέστἄλμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 230) καὶ *προσέστἄλμαι* (παθ. καὶ μέσ. Ξεν. Κυνηγ. δ', 1. Πλάτ. Γοργ. 511, δ'.), ὑπερσ. παθ. *ἀπεστάλμην* (σπαν. Δημ. 19, 249) καὶ *ἐπεσταλμένον εἴη* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α', 32).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σταλ-, στελ-, σπελ-, στολ-, στέλλω (=στέλ-jω), λατ. prae-stŏlor (περιμένω), στόλος, στολή=αἰολ. σπόλα, σπέλλω (αἰολ.=στέλλω), στελεόν, στειλεόν, στειλεά, στήλη (αἰολ. στάλα), σταλίδες (χάμακες, χάρακες. Ἡσύχ.), στάλ-ιξ, στέλ-εχος, στηρίζω λατ. stul-tus (μωρός), stol-i-dus (μωρός), ἀγγ. stellan καὶ γερμ. stellen (ἱστάναι), λιθ. stelu'ti (παραγγέλλειν), κτλ. Ὅρα καὶ στηρίζω, ἵστημι. Τὸ στέλλω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

στενάζω (ἀναστενάζω, στενάζω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. *στενάξω* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 259) καὶ ἀόρ. *ἐστέναξα* (Δημ. 23, 210, 27, 69. καὶ (ἀν-) Ξενοφ. Συμπ. α', 15), ῥημ. ἐπίθ.

(1) Οὕτω διορθοῖ ὁ Badhamus τὸ *προστέλλειν* (Θουκ. Ε', 71).

ἀστέναχτος (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 370, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα, συμπληροῦται δὲ ὑπὸ τοῦ *στένω*. Λέγεται καὶ *στεναγμοὺς ἵημι* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 365, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 430. Πέρσ. 727 (ἐπι-). 1046. Εὐμ. 789), στεναγμός (Ἀττικ.), στενακτός (ποιητ.) στενακτέον (ποιητ.), στέναγμα (ποιητ.). Ὅρα σ τ έ ν ω. Τὸ ῥῆμα παρ' Ὁμήρῳ λέγεται σ τ ε ν ά χ ω καὶ σ τ ε ν α χ ί ζ ω καὶ σ τ ο ν α χ έ ω.

στένω (στενάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς Δημ. 18, 217. 244. 323. Ἐπιστ. Γ', 44), [ὁ δὲ παρατατ. ποιητικὸς καὶ μεταγεν.], συμπληροῦται δὲ ὑπὸ τοῦ *στενάζω*. Λέγεται καὶ *στεναγμοὺς ἵημι* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 365, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (πολλάκ.), παρὰ δὲ τῷ Αἰσχύλῳ καὶ σ τ έ ν ο μ α ι (=στένω. Ἑπτ. 872. Πέρσ. 62). Ῥίζ. σ τ ε ν-, σ τ έ ν-ω, σανσ. stan-âmi (ἠχῶ, θρηνῶ) = λατ. gemo, στενάχω καὶ στοναχέω (ποιητ.), στενάζω [=στενάγ-jω ἢ στενάχ-jω], στείνω καὶ στείνομαι (ποιητ.=στένω=στέν-jω στεν-ός [=στεν-jός], ἰων. στεινός, στόνος (καὶ Ἀττικ.), στεῖνος, λιθ. sten-è-ti, σλαβ. sten-a-ti, γερμ. stöhnen (=στενάζω).

στέργω (εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι, ἀγαπῶ). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), [παρατατ. ποιητ. καὶ μεταγεν.], μέλλ. *στέρξω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἔστερξα* (ἐνίοτε), [παρακ. *ἔστοργα* Ἡροδ. Ζ', 104]. Παθ. *στέργομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 38. Ξενοφ. Παιδ. Α', ς', 24. Νόμ. 754, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *στερκτέον* (Δείναρχ. 1, 91).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμηθ. 11. Ἀγαμ. 1570). Ῥίζ. σ τ ε ρ- (στερεός), στέρ-γω, κατ' ἄλλους δ' ἔχει τὴν αὐτὴν ῥίζαν πρὸς τὸ σ τ έ ρ ν ο ν, στοργή, ἄστοργος (Αἰσχίν. 2, 146), φιλόστοργος (Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 2), στερκτός (ποιητ.), στέρξις (μτγ.), στερκτικός (μτγ.).

στερεόω-ῶ (στερεώνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. δ', 3. 5) καὶ ὁ παθ. *στερεοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 8).

ΣΗΜ Ῥίζ. σ τ ε ρ-, στερ-εός,, [=στερ-jός, j=ε, κατὰ δὲ ἀφομοίωσιν τὸ] στερρός (ὅρα σ τ η ρ ί ζ ω), στερεῶ, στερέωμα (μτγ.), στερέωσις (μτγ.), στερεωτής (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

στερέω-ῶ (ἀποστερῶ). Σπανίως ἁπλοῦν (Πλάτ. Νόμ. 958, ε'.), συνήθως δὲ *ἀποστερῶ* (πλειστάκ. καὶ συναπο-) καὶ *στερίσκω* (σπαν. Θουκ. Β', 43), παρατ. *ἀπεστέρουν* (ἐνίοτε), μέλ. *στερήσω* (σπαν. Θουκ. Δ', 64), συνήθως δὲ *ἀποστερήσω* (πολλάκις), ἀόρ. *ἐστέρησα* (σπαν. Θουκ. Ζ', 71. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', δ', 14. Ἀναβ. Β', ε', 10) καὶ *ἀπεστέρησα* (πλειστάκ.) καὶ *συναπεστέρησα* (σπαν. Δημ. 30, 31), παρακ. *ἀπεστέρηκα* (πλειστάκ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *στέρομαι* (ὡς παρακ. =εἰμὶ ἐστερημένος) (πλειστάκ.) καὶ *στερίσκομαι* (πολλάκ.) καὶ *ἀποστεροῦμαι* (πλειστάκ. καὶ πάντοτε σύνθετος), παρατ. *ἐστερόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', β', 9 (1). Ἀνάβ. Ζ', ς', 16 (εὐκτ.).) καὶ *ἀπεστερούμην* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *στερήσομαι* (πλειστ.) καὶ *ἀποστερήσομαι* (ἐνίοτε) [καὶ παθ. *ἀποστερηθήσομαι* (σπαν. Λυσί. 12, 70. Δημ. 1, 22., ὅστις ὑπὸ τοῦ Cobet γράφεται «*ἀποστερήσομαι*»).], ἀόρ. παθ. *ἐστερήθην* (πλειστ.) καὶ *ἀπεστερήθην* (πλειστάκ.) καὶ *προαπεστηρήθην* (σπαν. Δημ. 21, 67), παρακ. παθ. *ἐστέρημαι* (πλειςάκ.) καὶ *ἀπεστέρημαι* (πλειστάκ.), ὑπερσ. παθ. *ἐστερήμην* (σπαν. Θουκ. Β', 65. Ζ', 27. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Β', β', 9 κατ' ἀνάγνωσ. Cobet) καὶ *ἀπεστερήμην* (ἐνίοτε). Λέγεται καὶ *ἀποστέρησιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 17, 46). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν *στερῶ* (καὶ ἀπο-) *ἐμαυτόν* (ὅρα Λυσί. 2, 71. 31, 33. 34, 8. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', ε', 10. Δημ. 13, 22. κτλ.).

(1) Τοῦτο ὁ Cobet γράφει «*ἐστέρηντο*» καθ' ὑπερσυντέλικον.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ τ ε ρ-, γοτθ. stilan καὶ γερμαν. stehlen (κλέπτειν), σανσ. stênas (κλέπτης), steja-m (κλοπή). Ἄλλως δὲ καὶ οὐχ ὀρθῶς ὁ μακαρίτης Ἀσώπιος (Ὀρθογρ. § 61), πρβλ. καὶ ἀγγ. stôrjan καὶ γερμ. stören (ταράττειν). Ἐνταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ τὸ τ η τ ά-ο μ α ι (=στεροῦμαι). Τὸ σ τ ε ρ έ ω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (σ τ ε ρ έ σ α ι Ὀδ. Ν, 262), τὸ δὲ σ τ έ ρ ο μ α ι κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 211), τὸ δὲ σ τ ε ρ ί σ κ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (ἀ π ο σ τ ε ρ ί σ κ ω Οἰδ. Κ. 376). Ῥημ. παράγ. στέρησις, ἀποστέρησις, στέρημα (ποιητ. καὶ μετγ.), ἀποστερητής, ἀποστερητέον (μτγ.).

στεφανηφορέω-ῶ (στεφάνους φέρω, φορῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Δημ. 21, 51. 54. 43, 66 [μαντεία].).

ΣΗΜ. Στεφανηφόρος, στεφανηφορῶ, στεφανηφορία. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

στεφανόω-ῶ (στεφανώνω) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐστεφάνουν* (ἐνίοτε), μέλ. *στεφανώσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐστεφάνωσα* (πλειστάκ.), παρακ. *ἐστεφάνωκα* (σπαν. Ἀνδοκ. 4, 31. Δημ. 18, 94. 22, 39), [ὑπερσ. μτγ.]. Παθ. καὶ σπαν. μέσ. *στεφανοῦμαι* (πλειστάκ.), παρατ. παθ. *ἐστεφανούμην* (ἐνίοτε) καὶ μέσ. *συνεστεφανούμην* (σπαν. Δημ. 19, 128), μέλ. παθ. *στεφανωθήσομαι* (ἐνίοτε· Αἰσχίν. 3, 20. 147. 244. 259), ἀόρ. παθητ. *ἐστεφανώθην* (πολλάκ.), ἀόρ. μέσ. *ἐστεφανωσάμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 80. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', γ', 17. Αἰσχίν. 3, 77), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἐστεφάνωμαι* (πλειστάκ.), [ὑπερσ. ποιητ. καὶ μτγ.]. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀστεφάνωτος* (ἐνίοτε). Ὅρα *στέφω*. Ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ λέγεται καὶ *στεφάνῳ γεραίρω τινὰ* (Ξεν. Ἑλλ. Α', ζ', 33), *στέφανον δίδωμί τινι* (Ξεν. Ἀνάβ. Α', ζ', 7), ἀντὶ δὲ τοῦ παθητικ. λέγεται καὶ *στεφάνους λαμβάνω παρά τινος* (Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 8).

ΣΗΜ. Στέφανος, στεφανῶ, στεφάνωμα (ποιητ. καὶ μετγ.), στεφάνωσις (μτγ.), στεφανωτής (μτγ.). Τὸ σ τ ε φ α ν ῶ κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ ὁ ὑπερσ. ἐ σ τ ε φ ά ν ω τ ο (Ἰλ. Ο, 153. Ὕμν. Ἀφρ. 120). Ἐκ τοῦ στέφανος καὶ σ τ ε φ α ν ί τ η ς ἀ γ ώ ν (Ξεν. Ἀπομ. Γ', ζ', 1).

στέφω (στεφανῶ). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Ι', § 4) καὶ ἀόρ. *ἔστεψα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 398. α'. Φαιδ. 58, γ'.) καὶ παθ. παρακ. *ἔστεμμαι* (Ξενοφ. Παιδ. Η', γ', 12. Πλάτ. Φαιδ. 58, α'. καὶ (κατ-)

Αἰσχίν. 3, 164 (1).). Ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ λέγεται καὶ *στεφάνῳ γεραίρω τινά* (Ξεν. Ἑλλ. Α', ζ', 33), *στέφανον δίδωμί τινι* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', ζ', 7), ἀντὶ δὲ τοῦ παθητικ. λέγεται καὶ *στεφάνους λαμβάνω παρά τινος* (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 8).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. στεπ-, σανσκριτ. stâp-ajâmi (καθίστημι, ἱδρύω), λατ. stip are (στοιβάζω), στεφ-, στέφ-ω, στέφανος, στεφανῶ, στέφος (ποιητ.), στεφανηφόρος, στεφανηφορῶ (μτγ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 650), στεφη-φόρος (μτγ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 680), στῖφος, στιφρός (πυκνός), λατ. stipatores (σωματοφύλακες βασιλέως).

στηλοκοπέω-ῶ (ἐν στήλῃ κόπτω, ἐγχαράττω, στηλιτεύω). Μόνον ὁ παθ. παρακ. *ἐστηλοκόπηται* (σπαν. Ὑπερείδ. παρ' Ἑρμογ. III, σ. 382. Μάξιμ. Πλανούδ. V, σ. 560), *ἐστηλοκοπημένος* (σπαν. Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Η',73). Ἀντὶ τοῦ ἐνεργ. λέγεται *στηλίτην τινὰ ποιῶ* (Δημοσθ. 9, 45 = στηλιτεύω) καὶ παθητ. *ἐν στήλαις ἀναγράφομαι* (Ἀνδοκ. 1, 51).

ΣΗΜ. «Ἀπὸ δὲ τῆς στήλης ἐνέγραψαν, ἐστηλίτευσαν, ἐστηλιτευμένος, κατεστηλιτευμένος, ἐστηλοκοπημένος· οὕτω γὰρ Ὑπερείδης» (Πολυδ. Η', 73). Ὅρα ἵστημι. Στήλη (δωρ. στάλα), στηλίτης (Ἀττικ.), στηλιτεύω (μτγ.), στηλογραφῶ (μτγ.), στηλοκόπας (μτγ.). Στήλη ἦν ἢ λίθος ἐπιτύμβιος ἢ λίθος χρησιμεύων ὡς ὅριον ἢ πρὸς ἀναγραφὴν νόμων, εὐεργετῶν ἢ τοὐναντίον προδοτῶν καὶ ἀτίμων. Στῦλος δὲ = κίων βάρος βαστάζων.

στηρίζω. Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐστήριξα* (σπαν. Θουκ. Β', 49), ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι ἐν χρήσει τὸ *ἐρείδω*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. στερ-, στερ-εός (στερ-jός, j = ε ἢ j = ρ), στερρός = σανσ. sthiras, λατ. ster-ilis, στέρ-ιφος, στερ-ίφη, στεῖρα (=στέρ-jα), στῆρ-ιγξ, στηρίζω, σανσ. stari (βοῦς στεῖρα, ἰσχύς), στύρ-αξ (κοντάρι), στρηνής (σκληρός), λατ. strênus (αὐστηρός). Ἐνταῦθα ἴσως καὶ τὸ στέρ-νον (στῆθος) (ὅρ. ἵστημι, στέλλω). Παράγ. στήριγμα (ποιητ. καὶ μτγ.), στηριγμός (μτγ.), στηρικτός (μτγ.), ἀστήρικτος (μτγ.), στηρικτέον (μτγ.), ἐπιστήριγμα (μτγ.), ὑποστήριγμα (μτγ.), στήριξις (μτγ.), ὑποστήριξις (μτγ.).

στίζω (κάμνω στίγμα). Ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς, Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀτικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παθ. παρακ. *ἐστιγμένος* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', δ', 32. Αἰσχίν. 3, 79. Ἀνδοκ. Ἀπόσπ. παρὰ Σχολ. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1007) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *ἄστικτον χωρίον* (Λυσί. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λ. πρβλ. καὶ Πολυδ. Γ', 85).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ε', 6. 35. Ζ', 35). Ῥίζ. στιγ-, στίγ-μα (ποιητ. καὶ μτγ.), στιγ-μή, στικτός (Σοφ. Φιλ. 184, κτλ.), στίζω (=στίγ-jω), λατ. di-sting-u o (διαστίζω), in-stinc-tus (ἔνστικτον), in-stig-are (κεντῶ), σανσ. tig, têg'-ami (ὀξύνω), tig-mas (ὀξύς), tik-tas (πικρός).

στοιχέω-ῶ (ἀκολουθῶ). Μόνον ὁ

(1) Ἀλλὰ τοῦτο ὁ Herwerden γράφει εἰς μετ' ὀλ. μέλλ. «*κατεστέψεσθαι*».

ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', γ', 34. Ἱππαρχ. ε', 7) καὶ *ἀντιστοιχῶ* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', δ', 12. Συμπόσ. β', 20).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἀπαντᾷ καὶ κατ' ἀόρ. τῆς ὑποτακτ. «οὐδ' ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην, ᾧ ἂν στοιχήσω» (ὅρκος τῶν ἐφήβ. παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. ΜΑ', σ. 243. Πολυδ. Η', 105, παρ' ᾧ γράφεται «ᾧ ἂν στοιχῶ»). Τὸ βάθος (τοῦ στρατοῦ) στοῖχος καλεῖται. Καὶ τὸ μὲν ἐφεξῆς εἶναι κατὰ μῆκος ζυγεῖν, τὸ δὲ ἐφεξῆς κατὰ βάθος στοιχεῖν» (Πολυδ. Α', 126—127). Ὅρα στείχω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, ἴσως δὲ ἦτο καὶ πολλῷ ἀρχαιότερον, διότι ἀγνοοῦμεν ἀκριβῶς πότε ὁ ὅρκος τῶν ἐφήβων ἤρξατο.

στοιχίζω (ἵστημι τὰς ἄρκυς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. Ϛ', 8), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Μέσ. καὶ παθ. *περιστοιχίζομαι* (σπαν. Δημ. 4, 9. 6, 27).

ΣΗΜ. «Φαίης ἂν στήσασθαι τὰς ἄρκυς, ἐνστήσασθαι, περιστήσασθαι, περιβαλεῖν, περιβαλέσθαι, περιπετάσαι, περιθεῖναι, περιτεῖναι, ἐπιτεῖναι, ὀρθῶσαι, στοιχίσαι, περιστοιχίσασθαι. Καλεῖται δ' αὐτῶν ἡ στάσις στοῖχος καὶ στόχος καὶ στοχὰς καὶ στοχασμὸς καὶ στοιχισμός» (Πολυδεύκ. Ε', 36). πρβλ. καὶ Ἁρποκρ. λ. περιστοιχίζεται. Ὅρα στείχω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 484).

στομαυλέω-ῶ (μιμοῦμαι διὰ στόματος τὸν αὐλόν). Μόνον ὁ ἀόρ. *στομαυλῆσαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 417, ε'. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Β', 101).

ΣΗΜ. Στομ-αυλέω (ὅρα αὐλῶ), τὸ δὲ στόμα καὶ αἰολ. στύμα, στόμα-χος, στωμύλος, ζενδικ. çtaman (στόμα). Ὅρα ἀποστοματίζω. Τὸ στομαυλῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

[**στόρνυμι** ποιητ. καὶ Ἡρόδ.] καὶ *στρώννῡμι* (στρώνω) (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', β', 6), παρατ. *κατεστρώννῡν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 64), ἀόρ. *ἐστόρεσα* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 18. Λυκοῦργ. 109. [ἐπιγραμ.]). Παθ. *ὑποστόρνῠμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 16), παρακ. παθητ. *ἔστρωμαι* (σπαν. Θουκ. Β', 34. Πλάτ. Πολ. 372, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥηματ. ἐπίθ. *ἄστρωτος* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Ῥίζ. στορ-, στόρ-νῡμι, στορέννῡμι, στρώννῡμι, λατ. sterno, stravi, σανσ. str-nâmi, star-as (στρῶμα), λατ. stratus, stra-men (στιβάς), tor-us (στιβάς, προσκεφάλαιον). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τέραμνον (ἀντὶ στέραμνον) μόνον ἐν τῷ πληθ. (=οἶκος, θάλαμος), στρατὸς αἰολικ. στροτός, στρατεύω. Παραγωγ. στρῶμα, στρωματόδεσμος, στρωματεύς (μτγ.), στρωμνή, στρῶσις (μτγ.), στρωτός (ποιητ.). Ἐν Ἀττικαῖς ἐπιγρ. κατὰ τὸν α' καὶ β' αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ εὕρηται καὶ στρωννύω (C. I. A. T. Β', 624), ἀόρ. ἔστρωσα (C. I. A. T. Β', 622, 9. Παράρτ. 453, 11 καὶ ἀντ- αὐτ. 834, 48), μέλ. συνστρώσω (αὐτ. 1054). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, καταστορνῦσα (Ὀδ. Ρ, 32), ἐστόρεσα (Ὀδ. Η, 340), ἔστρωτο (Ἰλ. Κ. 155). Χρόνοι δὲ ἀδόκιμοι ἢ ποιητικοὶ εἶναι οἱ ἑξῆς. μέλλ. ἐνεργ. στορέσω (Νόν. 16, 95. Πρβλ. καὶ Θεοκρ. ϛ', 33. ζ', 57) καὶ στρώσω (Ἡσαΐ. ιδ', 11) καὶ ὑποστρώσω (Ἄμφις παρ' Ἀθην. Β', 48, α'. § 31), παραστορῶ (Ἀριστοφ. Ἱππ. 481) καὶ στρωννύσω (Λουκιαν. Φιλοποίμ. 24), ἀόρ. ἔστρωσα (Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 921. Μάχ. παρ' Ἀ-

θην. ΙΓ', § 44. 48. Ἡροδ. ϛ', 139) καὶ ὑπέστρωσα (Εὐριπ. Ἑλ. 59) καὶ διέστρωσα (Σωκράτ. Ῥόδ. παρ' Ἀθην. Δ', 29), παρακ. ἔστρωκα (Παροιμ. Σολομ. ϛ', 16, ὑπερσ. ἐστρώκειν (Ἡλιοδ. Αἰθιοπ. 4, 16), παρατ. παθ. διεστρωννύμην (Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. Δ', § 21), μέλ. μέσ. ὑποστρώσομαι (Ἰεζεκ. κζ', 30), ἀόρ. παθ. ἐστορέσθην (Ἱπποκρ. καὶ Δίων Κάσ. λθ', 42. ξζ', 14), κατεστρώθην (Διόδωρ. ΙΔ', 114. Σωκράτ. Ῥόδ. παθ' Ἀθην. Δ', § 29), ἀόρ. μέσ. ἐστορεσάμην (Θεόκρ. ιγ', 30), περιεστορεσάμην (Ὀρφ. Ἀργον. 1343), ὑπεστορεσάμην (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1030) καὶ ἐστρωσάμην (Θεόκρ. κα', 7), ὑπεστρωσάμην (Πασαν. Α', λδ', 5).

στοχάζομαι (σκοπεύω, ἐπιτυγχάνω, εἰκάζω) ἀποθετ. Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), ὁ παρατ. *ἐστοχαζόμην* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', β', 27. Πλάτ. Εὐθύδ. 277, β'.), ὁ μέλ. μέσ. *στοχάσομαι* (σπαν Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Ϛ', 10), ἀόρ. μέσ. *ἐστοχασάμην* (σπαν. Ἰσοκρ. 1, 50. Πλάτ. Γοργ. 464, γ'.), παρακ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἐστόχασμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 635), α'.), ὑπερσ. ἐλλείπει.

ΣΗΜ· Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ. 241). Ῥίζ. στοχ-, στόχος (=στάλιξ, ξύλον ἀνωρθωμένον εἰς τὸ βάλλειν ἐπὶ σκοπόν· «τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς τοξότας ἐπὶ στόχον ἱέντας» (Ξενοφ. Ἀγησ. α', 25), ὅπερ εἶναι ταὐτὸν τῷ στοῖχος (σειρά). Ὅρα στοιχίζω, στείχω. Παράγ. στόχασις καὶ στοχασμός, στόχασμα (ποιητ. καὶ μτγ.), στοχαστικός, ἀστοχῶ (μεταγ.), ἄστοχος, ἀστόχημα (μτγ.), ἀστόχαστος (μεταγ.).

στραγγεύομαι (ἀναβάλλομαι, βραδύνω, *στρεφογυρίζω*) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 472, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστοφάνει (Ἀχ. 126. Νεφ. 132. Πρβλ. καὶ Μάχ. παρ' Ἀθην. ΙΓ', 580, ε'.). Ῥίζ. στραγγ-, στράγξ (ὁ διὰ στενωτάτης ὀπῆς σχολῇ κατιὼν σταλαγμός), στραγγεύω (Φώτι.=στρέφω), λατ. stringo (σφίγγω), στραγγίζω (μτγ. πιέζω), στραγγ-ουρία (Πλάτ. Ἐπιστ. 358, ε'.). Τὸ στραγγεύομαι κυρίως=κατὰ στράγγα ἀναλίσκομαι, ἐξ οὗ προέρχεται ἡ σημασία τῆς ἀναβολῆς (Πολυβ. Θ', 136).

στραγγουριάω-ῶ (πάσχω στραγγουρίαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 916, α'.).

ΣΗΜ. Ὅρα στραγγεύομαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Θεσμοφ. 616).

στρατεύω (ἐκστρατεύω) (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, συ-, συνεπι-), παρατ. *ἐστράτευον* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, συν-, ἀντεπ-), μέλ. *στρατεύσω* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 37 Αἰσχίν. 2, 115. καὶ συ-, συνεπι-), ἀόρ. *ἐστράτευσα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, συν-, ἐξ-). Μέσ. *στρατεύομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, ἐπι-, ἀντι-, συ-), παρατ. μέσ. *ἐστρατευόμην* (πλειστάκ. καὶ συν-), μέλλ. μέσ. *στρατεύσομαι* (πλειστάκ. καὶ συ-), ἀόρ. μέσ. *ἐστρατευσάμην* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, ἐπ-, συν-), παρακ. μέσ. *ἐστράτευμαι* (πολλάκ. καὶ ἐξ-, συν-), ὑπερσ. μέσ. *ἐστρατεύμην* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 17. Λυσί. 9, 4 (εὐκτ.).). Ῥημ. ἐπ. *ἀστράτευτος* (ἐνίοτε) καὶ *ἐκστρατευτέον* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', α', 41). Λέγεται καὶ *στρατείαν ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 9. Β', 11. Ἰσοκρ. 5, 92. 111. 136. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', δ', 19. κτλ.), *ἐν στρατείᾳ εἰμί* (Ξενοφ. Παιδ. Ε', β', 19), *ἐπὶ στρατείας εἰμί* (Πλάτ. Πολ. 468, γ'.), *στρατείαν ἄγω* («*μετὰ ταῦτα γενομένης τῆς ὕστερον στρατείας, ἣν αὐτὸς Ξέρξης ἤγαγεν*» =ἧς ἡγήσατο, ἣν διηύθυνεν. Ἰσοκρ. 4, 88), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *στρατεία γίγνεται* (Θουκ. Α', 10. Ζ', 57. Ἰσοκρ. 4, 88. Πλάτ. Σύμπ. 219, ε'. Νόμ. 943, γ', κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ μὲν στρατεύω ἢ στρατείαν ποιῶ ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ταὐτὸν τῷ στρατὸν ἢ στρατιὰν ἄγειν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, τὸ δὲ στρατεύομαι ἢ στρατείαν ποιοῦμαι=ἄγω ἐμαυτὸν καὶ τοὺς ἐμαυτοῦ ἐπὶ τοὺς βαρβάρους (Κοραῆς Σχόλ. εἰς Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Γ', § 3), ὁ δὲ Ἀσώπιος νομίζει ὅτι τίθενται ἀδιαφόρως ἀμφότερα (Περίοδ. Β', σ. 303, § 45), ὅπερ καὶ ὀρθότερον (πρβλ. καὶ μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι). Στρατός, στρατιά, στρατεύω, στρατεία. Ὅρα στορέννυμι. Τὸ μὲν στρατεύω κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ καὶ Ἡροδότῳ, τὸ δὲ μέσον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Πινδάρῳ. Τὸ δὲ στρατεύω παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι σπανιώτερον τοῦ στρατεύομαι, παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ εἶναι πλείων ἡ χρῆσις τοῦ στρατεύειν ἢ τοῦ στρατεύεσθαι. Στρατεία δὲ καὶ στρατιὰ διαφέρει· διότι στρατεία μὲν εἶναι τὸ στρατεύεσθαι, στρατιὰ δὲ τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος (ὅρα καὶ Ἀμμών. ἐν λ. στρατόπεδον). Ἡ διαφορὰ ὅμως αὕτη δὲν τηρεῖται ἀκριβῶς· διότι παρ' Ἀριστοφάνει τὸ στρατιὰ κεῖται καὶ ἀντὶ τοῦ στρατεία (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 251. Ἱππ. 587. Σφηκ. 354. 557. Λυσιστρ. 592). Σφάλλεται δὲ ὁ μακαρίτης Ἀσώπιος γράφων «ἐξέρχεσθαι στρατιάν» (Αἰσχίν. Παραπρ. νγ', γράφε § 168) = στρατείαν· καὶ τὴν στρατιὰν ξυνῆλθον (Θουκ. Α', 3. Ἀσωπ. Περίοδ. Β'. Συντακτ. σ. 866 § 17—18)· διότι παρ' Αἰσχίνῃ γράφεται ὀρθῶς «ἐξελθὼν στρατείαν», παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ «ταύτην τὴν στρατείαν θαλάσσῃ ἤδη πλείω χρώμενοι ξυνῆλθον», ὅπερ ὁ Ἀσώπιος ἑρμηνεύει= ξυνελθόντες ἐποίησαν (Εἰσαγ. εἰς Ἑλλ. Σύνταξ. σ. 307, § 32. Ἐνταῦθα ὅμως γράφει στρατείαν), ὡς καὶ τὸ ἐξιέναι στρατείας (Θουκ. Α', 15)=ἐξιόντας ποιεῖσθαι (αὐτόθ. καὶ Περίοδ. Β'. 866, § 17). Τὸ τοῦ Θουκυδίδου «ξυνῆλθον» εἶναι πλημμελὲς καὶ γραπτέον ξυνεξῆλθον· διότι τὸ στρατεύεσθαι λέγεται ἐξιέναι (ὅρα Θουκ. Α', 15. Αἰσχίν. 2, 168. Δημ. 18, 100. κτλ.), τὸ δὲ ἐπεξιέναι ἢ ἐπεξιέναι εἰς μάχην (Θουκ. Β', 13. 21. 55. κτλ.) = τοὺς ἐχθροὺς προσβάλλειν, ἔφοδον ποιεῖσθαι, μάχεσθαι, οὗτινος ἐνεργ. εἶναι τὸ ἐπεξάγω (Θουκ. Β', 21). Ὡς δὲ δὲν λέγεται ἔρχομαι στρατείαν ἢ ἰέναι στρατείαν ἀλλ' ἐξιέναι στρατείαν καὶ ἔξοδος πεζή (Δημ. 18, 100), οὕτως οὐχὶ ξυνέρχομαι στρατείαν ἀλλὰ ξυνεξέρχομαι στρατείαν.

στρατηγέω-ῶ (εἰμὶ στρατηγὸς) (πλειστάκ. καὶ ἀντι-), παρατ. *ἐστρατήγουν* (πολλάκ. καὶ ὑπ-), μέλ. *στρατηγήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐστρατήγησα* (πολλάκ. καὶ συν-), παρακ. *ἐστρατήγηκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει, μετ' ὀλ. μέλ. *ἐστρατηγηκὼς ἔσομαι* (σπαν. Δημ. 3, 6). Παθ. *στρατηγοῦμαι* (ἐνίοτε) καὶ παρακ. παθ. *τὰ ἐστρατηγημένα* (σπαν. Ἰσοκρ. 16, 22). Ῥημ. ἐπ. *ἀστρατήγητος* (ψ. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 142, α'.) καὶ *στρατηγητέον* (ψ. Πλάτ. Σίσυφ. 389, δ'.). Λέγεται καὶ *στρατηγός εἰμι* (Θουκ. Α', 46. Β', 13. Δ', 89. Ε', 40. Πλάτ. Συμπ. 193, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 25). Στρατηγός (στρατὸν ἄγω), στρατηγῶ, στρατηγία, στρατήγημα, στρατηγεῖον, στρατηγικός, στρατηγιῶ.

στρατηγιάω-ῶ (ἐπιθυμῶ νὰ στρα-

τηγῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ξεν. 'Ανάϐ. Ζ', α', 33. Δημ. 19, 295).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα σ τ ρ α τ η γ ῶ.

στρατοπεδεύω (= κάμνω στρατόπεδον, συγκατασκηνῶ τὸν στρατόν, καὶ ἀμετ. σκηνῶ που μετὰ τοῦ στρατοῦ) (σπαν. ψ. Δημάδ. 12. καὶ (ἀντι-) Ἰσοκρ. 6, 80), παρατ. *ἐστρατοπέδευον* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Ζ', ς', 24), ἀόρ. *ἐστρατοπέδευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', ϐ', 8. καὶ κατ-, περι-, ἐν-). Μέσ. *στρατοπεδεύομαι* (πλειςάκ. καὶ ἀντι-), παρατ. *ἐστρατοπεδευόμην* (πλειστάκ. καὶ κατ-), μέλλ. μέσ. *στρατοπεδεύσομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 42. Ξενοφ. Παιδ. Ε', ε', 1. Ἑλλ. Ϛ', ε', 20), ἀόρ. μέσ. *ἐστρατοπεδευσάμην* (πλειϛ. καὶ κατ-, περι-), παρακ. μέσ. *ἐστρατοπέδευμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀντ-, περι-), ὑπερσ. μέσ. *ἐστρατοπεδεύμην* (Θουκ. Α', 62 κατὰ διόρθωσιν Herwerden καὶ Cobet. Δ', 125. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Β', ϐ', 15. Ϛ', γ', 6. Cobet.). Ὡς ἀποθετ. δὲ εἶναι τὸ *ἀποστρατοπεδεύομαι* (= μακρὰν στρατοπεδεύομαι. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 23), παρατ. *ἀπεστρατοπεδευόμην* (Ξενοφ. 'Αναϐ. Γ', δ', 34) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἀπεστρατοπεδευσάμην* (Ξενοφ. 'Αναϐ. Ζ', ζ', 1). *'Εκστρατοπεδεύομαι* (= στρατοπεδεύω ἔξω, τὸ δ' ἐνεργ. μεταγενέστ.), οὗτινος εὑρίσκεται μόνον μέσ. ἀόρ. *ἐξεστρατοπεδευσάμην* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', γ', 1) καὶ μέσ. παρακ. *ἐξεστρατοπέδευμαι* (Θουκ. Δ', 129). *Μεταστρατοπεδεύομαι* (= μετατίθημι τὸ στρατόπεδον, τὸ δ' ἐνεργ. μεταγενέστ. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 23) καὶ μέσ. ἀόρ. *μετεστρατοπεδευσάμην* (Ξενοφ. 'Αγησ. ϐ', 19). *Συστρατοπεδεύομαι* (= ὁμοῦ στρατοπεδεύω), οὗτινος μόνον ὁ παρατ. *συνεστρατοπεδευόμην* (Ξενοφ. 'Αναϐ. Β', δ', 9). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *στρατόπεδον ἐγκαθίστημι* (Ἰσοκρ. 4, 166), *στρατόπεδον συνίστημι* (Ἰσοκρ. 12, 166), *στρατόπεδον ποιοῦμαι* (Θουκ. Α', 46. κτλ.), *στρατόπεδον συνίσταμαι* (Ἰσοκ. 6, 20), *στρατόπεδον κατασκευάζομαι* (Θουκ Ϛ', 44. κτλ.).

ΣΗΜ. Στρατόπεδον (= ὁ τόπος, ἐν ᾧ ὁ στρατὸς ἵσταται, συνεκδοχικῶς δὲ καὶ = αὐτὸς ὁ στρατός), στρατοπεδεύω, στρατοπεδεία, στρατοπέδευσις, στρατοπέδευμα (μτγ.), στρατοπεδευτικός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο ἀρχαιότερον ἀκόμη, διότι παρ' Ἡροδότῳ εὑρίσκεται τὸ σύνθετον ἐ ν σ τ ρ α τ ο π ε δ ε ύ ο μ α ι (Θ', 2).

στρεβλόω-ῶ (στρέφω ἢ βασανίζω διὰ τῆς στρέβλης, βασανιστικοῦ ὀργάνου). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ ἀόρ. *ἐστρέβλωσα* (σπαν. Δημ. 18, 133. Δείναρχ. 1, 63. καὶ (δι-) Αἰσχίν. 3, 224). Παθ. *στρεβλοῦμαι* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *στρεβλώσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 361, ε'. 613, ε'.), ἀόρ. παθ. *ἐστρεβλώθην* (σπαν· 'Ανδοκ. 1, 44. Λυσί. 13, 54. 61), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Γ', 129. Ζ', 36). Στρέβλη (ὅρα σ τ ρ έ φ ω), στρεβλός, στρεβλῶ, στρέβλωσις (μεταγ.), στρεβλωτής (μεταγ.). «Σ τ ρ ε β λ ό ς : ὁ δ ι ά σ τ ρ ο φ ο ς τ ο ὺ ς ὀ φ θ α λ μ ο ύ ς, ἀ λ λ' ο ὐ χ ὶ σ τ ρ α β ό ς» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 62, 23).

στρέφω (στρέφω, γυρίζω) (πολλάκ. καὶ ἐπι-, μετα-, ἀνα-, ἀπο-, ὑπο-, δια-, παρα-), παρατ. *ἔστρεφον* (σπαν. ἁπλοῦς· Πλάτ. Εὐθύδ. 276, δ'., συνήθως δὲ ἀν-, ἐπ-, μετ-), μέλ. *ἀποστρέψω* (σπαν. Ξεν. Ἱππαρχ. α', 12. Πλάτ. Σοφ. 239, δ'.), *ἐπιστρέψω* (σπαν. Ξεν. Κυν. ι', 15) καὶ *διαστρέψω* (σπαν. Δημ. 18, 140), ἀόρ. *ἔστρεψα* (πολλάκ. καὶ ἐπ-, μετ-, ἀν-, ἀπ-, ὑπ-, ἀντ-, συν-, κατ-, περι-, ἐπαν-), [παρακ. *ἐπέστροφα* μεταγενέστ. (Πολύϐ. Ε', 180), *κατέστροφα* (Διόδωρ. ΙΓ', 42), *ἀνέστροφα* (Κωμ. 'Αποσπ. 4, 549).]. Μέσ. καὶ παθ. *στρέφομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπι- [μέσ.], ἀνα- [μέσ. καὶ παθ.], ἀπο- [μέσ. καὶ παθ.], κατα- [μέσ.], περι- [μέσ.], μετα- [μέσ.], ὑπο- [μέσ.], ἐπανα- [μέσ.], συγκατα- [μέσ.], δια- [παθ.].), παρατ. μέσ. *ἐστρεφόμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 37. Πλάτ. Εὐθύδ. 302, ϐ'. καὶ ἀπ-, συν-, ἀν-, κατ-, περι-), μέλ. μέσ. *ἀποστρέψομαι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ε', ε', 36) καὶ *καταστρέψομαι* (ἐνίοτε), μέλ. παθ. *ἀναστραφήσομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 64) καὶ *μεταστραφήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 518, δ'.), ἀόρ. μέσ. *κατεστρεψάμην* (πλειστάκ. καὶ συγκατ-), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσος (συνήθως) *ἐστράφην* (πολλάκ. καὶ μετ- [μέσ.], συν- [μέσ.], ὑπ- [μέσ. σπανίως· Ξενοφ 'Ανάϐ Ζ', δ', 18], ἀπ- [μέσ.], ἀν- [μέσ. σπαν. Ξενοφ. 'Αναϐ. Α', ι', 12], ἐπ- [μέσ. καὶ παθ.] κατ- [παθ.].) καὶ ἀόρ. παθ. α'. *στρεφθείς* (Πλάτ. Πολιτικ. 273, ε'.), παρακ. παθ. *ἔστραμμαι* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Δ', ζ', 15. καὶ δι-, κατ-, συν-, ἀν-, περι-, ἀντ- (Ἰσο. 15, 283 κατὰ Cobet) καὶ μέσ. *ἀπέστραμμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', ϐ', 17), *κατέστραμμαι* (ἐνίοτε), *συνέστραμμαι* (Θουκ. Β', 4. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 12), ὑπερσ. παθ *κατεστράμμην* (σπαν. Θουκ. Ε', 29) καὶ μέσ. *συνεστράμμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 12) καὶ μέσ. εὐκ. *κατεστραμμένοι εἶεν* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', ϐ', 38), μετ' ὀλ. μέλ. μέσ. *κατεστραμμένος ἔσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ Ε', ϐ', 27). Ῥημ. ἐπίθ. *στρεπτός* (Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 2. 'Ανάϐ Α', ϐ, 27), *ἀναστρεπτέον* (Ἰσοκρ. 5, 132). Τὸ μέσ. καὶ ἀναλελ. *στρέφω ἐμαυτόν* (καὶ συ-. Πλάτ. Πολιτικ. 269, ε'. Πολ. Α', 336, ϐ'. κτλ.). Τὸ ἐνεργητ. ἐνίοτε = μέσῳ, *στρέφω* (= στρέφομαι. Πλάτ. Ἵππαρχ. 228, α'. κτλ.) Λέγεται καὶ *ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι* (= προσέχω. Δημ. 12, 1. 19, 306).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ τ ρ ε φ -, στρέϐ-λη, στρεϐλός, στράϐ-ω, στρόμϐ-ος, στρομ-ϐῶ, στρόϐιλος, στροφάλιγξ, στρέφω, αἰολ. στρόφω καὶ στρωφῶ (Ὅμηρ.), στρόφιγξ, στροφή, ἀναστροφή, ἀποστροφή, ἐπιστροφή, μεταστροφή, περιστροφή, ὑποστροφή, καταστροφή, συστροφή, στρέψις (μεταγ.). Τὸ σ τ ρ έ φ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

στρώννυμι· ὅρα *στόρνυμι*.

συγγιγνώσκω (ὁμογνωμονῶ, συμφωνῶ τινι καὶ συγχωρῶ). Ὁ ἐνεστὼς ἀπαντᾷ πλειστάκις, ὁ παρατ. *συνεγίγνωσκον* (Θουκ. Ζ', 73. Ξεν. Παιδ. Ζ', ϐ', 27. Πλάτ. 'Απολ. 17, δ'.), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *συγγνώσομαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 218, α'. ϐ'. Φίληϐ 23, δ'.), ἀόρ. ϐ' *συνέγνων* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. 'Αντ' αὐτοῦ εἰ-

ναι συνηθεστέρα ἡ περίφρασις *συγγνώμην ποιοῦμαι* (Λυσί. 9, 22. κτλ.), *συγγνώμην ἔχω τινί* (=συγγιγνώσκω. Θουκ. Γ', 39. 44. Ἰσοκρ. 4, 14. 82. 95.-10, 60. Ξενοφ. Ἑλλ. ϛ', β', 13. Πλάτ. Φαίδ. 88, γ'. Φαῖδρ. 233, γ'. Γοργ. 465, ε'. Μενέξ. 244, β'. Πολ. 366, γ'. 391, ε'. 472, α'. Νόμ. 925· ε'. 926, α'. κτλ.), *συγγνώμην δίδωμι* (Λυσί. 10, 30. 11, 11), *συγγνώμων εἰμί* (=συμφωνῶ καὶ συγχωρῶ. Θουκ. Β', 74. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', β', 14. Παιδ. ϛ', α', 37. Πλάτ. Νόμ. 906, γ'. 921, α'. κτλ.), ὡς παθητ. δ' εἶναι τὸ *συγγνώμης τυγχάνω παρά τινος* (Θουκ. Ζ', 15. Λυσί. 2, 1. 13, 53. Ἰσοκρ. 7, 27. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', ζ', 4. Δείναρχ. 2, 3. κτλ.), *συγγνώμην λαμβάνω παρά τινος* (Θουκ. Γ', 40. Πλάτ. Φίληβ. 65, γ'. κτλ.), *συγγνώμη ἔστι μοι* (Θουκ. Δ', 114. Η', 50. Ξεν. Ἀθην. Πολ. β', 20. Πλάτ. Θεαίτ. 197, α'. Ἱππ. Ἐλ. 372, α'. Δημ. 18, 274. κτλ.) καὶ *σύγγνωμόν ἐστί τι* (Θουκ. Γ', 40) καὶ *σύγγνωμον γίγνεταί τι πρός τινος* (Θουκ. Δ', 98). Ῥημ. ἐπίθ. *συγγνωστέος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 236, α'.).

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ συγνώμην παρέχω (Λυκοῦργ. 2., ὅπερ ἤδη ὀβελίζεται ὡς ὂν σχόλιον τοῦ «ἀπαραιτήτους δικαστάς»), συγγνώμην ἀπονέμω τινί (Λουκιαν. Νιγριν. 14. Ἀλέξανδρ. 17), συγγνώμην νέμω τινί (Παυσαν. Β', κζ', 4) καὶ αἰτοῦμαι συγγνώμην (Ἰσοκρ. 12, 88) καὶ συγγνώμης ἀξιῶ τινα (Θωμ. Μάγιστρ. ἐν λ. συγγνωμονεῖν). Παρὰ Ξενοφῶντι (Παιδ. Ζ', α', 44) ἐφέρετο «τούτῳ γὰρ μόνῳ συγγιγνώσκεσθαι ἔφασαν», ὅπερ ὁ Hutch, ἑρμηνεύει in hoc enim solo veniam dari sibi dixerunt ἢ κατ' ἄλλους in una sola re, ἀλλὰ νῦν κατὰ τοὺς ἀρίστους κώδικας γράφεται «γιγνώσκεσθαι». Παρὰ δὲ τῷ Ἡροδότῳ εὑρίσκεται καὶ μέσ. συγγιγνώσκομαι (=συμφωνῶ, σύμφημι. Α', 45. Γ', 53. 99. Δ', 126. Ε', 86 καὶ 94. ϛ', 61. 92. 140. Θ', 41. κτλ. Μαυροφρ. Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. γλώσ. σ. 207), φέρεται δὲ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ὡς μέσ. συγγνοῖτο (Ἱκέτιδ. 216), ὅπερ βεβαίως εἶναι πλημμελὲς καὶ ἄτοπον νὰ ὑπάρχῃ τοιοῦτος ἀόριστος, ὑπὸ δὲ τοῦ Naber διορθοῦται εἰς «γένοιτο». Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἱκέτ. 215). Πῶς δὲ μετέπεσεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ συγχωρεῖν τὸ συγγιγνώσκειν καὶ τὸ συγγνώμη (= συγχώρησις) καὶ συγγνώμων (=συγχωρητικός) ὁ μακαρίτης Ἀσώπιος τάδε λέγει. «Τὸ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων (Ξεν. Παιδ. ϛ', α', 37. ἰδὲ καὶ Εὐριπ. Μηδ. 870) ἤθελε φανῇ ὅτι εἶναι οἷον ἀφετικὸς καὶ ἀπολυτικός, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον εἶναι κατὰ τὸ γνώμων θεσφάτων <Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1130> οἷον ὁμογνώμων, στέργων καὶ οἷον συμφωνῶν τῷ ἁμαρτήσαντι ἄφεσιν ἱκετεύοντι, διὰ τοῦτο ἡ συγγνώμη καὶ συγχώρησις. Οὕτω παρὰ Θουκυδίδῃ (Β', 74) ξυγγνώμονες=ὁμογνώμονες, συναινοῦντες» (Περίοδ. Β'. Συντακτ. σ. 60, § 59). Ὅρα καὶ γιγνώσκω.

συκάζω (συλλέγω σῦκα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (*σῦκα συκάζουσι*. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 19).

ΣΗΜ. Συκωροὶ οἱ τὰ σῦκα φυλάττοντες καλοῖντ' ἄν, καὶ τὸ ἔργον συκωρεῖν· καὶ ἐρινάζειν μὲν τὸ τὰ ἐρινὰ ἀφαιροῦντας εἰς θύλακα κατατίθεσθαι (ἐρινὰ γὰρ τὰ τοῦ ἐρινεοῦ σῦκα), συκάζειν δὲ τὸ τὰ τῆς συκῆς καὶ θριάζειν τὸ φυλλολογεῖν τὴν συκῆν» (Πολυδ. Ζ', 143). «Ἔξεστι δὲ εἰπεῖν ἤπατα σεσυκασμένα, ἤπατα συῶν σεσυκοτραγηκότων» (Πολυδεύκ. ϛ', 49), ἐξ οὗ καὶ ἧπαρ συκωτόν (κοιν. συκώτιον. ὅρα Κοραῆ Πρόδρ. Βιβλ. 316. Συλλ. Ἐπιστολ. Τόμ. Α', 238). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ὄρν. 1699).

συκοφαντέω-ῶ (συκοφάντης εἰμὶ) (πλειστάκ. καὶ ἐπι- Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Η', 31), παρατ. *ἐσυκοφάντουν* (ἐνίοτε· καὶ συν-), μέλ. *συκοφαντήσω* (σπαν. Ἰσοκρ. 17, 56. Δημ. 25, 39), ἀόρ. *ἐσυκοφάντησα* (ἐνίοτε), παρακ. *σεσυκοφάντηκα* (σπαν. Δημ. 32, 28), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *συκοφαντοῦμαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐσυκοφαντούμην* (σπαν. Δημ. 37, 13. 38, 20), ἀόρ. παθ. *ἐσυκοφαντήθην* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 64. 226. Δημ. 37, 49), παρακ. *σεσυκοφάντημαι* (σπαν. Δημ. 25, 83. 37, 8. 45), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἀσυκοφάντητος* (Αἰσχίν. 3, 216). Λέγεται καὶ *συκοφάντης εἰμί* (Πλάτ. Πολ. 340, δ'. κτλ.) καὶ παθ· *συκοφαντία γίγνεταί τινι* (Ἰσοκρ. 12, 9. κτλ.).

ΣΗΜ. Συκοφάντης, συκοφαντῶ, συκοφάντημα, συκοφαντητέος (μτγ.), συκοφαντία. «Πλεῖστον διαφέρει φήμη καὶ συκοφαντία· φήμη μὲν γὰρ οὐ κοινωνεῖ διαβολῇ, διαβολὴ δὲ ἀδελφόν ἐστι καὶ συκοφαντία.. Φήμη μέν ἐστιν, ὅταν τὸ πλῆθος τῶν πολιτῶν αὐτόματον ἐκ μηδεμιᾶς προφάσεως λέγῃ τινὰ ὡς γεγενημένην πρᾶξιν· συκοφαντία δ' ἐστίν, ὅταν πρὸς τοὺς πολλοὺς εἷς ἀνὴρ αἰτίαν ἐμβαλὼν ἔν τε ταῖς ἐκκλησίαις ἁπάσαις πρός τε τὴν βουλὴν διαβάλλῃ τινά» (Αἰσχίν. περὶ Παραπρεσβ. § 145). «Συκοφαντεῖν: τὸ φιλαπεχθῶς κατηγορεῖν· κατηγόρουν γὰρ ἀλλήλων ἐπὶ σύκων ἐκφορᾷ. Καὶ κυρίως μὲν ἐπὶ τούτου λέγεται, καταχρηστικώτερον δὲ καὶ ἐφ' οἱᾳ δήποτε αἰτίᾳ συκοφαντεῖν ἔλεγον» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 304, 30). «Συκοφάντης λέγεται ὁ ψευδῶς τί τινος κατηγορῶν. Κεκλῆσθαι δ' οὕτω παρ' Ἀθηναίοις πρῶτον εὑρεθέντος τοῦ φυτοῦ τῆς συκῆς καὶ διὰ τοῦτο κωλυόντων ἐξάγειν τὰ σῦκα. Τῶν δὲ φαινόντων τοὺς ἐξάγοντας συκοφαντῶν κληθέντων, συνέβη καὶ τοὺς ὁπωσοῦν κατηγοροῦντάς τινων φιλαπεχθημόνως οὕτω προσαγορευθῆναι» (Σχολ. Πλάτ. Πολ. 340, δ'. Ὅρα καὶ Ἀρχαιολ. Smith σ. 940—942).

σῦλάω-ῶ (ξεγυμνώνω φονευθέντα πολεμιστήν) (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-), [παρατ. *ἐσύλων* ποιητ. Ἰλ. Ζ', 28. Δ', 116], μέλλ. *συλήσω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 854, α'.), ἀόρ. *ἐσύλησα* (ἐνίοτε), παρακ. *σεσύληκα* (σπαν. Δημ. 22, 74. 24, 120. 182), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *συλῶμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 3, 33. 4, 96. Δημ. 8, 25. καὶ περι-), ἀόρ. παθ. *ἐσυλήθην* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. α', 15. Ἰσοκρ. 6, 19), παρακ. παθ. *σεσύλημαι* (σπαν. Δημ. 35, 26), ὑπερσ. παθ. *ἐσεσυλήμην* (σπαν. Δημ. 18, 139), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικά [μελ. παθητ. *συληθήσομαι* (Αἰσχύλ. Προμ. 761), παρὰ δὲ Παυσανίᾳ κεῖται ὁ μέσ. μέλ. ἀντὶ τοῦ παθ. *συλήσομαι* (Δ', ζ', 10)].

ΣΗΜ. Ῥίζ. σκυ- (σκῦτος=δέρμα. Ὅρα σκευάζω), σκυλ- (σκύλλω=ἐκδέρω, σχίζω, σπαράττω. Πρβλ. καὶ Μᾶρκον ε', 35. Λουκᾶν ζ', 6. η', 49. σκύλ-μα, κο-σκυλ-μάτια=τὰ τῶν βυρσῶν περικόμματα, λατ. quisquil-iae=σκύβαλα), σῦλ-, σῦλη (Δημ. 35, 13. 26), σῦλον, συλάω-ῶ, λατ. spolio, σύλησις, σύλημα (μτγ.), συλητήρ (μτγ.), ἱερό-συλος, ἱεροσυλῶ, ἱεροσυλία. Ὅρα σκυλεύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμή-

ρῳ. «Συλῶ τὸ κλέπτω, ἀφ' οὗ ἱερόσυλος· καὶ συλῶ τὸ βλάπτω ποιητικῶς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ἐν Π Ἰλιάδος [558]·

κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσύλα τεῖχος
['Ἀχαιῶν»

(Θωμ. Μάγιστρ. 817, 6). Τὸ χωρίον ὅμως τοῦτο νῦν γράφεται ὧδε·

κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος
['Ἀχαιῶν.

Ὅρα καὶ σκυλεύω περὶ διαφορᾶς.

συλλέγω· ὅρα *-λέγω*.

συμβασείω (ἐπιθυμῶ νὰ κάμω συνθήκας μέ τινα) (σπαν. καὶ μόνον παρὰ Θουκ. Η', 56., ὅπερ ἴσως γραπτέον «*συμβησείω*»· διότι τὰ τοιαῦτα γίνονται ἐκ τοῦ χρονικοῦ θέματος τοῦ μέλλοντος).

συμβολεύω (συνεισφέρω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. β', 5), παθητ. δὲ *συμβολαί εἰσι* ἢ *γίγνονται* (Ξενοφ. Συμπόσ. α', 16).

ΣΗΜ. Συμβάλλω, συμβολή, συμβολεύω, συμβολέω (Αἰσχύλ. Ἑπτ. 352), συμβολατεύω (Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην. 374, ε'.), συμβολεύς (Βεκκ. Ἀνεκδ. 62, 3). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

συμμαχέω-ῶ (εἰμὶ σύμμαχος) (πλειστάκ.), παρατ. *συνεμάχουν* (σπαν. Θουκ. Ζ', 58. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 10. Ζ', α', 43), μέλ. *συμμαχήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *συνεμάχησα* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 80. Ζ', 50. Ξεν. Ἀναβ. Ε', δ', 30), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν Ἀντὶ δὲ τοῦ *συμμαχῶ* λέγεται καὶ *συμμαχίαν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 4, 128. Θουκ. Α', 57. 61. Β', 95. Γ', 114. Ε', 27. 28. 29. 31. 39. κτλ.) καὶ παθ. *συμμαχία γίγνεται* (Θουκ. Ϛ', 40. κτλ.) ἢ *πράττεται* (Θουκ. Ε', 44. κτλ.).

ΣΗΜ. Σύμμαχος, συμμαχῶ, συμμαχία. Ὅρα μάχομαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Πέρσ. 783). Ὅρα καὶ ἐπιμαχῶ περὶ διαφορᾶς. Τὸ συμμαχέω-ῶ διαφέρει τοῦ συμμάχομαι· διότι τὸ μὲν συμμαχῶ (ὅρα ἐπιμαχῶ)=ἔχω συμμαχίαν πρός τινα, συνθήκην περὶ ἀμυντικοῦ καὶ ἐπιθετικοῦ πολέμου· τὸ δὲ συμμάχομαι =μάχομαι σύν τινι, ὡς τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην συνεμαχεσάμην (Αἰσχίν 2, 169). Ἦσαν τοῖς Ἀθηναίοις οἱ ἱππῆς ὠφέλιμοι ξυμμαχόμενοι, τῶν ἑτέρων οὐκ ἐχόντων ἵππους (Θουκ. Δ', 44). Ἕλληνες οἱ συμμαχεσάμενοι τὴν Πλαταιᾶσι μάχην (Δημ. 59,97). Ὅθεν δύναται νὰ λεχθῇ καὶ τόδε. «Οἱ Λακεδαιμόνιοι συνεμαχουν Ἀθηναίοις, ἀλλ' οὐ συνεμαχέσαντο αὐτοῖς ὑστερήσαντες».

συμποδίζω· ὅρα *ἐμποδίζω*.

συναντῶ· ὅρα *ἀπαντῶ*.

συνασπιδόω-ῶ (συνασπίζω, συνησπισμένος μάχομαί τινι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', ε', 11. Ζ', δ', 23).

ΣΗΜ. Συνασπιδόω-ῶ καὶ συνασπίζω (ποιητ. καὶ μτγ.), συνασπισμός (μτγ.), συνασπιστής (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, παρ' Ὁμήρῳ δὲ λείπει μὲν ἡ λέξις, εἶναι δὲ γνωστὸν τὸ πρᾶγμα, ὅπερ περιγράφεται ὡραιότατα ἐν τοῖσδε· «Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες καρτεραί....., φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ· ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν νευόντων· ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν. Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα» (Ἰλ. Ν, 126—135). Παρ' Ἀριστοφάνει εὕρηται καὶ ἐνασπιδοῦμαι (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 368).

συνδυάζομαι (ζευγαρώνομαι, συζεύγομαι) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. Ε', 6) καὶ ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. *συνεδυάσθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 840, δ'.).

ΣΗΜ. Συνδυάζομαι, συνδυασμός (μτγ.), συνδυαστικός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

συνδικέω-ῶ (βοηθῶ τινι ἐν δίκῃ, σύνδικός εἰμι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *συνεδίκησα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 938, β'. Αἰσχίν. 1, 19. Δημ. 20, 152), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ἀντὶ τοῦ παθητ. λέγεται *σύνδικον ἔχω* (Ἰσοκρ. 19,14).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμεν. 579: συνδικήσων). Σύνδικος, συνδικῶ, συνδικία.

συνεδρεύω (συνεδριάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Αἰσχίν. 3, 74. 91. Δημ. 17, 15), [παρατ. *συνήδρευον* (Ἀθην. Ϛ', § 76, σ. 260, α'.)], μέλλ. *συνεδρεύσω* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 98. Δημ. 10, 6), ἀόρ. *συνήδρευσα* (σπαν. Δημ. 18, 135 [Μάρτυρ.].), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *σύνεδρός εἰμι* (Δημ. 24,127).

ΣΗΜ. Σύνεδρος, συνεδρία, συνεδρεύω, συνεδριάζω (μτγ.). Ὅρα ἕζομαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

συνεργέω-ῶ (συμπράττω τινί). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ἀόρ. *συνήργησα* (Corp. Ins. Att. τόμ. Β'. 313, 11. 286 π. Χ.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται κατὰ περίφρασιν *συνεργῷ χρῶμαι* (Πλάτ. Νόμ. 811. ε'.), *συνεργὸν λαμβάνω* (Πλάτ. Συμπ. 212, β'. κτλ.), *συνεργόν τινα ἔχω* (Ξενοφ. Οἰκον. γ', 10. κτλ.), *συνεργός εἰμι τινος ἢ πρός τι* (Δημ. 19, 144. Ξεν. Ἀπομν. Δ', γ', 7) καὶ παθ. *συνεργία γίγνεται* (Δείναρχ. 1, 112).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἑλέν. 1427), συνεργός, συνεργῶ, συνεργία, συνέργημα (μτγ.). Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὑρίσκεται μόνον παρὰ Ξενοφῶντι (ἐνίοτε) καὶ παρὰ Δημοσθένει ἅπαξ (25,97).

συνηγορέω-ῶ (εἰμὶ συνήγορος, συναγορεύω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκ.), ὁ παρατ. *συνηγόρουν* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 15. 66. Δημ. 19, 15) καὶ ὁ μέλλ. *συνηγορήσω* (σπαν. Δειναρχ. 1, 112 καὶ C. I. A. T. Β'. 576. Παράρ. 841), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Τραχ. 814). Συνήγορος, συνηγορῶ, συνηγορία, συνηγόρημα (μτγ.), συνηγορητέον (μτγ.). Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὕρηται μόνον παρ' Ἰσοκράτει ἅπαξ (1, 37), Πλάτωνι δίς (Νόμ. 937, α'. β'.), Αἰσχίνῃ δίς (ἔνθ. ἀνωτ.), Δημοσθένει (ἐνίοτε), Λυκούργῳ (ἅπαξ. § 135) καὶ Δεινάρχῳ (τρίς. 1, 48. 112).

συνισχυρίζω· ὅρα *ἰσχυρίζομαι*.

σῡρίττω (συρίζω) (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 203, β'.), παρατ. *ἐσύριττον* (σπαν. Δημ. 18, 265. 21, 226. καὶ (ἐξ-) 19, 337). [μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *συρίξομαι* (Λουκιαν. Δὶς κατηγορ. 12.

Νιγρῖν. 10), ἀόρ. *ἐσύριξα* (Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 689)]. Παθητ. *συρίττομαι* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 76. 231. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 268, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ σ ῦ ρ ί ζ ω εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον (Αἰσχύλ. Ἐπτ. 463. καὶ (ὑπο-) Προμ. 126). Ῥίζ. σ F α ρ-, σ F υ ρ-, σ υ ρ-, τ υ ρ-, συρίζω, δωρ. τυρίσδω καὶ συρίσδω, συρίττω [=συρίγ-jω], λατ. ab-sur-dus (δύσηχος, ἄτοπος), su-sur-rus (ψιθυρισμός), σανσ. svar-âmi (ἠχῶ, ᾄδω)=λατ. sono, σῦρ-ιγξ, συριγμός, σύριγμα (ποιητ.), τὸ δημῶδες σ φ υ ρ ί ζ ω (=σFαρ, σανσ. svar-âmi). Τὸ ῥῆμα σ υ ρ ί τ τ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι κατ' ἐνεστῶτα, τὸ δὲ σ υ ρ ί ζ ω παρ' Αἰσχύλῳ. «Τ ὸ τ ὰ ἑ δ ώ λ ι α τ α ῖ ς π τ έ ρ ν α ι ς κ α τ α κ ρ ο ύ ε ι ν π τ ε ρ ν ο κ ο π ε ῖ ν ἔ λ ε γ ο ν· ἐ π ο ί ο υ ν δ ὲ τ ο ῦ τ ο, ὁ π ό τ ε τ ι ν ὰ ἐ κ β ά λ ο ι ε ν, ἐ φ' ο ὗ κ α ὶ τ ὸ κ λ ώ ζ ε ι ν κ α ὶ τ ὸ σ υ ρ ί τ τ ε ι ν» (Πολυδ. Δ', 122). «Τ ῷ ἐ λ ε γ χ ο μ έ ν ῳ ο ἶ μ α ι ἂ ν π ρ έ π ε ι ν σ υ ρ ι γ μ ό ν» (Ξεν. Συμπ. Ϛ', 5).

σύρω (ἁπλοῦν ποιητ. καὶ μεταγεν.), πεζολογικὸν δὲ Ἀττικὸν *διασύρω* (ἐνίοτε = ψέγω) καὶ *ἐπισύρω* (= διαστρέφω. σπαν. Λυσί. 26, 3. Δημ. 20, 131), παρατ. *διέσυρον* (σπαν. Δημ. 18, 317) καὶ *ἀπέσυρον* (σπαν. Θουκ. Ζ', 43), ἀόρ. *διέσυρα* (ἐνίοτε), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα [*διασέσυρκα* Ἀθήν. Ϛ', § 51]. Μέσ. *ἐπισύρομαι* (=ἕρπω. σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. Ε', 13) καὶ μέσ. ἀορ. *περιεσυράμην λείαν* (σπαν. Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Α', 162). Τὸ δὲ μέσον κατ' ἀνάλυσιν *διασύρω ἐμαυτόν* (Δημ. 18, 323).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ ῦ ρ-, σύρ-ω [=σύρ-jω], σύρμα (μτγ.), συρμός (Πλάτ. Ἀξίοχ. 370, γ'.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ὡς ἁπλοῦν μὲν παρ' Ἡροδότῳ (Ε', 81), ὡς σύνθετον δὲ παρ' Αἰσχύλῳ (π α ρ έ σ υ ρ α. Προμ. 1065).

συσκοτάζει· ὅρα *σκοτάζει*.

συσπειρῶμαι· ὅρα *σπειράω-ῶ*.

σφαγιάζομαι (θύω, σφάζω θύματα) ἀποθετ. ἐνεργ. (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 4. Ϛ', ε', 8) καὶ ὡς παθ. (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ιγ', 8), παρατ. ἐνεργ. *ἐσφαγιαζόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', γ', 17. Ἑλλ. Δ', ϛ', 10), ἀόρ. μέσ. *ἐσφαγιασάμην* (ἐνίοτε) καὶ *ἐπεσφαγιασάμην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 957, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, ἀλλὰ παρὰ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Παρ' Ἀριστοφάνει (Ὄρν. 569) ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. σ φ α γ ι ά ζ ε ι ν, παρὰ δὲ τῷ Ἡροδότῳ καὶ ἀόρ. παθ. σ φ α γ ι α σ θ ε ί ς (Ζ', 180) (ὅρα σ φ ά ζ ω), σφραγιασμός (ποιητ. καὶ μτγ.), σφραγιαστήριον (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ϛ', 76. Θ', 61. 72. κτλ.).

σφαδάζω (καὶ σφαδᾴζω κατὰ Δράκοντα καὶ Μ. Ἐτυμ.) (πηδῶ, ταράττομαι σφοδρῶς, ἐπὶ ἵππου τετραυματισμένου). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 37), [παρατ. *ἐσφάδαζον*. Αἰσχύλ. Πέρσ. 194]. Ἀντ' αὐτοῦ ἐλέγετο καὶ *σφαδασμοῦ εἰμι πλήρης* (Πλάτ. Πολ. 579, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ φ α δ-, σφαδ-άζω (σπαρταρῶ), σφαδ-ασμός, σφεδανός (ποιητ.), σφοδρός, σφενδ-όνη, σφενδονᾶν, σανσ. spand-ê (κνήθομαι), pari-spand-ê (τρέμω), vi-spand-ê (ἀντιτείνω), λατ. fund-a (σφενδόνη), fûsus (ἄτρακτος). Ἐνταῦθα ἀνήκει πιθανῶς καὶ τὸ σ π έ ν δ ε ι ν. «Σ φ α δ ά ζ ε ι ν · Ἀ τ τ ι κ ο ί, δ υ ς θ α ν α τ ᾶ ν Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις). «Σ φ α δ ά ζ ε ι ν: δ υ σ α ν α σ χ ε τ ε ῖ ν μ ε τ ά τ ι ν ο ς ὥ σ π ε ρ σ π α σ μ ο ῦ» (Τίμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λεξ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ.

σφάζω. Ὁ ἐνεστὼς ποιητικὸς καὶ μεταγενέστερος, πεζολογικὸς δὲ Ἀττικὸς εἶναι ὁ *σφάττω* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, προ-), παρατ. *ἔσφαζον* (σπαν. Θουκ. Ζ', 84. πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 192) καὶ συνηθέστερ. *ἔσφαττον* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Δ', δ', 3. Ἀναβ. Δ', ζ', 16. Πλάτ. Κριτί. 119, ε'. καὶ ἀπ-), ἀόρ. *ἔσφαξα* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, ἐπ-). Παθ. *σφάττομαι* (σπαν. Ἀντιφῶν 2, β', 8) καὶ μέσ. καὶ παθ. *ἀποσφάττομαι* (ἐνίοτε), [παρατ. *ἐσφαττόμην* Ἀθήν. Δ', § 39], μέλλ. παθ. [*σφαγήσομαι* ποιητ. παρ' Εὐριπίδῃ, πεζολογικὸς δὲ] *ἀποσφαγήσομαι* (Ξεν. Ἑλλ. Γ', α', 27) καὶ *ἐπισφαγήσομαι* (Ξεν. Παιδ. Ζ', γ', 11), ἀόρ. παθ. [*ἐσφάχθην* (ποιητ. παρ' Εὐριπ. καὶ Ἡροδ.) καὶ *ἐσφάγην* (ποιητ. παρ' Αἰσχύλῳ)], πεζολογικὸς *ἀπεσφάγην* (σπαν. Δημ. 59, 103. Λυκοῦργ. 112), *ἐπεσφάγην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', γ', 7), *κατεσφάγην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', α', 23), ἀόρ. μέσ. *ἐπεσφαξάμην* (= ἐπέσφαξα ἐμαυτόν (Ξεν. Ἀνάβ. Α', η', 29 [κατὰ δὲ Cobet διορθοῦται εἰς «*ἑαυτὸν ἀποσφάξαι*»], ὅστις καὶ ἀναλελυμ. *ἐπέσφαξα ἐμαυτόν* (Δημ. 9, 62), παρακ. παθ. *ἔσφαγμαι* (σπαν. Δημ. 23, 68), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων. Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν *σφάττω ἐμαυτόν* (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', γ', 14. Ἰσοκρ. 6, 68. κτλ.) καὶ *ἐπισφάττω ἐμαυτόν* (Δημ. 9, 62) καὶ *ἀποσφάττω ἐμαυτόν* (Ξεν. Ἀναβ. Α', η', 29 κατὰ διόρθωσιν Cobet ἀντὶ τοῦ «*ἑαυτὸν ἐπισφάξασθαι*»). Ἀντὶ δὲ τοῦ *σφάττω* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *σφαγὰς ποιοῦμαι* (Ξεν. Ἑλλ. Δ', δ', 2), ἀλλὰ καὶ *σφαγὰς ποιῶ* (=γίνομαι αἴτιος, ἐνεργῶ νὰ γίνωσι σφαγαί. Ξεν. Ἑλλ. Β', β', 6. Γ', β', 27. Ἰσοκρ. 8, 96. Δημ. 19, 260) καὶ *σφαγὰς ἐμποιῶ* Ἰσοκρ. 5, 107) καὶ *εἰς σφαγὰς ἐμβάλλω* (Ἰσοκρ. 6, 11) καὶ παθ. *σφαγαὶ γίγνονται* (Ἰσοκρ. 15, 127. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σ φ α γ-, σ φ ά ζ ω (=σφάγ-jω, ἢ σφάδ-jω, ἐξ οὗ καὶ τὸ Βοιωτικὸν σ φ ά δ-δ ω), σ φ ά τ τ ω (=σφάγ-jω), σφαγή, σφαγιάζομαι, σφακτός (ποιητ. Εὐριπ. Ἑκ. 1077), σφάκτρον (μτγ. =ὁ μισθός. Πολυδ. Ι, 97), σφάγιον (τὸ θῦμα), σφαγεῖον (=ἀγγεῖον, ᾧ ὑποδέχονται τὸ αἷμα τῶν ἱερείων. Πολυδ. Ι, 65. 97). Τὸ σ φ ά ζ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ σ φ ά τ τ ω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κωμικοῖς ποιηταῖς (Κωμικ. Ἀποσπ. 2, 224), εὕρηται δὲ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις καὶ παρατ. ἔ σ φ α ζ ο ν παρὰ μόνῳ τῷ Θουκυδίδῃ, ὅπερ μαρτυρεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους λέγοντος «σ φ ά τ τ ε ι ν, ἀ π ο σ φ ά τ τ ε ι ν, Θ ο υ κ υ δ ί δ η ς δ ὲ κ α ὶ ἔ σ φ α ζ ο ν λ έ γ ε ι» (Πολυδ. Ϛ', 192).

σφαιρίζω (παίζω τὴν σφαῖραν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 146, α'.) καὶ ὁ μέλλ. *ἀντισφαιριῶ* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολιτ. Θ', 5), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Σφαῖρα, σφαιρίζω, σφαίρισις (μτγ.), σφαίρισμα (μτγ.), σφαιρισμός (μτγ.), σφαιριστής (μτγ.), σφαιριστήριον (μτγ.), σφαιριστικός (μτγ.). Πρβλ. καὶ Πολυδ. Θ', 104—107. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι ἁπλοῦν. Ῥίζ. σ φ α ρ-, σανσ. sphar— (=τείνειν, τινάσσειν), σφαῖρα (=σφάρ-jα).

σφαιρομαχέω-ῶ (τὴν ἐπίσκυρον

λεγομένην παιδιὰν τῆς σφαίρας παίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *σφαιρομαχεῖν* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 830, ε'.), ὃ ὁ Badhamus διορθοῖ εἰς «*χειρομαχίαν*» (1).

ΣΗΜ. Σφαιρομαχῶ, σφαιρομαχία (μτγ. Ὅρα Πολυδ. Θ', 104—107). «Σφαιρομαχεῖν, τὸ τὰς σφαίρας περιδονούμενον διαμάχεσθαι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 62, 25). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

σφαιρόω-ῶ (κάμνω τι σφαιροειδές). Μόνον ὁ παθ. παρακ. *ἀκόντια ἐσφαιρωμένα* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. η', 10) καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. *σφαιρωτός* (αὐτόθ.).

ΣΗΜ. Σφαιρῶ, σφαίρωμα (μτγ.), σφαιρωτήρ (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα σφαιρίζω.

σφακελίζω (σήπομαι). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐσφακέλισα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 74, β'. 84, β'. πρβλ. καὶ Ἡροδ. Γ', 66. Ϛ', 136), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Σφάκελος (γάγγραινα. πρβ. Σχολ. Πλάτ. Τίμ. 84, β'.), σφακελίζω, σφακελισμός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. «Σφάκελος: οἱ μὲν τὸν σπασμὸν οἱ δὲ τὸ ἀπόστημα, οἱ δὲ τὴν σῆψιν» (Βεκ. Ἀνέκδ. 305, 5). «Σφακελίσαι: κατασαπῆναι καὶ ἀπονεκρωθῆναι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 304, 17.).

σφάλλω (ποιῶ τινα σφάλλεσθαι, κλονῶ τινα, σαλεύω τινά). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), μέλ. *σφαλῶ* (Θουκ. Ζ', 67. Πλάτ. Εὐθύδ. 296, β'.) καὶ ἀόρ. *ἔσφηλα* (ἐνίοτε· καὶ ἀν- [ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 364, δ'.]). Μέσ. *σφάλλομαι* (πλειστάκ.) καὶ σπαν. παθ. *σφάλλομαι ὑπὸ οἴνου* (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. Ε', 7), παρατ. μεσ. *ἐσφαλλόμην* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 121. α'.), μέλ. *σφαλήσομαι* (Θουκ. Γ', 14. Ε', 113. Ϛ', 80. Η', 86. καὶ Ϛ', 24 κατ' ἀνάγνωσιν Cobet) καὶ *σφαλοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 26), ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. *ἐσφάλην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, δι-), ἀλλὰ καὶ ὡς παθ. ὁ *ἐσφάλην* (=ἡττήθην. Θουκ. Β', 65. Ϛ', 11. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 69), παρακ. μέσ. *ἔσφαλμαι* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', α', 9. Πλάτ. Κρατύλ. 436, γ'. Ἱππ. Ἐλ. 372, β'. καὶ (ἀπ-) Πλάτ. Νόμ. 950, β'. καὶ (παρ-) Πλάτ. Ἐπινομ. 976, β'.) καὶ ὡς παθητ. *ἔσφαλμαι* (=ἥττημαι, βέβλαμμαι. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 17. Πλάτ. Πολ. 396, δ'.), ὑπερσ. παθητ. *ἐσφάλμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 47). Λέγεται καὶ *σφάλμα ποιῶ* (=σφάλλομαι, περιπίπτω δυστυχίᾳ. Πλάτ. Πολιτικ.

(1) Τὸ χωρίον ἔχει ὧδε· «*γυμνασίας . . κατὰ μῆνα ἕκαστον ποιεῖσθαι προστάξει, ἁμίλλας τε πρὸς ἀλλήλους ποιουμένους κατὰ πᾶσαν τὴν χώραν, ... καὶ πᾶσαν μιμουμένους τὴν πολεμικὴν ὄντως σφαιρομαχεῖν τε καὶ βολαῖς ὡς ἐγγύτατα τῶν ἀληθῶν χρωμένους ὑποκινδύνοις βέλεσιν*».,ἔνθα ὁ Badhamus γράφει «*χειρομαχίαν τε καὶ βολάς*». Νομίζομεν ὅτι ἡ διόρθωσις αὕτη εἶναι οὐχὶ ὀρθή· διότι ἐνταῦθα πρόκειται περὶ παιδιᾶς, ὡς ἐκ τῶν ἑπομένων φαίνεται, ἐν οἷς φέρεται τὸ «*ὅπως μὴ παντάπασιν ἄφοβος ἡ πρὸς ἀλλήλους γίγνηται παιδιά*». Τὸ δὲ χωρίον ἔχει ὀρθῶς καθ' ἡμᾶς, μόνον δὲ μετὰ τὸ *ὄντως* ὀφείλει νὰ τεθῇ ὑποστιγμή, τὸ δὲ *σφαιρομαχεῖν* ἐκληπτέον εἰς πτῶσιν δοτικήν, *σφαιρομαχία* δ' εἶναι ἡ ἐπίσκυρος παιδιὰ τῆς σφαίρας, ἥτις εἶχε πολλὴν ὁμοιότητα πρὸς μάχην. Μόνον δὲ ἠδύνατό τις νὰ γράψῃ «*σφαιρομαχίαις τε καὶ βολαῖς*».

298, β'.) καὶ παθητ. *σφάλμα γίγνεται* (Θουκ. Ε', 17).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σφαλ-, σφάλλω [=σφάλjω]=σανσ. sfal-â-mi=λατ. fallo, γερμ. fallen (=πίπτειν), φηλὸς (ἀπατηλός), φηλόω-ῶ (ἀπατῶ), φηλητής, σφάλμα, ἀσφαλής, σφαλερός, φήληξ (ἀγριόσυκον, ὥωρον σῦκον μὲ ἀπατῶσαν ὁμοιότητα πρὸς ὥριμον. Βεκ. Ἀνεκδ. 71, 4. 315, 11). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

σφάττω· ὅρα *σφάζω*.

σφενδονάω-ῶ (σφενδονίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ παρατ. *ἐσφενδόνων* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐσφενδόνησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', δ', 15) καὶ ὁ παθ. παρατ. *διεσφενδονώμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', β', 3), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (ἐσφεδόνα Ἱκέτ. 715. ἐσφενδόνᾶτε Φοίνισ. 1183), σφενδόνη, σφενδονῶ, σφενδόνησις, σφενδονήτης, σφενδονητικός. Ὅρα σφαδάζω.

σφετερίζω (σφετερίζομαι, οἰκειοποιοῦμαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 843, δ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐσφετέρισα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 715, α'.). Μέσ. ἐνεστ. *σφετερίζομαι* (ἐνίοτε· Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α', 36. Δημ. 7, 41. 18, 71. 99) καὶ μέσ ἀόρ. *ἐσφετερισάμην* (σπαν. Δημ. 32, 2. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 333, γ'. καὶ μεταγεν.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σϜε (=ἓ προσωπ. ἀντων.), σανσ. sva s (αὐτός), σφε-, σφεῖς [=σφέες], σφέτερος, σφετερίζω, σφετερίζομαι (ὅρα Κόντ. Γλωσ. Παρατ. 469—470). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἔται (Ϝέται: συγγενεῖς, «ϝαίκαν εἶχεν Κρῆτες» (Ἡσύχ.). Σφετερισμός (μτγ.), σφετεριστής (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἱκέτ. 39). Ὁ μέσος τύπος εἶναι συνηθέστερος τοῦ ἐνεργητικοῦ, οὐδόλως δὲ διαφέρουσιν ἀλλήλων ὁ ἐνεργ. καὶ μέσος τύπος. Πρβλ. μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι, στρατεύω καὶ στρατεύομαι, σέβω καὶ σέβομαι.

σφέγγω (πιέζω, θλίβω, σφίγγω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 58, α'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν Βατραχ. Ὁμήρου (71. 88) ἢ μᾶλλον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 58), διότι τὸ ποίημα Βατραχομυομαχία δὲν φαίνεται ὂν ἔργον τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ μεταγενεστέρου τινός. Ῥίζ. φῑ, σφι-γ-, φῑμός, σφίγγω [=σφίγ-jω]= λατ. fig-o, σφίδες (χορδαί)=λατ. fides, Φίξ=Σφίγξ (=ἡ πνίγουσα), σφιγκτήρ (μτγ.), σφιγκτός (μτγ.), σφίγμα (μτγ.), σφιγμός (μτγ.), σφίγξις (μτγ.).

σφρᾱγῑζω (ἐπιβάλλω σφραγῖδα). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὡς ἀποθετ. τὸ μέσ. *ἐπισφραγίζομαι* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 75, δ'.) καὶ *προσεπισφραγίζομαι* (σπαν. ψ. Δημοσθ. Ἐπιστ. Δ', 3), ἀόρ. μέσ. *ἐσφραγισάμην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 957, β') καὶ *ἐπεσφραγισάμην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 258, γ'. Νόμ. 855, δ'.), ἀόρ. παθ. *ἐπεσφραγίσθην* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 26, δ'.) καὶ παρακ. παθ. *κατεσφράγῑσμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 17, 34. ψ. Πλάτ. Ἐρυξ. 400, α'.) καὶ *προεσφραγισμένος* (C. I. A T. B'. 476), ῥημ. ἐπίθ. *σφραγιστὸν μέτρον* (C. I. A. T. B'. 476), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 828). Σφρᾱγίς, ἰων. σφρηγίς, σφραγῖδος, σφᾱγῑζω, σφραγιστής (μτγ.), σφραγιστός (Ἐπιγρφ.). Ὅρα φράττω.

σφριγάω-ῶ (εἰμὶ πλήρης γονιμότητος, σπαργῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως· Πλάτ. Νόμ. 840, β'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 380., ἔνθα καὶ γραφὴ «σφυδῶνται»). Ὅρα σπαργάω-ῶ. Σφρῖγος (ποιητ.), σφριγώδης (μτγ.).

σφύζω (κινοῦμαι μετὰ παλμῶν, πάλλομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ Φαῖδρ. 251, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. σφῠγ-, σφύζω [=σφύγjω], σφυγ-μός (μτγ.), σφύξις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

σχάζω (ἀμύσσω, σχίζω, ἀφήνω νὰ πέσῃ τι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 58) καὶ ἀόρ. *ἔσχᾰσα* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. γ', 5), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρ' Ἀριστοφάνει εὕρηται καὶ σχάω-ῶ ἔσχων (Νεφ. 409. Ὅρα Λοβέκ. Φρύνιχ. σ. 219). Τὸ σχάζω κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Νεμ. Δ', 64. Πυθ. Ι, 51), σχασμός (μτγ.), σχάσις (μτγ.), σχαστηρία (μτγ. βαλβίς). Ὅρα σκεδάννυμι περὶ τῆς ῥίζης. «Καὶ μαχαίρια δὲ ἐκάλουν οἱ νέοι κωμῳδοί, ἐν οἷς ἀπέσχαζον ἢ ἔσχαζον· οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νῦν κατασχάζειν» (Πολυδ. Δ', 182). «καὶ σχάσαι φλέβα, λῦσαι φλέβα» (Πολυδ. Δ', 179. Πρβλ. καὶ Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 58). Ἐν τῇ δημώδει τὸ σχάζω ἢ κοινότερ. σκάζω κεῖται ἀμεταβάτως ἀντὶ τοῦ ἀνοίγομαι, διαρρήγνυμαι, σκάσε=διαρραγείης. Εὕρηται καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις τῶν Ἑλλήνων, Πλουτάρχῳ (Μαρκελ. 15), κτλ. τὸ σχάζω τι=ἀνοίγω. Τὸ σχάζω εἶναι συνηθέστατον παρ' ἰατροῖς=ἀμύσσω, ἤτοι παρακεντῶν φλεγμονήν τινα καταπραΰνω αὐτήν, ξεθυμαίνω, ὕστερον λέγεται καὶ ἐπὶ κωπηλατῶν καὶ θυμουμένων.

σχεδιάζω (ἀμελετήτως λέγω ἢ πράττω τι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. ψ. Πλάτ. Σίσυφ. 387, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ὅρα *αὐτοσχεδιάζω*.

ΣΗΜ. «Σχέδιον τὸ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενον καὶ σχεδιάζω καὶ αὐτοσχεδιάζω τὸ ἀμελετήτως λέγω ἢ γράφω. Λέγεται δὲ σχεδιάζω καὶ τὸ ψεύδομαι καὶ κατασχεδιάζω τὸ καταψεύδομαι» (Θωμ. Μάγιστρ. 828, 8). Ῥημ. παραγ. σχεδίασμα (μτγ.), σχεδιασμός (ψ. Πλάτ. Σίσυφ. 390, γ'.), σχεδιαστής (μτγ.). Γίνεται ἐκ τοῦ σχέδιος (ὁ ἐγγύς, πλησίον, εἶτα πρόχειρος), τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν (ὅπερ ἐκ τοῦ ἔχω, σχεῖν). Ὅρα αὐτοσχεδιάζω. Εὕρηνται καὶ ἐσχεδίασα (Ἀναξανδρ. παρ' Ἀθην. ΙΔ', § 42. καὶ (ἀπ-) Ἀθήν. Γ', § 99), ἀπεσχεδίακα (Ἀθήν. Η', § 17). «Αὐτοσχεδιάζειν Ἀττικοί, σχεδιάζειν Ἕλληνες» (Μοῖρις). «Αὐτοσχεδιάζειν, οὐ σχεδιάζειν, ὡς οἴονται. Ἰσοκράτης Εὐαγόρᾳ, Θουκυδίδης πρώτῳ» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 83, 4).

σχετλιάζω (νομίζων ἐμαυτὸν σχέτλιον, ταλαίπωρον, ἄθλιον ἀγανακτῶ, μεμψιμοιρῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις), ὁ παρατ. *ἐσχετλίαζον* (σπαν. Δημ. 35, 45), μέλ. *σχετλιάσω* (σπαν. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Ι', 10) καὶ ἀόρ. *ἐσχετλίασα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 57. 154).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σεχ- (ἔχω), σχέ-τλ-ιος (καρτερικός, ἄθλιος), σχετλιάζω, σχετλιασμός, σχετλιαστικός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Πλοῦτ. 477).

σχηματίζω (δίδω σχῆμα, μορφήν, καλλωπίζω) (σπαν. Πλάτ. Ἱππ.

Ἐλ. 374, β'. Πολ. 526, δ'.) καὶ *μετασχηματίζω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 903, ε'.) καὶ ἀόρ. *κατεσχημάτισα* (σπαν. Ἰσοκρ. 11, 24). Μέσ. *σχηματίζομαι* (=καλλωπίζομαι. Πλατ. Φαῖδρ. 225, α'. Πρωταγ. 342. β'. Πολ. 577, α'.) καὶ παθητ. *διασχηματίζομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 50, γ'.), παρατ. μέσ. *ἐσχηματιζόμην* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. α', 9), ἀόρ. μέσ. *διεσχηματισάμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 53, β'.), παρακ. μέσ. *ἐσχημάτισμαι* (= κεκαλλώπισμαι, προσπεποίημαι. Λυσί. Ἀποσπ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. *ἐσχηματισμένος*. Πλάτ. Σοφ. 268, α'. Γοργ. 511, δ'.) καὶ παθ. *μετεσχημάτισμαι* (Πλάτ. Νόμ. 906, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀσχημάτιστος* (Πλάτ. Φαῖδρ. 247, γ'.).

ΣΗΜ. Σχῆμα (ὅρα ἔχω), σχηματίζω, σχηματισμός, σχημάτισις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἑπτ. 465).

σχηματοποιέω-ῶ. Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ μέσ. ὡς ἀποθετ. *σχηματοποιοῦμαι* (=σχηματίζομαι, σχῆμά τι λαμβάνω. Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 5).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

σχίζω (διαχωρίζω, χωρίζω, διαιρῶ, κόπτω) (ἐνίοτε), παρατ. *ἔσχιζον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', δ', 12). μέλ. *κατασχίσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ', α', 16), ἀόρ. *ἔσχισα* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, δι-). Παθ. καὶ μέσ. *σχίζομαι* (σπαν. Πλατ. Σοφ. 229, δ'. Τίμ. 21, ε'. καὶ δια-, ἀπο- [μέσ.]), παρατ. παθ. *ἀπεσχιζόμην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 267, β'.) καὶ μέσ. *περιεσχιζόμην* (σπαν. Πλατ. Πρωταγ. 315, β'.), μέλλ. παθητ. *διασχισθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 193, α'.), ἀόρ παθητ. καὶ ὡς μέσος (= διεφώνησα, διηρέθην) *ἐσχίσθην* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 263, α'. Ξενοφ. Συμπ. δ', 59) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς παθ. καὶ μέσ. *διεσχίσθην* (Πλατ. Φαίδ. 101, γ'. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 13), παρακ. παθ. *ἔσχισμαι* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 23 ε'. καὶ δι-, ἀπ-), ὑπερσ. ἐλλείπει, μετ' ὀλ. μ. *διεσχισμένος ἔσομαι* (Πλάτ. Γοργ. 469, ε'.). Ῥημ. ἐπίθ. *σχιστός* (Πλάτ. Πολιτικ. 265, δ'.), *ἄσχιστος* (Πλάτ. Τίμ. 36, δ'.) καὶ *ὁλόσχιστος* (Πλάτ. Πολιτικ. 279, δ'. 280, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. σκιδ-, σχιδ-, σχίζω [= σχίδ-jω], σχίσις (Ἀττικ.), σχίσμα (μτγ.), σχισμὸς (ποιητ.), σχίζα (ποιητ. καὶ μτγ.), σχίδη καὶ σχίδαξ (μτγ.), σχινδαλμός (μτγ.), ἀνα-σχινδυλεύω. Ὅρα σκεδάννυμι.

σχοινίζω (καταμετρῶ γῆν διὰ σχοίνου). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *περισχοινίσηται* (σπαν. Δημ. 25, 23=περικλείσῃ διὰ σχοινίου) καὶ παθητ. παρακ. *ἀπεσχοινισμένος* (σπαν Δημ. 25, 28=ἀποκεκλεισμένος διὰ σχοινίου).

ΣΗΜ. «Περισχοινίσαι τὰ ἱερὰ ἔλεγον ἐν ταῖς ἀποφράσι τὸ ἀποφράξαι, οἷον Πλυντηρίοις καὶ ταῖς τοιαύταις ἡμέραις· περισχοινίσαι δὲ τὸ δικαστήριον, ὁπότε περὶ μυστικῶν δικάζοιεν, ἵνα μὴ προσίῃ μηδεὶς ἀνεπόπτευτος ὤν» (Πολυδ. Η', 141). «Τὸ δὲ δικαστήριον περιεσχοινίζετο, τοῦ μὲν βασιλέως

παραγγείλαντος, τῶν δὲ θεσμοθετῶν πληρούντων τὸ δικαστήριον· τὸ δὲ περισχοίνισμα ἀπὸ πεντήκοντα ποδῶν ἐγίνετο» (Πολυδ. Η', 123). «Ἀπεσχοινισμένος... ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένος· ὅταν γὰρ ἡ βουλὴ περισχοινίσηται, τότε οἱ ἄλλοι πάντες εἰσὶν ἀπεσχοινισμένοι» (Ἁρποκρατ. ἐν λ.). Ῥιζ. σχοιν-, σχοῖνος, σχοινίον, σχοινίζω (μτγ.), περισχοινίζω καὶ ἀποσχοινίζω, ἅτινα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

σχολάζω (ἀργῶ, εὐκαιρῶ καὶ ἀσχολοῦμαι εἴς τι) (πλειστάκις), παρατ. *ἐσχόλαζον* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐσχόλᾰσα* (ἐνίοτε· καὶ συν- Ἀττ. Ἐπιγρ.), παρακ. *ἐσχόλακα* (σπαν. Δημ. 22, 4. καὶ (συν-) Πλάτ. Ἐπιστ. ΙΖ'. ΙΗ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ἀντὶ τοῦ *σχολάζω* λέγεται καὶ *σχολὴν ἄγω* (Πλάτ. Θεαίτ. 172, ε'. Τίμ. 18, β'. Ξεν. Παιδ. Η', γ', 47. κτλ.) καὶ παθ. *σχολὴ γίγνεται ἀπό τινος* (Πλάτ. Φαίδ. 66, δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἱκέτ. 208. 883). Ῥίζ. ὅρα ἐν τῷ ἔχω· σχολή, σχολάζω, σχολαστής (μτγ.), σχολαστικός (μτγ.). Πλημμελῆ πως εἶναι τὰ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου «Σχολὴν ἄγω, καὶ εὖ σχολῆς ἄγω, οὐ σχολάζω, τὸ δ' εὐκαιρεῖν πάντῃ ἀδόκιμον» (σελ. 829, 6).

σῴζω (σῴζω, ἐλευθερῶ, διαφυλάττω, διατηρῶ, ἀντίθετον τοῦ *ἀπόλλυμι*) (πλειστάκις· καὶ δια-, ἐκ-, ἀνα-, συνδια-), παρατ. *ἔσῳζον* (ἐνίοτε· καὶ δι-), μέλλ. *σώσω* (πλειστάκ. καὶ δια-, συνδια-), ἀόρ. *ἔσωσα* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀπ-, ἀν-, περι-, ἐξ-, συναν-, συνδι-, συνεξ-), παρακ. *σέσωκα* (ἐνίοτε· καὶ δια-), ὑπερσ. *σεσωκὼς ἦν* (σπαν. Ἰσοκρ. 7, 52) καὶ *διεσεσώκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ϛ', 18), μετ' ὀλ. μ. *διασεσωκὼς ἔσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 20). Μέσ. καὶ παθ. *σῴζομαι* (πλειστάκ. καὶ δια- [μέσ. καὶ παθ.], ἀνα- [παθ.].), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐσῳζόμην* (ἐνίοτε· καὶ δι- [μέσ. καὶ παθ.].), μέλλ. παθητ. καὶ ὡς μέσ. *σωθήσομαι* (πλειστάκ. καὶ δια-), μέλλ. μέσ. *διασώσομαί τι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Δ', β', 28) καὶ *ἀνασώσομαί τι* (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Β', ι', 1), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐσώθην* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἀπ-, ἀν-, περι-), ἀόρ. μέσ. [ἁπλοῦς ποιητ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 402] *διεσωσάμην τι* (ἐνίοτε) καὶ *ἀνεσωσάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', ε', 16), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *σέσωμαι* καὶ *σέσωσμαι* κτλ., *σέσωται* καὶ *σέσωσται* (1) (πλειστάκ. καὶ δια-), ὑπερσ. *ἐσέσωτο* ἢ *ἐσέσωστο* (1) (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', η', 1). Ῥημ. ἐπίθ. *διασωστέον* (Πλάτ. Ἐπιστ. 360, β'.). Τὸ παθητ. καὶ κατὰ περίφρασιν *σωτηρίας τυγχάνω* (Πλάτ. Νόμ. 779, α'.). Τὸ μέσον καὶ ἀνακλ. *σῴζω ἐμαυτόν* (Πλάτ. Κρίτ. 45, β'. 46, α'. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. σα-, ὅθεν τὸ ποιητ. σάος,

---

(1) «*Σέσωται καὶ σεσωμένος· οἱ παλαιοὶ ἄνευ τοῦ σ· οἱ δὲ νεώτεροι σέσωσμαι*» (Φώτι. καὶ Σουΐδας). Ὁ δὲ Cobet ὀρθὰ νομίζει μόνον τὰ μετὰ τοῦ σ λέγων: «Quis facile credet σέσωσμαι recentiorum esse et ex σῴζω umquam σέσωται et σεσωμένος nasci potuisse;» (Nov. Lection. σ. 447). Ἡ παρατήρησις τῶν ἀρχαίων ἔχει ὀρθῶς, διότι εὕρηται ἐν ἐπιγραφαῖς *διασεσωμένος* (Corp. Ins. Attic. Τόμ. Β'. 225, 11) καὶ ἐν τῷ Παρισινῷ κώδικι *σέσωται* (Πλάτ. Κριτί. 109, β'.) καὶ *διασέσωται* (αὐτόθ. 110, α'.). Mnemos. 1875, σ. 196.

ἐξ οὗ τὸ σῶς, καὶ σαόω (σῴζω) καὶ κατὰ συναίρεσιν σώω, ἀόρ. ἐσάωσα (ἐπιγραμ. παρὰ Δημ. 18, 289), τὸ συγκρ. σαώτερος (καὶ παρὰ Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', γ', 4), Σαώ (μία τῶν Νηρηΐδων), λατ. sacer (ἱερός), sanctus (ἅγιος), sancio (κυρῶ, ὁρίζω), sanus (ὑγιής), so-brus (σώφρων), σῶ-κος (ἰσχυρός), σῶ-μα, σω-τήρ, σῷ-ος (=σώ-ϊ-ος), ἄ-σωτος καὶ ἄσωστος (Πλουταρχ. Ἀλκιβ. 3), σωστέος (ποιητ.). Οἱ χρόνοι γίνονται ἐκ δύο ῥημάτων τοῦ ποιητ. σώω καὶ ἐκ τοῦ σῴζω [=σωΐζω], ὡς γράφεται ἐν Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς. δι' ὃ ὁ παθητ. μέλλων καὶ ἀόρ. καὶ ὁ σέσωμαι εἶναι ἀνυπόγραφοι ὡς γενόμενοι ἐκ τοῦ σώω, ὡς καὶ τὸ σῶμα, σωτήρ, ἄσωτος. Πρβλ. ἐν ἐπιγρ. διέσωισε, σέσωισται (DS. 330, 15. 316, 10. 193, 26), σώιζω (CIA, I, 394, 4. II, 268. 13, 332, 35. 421, 11. 563, 4. κτλ.) ἔσωισα (CIA. II, 605, β'.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ ἅπαξ σῴζων (Ὀδ. Ε, 490, ὅπερ ὅμως ὁ Nauck γράφει σώων), παρ' ᾧ συνήθως λέγεται σαόω καὶ σώω.

σωμασκέω-ῶ (γυμνάζω τὸ σῶμα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), μέλλ. *σωμασκήσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ε', 15) καὶ ἀορ. *ἐσωμάσκησα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 20). τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα [*σεσωμάσκηκα* Πολυδ. Β', 235. Πλουτ. Κλεομ. κζ', 2. Πολύβ. Ϛ', μζ', 7]. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ἀσκῶ τὸ σῶμα* (Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 19. Παιδ. Β', α', 20. Β', γ', 8. 23. κτλ.), *γυμνάζω τὸ σῶμα* (Ἰσοκρ. 2, 11, κτλ.) καὶ παθητ. τὸ *σῶμα ἀσκεῖται* (Ξενοφ. Παιδ. Α', ϛ', 41), ὡς μεταβατ. δὲ *σωμασκίαν ἐμποιῶ τινι* (Πλάτ. Φίληβ. 30, β'.).

ΣΗΜ. Σωμασκῶ, σωμασκία, σωμασκητής (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, παρ' ᾧ μόνῳ ἐκ τῶν Ἀττικ. πεζολόγων εὕρηται.

σωφρονέω-ῶ (εἰμὶ σώφρων) (πολλάκις), παρατ. *ἐσωφρόνουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *σωφρονήσω* (Πλάτ. Πολ. 591, γ'. Δημ. 9, 19), ἀόρ. *ἐσωφρόνησα* (ἐνίοτε), παρακ. *σεσωφρόνηκα* (Πλάτ. Φαῖδρ. 241, β'. Αἰσχίν. 1, 181) καὶ παθ. παρακ. τὰ *σεσωφρονημένα* (= τὰ μετὰ σωφροσύνης πεπραγμένα. σπαν. Αἰσχίν. 2, 4). Λέγεται καὶ *σώφρων εἰμί* (Θουκ. Α', 79. Ἰσοκρ. 16, 28. Πλάτ. Γοργ. 491, δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀγαμ. 1425). Σώφρων (σῶς καὶ φρήν), σωφρονῶ, σωφρόνημα, σωφρονητικός, σωφρονητέον (μεταγεν.). Σώφρων κυρίως εἶναι ὁ σῶας ἔχων τὰς φρένας, ὅτε ἀντίθετον αὐτοῦ εἶναι τὸ ἄφρων, ὕστερον δὲ ὁ ὢν κρείττων τῆς γαστρὸς καὶ τῶν ὑπὸ τὴν γαστέρα, ὁ ἐγκρατής, ὅτε ἀντίθετον αὐτοῦ εἶναι τὸ ἀκόλαστος. «σωφροσύνη τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως» (Πλάτ. Φαίδ. 68, γ'. πρβλ. καὶ Συμπόσ. 196, γ', Φαῖδρ. 237, ε'. καὶ Ὅροι 411, ε'.).

σωφρονίζω (ποιῶ τινα σώφρονα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (πολλάκις) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐσωφρόνισα* (ἐνίοτε). Ἀόρ. παθ. *ἐσωφρονίσθην* (ἐνίοτε· Θουκ. Ϛ', 78. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', α', 28. Πλάτ. Κριτί. 121, γ'. Νόμ. 854, δ'.) καὶ παρακ. *σεσωφρόνισμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 19. Πλάτ. Φαίδ. 69, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *σώφρονά τινα ποιῶ* (Λυσί. 14, 12. καὶ Ἰσοκρ. 8, 85., ἀνθ' οὗ ὑπ' ἄλλων γράφεται τὸ *ἔμφρων*) καὶ

ὡς παθ. *σώφρων γίγνομαι* (Ἰσοκρ. 2, 31. Πλάτ. Νόμ. 665, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἰκ. 198), σωφρόνισις (μτγ.), σωφρόνισμα (ποιητ.), σωφρονισμός (μτγ.), σωφρονιστήριον, σωφρονιστής, σωφρονιστύς (Ἀττικ.), σωφρονιστικός (μτγ.), ἀσωφρόνιστος (μτγ.). Παρ' Εὐριπίδῃ καὶ παρακ. «οὐδέ σ' αἱ τύχαι.. σεσωφρονίκασι» (Τρῳάδ. 349), ἔνθα ὅμως καὶ γραφὴ «οὐδὲ σαὶ τύχαι σεσωφρονήκασι».

Τ

ταγεύω (εἰμὶ ταγός, ἀρχηγός). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐτάγευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', α', 19) καὶ παθητ. ἐνεστ. *ταγεύομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', α', 8. 12)· Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *καθίστημί τινα ταγόν* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', α', 18) καὶ παθητ. *καθίσταμαι ταγός* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', α', 8. 18).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἑπτ. 58), παρ' ᾧ καὶ ταγεῖν (Πέρσ. 764) λέγεται. Ῥίζ. ταγ- (τάσσω), ταγός (λέξις παρὰ Θεσσαλοῖς ἰδιάζουσα. Πολυδ. Α', 128—129), ταγεύω, ταγεία. Ὅρα τάττω.

ταινιόω-ῶ (ταινίαις ἀναδῶ τὴν κεφαλήν τινος). Μόνον ὁ παρατ. *ἐταινίουν* (σπαν. Θουκ. Δ', 121) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐταινίωσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α', 3), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ταινίαις ἀναδεῖν τινα* (Πλάτ. Συμπ. 213, δ'. ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (ταινιοῦσθαι Βάτραχ. 393), ταινίωσαι (Ἐκκλ. 1032), ταινία (ὅρα τείνω), ταινιῶ, ταινιώδης.

ταλαιπωρέω-ῶ [κυρίως μεταβατ. = ποιῶ τινα ταλαίπωρον, κατατρύχω, καταπονῶ, ὡς *τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς ὁ πόλεμος* (Ἰσοκρ. 8, 19), ἀλλὰ τὸ *ταλαιπωρῶ* ὡς ἀμετάβ. εἶναι = καὶ τῷ ταλαιπωροῦμαι = κακοπαθῶ]. Ὁ ἐνεστὼς (πολλάκ. καὶ ἐπι-, προς-, συνδια-), παρατ. *ἐταλαιπώρουν* (σπαν. Θουκ. Β', 101. Ε', 57), ἀόρ. *ἐταλαιπώρησα* (σπαν. Θουκ. Ε', 73. 74), παρακ. *τεταλαιπώρηκα* (σπαν. Ἰσοκρ. 8, 19. Δημοσθ. 42, 32). Μέσ. καὶ παθ. *ταλαιπωροῦμαι* (ἐνίοτε), παρατ. μέσ. *ἐταλαιπωρούμην* (σπαν. Θουκ. Γ', 78. Ζ', 28), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐταλαιπωρήθην* (σπαν. Ἰσοκρ. 3, 64), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *τεταλαιπώρημαι* (Θουκ. Γ', 3. Ζ', 82. Ἰσοκρ. 5, 38), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα καὶ ποιητικά [ὡς *ταλαιπωρήσω*. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1221. *ταλαιπωρήσομαι* Ἀριστείδ. 34, 438]. Λεγεται καὶ *ταλαίπωρός εἰμι* (Πλάτ. Εὐθύδ. 302, β'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ὀρεστ. 672). Ταλαίπωρος (κατ' Εὐστάθιον) = ὁ περὶ πῶρον τάλας καὶ δηλοῖ τὸν περὶ λατομίας πονούμενον, ἐξ ἑνὸς εἴδους λίθου, τοῦ πώρου. Κατ' ἄλλους εἶναι μετασχηματισμὸς τοῦ ποιητ. ταλαπείριος = ὁ ὑπομείνας πολλὰς δοκιμὰς τῆς τύχης, ἐκ ῥίζ. περ- (ὅρα πειράω), ἔνθα ἐξετάθη τὸ ε εἰς ω πρβλ. φερ-, φώρ, δεμ-, δῶμα, ἡ δὲ ῥίζα τοῦ πρώτου συνθετικοῦ εἶναι ταλ-, τελ-, τλα-, τάλ-ας, τλάω, πολύ-τλας, Ἄ-τλας, τλήμων, τάλ-αντον, τελ-αμών, Τάν-ταλος, λατ. tol-ero (ὑποφέρω), τόλ-μη, τολμῶ, τέλος (φόρος), ἀντλέω (=ἀνα-τλάω), ἴσως δὲ καὶ τὸ τολ-ύπη, ταλασία, ταλασιουργῶ. «Τὸ ταλαιπωρῶ καὶ ἀμετάβατον καὶ μεταβατικὸν εὕρηται, οἷον οὐ μόνον ἐγὼ ταλαιπωρῶ, ἀλλὰ καὶ τὸν δεῖνα ταλαιπωρῶ. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ Εἰρήνης [§ 19]· «καὶ πάντας τρόπους τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς». Καὶ Λιβάνιος· «τὸν εὑρόντα θησαυρὸν χιλίας τῇ πόλει διδόναι δραχμάς, τοὺς οἰκέτας λιμῷ ταλαιπωροῦντας» (Φαβωρῖν. ἐν λέξ. Πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 176, 1).

ταλαντοῦμαι (ἀποθετ. = ῥέπω ἐπ' ἀμφότερα, ἑτεροφοροῦμαι. Τίμαι. σοφιστ. λέξ. Πλάτ.). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 52, ε'.).

ΣΗΜ. Τάλαντον (ὅρα ταλαιπωρῶ), ταλαντόομαι-οῦμαι, ταλάντωσις (Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Θ', 53). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. «Τάλαντα: ζυγὰ οἱ παλαιοί. Τάσσεται καὶ ἐπὶ ὡρισμένου νομίσματος παρ' Ἀττικοῖς» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 306, 3).

ταλασιουργέω-ῶ (ἐργάζομαι τὴν ταλασίαν, τὰ ἔρια, ἐριουργῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', θ', 11. καὶ μτγ.).

ΣΗΜ. Ταλασία, ταλάσια ἔργα, ταλασιουργὸς γυνή, ταλασιουργῶ, ταλασιουργικὴ τέχνη (πρβλ. Πολυδ. Ζ', 29). Ὅρα ταλαιπωρῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ταμιεύω (εἰμὶ ταμίας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), παρατ. *ἐταμίευον* (σπαν. Λυσί. 19, 40), μέλ. *ταμιεύσω* (σπαν. Ἰσαῖ. 6, 61) καὶ ἀόρ. *ἐταμίευσα* (σπαν. Δημ. 21, 173. 24, 129). Μέσ. *ταμιεύομαί τι* (= φειδομένως χρῶμαί τινι· ἐνίοτε καὶ δια-) καὶ παθ «*δύναμις ταμιευομένη*» (σπαν. Πλάτ. Πολ. 508, β'.), ἀόρ. μέσ. *ἐταμιευσάμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ζ', 11), παρακ. μέσ. *τεταμίευμαί τι* (Λυσί. 30, 3. Ὑπερείδ. 1, IV, 10), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ἀταμίευτος* (Πλάτ. Νόμ. 867, α'. κατὰ διόρθωσιν Badhamus). Λέγεται καὶ *ταμίας εἰμί* (Ἰσοκρ. 11, 13. Θουκ. Ϛ', 78), ὡς μεταβ. δὲ *ταμίαν τινὰ καθίστημι* (Ἰσοκρ. 19, 38), *ποιῶ* (Λυσί. 29, 3).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ὀλ. Η', 30). Ὁ ταμίας, ἡ ταμία, ταμιεύω, ταμιεία, ταμίευμα, ταμίευσις (μεταγ.), ταμιεῖον, ταμιευτήριον (μτγ.). Ὅρα τέμνω.

ταξιαρχέω-ῶ (εἰμὶ ταξίαρχος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Θουκ. Η', 92. Λυσί. 13, 7. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', Α', 5. Δημ. 39, 17), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ταξίαρχός εἰμι*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ (πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Εἰρ. 444), ταξίαρχος, ταξιάρχης (ποιητ. καὶ μτγ.), ταξιαρχία (μτγ.). Ὅρα τάττω.

ταπεινόω-ῶ (ταπεινώνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 210, ε'.), μέλλ. *ταπεινώσω* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 136) καὶ ἀόρ. *ἐταπείνωσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ϛ', γ', 18. Αἰσχίν. 3,235.

Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. XIII, 29). Μέλλ. παθ. *ταπεινωθήσομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 64. κατὰ Cobet Nov Lect. 753. πρβλ. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ε', 4), ἀόρ. παθ. *ἐταπεινώθην* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 191, α'. Φαῖδρ. 254, ε'. Πολ. 553, γ'.), παρακ. παθ. *τεταπείνωμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', γ', 27. Ἀπομ. Γ', ε', 4. Ὑπερείδ. Ἐπιτάφ. V. 37), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *εἰς ταπεινότητά τινα καθίστημι* (Ἰσοκρ. 4, 118), *ταπεινόν τινα ποιῶ* (Ἰσοκρ. 4, 8. 5, 143. 12, 106. Πλάτ. Νόμ. 728, ε'. 791, δ'.) καὶ *ταπεινὸν παρέχω* (Ξεν. Ἀνάβ. Β', ε', 13).

ΣΗΜ. Ταπεινός (χαμηλός, ὅπερ ἴσως ἐκ τοῦ [δάπος, δάπει] [δαπε-ινός] ταπεινός, πρβλ. ἔ-δαφος, δάπεδον, τόπος, κλπ].), ταπεινῶ, ταπείνωμα (μτγ.), ταπείνωσις. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ δὲ ταπεινὸς παρ' Αἰσχύλῳ τὸ πρῶτον.

ταράττω (εἰς ταραχὴν ἐμβάλλω τι) (πλειστάκ. καὶ συν-, δια-), παρατ. *ἐτάραττον* (σπαν. Δημ. 18, 19. Πλάτ. Ἐρυξ. 401, ε'. καὶ (δι-) Ξεν. Ἀπόμ. Δ', β', 40), μέλ. [ἁπλοῦς ποιητ. καὶ μτγ.] *συνταράξω* (σπαν. Ἰσοκρ. 4, 147), ἀόρ. *ἐτάρᾰξα* (ἐνίοτε· καὶ συν-, ἀν-), [παρακ. *τετάραχα* μτγ. Δίων Κάσ. ΜΒ', 36]. Μέσ. καὶ παθ. *ταράττομαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, ἐκ-, συν-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐταραττόμην* (σπαν Θουκ. Β', 84. Λυσί. 1, 17. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', δ', 23), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. *ταράξομαι* (σπαν. Θουκ. Ζ', 36. 67. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 43), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐταράχθην* (πολλάκ. καὶ συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *τετάρᾰγμαι* (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, συν-, δια-), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ἐτεταράγμην* (Θουκ. Ζ', 44. Πλάτ. Φαίδ. 159, β'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀτάρακτος* (ἐνίοτε). Τὸ δὲ μέσ. καὶ κατ' ἀνάλυσ. *ταράττω ἐμαυτόν* (Ξενοφ. Ἱππαρχ. β', 9). Λέγεται καὶ *ταραχὴν ποιῶ* (Θουκ. Ζ', 86), *ταραχὰς ἐμποιῶ* (Ἰσοκρ. 4, 104. 5, 107), *ταραχὴν παρέχω* (Θουκ. Β', 84. Η', 42. Πλάτ. Φαίδ. 66, δ'.), *τάραχον ἐξεργάζομαι* (Ξεν. Ἱππικ. Θ', 14), *εἰς ταραχὴν καθίστημί τινα* (Θουκ. Δ', 75. Ἰσοκρ. 6, 107), ὡς παθητ. δὲ *τάραχος γίγνεται* (Ξενοφ. Ἀναβ. Α', η', 2), *ταραχὴ γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 632, α'.). *ταραχὴ ἐμπίπτει* (Θουκ. Ζ', 80). ὡς ἀμεταβ. δὲ *ἐν ταραχῇ εἰμι* (Θουκ. Γ', 79. Ἰσοκρ. 4, 138. 12, 164) καὶ ὡς μέσ. *εἰς ταραχὴν καθίσταμαι* (Ἰσοκρ 8, 103) ἢ κατ' ἀνάλυσιν *εἰς ταραχὴν καθίστημι ἐμαυτόν* (Ἰσοκρ. 6, 107).

ΣΗΜ. Ῥίζ. τερ-, ταρ-, σανσ. tar-alas (τρέμων, σειόμενος), tar-antas (θάλασσα), λατ. tor-vus (τραχὺς) ἀντὶ τοῦ torg-vus, σανσ. targ'-ami (ἀπειλεῖν, λοιδορεῖν), ταράσσω [= ταράχ-jω], ταρ-βέω, Τάρ-ταρ-ος, θρᾶ'ττω (κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ταράττω), τάρχη (ταραχή) καὶ ἄταρχος (ἀτάραχος) (Ἡσύχ.), τραχ-ύς, τραχ-ύνω, τάραχος, τᾰρᾰχή, τάραξις (ποιητ.). Τὸ τᾰρᾰ'σσω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ταρβέω-ῶ (φοβοῦμαι). Ποιητικὸν καὶ ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγον μόνον παρὰ ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 370, α', (*ταρβεῖς*).

ΣΗΜ. Ὅρα ταράττω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ταριχεύω (= κάμνω τι παστόν, βαλσαμώνω νεκρὸν ἀνθρώπου). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 190, ε'.), ἀόρ. παθητ. *ἐταριχεύθην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 80, γ'.) καὶ παθ. παρακ. *τεταρίχευμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', δ', 28. Δημ. 25, 61), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατα πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Χοηφ. 296). Ὁ τάριχος (καὶ Ἀττικώτερ. τὸ τάριχος. Βεκκ. Ἀνέκδ. 309, 14. Πολυδ. Ϛ', 48—49. Ἀθήν. Γ', 88—89. Θωμ. Μαγιστρ. 834, 1), ταριχεύω, ταριχεία (μτγ.), ταρίχευσις (Ἡροδ. Β', 85. 88), ταριχευτής (Ἡροδ. Β', 89), ταριχευτός (μτγ.), ταριχοπώλης (μτγ.). Συγγενὲς πρὸς τὸ ταρχύω (ποιητ.=ἐνταφιάζω). Ῥίζ. τερσ-, τερσαίνω, ταρσός, σανσ. trsh-jâmi (διψῶ), tarshas (δίψα), λατ. torr-eo (ξηραίνω), terr a (γῆ, ξηρά), τάρ-ιχος. Πῶς δ' ἐγίνετο ἡ τῶν νεκρῶν ταρίχευσις παρ' Αἰγυπτίοις διηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος (Β', 86—88).

ταριχοπωλέω-ῶ (πωλῶ τάριχος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Χαρμ. 163, β'.).

ΣΗΜ. Ὅρα ταριχεύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

τᾰ'ττω (εἰς τάξιν βάλλω, τακτοποιῶ, παρατάττω, προσδιορίζω) (πλειστάκ. καὶ δια-, ἐπι-, προς-, παρα-, συν-), παρατ *ἔταττον* (ἐνίοτε· καὶ δι-, ἐπ-, προς-, παρ-, συν-, κατ-, συνεξ-, ἀντιπαρ-), μέλ. *τάξω* (ἐνίοτε· καὶ δια-, ἐπι-, προς-), ἀόρ. *ἔτᾰξα* (πλειστάκ καὶ δι-, ἐπ-, προς-, παρ-, συν-, κατ-, προ-, ἀντ-, ἀπ-, ἀνασυν- (Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Σουίδ.).), παρακ. *τέταχα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. δ', 5. καὶ (συν-) Πλάτ. Νόμ. 625, γ'.), ὑπερσ. *ἐπετετάχεσαν* (Θουκ. Β', 7. κατὰ Cobet Nov. Lect. 599—600). Μέσ. καὶ παθητ. *τάττομαι* (πολλάκ. καὶ ἐπι- [παθ.], προς- [παθ.], παρα- [μέσ.], μετα- [μέσ.], ἀντι- [μέσ.], ἐκ- [μέσ.], συν- [μέσ.], ἀντιπαρα- [μέσ.], συμπαρα- [μέσ.].), παρατ. μέσ. *ἐταττόμην* (ἐνίοτε· καὶ συν-, παρ-, ἀντ-, ἀντιπαρ-), παθ. παρατ. *προσεταττόμην* (ἐνίοτε), μέλλ. μέσ. *παρατάξομαι* (σπαν. Δημ. 4, 23. 15, 24. ὁ δὲ *ἐπιτάξομαι* καὶ *ἀντιτάξομαι* ποιητ.). μέλλ. παθ. [ἁπλ. μτγ] *ἐπιταχθήσομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 140. Πλάτ. Νόμ. 740 γ'.), *προσταχθήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ε', 6), ἀόρ. μέσ. *ἐταξάμην* (πλειστάκ. καὶ δι-, ἐν- ([1]), ἐπ-, ἀντ-, προ-, παρ-, ἐξ-, συν-, μετ-, [κατ- ([2])], συμπαρ-, ἀντιπαρ-), ἀορ. παθ. *ἐτάχθην* (πλειστάκ. καὶ δι-, συν-, προς-, ἐπ-, προ-), ὅςτις κεῖται καὶ ὡς μέσ. *ἐτάχθην* (= ἔταξα ἐμαυτόν, ἐνίοτε· καὶ ἀντ-, παρ-, συν-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *τέτᾰγμαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπι- [παθ.], προσ- [παθ.], παρα- [μέσ. καὶ παθ.], ἀντι- [μέσ. καὶ παθ.], συν- [μέσ. καὶ παθ.], ἐν- [μέσ.], προ- [μέσ.].), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ἐτετάγμην* (ἐνίοτε· καὶ δι- [παθ.], ἐπ- [παθ.], προς- [παθ.], συν- [παθ.], παρ- [μέσ.], ἀντ- [μέσ. καὶ παθ.].), μετ' ὀλ. μέλ. *τετάξομαι* (Θουκ. Ε', 71. καὶ (προς-) Πλάτ. Πολ. 465, α'.). Ῥημ. ἐπίθ. *τακτός* (πολλάκ.), *ἄτακτος* (Θουκ. Η', 10. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', δ', 19), *εὔτακτος*

(1) Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', α', 24 κατὰ διόρθωσιν Cobet ἀντὶ τοῦ «*ἐκτάξασθαι*».

(2) Δημ. 58, 17., ἐν ᾧ ὁ Herwerden γράφει τὸ ἁπλοῦν «*ἐτάξατο*».

(Θουκ. Ζ', 77. Ξενοφ. 'Ανάϐ. Β', ϛ', 14), *δύςτακτος* (Πλάτ. Νόμ. 781, α'.), *ἀσύντακτος* (Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 37. 'Ελλ. Ζ', α', 16), *ἀνεπίτακτος* (Θουκ. Ζ', 69), *τακτέος* (Πλάτ. Νόμ. 631, δ'.), *προτακτέον* (Ξενοφ. 'Απομ. Γ', α', 10. Αἰσχίν. 3, 170), *προστακτέον* (Ξενοφ. 'Ιέρ. θ', 3. Πλάτ. Πολ. 527, γ'.). Τὸ μέσον καὶ κατ' ἀνάλυσιν *τάττω ἐμαυτόν* (Ξεν 'Αγησ. Ϛ', 1. 'Ιππαρχ. Β', 9. 'Απομ. Β', α', 8. 9. 11. δ', 6. Δημ. 8, 71. 18, 62. 221. 19, 9. Πλάτ. 'Απολ. 28, δ'. κτλ.). 'Υπάρχουσι καὶ περιφράσεις, *ἔχω τι ἐν τάξει* (Ξενοφ. 'Ανάϐ. Α', ζ', 20. κτλ.), *ἔχω τὴν τάξιν* (Ξενοφ. 'Αναϐ. Δ', γ', 29), *τὴν τάξιν ποιῶ* (Ξεν. Παιδ. Ζ', Β', 5), *εἰς τάξιν τίθεμαί τι* (Ξεν. 'Ελλ. Ϛ', ε', 28), *εἰς τάξιν καθίσταμαι* (Θουκ. Δ', 93. Ξενοφ. 'Αναϐ. Α', η', 3. κτλ.), *τάξιν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Πολιτικ. 294, ε'.).

ΣΗΜ. 'Ρίζ. ταγ-, ταγός (ὅρα ταγεύω), τάττω [=τάγ-jω], ῥημ. παράγ. τάξις, τάγμα, σύνταξις, σύνταγμα, προσταγή, πρόσταγμα, πρόταξις (μτγ.), διαταγή (μτγ.), διάταγμα (μτγ.), ἐπιταγή (μτγ.), ἐπίταγμα, ἐπίταξις, ἐπιτακτικός, συντάκτης (μτγ.), συντακτέον (μτγ.), παράταξις, ὑποταγή (μτγ.), ὑποτακτέον (μτγ.), κατάταξις (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, παρ' Ὁμήρῳ δὲ εὕρηται μόνον τὸ ταγός.

ταφρεύω (κάμνω τάφρον, χάνδακα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ε', Β', 4. Πλάτ. Νόμ. 760, ε'.), ὁ μέλλ. *ταφρεύσω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 778, ε'.), ὁ ἀόρ. *ἐτάφρευσα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 236. καὶ (ἀπ-) Ξενοφ. 'Ανάϐ. Ϛ', ε', 1), ὁ παθ. παρακ. *περιτετάφρευμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 28) καὶ *ἀποτετάφρευμαι* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ε', δ', 38. 'Αγ. Β', 22).

ΣΗΜ. Τάφρος, ταφρεύω, ταφρεία, τάφρευμα. Τὸ δὲ τάφρος, ὅπερ καὶ τράφος λέγεται (Πίναχ. 'Ηρακλ.) καὶ ἐν τῇ 'Ηπείρῳ, ἐξ οὗ καὶ τραφοκοπῶ, εἶναι συγγενὲς πρὸς τὸ τάφος=τάφ-ρος (ὅρα θάπτω). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

ταχυναυτέω-ῶ (ταχέως πλέω). 'Απαντᾷ μόνον τὸ ἀπαρ. *ταχυναυτεῖν* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 31) καὶ ἡ μετοχ. ἡ *ταχυναυτοῦσα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 97. 222) καὶ τὸ *ταχυναυτοῦν* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 34), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Εὕρηται δὲ μόνον παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Αἰσχίνῃ ἐκ τῶν 'Αττικῶν πεζογράφων.

ταχύνω (κάμνω τι ταχέως, σπεύδω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ε, 15. 'Ιππικ. ζ', 17) καὶ παρατ. *ἐπετάχυνον* (σπαν. Θουκ. Δ', 47), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ταχύς εἰμι* (Θουκ. Α', 132. Πλάτ. Γοργ. 520, γ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ταχύνω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Περσ. 692, κτλ.) τὸ δὲ ἐπιταχύνω κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ, ὅπερ εἶναι μεταϐατικόν, ἐν ᾧ τὸ ταχύνω εἶναι ἀμετάϐ. 'Ρίζ. ταχ-, ταχ-ύς, σανσ. takus, tak (ϐάλλειν, καταϐάλλειν), ταχύνω, ταχυ-ναυτῶ, ζενδ. tak-a (ῥέων), takh-ma (ταχύς, ἰσχυρός), tanc-ista (τάχιστος), τὸ δὲ θᾶσσον καὶ θᾶττον ἔγινεν ἐκ τοῦ [θάγχ-jων].

τέγγω (ὑγραίνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 866, δ'.). Παθ. *τέγγομαι* (=μαλάττομαι. σπαν. Πλάτ. Πολ. 361, γ'.) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐτέγχθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 880, ε'.), τὰ δ' ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 1008. Πέρσ. 540. 1065) καὶ Πινδάρῳ (Νεμ. Δ', 4 [ἔνθα καὶ γραφὴ «τεύχειν»]. Ι', 75). 'Ρίζ. τεγ-, τέγγω (ἀντὶ τέγ-jω ἢ τέ-ν-γ-ω)=λαν. tingo, γερμ. tünchen, τεγκτός (μτγ.), ἄτεγκτος (ποιητ. καὶ μτγ.), τέγξις (μτγ.). 'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ τέναγ-ος (τέλμα)=λατ. stagnum.

τείνω (τεντώνω) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, ἐπι-, ἐν-, ἀνα-, περι-, ἀντι-, παρα-, δια-, ὑπο-, ἐκ-, συν-, προ-, κατα-, ὑπερ-), παρατ. *ἔτεινον* (σπαν. Ξενοφ. 'Αναϐ. Δ', γ', 21. Πλάτ. Θεαίτ. 163, α'. Τιμ. 34, Β'. καὶ ἀν-, ἐν-, ἐπ-, ἐξ-, κατ-, ὑπερ-), μελλ. [*τενῶ* ποιητ. 'Αριστοφ. Θεσμ. 1205., πεζολογ. δὲ σύνθετος] *συντενῶ* (σπαν. 'Ισοκρ. 'Επιστ. Ϛ', § 9), *ἀποτενῶ* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 458, γ'.), *ἀντιτενῶ* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 191, γ'.), *ἐντενῶ* (σπαν. Πλάτ. 'Αντεραστ. 135, α'.), ἀόρ. [*ἔτεινα* ποιητ. 'Ιλ. Δ, 124. Αἰσχύλ. Χοηφ. 510. κτλ., πεζολ. δὲ σύνθετος] *ἐξέτεινα* (ἐνίοτε), *ἐπέτεινα* (σπαν. Ξενοφ. 'Ιππαρχ. α', 13. Πλάτ. Λῦσ. 209, Β'.), *ἀνέτεινα* (ἐνίοτε), *παρέτεινα* (ἐνίοτε), *προέτεινα* (ἐνίοτε), *ὑπέτεινα* (Θουκ. Ζ', 36. Δημ. 23, 14), *ἐνέτεινα* (ἐνίοτε), *ἀπέτεινα* (σπαν. Πλάτ. Πρωτ. 361, α'.), *ἀντέτεινα* (σπαν Πλάτ. Φαίδ. 108, Β'.), *συνέτεινα* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 239, Β'.), *ὑπερέτεινα* (σπαν. ψ. Δημ. 61, 16), *κατέτεινα* (σπαν. Ξενοφ. Κυν. ι', 10. 11), *προςενέτεινα* (σπαν. Δημ. 21, 12), *ἀντιπροέτεινα* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Δ', α', 31), *ἀντιπαρέτεινα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 257, γ'.), *ἀντικατέτεινα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 348, α'.), παρακ. *ἀποτέτᾰκα* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 465, ε'.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *τείνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. Β', 8. καὶ συν- [μέσ. καὶ παθ.], προ- [μέσ. καὶ παθ.], κατα- [παθ.], ὑπο- [μέσ.], παρα- [παθ.], ἐκ- [παθ.], ἐν- [παθ. καὶ μέσ.], δια- [μέσ.], ἀνα- [μέσ.], ἐπι- [μέσ καὶ παθ.], ὑπερδια- [μέσ.].), παρατ. παθ. *ἐτεινόμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 76, Β'. καὶ προ- [μεσ. Πλάτ. 'Επιστ. 317, γ'.], ἐπαν- [παθ. Ξενοφ. Παιδ. Β', α', 23].), μέλ. συνηρ. *παρατενοῦμαι* (σπαν. Θουκ. Γ', 46) καὶ *προτενοῦμαι* (1) (φιλίαν. σπαν. Δημ. 14, 5), μέλλ. παθητ. *παρατᾰθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 204, γ'.), ἀόρ. μέσ. *διετεινάμην* (ἐνίοτε), *ἐνετεινάμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 3. Πλάτ. Πολ. 536, γ'. Αἰσχίν. 2, 157), *προετεινάμην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 266, Β'.), *ἀνετεινάμην* (σπαν. Δημ. 19, 153) καὶ *ὑπετεινάμην* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 448, ε'.), ἀόρ. παθητ. [ἁπλοῦς ποιητ. καὶ μτγ.] *παρετάθην* (σπαν. Ξενοφ. 'Απομ. Γ', ιγ', 6. Πλάτ. Εὐθύδ. 303, Β'.), *περιετάθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 66, Β'.), *ἐνετάθην* (σπαν. Πλάτ. Μέν. 87, α'.) καὶ ὡς μέσ. καὶ παθ. ὁ *ἐπετάθην* (ἐνίοτε) καὶ *ἐξετάθην* (ἐνίοτε), παρακ. παθ. *τέτᾰμαι* (πολλάκ. καὶ ἐν-, παρα-, ἀπο-, ἐπι-, δια- [μέσ. καὶ παθ.], συν- [μέσ. καὶ παθ.],

---

(1) Ὁ Cobet (Nov. Lect. 600) γράφει «*προτενεῖ*». πρβλ. 'Ισοκρ. 14, 43. Δημ. 23, 117. 'Αντιφῶν 5, 50.

ἐκ- [μέσ. καὶ παθ.], ἀνα- [μέσ. καὶ παθ.].), ὑπερσ. [ἁπλοῦς ποιητ.], *ἐπετετάμην* (παθ. Δημ. 56, 24), *παρετετάμην* (παθ. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', ζ', 15), *ἀπετετάμην* (παθ. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 40). Ῥημ. ἐπίθ. *ἐκτατός* (Πλάτ. Τίμ. 44, ε'.), *συντατέον* (Πλάτ. Ἐπιστολ. 340 γ'.). Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν *συντείνω ἐμαυτόν* (Πλάτ. Εὐθύφ. 12, α'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. ταν-, τεν-, τṿ-, ἐξ οὗ ταΐνω (=τέν-jω), λατ. teneo, γοτθ. thanja, λατ. tendo (τείνω), τόνος, τάσις, ἀ-τενής, τένων, ταινία, τέ-ταν-ος, τι-ταίνω, ταναός. Ἴσως καὶ θέν-αρ (τὸ ἔνδον τῆς χειρὸς σαρκῶδες ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου μέχρι τοῦ λιχανοῦ), σανσκρ. dhan-van (τόξον, πεδιάς), ἀγγλ. tenar (παλάμη), ὅπερ ὁ Κούρτιος θεωρεῖ διάφορον, εἰς ὃ ἀνάγει πιθανῶς καὶ θίν, θίς θινός (σωρός, σωρὸς ἄμμου, ἀκτή), σανσ. dhanus (σύρτις, ἤπειρος, ἐξέχουσα νῆσος). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ὁμήρῳ.

τειχίζω (κτίζω τεῖχος, περιβάλλω τείχει, ὀχυρῶ) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, ὑπο-, ἐπι-, δια-, περι-, ἐν-), παρατ. *ἐτείχιζον* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, συν-, ἐξ-, περι-), μέλλ. *τειχιῶ* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, συν-, ἐν-), ἀόρ. *ἐτείχισα* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἀν-, ἐπ-, ἐξ-, συν-, περι-), παρακ. *τετείχικα* (σπαν. Δημ. 19, 112 καὶ ἐπι-, δια-), ὑπερσ. ἐλλείπει, μετ' ὀλ. μ. *ἐπιτετειχικὼς ἔσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'. β', 20). Παθ. *τειχίζομαι* (ἐνίοτε· καὶ περι-), παρατ. παθ. *ἐτειχιζόμην* (σπαν. Θουκ. Η', 90. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 23), μέλ. μέσ. *τειχιοῦμαί τι* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ϛ', α', 19), ἀόρ. μέσ. *ἐτειχισάμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐν-), ἀόρ. παθ. *ἐτειχίσθην* (πολλάκ. καὶ ἀπ-, ἐπ-, προς-), ὅστις σπανίως καὶ ὡς μέσ. «*οἱ Ἀθηναῖοι ἐτειχίσθησαν*» (Θουκ. Α', 93), παρακ. παθ. *τετείχισμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, ἐπι-, περι-, ἐν-, ἀντεπι-), ὑπερσ. παθ. *ἐτετειχίσμην* (σπαν. Θουκ. Β', 18. καὶ περι-, ἐν-), ῥημ. ἐπίθ. *ἀτείχιστος* (ἐνίοτε) καὶ *εὐαποτείχιστος* (Θουκ. Ϛ', 75. Ξεν. Ἑλλ. Β', δ', 31). Ἀντὶ δὲ τοῦ *τειχίζω* καὶ κατὰ περίφρασιν *τεῖχος ποιοῦμαι* (Θουκ. Δ', 11. Η', 90. κτλ.), *ἐν τειχισμῷ εἰμι* (Θουκ. Η', 14), *τειχισμὸν παρασκευάζομαι* (Θουκ. Η', 51).

ΣΗΜ. Τειχίζω, τείχισις, τείχισμα, τειχισμός, τειχιστής (μτγ.), ἐπιτείχισις, ἐπιτείχισμα, ἐπιτειχισμός, περιτείχισις, περιτείχισμα, περιτειχισμός, ἀντιτείχισμα, διατείχισμα. Περὶ τῆς ῥίζ. ὅρα θιγγάνω καὶ Πολυδ. Α', 174. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, τεῖχος ἐτειχίσαντο (ἅπαξ. Ἰλ. Η', 449). «Τεῖχος οὐδετέρως τὸ τῆς πόλεως, τοῖχος δὲ ἀρσενικῶς ὁ τῆς οἰκίας, τειχίον μέντοι ἐπὶ τῆς οἰκίας λεγόμενον οὐχ ὡς ὁ τοῖχος, ἀλλ' ὡς τὸ τεῖχος γράφεται» (Θωμ. Μάγιστρ. 837, 7. Ὅρα καὶ Ἀμμών. ἐν. λ. τείχη).

τειχομαχέω-ῶ (μάχομαι κατὰ τείχους). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Α', 102. Η', 103. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α', 14) καὶ ὁ παρατ. *ἐτειχομάχουν* (σπαν. Θουκ. Ζ', 79). Ὡς παθητ. εἶναι τὸ *τειχομαχία καθίσταται* (Ἡροδ. Θ', 60). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν οὐχὶ πολὺ διαφέρουσαν κατ' ἔννοιαν τοῦ *τειχομαχεῖν*, ὡς *προσβάλλω τῷ τείχει* (Θουκ. Β', 25. Ζ', 22. Ἰσοκρ. 16, 13. κτλ.), *προσβάλλω τῷ τειχίσματι* (Θουκ.

Γ', 34. Δ', 8) καὶ *προσβάλλω τῷ ἐρύματι* (Θουκ. Γ', 90. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Θ', 70. Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 481), τειχομάχης (ποιητ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 570), τειχομάχος (μτγ.), τειχομαχία, τειχομαχικός (μτγ.).

τεκμαίρομαι (συμπεραίνω) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ συν-), παρατ. *ἐτεκμαιρόμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 62. Η', α', 28. Ἀπομ. Δ', α', 2). μέλ. *τεκμαροῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', γ', 21), ἀόρ. μέσ. *ἐτεκμηράμην* (ἐνίοτε· καὶ συν-), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐπ. *ἀτέκμαρτος* (Θουκ. Δ', 63. Πλάτ. Νόμ. 638, α'), ἐξ οὗ καὶ *ἀτεκμάρτως* (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', δ', 4), *ἀξιοτέκμαρτος* (Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', δ', 10) Λέγεται καὶ *ἔχω τέκμαρσιν* (Θουκ. Β', 87).

ΣΗΜ. Ὁ ἐνεργ. τύπος τεκμαίρω = σημαίνω (Πίνδαρ. Ὀλ. Ϛ', 73. Νεμ. Ϛ', 9), τὸ δὲ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. τεκ- (=γεννᾶν [τέκ-νον, τοκ-εύς, τόκ-ος, τίκτω, τέκος] καὶ=ἐπιτυγχάνειν [τέκ-μαρ, τεκμήριον, τεκμαίρομαι, τόξ-ον, τυ-χεῖν, κ=χ] καὶ=παρασκευάζειν [τέκ-των, τέ-χνη, τεύχειν, τε τύκ-οντο, τύκ-ος, τυκ·άνη = σμίλη], τέκμαρσις (Θουκ. Β', 87), τεκμαρτός (ποιητ.), δυςτέκμαρτος (ποιητ.).

τεκμηριόω-ῶ (ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίων). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Α', 3) καὶ ἀόρ. *ἐτεκμηρίωσα* (σπαν. Θουκ. Α', 9. Γ', 104), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *τεκμήριον ποιῶ* (Θουκ. Α', 73), *τεκμήριον παρέχομαι* (Πλάτ. Φαίδ. 87, β'. Παρμ. 128, β'.), ἂν καὶ δὲν εἶναι ἀκριβῶς ἰσοδύναμα, διάφορα δὲ εἶναι τὸ *χρῶμαί τινι τεκμηρίῳ* (Ἰσοκρ. 1, 45. 5, 106. Πλάτ. Συμπ. 195, ε'. Πρωταγ. 350, ε'. Γοργ. 487, β'. κτλ.) καὶ *τεκμήριον λαμβάνω* (Πλάτ. Πρωτ. 323, α'. κτλ. διότι ταῦτα μὲν εἶναι ὡς ἡ ἀρχή, τὸ δὲ *τεκμηριοῦν* ὡς τὸ τέλος).

ΣΗΜ. Τεκμηριῶ, τεκμηρίωσις (μτγ.). Ὅρα τεκμαίρομαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. «Τεκμήριον ἀπόδειξις ἀφανοῦς» (Πλάτ. Ὅρ. 414. ε'.). «Σημεῖον καὶ τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ τὰ παροιχόμενα σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις» (Ἀμμώνι. ἐν λ. σημεῖον). «Ἀπέσταλκά σοι τόνδε τὸν λόγον δῶρον, τεκμήριον μὲν τῆς πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας, σημεῖον δὲ τῆς πρὸς Ἱππόνικον συνηθείας» (Ἰσοκρ. Δημόνικ. 2).

τεκνοποιέω-ῶ (ἐπὶ μητρός=γεννῶ τέκνα, τὸ δὲ μέσ. *τεκνοποιοῦμαι* ἐπὶ πατρός. Ἀσωπ Περίοδ. Β', σ.298, § 30). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. *συντεκνοποιήσουσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', β', 5). Μέσον *τεκνοποιοῦμαι* (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀορ. *ἐτεκνοποιησάμην* (σπαν. Ξενοφ. Λακ. Πολ. α', 7). Ἀντὶ τοῦ *τεκνοποιοῦμαι* λέγεται καὶ *τέκνωσιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Β', 44).

ΣΗΜ. Τεκνοποιός, τεκνοποιῶ, τεκνοποιία τεκνοποίησις (μτγ. Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 513). Τὸ ῥῆμα μόνον παρὰ Ξενοφῶντι ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων, παρ' ᾧ καὶ κατὰ πρῶτον εὕρηται.

τεκταίνομαι (ἀποθετ. κατασκευάζω). Ὁ ἐνεστὼς μετ' ἐνεργ. διαθέσεως πολλάκις, σπανίως δὲ μετὰ παθητ. «*τὰ ὕστερον τεκταινόμενα*» (Δημ. 34,

48. Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 462), παρατ. ἐνεργ. *ἐτεκταινόμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 36, ε'. καὶ (συν-) 30, β'.), [μέλλ. *τεκτανοῦμαι*. Ἀριστοφ. Λυσ. 673], ἀόρ. μέσ. *ἐτεκτηνάμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 33, β'. 70, ε'. 91, α'. καὶ (συν-) 45, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται καὶ ὁ ἐνεργ τεκταίνω (πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β', 381. Γ', 592. Λουκιαν. Δίκ. Φων. σ. 97. κτλ). Ὅρα τεκμαίρομαι περὶ τῆς ῥίζης.

τελέθω (εἶμαι τετελεσμένος, εἶμαι, ὑπάρχω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ποιητ. καὶ Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', β', 3. Ϛ', ϛ', 36. Πλάτ. Θεαίτ. 180, ε'.).

ΣΗΜ Ὅρα τελέω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

τελεόω-ῶ καὶ **τελειόω-ῶ** (ποιῶ τι τέλειον). Ὁ ἐνεργ. τύπος ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις (πρβλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1089. Ἠλεκ. 1510. κτλ.), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ *ἐπιτελεοῦν* (Λυκοῦργ. Ἀπόσπ. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λ.) καὶ ὁ μέσ. *τελε(ι)οῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 498, β'.) καὶ ὁ ἀόρ. παθ., ὅστις ἐνίοτε καὶ ὡς μέσ., *ἐτελεώθην* (Πλάτ. Πολιτικ. 272, δ'. Συμπ. 192, α'. Πολιτ 377, β'. 466, ε'. Νόμ. 672, γ'.) καὶ *ἐτελε(ι)ώθην* (Πλάτ. Πολιτ. 487, α'. 587, ε'.), παρακ. *τετελειωμένος* (C.I.A. τ. Β', 421), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *τέλεον ποιῶ* (Πλάτ. Τίμ. 34, β'.), *τέλεον ἀπεργάζομαι* (Πλάτ. Νόμ. 902, ε'.) καὶ ὡς οὐδέτ. ἢ μέσ. *τέλεός εἰμι ἢ τέλειος* (Ἰσοκρ. 12, 32. Πλάτ. Φαῖδρ. 246, β'. Πολ. 371, ε'. Νόμ. 951, β'.), *τέλεος γίγνομαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 249, γ'. 269, δ' Νόμ. 678, β'.) καὶ *τελέως ἢ τελείως ἔχω* (Ἰσοκρ. 13, 18).

ΣΗΜ. «Τέλεος καὶ τελέως ἐπίρρημα καὶ τελεῶ δοκιμώτερα ἢ μετὰ τοῦ Ι» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 837, 11. Ὅρα καὶ Κόντ. ἐν τῷ Σωκράτ. τόμ. Α', σ. 113 — 116), ἐπιτελέωμα (Λυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ. ἐπιτελεοῦν). Ὅρα τελέω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

τελεσφορέω-ῶ (φέρω εἰς τέλος, εἰς ἀκμήν, ὡριμότητα, ὄφελος, κτλ.). Τὸ ῥῆμα μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ἡ εὐκτ. *τελεσφοροίη* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. γ', 5).

ΣΗΜ. Τελεσφόρος (παρ' Ὁμήρῳ κατὰ πρῶτον) τελεσφορῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι), τελεσφόρησις (μτγ.), τελεσφορία (μτγ.), τελεσφόρημα (μτγ.).

τελευτάω-ῶ (τελειώνω, ἀποθνήσκω) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-), παρατ. *ἐτελεύτων* (πλειστάκ.), μέλλ. *τελευτήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐτελεύτησα* (πλειστάκ. καὶ ἐν- Θουκ. Β', 44), παρακ. *τετελεύτηκα* (πλειστάκ.), ὑποτακ. *τετελευτηκὼς ὦ* (Ἰσαῖ. 11, 12), ὑπερσ. *ἐτετελευτήκειν* (ἐνίοτε) (1), καὶ *τετελευτηκὼς ἦν* (Δημ. 43, 64), εὐκτ. *τετελευτηκὼς εἴην* (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', ε', 23. Δημ. 52, 19. Ἰσαῖ. Ἀποσπ.

(1) Παρ' Αἰσχίνῃ (1, 170) φέρεται «*τετελευτήκεσαν*», ὅπερ γραπτέον μετ' αὐξήσεως.

XII. § 2). Μέλ. μέσ. ὡς παθ. *τελευτήσομαι* (ποιητ. καὶ Πλάτ. Νόμ. 869, γ'.). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν *τελευτῶ ἐμαυτόν* (Πλάτ. Φαῖδρ. 259, γ'.), τὸ δὲ παθητ. *τελευτῶ ὑπό τινος* (Αἰσχίν 1, 172) (1) καὶ *τελευτῆς τυγχάνω* (Ξεν. Ἀνάβ. Β', ϛ', 29. Ἑλλ. Δ', δ', 6. Πλάτ. Ἐπινομ. 980, β'.).

ΣΗΜ. Τελευτή, τελευτῶ, ἀτελεύτητος (ποιητ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 336 καὶ Ὅμηρ. καὶ μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

τελέω-ῶ (ἐκτελῶ, φέρω τι εἰς πέρας, πληρώνω, δαπανῶ κτλ. Πρβλ. Ἀθήν. Β', § 12) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, δια-, συν-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, συναπο-, συνδια-), παρατ. *ἐτέλουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', ϛ', 16. Δημ. 18, 265. 57, 34. καὶ ἀπ-, ἐπ-, προς-, δι-, συνδι-), μέλλ. συνηρημ. *τελῶ* (ἐνίοτε καὶ συν-, δια-, ἀπο-, συνδια- καὶ ὑπο- (CIA, IV, 27, α, 26. 445 π. Χ.), ὁ δὲ μέλλ. ***διατελέσω***, ὅστις ἐν τοῖς κειμένοις φέρεται, εἶναι πλημμελής (2) (Cobet Nov. Lect. σ. 64. 439. Var. Lect. 242), ἀόρ. *ἐτέλεσα* (ἐνίοτε ἁπλοῦς· καὶ ἀπ-, ἐπ-, προ-, δι-), παρακ. *τετέλεκα* (σπαν. ἁπλοῦς· Πλάτ. Ἀπολ. 20, α'., συνήθως δὲ δια-, ἀπο-), ὑπερσ. *προετετελέκειν* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 31). Παθ *τελοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, ἐπι-, εἰς-, συν-), παρατ. παθ. *ἐτελούμην* (σπαν. Δημ. 18, 265. Πλάτ. Φαῖδρ. 250, β'.), μέλλ. παθ. [*τελεσθήσομαι* μτγ. Θεοφρ. Χαρακτ. 16] *ἀποτελεσθήσομαι* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 328, α'.), ἀόρ. παθ *ἐτελέσθην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, ἐπ-, ἐξ- [Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 138, γ'.].), ἀόρ. μέσ. *ἐτελεσάμην* (σπαν. Δημ. 18, 150. 38, 18. 39, 38. καὶ ἐπ-, ἀπ- [Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. β', 13].), παρακ. παθ. *τετέλεσμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, ἐπι-), ὑπερσ. παθ. *ἀπετετελέσμην* (Θουκ. Δ', 69. 90. Ξεν. Παιδ. Ϛ', β', 7) καὶ *ἐπετετελέσμην* (Θουκ. Ζ', 2. Ξενοφ Ἑλλ. Ε', γ', 25). Ῥημ. ἐπίθ. ***ἀτέλεστος*** (Ἀντιφῶν 1, 22. Πλάτ. Φαίδ. 69, γ'.) καὶ *ἐπιτελεστέος* (Ἰσοκρ. 12, 37).

ΣΗΜ. Ῥίζ. τε λ-, τελ-έ-ω, τελ-έ-θω, τελεόω-ῶ καὶ τελειῶ, τελευ-τή, τελευτῶ, τέλος, τέλειος. Συγγενὲς καὶ τὸ τέρ-μα (τέλος, σκοπός), τέρ-μων (ὅριον), τέρ-θρον (τέλος, ἄκρον), τέρμ-ιος τερμιόεις (ὁ μέχρι τῶν ὁρίων ἱκνούμενος), λατ. ter-mo (Τέρμων, ὁ ὅριος θεός), terminus, σανσ. tar-âmi (μεταβιβάζω, ὑπερβάλλω), λατ. trans. Ἴσως καὶ Τάρας, Τροία, Τροιζήν, Trasim-enus (ἡ πέραν). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥημ. παράγ. τελετή, τελεστήρια, τελεστικός, ἐπιτέλεσις (μτγ.), ἀποτέλεσις (μτγ.), ἀποτέλεσμα (μτγ.).

τελωνέω-ῶ (εἰμὶ τελώνης, εἰσπράττω τέλη). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *τελωνήσας* (σπαν. Δημ. 24, 60).

ΣΗΜ. Τέλος καὶ ὠνοῦμαι, τελώνης, τελωνία, τελωνῶ. «Τὸ δὲ πρᾶγμα τελωνία καὶ τελωνεῖν τὸ ῥῆμα καὶ εἰσπράττειν τέλη, κτλ.» (Πολυδ. Θ', 31), τελωνητής (μτγ.), τελώνιον (μτγ.), καὶ τελωνεῖον (μτγ.), κλεπτοτελωνῶ (μτγ., ὅπερ δυνάμεθα νὰ μεταχειριζώμεθα ἀντὶ τοῦ κακῶς ἐσχηματισμένου λαθρεμπορεύομαι), κλέ-

(1) Πρβλ. καὶ «*θνήσκω ὑπό τινος*».

(2) Ἰσοκρ. 6, 87. Πλάτ. Πολ. 425, ε'. Δημ. 21, 66.

48. Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 462), παρατ. ἐνεργ. *ἐτεκταινόμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 36, ε'. καὶ (συν-) 30, β'.), [μέλλ. *τεκτανοῦμαι*. Ἀριστοφ. Λυσ. 673], ἀόρ. μέσ. *ἐτεκτηνάμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 33, β'. 70, ε'. 91, α'. καὶ (συν-) 45, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ τοῖς ὕστερον εὕρηται καὶ ὁ ἐνεργ τ ε κ τ α ί ν ω (πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β', 381. Γ', 592. Λουκιαν. Δίκ. Φων. σ. 97. κτλ). Ὅρα τ ε κ μ α ί ρ ο μ α ι περὶ τῆς ῥίζης.

τελέθω (εἶμαι τετελεσμένος, εἶμαι, ὑπάρχω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ποιητ. καὶ Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', β', 3. Ϛ', ϛ', 36. Πλάτ. Θεαίτ. 180, ε'.)

ΣΗΜ Ὅρα τ ε λ έ ω - ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

τελεόω-ῶ καὶ **τελειόω-ῶ** (ποιῶ τι τέλειον). Ὁ ἐνεργ. τύπος ἀπαντᾷ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις (πρβλ. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1089. Ἠλεκ. 1510. κτλ.), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ *ἐπιτελεοῦν* (Λυκοῦργ. Ἀπόσπ. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λ.) καὶ ὁ μέσ. *τελε(ι)οῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 498, β'.) καὶ ὁ ἀορ. παθ., ὅστις ἐνίοτε καὶ ὡς μέσ., *ἐτελεώθην* (Πλάτ. Πολιτικ. 272, δ'. Συμπ. 192, α'. Πολιτ 377, β'. 466, ε'. Νόμ. 672, γ'.) καὶ *ἐτελε(ι)ώθην* (Πλάτ. Πολιτ. 487, α'. 587, ε'.), παρακ. *τετελειωμένος* (C.I.A. τ. Β', 421), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *τέλεον ποιῶ* (Πλάτ. Τίμ. 34, β'.), *τέλεον ἀπεργάζομαι* (Πλάτ. Νόμ. 902, ε'.) καὶ ὡς οὐδέτ. ἢ μέσ. *τέλεός εἰμι ἢ τέλειος* (Ἰσοκρ. 12, 32. Πλάτ. Φαῖδρ. 246, β'. Πολ. 371, ε'. Νόμ. 951, β'.), *τέλεος γίγνομαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 249, γ'. 269, δ' Νόμ. 678, β'.) καὶ *τελέως ἢ τελείως ἔχω* (Ἰσοκρ. 13, 18).

ΣΗΜ. «Τ έ λ ε ο ς κ α ὶ τ ε λ έ ω ς ἐ π ί ρ ρ η μ α κ α ὶ τ ε λ ε ῶ δ ο κ ι μ ώ τ ε ρ α ἢ μ ε τ ὰ τ ο ῦ Ι» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 837, 11. Ὅρα καὶ Κόντ. ἐν τῷ Σωκράτ. τόμ. Α', σ. 113 — 116), ἐ π ι τ ε λ έ ω μ α (Λυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ. ἐπιτελεοῦν). Ὅρα τ ε λ έ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ.

τελεσφορέω-ῶ (φέρω εἰς τέλος, εἰς ἀκμήν, ὡριμότητα, ὄφελος, κτλ.). Τὸ ῥῆμα μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ἡ εὐκτ. *τελεσφοροίη* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. γ', 5).

ΣΗΜ. Τ ε λ ε σ φ ό ρ ο ς (παρ' Ὁμήρῳ κατὰ πρῶτον) τ ε λ ε σ φ ο ρ ῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι), τελεσφόρησις (μτγ.), τελεσφορία (μτγ.), τελεσφόρημα (μτγ.).

τελευτάω-ῶ (τελειώνω, ἀποθνήσκω) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-), παρατ. *ἐτελεύτων* (πλειστάκ.), μέλλ. *τελευτήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐτελεύτησα* (πλειστάκ. καὶ ἐν- Θουκ. Β', 44), παρακ. *τετελεύτηκα* (πλειστάκ.), ὑποτακ. *τετελευτηκὼς ὦ* (Ἰσαῖ. 11, 12), ὑπερσ. *ἐτετελευτήκειν* (ἐνίοτε) [1], καὶ *τετελευτηκὼς ἦν* (Δημ. 43, 64), εὐκτ. *τετελευτηκὼς εἴην* (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', ε', 23. Δημ. 52, 19. Ἰσαῖ. Ἀποσπ. XII. § 2). Μέλ. μέσ. ὡς παθ. *τελευτήσομαι* (ποιητ. καὶ Πλάτ. Νόμ. 869, γ'.). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν *τελευτῶ ἐμαυτόν* (Πλάτ. Φαῖδρ. 259, γ'.), τὸ δὲ παθητ. *τελευτῶ ὑπό τινος* (Αἰσχίν 1, 172) [1] καὶ *τελευτῆς τυγχάνω* (Ξεν. Ἀνάβ. Β', ϛ', 29. Ἑλλ. Δ', δ', 6. Πλάτ. Ἐπινομ. 980, β'.).

(1) Παρ' Αἰσχίνῃ (1, 170) φέρεται «*τετελευτήκεσαν*», ὅπερ γραπτέον μετ' αὐξήσεως.

ΣΗΜ. Τελευτή, τελευτῶ, ἀτελεύτητος (ποιητ. Σοφ. Οἰδ. Τ. 336 καὶ Ὅμηρ. καὶ μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

τελέω-ῶ (ἐκτελῶ, φέρω τι εἰς πέρας, πληρώνω, δαπανῶ κτλ. Πρβλ. Ἀθήν. Β', § 12) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, διχ-, συν-, ὑπο-, ἐκ-, ἐπι-, συναπο-, συνδια-), παρατ. *ἐτέλουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', ϛ', 16. Δημ. 18, 265. 57, 34. καὶ ἀπ-, ἐπ-, προς-, δι-, συνδι-), μέλλ. συνῃρημ. *τελῶ* (ἐνίοτε· καὶ συν-, δια-, ἀπο-, συνδια- καὶ ὑπο- (CIA, IV, 27, α, 26. 445 π. Χ.), ὁ δὲ μέλλ. *διατελέσω*, ὅστις ἐν τοῖς κειμένοις φέρεται, εἶναι πλημμελής [2] (Cobet Nov. Lect. σ. 64. 439. Var. Lect. 242), ἀόρ. *ἐτέλεσα* (ἐνίοτε ἁπλοῦς· καὶ ἀπ-, ἐπ-, προ-, δι-), παρακ. *τετέλεκα* (σπαν. ἁπλοῦς· Πλάτ. Ἀπολ. 20, α'., συνήθως δὲ δια-, ἀπο-), ὑπερσ. *προετετελέκειν* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 31). Παθ *τελοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, ἐπι-, εἰς-, συν-), παρατ. παθ. *ἐτελούμην* (σπαν. Δημ. 18, 265. Πλάτ. Φαῖδρ. 250, β'.), μέλλ. παθ. [*τελεσθήσομαι* μτγ. Θεοφρ. Χαρακτ. 16] *ἀποτελεσθήσομαι* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπις. 328, α'.), ἀόρ. παθ *ἐτελέσθην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, ἐπ-, ἐξ- [Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 138, γ'.].), ἀόρ. μέσ. *ἐτελεσάμην* (σπαν. Δημ. 18, 150. 38, 18. 39, 38. καὶ ἐπ-, ἀπ- [Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. β', 13].), παρακ. παθ. *τετέλεσμαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, ἐπι-), ὑπερσ. παθ. *ἀπετετελέσμην* (Θουκ. Δ', 69. 90. Ξεν. Παιδ. Ϛ', β', 7) καὶ *ἐπετετελέσμην* (Θουκ. Ζ', 2. Ξενοφ Ἑλλ. Ε', γ', 25). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀτέλεστος* (Ἀντιφῶν 1, 22. Πλάτ. Φαίδ. 69, γ'.) καὶ *ἐπιτελεστέος* (Ἰσοκρ. 12, 37).

(1) Πρβλ. καὶ «*θνήσκω ὑπό τινος*».

(2) Ἰσοκρ. 6, 87. Πλάτ. Πολ. 425, ε'. Δημ. 21, 66.

ΣΗΜ. Ῥιζ. τε λ-, τελ-έ-ω, τελ-έ-θω, τελεόω-ῶ καὶ τελειῶ, τελευ-τή, τελευτῶ, τέλος, τέλειος. Συγγενὲς καὶ τὸ τέρ-μα (τέλος, σκοπός), τέρ-μων (ὅριον), τέρ-θρον (τέλος, ἄκρον), τέρμ-ιος τερμιόεις (ὁ μέχρι τῶν ὁρίων ἱκνούμενος), λατ. ter-mo (Τέρμων, ὁ ὅριος θεός), terminus, σανσ. tar-âmi (μεταβιβάζω, ὑπερβάλλω), λατ. trans. Ἴσως καὶ Τάρας, Τροία, Τροιζήν, Trasim-enus (ἡ πέραν). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥημ. παράγ. τελετή, τελεστήρια, τελεστικός, ἐπιτέλεσις (μτγ.), ἀποτέλεσις (μτγ.), ἀποτέλεσμα (μτγ.).

τελωνέω-ῶ (εἰμὶ τελώνης, εἰσπράττω τέλη). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *τελωνήσας* (σπαν. Δημ. 24, 60).

ΣΗΜ. Τέλος καὶ ὠνοῦμαι, τελώνης, τελωνία, τελωνῶ. «Τ ὸ δ ὲ π ρ ᾶ γ μ α τ ε λ ω ν ί α κ α ὶ τ ε λ ω ν ε ῖ ν τὸ ῥ ῆ μ α κ α ὶ ε ἰ σ π ρ ά τ τ ε ι ν τ έ λ η, κτλ.» (Πολυδ. Θ', 31), τελωνητής (μτγ.), τελώνιον (μτγ.), καὶ τελωνεῖον (μτγ.), κλεπτοτελωνῶ (μτγ., ὅπερ δυνάμεθα νὰ μεταχειριζώμεθα ἀντὶ τοῦ κακῶς ἐσχηματισμένου λαθρεμπορεύομαι), κλέ-

ποτελώνημα (μτγ., ὅπερ δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ κοινὸν λαθρεμπόριον). Τὸ τελωνῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

τεμενίζω (τέμενος καθιεροῦν τινι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (C.I.A. τ. Α'. 31, 11) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐτεμένισα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 738, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα τέμνω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. «Οἱ δὲ ἀνειμένοι θεοῖς τόποι ἄλση τε καὶ τεμένη καὶ ἕρκη καὶ ὁ περὶ αὐτὰ κύκλος περίβολος» (Πολυδ. Α', 10).

τέμνω (κόπτω) (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, συν-, ἐν-, δια-, κατα-, ἐπικατα-), παρατ. *ἔτεμνον* (ἐνίοτε· καὶ κατ-, ἐξ-), μέλλ. *τεμῶ* (ἐνίοτε· καὶ δια-, ανα- ('Αττ. Ἐπιγρ.).), ἀόρ. β' *ἔτεμον* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, συν-, δι-, κατ-, ἐξ-, ἐπ-, ὑπ-, παρ- ('Αττ. Ἐπιγρ.).), παρακ. [ἁπλοῦς ἀπὸ Ἀριστοτέλους καὶ ἑξῆς] *ἀποτέτμηκα* (σπαν. Πλάτ. Μέν. 85, α'.), *ἀνατέτμηκα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 166), *διατέτμηκα* (σπαν Αἰσχίν. 3, 207) καὶ *ἐπιτέτμηκα* (Αἰσχίν. 3, 212 ὡς διορθοῖ ὁ Herwerden ἀντὶ τῆς κοινῆς γραφῆς «*κατατέτμηκα*»), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *τέμνομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, περι- (1), ἐκ-), καὶ σπανίως μέσ. *τέμνομαί τι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 266, α'. καὶ ὑπο-, ἀπο-), παρατ. παθ. *ἐτεμνόμην* (σπαν. Θουκ. Β', 21. Λυσί. 7, 6. καὶ (ἀπ-) Πλάτ. Πολιτικ. 267, β'.), μέσ. δὲ *ὑπετεμνόμην* (Ξεν. Ἑλλ. Ζ', α', 29. Παιδ. Α', δ', 21), μέλλ. παθ. [ἁπλοῦς ἀπὸ Ἀριστοτέλους καὶ ἑξῆς] *ἀποτμηθήσομαι* (σπαν. Λυσί. 6, 26), μέλ. μέσ. *ὑποτεμοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 19), ἀόρ. παθ. *ἐτμήθην* (πολλάκ. καὶ ἀπ-, ἐξ-), μέσ. ἀόρ. β' *ἐτεμόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 7. Πλάτ. Νόμ. 695, γ'. καὶ ἐνίοτε ἀπ-), παρακ. παθ. *τέτμημαι* (πολλάκ. καὶ ἀπο-, κατα-, συν-, ὑπο-, ἐγκατα-), ὑπερσ. παθ. *ἐτετμήμην* (σπαν. Θουκ. Β', 59. καὶ (κατ-) Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', δ', 13), μετ' ὀλ. μέλλ. *ἐκτετμήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 564, γ'.). Ῥημ. ἐπ. *ἄτμητος* (ἐνίοτε), *νεότμητος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 80, ε'.), *τμητέος* (ἐνίοτε) καὶ *ἀποτμητέον* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 373, δ'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. τεμ-, ταμ-, τέμ-νω, τμήγω, (ποιητ.=τέμνω), τμῆ-μα, τέμ-αχος, τέμ-ενος (τόπος κεχωρισμένος), τεμενίζω, τεμενῖτις (ἡ Θουκ. Ϛ', 100. Ζ', 3), τεμένισμα (μτγ.), λατ. tem-p lum, τομ-ή, τομ-εύς, ταμ-ίας, τένδειν (ποιητ. τρώγειν), τένθ-ης (ποιητ. γαστρίμαργος). Τὸ δὲ τάμνω καὶ ἀόρ. ἔταμον εἶναι Ὁμηρικὸν καὶ Ἡροδότειον. Ἐφέρετο δὲ καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ (Α', 81) τάμωμεν, ἀλλὰ διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Cobet εἰς τέμωμεν. Τὸ τέμνω εἶναι Ὁμηρικόν. Ἀποτέμνεταί τις τὴν κεφαλὴν (Ξεν. Ἀνάβ. Β', ς', 29) λέγεται ἐπὶ ζώντων, τὸ δὲ ἀποτέμνεται ἡ κεφαλὴ ἢ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ ἐπὶ νεκρῶν (πρβλ. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', ι', 1). Cobet Var. Lect. 187—188. Αὕτη εἶναι ἡ συνήθης χρῆσις, ἀλλ' εὑρηται ἐνίοτε καὶ ἡ ἀντίστροφος χρῆσις. Καὶ τὸ μὲν ἀποτέμνω=βιαίως ἀποτέμνω, πρβλ. ἀποτομὴ κεφαλῆς, τὸ δὲ ἐκτέμνω μετὰ προσοχῆς καὶ ἀνατομικῆς τομῆς τέμνω τι, πρβλ. ἐκτομίας (Κόντος).

τερατεύομαι (τερατώδη ποιῶ ἢ λέγω) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Αἰσχίν. 1, 94. 2, 98. 3, 160. Ὑπερείδ. 1, XIV, 1) καὶ ἀόρ. μέσ. *τερατευσάμενος* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 49).

ΣΗΜ. Τέρας (ὅρα ἀστράπτω, ἀστέρες), τερατεύομαι, τερατεία (ποιητ. καὶ μτγ.), τεράτευμα (ποιητ.), τερατολογία, τερατολόγος (μτγ.), τερατολογῶ (μτγ.). Τὸ τερατεύομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ἱππ. 627. Βατρ. 834). «Τέρας: τὸ σημεῖον καὶ τὸ ζῶον τὸ μὴ κατὰ φύσιν γεννηθέν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 308, 25).

τερθρεύομαι (τερατολογῶ, φλυαρῶ). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα καὶ παρὰ ψ. Δημοσθένει (Ἐρωτικ. 15) μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτατα).

ΣΗΜ. Τέρ-θρον (ὅρα τελῶ), τερθρεύομαι, τερθρεία (μτγ.)=ὁ μετὰ φλυαρίας τερατώδης λόγος (Θωμ. Μάγιστρ. 840, 13), γοητεία ἢ περιπάθεια (Τίμ. Σοφ. λέξ. Πλάτ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ ψ. Δημοσθένει.

τέρπω (εὐφραίνω) (ἐνίοτε), [παρατ. ἐλλείπει παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, εἶναι δὲ ποιητικὸς καὶ μεταγεν.], μέλλ. *τέρψω* (σπαν. Θουκ. Β', 41. Ξεν. Ἀγησ. θ', 4), ἀόρ. *ἔτερψα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 658, α'.). Μέσ. *τέρπομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 83. Πλάτ. Φαιδ. 85, β'. Φίληβ. 47, β'.), [παρατ. ποιητ. καὶ μτγ.], [μέλ. *τέρψομαι* ποιητ. καὶ μτγ.], ἀόρ. *ἐτέρφθην* (ὡς μέσ. Θουκ. Γ', 104. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 24). Λέγεται καὶ *ποιῶ τέρψιν τινὶ* (=τέρπω τινά. Ξενοφ, Ἀπόμ. Γ', ι', 8) καὶ *τέρψιν παρέχω* (Ξενοφ. Συμπ. δ', 22).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. τερπ-, ταρπ-, τέρπ-ω, σανσ. t(a)rp-âmi, τέρψις, τερπνός, τερπωλή (ποιητ. καὶ μτγ.). Ἴσως καὶ τρέφ-ω ἀνήκει ἐνταῦθα.

τετραγωνίζω (κάμνω τι τετράγωνον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 148, α'. Πολ. 527, α'.).

ΣΗΜ. Τετρά-γωνος, τετραγωνίζω, τετραγωνισμός (μτγ.), τετραγωνιστέος (μτγ.), τετραγώνισμα (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

τευτάζω (πραγματεύομαι, ἐνδιατρίβω περὶ τὸ αὐτό, ταυτολογῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 56, ε'.) καὶ ὁ παρακ. *τετεύτακα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 521, ε'. Τίμ. 90, β'.).

ΣΗΜ. «Οἴονται δέ τινες ταὐτὸν τῷ διατρίβειν νοεῖν τὸ τευτάζειν παρά τε Πλάτωνι καὶ ἄλλοις εἰρημένον» (Πολυδ. Θ', 137). «Τευταζόντων: πραγματευομένων, ἐπὶ πολὺ διατριβόντων ἐν τῷ αὐτῷ, φροντιζόντων ἢ ἐπιστρεφῶς τι πραττόντων ἢ ἐνεργούντων ἢ σπουδαζόντων· ἅπαντα γὰρ δυνατὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκδέξασθαι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἡσυχαζόντων καὶ ἔτι τὸ σκευωρουμένων ἢ στραγγευομένων, ὅ ἐστι σκολιῶς διακειμένων, πρὸς τούτοις καὶ ταυτολογούντων ἢ φλυαρούντων· πολύσημος γὰρ ἡ λέξις ἥδε» (Σχολ. Πλάτ. Φίληβ. 56, β'.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Φερεκράτει (παρὰ Φωτίῳ ἐν λ.). Παράγεται δὲ παρὰ τὸ ταὐτόν, τευτάζω ἀντὶ τοῦ ταυτάζω, τευτασμός (παρ' Ἡσυχ.), ταυτάζω (παρὰ Φωτίῳ), πρβλ. αὖλαξ αὔλακος καὶ εὐλάκα (ὅρα εὐλάζω).

τεχνάζω (τεχνάζομαι, τεχνάσματα μεταχειρίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (πολλάκις) καὶ ὁ μέσ. *τεχνάζομαι* (σπαν. Δημ. 40, 54), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ (Β', 121, 1 *ἐτεχνασάμην*) καὶ μεταγενεστέροις (*ἐτεχνά-*

(1) Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 7., ἔνθα ὅμως ὁ Cobet γράφει «*ὑποτεμνόμενα*» (παθητ.).

σθην ὡς παθ. Κόντ. Γλωσ. Παρατηρ. σ. 446).

ΣΗΜ. Τεχνη (ὅρα τεκμαίρομαι), τεχνάζω, τέχνασμα, τεχνασμός (μτγ.), τεχναστός (μτγ.), τεχναστέον (μτγ.), τεχνῶμαι, τέχνημα, τεχνητός (μτγ.), τεχν-ίτης, τεχνητικός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ τῷ Ἡροδότῳ. Ὅρα τεχνῶμαι. «Τέχνη ἐπιστήμης διαφέρει· ἡ μὲν ἐπιστήμη ἀδιαπτώτων ἐστὶ θεωρημάτων καὶ μίαν ἐχόντων τὴν φύσιν, τέχνη δὲ ἐκ κινουμένων καὶ ἄλλοτε ἄλλην ἀναλαμβανόντων φύσιν». Καὶ πάλιν· «διενήνοχε δὲ ἡ τέχνη τῆς ἐπιστήμης τῷ μὴ ἀδιαπτώτῳ κεχρῆσθαι σκοπῷ, ἀλλὰ μεθαρμόζεσθαι πρὸς πρόσωπα καὶ καιρούς». «Τέχνη ἐστὶ.. σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ» (Λουκιαν. Παράσιτ. 4, σελ. 481. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 721). «Τέχνη κυρίως ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι. οἷον γραμματική, ῥητορική. Ἐπιστήμη ἡ μετ' ἀποδείξεων, οἷον τὰ τέσσαρα μαθήματα. Ἐπιτήδευμα δὲ τὸ λόγου χηρεῦον, οἷον χαλκευτική, τεκτονική» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 843, 7. ὅρα καὶ Ἀμμών.). Ἐκ τοῦ τέχνη γίνεται καὶ τὸ ἀτέχνως = ἄνευ τέχνης, οὗ ἀντίθετον τὸ τεχνικῶς, καὶ τὸ ἀτεχνῶς = ἄνευ τέχνης (τὸ δὲ τέχνη ἐνταῦθα = τέχνασμα), ἑπομ. = ἀδόλως, ἁπλῶς, ἀληθῶς, σαφῶς (ὅρα καὶ Σχολ. Πλάτων. Εὐθύφρ. σ. 34, α'.). Ὁ Πολυδεύκης (Δ', 24) νομίζει ὡς συνώνυμα τὸ «τεχνικῶς, ἐντέχνως, εὐτέχνως». ἀλλ' οἱ ἀκριβέστεροι ἀποδοκιμάζουσι τὸ ἐντέχνως. «Ἐντέχνως λέγουσί τινες ἀμαθῶς, σὺ δὲ τεχνικῶς φάθι» (Θωμ. Μάγιστρ. 843, 12. Πρλβ. καὶ Φρύνιχ. ἐν λ. ἐντέχνως).

τεχνῶμαι (μετὰ τέχνης κατασκευάζω, τεχνάσματα μεταχειρίζομαι) ἀποθετ. ἐνεργ. (Θουκ. Α', 122. Ξενοφ. Παιδ. Η', β', 5. Ἀγησ. Θ', 3), ἀλλ' ἐνίοτε καὶ παθ. «ὅ,τι τεχνῷτο» (= κατασκευάζοιτο ὑπὸ τεχνίτου. Ξενοφ. Παιδ. Η', ς', 23), παρατ. ἐνεργ. *ἐτεχνώμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 26) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἐτεχνησάμην* (σπαν. Θουκ. Δ', 47. καὶ (ἐξ-) Ϛ', 46), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Η', 110) καὶ μεταγενεστέροις (Ἀθήν. ΙΔ', 642) καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος τεχνάω-ῶ, ὁ δὲ μέλλ. τεχνήσομαι (ποιητ. Ὁμ. Ἰλ Ψ, 415), παρὰ δὲ μεταγεν. καὶ ἀορ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. ἐτεχνήθην (καὶ ἐπ· ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 446). Ὅρα περὶ ῥίζης τεχνάζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ· Ῥημ. παράγ. τέχνημα, τεχνητός (μτγ.). Τὸ τεχνάζω καὶ τὸ τεχνῶμαι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν σημαίνουσι μετέρχομαι τέχνην, ἀλλὰ μεταχειρίζομαι τεχνάσματα. «Τεχνάζων γὰρ καὶ τεχνώμενος ἕτερόν τι δηλοῖ, ἄμεινον δὲ τὸ τέχνῃ μετιών» (Πολυδ. Θ', 150. Δ', 8). «Τεχνήσασθαι τὸ μετὰ τέχνης τι κατασκευάσασθαι· τεχνάσασθαι δὲ τὸ κακουργῆσαι· καὶ τέχνημα τὸ ἀπὸ τέχνης, τέχνασμα δὲ τὸ κακούργημα» (Θωμ. Μάγιστρ. 844, 1).

τήκω (λυώνω) (ἐνίοτε· καὶ κατα-, συν- ἀπο-), παρατ. *περιέτηκον* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 116, β'.), ἀόρ. *ἐξέτηξα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 411, β'.), *συνέτηξα* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 192, ε'.), *περιέτηξα* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 112, α'.), παρακ. *τέτηκα* (ὡς μέσ. ἢ παθ. σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 15. Πλάτ. Τίμ. 85, δ'. καὶ ἐν-), ὑπερσ. *ἐτετήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 15). Παθ. *τήκομαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-, συν-, δια-), ἀόρ. β' *ἐτάκην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, β'. Τίμ. 83, α'. καὶ συν-) καὶ σπαν. ἀόρ. α' *ἐτήχθην* (Πλάτ. Τίμ. 61, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *τηκτός* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 265, γ'.) καὶ *ἄτηκτος* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. ταχ-, τηχ-, τήχ-ω, λατ. tab-eo καὶ tab-esco, τηκ-εδών, τῆξις (μτγ.), τήγ-ανον (ποιητ. καὶ μτγ. πρβλ. λύγ-η ἐκ τοῦ λυκ-) καὶ τάγηνον (οἱ Ἀττικοί, τήγανον δὲ οἱ Δωριεῖς. Βεκκ. Ἀνέκδ. 65, 11. ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐπόλιδι καὶ Τηλεκλείδῃ τὸ τήγανον. Πολυδ. Ι, 98).

τημελέω-ῶ (ἐπιμελοῦμαί τινος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 953, α'.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα (ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 66, 14). Ἀντίθετον τούτου εἶναι τὸ *ἀτημελητός εἰμι* (Ξενοφ. Παιδ. Η', α', 14) καὶ *ἀτημελήτως ἔχω* (Ξενοφ. Παιδ. Η', α', 15).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἰφ. Α. 731 : τημέλει. καὶ Ἰφ. Τ. 311: ἐτημέλει). Ἴσως εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ τῆ (Ἰλ. Ξ, 219 = κράτει, λαβέ, ἰδού) καὶ πληθ. τῆτε (Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 203), ἐξ οὗ καὶ τάγω, μετοχ. τεταγών (Ἰλ. Α, 591), λατ. tag-o, tango (ἅπτομαι), tactus (ἀφή) καὶ μελ- (μέλει), ἐξ οὗ τημελής (μτγ.), τημέλεια (μτγ.), τημελῶ, ἀτημελῶ (μτγ.), ἀτημέλητος. «Τημελῶ τὸ ἐπιμελοῦμαι παρὰ τὸ τῆ, ὃ σημαίνει τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ μέλω τὸ φροντίζω καὶ προνοοῦμαι» (Μ. Ἐτυμολ.). «Τημέλη <ἴσως γραπτέον τημέλει> καὶ τετημέληται, τετημέληται, ἀτημέλητος, τημελουμένη: πάντα δόκιμα· σημαίνει δὲ τὸ ἐπιμελεῖσθαι» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 66, 14).

τηρέω-ῶ (φυλάττω, παρατηρῶ) (πολλάκ. καὶ ἐπι-, παρα-, συμπαρα-), παρατ. *ἐτήρουν* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, δι-), μέλ. *τηρήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 442, α'.), ἀόρ. *ἐτήρησα* (πολλάκ. καὶ ἐπ-, δι-, συν- [Ἀττ. Ἐπιγρ.]), παρακ. [*τετήρηκα* ἀπὸ Ἀριστοτέλους καὶ ἑξῆς, *διατετήρηκα* (C. I. A. T. B. 481. 482)]. Παθ. *τηροῦμαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 108), παρατ. *ἐτηρούμην* (σπαν. Θουκ. Β', 13), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *τηρήσομαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 30), ἀόρ. παθ. *ἐτηρήθην* (σπαν. Λυσί. 12, 71. καὶ (δι-) Αἰσχίν. 3, 6), παρακ. παθ. *τετήρημαι* (σπαν. Δημ. 21, 3. 23, 181), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *τηρητέον* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν Ὁμήρου Ὕμνοις (Δημ. 142). Ῥίζα πιθανῶς τῆ (κράτει, λαβέ, ἰδού), τη-ρός (Αἰσχύλ. Ἱκ. 248 = φύλαξ, ὁ παρατηρῶν) = λατ. tūtor, τη-ρέω, τήρησις, τήρημα (μτγ.), τηρητής (μτγ.), τηρητικός (μτγ.), παρατήρημα (μτγ.), παρατήρησις (μτγ.), παρατηρητής (μτγ.), ἐπιτήρησις (μτγ.), ἐπιτηρητής (μτγ.). Κατ' ἄλλους δὲ ἐκ ῥίζ. τερ-, ἐξ ἧς τέρας (ὅρα ἀστράπτω).

τητάομαι-ῶμαι (στεροῦμαι) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς *τητῶνται* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', δ', 33) καὶ *τητώμενος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 810, β'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 408). Περὶ ῥίζης ὅρα στερῶ.

τιθασεύω (ποιῶ τινα τιθασόν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', γ', 10. Πλάτ. Πολ. 589, β'. Δημ. 3, 31). Παθ. *τιθασεύομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 264, α'.) καὶ ὁ παθ. ὑπερσ. *ἐτετιθάσευτο* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ζ', 10),

τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *τιθασῶς ἔχω* (=τιθασός εἰμι. Πλάτ. Τίμ. 77, α'.).

ΣΗΜ. Τ ι θ α σ ό ς (δι' ἑνὸς σ, οὐχὶ δὲ διὰ δύο. Ὅρα Ἡμετ. Γραμματ. Παρατηρ. § 19), τιθασεύω, τιθασεία, τιθασευτής (ποιητ.), τιθασευτικός (μτγ.). Περὶ ῥίζης ὅρα θ η λ ά ζ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

τίθημι, *τιθεῖς*, *τίθησι* κτλ. (=θέτω ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν, ἱδρύω, προτείνω, ἀριθμῶ, νομίζω, κάμνω) (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, συν-, ἀπο-, προ-, παρα-, προσ-, δια-, ἐπι-, κατα-, περι-), παρατ. *ἐτίθην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, συν-, ἀπ-, προ-, παρ-), μέλ. *θήσω* (πλειστάκ. καὶ ανα-, συν-, προς-, ὑπο-, δια-, προ-, ἐπι-, κατα-), ἀόρ. *ἔθηκα* (ἐνίοτε), *ἔθηκας* (Πλάτ. Συμπ. 222, γ'.), *προςέθηκας* (Δημ. 23, 75), *κατέθηκας* (Ξενοφ. Οἰκ. ζ', 13), *συνέθηκας* (Ἰσοκρ. 12, 249), *παρέθηκας* (Ξενοφ. Συμπ. β', 2) *διέθηκας* (Ξενοφ. Συμπ. δ', 63), *ἔθηκε* (πολλάκ. καὶ ἐπ-, ὑπ-, παρ-, ἀν-, προς-, κατ-, προ-, δι-, περι-), *ἐθήκαμεν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', β', 15. καὶ (ἐπ-) Δημ 34, 28), *ἀνεθήκατε* (Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ. 24), *ἔθηκαν* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 13. Δημ. 24, 211. καὶ δι-, κατ-, συν-(¹), ἀν-, περι-, προς-, προ-, ἐπ-) καὶ ἀόρ. β' πληθ. *ἔθεμεν*, κτλ. (ἐνίοτε· καὶ περι-, προς-, προ-, ἐπ-, κατ-, ἀν-), ὑποτακτ. *θῶ*, κτλ. (πολλάκ. καὶ ἐπι-, δια-, ἀντι-, κατα-), εὐκτ. *θείην*, κτλ. (ἐνίοτε· καὶ κατα-, ἐν-, προς-, δια-, ἀνα-), προστ. *θές*, κτλ. (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 94. Πλάτ. Πολ. 424, γ'. Δημ. 20, 101. καὶ ἀντι-, προ-, ἐπι-, κατα-), ἀπαρ. *θεῖναι* (ἐνίοτε· καὶ περι-, ἀνα-, προς-, ἐπι-, παρα-, προκατα-), μτχ. *θείς*, κτλ. (πολλάκ. καὶ συν-, προς-, δια-, μετα-, ἐπι-, ἀνα-, κατα-), παρακ. *τέθεικα* (πλειστάκ. καὶ προς-, δια-, συν-, προ-, ἐπι-, κατα-), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *τίθεμαι* (πλειστάκ. καὶ προ- [μέσ. καὶ παθ.], δια- [μέσ. καὶ παθ.], ἐκ- [παθ.], συν- [παθ. καὶ μέσ.], ἀνα- [μέσ.], ἐπι- [μέσ.], κατα- [μέσ.], μετα- [μέσ.], παρα- [παθ.], ἐν- [παθ.], ἀπο- [μέσ.], ὑπο- [μέσ.], παρακατα- [μέσ.], προς- [παθ.], ὑπεκ- [μέσ.], ἐπιδια- [μέσ. Λυσί. παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λ.]. Ἡ ὑποτακ. καὶ εὐκτ. τονίζονται καὶ ὡς τὰ βαρύτονα *ἐπιτίθωνται* (Δείναρχ. 3, 19), *ὑπεκτίθοιτο* (Ξεν. Παιδ. Ϛ', α', 26), *παρατίθοιτο* (Ξενοφ. Παιδ. Η', β', 3), *προςτίθοιτο* (Πλάτ. Θεαίτ. 155, α'.), κτλ. παρατ. μέσ. καὶ σπαν. παθ. *ἐτιθέμην* (πολλάκ. καὶ ὡς μέσ. ἐπ-, κατ-, συν-, ὑπ-, δι-), μέλλ. μέσ. *θήσομαι* (πολλάκ. καὶ ἐπι-, ἀπο-, κατα-, δια-, προς-, ὑπο-, μετα-, συνεπι-), μέλ. παθ. *τεθήσομαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-, ἀνα-, ἐπι-), ἀόρ. μέσ. *ἐθέμην* (πλειστάκ. καὶ ὑπ-, συν-, δι-, προς-, προ-, κατ-, ἐν-, ἀν-, ἐπ-, παρακατ-, ὑπεξ-, μετεν-), ὑποτακ. *θῶμαι* (σπαν. ἁπλῆ· Θουκ. Η', 84. Λυσί. 24, 23. συνήθως δὲ σύνθετος ἐπι-, παρα-, δια-, συν-, προς-, κατα-, προ-, ἀπο-), ἥτις τονίζεται καὶ ὡς τὰ βαρύτονα, *κατάθηται* (Πλάτ. Θεαίτ. 209, γ'.), *πρόθηται* (Ἰσοκ. 10, 4), *ἐπίθωνται* (Ξεν. Ἱππαρχ. Ε', 3), *πρόςθησθε* (Δημ. 25, 7), *μετάθωνται* Πλάτ. Νόμ. 889, ε'.), εὐκτ. *θείμην*

(1) Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 20., ὃ ὁ Cobet «*συνέθεσαν*» γράφει.

(σπαν. ἁπλῆ. Πλάτ. Θεαίτ. 195 γ'. συνήθως δὲ σύνθετος ἐπι-, συν-, προ-, προς-, ἐν-, μετα-, ξυν-), ἥτις τονίζεται καὶ ὡς τὰ βαρύτονα, *ἐπίθοιο* (Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 144, β'.), *ἐπίθοιτο* (Ξεν. Παιδ. Η', ε', 14), *πρόθοιτο* (Θουκ. Η', 85), *πρόςθοιτο* (ψ. Δημ. 11, 6), *ἔνθοιτο* (Δημ. 34, 11. 17), *κατάθοιτο* (ψ. Δημ. 61, 2), *σύνθοιτο* (Ξεν. Ἀνάβ. Α', θ', 7), *ἐπιθοίμεθα* (Θουκ. Ϛ', 34), *μετάθοισθε* (Δημ. 19, 124), *πρόςθοισθε* (Δημ. 21, 188), *ξυνεπίθοιντο* (Θουκ. Ϛ', 10), *ἐπίθοιντο* (Θουκ. Ϛ', 11. Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', ε', 18. Ἀναβ. Γ', δ', 1. Δ', β', 13. 26), προστ. *θοῦ* (σπαν. Λυσί. 24, 26. Ξεν. Ἀνάβ. Ζ', α', 22. καὶ (ἀπό-) Αἰσχίν. 3, 255. καὶ (κατά-) Δημ. 23, 87), ἀπαρ. *θέσθαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, δια-, συν-, κατα-, μετα-, προς-, προςανα-, παρακατα-, συνεπι-), μτχ. *θέμενος* (πολλάκ. καὶ ἀνα-, ὑπο-, ἀπο-, δια-, ἐπι-, προς-, εἰς-, συν-, προ-, παρα-, κατα-, ἐν-, ὑπο-, ὑπεκ-, παρακατα-, ἐπιδια-), ἀόρ. παθ. *ἐτέθην* (πολλάκ. καὶ συν-, προς-, περι-, ἐξ-, ἀν-, κατ-, παρ-, προ-, ὑπ-), ὁ δὲ *διετέθην* (πλειστάκ. μέσ. καὶ παθ.), παρακ. παθ. [*τέθειμαι* ἀμφίβολος. ψ. Δημάδ. 12. καὶ (προ-) Ξενοφ. Ἱέρ. θ', 11 (¹).), ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ὁ] *κεῖμαι*, ὁ δὲ *τέθειμαι* εἶναι διαθέσ. μέσης (Δημ. 21, 49. 39, 40. καὶ (ἐν-) 34, 16. 34), ὑπερσ. παθ. ἐλλείπει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ εἶναι ὁ *ἐκείμην*. Ῥημ. ἐπίθ. *θετός* (Πλάτ. Νόμ. 929, γ'.), *ἀνυπόθετος* (Πλάτ. Πολ. 510, β'. 511, β'.), *ἀσύνθετος* (ἐνίοτε), *πρόςθετος* (Ξεν. Παιδ. Α', γ', 2) ἢ *προςθετός* (Ξεν. Ἱππικ. ιβ, 6), *σύνθετος* (ἐνίοτε), *ἐγκάθετος* (Ὑπερείδ. Ἀποσπ. 59), *ἐπίθετος* (Ἰσοκρ. 7, 29), *εὐεπίθετος* (Θουκ. Ϛ', 34. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', δ', 20), *ἀπόθετος* (ἐνίοτε), *θετέος* -*έον* (ἐνίοτε), *συνθετέον* (Πλάτ. Κρατύλ. 434, β'.), *προςθετέον* (Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 2), *ἀναθετέον* (Πλάτ. Μενέξ. 240, ε'. Νόμ. 935, ε'. Γοργί. Ἑλέ. 6), *ἐπιθετέον* (Πλάτ. Σοφ. 231, γ'. Συμπόσ. 217, γ'.). Τὸ μέσον αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν *τίθημι ἐμαυτόν* (Ἰσοκρ. 5, 82. Ἐπιστ. Ϛ', 14) καὶ *διατίθημι ἐμαυτόν* (Ἰσοκρ. 5, 38. 12, 265. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. θε-, τί-θη-μι, σανσ. da-dhâ-mi, λατ. po-no (ῥίζ. πεν=θεν-), θῆ-μα, θέ-μα (μτγ.), θέ-σις, θε-σ-μός, θέ-μις, θεμέλιον, θέμεθλον, θή-κη, πρόςθημα, ἀνάθημα, ἀνάθεμα (μτγ.), θέτης. Ἔτι εὐ-θην-έω (ἀνθῶ, ἐπιδίδω). Τὸ τ ί θ η μ ι καὶ τ ί θ ε μ α ι ἀποτελεῖ διαφόρους περιφράσεις, περὶ ὧν ἐν ἑκάστῳ ῥήματι λόγος γίνεται. Τὸ δεύτερον ἑνικὸν τῆς ὁριστ. τοῦ ἐνεστῶτος εἶναι τ ι θ ε ῖ ς καὶ οὐχὶ τ ί θ η ς, πρβλ. τ ι θ ε ῖ ς (Πίνδαρ. Πυθ. Η, 11), τ ι θ ε ῖ σ θ α (Ὁμ. Ὀδ. Ι, 404. Ω, 475). Ὅρα Cobet Var. Lect. σ. 221. Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. § 365. Τὸ δὲ τρίτον ἑνικὸν τῆς ὁριστ. παρὰ μὲν ποιηταῖς εἶναι τ ι θ ε ῖ (Ἰλ. Ν, 732), π α ρ τ ι θ ε ῖ (Ὀδ. Α, 192), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις τ ί θ η σ ι ν, ὡς ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν (CIA. T. A'. 300, 37. 316, 23. 592. κτλ.). Διορθωτέοι δὲ καὶ οἱ παρὰ Πλάτωνι πλημμελεῖς τύποι τοῦ παρατατικοῦ ἐ τ ί θ η ς (Πλάτ. Πολ. 528, δ'.) εἰς ἐ τ ί θ ε ι ς καὶ ἐ τ ί θ η (Πλάτ. Νόμ. 630, ε'. 631. α.') εἰς ἐ τ ί θ ε ι (Πρβλ. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α'. σ. 334—337), ὅλως δὲ βάρβαρον εἶναι καὶ τὸ πρῶτον ἑνικὸν τὸ παρὰ Γραμματικοῖς φερόμενον ἐ τ ί θ ε ι ν (Bekk. Ἀνέκδ. σ. 1292). Τὸ ἐ ν τ ί θ η μ ι μὲν λέγεται περὶ τῶν μονί-

(1) Γραπτέον «*ἄθλων προτιθεμένων* (Cobet Nov. Lect. 564. Var. Lect. 312).

μως ἐν τῇ ψυχῇ διαμενόντων, ὡς ἐντίθημι νοῦν, φρένας, ἐπιστήμην, λόγον, ψυχήν, κτλ., τὸ δ' ἐνίημι περὶ τῶν αἰφνιδίως καὶ προσκαίρως τὴν ψυχὴν προσβαλλόντων, ὡς ἐνίημι μένος, θάρρος, φόβον, ἰόν, ἵμερον, κτλ. Cobet Nov. Lect. σ. 491, ὅστις τὸ τοῦ Ξενοφῶντος ('Αναβ. Ζ', δ', 1) «φόβον ἐνθείη» διορθοῖ εἰς «φόβον ἐνείη».

[**τιθηνέω-ῶ**] (*τρέφω, ἀνατρέφω, περιποιοῦμαι, ὡς τιθήνη, τροφός*). Παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐτιθηνησάμην* («*ἣν σὺ πολλάκις παῖς ὢν ἐτιθηνήσω*»=περιεποιήσω, ἐκολάκευσας. Ξενοφ. Παιδ. Η', ε', 19), τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις. 'Ως παθητ. δὲ *τιθήνησις γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 790, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον εὕρηται ἐν Ὕμνῳ 'Ομήρου (Δήμητρ. 142 «τιθηνοίμην παῖδα». Πρβλ. καὶ Σοφ. Οἰδ. Κ. 1050). Τιθήνη (ὅρα θηλάζω), τιθηνοῦμαι, τιθήνησις, τιθήνημα (μτγ.). Τήθην <κακῶς γράφεται τίθην> λέγουσι τὴν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς μητέρα, ἀλλ' οὐ μάμμην· οὐδεὶς γὰρ τῶν ἀρχαίων εἶπε· μᾶλλον μὲν οὖν τὴν μητέρα τινὲς αὐτῶν μάμμην καὶ μάμμιον ἐκάλεσαν. Σὺ δὲ μητέρα λέγε. Τὴν δέ γε τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ἀδελφὴν τηθίδα <κακῶς γράφεται τιθίδα> φασίν.... Τίτθη δὲ λέγεται ἡ μαστὸν παρέχουσα... Τροφὸς δὲ καὶ τιθηνός <γράφε μᾶλλον τιθήνη, εἰ καὶ εὕρηται παρὰ ποιηταῖς ὁ τιθηνὸς καὶ ἡ τιθηνός> ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδὸς μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν» (Θωμ. Μάγιστρ. 846, 5). Ὅρα καὶ Σχολ. Πλάτ. Πολιτ. 450, γ'. 'Αμμών. ἐν λέξ. τήθη καὶ τίτθη. Βεκκ. 'Ανέκδ. 193, 33. 194, 1. 309, 29. 30. Πολυδ. Β', 163. Γ', 16. 42.

τίκτω (γεννῶ) (πλειστάκ. καὶ ἐν-, ἀπο-, συναπο-), παρατ. *ἔτικτον* (σπαν. Πλάτ. Συμ. 191, γ'. Χαρμ. 158, β'. καὶ (ἐν-) Πολιτικ. 273, γ'.). μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *τέξομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 23. καὶ ποιητ. καὶ μτγ., ὁ δὲ *τέξω* μόνον παρὰ ποιητ.), ἀόρ. β' *ἔτεκον* (πλειστάκ. καὶ ἐν-), παρακ. β'. *τέτοκα* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 13. καὶ (ἐκ-) Πλάτ. Θεαίτ. 210, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς συμπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *γεννῶ*.

ΣΗΜ. 'Ρίζα τεκ- (ὅρα τεκμαίρομαι) τκ-, τίκτω [=τί-κτ-ω ἀντὶ τοῦ τί-τκ-ω], κατ' ἄλλους δὲ τίκ-τω, ὡς ἀνύω ἀνύτω, τὸ δὲ ε ἰσχνάνθη εἰς ι, τόκ-ος, τοκεύς, τέκ-νον ἐπίτεξ ('Ηρόδ. καὶ μτγ.), ἐπίτοκος. τοκ-ε-τὸς (μτγ.), σανσ. tam man (παῖς), λιθ. tenk-ù σλαβ. tŭka. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ. Τίκτειν κυρίως ἐπὶ γυναικῶν, τὸ δὲ γεννᾶν ἐπὶ ἀνδρῶν, ὅθεν καὶ γεννήτωρ καὶ γενέτης ὁ πατήρ. Ὅμηρος δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὸς τῷ τίκτειν ἐνίοτε χρῆται ὡς ἔχει τό.

τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς ['Ιλ. Β, 741]·

καὶ τό,

τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων ['Ιλ. Φ, 188]·

(Θωμ. Μάγιστρ. 851,5).

τίλλω (μαδῶ). Τὸ ῥῆμα εἶναι εὔχρηστον παρὰ ποιηταῖς, 'Ηροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ὁ ἐνεστὼς *ἐκτίλλω* (σπαν. Δημ. 53, 16).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ 'Ρίζα τιλ-, τίλλω [=τίλ-jω]=λατ. vello, παρ' 'Ησυχίῳ δὲ γέλλαι=τίλαι, καὶ ἐλλίζων = τίλλων, τιλτός (Πλάτ. ὁ κωμ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 49. καὶ Νικόστρ. παρ' 'Αθην. Γ', σ. 118), ἀπαράτιλτος (ποιητ. καὶ μτγ.), τιλμός (ποιητ.), τίλος (θρίξ. Πολυδ. Β', 50), τίλσις (μτγ.). Τὸ τίλλομαι εὑρίσκεται καὶ ὡς παθ. καὶ μέσον (ὅρα Θωμ. Μάγιστρ. σ. 851, 10).

τιμάω-ῶ (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, προ-, προς-), παρατ. *ἐτίμων* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἀντ-), μέλλ. *τιμήσω* (πλειστάκ. καὶ ἐπι-), ἀόρ. *ἐτίμησα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἀπ-, προ-, προς-, ἀντ-, προςαπ-), παρακ. *τετίμηκα* (ἐνίοτε· καὶ ἐπι-, προ-, ἀπο-), ὑπερσ. *ἀπετετιμήκειν* (σπαν. Δημ. 41, 28). Μέσ. καὶ παθ. *τιμῶμαι* (πλειστακ. καὶ ὑπο- [μέσ.], ἀντι- [μέσ.], ἀπο- [μέσ.], ἐπι- [παθ.] προς- [παθ.], προ- [παθ.]), παρατ. παθ. *ἐτιμώμην* (πολλάκ. καὶ ἐν-), μέσ. *ἀπετιμώμην* (σπαν. Δημ. 31, 11), μέλ. μέσ. *τιμήσομαι* (σπαν. Πλάτ. 'Απολογ. 37, β'. καὶ (ἀντι-) 36, δ'.), ὅςτις συνήθως κεῖται μετὰ παθ. διαθ., μεθ' ἧς καὶ ὁ *προτιμήσομαι* (Ξενοφ. 'Αναβ. Α', δ', 14) καὶ *ἀντιτιμήσομαι* (Ξεν. Οἰκ. θ', 11), ἀλλὰ καὶ ὁ παθητ.(1) *τιμηθήσομαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 80. Δημ. 19, 223), ἀόρ. μέσ. *ἐτιμησάμην* (πλειστάκ καὶ ὑπ-, συν-, ἀπ-), ἀόρ. παθ. *ἐτιμήθην* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, προ-, συν-, προς-, ἀπ-), παρακ. παθητ. καὶ σπαν. μέσ. *τετίμημαι* (πλειστάκ. καὶ προ- [παθ.], ἀπο- [παθ.], προς- [παθ.].), ὑπερσ. παθ. *ἐτετιμήμην* (σπαν. Ξενοφ. 'Αναβ. Α', η', 29), μετ' ὀλ. μέλ. *τετιμήσομαι* (σπαν. Λυσί. 31, 24., ὃν ὁ Cobet γράφει *τιμήσεται* μετὰ παθ. διαθέσ.). 'Ρημ. ἐπίθ. *τιμητός* (Δημ. 27, 67), *ἀτίμητος* (πολλάκ.), *πολυτίμητος* (Πλάτ. Εὐθύδ. 296, δ'.), *ἀνεπιτίμητος* ('Ισοκρ. 12, 245. 13, 19), *τιμητέος* (πολλάκ. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ἔντιμον καθίστημί τινα* (Ξεν. 'Αναβ. Ϛ', γ', 18. κτλ.), *ἐντίμως τινὰ ἔχω* (Πλάτ. Πολιτ. 528, β'., ἀνθ' οὗ ὑπό τινων γράφεται *ἄγω*), *ἐντίμως τινὰ ἄγω* (Πλάτ. Πολ. 528, γ'.), ὡς μέσ. *τιμὴν φέρομαι* (=ἀπολαύω τιμῆς. Πλάτ. Φαιδ. 113, δ'.) καὶ ὡς παθ. *ἐντίμως ἔχω* (Ξενοφ. 'Αναβ. Β', α', 7. κτλ.) καὶ *τιμῆς τυγχάνω* (Ξεν. Παιδ. Β', γ', 4). Τὸ δὲ *καθίστημί τινα εἰς τιμάς* (Πλάτ. Πολιτ. 537, δ'.), *ἔχω τὴν τιμὴν* (Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 8). *λαμβάνω τὴν τιμήν* (Πλάτ. Φιληβ. 61, γ'.) εἶναι περὶ ἀξιώματος καὶ ἀρχῆς.

ΣΗΜ. 'Ρίζα τῑ, τῑ-μή, τιμῶ, σανσ. ki-nômi (χωρίζω, ἀναγινώσκω, συλλέγω), Kaj-ê (ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ), κ=τ, τί-νω καὶ τίνυμι (ποιητ.), τί-σις, τιμ-ωρῶ, τίμη-μα, τιμωρός, τιμωρία, τιμώρησις (Πλάτ. Νόμ. 874. δ'. Ξεν. Παιδ. Δ', ς', 8 κατ' ἀνάγν. Cobet) Τὸ τιμῶ κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. «Τιμῶ, τιμᾷς: ἐπὶ τοῦ τιμωρεῖσθαι καὶ ἀποδιδόναι μετὰ δοτικῆς· κατὰ Μειδίου· «ἀδικαίως ἂν ὑμᾶς ἐκ τῶν εἰρημένων καὶ καταψηφίσασθαι καὶ τιμᾶν αὐτῷ τῶν ἐσχάτων». Τιμῶ ἀντὶ τοῦ προκρίνω καὶ ἄξιον ἡγοῦμαι, γενικῇ. 'Εκ τοῦ περὶ Παραπρεσβείας· «καίτοι τοῦτο Φίλιππος ἁπάντων ἂν ἐτιμήσατο πλείστου τοῦ τοῦτον τὸν τρόπον πραχθῆναι»... Τιμῶ δὲ ἐπὶ τιμῆς καὶ δόξης, αἰτιατικῇ τὸ τιμώμενον πρόσωπον, ἡ δὲ τιμὴ δοτικῇ. Κατ' 'Αριστοκράτους· «ὑμεῖς δέ, ὦ ἄνδρες 'Αθηναῖοι, πάσης τῆς πόλεως μεταδόντες αὐτῷ καὶ τετιμηκότες ἀλλήλοις» <γραπτέον «ἄλλοις» κατ'

---

(1) 'Αλλὰ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος «*τιμήσεται, οὐ τιμηθήσεται*» λέγει (σελ. 852, 6).

οὐδέτερον γένος>. Τιμῶ ἐπὶ προστιμήσεως γενικῇ. Κατὰ Τιμοκράτους· «ἐὰν δὲ ἀργυρίου προστιμηθῇ».... Ἐὰν δὲ ἔχῃ δοτικὴν τοῦ πάσχοντος, αἰτιατικὴ ἔσται τῆς τιμωρίας, οἷον τοῦ αὐτοῦ· «ἐάν τις ἁλῷ κλοπῆς καὶ μὴ τιμηθῇ θανάτου, προστιμᾶν αὐτῷ δεσμόν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 175, 3 — 30). «Τιμῶ οὐ μόνον τὸ δοξάζω, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν ἐπιτίθημί τινι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικήν» (Θωμ. Μάγιστρ. 853, 1). Περὶ τῶν δικαστικῶν φράσεων σημειωτέα εἰσὶ τάδε· τὸ τιμῶ τινι τοσούτου λέγει ὁ δικαστὴς ὁ ἐπιβάλλων τοσοῦτον ἢ τοσοῦτον τίμημα τῇ δίκῃ· τιμῶμαι δὲ τῷ φεύγοντι λέγεται περὶ τοῦ κατηγόρου, ὅστις τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐπιβαλλόμενον τῷ φεύγοντι τίμημα ζητεῖ νὰ ἐπικυρώσωσιν οἱ δικασταί. ἐμαυτῷ δὲ τιμῶμαι καὶ ἀντιτιμῶμαι, ὑποτιμῶμαι λέγει ὁ κατηγορούμενος, ὅστις προύβαλλεν αὐτὸς ἄλλο τίμημα. Ὅρα καὶ Ἀσωπ. Π. Β'. 268, § 32, δ'. 273, § 50—51. Εἰσ. Ἑλλ. Συντάξ. 205, § 64. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 853—854.

τιμωρέω-ῶ (βοηθῶ τινι καὶ κολάζω) (πλειστάκ.), μέλλ. *τιμωρήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐτιμώρησα* (ἐνίοτε· καὶ προ-Θουκ. Α', 74), παρακ. *τετιμώρηκα* (σπαν. Λυσί. 13, 97. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', γ', 11), μετ' ὀλ. μέλλ. *τετιμωρηκὼς ἔσομαι* (Λυσί. 13, 97. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', γ', 11). Μέσ. *τιμωροῦμαι* (πλειστάκ. καὶ ἀντι-), παρατ. μέσ. *ἐτιμωρούμην* (πολλάκ.), μέλ. μέσ. *τιμωρήσομαι* (πλειστάκ.), ἀόρ. μέσ. *ἐτιμωρησάμην* (πλειστάκ. καὶ ἀντ-, προ-), μέλ. παθ. *τιμωρηθήσομαι* (σπαν. Λυσί 13, 1. 31, 24. 26), ἀόρ. παθητ. *ἐτιμωρήθην* (σπαν. Ἀνδοκ. 1, 29. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', ε', 27. ς', 29), παρακ. μέσ. καὶ σπαν. παθητ. *τετιμώρημαι* (πολλάκ.), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ἐτετιμωρήμην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 60. Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 32) καὶ *τετιμωρημένος ἦν* (ὡς μέσ. σπαν. Λυσί. 7, 20), μετ' ὀλ. μέλλ. [*τετιμωρήσομαι*. Ἡρόδ. Θ', 78] *τετιμωρημένος ἔσομαι* (Ξεν. Ἑλλ. Δ', η', 9). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀτιμώρητος* (ἐνίοτε), *τιμωρητέος -τέον* (Θουκ. Α', 86. Ἰσο. 15, 174. Δημ. 21, 142). Λέγεται δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν, *τιμωρίαν ποιοῦμαί τινι* (=τιμωρῶ τινι. Θουκ. Α', 124. κτλ.) καὶ *τιμωρίαν ποιοῦμαι* (= τιμωροῦμαί τινα. Λυσί. 30, 6. 16. Ἰσοκρ. 4, 182. κτλ. διότι τὸ *τιμωρία* (= βοήθεια καὶ κόλασις) καὶ *τιμωρὸς γίγνομαί τινος* (Λυσί. 18, 10. κτλ.) καὶ *τιμωρίαν λαμβάνω* (Δημ. 24, 8. κτλ) καὶ *δίκην ἐπιτίθημί τινι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 28. κτλ.) καὶ *δίκην λαμ άνω παρά τινος* (Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. α', 18. Ἡροδ. Α', 115. Ε', 83. κτλ.), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *δίκην δίδωμί τινι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 29. Αἰσχίν. 3, 124. Δημ. 3, 13. κτλ.) καὶ *δίκην δίδωμι ὑπό τινος* (Πλάτ. Γοργ. 525, β'. 472, δ'. κτλ.) καὶ *τιμωρίας τυγχάνω ὑπό τινος* (Θουκ. Β', 74. Ἀντιφῶν 1, 27. Πλάτ. Γοργ. 472, δ'.), ἀλλὰ καὶ *τιμωρίας τυγχάνω* (=τιμωρῶ. Λυσί. 10, 13. Ξεν. Παιδ. Δ', ς', 7), καὶ *δίκης τυγχάνω ὑπό τινος* (Πλάτ. Γοργ. 472, δ'. Νόμ. 762, δ'. 880, α', 908, δ'. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', γ', 11. κτλ.).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζης ὅρα τιμάω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ. Καὶ τὸ μὲν ἐνεργ. τιμωρῶ τινι= βοηθῶ τινι. Φέρεται δ' ἐνίοτε καὶ τιμωρῶ τινα (=κολάζω, ὡς Λυσί. 6, 3 <Cobet μέσ.>. 13, 51. 92. 93. 95. Ἀνδοκ. 1, 31. Ξεν. Λακεδ. Πολ. β', 2. Αἰσχίν. 2, 115. Ὅρα καὶ Σουΐδ. ἐν λεξ. καὶ Θωμ. Μάγιστρ. σ. 854—856). «Τιμωροῦμαι, αἰτιατικῇ. Ὀλυνθιακῶν τρίτῳ· «τότε καὶ περὶ τοῦ τίνα τρόπον τιμωρήσεταί τις ἐκεῖνον ἐξέσται σκοπεῖν». Τὸ δὲ <τιμωρῶ τι> ἐκδικῶ πρὸς δοτικήν. Ἐκ τοῦ κατὰ Τιμοκράτους· «ἐπειδήπερ ἡμεῖς τιμωρήσομεν τῷ πεπονθότι» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 174, 19. Ἀμμών. σ. 136). Τὸ δὲ μέσον τιμωροῦμαί τινα=βοηθῶ ἐμαυτῷ κολάζων τὸν βλάπτοντα (Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς Ἑλλ. Συνταξ. 222, § 31). Διαφέρει δὲ τοῦ κολάζω καὶ ζημιῶ τὸ τιμωροῦμαι· διότι τὸ μὲν ζημιοῦν ἀποβλέπει ἰδίως εἰς τὴν ζημίαν, ἣν ὁ ἁλοὺς ἀποτίνει· τὸ δὲ κολάζειν λέγεται περὶ τιμωρίας γινομένης ἐπί τινι ἁμαρτήματι πρὸς θεραπείαν (σωφρονισμόν). «Διαφέρει δὲ τιμωρία καὶ κόλασις· ἡ μὲν γὰρ κόλασις τοῦ πάσχοντος ἕνεκά ἐστιν, ἡ δὲ τιμωρία τοῦ ποιοῦντος ἵνα ἀποπληρωθῇ» (Ἀριστοτ. Ῥητορ. Α', Ι', 17). Ἡ διαφορὰ ὅμως αὕτη δὲν τηρεῖται πάντοτε, ὡς «Οὓς ἂν γνῶσι τούτων τι ἀδικοῦντας τιμωροῦνται. Κολάζουσι δὲ καὶ ὃν ἂν ἀδίκως ἐγκαλοῦντα εὑρίσκωσι» (Ξεν. Παιδ. Α', β', 6—7). «ταῖς ἐσχάταις τιμωρίαις κολάζειν (Λυκοῦργ. 51). «μεγάλαις ζημίαις κολάζειν (Λυκοῦργ. 71). Πρβλ. καὶ Ξεν. Ἀπομ. Δ', β', 29. Πλάτ. Πρωταγ. 324, γ'. Ὅρα καὶ Βασιάδ. εἰς Δημοσθ. Φιλ. Α', 43, σ. 202.

τίνω (πληρώνω, ἀποδίδω τὰ ἴσα) (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, ἀπο-, συνεκ-), παρατ. *ἐξέτινον* (ἐνίοτε) καὶ *ἀπέτινον* (σπαν. Δημ. 34, 26), μέλ. *τίσω* (ποιητ. καὶ Πλάτ. Νόμ 905, α'. καὶ ἐκ-, ἀπο-, συνεκ-, προςαπο-), ἀόρ. *ἔτῑσα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 394, α'. Νόμ. 873, α'. 946, ε'. καὶ ἐξ-, συνεξ-, ἀπ-, ἐναπ-), παρακ. [*τέτικα* ἀδόκιμος καὶ μτγ.] *ἐκτέτικα* (πλειστάκις). Ἀόρ. μέσ. *ἐτῑσάμην* (ποιητ. καὶ σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', ς', 11) καὶ *ἀπετῑσάμην* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Ε', δ', 35. Ἀνάβ. Γ', β', 6), ἀόρ. παθ. *ἐξετίσθην* (σπαν Δημ. 28, 2. 39, 15. 59, 7) καὶ *ἀπετίσθην* (σπαν. Δημ. 49, 63), παρακ. παθ. *ἐκτέτῑσμαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 257, α'. Δημ. 21, 8. 24, 187. 40, 22) καὶ ὑπερσ. *ἐξετέτῑστο* (σπαν. Δημ. 47, 65). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀποτιστέον* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. θ', 5), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ· Ἀντὶ τοῦ ποιητικοῦ τίνομαί τινα (καὶ ἀπο-, ἐκ-) παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις πλὴν τοῦ ἀορ. ἐτισάμην τινά καὶ ἀπετισάμην ἐλέγετο τιμωροῦμαί τινα, δίκην λαμβάνω παρά τινος, δίκην ἐπιτίθημί τινι, τὸ δέ τῖσις (Πλάτ. Γορ. 523, β'.) εἶναι Ἰωνικόν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐλέγετο δίκη καὶ τιμωρία. Τὸ τίνω ἔχει τὸ Ι βραχύ (Ἡρωδιαν. Τόμ. Α', τ. 449, 16. Σχολ. Εὐριπ. Ὀρ. 829), ἀλλὰ τὸ κύριον Τῖσις καὶ Τῖσίας τὸ Ι μακρὸν (πρβλ. καὶ Λῦσις καὶ Λῦσίας). Παρ' Ὁμήρῳ καὶ [τίνυμι] καὶ τίνυμαι, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις καὶ τινύω (Ὅρα Κόντ. Σωκρατ. Τόμ. Α', σ. 238—248). Ῥημ. παραγ. ἔκτισμα (Ἀττικ.), τίσις (καὶ Ἀττικ.), ἐκτίστης καὶ ὑπερεκτίστης (Ἡσύχ.). Περὶ ῥίζης ὅρα τιμωρῶ. Τὸ τίνω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα καὶ Ἡμετέρ. Γραμματ. Παρατηρ. § 176.

τιτθεύω (εἶμαι τίτθη, βυζάνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 57, 35) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐτίτθευσα* (Δημ. 57, 35. 40. 42. 44), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τίτθη (ὅρα θηλάζω περὶ ῥίζ.). τιτθεύω, τιτθεία (Δημ. 57, 42). Τὸ ῥῆμα

κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει. Λέγεται δὲ τὸ τ ι τ θ ε ύ ω ἀείποτε ἐπὶ ἀπόρου γυναικὸς ἀναγκαζομένης ὑπὸ τῆς πενίας νὰ παρέχῃ τὸν μαστὸν εἰς ξένα παιδία, ὅπερ ἐνομίζετο ταπεινὸν (Δημ. 57, 35. 44), τὸ δὲ τὸν τ ι τ θ ὸ ν δ ι δ ό ν α ι π α ι δ ί ῳ (Λυσί. 1, 10) λέγεται καὶ ἐπὶ μητρός. Ὅρα καὶ τ ι θ η ν ε ύ ω.

[**τιτράω-ῶ**] (τρυπῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. *συνέτρησα* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 115, δ'. Δημ. 37, 38), ὁ παθ. παρακ. *τέτρημαι* (ἐνίοτε· καὶ κατα-, συν-), ὑπερσ. *συνετετρήμην* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 115, ε'.) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *τρητός* (ποιητ. καὶ Πλάτ. Πολιτικ. 279, ε'.) καὶ *ἄτρητος* (αὐτόθι), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζα τ ε ρ-, τείρω [=τέρ-jω]=λατ. tero, τρῦ'-ω, τρῦ-μα, τρῦ-πα τρῦ'-χω, τι-τράω-ῶ, τε-τραίνω, τι-τρώσκω, τραῦ-μα, τρωῦμα καὶ τρῶμα (Ἰωνικ.) καὶ ἡ τρώ-μα (Πίνδαρ.), θραύω, θρύπ-τω, τερηδὼν (ποιητ. καὶ μτγ.), τέρ-ε-τρον, τορ-έ-ω, τορ-εύω, τέρ-ην=λατ. tener, τόρος, τορός, τόρ-νος, τορ-ύνη. Ἴσως καὶ τὸ τρυ-γάω, ἀτρύγετος. Ὅρα καὶ τ ρ ύ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ κατ' ἀόρ. τ έ τ ρ η ν α, ὡς ἐξ ἐνεστῶτος τ ε τ ρ α ί ν ω (εὑρισκομένου παρ' Ἡροδότῳ Β', 11: σ υ ν τ ε τ ρ α ί ν ω), ὁ δὲ τ ι τ ρ ά ω-ῶ μτγ.

τιτρώσκω (πληγώνω) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐτίτρωσκον* (ἐνίοτε), μέλ. [*τρώσω* ποιητ. Εὐριπ. Κύκλ. 422] *κατατρώσω* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 15), ἀόρ. *ἔτρωσα* (πολλάκ. καὶ κατ-, συν-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Παθ. *τιτρώσκομαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἐτιτρωσκόμην* (ἐνίοτε), μέλ. παθ. *τρωθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Κρίτων 51, β'.), ἀόρ. παθ. *ἐτρώθην* (ἐνίοτε), παρακ. παθ. *τέτρωμαι* (πλειστάκ. καὶ κατα-), ὑπερσ. *ἐτετρώμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ε', 14. Ζ', δ', 23. Ἀνάβ. Β', β', 14) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *τρωτός* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', α', 23) καὶ *ἄτρωτος* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 219, ε'. Ἀντισθ. 2, 7).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζης ὅρα τ ι τ ρ ά ω-ῶ καὶ τ ρ ώ γ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ κατ' ἀόρ. ἔ τ ρ ω σ α, φέρεται δὲ παρ' αὐτῷ καὶ ἐνεστὼς «ο ἶ ν ό ς σ ε τ ρ ώ ε ι» (Ὀδ. Φ, 293) ὡς ἐξ ἐνεστῶτος τ ρ ώ ω, ἀλλ' ὁ Naber γράφει «τ ρ ύ ε ι» =βλάπτει, ὡς καὶ τὸ «τ ρ ώ σ ε ι ν ι ν ο ἶ ν ο ς» (Εὐριπ. Κύκλ. 422) εἰς τ ρ ύ σ ε ι γράφει.

[**τλάω-ῶ**] (ἀνέχομαι, τολμῶ). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. β' *ἔτλην* (Ἰσοκρ. Πανηγ. 96. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 3) καὶ ἀπαρ. *ἀνατλῆναι* (Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 1. Πλάτ. Θεαίτ. 169, γ'. Γοργ. 525, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα τ α λ α ι π ω ρ ῶ. Ὁ Cobet τὸ παρ' Ἰσοκράτει ἔ τ λ η σ α ν (4, 96) διορθοῖ εἰς «ἐ τ ό λ μ η σ α ν».

τοιχογραφέω-ῶ (γράφω ἐν τοίχῳ). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται πάντοτε κατὰ περίφρασιν, *ἐν τοίχῳ γράφω* (Πλάτ. Νόμ. 859, α'. κτλ.) καὶ παθητ. *παραγράφομαι ἐν τοίχῳ* (Πλάτ. Νόμ. 785, α'.).

ΣΗΜ. Οἱ παλαιοὶ συνήθιζον νὰ γράφωσιν ἐν τοίχοις τὰ ὀνόματα ἐρωμένων καὶ τῶν τοιούτων, ὁ δ ε ῖ ν α κ α λ ό ς (Ἀριστοφ. Ἀχ. 144), ἀλλὰ καὶ ὀνόματα πρὸς ὕβριν, ὅθεν τὸ κ α τ α τ ο ι χ ο γ ρ α φ ῶ τ ι ν ο ς (= γράφω ὕβρεις κατά τινος ἐν τοίχῳ. Στράβ. ΙΔ', ε', 674).

Περὶ ῥίζης ὅρα θ ι γ γ ά ν ω· τοιχογράφος (μτγ.), τοιχογραφία (μτγ.).

τοιχωρυχέω-ῶ (εἰμὶ τοιχωρύχος, κλέπτω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐτοιχωρύχησα* (σπαν. Δημ. 35, 9), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Λέγεται καὶ *τοιχωρύχος εἰμὶ* καὶ *τοίχους διορύσσω* (οὐχὶ ἐπὶ κακῆς ἐννοίας. Θουκ. Β', 3).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Πλοῦτ. 165), τοιχωρύχος, τοιχωρυχῶ, τοιχωρυχία. Ὅρα θ ι γ γ ά ν ω καὶ ὀ ρ ύ σ σ ω. Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὕρηται μόνον παρὰ Ξενοφῶντι, Πλάτωνι καὶ Δημοσθένει. Οἱ τοιχωρύχοι, ἱερόσυλοι, ἀνδραποδισταί, πόλεως προδόται, ἐνομίζοντο ὡς κακοῦργοι (πρβλ. Ἀντιφῶν 5, 17) καὶ ἐτιμωροῦντο διὰ θανάτου (Ξεν. Ἀπολ. 25).

τοκίζω. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 45, 70) καὶ ὁ παθ. ἐνεστὼς *τοκίζομαι* (σπαν. Ὑπερείδ. Ἀποσπ. παρὰ Πολυδ. Γ', 85), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *δανείζω ἐπὶ τόκῳ* (Πλάτ. Νόμ. 742, γ'.)

ΣΗΜ. Τόκος (ὅρα τ ί κ τ ω), τοκίζω, τοκιστής, τοκισμός, τοκογλύφος (μτγ.), τοκογλυφῶ (μτγ.). Τὸ τ ο κ ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

τοκοφορέω-ῶ (δίδω, φέρω τόκον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *τοκοφορεῖν* (σπαν. Δημ. 59, 52).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

τολμάω-ῶ (τολμῶ, θαρρῶ, καὶ ἀντίθετον *ὀκνῶ*) (πλειστάκ. καὶ ἀντι-), παρατ. *ἐτόλμων* (πλειστάκ.), μέλλ. *τολμήσω* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ἐτόλμησα* (πλειστάκ. καὶ ἀπ- καὶ ἀντ- (Θουκ. Ζ', 67 κατὰ διόρθ. Herwerden), παρακ. *τετόλμηκα* (πλειστάκ.), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. ἀορ. [*ἐτολμήθην* ποιητ. Εὐριπ. Ἠλέκ. 277] *προυτολμήθην* (σπαν. Θουκ. Γ', 84), παρακ. παθ. *τετόλμηται* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 182), *τετολμήσθω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 503, β'.), *ἀποτετολμημένη* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 701, β'.), τὰ *ἀποτετολμημένα* (σπαν. Πλάτ. Πόλ. 503, β'.). Ῥημ. ἐπ. *τολμητέον* (ἐνίοτε παρὰ Πλάτωνι). Λέγεται καὶ *τόλμαν παρέχω* (Ἰσοκρ. 4, 92), *τόλμαν παρέχομαι* (Θουκ. Β', 62. κτλ.), *τόλμαν ἔχω* (Ἰσοκρ. 15, 190), *τόλμῃ χρῶμαι* (Πλάτ. Πολ. 414, δ'.), *τολμηρός εἰμι* (Ἀντιφῶν 3, γ', 1. Ἀνδοκ. 1, 110. Ἰσοκρ. 14, 8. κτλ.), *τολμητής εἰμι* (Θουκ. Α', 70), παθ. δὲ *τόλμα γίγνεται* (Θουκ. Α', 90. Ϛ', 59).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τ ό λ μ α (παρ' Ἀττικ. πεζολόγ.) καὶ τ ό λ μ η (παρὰ τραγικ. καὶ μτγ. ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 66, 23), τολμῶ, τόλμημα, τόλμησις (Πλάτ. Ὅροι 412, γ'.), τολμητής (Θουκ. Α', 70), τολμητός (ποιητ.), τολμητίας (μτγ. Θωμ. Μαγιστρ. 856, 4). Ὅρα τ α λ α ι π ω ρ ῶ.

τοξεύω (ῥίπτω βέλος τῷ τόξῳ) (πλειστάκ. καὶ κατα-, ἀντι-, ἐκ-, ἀπο-), παρατ. *ἐτόξευον* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐτόξευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Γ', δ', 15. Παιδ. Α', β', 10. Δ', γ', 16). Παθ. *τοξεύομαι* (σπαν. Θουκ. Γ', 98) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐτοξεύθην* (σπαν. Ξεν. Ἀναβ. Α', η', 20. Δ', α', 18. Δημ. 52, 5. καὶ κατ-). Ἀποθ. δὲ *διατοξεύομαι*, οὐ εὕρηται παρ' Ἀττικ. μόνον ὁ μέσ. μέλ. *διατοξεύσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α',

δ', 4), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τόξον (ὅρα τεκμαίρομαι), τοξεύω, ἀποθ. διατοξεύομαι, τόξευμα, τοξευτής (ποιητ. καὶ μτγ.), τοξευτός (ποιητ.), τόξευσις καὶ τοξεία (μτγ.).

τοπάζω (ὑπονοῶ, εἰκάζω) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐτόπαζον* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 837, α'.), ἀόρ. *ἐτόπᾰσα* (σπαν. Πλάτ. Χαρμ. 159, α'. Νόμ. 691, δ'.) καὶ παθ. ἐνεστ. *τοπάζομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἐπινομ. 976, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀγαμ. 1369). Παρὰ τὸ τόπος τοπάζω (=τίθημί τι ἢ τινα ἔν τινι τόπω ἢ ἀποβλέπω εἴς τινα τόπον, ἐξ οὗ=εἰκάζω, ὑπονοῶ) καὶ ὑποτοπέω-ῶ, ὑποτοπάζω (μτγ.). «Τοπάζω, ὑπονοῶ, εἰκάζω» (Πλάτ. Σχολ. εἰς Γοργ. 489, δ'. Τίμ. Σοφ. ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ. Βεκκ. Ἀνέκδ. 65, 29). Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὕρηται μόνον παρὰ Πλάτωνι.

τορνεύω (ποιῶ τι κυκλοτερὲς διὰ τοῦ τόρνου). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεάγ. 124, β'. Κριτί. 113, δ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *περιετόρνευσα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 69, γ'. 73, ε'.) Παθ. *τορνεύομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. 342, γ'.), ἀόρ. μέσ. *ἐτορνευσάμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 33, β'.), ἀόρ. παθ. *ἐτορνεύθην* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. 343, α'.) καὶ παρακ. *ἀποτετόρνευται* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 234, ε'.), *τετορνευμένος* (Corp.In.Att. Τόμ. Α', 282, 2. 6).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Θεσμ.54). Τόρνος, λατ. tornus, torno, τορνεύω, τορνευτός (μτγ.), τόρνευμα (μτγ.), τορνευτής (μτγ.), τορνεία (μτγ.). Ὅρα τιτράω. Τὸ ῥῆμα παρ' Ὁμήρῳ λέγεται τορνόω-ῶ. Τὸ μὲν τορεύειν ἐπὶ τοῦ γλύφειν ἢ ὁπωσδήποτε ἐγχαράττειν τύπους ζῴων ἢ ἄλλων τινῶν ἐν ἀγγείοις ἢ σκεύεσιν ἐκ μετάλλου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πεποιημένοις, τὸ δὲ τορνεύειν ἐπὶ τοῦ στρογγυλοῦν καὶ ὁμαλίζειν τὰ ξύλα διὰ τοῦ τεκτονικοῦ ἐργαλείου τοῦ καλουμένου τόρνου, ὃν οἶδε καὶ ἡ συνήθεια, καθὰ καὶ αὐτὸ τὸ τορνεύειν <ἐν Ἠπείρῳ δὲ καὶ στορνεύειν> (Ὅρα Σαλμάσ. Πλινιακ. Γυμναστ. σ. 735. Κασωβ. Σημειώσ. εἰς Στράβων. σ. 381. Κοραῆν εἰς Ἡλιόδωρ. Τόμ. Β', σ. 65—66).

τραγῳδέω-ῶ (λέγω τι μετὰ τραγικοῦ πάθους, παριστάνω τραγικῶς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 414, γ'. Δημ. 19, 189), παρατ. *ἐτραγῴδουν* (σπαν. Δημ. 18, 13), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Παθ. *τραγῳδοῦμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 9, 6. 15, 136) καὶ παρακ. *τετραγῴδημαι* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 418, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Θεσμ.85), ἐν δὲ τῇ δημώδει=ᾄδω, καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δὲ τὸ παθ. τραγῳδοῦμαι (=ᾄδομαι ἐν δράμασι) καὶ ἐτίθετο ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ ᾄδομαι. Τραγῳδὸς (ὑποκριτὴς τραγῳδίας. Ἀμμών.), τραγῳδῶ, τραγῳδία, τραγῳδιοποιός (ποιητὴς τραγῳδίας. Ἀμμών.), τραγῴδημα (μτγ.), τραγῳδητής (μτγ.). Ὠνομάσθη δὲ τραγῳδία ἐκ τοῦ λυμαινομένου τὴν τοῦ Διονύσου ἱερὰν ἄμπελον τράγου, ὃν καὶ ἔθυον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, περὶ ὃν ὠρχεῖτο καὶ ᾖδεν ὁ χορός, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ τραγοειδοῦς σχήματος τῶν ᾀδόντων ἐν τοῖς Διονυσίοις, μορφὴν Σατύρων ἢ Σειληνῶν λαμβανόντων, ἢ ἐκ τοῦ τράγου τοῦ ἄθλου τιθεμένου τῇ ᾠδῇ (ὅρα Σχολ.Πλάτ.Πολ. 394, γ'. Βεκκ. Ἀνέκδ. σ. 746 — 747. Ἀρχαιολ. Smith σ. 991—992).

τραπεζιτεύω (τραπεζίτης εἰμί).

Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Δημ. 36, 43. 45, 32, 33. 34. 53,9) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐτραπεζίτευσα* (σπαν. Δημ. 36, 29. 45, 31). Λέγεται καὶ *ἐπὶ τῇ τραπέζῃ κάθημαι* (=τραπεζιτεύω. Ἰσοκρ. 17, 12).

ΣΗΜ. Τράπεζα (ὅρα πεδάω), τραπεζίτης, τραπεζιτεύω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει. «Τραπεζίτης.. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ διαπονουμένου διὰ τοῦ Ι γράφεται· παρὰ γὰρ τὸ τράπεζα· ἐπὶ δὲ τοῦ κυνός, ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ τραπεζεὺς παρῆκται, διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου γράφεται» (Θεογνωστ. 52. Μ.Ἐτυμ. 763, 40. Βεκκ.Ἀνεκδ. σ. 1424). «Τραπεζίτης.. ἀργυραμοιβός..., τραπεζείτης δὲ κύων» (Πολυδ. Γ', 84). πρβλ. Πολυδ. Ζ', 170.

τραυματίζω (πληγώνω). Ὁ ἐνεστὼς σύνθετος *κατατραυματίζω* (σπαν. Θουκ. Η', 10), παρατ. *κατετραυμάτιζον* (σπαν. Θουκ. Ζ', 79), ἀόρ. *ἐτραυμάτισα* (σπαν. Θουκ. Δ', 14. καὶ (κατ-) Θουκ. Ζ', 41. Η', 42), παρακ. *τετραυμάτικα* (σπαν. Δημ. 18, 155 [Δόγμα]). Παθητ. *τραυματίζομαι* (σπαν. Θουκ. Δ', 35. 129), ἀόρ. παθ. *ἐτραυματίσθην* (σπαν. Θουκ. Δ', 12. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', γ', 23), παρακ [*τετραυμάτισμαι* Αἰσχύλ. Εὐμ.246] *κατατετραυμάτισμαι* (σπαν. Θουκ. Ζ', 80), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ὡς παθ. εἶναι καὶ τὸ *τραύματα ἔχω ὑπό τινος* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', δ', 1) καὶ *τραύματα λαμβάνω* (Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', σ. 115, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Τραῦμα (ὅρα τιτράω-ῶ καὶ τιτρώσκω), τραυματίας, τραυματίζω. Ὁ Θουκυδίδης μετεχειρίσατο ἐκ μεταφορᾶς καὶ ἐπὶ νεῶν τὸ τραυματίζεσθαι (ὅρα Πολυδεύκ. Δ', 189).

τρᾱχύνω (σκληρύνω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 65, δ'. 67, α'.), ἀόρ. παθ. *ἐτραχύνθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 66, γ'. Ἰσαῖ. 8, 37) καὶ ἀπαρ. τοῦ παρακ. *τετραχῦνθαι* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 333, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *τραχὺ ἀπεργάζομαί τι* (Πλάτ. Τίμ. 84, γ'.), ὡς ἀμεταβ. δὲ *τραχύς εἰμι* (Θουκ. Δ', 33. Πλάτ. Τίμ. 65, δ'.), *τραχὺς γίγνομαι* (Πλάτ. Νόμ. 864, γ'.) καὶ *τραχέως ἔχω* (Ἰσοκρ. 3, 33).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἑπτ. 1045). τρᾱχύς, τρᾱχύνω, τράχυσμα καὶ τραχυσμός (μτγ). Ὅρα ταράττω.

τρέμω (τρέμω ἐκ φόβου, τρομάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *τρέμω* (ἐνίοτε· καὶ (ὑπο-) Πλάτ. Πολ. 336, ε'.), [ὁ δὲ *ἔτρεμον* ποιητ. Ἰλ. Κ, 390. Ν, 18. Φ, 507. Ὀδ. Λ, 527]. Ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *τρόμον παρέχω* (Πλάτ. Τίμ. 85, ε'.).

ΣΗΜ. Ῥίζ. τρεμ-, τρέμω = λατ. trem-o, τρόμος = λατ. tremor, τε-τρεμαίνω (ποιητ.), τρομέω-ῶ (ποιητ.), ἀτρόμητος (μτγ.), τρομερός (ποιητ.), ἀ-τρέμ-ο, ἀ-τρεμέω, -ίζω (ὅ ἰδέ). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

τρέπω (στρέφω, γυρίζω) (πολλάκ. καὶ ἐπι-, προ-, ἀπο-, ἀνα-, παρα-), παρατ. *ἔτρεπον* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, ἀπ-, ἐξ-, ἀν-), μέλ. *τρέψω* (σπαν. ἁπλοῦς· Πλάτ. Παρμ. 135, β'. Δημ. 23, 194.

Δείναρχ. 1, 113. καὶ ἐπι-, ἀπο-, προ-, ἀνα-), ἀόρ. *ἔτρεψα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἀπ-, προ-, ἀν-, περι-, ἐξ-, παρ-), παρακ. *τέτροφα* (Δείναρχ. 1, 108. πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Νεφ 858) καὶ *ἀνατέτροφα* (ἐνίοτε. Ἀναγινώσκεται καὶ *τέτραφα* (Δείναρχ. 1, 108) καὶ *ἀνατέτραφα* (Δείναρχ. 1, 30. 3, 4), ἀλλ' εἶναι πλημμελεῖς γραφαί. Ὅρα Cobet Var. Lect. σ. 251. 643). Μέσ. *τρέπομαι* (πλειστάκ. καὶ προ- [καὶ ὡς παθ.], ἀπο- [καὶ ὡς παθ.], ἐκ-, ἐν-, προς-, ὑπεκ-, παρα- [μέσ. καὶ παθ.]), σπανίως δὲ ὡς παθ. *τρέπομαι* (Δημ. 54, 16. καὶ ἐπι-, ἀνα-), παρατ. μέσ. *ἐτρεπόμην* (ἐνίοτε· καὶ προ-, ἀπ-), καὶ σπανίως παθ. *ἐτρεπόμην* (Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 2), μέλλ. μέσ. *τρέψομαι* (ἐπί τι, εἴς τι. πλειστάκ. καὶ ἀπο-, προ-), ἀόρ. μέσ. *ἐτρεψάμην* (1) (τινὰ=ἀπώσας ἀπ' ἐμαυτοῦ ἔτρεψα εἰς φυγήν. πλειστάκ. καὶ προ-) καὶ ἀόρ. β'. *ἐτραπόμην* (εἴς τι, ἐπί τι, πρός τι=ἔτρεψα ἐμαυτόν. πλειστάκ. καὶ ἀπ-, ἐξ-, παρ-, προαπ-), ὁ δὲ *ἀνετραπόμην* ὡς παθ.(2) (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 395, δ'.), ἀόρ. παθ. *ἐτράπην* (σπαν. ἁπλοῦς. Ξενοφ Ἑλλ. Ε', α', 12. γ', 24. δ', 52. καὶ ἐπ-, ἀν-, προ-), ὁ δὲ *διετράπην* (ἴσως ὡς μέσ. σπαν. Δημ. 25, 95) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐτρέφθην* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-), παρακ. μέσ. καὶ παθητ. *τέτραπται* (Πλάτ. Φαῖδρ. 257, β'. Πολ. 519, α'. β'.), *τετράφαται* (Πλάτ. Πολ. 533, β'.) καὶ *τετραμμένοι εἰσί* (Ξεν. Παιδ. Η', η', 5), προστ. *ἐπιτετράφθω* (Πλάτ. Νόμ. 936, α'.), ἀπαρ. *τετράφθαι* (Θουκ. Ζ', 73. Πλάτ. Φαίδ. 64, ε'. Δημ. 25, 75) καὶ *ἀνατετράφθαι* (Πλάτ. Κρίτ 50, β'. Σοφ. 234, ε'.), μετοχ. *τετραμμένος* (πλειστάκ. καὶ ἐπι-[παθ.], ἀνα- [παθ.], ἀπο- [μέσ.]. προ-[παθ.]), ὑπερσ. μέσ. *ἐτέτραπτο* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 118, β'.). Ῥημ. ἐπίθ. *δυσαπότρεπτος* (Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', α', 4), *τρεπτέον* (Πλάτ. Πολ. 365, γ'. Νόμ. 747, ε'.) καὶ *ἐπιτρεπτέον* (ἐνίοτε). Τὸ μέσον καὶ ἀναλελυμ. *ἐπιτρέπω ἐμαυτόν* (Λυσί. 28, 14. Δημ. 9, 65). Λέγεται δὲ καὶ κατὰ περίφρασιν *τροπὴν ποιοῦμαι* (=τρέπομαί τινα. Θουκ. Β', 19. Ζ', 54. κτλ.), *τροπήν τινος ποιῶ* (Θουκ. Ϛ', 69), *ἀνατροπεύς τινός εἰμι* (Ἀντιφῶν 2, β', 2), ὡς μέσ. *τροπὴν ἔχω* (ἐπὶ ἄστρων=τρέπομαι. Πλάτ. Τίμ. 39. δ.), παθητ δὲ *τροπὴ γίγνεται* (Θουκ. Α', 49. Δ', 96. Η', 106. Πλάτ. Πολιτικ. 270, β'. κτλ.). Λέγεται καὶ *ἀποτροπὴν ἔχω* (= κώλυμα ἔχω, κωλύομαι. Θουκ. Γ', 45) καὶ *ἐπιτροπὴ δίκης γίγνεταί τινι* (= ἐπιτρέπεται ἡ δίκη τινί. Θουκ. Ε', 41. Δημ. 33, 16)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα τρεπ-, τραπ-, τρεκ-, τρακ- (π=κ, ὡς βου-κόλος καὶ αἰ-πόλος αἰγι-κορεῖς, ἴπ-τομαι=θλίβω καὶ λατ. ic-o=τύπτω, κτλ.). τρέπ-ω, ἰων. τράπ-ω, τρόπ-ος, τροπ-ή, τροπέω καὶ τροπάω (ποιητ.), ἄ-τρακ-τος [μετὰ τοῦ προθέμ. α=σανσ. tark-us), λατ. torgueo (στρέφω), ἀ-τρεκ-ής(1) (=ἄτρεπτος ἀμετάτρεπτος, ἀληθής, ἀκριβής, ὀρθός), νη-τρεκέως (ἀληθῶς), τρόπ-ις, ἐπιτροπή (=«καὶ ἡ τῶν ὀρφανῶν ἐπιμέλεια παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ τὸ συγχωρῆσαί τινι τοὺς ἀμφισβητοῦντας διακρῖναι περὶ ὧν πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν». Bekk. Ἀν. 260, 17), ἐπιτροπεύω, ἐπιτροπεία καὶ ἐπιτρόπευσις, ἀνατροπή, προτροπή, περιτροπή. Καὶ τὸ μὲν τρέπω=κλίνω, στρέφω τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἄνω ἢ τρέπω τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγὴν ἢ ἀποβλέπω εἴς τι μέρος· τὸ δὲ στρέφω=τὰ ἔνδον ποιῶ ἔξω καὶ τὰ ἔξω ἔνδον.

(1) Τὸ δὲ «τέψηται» (Δημοσθ 1, 3) διορθοῦται εἰς «τρέψῃ τε», ὑπὸ δὲ τοῦ Cobet εἰς «κλέψῃ τε» (πρβλ. καὶ Δημοσθ. 18, 30). Παρ' Ὁμήρῳ δὲ ὁ *ἐτρεψάμην* κεῖται ἀντὶ τοῦ *ἐτραπόμην* (Ὀδ. Α, 422 Σ. 305).

(2) «*Ἡ πατρὶς αὐτοῦ ὅλη ἀνετράπετο*» (Πλάτ. Κρατύλ. 395, δ'.). Ἡμεῖς νομίζομεν πλημμελῆ τὸν τύπον καὶ ἴσως ἀντ' αὐτοῦ γραπτέον ὑπερσυντέλικον «*ἀνετέτραπτο*».

τρέφω (παρέχω τροφήν, ἀνατρέφω) (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, δια-, συμπαρα-, συνεκ-), παρατ. *ἔτρεφον* (ἐνίοτε· καὶ δι-, ἀντ-), μέλλ. *θρέψω* (πολλάκ.), ἀόρ. *ἔθρεψα* (πολλάκ. καὶ ἐξ-, ἀν-, δι-), [παρακ. *τέτροφα* ποιητ. Ὀδ. Ψ. 237. πρβλ. καὶ Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. σ. 577]. Παθ. καὶ μέσ. *τρέφομαι* (πλειστάκ. καὶ ὑπο-, συν-, δια-, ἐκ-, παρα-), παρατ. παθ. καὶ σπαν. μέσ. *ἐτρεφόμην* (ἐνίοτε· καὶ δι-), μέλλ. μέσ. καὶ ὡς παθ. *θρέψομαι* (ἐνίοτε), μέλλ. παθητ. σπαν. *τραφήσομαι* (Δημ. Ἐπιτάφ. 32), ἀόρ. μέσ. *ἐθρεψάμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-), ἀόρ παθ. *ἐθρέφθην* (ποιητ. καὶ σπανίως παρὰ Πλάτ. Πολιτικ. 310, α'.) καὶ ἀόρ. β' συνήθ. *ἐτράφην* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, συνεξ-, ἐν-, δι-), ἀλλὰ καὶ μέσος ὁ *διετράφην* (σπανίως = διέθρεψα ἐμαυτόν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ζ', 17), παρακ. παθ. καὶ μέσ. *τέθραμμαι* (Αἰσχίν. 1, 121), *τέθραπται* (Πλάτ. Μέν. 85, ε'. Δημ. 20, 82), *τεθράμμεθα* (Ἰσοκρ. 6, 102. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 54) καὶ *ἐκτεθράμμεθα* (Πλάτ. Πολ. 538, γ'.), *τέθραφθε* (Πλάτ. Νόμ. 625, α'.) καὶ *συντέθραφθε* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 14), ἀπαρεμφ. *τεθράφθαι* (ἐνίοτε), μετοχ. *τεθραμμένος* (πλειστάκ. καὶ συν-), ὑπερσ. *ἐτεθράμμην* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολ. 18. α'.). Ῥημ. ἐπίθ. *θρεπτέος -τέον* (ἐνίοτε). Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλ. *τρέφω ἐμαυτόν* (Λυσί. 27, 10. Ξενοφ. Πόρ. β', 1. Ἰσοκρ. 15, 152. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζαν ὅρα ἐν τῷ τέρπω. Τρέφω (δωρ. τράφω), τροφή, θρέπ-τρα, τροφ-ός, τρόφιμος, εὐτραφής, θρέψις (μτγ.). Τὸ τρέφω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

τρέχω (πολλάκ. καὶ κατα-, συν-, παρα-, ἀπο-, δια-, ἐπι-, περι-, ὑπο-), παρατ. *ἔτρεχον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Α', ε', 2. Παιδ. Β', β', 9. καὶ δι-, προς-, προ-, συν-), μέλλ. μέσ. συνηρ. *δραμοῦμαι* (σπανίως ἁπλοῦς. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', γ', 45. Ἱππ. η', 6. καὶ ἐπι-, ἀπο-, προς-, συν-), ἀόρ. β' *ἔδραμον* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, ἀπ-, προς-, συν-, ὑπ-, προ-, ἐξ-, δι-, ἀν-, εἰς-, κατ-, παρ-, ἐπεξ-, ἀντεξ-, συνεξ-), παρακ. *ἐπιδεδράμηκα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον, ιε', 6), *ἐκδεδράμηκα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', β', 17), *καταδεδράμηκα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', ζ', 6. Ε', α', 12), *παραδεδράμηκα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 15. Κυνηγ. Ϛ', 10), *συνδεδράμηκα* (σπαν. Ἰσοκρ. 6, 68. Πλάτ. Πολιτικ. 266, γ'. Δημ. 17, 9), *περιδεδράμηκα* (σπαν. Πλάτ. Κλειτοφ. 410,

(1) Ἡ ἐκ ῥίζ. *τρεκ*, *στρεκ-*, ἐτυμολογία αὐτοῦ, γερμ. strecken (ἐκτείνειν) δέν μοι φαίνεται ἀληθής.

α'.), ὑπερσ. *κατεδεδραμήκειν* (σπαν. Θουκ. Η', 92. Ξεν. Παιδ. Ζ', β', 5. Ἑλλ. Ε', γ', 1) καὶ *παρεδεδραμήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', α', 23) καὶ παθ. παρακ. *ἐπιδεδράμηται* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιε', 1). Ῥημ. ἐπίθ. *περιθρεκτέον* (Πλάτ. Θεαίτ. 160, ε'.). Λέγεται καὶ *καταδρομὴν ποιοῦμαι* (Θουκ. Ζ', 27. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 23. Πλάτ. Πολ. 472, α'. Αἰσχίν. 1, 135) καὶ παθητ. *καταδρομὴ γίγνεται* (Λυσί. 20, 28). Προσέτι λέγεται καὶ *δρόμον ποιοῦμαι* (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ιβ', 5) καὶ *δρόμῳ χρῶμαι* (Πλάτ. Νόμ. 625, δ'.), *δρόμῳ χωρῶ* (Θουκ. Α', 134. Δ', 31. 78. 127. 128. Ε', 3. Ϛ', 97. Η', 94), *δρόμῳ θέω* (Θουκ. Δ', 67. 112. Ε', 10. Ϛ', 100. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', η', 18. κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζα τ ρ ε χ-, δωρικῶς τ ρ α χ-, τρέχ-ω, τρόχ-ος (δρόμος), τροχός, τροχ-άω (ποιητ.), τροχάζω, τροχίζω, τρόχ-ις (δρομεύς). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τράχ-ηλος (διὰ τὸ κινεῖσθαι), δρόμ-ος, δρομ-εύς, διαδρομή, ἐπιδρομή, ἐκδρομή, καταδρομή, ὑποδρομή, ἐκ ῥίζ. δ ρ α μ - (ἔ-δραμ-ον), σανσ. dram-âmi (τρέχω τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανῶμαι). Τὸ τ ρ έ χ ω, δωρ. τ ρ ά χ ω, ἴσως ἔχει σχέσιν τῷ λατ. trăho (ἕλκω) καὶ τῷ γερμ. tragen (πρβλ. καὶ τὸ ἕ λ κ ω π ό δ α. Θεόκρ. Ζ', 21. κτλ.). Τὸ τ ρ έ χ ω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

τρέω (τρέμω ἐκ φόβου, φοβοῦμαι). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον ἐνίοτε, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἔτρεσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', θ', 6. Πλάτ. Φαιδ. 117, β'.) καὶ ῥημ. ἐπ. *ἄτρεστος* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 395, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα ἀρχικὴ τ ρ ε σ-, ἐξ ἧς τ ρ ε -, ὅθεν παρ' Ὁμήρῳ ἔ τ ρ ε σ σ α (πολλάκις), ἄ-τρεσ-τος, σανσ. tras-jami (=τρέω) = λατ. terreo, τρέ-ω τρη-ρός (ἐλαφρός, δειλός. Ἡσύχ.), τρήρ-ων (ποιητ.=περιστερά), ὀ-τρηρός, ὀ-τραλέος, ἐν οἷς ἐμφαίνεται ἡ ἔννοια τῆς ταχύτητος μᾶλλον ἢ τῆς δειλίας. Ἐνταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ τὸ δημῶδες τρε-λός.

τρῖβω (τρίβω, φθείρω, κατατρίβω, κτλ.) (πλειστάκ. καὶ συν-, ἀπο-, δια-, κατα-, ἐν-, ἐπι-, ἀποδια-, προσδια-, ἐνδια-, συνδια-), παρατατικ. μόνον *διέτριβον* (ἐνίοτε· καὶ ἐνδι-), μέλ. [ἁπλοῦς ποιητ. καὶ μτγ.] *διατρῖψω* (ἐνίοτε· καὶ συνδια-), *κατατρίψω* (σπαν. Ἰσοκρ. 2, 54), ἀόρ. *ἔτριψα* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ. 116, δ'. Εὐθύδ. 299, β'. Αἰσχίν. 2, 49. καὶ συν-, δι-, κατ-, ἐξ-, ἀν-, συνδι-, ἐνδι-, συνεπ-), παρακ. *διατέτριφα* (ἐνίοτε) καὶ *κατατέτριφα* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. Η', § 7), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *τρῖβομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. 344, β'., συνήθως δὲ συν-, δια-, κατα-) καὶ μέσ. σπανίως *κατατρῖβομαι* (Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', ζ', 5) καὶ *ἐντρίβομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', α', 41 καὶ μτγ.), παρατ. παθ. μόνον *διετριβόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', δ', 12. Δημ. 40, 16), μέλλ. μέσ. *προστρίψομαι* (τί τινι. σπαν. Ἀντιφῶν 4, β', 8), ὁ δὲ ἁπλοῦς μέσ. μέλλ. *τρίψομαι* ὡς παθ. (σπαν. Θουκ. Ϛ', 18. Ζ', 42) καὶ μέλ. παθ. β' *κατατρῐβήσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 60), μέσ. ἀόρ. *ἀπετρῖψάμην* (τι. σπαν. Αἰσχίν. 1, 120. 179. Δημ. 1, 11), *προσετριψάμην* (σπαν. Δημ. 22, 75. 24, 183. 25, 52) καὶ *προσανετριψάμην* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ.

169, γ'.), ἀόρ. παθητ. *ἐτρίφθην* (σπαν. Θουκ. Β', 77. καὶ συνήθ. δι-) καὶ β' *διετρῐβην* (σπαν. Θουκ. Α', 125. Η', 78), *κατετρῐβην* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιε', 10. Πλάτ. Νόμ. 678, δ'.) καὶ *συνετρῐβην* (σπαν. Ἀνδοκ. 1, 61. Δημ. 18, 194), παρακ. *τέτρῖμμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ. 116, δ'. 117, α'. καὶ κατα-, συν-) καὶ μέσ. *ἐντέτρῖμμαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ι', 2) καὶ *ἀποτέτριμμαί τι* (C. I. A. T. B', Παράρ. 834), ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπ. *ἄτριπτος* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιη', 5), *ἐπίτριπτος* (σπαν. Ἀνδοκ. 1, 99). Ἀντὶ τοῦ *διατρίβω* λέγεται καὶ *διατριβὴν ποιοῦμαι* (=χρονοτριβῶ, οὗ ἀντίθετον τὸ *σπεύδω*. Ἰσοκρ. 4, 164. Πλάτ. Νόμ. 723, δ'.) καὶ *διατριβὴν ποιοῦμαι περί τι* (= ἀσχολοῦμαι καὶ ἀναστρέφομαι. Λυσί 16, 11. Ἰσοκρ. 3, 1. 4, 19. Πλάτ. Λάχ. 180, γ'. Νόμ. 625, α'. 794, γ'. κτλ.), παθ. *διατριβὴ γίγνεται* (= ἐνασχόλησις καὶ χρονοτριβή. Θουκ. Ε', 82. Η', 9. Πλάτ. Συμπ. 177, δ'. κτλ.), ὡς μεταβ. δὲ *διατριβὴν ἐμποιῶ* (= χρονοτριβήν. Θουκ. Γ', 38) καὶ *διατριβὴν παρέχω* (= εὐθυμίαν. Αἰσχίν. 1, 175).

ΣΗΜ. Ῥίζα τ ε ρ-, λατ. ter-o, τείρω (= τέρ-jω) καὶ αἰολ. τέρρω (ὡς χείρω χέρρω), [τέρϜω, τέρβω, ὡς φέρω φέρβω] καὶ μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι τ ρ ῖ β ω (Ὅρα Ι. Οἰκονομίδ. Ἐποίκ. Λοκρ. γράμμ. σ. 77, σημ. 225), ἀτριβής (Ἀττικ.), ἐντριβής (Ἀττικ.) καὶ ἀ τ ρ ί β α σ τ ο ς ἵ π π ο ς (ὁ μὴ γεγυμνασμένος εἰς τραχεῖς τόπους πορεύεσθαι. Ξενοφ. Ἱππαρχ. η', 3), ῥημ. παρ. τρίβων (ἔμπειρος), ἀποτριβή, διατριβή, τρῖμμα (μτγ.), τρῖψις, παιδοτρίβης. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ μὲν σ υ ν δ ι α τ ρ ί β ω λέγεται ἐπὶ προσώπων, ὡς σ υ ν δ ι α τ ρ ί β ω φ ί λ ο ι ς, τὸ δὲ ἐ ν δ ι α τ ρ ί β ω ἐπὶ πραγμάτων. Ἀλλ' ἐν τοῖς κειμένοις ταῦτα ὑπὸ τῶν βιβλιογράφων συνεχύθησαν· πρβλ. Ἰσοκρ. 2, 43. 4, 158. 9, 76. Mnemos. 1879 σ. 69. Λέγεται δὲ καὶ δ ι α τ ρ ί β ω ἔ ν τ ι ν ι π ρ ά γ μ α τ ι (Ἰσοκρ. 3, 37).

τριβωνεύομαι (εἰμὶ τρίβων, τεχνάσματα μεταχειρίζομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *τριβωνεύομαι* (σπαν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου παρ' Ἁρποκρατ. καὶ Λεξ. Vindobon. 173, 4).

ΣΗΜ. Ὅρα τ ρ ί β ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι.

τριηραρχέω-ῶ (εἰμὶ τριήραρχος) (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐπι-), παρατ. *ἐτριηράρχουν* (ἐνίοτε· καὶ συν-), μέλλ. *τριηραρχήσω* (σπαν. Δημ. 21, 203. 50, 44), ἀόρ. *ἐτριηράρχησα* (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-), παρακ. *τετριηράρχηκα* (ἐνίοτε· καὶ ἐπι-). Μέσ. διάμεσ. *τριηραρχοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. α', 13), παθ. παρακ. *ἐπιτετριηράρχημαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. παθητ. *ἐπετετριηραρχήμην* (σπαν. Δημ. 50, 23). Λέγεται καὶ *τριήραρχός εἰμι*, ὡς μεταβ. δὲ *τριήραρχον καθίστημί τινα* (Λυσί. 29, 3. 4).

ΣΗΜ. Τριήραρχος, τριηραρχῶ, -ία, τὸ δὲ τ ρ ι ή ρ η ς ἐκ ῥίζ. ἐ ρ=(ἀρ=ἁρμόζω), ἀμφήρης (διήρης), τρι-ήρης, ἁλι-ήρης (ὁ ἐν θαλάσσῃ κωπηλατῶν), πεντηκόντ-ορ-ος, ἐρ-έ-της, ὑπ-η-ρ-έ-της, ἐρεσία, ἐρέσσω, ἐρετ-μός, κυβερ-νάω (ὃ ἰδέ). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ, 181. Η, 46).

τριταγωνιστέω-ῶ (εἰμὶ τριταγωνιστής). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 19, 200. 337. ψ. Αἰσχίν. Ἐπι-

στ. ΙΒ', 1) καὶ ὁ παρατ. *ἐτριταγωνίστουν* (σπαν. Δημ. 18, 262. 264).

ΣΗΜ. Τριταγωνιστής, τριταγωνιστῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει. Ὁ τριταγωνιστὴς ὑπεκρίνετο ἐν τοῖς δράμασι πρόσωπον ἐξωτερικῆς καὶ ἀοράτου δυνάμεως, ἐξ ἧς ὁ ἥρως ἐπηρεάζετο καὶ ἐβασανίζετο, καὶ καθόλου τὸν αἴτιον τῶν συμφορῶν.

τριττυαρχέω-ῶ (εἰμὶ τριττύαρχος, προΐσταμαι τριττύος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 475, α'.).

ΣΗΜ. Τριττύς (=1/3 τῆς φυλῆς. Πολυδ. Η', 111. Βεκκ. Ἀνέκδ. 306, 24), τριττύαρχος (Πολυδ. Η', 109), τριττυαρχῶ. Ὅρα Ἡμετέρ. Γραμματ. παρατ. §. 33. Ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι τριττὺς μετὰ δύο ττ (πρβλ. Corp. Ins. Attic. Τόμ Α'. 500. 502. 517. 518. Τόμ. Β'. 298. 300. 871. 1053). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

τροχάζω (τρέχω) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', δ', 3. καὶ (δια-) Ἱππικ. ζ', 11) καὶ παρατ. *ἐτρόχαζον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', γ', 46. Ἑλλ. Ζ', β', 22).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Θ', 66.) καὶ Εὐριπίδῃ (Ἑλ. 724), τροχάδην. Ὅρα τρέχω. Σφάλλεται δὲ ὁ Ἀντattικιστὴς λέγων «τροχάζειν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ τρέχειν» (Βεκ. Ἀνέκδ. 114, 18).

τροχίζω (βασανίζω τινὰ εἰς τὸν τροχόν, ἐφ' οὗ μαρτυρικῶς διατείνω τὸ σῶμα αὐτοῦ). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. παθ. *ἐτροχίσθην* (σπαν. Ἀντιφῶν 1, 20=ἐβασανίσθην. Ὅρα Φώτιον καὶ Βεκ. Ἀνέκ. 306, 28). Λέγεται καὶ *ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀναβιβάζω τινὰ* (Ἀνδοκίδ. 1, 43), ὡς ἀμετ. δὲ *ἐπὶ τὸν τροχὸν ἀναβαίνω* (Ἀντιφῶν, 5, 40) καὶ ὡς παθ. *ἐπὶ τοῦ τροχοῦ στρεβλοῦμαι* (Δημ. 29, 40).

ΣΗΜ. «Τροχισθεῖσα: βασανισθεῖσα, ἀπὸ τροχοῦ, ὅπερ ἐστὶν ὄργανον βασανιστικόν, διατεῖνον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 306, 28). «Τροχισθῆναι: ὑπὸ τροχοῦ κατατμηθῆναι ἢ καταθραυσθῆναι, ὃ οἱ ἀμαθεῖς κατατροχισθῆναι λέγουσι» (Βεκ. Ἀνέκ. 66, 20). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι.

τρυγάω-ῶ (τρυγῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 19. Πλάτ. Θεάγ. 124, α'. Νόμ. 844, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Σ, 566. Ὀδ. Η, 124), τρύγη (μτγ.), τρύγητος (ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν. Θουκ. Δ', 84. Βεκκ. Ἀνέκδ. 387, 23), τρυγητός (ὁ τρυγώμενος καρπός. Πρβλ. ἄμητος καὶ ἀμητός), τρύγησις (μτγ.), τρυγήτρια, τρυγητήρ (ποιητ.), τρυγητής (μτγ.), τρύγημα (μτγ.), τρυγητέον (μτγ.). Ὅρα τρύω καὶ τιτρῶ.

τρῡπάω-ῶ (τρυπῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 387, ε'. 388, α'. Θεάγ. 124, β'.), ὁ μέλλ. *ὑποτρυπήσω* (C. I. A. T. B'. 167) καὶ παρακ. *τετρυπημένος τὰ ὦτα* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', α'. 31) καὶ *τετρυπημένη ψῆφος* (Αἰσχίν. 1, 79), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Ι, 384), τρῦπα, τρυπῶ, τρύπημα (ποιητ. καὶ μτγ.), τρύπησις (μτγ.), τρυπητός (μτγ.), τρυπητέον (μτγ.), τρυπητής (Πλάτ. Κρατύλ. 388, δ'.), τρύπανον (Ἀττικ.). Ὅρα τρύω.

τρυφάω-ῶ (ζῶ τρυφηλῶς) (πλειστάκ. καὶ δια-, ἐν-), ἀόρ. *ἐνετρύφησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 30) καὶ παρακ. *τετρυφηκέναι* (σπαν. Λυσί. πρὸς Ναυσίαν περὶ τοῦ τύπ. παρὰ Σουΐδ. λ. λιθουργική), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ἐν τρυφῇ εἰμι* (Ἰσοκρ. 9, 78), *τρυφῇ χρῶμαι* (Πλάτ. Νόμ. 637, ε'.), ὡς μεταβ. δὲ *τρυφὴν ποιῶ* (περὶ πλούτου. Πλάτ. Πολιτ. 422, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἰφιγ. Αὐλ. 1303. Ἱκέτ. 214). τρυφή, τρύφημα (ποιητ.), τρυφῶ. Ὅρα τρύω.

τρῡχόω-ῶ (= τρύχω). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλλ. σύνθετος *ἐκτρῡχώσω* (σπαν. Θουκ. Ζ', 48), ὁ ἀόρ. *ἐξετρῡχωσα* (σπαν. Θουκ. Γ', 93) καὶ ὁ παθ. παρακ. *τετρυχωμένος* (=ἐξηντλημένος, ἐξησθενημένος. Θουκ Δ', 60. Ζ', 28. καὶ Πλάτ. Νόμ. 807, β'., ἔνθα ὁ Cobet γράφει «*τετρυμένος*»), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ὅρα τρύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Μιμνέρμῳ (2, 12).

τρῡ́χω (κατατρύχω, κατατρίβω, διαφθείρω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 4) καὶ ὁ παθ. *τρῡ́χομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 126. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 372, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *ἐκτρῡχόω-ῶ* (ὅρα *τρυχόω-ῶ*).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὅρα τρύω.

τρῡ́ω (κατατρίβω, καταπονῶ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι εὔχρηστος μόνον ὁ παθ. παρακ. *τετρῡμένος* (Πλάτ. Νόμ. 761, δ'. καὶ 807, β'. κατὰ Cobet Πρβλ. καὶ Ἡροδ. Α', 22. Β', 129. Ϛ', 129) καὶ *κατατετρῦσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 6), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 27: μέλλ. τρύσω), ῥημ. ἐπίθ. ἄτρυτος (ποιητ., Ἡρόδ. καὶ μτγ.=ἀκαταπόνητος), τρύω, τρῦ-πα, τρύ πανον, τρυπῶ, τρῦ-χος (ποιητ.=ῥάκος), τρῡ́-χω, τρυχῶ, τρῦμα, τρυ-φή. τρυφῶ, πιθαν. καὶ ἀτρύγετος =ἀτρύϜετος. Ὅρα τιτράω-ῶ.

τρώγω (ῥοκανίζω, τρώγω ὠμὰ καὶ σκληρὰ συνήθως) (σπαν. Δημ. 19, 197. καὶ (ὑπο-) Ξεν. Συμπ. δ',9), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *τρώξομαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ',8) καὶ ῥημ. ἐπ. *τρωκτός* (Ξεν. Ἀναβ. Ε', γ', 12), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ *ἐσθίω*, εἰ καὶ διαφέρει κατά τι αὐτοῦ τὸ *τρώγω* («*τρώγειν οὔ φασι δεῖν λέγειν τὸ ἐσθίειν, ἀλλὰ τὸ τραγήματα ἐσθίειν*» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 114, 15).

ΣΗΜ. Τρώγω, τρωγάλια (ποιητ. καὶ μτγ.), τρώξιμος (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα κατά τινας τρω-, τρώω (=τρύω, βλάπτω), οἶνός σε τρώει (Ὀδ. Φ, 293), «τρώει, τιτρώσκει, δαπανᾷ» (Ἡσύχ.), τι-τρώ σκω (ὃ ἰδέ), τρώ-γ-ω. Κατ' ἄλλους δὲ ῥίζα ὀρθότερον πεποιημένη τραγ- (ἔτραγον ἀόρ.), τράγημα, τρώγ-ω, ὡς βα-, βῆ-μα, βω-μός, φα-, φη μί, φω-νή, ἀγ- ἀγ-ωγ-ός, ακ- ἀκ-ωκ-ή, κτλ. Τὸ τρώγω ἐπὶ

ὠμῶν καὶ σκληρῶν, τὸ δὲ ἐ σ θ ί ω ἐπὶ ἑφθῶν καὶ ὀπτῶν.

τυγχάνω (εὑρίσκω, συμβαίνω, ἐπιτυγχάνω, συναντῶ) (πλειστάκ. καὶ ἐν-, συν-, περι-, ἐπι-, προς-, παρα-, ἀπο-), παρατ. *ἐτύγχανον* (πλειστάκ. καὶ ἐν-, ἐπ-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *τεύξομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐν-, ἐπι-, συν-, ἀπο-), ἀόρ. *ἔτυχον* (πλειςάκ. καὶ ἐν-, ἐπ-, συν-, περι-, ἀπ-, παρ-, κατ-), παρακ. *τετύχηκα* (πλειστάκ. καὶ ἐν-, συν-, ἀπο-, παρα-, περι-), ὑπερσ. περιφραστ. *τετυχηκὼς ἦν* (Ἰσοκρ. 12, 233), τὰ δὲ λοιπὰ τῆς παθητ. φωνῆς μεταγενέστερα ὡς καὶ τὰ ῥημ. ἐπίθετα.

ΣΗΜ. Ῥίζ. τ υ χ- (ὅρα τ ε κ μ α ί ρ ο μ α ι), τ υ γ-χ-ά ν ω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ), τ ε υ χ-, τεύξομαι, τ υ χ ε-, τετύχηκα, εὐ-τυχ-ής, ἀτυχ-ής, τύχ-η, ἀνέντευκτος (μτγ.), ἔντευξις, ἐπίτευξις, συνέντευξις (Ἡσύχ.), ἐπίτευγμα (μτγ.). Ὁ παρακείμ. τ έ τ ε υ χ α εἶναι μεταγενέστ., τὸ δὲ παρὰ Δημοσθένει (κατὰ Μειδ. 150) τ ε τ ε υ χ ὼ ς γραπτέον «τ ε τ υ χ η κ ώ ς». «Τ έ τ ε υ χ ε τ ι μ ῆ ς ἀ δ ό κ ι μ ο ν λ έ γ ε ι ν, τὸ δὲ τ ε τ ύ χ η κ ε δ ό κ ι μ ο ν» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 842, 1). Τὸ τ έ τ ε υ χ ε ν ὡς παλαιὸν=κατεσκεύακεν ἐκ τοῦ τ ε ύ χ ω (Ὅμηρ.), ἐξ οὗ καὶ «τ ε ῦ χ ο ς= τὸ ἀγγεῖον Ἀττικῶς, τὸ βιβλίον δὲ Ἑλληνικῶς» (Μοῖρις. Θωμ. Μάγιστρ. 843, 5. Πρβλ. καὶ Ξεν. Ἀναβ. Ε', δ', 28).

τυλίσσω (τυλίσσω, κοιν. *τυλίγω*). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα καὶ ἄχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις, εὕρηται δὲ μόνον ὁ ἐνεστὼς *ἐκτυλίσσω* (σπανιώτατα· ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 97, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει σύνθετον ἐ ν ε τ ύ λ ι ξ α (Πλοῦτ. 692. Ἀθήν. Ζ', § 56. Διοκλῆς παρὰ Βεκκ. Ἀνεκδ. 97, 9. κτλ.), ἀόρ. ἐ ν ε τ υ λ ί χ θ η ν (Ἀθήν. Γ', § 68), παρακ. ἐ ν τ ε τ ύ λ ι γ μ α ι (Ἀριστοφ. Νεφ. 985. Ἀθήν Γ', § 68. κτλ.), τὸ δὲ ἁπλοῦν τ υ λ ί σ σ ω εἶναι μεταγενέστερον. Ῥημ. παράγ. τύλιγμα (μτγ.), τυλιγμός (μτγ.). Οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι ἀντὶ τοῦ ἐ κ τ υ λ ί σ σ ω καὶ ἐ ν τ υ λ ί σ σ ω μεταχειρίζονται τὸ ἐξ-ε λ ί τ τ ω καὶ ἐν-ε λ ί τ τ ω. Ῥίζ. τ υ λ ι γ-. τ υ λ ί σ σ ω (=τυλίγ-jω), τὸ δημῶδες τ υ λ ι γ ά δ ι (=μήρινθος).

τυλόω-ῶ (κάμνω τύλον, ἐξόγκωμα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. Ϛ', 9), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά, παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (τ ε τ υ λ ω μ έ ν α. Ζ', 63), τύλος, τυλῶ, τύλωμα (μτγ.), τύλωσις (μτγ.), τυλωτός (Ἡροδ. Ζ', 69). Ῥιζ. τ υ-, τύ-λος, τύ-λη, τυλόω, ταΰς (πολύς, μέγας), ταΰνας (μεγαλύνας) (Ἡσύχ.), Τι-τυ-ός, σανσ. tu-, tâumi καὶ tavimi (ἰσχύω), tuv-i (συγκρ. ἰσχυρός), tû-tu mas (πλούσιος), ζενδ. tu (δύνασθαι), tavam (δυνάμενος), λατ. tû-ber (οἴδημα, ὕβος), tu-mor (ὄγκος), tu-meo (οἰδαίνω), tu-mulus (ὄγκωμα, τύμβος, χῶμα). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ τύμβος (=χῶμα, ὡς τ ύ μ β ο ν χ ε ῦ α ι, τυμβοχοεῖν, ὕστερον=τάφος). «Τ ύ μ β ο ς: ο ὐ τ ὸ ν τ ά φ ο ν λ έ γ ε ι, ἀ λ λ ὰ τ ὸ ν τ ύ π ο ν <γράφε τ ό π ο ν> τ ὸ ν ἀ π ε ι κ ό ν ι σ μ α σ χ ό ν τ α, ὅ π ε ρ ἡ μ ε ῖ ς ἐ π ι ζ ή τ η μ α λ έ γ ο μ ε ν» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ σ. 309, 3).

τυμπανίζω (πλήττω τῇ ῥάβδῳ, ξυλοκοπῶ). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἀπετυμπάνισα* (ἐνίοτε· Λυσί. 13, 68. Δημ. 8, 61. 9, 61. 10, 63), ὁ παθ. ἀόρ. *ἀπετυμπανίσθην* (σπανίως· Λυσί. 13, 56 67) καὶ ὁ παθ. παρακ. *ἀποτετυμπάνισμαι* (σπαν. Δημ. 19. 137), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα [*ἀπετυμπάνιζον* Ἀθήν. Ε', § 52. *ἀποτυμπανιῶ* Πλουτ. Ἠθικ σ. 170, α'.].

ΣΗΜ. Τύπ-τω (ὃ ὅρα), τύ-μ-πανον καὶ τύπανον, τυμπανίζω, τυμπανισμός (ποιητ. καὶ μεταγ.), τυμπανιστής (μτγ.), τυμπανίστρια (Δημ. 18, 264). «Ἀ π ο τ υ μ π α ν ί σ α ι: τ ὸ τ υ μ π ά ν ῳ ἀ π ο κ τ ε ῖ ν α ι, ὅ π ε ρ ἐ σ τ ὶ ξ ύ λ ο ν ὥ ς π ε ρ ῥ ό π α λ ο ν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 198, 20). «Ἀ π ο τ υ μ π α ν ί σ α ι: ο ὐ χ ἁ π λ ῶ ς τ ὸ ἀ π ο κ τ ε ῖ ν α ι, ἀ λ λ ὰ τ υ μ π ά ν ο ι ς ἀ π ο κ τ ε ῖ ν α ι. Τ ύ μ π α ν ο ν δ έ ἐ σ τ ι ξ ύ λ ο ν ὥ σ π ε ρ σ κ ύ τ α λ ο ν· τ ὸ γ ὰ ρ π α λ α ι ὸ ν ξ ύ λ ο ι ς ἀ ν ῄ ρ ο υ ν τ ο ὺ ς κ α τ α κ ρ ί τ ο υ ς, ὕ σ τ ε ρ ο ν δ' ἔ δ ο ξ ε τ ῷ ξ ί φ ε ι» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 438, 12). τὸ ἀ π ο τ υ μ π α ν ί ζ ω κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ, τὸ δὲ ἁπλοῦν παρ' Εὐπόλιδι (Ἀθήν. Δ', 183).

τυπόω-ῶ (κάμνω τύπον καὶ τυπώνω, μορφώνω). Μόνον ἀπαντᾷ ὁ ἐνεστὼς *τυπῶ* (Πλάτ. Πρωταγ. 320, δ'. Ἀλκιδάμ. περὶ Σοφιστ. 14) καὶ ὁ ἀόρ *ἐξετύπωσα* (σπαν. Ξενοφ Ἱππικ. α', 1) Μέσ. *τυποῦμαι* (σπαν. Γοργ. Ἑλέν 15) καὶ μέσ. καὶ παθ. *ἐκτυποῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 206, δ'. Τιμ. 50, δ'. Νόμ. 775, ε'.) καὶ *ἀποτυποῦμαι* (Πλάτ. Θεαίτ. 191, δ'. Τιμ. 39, ε'. Νόμ. 681, β'. Ἐπινομ. 990, ε'.), ἀόρ. μέσ. *ἐτυπωσάμην* (σπαν. Γοργ. Ἑλέν. 13) καὶ *ὑπετυπωσάμην* (σπαν Πλάτ. Τίμ. 76, ε'.), ἀόρ. παθ. *ἐτυπώθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 50, γ'.) καὶ *ἐξετυπώθην* (σπαν. Ἰσοκρ. 13, 18) καὶ παθ. παρακ. *τετύπωμαι* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 239, δ'. Συμπ. 193, α'. Νόμ. 656, ε'.).

ΣΗΜ. Ὅρα τ ύ π τ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Γοργίᾳ τῷ Λεοντίνῳ. Ῥημ παραγ. τ ύ π ω μ α (ποιητ.), ἐ κ τ ύ π ω μ α (Ἀττ.), ἀποτύπωσις (μτγ.), ἐκτύπωσις (μτγ.), τύπωσις (μτγ.), τυπωτής (μτγ), τυπωτός (μτγ.).

τύπτω (πλήττω, κτυπῶ) (πλειςάκ. καὶ ἀντ-), παρατ. *ἔτυπτον* (πολλάκ.), μέλ. *τυπτήσω* (ἐνίοτε) καὶ *παίσω* (ὅρα *παίω*), ἀόρ. *ἐπάταξα* (ὅρα *πατάσσω*) καὶ *ἔπαισα* (ὅρα *παίω*) καὶ *πληγὰς ἔδωκα* (Πλάτ. Πολ. 574, γ'. κτλ.) καὶ *πληγὰς ἐνέτεινα* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Β, δ', 11. κτλ.), παρακ. *πληγὰς δέδωκα* καὶ *πέπληγα* (ὅρα *πλήττω*). Παθ. *τύπτομαι* (πλειστάκις) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *τυπτητέος* (Δημ. 54, 44), τὰ δὲ λοιπὰ πάντα εἶναι ποιητικὰ καὶ παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις εὔχρηστα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς συμπληροῦται ὑπὸ τοῦ *παίω*, *πατάσσω*, *πλήττω*, τὸ δὲ παθητικὸν λέγεται καὶ *πληγὰς λαμβάνω* (Θουκ. Ε', 50. Πλάτ. Μενέξ. 236, γ'. κτλ.), *πληγὰς λήψομαι* καὶ *πληγήσομαι*, *πληγὰς ἔλαβον* καὶ *ἐπλήγην*, *πληγὰς εἴληφα ὑπό τινος* καὶ *πέπληγμαι* (ὅρα καὶ Cobet Var. Lect. 342) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *πληγὰς ληπτέον ὑπό τινος* (Ξενοφ. Λακ. Πολιτ. θ', 5). Ἀντὶ τοῦ *τύπτω* λέγεται καὶ *πληγὴν παρέχω* (Πλάτ. Γοργ. 527, δ'., ἔνθα κακῶς γράφεται *πάταξαι* καὶ *πατάξαι* ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «*πάρεχε*» κτλ.), *πληγὰς ἐμβάλλω* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', ε', 11) καὶ ἁπλῶς *ἐμβάλλω* (Ξενοφ. Ἱππικ. η', 4).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. τ υ π-, σ τ υ π-, τύπ-τω. λατ. tund-o, σανσ. tup-âmi (βλάπτω), τύπ-ος, τύμ-πανον καὶ τύπανον, τύψις (μτγ.). Ὅρα καὶ κ τ υ π ῶ. Συγγενὲς εἶναι καὶ τὸ τ υ δ-, Τυδεύς (ὁ βάλλων, τύπτων), Τύδας, Τυνδάρης, Τυνδάρεως, Τυνδάριχος, σανσ. tud-, tud-âmi

(τύπτω, προσκρούω), tôt-tram (κέντρον), tod-as (κεντῶ), Tud-as (κύρ. ὄν. ἀρσ.), λατ. tu-n-d-o (κρούω), tu-des (σφῦρα), tud i tare (ὠστίζω), dea Pertunda (τῶν νεονύμφων). Τὸ οὐσιαστικὸν τοῦ τύπτω εἶναι π λ η γ ή, ὅθεν τ ύ π τ ο μ α ι π λ η γ ά ς (Αἰσχίν. 1, 139. Πλάτ. Νόμ. σ. 881, γ', κτλ.) Ὅρα Cobet Var. Lect 331—342. Τὸ δὲ τ ύ π τ ο μ α ι εἶναι καὶ μέσ. (Ἡροδ. Β', 40. 61. 85)=κόπτομαι, ἀλλὰ καὶ τ ύ π τ ο μ α ί τ ι ν α (Ἡροδ. Β', 42. 61 κτλ.)=κόπτομαί τινα· Καὶ μέσον ἀνεκτικόν=παρέχω ἐμαυτὸν τύπτεσθαι (Ἀριστοφ. Βατρ. 636). Καὶ ἀόρ. μέσ. ἀ π ε τ υ ψ ά μ η ν (Ἡροδ. Β', 40).

τυραννεύω (εἰμὶ τύραννος καὶ διοικῶ τυραννικῶς) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', δ', 6. Ἰσοκρ. 2, 4. Ἐπιστ. Ζ', 3 Πλάτ. Μ.ν 76, β'.), ὁ ἀόρ. *ἐτυράννευσα* (ἐνίοτε) καὶ ὁ παρακ. *τετυράννευκα* (σπαν. Ἰσοκρ. 8, 113). Παθ. *τυραννεύομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. β'. 11. Ἰσοκρ. 3, 25) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐτυραννεύθην* (ἐνίοτε· Θουκ. Α', 18 Πλατ. Ἱππαρχ. 229, β'. Πολ. 575, ε'. Ἐπιστ. 354, α'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀτυράννευτος* (σπαν. Θουκ. Α', 18). Λέγεται καὶ *τύραννός εἰμι* (Ἰσοκρ. 2, 50), ὡς μεταβ. δὲ *καθίστημί τινα τύραννον* (Ἰσοκρ. 8, 99. 9, 32. 66. 12, 148) καὶ ὡς μέσ. κατ' ἀνάλυσ. *καθίστημι ἐμαυτὸν τύραννον* (Ἰσοκρ. 9, 32. 66. 12, 148).

ΣΗΜ. Ὅρα τ υ ρ α ν ν έ ω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Οἰδ. Κ. 449).

τυραννέω-ῶ (εἰμὶ τύραννος, καὶ διοικῶ τυραννικῶς) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐτυράννουν* (σπαν. Θουκ. Α', 126. Β', 31. Δημ. 17, 7) καὶ ἀόρ. *ἐτυράννησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', β', 24. Δημ. 17, 7). Παθ. *τυραννοῦμαι* (πλειστάκ.) καὶ μέσ. μέλλ. ὡς παθ. *τυραννήσομαι* (σπαν. Δημ. 20, 161). Λέγεται καὶ *τύραννός εἰμι* (Ἰσοκρ. 2, 50), ὡς μεταβ. δὲ *καθίστημί τινα τύραννον* (Ἰσοκρ. 8, 99. 9, 32. 66. 12, 148) καὶ ὡς μέσ. κατ' ἀνάλυσ. *καθίστημι ἐμαυτὸν τύραννον* (Ἰσοκρ. 9, 32. 66. 12, 148).

ΣΗΜ. Τ ύ ρ α ν ν ο ς, συγγενὲς τῷ κ ο ί ρ α ν ο ς (Ὁμηρ.), ἐξ οὗ ἔγινεν, τὸ δὲ κ ο ί ρ α ν ο ς παρὰ τοῦ κῦρος (ὡς moenia καὶ munio, poena, ποινὴ καὶ punio, ξυνὸς καὶ κοινός), σανσ. çuras (ἥρως), çûratâ (ἰσχύς), κ ύ ρ ι ο ς δὲ καὶ κ ο ί ρ α ν ό ς εἰσιν ἰσοδύναμα ὡς καὶ (κάρα) κ ά ρ α ν ο ς (Ξενοφ. Ἑλλ. Α', δ', 3=κεφαλή, κύριος). Ἡ δὲ λέξις τ ύ ρ α ν ν ο ς ἤρξατο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀρχιλόχου (ὅρα Σχολ. Αἰσχύλ. Προμ. 224. Σχολ. εἰς Σοφ κλ. ὑπόθ. Οἰδ. Κολων.), παρ' Ὁμήρῳ ἀπαντᾷ ἐν ὕμν. 7, 5. Τυραννῶ, τυραννεύω, τυραννίζω, τυραννίς. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Οἰδ. Τ. 408). Τί διαφέρει τ υ ρ α ν ν ὶ ς τ ῆ ς β α σ ι λ ε ί α ς ὅρα Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', ς', 12. Τί δὲ τ ύ ρ α ν ν ο ς τ ο ῦ ἄ ρ χ ο ν τ ο ς ὅρα Ἰσοκρ. 8, 91.

τυραννίζω (τὰ τῶν τυράννων φρονῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως· Δημ. 17, 7).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

τυρεύω (κάμνω τυρὶ καὶ ταράττω). Μόνον ὁ παρατ. *ἐτύρευον* σπανίως (Δημ. 19, 295) = ἐτάραττον (πρβλ. Πολυδ. Ϛ'. 130), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ῥίζα τ υ ρ-, τύρ-βη, τυρ-βάζω (ποιητ. καὶ μτγ.); σαν. tvar, tvaré, tur, turâmi (σπεύδω), turâs (ταχύς). tvar-â (σπουδή), λατ. turba (τύρβη), turbare (τυρβάζειν), turbo (δίνη), tur-ma (ἴλη καὶ οὐλαμός). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τυρεύω καὶ τυρεύεται (ταράττει. Ἡσύχ.), τύρμη, ὅθεν Τυρμίδαι (δῆμος τῆς Ἀττικῆς) «Τ υ ρ ε ύ ε ι ν, τ ὸ π η γ ν ύ ν α ι κ α ὶ σ υ ν τ ι θ έ ν α ι ἀ π ὸ τ ῶ ν τ ὸ γ ά λ α π η γ ν ύ ν τ ω ν κ α ὶ τ υ ρ ὸ ν π ο ι ο ύ ν τ ω ν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 308, 13.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

τυφλόω-ῶ (τυφλώνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *ἐκτυφλῶ* (σπαν Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 2) Παθ *τυφλοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 527, ε'. Νόμ. 731, ε'.) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐτυφλώθην* (ἐνίοτε· Ἰσοκρ. 11, 39. Πλάτ. Φαίδ. 96, γ'. 99, ε'. Τίμ. 47, β'), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται δὲ ὡς ἀμεταβ. *τυφλός εἰμι* (Πλάτ. Ἐπιστ. 335, β'.), *τυφλὸς γίγνομαι* (Πλάτ. Πολιτ. 411, δ') καὶ *τυφλῶς ἔχω* (Πλάτ. Γοργ. 479, β'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ὀλ ΙΒ', 9. Ἰσθ. Δ', 56.) Ῥίζα τυφ-, τύφ-ω (σκοτίζω), τῦφ-ος, τυφ-ῶς καὶ τυφών, τυφ λός (ὁ νέφει καὶ ἀτμῷ κεκαλυμμένος, ἐπομ.=ὁ μὴ βλέπων), τυφλῶ, τύφλωσις (μτγ), τυφλώττω (μτγ). Ὅρα θ υ μ ό ω-ῶ.

τυφόω-ῶ (σκοτίζω, θαμβώνω, ξεμωραίνω). Μόνον ὁ παθ. παρακ. *τετύφωμαι* (ἐνίοτε· Πλάτ. Ἱππ. Μ. 290, α'. Δημ. 9, 20. 18, 11. 19, 219. 21, 116. 23, 184. 24, 158. Ἐπιστ. Γ', 34), τὰ δὲ ἄλλα παρὰ μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Ὅρα τ υ φ λ ό ω-ῶ. Τὸ τ υ φ ό ω-ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. «Τ ε τ ύ φ ω μ α ι τ ί ἐ σ τ ι; Τ ὸ μ α ί ν ε σ θ α ι σ η μ α ί ν ε ι ἡ λ έ ξ ι ς, ἐ π ε ὶ κ α ὶ τ ὰ Τ υ φ ώ ν ι α π ν ε ύ μ α τ α μ α ν ί α ν ἐ μ π ο ι ε ῖ ἐ μ π ε σ ό ν τ α» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 308, 10). «Τ ε τ υ φ ω μ έ ν ο ς κ α ὶ ὁ ἀ λ α ζ ὼ ν κ α ὶ ὁ ἐ μ β ρ ό ν τ η τ ο ς κ α ὶ ἔ ξ ω φ ρ ε ν ῶ ν, ἐ κ μ ε τ α φ ο ρ ᾶ ς τ ο ῦ κ ε ρ α υ ν ω θ έ ν τ ο ς Τ υ φ ῶ ν ο ς» (Θωμ. Μάγιστρ 842, 6).

τύφω (σκοτίζω, καπνίζω, κρύφα καίω) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 37, 36) καὶ παθ. παρακ. *ἐπιτεθυμμένος* (σπαν. Πλάτ. Φαίδρ. 240, α'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντιγ 1009). Ὅρα τ υ φ λ ό ω-ῶ. «Ἐ π ι τ ε θ υ μ μ έ ν ο ν Ἀ τ τ ι κ ο ί, ἐ π ι τ ε τ υ φ ω μ έ ν ο ν ἢ ἐ π ι κ ε κ α υ μ έ ν ο ν Ἕ λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις).

τωθάζω (σκώπτω, μυκτηρίζω, διασύρω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς [ἁπλοῦς Ἡροδ. Β', 60. Ἀριστοφ. Σφῆκ 1368] *ἐπιτωθάζω* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 364, γ'.), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *τωθάσομαι* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 290, α'.), [ἀόρ. ποιητ. *ἐτώθασα* Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1362]. Παθ. *τωθάζομαι* (σπαν Πλάτ. Πολ. 474, α').

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ. Ῥιζ. τ ω θ- (ἴσως συγγενὴς τῷ σανσκρ tôd as = κεντῶ, tôt tram = κέντρον), τωθάζω, τώθασμα (μτγ.), τωθασμός (μτγ.), τωθαστής (μτγ). Κατ' ἄλλου, ἐκ τοῦ ταυτάζω (=λέγω ταὐτά) καὶ κατ' ἄλλους ἐκ ῥίζ. π ε π ο ι η μ έ ν η ς τ ω θ-, τ ω θ ά ζ ω.

Υ

ὑβρίζω (ἀμεταβ = εἰμὶ ὑβριστής, αὐθάδης, μεταβ. δὲ = ὑπερηφάνως, αὐθαδῶς μεταχειρίζομαί τινα, ἀτιμάζω) (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, προς-), παρατ. *ὕβριζον* (πολλάκ. καὶ ἐφ-), μέλ. *ὑβριῶ* (σπαν. Δημ. 21, 221), ἀόρ. *ὕβρισα* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-), παρακ. *ὕβρικα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ὑβρίκειν* (σπαν. Δημ. 3, 14). Παθ. *ὑβρίζομαι* (πλειστάκ.), παρατ *ὑβριζόμην* (ἐνίοτε), μέλ παθ *ὑβρισθήσομαι* (σπαν Δημ. 21, 222. ὁ δὲ μέσ. *ὑβριοῦμαι* ὡς παθ. παρὰ ποιητ. 'Αριστοφ 'Εκκλ. 666), ἀόρ. παθ. *ὑβρίσθην* (πλειστάκ. καὶ προς-), παρακ. *ὕβρισμαι* (πλειστάκ.), ὑπερσ. *ὑβρίσμην* (σπαν. Δημ. 54, 27) καὶ *ὑβρισμένος ἦν* (σπαν. Δημ. 23, 121). 'Ρημ. ἐπιθ. *ὑβριστέος* (σπαν Δημ. 54. 44). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν *ὑβρίζω ἐμαυτόν* (Δημ. 21, 146. 36, 47). Λέγεται καὶ *χρῶμαι ὕβρει πρός τινα* (Δημ. 21, 1) καὶ *χρῶμαι τινὶ ὑβριστικῶς* (Δημ. 56, 12).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ὕ β ρ ι ς, τοῦτο δὲ κατὰ Κούρτιον παρὰ τὴν ὑ π έ ρ (β = π, ὡς ἁβρὸς καὶ ἁπαλός. 'Αμβρακία καὶ 'Αμπρακία, ἀβλοπὲς ἀντὶ ἀβλαβές (Κρῆτες. 'Ησύχ.), ὑ β ρ ί ζ ω τ ι ν ὰ κ α ὶ ε ἴ ς τ ι ν α (μετὰ διαφορᾶς. "Ορα Λουκιαν. Σολοικ. σ. 580, ὕβρισμα, ὑβρισμός (ποιητ.), ὑβριστής, ὑβριστικός, λατ. super (= ὑπέρ), superbus (ὑπερήφανος). Κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ σανσ. ugra (= ἰσχυρός, σφοδρός) g = β, εἰς ὃ καὶ ὄ β ρ ι μ ο ς (κατὰ τὸν Fröhde Bzzb. Btr. 8, 163). «Ὕ β ρ ι ς ἀ δ ι κ ί α π ρ ὸ ς ἀ τ ι μ ί α ν φ έ ρ ο υ σ α» (Πλάτ. "Ορ. 416). «Ὕ β ρ ι ς ἐ σ τ ὶ τ ὸ π ρ ά τ τ ε ι ν κ α ὶ λ έ γ ε ι ν ἐ φ' ο ἷ ς α ἰ σ χ ύ ν η ἐ σ τ ὶ τ ῷ π ά σ χ ο ν τ ι, μ ὴ ἵ ν α τ ι γ ί γ ν η τ α ι α ὐ τ ῷ ἄ λ λ ο ἢ ὅ τ ι ἐ γ έ ν ε τ ο, ἀ λ λ' ὅ π ω ς ἡ σ θ ῇ» ('Αριστοτ. 'Ρητορ. Β', β').

ὑγιάζω (ὑγιᾶ τινα κάμνω, ἰατρεύω). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις λέγεται ἀείποτε κατὰ περίφρασιν *ὑγιᾶ τινα ποιῶ* (Πλάτ. Χαρμ. 156, β'. Πολ. 444, δ'. Ξεν. 'Απομ. Δ', β', 17. κτλ. πρβλ. καὶ 'Ηροδ. Γ', 130), *ὑγίειαν ἐμποιῶ* (Πλάτ. Πολ. 444, γ'.), ἀμεταβ. δὲ *ὑγιαίνω* (ὅπερ ἰδέ), *ὑγιὴς γίγνομαι ἢ εἰμι*, *ὑγιεινῶς ἔχω* (Πλάτ. Πολ. 407, γ'.), *ὑγιεινῶς διάγω* (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. β', 5), *ὑγιῶς ἔχω* (Πλάτ. Φαίδ. 90, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ ψ. Πλάτωνι (ἐν Τιμαίῳ Λοκρ. 104, δ'.), εἶναι δὲ σύνηθες καὶ παρ' 'Αριστοτέλει, παρ' ᾧ καὶ παθ. φωνὴ εὕρηται καὶ τὸ ῥημ. ἐπίθ. ὑγιαστὸς καὶ τὸ ῥηματ. πράγ. ὑγίασις. "Ορα ὑ γ ι α ί ν ω.

ὑγιαίνω (εἰμὶ ὑγιής) (πλειστάκ.), παρατ. *ὑγίαινον* (σπαν. Λυσί. 'Αποσπ. παρὰ Priscian. 18, 25. σ. 230. 'Ισαί. 'Αποσπ. παρὰ τῷ αὐτῷ 18, 20. σ. 174) καὶ εὐκτ. *ὑγιαίνοιμι* (Ξεν. Παιδ. Α', ς', 26. Ϛ', α', 24), μέλλ. *ὑγιανῶ*

(σπαν. Ξενοφ. 'Απομ. Β', β', 10), ἀόρ. *ὑγίανα* (σπαν. Δημ. 54, 1), [παρακ. *ὑγίακα* Λευϊτ. ιγ', 37]. Λέγεται καὶ *ὑγιῶς ἔχω* (Πλάτ. Φαίδ. 90, ε'.) καὶ *ὑγιεινῶς ἔχω* (Πλάτ Πολ. 407, γ'.), *ὑγιεινῶς διάγω* (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. β', 5)

ΣΗΜ. 'Ρίζα vag-, veg-, ug- (= κινεῖσθαι, ἐνεργεῖν), τὸ δὲ ug- ἐκ τοῦ vag-, ὑγιής, ὑγίεια, ὑγεία δὲ παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Λουκιανῷ (1), ὑγιηρός, ὑγιαίνω, ὑγιάζω (μτγ. = κάμνω τινὰ ὑγιῆ), σανσ. ug-ras (ἰσχυρός), ōg'-as (ἰσχύς). λατ. veg-eo (διεγείρω), vig-eo (ἀκμάζω), veg-et-us, vig-or (ἰσχύς), vig-il (ἐγρηγορώς), ζενδ. vaz (ἐνισχύειν), ὑγίαντις (μτγ.), ὑγιαντός (μτγ.), ὑγίασις (μτγ.), ὑγίασμα (μτγ.), ὑγιαστός (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ (Γ', 33. Ζ', 157), παρ' 'Ομήρῳ δὲ μόνον ὑ γ ι ή ς. Τὰ εἰς — ΑΙΝΩ ἀμετάβατα ῥήματα γίνονται ἐξ ἐπιθέτων σημαίνοντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κακίαν, ὡς ἀ φ ρ α ί ν ω, ἀ ν ο η τ α ί ν ω, δ υ σ κ ο λ α ί ν ω, δ υ σ μ ε ν α ί ν ω, μ ω ρ α ί ν ω, ἀ κ ο λ α σ τ α ί ν ω, ἀ γ ρ ι α ί ν ω, ἀ μ α θ α ί ν ω, χ ω λ α ί ν ω, κτλ., ἀλλ' ὅμως καὶ ὑ γ ι α ί ν ω ἐπὶ καλῆς ἐννοίας.

ὑγραίνω (ὑγρὸν ποιῶ, νοτίζω). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. *ὑγραίνω* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 3. Πλάτ. Πολ. 335, δ'. Τίμ. 86, δ'). ὁ παθ. *ὑγραίνομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 52, δ'. 88, δ'.) καὶ ἀόρ. παθητ. *ὑγρανθέν* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 51, β').

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ ('Ελ. 673 Τρῳάδ. 226). 'Ρίζ. ὑ γ-, ὑγρός, ὑγρότης, ὑγραίνω, λατ. ūv-eo (ὑγραίνω), ūv or (τὸ νοτερόν), ūm-or (ὑγρόν), ūmecto (ὑγραίνω), ὑγρασία (μτγ.), ὕγρανσις (μτγ.), ὕγρασμα (μτγ.). Παρ' 'Ομήρῳ εὕρηται μόνον τὸ ὑ γ ρ ό ς.

ὑδρεύω (ὕδωρ ἀντλῶ, φέρω. 'Οδ. Κ, 105), παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὡς ἀποθετ. καὶ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα μόνον *ὑδρεύομαι* (ἀντλῶ ὕδωρ δι' ἐμαυτόν. σπαν. Θουκ. Δ', 97. Πλάτ. Τιμ. 81, α'. Νόμ. 844, β') 'Ως μεταβατ. δὲ εἶναι τὸ *ὑδρείαν παρέχω* (Πλάτ. Τιμ. 77, δ'.)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. 'Ρίζ. ὑδ-, Fυδ, σλαβ. vod-a, λατ. ποιητ. unda (ὕδωρ), σανσ. und-â-mi (ἐκρέω), ὕδ-ωρ, Fύδωρ ('Ηράκλ. πινακ.), βοιωτ. οὔδωρ, ὑδρεύω, ὑδρεία, ὕδρευσις (μτγ.), ὑδρευτής (μτγ.). Συγγενὲς καὶ τὸ λατ. sud-o (ἱδρῶ), sud-arium (χαψιδρώτιον).

ὑδροπωτέω-ῶ (εἰμὶ ὑδροπώτης, πίνω ὕδωρ). Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 26. Πλάτ. Πολ. 561, δ'., ἔνθα κακῶς γράφεται *ὑδροποτῶ*), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα (πρβλ. 'Αθήν. 44, γ'. ε'.). Λέγεται καὶ *ὕδωρ πίνω* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 27. κτλ.), *ὑδροπώτης εἰμί* (Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', β', 29., ἔνθα κακῶς γράφεται *ὑδροπότης*), *ὕδατι χρῶμαι* (Θουκ. Δ', 26. Ζ', 4. κτλ.), *ὑδροπωσίαις ξυγγίγνομαι* (Πλάτ. Νόμ. 675, α'., ἔνθα κακῶς γράφεται *ὑδροποσίαις*).

ΣΗΜ. 'Υδροπώτης, ὑδροπωτῶ, ὑδροπωσία, ὑδατοπωτῶ, οἰνοπωτῶ. 'Η διὰ τοῦ Ω μεγάλου γραφὴ μόνον εἶναι ὀρθή. «'Υ δ ρ ο π ω τ ε ῖ ν ἐ ν τ ῷ Ω 'Α τ τ ι κ ο ί, ἐ ν τ ῷ Ο ῞Ε λ λ η ν ε ς» (Μοῖρις. 'Αθήν. σ. 460, β'. "Ορα Λοβεκκ. εἰς Φρύνιχ. 456). «'Αττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἡ ἄ μ π ω τ ι ς ὡς καὶ τὸ α ἱ μ α τ ο π ώ τ η ς καὶ ὑ δ ρ ο π ώ τ η ς κατ' Αἰ-

(1) «'Υγίεια 'Αττικοί, ὑγεία ῞Ελληνες» (Μοῖρις σ. 380).

λιον Διονύσιον» (Εὐστάθ. 1716,37. Cobet Mnemos. 1862, σ. 406—7. 1883 σ. 82). Ὅθεν τὰ μνημονευθέντα χωρία τοῦ Ξενοφῶντος καὶ Πλάτωνος γραπτέα δι' Ω μεγάλου. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Α', 71).

ὑδροφορέω-ῶ (φέρω, κομίζω ὕδωρ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 9. καὶ μτγ.). Λέγεται καὶ *ὕδωρ φέρω* (Πλάτ. Πολιτ. 363, δ'. κτλ).

ΣΗΜ. Ὑδροφόρος, ὑδροφορῶ, ὑδροφορία (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα ὑδρεύω.

ὑηνέω-ῶ (πράττω ἢ διάγω ὡς χοῖρος) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 166, γ').

ΣΗΜ. Ὑηνός, «θρέμματα ὑηνά» (Πλάτ. Νόμ. 819, δ'.)· «ὑηνεῖς, ὑϊκόν τι καὶ ζῳῶδες ποιεῖς, οἷον ὡς εἴ τις εἴποι χοιρίζεις» (Σχολ. Πλάτ. Θεαίτ. 166, γ'.), ὑηνῶ, ὑηνία (ποιητ.). Ῥίζα ὑ-, συ-, ὗς, σῦς, λατ. sus, συ-φορβός, πρβλ. καὶ «συηνία, ταραχή, ἀηδία ἀπὸ τῶν συῶν» (Ἡσύχ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ὑλαγωγέω-ῶ (ἄγω ὕλην, κομίζω ξύλα) Μόνον ὁ ἐνεστὼς «*ὄνοι ὑλαγωγοῦσι*» (σπαν Δημ. 42, 7).

ΣΗΜ. Ὑλαγωγός (Πολυδ. Ζ', 101), ὑλαγωγῶ, ὑλαγωγία (Πολυδ. Ζ', 101). Ῥίζα συλ-, ὕλ-η = λατ. sylva καὶ silva, ὑλίαι (τὰ ξύλινα τακούνια τῶν ὑποδημάτων) καὶ ὑλία=αἰολ. ὅλαι=soleae, solea, γερμ. Sohlen, ἀγγλ. sola, γοτθ. sulja (σανδάλιον), «ὑλίαι: τὰ πρὸς καττύμασι δέρματα» (Ἡσύχ.), ὅπερ κοινῶς σιόλα λέγεται. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

ὑλακτέω-ῶ (γαυγίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξενοφ. Κυνηγ. γ', 5. θ', 2. ι', 7. Ἰσοκρ. 1, 29). Λέγεται καὶ *ὑλακῇ χρῶμαι* (Πλάτ. Νόμ. 967, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὑλακή, ὑλακτῶ, ὑλακτητής (μτγ.), ὑλακτικός (μτγ.), ὑλαγμός (Ἰλ. Φ, 575, ἔνθα ὁ Nauck γράφει κυν-υλαγμός). Περὶ ῥίζης ὅρα ὀλολύζω. Ποιητ. καὶ ὑλάω=λατ. ululo, γερμ. bellen. Τὸ ὑλακτεῖν λέγεται ἐπὶ κυνῶν καὶ ἐπὶ ἀλωπέκων, θώων καὶ λυγκῶν (πρβλ. Πολυδ. Ε', 85. 88), ὑλακόμωρος (πρβλ. καὶ ἐγχεσίμωρος, ἰό-μωρος, σινά-μωρος) ἐκ ῥίζης. miv-, mov-eo, mavras, niû-ras (=ὠθούμενος, σφοδρός) κατὰ Κούρτιον (Ἐτυμ. σ. 332) καὶ Fick (2, 156). Τὸ ὑλακτῶ ἐν Ἠπείρῳ λέγεται ἀλυκτῶ, ὅπερ φέρεται καὶ παρ' Ἡσυχίῳ.

ὑμνέω-ῶ (ἐξυμνῶ, ἐγκωμιάζω δι' ὕμνων καὶ ᾀσμάτων) (πλειστάκ. καὶ ἐφ-). παρατ. *ὕμνουν* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', α', 23. Πλάτ. Κλειτοφ. 407, α'.), μέλλ. *ὑμνήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ὕμνησα* (ἐνίοτε), παρακ. *ὕμνηκα* (σπαν. Θουκ. Α', 21), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *ὑμνοῦμαι* (πολλάκ. καὶ ἐφ-), παρατ. *ὑμνούμην* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 118, β'.) καὶ παρακ *ὕμνημαι* (σπαν Πλάτ. Εὐθύδ. 297, δ'. Νόμ. 960, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ὑμνητέον* (Πλάτ. Ἐπινομ. 983, ε'.). Λέγεται καὶ *ὕμνοις τιμῶ τινα* (Πλάτ. Πολ. 468, δ'. Νόμ. 802, α'.), *ὕμνοις γεραίρω* (Πλατ. Ἐπινομ. 980, β'.), ὡς μέσ. δὲ *παρέχομαι ὕμνους* (κατορθώνω, κάμνω δι' ἐμαυτόν, δι' ἄλλων παρέχω ἐμαυτῷ ὕμνους. Ξεν. Ἀπολ. 26). ὡς παθ. δὲ *ὕμνος ποιεῖται* (Ἰσοκρ. 4, 158. Πλάτ. Συμπόσ. 177, α'. Νόμ. 947, β'.) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *ὕμνος ποιητέος* (Πλάτ. Πολιτ. 459, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον εὕρηται ἐν Ὕμνοις Ὁμήρου. Ῥίζα ὑφ- (ὅρα ὑφαίνω), ὕφος (=ὕφασμα, σύνθεσις λόγου), ὕμνος (ἀντὶ τοῦ ὕφ-μνος, ὡς ὕφασμα θεωρούμενος. «ἀοιδῆς ὕμνος» (Ὀδ. Θ, 429, ἔνθα ὁ Nauck γράφει «ἀοιδῆς οἶμον» κατὰ τὸ Ὕμν. Ἑρμ. 451), ὑμνῶ, ὕμνησις (μτγ.), ὑμνητής, ὑμνητός (ποιητ. καὶ μτγ.). Τὸ ὕμνος κατὰ τὸν Δίδυμον (παρὰ Μ. Ἐτυμ. σ. 777) λέγεται ἰδίως ἐπὶ τῶν μετὰ κιθάρας συνοδευομένων ᾀσμάτων. «Καί τι ἦν εἶδος ᾠδῆς εὐχαὶ πρὸς θεούς, ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο» (Πλάτ. Νόμ. 700, β'.).

ὑμνῳδέω-ῶ (ὕμνον ψάλλω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 682, α'.). Λέγεται καὶ *ὕμνον ᾄδω* (Πλάτ. Νόμ. 947, γ'.).

ΣΗΜ. Ὑμνῳδός (ποιητ. καὶ μτγ.), ὑμνῳδῶ (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 990), ὑμνῳδία (ποιητ.).

ὑπαντιάζω· ὅρα *ἀντιάζω*.

ὑπαντῶ· ὅρα *ἀπαντάω-ῶ*.

ὑπείκω· ὅρα *εἴκω*

ὑπεραιμέω-ῶ (πλήρης αἵματός εἰμι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. Ξενοφ. Ἱππικ. δ', 2).

ΣΗΜ. Ῥημ. οὐσιαστ. ὑπεραίμωσις (Πολυδ. Α', 209., ὃ γραπτέον ἴσως «ὑπεραίμησις»). Ὅρα περὶ ῥίζης τὸ αἱματόω-ῶ. Τὸ ὑπεραιμῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι (πρβλ. καὶ τὸ μτγ. πολυαιμέω-ῶ).

ὑπερακρίζω (ὑπερβαίνω τι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. Ξενοφ. Ἱππαρχ. ς', 5).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἱκετ. 988, ἔνθα ἀμεταβ. «πέτρα δόμων ὑπερακρίζει»=ἐξέχει).

ὑπερδικέω-ῶ (ἐν δικαστηρίῳ ὑπέρ τινος ὁμιλῶ. ὑπερασπίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 86, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 652). «Ὑπερδικῆσαι· ὑπέρ τινος εἰπεῖν δίκην» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 68, 24). «Ὑπερδικεῖν, ἤγουν συνηγορεῖν, καὶ ὑπέρδικοι οἱ συνήγοροι» (Σχολ. Πλάτ. Φαίδ. 86, ε'.). «Ὑπέρδικος ὁ ὑπὲρ τοῦ δέοντος ἀγών» (Πολυδ. Η', 26).

ὑπερηφανέω-ῶ καὶ **ὑπερηφανεύομαι** (ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι). Ἄχρηστα παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, παρ' οἷς λέγεται κατὰ περίφρασιν πάντοτε, *ὑπερηφάνως ἔχω* (Πλάτ. Θεαιτ. 175, β'. Νόμ. 399, β'.), *ὑπερήφανός εἰμι* (Πλάτ. Φαίδ. 96, α'. Μέν. 90, α'. Ἰσοκρ. 12, 196. Ξενοφ. Ἀπομν Α', β', 25), *εἰς τοσοῦτον ὑπερηφανίας ἔρχομαι* (Ἰσοκράτ. 4, 89. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ μὲν ὑπερηφανῶ εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (ἅπαξ. Ἰλ. Λ, 694), ἀπαντᾷ δὲ καὶ παρὰ μεταγενεστέροις Πολυβίῳ, Λουκιανῷ, κτλ., τὸ δὲ ὑπερηφανεύομαι παρ' οὐδενὶ οὔτε τῶν παλαιῶν οὔτε τῶν μεταγενεστέρων τῶν ἀξίων τινὸς λόγου ἀπαντᾷ (Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 397), ἀλλὰ παρὰ τῷ Σχολιαστῇ Ἀριστοφάνους (Νεμεον. ΙΑ', 55) καὶ ἄλλοις νεωτέροις (Μαυροφρ. Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. γλώσσ. 205—206. Πρβλ. καὶ Μ. Ἐτυμ. 778, 49). «Ἡ δὲ ὑπερηφανία τὸ μὲν πρᾶγμα ἐστι, τὸ δὲ ῥῆμα τὸ ὑπερηφανεῖν οὐκ ἐπαινῶ» (Πολυδ. Θ', 146). «Ὑπερήφανος ἄνθρωπος ὁ ὑπέρφρων καὶ ἀλαζών· ὑπερήφανος δὲ παρασκευὴ ἡ μεγάλη καὶ θαυμαστή. Πλάτων ἐν Φαίδωνι [96, α'.]: «ὑπερήφανον γάρ μοι ἐδόκει εἶναι εἰδέναι τὰς ἱστορίας ἑκάστου» [ἔνθα νῦν γράφεται «ὑπε-

ρήφανος γάρ μοι ἐδόκει εἶναι εἰδέναι τὰς αἰτίας ἑκάστου»]. Καὶ ὑπερηφανωτέρα οἰκία ἡ τῶν ἄλλων μείζων. Δημοσθένης [13,30]: «τὰς ἰδίας οἰκίας κατεσκευάκασιν οὐ μόνον τῶν πολλῶν ὑπερηφανωτέρας» (Θωμ. Μάγιστρ. 869, 1). Γίνεται δὲ τὸ ὑπερήφανος ἐκ τῆς ὑπὲρ καὶ φαίνομαι. πρβλ. ὑπερφανής (Ξεν. Ἱππαρχ. Ε', 7 =ἐξέχων, ὑπεράνω φαινόμενος) ἔχει δὲ τὸ ἐπένθεμα Η, ὅπερ συμβαίνει καὶ εἰς ἄλλα εὐ-ηγενής, ἀνθ' οὗ ὅμως ἄλλοι γράφουσιν εὐηφενής (Ἰλ. Λ. 427, Ψ, 8'), συνηβολίη (ποιητ.), ὑπερ-η-φερής (Ἡσύχ. = ὑπερφερής), ἐπ-ή-βολος, μεγαλεπ-ή-βολος. Ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ ἄφενος (πλοῦτος), ὅπερ δέν μοι φαίνεται πιθανόν, διότι τότε ὤφειλε νὰ εἶναι ὑπερηφενής (πρβλ. εὐηφενής). Ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἄφανος (ἐκ τοῦ α ἐπιτατ. καὶ φαίνομαι).

ὑπερφαλαγγέω-ῶ (ἐκτείνω τὴν φάλαγγα, ὥςτε τὰ κέρατα νὰ ὦσιν ἐκτὸς τῶν τοῦ ἐχθροῦ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 5) καὶ ἀορ. *ὑπερφαλαγγῆσαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', γ', 20).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶνον παρὰ Ξενοφῶντι, ῥημ. παράγωγ. ὑπερφαλάγγησις (μτγ.).

ὑπηρετέω-ῶ (εἰμὶ ὑπηρέτης καὶ κυρ. κωπηλάτης)(πλειςάκ.) καὶ *ἐξυπηρετῶ* (σπαν. Λυσί. 12, 23), παρατ. *ὑπηρέτουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *ὑπηρετήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ὑπηρέτησα* (πολλάκ.), παρακ. *ὑπηρέτηκα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. *ὑπηρετήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', γ', 9. Ὑπερείδ. Γ', XXXVIIII, 13), εὐκτ. *ὑπηρετήκοιμι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 3). Παθ. *ὑπηρετοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 34. Ἰσοκρ. 3, 63), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ὑπηρέτης εἰμί* (Ἰσοκρ. 1, 6. Πλάτ. Πολ. 552. β'.), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *χρῶμαί τινι ὑπηρέτῃ* (= ὑπηρετοῦμαι ὑπό τινος Πλάτ. Εὐθύφρ. 13, ε'. Πλάτ. Νόμ. 965, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀπόσπ. 306). ὑπηρέτης (παρὰ τὸ ὑπὸ καὶ ἐρέσσω=ἐρέτ-jω). ὑπηρετῶ, ὑπηρέτημα, ὑπηρεσία, ὑπηρέσιον, ὑπηρετητέον (μτγ.). Ῥίζα ἐρ- (ἀρ= ἁρμόζειν, ὅρα ἄρω), ἀμφ-ήρ-ης (διήρης), ἁλι-ήρης (ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ κωπηλατῶν), πεντηκόντ-ορος, ἐρ-έ-της, ὑπ-ηρ-έτης, ἐρ-ε-σία, ἐρ-έσσω, ἐρετ-μὸς (κώπη), σανσ. ar-i-tras (ἐλαύνων), ar-i-tras (κώπη), ar-i-tram (πηδάλιον), λατ. ra-tis (σχεδία), rê-mus (ἐρετμός), rêmigium (κωπηλασία), tri-rêm-is (τριήρης), Ἐρέτρια, Ἐρεσσός (Ἔρεσος). Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὕρηται τὸ ὑπηρετῶ παρὰ Λυσίᾳ (μόνον 2, 19. 12, 27). Ἰσοκράτει (μόνον 3, 63. 15, 180), Ξενοφῶντι (πλειστάκ.), Πλάτωνι (μόνον Νόμ. 729, δ'. 822, ε'. Πολ. 601. δ'.). Δημοσθένει (ἐνίοτε) καὶ Ὑπερείδῃ (ἅπαξ).

ὑπισχνοῦμαι (ὑπόσχομαι) ἀποθετ. (πλειστάκ.), παρατ. *ὑπισχνούμην* (πλειστάκ.), μέλλ. μέσ. *ὑποσχήσομαι* (σπαν. Δημ. 19, 324. Προοίμ. Ϛ', σ. 1422), ἀόρ. μέσ. *ὑπεσχόμην* (ἐνίοτε), παρακ. μέσ. *ὑπέσχημαι* (πλειστάκ.), ὑπερσ. μέσ. *ὑπεσχήμην* (σπαν. Δημ. 19, 121. 23, 167). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ὑπισχνοῦμαι* λέγεται καὶ *τὰς ὑποσχέσεις ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 4, 14, 15, 51. 201. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα σεχ- (ἔχω), σχ-, [σι σχ-, ἴσχ-, ἰσχ-νέ-ομαι], ὑπ-ισχ-νέ-ομαι=τιθεὶς ἔχω ἐμαυτὸν ὑποκάτω, δέχομαί τι ἐπάνω μου φυσικῶς ἢ ἠθικῶς (Ἀσωπ. Εἰςαγ. εἰς Σύνταξ. σ. 732, § 102), ἐπομ.=ἐπαγγέλλομαι, ὑπόσχομαι. ῥημ. παράγ. ὑπόσχεσις. Διαφέρει δὲ τοῦ **ἐπαγγέλλεσθαι**· διότι τὸ μὲν ὑπισχνεῖσθαι=ἀναδέχεσθαί τι ἑκουσίως καὶ κατ' αἴτησιν ἄλλου, **ἐπαγγέλλεσθαι** δὲ=τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἄνευ αἰτήσεως ὑπισχνεῖσθαι (ὅρα καὶ Βασιάδ. Δημ. Φιλιπ. Α', 15, σ. 145). «Ὑπισχνεῖται κυρίως τις τὸ ἀξιωθὲν διδόναι, ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ δίχα ἀξιώσεως παρέχειν βουλόμενος» (Θωμ. Μάγιστρ. 871, 1). Ταὐτὰ δὲ καὶ ὁ Ἀμμώνιος διδάσκει (λέξ. ὑπόσχεσις. ὅρα καὶ λέξ. ἐπαγγέλλει), ἅτινα εἶναι ψευδῆ.

ὑπνομαχέω-ῶ (μάχομαι πρὸς τὸν ὕπνον, ἀνθίσταμαι αὐτῷ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξεν. Παιδ. Β', δ', 26).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα ὑπνώττω. «Ὑπνομαχεῖν Ξενοφῶν καὶ Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ· «ὑπὸ μεσοπύργιον τεταγμένος ὑπνομαχῶ». Σὺ δὲ ἀνθίστασθαι ἢ ἀντιπράττειν τῷ ὕπνῳ λέγε ἢ ὕπνου κρατεῖν» (Θωμ. Μαγιστρ. σ. 871, 6).

ὑπνόω-ῶ (κοιμῶμαι). Ποιητικὸν καὶ παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις εὔχρηστον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *καθυπνώσῃς* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 30) Ἀντὶ τούτου οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι ἔλεγον *ὕπνου λαγχάνω* (Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 24. Ἀνάβ Γ, α', 11. Ἱέρ. Ϛ', 9. Πλάτ. Νόμ. 791, α'. πρβλ καὶ Ἡροδ. Γ', 130. καὶ Θεοφρ. Χαρακ. 25, 20 [ἔνθα κακῶς γράφεται *ὕπνου λαβεῖν*] κτλ.), καὶ *ὕπνος λαμβάνει με* (οἱ δὲ Λατῖνοι somnum capio=dormio, ὡς καὶ ἐν τῇ δημώδει *παίρνω ὕπνον*. Πλάτ. Συμπ. 223, β'. πρβλ. καὶ Σοφοκλ. Φιλοκτ. 767. Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην 23, γ'. Θεοφρ. Χαρακτ 7), [*ὕπνος αἱρεῖ με* (ποιητ. Ἰλ. Κ, 192. Σοφοκλ. Ἀντιγ. 606), *ὕπνος ἔχει με* (ποιητ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 821)], οὗ ἀντίθετον τὸ *ὕπνος ἀνῆκέ με* (=ἐξηγρόμην. Πλάτ. Πρωταγ. 310, δ' πρβλ. καὶ Ἰλ. Β', 71), *ὕπνον αἱροῦμαι* (Θουκ. Γ', 49=ὕπνον λαμβάνω). [*εἰς ὕπνον πίπτω* (ποιητ. Σοφοκλ. Φιλοκτ. 826, κτλ.].

ΣΗΜ. Φέρεται καὶ ὕπνου τυγχάνω (Ἀριστοφ, Ἀχ. 713. Μένανδρ. παρὰ Πλουτ. Ἠθ. σ. 18, ε'. Θεόφρ. Χαρ. 18), ἀνθ' οὗ ὁ Cobet θέλει νὰ γραφῇ λαγχάνω (Var. Lect. 558—559). Τὸ ὑπνόω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ ἐν τῇ μετοχῇ ὑπνώοντας.

ὑπνώττω (=νυστάζω, κοιμῶμαι). Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Πλάτ Πολ. 534, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 287. Εὐμ. 121. 124). Ῥίζα σFυπ-, ὑπ-, ὕπ-νος, ὑπνόω-ῶ, ὑπν-ώττω (ὡς λιμὸς λιμώττω), λατ. som-nus (ὕπνος)= σανσ. svap-nas, λατ. so.-io (=ὑπνῶ)= σανσ. svâp-jâmi.

ὑπογενειάζω· ὅρα *γενειάζω*.

ὑποκορίζομαι (σμικρύνω τι δι' ἀκολακείαν ἢ κολάζω τι αἰσχρόν) Μόνον ὁ ἐνεστώς (ἐνίοτε παρὰ Ξενοφῶντι, Πλάτωνι καὶ Δημοσθένει· ὁ δὲ παρατ. ποιητ. Ἀριστφ. Πλοῦτ. 1011).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Πυθ. Γ', 19). Γίνεται παρὰ τὸ κόρη, κόρος, κοῦρος (ὅρα κείρω), κορίζομαι, ὑποκορίζομαι (ὁμιλῶ ὡς μικρὸν παιδίον ἢ μιμοῦμαι τοὺς παῖδας). ὑποκόρισμα, ὑποκορισμός (μτγ.), παρὰ δὲ Πινδάρῳ (Πυθ. Γ', 19) ὑποκουρίζομαι Παρ' Ὁμήρῳ καὶ κουρίζω (Ὀδ. Χ, 185=ἀκμάζω, εἰμὶ κοῦρος). «Κορίζεσθαι καὶ ὑποκορίζεσθαι: ἄμφω. Σημαίνει δὲ τὸ πρὸς τὰ κομιδῇ νήπια παιδία

ψελλιζόμενον τῇ φωνῇ παίζειν· κόρος γὰρ ὁ παῖς. Καὶ τοὔνομα διττῶς, κόρισμα καὶ ὑποκόρισμα» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 47, 31). Ὅρα καὶ Ἡρῳδιαν. Τόμ. Β', σ. 859, 1. Lentz Θωμ. Μαγιστρ. 873, 4.

ὑποκρίνομαι (ἀποκρίνομαι, παριστάνω ἐπὶ σκηνῆς, παριστάνω τι ὡς ὑποκριτὴς θεάτρου, προσποιοῦμαι) ἀποθ. Ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ παρατ. *ὑπεκρινόμην* (C I. A T. B. Παράρ. 972. 973. 975 καὶ μτγ.), μέλ. *καθυποκρινοῦμαι* (σπαν. Δημ. 19, 337), ἀόρ. μέσ. *ὑπεκρινάμην* (σπαν. Δημ. 19. 246. 250), παρακ. μέσ *ὑποκέκριμαι* (σπαν. Δημ. 19, 246), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (παρ' ᾧ=ἀποκρίνομαι ἢ ἐξηγοῦμαι ὄνειρον), ὑπόκρισις (Ἡρόδ. καὶ μτγ.), ὑποκριτής. Καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ (Ζ', 41) τὸ ὑποκρίνομαι=ἀποκρίνομαι, τοῦθ' ὅπερ εἶναι καὶ παρ' Ἡροδότῳ, ὡς «ἡ Πυθίη ὑπεκρίνατο τοῖσι Λυδοῖσι» (Α', 91. Η', 114. κτλ.). Ὅρα καὶ Εὐστάθ. σ. 687, 13. 1437, 31. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 584—587. Τὸ δὲ ὑποκριτὴς κατὰ πρῶτον =ὁ πρὸς τὸν χορὸν ἀποκρινόμενος, ὕστερον δὲ =ὁ ἐν θεάτρῳ πρόσωπόν τι παριστάς. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Δ', 113. Θωμ. Μάγιστρ. 874, 1.

ὑπονομεύω (ὑπονόμους ὀρύττω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *ὑπονομεύοντες* (σπαν. Δείναρχ. παρὰ Σουίδ. καὶ Ἁρποκρατ.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *ὑπόνομον ὀρύττω* (Θουκ. Β', 76).

ΣΗΜ. Ὑπόνομος (ὑπόγειον, κεκρυμμένον ὄρυγμα), ὑπονομεύω, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Δεινάρχῳ, ὑπονομευτής (μτγ.). Τὸ δὲ ὑπόνομος ὅταν μὲν λέγηται καθ' ἑαυτό, εἶναι ἀρσενικὸν (δηλαδὴ ὀχετός), ὅταν δὲ θηλυκόν, χρήζει τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὡς ὑπόνομος διῶρυξ. Γίνεται παρὰ τὸ ὑπο-νέμομαι (=ὑποκάτωθεν βόσκω, κατατρώγω).

ὑποπτεύω (ὑποψίαν ἔχω). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), παρατ. *ὑπώπτευον* (πολλάκ.) καὶ ἀόρ. *ὑπώπτευσα* (πλειστάκ.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Παθ. *ὑποπτεύομαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀνθ-), παρατ. *ὑπωπτευόμην* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Ε', δ', 20. Πλάτ. Νόμ. 967, β'.) καὶ εὐκτ. *ὑποπτεύοιο* (Ξενοφ. Παιδ. Β, δ', 16), ἀόρ. παθητ. *ὑπωπτεύθην* (σπαν. Θουκ. ϛ', 61), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ *ὑποπτεύω τι* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐν ὑποψίᾳ ποιοῦμαί τι* («*τὰς ἐρημίας καὶ τὸ σκότος ἐν πλείστῃ ὑποψίᾳ ποιούμενος*». Αἰσχίν. 1, 10). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ὑποπτεύομαι ὑπό τινος* λέγεται *ὕποπτός εἰμι ἢ γίγνομαί τινι* (Θουκ. Α', 75. 131. Δ'. 103. Ε', 25. Η', 45), *ὕποπτος καθίσταμαι* (Θουκ. Δ'. 78 κτλ.), *ὑπόπτως διάκειμαί τινι* (=ὑποπτεύομαι ὑπό τινος. Θουκ. Η, 68). ἀλλὰ τὸ *ὑπόπτως τινὶ ἔχω* (καὶ ἐνεργ. = ὑποπτεύω τινά. Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 40) καὶ *ὑπόπτως ἔχω πρός τινα* (Δημ. 19, 132). Ἔτι ἀντὶ τοῦ παθ. καὶ τὸ *ὑποψία ἐστὶν εἴς τινα* (Ἀντιφῶν 2, γ', 3. Θουκ. Δ', 27) καὶ *ὑποψία ἐστί τινι* (Ἀντιφῶν 2, γ', 7) καὶ *ὑποψίαν παρέχω τινί* (Πλάτ. Μενέξ. 247, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ [πρβλ. μέλλ. ὑποπτεύσω (Σοφοκλ. Ἠλ. 43), παρακ. ὑπώπτευκα (Δειν. παρ' Ἀθην. ΙΔ', § 33)]. Ὕποπτος [ἐνεργ. =ὑπόπτης, ὑποπτεύων. Θουκ. ϛ', 85. 89. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', γ', 40. Δημ. 19, 132 = λατ. suspiciosus 2) παθ.=ὁ ὑποπτευόμενος. Θουκ. Α', 75. 131. Δ', 78. 103. Ε', 25. Η', 45=λατ. suspectus. Πρβλ. καὶ Θωμ. Μάγιστρ. 876, 1], ὑποπτεύω (κυρ.=ὑποβλέπω τι ὡς παρέχον ὑπονοίας καὶ δυσπιστίαν, ὑφορῶμαί τι, ὑπονοῶ), ὑπόπτης, ὑποψία, ὑποπτευτέον (μτγ.).

ὑποσκελίζω (=συμποδίζων τινὰ ῥίπτω κάτω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 278, β'. Δημ. 18, 138) καὶ ὁ ἀόρ. *ὑπεσκέλισα* (σπαν. Δημ 54, 8).

ΣΗΜ. Ῥημ. παράγωγ. μτγ. ὑποσκέλισμα καὶ ὑποσκελισμός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ὑποτοπεύω (ὑποτοπῶ, ὑποπτεύω). Μόνον ὁ παρατ. *ὑπετόπευον* (σπανίως. Θουκ. Ε', 35. Η', 76).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Ἴσως δὲ πρέπει νὰ γραφῇ ὑπετόπουν ἐκ τοῦ ὑποτοπέω-ῶ, ᾧ χρῆται πλεονάκις ὁ Θουκυδίδης.

ὑποτοπέω-ῶ (ὑποπτεύω, εἰκάζω, ὑπονοῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. *ὑπετόπησα* (ἐνίοτε· Θουκ. Α', 20. 51. 56. Β', 5. 13. Γ', 24. Ε', 31. 116), τὰ δὲ λοιπά [παρατ. *ὑπετόπουν* Δίων Κάσ. ΝΖ', 3. 6. καὶ παρακ. *ὑποτετόπηκα* αὐτόθ. ΛΗ', 42] μεταγενέστερα. Μέσ. [*ὑποτοποῦμαι*. Ἀριστοφ. Θεσμ. 496. Βατρ. 958], παρατ. *ὑπετοπούμην* (σπαν. Λυσί. 9, 4), [ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ὑπετοπήθην* Ἡροδ. ϛ', 70. Θ', 116].

ΣΗΜ. Παράγ. ὑποτόπημα (μτγ.), ὑποτοπητέον (μτγ.), ὑποτοπάζω (μτγ.), ὑποτοπασμός (μτγ.). Ὅρα τοπάζω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ.

ὑπουργέω-ῶ (τινί καί τι = ὑπηρετῶ, βοηθῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ ἀόρ. *ὑπούργησα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', β', 26. Ἱέρ. ζ', 9. Ἀγησ. ια', 13), τὰ δὲ λοιπὰ παρὰ μεταγενεστέροις. Λέγεται καὶ *ὑπουργός εἰμί τινι* (Ξεν. Ἀναβ. Ε', η', 15).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις (οἱ ὑπουργούμενοι. Ἐπικτητ. ἐν Ἀνθολ. Στοβ. Ε', 99) καὶ παρ' Ἡροδότῳ (τὰ ὑπουργημένα. Θ', 109) καὶ παθ. τύποι εὕρηνται. Ὑπουργὸς (= ὑπο-εργός), ὑπουργῶ, ὑπουργία, ὑπούργημα, ὑπουργητέον (μτγ.), ὑπούργησις (μτγ.). Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὕρηται μόνον παρὰ Θουκυδίδῃ (ϛ', 88. Ζ', 62), Ἀντιφῶντι (4, γ', 4), Ἰσοκράτει (1, 31), Ξενοφῶντι (ἐνίοτε) καὶ Πλάτωνι (Συμπ. 184, δ'.).

ὑπτιάζω (=εἰμὶ ὕπτιος ἢ κεκαμμένος πρὸς τὰ ὄπισθεν μετὰ κεφαλῆς ἀνωρθωμένης, ὡς ποιοῦσιν οἱ ὑπερηφάνως βαδίζοντες, ὅθεν καὶ = κομπάζω, ἔχω ὑψηλὰ τὴν μύτην). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *ὑπτιάζω* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 132) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *ὑπτιαστέον* (Ξενοφ. Ἱππικ. η', 8), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ («κάρα ὑπτιάζεται τόδε» Φιλοκτ. 822, καὶ παρὰ μτγ. ὁ παθ. τύπος), ὕπ-τιος (ἐκ τῆς ὑπό, ὡς τὸ λατ. supinus ἐκ τῆς sub=ὑπό. ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. εἰς ἀρχ. Ἑλλ. § 37); ὑπτιάζω, ὑπτίασμα (ποιητ.), ὑπτιασμός (μτγ.). Ἄλλως ὁ Ι. Οἰκονομίδης (Φιλολ. Ὑποτυπ. σ. 314) ἐτυμολογεῖ. «Ὑπτιάζειν καὶ τὸ ὕπτιόν τινα καὶ ῥᾴθυμον εἶναι ὡσανεὶ θρύπτεσθαι. Αἰσχίνης: «ὑπτιάζων καὶ κατασχοπούμενος ἑαυτόν, ὡς ἐν παλαίστραις καὶ διατριβαῖς γεγονώς». καὶ Φιλόστρατος: «ὑπτιάζει

καὶ ὡραΐζεται» (Θωμ. Μάγιστρ. 877, 4).

ὑστερέω (εἶμαι ὕστερος, βραδύτερός τινος, κατόπιν ἢ βραδύτερόν τινος ἔρχομαι, μένω ὀπίσω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), ὁ μέλ. *ὑστερήσω* (σπαν. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Β', 2), ὁ ἀόρ. *ὑστέρησα* (πολλάκις καὶ καθ- [Ἀτ.Ἐπιγρ.]) καὶ ὁ ὑπερσ. *ὑστερήκειν* (σπαν. Θουκ. Γ', 31), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ὕστερός τινος ἀφικνοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 698, ε'.), *ὕστερός τινος ἔρχομαι* (Πλάτ. Λῦσ. 206, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Α', 70), παρὰ δὲ μεταγενεστέροις καὶ παθ. ὑ σ τ ε ρ ο ῦ μ α ι = στεροῦμαι (Κ. Δ.), παρὰ τὸ ὕ σ - τ ε ρ ο ς = σανσ. ut-taras (ἀνώτερος βραδύτερος), ὕσ-τατος = σανσ. ut-tamas (ἀνώτατος, ἔσχατος), ταῦτα δὲ ἐκ τῆς ἐν τῇ σανσκρ. προθέσει ud (ἐπί, ἐκ), γοτθ. ut, ἀγγλ. uz (ἔξω), ὅθεν ὕσ-τερος=ἐξώτερος (ὅρα Ἡμ. Γραμμ. Παρατηρ. § 27), ὑστέρημα (μτγ.), ὑστέρησις (μτγ.), ὑστερίζω.

ὑστερίζω (= ὑστερῶ) (πλειστ ἰκ. καὶ ἐφ-), παρατ. *ὑστέριζον* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 69), μέλ. *ὑστεριῶ* (σπαν. Δημ. 4, 32), ἀόρ. *ὑστέρισα* (σπαν. Δημ. 10, 21), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ὅρα *ὑστερῶ*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ϛ', 89), τὸ δὲ ὑ σ τ ε ρ ῶ καὶ ὑ σ τ ε ρ ί ζ ω συμπληροῦνται ἀμοιβαίως. Περὶ τῆς ῥίζης ὅρα ὑ σ τ ε ρ έ ω-ῶ.

ὑφαίνω (ὑφαίνω, πλέκω, μηχανῶμαι) (σπαν. Πλάτ. Χαρμ. 161, ε'. Λῦσ 208, δ'. καὶ ἀν-, προς-, συν-), παρατ. *ὕφαινον* (σπαν. Ὅμηρ. καὶ Πλάτ. Κριτί. 116, β'.), [μέλ. *ὑφανῶ* Ἀριστοφ. Ἐκλλ. 654], ἀόρ. *ὕφηνα* (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 368, γ'. καὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 630). Παθ. *ὑφαίνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ζ', 34) καὶ *ἐξυφαίνομαι* (αὐτόθ.), ἀόρ. μέσ. *ὑφηνάμην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 87, β'. γ'. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ια', 6. 7. καὶ (συν-) Πλάτ. Τίμ. 78, β'.), ἀόρ. παθ. *ὑφάνθην* (Ἡρόδ. καὶ Πλάτ. Τίμ. 72, γ'. καὶ (συν-) Ἡρόδ. καὶ Πλάτ. Τίμ. 69, α'.). παρακ. [ἁπλοῦς μτγ.] *ἐνυφασμένος* (Ἡρόδ. καὶ C.I. A. T. B'. Παραρ. 754), *παρυφασμένος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 48), [ὑπερσ. *ἐνυφάσμην* μτγ. Ἀθήν. ΙΒ, § 50. Πολυδ. Ι', 43], ῥημ. ἐπίθ. *ὑφαντός* (ποιητ. καὶ Θουκ. Β', 97).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα ὑ φ- (ὅπερ ἐκ τοῦ vabh, μετὰ τὴν συγκοπὴν δὲ τοῦ a ἔγινε τὸ v εἰς υ), σανσ. vabh, urna-vâbhis (= ἀράχνη ὑφαίνουσα), ὕφος (ὕφασμα, σύνθεσις λόγου. μτγ.), ὑφή, ὑφαίνω, ὕφασμα, ὑφάντης, συνύφανσις (Πλάτ. Πολιτικ. 310, ε'.), ὑφαντέον (μτγ.), ὕ-μνος (ἀντὶ τοῦ ὕφ-μνος, ὡς ὕφασμα θεωρούμενος. ὅρα ὑ μ ν ῶ). Ἀρχ. ῥίζ. va (ὑφαίνειν) προσθήκῃ τοῦ φ=bh, ἥτις διεσώθη εἰς τὴν λέξιν ἦ-τ ρ ο ν (=Fῆ-τρον= ὕφασμα), πρβλ. γερμ. weben (ὑφαίνειν).

ὑψηλολογοῦμαι (μεγαληγορῶ, κομπορρημονῶ) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως. Πλάτ. Πολιτ. 545, ε'.).

ΣΗΜ. Ὑψηλολόγος (μτγ.), ὑψηλολογοῦμαι, ὑψηλολογία (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

Ὕω (κάμνω ὑετόν, βρέχω, περὶ θεοῦ λεγόμενον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α', 16. Συμπ. Ϛ', 7) καὶ ὁ παθ. παρακ. *ὑφυσμένος* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. θ, 5), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά. παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις εὔχρηστα [παρατ. *ὗον* (Ἰλ. Μ, 25. Ὀδ. Ξ, 457. Ἡροδ. Δ', 151), μέλ. *ὕσω* (Ἀριστοφ. Νεφ. 1118. 1126. 1129), ἀόρ. *ὗσα* (Πινδ. Ὀλ. Ζ', 50. Ἡροδ. Α', 87. Β', 22. καὶ μτγ.). Παθ. *ὕομαι* (Ὀδ. Ζ, 131. Ἡροδ. Β', 13. Δ', 198 καὶ μτγ.), παρατ. *ὑόμην* (Ἡροδ. Β', 22), μελλ. μέσ. ὡς παθ. *ὕσομαι* (Ἡροδ. Β', 14. Εὐριπ. Θησ. σ. 380 Nauck κατ' ἀνάγνωσιν Cobet), ἀόρ. παθ *ὕσθην* (Ἡρόδ. Γ', 10)]. Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται κατὰ περίφρασιν *ὕδατα ὁ θεὸς ποιεῖ* (Ἀριστοφ. Σφηκ. 261. κτλ.), *ὕδωρ γίγνεται* (Θουκ. Β', 5. Ϛ', 70. Ξεν. Ἑλλ. Δ', ε', 4. Δημ. 55, 4. 59, 99), *ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ γίγνεται* (Θουκ. Δ', 77., ἔνθα οὐχὶ ὀρθῶς ὁ Cobet ὀβελίζει τὸ «*ἐξ οὐρανοῦ*»), *ὕδωρ ἄνωθεν γίγνεται* (Θουκ. Δ', 75), *ὕδωρ πολὺ ἦν ἐξ οὐρανοῦ* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', β', 2), *ὑετὸς γίγνεται* (Πλάτ. Ἐπινομ. 979, α'.), *ὄμβρος γίγνεται* (Πλάτ. Πολιτ. 359, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ὕ ω διαφέρει τοῦ β ρ έ χ ω, διότι τὸ μὲν ὕ ω = ποιῶ ὑ ε τ ό ν, τὸ δὲ β ρ έ χ ω = ποιῶ τι ὑγρόν, ὑγραίνω, ὡς ὁ θεὸς ὕων βρέχει τὴν γῆν· «οἱ ποταμοὶ διαβατοὶ γίγνονται οὐδὲ τὸ γόνυ βρέχοντες» (Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', β', 22). «Οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὸν θεὸν ἀποβλέπουσιν, ὁπότε βρέξας τὴν γῆν ἀφήσει αὐτοὺς σπείρειν» (Ξενοφ. Οἰκον. ιζ', 2) κτλ. ὅρα καὶ Θωμ. Μάγιστρ. 171, 17. Καὶ τὸ ὑ ε τ ὸ ς διαφέρει τοῦ ὄ μ β ρ ο υ· διότι ὑ ε τ ὸ ς μὲν εἶναι τὸ σύνηθες ἐξ οὐρανοῦ γινόμενον ὕδωρ, ὄ μ β ρ ο ς δὲ μείζων ὑετὸς καὶ μετὰ συστροφῆς πνευμάτων· «Ὅταν κατὰ μικρὸν φέρηται τὸ ὑγρὸν ψακάδες, ὅταν δὲ κατὰ μείζω μόρια ὑετὸς καλεῖται» (Ἀριστοτ. Μετεωρ. 1, 9). «Ἠπιάουσα ἡ τοῦ νέφους θλῖψις μαλακὰς ψακάδας διασπείρει, σφοδρὰ δὲ ἁδροτέρας, καὶ τοῦτο καλοῦμεν ὑετόν, ὄμβρον δὲ μείζω καὶ συνεχῆ συστρέμματα ἐπὶ γῆν φερόμενα» (Ἀριστοτ. περὶ κόσμ. δ', 6. Τὸ χωρίον τοῦτο ἴσως οὕτως ὀφείλει νὰ γραφῇ, οὐχὶ δὲ ὡς συνήθως γράφεται, ἐξ οὗ τινες προαχθέντες νομίζουσι τὸν μὲν ὑετὸν ἀντὶ τοῦ ὄμβρου, τὸν δὲ ὄμβρον ἀντὶ τοῦ ὑετοῦ). Τὸ ὕω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζ. s u-, ὑ, σανσ. su-nômi (ἀποθλίβω, ἐκπιέζω), sûmas,-m (γάλα, ὕδωρ, οὐρανός), su-nas (ποταμός), sav am (ὕδωρ), ὀμβρ. sav-itu (ὑετός). Ἐνταῦθα πιθανῶς ἀνήκει καὶ ὕ - α λ ο ν, ὕ ε λ ο ς, ὑ ε λ ό ε ν (διαφανές. Ἡσύχ.). Ἐκ τοῦ ὕ ω τὸ ὑ - ε - τ ὸ ς (πρβλ. τ ο κ - ε - τ ό ς).

Φ

φαιδρόω-ῶ (φαιδρύνω). Μόνον ὁ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. *ἐφαιδρώθην* (= ἐφαιδρύνθην. σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 16). Λέγεται καὶ *φαιδρὸς γίγνομαι* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ι', 4).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φαιδρός, Φαῖδρος, Φαίδρα, φαιδρύνω, φαιδρυντής (μτγ.), φαίδρυμα καὶ φαίδρυσμα (μτγ.), φαιδρυντικός (μτγ.), φαιδρόω-ῶ. Ὅρα φ α ί ν ω. Τὸ φ α ι δ ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

φαιδρῦ'νω (λαμπρύνω, χαροποιῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 769, γ'.) καὶ ἀόρ. *ἐφαίδρῦνα* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστολ. 336, α'.) ἀόρ. μέσ. *ἐφαιδρῡνάμην* (τὸν βίον. σπαν. Πλάτ. Νομ. 718, β') καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐφαιδρύνθην* (= ἐφαίδρυνα ἐμαυτόν. σπαν. Ξεν. Παιδ. Ε', ε', 37). Λέγεται καὶ *φαιδρὸς γίγνομαι* (Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ι', 4).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (φαιδρύνομαι. Ἔργ. 753). Ὅρα φαίνω καὶ φαιδρῶ. Ῥημ. παράγ. φαιδρυντής (μτγ. ὅρα Πολυδ. Ζ', 37. Βεκκ. Ἀνεκδ. 314, 11), φαιδρύντρια (Αἰσχύλ. Χοηφ. 759), φαιδρυντικός (μτγ.), φαίδρυσμα (μτγ.).

φαίνω (δεικνύω, φανερῶ, φέγγω) (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, ὑπο-, ἀπο-, προσαπο-, δια-, προ-, ἀνταπο-, παρεμ-). παρατ *ἔφαινον* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, ὑπ-), μέλλ. [ἁπλοῦς ποιητ.] *ἀποφανῶ* (πλειστακ.), ἡ εὐκτ. *ἀποφανοίην* (σπαν. Ἰσαῖ. 9, 24), ἀόρ. *ἔφηνα* (πλειστάκ καὶ ἀπ-, ἐξ-, προ-, ὑπ-, ἀν-), παρακ. [ἁπλοῦς μτγ.] *ἀποπέφαγκα* (9 φορὰς παρὰ Δεινάρχῳ), ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *φαίνομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, ἐπι-, ἐκ-, ἀνα-, ὑπο-, προ-, κατα-, ἐμ-, παρα-, προαπο-), παρατ. μεσ. καὶ παθ. *ἐφαινόμην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, συναπ-, προ-, κατ-, ἀν-, δι-), μέλ. μέσ. *φανοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, ἀνα-) καὶ παθ. ὡς μέσ. *φανήσομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, ἐκ-, προ- [ψ. Δημ. 61, 25].), ἀορ. παθ. ὡς μέσ. *ἐφάνην* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, δι-, προ-, ἐξ-, ἐπ-, παρ-, κατ-, ὑπερ-) καὶ ἀόρ. μέσ. *ἀπεφηνάμην* (πλειστάκ. καὶ συναπ-, προαπ-), ἀόρ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐφάνθην* (= ἠλέγχθην, ἀπεδείχθην. σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', δ', 11. Δημ. 58, 13. Ἐπιστ. Γ', 43) καὶ *ἀπεφάνθην* (πολλάκ.), παρακ. ἐνεργ. β' ὡς μέσ. *πέφηνα* (ἐνίοτε· καὶ ἀνα-), παρακ. παθ. [*πέφᾰσμαι* (Σοφ. Οἰδ. Τ. 1184)], τρίτ. ἑνικ. *πέφανται* (πολλάκ. καὶ ἀνα-, ἀπο-), τρίτ. πληθ. *ἀποπεφασμένοι εἰσί* (Δείναρχ. 1, 89), ἀπαρ. *πεφάνθαι* (Πλάτ. Σοφ. 231, γ' Εὐθύδ. 294, α'.), μετοχ. πεφασμένος (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α', 29. Πλάτ. Φαῖδρ. 245, ε'.) καὶ *ἀποπεφασμένος* (ἐνίοτε· Δείναρχ. 1, 6. 11. 61. 89. 113. 2, 5. 21. 22), ὑπερσ. ἐλλείπει. Τὸ μέσον αὐτοπαθ. καὶ κατ' ἀνάλυσιν *ἀποφαίνω ἐμαυτόν* (Λυσί. 8, 5. κτλ.). Λέγεται καὶ *ἀπόφασιν ποιοῦμαι* (= ἀποφαίνομαι. Δημ. 33, 21. Δείναρχ. 1, 50) καὶ παθητ. *ἀπόφασίς ἐστι* (Δημ. 47, 45), *ἀπόφασις γίγνεται* (Δημ. 33, 34). Λέγεται καὶ *καταφανές τι ποιῶ* (= καταφαίνω. Πλάτ. Γοργ. 453, γ'. κτλ.), *περιφάνειαν ποιῶ* (= ποιῶ περιφαίνεσθαι. Ἰσαῖ. 7, 11), ὡς παθ. δὲ *εἰμὶ ἢ γίγνομαι καταφανής* (Ξεν. Ἀναβ. Α', η', 8. Ἱππάρχ. ε', 7. κτλ.), *διαφανής* (Πλάτ. 600, β'. Τίμ. 25, β'.), *ἐκφανής* (Πλάτ. Πολ. 528, γ'.), *περιφάνεια γίγνεται* (Ἰσαῖ. 7, 28).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα φαίνομαι ὅταν μὲν σημαίνῃ φαίνομαι μόνος (ὁ ἴδιος), εἶναι μέσον καὶ ἔχει μέλλοντα φανοῦμαι καὶ φανήσομαι, ἀόριστον δὲ ἐφάνην καὶ παρακείμενον πέφηνα, ὅταν δὲ σημαίνῃ φαίνομαι ὑπὸ ἄλλου, εἶναι παθητ. καὶ ἔχει ἀόρ. ἐφάνθην καὶ παρακ. πέφασμαι (ὅρα Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 460), Ἀσωπ. Π. Β'. 324, § 99), ὁ δὲ παθ. μέλλ. μετὰ παθ. διαθέσ. ἀποφανθήσομαι εἶναι μεταγενέστερος (παρ' Ἰουλιανῷ). Παρὰ τοῖς τραγικοῖς ὅμως ὁ παθ. ἀόριστος ἐφάνθην καὶ ἀντὶ τοῦ ἐφάνην κεῖται (Αἰσχύλ. Πέρσ. 265. Σοφ. Οἰδ. Τ. 1485. Ἀντιγ. 104. Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν. 804), ἀλλὰ ὁ ἐφάνθην καὶ ὡς παθ. (Σοφ. Οἰδ. Τ. 225). Τὸ δὲ μέσ. ἀποφαίνομαι γνώμην, δόξαν (Πλάτ. Θεαίτ. 170. δ'.), νόμους (Πλάτ. Νόμ. 780, α'.), λογισμόν (Ξενοφ. Απομ. Δ', β', 21), κτλ. ἔχει μέλλ. ἀποφανοῦμαι, ἀόρ. δὲ ἀπεφηνάμην, ἄνευ παρακειμένου, διότι ὁ παρακ. ἀποπεφασμένος εἶναι παθ. διαθέσεως ἐκ τοῦ παθ. ἀποφαίνομαι (Δημ. 54, 27. Λυσί. 19, 31). Τὸ φαίνεται δὲ διαφέρει τοῦ δοκεῖ· διότι τὸ μὲν φαίνεται εἶναι ἀντικειμενικόν, κατ' ἐπίφασιν, καὶ μετοχῇ μὲν συντασσόμενον = εἰμὶ φανερός, ἀπαρεμφάτῳ δὲ = δοκεῖ, τὸ δὲ δοκεῖ εἶναι ὑποκειμενικὸν καὶ ὅταν μὲν = φαίνεται ὅτι, τότε εἶναι προσωπικόν, ὅταν δὲ = φαίνεται εὔλογον, τότε εἶναι ἀπρόσωπον. Ἀφῃρημένον οὐσιαστ. εἶναι φάσις, ἀπόφασις (γνώμης), ἐπίφασις, ἔμφασις, ἀπόφανσις δὲ ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν φιλοσόφων = λέγειν ἀξιωματικῶς. Ῥίζα φαF-, φα-ίν-ω, σανσ. bhâ-mi (λάμπω), φάος = σανσ. bha-nus, φα-έθω, φαῦος, φῶς, φαεινός (φαεσ-νός, ὅθεν αἰολ. φαεννός), φα-ιδρός, φαιδρύνω, -όω, φαύσκω, φαίδιμος, φέγγος, φᾱνός, φαιός, φαλ-ός, φαλ-ηρός (μετὰ λ = λάμπων), φαλ-ιός (λευκός), φαλ-ακρός, τὰ εἰς -φῶν κύρια, φαν-τάζομαι, ἄφαντος (ποιητ. Ὅμηρ., Σοφοκλ. καὶ μτγ.), περίφαντος (ποιητ. Σοφ. Αἴ. 229. 599), φαν-ερός, φάσις, συκοφάντης, -ῶ, πεφασμένως (Λυσί. 10, 19), φάσμα, λατ. fen-estra (θυρίς), λατ. fav-illa (θερμοποδιά), ἐπιφανής, ἐπιφάνεια, καταφανής, προφανής, διαφανής, διαφάνεια, ἐκφανής, περιφανής, περιφάνεια, ὑπερφανής. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

φαλαγγομαχέω-ῶ (μάχομαι μετ' ἄλλων ἐν τῇ φάλαγγι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', δ', 18).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

φανερόω-ῶ (*φανερώνω, δεικνύω*). Τὸ ῥῆμα εἶναι ἄχρηστον παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται κατὰ περίφρασιν, *φανερόν τινι ποιῶ τι* (Λυσί. 12, 91. 14, 15. Λυκοῦργ. 50, 146. κτλ.) καὶ *καθίστημί τι φανερόν* (Θουκ. Β', 42. κτλ.) καὶ *εἰς τὸ φανερόν* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', ζ', 22). παθ. δὲ *φανερός εἰμι* (Ξεν. Ἀπομ. Α', ξ', 2. Λυκοῦργ. 21. Πλάτ. Σοφ. 239, ε'. Θουκ. Β', 15. Ϛ', 61. κτλ.), *φανερὸς γίγνομαι* (Θουκ. Δ', 11. Λυσί. 7, 12. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', ς', 8. Παιδ. Β', β', 12. κτλ.), *εἰμὶ ἐν τῷ φανερῷ* (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', α', 10. κτλ.), ὡς μέσ. *φανερὸν ἐμαυτὸν ποιῶ* (Λυσί. 29, 6).

ΣΗΜ. Τὸ φανεροῦν κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ, ἀλλ' εἶναι ἀμφίβολον, ἂν εἶναι γνήσιον τὸ χωρίον· «ἐφανερώθη εἰς τοὺς Ἕλληνας μεγίστῃσι δαπάνῃσι» (Ἡροδ. Ϛ', 122) = ἐγένετο περίφημος. Περὶ τῆς ῥίζης τοῦ φανερός, ἐξ οὗ τὸ φανερῶ, ὅρα φαίνω. ῥημ. παράγ. φανέρωσις (μτγ.), φανερόμισος (Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικομ. 4, 3 = ὁ φανερῶς μισῶν), φανερόφιλος (Ἀριστοτ. Ἠθ. Νικομ. 4, 3 = ὁ φανερῶς φιλῶν).

φαντάζομαι (φαίνομαι, δεικνύομαι) ἀποθετ. Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), μέσ. παρατ. *ἐφανταζόμην* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 265, α'.), μέλλ. παθητ. ὡς μέσ. *φαντασθήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Συμπ. 211, α'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐφαντάσθην* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 38, δ'. 51, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀγ. 1500 = ὁμοιάζω τινί). Εὕρηται δὲ καὶ παθ. = συκοφαντοῦμαι (Ἀριστοφ. Ἀχ. 823), παρὰ δὲ μεταγεν. καὶ ἐνεργ. φαντάζω, ῥημ. παράγ. φαντασία (εἰκὼν

φαντασίας, ἴνδαλμα), φάντασμα, φαντασμός (μτγ.), φανταστής (μτγ.), φανταστικός, φανταστός (μτγ.). Ὅρα φαίνω. Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων μόνον παρὰ Πλάτωνι εὕρηται τὸ ῥῆμα. «Φαντάζω καὶ φαντάζομαι τὸ ἁπλῶς φαίνομαι. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ ‹ὤφειλεν εἰπεῖν ἐν Φοινίσσαις 93›: «μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται» ἤγουν φαίνεται. Λέγεται δὲ φαντάζεσθαι καὶ τὸ ἀνατυποῦσθαι καὶ ἀναπλάττειν, ὡς ἔχει καὶ ἡ φαντασία καὶ τὸ φανταστικὸν πνεῦμα» (Θωμ. Μάγιστρ. 888, 1). Σφάλλεται δὲ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος νομίζων ὅτι τὸ φάντασμα δὲν εἶναι Ἀττικόν· «λέγε οὖν φάσματα, ὡς Ἀττικοί, καὶ μὴ φαντάσματα» (Θωμ. Μάγιστρ. 887, 8). Φάντασμα δὲ καὶ φάσμα λέγεται τὸ ἐν ὕπνῳ φαινόμενον καὶ εἰκὼν ἢ ἐμφάνισις ἀνυπάρκτου παραστάσεως. Ἡ παρ' Ἀμμωνίῳ διαφορὰ δὲν φαίνεται ἀληθὴς ὅτι «φάσμα μέν ἐστι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ, φάντασμα δὲ τὸ ἑτερόμορφον».

φαρμακάω-ῶ (πάσχω πιὼν δηλητήριον, εἰμὶ ζαλισμένος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημοσθ. 46, 16. πρβλ. Ἁρποκρ. ἐν λέξ. *φαρμακός* καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 314, 23).

ΣΗΜ. Παρὰ Λουκιανῷ τὸ φαρμακῶ= ἐπιθυμῶ φάρμακον (Λεξιφ. 4). Ὅρα φαρμάττω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

φαρμακεύω (δίδω φάρμακα μαγικά, μαγεύω, δηλητηριάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 459, γ'. Νόμ. 933, γ'.), ὁ ἀόρ. *ἐφαρμάκευσα* (σπαν. Γοργ. Ἑλέν. 14) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *κατεφαρμακεύθην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 242, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ', 114), ῥημ. παράγ. φαρμακεία, φαρμακεῖον, φαρμακός, φαρμακεύς, φαρμάκευσις, φαρμακευτικός, φαρμακευτής (μτγ.), φαρμακοποσία, φαρμακοτρίβης.

φαρμάττω (ἐμβάπτω, σκληρύνω, θεραπεύω, μαλακύνω, μαγεύω). Μόνον ὁ ἐνεστώς (Πλάτ. Συμπ. 194, α'. Μέν. 80, α'. Νόμ. 933 β'. γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Ι, 393). Ῥίζα φαρμ-, φαρβ-, φάρμακον καὶ φάρβακον (β = μ. Brugman. Stud. 7, 328), φαρμάττω [= φαρμάκ-jω], φαρμακάω-ῶ. φαρμακόω-ῶ (ποιητ. καὶ μεταγ.), φαρμακεύω. Τῆς αὐτῆς ῥίζης εἶναι καὶ τὸ φέρβω, φορβή (λατ. herba). «Τὸ δὲ φαρμάξαι ἀμφίβολον ὥσπερ ὁ φαρμακεύς, καὶ ἡ φαρμακὶς ἐπὶ τῶν βλαπτόντων μᾶλλον ἀκούεται» (Πολυδ. Δ', 178). «Φάρμακα καὶ τὰ θεραπεύοντα καὶ τὰ φθείροντα· φαρμακεία δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ διὰ δηλητηρίου τινὸς γινομένη βλάβη· φαρμακεύω μέντοι τὸ θεραπεύω μόνον, ὡς παρ' Ἱπποκράτει: «πέπονα φαρμακεύειν καὶ κινέειν μη ὠμά». Γοητεία δὲ τὸ ἐπικλήσεσί τε καὶ ἐπῳδαῖς χρῆσθαι. Λαμβάνουσι δὲ τὰ φάρμακα καὶ ἐπὶ τῶν χρωμάτων, οἷον πολλοῖς φαρμάκοις διηνθισμένη εἰκών. Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· «οἱ προμαχεῶνες ἠνθισμένοι εἰσὶ φαρμάκοισι» (Θωμ. Μάγιστρ. 883, 10. Ὅρα καὶ Ἀμμών. ἐν λ. φαρμακεία).

φάσκω (λέγω, δισχυρίζομαι, κομπάζω). Ἡ ὁριστικὴ εἶναι παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἄχρηστος (εὕρηται δὲ μόνον παρὰ ποιηταῖς καὶ ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστολ. ια', 11), ὑποτ. *φάσκω* (ἐνίοτε· Ἀντιφῶν 3, δ', 3. Λυσί. 1, 36. 10, 9. 13, 76. 25, 11. 30, 17. Δημ. 40, 30. 41, 25. 48, 55), εὐκτ. *φάσκοιμι*

(σπανί. Λυσί. 7, 12. 8, 12. 10, 10. Δημ. 30, 27), προστακ. εἶναι ποιητική [Εὐριπ. Ἑλ. 1077], ἀπαρ. *φάσκειν* (πλειστάκ.), μετοχ. *φάσκων*, *φάσκουσα*, *φάσκον* (πλειστάκ.) καὶ παρατατ. *ἔφασκον* (πλειστάκ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγενεστέροις εὕρηται καὶ σύνθετον ἀποφάσκω (Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 485 καὶ μεταγ.), καταφάσκω (μτγ.), ῥημ. παράγ. φάσις καὶ ἀπόφασις (ὡς ἀντίθετα. Πλάτ. Σοφιστ. 263, ε'.), κατάφασις (Πλάτ. Ὅροι 413, γ'.: «ἀλήθεια ἕξις ἐν καταφάσει καὶ ἀποφάσει»), ἀποφατικός (μεταγ.), καταφατικός (μτγ.).

φατριάζω· ὅρα *φρατριάζω*.

φατρίζω· ὅρα *φρατρίζω*.

φαυλίζω (θεωρῶ τι κακόν, ψέγω). Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 667, α'. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', ς', 5 Δ', δ', 14) καὶ *διαφαυλίζω* (σπαν. (Πλάτ. Νόμ. 804. β'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Δὲν ἀπέχει πολὺ κατ' ἔννοιαν καὶ ἡ περίφρασις *φαῦλόν τινα ἡγοῦμαι* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', β', 12. Πλάτ. Κρατύλ. 392, α'. Ἀλκιβ. Β', 141, α'. κτλ.).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ φαῦλος, ὅπερ καὶ φλαῦρος, φαῦρος (πρβλ. ἄφαυρος), παῦρος, λατ. paulus, parvus, γερμ. faul, flau. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

φείδομαι (ψηφῶ, λυποῦμαι νὰ δαπανήσω, φειδωλεύομαι) ἀποθετ. Ὁ ἐνεστώς (πλειστάκ.) καὶ *ὑποφείδομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', α', 8), παρατ. μέσ. *ἐφειδόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. ζ', 1), μέλλ. μεσ. *φείσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐφεισάμην* (πλειστάκ.), [παρακ. *πέφεισμαι* μεταγεν.], ῥημ. ἐπ. *φειστέον* (σπαν. Ἰσοκράτ. 14, 15). Λέγεται καὶ *φειδωλός εἰμι* (Λυσί. 1, 7. Πλάτ. Πολ. 554, α'. Νόμ. 719, ε'. κτλ.), ὡς παθητ. δὲ τὸ *φειδὼ γίγνεται* (Θουκ. Ζ', 81), [παρὰ μεταγεν. καὶ *φειδὼ λαμβάνω* (Διονύσ. Ἁλικαρν. Ῥωμ. Ἀρχ. Η', 78), *ἔχω* (Ἡλιόδωρ. Αἰθιοπ. Η', 6), *ποιοῦμαι* (Διονύσ. Ἁλικ. Ῥωμ. Ἀρχ. ΙΑ', 55. Διόδωρ. ΙΔ', 51].

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα κατά τινας εἶναι φεβ-, φέβομαι (φοβοῦμαι) = σανσ. bi-bhê-mi, φείδομαι (= φέδ-jομαι, β = δ, δελφίς = αἰολικ. βελφίς, ὀδελός καὶ ὀβελός (ἐκ τοῦ βέλος, βελόνη). σάμβαλα = σάνδαλα, φειδ-ώ, φειδ-ωλός, ἀ-φειδής, φόβ-ος, φοβ-έω-ῶ. Κατ' ἄλλους δὲ πιθανώτερον ῥίζα εἶναι φῐδ-, ἐξ ἧς μέλλ. ποιητ. πε-φιδ-ήσομαι, ἀόρ. πε-φιδ-έ-σθαι, φείδομαι (ὡς λιπ-, λείπω).

φενακίζω (ἀπατῶ). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), ὁ παρατ. *ἐφενάκιζον* (ἐνίοτε), μέλλ. *φενακιῶ* (σπαν. Δημ. 32, 31), ἀόρ. *ἐφενάκισα* (ἐνίοτε), παρακ. *πεφενάκικα* (ἐνίοτε), ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *φενακίζομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθ. *ἐφενακίσθην* (ἐνίοτε) καὶ παθ. παρακ. *πεφενάκισμαι* (ἐνίοτε). Τὸ μέσ. ἀναλελ. *φενακίζω ἐμαυτόν* (Δημ. 4, 38. Προοίμ. Α', σ. 1419).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει. Φενάκη (πρόσθετος κόμη, ἰταλ. perruca), φέναξ (= ἀπατηλός. Ἀριστοφ. Ἀχ. 89. Βατρ. 909), φενακίζω, φενακισμὸς (ποιητ.), φενάκισις (μτγ.) φενάκισμα (μτγ.), φενακιστής (μτγ.). Ἡ φενᾱ́κη ἐλέγετο καὶ πηνήκη (ὅρα Πολυδ. Β, 30. Γ', 170) καὶ τὸ φενᾱκίζω πηνηκίζω· ὅθεν ἴσως γίνεται παρὰ τὸ πῆνος, πήνη, πηνίον (δωρ.

πᾶνίον=ὕφασμα), πηνίζομαι (ὑφαίνω), πηνῖτις (ὑφάντρια), λατ. pânus, pannus (πῆνος, ῥάκος), γοτθ. fana (ῥάκος), ἀγγλ. fano (ὀθόνη), σλαβ. o pona (ὀθόνη), Πην-ελ-όπ-η. «Ψενακίζειν Ἀττικοί, ἐξαπατᾶν Ἕλληνες» (Μοῖρις). Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων ἀπαντᾷ μόνον παρ' Ἰσοκράτει (ἐνίοτε), Δημοσθένει (πλειστάκ.) καὶ Δεινάρχῳ (σπαν. 1, 113).

φέρω (φέρω, βαστάζω, παράγω, καρποφορῶ, ὁδηγῶ) (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, ἀνα-, προ-, παρα-, ἀπο-, ὑπο-, συμ-, κατα-, δια-, εἰς-, περι-, παρεις-, ἐπανα-, προςεπι-), παρατ. *ἔφερον* (πλειστάκ. καὶ ἀν-, προ-, ἀπ-, συν-, δι-, εἰς-, περι-, ἀπ-, προς-, ἐξ-, ἐπαν-), μέλλ. *οἴσω* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, ἀν-, ἀπ-, ὑπ-, συν-, δι-, εἰς-, περι-, προς-, ἐξ-, ὑπερ-, προεις-, ἐπαν-), ἀόρ. α' *ἤνεγκα* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 4. καὶ παρ-ἀπ-, μετ-, εἰς-, προς-, ἐπ-, προεις-), *ἤνεγκας* (σπαν. Δημ. 19, 250. καὶ προς-, ἐξ-, εἰς-, δι-), *ἤνεγκε* (πλειστάκ. καὶ εἰς-, δι-, ἀπ-, ἐπ-, συν-, κατ-, ἐξ-, μετ-, ἀν-, προεισ- [Ἀττ. Ἐπιγρ.]), *ἠνέγκαμεν* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 5. Δημ. 19, 40. καὶ δι-, ἐξ-, ἐπ-, ἀν-), *ἠνέγκατε* (σπαν. Δημ. 23, 167. 55, 7), *ἤνεγκαν* (ἐνίοτε· καὶ δι-, ἐπ-, ἐξ-, ἀπ-, προς-, εἰς-, ἀν-), *διηνεγκάτην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 723, β'.), εὐκτ. *ἐνέγκαιμι* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 43, γ'.), *ἐνέγκαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 3. καὶ (εἰσ-) Δημ. 14, 26, καὶ (δι-) Δημ. 25, 20), *εἰςενέγκαιεν* (σπαν. Δημ. 14, 25), προστακτ. *ἐνεγκάτω* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 116, δ'. καὶ (προς-) Ξεν. Συμπ. ε', 2), *ἀνενέγκατε* (σπαν. Δημ. 20, 118), τὰ δὲ λοιπὰ [1] ἐκ τοῦ β' ἀορ. *ἤνεγκον*, ὅστις ἀπαντᾷ μόνον κατὰ τὸ πρῶτον τῆς ὁριστικῆς καὶ μόνον σύνθετος [ἁπλοῦς δὲ ποιητ.], *διήνεγκον* (Ἰσοκρ. 18, 59) [2], ὑποτακ. *ἐνέγκω* κτλ (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-, προς-, ἀν-, εἰς-, ἀπ-, περι-, δι-, ἐπαν-), εὐκτ. *ἐνέγκοιμι* κτλ. (ἐνίοτε· καὶ ἐπ-, συν-, μετ-, δι-, ὑπ-), προστ. μόνον *ἔνεγκε* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ς', 9), καὶ *ἐνεγκέτω* (Ἀττ. Ἐπιγρ. 439 π. Χ. Περιοδ. Ἀθήν. Η', 408. CIA. Α', 37, ἀποσπ. 22. 425 π. Χ.), ἀπαρεμ. *ἐνεγκεῖν* (πλειστάκ. καὶ εἰς-, ἀν-, ἀπ-, ἐξ-, ἐπ-, εἰς-, ὑπ-, δι-, προς-, ὑπερ-, ἀντιπρος-, συνεις-), μετοχ. *ἐνεγκὼν* (πολλάκ. καὶ ἐπ-, ἀν-, μετ-, δι-, ἐξ-, κατ-, ἀπ-, εἰς-, προ-, συν-, παρ-, ὑπερ-, ἐπαν-), παρακ. *ἐνήνοχα* (ἐνίοτε· καὶ συν-, ἀν-, ἀπ-, εἰς-, ἐξ-, μετ-, ὑπερ-, δι-), ὑπερσ. *εἰσενηνόχειν* (σπαν. Δημ. 24, 19) καὶ *ἀπενηνόχειν* (σπαν. Δημ. 49, 62), εὐκτ. *ἐξενηνοχὼς εἴην* (σπαν. Ἰσαῖ 6, 42). Μέσ. καὶ παθ. *φέρομαι* (πλειστάκ. καὶ ἐπι- [μέσ. καὶ παθ.], ἐκ- [μέσ. καὶ παθ.], ἀπο- [μέσ. καὶ παθ.], περι- [μέσ. καὶ παθ.], προς- [μέσ. καὶ παθ.], εἰς- [μέσ. καὶ παθ.], προ- [μέσ. καὶ παθ.], μετα- [μέσ.], ὑπο- [παθ.], δια- [μέσ.], ἀνα- [παθ.], κατα- [παθ.], συμ- [μέσ.], ὑπερ- [παθ.], ἐπιδια- [παθ.], ἐπανα- [μέσ.], συμπαρα- [μέσ.], συμπερι- [παθητ.]), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐφερόμην* (πλειστάκ. καὶ ἐπ- [μέσ.], ἐξ- [μέσ. καὶ παθ.], ἀπ- [μέσ. καὶ παθ.], περι- [παθ.], προς- [μέσ. καὶ παθ.], δι- [μέσ.], συν- [μέσ.], ἐπαν- [μέσ.]), μέλλ. μέσ. *οἴσομαι* (ἐνίοτε· καὶ δι-, προς-), ὁ *οἴσομαι* δὲ καὶ ὡς παθ. (σπαν. Ξεν. Οἰκ. ιη', 7. Ἱππικ. ιβ', 13), μέλλ. παθ. *οἰσθήσομαι* (σπαν. Δημ. 44, 45) καὶ *ἀνοισθήσομαι* (σπαν. Ὑπερείδ. κατὰ Δημ. XI, 25) καὶ *κατενεχθήσομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 13, 19) καὶ *ἐπενεχθήσομαι* (σπαν. Θουκ. Ζ', 56. ὁ δὲ ἁπλοῦς *ἐνεχθήσομαι* ἀπὸ Ἀριστοτέλους καὶ ἑξῆς), ἀόρ. μέσ. *ἠνεγκάμην* (ἐνίοτε· καὶ προ-, ἐξ-, ἐπ-), ὑποτακτ. *εἰσενέγκωμαι* (σπαν. Δημ. 19, 220), *ἀπενέγκηται* (σπαν. Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. Ἀνθολ. Κ', 66), εὐκτ. *εἰσενεγκαίμην* (σπαν. Δημ. 10, 36), ἀπαρέμφ. *προςενέγκασθαι* (Αἰσχίν. 1, 145), *εἰςενέγκασθαι* (Ἰσοκρ. 15, 188), *ἐξενέγκασθαι* (Αἰσχίν. 2, 66), *ἀπενέγκασθαι* (Ἰσοκρ. 6, 74. ψ. Δημ. Προοίμ. ιε'.), μετοχ. *ἐνεγκάμενος* (σπαν. Αἰσχίν. 1, 131. καὶ ἀπ-, ἐξ-, εἰς-, ἐπ-, ἐπεις-, συνεις-), ἀόρ. παθ. *ἠνέχθην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, ἐξ-, εἰς-, ἀν-, ἐπ-, κατ-, περι-, δι-, συν-, προς-, παρ-, ὑπερ-, ἐπαν-, παρεις-, προςαπ-, συμπερι-). ὅστις ὅμως κεῖται καὶ μετὰ μέσ. διαθέσεως *ἠνέχθην* (= ἤνεγκα ἐμαυτόν. Πλάτ. Πολ. 586, α'. καὶ συνήθως δι-, προς-, ξυν-, κατ-), παρακ. παθ. *ἐνήνεγμαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 584, δ'. Δημ. 24, 191. καὶ εἰς- [καὶ μέσ.], μετ-, δι- [μέσ.], προς- [μέσ.], ἀπ-, ἀν-, συν-, παρεις-), ὑπερσ. παθ *προσενήνεκτο* (σπαν. Ξεν. Ἑλλ. Δ', γ', 20). Ῥημ. ἐπιθ. *οἰστὸν* (Θουκ. Α', 122. Ζ', 75), *ἀπροςοίστως* (Ἰσοκρ. 9, 49), *οἰστέον* (Ἰσοκρ. 14, 10. Πλάτ. Σοφ. 237, γ'.), *προςοιστέον* (Πλάτ. Λάχ. 185, δ'. Πολ. 403, α'. β'.), *εἰςοιστέος* (Δημ. 24, 25) *ἐξοιστέος* (Πλάτ. Παρμ. 128, ε'.). Λέγονται καὶ πολλαὶ περιφράσεις, *ἀποφορὰς λαμβάνω* (Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. α', 11). *Εἰσφορὰς ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 8, 12) καὶ παθητ. *εἰσφοραί εἰσι καὶ γίγνονται* (Πλάτ. Πολ. 343, δ'. Νόμ. 955, δ'. Ξενοφ. Πόρ. γ', 9. δ, 40). *Ἐκφορά ἐστι* (Θουκ. Β', 34). *Ἐπιφορὰν δίδωμι* (Θουκ. Ϛ', 31). *Διαφορὰν λαμβάνω* (Ἰσοκρ. 1, 1. Πλάτ. Θεαίτ. 208, δ'. κτλ.), *διαφορὰν ἔχω* (Ἰσοκρ. 15, 220. Πλάτ. Θεαίτ. 186, δ', Τίμ. 23, α'.), *διάφορός εἰμι* (Θουκ. Α', 39. 57. Γ', 2. 61. Ε', 34. Ϛ', 89. Η', 12. 96. κτλ.), *εἰς διαφορὰν ἢ ἐν διαφορᾷ καθίσταμαί τινι* (Θουκ. Ε', 44. Ἀντιφῶν 1, 1), παθητ. *διαφορά ἐστι* (Ἰσοκρ. 19, 32. κτλ.), *διαφορὰ γίγνεται* (Θουκ. Ε', 43. Πλάτ. Φαῖδρ. 232, β'. Ἀλκιβ. Β', 148, δ'. Νόμ. 915, ε'. 928, δ'.) *Συμφορὰν ἔχω* (Πλάτ. Φαῖδρ. 231, γ'.), *συμφορά μοί ἐστι* (Πλάτ. Κρίτ. 44, β'.), *συμφορά μοι γίγνεται* (Πλάτ. Φαίδ. 116, α'. Νόμ. 925, ε'.), *συμφορᾷ χρῶμαι* (Ἰσοκρ. 5, 58. κτλ.), *συμφορὰ καταλαμβάνει με* (Πλάτ. Πολ. 387, ε'. Νόμ. 873, α'.), ὡς με-

---

(1) Φέρεται δὲ παρ' Ἀττικοῖς κακῶς καὶ ἡ μεταγενεστέρα μετοχὴ *ἐνέγκας* (Δημ. 49, 51. καὶ (ἐξ-) Δημ. 49, 43. καὶ (ἀπ-) 26, 11. καὶ (ἐπ-) 59, 9. καὶ (περι-) Αἰσχίν. 1, 131), ἥτις ὀφείλει νὰ μεταγραφῇ εἰς *ἐνεγκών*· διότι ἡ μετοχὴ *ἐνέγκας* εἶναι ἀδόκιμος ἀπὸ τοῦ 350 π. Χ. ἀρξαμένη, ὡς φαίνεται ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν (CIA. τόμ. Β'. 610, 21. 162, α, 4).

(2) Ὁ Cobet καὶ τὸ τρίτον πληθ. *εἰσήνεγκαν* (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', α', 5, καὶ *διήνεγκαν* (Λυσί. 2, 40) γράφει κατὰ τὸν β' ἀόριστον *εἰσήνεγκον*, *διήνεγκον*, ἅτινα καθ' ἡμᾶς δὲν πρέπει νὰ μεταγραφῶσι· διότι κατὰ τὸ τρίτον πληθ. ἦτο εὔχρηστος ὁ πρῶτος ἀόριστος, ὡς φαίνεται καὶ ἐξ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν, *εἰσήνεγκαν* (CIA. τόμ. Β'. 470, 7. 811, 108. κτλ.).

ταβ. δὲ *περιβάλλω τινὰ συμφοραῖς* (Ἰσοκρ. 4, 127), *εἰς συμφορὰς καθίστημί τινα* (Ἰσοκρ. 4, 113), ὡς παθητ. δὲ *εἰς συμφορὰν πίπτω* (Πλάτ. Πολ. 399, α'. Νόμ. 709, α'.), *συμφοραῖς περιπίπτω* (Ἰσοκρ. 4, 102. 7, 64. Πλάτ. Νόμ. 877, γ'.), *συμφοραῖς ἔχομαι* (Πλάτ. Πολιτ. 395, δ'.). *Σύμφορός εἰμι εἴς τι* (Θουκ. Γ', 47. Πλάτ. Νόμ. 913, γ'. Φίληβ. 64, δ'.), καὶ *πρός τι* (Πλάτ. Νόμ. 766, ε'. κτλ.), *συμφόρως ἔχω τινί* (=σύμφορός εἰμί τινι. Ἰσοκρ. 5, 102), *συμφόρως χρῶμαί τινι* (Ξεν. Παιδ. Δ', β', 45). Τὸ δὲ ἐνεργ. εἶναι καὶ ἀπρόσωπ. ἐν συνθέσει, ὡς *διαφέρει μοι* (= μέλει μοι. Λυσί. 32, 9. Θουκ Γ', 42. Ἀντιφῶν 5, 13. κτλ.) καὶ *συμφέρει* (Πλάτ. Συμπ. 182, γ'. Ἰσοκρ. 5, 127. 8, 70. 74 12, 97. κτλ).

ΣΗΜ. Ῥίζα φερ-, φαρ-, φέρω=λατ. fero, σανσ. bi-bhar-mi, φορ-ά, διαφορά, συμφορά, ἐκφορά, μεταφορά, προσφορά, εἰσφορά, ἐπιφορά, φόρ-ος, φερ-νή, φόρ-τος, φορῶ, φόρημα, φέρ-ε-τρον, φαρ-έ-τρα, λατ. far (ὄλυρα), far-i-na (ἄλευρον), for-tis (ἰσχυρός), for-tûna (τύχη). Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ φέρ-βω, φορ-βή (λατ. her-ba), φέρ-τερος, φέρ-τατος, φέρ-ιστος. 2) Ῥίζα ἐνεκ-, λατ. nanc-iscor (γεννῶ), δουρ-ηνεκής (Ὅμηρ.=ὁ μέχρι ἀκοντίου βολῆς φθάνων), δι-ηνεκής (ποιητ. καὶ Ἀττικ.=συνεχής, ἀδιάκοπος, διαρκής), ποδ-ηνεκής (ποιητ. καὶ Ἡρόδ.=ποδήρης), ἠνεκής (μτγ. βραδύς, ἐκτενής), κεντρ-ηνεκής (Ὅμηρ. =ὁ τῷ κέντρῳ κινούμενος εἰς τὸ τρέχειν), ἐπ-ηγκ-ενίδες (Ὅμηρ.=ἡ ἀπὸ πρῴρας μέχρι πρύμνης ἐπενεχθεῖσα σανίς. Σχολιαστ.). Τὸ μὲν διαφορὰ γίνεται ἔκ τε τοῦ διαφέρω καὶ ἐκ τοῦ μέσου διαφέρομαι, ὡς καὶ τὸ διάφορος, ὅτε δὲ γίνονται ἐκ τοῦ μέσου, ὑπάρχει ἡ σημασία τῆς ἔριδος καὶ ἔχθρας, τὸ δὲ διένεξις, ἀνένεξις, ἐπένεξις, κατένεξις, μετένεξις, προένεξις, προσένεξις, συνένεξις, κτλ. εἶναι ἀδόκιμα καὶ μεταγενέστερα (ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Ε', 20. 198—200) Τὸ δὲ σύμφορος γίνεται ἐκ τοῦ συμφέρει, τὸ δὲ συμφορὰ ἐκ τοῦ μέσου συμφέρομαι (=συμβαίνω), ὅθεν συμφορά= σύμβαμα καλὸν ἢ κακόν, ὕστερον δ' ἐτέθη ἐπὶ κακῆς σημασίας. Ὅρα καὶ εἶμι. Τὸ φέρω διαφέρει τοῦ ἄγω, διότι τὸ μὲν ἄγω μεταβ.=ποιῶ τι ἰέναι, τὸ δὲ φέρω=βαστάζω τι ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων, ὡς ἐκφέρω τινὰ τετρωμένον, φέρω νήπιον μὴ βαδίζον. κτλ. ὅρα Ἰλ. Ψ. 512—513. Ὀδ. Δ, 622. κτλ. Τὸ δὲ ἄγω λέγεται καὶ ἐπὶ ἀψύχων, ὡς προσάγω μηχανήν=ποιῶ αὐτὴν προσιέναι, προσάγω σιαγόνα, κτλ. Αὕτη εἶναι ἡ συνήθης χρῆσις· διότι λέγεται καὶ «οἱ εἰωθότες τοῖς βασιλεῦσιν ὑμῖν ἐσθῆτας ἄγειν ἢ χαλκὸν ἢ χρυσὸν εἰργασμένον» (Ἰσοκρ. 2, 1) καὶ ἄγω δωρεάς (Ἰσοκρ. 2, 54), ἔνθα ἥρμοζε μᾶλλον τὸ φέρειν, καθὰ καὶ λέγεται δῶρα φέρειν ἢ δωροφορεῖν. Τὸ φέρω κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ μέσον διαφέρομαι (τῆς διὰ χωρισμὸν σημαινούσης)=ἄλλην ὁδὸν βαδίζω κυρίως, οὗ ἀντίθετον τὸ συμβαίνω, ἐξ οὗ ὕστερον= διαφωνῶ, φιλονικῶ, κτλ. Αἱ δὲ φράσεις ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρω τινά (Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 50) καὶ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρω τινά (Πλάτ. Πολιτ. 600, δ'.) = ὑπεραγαπῶ τινα. Ὅρα Cobet Nov. Lect. σ. 394.

φεύγω (φεύγω, τρέπομαι εἰς φυγήν, κτλ) (πλειςτάκ. καὶ ἀπο-, κατα-, δια-, ἐκ-, ὑπο-), παρατ. *ἔφευγον* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, κατ-, δι-, ὑπ-), μέλ. μέσ. *φεύξομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, κατα-, δια-, ἐκ-, ἀνα-, περι-) καὶ δωρικ. *φευξοῦμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 635, β'. γ'. καὶ (ἀπο-) 762, β'. καὶ (ἐκ-) Πλάτ. Πολ. 432, δ'.), ἀόρ. β' *ἔφυγον* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, κατ-, δι-,

ἐξ-, ἀν-, προκατ-, ὑπεξ-), παρακ. β' *πέφευγα* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, κατα-, δια-, ἐκ-), ὑπερσ. *ἐπεφεύγειν* (σπαν. Θουκ Δ', 133. Ξενοφ· Ἀνάβ. Ε', δ', 18. καὶ ἀπ-, κατ-, δι-) καὶ *καταπεφευγὼς ἦν* (σπαν. Ἰσοκρ. 12, 194), εὐκτ. *πεφευγὼς εἴην* (Ξεν. Ἀνάβ. Β', α', 3. Πλάτ. Νόμ. 698, δ'. καὶ (ἀπο-) Μενέξ. 240, γ'., ἡ δὲ μονολεκτ. ποιητ. (1).). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄφυκτος* (ἐνίοτε), *φευκτός* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 369, β'), *φευκτέος, -τέον* (ἐνίοτε), *προςφευκτέον* (Δημ. 37, 38). Τὸ *φεύγω* πολλάκις εἶναι καὶ ὡς παθ. τοῦ *διώκω*, ὡς «*ἀσεβείας φεύγω ὑπὸ Μελήτου*» (Πλάτ. Ἀπολ. 35, δ'. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', α', 27 κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *φεύγω* λέγεται καὶ *φυγὴν ποιοῦμαι* (Θουκ. Γ', 33. Η', 16. Πλάτ. Νόμ. 737, α'. κτλ.), *εἰς φυγὴν καθίσταμαι* (Θουκ Β', 81. Δ', 68. 100. 125. Ϛ', 70), *εἰς φυγὴν τρέπομαι* (Θουκ Ε', 73), *εἰς φυγὴν ὁρμῶ* (Θουκ. Γ', 112), ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *ποιῶ τινα φεύγειν* (Θουκ. Β', 84. Ξεν. Ἑλλ. Ζ', ε', 24), *ἀναγκάζω τινὰ φεύγειν* (Ἰσοκρ. 7, 67), *εἰς φυγὴν καθίστημί τινα* (Θουκ. Γ', 108. Δ', 14. Ζ', 43. κτλ.), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *φυγὴ γίγνεται* (Θουκ. Β', 21. Δ', 44. Πλάτ. Νόμ. 638, α'. 682, ε'. Ἐπιστ. 338, α'.), *φυγή ἐστιν ὑπό τινος* (Θουκ. Η', 64) καὶ *φυγὴ καθίσταται* (Θουκ. Δ', 96. κτλ).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα φυγ-, φυγ-ή, ἔ-φυγ-ον, φυγ-γάνω (ὁ ἰδέ), λατ. fug-io, fug-a (φυγή), φυγάς, φύζα (ποιητ.=φύγ-jα), φύζω (ποιητ. φεύγω), φύξις (ποιητ.), φύξιμος (ποιητ. καὶ μτγ.), σανσ. bhug-ami (κάμπτω), bhug-nas (κυρτός), bhug'as (βραχίων), φυκτὸς (ποιητ.). «Ἄφυκτον Ἀττικοί, ἄφευκτον Ἕλληνες» (Μοῖρις). Τὸ φεύγω διαιρεῖται εἰς δύο εἰς τὸ φεύγειν ἑκουσίως καὶ φεύγειν ἀκουσίως. Ἐν τῇ ἑκουσίῳ φυγῇ τὸ φεύγω=φεύγω ζητῶν ἀπαλλαγήν, οὐχ ὑφίσταμαι, μετὰ σπουδῆς ἀπέρχομαι, τὸ δ' ἀποφεύγω εἶναι ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ=σώζομαι διὰ τῆς φυγῆς, ἐν ᾧ τὸ ἀποδιδράσκω=λάθρα φεύγω καὶ ἀφανὴς γίνομαι. «Οὔτε ἀποδεδράκασιν· οἶδα γὰρ ὅποι οἴχονται· οὔτε ἀποπεφεύγασιν· ἔχω γὰρ τριήρεις ὥστε ἑλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον» (Ξενοφ. Ἀναβ. Α', δ', 8. ὅρα καὶ Β', ε', 7. Β', β', 13. Ζ', γ', 11). Τὸ δ' ἐκφεύγω σημαῖνον καὶ τὸ ἐκκλίνω καὶ παραμερίζω (Ξενοφ. Ἀναβ. Α', γ', 2) καὶ διαφεύγω τι (Πλάτ. Ἀπολ. 39, α'.) εἶναι συνώνυμον καὶ πρὸς τὸ ἀποφεύγω, ὡς «ἐκπέφευγεν, οἴχεται φροῦδος» (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 210. πρβλ. καὶ 177). Ἐπὶ δὲ τῆς ἀκουσίου φυγῆς τὸ φεύγω (=διώκομαι), ὅθεν ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας ὁ διώκων=ὁ κατήγορος, φεύγων δὲ=ὁ κατηγορούμενος, ἀμφότεροι δὲ ἐκαλοῦντο ἀγωνιζόμενοι· αἱρεῖ δὲ τὴν δίκην (Ἀντιφῶν 2, α', 5. Δημ. 18,3. κτλ.) λέγεται περὶ τοῦ διώκοντος νικῶντος, ἁλίσκεται δὲ περὶ τοῦ φεύγοντος ἡττωμένου, καὶ ἀποφεύγει (Πλάτ. Ἀπολ. 35, γ'.) ἢ ἀποφεύγει τὴν δίκην (Πλάτ. Ἀπολ. 38, δ'. κτλ.) καὶ ἐκφεύγει (Ἀριστοφ. Σφηκ. 157) περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀθῳουμένου.

φημί (λέγω), *φῄς*, *φησί*, *φατόν*, *φαμέν*, *φατέ*, *φασί* (πλειστάκ. καὶ ἀπό-, ἀντί-, σύμ-), ὑποτακτ. *φῶ*, κτλ. (πλειστάκ.), προστακτ. *φάθι* (πλειςτάκ) ἢ *φαθί* (καθ' Ἡρωδιαν. τόμ. Α', σ. 431, 11. 463, 16) καὶ *σύμφαθι* (Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 34. Πλάτ. Γοργ. 500,

(1) Ὡς *πεφεύγοι* (Ἰλ. Φ, 609) καὶ *ἐκπεφευγοίην* (Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 840).

ε'. Πολ. 523, α'.), *φάτω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 902, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν, ἀπαρέμφ *φάναι* (πλειστάκ. καὶ συμ-), μετοχ. [*φάς, φᾶσα, φάν* παρ' Ὁμήρ., Ἡροδότῳ καὶ μτγ. ψ. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 139, γ'. 146, β'., ἀντ' αὐτῆς δὲ] *φάσκων, φάσκουσα, φάσκον* (ὅρα *φάσκω*), παρατ. *ἔφην* (πλειστάκ.), *ἔφησθα* (πλειστάκ.) καὶ *ἔφης* (ἐνίοτε), *ἔφη* (πλειστάκ.), *ἔφατον* (Πλάτ. Νόμ. 646, β'.), *ἐφάτην* (ἐνίοτε· καὶ συν-), *ἔφαμεν* (πολλάκ.), *ἔφατε* (ἐνίοτε), *ἔφασαν* (πλειστακ. καὶ συν-), εὐκτ. *φαίην* (πλειστάκ. καὶ κατα- Δημ. 22, 68), *-ης, -η, φαῖμεν* καὶ *φαίημεν, φαίητε, φαῖεν* (καὶ συμ-) καὶ *φαίησαν* (σπαν. Θουκ. Η', 53), μέλλ. *φήσω* (πλειστάκ. καὶ συμ-), ἀόρ. *ἔφησα* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἀπ-). Μέσ. ἐνεστὼς *φάμενος* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ϛ', 3. ψ. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 142, δ'.), [παρατ. μέσ. *ἔφαντο* (Λυσί. παρ' Ἀθην. ΙΒ', σ. 535, α'., ὃ ὁ Cobet γράφει *ἐφάτην*)], παθ παρακ. *πεφάσθω* (= ἔστω εἰρημένον. Πλατ. Τίμ. 72, δ'.). Ῥημ. ἐπίθ *φατέος, -τέον* (ἐνίοτε καὶ μόνον παρὰ Πλάτωνι).

ΣΗΜ. Ῥίζα φ α -, φ η -, σανσ. bhâ-mi (φωτίζειν, φαίνεσθαι, ἡ δὲ τοῦ φωτίζειν καὶ λέγειν σημασ. συνενοῦται), φη-μί, λατ. fa-ri (for), φή-μη, φημίζω, φά-τις, φάσις, ἀπόφασις, κατάφασις, φατιζω, φω-νή, φωνῶ, φωνάζω, ἄ-φε-ος (ἄφωνος. Ἡσύχ.), φθόγγος (ἀντὶ φθέγγFος), φθέγγομαι, Φοῖ-βος (φεF, φοF=ΦοF-jος), φοιβάζω (ἐμβάλλω προφητικὸν πνεῦμα, προφητεύω). Ἐνταῦθα καὶ φ α ί ν ω (ῥίζ. φα-), φέγγος. Τὸ ῥημ. ἐπίθ. φ α τ ὸ ς καὶ ἄ φ α τ ο ς ποιητικά. Τὸ φ η μ ὶ κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τὸ δεύτερον ἑνικὸν τῆς ὁριστ. φ ὴ ς ἐγράφετο καὶ φ ῇ ς. «Τὸ φ ῇ ς οὐκ οἶδεν ὁ Ἀπολλώνιος σὺν τῷ Ι γεγραμμένον, ἡ δὲ παράδοσις καὶ ὁ Ἡρῳδιανὸς σὺν τῷ Ι οἶδεν» (Ἡρῳδιαν. Τόμ. Β', σ. 419, 11 Lentz. Μ. Ἐτυμ. 791, 49. Σχόλ. Ὀδ. Η, 239. καὶ Βενετ. Σχολ. εἰς Ἰλ. Ρ, 174. κτλ.). Ὁ δὲ Kühner ὅλως πλημμελῶς νομίζει ὅτι γίνεται κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ [φαεὶς] φ ῇ ς, ὡς [ζάεις] ζ ῇ ς, διὰ τοῦτο καὶ κατ' αὐτὸν ἐν συνθέσει δὲν ἀναβιβάζει τὸν τόνον. Ἄλλοι δὲ νομίζουσιν ὅτι γίνεται ἐκ τοῦ φ η - σ ί, ἐξ οὗ [φηί] καὶ πρὸς σαφεστέραν ἐμφάνισιν τοῦ δευτέρου προσώπου ἐτέθη ἡ κατάληξις -ς, ἐξ οὗ φ ῇ ς [=φηί-ς]. Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι τὸ δεύτερον ἑνικὸν ὀφείλει νὰ γράφηται ἀνυπόγραφον φ ή ς, ὡς ἵ σ τ η μ ι, ἵ σ τ η - ς, ἵ σ τ η - σ ι. Ἐν συνθέσει δὲ ὀφείλει νὰ ἀναβιβάζῃ τὸν τόνον, ἀ π ό φ η ς (Πλάτ. Πρωταγ. 360, δ'.), ἀ ν τ ί φ η ς (Πλάτ. Γοργ. 501, γ'.), ξ ύ μ φ η ς (Πλάτ. Σοφ. 236, δ'. 237, δ'. Ἵππαρχ. 232, ε'. Λάχ. 199, α'. Γοργ. 500, ε'.).

φημίζω (ὁμιλῶ, διαδίδω φήμην). Ἁπλοῦν εἶναι ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ σύνθετον, *ἐπιφημίζω* (σπαν. Δημ. 20, 126) καὶ ἀόρ. *ἐπεφήμισα* (ἐνίοτε· Πλάτ Κρατύλ. 417, γ'. Τίμ. 36, γ'. 73, δ'. Νόμ. 771, δ'.). Λέγεται καὶ *φήμῃ χρῶμαι περί τινος* (Αἰσχιν. 1, 130), *φήμην περιτίθημί τινι* (Ἰσοκράτ. 5, 78), ὡς μέσ. δὲ *φήμην προσποιοῦμαι* (Αἰσχίν. 2, 166), ὡς παθητ. δὲ *φήμη γίγνεταί τινος* (Πλάτ. Ἀπολ. 20, γ'.), *φήμη περιφύεταί τινι* (Ἰσοκρ. 5, 78).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 764) καὶ δωρ. φημίξωσι (Ἡσίοδ. παρ' Αἰσχίν. 1, 129. 2, 144. Δημ. 19, 243), τὸ δὲ ἐ π ι φ η μ ί ζ ω κατὰ πρῶτον εὕρηται παρ' Ἡροδότῳ, ῥημ. παράγ. ἐπιφήμισμα (Ἀττικ.), ἐπιφημισμὸς (μτγ.). Ὅρα φ η μ ί. Τὸ ἐ π ι φ η μ ί ζ ω = λέγω λόγους προδηλωτικοὺς τοῦ μέλλοντος, ἀποδίδω θεῷ τινι τὴν αἰτίαν τινός, ἀφιερῶ.

φθάνω (φθάνω, προφθάνω, προλαμβάνω, πράττω τι τὸ γρηγορώτερον). (πλειστάκ.), παρατ. *ἔφθᾰνον* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', β', 30. δ', 21), μέλλ. [*φθάσω* (Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 38. Ζ', α', 19 [1].) καὶ συνηθέστ. εἶναι ὁ] μέσ. ἀντὶ τοῦ ἐνεργητ. *φθήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἔφθᾰσα* (πλειστάκ. καὶ προ-) καὶ ἀόρ. β' *ἔφθην* (πολλάκ.), ὑποτακτ. *φθῶ* (Πλάτ. Πολιτ. 266, δ'. Εὐθύδ. 275, β'.), [εὐκτ. φθαίην Ὁμηρ. καὶ Ἡροδ.], ἀπαρ. *φθῆναι* (ἐνίοτε), [μετοχ. φθὰς Ὁμηρ. καὶ Ἡρόδοτ.], [παρακ. *ἔφθακα* καὶ ὑπερσ. *ἐφθάκειν* μτγ. ὅρα. Ἐπιστ. νόθ. Φιλίππ παρὰ Δημ. 18, 39. Π. Δ. Ἀρριαν. Ἀνάβ. Γ', κ', 2 καὶ Θωμ. Μαγιστρ. 397, 6].

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα φ θ α -, σανσ. sphâ-, σλαβ. speja, λιθ. spéju, φ θ ά ν ω, ἄφθαστος (μτγ.). Παρὰ μτγ. καὶ παθ. τύποι ἀπαντῶσιν, ἐ φ θ ά σ θ η ν. (Διον. Ἀλ. Ῥωμ. Ἀρχ. Ϛ', 25), φ θ ά ν ε σ θ α ι, -όμενος (Ἰώσηπ. 3, 7, 20. 4, 7, 2), ἐ φ θ ά ν ο ν τ ο (Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πολ. 5, 2, 4).

φθέγγομαι (ἐπὶ ἀνθρώπου μόνον = ἐκβάλλω φωνήν, φωνάζω, λαλῶ) (πλειστάκ. καὶ ἐπι-, ὑπο-, παρα-, προς-), παρατατ. *ἐφθεγγόμην* (ἐνίοτε· καὶ παρ-), μέλλ. μέσ. *φθέγξομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐφθεγξάμην* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-), παρακ. *ἔφθεγμαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 830, γ'. Ἐπιστ. 342, β'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄφθεγκτος* (Πλάτ. Σοφ. 238, γ'. ε'. 239, α'. 241, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα φ θ ε γ -, λιθ. spenkti (ἠχῶ), φθέγγομαι (=φθέγ-jομαι), φθόγγος. Ὅρα φ η μ ί.

φθείρω (ἀφανίζω, καταστρέφω), (πλειστάκ. καὶ δια-), παρατ. *ἔφθειρον* (ἐνίοτε· καὶ δι-), μέλλ. *φθερῶ* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ, β', 11), συνήθως δὲ *διαφθερῶ* (πολλάκ.), ἀόρ. *ἔφθειρα* (ἐνίοτε· καὶ δι-, κατ-, προδι-), παρακ. *ἔφθαρκα* (σπανίως· Δείναρχ. κατὰ Δημοσθ. 64, περὶ οὗ ὁ Κόντος ὑποπτεύει ὅτι ὁ Δείναρχος ἔγραψε *διέφθαρκα*. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 632), συνήθως δὲ *διέφθαρκα* (πολλάκ.), ὑπερσ. *διεφθάρκει* (σπαν. Δημ. 45, 27). Παθ. *φθείρομαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-), παρατ. *ἐφθειρόμην* (σπαν. Θουκ. Α', 2. Γ', 92. Ε', 52· καὶ δι-, ἀπ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *φθεροῦμαι* (ποιητ. καὶ Θουκ. Ζ', 48) καὶ μέλλ. παθητ. β' [ἁπλοῦς μόνον ἀπὸ Ἀριστοτέλους καὶ ἑξῆς] *διαφθαρήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. παθητ. *ἐφθάρην* (ἐνίοτε· καὶ δι-, συνδι-, προδι-, προςδι-), παρακ. παθ. *ἔφθᾰρμαι* (ἐνίοτε· καὶ δι-, προδι-, συνδι-), ὑπερσ. *διεφθάρμην* (σπαν. Θουκ. Ζ', 84. Λυσί. 13, 20). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀδιάφθαρτος* (Πλάτ. Ἀπολ. 34, β'. Νόμ. 951, γ'.) καὶ *εὐδιάφθαρτος* (Πλάτ. Νόμ. 845, δ'.). Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν *διαφθείρω ἐμαυτόν* (Ξενοφ Ἑλλ. Ζ', δ', 19. Λακεδ. Πολ. ε', 4, κτλ.). Ἀποθετ. εἶναι τὸ *περιφθείρομαι* (=περιέρχομαι μάτην ἢ πρὸς βλάβην ἄλλων ἢ ἐμαυτοῦ), ὅπερ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον κατ'

(1) Ὁ μέλλων *φθάσω* παρ' Ἀττικοῖς ἀποδοκιμάζεται καὶ διορθοῦται παρὰ Ξενοφῶντι (ἔνθ' ἀνωτ.) εἰς «*φθήσει*» καὶ «*ἐὰν φθάσωμεν*».

ἐνεστῶτα σπανίως (Ἰσοκρ. Ἐπιστολ. θ', 10. Λυκοῦργ. 40). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *φθορὰν ἀπεργάζομαι* (Πλάτ. Πολιτικ. 273, α'.), *φθόρον ἐμποιῶ* (Θουκ. Β', 51), παθητ. δὲ *φθορὰ γίγνεται* (Θουκ. Β', 47. Πλάτ. Τιμ. 22, γ'. δ'. 72, ε'. Νόμ. 677, α'. ε'.), *φθορά ἐστί* (Πλάτ. Πολιτ. 546, α'.) καὶ *φθόρος γίγνεται* (Θουκ. Β', 52).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ ποιηταῖς Ἀττικοῖς (Σοφοκλ. Ἠλ. 306. Εὐρ. Ἱππόλ. 1014. Ἰφ. Τ. 719. Μήδ. 350) ἀπαντᾷ καὶ β' παρακ. διέφθορα (=διέφθαρκα. Βεκκ. Ἀνέκδ. 35, 20), ὅ,τι; ὅμως παρὰ μεταγεν.=διέφθαρμαι (Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α'. σ. 630—633). Ὅρα καὶ ὄλλυμι περὶ διαφορᾶς. Ῥίζα φθερ-, φθείρω (=φθέρ-jω, αἰολ. φθέρρω), φθείρ, φθόρ-ος, φθορ-ά, φθαρτὸς (μτγ.). Συγγενὲς τὸ θὴρ ἢ φήρ, λατ. fera, θηρίον, φθί-νω, ἴσως καὶ φθό-νος, φθο-νῶ. Τὸ δια-φθείρω (=ἐντελῶς, διὰ τέλους φθείρω, πρβλ. καὶ διαχωρίζω) εἶναι συνηθέστερον τοῦ ἁπλοῦ φθείρω. Ὡς ἀποθ. μεταγενέστερα εἶναι τὸ εἰσφθείρομαι (=εἰσέρχομαι πρὸς βλάβην) καὶ παρεισφθείρομαι (λάθρᾳ πρὸς βλάβην εἰσέρχομαι, παρεισδύομαι).

φθίνω (ἀμεταβ.=φθείρομαι, κατατήκομαι, λήγω δέ, παρέρχομαι ἐπὶ χρόνου). Μόνον κατ' ἐνεστῶτα (πλειστάκις), παρατ. *ἔφθινον* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 77, α'.) καὶ μετοχ. μέσ. ἀόρ. β' *φθίμενος* (ποιητ. καὶ Ξενοφ. Παιδ. Η', ζ', 18) καὶ ***ἀποφθίμενος*** (ψ. Δημ. 43, 66 [μαντεία].), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα φθῐ-, σανσ. Ksi-, φθο-, φθί-ω (ποιητ.), φθῐ-νω, φθῐ-σις, φθι-τὸς (ποιητ. καὶ μτγ.), ἄφθιτος (ποιητ. καὶ μτγ.), φθόη. Ὅρα φθείρω. Τὸ φθίνω παρ' Ἀττικοῖς ἔχει τὸ Ι βραχὺ (Σοφ. Οἰδ. Κ. 610. Τραχ. 558. Εὐρ. Ἀλκ. 55. 203. κτλ.), ὅθεν κακῶς παρὰ Πλάτωνι γράφεται προπερισπώμενον τὸ οὐδέτερον φθῖνον (Πλάτ. Παρμ. 157, β'. Συμπόσ. 211, α'.) Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὕρηται μόνον παρὰ Θουκυδίδῃ (Ε', 19. 54), Πλάτωνι (πολλάκ.), Δημοσθένει (ἐνίοτε), Αἰσχίνῃ (ἐνίοτε) καὶ Ξενοφῶντι (ἅπαξ).

φθονέω-ῶ (φθόνον ἔχω, φθονῶ) (πλειστάκ.), παρατ. *ἐφθόνουν* (ἐνίοτε· καὶ ὑπ-), μέλ. *φθονήσω* (πολλάκ.) καὶ ἀόρ.(1) *ἐφθόνησα* (πλειστάκ.). Παθ. *φθονοῦμαι* (ἐνίοτε), εὐκτ. παρατ. *φθονοῖο* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. ια', 6), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *φθονήσομαι* (σπαν. Δημ. 47, 70) καὶ *φθονηθήσομαι* (2) (σπαν. Ξεν. Ἱέρ. ια', 15), ἀόρ. παθ. *ἐφθονήθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', β', 33. Δημ. 59, 96), [παρακ. παθ. *ἐφθονημένος* μτγ. Ἰωσηπ. Ἀρχ. Ϛ', ια', 10].

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα φθον-, φθόνος, φθονῶ, ἀφθόνητος (ποιητ.), φθονητέος (μτγ.), φθόνησις (ποιητ.), φθον-ερός. Κατά τινας γίνεται ἐκ τοῦ σπαν- (σπάνις, πένομαι), νεογερμ. spannen (τείνω, στενοχωρῶ), διότι ὁ φθόνος εἶναι ἔλλειψις ἀγαθοῦ (φθ=sp, sph). Ὅρα φθέγγομαι.

---

(1) Παρὰ Λυσίᾳ (18, 16) φέρεται «*ἄξιον δὲ μάλιστα φθονῆσαι ὅτι οὕτως ἤδη οἱ τὰ τῆς πόλεως πράττοντες διάκεινται, ὥστ' οὐχ ὅ,τι ἂν τῇ πόλει βέλτιστον ᾖ, τοῦτο οἱ ῥήτορες λέγουσιν*». Τὸ *φθονῆσαι* νομίζομεν ὕποπτον, ἴσως δὲ ὀφείλει νὰ γραφῇ ὧδε· «*ἄξιον δὲ μάλιστ' ἀθυμῆσαι ὅτι*» κτλ. Ἄλλοι δ' ἀντ' αὐτοῦ προτείνουσι νὰ γραφῇ «*θαυμάσαι*» καὶ ἄλλοι «*ὀργισθῆναι*», ἅτινα δὲν προσεγγίζουσι παλαιογραφικῶς τῇ φερομένῃ γραφῇ.

(2) Ὁ Cobet διορθοῖ αὐτὸν εἰς «*φθονήσομαι*» (Nov. Lect. 567).

φιλανθρωπεύομαι (φιλανθρώπως προςφέρομαι) ἀποθετ. Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Δημ. 19, 139), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *φιλάνθρωπός εἰμι* (Πλάτ. Νόμ. 713, δ'. Συμποσ. 189, γ'. Ἰσοκρ. 2, 15. κτλ.) καὶ *φιλάνθρωπος γίγνομαι* (Ξενοφ. Παιδ. Η', ζ', 25. κτλ.), *φιλανθρωπίαν ἔχω* (Ἰσοκρ. 5, 114. κτλ.), *φιλανθρώπως ἔχω* (Ἰσοκρ. 4, 29. κτλ.), *χρῶμαί τινι φιλανθρώπως* (Δημ. 19, 225. κτλ.) καὶ παθητ. *φιλανθρωπία γίγνεται* (Δημ. 25, 86. κτλ.)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει. «Φιλανθρωπία οὐ μόνον ἡ ἀπὸ τῶν ὑπερεχόντων εἰς τοὺς ἐλάττους εὐμένεια, ὡς ἡ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία περὶ ἡμᾶς καὶ τοῦ βασιλέως περὶ τὸ ὑπήκοον καὶ τῶν ἀρχόντων πρὸς τοὺς ὑπὸ χεῖρα, ἀλλὰ καὶ ἡ τινος ἁπλῶς πρὸς ὀντινοῦν φιλία καὶ διάθεσις ἀγαπητική. Αἰσχίνης [1, 171]: «τούτου προσποιησάμενος ἐραστὴς εἶναι καὶ τὸ μειράκιον εἰς τὴν φιλανθρωπίαν ταύτην προσκαλεσάμενος». Καὶ πάλιν· «διὰ τὴν γνῶσιν καὶ φιλανθρωπίαν τῆς τέχνης» (Θωμ. Μάγιστρ. 896, 5).

φιλέω-ῶ (ἀγαπῶ, φιλῶ, συνηθίζω) (*πλειστάκ.* καὶ ὑπερ-, ἀντι-), παρατ. *ἐφίλουν* (ἐνίοτε· καὶ ὑπερ-, κατ-), μέλλ. *φιλήσω* (πολλάκ. καὶ κατα-), ἀόρ. *ἐφίλησα* (πλειστάκ. καὶ ἀντ-, κατ-), παρακ. *πεφίληκα* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 25). Παθ. *φιλοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ ἀντι-), παρατ. *ἐφιλούμην* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύφρ. 11, α'.), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *φιλήσομαι* (Ὅμηρ. καὶ Ἀντιφῶν 1, 19, ὁ δὲ *φιληθήσομαι* μτγ.), ἀόρ. παθ. *ἐφιλήθην* (ἐνίοτε), παρακ. παθ. *πεφιλῆσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Α', θ', 28). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀξιοφίλητος* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ι', 3. 5). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλυσιν *φιλῶ ἐμαυτόν* (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 13. Δημ. 47, 73. Πλάτ. Νόμ. 732, β'. κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *φιλῶ* λέγεται καὶ *οἰκείως διάκειμαί τινι* (Ξενοφ. Ἀναβ. Β', ε', 27), ὡς τὸ *ἐχθρῶς καὶ ἀλλοτρίως διάκειμαί τινι*=μισῶ τινα, τὸ δὲ *οἰκείως ἔχω τινί*=φιλῶ (Ξεν. Ἀπομ. Β', ζ', 9), ἀλλὰ καὶ=φιλοῦμαι (Δημ. 10, 52.). Ὅρα Cobet Nov. Lect. σ. 430.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα φιλ-, φίλ-ος, φίλιος (ἀντίκειται πρὸς τὸν πολέμιον), φιλικὸς (ὁ χρῆσθαι φίλοις εἰδώς. Πολιδ. Γ', 62), φιλῶ, φίλημα, φίλησις (μτγ.), φιλητός (μτγ.), φιλητέος (ποιητ.), προςφιλής. «Φιλεῖν φασι δεῖν λέγειν τὸ κατὰ ψυχήν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κῦσαι τὸ διὰ στόματος» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 115, 22), ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλοῦν φιλῶ (=καταφιλῶ, ἀσπάζομαι), ὡς «καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Κῦρον ἐκγελάσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον καὶ φιλοῦντα ἅμα εἰπεῖν» (Ξεν. Παιδ. Α', γ', 9). «εἰ δὲ μεγάλην γαμεῖς, ἐάν ποτε βούλῃ αὐτὴν ὀρθὴν φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεήσει ὥσπερ τὰ κυνάρια» (Ξεν. Παιδ. Η', δ', 20). «Τὸ φιλῆσαί τε καὶ φιληθῆναι ὑπὸ ἑκάστου (Πλάτ. Πολ. 468, β'. Πρβλ. καὶ Φαῖδρ. 256, α'. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1559. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1131. Ἀριστοφ. Λυσιστ. 1036. κτλ.), κτλ. Λέγεται δὲ καὶ φιλῶ τῷ στόματι· «ἀντὶ τοῦ προσαγορεύειν ἀλλήλους φιλέουσι τοῖσι στόμασι» (Ἡρόδ. Α', 134. Ξεν. Παιδ. Α', δ', 27. Ὅρα καὶ Κοραῆ Πρόδρ. Ἑλλ. Βιβλ. σ. οθ'.). Τὸ δὲ καταφιλῶ (=ἀσπάζομαι. Ξεν. Ἀπομ. Β', ς', 33. Παιδ. Ζ', ε', 32. Ϛ', δ', 10). Ἀντὶ δὲ τοῦ φιλῶ τῷ στόματι λέγεται καὶ στόμα πρὸς στόμα προσφέρω (Ξεν. Ἀπομ. Β', ς', 32). Ἐνίοτε καὶ διὰ τὴν διπλῆν τοῦ φι-

λεῖν σημασίαν ἐκφέρονταί τινες φράσεις διλημματικώτερον, ὡς «τοὺς μὲν καλοὺς φιλήσω, τοὺς δ' ἀγαθοὺς καταφιλήσω (Ξεν. 'Απομν. Β', ϛ', 32). Πρβλ. καὶ Θεοφρ. Χαρακτ. ΙΖ', 1.

φιλιόω-ῶ (*φιλιώνω*, κάμνω τινὰ φίλον). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα καὶ κατὰ πρῶτον ἐν Αἰσώπου μύθοις φερόμενον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις λέγεται πάντοτε κατὰ περίφρασιν, *εἰς φιλίαν καθίστημί τινα* (Πλάτ. Ἐπιστολ. 328, ε'.), *φίλον ποιῶ τινά τινι* (Ξεν.'Απομ. Β', ϛ',38.'Αγησ. β', 20), *φίλον ποιοῦμαί τινα* (Ξεν. 'Αναβ. Ε', ε', 22. κτλ.), *φιλίαν πρός τινα ποιοῦμαι* (Ξενοφ. 'Απομ. Β', ϛ', 29. κτλ.), *φίλος γίγνομαί τινι* (Ξενοφ. 'Απομ. Β', ϛ', 29. 33. Ἰσοκρ. 1, 20. 24.), *ἔχω φίλον τινά* (Ἰσοκρ. 1, 24. κτλ.).

ΣΗΜ. Ὑπάρχει καὶ τὸ φιλικῶς ἔχω τινὶ (=διάκειμαι πρός τινα φιλικῶς. Πλάτ. Γοργ. 485, ε'. κτλ.), φιλικῶς χρῶμαί τινι (Ξεν. 'Απομν. Δ', γ', 12. κτλ.), ἀλλὰ μετὰ διαφόρου σημασίας· διότι τὸ μὲν φίλος ἀντίκειται πρὸς τὸν ἐχθρόν, τὸ δὲ φίλιος πρὸς τὸν πολέμιον, φιλικὸς δ' ἐστὶν ὁ χρῆσθαι φίλοις εἰδὼς (Πολυδ. Γ', 62). 'Ορθῶς δὲ ὁ Cobet ἀντὶ τοῦ «πόλεις πολεμίας οὔσας φίλας ἐποίησαν» (Λυσί. 12, 38) γράφει «φιλίας». Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ χρῶμαί τινι (=ἔχω φιλίαν πρός τινα Ἰσοκρ. 1, 20. Ξεν. 'Αγησ. ια', 4. κτλ.). «καὶ ἐχρῆτό μοι καὶ ἐχρώμην αὐτῷ· καὶ ὁ Δημοσθένης που λέγει καὶ χρώμενος εἴπερ τις ἄλλος αὐτῷ, καὶ οὐ δεῖ προσθεῖναι τὸ φίλῳ» (Πολυδ. Γ', 61). Περὶ ῥίζης ὅρα φιλῶ.

φιλιππίζω (εἰμὶ φίλος τοῦ Φιλίππου ἢ φρονῶ τὰ αὐτοῦ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Αἰσχίν. 3, 130), ὁ παρατ. *ἐφιλίππιζον* (σπαν. Δημοσθ. 58, 37) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐφιλίππισα* (σπαν. Δημ. 18, 176). Συγγενὲς εἶναι καὶ τὸ *Φιλίππῳ πράττω* (Δημ. 9, 59) (1)

ΣΗΜ Τὸ φιλιππίζω κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ, ῥημ. παράγ. φιλιππισμός (μτγ.).

φιλογυμναστέω (εἰμὶ φιλογυμναστής, ἀγαπῶ τὴν γυμναστικήν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. 'Αντεραστ. 133, ε'. Πρωταγ. 342, γ'. ε'. Πολ. 452, β'.).

ΣΗΜ. Φιλογυμναστής, φιλογυμναστῶ, φιλογυμναστία, φιλογυμναστικός. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι. Ὅρα γυμνάζω.

φιλοδικέω-ῶ (φιλόδικος, φίλερίς εἰμι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Θουκ. Α', 77). 'Αντὶ δὲ τοῦ *φιλοδικῶ* λέγεται *φιλόδικός εἰμι* (Λυσί. 10, 2. Δημ. 56, 14).

ΣΗΜ. Γίνεται παρὰ τὸ φιλόδικος (ὁ ἀγαπῶν τὰς δίκας. φίλερις. Λυσί. 10, 2. Δημ. 56, 14). Τὸ φιλοδικῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

φιλοκερδέω-ῶ (εἰμὶ φιλοκερδής, ἀγαπῶ τὸ κέρδος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξενοφ. Παιδ. Α', ϛ', 32. 'Αναβ. Α', θ', 16. Πλάτ. Ἱππαρχ. 225, β'.

(1) Πρβλ. καὶ «*οἱ τοῖς Λακεδαιμονίοις πράσσοντες*» (Θουκ. Ε', 76) = οἱ λακωνίζοντες. «*Θηβαίοις τὰ πράγματα πράττει*» (Δημ. 19, 77)· «*πράσσω πρὸς τοὺς βαρβάρους*» (Θουκ. Α', 131). «*Εἰς τοὺς Εἵλωτας πράσσω τι*» (Θουκ. Α', 132).

226, ε'.). Λέγεται καὶ *φιλοκερδής εἰμι* (Πλάτ. Πολιτ. 581, γ'.).

ΣΗΜ. Φιλοκερδής, φιλοκέρδεια, φιλοκερδῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα κερδαίνω.

φιλομαθέω-ῶ (εἰμὶ φιλομαθής, ἀγαπῶ νὰ μανθάνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 810, α'. καὶ C. I. A. T. B'. 470, 22). Λέγεται καὶ *φιλομαθής εἰμι* (Ἰσοκρ. 1, 18. Πλάτ. Φαῖδρ. 230, δ'. Πολ. 376, γ'. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 3).

ΣΗΜ. Φιλομαθής, φιλομάθεια, φιλομαθῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

φιλονικέω-ῶ (εἰμὶ φιλόνικος, ἀγαπῶ τὴν νίκην, προσπαθῶ νὰ γίνω πρῶτος, ἐρίζω) (πλειστάκ. καὶ συμ-), παρατ. *ἐφιλονίκουν* (σπαν ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 330, α'), μέλλ. *φιλονικήσω* (σπαν. Ξενοφ. 'Απομ. Β', γ', 17), ἀόρ. *ἐφιλονίκησα* (ἐνίοτε). Παθ. μόνον ὁ παρακ. *πεφιλονίκηνται* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 907, γ'.). Ῥημ. ἐπιθ. *φιλονικητέον* (Ἰσοκρ. 6, 92). Λέγεται καὶ *φιλόνικός εἰμι* (Ἰσοκρ. 1, 31. Πλάτ. Πρωταγ. 336, ε'. Ξεν. 'Απομ. Γ', δ', 3), *φιλονίκως ἔχω* (Πλάτ. Γοργ. 505, ε'. Φαιδ. 91, α'. Ξεν. Παιδ. Η', β', 14. Η', δ', 4', κτλ.), ὡς μεταβατ. δὲ *φιλονικίας ἐμβάλλω* (Ξεν Παιδ. Ζ', α', 18. Η', β', 26), ὡς μέσ. δὲ *εἰς φιλονικίας καθίσταμαι* (Θουκ. Η', 76) καὶ παθ. *φιλονικίαι γίγνονται* (Ξεν. Παιδ. Β', α', 22. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Φιλόνικος (παρὰ τὸ νίκη· πρβλ. ἀξιόνικος, καλλίνικος, ἐὰν δὲ ἦτο παρὰ τὸ νεῖκος, ὤφειλε νὰ ᾖ φιλονεικής, ὡς φιλοψευδής, καὶ οὐχὶ φιλόνεικος (Ἀριστοτ. Ῥητορ. Α', 10. Σχόλ. Πλάτων. 'Αλκιβ. Α, σ. 122, γ'. Ὅρα Cobet παρὰ Λογ. Ἑρμ. Κόντ. Τόμ. Α', σ. 274. Nov. Lect. 333, 691—2), φιλονικῶ, φιλονικία, ἀφιλονίκητος (μτγ.). Ἐγράφη δὲ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου, διότι πολλάκις ἀντὶ τοῦ μακροῦ Ι ἔγραφον ΕΙ, ὡς νείφω, πείπτω, ἀποτεισάτω (ἐν Ἐπιγρ.), φιλοτείμως, τειμῶσα, μειξαμένα, χείλιοι, κτλ.

φιλοπονέω-ῶ (εἰμὶ φιλόπονος, ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν). Μόνον ὁ ἐνεργ. ἐνεστὼς (ἐνίοτε) καὶ ὁ μέσ. ἐνεστὼς [ἁπλοῦς Καλλιστρ. παρ' 'Αθην. Δ', § 61] *ἐπιφιλοπονοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ε', 5)=ἐργάζομαι φιλοπόνως. Λέγεται καὶ *φιλόπονός εἰμι* (Ἰσοκρ. 1, 40. Ξεν. 'Απομ. Γ', δ', 9) καὶ *φιλοπόνως ἔχω* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', α', 6).

ΣΗΜ. Φιλόπονος, φιλοπονῶ, φιλοπονία, φιλοπόνημα (μτγ.), φιλοπονητέον (μτγ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει (1, 46 μόνον), εὕρηται δὲ καὶ παρὰ Ξενοφῶντι (ἐνίοτε), Πλάτωνι (σπαν. Πολ. 535, δ'.) καὶ Δημοσθένει (σπαν. 61, 56) μόνον.

φιλοσοφέω-ῶ (εἰμὶ φιλόσοφος, ἀσχολοῦμαι περὶ τὴν φιλοσοφίαν). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), ὁ παρατ. *ἐφιλοσόφουν* (σπαν. Ἰσο. 15, 121), μέλλ. *φιλοσοφήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐφιλοσόφησα* (ἐνίοτε), παρακ. *πεφιλοσόφηκα* (ἐνίοτε). Ῥημ. ἐπιθ. *φιλοσοφητέον* (Ἰσοκρ. 15, 285. Πλάτ. Εὐθύδ. 288, δ'.). Λέγεται καὶ *φιλόσοφός εἰμι* (Πλάτ. Φαιδ. 68, β'. Τίμ. 24, δ'. κτλ.), *περὶ τὴν φιλοσοφίαν εἰμὶ* (Ἰσοκρ. 2, 51. 15, 279. κτλ.), *περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβω* (Ἰσοκρ. 13, 1. Ἐπιστ. 6, 8. κτλ.) καὶ

φιλοσόφως διάκειμαι πρός τι (Ισοκρ. 15, 277).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Α', 30). Φιλόσοφος, φιλοσοφία, φιλοσοφῶ, φιλοσόφημα (μτγ.), φιλοσόφησις (μτγ.). Ὅρα σαφηνίζω. Φιλόσοφος (=ἐπιθυμητὴς σοφίας. Πλάτ. Πολ. 475, 6'.) φιλόσοφον δὲ πρῶτον ὠνόμασεν ἑαυτὸν ὁ Πυθαγόρας, ὅπερ ὄνομα ἐνομίζετο μετριώτερον τοῦ σοφός. «Τὸν φιλόσοφον σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν εἶναι» (Πλάτ. Πολιτ. 475, 6'.). Παρ' Ἰσοκράτει τὸ φιλοσοφῶ εὕρηται καὶ μεταβατ. «χρὴ σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τὸν λόγον τοῦτον» (Ἰσοκρ. 4, 6 = φιλοσοφικῶς πραγματεύεσθαι), ἐντεῦθεν καὶ ὁ παθητ. τύπος παρὰ μεταγενεστέροις, τὰ φιλοσοφούμενα (= φιλοσοφικὰ ὑποκείμενα), κτλ. Παρὰ τῷ Ἰσοκράτει φιλοσοφία = καὶ ἀνθρωπίνη παιδεία καὶ φιλοσοφεῖν = τὸ περὶ ταύτην σπουδάζειν.

φιλοστοργέω-ῶ (ἀγαπῶ μετὰ φιλοστοργίας). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 927, γ'), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *φιλόστοργός εἰμι* (Ξεν. Παιδ. Α', γ', 2).

ΣΗΜ. Φιλόστοργος (ὅρα στέργω), -ία, φιλοστοργῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

φιλοτεχνέω-ῶ(εἰμὶ φιλότεχνος, ἀγαπῶ ἢ ἐξασκῶ τέχνην τινά). Εὔχρηστον παρὰ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἀόρ. *ἐφιλοτέχνησα* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγόρ. 321, ε'.).

ΣΗΜ. Φιλότεχνος, φιλοτεχνία, φιλοτεχνῶ, φιλοτέχνημα (μτγ.). Ὅρα τεχνῶμαι. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

φιλοτιμοῦμαι (εἰμὶ φιλότιμος, καυχῶμαι διά τι, ἁμιλλῶμαι) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ ἀντι- Δημ. 21, 67 κατὰ διόρθ. Herwerden), παρατ. *ἐφιλοτιμούμην* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 194. Λυκοῦργ. 98), μέλ. μέσ. *φιλοτιμήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 234, α'. Δημ. 20, 103. Λυσί. 29, 14), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐφιλοτιμήθην* (ἐνίοτε καὶ συν- Ἀττ. Ἐπιγρ.), παρακ. μέσ. *πεφιλοτίμημαι* (σπαν. Δημ. 28, 22. 42, 24), [ὑπερσ. μτγ. *ἐπεφιλοτίμητο*. Ἰώσ. γενεσ. 47]. Λέγεται καὶ *φιλότιμός εἰμι* (Ἰσοκρ. 5, 12. Πλάτ. Πρωταγ. 343, γ'. Πολιτ. 550, 6'.), *φιλοτίμως ἔχω* (Ἰσοκρ. 4, 85. 18, 61. Ξεν. Παιδ. Α', ς'. 26. Πλάτ. Χαρμ. 162, γ'. κτλ.), *φιλοτίμως διάκειμαι* (Ἰσοκρ. 15, 277), *φιλοτιμίας εἰμὶ μεστός* (Ἰσοκρ. 12, 81), τὸ δὲ *φιλοτιμίαν ἔχω τινί* (=δόξαν παρέχω τινί. Δημ. 2, 3) καὶ *μέτεστί μοι φιλοτιμίας* (= δόξης Δημ. 2, 16) καὶ *φιλοτιμίαν κτῶμαι* (=δόξαν. Αἰσχίν. 3, 45), ὡς μεταβ. δὲ *φιλοτιμίαν ἐμβάλλω* (Ξεν. Παιδ. Η', α', 39. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ καὶ Ἀριστοφάνει (Βατρ. 281). Παρὰ μτγ. ἀπαντᾷ καὶ ὁ μέλλ. φιλοτιμηθήσομαι (Διόδωρ. ΙΑ', 18), ὁ δὲ ἀόρ. ἐφιλοτιμησάμην ἀπὸ Πολυβίου καὶ ἑξῆς (Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 438—9). Φιλότιμος, -ία, φιλοτιμοῦμαι, φιλοτίμημα (μτγ.), φιλοτιμητέον (μτγ.), φιλοτίμησις (μτγ.).

φιλοφρονοῦμαι (ἀποθετ.=προσφέρομαι φιλοφρόνως, μεταχειρίζομαί τινα εὐγενῶς). Ὁ ἐνεστὼς (πολλάκ.), ὁ παρατ. *ἐφιλοφρονούμην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 678, ε'. Λυκοῦργ. παρ' Ἀθην. ΙΑ', § 51), [μέλλ. μέσ. *φιλοφρονήσομαι* μτγ. Λουκιαν. Τίμ. 48], ἀόρ. μέσ.

ἐφιλοφρονησάμην (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 8. Ἀνάβ. Δ', ε', 34) καὶ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. *φιλοφρονηθείς* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 40). Λέγεται καὶ *φιλόφρων εἰμί* (Ξενοφ. Συμπ. η', 16. κτλ.) καὶ *φιλοφρόνως ἔχω* (Ξενοφ. Συμπ. α', 10. Ἱππαρχ. Ϛ', 2. Παιδ. Γ', γ', 10. Πλάτ. Κριτί. 120, ε'.) καὶ *φιλοφροσύνην ἐνδείκνυμαι* (Ξενοφ. Παιδ. Η', 6', 3).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Γ', 50). Παρὰ μτγ. ἀπαντᾷ καὶ ἐνεργ. φιλοφρονῶ (Πλουταρχ. Ἠθ. σ. 750 καὶ Νικόστρ. παρὰ Στοβ. Ο', 12), παρ' οἷς ὁ φιλοφρονοῦμαι καὶ ἀόρ. παθ. ἐφιλοφρονήθην κεῖνται καὶ ὡς παθητ. (Κόντ. Γλωσ. Παρατηρ. σ. 473). Φιλόφρων, φιλοφροσύνη, φιλοφρονοῦμαι, φιλοφρόνημα, φιλοφρόνησις (μτγ.).

φιλοχρηματέω-ῶ (εἰμὶ φιλοχρήματος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Γ', 113. Πλάτ. Πολ. 737, α'. Ἰσαῖ. 2, 29. 10, 17). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται κατὰ περίφρασιν *φιλοχρήματός εἰμι* (Ἀνδοκ. 4, 32. Πλάτ. Φαιδ. 68, γ'. Ξενοφ Συμπ. δ', 45) καὶ *φιλοχρημάτως ἔχω* (Ἰσοκρ. 1, 23).

ΣΗΜ. Φιλοχρήματος, -ία, φιλοχρηματῶ καὶ φιλοχρημάτως ἔχω, φιλοχρηματιστής (Πλάτ. Πολ. 551, α'.). Τὸ φιλοχρηματῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι. «Φιλοχρηματισταὶ οἱ φιλοῦντες πορίζειν χρήματα, φιλοχρήματοι δὲ οἱ φιλοῦντες χρήματα» (Σχολ. Πλάτ. Πολιτ. 551, α'.).

φιλοχρημονέω-ῶ (φιλοχρηματῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως. Πλάτ. Νόμ. 729, α'.). Λέγεται καὶ *φιλοχρήματός εἰμι* (Ἀνδοκίδ. 4, 32. Πλάτ. Φαιδ. 68, γ'. Ξενοφ. Συμπ. δ', 45) καὶ *φιλοχρημάτως ἔχω* (Ἰσοκρ. 1, 23).

ΣΗΜ. Φιλοχρήμων (Σουΐδ.), φιλοχρημοσύνη (Πλάτ. Νόμ. 938, γ'.=φιλοχρηματία), φιλοχρημονῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

φιλοψυχέω-ῶ (εἰμὶ φιλόψυχος, ἀγαπῶ τὴν ζωήν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσοκρ. 6, 90), μέλλ. *φιλοψυχήσω* (σπαν. Λυκοῦργ. 130), ἀόρ. *ἐφιλοψύχησα* (σπαν. Λυσί. 2, 25. Δημ. 60, 28). Ῥημ. ἐπίθ. *φιλοψυχητέον* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 512, ε'.). Ἰσχυρότερον εἶναι τὸ *φιλοψυχία ἔχει με* (Πλάτ. Ἀπολ. 37, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Τυρταίῳ (1, 18). Φιλόψῡχος, φιλοψυχία, φιλοψυχῶ. «Φιλοψυχεῖν: τὸ φιλεῖν ζῆν» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 71, 29).

φῑτῡ'ω (σπείρω, φυτεύω, τεκνῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Πολ. 461, α'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐφίτῡσα* (Πλάτ. Κριτί. 116, γ'. Νόμ. 879, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Θεογ. 986). Φῖτυ (ποιητ.), φί'τυμα (ποιητ. καὶ μτγ.), φῖτυς (ὁ,=πατήρ. ποιητ.). Ὅρα φύω. Τὸ μὲν φιτύω λέγεται ἐπὶ πατρός, τὸ δὲ γεννῶ ἐπὶ μητρός (ὅρα Φώτι. ἐν λέξ.) καὶ πατρός, τὸ δὲ τίκτω μόνον ἐπὶ μητρός. «Φιτῦσαι ἐπὶ τοῦ πατρός, ἐπὶ δὲ μητρὸς γεννῆσαι. Καὶ φιτύων ὁ γεννῶν καὶ τὸ γέννημα φῖτυ, ὡς Εὔπολις Αὐτολύκῳ· «ἀτὰρ ἤγαγες καινὸν τὸ φῖτυ τῶν βοῶν» (Σχολ. Πλάτων. Κριτί. 116, γ'.). Ὅρα καὶ φυτεύω.

φλεγμαίνω (φλέγω, φλογίζω, καὶ

ἀμεταβ. καίω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις (ἐνίοτε Πλάτ. Φίληβ. 46, δ'. Πολ. 372, ε'. Τίμ. 85, β'. Νόμ. 691, ε'.), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (ἐφλέγμηνα Σφῆκ. 277). Φλέγω, φλέγμα, φλεγμαίνω, φλεγμονή.

φλέγω (καίω, φλογίζω, κτλ.). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἐπιφλέξαι* (σπαν. Θουκ. Β', 77). Παθητ. *φλέγομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 85, β'. Νόμ. 716, α'.), παρατ. παθ. *ἐφλεγόμην* (σπαν. Πλάτ. Χαρμ. 155, δ'.), ἀόρ. παθ. *κατεφλέφθην* (σπαν. Θουκ. Δ', 133) καὶ *ἀνεφλέχθην* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. 349, α'.). Ῥημ. ἐπίθ. *εὔφλεκτος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 22).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Τύποι ποιητικ. καὶ μτγ. μέλλ. φλέξω, ἀόρ. ἔφλεξα (καὶ ἐξ-, συγκατ-), μέλλ. παθ. β'. συμφλεγήσομαι (Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πολ. Ζ', η', 5) καὶ μέλ. μέσ. ὡς παθ. καταφλέξομαι (αὐτ. Δ', ς', 3), ἀόρ. παθ. β' ἀνεφλέγην (Λουκιαν. Θεῶν Διάλ. Θ', 2) καὶ συγκατεφλέγην (Πλουτάρχ. Ἠθικ. σ. 499), παρακ. πέφλεγμαι (Λυκόφρ. 806. καὶ (συμ-) Πλουτάρχ. Ἠθικ. σ. 770). Ῥίζα φλεγ-, φλέγ-ω, φλεγέθω (ποιητ.), λατ. flag-ro (φλέγομαι), σανσ. bhrâg-ê, λατ. fulgeo (ἀστράπτω, λάμπω), φλέγ-μα, φλεγμαίνω, φλεγμονή, φλόξ (=λατ. flamma ἀντὶ flag-ma), φλογίζω (ποιητ. καὶ μτγ.), φλεγυρός (ποιητ.), λατ. fulmen (κεραυνός, ἀντὶ fulg-men), ἄφλεκτος (ποιητ. καὶ μτγ.).

φλυᾱρέω-ῶ (λέγω μωρίας, φλυαρῶ). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), ὁ παρατ. *ἐφλυάρουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', δ', 11) καὶ ὁ μέλ. *φλυαρήσω* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 426, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *φλυαρία ἔχει με* (Πλάτ. Πολ. 336, γ'.), *φλυαρίας μεταχειρίζομαι* (Πλάτ. Ἱππ. Μ. 304, β'.), *εἰς φλυαρίαν ἐμπίπτω* (Πλάτ. Παρμεν. 130, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Ζ', 103). Ῥίζα φλυ-, φλεϜ-, φλι-, φλύ-ω (ποιητ. ὑπερχειλίζω, ἀναβρύω, φλυαρῶ), φλύ-ζω, φλέ-ω (=φλύω), Φλέων (καὶ Φλεύς=ὁ Βάκχος), Φλίας (υἱὸς Διονύσου), Φλιοῦς, φλέψ, φλεβάζω (=βρύω. Φώτιος), φλύαξ (=φλύαρος), φλύ-ᾱρος, -ία, φλυᾱρῶ, ἰωνικ. φλυηρέω-ῶ, φλή-ναφος, φλιδ-, φλιδή (ἀφθονία), ἔ-φλιδ-εν (διέρρεεν. Ἡσύχ.), φλιδ-άνει (διαρρεῖ), φλυδ-ᾶν (ἀφθονίαν ἔχειν), οἰνό-φλυξ, φλυκ-τίς, φλύκταινα, λατ. flu-o (ῥέω), flu-men (ῥεῖθρον), flu-vius (ποταμός), fluc-tus (ῥοή), fle-o (κλαίω), σλαβ. ble-da (φλυαρῶ). Συγγενὲς καὶ τὸ βλύω.

φοβέω-ῶ (ἐμβάλλω εἰς φόβον, τρομάζω, φοβίζω). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, κατα-), ὁ παρατ. *ἐφόβουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *φοβήσω* (σπαν. Θουκ. Α', 36. καὶ (ἐκ-) Δ', 126), ἀόρ. *ἐφόβησα* (πολλάκ. καὶ ἐξ-). Μέσ. *φοβοῦμαι* (πλειστάκ.), παρατ. *ἐφοβούμην* (πλει- καὶ ὑπερ-), μέλλ. μέσ. *φοβήσομαι* (πολλάκ.), ἀόρ. παθητ. ὡς μέσ. *ἐφοβήθην* (πλειστάκ. καὶ κατ-, συν-), παρακ. μέσ. *πεφόβημαι* (πλειστάκ.), ὑπερσ. μέσ. *ἐπεφοβήμην* (ἐνίοτε). Ῥημ. ἐπίθ. *φοβητέον* (Πλάτ. Πολ. 452, β'. Νόμ. 746, ε'. 891, α'.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *φοβῶ τινα* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν «*φόβον ἐμποιῶ τινι*» (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', η', 18), «*φόβον ἐπιβάλλω*» (Πλάτ. Θεαίτ. 173, α'.), *φόβον ἐμβάλλω τινί* (Πλάτ. Νόμ. 698, γ'.), οὗ ὡς παθητ. εἶναι τὸ *φόβος ἐμπίπτει τινὶ* (Θουκ. Β', 91. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', β', 19. κτλ.), *φόβον παρέχω τινὶ* (Αἰσχίν. 1, 192. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', α', 18. κτλ.), τὸ δὲ *φόβον* ποιῶ (= ἐξεγείρω, κινῶ). Ἀντὶ δὲ τοῦ *φοβοῦμαι* λέγεται καὶ *καθίσταμαι εἰς φόβον* (Θουκ. Β', 81. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ παθ. μέλλ. φοβηθήσομαι εἶναι μεταγενέστερος (Πλούταρχ. Βροῦτ. 40. Λουκιαν. Ζεῦξ 9. κτλ.), ποιητ. δὲ ὁ ἀόρ. ἐφοβησάμην (Ἀνακρ. 31, 11). Ῥίζα φεβ-, φέβομαι (ὅρα φείδομαι), σανσ. bi-bhêmi (φοβοῦμαι), bhajâmi (φοβῶ), φόβη (αἱ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κυμαινόμεναι μακραὶ τρίχες), φόβος, φοβῶ, φοβοῦμαι, φοβ-ερός, φόβητρον, φοβητός (ποιητ.), ἀφόβητος (ποιητ.), φόβημα (ποιητ.), ἐκφόβησις (μτγ.). Παρ' Ὁμήρῳ τὸ φόβος=φυγὴ καὶ τὸ φοβῶ (= τρέπω εἰς φυγήν, φυγαδεύω) καὶ τὸ φοβοῦμαι (=φεύγω).

φοιτάω-ῶ (συχνάζω) (πλειστάκ. καὶ δια-, συμ-, προς-, εἰς- καὶ ἀπο- [Λυσί. παρ' Εὐσταθ. Ἰλ. 1167, 23]), παρατ. *ἐφοίτων* (πλειστάκ. καὶ δι-), μέλλ. *συμφοιτήσω* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 304, β'.), ἀόρ. *ἐφοίτησα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', γ', 9. Πλάτ. Γοργ. 456, δ'.) καὶ *ἀπεφοίτησα* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 489, δ'. Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξ. *χρυσοχοεῖον*), παρακ. *πεφοίτηκα* (σπαν. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 106, ε'.). Ῥημ. ἐπίθ. *φοιτητέον* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 161, ε'.)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Γίνεται δὲ κατά τινας ἐκ ῥίζης φυ- (φύω. ὅπερ ἰδέ), φοι- (ὡς ποινὴ καὶ λατ. poena καὶ punio (=τιμωρῶ), moenia (τείχη), munio (ὀχυρῶ), Ἑλλην. ἀ-μύνομαι), φοιτὴς (κήρυξ. Ἡσύχ.) φοῖ-τος (ποιητ. σύχνασμα), φοιτῶ, φοίτησις, συμφοίτησις, φοιτητής, συμφοιτητής, φοιταλέος (ποιητ.), φοιτητήριον (μτγ.), κατ' ἄλλους δὲ ἧττον ὀρθῶς παρὰ τὸ οἰ- (οἴσω), οἶ-τος (τύχη), οἶ-μος (ὁδός), φοῖτος (ὡς φοξὸς ἐκ τοῦ Ϝοξύς). Σφάλλεται ὁ Ἀντιαττικιστὴς λέγων «Φοιτητὴν οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλὰ συμφοιτητήν» (ἐν Βεκκ. Ἀνέκδ. 116, 1. ὅρα καὶ σ. 71, 23), διότι εὕρηται καὶ τὸ φοιτητής (Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 109, δ'. Ὅρα δὲ καὶ Θωμ. Μάγιστρ. σ. 899, 10). «Τὸ φοιτᾶν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν εἰς διδασκάλους ἰόντων λέγεται, ἀλλὰ καὶ <ἐπὶ τῶν> ἐπί τι ἕτερον <ἰόντων> συνεχῶς. Πλάτων ἐν Φαίδωνι: «πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον». Καὶ πάλιν ἐν Γοργίᾳ: «ἐάν τις εἰς παλαίστραν φοιτήσας εὖ ἔχων τὸ σῶμα» (Θωμ. Μάγιστρ. 89?, 5). Σφάλλεται δὲ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος διδάσκων ὅτι «ἀποφοιτήσομαι κάλλιον ἢ ἀποφοιτήσω» (σελ. 106, 3). Ἦσαν δέ πως ἐπτοημένοι περὶ τοὺς μέσους μέλλοντας οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοί, ὡς καὶ ἐκ τῶνδε πλημμελῶς ἐχόντων φαίνεται· «ἀγνοήσομαι κάλλιον ἢ ἀγνοήσω καὶ ἄξομαι ἢ ἄξω· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων μέσους μέλλοντας» (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 7, 3).

φονεύω (φονεύω) (σπαν. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 11), παρατ. *ἐφόνευον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 64. Ζ', α', 32), ἀόρ. *ἐφόνευσα* (σπαν. Πλάτ. Νομ. 873, ε'.). Παθητ. *φονεύομαι* (σπαν. Θουκ. Η', 95) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐφονεύθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 871, δ'.), τὰ δὲ λοιπὰ εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *φόνον ἐξεργάζομαι* (Πλάτ. Φαίδ. 113, ε'. Νόμ. 869, α'.) καὶ *φονεύς εἰμί τινος* (Λυσί. 13, 33. 42.

κτλ.), ὡς παθητ. δὲ τὸ *φόνος γίγνεται* (Θουκ. Α', 108. Ζ', 85. Πλάτ. Νόμ. 831, α'. 867, α'.), *φόνος πράττεται* (Πλάτ. Νόμ. 867, β'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ καὶ Πινδάρῳ. Ῥίζα φεν-, ἔπ-εφν-ον, φγ-, ἐξ οὗ φα-, ἀρεί-φατος, μυλή-φατος ὀδυνή-φατος (ὡς τεν-, τν-, τα-, τατός, λατ. tentus, γεν-, γν-, γα-, γέγα-ται, κτλ.), φόνος, φονεύς, φονεύω, φόνευμα (ποιητ.), φονευτής (μτγ.), φονευτήριον (μτγ.) καὶ τὸ πρόσφατος (= νεωστὶ σφαγείς, νεοσφαγής, ὁ πρὸ μικροῦ, νέος. ποιητ. καὶ Λυσί. 18, 19. Δημ. 25, 61).

φορέω-ῶ (φέρω, φορῶ) (πλειστάκ. καὶ δια-, συμ-, προς-, ὑπερ-), παρατ. *ἐφόρουν* (σπαν. Θουκ. Β', 75. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', η', 29. καὶ εἰς-), μέλλ. [ἁπλοῦς ποιητ. καὶ μεταγεν.] *ἐκφορήσω* (σπαν. Ξενοφ. Πορ. δ', 32. Cobet), *διαφορήσω* (Ἰσαῖ. 11, 31) καὶ *ἐπιφορήσω* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', ε', 10), ἀόρ. *ἐφόρησα* (σπαν. Ἰσαῖ. 4, 7. καὶ ἐξ-, δι-, εἰς-, ἀν-, συν-, ὑπ- [Ἀττ. Ἐπιγρ.].), παρακ. *ἐκπεφόρηκα* (σπαν. Δημ. 42, 30), *καταπεφόρηκα* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 587, ε'.). Παθ. *φοροῦμαι* (σπαν. Θουκ. Β', 76. Πλάτ. Φαίδ. 87, γ'. Ἐπινομ. 976, α'. καὶ δια-, ἐκ-), μέσ. *προφοροῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. ϛ', 15. πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 4), ἀόρ. παθ. *διεφορήθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 672, β'. Δημ. 45, 64), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐνεφορήθην* (ψ. Ἰσοκρ. Ἐπιστολ. Ι', 1. καὶ μτγ.), ἀόρ. μέσ. *ἐξεφορησάμην τι* (=τῶν ἐμαυτοῦ. σπαν. Ἰσαῖ 6, 39. Δημ. 47, 53. 75), *παραφορήσασθαι* (=συναγαγεῖν δι' ἑαυτόν. σπαν. Πλάτ. Νόμ. 858, β'.), παρακ. παθ. *πεφορημένος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 52, α'. καὶ ἐκ-, συμ-, δια-), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *φορητός* (Δημ. 21, 198. 23, 94), *ἀφόρητος* (ἐνίοτε).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ μεταγενεστέροις ἀπαντᾷ καὶ ὁ μέσ. ἐνεστὼς ἐμφοροῦμαί τινος καὶ ἐνεφορούμην, ὁ δὲ φορήσομαι ὡς παθ. (Πλούταρχ. Ἠθικ. 398)· φορῶ, φόρημα, φόρησις (μτγ.), φορητέος (μτγ.), φορεύς (μτγ.), κτλ. ὅρα φέρω. Φορῶ ὑποδήματα, ἱμάτια καὶ ὅ,τι πρὸς θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ κόσμον ἀποβλέπει λέγεται, οὐχὶ δὲ φέρω (Ἰσαῖ. 5, 11. Εὔπολ. παρ' Ἀμμων. σ. 133), περὶ δὲ δένδρων φέρειν, οὐχὶ δὲ φορεῖν. Cobet Nov. Lect. 140. 156. Εἶναι δέ πως τὸ φορῶ, ἐντονώτερον τοῦ φέρω ἀναλογοῦν πρὸς τὸ δημῶδες κουβαλῶ.

φορινόω-ῶ (περιβάλλω τι μὲ χονδρὸν δέρμα). Μόνον ὁ παθ. παρακ. *πεφορινῶσθαι* (=πεπαχύνθαι· Λυσί. παρ' Ἀρποκρατ. «*τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι ἢ πεφορινῶσθαι*»).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ φορίνη (Ἀντιφῶν παρ' Ἀρποκρ. ἐν λ. πεφοριῶσθαι)=τὸ χονδρὸν κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν δέρμα (ὅρα καὶ Βεκ. Ἀνέκδ. 70, 26. Φώτι. 427, 12). Ὁ δὲ Πολυδεύκης λέγει ὅτι «τὸ δέρμα τοῦ χοίρου φορίνην καλοῦσιν» (ϛ', 55). «Καὶ ἐπ' ἀνθρωπείου δέρματος ἐλέγετο ἡ φορίνη» (Ἀρποκρ. ἐν λ. φορίνης). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

φορμορραφέω-ῶ (ῥάπτω ψάθας, συρράπτω, συμπλέκω). Μόνον τὸ παθητ. *φορμορραφούμεθα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 166).

ΣΗΜ. Παρὰ τὸ φορμός (=πᾶν ἐκ σχοίνου ἢ καλάμου πλέγμα, κόφινος, ψίαθος) καὶ ῥάπτω (φορμὸς δὲ=Ϝορμός=Ϝερ-, Ϝείρω). «Τὸ φορμός ἐστι πλέγμα τι ἐκ φλέω» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 70, 5), «φλέως δὲ δισυλλάβως τὸ φυόμενον ἐν τοῖς ἕλεσι φυτόν» (αὐτόθ. 70, 23 = κοινῶς ῥαγάζι, ῥογόζος. Ὅρα καὶ Πολυδ. Γ', 178), φορμοκοιτῶ (ἐπὶ φορμοῦ, ψιάθου καθεύδω. Βεκκ. Ἀνέκδ. 70, 5). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

φορτίζω (φορτώνω). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς *ἀντιφορτίζω* (σπαν. Δημ. 35, 24). Μέσ. *ἀντιφορτίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. γ', 2), ἀόρ. παθ. *ἀντεφορτίσθην* σπαν. Δημ. 35, 11. 24. 31) καὶ μέσ. ἀόρ. *ἀντεφορτισάμην* (σπαν. Δημ. 35, 25. 37. 38).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (μέσ. «φορτίζεσθαι τὰ μείονα». Ἔργ. 690). Φόρτος (ὅρα φέρω), φορτίον, φορτίζω, φορτιστός (μτγ.), φορτικός.

φράγνυμι (φράττω). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παρατ. *ἀπεφράγνυσαν* (σπανιώτ. Θουκ. Ζ', 74).

ΣΗΜ. Παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷ καὶ φράγνυται (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 336), ἀποφράγνυσαι (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 241). Ὅρα φράττω. Τὸ μὲν ἁπλοῦν κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει, τὸ δὲ ἀποφράγνυμαι παρὰ Σοφοκλεῖ.

φρᾰ́ζω (ἐκφράζω, δεικνύω, φανερῶ, λέγω, κελεύω). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), ὁ παρατ. *ἔφρᾰζον* (πολλάκ.), μέλ. *φρᾰ́σω* (πλειστακ.), ἀόρ. *ἔφρᾰσα* (πλειστάκ.), παρακ. *πέφρᾰκα* (σπαν. Ἰσοκράτ. 5, 93). Παθ. *φράζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', γ', 11) καὶ παρακ. παθητ. *πέφρᾰσμαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 15, 195. 16, 39). Ῥημ. ἐπίθ. *δύςφραστος* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 50, γ'.), *φραστέον* (σπαν. Πλάτ. Ἐπιστ. 312, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ ποιηταῖς ἀπαντᾷ καὶ μέσ. φράζομαι (Ἰλ. Α, 554. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1099. Ἱππ. 1015), παρατ. ἐφραζόμην (Ἰλ. Π, 646), μέλ. φράσομαι (Ἰλ. Ο, 234. καὶ (μετα-) Ἰλ. Α', 140), ἀόρ. ἐφρασάμην (πολλάκ.) καὶ ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐφράσθην (Ὀδ. Ψ', 260. Ἡροδ. Α', 84. Ζ', 46. Εὐρ. Ἑκ. 545) καὶ μέσ. παρακ. πέφρασμαι (Αἰσχύλ. Ἱκ. 438. καὶ (ξυμ-) Σοφοκλ. Ἀντιγ. 364). Ῥίζα πρὸ καὶ Ϝαδ = πραϜαδ-jω (πρὰ=πρό, Ϝαδ=βάζω=λέγω), κατὰ δὲ τὸν L. Meyer καὶ Κούρτιον εἶναι φραδ = πρατ-, ἣν εὑρίσκομεν ἐν τῷ λατ. pret, inter-pre(t)s (ἑρμηνεύς), inter-prĕtor (ἑρμηνεύω, ἐξηγοῦμαι), λιθ. prat (γινώσκω), γοτθ. frath jan. frath s (νοῦς), λιθ. prantu', φρά-σις, εὐ-φραδ-ής, ἄφραστος (ποιητ. καὶ μτγ.). φραστήρ.

φρᾱτριάζω (εἶμαι τῆς αὐτῆς φρατρίας, μετέχω τῆς αὐτῆς φρατρίας). Μόνον ὁ παρατ. *ἐφρᾱτρίαζον* (σπανιώτ. Δημ. 43, 13., ἔνθα κακῶς γράφεται *ἐφατρίαζον*).

ΣΗΜ. «Φρατρίζειν: τὸ εἰς τὴν αὐτὴν φρατρίαν συνιέναι καὶ μετὰ τοῦ Α φρατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς» (Στέφαν. Βυζάντ. λέξ. φρατρία). «Φρατρία ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· φράτερες δὲ οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχοντες καὶ φρατριάζειν τὸ τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχειν. Φρατρίαρχος δ' ἐστὶν ὁ τῆς φρατρίας ἄρχων» (Ἀρποκράτ. ἐν λεξ. φράτορες). Ὅθεν αἱ φρατρίαι ἦσαν δώ-

δεκα καὶ ἐν ἑκάστῃ γένη τριάκοντα (Πολυδ. Γ', 51—52). Ῥίζα φρᾱ-, φρᾱ'-τρα (Ὁμηρ. φρήτρη), φρατρία, φράτωρ (μτγ. μέλος φρατρίας) καὶ φράτηρ (Ἀττικ. ὅπερ κακῶς τονίζεται φρατήρ. Πολυδ. Γ', 51. Ὅρα Cobet Mnemos. 1862 σ. 138. Εὐστάθ. 239, 32. Στέφαν. Βυζαντ. λέξ. φρατρία), φρήτηρ (ἀδελφός), φρατριάζω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει), φράτριοι θεοί, φράτριον ἱερόν, σανσ. bhrâ-ta καὶ ζενδ. bhrâ-tar (ἀδελφός), λατ. frâ-ter, γερμ. bruder (Κούρτιος), σλαβ. bratusca (ἀδελφός), δημῶδες μπράτιμος (ἀδελφοποιητός). Ἄλλοι δὲ ἧττον πιθανῶς νομίζουσι τὴν λέξιν συγγενῆ τῷ πατήρ, πάτρα, πατριά. Τὸ δὲ φατρίζω καὶ φατριάζω εἶναι πλημμελεῖς τύποι.

φρᾱτρίζω (εἰς τὰς φρατρίας συνιέναι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σπανιώτατα (Λυσί. παρὰ Βεκκ. Ἀνεκδ. 115, 29., ἔνθα κατὰ τὸν Ἀντιαττικιστὴν γράφεται κακῶς *φατρίζω*, καὶ C. I. A Τόμ. Β', ϐ', 841).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ. Ὅρα φρατριάζω.

φράττω (φράσσω) (σπαν. Ξεν. Κυνηγ. ϐ', 9. Δημ. 21, 17. 55, 30. καὶ ἀπο-, ἐμ-, συμ-, ἀντι-), παρατ. *συνέφραττον* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 74, ε'.), μέλ. *διαφράξω* (C. I. A. T. B'. 1054, 63. 347 π. Χ.), ἀόρ. *ἔφραξα* (ἐνίοτε καὶ ἐν-, περι-, συν-). Ἀόρ. μέσ. *ἐφραξάμην* (σπαν. Θουκ. Γ', 3. Η', 35. καὶ ἀπ-, περι-), ἀόρ. παθητ. *ἐφράχθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 84, δ'. Νόμ. 779, α'. καὶ ἐν-, ἀντ-), παρακ. παθ. *πέφραγμαι* (σπαν. Θουκ. Α', 82. Ξενοφ. Παιδ. Β', δ', 25. καὶ συμ-). Ῥημ. ἐπίθ. *ἄφρακτος* (Θουκ. Α', 6. 117. Γ', 83. Ϛ', 33), *κατάφρακτος* (Θουκ. Α', 10). Τὸ μέσον καὶ κατ' ἀνάλυσιν *περιφράττω ἐμαυτόν* (Πλάτ. Πολ. 365, ϐ'.). Ἀντὶ τοῦ *ἐμφράττω* λέγεται καὶ *ἔμφραγμά τινος ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 7, 40).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ μέσ. μέλλ. ἐμφράξομαι (Λουκιαν. Τίμ. 19), μέλλ. παθ. φραγήσομαι (Β', Κορινθ. ια', 10), ἀόρ. παθ. ἐφράγην (Ἀρεταῖ. Σημ. Α', ζ', 13) εἶναι μεταγενέστεροι. Ῥίζα φαρκ-, ὅθεν φάρξαι (C. I. A. Α', 319, 20. 420 π. Χ.), διαφάρξαντι (Περιοδ. Ἀθήν. Ζ', 482, III, 31. 409 π. Χ.), φράγνυμι, φράττω (=φράγ-jω ἢ φράκ-jω), λατ. farc-io, φράγμα, ἔμφραγμα, ἀπόφραξις, φραγμός (ποιητ. καὶ Ἡροδ.), δρύ-φακ-τος, (ἀντὶ δρύ-φρακ-τος), φρακτὸς (μτγ.), ἴσως καὶ τὸ σφρᾱγίς, σφρᾱγίζω.

φρενόω-ῶ (κάμνω φρόνιμον, διδάσκω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Β', ς', 1) καὶ παρατ. *ἐφρένουν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', α', 5), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικά.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, φρενῶ (Προμηθ. 335), φρενώσω (Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1183), ἐφρένωσα (Χοηφ. 116). Φρὴν φρενός, φρενόω-ῶ, φρένωσις (Ἡσύχ.), φρενώλης (ποιητ. παράφρων).

[**φρέω-ῶ**] (ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων εἰς, ἐκ, διὰ=εἰσάγω, ἐξάγω, διάγω, *εἰσφρέομαι* δὲ=εἰσέρχομαί που). Ἄχρηστον κατ' ἐνεστῶτα, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον ὁ παρατ. *εἰσέφρουν* (Δημ. 20, 53., κατὰ δὲ Cobet «*εἰσεφροῦντο*», ὁ δὲ *ἐξέφρουν* ποιητ.), μέλλ. *εἰσφρήσω* (ποιητ. καὶ Ἀντιφῶν καὶ Δημοσθ. Ἀποσπ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ. *εἰσφρήσειν*), *διαφρήσω* (ποιητ. καὶ Θουκ. Ζ', 32. ὁ δὲ *ἐκφρήσω* ποιητ.), ἀόρ. *εἰσέφρηκα* (Ξενοφ. Παιδ.

Δ', ε', 14 κατ' ἀνάγνωσιν Cobet, [ὁ δὲ *ἐπεισέφρηκα* ποιητ., ὁ δὲ *ἐξέφρηκα* μεταγ., ὑποτ. *ἐπεισφρῶ* (Εὐριπ. Ἀλκ. 1056), *ἐκφρῶσιν* (Εὐριπ. Φοιν. 264. Σοφοκλ. Ἀποσπ. 924), προστ. *ἔκφρες* (Ἀριστοφ. Σφηκ. 162), ἀπαρέμφ. *εἰσφρῆναι* (Ἡσυχ.), μετοχ. *ἐπεισφρείς* (Εὐριπ. Φαέθ. 2, 50]. Μέσ. παρατ. *εἰσεφρούμην* (Δημ. 20, 53 κατὰ Cobet. πρβλ. Εὐρ. Τρῳαδ. 652), μέλλ. μέσ. *εἰσφρήσομαι* (Δημ. 8, 15), ἀόρ. μέσ. *ἐπεισφρέσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 43) καὶ *εἰσφρέσθαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', γ', 19 κατ' ἀνάγνωσιν Cobet ἀντὶ τοῦ πλημμελ. «*εἰσέσθαι*»).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα παρὰ τοῖς παλαιοῖς κεῖται μεταβατικῶς, ἀμεταβ. δὲ μόνον παρὰ μεταγενεστέροις. Κόντ. Γλωσ. Παρατ. 499—500. Cobet Var. Lect. 575—577. Γίνεται δὲ κατὰ τὸν Nauck ἐκ τῆς πρὸ καὶ ἵημι (πρβλ. φροῦδος = πρὸ ὁδοῦ, φρουρὰ =πρὸ ὁράω. Πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 887, 20). Τὸ μὲν μετὰ τῆς εἰς σύνθετον εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ, τὸ δὲ μετὰ τῆς ἐκ παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ δὲ μετὰ τῆς διὰ παρὰ Θουκυδίδῃ.

φρίττω (τὸ Ι μακρὸν=ἀνατριχιάζω, φρίττω, τρομάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ Πολ. 387, γ'. Δημ. 51, 9), ὁ ἀόρ. *ἔφρῑξα* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, α'. Δημ. 21, 135), παρακ. *πέφρῑκα* (σπάν. Δημ. 18, 323), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Ὡς παθ. εἶναι τὸ φρίκη ἐγγίγνεταί τινι (Ξεν. Παιδ. Δ', ϐ', 15).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα ῥῑγ-, Fρῑγ-, φρίξ-ικός, φρῖκη, φρῖττω [= φρίκ-jω], λατ. frīgeo, φρικτός (μτγ.). Ὅρα ῥιγῶ.

φρονέω-ῶ (εἶμαι ἔμφρων, σκέπτομαι, νομίζω, ἔχω φρόνημα, αἰσθάνομαι) (πλειστάκ. καὶ ὑπερ-, παρα-), παρατ. *ἐφρόνουν* (πολλάκ. καὶ ὑπερ-, παρ-, ἀν-), μέλλ. *φρονήσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ζ', 23. Ἰσοκρ. 15, 317), ἀόρ. *ἐφρόνησα* (πλειστάκ. καὶ παρ-), παρακ. *πεφρόνηκα* (σπαν. Ἰσοκρ. 5, 124. καὶ (ὑπερ-) Πλάτ. Ἀλκιϐ. Α', 104, α'.). Παθ. *ὑπερφρονοῦμαι* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 16), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπ. *φρονητέον* (Ξεν. Ἑλλ. Β', δ', 40. 41. Ἀγησ. η', 40. Ἀπολ. 26).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ μεταγενεστέροις ἀπαντᾷ καὶ παθ. φρονοῦμαι (Ἀριστοτ. Γοργ. 6, 10. Παῦλ. πρὸς Φιλιπ. ϐ', 5). Ῥίζα φρεν-, (ὅρα φράζω), φρήν, φρενῶ, φρον-έω, φροντίς, φροντίζω, φρόνησις (ὅπερ εἶναι ὡς ῥημ. οὐσιαστικὸν τοῦ φρονῶ=εὖ φρονῶ), φρόνημα (ὡς ῥημ. οὐσιαστ. τοῦ φρονῶ= μέγα φρονῶ, ὃ καὶ μεγαλοφροσύνη λέγεται), φρονηματίζω, φρονηματίας. Κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ τὸ «φρέω ῥῆμα δηλωτικὸν τοῦ προϊέναι, παρ' ὃ καὶ φρὴν ἡ προϊμένη ἢ καὶ προπέμπουσα τὰ ὀνόματα» (Βεκκ. Ἀν. 887, 20). Τὸ μὲν φρονῶ=ἔχω λόγον, αἴσθησιν, εὖ φρονῶ δὲ=εἰμὶ φρόνιμος. Φρονεῖν δὲ λέγουσι πάντες οἱ ἐν ἡλικίᾳ, τὸ δ' εὖ φρονεῖν ὀλίγοις δέδοται. Ἐντεῦθεν ἀντίκεινται ἀλλήλοις τὸ βρέφος εἶναι, νήπιον, παιδάριον, καὶ τὸ φρονεῖν, ὅθεν ἡ φρονοῦσα ἡλικία· καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἤρχετο φρονεῖν (Ἰσαῖ. 9, 20)· παρ' Αἰσχίνῃ (1, 139) «εἰς τὴν φρονοῦσαν [καὶ πρεσβυτέραν] ἡλικίαν ἀναβάλλεται» τὸ πρεσβυτέραν εἶναι βιβλιογράφου προσθήκη. Πρβλ. καὶ ἰχθῦς φρονοῦντας (Ἔφιππ. παρ' Ἀθην. Η', σ. 358, f)=ἡλικίαν ἔχοντας. Ὅρα Cobet Nov. Lect. σ. 90.

φρονηματίζω (πληρῶ φρονήματος). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. παθ. *φρονηματισθῆναι* (σπαν. Ὑπερείδ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ., Μ. Ἐτυμ. 800, 43). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *φρονήματος πληροῦμαι* (Πλάτ. Πολιτικ. 290, δ'.), *φρονήματος ἐμπίμπλαμαι* (Πλάτ. Λῦσ. 206, α'. Πολ. 411, γ'. 494, δ'.), *φρόνημα ἔχω* (Θουκ. Β', 43. κτλ.), *ἐν φρονήματί εἰμι* (Θουκ. Ε', 40).

ΣΗΜ. Παρὰ μεταγενεστέροις καὶ πεφρονηματισμένοι (Ἀριστοτ. Πολ. 3, 13). Φρόνημα, φρονηματίας, φρονηματίζω, φρονηματιστός (μτγ.). Ὅρα φρονέω-ῶ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὑπερείδῃ. Ὁ Θουκυδίδης διακρίνει τὸ φρονημα καὶ καταφρόνημα λέγων τάδε· «ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι· αὔχημα μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς καὶ δειλῷ τινι ἐγγίγνεται, καταφρόνησις δὲ ὃς ἂν καὶ γνώμῃ πιστεύῃ τῶν ἐναντίων προέχειν» (Θουκ. Β', 62), ἤτοι φρόνημα μὲν εἶναι τὸ θάρρος τὸ ἐξ ἀμαθίας καὶ εἰς δειλόν τινα ἐμφανιζόμενον, καταφρόνημα δὲ τὸ ἔλλογον θάρρος τὸ ἐκ τοῦ πεποιθῆναι ἐπὶ τὰς ἰδίας δυνάμεις προερχόμενον.

φροντίζω (φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μέλει μοι, παθητ. δὲ = εἰμὶ ὑποκείμενον φροντίδος) (πλειστάκ. καὶ ἐκ-), παρατ. *ἐφρόντιζον* (πολλάκ.), μέλ *φροντιῶ* (σπαν Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 24. Δημ. Ἐπιστ. Γ', 15. καὶ ποιητ.), ἀόρ. *ἐφρόντισα* (πλειστάκ.), παρακ. ***πεφρόντικα*** (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', γ', 8. καὶ CIA. Τ. Β'. 481.). Παθ. *φροντίζομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱέρ. ζ', 10). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀφρόντιστος* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. ς', 6), *φροντιστέον* (σπαν. Πλάτ. Κρίτ. 48, α'.). Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἔστι μοι φροντὶς περί τινος* (Πλάτ. Φαιδ. 101, ε'.), *εἰσέρχεταί μοι φροντὶς περί τινος* (Πλάτ. Πολιτ. 330, δ'.), *φροντίδος μέτεστί μοι* (Ξεν. Παιδ. Ζ', β', 28), *ἐν φροντίδι εἰμὶ* (Ξεν. Παιδ. Ε', β', 2. Ἑλλ. Ϛ', ε'. 33. κτλ.), *φροντιστής εἰμι* (Πλάτ. Ἀπολ. 18, β'. Ἀξίοχ. 366, β'. Ξεν. Συμπ. ζ', 2) καὶ *φροντιστὴς γίγνομαι* (Ξεν. Ἀπομ. Δ', ζ', 6), ὡς μεταβατ. δὲ εἶναι *φροντίδας ἐμβάλλω τινὶ* (Ἀντιφῶν 2, β', 2) καὶ *εἰς φροντίδα καθίστημί τινα* (Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Β', 11)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι (912). Παρὰ μεταγενεστέροις καὶ παθ. παρακ. πεφροντισμένος (Ἀθήν. ΙΑ', 22. Πλούταρχ. Παῦλ. Αἰμ. 28. Αἰλιαν. Ἱστ. Ζῴ. ζ', 9, κτλ.), φροντίζω (ὅρα φρονῶ), φροντιστής, φροντιστήριον (ποιητ. καὶ μτγ.), φρόντισμα (ποιητ. καὶ μτγ.).

φρουρέω-ῶ (φυλάττω ὡς φρουρός, φυλάττω) (πλειστάκ. καὶ ἐμ-), παρατ. *ἐφρούρουν* (πλειστάκ. καὶ περι- Θουκ Γ', 17 κατὰ διόρθωσιν), μέλ. *φρουρήσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ϛ', α', 17. καὶ ποιητ.), ἀορ. *ἐφρούρησα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 12. καὶ ποιητ.). Παθ. *φρουροῦμαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἐφρουρούμην* (σπαν. Θουκ. Α', 107. Ἰσοκρ. 19, 19. καὶ περι-). Ῥημ. ἐπιθ. *ἀφρούρητος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 760, α'.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *φρουρῶ* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *φυλακὰς φυλάττω* (Ξενοφ. Ἀναβ. Β', ς', 10. κτλ. = φρουρῶ), *φυλακὰς καθίσταμαι* (Ξεν. Ἀνάβ. Δ', ε', 21. Παιδ. Γ', γ', 33 = βάλλω φρουρούς, κτλ.), *φυλακὴν ἐγκαταλείπω* (Ξεν. Ἑλλ. Α', α', 22).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 31. Εὐμ. 218). Παρὰ ποιηταῖς καὶ μτγ. ὁ μέσ. μέλλ. φρουρήσομαι κεῖται παθ. (Εὐριπ. Ἴων 603. Πλούταρ. Καῖσ. 27), παρακ. πεφρούρημαι (Ἱπποκρατ. Ἐπισ. 3, 825) καὶ διαπεφρούρημαι (Αἰσχύλ. Ἀποσ. 263), ἀόρ. παθ. ἐφρουρήθην (Εὐριπ. Ἴων 1390). Φρουρός (πρὸ καὶ ὁράω, οὖρος=φύλαξ. Ὅρα ὁρῶ), φρουρῶ, φρούρημα (ποιητ.), φρούρησις (μτγ.), φρουρητός (μτγ.). Φυλακαὶ ἐκαλοῦντο σώματα στρατιωτικὰ φρουροῦντα τὴν πόλιν, οἱ δὲ φυλάσσοντες στρατιῶται ἐλέγοντο φρουροί, οὐχὶ φύλακες, ὅθεν τὸ φύλακας (Ξεν. Οἰκον. δ', 6) γραπτέον φυλακὰς (πρβλ. δ', 9. 11). Cobet Nov. Lect. 573.

φρῡ́γω (ξηραίνω, φρυγανίζω). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. παρακ. *πέφρῡγμαι* (Θουκ. Ϛ', 22) καὶ τὸ ῥημ. ἐπ. *φρυκτὸς* (Θουκ. Β', 94. Γ', 22) = ἡ κεκαυμένη δᾴς (Βεκκ. Ἀνέκδ. 315, 26)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. (Ἐπιγρ. 14, 4) καὶ χρησμ. παρ' Ἡροδ. Η', 96. Παρὰ ποιητ. καὶ μεταγεν. εὕρηνται καὶ φρύγω, ἔφρυγον, φρύξω, ἔφρυξα, φρύγομαι, ἐφρύχθην καὶ ἐφρύγην. Ῥίζα φρυγ-, φρῡ́γ-ω = λατ. frīg-o = σανσ. bhrg-âmi, φρύγει = bhrja'ti, φρύγανον, φρύγ-ε-τρον (μεταγ.), φρυγ-μός (Ἡσύχ.), φρυκτωρῶ, κτλ. πρβλ. καὶ Πολυδ. Ζ', 181.

φρυκτωρέω-ῶ (δίδω σημεῖον ἐν καιρῷ νυκτὸς ὑψῶν λαμπάδας ἀνημμένας, παθ. δὲ=δηλοῦμαι, γνωστοποιοῦμαι διὰ φρυκτῶν, ἀνημμένων λαμπάδων). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς *παραφρυκτωρέω-ῶ* (σπαν. Δείναρχ. παρ' Ἁποκρατ. καὶ Φωτί.) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐφρυκτωρήθην* (σπαν. Θουκ. Γ', 80).

ΣΗΜ. Φρυκτός (ὅρα φρύγω), φρυκτ-ωρός (πρβλ. πυλ-ωρός, θυρ-ωρός. Ὅρα ὁρῶ), φρυκτωρῶ, φρυκτώριον (μτγ.). Ὅρα καὶ παραφρυκτωρεύομαι. «Παραφρυκτωρεῖν· τὸ τοῖς φρυκτοῖς παρὰ τὸ προσῆκον χρῆσθαι, τουτέστιν ἐπὶ συμφέροντι μὲν τῶν πολεμίων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν φιλίων» (Ἁρποκρατ. ἐν λ.). «Φρυκτωρεῖν δ' ἐστὶ κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὁτιοῦν» (Ἁρποκρατ. ἐν λέξ.).

φυγαδεύω (ἐκδιώκω) (σπαν. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Ζ', 8. Θ', 9. Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 42), παρατ. *ἐφυγάδευον* (σπαν Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', γ', 8), μέλλ. *φυγαδεύσω* (σπαν. Δημ. 40, 32), ἀόρ. *ἐφυγάδευσα* (ἐνίοτε). Παθ. παρατ. *ἐφυγαδευόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 14), [ἀόρ. παθ. *ἐφυγαδεύθην* μτγ. Πολυδ. Η', 70. Ἀθήν. ΙΓ', § 89], τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ τοῦ *φυγαδεύω τινά* ἐλέγετο καὶ κατὰ περίφρασιν *φυγάδα τινὰ ποιῶ* (Λυσί. 13, 64. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β'. 145, β'. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', α', 7. κτλ.) *φυγὴν ἐπιβάλλω τινὶ ἔκ τινος* (Ἡρόδ. Ζ', 3) ἢ *ἐπιτίθημι* (Πλάτ. Νόμ. 735, ε'.), *φυγὴν καταγιγνώσκω τινὸς* (Ἀνδοκ. 1, 106. Λυσί. 14, 38. Λυκοῦργ. 22. κτλ.), *φυγῇ ζημιῶ τινα* (πολλάκ.), ὡς παθητ. δὲ τὸ *φυγῇ ζημιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 4, 116. κτλ.).

ΣΗΜ. Φυγάς, φυγαδεύω φυγαδεία (μτγ.), φυγάδευσις (μτγ.), φυγαδευτέος (μτγ.). Ὅρα φεύγω. Τὸ φυγαδεύω κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει, ὅπερ παρὰ μεταγενεστέ-

ροις κεῖται καὶ ἀμεταβ.=εἰμὶ φυγάς (ὡς ἔλεγον οἱ 'Αττικοί. Θουκ. Ϛ', 92. κτλ.).

φυγγάνω (φεύγω). 'Απλοῦν εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ σύνθετον, *ἀποφυγγάνω* (σπαν. Δημ. 23, 74) καὶ *καταφυγγάνω* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 208), παρατ. *διεφύγγανον* (σπαν. Θουκ. Ζ', 44. Αἰσχίν. 3, 10), τὰ δὲ λοιπὰ ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ *φεύγω*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 513. καὶ (ἐκ-) 525). Γίνεται δ' ἐκ τῆς ῥίζης φυγ- μετὰ τοῦ προσφύματος -ανω καὶ ἑτέρου ν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος.

φυγοδικέω-ῶ (ἀποφεύγω τὴν δίκην,ὑποχωρῶ). Μόνον ὁ παρατατ. *ἐφυγοδίκουν* (σπαν Δημ. 40, 16).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

φυλαρχέω-ῶ (εἰμὶ φύλαρχος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. 'Ιππαρχ. α', 23. 'Ισαῖ. 5, 42) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐφυλάρχησα* (σπαν. Ξενοφ. 'Ιππικ. ια', 10. 'Ισαῖ. 11, 41). 'Ως μεταβατ. δὲ εἶναι τὸ *φύλαρχον καθίστημι* (Λυσί. 12, 44).

Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει (Λυσιστρ. 561). Φύλαρχος, φυλαρχία (μτγ.), φυλαρχῶ. «Φύλαρχος: ὁ κατὰ φυλὴν ἑκάστην τῆς ἵππου ἄρχων φύλαρχος καλεῖται. Ἦσαν δὲ δέκα τὸν ἀριθμόν, ὑποτεταγμένοι τῷ ἱππάρχῳ» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 313, 32).

φυλάττω (φυλάττω, παραφυλάττω, διαφυλάττω, προσέχω, ἀγρυπνῶ) (πλειστάκ. και δια-, προ-, παρα-, συμ-), παρατ. *ἐφύλαττον* (πλειστάκ. καὶ δι-), μέλλ. *φυλάξω* (πλειστάκ. καὶ δι-), ἀόρ. *ἐφύλαξα* (πολλάκ. καὶ δι-, παρ-, ἀντ-), παρακ. [ἁπλοῦς μτγ.] *διαπεφύλαχα* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Η', ϛ', 3. Δείναρχ. 1, 9) καὶ *παραπεφύλαχα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 632, α'.). Παθ. *φυλάττομαι* (πολλάκ. καὶ προ-), μέσ. *φυλάττομαί τινα καὶ τινος* (=εὐλαβοῦμαι, φροντίζω. πλειστάκ. καὶ προ-, ἀντι-), παρατ. συνήθ. μέσ. *ἐφυλαττόμην* (πολλ.), σπανίως δὲ παθ. ('Ισοκρ. 17, 34), μέλ. μέσ. *φυλάξομαι* (πολλάκ.),ὅστις σπανίως καὶ ὡς παθ. (Ξενοφ. Οἰκ. δ', 9. Πρβλ. καὶ Σοφοκλ. Φιλ 48), ἀόρ. μέσ. *ἐφυλαξάμην* (πλειστάκ. καὶ προ-), ἀόρ. παθ. *ἐφυλάχθην* (σπαν. Δημ. 21, 3. καὶ (δι-) Ξενοφ. Παιδ. Η', α'. 2), παρακ. μέσ. *πεφύλαγμαι* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ζ', ε',9. Δημ. 61, 1. καὶ μτγ.) καὶ παθ. *διαπεφύλαγμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 45). 'Ρημ. ἐπίθ. *ἀφύλακτος* (ἐνίοτε), *εὐφύλακτος* (Θουκ. Γ', 92. Η', 55), *φυλακτέος* (ἐνίοτε), *δυσφύλακτος* ('Αλκιδάμ. 2, 19). 'Αντὶ τοῦ *φυλάττω τι* λέγεται καὶ *φυλακὴν τινος ποιοῦμαι* (Θουκ. Β', 94. Γ', 21. 46. Δ', 54. Ϛ', 104. Ζ', 17. 28. Λυσί. 12, 16. κτλ.) καὶ *διὰ φυλακῆς ἔχω τι* (Θουκ. Ζ', 8).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. 'Ρίζα φυλακ-, φυλακ-ή, φύλαξ, φυλάσσω, φυλάττω [=φυλάκ-jω]=λατ. vigilo, φυλακτὴρ (ποιητ.), φυλακτήριον, φυλακτὸς καὶ φυλακτόν (μτγ.), φυλάκτωρ (μτγ.). Τὸ μέσ. φυλάττομαι (= φυλάττω ἐμαυτὸν ἀπό τινος) ῥυθμίζεται κατὰ τὸ εὐλαβοῦμαι καὶ φροντίζω.

φυλλορροέω-ῶ (ῥίπτω, χάνω τὰ

φύλλα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως· Ξενοφ. Οἰκ. ιθ', 19).

ΣΗΜ. Καὶ μέλλ. φυλλορροήσω (Φερεκρ. παρ' 'Αθην. Ϛ', § 97), φυλλορροῶ ('Αριστοφ. Ὄρν. 1481). Περὶ ῥίζης τοῦ φύλλου ὅρα φύω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει.

φυλλοφορέω-ῶ (φέρω φύλλα). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα,παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἀόρ. *ἐξεφυλλοφόρησα* (Αἰσχίν. 1, 112=ἐξέβαλον, διότι ἡ βουλὴ τῶν 'Αθηνῶν ἔγραφε τὰς ψήφους αὐτῆς ἐπὶ φύλλων ἐλαίας.Πρβλ. Πολυδ. Η', 18 — 19. Βεκκ. 'Ανέκδ. σ. 248, 7) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐκφυλλοφορηθεὶς* (Δείναρχ. παρ' 'Αρποκρατ. ἐν λ. *ἐκφυλλοφορῆσαι*).

ΣΗΜ. Φυλλοφόρος (Πίνδ. 'Ολ. Η', 76), φυλλοφορῶ,ἐκφυλλοφόρησις (μτγ.), ἐκφυλλοφορία (μτγ.). Τὸ ἐκφυλλοφορεῖν κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ.

φυλοκρινέω-ῶ (διακρίνω,χωρίζω τὰς φυλάς, τὰ γένη). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανίως· Θουκ. Ϛ', 18).

ΣΗΜ. «'Απὸ τῶν φυλῶν τὸ φυλοκρινεῖν ὠνομάσθη καὶ ὁμόφυλος, ἀλλόφυλος, φυλέτης, φυλίων θεῶν ἱερά, ἐμφύλιον αἷμα, ἐμφύλιος πόλεμος» (Πολυδ. Η', 110), παράγ. φυλοκρίνησις (μτγ.). «Φυλοκρινεῖν, κυρίως μὲν τὸ τὰς φυλὰς τὰς ἐν ταῖς πόλεσι διακρίνειν, σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄλλο τι διατάττειν καὶ διακρίνειν» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 71, 8). Τὸ φυλοκρινῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

φυράω-ῶ (=ζυμῶ, μίγνυμι, μολύνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Ζ', β', 22), ἀόρ. *ἐφύρᾱσα* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 73, ε'.). 'Αόρ. παθ. *ἐφυρά̄θην* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 147, γ'.), παρακ. παθητ. *πεφυρᾱμένος* (σπαν. Θουκ. Γ', 49).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (μέλλ. φυράσειν. 'Επτ. 48), παρὰ δὲ 'Αριστοφάνει καὶ μέσ. ἀόρ. ἐφυρᾱσάμην (Νεφέλ. 979), ῥημ. παράγ. φῦραμα (μτγ.), φῦρασις (μτγ.), φῡρατής (μτγ.), φῡράδην (μτγ.=φύρδην). Περὶ ῥίζης ὅρα φαρμάττω. «Φυρᾶν· ζυμοῦν, ταράσσειν ἄλευρα» ('Ησύχ.). «Φύρει· μολύνει, μαλάσσει, μιγνύει» ('Ησύχ.).

φῡ́ρω (ἀνακατώνω, ζυμώνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 97, β'.) καὶ *συμφύρω* (σπαν. Πλατ. Φίληβ. 15,ε'.). Μέσ. *φύρομαι* (ἐνίοτε· 'Ισοκρ. 3, 16 κατ' ἀνάγν. Cobet [Var. Lect.516]. Πλάτ. Φαίδ. 101, ε'. Γοργ. 465, γ'. 'Ιππ. Μ. 261, β'. Νόμ. 950, α'.), παρατ. παθ. *ἐφυρόμην* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 465, δ'.), παρακ. παθ. *πέφῠρμαι* (σπαν. Ξενοφ. 'Αγησ. β', 14) καὶ *συμπέφῠρμαι* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 66, β'. Φίληβ. 51, α'.). Συμπληροῦται δὲ ὑπὸ τοῦ *φυράω-ῶ*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. 'Ο παρατ. ἔφῡρον, ἀόρ. ἔφῡρα καὶ ἔφυρσα, ἀόρ παθ. ἐφύρθην εἶναι ποιητικοί. Περὶ ῥίζης ὅρα φυράω-ῶ· ῥηματ. αἱματόφυρτος καὶ αἱμόφυρτος (ποιητ. καὶ μεταγ.), φύρ-δην.

φῡσάω-ῶ (φυσῶ) (σπαν. Δημ. 19, 314. Πλάτ. 'Αλκιβ. Β', 145, ε'. καὶ δια-, ἀνα-), παρατ. *ἐφύσων* (σπαν. Θουκ. Δ', 100), ἀόρ. *ἐφύσησα* (σπαν. Δημ. 13, 12, 59, 38. καὶ δι- [ψ. 'Ισοκρ. 'Επιστ. Ι', 1].). Μέσ. *ἀναφυσῶμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', β', 23

== εἶμαι πεφυσιωμένος, ὑπερήφανος), παρατ. μέσ. *ἀνεφυσώμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', α', 24), ἀόρ. παθ. *ἐφυσήθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', ε', 9. καὶ (δι-) Πλάτ. Φαίδ. 84, β'.) καὶ ὡς μέσ. *ἐφυσήθην* (=ὑπερηφανεύθην. Δημ. 59, 97), παρακ. παθ. *πεφύσημαι* (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. Ε', 8. καὶ (δια-) Πλάτ. Φαίδ. 80, δ'.) καὶ μέσ. *πεφυσημένος* (=φουσκωμένος, ὑπερήφανος. σπαν. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 25).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥημ. παράγ. φύσημα, φύσησις (μτγ.), φυσητέος (μτγ.), φυσητής (μτγ.), φῦσα, φυσάω-ῶ, φυσαλίς, φύσκη, φύσκων, σανσ. pupphu-sas (πνεύμων), pupphu-lam (φῦσα), phu-t (φυσᾶν), λατ. pûs-ula, pustula (φυσαλίς), ἀρχ. ῥίζα spu, Ἑλλην. πυ-, ὅθεν φυσίγναθος, ποιφύσσω (φυσῶ) καὶ ποίφυγμα (δυνατὸν φύσημα). «Φυσᾶν τὸ σφοδρῶς πέμπειν πνεῦμα ἐκ τοῦ στόματος, ἀφ' οὗ καὶ φυσώδη ὄσπρια τὰ ἐμποιοῦντα πνεῦμα. Φυσᾶν ἀπὸ τούτου τὸ ὀγκοῦσθαι καὶ τὸ ἐπαίρεσθαι. Λιβάνιος ἐν Προθεωρίᾳ μελέτης τῆς τῷ κατορθώσαντι πόλεμον: «φυσᾷ καὶ σοβεῖ καὶ θυμοῦσθαι δοκεῖ» (Θωμ. Μάγιστρ. 903, 11). Εὕρηται καὶ «ξυμφυσῆσαι» (Πλάτ. Νόμ. 708, δ'.), ὃ ὁ Cobet γράφει «ξυμφῦναι».

φυσιογνωμονέω-ῶ (κρίνω ἐκ τῆς φυσικῆς μορφῆς). Μόνον ὁ μέλλ. *φυσιογνωμονήσω* σπανίως (Δημ. 25, 98).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

φυτεύω (φυτεύω, παράγω, ἐκτελῶ). Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.), μέλλ. *φυτεύσω* (σπαν. Ξεν. Οἰκον. ιθ', 13. καὶ (περι-) Πλάτ. Νόμ. 947, ε'.), ἀόρ. *ἐφύτευσα* (πλειστάκ. καὶ ἐν-). Παθητ. *φυτεύομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 87, β'.), ἀόρ. παθ. *ἐφυτεύθην* (ἐνίοτε· καὶ ἐν-), ἀόρ. μέσ. *ἐφυτευσάμην* (τι. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', α', 8), παρακ. παθ. *πεφύτευμαι* (ἐνίοτε· καὶ συμ-), ὑπερσ. εὐκτ. *πεφυτευμένα εἴη* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. ιθ', 4). Ῥημ. ἐπιθ. *φυτευτός* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 510, α'.), *ἀφύτευτος* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκον. κ', 22).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ· φύω, φυτόν, φυτεύω, φυτεία, φύτευμα, φύτευσις (μτγ.), φυτευτέον (μτγ.), φυτευτήριον, φυτευτικός (μτγ.). Παρὰ Πινδάρῳ ὁ μέλλ. μέσ. φυτεύσομαι (Πυθ. δ', 15) καὶ παρὰ μεταγενεν. ὁ παθ. μέλ. φυτευθήσομαι (Γεωπον. 5, 19, 1), ὁ δὲ πεφύτευκα μεταγεν. Τὸ φυτεύειν ἐπὶ φυτῶν λέγεται, ἤγουν τὸ τὴν ῥίζαν αὐτῶν καταβάλλειν εἰς γῆν. Ἀπὸ τούτου παρὰ ποιηταῖς καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστῃ: «οὗτος φυτεύει Πέλοπα». Καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ καταβάλλεσθαι ἀρχὴν ἐν πράγμασιν. Εὕρηται δὲ καὶ φιτύειν ἀντὶ τοῦ σπείρειν ἐπὶ πατρός, καὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ φῖτυς ὁ πατήρ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι μαστιγοφόρῳ [1295—1296]: «ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατήρ». Ἔστι δὲ δῆλον ἀπὸ τοῦ μέτρου ὅτι τὸ ΦΙ Ι γράφεται καὶ οὐ ψιλὸν ἀπὸ τοῦ φυτεύω» (Θωμ. Μάγιστρ. 905, 5).

φύω (γεννῶ, παράγω, φυτρώνω, βλαστάνω) (πολλάκ. καὶ συμ-, ἐκ-), παρατ. *ἔφυον* (σπαν. Πλάτ. Μενέξ. 237, δ'.), [μέλλ. *φύσω* ποιητ. καὶ μεταγ.], ἀόρ. *ἔφυσα* (πολλάκ. καὶ ἐν-, συν-, περι-). Μέσ. καὶ παθ. *φύομαι* (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, περι-, ἐμ-, συμ-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐφυόμην* (ἐνίοτε· καὶ μετ-), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *φύσομαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 831, α'. καὶ ἐμ-, προς-), ἀόρ. β' ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθητ. *ἔφυν* (πλειστάκ. καὶ ἐν-,

προς-), ὑποτ. *φύω*, *φύῃς* κτλ. [1] (ἐνίοτε· καὶ ἐμ-), εὐκτ. *ἐκφύοιμι* (σπαν. Δημοσθέν. 24, 154), [προστακτ. ἐλλείπει], ἀπαρ. *φῦναι* (ἐνίοτε· καὶ συμ-), μετοχ. *φύς*, *φῦσα*, *φύν* (πλειστάκ. καὶ ἀνα-, προς-), παρακ. ἐνεργ. ὡς μέσ. καὶ παθ. *πέφυκα* (πλειστακ. καὶ ἐπι-, συμ-, προς-, περι-, ἐμ-), ὑποτ. *πεφύκω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 829, δ'.) καὶ *πεφυκὼς ὦ* (Ξεν. Συμπ. Ε', 3. Πλάτ. Τίμ. 86, γ'.), ὑπερσ. *ἐπεφύκειν* (ἐνίοτε) καὶ *ἦν πεφυκώς* (σπαν. Δημ. 46, 15), εὐκτ. *πεφυκὼς εἴην* (Πλάτ. Παρμ. 153, δ'. Πολ. 433, α'. 490, α'.) καὶ σπανίως *πεφύκοιμι* (Ξενοφ. Ἱππικ. α', 8). Ῥημ. ἐπίθ. *ἔμφυτος* (ἐνίοτε), *σύμφυτος* (ἐνίοτε), τὸ *φυτόν* (ὡς οὐσιαστικόν).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ μέλλ. ἀναφυήσομαι καὶ ὁ ἀόρ. παθ. ἐφύην καὶ ἀνεφύην εἶναι μεταγενέστεροι. Ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. τόμ. Α', 201. Ἡμετ. Γραμμ. Παρατ. § 310. Ῥίζα φυ-, φύω, λατ. fui (ὑπῆρξα), futuo (φυτεύω, ὀπύω, βινῶ), φυή, φύσις, φυτόν, φυτεύω, φῦ-λον φυλή, φῦ-μα, φῖ-τυς (γονεύς, ἀντὶ τοῦ υ τὸ ι), φι-τύω, φίτυμα (βλάστημα), φῖτυ (τό, =σπορά), ὑπερ-φίαλος (=ὑπερφυής. Ὀδ. Δ', 663), φώς (ὁ, =φωτ=φοFατ-, σανσ. bhavat=ὁ γεννῶν ἀνήρ), φύλλον (ἀντὶ φύλ ιον) = λατ. folium σανσ. phull (=ἀνθεῖν, ἀναπτύσσεσθαι), φοι-τ-άω ῶ. Τὸ υ κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς εἶναι μακρόν. Παρὰ Πλάτωνι (Πολ. 374, β'.), φέρεται ὑπερσ. πεφύκει, ὅπερ γραπτέον μετ' αὐξήσεως ἐπεφύκει. Τὸ φύω παρὰ τοῖς παλαιοῖς κεῖται σχεδὸν ἀείποτε μεταβατ., ὡς ἡ ὕλη φύει φύλλα (Ἰλ. Ζ, 148), ὅσα ἡ γῆ φύει (Πλάτ. Πολιτ. 621, α'.), τρίχας φύω (Ὀδ. Κ, 393), πώγωνα φύω (Ἡροδοτ. Η', 104), πτερὰ φύω (Ἀριστοφ. Ὀρν. 106 Πλάτ. Φαῖδρ. 251, γ'.), ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει (παροιμ., περὶ ἧς ὅρα Σχολιαστ. Πλάτ. Συμπ. 222, β'.), ἔφυσα φρένας (Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 804. Ἀντιγ. 683), γονὰς φύω (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 641), πόνους φύω (Σοφοκλ. Ἀντίγ. 646), κτλ. Τὸ δὲ δὲ φύω ὁ μεταβ. ἀντὶ τοῦ φύομαι εἶναι ἀμφίβολον, διότι φέρονταί τινα παραδείγματα παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει» (Ἰλ. Ζ, 149), ἀλλὰ τοῦτο ὑπό τινων διορθοῦται εἰς «φύεθ'» (=φύεται), καὶ «δρύες... αἵτε φύοντι παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο» (Θεόκρ. Εἰδ. Ζ', 74), ἀλλὰ καὶ τοῦτο διορθοῦται ὑπό τινων εἰς «αἵ πεφύαντι», κτλ. Ὅλως ὅμως ἄτοπος εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ φύς, φύντος (ὅπερ παρὰ τοῖς παλαιοῖς = ὁ γεννηθείς, ὁ υἱός) κειμένου παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις ἀντὶ τοῦ ὁ γεννήσας, ὁ πατήρ, ὡς «τοῦ προελθεῖν εἰς τὸν τῇδε βίον καὶ τοῦδε τοῦ φωτὸς μεταλαβεῖν τοὺς φύντας ἴσμεν αἰτίους» (Ἡλιοδώρ. Αἰθιοπ. Β, 16), κτλ.

φωνασκέω-ῶ (γυμνάζω, ἀσκῶ τὴν φωνήν, γυμνάζομαι εἰς τὴν ἀπαγγελίαν). Μόνον ὁ ἀόρ. *φωνασκήσας* (σπαν. Δημ. 19, 255), ὁ παρακ. *πεφωνασκηκὼς* (Πλάτ. Νόμ. 665, ε'. Δημ. 18, 308. 19, 336) καὶ ὁ μετ' ὀλ. μέλ. *πεφωνασκηκὼς ἔσται* (Δημοσθ. 19, 336).

ΣΗΜ. Φων-ασκός (μτγ.), φωνασκία, φωνασκῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

φωνέω-ῶ (φθέγγομαι, λαλῶ). Σπανίως ἁπλοῦν παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις καὶ μᾶλλον ποιητικὸν καὶ μεταγενέ-

---

[1] Παρὰ Πλάτωνι κακῶς γράφεται *φυῇ* ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ *φύῃ* (Πλάτ. Πολ. 415, γ'. 473, ε'. 494, β'. 496, β'. Ἐπιστολ. 343, ε'.) καὶ *φυῶσιν* ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ *φύωσιν* (Πλάτ. Φαῖδρ. 251, γ'. Πολ. 597, γ'.). Ὅρα καὶ Cobet Mnemos. 1874. σ. 431. Ὀρθῶς τονίζεται τὸ *ἐμφύῃ* (Ξεν. Ἱέρ. ζ', 3).

στερον (Ξενοφ. 'Απολ. 12), συνήθως δὲ σύνθετον (δια-, προς-, συμ-), [παρατ. *ἐφώνουν* μτγ.], μέλ. [ἁπλοῦς ποιητ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 433 καὶ μτγ.] *διαφωνήσω* (Πλάτ. Πολιτικ. 292, β'. Γοργ. 482, β'. Νόμ. 860, α'.) καὶ *συμφωνήσω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐφώνησα* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. γ', 13. καὶ ποιητ. καὶ μτγ.) καὶ *συνεφώνησα* (Πλάτ. Νόμ. 653, β'. 686, β'. 691, α'.) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐφωνήθην* (σπαν. Πλάτ. Σοφιστ. 262, γ'. Τίμ. 72, α'.). Μέσ. ἀλληλοπαθ. *συμφωνοῦμεν ἀλλήλοις* ('Ισοκρ. 5, 87. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. 'Ρίζα φ α-, φ η μ ί, φω-, φωνή, φωνέω, ἄφωνος, φωνήεις, φώνημα (ποιητ.), φώνησις (μτγ.). φωνητός (μτγ.), συμφωνία, διαφωνία, ξενοφωνία (μτγ.). ῎Ορα Πολυδ. Β', 111—112. Τὸ φ ω ν ῶ οὐδέποτε παρὰ τοῖς παλαιοῖς σημαίνει τὸ βοῶ, κέκραγα (δημῶδ. φ ω ν ά ζ ω), ἀλλὰ πάντοτε τὸ φ θ έ γ γ ο μ α ι, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ 'Αριστοφάνους : «ἦ λῆς ἀ κ ο ῦ σ α ι φ θ ε γ γ ο μ έ ν α ς; Ν ὴ τ ο ὺ ς θ ε ο ὺ ς ἔ γ ω γ ε. Φ ώ ν ε ι δ ὲ τ ὺ τ α χ έ ω ς, χ ο ι ρ ί ο ν» ('Αριστοφ. 'Αχαρν. 776—777), ὅθεν καὶ τὸ π ρ ο σ φ ω ν ῶ=προσφθέγγομαι καὶ τὸ (ποιητ. καὶ μτγ.) ἐ π ι φ ω ν ῶ=ἐπιφθέγγομαι (πρβλ. καὶ ἐ π ι φ ώ ν η μ α καὶ ἐ π ί φ θ ε γ μ α). Φωνὴ δὲ=τὸ φθέγγεσθαι, ὅθεν διαφέρει τοῦ β ο ὴ καὶ κ ρ α υ γ ὴ (πρβλ. καὶ Ξεν. 'Αγησ. β', 12).

φωράω-ῶ (συλλαμβάνω κλέπτην ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀνακαλύπτω τι κεκρυμμένον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 954, α'. β'. 'Ισαῖ. 6, 42) καὶ *καταφωρῶ* (σπαν. Θουκ. Η', 87 =κατάδηλον ποιῶ), παρατ. *κατεφώρων* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ζ', 17), ἀόρ. *ἐφώρᾱσα* (σπαν. Ξενοφ. Πόρ. δ', 21. Πλάτ. Τίμ. 63, γ'.), [παρακ. *πεφώρᾱκα* μτγ. 'Ερατοσθ. παρ' 'Αθην. Ζ', 14. 'Υπόθεσ. Δημοσθ 7, σ. 75. κτλ.]. Παθ. *φωρῶμαι* (σπαν Δημ. 2, 10. 21, 41 =κατάδηλος γίνομαι) παρατ. *ἐφωρώμην* (σπαν. Δημ. 22, 71. 24, 179), ἀόρ. παθ. *ἐφωρᾱ'θην* (σπαν. Θουκ. Η', 56. Δημ. 45, 19 καὶ μτγ.), [παρακ. *πεφωρᾱμένος* Πολύβ. Ϛ', νϛ', 15. κτλ].

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ ('Αποσπ. 732). Φώρ (κλέπτης), ἡ φώρα (ποιητ. καὶ μτγ.= ἔρευνα κατ' οἶκον, ἀνακάλυψις κεκρυμμένου), φωράω-ῶ φώρασις (μτγ.), φωρατός (μτγ.), φωρά (κλοπή), λατ. fur (φώρ), furtum (φωρά). 'Αρχ. ῥίζα φερ- (φέρω), ἔνθα τὸ ε εἰς ω, ὡς ταλαπείριος ταλαίπωρος, δεμ-, δῶμα.

Χ

χάζω (ὑποχωρῶ, διστάζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς σύνθετος *ἀναχάζων* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Δ', α', 16) καὶ *διαχάζων* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Δ', η', 18). Μέσος παρατ. *ἀνεχάζετο* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 34. 'Ανάβ. Δ', ζ', 10) καὶ μέσ. ἀόρ. *διαχάσασθαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 31), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικά.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ.

'Ρίζα κ α δ- (συγγεν. τῇ κεδ-, σκεδάννυμι, σχάζω), χ α δ-, χάζω (ἀντὶ χάδ-jω) κεχαδησόμεθα ('Ιλ. Θ, 353=χωρισθησόμεθα), κε-κάδ-οντο (=ἐχάσαντο. 'Ιλ. Δ, 497. Ο, 574), ἐ-κε-κήδ-ει ('Ησύχ. ὑπεκεχωρήκει), σανσ. skhad σχαδ-, σχάζω· ὅρα σ κ ε δ ά ν ν υ μ ι.

χαίρω (ἔχω χαράν, χαίρομαι) (πλειστάκ. καὶ ὑπερ-, συγ-, ἐπι-, προ-), παρατ. *ἔχαιρον* (πλειστάκ. καὶ ὑπερ-, ἐπ-), μέλλ. *χαιρήσω* (σπαν. 'Ανδοκ. 1, 101. Πλάτ. Φίληβ. 21, γ'.), ἀόρ. παθητ. ὡς ἐνεργ. *ἐχάρην* (σπαν. Ξενοφ. Κυνηγ. α', 2. Πλάτ. Πόλ. 606. γ'.), παρακ. *γέγηθα* (ἐνίοτε). 'Ρημ. ἐπ. *χαρτός* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 358. α'.) καὶ *ἐπίχαρτος* Θουκ. Γ', 67. Δημ. 45, 85. Πλάτ. 'Επιστολ. 356, β'.). 'Ως μεταβατ. δὲ εἶναι τὸ *χαρὰν ἐνεργάζομαί τινι* (Γοργί. 'Ελέν. 'Εγκώμ. 8), ὡς ἀμεταβατ. δὲ *χαρὰν ἔχω* (Πλάτ. 'Αξιοχ. 368, γ'.). Λέγεται καὶ ***περιχαρής εἰμι*** (= τῷ μτγ. περιχαίρω. 'Ισοκρ. 1, 12. 5, 90. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. Τύποι ποιητικοὶ εἶναι οἱ παρακ. κ ε χ ά ρ η κ α ('Αττικ. ποιητ. καὶ 'Ηρόδ.), κ ε χ ά ρ η μ α ι ('Αττ. ποιητ.) καὶ κ έ γ α ρ μ α ι ('Αττικ. ποιητ.), ὑπερσ. ἐ κ ε χ ά ρ η τ ο (῞Ομηρ. καὶ 'Ησίοδ.), μτγ. δὲ ὁ ἀόρ. ἐ χ α ί ρ η σ α (Πλούτ. Λούκουλ. 25), μέλλ. χ α ρ ῶ (Κ. Δ.) καὶ χ α ρ ή σ ο μ α ι (Λουκιαν. καὶ Κ. Δ.) καὶ σ υ γ χ α ρ ή σ ο μ α ι (C.I.A. Τ. Β', 593, 18). 'Ρίζα χ α ρ-, χαρά, χαίρω [= χάρ-jω], σανσ. harj-âmi (ἐφίεμαι), χάρις, χαρίζομαι, χαρμονή, λατ. grât-ia (χάρις), γαλλ. grâce, λατ. grâtus (εὐάρεστος). 'Ο δὲ ἐνεστὼς χ α ί ρ ο μ α ι εἶναι δατισμός ('Αριστοφ. Εἰρ. 291. ῎Ορα Βεκκ. 'Ανέκδ. 179, 15),

χαλάω-ῶ (χαλαρώνω) (ἐνίοτε· καὶ δια-), ἀόρ. *ἐχάλᾰσα* (ἐνίοτε). Παθ. *χαλῶμαι* (σπαν Πλάτ. Φαίδ. 94, γ'. Νόμ. 653, γ'.), ἀόρ. παθ. *ἐχαλάσθην* (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 86, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἐν ὕμνοις 'Ομήρου. Τὸ ῥῆμα κεῖται καὶ ἀμεταβ. χ α λ ά ω=γίνομαι χαλαρός, ἀνοίγομαι, π ύ λ α ι χ α λ ῶ σ α ι (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 29. Πρβλ. καὶ Πλάτ. Πολ. 329, γ'.). 'Ρίζα χ α-, σανσ. gha-, ἐξ ἧς χῆ-ρος, χή-τει, (ἐλλείψει, στερήσει), χα-τέω (στεροῦμαι), σανσκρ. jahati (χηρεύω), hâ-nis (ἐγκατάλειψις), λατ. heres (κληρονόμος), σανσκρ. g'a-hâ-mi (ἐγκαταλείπω), χ α λ α (ὡς σχολα πρὸς τὸ σχε-), χαλάω-ῶ, χαλίφρων (ποιητ. ἐνδοτικός, μαλακοῦ χαρακτῆρος), χαλαρός, χάλασις, χάλασμα (μτγ.), χαλαστός (μτγ.). 'Ενταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ χ ω ρ ί ς, χ ω ρ ί ζ ω.

χαλεπαίνω (ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ). 'Ο ἐνεστὼς (πλειστάκ.), ὁ παρατ. *ἐχαλέπαινον* (πολλάκ.), μέλλ. *χαλεπανῶ* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἐχαλέπηνα* (σπαν. 'Ισοκρ. 4, 102. Αἰσχίν. 1, 112). Μέσον *χαλεπαίνομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', β', 18. Πλάτ. Πολ. 337, α'.), ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. *ἐχαλεπάνθην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 38. 'Ανάβ. Δ', ϛ', 2) Λέγεται καὶ *χαλεπῶς ἔχω* ('Ισοκρ. 3, 3. 9, 49. Πλάτ. Θεαίτ. 142, β'. Συμπ. 176, α'. κτλ), *χαλεπῶς διάκειμαι πρός τινα* ('Ισοκρ. 'Επιστ. Ζ', 5. κτλ.), *χαλεπῶς φέρω* (Πλάτ. Συμπ. 206, δ'. Πολιτ. 330, α'. 535. ε'. Τίμ. 91, γ'. Νόμ. 768, α'. Θουκ. Ϛ', 56. κτλ), *χαλεπῶς λαμβάνω* (Θουκ. Ϛ', 61), *χαλεπῶς διατίθεμαι* ('Ισοκρ. 8, 38. 79. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. 'Ρίζα χ α λ-, χαλ-ε-π-ός, χαλεπαίνω, χ ο λ-, χολάω, χολόω (ὀργίζω τινά), χλόη (χλόϜη),

χλοερός, χλωρός, χολή (διὰ τὸ χλωρὸν αὐτῆς) = λατ. fel, χολικός=λατ. fellitus, τὸ δὲ χώομαι (ὀργίζομαι) ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ χέFω (ὡς τὸ πλώω πρὸς τὸ πλέFω)=οἱονεὶ συγχέομαι. Τὸ χαλεπαίνομαι δὲν διαφέρει κατ' ἔννοιαν τοῦ χαλεπαίνω.

χαλινόω-ῶ (χαλινώνω). Μόνον ὁ παρατ. *ἐχαλίνουν* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', ϐ', 28. Ἑλλ Ζ', ϐ', 21. ε', 22) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐχαλίνωσα* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ' 27. Ἀναϐ. Γ', δ', 35). Παθ. *χαλινοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 1. ϛ', 10) καὶ *ἀποχαλινοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ια', 7), παρακ. παθ *ἐγκεχαλίνωμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάϐ. Ζ', ϐ', 21. ζ', 6). Ῥημ. ἐπίθ. ***ἀχαλίνωτος*** (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 3), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ ***χαλινῷ δεσμεύω*** (Πλάτ. Νόμ. 808, δ'.), *χαλινὸν ἐμβάλλω* (Ξενοφ. Ἱππικ. ϛ', 7) καὶ παθητ. *χαλινὸς ἐμβάλλεται* (Ξενοφ. Ἱππικ. γ', 2) καὶ ***ὑπὸ χαλινοῦ πιέζομαι*** (Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 15., ὅπερ εἶναι διάφορον).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Χαλῖνός, αἰολ. χάλῐννος, σανσ. Khalinas (δῆγμα χαλινοῦ), χαλινῶ, χαλίνωσις, χαλίνωμα (μτγ.), χαλινωτέον (μτγ.). Χαλινὸς δ' ἐκαλεῖτο πρῶτον τὸ εἰς τὸ στόμα ἐμβαλλόμενον (Ἰλ. Τ, 393. Πολυδ. Α', 148). Πλημμελῆ εἶναι καθ' ἡμᾶς τὰ τοῦ Α. Σακελλαρίου (ἐν Λεξικ. σ. ια'. καὶ ἐν λέξ. χαλινὸς) ὅτι «Τὸ χαλινός, χλαμύς, χλαῖνα, λαγοῦρι, Λαχόρη, σάλι εἶναι τῆς αὐτῆς ῥίζης. Ἡ πρωτόθετος δηλ. αὐτῶν ῥίζα εἶναι Fαλ ἢ χαλ ἢ σαλ καὶ μεταθέσει γραμμάτων χλα-, ἐξ ἧς ἐγένοντο αἱ λέξεις χλαμύς, χλανίς, χλαῖνα (=χλάνια). Ἐκ τῆς ῥίζης χλα- ἢ Fλα ἐγένετο ἡ λέξις λῆνος καὶ τὸ λατ. lana= ἔριον...... Ἐκ τῆς ῥίζης ἔτι χαλ- ἐγένετο καὶ ὁ χαλινὸς ἢ αἰολιστὶ χάλιννος.. Καὶ τῷ ὄντι ὁ πρῶτος χαλινός, τὸν ὁποῖον ἔθεσεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ἵππον, ἦτο βεβαίως μάλλινόν τι ὕφασμα ἢ σχοινίον ὅμοιον τῇ παρὰ τοῖς νῦν ἀγρόταις τῆς Ἑλλάδος καλουμένῃ χαβιᾷ... Ἐκ τῆς χαλ-, λαχ- γίνεται ἔτι ἡ λάχ-νη = τρίχωσις, ὁ λάσιος =τριχωτός, ἡ λαισὰς (ἀντὶ λασ-jὰς)=παχεῖα ἐξωμίς (Ἡσύχιος) καὶ τὸ λαισήϊον=ἀσπιδίσκιον θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν αἰγείων». Ταῦτα ὁμοιάζουσι πρὸς κηροπλαστικὰ τεχνήματα ἄξια τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἐτυμολόγου. Τὸ λῆνος (ἔριον), λατ. lāna καὶ λάσ-ιος, λαισὰς γίνονται ἐκ μιᾶς ῥίζης Fλασ-, σλαϐ. vlasŭ (θρίξ), λῆνος (=Flă'σ-νος,= Flā-νος), τὸ δὲ χαλῖνὸς ἢ χάλῐννος αἰολιστὶ καὶ τὰ λοιπὰ οὐδὲν κοινὸν πρὸς ἄλληλα ἔχουσι, τὸ δὲ χλᾰμύς, χλαῖνα (=χλάμ-jα, μ=ν), χλᾰν-ὶς γίνονται ἐκ ῥίζης χλᾰμ- ἢ χλᾰν-, ἥτις φαίνεται συγγενὴς τῇ λάχνῃ (=ἔριον).

χαλκεύω (κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ ἢ εἰμὶ χαλκεύς). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *χαλκεύω* (ἐνίοτε) καὶ ὁ παθ. παρακ. *ἀποκεχαλκευμένος* (σπανίως = ἐκ χαλκοῦ κατεσκευασμένος. Ξενοφ. Κυνηγ. ι', 3), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Χαλκὸς κατά τινας ἐκ τοῦ χαλ-, χαλάω, διότι εἶναι ἐλαστικός, κατὰ δὲ τὸν Ἀσώπιον (Εἰσαγ. εἰς Πινδ. σ. 130) ἴσως εἶναι τῆς αὐτῆς ἀρχῆς μετὰ τοῦ χάλιξ, ἐξ οὗ καὶ τὸ calx καὶ calculus, κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον τὸ σανσκρ. hri kus, hli-kus (= κασσίτερος) εἶναι τῆς αὐτῆς ῥίζης, χάλ-υψ, χαλκεύς, χαλκεύω, χαλκευτής (μτγ.), χαλκευτὸς (μτγ.). Οἱ παλαιοὶ χαλκεῖς ἐκάλουν καὶ τοὺς σιδηρουργοὺς καὶ χαλκεύω καὶ τὸ σιδηρουργῶ. «Χαλκεύειν δὲ καὶ τὸ σιδηρεύειν ἔλεγον καὶ χαλκέας τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους» (Πολυδ. Ζ', 106), χαλκίζειν δὲ παιδιᾶς τι εἶδος, ἐν ᾗ νομίσματι ἠρτίαζον (Πολυδ. Ζ', 105. 206).

Τὸ χαλκεύω ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὑρίσκεται μόνον παρὰ Θουκυδίδῃ (σπανίως· Γ', 88), Πλάτωνι (ἐνίοτε) καὶ Ξενοφῶντι (σπαν. Ἀπομ. Δ', ϐ', 22). Τὸ δὲ σύνθετον ἀποχαλκεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

χαρακόω-ῶ (περιβάλλω τι, ὀχυρῶ διὰ χαράκων), Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐχαράκωσα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 140) καὶ *περιεχαράκωσα* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 236) καὶ παθ. παρακ. *περικεχαράκωμαι* (σπαν. Δείναρχ. 1, 64), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφάνει (παρ' Ἀθην. Β', § 56). Χάραξ, χαρακῶ, χαράκωμα (= ἀποτεταφρευμένον καὶ ἀπεσταυρωμένον πεδίον. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 38), χαράκωσις. «Χάραξ θηλυκῶς ἐπὶ τοῦ τῆς ἀμπέλου στηρίγματος, τὸ μέντοι χαράκωμα ἀρρενικῶς ὁ χάραξ» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 72, 3. Πρβλ. καὶ Θωμ. Μάγιστρ. 911, 5).

χαριεντίζομαι (λαλῶ μὲ χάριν, ἀστειότητα). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Ἀπολ. 24, γ'. 27, α'. δ'. Πολ. 336, δ'.). Λέγεται καὶ *χαριεντισμοῦ ἐμπίμπλαμαι* (Πλάτ. Πολιτ. 563, α'.).

ΣΗΜ. Χάρις, χαρίεις, χαρίεντος, χαριεντίζομαι (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι), χαριεντισμός, χαριέντισμα (μτγ.), χαριεντιστέον (μτγ.). Ὅρα χαίρω.

χαρίζομαι (πράττω ἢ λέγω τι πρὸς χάριν τινός, δωροῦμαι) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ ἀντι-, προς-, κατα-, προσεπι-), παρατ. *ἐχαριζόμην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-), μέλ. μέσ. *χαριοῦμαι* (πλειστακ.), ἀόρ. μέσ. *ἐχαρισάμην* (πλειστάκ. καὶ ἀντ-, κατ-, ἐπ-), παρακ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ. καὶ σπαν. παθ. *κεχάρισμαι* (πλειστάκ.) καὶ *κεχαρισμένος εἰμί* (ἐνίοτε), ὑπερσ. [*ἐκεχαρίσμην* ποιητ. Ὀδ. Ζ', 23. Ἡρόδ. Η', 5. πεζολογ. δὲ Ἀττικὸς] *κεχαρισμένος ἦν* (σπαν. Ξενοφ Ἀπομ. Α', γ', 3). μετ' ὀλ. μέλλ. *κεχαρισμένος ἔσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', η', 9. Πλάτ. Κρατύλ. 408, ε'.). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀχάριστος* (ἐνίοτε) (1), *χαριστέον* (Ἰσοκρ. 19, 22. Πλάτ. Φαῖδρ. 227, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ὁ μέλλ. χαρισθήσομαι καὶ ἀόρ. ἐχαρίσθην εἶναι μεταγενέστεροι. Ῥημ. παράγ. χάρισμα (μτγ.), χαρισμός (μτγ.), χαριστήριος -α. Ὅρα χαίρω. Ὁ Cobet ἀντὶ τοῦ ἐχαρίζετο (Λυσί. 18, 9) γράφει «χάριν εἶχε». «Χαρίζομαι οὐ μόνον τὸ δωροῦμαι, ἀλλὰ καὶ τὸ χάριν τινὶ ποιῶ, οἷον χαριζόμενός σοι ἔπραξα τάδε» (Θωμ. Μάγιστρ. 912, 3). Ὁ δ' ἐνεργ. τύπος εἶναι μεταγενέστερος (Αἰσώπ. Βιογρ. σελ. 10, 31. κτλ.) καὶ τῇ δημώδει ἴδιος.

χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα, χάσκω) (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ι', 7) καὶ ***ὑποχάσκω*** (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. ϛ', 8) καὶ παρακ. ***κεχηνώς*** (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 529, ϐ'.) μόνον, τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρὰ ποιηταῖς εἶναι ὁ παρατ. ἀμφέχασκον (Αἰσχύλ. Χοηφ. 545), μέλλ. ἐγχανοῦμαι (Ἀριστοφ. Σφ. 1007. 1349. Ἱππ. 1313. Λυσ. 271), ἀόρ. ἔχανον

---

(1) Ἀντὶ δὲ τοῦ «*τῶν ἀχαρίστων ὀσμῶν*» (Ξενοφ. Ἱέρ. α', 24) γραπτέον «*ἀχαρίτων*» (πρβλ. Ξενοφ. Ἀναϐ. Β', α', 13), διότι *ἀχάριστος* (=ἀγνώμων), *ἄχαρις* δὲ (= *ἄνοστος*). Ὅρα καὶ Cobet Nov. Lect. 420.

("Ομηρος. Σοφοκλ. κτλ.), ὑπερσ. ἐκεχήνη-εσαν ('Αριστοφ. 'Ιππ. 651. 'Αχ. 10). 'Ρίζα χεν-, χαν- χυ, =χα-, χά-σκω, καὶ (μτγ.) χαίνω (ἐκ τοῦ ἔχανον προελθών. Κόντος Λόγ. 'Ερμ. Τόμ. Α', σ. 370) = λατ. hi-sco ἢ hio, χανδάνω (χωρῶ, περιλαμβάνω), λατ. pre-hend-o (δράττομαι, λαμβάνω), hed-era (κισσός), praeda (λεία ἐκ τοῦ prae-hida), χάσμα, χάος, χαῦνος (ἀντὶ χά-Fνος), χειά (ποιητ. = ὀπή), χάννη, λατ. hiatus (χάσμα), hiatula, χήμη (χηβάδα). 'Ο παρακ. κέχηνα ἐκ τοῦ χεν-, ὡς ἐκ τοῦ μελ- (μέλει), παρακ. ποιητ. μέμηλε. Τοῦ παρακειμένου εὑρίσκεται καὶ προστακτ. παρ' 'Αριστοφάνει κεχήνατε ('Αριστοφ. 'Αχαρν. 133), ἔνθα ὀφείλει νὰ γραφῇ κεχήνετε. «Λέγει ὁ 'Ηρωδιανὸς ὅτι εὑρίσκεται χρῆσις τῆς διὰ τοῦ Ε γραφῆς, ὡς παρ' 'Αριστοφάνει ἐν "Ορνισιν <γράφε ἐν 'Αχαρνεῦσιν> ἡ «ὑμεῖς δὲ πρεσβεύετε καὶ κεχήνετε» ἀντὶ τοῦ κεχήνατε» (Βεκκ. 'Ανεκδ. 1287, 30. καὶ 'Ανέκδ. Cramer Τόμ. Δ', σ. 415, 7. Κόντ. Λόγ. 'Ερμ. Τόμ. Α', σ. 27—28). Πλημμελὲς δ' εἶναι τὸ παρὰ Πολυδεύκει «Παρὰ δὲ Ξενοφῶντι καὶ ἀναχαίνειν καὶ παρ' 'Αριστοφάνει· ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ κατάγελως καταχήνη εὕρηται παρὰ τοῖς κωμικοῖς»· διότι παρ' 'Αττικοῖς δὲν λέγεται χαίνω, ἀλλὰ χάσκω. Τὸ χάσκω = ἀνοίγω τὸ στόμα εἴτε ἐκ συντόνου προσοχῆς, προσδοκίας καὶ ἐλπίδος, εἴτε ἐκ χαυνότητος, θάμβους καὶ ἐκπλήξεως, καὶ τίθεται ἢ ἐπὶ ἀνθρώπου προσέχοντος ἢ μωραίνοντος.

χασμάομαι-ῶμαι (*χασμουριοῦμαι*) ἀποθ. (σπαν. Πλάτ. Χαρμ. 169, γ'.), παρατ. μόνον ἡ εὐκτ. *χασμῷο* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 486, β'.), μέλ. *χασμήσομαι* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 527, α'.). Λέγεται καὶ *χάσμης ἐμπίμπλαμαι* (μετὰ σημασ. τοῦ νυσταγμοῦ. Πλάτ. Πολ. 503, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει ('Ιππ. 823), χάσμη, χασμῶμαι, χάσμημα (ποιητ.), χάσμησις (μτγ.). "Ορα χάσκω.

χαυνόω-ῶ (ποιῶ τινα χαῦνον, ἐκλύω τινά). Μόνον ὁ ἐνεστώς (σπαν. Πλάτ. Λῦσ. 210, ε'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *χαῦνόν τινα ποιῶ* (Πλάτ. Νόμ. 728, ε'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ ('Ανδρ. 932). Χαῦνος (ὅρα χάσκω), χαυνῶ, χαύνωμα (μτγ.), χαύνωσις (ποιητ.).

χειμάζω (διάγω που τὸν χειμῶνα, παθ. δὲ=βασανίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυέλλης) (ἐνίοτε· καὶ παρα-), παρατ. *ἐχείμαζον* (σπαν. Ξενοφ. 'Ελλ. Α', β', 15 καὶ συνήθως δι-), μέλλ. *διαχειμάσω* (σπαν Θουκ. Ϛ', 72), ἀόρ. *ἐχείμασα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ε', 9. καὶ δι-, ἐπ-, παρ-). Παθ. *χειμάζομαι* (ἐνίοτε), παρατ. *ἐχειμαζόμην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 74) καὶ ἀόρ. παθ. *ἐχειμάσθην* (ἐνίοτε). Λέγεται δὲ καὶ *χειμῶνι χρῶμαι* (=χειμάζομαι. Δημ. 18, 194. 'Αντιφῶν 5, 21), περὶ δὲ τοῦ χειμῶνος λέγεται *χειμὼν ἐπιπίπτει* (Πλάτ. Πρωταγ. 344, δ'.), τὸ δὲ *χειμαδίῳ τινὶ χρῶμαι* (Δημ. 4, 32 = διατρίβω τὸν χειμῶνα ἐν τόπῳ καταλλήλῳ εἰς παραχειμασίαν).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 838). Χειμών, χεῖμα, ὅπερ κατά τινας ἐκ τοῦ χέω = χιονίζω ('Ιλ. Μ, 281), κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ ῥίζης χι-, σανσ. him (ψῦχος), himas (χιών), hemantas (χειμών), λατ. hiems, χειμάζω, χειμασία ('Ηρόδ. καὶ μτγ.), χείμασις (μτγ.), χειμάδιον. Πρβλ. Πολυδ. Α', 62. Βεκκ. 'Ανέκδ. 43, 1. Παρὰ δὲ ποιηταῖς λέγεται καὶ ὁ θεὸς χειμάζει (= χειμῶνα ἐγείρει, θύελλαν. Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 1504).

χειρονομέω-ῶ (τὰς χεῖρας ἐν ῥυθμῷ κινῶ) (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 830, γ'.), παρατ. *ἐχειρονόμουν* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 19), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' 'Ηροδότῳ καὶ τοῖς μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ 'Ηροδότῳ (ἐχειρονόμησε. Ϛ', 129). Πρβλ. Πολυδεύκ. Β', 153. Χειρονόμος (μτγ.), χειρονομία (μτγ.), χειρονομῶ, χειρονομησείω (Κρατῖν. παρὰ Πολυδ. Β', 153).

χειροτονέω-ῶ (ἐκλέγω, ἀποφασίζω δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν) (πολλάκ. καὶ ἐπι-, δια-, προ-), παρατ. *ἐχειροτόνουν* (σπαν. Δημ. 4, 26. 18, 248. καὶ ἀπ-), μέλλ. *χειροτονήσω* (σπαν. Δημ. 4, 30 [κατ' ἄλλους δὲ ἀόρ. προστακ.]. 9, 70), ἀόρ. *ἐχειροτόνησα* (πλειστάκ. καὶ ἐπ-, δι-, προ-, κατ-, ἀπ-, ἀντ-), παρακ. *κεχειροτόνηκα* (σπαν. Δημ. 20, 3). Παθ. *χειροτονοῦμαι* (ἐνίοτε· καὶ δια-), ἀόρ. παθ. *ἐχειροτονήθην* (καὶ ἐπ-, δι-, προ-, κατ-, ἀπ-), παρακ. παθ. *κεχειροτόνημαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. παθ. *ἐκεχειροτονήμην* (σπαν. Δημ. 19, 122). 'Ρημ. ἐπιθ. *χειροτονητὸς* (ἐνίοτε παρ' Αἰσχίνῃ). Τὸ μέσον κατ' ἀνάλυσιν *χειροτονῶ ἐμαυτόν* (Δημ. 21, 15)· 'Αντὶ τοῦ παθητ. λέγεται καὶ *χειροτονία γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 755, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Αριστοφάνει ('Αχαρν. 598). Χειρότονος (ποιητ.), χειροτονῶ, χειροτονία, χειροτονητής (μτγ.), ἀχειροτόνητος (μτγ.), αὐτοχειροτόνητος (μτγ.).

χειροῦμαι (ὑποχείριόν τινα ποιῶ ἐμαυτῷ) ἀποθ. 'Ο ἐνεστώς (πλειστάκ.), ὁ παρατ. *ἐχειρούμην* (σπαν. Ξεν. 'Ελλ. Β', δ', 26. Παιδ. Ζ', ε', 30), μέλ. μέσ. *χειρώσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐχειρωσάμην* (πλειστάκ.), μέλλ. παθ. *χειρωθήσομαι* (σπαν. ψ. Δημ. 11, 5), ἀόρ. παθ. *ἐχειρώθην* (σπαν. Θουκ. Γ', 39. Δ', 19. Η', 71), παρακ. παθητ. *κεχείρωμαι* (σπαν. Θουκ. Ε', 96. Πλάτ. Νόμ. 919, α'., ὡς μέσος δὲ μτγ. Δίων Κάσ. Ν', 24. Πλούταρ. Τιμολ. 19), μετ' ὀλ. μέλ. *κεχειρώσομαι* (Θουκ. Δ', 28 κατὰ διόρθωσ. Cobet). 'Ρημ. ἐπίθ. *εὐχείρωτος* (ἐνίοτε), *δυςχείρωτος* (σπαν. Δημ. 61, 37). Λέγεται καὶ *ὑποχείριόν τινα ποιοῦμαι* (=χειροῦμαί τινα. Πλάτ. Θεαίτ. 197, γ'.), *ὑποχείριόν τινα ποιῶ τινι* (= ἐνεργῶ νὰ κάμω τινὰ ὑποχείριον εἰς ἄλλον. Θουκ. Α', 128), *ὑποχείριον ἔχω τινά* (Θουκ. Γ', 11. Πλάτ Θεαίτ 198, α'.), *ὑποχείριον λαμβάνω* (Λυσί. 4, 5), ὡς παθητ. *ὑποχείριός εἰμι* (Θουκ. Α', 88. ψ. Πλάτ. 'Ερυξ. 392, γ'.), *ὑποχείριος γίγνομαι* (Θουκ. Γ', 86. Ϛ', 36. Λυσί. 10, 27 Πλάτ. Νόμ. 683, γ'.).

ΣΗΜ. Σπανίως ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος χειρόω-ῶ ('Αριστοφ. Σφῆκ. 443. Αἰλιαν. 'Ιστ. Ζῴ. ιζ', 32), παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ ὁ ἐνεστὼς χειροῦμαι εὑρίσκεται καὶ μετὰ διαθέσ. παθ. (Αἰσχύλ. Προμ. 353. Εὐριπ. 'Ηλ. 1168). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. 'Ρίζα χείρ, ἀρχ. λατ. hir, σανσ. har (χείρ), har-â-mi (ἁρπάζω), har-a-nam (χείρ), λατ. her-us (λαμβάνων, κύριος), hera (κυρία), hêrês (κληρονόμος), hirûdo (βδέλλα), χειρόομαι-οῦμαι, ὑπο-χείρ-ιος, χείρων, χερείων, εὐχερής, δυς-χερής, χέρης (κακός). Πιθανῶς ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ χορός (περιωρισμένος τόπος εἰς χορόν), χόρτος (λατ. hortus=αὐλή πλατεῖα), hara (συφεών), co-hors (χόρτος, ἔπαυλις, τάγμα), χρόνος (ὡς περιλαμβάνων χρονικὸν διάστημα), χρά-ω καὶ χράομαι-ῶμαι. 'Ρημ. παράγ. χείρωσις, χείρωμα (ποιητ.), χειρωτός (μτγ.), χειρωτικός.

χειρουργέω-ῶ (ποιῶ τι διὰ τῆς χειρός, διαχειρίζομαι, μεταχειρίζομαι) (σπαν. Θουκ. Η', 69), παρατ. *συνεχειρούργουν* (σπαν. Ἰσαῖ. 8, 16), ἀόρ. *ἐχειρούργησα* (σπαν. Ἀντιφῶν 1, 20. Αἰσχίν 2, 117) καὶ παθ. ὑπερσ. *ἐκεχειρούργητο* (σπαν Πλάτ. Κριτί. 117, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Χειρουργός (μτγ.), χειρουργία. χειρουργῶ, χειρούργημα, χειρουργικός, (μτγ.). Πρβλ. Πολυδ. Β', 148 : «χειροτεχνία, χειρουργία, χειροτέχνης· ὁ γὰρ χειρουργὸς εὐτελές, χειρουργεῖν δέ καὶ χειροτεχνεῖν καὶ χειρουργικὸς καὶ χειροτεχνικός». Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι.

[**χερνέπτομαι**] (νίπτω τὰς χεῖράς μου μετὰ ὕδατος ἱεροῦ πρὸ τῆς θυσίας). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐχερνιψάμην* (σπαν. Λυσί. 6, 52. καὶ ποιητ. καὶ μτγ.). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *χέρνιβι χρῶμαι* (Θουκ. Δ', 97).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Α, 449), ὁ ἐνεστὼς χερνίπτου (Ἀριστοφ. Εἰρ. 961), μέλλ. χερνίψομαι (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 622), ἀόρ. χερνίψαντο (Ἰλ. Α', 449). Ῥίζα νιβ- (ὅρα νίζω), χέρνιψ, χέρνιβος (ἡ), χέρνιβον (τό), χερνίμματα (Φωλωνίδ. παρὰ Πολυδ. Β', 149). «Χέρνιβα τὸ ὕδωρ Ὅμηρος καλεῖ, πρόχουν δὲ τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, λέβητα δὲ τὸ ὑποδεχόμενον. Σὺ δ' ἂν καὶ προχοΐδιον εἴποις τὴν πρόχουν καὶ λεβήτιον θἄτερον καὶ τὸ συναμφότερον ὡς Εὔπολις χερόνιπτρον...., καὶ νίψασθαι μὲν τὸ πρὸ τῆς τροφῆς, ἀπονίψασθαι δὲ τὸ μετὰ τὴν τροφήν» (Πολυδ. Ϛ', 92. πρβλ. καὶ Ι', 90). «Χέρνιψ: ἄγγος ἐλαίου, εἰς ὃ ἐνέβαπτον τὰς δᾶδας καὶ περιέρραινον τὸν βωμόν» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 316, 31). Πρβλ. «μιᾶς γε χέρνιβος (ἢ μιᾶς ἐκ χέρνιβος) βωμοὺς περιρραίνοντες» (Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1129). Πρβλ καὶ Ἀρποκρατ. ἐν λέξ.

χερσεύω (εἰμὶ χέρσος, ἀκαλλιέργητος). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ε', 17. ιϛ', 5), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἀπόσπ. Πολύϊδ. 1, 3), χέρσος (ὅρα ξηραίνω), χερσεύω, χερσόω-ῶ (μτγ.). Ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. (Τόμ. Β', 1053) καὶ χέρρος, ὅθεν Χερρόνησος.

χέω (χύνω). Ἁπλοῦν ποιητικόν, πεζολογικὸν δὲ σύνθετον, *συγχέω* (ἐνίοτε) *ἐγχέω* (ἐνίοτε), *ἐπιχέω* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 27. Οἰκ. ιζ', 9. Πλάτ. Πολ. 407, δ'.), *διαχέω* (ἐνίοτε), *ἐκχέω* (Πλάτ. Τίμ. 68, α'.), *καταχέω* (Πλάτ. Πολ. 411, α'. Νόμ. 814, β'.), παρατ. *ἐνέχεον* (Ἀντιφῶν 1, 19 (1). Ξενοφ. Παιδ. Α', γ', 9 [εὐκτ.].), μέλ. χέω (ὅμοιος τῷ ἐνεστῶτι, ἐκ τῶν συμφραζομένων δὲ διακρίνεται αὐτοῦ. Ὅρα Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. σ. 378, § 448), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σύνθετος *ἐγχεῖ* (Δημ. 19, 213), ἀόρ. *συνέχεα* (Θουκ. Ε', 39. Πλάτ. Πολ. 379, ε'. Δημάδ. 3), *ἐνέχεα* (ἐνίοτε), *ἐξέχεα* (Πλάτ. Ἱππ. Μ. 290, ε'. Πολ. 553, β'.), *κατέχεα* (Πλάτ. Πολ. 398, α'.), [παρακ. μτγ. *προσσυγκέχυκα* Πολύβ. Ε', 84]. Παθ. *χέομαι* (σπαν. Ξεν. Οἰκ. Ιϛ', 12. ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 371, δ'. καὶ δια-, ἐγ-, συγ-) καὶ μέσ. *χέομαι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 83, ε'. Ἰσαῖ. 6, 65. καὶ ἐκ-, κατα-, δια-), παρατ. μέσ. *κατεχεόμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 41, δ'.), *περιεχεόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', β', 21), *διεχεόμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 34), μέλλ. μέσ. *χέομαι* (σπαν. Ἰσαῖ. 6, 51), μέλλ. παθ. *συγχυθήσομαι* (σπαν. Δημ. 23, 62), ἀόρ. μέσ. [*ἐχεάμην* ποιητ.], ὑποτακτ. *ἐγχέωμαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 26), μετοχ. *ἐγχεάμενος* (σπαν. Ξεν. Παιδ. Α', γ', 9), ἀόρ. παθ. [*ἐχύθην* ποιητ.] *συνεχύθην* (σπαν. Ἰσοκρ. 18, 44. Δημ. 23, 62), *ἐπεχύθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 793, β'. Ξενοφ. Οἰκ. ιζ', 12), *κατεχύθην* (σπαν. Πλάτ. Σοφ. 264, γ'.), *περιεχύθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 60, γ'.), παρακ. παθ. *κέχυμαι* (σπαν Ξενοφ. Ἱππικ. δ', 5. Οἰκ. ιη', 8. Πλάτ. Τίμ. 66, γ'. καὶ συγ-, περι-, ἐγ-, ἐκ-, ἐπι-, δια-), ὑπερσ. [*ἐκεχύμην* Ἡρόδ. Β', 152], *ἐξεκεχύμην* (παθ. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 50). Ῥημ. ἐπίθ. *χυτός* (Πλάτ. Τίμ. 58, δ'. 59, α'. 60, δ'. 61, β'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα χεϜ-, χυ-, χέω = λατ. fu-ndo, χῦμα, χύδην (Ἀττικ.), χυδαῖος [(μτγ.), χύσις, χοή, χεῦμα, χοῦς, χόες, χυμός, χυλός, χύτρα, λατ. fu-tum (πρόχους), fons (πηγή), πρόχους, χώ-ομαι (ὀργίζομαι, οἱονεὶ συγχέομαι, ὡς πλώω ἐκ τοῦ πλέω ὅρα χαλεπαίνω), χοῦς (χῶμα), χόω-ῶ καὶ [χώννυμι] (σωρεύω χῶμα). Παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀπομ. Δ', γ', 8) ἐφέρετό ποτε καὶ ἀόρ. διαχύσαι, ἀλλὰ τὸ χωρίον εἶναι νόθον καὶ ὅλως ὠβελίσθη νῦν. Καὶ ἐπιρρ. ἐκκεχυμένως (= ἀφθόνως, χαλαρῶς. Πλάτ. Εὐθύφρ. 3, δ'. Ἰσοκρ. 15, 207), τὸ δὲ διακεχυμένως καὶ συγκεχυμένως μεταγενέστερα.

(1) Ἐνταῦθα ὅμως ὁ Cobet γράφει ἀόριστον δὶς «*ἐνέχεεν*» ἀντὶ τοῦ «*ἐνέχει*».

χηρεύω (εἰμὶ χῆρος, χηρεύω) (σπαν. Ἰσαῖ. 6, 51. Δημ. 30, 11. 33), παρατ. *ἐχήρευον* (σπαν. Δημ. 30, 11), ἀόρ. *ἐχήρευσα* (σπαν. Δημ. 30, 33), καὶ *κατεχήρευσα* (σπαν. Δημ. 29, 26). Λέγεται καὶ *ἐν χηρείᾳ εἰμὶ* (Θουκ. Β', 45).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Ι, 124), χῆρος (ποιητ. καὶ μτγ.), χήρα (καὶ Ἀττικ.), χηρεύω, χηρεία, χήρευσις (μτγ.), χηρόω-ῶ (ποιητ., ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι «χήραν τινὰ ποιῶ». Λυσί. 2, 71). Ὅρα χαλῶ.

χιλιόω-ῶ (διὰ χιλίων δραχμῶν ζημιῶ τινά, τιμωρῶ). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ *χιλιωθέντα* (=χιλίας ὀφλόντα. Λυκοῦργ. κατ' Ἀριστογείτονος παρ' Ἀποκρ. (1).) καὶ παρακ. *κεχιλιῶσθαι* (=χιλίας ὠφληκέναι. Λυκοῦργ. κατὰ Κηφισοδότου παρ' Ἀποκρατ. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Η', 23. Βεκκ. Ἀνεκδ. 188, 18. 258, 7. 315, 30).

ΣΗΜ. Ἡ ῥίζα τοῦ χίλιοι κεῖται πιθανῶς ἐν τῷ σανσκριτικῷ saha'sta (ἐκ τοῦ saghasra gh = χ), ἐξ οὗ [σαχάσλιοι, ἀχέσλ-ιοι, λ=r, χέσλιοι] τὸ λεσβ. χέλλιοι (κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ), τὸ Βοιωτικ. χείλιοι (ὡς ἐσ-μί, εἰμί), τὸ δωρ. χήλιοι, καὶ τῇ ἐπικρατήσει τοῦ ἰωτακισμοῦ τὸ Ἀττικ. χίλιοι. Τὸ δὲ sahasra κατὰ τὸν I. Grimm (Geschichte der D. sprache 1848 p. 254) προῆλθεν ἐκ τοῦ τοῦ sa'has (ἰσχύς)· «διότι ἡ ἰσχύς, τὸ μέ-

(1) Παρ' Ἀρποκρατίωνι ἐν τοῖς ἀντιγράφοις κακῶς φέρεται ὧδε. «*Χιλιωθέντα*, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος ἀντὶ τοῦ *χίλια σοφὰ ὄντα*, ὁ δὲ αὐτὸς ῥήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότου φησὶ *κεχιλιῶσαι*» (ἐν λέξ.), ἔνθα γραπτέον «*χιλίας ὀφλόντα*» (=ΧΙΛΙΑΣ ΟΦΛΟΝΤΑ) καὶ «*κεχιλιῶσθαι*».

γεθος καὶ τὸ πολὺ προσεγγίζουσιν ἀλλήλοις» (Bopp). Ὅρα καὶ Μαυροφρ. Δοκίμ. Ἱστ. Ἑλλ. γλώσ. σ. 560 — 561. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυκούργῳ.

χιλόω-ῶ (τρέφω ζῷα διὰ χιλοῦ). Μόνον ὁ παρατ *ἐχίλου* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ', β', 21). Λέγεται καὶ *χιλὸν ἐμβάλλω τοῖς ἵπποις* (Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', θ', 27. πρβλ. καὶ *χόρτον ἐμβάλλω* Ξενοφ. Παιδ. Η', ϛ', 12) καὶ παθ. *χιλῷ τρέφομαι* (Ξεν. Ἀναβ. Δ', ε', 25).

ΣΗΜ. Χιλὸς (ἡ χλωρὰ τροφὴ τῶν ζῴων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἵππων. Ξενοφ. Παιδ. Ε', δ', 40), ξηρὸς χιλός (Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 33 = ἄχυρον), χιλῶ, χίλωμα (ποιητ.). Ἔχει σχέσιν πιθανῶς πρὸς τὸ λατ. helus (holus, olus) hel-vus (λάχανον), hel-vola (λαχανικά), flavus (ξανθός), πρὸς ἃ καὶ τὸ χλόη (χλόϜη), χλο-ερός, χλωρός.

χλανιδοφορέω-ῶ(φορῶ χλανίδα. Ἐποίουν δὲ τοῦτο νέοι ἁβροδίαιτοι, ὡς τοὐναντίον οἱ φιλόσοφοι *ἐτριβωνοφόρουν*). Ἀπαντᾷ μόνον τὸ *χλανιδοφορεῖς* (Δημοσθ. 36, 45 κατὰ διόρθωσιν Naber ἀντὶ τοῦ «*χλανίδα φορεῖς*»).

ΣΗΜ. Ῥίζα λαχ-, λάχ-νη (μαλλίον), λάχνος (ἔριον προβάτων), λαχνήεις (δασύς), λαχνοῦσθαι. Ὅρα καὶ χαλινόω-ῶ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ χλαῖνα, χλαμύς, χλανίς. Κατὰ τὸ χλανιδοφορῶ εἶναι καὶ τὸ χλαμυδοφορῶ (Πολυδ. Ζ', 46). Τὸ δὲ χλανιδοφορῶ εὕρηται κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει, ἐὰν ἡ διόρθωσις τοῦ Naber εἶναι ὀρθή. Τὸ δὲ χλαῖνα, χλανὶς καὶ χλαμὺς διαφέρουσιν ἀλλήλων. Διότι ἡ μὲν χλαῖνα ἦτο παχὺ ἐξ ἐρίου ἱμάτιον, ὃ οἱ ἄνδρες ἐφόρουν ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ἐν ὥρᾳ χειμῶνος καὶ ἐστρώννυον ἐπὶ καθέδρας (Ὀδ. Ρ, 86. 179) καὶ ἐπικάλυμμα ἐν ὕπνῳ μετεχειρίζοντο (Ὅρα Ὀδ. Ξ, 488. 500. 504. 513. 529. Υ, 4. 95. 143. κτλ). Ἦσαν δὲ αἱ χλαῖναι ἁπλαῖ, καλούμεναι ἁπλοΐδες μὲν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου, ἁπληγίδες δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, καὶ διπλαῖ καλούμεναι ὑπὸ μὲν τοῦ Ὁμήρου διπλαῖ, ὑπὸ δὲ τῶν Ἀττικῶν διπληγίδες καὶ δίβολοι. Ὡς χειμερινὸν δὲ ἱμάτιον ἐκαλεῖτο ἡ χλαῖνα καὶ χείμαστρον (ὅρα Πολυδ. Ζ', 46. 61. Ι', 123-124). Ἡ δὲ χλανὶς ἦτο λεπτὸν ἱμάτιον μάλλινον φορούμενον ὑπό τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μᾶλλον πρὸς καλλωπισμὸν ἢ ὡς ἀλεξιτήριον τοῦ ψύχους. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ χλανίδιον καὶ χλανιδίσκιον (Πολυδ. Ζ', 48. 159. Ι', 124). Ἡ δὲ χλαμὺς ἦτο εὐρὺς μάλλινος ἐπενδύτης τῶν ἀνδρῶν καὶ μάλιστα τῶν ἱππέων καὶ τῶν ὡς ἱππέων ὑπηρετούντων ἐφήβων, πολεμικὸς ἐπενδύντης καὶ ἔνδυμα Θετταλικόν. Πρώτη δὲ ἡ Σαπφὼ ὠνόμασε χλαμύδα (Πολυδ. Η', 46. Ι', 124. 164). «Τὰς μὲν χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ φορουμένων, χλανίδας δὲ ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων... Καὶ ἡ μὲν χλαῖνα τετράγωνον ἱμάτιον, ἡ δὲ χλαμὺς Μακεδονικόν... καὶ εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνῆκται». (Ἀμμώνι. ἐν λέξ. χλαῖνα καὶ χλαμύς).

χλευάζω (σκώπτω, λοιδορῶ, ἐμπαίζω) (σπαν. Δημ. 7, 7. καὶ (δια-) ψ. Πλάτ. Ἀξιοχ. 364, β'.), παρατ. *ἐχλεύαζον* (σπαν. Δημ. 19, 23. 47, 34. 54, 4), ἀόρ. *διεχλεύασα* (σπαν. Δημ. 50, 49), παρακ. *προςκεχλεύακα* (σπαν. Δημ. 24, 15).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Βατρ. 376), παρὰ δὲ Ἐπικράτει (παρ' Ἀθην. Β', § 54. ΙΑ', § 115) καὶ χλευάζομαι, καὶ μέσ. χλευάσομαί τινα (Πλούταρχ. Βροῦτ. 45). Ῥίζα κατὰ Βαλκενάριον ἐκ τοῦ χέλυς (= χεῖλος), διότι χείλη σεσηρότα ἐκφράζουσιν ἐμπαιγμὸν καὶ περιφρόνησιν, πρβλ. χελυνάζω = χλευάζω, φλυαρῶ (Ἡσύχ.), χλεύη (ποιητ. καὶ μεταγ Ὁμηρ. Ὕμν. Δημ. 202. Λουκιαν. Παράσιτ. 40. κτλ.), χλευάζω, χλευασμός (Δημ. 18, 85), χλεύασμα (μτγ.), χλευαστής (μτγ.), χλευασία (Δημ. 24, 16), χλευαστικός (μεταγ.). Πρβλ. Πολυδ. Ε', 128. Η', 78. «Χλευάζω λέγε, χλευασμὸς δὲ μηκέτι, ἀλλὰ χλεύη καὶ χλευασία» (Θωμ. Μάγιστρ. 915, 2), ὅπερ δὲν εἶναι ὅλως ὀρθόν, ἀλλ' ἐν μέρει· διότι τὸ χλευασμὸς εἶναι Ἀττικόν, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ χλεύη· «χλεύη μὲν λέγεται παρὰ πολλῶν, ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα εὑρών» (Πολυδ. Η', 78).

χλιδαίνομαι (διάγω βίον τρυφηλὸν καὶ ἄσωτον). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. η', 8). Λέγεται καὶ *ἐν χλιδῇ* τρέφομαι (Ξεν. Παιδ. Δ', ε', 54).

ΣΗΜ. Ῥίζα χλι-, χλίω (ποιητ. = γίνομαι θερμός, μαλακός), χλι-αίνω (ποιητ. καὶ μτγ.), χλιαρός (ποιητ. καὶ μτγ.), χλιδ-, χλιδή, χλιδάω-ῶ (ποιητ. ὅρα Θωμ. Μάγιστρ. 915, 6), χλιδανός (ποιητ. καὶ μτγ.), χλιδαίνομαι, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι.

χορεύω (χορεύω) (ἐνίοτε), παρατ. *ἐχόρευον* (ἐνίοτε), μέλ. *χορεύσω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 665, β'. Δημ. 39, 23), ἀόρ. *ἐπεχόρευσα* (σπαν. Ξεν. Συμπ. θ', 4, ὁ δὲ ἁπλοῦς ποιητ. καὶ μτγ.), παρακ. *κεχόρευκα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 654, β'.). Παθ. ἀόρ. *ἐχορεύθην* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 655, δ'.), ῥημ. ἐπίθ. *ἀχόρευτος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 654, α'.). Λέγεται καὶ *χορείᾳ χρῶμαι* (Πλάτ. Νόμ. 790, ε'.), *χορευτής εἰμι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 252, δ'.), τὸ δὲ *χρῶμαι χορευταῖς* λέγεται περὶ χοροδιδασκάλου (Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 125, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ἰσθμ. 1, 7) καὶ Αἰσχύλῳ, παρ' ᾧ καὶ μέσ. χορεύσομαί τι (Αἰσχύλ. Ἀγ. 31) καὶ ἐχορευσάμην (Ἀριστοφ. Θεσμ. 103)· χορός (ὅρα χειροῦμαι, ἐκ τοῦ χεὶρ διὰ τὸ χερόπιασμα τὸ ὑπάρχον ἐν τοῖς Ἑλλην. χοροῖς), χορεύω, χορεία, χόρευμα, χόρευσις (μτγ.), χορευτής, χορευτέον (ποιητ.). Εὕρηται καὶ παθ. παρακ. κεχόρευται (Ἀριστοφ. Νεφ. 1510) καὶ ἐνεστ. χορεύομαι (Σοφοκλ. Οἰδ. Τ. 1093).

χορηγέω-ῶ(εἰμὶ χορηγός, παρέχω τὰ ἔξοδα πρὸς ἐξάρτυσιν χοροῦ). Ὁ ἐνεστὼς(πλειστάκ.) ὁ παρατ. *ἐχορήγουν* (ἐνίοτε), μέλλ. *χορηγήσω* (σπαν. Δημ. 21, 13), ἀόρ. *ἐχορήγησα* (ἐνίοτε· καὶ ἀντ-, κατ-), παρακ. *κεχορήγηκα* (ἐνίοτε). Μέσ. διάμεσον *χορηγοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. α', 13) καὶ παθ. *χορηγοῦμαι* (σπαν Ἀτιφῶν 6, 13), τἆλλα δὲ μεταγενέστερα, ῥημ. ἐπιθ. *αὐτοχορήγητος* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 371, δ'.). Περὶ τοῦ χορηγοῦ ἐλέγετο καὶ *χορηγὸς καθίσταμαι* (Ἀντιφῶν 6, 11. Λυσί. 21, 1. 4). Περὶ δὲ τῆς πόλεως ἢ φυλῆς ἐλέγετο *χορηγὸν φέρειν* (Δημ. 20, 132) καὶ *χρῶμαί τινι χορηγῷ* (Δημ. 19, 216., ἔνθα κεῖται μετὰ μεταφορ. σημασίας), *χορηγὸν λαμβάνω* (Αἰσχίν. 1, 54., ἔνθα κεῖται μετὰ μεταφορ. σημασίας. πρβλ. καὶ *χορηγὸν ἔχω*. Δημ. 40, 51). Τὸ δὲ *εἰσποιῶ χορηγούς* (= εἰσάγω. Δημ. 20, 19).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ἀχάρν. 1119). Χορηγὸς (χορὸς ἄγω), χορηγία, χορηγῶ, χορήγημα (μτγ.), χορηγεῖον ἢ χορήγιον (ὁ τόπος ἢ ὁ οἶκος, ἐν ᾧ παρεσκευάζετο ὁ χορός. Δημ. 19, 200. Πρβλ. Πολυδ. Δ', 106. Βεκκ. Ἀνέκδ. 72, 17).

χορτάζω (κορεννύω τινά). Ποιητικὸν καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παρατ. *ἐχόρταζες* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 372, δ'.) καὶ ὁ μέσ. *χορτάζομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 586, α'), ἀνθ' οὗ οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ *κορέννυμαι* (Ἀθήν. Γ', § 55).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἔργ. 454) Χόρτος (ὅρα χειροῦμαι), χορτάζω (πρβλ. Πολυδεύκ. Ϛ', 43), χόρτασμα (μτγ.), χορτασία (μτγ.), χορτασμός (μεταγ.), Περσιστὶ hordén (χορτάζεσθαι), miras-ho'r (ὁ τρώγων τὴν κληρονομίαν τινός).

χόω-χῶ· ὅρα *χώννυμι*.

χραίνω (ἐπιψαύω, ἐπαλείφω, μολύνω). Ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστὼς *χραίνω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 769, β'. 917, β'.) καὶ *ἀποχραίνω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 769, β'.) καὶ *ἀπο..ραίνομαι* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 586, γ'.) καὶ ῥημ. ἐπιθ. *ἄχραντος* (σπαν. Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 114, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 170. Ἑπτ. 342. Ἱκ. 266). Ῥίζαν ὅρα ἐν τῷ χρίω.

χράο-μαι-χρῶμαι ὅρα *χρῶμαι*.

χράω-ῶ· ὅρα *χρῶ*.

χρεμετίζω (ἐπὶ ἵππου· χρεμετίζω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 254, δ'. Πολ. 396, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ (ἀόριστ. Γ', 86. 87) καὶ τοῖς μεταγενεστέροις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Μ, 51). Ῥίζα χρεμ-, χρεμ-ίζω (Ἡσιόδ. Ἀσπ. 348), χρεμ-έθω (μτγ.) καὶ χρεμετάω, χρεμετίζω, χρόμη (ἡ) καὶ ὁ χρόμος (χρεμετισμὸς τῶν ἵππων. Ἡσύχ.). χρεμέτισμα (μτγ.), χρεμετισμός (μτγ.), χρεμετιστέον (μτγ.), χρεμετιστής (μεταγ.), χρέμμα (πτύαλον, πτύσμα. μτγ.), χρέμπτομαι (ποιητ =λατ. screo), χρέμψις (= λατ. screatus), ἀγγλ. ga-grim (βρυγμός) σλαβ. grum-e-ti (βροντᾶν), grom-u (βροντή), grim-ati (ἠχεῖν).

χρὴ (πρέπει, εἶναι χρεία) (πλειστάκ.) καὶ *χρεών ἐστι* (ἐνίοτε), προστ. *χρεὼν ἔστω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 877, ε'.), ἀπαρ. *χρῆναι* (πλειστάκ.) καὶ *χρεὼν εἶναι* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 50, ε'), μετοχ. τὸ *χρεὼν* ἀκλίτως (πλειστάκ.), παρατ. *ἐχρῆν* καὶ *χρῆν* (πλειστάκ.) (1), εὐκτ *χρείη* (σπαν. Λυσί. 12, 44. Ξεν. Ἑλλ. Β', δ', 23. Πλάτ. Πολ. 394, δ'.) καὶ *χρεὼν εἴη* (ἐνίοτε), μέλλ. εὐκτ. *χρήσοι* (Πλάτ. Νόμ. 809, β'.). Σύνθετον ὁριστ. *ἀπόχρη* (ἐνίοτε), ἀπαρ. *ἀποχρῆν* (Δημ. 4, 22. 42. 47, 80. ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. Δ', 4), μετοχ. *ἀποχρῶν* (Πλάτ. Ἀλκ. Β', 145, γ'.), [*ἀποχρῶσα* (Ἀριστοφ. ἐν Βεκκ. Ἀνεκδ. 439, 24).], παρατ. *ἀπέχρη* (ἐνίοτε), μέλλ. *ἀποχρήσει* (σπαν. Πλάτ. Πολιτικ. 279, β'.), εὐκτ. *ἀποχρήσοι* (σπαν. Πλάτ. Πολιτ. 506, β'.), ἀόρ. *ἀπέχρησεν* (ἐνίοτε), εὐκτ. *ἀποχρήσαι* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 279, α'.), [προστ. *ἀπο..ρησάτω* ψ. Αἰσχίν. Ἐπιστ. ια', 13]. Ὅρα Ἡμετ. Γραμματ. Παρατηρ. § 362.

ΣΗΜ. Τὸ χρὴ κυρίως ἦν οὐσιαστικόν, ὡς τί σε χρὴ (ἐνν. ἱκάνει. Ἰλ. Π, 721. Τ, 67. 420. κτλ.), τὸ χρὴ (Εὐριπ. Ἡρακλ. Μαιν. 828· οὕτως ἴσως δέον νὰ γραφῇ καὶ τὸ χρῆν ἐν Ἑκάβ. 260., ὅπερ νομίζεται ὡς ἀπαρέμφατον (Θωμ. Μάγιστρ. 920, 6), χρὴ 'σται μ' ἐφευρεῖν (Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 504 καὶ Ἀποσπ. 537), διὰ παραθέσεως δὲ καὶ συγχωνεύσεως τῶν τύπων τοῦ εἰμί ὕστερον ἀπετέλεσε τοὺς τύπους χρή (ὅπερ ἔλαβε τὸν τύπον ῥήματος κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἐστί) ὑποτ. χρῇ (ποιητ. Σοφοκλ. Φιλ. 999. =χρὴ-ᾖ), εὐκτ. χρείη (=χρὴ-εἴη), ἀπαρ. χρῆναι (=χρὴ-εἶναι), μετοχ. χρεὼν (= χρὴ-ὂν καὶ κατὰ μετάθεσιν τῆς ποσότητος τῶν φωνηέντων χρεών), παρατ. χρῆν καὶ ὕστερον ἐχρῆν (= χρὴ-ἦν). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Παρ' Ἡροδότῳ τὸ ἀπόχρη καὶ προσωπ. ἀποχρέουσι (Ε', 31) καὶ μτγ. ἀποχρῶσι (Διονύσ. Ἀλ. Ῥωμ. Ἀρχ. Α', 33), ἀλλὰ καὶ μέλ. ἐκχρήσει (Ἡρόδ. Γ', 137) καὶ ἀόρ. ἐξέχρησε (Ἡροδ. Η', 70).

---

(1) Κάλλιστον παράδειγμα τοῦ μετ' αὐξήσεως καὶ ἄνευ αὐτῆς παρατατικοῦ *χρῆν* καὶ *ἐχρῆν* εἶναι τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Ἀχαρν. 540):

ἐρεῖ τις οὐ χρῆν ἀλλὰ τί ἐχρῆν εἴπατε.

χρήζω (ἔχω ἀνάγκην). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *χρήζω* (πολλάκις) καὶ παρατ. *ἔ..ρηζον* (σπαν Ξενοφ Ἀνάβ. Ε', ε', 2) καὶ εὐκτ. *χρήζοι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', ε', 2) καὶ *χρήζοιεν* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α', η', 22). Λέγεται καὶ *χρείαν ἔ..ω τινός* (Πλάτ. Λυσ. 220, δ'. Νόμ. 833, α'. 965 β'. Ἐπιστ. 322, γ'.), *ἔστι μοι χρεία* (Πλάτ. Πολ. 371, α'. Τίμ. 33, δ'. Νόμ. 783, α'. 834, β'. 849, ε'. Ἴων 541, γ'), *ἐν χρείᾳ εἰμί τινος* (Πλάτ. Πολ. 373, δ'. 566, ε'. Μίνως 318, β'), *ἐν χρείᾳ γίγνομαί τινος* (Πλάτ. Νόμ. 630, ε'. Ἰσοκρ. 10, 55), τὸ δὲ *χρείαν ἔχω τινί* (=παρέχω ὠφέλειαν. Πλάτ. Συμπ. 204, γ'. Πολιτ. 331, β'.), τὸ δὲ *ἐν χρείᾳ εἰμί* εἶναι καὶ ὡς παθητ. τοῦ χρῶμαι (= ἐν χρήσει εἰμί. Πλάτ. Φαιδ. 87, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ λέγεται ἀσυναίρετον χρηΐζω (Ὀδ. Ρ, 121), παρ' Ἡροδότῳ δὲ καὶ μέλλ. χρηΐσω (Ζ', 38) καὶ ἀόρ. χρηΐσαι (Ε', 65), -σας (Ε', 20. Ζ', 38), ἀλλὰ καὶ μέλλ. χρήσει (ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 99, α'.). Ὅρα χρῶμαι.

χρηματίζω (=διεξάγω πολιτικὰς ὑποθέσεις, διαπραγματεύομαι, διαλέγομαι, τὸ μέσον δὲ = συλλέγω χρήματα ἐμαυτῷ). Ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε), [παρατ. *ἐχρημάτιζον* μεταγεν. ψ Αἰσχίν. Ἐπιστ. β', 2.], μέλλ. *..ρηματιῶ* (σπαν. Λυκοῦργ. Λεωκρ. 37. Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. γ', 3 κατὰ Cobet), ἀόρ. *ἐχρημάτισα* (ἐνίοτε· καὶ προ-[Ἀττικ. Ἐπιγρ.].), καὶ παρακ. *κεχρημάτικα* (σπαν. Δείναρχ. κατὰ Δημ. 103). Μέσ *χρηματίζομαι* (πλειστάκ.), παρατ. μόνον εὐκτ. *χρηματιζοίμην* (σπαν. Ξεν. Ἀγησ. α', 19. Λυσί. 25, 3), μέλ. μέσ. *χρηματιοῦμαι* (σπαν. Θουκ. Ζ', 13. Λυσί. 29, 14 [Ξεν. Ἀθην. Πολ. γ', 3., ἔνθα ὁ Cobet γράφει ἐνεργ. μέλ.]), ἀόρ. μέσ. *ἐχρηματισάμην* (ἐνίοτε· καὶ ἐξ- [Θουκ. Η', 87].), παρακ. μέσ *κεχρημάτισμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 5. Δείναρχ. 1. 15), ῥημ. ἐπίθ. *χρηματιστέον* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολιτ. ζ', 3). Τὸ δὲ *πράττομαι χρήματα* (= εἰσπράττω χρήματα ὀφειλόμενα ἢ καὶ βιαίως καὶ παρανόμως. Θουκ. Δ', 65. Λυσί. 17, 3. Ἀνδοκ. 2, 11. κτλ). Τὸ δὲ *χρήματα λαμβάνω* κεῖται καὶ ἐπὶ ἀμέμπτου πράξεως (=παίρνω χρήματα διά τινα ὑπηρεσίαν ἢ ὡς προῖκα, κτλ. Λυσί. 12, 8. Δημ. 45, 36, κτλ.) καὶ ἐπὶ μεμπτῆς (=παίρνω χρήματα διαφθειρόμενος, δωροδοκῶ. Ἰσοκρ. 18, 40. κτλ.), τὸ δ' *ἔχω χρήματα* (=πλουτῶ. Ξενοφ. Ἀπομν. Α', β', 45. κτλ., ἀλλὰ καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ

ἀντικειμένου τὸ *ἔχων*=πλούσιος 'Ασωπ. Περίοδ. Β'. σ. 247, § 39). Λέγεται καὶ *χρήματα συλλέγομαι* (=χρηματίζομαι. 'Ισοκρ. 15, 155. Πλάτ. Πολιτ. 553, γ'.) καὶ *χρήματα ἐργάζομαι* (Λυσί. 32, 4), *χρηματισμὸν ποιῶ ἐμαυτῷ* ('Ισοκρ. 15, 25), *περὶ χρηματισμόν εἰμι* ('Ισοκρ. 15, 155).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ (Γ', 118). Τὸ μὲν χρηματίζω (ἐκ τοῦ ἑνικοῦ χρῆμα=πρᾶγμα)=πραγματεύομαι, τὸ δὲ μέσον χρηματίζομαι (ἐκ τοῦ πληθ. χρήματα γινόμενον) = χρήματα ἐμαυτῷ συλλέγω, πρβλ. φρυγανίζομαι (= συλλέγω φρύγανα), λαχανίζομαι, κτλ. «Χρηματίζειν, πράγμασι χρῆσθαι· χρηματίζεσθαι δὲ χρήματα συλλέγειν» (Σουΐδ., Σχολ. Πλάτ. Νόμ. 949, ε'. Ὅρα καὶ Θωμ. Μάγιστρ. 919, 4. καὶ Κοραῆν εἰς 'Ηλιόδ. Αἰθ. τόμ. Β', σ. 347—8. Λεξικ. Vindobon. 190, 4. Μαυροφρ. Δοκίμ. 'Ιστ. 'Ελλην. γλώσσ. σελ. 196 — 197). χρημάτισις (χρημάτων συναγωγή. Ξενοφ. Οἰκ. κ', 22). χρηματισμός (=χρημάτισις, παρὰ δὲ μεταγεν.=διαπραγμάτευσις), χρηματιστὴς (= ὁ χρηματιζόμενος), χρηματιστικός, χρηματιστήριον (μτγ.). Ὅρα χρῶμαι. «Χρήματα μὲν εἴποιεν ἂν οἱ 'Αττικοί, τὸ δὲ χρῆμα παρὰ μὲν αὐτοῖς ἐπι τοῦ πράγματος ἢ κτήματος, παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσι κἀπὶ τῶν χρημάτων» (Πολυδ. Θ', 87. πρβλ. καὶ Γ', 112—113).

χρησιμεύω (εἰμὶ χρήσιμος, ὠφέλιμος). Τὸ ῥῆμα εἶναι μεταγενέστερον καὶ ἀπὸ τῶν Πτολεμαϊκῶν χρόνων ἤδη ἤρξατο νὰ εἶναι ἐν χρήσει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ 'Αττικοὶ πεζολόγοι μετεχειρίζοντο πάντοτε τὴν περίφρασιν, *χρήσιμός εἰμι ἢ γίγνομαί τινι* (Πλάτ. Γοργ. 480, β'. 'Ισοκρ. 'Επιστ. Δ', 7), *εἴς τι* (Πλάτ. Πολ. 333, β'.), *ἔν τινι* (αὐτ. 333, δ'.), *πρός τι* (αὐτόθ. 333, ε'. Νόμ. 648, α'. κτλ.), *ἐπί τι* (Δημ. 25, 31. Πλάτ. Γοργ. 481, α'. κτλ.) καὶ *τι* (ὡς *χρήσιμος τὴν ὄψιν*. Αἰσχίν. 1, 61, οὗ ἀντίθετον τὸ *ἀργαλέος τὴν ὄψιν*). 'Αντίθετον τούτου εἶναι τὸ *ἄχρηστός εἰμι* (Πλάτ. Πολ. 333, δ'. κτλ.) καὶ *ἀχρήστως ἔχω πρός τι* ('Ισοκρ. 4, 41. Δημ. 61, 43). Ὅρα καὶ *ὠφελῶ*. 'Ως μεταβατ. δὲ λέγεται *χρήσιμον παρέχω τινά τινι* ('Ισοκρ. 15, 165. κτλ.), *χρήσιμον παρασκευάζω* ('Ισοκρ. 15, 182. κτλ.).

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ χρῆσιν ἔχω (= παρέχω ὠφέλειαν. Δημ. 11, 8. κτλ.) καὶ χρεία τινός ἐστι (=χρησιμότης. Πλάτ. Γοργ. 480, α'. 481, β'.). 'Ο Cobet τὸ «οὐκ ἄν τις εὕροι Σπαρτιατῶν οὔτε ὑγιεινοτέρους οὔτε τοῖς σώμασι χρησιμωτέρους» (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. Ε', 9) διορθοῖ εἰς «οὔτε τοῖς σώμασιν ἰσχυροτέρους». Ἔτι καὶ ἀχρεῖός εἰμι (=ἄχρηστος. ὅ,τι ἂν ἀχρεῖον ᾖ καὶ ἀνωφελές. Ξεν. 'Απομν. Α', β', 54., ἔνθα ὁ Cobet διορθοῖ τὸ ὅλον χωρίον οὕτω: «ζῶν ἕκαστος ἑαυτοῦ, ὃν πάντων μάλιστα φιλεῖ, ὅ,τι ἂν ἀχρεῖον ᾖ» κτλ. Ὅρα Nov. Lect. σ. 650). Ὅρα χρῶμαι. «Χρησιμεῦσαι μὴ λέγε, ἀλλὰ χρήσιμον γενέσθαι» (Θωμ. Μάγιστρ. 921, 3).

χρησμῳδέω-ῶ (χρησμοὺς ᾄδω, μεταφέρω εἰς στίχους, δίδω χρησμούς, προφητεύω). 'Ο ἐνεστὼς (ἐνίοτε), τοῦ δὲ παρατ. μόνον εὐκτικ. *χρησμῳδοῖεν* (1) (σπαν. Δημ. 14, 25), ἀόρ. *ἐχρησμῴδησα* (σπαν. Πλάτ. 'Απολ. 39, β'. Ξενοφ. 'Απολ. 30), παθ παρακ. *κεχρησμῴδημαι* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 712, α'. 'Επιστολ. Ϛ', 323, γ'.). Λέγεται καὶ *χρησμοὺς ᾄδω* (Θουκυδ. Β', 21).

(1) Ὅπερ ὅμως διορθοῦται ὑπὸ Reiske καὶ Cobet εἰς τὸ οὐσιαστικὸν *χρησμῳδοὶ* (δηλ. *φοβοῖεν* ἐκ τῶν προηγουμένων).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ (Ζ', 6), χρησμῳδός, χρησμῳδία, χρησμῳδῶ (πρβλ. Πολυδ. Α', 17—19).

χρηστηριάζομαι (ἀποθετ. = ἐπερωτῶ χρηστήριον ἢ θεόν τινα καὶ λαμβάνω χρησμόν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ 'Ελλ. Γ', β', 22. Δ', ζ', 2. καὶ μτγ.), [ὁ δὲ παρατατ. παρ' 'Ηροδότῳ Α', 55, κτλ].

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ. Ὅρα χράω-ῶ.

χρίω (ἀλείφω, *μυρώνω*). 'Απλοῦν ποιητ. καὶ μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις σύνθετον *ἐγχρίω* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 251, δ'.), *ὑποχρίω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 20), τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Μέσον *χρίομαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 3. 'Ιέρ. α', 24), παθ. *ὑποχρίομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', α', 41), παρατ. μέσ. *ἐχριόμην* (σπαν. Ξενοφ. 'Ανάβ. Δ', δ', 12), ἀόρ. μέσ. *ἐχρισάμην* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. α', 7), παρακ. παθητ. *κέχριμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 22, τὸν μέσ. δὲ ὁ Εὔβουλ. παρ' 'Αθην. ΙΓ', § 6), ὑπερσ. παθ. *ἐκεχρίμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 2. καὶ μτγ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ομήρῳ. 'Ρίζα χρα-, χρι-, χραύω (ψαύω, προστρίβω, γρατσουνῶ), χράω (ψαύω, πιέζω), χραίνω (ὃ ὅρα), χρί-ω, λατ. frico (τρίβω), σανσκρ. ghar-âmi, gi-ghar-mi (ῥαίνω), gharsh-âmi (τρίβω), ghrtam (βούτυρος τετηκώς, λίπος). ghrsh-tis (τρῖψις), χρίμπτω (χρίω, ἐγγίζω). 'Ενταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ τὸ χροιά, χρὼς (δέρμα), χρῶμα [ὃ ἡ γλῶσσα θεωρεῖ ὡς ἐπικάλυμμα καὶ ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ χρώς· διὸ καὶ τὸ λατ. color (χρῶμα) ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ celare (καλύπτειν), occulere, τὸ σανσκριτ. varn-as (χρῶμα, κοινῶς βερνίκι) πρὸς τὴν ῥίζαν var = καλύπτειν], χρώννυμι καὶ χρώζω. 'Ρημ. παράγ. χρῖμα (μτγ. δὲ τὸ χρῖσμα), χριστός (ποιητ. καὶ μτγ.), χρῖσις (μτγ.), χριστέον (μτγ.), χρίστης (μτγ.). Ὅρα Cobet παρὰ Λογ. 'Ερμ. Κόντου τόμ. Α', σ. 471. Τὸ παρὰ Ξενοφῶντι (Συμπ. β', 4) χρίσμα ἢ μᾶλλον χρῖσμα γραπτέον χρῖμα, ὡς γράφεται ἀλλαχοῦ ('Ανάβ. Δ', δ', 13).

χρυσοχοέω-ῶ (εἰμὶ χρυσοχόος, τήκω, ἐξεργάζομαι τὸν χρυσόν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ξενοφ. Οἰκ. ιη', 9. Δείναρχ. παρ' 'Αρποκρ. ἐν λέξ.), μέλ. *χρυσοχοήσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 450, β'.), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Χρυσοχόος (χέω καὶ χρῡσός, σαν. hiranam, hiranjam, ἀρχ. τύπος gharta), χρυσοχοΐα, χρυσοχοῶ, ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Ὅρα χρυσῶ.

χρυσόω-ῶ (χρυσώνω, ποιῶ τι χρυσοῦν). Ποιητικόν, παρ' 'Ηροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις εὔχρηστον (καὶ περι-), παρὰ δὲ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ παθητ. παρακ. *κεχρύσωμαι* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 299, ε'. καὶ ἐπι-, περι-, δια-, κατα- [ἐν 'Αττ. ἐπιγρ.],), καὶ *ἐχρύσωσα* (Corp. In. Att. Τόμ. Α. 324). Λέγεται καὶ *χρυσοῦν τινα ποιῶ* (Πλάτ. Εὐθύδ. 289, α'. 'Ιππ. Μ. 290, β'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' 'Ηροδότῳ

(κεχρυσωμένα Β', 132. πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 547: χρυσουμένων). Ῥίζα χρυ-, σανσ. ghar-, ghar-ta, hiranam, hiranjam. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ τὸ χλουνὸς (χρυσός. Ἡσύχ.), ἔτι δὲ τὰ φρυγικὰ γλου-ρός (χρυσός), γλούρεα (χρυσᾶ. Ἡσύχ. g=gh), χρυ-σός, χρυσῶ, χρύσωμα (ποιητ. καὶ μτγ.), χρυσώματα (Λυσί. παρὰ Πολυδ. Γ', 174. Βεκκ. Ἀνέκδ. 442, 6).

χρυσωνέω-ῶ (ὠνοῦμαι ἢ ἀλλάσσω ἀντ' ἀργύρου χρυσὸν καὶ μτγ. = ἀγοράζω ἀντὶ χρυσοῦ) Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐχρυσώνησα* (σπάν. Ἰσοκρ. 17, 40).

ΣΗΜ. Καὶ χρυσώνητος (μτγ. Ἀθήν. Ϛ', σ. 263), πρβλ. ἀργυρώνητος (δοῦλος). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

χρῶ (=χράω=χρησμοδοτῶ). Ποιητικόν, παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγενεστέροις εὔχρηστον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *ἔχρησα* (Θουκ. Α', 123. 134. Β', 102. Ε', 16. 32. Λυκοῦργ. Λεωκ. 99). Μέσ. *χρώμενος* (= ἐρωτῶ μαντεῖον, μαντεύομαι. Θουκ. Α', 126), ἀόρ. μέσ. ***ἐχρησάμην*** (σπαν. Ἰσοκρ. 6, 17. πρβλ. καὶ Ἡρόδ. Η', 134) καὶ ἀόρ. παθητ. *ἐχρήσθην* (Θουκ. Γ', 96. πρβλ. καὶ Ἀλκιδάμ. 1, 14) καὶ ῥημ. ἐπίθ. ***πυθόχρηστος*** (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. η', 5).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ ὁ μέσ. μέλλ. χρήσομαι, παρὰ δὲ τῷ Ἡροδότῳ καὶ παρακ. παθ. κεχρησμένος (Δ', 164. Ζ', 141. Πολυδ. Α', 18), τὸ δὲ τοῦ ῥήτορος Ἀντισθένους (Ὀδυσσ. 3) ἦν κεχρημένον γραπτέον κεχρησμένον, καὶ ὑπερσ. ἐκέχρηστο (Ἡρόδ. Β', 147. 151. Ζ', 220). «Ὥσπερ φαμὲν χρῶ τὸ μαντεῖαν δίδωμι, οἷον ἔχρησεν αὐτῷ ὁ θεός, οὕτω καὶ χρῶμαι τὸ μαντείαν <κακῶς γράφεται μάντιν> ποιοῦμαι. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ Ἀχιλλέως Ἀπολογίᾳ: «τῷ θεῷ χρησόμενος ὑπὲρ τοῦ τραύματος». Καὶ ἀμφότερα δοτικῇ» (Θωμ. Μάγιστρ. 923, 7). Τὰ ὑπὸ Α. Σακελλαρίου εἰρημένα περὶ ῥίζης ὅτι εἶναι «Fρα-, Fρε (ῥῆμα, ῥήτωρ), χρᾷ (κυρ. = λέγει, ἐκφράζει χρησμὸν ἡ Πυθία), χρησμός, χρηστήριον=λατ. o-ra-culum», δὲν εἶναι πιθανὰ (ὅρα χρῶμαι). Τὸ χρησμὸς κατὰ πρῶτον παρὰ Σόλωνι (36, 9), οὐχὶ δὲ ὡς αὐτὸς λέγει ὅτι ἄρχεται ἀπὸ Ἡροδότου καὶ ἑξῆς. Ἀνώμαλ. Ῥήμ. σ. ιϛ'.). Ὁ ἐνεστὼς χρῇς (Σοφοκλ. Αἴ. 1373. Ἠλ. 606), χρῇ (Σοφοκλ. Ἠλ. 35), παρατ. ἔχρη (Τυρταῖ. 3, 3. Εὐρ. Φοιν. 644), ἐξέχρη (Σοφοκλ. Οἰδ. Κ. 87), παρ' Ἡροδότῳ δὲ χρᾷς, χρᾷ, χρᾶν. Παρ' Ἀττικοῖς εἰς η, διότι ἦν ποτε χρήω-χρῶ, χρή-εις χρῇς, κτλ.

χρῶμαι (μεταχειρίζομαι) ἀποθετ. (πλειστάκ. καὶ προς-, ἐπι-, δια-, κατα-, ἀπο-, ἐναπο-,) παρατ. *ἐχρώμην* (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἀπ-), μέλ. μέσ. *χρήσομαι* (καὶ κατα-), μέσ. ἀόρ. *ἐχρησάμην* (πλειστάκ. καὶ προς-, δι-, κατ-, ἀπ-), ἀόρ. παθ μετὰ παθ. διαθ. *ἐχρήσθην* (σπαν. Δημ. 21, 16. Πρβλ. καὶ Ἡρόδ. Ζ', 144), παρακ. ὡς ἐνεργ. ***κέχρημαι*** (πλειστάκ καὶ προς-, κατα-), καὶ παθητ ***κατακεχρῆσθαι*** (σπαν. Ἰσοκρ. 4, 74), καὶ ***προκατακεχρῆσθαι*** (Δημ. 19, 154), ὑπερσ. ὡς ἐνεργ. *ἐκεχρήμην* (ἐνίοτε) Ῥημ. ἐπίθ. *χρηστός* (πολλάκ.), *ἄχρηστος* (Ξεν Ἀνάβ. Γ', δ', 26), *εὔχρηστος* (Ξεν. Παιδ. Ε', γ', 39), *δύσχρηστος* (Ξεν. Ἀνάβ. Γ', δ', 19), *πάγχρηστος* (Ξεν. Ἀπομν. Β', δ', 5), *χρηστέον* (πολλάκ.) ***προσχρηστέον*** (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 713, α'.). Ὡς παθ. εἶναι τὸ *ἐν χρείᾳ εἰμί* (=ἐν χρήσει. Πλάτ. Φαιδ. 87, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις εὕρηται καὶ παθ. μέλ. χρησθήσομαι (Κοντ. Γλωσσικ. Παρατ. σ. 462). Ῥίζα χερ- (ὅρα χειροῦμαι), χρε-, χρη-, [χρήομαι] χρῶμαι, διὰ τοῦτο καὶ ὁ μέλλ. καὶ τὰ λοιπὰ χρήσομαι, οὐχὶ δὲ χράσομαι διὰ τὸ ρ, χραισμέω (ἀντὶ χρησιμέω), χρή, χρῄζω, χρέος, χρειώ, χράω (χρησμοδοτῶ), χρῆ-μα («χρήματα μὲν εἴποιεν ἂν οἱ Ἀττικοί, τὸ δὲ χρῆμα παρὰ μὲν αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ πράγματος ἢ κτήματος, παρὰ δὲ τοῖς Ἴωσι κἀπὶ τῶν χρημάτων» Πολυδ. Θ', 87), χρῆ-σις, χρηστός, χρήστης, κί-χρημι. Ὁ παρακ. κέχρημαι (συνήθ. παρὰ ποιητ. Ἰλ. Τ, 262. Ὀδ. Α, 13. Ξ, 124. Υ, 378. Χ, 50. Εὐρ. Μήδ 334. Κύκλ. 88. Σοφοκλ. Φιλ. 1264)=καὶ ἔχω ἀνάγκην, χρῄζω, ὅτε καὶ γενικῇ συντάσσεται, σπανίως δὲ παρὰ τοῖς πεζοῖς (Πλάτ. Νόμ. σ. 717, γ'.). Ἀσωπ. Π. Β'. 329, § 7. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. κεχρήσετ' ἀοιδοῦ (Θεοκρ. ιϛ', 73).

χρώννυμι καὶ **χρώζω** (ἐγγίζω, μολύνω, χρωματίζω). Ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. παθ. ***ἐχρώσθην*** (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 156, ε'.) καὶ παρακ. παθ. *ἐπικεχρωσμένος* (σπαν. ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 340, δ'.).

ΣΗΜ. Χρώννυμι (Λουκιαν. πῶς δεῖ συγγρ. Ἱστ. 48. Πολυδεύκ. Α', 47), χρώζω (Εὐριπ. Φοίν. 1625. Ἀριστοτ. Θαυμ. ἀκουσμ. 50), ἀόρ. ἔχρωσα (Ἀριστοτ. Μετεωρ. Γ', α', 10), παρακ. ἐπικέχρωκα (Πλούταρχ. Ἠθ. 395), μεταχρώννυμαι (Πολυδ. Α', 49), παρακ. κέχρωσμαι (Εὐρ. Μήδ. 497. Ἑκ. 912. Ἀριστοτ. Μετεωρ. Γ', δ', 22), μέλ. παθ. χρωσθήσεται (Γαλην. 1, 278), ῥημ. παραγ. χρῶμα, χρῶσις, (μτγ.), χρωστήρ (μτγ.). Ὅρα χρίω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ.

χωλαίνω (ἀμετ. εἶμαι χωλός) Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 374, γ'. Νόμ. 795, β'.). Λέγεται καὶ *χωλός εἰμι* (Πλάτ. Φαιδ. 71, ε'. Πολιτ. 535, δ'. Νόμ. 794, ε'.), ὡς μεταβ. δὲ τὸ *χωλόω-ῶ* καὶ *χωλόν τινα ἀποδείκνυμι* (Ξενοφ. Ἱππικ. α', 5).

ΣΗΜ. Χωλὸς (κυρ. ὁ διὰ χαλάρωσιν τῶν μυῶν καὶ τῶν τενόντων ἢ δι' ἐξάρθρωσιν ἄρθρου τινὸς χωλὸς γενόμενος, παρὰ τὸ χαλ-, χαλάω. Pape). χωλαίνω (ὅπερ κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι), χώλανσις (μτγ.), χωλεύω, —εία.

χωλεύω (εἰμὶ χωλός). Μόνον ὁ ἀόρ. *ἐχώλευσα* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', γ', 3), καὶ *ἀπεχώλευσα* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ια', 17). Παθητ. *χωλεύομαι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 248, β'.) καὶ παρακ. *ἀποκεχώλευμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 9). Λέγεται καὶ *χωλός εἰμι* (Πλάτ. Φαιδ. 71, ε'. Πολιτ. 535, δ'. Νόμ. 794 ε'.), ὡς μεταβ. δὲ τὸ *χωλῶ* καὶ *χωλόν τινα ἀποδείκνυμι* (Ξενοφ. Ἱππικ. α', 5).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (χωλεύων Ἰλ. Σ, 411. 417. Υ, 37), χώλευμα (μτγ.), χωλεία (Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάτ. 374, δ'.). Ὅρα χωλαίνω. Τὸ χωλεύω ἦν ποτε καὶ μεταβατ., ὅθεν τὸ παθ. χωλεύομαι.

χωλόω-ῶ (ποιῶ τινα χωλόν). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγ. μόνον ὁ παρατ. ***ἀπεχωλούμην*** (Θουκ. Ζ', 27). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *χωλόν τινα ἀποδείκνυμι* (Ξενοφ. Ἱππικ. α', 5).

ΣΗΜ. Χώλωμα (μτγ.), χώλωσις (μτγ.). Ὅρα χωλαίνω. Τὸ χωλόω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει, τὸ δὲ ἀποχωλοῦμαι κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

χωνεύω (τήκω, χύνω μέταλλον). Ἁπλοῦν εἶναι μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον σύνθετον *καταχωνεύω* (σπαν. Δημ. 22, 76. 24, 184. Δείναρχ. 1, 69) καὶ *συγχωνεύω* (σπαν. Δημ. 22, 70. 24, 177) καὶ ἀόρ. *συνεχώνευσα* (σπαν. Λυκοῦργ. Λεωκρ. 117. 119), ἀόρ παθ. *συγχωνευθεὶς* (C.I.A. T. B'. 403.).

ΣΗΜ. Χώνη (ἐκ τοῦ χοάνη κατὰ συναλοιφήν, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ χεF), χωνεύω (ἐκ τοῦ ἀρχαιοτ. χοανεύω ['Αριστοφ. Θεσμ. 57]), χώνευμα (μτγ.), χώνευσις (μτγ.), χωνευτήρ (μτγ.), χωνευτήριον (μτγ.), χωνευτός (μτγ.). «Χοάνη: τύπος, εἰς ὃν μεταχεῖται τὸ χωνευόμενον» (Ἡσύχ.). «Χόανοι (Ἰλ. Σ, 470): τὰ φυσώμενα ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ ὗλαι τήκονται» (Εὐστάθ. αὐτόθ.). Τὸ μὲν χωνεύω εἶναι μεταγενέστερον ἀπὸ Πολυβίου ἴσως κατὰ πρῶτον καὶ ἑξῆς (Πολυβ. ΛΔ', θ', 11), τὸ δὲ συγχωνεύω καὶ καταχωνεύω κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει.

χώννυμι (σκεπάζω μὲ χῶμα). Μεταγενέστερον, οἱ δὲ Ἀττικοὶ πεζολόγοι λέγουσι χόω-ῶ, οὗτινος μόνον τὸ *προςχοῖ* (Θουκ. Β', 102), *προχοῖ*[1] (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 111, β'.), ἀπαρ. *χοῦν* (σπαν. Θουκ. Β', 76. Πλάτ Νόμ. 958, ε'.) καὶ *συγχοῦν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Γ', α', 18), [τὰ δὲ λοιπὰ παρ' Ἡροδότῳ], παρατ. *ἔχουν* (σπαν. Θουκ. Β', 75. καὶ μτγ.), μέλλ. χώσω (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', γ', 11 καὶ μεταγεν.) καὶ *καταχώσω* (σπαν. Πλάτ. Θεαίτ. 177, γ'.), ἀόρ. *ἔχωσα* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 947, ε'. Αἰσχίν. 3, 109. Δημ. 25, 84. καὶ κατ-, ἀπ-, ἀν- ['Αττ. Ἐπιγρ.].), παρακ. *ἀνακέχωκα* (σπαν. Δημ. 55, 28). Παθ. [ἐνεστὼς *προςχοῦμαι* μτγ. Ἀριστοτ. Μετεωρ. Α', ιδ', 6 30], παρατ. *προςεχοῦτο* (σπαν. Θουκ. Β', 75), ἀόρ. παθ. *ἐχώσθην* (Ξενοφ. Παιδ. Ζ', γ'. 16. καὶ Ἡρόδ. Β', 137, 11. καὶ μτγ.), παρακ. *κατακέχωσται* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ. 414, γ'.), ἀπαρέμφ. *κεχῶσθαι* (σπαν. Θουκ Β', 102. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', γ', 17).

ΣΗΜ. «Χοῦν Ἀττικῶς, χωννύειν Ἑλληνικῶς» (Μοῖρ. σ. 411. καὶ Θωμ. Μάγιστρ. 916, 9), τὸ δὲ χοῦν σύνηθες ὂν παρ' Ἡροδότῳ ἀπαντᾷ κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 1049), μέλ. παθ. χωσθήσομαι (Εὐριπ. Ἰφ. Α. 1443. Πολύβ. Δ', 42). Ῥίζαν ὅρα ἐν τῷ χέ-ω, χοῦς (τὸ χῶμα), χῶσις, χωστός (ποιητ. Εὐρ. Ῥῆσ. 414), χῶμα, πολύχωστος (ποιητ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 351).

χωρέω-ῶ (πορεύομαι, περιλαμβάνω, κοινῶς *χωράω*) (πλειστάκ. καὶ ὑπο-, προ-, ἀνα-, ἐγ-, συγ-, ἀπο-, παρα-, προς-, ὑπεκ-, ἐπι-, δια-, ἐπανα-), παρατ *ἐχώρουν* (πλειστάκ. καὶ ὑπ-, προ-, ἀν-, ἐν-, συν-, ἀπ-, παρ-, προς-, δι-, συναν-, ἐξαν-, ἐπαν-), μέλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *χωρήσομαι* (ἐνιοτε καὶ συγ-, ἀπο-, προς-, παρα-) καὶ σπανίως *χωρήσω* (Θουκ. Α', 82. καὶ συγ-, ἀπο-, προς-, ἀνα-, προ-, ἐγ-, ὑπεκ-), ἀόρ. *ἐχώρησα* (πλειστάκ. καὶ ὑπ-, προ-, ἀν-, συν-, ἀπ-, παρ-, προς-, ἐπ-, μετ-, προαπ-, ἐπαν-, ὑπεξ-), παρακ. *κεχώρηκα* (σπαν. Θουκ. Α', 122. Ζ', 81. Πλάτ. Σοφ. 253. α'. καὶ προ-, ἀνα-, συγ-, ἀπο-, παρα-, προς-, μετα-), ὑπερσ. *προεκεχωρήκειν* (ἐνίοτε), *ἀνεκεχωρήκειν* (σπαν. Θουκ. Η', 15), *ἐξεκεχωρήκειν* (σπαν Δημ. 41, 5), *προςεκεχωρήκειν* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 17). Παθ. [*συγχωροῦμαι*. Ἀθήν. ϛ', 24. κτλ. μτγ.] παρατ. *συνεχωρούμην* (σπαν. Θουκ. Ε', 17. Δημ. 55, 13), [μέλλ. παθ. *συγχωρηθήσομαι* μτγ. Πολύβ. ΙΕ', ιζ', 5], ἀόρ. παθ. *συνεχωρήθην* (πολλάκ.), παρακ. παθ. *συγκεχώρηται* (σπαν. Πλάτ. Φίληβ. 15, α'.) καὶ *συγκεχωρημένος* (Πλάτ. Φίληβ. 14, δ'. ε'. Δημ. 41, 23. 56, 28), καὶ *ἐπικεχώρημαι* (παθ. (C.I.A. τ. B. 469. 470. 471. 475. 481). Ῥημ. ἐπ. *συγχωρητέον* (ἐνίοτε), *ἀναχωρητέον* (Πλάτ. Κρίτ. 51, β'. Τίμ. 48, α'.), *παραχωρητέον* (σπαν. Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. θ', 5). Τὸ μέσ. κατ' ἀνάλ. *συγχωρῶ ἐμαυτὸν* (Πλάτ. Θεαίτ. 171, β'.). Τὸ δὲ *ἐγχωρεῖ* (=ἔστι δυνατόν, ἐνδέχεται. Ἀντιφῶν 1, 7. Λυσί. 24, 15. Πλάτ. Πολ. 403, ε'. Νόμ. 916, ε'. κτλ.), *συγχωρεῖ* (=ἔξεστιν, ἔστι δυνατόν. Θουκ. Ε', 40. Ξεν. Ἱππικ. θ', 11. κτλ.), *προχωρεῖ* (=ἐγχωρεῖ, εὔκολόν ἐστι. Ξεν. Παιδ. Α', β', 4. Γ', β', 29. κτλ.) εἶναι καὶ ἀπρόσωπα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα χη-, χω- σανσ. g'a-hâmi (ἐγκαταλείπω), ὅρα χαλῶ, σανσ. hâ-nis (ἐγκατάλειψις), χῶρος (ὅρα χωρίζω), χωρέω, χώρησις (μτγ.), συγχώρησις, ἀναχώρημα (μεταγ.), ἀναχώρησις, ἀναχωρητής (μτγ.), κτλ. Κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ ῥίζης gha-ma = (ἑλλ. χαμαί=λιθ. zemai), bhûmi (γῆ)=λατ. humus, χώ-ρα, χῶρος. Παρὰ Θουκυδίδῃ φέρεται ὁ ὑπερσ. κακῶς καὶ ἀναύξητος προςκεχωρήκειν (Θουκ. Ε', 10) καὶ ἀνακεχωρήκειν (Θουκ. Η, 16), ἅτινα γραπτέα μετ' αὐξήσεως.

χωρίζω (χωρίζω, ἐν χώρᾳ τίθημι) (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, δια-, ἀνα-, κατα-), παρατ. *ἀνεχώριζον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 8) καὶ *κατεχώριζον* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Δ', γ', 3. ϛ', γ', 7 Η', ε', 16), ἀόρ. *ἐχώρισα* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, δι-, ἀν-, κατ-). Μέσ. καὶ παθ. *χωρίζομαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, δια-), παρατ. *ἐχωριζόμην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 76, α'.) καὶ *κατεχωριζόμην* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Η', ε', 2. 6), ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐχωρίσθην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, δι-, κατ- ['Αττ. Ἐπιγρ.]. Ὅρα καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 442-443), παρακ. μέσ. καὶ παθητ. *κεχώρισμαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, ἀπο-, κατα- ['Αττ. Ἐπιγρ.].). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀχώριστος* (Ξενοφ. Λακ. Πολ. θ', 5. Πλάτ. Πολ. 524, β'.) καὶ *χωριστέον* (Πλάτ. Πολιτικ. 303, δ'. Νόμ. 828, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ καὶ Εὐριπίδῃ. Ῥίζα χη-, σανσ. ghā-, χῆ-ρος, χηρεύω, σανσ. ja'hati, χωρ-ίς, χώρα, χωρίζω, χωρισμός, χώρισμα (μτγ.), χωριστός (μτγ.), χώρισις (μτγ.), καταχωρίζω (κατὰ σύνταξιν γενόμενον ἐκ τοῦ κατὰ χώραν τίθημι, οὐχὶ ἐκ τοῦ κατὰ καὶ χωρίζω), καταχωρισμός (μτγ.), ἀκαταχώριστος (μτγ.), ἀναχωρίζω (=ἀναχωρεῖν ποιῶ· παρὰ Ξενοφῶντι μόνον), διαχωρίζω (=ἐντελῶς χωρίζω)· ὅρα χαλῶ καὶ χωρῶ. Τὸ ἀναχωρίζειν τὰ φίλια (Ξενοφ. Ἱππαρχ. ζ', 6) ὁ Schneider καὶ Cobet γράφουσιν «ἀναχωρεῖν εἰς τὰ φίλια». Τὸ χωρίζω γίνεται ἐκ τοῦ χωρίς, εὕρηται ὅμως τὸ χωρίζω καὶ ἐκ τοῦ χώρα γινόμενον· «τὴν δ' ἐπὶ τῷ μέσῳ <τάξιν> ἐχώρισεν ἕπεσθαι (= εἴς τινα χώραν ἔθηκεν. Ξενοφ. Ἀναβ. ϛ', ε', 11), ὅθεν «καὶ φιλοχωρεῖν καὶ φιλοχωρία καὶ χωροφιλεῖν παρ' Ἀντιφῶντι, ἧπου δὲ καὶ ἐπιχώριος καὶ ἐγχώριος καὶ πρόσχωρος

[1] Καὶ τοῦτο ὁ Cobet (Mnemos. 1875, σ. 203) μεταγράφει εἰς «προσχοῖ».

καὶ ὁμόχωρος, εἰ μὴ καὶ τὸ χωρίζειν καὶ ἐπιχωρεῖν καὶ συγχωρεῖν καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα τῇ χώρᾳ προσήκει» (Πολυδ. Θ', 13). Τὸ χῶρος εἶναι γενικώτερον, τὸ δὲ χώρα μερικώτερον =ὡρισμένη θέσις. Ἡ πρὸς ἄλληλα σχέσις εἶναι οἵα ἡ τοῦ χρόνος καὶ καιρός.

χωροφιλέω-ῶ (φιλοχωρῶ, ἀγαπῶ τόπον τινὰ καὶ διατρίβω ἐν αὐτῷ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (Ἀντιφῶν 5, 78. Πρβλ. καὶ Διογ. Λαέρτ. 1, 44).

ΣΗΜ. «Φιλοχωρεῖν καὶ φιλοχωρία καὶ χωροφιλεῖν παρ' Ἀντιφῶντι» (Πολυδ. Θ', 13. Πρβλ. καὶ Διον. Ἀλικαρν. περὶ συνθέσ. σ. 43 R). Ὁ Herwerden ὅμως ἀμφιβάλλει ἂν εἶναι γνησία ἡ γραφὴ τοῦ Ἀντιφῶντος, ὅστις βεβαίως μετεχειρίσατο τὸ φιλοχωρῶ, ὃ καὶ ἡ χρῆσις καὶ ἡ ἀναλογία ἀπαιτεῖ.

Ψ

ψακάζω (στάζω εἰς μικρὰς σταγόνας, δημωδ. *ψιλοβρέχω*). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἁπλοῦς ποιητ., πεζολογικὸς δὲ σύνθετος) *ἐπιψακάζω* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. β', 26, ὅπερ κατὰ τὸν Ξενοφῶντα εἶναι λέξις συνήθης Γοργίᾳ τῷ Λεοντίνῳ)=ὑποπίνω(Πολυδ.Ϛ'.20.30).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (κατεψάκαζον. Ἀγαμ. 561)· ψακὰς (καὶ μτγ. ψεκάς), ψακάζω (μτγ. δὲ ψεκάζω), ψακαστός (ποιητ.). «Ψακὰς Ἀττικόν, ψεκὰς κοινόν» (πρβλ. Μοῖριν 214, 3). Ῥίζα ψακ-, λιθ. spakas (σταγών, στιγμή). «Ψακάζειν διὰ τοῦ Α, οὐ διὰ τοῦ Ε» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 73, 24). «Τὸ δὲ ῥαίνειν καὶ διαρραίνειν καὶ καταρραίνειν καὶ ψεκάζειν καὶ ῥανίζειν <γράφε ῥαντίζειν> ἔστιν εἰπεῖν» (Πολυδ. Ι', 30).

ψάλλω (ψηλαφῶ, δονῶ τὴν χορδήν, κιθαρίζω). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ὁ ἀόρ. *ψῆλαι* (σπαν. Πλάτ. Λῦσ.209, β'.), τὰ δὲ ἄλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Πέρσ. 1062). ψαλμός (ποιητ. καὶ μεταγεν.), ψάλτης (μεταγ.) ἢ ψαλτὴς (κατὰ τοὺς ἀρχαίους γραμματικ.), ψαλτήριον (μεταγεν.), ψαλτός (μεταγ.). Ῥίζαν ὅρα ἐν τῷ ψάω-ῶ.

ψαύω (ψηλαφῶ, ἐγγίζω, πλησιάζω) (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Α', δ', 12) καὶ *συμψαύω* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 26), ἀόρ. *ἔψαυσα* (σπαν. Ἀντιφῶν 3, γ', 5) καὶ ῥημ. ἐπίθ *ἄψαυστος* (σπαν. Θουκ. Δ', 97), τὰ δὲ ἄλλα εἶναι ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζαν ὅρα ἐν τῷ ψάω-ῶ, ῥημ. παρ. ψαῦσις (μτγ.), ψαῦσμα (μτγ.), ψαυστός (μτγ.), ψαυστέον (μτγ.). Οὐχὶ Ἀττικὰ πεζολογικὰ εἶναι τὸ ἔψαυον (Ἀθήν. Ϛ', 56), μέλλ. ψαύσω (Εὐρ. Ἀνδρ. 249. Μήδ. 1320), παρέψαυκα (Σέξτ. Ἐμπειρ. 215, 27), ἐψαύσθην (Διοσκουρ. ὑλ. ἰατρ. 2, 16), παρέψαυσμαι (Ἱπποκρ. Ζ', 556).

[ψάω-]ψῶ (τρίβω, ψηλαφῶ). Συν-

αιρεῖται εἰς η καὶ εἶναι εὔχρηστον παρὰ ποιηταῖς καὶ ἐνίοτε παρὰ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. *κατέψησα* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ.89, β'. Ξενοφ. Ἀπολ. 28) καὶ μέσ. ἐνεστὼς *ἀποψῶμαι* (=σπογγίζομαι. σπαν. Ξενοφ Παιδ. Α', γ', 5).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Τραχ. 678), συναιρεῖται δὲ παρ' Ἀττικοῖς εἰς η, διότι ἦν ποτε ψήω-ψῶ, ψήεις-ψῆς, κτλ., παρὰ δὲ μεταγενεστέροις συναιρ. εἰς α (ὅρα Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. 61. Cobet παρὰ Λογ. Ἑρμ. Κόντ. Τόμ. Α'. σ. 489—490). Ῥίζα ψα-, ψαF-, ψη-, ψάω, ψαύω, ψαῦ-σις, ψαυστός, ψηλαφῶ = λατ. palpo, ψῆξις (ξύσιμον), ψη-νός (ποιητ. =ψιλός), ψη-ρός (μτγ. ξηρός, στεγνός), ψάλλω, λατ. pal-pare (ψηλαφῶ) ἐκ ῥίζης spal-, ἀγγλ. spil-ôn (κατανοοῦμαι).

ψέγω (κατηγορῶ) Ὁ ἐνεστὼς (πλειστάκ.) καὶ *διαψέγω* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 639, α'.), παρατ. *ἔψεγον* (ἐνίοτε), μέλ. *ψέξω* (ἐνίοτε), ἀόρ. *ἔψεξα* (ἐνίοτε). Παθ. *ψέγομαι* (πολλάκ.), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Ῥημ. ἐπίθ. *ψεκτός* (σπαν. Πλάτ. Κρατύλ.416. γ'.). Τὸ μέσον αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν *ψέγω ἐμαυτόν* (Ξενοφ. Ἀγησ. ε', 7). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ψέγω τινὰ* λέγεται καὶ *ψόγον ἐπιφέρω τινί* (Θουκ. Α', 70), *ψόγον ποιῶ τινι* (Πλάτ. Νόμ. 829. γ'.), καὶ ὡς παθ. *ψόγος τινὸς γίγνεται ὑπό τινος* (Πλάτ. Νόμ. 823. δ'.), *ψόγον τινὸς ὑπέχω* (Πλάτ. Πολ. 403, γ'.).

ΣΗΠ. Τὸ ῥῆμα κατά πρῶτον παρὰ Θεόγνιδι (611). Ῥιζα σεγ-, ψεγ-, ἄ-σεκτος (δωρ. Ahrens Δωρ. 99)=ἄψεκτος, ψέγω, ψόγος, ψέγος (τὸ, Ἡσύχ.), ψέκτης (Ἀττικ. ὅρα καὶ Βεκκέρ. Ἀνεκδ.116, 25. Πολυδ. Ε', 118), φιλόψογος, ψεκτικός (μτγ.), ψεγάδιον (δημῶδες).

ψελλίζω (δὲν διαρθρῶ τὰς λέξεις ἐντελῶς, εἰμὶ ψελλός) Τὸ ἐνεργητικὸν εἶναι μεταγενέστερον (Ἀριστοτ. Προβλ. 11, 1. Ἱστορ. Ζῴ. 4, 9), παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέσ. ἐνεστὼς ὡς ἀποθετ. *ψελλίζομαι* (*ψελλιζόμενος καὶ παίζων*. σπαν. Πλάτ. Γοργ. 485, β'. γ'.).

ΣΗΜ. Ψελλὸς (ἐκ τοῦ ψέω, ψάω, ὡς τραυλὸς ἐκ τοῦ θραύω [Pape], ψελλὸς δὲ εἶναι ὁ παραλείπων ἐν τῇ προφορᾷ γράμμα τι ἢ συλλαβὴν ἢ ὁ προφερόμενος τὸ σ δασύτερον), λατ. bal bus, ψελλίζω, ψελλισμός (μτγ.), ψελλιστής (μτγ.). «ψελλίζεσθαι Ἀττικοί, ψελλίζειν Ἕλληνες» (Μοῖρις). Διαφέρει ὁ τραυλὸς τοῦ ψελλοῦ κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην. «ἡ μὲν τραυλότης τῷ γράμματός τινος μὴ κρατεῖν, ἡ δὲ ψελλότης τῷ ἐξαίρειν τι ἢ γραμμα» ἢ συλλαβήν» (Ἀριστοτ. Προβλημ. ια', 30). Τραυλὸς μὲν εἶναι ὁ μὴ προφερόμενος γράμμα τι καθαρῶς, ὡς τὸ ρ, ἤτοι ὁ λέγων ἀντὶ τοῦ ὁρῶ τὸ ὁλῶ· ψελλὸς δὲ ὁ λέγων ἀντὶ τοῦ ἄρκτος τὸ ἄρτος. Τὸ ψελλίζομαι κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

ψευδολογέω-ῶ (λέγω ψεύδη, ψεύδομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ἰσοκρ. 10, 8) καὶ ὁ παρατ. *ἐψευδολόγουν* (σπαν. Αἰσχίν.2, 119), τὰ δὲ ἄλλα μεταγενέστερα. Λέγεται καὶ *ψευδῆ λέγω* (Πλατ. Κρατύλ. 429, γ'. Εὐθύδ. 284, γ'. Ἱππ. Ἐλ. 366, ε'. 367, γ'. Ξεν. Οἰκ. ια', 25. κτλ.), *ψεῦδος λέγω* (Πλάτ. Πολιτ. 414, ε'.), ὡς παθητ. δὲ τὸ *ψεῦδος λέγεται* (Ἰσοκρ. 12, 200).

ΣΗΜ. Ψευδολόγος (ποιητ. καὶ μτγ.), ψευ-

δολογία, ψευδολογῶ, ψευδολόγημα (μεταγ.). Ὅρα ψ ε ύ δ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει.

ψευδομαρτυρέω-ῶ (εἰμὶ ψευδομάρτυς, λέγω ψευδῆ μαρτυρίαν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', δ', 11. Πλάτ. Πολ. 575, β'. Νόμ. 937, γ'.) καὶ *καταψευδομαρτυρῶ* (σπαν. Ξενοφ. Ἀπολ. 24). Παθητ. *καταψευδομαρτυροῦμαι* (σπαν Δημ. 21, 136), ἀόρ. παθ. *κατεψευδομαρτυρήθην* (ἐνίοτε· Πλάτ. Γοργ. 472, α'. Ἰσαῖ. 5, 9. Δημ. 33, 37. 45, 1), ἀόρ. μέσ. *κατεψευδομαρτυρησάμην* (= προςήγαγον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ψευδεῖς μάρτυρας. σπαν. Δημ. 29, 6). Λέγεται καὶ *ψευδῆ μαρτυρῶ* (Πλάτ. Νόμ. 937, γ'. Λυσί. 19, 4. Ἰσοκρ. 18, 57. κτλ.).

ΣΗΜ. Ψευδομάρτυς, ψευδομαρτυρία, ψευδομαρτυρῶ, ψευδομαρτυρίου δικη. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Ϛ', 153: «Οἱ μὲν ψ ε υ δ ο μ ά ρ τ υ ρ ε ς εὕρ η ν τ α ι π α ρ ὰ Κ ρ ι τ ί ᾳ κ α ὶ ὁ ψ ε υ δ ο μ ά ρ τ υ ς ο ὐ χ ο ἶ δ' ὅ π ο υ· κ α ὶ τ ὸ ψ ε υ δ ο μ α ρ τ υ ρ ε ῖ ν ὁ α ὐ τ ό ς π ο υ λ έ γ ε ι κ α ὶ Δ η μ ο σ θ έ ν η ς κ α τ α ψ ε υ δ ο μ α ρ τ υ ρ ο ῦ μ α ι». Τὸ ψ ε υ δ ο μ α ρ τ υ ρ ῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Κριτίᾳ (κατὰ Πολυδεύκην). Ὁ Cobet τὸ θηλυκὸν ψ ε υ δ ο μ α ρ τ υ ρ ί α ι νομίζει ἀνελλήνιστον λέγων «ψ ε υ δ ο μ α ρ τ υ ρ ί α ι non est Graecum sed τ ὰ ψ ε υ δ ο μ α ρ τ ύ ρ ι α» (ἔκδ. Λυσί. σ. XXXIII), ὅθεν καὶ ἀντὶ τοῦ «ψ ε υ δ ο μ α ρ τ υ ρ ι ῶ ν ἑ α λ ώ κ α σ ι» (Λυσί. 10, 25) γράφει «ψ ε υ δ ο μ α ρ τ υ ρ ί ω ν ἑ α λ ώ κ α σ ι». Πρβλ. καὶ «ἔ ν ο χ ο ς τ ο ῖ ς ψ ε υ δ ο μ α ρ τ υ ρ ί ο ι ς ἔ σ ε σ θ α ι» (Πλάτ. Θεαίτ. 148, β'.) καὶ Ἀνδοκ. 1, 7. Ἰσαῖ. 3, 4. Δημ. 24, 131. Πλάτ. Νόμ. 937, β'., ἐν οἷς φέρεται τὸ θηλυκὸν «ψ ε υ δ ο μ α ρ τ υ ρ ι ῶ ν» (ὅρα Πολυδ. Η', 36. Βεκκ. Ἀνέκδ. 194, 27) ὀφεῖλον νὰ γραφῇ, ἐὰν ἡ γνώμη τοῦ Cobet ᾖ ὀρθή, εἰς τὸ «ψ ε υ δ ο μ α ρ τ υ ρ ί ω ν».

ψεύδω (ἀποδεικνύω ψευδές, λέγω ψεύματα, ἀπατῶ). Τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον κατὰ μέλλ. *ψεύσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', ε', 13) καὶ δωρικ. *ψευσῶ* (σπαν. Ξενοφ Ἑλλ. Δ', δ', 10), ἀόρ. (ἁπλοῦς ποιητ. καὶ μτγ.) *διέψευσα* (σπαν. ψ. Δημ. Ἐπιστ. Γ', 34). Μέσον *ψεύδομαι* (= λέγω ψεύδη καὶ ἀπατῶ ἐμαυτόν, πλανῶμαι) (πλειστάκ καὶ κατα-, ἐπι-, ἐπικατα-, δια-), παρατ. μέσ. *ἐψευδόμην* (ἐνίοτε· καὶ κατ-), μέλλ. μέσ. *ψεύσομαι* (πλειστάκ. = ἐρῶ ψεύδη καὶ ἐνίοτε πλανήσομαι), [μέλλ. παθ. ὡς μέσ. *ψευσθήσομαι* = πλανήσομαι, ἀπατήσω ἐμαυτὸν παρὰ ποιητ. καὶ μτγ.], ἀόρ. μέσ. *ἐψευσάμην* (= ψεύδη εἶπον. πλειστάκ. καὶ κατ-, συγκατ-), ἀορ. παθ. καὶ ὡς μέσ. *ἐψεύσθην* (=ἠθετήθην, ἀπέτυχον, ἐπλανήθην ἐν τῇ γνώμῃ περί τινος. πλειστάκ. καὶ δι-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἔψευσμαι* (= ψεύδη εἴρηκα, πεπλάνημαι, ἀποτετύχηκά τινος, ὡς παθ. δὲ=ψευδῶς εἴρημαι, ἐξηπάτημαι· πλειστάκ. καὶ κατ-, δι-), ὑπερσ. μέσ. *ἐψεύσμην* (=ψεύδη εἰρήκειν, ἐπεπλανήμην. σπαν. Θουκ. Ε', 83. Ξεν. Ἀναβ. Ε', ϛ', 35) καὶ *ἐψευσμένος ἦν* (σπαν. Δημ. 35, 8. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ϛ', 35), μετ' ὀλ. μέλ. μέσ. *ἐψευσμένος ἔσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Γ', β', 31, ὁ δὲ *ψεύσομαι* ποιητ.). Λέγεται καὶ *ψεύδει χρῶμαι* (Πλάτ. Πολιτ. 459, γ'.) καὶ *ψεύδεσι παράγω τινά* (Πλάτ. Πολ. 383, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα ψ υ -, ψ ε υ -, σανσκρ. spu-, ψεῦδος, ψευδής, ψεύδω, ψεύδομαι, ψύ-θος (ψεῦδος, διαβολή. Ἡσύχ.), ἔψυθεν (ἐψεύσατο. Ἡσύχ.), ψυθῶνες (διάβολοι. Ἡσύχ.), ψίθυρος, ψιθυρίζω, (ἀντὶ τοῦ ψιψυρίζω, κοιν. ψ ο υ ψ ο υ ρ ί ζ ω ἢ σ ι σ υ ρ ί ζ ω = λατ. susurro). Ῥημ. παράγ. ψεῦσμα (Ἀττικ.), ψεῦμα (μεταγ.), ψεύστης, ἀδιάψευστος (μτγ.). Ὅρα Ι. Οἰκονομίδην (Φιλολ. Ὑποτυπ. Θερειαν. 206—207).

ψηλαφάω-ῶ (ψηλαφῶ, ἅπτομαι). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Φαίδ. 99, β'.) καὶ *ἐπιψηλαφῶ* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 360, α'.), ἀόρ. *ἐπεψηλάφησα* (σπαν. Πλάτ. Πρωταγ. 310, γ'.). Παθ. *ψηλαφῶμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. β', 4).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Ι, 416). Κατά τινας ἐκ τοῦ ἀχρήστου ἐπιθ. ψ η λ ὸ ς [ἐκ τοῦ ψάω] καὶ τοῦ ἁ φ ή [ἅπτω]=ὁ διὰ τῆς ἁφῆς περιψαύων, ἐπιζητῶν τι, κατὰ δὲ τὸν Λοβέκκ. τὸ -α φ ά ω εἶναι μόνον κατάληξις, κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ ψ α λ- (ὅρα ψ ά λ λ ω), φαινομένου ἐν τῇ λατ. palpare, ψηλάφημα, ψηλάφησις (μτγ.), ψηλαφητός (μτγ.).

ψηφίζω (ἐπιτρέπω τι εἰς ψηφοφορίαν, μέσον δὲ=ψηφοφορῶ, γνωμοδοτῶ, ἀποφασίζω). Ἁπλοῦν εἶναι ποιητ. (σπανίως) καὶ (συνήθως) μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις σύνθετον *ἐπιψηφίζω* (πολλάκις), παρατ. *ἐπεψήφιζον* (σπαν. Θουκ. Α', 87 καὶ Ἀττικ. Ἐπιγρ.), μέλλ. *ἐπιψηφιῶ* (Αἰσχίν. 2, 84. Δημ. 23, 94. Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ', γ', 14 κατ' ἀνάγν. Cobet), ἀόρ. *ἐπεψήφισα* (πολλάκις) καὶ σπανίως *ἀνεψήφισα* (Θουκ. Ϛ', 14), παρακ. *ἐπεψήφικα* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Ε', ϛ', 35), εὐκ. ὑπερσ. *ἐπεψηφικὼς εἴην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Ε', ϛ', 35). Μέσ. *ψηφίζομαι* (πλειστάκ. καὶ δια-, ἀπο-, κατα-) παθητ. σπαν. τὸ *ψήφισμα ψηφίζεται* (Λυσί 13, 22), παρατ. μέσ. *ἐψηφιζόμην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, κατ-), παθ. *ἐπεψηφίζετο* (σπαν. Αἰσχίν. 2, 67), μέλλ. μέσ. *ψηφιοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ ἀπο-, κατα-, δια- [σπαν. Λυσί. 26, 1].), μέλ. παθ. *ψηφισθήσομαι* (σπαν. Ἰσοκρ. 6, 92), ἀόρ. μέσ. *ἐψηφισάμην* (πλειστάκ. καὶ ἀπ-, κατ-, δι-, προς- [σπαν. Λυσί. 6, 24].), ἀόρ. παθ. *ἐψηφίσθην* (πλειστάκ. καὶ κατ-, ἀπ-, ἐπ-), παρακ. μέσ. καὶ παθ. *ἐψήφισμαι* (πλειστάκ. καὶ κατ- [μέσ. καὶ παθ.], ἀπ- [μέσ.], δι- [μέσ.].), ὑπερσ. μέσ. καὶ παθ. *ἐψηφίσμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', α', 31. Δημ. 19, 157) καὶ *ἐψηφισμένος ἦν* (μέσ. Δημ. 23, 122) καὶ *κατεψηφισμένος ἦν* (παθ. Ξενοφ. Ἀπολ. 27), μετ' ὀλ. μέλ. *ἐψηφισμένος ἔσομαι* (ἐνίοτε) καὶ *καταψηφισμένος ἔσομαι* (Ἰσοκρ. 15, 297. Δείναρχ. 2, 21). Ῥημ. ἐπίθ. *καταψηφιστέον* (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 9. Δημ. 22, 37), *ἀποψηφιστέον* (σπαν. Δημ. 22, 44). Ἀντὶ τοῦ *ἐπιψηφίζω* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *δίδωμι τῷ δήμῳ τὴν ψῆφον* (Δημ. 59, 90), *ψῆφον ἐμβάλλω περί τινος*. (Ξεν. Παιδ. Β', β', 21), *ψῆφον ἐπάγω* (Θουκ. Α', 119. 125), ἀντὶ δὲ τοῦ *ψηφίζομαι* λέγεται καὶ *τὴν ψῆφον φέρω* (Ξεν. Ἑλλην. Β', δ', 9. Ἰσοκράτ. 15, 29. 143. 179. 195. Δημ. 29, 4. 57, 61. Λυκοῦργ. 13. κτλ.) καὶ *διαφέρω* (Θουκ. Δ', 74. Ἰσοκρ. 15, 24. 52. 54. 173. Αἰσχίν. 3, 198. κτλ.), *ψήφισμα ποιοῦμαι* (Θουκ. Δ', 122), *τὴν ψῆφον τίθεμαι* (Ἰσοκρ. 14, 31. Ξεν. Παιδ. Α', γ', 17. Πλάτ. Πρωταγ. 330, γ'. Νόμ.

674, α'. Δημ. 29, 4. Λυκοῦργ. 13. 128. κτλ.), *τὴν ψῆφον προστίθεμαί τινι* (=ψηφίζομαι ὑπέρ τινος. Δημ. 57, 69. κτλ.). Ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *ψῆφος ἐπάγεταί τινι περί τινος* (Ξεν. Ἀνάβ. Ζ', ζ', 57), *ψῆφος γίγνεται πολλή τινι* (Πλάτ. Νόμ. 759, δ'.). Περὶ δὲ τοῦ διώκοντός τινα λέγεται *ἄγω τινὰ ὑπὸ τὴν τῶν δικαστῶν ψῆφον* (Δημ. 59, 126), περὶ δὲ τοῦ φεύγοντος λέγεται *ἔρχομαι ὑπὸ τὴν τῶν δικαστῶν ψῆφον* (Αἰσχίν. 3, 19).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. «Τὸ μὲν ἐπιψηφίζω λέγεται περὶ τῶν προέδρων τῶν παρεχόντων τὴν ἐξουσίαν τοῦ ψηφίζεσθαι, τὸ δὲ μέσ. ἐπὶ τοῦ δήμου, ὅστις διὰ τῆς ἑαυτοῦ ψήφου ἀπεφάσιζε περί τινος (ὅρα Ἀσωπ. Περ. Β', σ. 340, § 35. Σχοιμαν. de Comitt. σ. 121. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Η', 15—19. 123). Ῥίζα σαφ-, ψᾱφ-, ψηφ-, ψᾶφ-ος καὶ ψῆφ-ος, ψηφ-ίζω, ψάμ-μος (= ψάφ-μος), ψάμαθος, ἄμμος ἢ ἄμ-μος = λατ. sab-ulum (ὅθεν ὕφαμμος, καθαμμίζω), ψηφηφορῶ (μτγ.), ψηφοφορῶ (μτγ.), ψηφοφόρος (μτγ.), ψηφοφορία (μτγ.). Τὸ δὲ ἐπιψηφίζω ἔγινε κατὰ σύνταξιν ἐκ τοῦ ἐπὶ ψῆφον καλῶ τὸν δῆμον, τὸ δὲ ψηφίζω = ψήφοις λογίζομαι.

ψηφοπαιστέω-ῶ (κάμνω ἀπάτην εἴς τι). Μόνον τὸ *ψηφοπαιστοῦσι τὸ δίκαιον* (σπαν. Λυσί. κατ' Αὐτοκλέους παρὰ Πολυδ. Ζ', 200, ἔνθα γράφεται *ψηφοπαικτοῦσιν*, ἀλλ' ὁ Cobet (ἐν Μνημοσύνῃ 1875, σ. 360) μεταγράφει εἰς *ψηφοπαιστοῦσι* (ὅρα καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 270—271) παρὰ τὸ *ψηφοπαίστης* κατὰ τὸ φιλοπαίστης, συμπαίστης, κτλ.).

ΣΗΜ. Ψηφοπαίστης («Εἰ δὲ Λυσίου ὁ κατ' Αὐτοκλέους λόγος, ἐν ᾧ γέγραπται ψηφοπαικτοῦσι τὸ δίκαιον, εἴη ἂν καὶ ὁ ψηφοπαίκτης ἐν τέχνῃ· τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο εἴρηκέ τις τῶν νέων κωμῳδῶν Εὔδοξος ἐν Ναυκλήρῳ δράματι». Πολυδ. Ζ', 200—201), ψηφοπαιστῶ, μεταγεν. δὲ ψηφοπαικτῶ (καὶ Ἀρτεμίδωρ. 3, 56), ψηφοπαιξία (Στέφ. Βυζάντ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

ψήχω (ψαύω, τρίβω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *ψήχω* (ἐνίοτε· Πλάτ. Νόμ. 666, ε'. Ξενοφ. Ἑλλ. Β', δ', 6. Ἱππικ. ε', 5. Ἱππαρχ. α', 16), εὐκτ. παρατ. *ψήχοι* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ ϛ', 1), μέλλ. *ψήξει* (σπαν. Ξενοφ. Ἱππικ. δ', 4). Παθ. *ψήχομαι* (ἐνίοτε· Ξενοφ. Ἱππικ. δ', 5. ε', 1. Ἱππαρχ α', 16. Πλάτ. Τίμ 84, γ'.) καὶ *καταψήχεται* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 84, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 692 : ψήξειν), φέρεται δὲ καὶ παρ' Εὐριπ. ψήχων (Ἑλέν. 1567), καταψήχειν (Ἱππόλ. 110), κατέψηκται (Σοφοκλ. Τραχ. 698), ψῆξις (Ξενοφ. Ἱππικ. ε', 3. 10. Πρβλ. καὶ ψῆγμα, ψήκτρα), ἀλλ' ὁ Cobet (παρὰ Λογ. Ἑρμ. Κόντου Τόμ. Α', σ. 488—491) λέγει ὅτι οἱ παλαιοὶ ψῆν ἔλεγον καὶ οὐχὶ ψήχειν, ὅπερ εἶναι εὕρημα τῶν μεταγενεστέρων καὶ τοῖς πάλαι Ἕλλησιν ἄγνωστον (ὅρα ψάω-ῶ). Δὲν φαίνονταί μοι ὀρθὰ τὰ τοῦ Cobet, διότι λόγοι μετρικοὶ κωλύουσι νὰ γίνῃ ἡ μεταβολὴ τοῦ ψήχειν εἰς ψῆν.

ψιθυρίζω (*ψουψουρίζω*). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 485, δ'.) καὶ ὁ ἀόρ. *ἐψιθύρισα* (σπαν. Πλάτ. Εὐθύδ. 276, δ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει (Νεφ. 1008). Λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς χελιδόνος (Πολυδ. Ε', 90). Ψίθυροι βροτοί, λόγοι (Πίνδαρ. Πυθ. β', 75. Σοφοκλ. Αἴ. 148), ψιθυρίζω, ψιθύρισμα (ποιητ. καὶ μτγ.), ψιθυρισμός (μτγ.), ψιθυριστὴς Ἑρμῆς (Δημοσθ. 59, 39), περὶ οὗ ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 317, 11. Ὅρα ψεύδω. «Ψίθυρος, οὐ ψιθυριστής» (Θωμ. Μάγιστρ. 927, 10). Ὅρα Θερειαν. Φιλολ. Ὑποτυπ. 206—207.

ψιλόω-ῶ (ἀφαιρῶ τὰς τρίχας, ποιῶ λεῖον, γυμνόν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ιθ', 19), μέλλ. *ψιλώσω* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ Δ', ε', 12), ἀόρ. *ἐψίλωσα* (σπαν. Θουκ. Γ', 109). Παθ. *ψιλοῦμαι* (σπαν. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', γ', 27. Ἱππικ. ιβ', 7), παρατ. *ἐψιλούμην* (σπαν. Ξενοφ. Ἀναβ. Α', ι', 13. καὶ (εὐκτ.) Ξενοφ. Ἱππικ. α', 4), ἀόρ. παθ. *ἐψιλώθην* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ιζ', 12), παρακ. παθ. *ἐψίλωμαι* (σπαν. Ξενοφ. Οἰκ. ιζ', 13). Λέγεται καὶ *ψιλὸν ποιῶ* (Πλάτ. Κριτί. 112, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡσιόδῳ (Ἀποσπ. 5, 3), συχνὸν δὲ καὶ παρ' Ἡροδότῳ· ψῖλός, ψιλῶ, ψίλωθρον (μτγ.), ψίλωμα (μτγ.), ψίλωσις (μτγ.), ψιλωτέον (μτγ.), ψιλωτής (μτγ.). Κατὰ τὸν Fick (2, 281), ἐκ ῥίζ. ψῑλ-, σανσ. spal, ψῑλ-ός, ψωλή, ψωλός (ἀσελγής), λατ. spolia (δέρμα).

ψῐμῡθιόω-ῶ (ἐντρίβω μὲ ψιμύθιον). Μόνον ὁ παθ. παρακ. ὡς μέσ. *ἐψῐμῡθιῶσθαι* (σπαν. Λυσί. 1, 14. 17. Πρβλ. καὶ Κτησί. παρ' Ἀθην. ΙΒ', § 38, σ. 528), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐνεργητ. τὸ *ψιμυθίῳ ἀλείφω* (Πλάτ. Λῦσ. 217, δ'.), ἀντὶ δὲ τοῦ μέσου τὸ *ψιμυθίῳ ἐντρίβομαι* (Ξενοφ. Οἰκ. ι', 2).

ΣΗΜ. Ψῐ́μῡθος καὶ ψῐμῡ́θιον (οὕτω γραπτέον καὶ οὐχὶ ψιμμύθιον, διότι τὸ ῐ εἶναι βραχύ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ μέτρου), ψιμυθιῶ. «Ἐντρίβεσθαι: τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθιοῦσθαι Ἀττικοί» (Μοῖρις, ἐν ᾧ γράφεται κακῶς «ψιμυθοῦσθαι»). Ὅρα καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 258, 8. Πολυδ. Ε', 101—2. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ.

ψοφέω-ῶ (ἀμετάβ. = ποιῶ ψόφον, κροτῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', γ', 29. Ἱππικ. α', 4. Πλάτ. Κρατύλ. 430, α'. Πολιτ. 396, β'.) καὶ παρατ. *ἐψόφουν* (σπαν. Λυσί. 1, 17) καὶ εὐκτ. *ψοφοῖεν* (σπαν. Λυσί. 1, 14), τὰ δὲ λοιπὰ μεταγενέστερα. Ἀντὶ δὲ μεταβατ. εἶναι τὸ *ψόφον παρέχω* (Πλάτ. Συμπ. 212, γ'.), *ψόφον ποιῶ* (Ξεν. Ἑλλ Β', δ', 6. καὶ «*ἡ κεραμὶς πεσοῦσα ψόφον ἐποίησε*» Θουκ. Γ', 22., ἀνθ' οὗ ὁ Cobet γραφει «*δοῦπον ἐποίησε*». Πρβλ. Ξεν. Ἀναβ. Β', β', 19), ὡς παθητ. δὲ *ψόφος γίγνεται* (Θουκ. Δ', 115).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀποσπ. 58). Ψόφος, ψοφῶ, ψόφησις (μτγ.), ψόφημα (μτγ.), ψοφοδεής. Τὸ μὲν κρούω καὶ κόπτω τὴν θύραν γίνεται ἔξωθεν, τὸ δὲ ψοφεῖν γίνεται ἔσωθεν. Δὲν λέγεται δὲ ψοφῶ τὴν θύραν, ὡς κόπτω τὴν θύραν, ἀλλὰ ψοφεῖ ἡ θύρα (ὅρα Λυσί. 1, 14. 17. Λουκιαν. Σολοικιστ. σ. 579. § 9. Θωμ. Μάγιστρ. 646, 4).

ψυχαγωγέω-ῶ (τέρπω, εὐφραίνω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Ξενοφ. Ἀπομ. Γ', ι', 6. Ἰσοκρ. 2, 49. 9, 10. Πλάτ. Νόμ. 909, β'.) καὶ ἀόρ. *ἐψυχαγώγησα* (σπαν. Λυκοῦργ. Λεωκρ. 33). Μέσ. καὶ παθ. *ψυχαγωγοῦμαι* (σπαν. Ἰσοκρατ. 2, 48. Δημ. 44, 63. 59, 55), μέλλ. μέσ. ὡς παθ. *ψυχαγωγήσοιτο* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 71, α'.), ἀόρ. παθ. *ἐψυχα-*

γωγήθην (σπαν. Αἰσχίν. 2, 4. Δημ. Προοίμ. ΛΒ', σ. 1442. Πρβλ. καὶ Τιμοκλ. παρ' Ἀθην. Ϛ', § 2, σ. 223).

ΣΗΜ. Ψυχαγωγός (ποιητ. καὶ μτγ. Ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 73, 10), ψυχαγωγία, ψυχαγωγῶ, ψυχαγωγικός (πρβλ. Λεξ. Vindobon. 195, 3. Βεκκ. Ἀνέκδ. 116, 16). Ὅρα ψ ύ χ ω. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Ὄρνιθ. 1555). Λέγεται καὶ ψ υ χ α γ ω γ ί α ν π α ρ έ χ ω (Λουκιαν. Νιγριν. 18).

ψῦ'χω (ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω, οὖ ἀντίθετον τὸ *θερμαίνω*) (ἐνίοτε· καὶ ἀπο-, ἀνα-, δια-), [παρατ. *ἔψυχον* καὶ μέλλ. *ψύξω* μεταγενέστεροι], ἀόρ. [ἁπλοῦς ποιητ. καὶ μεταγεν.] *διαψῦξαι* (σπαν. Θουκ. Ζ', 12). Παθητ. *ψύχομαι* (ἐνίοτε· καὶ ἀνα-), ἀόρ. παθ. *ἐψύχθην* (σπαν. Πλάτ. Τίμ. 60, δ'. 76, γ'. Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 3), *ἀνεψύχθην* (σπαν. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', α', 19) καὶ ἀόρ. β' *ἀπεψύγην* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 242, α'.), παρακ. *ἔψυγμαι* (σπαν. Πλάτ. Κριτί. 120, β'.), ῥηματ. ἐπίθ. *ἄψυκτος* (σπαν. Πλάτ. Φαιδ. 106, α'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, τὸ δὲ ψ υ χ θ ή σ ο μ α ι (Ἱπποκρ. 2, 424. Γαλην. 11, 678), ψ υ γ ή σ ο μ α ι (Γαλην. 11, 388. Ματθ. κδ', 12), ἀόρ. ἐ ψ ύ γ η ν (μεταγ.) εἶναι μεταγενέστερα. Ῥίζα ψ ῡ χ-, ψῦχος, ψυχ-ή, ψυχρός, ψυκ-τός (μτγ.), ψυκτήρ, ψῦξις, ψύχω, ψυχαγωγῶ. « Ψ υ χ θ ῆ ν α ι κ α ὶ ψ υ χ ῆ ν α ι, ο ὐ ψ υ γ ῆ ν α ι » (Θωμ. Μάγιστρ. 929, 6) « Ψ υ χ ῆ ν α ι Ἀ τ τ ι κ ο ί, ψ υ γ ῆ ν α ι Ἕ λ λ η ν ε ς » (Μοῖρις) Τὸ δὲ παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφ. 151) φερόμενον ψ υ γ ε ί σ ῃ γραπτέον ψ υ χ ε ί σ ῃ.

ψωράω-ῶ (πάσχω ψώραν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 494, γ'.).

ΣΗΜ. Ψώρα (ἐκ τοῦ ψάω, ψήχω, τρίβω), ἐξ οὗ ψήχω, ψώχω, ψῶχος, ψωρός, ψώ-ρα, ψωράω-ῶ, ψωραλέος, ψωριάω-ῶ (μεταγ.), ψωρίασις (μτγ.), σανσ. psāti, ba'bhasti (καταχόπτει), ba'psat- (καταχόπτων).

Ω

ὠδῖ'νω (γεννῶ). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (ἐνίοτε· Πλάτ. Θεαίτ. 148, ε'. 151, α'. β'. 210, β'. Πολ. σ. 395, ε'. 407, γ'.), τὰ δὲ λοιπὰ ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Χ, 269), παρατ. ὤ δ ι ν ο ν (Π. Δ. Ἡσαΐ. κγ', 4), μέλλ. ὠ δ ι ν ή σ ω (Π. Δ. Ἀββακ. γ' 9), ἀόρ. ὤ δ ῑ ν α (Ἀθήν. ΙΔ', § 6) καὶ ὠ δ ί ν η σ α (Π. Δ. Ψαλμ. ζ', 15) κτλ. Ὠδίς -ῖνος (ποιητ. καὶ μτγ.), ὠδῖ'νω, ὠδινάω-ῶ (μτγ.), ὠδίνημα (μτγ.). Ὅρα περὶ ῥίζης ὀ δ υ ν ῶ μ α ι.

ὠθέω-ῶ (*σπρώχνω*, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, οὗ ἀντίθ. τὸ *ἕλκω*) (πολλάκ. καὶ ἀπ-, προ-, συν-, περι-, δι-, ὑπο-, παρ-), παρατ. *ἐώθουν* (1) (ἐνίοτε· καὶ ἐξ-), μέλλ. *ὤσω* (σπαν. Πλάτ. Πολ. 415, γ'. καὶ ἀπ-, ἐξ-), ἀόρ. *ἔωσα* (ἐνίοτε. καὶ ἀπ-, ἐξ-, συν-, παρ-, ἀν-). Μέσ. καὶ παθ. *ὠθοῦμαι* (πολλάκ. καὶ ἀπ-, ἐξ-, παρ-, δι-, εἰς-, συν-), παρατ. μέσ. καὶ παθ. *ἐωθούμην* (σπαν. Ξέν. Ἑλλ. Δ', γ', 19. Ἀγησ. β', 12. Παιδ. Ζ', α', 38. καὶ ἀπ- [μέσ.], δι- [μέσ.].), μέλ. μέσ. *ἀπώσομαι* (σπαν. Θουκ. Α', 35. Πλάτ. Πολ. 366, α'.) καὶ *διώσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', ε', 39. Πλάτ. Θεαίτ. 163, γ'.), μέλ. παθ. [ἁπλοῦς παρ' Εὐριπ. Ἑλέν. 452. Μήδ. 335] *ἐξωσθήσομαι* (σπαν. Δημ. 24, 61), ἀόρ. μέσ. *ἐωσάμην* (ἐνίοτε· καὶ ἀπ-, παρ-, δι-), ἀόρ. παθ. *ἐώσθην* (σπαν. Ξεν. Κυνηγ. ι', 18. Πλάτ. Τίμ. 60, γ'. Δημ. 25, 53. καὶ ἀπ-, ἐξ-, ξυν-, περι-(2).), παρακ. παθ. *ἔωσμαι* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ζ', α', 36. καὶ (παρ-) Δημ. 2, 18. 23, 105. (περι-) Θουκ. Γ', 57 ὃ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς *παρεῶσθαι*). (ξυν-) Πλάτ. Τίμ. 59, ε'.), μέσ. δὲ *ἀπέωσμαί* (τινα. Θουκ. Β', 39). Ῥημ. ἐπιθ. [*ἀπωστὸς* καὶ *ἀπωστέος* ποιητ.]. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελυμ. *προωθῶ ἐμαυτόν* (Ξεν. Κυνηγ. ι', 10. 16). Ὡς παθ. δὲ εἶναι καὶ τὸ *ὠθισμός ἐστι* (Ξεν. Ἀναβ. Ε', β', 17).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ, παρὰ δὲ μεταγενεστ. καὶ παρακ. ἐ ξ έ ω κ α (Πλούταρχ. Ἠθ. σ. 48, δ'. κτλ.), ὑπερσ. ἐ ξ ε ώ κ ε ι ν (Πλούταρχ. Βροῦτ. 42), παρὰ δὲ ποιητ. καὶ μέλ. ὠ θ ή σ ω (Σοφοκλ. Αἴ. 1248. Εὐρ. Κύκλ. 592 Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 300) καὶ παρὰ μτγ. ὁ ἀόρ. ὤ θ η σ α (Δίων Κάσ. Ἀποσπ. 207. Αἰλιαν. Ἱστορ. Ζῴ. Β', ιγ', 17). Ῥίζα F ο θ-, σανσ. vahb, apavadh (= ἀπ-ωθεῖν), ὄθομαι (ποιητ. = ἐπιστρέφομαι πρός τι), ὠθ-έω, ἐν-οσί-χθων (ποιητ.), ἐν-οσί-γαιος (ποιητ.), εἰν-οσί-φυλλος (ποιητ.), ἐ-ώθουν (= ἐFώθουν), ἔ-ωσα (= ἔFωθ-σα), ὤθημα (μτγ.), ὤθησις (μτγ.), ὠθίζω (Ἡροδ. καὶ μτγ.), ὠθισμός (Ἀττ.), νωθής, νώθεια, νωθρός, νωθρεύομαι, ὠστίζομαι (ποιητ.).

ὠνοῦμαι (ἀγοράζω, μισθώνω), ἀποθετ. ἐνεργ. (πλειστάκ. καὶ συν-, ἐξ-, προς-, ἀντ-), σπανίως δὲ ὡς παθ. «*ἅπαντα ὠνούμενα καὶ πιπρασκόμενα*» (Πλάτ. Φαιδ. 69, β'.), παρατ. ἐνεργ. *ἐωνούμην* (ἐνίοτε) καὶ *ἀντεωνούμην* (σπαν. Ἀνδοκ. 1, 134. Ξεν. Οἰκ. κ', 26), *ἐξεωνούμην* (σπαν. Αἰσχίν. 3, 91), *συνεωνούμην* (σπαν. Λυσί. 22, 11. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 56) (κακῶς δὲ οἱ σύνθετοι οὗτοι παρατατικοὶ φέρονται ὑπό τινων ἀναύξητοι. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 373), καὶ παθ. ἴσως τὸ *ἐωνεῖτο* (« *ὅτε μὲν γὰρ ἐωνεῖτο, πειρᾶσθαι ἐκελεύομεν εἰ δύναιτο ὁ ἵππος ταῦτα ποιεῖν* » Ξεν. Ἱππικ. η', 2), μέλ. μέσ. *ὠνήσομαι* (ἐνίοτε), ἀόρ. μέσ. *ἐπριάμην* (πλειστάκ. καὶ ἐξ-, συν-), ὑποτ. *πρίωμαι*, *πρίῃ*, *πρίηται*, κτλ. (ἐνίοτε), εὐκτ. *πριαίμην*, *πρίαιο*, *πρίαιτο*, κτλ. (ἐνίοτε), [προστ. *πρίω* καὶ *πρίασο* ποιητ.], ἀπαρ. *πρίασθαι* (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, συμ-), μετοχ. *πριάμενος* (πλειστάκ. καὶ ἐκ-, συμ-), ἀορ. παθ. μετὰ παθ. διαθ. *ἐωνήθην* (ἐ-

(1) Ὁ ἀναύξητος τύπος *ὦθει* (Πλάτ. Χαρμ. 155, γ'.) εἶναι πλημμελής, ὡς καὶ ὁ *διωθούμην* (Θουκ. Β', 84).

(2) Θουκ. Γ', 67., ὃ ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*παρωσθῶμεν*». Πλάτ. Τίμ. 79, ε'.

νίοτε), παρακ. μέσ. ὡς ἐνεργ. *ἐώνημαι* (πλειστάκ. καὶ συν-) καὶ παθ. *ἐώνημαι* (ἐνίοτε· καὶ συν-), ὑπερ. μέσ. ὡς. ἐνεργ. *ἐωνήμην* (σπαν. Δημ. 37, 5. 9) καὶ *ἐωνημένος ἦν* (σπαν Δημ. 41, 9). Ῥημ. ἐπίθ. *ὠνητὸς* (ἐνίοτε) καὶ *ὠνητέος* (σπαν. Πλάτ. Νόμ. 849, γ'.) καὶ *ἀργυρώνητος* (Ἰσοκρ. 4, 123. 14, 18. Δημ. 17, 3). Λέγεται καὶ *ὠνὴν ποιοῦμαι* (=ὠνοῦμαι. Πλάτ. Νόμ. 849, β'. 915, δ'. Δημοσθ. 33, 8) καὶ *ὠνητής εἰμι* (ψ. Πλάτ. Ἐρυξ. 394, ε'.), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *ὠνητός εἰμι* (Θουκ. Α', 121. Γ', 40. Ἰσοκρ. 2, 32. Πλάτ. Πολιτ. 544, δ'.), *ὤνιός εἰμι* (Πλάτ. Νόμ. 848, α'. Ἰσαῖ. 6, 20. Αἰσχίν. 3, 160. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ, παρὰ δὲ τῷ κωμικῷ Θεοπόμπῳ καὶ μελλ. παθ. ἀπωνηθήσεται (παρὰ Πολυδεύκ. Γ', 124). Φέρεται δὲ καὶ πλημμελὴς ἀόριστος ὠνησάμην ἐξ Εὐπόλιδος (παρ' Ἀθην. Ϛ', 91) ἐν τῷ παροιμιώδει «Χῖος δεσπότην ὠνήσατο» (περὶ οὗ ὅρα Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς Σύνταξ. σ. 268, § 27. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ Τόμ. Α', σ. 377) καὶ ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου (παρ' Ἀθην. Ϛ', § 20) «καὶ οἱ πορευθέντες παρὰ Κροίσου ὠνήσαντο». Ἀλλ' οὔτε παρ' Εὐπόλιδι ποιητῇ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας οὔτε παρὰ τῷ Θεοπόμπῳ μαθητῇ τοῦ Ἰσοκράτους φαίνεται πιθανὸν καὶ παραδεκτὸν ὅτι ἔκειτο ὁ ἀόριστος ὠνησάμην, ὅστις καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι παράσημος, διότι παρ' Ἀττικοῖς οὐδέποτε οἱ παρῳχημένοι τοῦ ὠνεῖσθαι ἐστεροῦντο τῆς συλλαβικῆς αὐξήσεως. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι εἶναι πλημμελὴς ἀνάγνωσις· καὶ ὀφείλουσι νὰ μεταγράφωσιν εἰς τὸ «Χῖος δεσπότου ὠνὴν ἐποιήσατο» καὶ «οἱ πορευθέντες παρὰ Κροίσου ὠνὴν ἐποιήσαντο». Οἱ βιβλιογράφοι τὸ ὠνὴν ἐποιήσατο συνέχεαν τῷ γνωριμωτέρῳ ἑαυτοῖς ὠνήσατο, δυσχέρειαν δ' εὑρίσκοντες καὶ ἐν τῇ γενικῇ δεσπότου μετέβαλον εἰς τὴν αἰτιατ. δεσπότην (Ὅρα καὶ Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', 377-378). Ὁ δὲ ἀόρ. ἐωνησάμην καὶ ὠνησάμην εἶναι μεταγενέστερος, οὗ ὅρα παραδείγματα ἐν Λογ. Ἑρμ. Κόντ. Τόμ. Α', σ. 373-378. Παρὰ μεταγενεστέροις δὲ φέρεται καὶ ὁ ἐνεργ. ὠνεῖν (πωλεῖν. Ἡσύχ.), μέλλ. ὠνήσω (Ζωναρ. Λεξ. ἐν λέξ.), ἀορ. ὠνῆσαι (Ἡσύχ.), παρακ. ἐωνηκώς (1). Ῥίζα Fων-, Fῶνος (τιμὴ πράγματος. ποιητ.), ὠνή, ὠνοῦμαι, σανσ. vasnas (τιμὴ πράγματος), vasnam (μισθός), λατ. vênum (πρᾶσις, ὠνή), vên-eo, vên-do (πωλῶ). Ῥημ. παράγ. ὤνημα (μτγ.), ὤνησις, ἰσωνία (Λυσί. παρὰ Πολυδ. Ζ', 15), ὠνητής, ἐπώνια τέλη (Πολυδ. Ζ', 15. Βεκκ. Ἀνέκδ. 40, 8). Περὶ δὲ τοῦ ἐπριάμην ὅρα πιπράσκω. Ἡ προστ. εἶναι Ἀττικῶς πρίω (Ἀριστοφ. Ἀχ. 34. Ἀθην. ΙΒ', § 78. ΙΕ', § 40), ἀποπρίω (Ἀριστοφ. Βατρ. 1227), τὸ δὲ πρίασο εἶναι Βοιωτικὸν (Ἀριστοφ. Ἀχ. 870).

ὠτακουστέω-ῶ (περιέργως ἀκούω, τὰ κρύφια μανθάνειν ἐθέλω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Ε', γ', 56. Η', β', 10. Δημ. 19, 288).

ΣΗΜ. Ὠτακουστής (μτγ. Ἀριστοτ. Πολιτ. Ε', 11), ὠτακουστῶ. Ῥίζα τοῦ ὠτὸς

(1) «*Ἐωνηκώς : ἀντὶ τοῦ ἐωνημένος. Λυσίας κατὰ Καλλίου ἐνδείξεως*» (Ἀντατικιστὴς ἐν Βεκκ. Ἀνέκδ. 95, 25). Ταῦτα εἶναι λῆροι τοῦ Ἀντατικιστοῦ ἀνεπισκέπτως νομίζοντος ὅτι ὁ Λυσίας μετεχειρίσατο τὸν *ἐώνηκα* ἀντὶ τοῦ *ἐώνημαι*. Καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι λῆροι ἀπαντῶσι παρὰ τῷ γραμματικῷ τούτῳ κακῶς ἀναγινώσκοντι ἢ οὐδόλως τὸν νοῦν ὑπὸ νυσταγμοῦ προσέχοντι.

εἶναι οὐτ- καὶ ἀρχ. οF- (διότι ἐξ-ωβ-άδια=ἐνώτια, Λάκωνες, καθ' Ἡσύχ.), οὖς (καὶ ὦς), οὐ-ατ- ἢ δωρ. ὠ-ατ- = λατ. aur-is (ἀντὶ aus-is), γερμ. Ohr, καὶ ἀρχ. «αὖς αὐτός : τὸ οὖς Κρῆτες καὶ Λάκωνες» (Ἡσύχ.), παρ' ὃ τὸ δημῶδες αὐτίον, οὔατα=ὄFατα, ὄατ-, ὠτ-, λέσβ. παραύα=τῷ Ὁμηρ. παρήϊον, Ἀττικ. παρειά. «Ἐκαλοῦντο δέ τινες ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως, οἱ τὰ λεγόμενα διαγγέλλοντες καὶ τὰ δρώμενα· ἀπὸ δὲ τῶν ὤτων τούτων τὸ ὠτακουστεῖν πεποίηται» (Πολυδ. Β', 84). «Ὠτακουστεῖ : περιέργως ἀκούει» (Ἡσύχ.). «Ὠτακουστεῖν, γενικῇ· τὰ κρύφια μανθάνειν ἐθέλειν διά τινων» (Σουΐδ.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἡροδότῳ (Η', 130 : ὠτακούστεον). Ὅρα καὶ Θωμ. Μάγιστρ. 935, 1.

ὠφελέω-ῶ (βοηθῶ, ὠφελῶ) (πλειστάκ. καὶ συν-, ἀντ-, ἐπ-), παρατ. *ὠφέλουν* (ἐνίοτε), μέλ. *ὠφελήσω* (πλειστάκ.), ἀόρ. *ὠφέλησα* (πλειστάκ.), παρακ. *ὠφέληκα* (ἐνίοτε) καὶ ὑπερ. *ὠφελήκειν* (σπαν. Πλάτ. Ἀπολογ. 31, ε'.). Παθ. *ὠφελοῦμαι* (πλειστάκ. καὶ συν-, ἀντ-), σπανιώτατα δὲ ὡς μέσ. *ὠφελοῦμαι* (= ὠφελῶ ἐμαυτόν. «*ἃ δὲ ἐν τῇ ἐπιτειχίσει αὐτοὶ ὠφελούμενοι τοὺς ἐναντίους κωλύσετε*» (Θουκ Ϛ' 91). «*ὁ βλακεύων ἐλάχιστα μὲν ὠφελεῖται, πλεῖστα δὲ πράγματα λαμβάνει*. Ξεν. Λακεδ. Πολ. β', 9 καὶ Λυσί. 27, 7), παρατ. παθ. *ὠφελούμην* (ἐνίοτε), μέλ. μέσ. ὡς παθ. *ὠφελήσομαι* (πλειστάκ.) καὶ σπαν. παθ. *ὠφεληθήσομαι* (1), ἀόρ. παθ. *ὠφελήθην* (πολλάκ., ὑπό τινων δὲ νομίζεται καὶ ὡς μέσ. ἐν τῷ τοῦ Ξενοφῶντος Παιδ. Ζ', β', 11 «*ἀξιῶ ὠφεληθῆναι τοὺς στρατιώτας*»), παρακ. παθ. *ὠφέλημαι* (ἐνίοτε), ὑπερσ. παθ. *ὠφελήμην* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 60), μετ' ὀλ. μέλλ. *ὠφελημένος ἔσομαι* (σπαν. Ξενοφ. Συμπ. δ', 7). Ῥημ. ἐπίθ. *ἀνωφέλητος* (σπαν. Ξενοφ. Παιδ. Α', ς', 11), *ὠφελητέος* (σπαν Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ς', 3), *ὠφελητέον* (σπαν. Ξεν. Ἀπομν. Β', α', 28), *προσωφελητέον* (σπαν. Ξενοφ. Ἀγησ. ια'. 8). Τὸ μέσ. συνήθως ἀναλελυμ. *ὠφελῶ ἐμαυτόν* (Ἰσοκρ. 5, 36. Πλάτ. Ἀπολ. 31, ε',) καὶ *συνωφελῶ ἐμαυτόν* (Ξενοφ Ἀπομ. Γ', ε', 16). Ἀντὶ δὲ τοῦ ὠφελῶ *τινα* λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ὠφέλειαν παρέχω τινί* (Πλάτ. Φαῖδρ. 237, δ'. κτλ.) καὶ *ὠφελήματα παρέχω* (Ξεν. Ἱέρ. ι', 3) καὶ *ὀφελός εἰμί τινι* (Πλάτ. Ἀπολογ. 36, γ'. κτλ.) καὶ *ὄφελός τι ἢ οὐδὲν ὄφελός τινός ἐστιν* (=ὠφελεῖ τις ἢ οὐδαμῶς τις ὠφελεῖ. Ξενοφ. Παιδ. Α', ς', 18. Γ', α', 16. Πλάτ. Χαρμ. 175, β'. Πολ. 530, γ'. Δημ. 24, 217. κτλ.). Ὡς μέσ. δὲ εἶναι τὸ τὰς *ὠφελείας ποιοῦμαι ἔκ τινος* (Ἰσοκρ. 4, 173). Ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *ὠφέλειά ἐστί τινι* (=ὠφελεῖταί τις. Ἀνδοκίδ. 2, 3. κτλ.) καὶ *ὄφελός ἐστί τινι* (=ὠφελεῖταί τις. Πλάτ. Γοργ. 504, ε'. Πολ. 505, α'.). Πλὴν τούτων ὑπάρχουσι καὶ αἱ ἑξῆς περιφράσεις. «*ἐν καιρῷ εἰμί τινι, ἐν καιρῷ γίγνομαί τινι*» (=ὠφέλιμός εἰμί τινι, γίγνομαι. Ἀν-

(1) Πλάτ. Ἱππ. Μ. 285, α'. Ἀνδοκ. 2, 22. Ἰσαῖ. 10, 16. Τὸν δὲ *ὠφεληθήσομαι* (ἐν Πλάτ. Θεάγ. 128, ε'. Λυσί. 18, 20. 29, 4) ὁ Cobet μεταγράφει εἰς τὸν *ὠφελήσομαι*.

δοχ. 1, 145. Ξεν. Ἑλλ. Γ', δ', 9. Δ', γ', 2. Ζ', δ', 8. Παιδ. Ε', α', 16), *ἐν καιρῷ τι ποιῶ* (=ὠφέλιμόν τι ποιῶ. Ξεν. Ἀνάβ. Γ', α', 39) καὶ *ἐπὶ καιροῦ γίγνεταί τι* (=ὠφελεῖ τι, χρήσιμόν ἐστί τι. Δημοσθ. 19, 258) (Ὅρα καὶ Cobet Nov. Lect. 387-388).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Ῥίζα ὀπ-, λατ. opus (ἔργον), operor (ἐργάζομαι), φύλ-οπις (ποιητ. = μάχη κατὰ φῦλα), Πηνελ-όπ-η, ὄφ-ελος, ὀφέλλω (ποιητ. αὐξάνω), ὠφελῶ, ὠφέλεια καὶ ὠφελία, ὠφέλημα, ὠφέλιμος, ἀν-ωφελής, ἐπ-ωφελής (ποιητ. καὶ μεγ.), βιωφελής (μτγ.).

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ

Α

ἀγανακτῶ. Ἀντὶ τούτου λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἀγανάκτησιν ἔχω τινί* («*καὶ μόνη οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ*». Θουκ. Β', 41.)

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Θουκυδίδῃ, Λυσίᾳ, Ἰσοκράτει, Ξενοφῶντι, Πλάτωνι, Αἰσχίνῃ, Δημοσθένει, Ὑπερείδῃ καὶ Λυκούργῳ. Κατὰ πρῶτον δ' εὕρηται παρὰ Θουκυδίδῃ. Ὁ παρὰ Λουκιανῷ τύπος ἠγανακτησάμην μαρτυρεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου (σ. 416, 3), κακῶς.

ἀγιστεύω. Ἀντὶ τούτου λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ἀγιστείας συντελῶ* (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 371, δ'.), *περὶ ἀγιστείας σπουδάζω* (Ἰσοκρ. 11, 28).

ἀγνεύω. Ἀντὶ τούτου λέγεται καὶ *ἁγνός εἰμί τινος* (πολλάκ.) καὶ *ἁγνῶς ἔχω* (Ξεν. Ἀπομν. Γ', η', 10).

ἀγνοῶ. Ἀντὶ τούτου λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ἀγνὼς εἰμι τινος* (=ἀγνοῶ τινα. Θουκ. Γ', 53. Ξενοφ. Οἰκ. κ', 13 [ἔνθα ὁ Cobet ἀντὶ του «*ἀγνὼς εἴη τί δύναται φέρειν ἡ γῆ*» γράφει «*ἀγνοοίη τί δύναται φέρειν ἡ γῆ*». Nov. Lect. 596]. Πλάτ. Νόμ. 751, δ'.), ἀλλὰ τὸ *ἀγνώς εἰμί τινι* [= καὶ ἄγνωστός εἰμί τινι, ἀγνοοῦμαι ὑπό τινος. Θουκ. Α', 137. Δημ. 38, 20. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ς', 4. Πλάτ. Εὐθύφρ. 2, β'., ὅπερ ἀντιτίθεται πρὸς τὸ *γνώριμος* (Λυσί. 6, 30. Πλάτ. Χαρμ. 153, α'. Πολ. 375, ε'. 376, α'.) καὶ πρὸς τὸ *ἔνδοξος* (Δείναρχ 1, 111)], *ἄγνωστός* (1) *εἰμι* (=ἀγνοοῦμαι, οὗ ἀντίθετον τὸ *γνωστός εἰμι*. Πλάτ. Πολιτ. 477, α'. κτλ.), *ἄγνοιά ἐστιν ἐπί τινι* (Πλάτ. Πολ. 478, γ'. δ'.) καὶ *ἀγνωσία ἐστί* (οὗ ἀντίθετον τὸ γνῶσις. Πλάτ. Πολ. 477, α'.), ὡς ἐνεργ. δὲ τὸ *ἄγνοιαν ἔχω* (Ἰσοκρ. 15, 130. Πλάτ. Λῦσ. 218, α'. κτλ.).

ἀγνωμονῶ (εἰμὶ ἀγνώμων, ἀνόητος, ἄδικος, ἀχάριστος). Ἀντὶ τούτου λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ἀγνώμων εἰ-*

---

(1) Ὁ Cobet ὅμως νομίζει ὅτι τὸ *ἄγνωστος* δὲν κεῖται ἀντὶ τοῦ *ἀγνώς*, ἀλλὰ=ἀκατανόητος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς «*οἱ Εὐρυτᾶνες ἀγνωστότατοι τὴν γλῶσσαν* (Θουκ. Γ', 94), παρὰ δὲ τοῖς μεταγενεστέροις τὸ πρᾶγμα συγκέχυται· ὅθεν νομίζει ὅτι ὀφείλουσι νὰ διορθωθῶσι τὰ χωρία ἐν Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 1050. 1681. Εὐριπ. Ἑλ. 504. Ἀριστοφ. Βατρ. 924. Θεοφρ. Χαρακτ. 23, 4 (ὅρα Cobet Nov. Lect. 190—191). Ἡ περὶ τούτου γνώμη τοῦ Cobet δὲν φαίνεται ἡμῖν ὀρθή· διότι εὕρηνται χωρία, ἐν οἷς ἀναμφηρίστως τὸ ἄγνωστος (= ἀγνοούμενος. Ὀδ. Β, 175. Πλάτ. Πολιτ. 477, α'., τὸ δὲ ἐν Θεαιτ. 202, β'. μᾶλλον = ἀδιανόητος).

μί [=ἀνόητος. Πλάτ. Λῦσ. 218, α'. Λυκοῦργ. 54. Ξενοφ. Ἀπομ. Α', β', 26. κτλ., ἀλλὰ καὶ=εἰμὶ ἀχάριστος (Ξεν. Παιδ. Η', γ', 49. Ἀπομ. Β', ι', 3).], *ἀγνωμόνως ἔχω* (=ἀλογίστως. Ἰσοκρ. 15, 227. Δημ. 2, 26.). Τὸ δὲ ῥῆμα *ἀγνωμονῶ* κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι εὕρηται.

ἀγροικίζομαι. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἀγροίκως διάκειμαι* (Ξεν. Ἀπομ. Γ', ιγ', 1), *ἄγροικός εἰμι* (Πλάτ. Θεαίτ. 174, δ'.), *ἀγροικία ἐστί τινι* (Πλάτ. Γοργ. 461, γ'.) Τὸ *ἀγροικίζομαι* κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι (ὅρα καὶ Θωμ. Μιγιστρ. σ. 8, 8),

ἀγρυπνῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐν ἀγρυπνίᾳ εἰμί* (Πλάτ. Κρίτ. 43, β'.) καὶ *ἄγρυπνός εἰμι* (ἔξυπνος, προσεκτικός. Πλάτ. Πολ. 404, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ἀγρυπνῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι, τὸ δὲ διαγρυπνῶ εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει (Βατρ. 931. πρβλ. καὶ Ἵππαρχ. παρ' Ἀθην. σ. 668, γ'.), τὸ δὲ ἀγρυπνῶ ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Ξενοφῶντι Πλάτωνι (σπαν. Νόμ. 695, α'.) καὶ Αἰσχίνῃ (σπαν. 2, 128).

ἄγω. Λέγεται καὶ *ἀγωγὴν ποιοῦμαι* (=ἄγω, ἀπέρχομαι, ἀποπλέω. Θουκ. Δ', 29), *παραγωγὴν ποιοῦμαι* (=παράγω, ἀπατῶ. Δημ. 23, 219), *χρῶμαι πλοίοις εἰς παραγωγήν* (=παραπλέω. Ξεν. Ἀναβ. Ε', α', 16), *παραγωγῇ τῶν κωπῶν χρῶμαι* (=μεταχειρίζομαι αὐτὰς οὕτως ὥστε νὰ μὴ ποιῶσι θόρυβον. Ξεν. Ἑλλ. Ε', α', 8), καὶ παθητ. *παραγωγαὶ γίγνονται* (=ἀπάται. Πλάτ. Νόμ. 741, δ'.), *συναγωγὸς γίγνομαί τινος* (=συνάγω τινά. Πλάτ. Τίμ. 31, γ'.), παθητ. *εἰσαγωγὴ γίγνεται* (Ἰσαῖ. 10, 9). Τὸ *ἄγω* κεῖται καὶ ἀμεταβάτως, ὅθεν αἱ φράσεις *ἄγε, ἄγε δή, προάγω* (κατ' ἔλλειψ. τῆς αὐτοπαθ. ἀντωνυμ. = προχωρῶ. Πλάτ. Φαίδ. 90, β'. Φαῖδρ. 227, γ'. 228, β'. Νόμ. 719, α'. Δημ. 18, 181), *ὑπεξάγω* (=ἀναχωρῶ κατ' ὀλίγον. Ξεν. Παιδ. Γ', γ', 60), *ὑπάγω* (=προχωρῶ. Ξεν. Ἀναβ. Γ', δ', 48). Περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς τοῦ *ἄγω* πρὸς τὸ *φέρω* ὅρα τὸ ῥῆμα *φέρω*.

ἀγωνιάω-ῶ Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *χρῶμαι τῇ ἀγωνίᾳ* (=ἀγωνιῶ, ἀγωνίζομαι. Πλάτ. Γοργ. 456, δ'.) ἢ *εἰμὶ περὶ ἀγωνίαν* (Ἰσοκρ. 9, 4), καὶ *ἐν ἀγωνίᾳ εἰμί* (=ἐν ταραχῇ. Δημ. 18, 33. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ἀγωνιῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει, τὸ δὲ ὑπεραγωνιῶ παρὰ Πλάτωνι. Εὕρηται δὲ τὸ ἀγωνιῶ μόνον παρ' Ἰσοκράτει (σπαν. 4, 91), Πλάτωνι (ἐνίοτε) καὶ Δημοσθένει (σπαν. 21, 61).

ἀγωνίζομαι. Ὑπάρχει καὶ περίφρασις μάλιστα ἐπὶ δικαστικῆς σημασίας *εἰς ἀγῶνα καθίσταμαι* (Ἀνδοκίδ. 1, 33) ὡς παθ.=ἐνάγομαι εἰς δίκην. οὗ τὸ ἐνεργ. εἶναι *ἀγῶνα κατασκευάζω τινὶ* (Δημ. 40, 57. κτλ.) ἢ *εἰς ἀγῶνα καθίστημί τινα* (Πλάτ. Πολ. 494, ε'. κτλ.), *ἔστι μοι ἀγών* (=ἀγωνίζομαι. Θουκ. Γ', 44. Β', 89. Ξεν. Παιδ. Γ', γ', 44. κτλ.).

ἀγωνοθετῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἀγῶνα τίθημι* (Πλάτ. Μενέξ. 249, β'. Ξεν. Ἀναβ. Α', β', 10. κτλ.) καὶ *ἀγωνοθέτης εἰμί* (Ξεν. Ἀναβ. Γ', α', 21. Αἰσχίν. 3, 180).

ΣΗΜ. Τὸ ἀγωνοθετῶ κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

ἀδημονέω-ῶ. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ *ἀδημονῶ* κατὰ πρῶτον ὑπάρχει παρὰ Ξενοφῶντι. Τὴν ἐκ τοῦ *ἀδήμων* (ὅπερ ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου σ. 833, 15) παραγωγὴν τοῦ *ἀδημονῶ* ἀπορρίπτει ὁ Βουττμαννὸς (Λεξιλ. 2, σ. 137) καὶ ἀποδέχεται τὴν παρὰ τὸ *ἄδημος* ἐτυμολογίαν κατὰ τὸ γερμαν. nicht daheim seyn, mir ist unheimlich δηλ. ὡς μὴ ὢν ἐν πατρίδι ἀδημονῶ. Ὁ δὲ Φώτιος τάδε λέγει. «*Ἀδημονεῖν κυρίως μέν ἐστι τὸ ἀπορεῖν καὶ ἀμηχανεῖν ἔν τινι δήμῳ ἢ χώρᾳ* (Λεξικ. σ. 13). Νομίζομεν ὅτι εἶναι λίαν βεβιασμένη ἡ παρὰ τὸ *ἄδημος* ἐτυμολογία τοῦ *ἀδημονεῖν*.

ἀδολεσχέω-ῶ. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ *ἀδολεσχῶ* κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι εὕρηται, τὸ δὲ *ἀδολεσχία* παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφέλ. 1480). *Ἀδόλεσχος* μὲν μεταγενέστερον, *ἀδολέσχης* δὲ Ἀττικόν.

ἀδυνατέω-ῶ. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ *ἀδυνατῶ* κατὰ πρῶτον εὕρηται παρ' Ἀντιφῶντι, «*οὐκ ἂν τοὺς μὲν τυραννοῦντας ἐδυνήθησαν οἱ πρόγονοι κολάσαι, τοὺς δὲ δορυφόρους ἠδυνάτησαν*» (παρ' Ἁρποκρατ. ἐν λ. *στασιώτης*). Εἶναι δὲ τὸ ῥῆμα εὔχρηστον ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζογράφων μόνον παρ' Ἀντιφῶντι (ἔνθ' ἀνωτέρω), Ξενοφῶντι (ἐνίοτε), Πλάτωνι (πλειστάκις) καὶ Αἰσχίνῃ (σπανιώτ. 2, 2).

ἀερομετρέω-ῶ. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον εὕρηται παρὰ Ξενοφῶντι.

ἀθλοθετέω-ῶ (ἀθλοθέτης γίνομαι, προβάλλω ἆθλα ἐν ἀγῶνι). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται πάντοτε κατὰ περίφρασιν, *ἆθλα τίθημι* (Ἰσοκρ. 4, 46. 15, 295. κτλ.), *ἀθλοθέτης γίγνομαι* (Πλάτ Νόμ. 764, ε') καὶ *ἆθλα προτίθημι* (Ξεν. Παιδ. Α', ϛ', 18), παθητ. δὲ *ἆθλα τίθεται* (Θουκ. Α', 6. κτλ.), ἀλλὰ κατὰ παρακείμ. *ἆθλα κεῖται* (Ξεν. Ἀναβ. Γ', α', 21. Δημ. 4, 5. κτλ.) καὶ *ἆθλα πρόκειται* (Ξεν. Παιδ. Β', γ', 2. Ζ', α', 13, κτλ.).

ΣΗΜ. Περὶ ῥίζης ὅρα ἀθλέω-ῶ. Παρὰ τὸ ἀθλοθέτης (Πλάτ. Νόμ. 764, ε'.), ἀθλοθετία (Ἀριστοφάν. παρὰ Πολυδ. Γ', 140. Βεκκ. Ἀνέκδ. 21, 21), ἀθλοθετία (μτγ.). Ὅρα Πολυδ. Γ', 140. Σφάλλεται δὲ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος λέγων τάδε· «ἀθλοθέτης κρεῖττον ἢ ἀγωνοθέτης» (15, 5), ταῦτα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς διαφέρουσιν· «ἀγωνοθέτης μὲν κυρίως ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς, ἀθλοθέτης δὲ ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 333, 28. Ὅρα καὶ Ἀμμών. ἐν λ.), ὅπερ δὲν φαίνεται πιθανὸν (ὅρα Ἀρχαιολ. Smith σ. 15—16. 760, α'. Πολυδ. Γ', 140).

ἀθυμέω-ῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀθύμως ἔχω* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', γ', 20. Δ', ε', 4. Ἀνάβ. Γ', α', 3. κτλ.), *ἀθύμως διάγω* (Ἰσοκρ. 4, 44. Ξενοφ. Παιδ. Γ', α', 24. κτλ.), *ἀθύμως διάκειμαι* (Ἰσοκρ. 18, 60. κτλ.), *ἄθυμός εἰμι* (Ξεν. Ἀναβ. Α', δ', 9. κτλ.), εἰς

ἀθυμίαν καθίσταμαι (Λυσί. 12, 3), *ἐν παντὶ ἀθυμίας εἰμὶ* (Θουκ. Ζ', 55., ὅπερ ὑπό τινων διορθοῦται εἰς τὸ «*ἐν παντὶ δὴ ἦσαν*» ὀβελιζομένου τοῦ «ἀθυμίας», διότι τὸ «*ἐν παντὶ εἶναι*» πλέον τοῦ *ἀθυμεῖν* ἐστι. πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 194, α'. Εὐθύδ. 301, α'. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', δ', 20), ἀντὶ δὲ τοῦ ποιῶ τινα ἀθυμεῖν λέγεται *εἰς ἀθυμίαν τινὰ καθίστημι* (Πλάτ. Νόμ. 731, α'. κτλ.) καὶ παθ. *ἀθυμία ἐγγίγνεταί τινι* (Ξεν. Οἰκ. ιγ', 11).

αἰδοῦμαι. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν ὡς ἐντονώτερον τὸ *αἰδὼς ἔχει με* (Πλάτ. Σοφ. 217, δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ αἰδὼς καὶ αἰσχύνη διαφέρει· «αἰδὼς φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ψόγου· αἰσχύνη δὲ φόβος ἐπ' αἰσχρῷ πεπραγμένῳ» (Ι. Δαμασκ. Ὀρθ. Π. 2, 10, σ. 182). «Ἡ μὲν αἰδώς ἐστιν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ἣν σεβόμενός τις ἔχει· αἰσχύνη δὲ ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται ὡς μὴ δέον τι πράξας· καὶ αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα, αἰσχύνεται δὲ ὃς μεθύσκεται» (Ἀμμών. ἐν λ.). Ὁ Θουκυδίδης ὅμως συνωνύμως μεταχειρίζεται τὸ αἰδὼς καὶ αἰσχύνη λέγων τάδε· «αἰδὼς σωφροσύνης πλεῖστον μετέχει, αἰσχύνης δὲ εὐψυχία» (Θουκ. Α', 84). Πρβλ. καὶ Πλάτ. Εὐθύφρ. 12, β'. γ'.

αἰνέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ *ἐπαινῶ* λέγεται καὶ *ἔπαινόν τινος* ἢ περί τινος *ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 12, 35. 110. 236. Πλάτ. Φαῖδρ. 260, γ'. Αἰσχίν. 1, 169 κτλ.), *ἔπαινον λέγω τινός* (Πλάτ. Φαῖδρ. 243, δ'. Θουκ. Β', 34. κτλ.), *ἐπαινέτης τινός εἰμι* (Πλάτ. Πρωταγ. 309, α'. κτλ.), ὡς παθητ. δὲ *ἐπαίνου τυγχάνω* (Ξεν. Ἀπομν. Γ', γ', 14. Ἰσοκρ. 12, 112. κτλ.), *ἐπαίνου ἀξιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 9, 6. κτλ). καὶ *ἔπαινον ἔχω πρός τινος* (Ξεν. Ἀνάβ. Ζ', ς', 33). Ἀντὶ δὲ τοῦ *παραινῶ* λέγεται *παραίνεσιν ποιοῦμαι* (Θουκ. Β', 88. κτλ.), *παραίνεσιν ἔχω πρός τινα* (Θουκ. Α', 41), παθητ. δὲ *παραίνεσίς ἐστι* (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', γ', 3) καὶ *γίγνεται* (Θουκ. Δ', 95. κτλ.).

αἰπολέω-ῶ. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμ. 196), παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὸ *αἰπόλος* μόνον, ὅπερ συνδέεται καὶ μετὰ τοῦ *αἰγῶν*, «*αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες*» (Ἰλ. Β', 474. Ὀδ. Ξ, 101), «*αἰπόλος αἰγῶν*» (Ὀδ. Ρ, 247), πρβλ. καὶ *συβόσια συῶν* (Ὀδ. Ξ, 101), *βοῶν ἐπιβουκόλος* (Ὀδ. Γ, 422) καὶ τὰ δημώδη *οἰκοκύριος τοῦ ἐργαστηρίου*, κτλ.

αἱρέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ *αἱροῦμαι* τοῦ μέσου λέγεται καὶ *αἵρεσιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 7, 9. 12, 15. Πλάτ. Πολ. 619, δ'. Νόμ. 753, β'. κτλ.), ὡς ἐνεργ. δὲ εἶναι τὸ *αἵρεσίν τινι προβάλλω* (Πλάτ. Σοφιστ. 245, β'.), *αἵρεσιν προτίθημι* (Πλάτ. Θεαίτ. 196, γ'.), *αἵρεσιν δίδωμί τινι* (Ἰσοκρ. 5, 68. Πλάτ. Νόμ. 739, α'. κτλ.), ὡς παθ. δὲ τοῦ μέσου *αἱροῦμαι* εἶναι τὸ *αἵρεσις γίγνεται* (Θουκ. Β', 61. Η', 89. Πλάτ. Νόμ. 756, ε'. 924, β'. Μενέξ. 235, γ'.), ὡς παθ. δὲ τοῦ *αἱρῶ* (=ἁλίσκομαι) ἡ *αἵρεσις τῆς πόλεώς ἐστι ταχίστη* (ῥᾳδία) (Θουκ. Β', 75. Γ', 97). Τὸ δὲ *ἔχω πρός τινα αἵρεσιν* (=ἔχω κλίσιν. Δημ. 18, 166). Ἀντὶ δὲ τοῦ *προαιροῦμαι* λέγεται *προαίρεσιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκ. 12, 11. κτλ.).

αἴρω Εὑρίσκεται καὶ ἀμεταβ., ὡς «*ἄραντες ἐπορεύοντο*» (=σηκωθέντες. Θουκ. Α', 29. Β', 12. 98. κτλ.), *ἀπαίρω* (=ἀποπλέω, ταξειδεύω. Θουκ. Η', 100. Δείναρχ. 1, 32. Δημ. 33, 33. 19, 150. καὶ Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ', ς', 33, ἔνθα ὁ Cobet γράφει «ἀπῇα» ἀντὶ τοῦ «ἀπῆρα». «*Ἀπαίρειν*, τὸ μὲν πλεῖστον οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πλοῦ τιθέασι πλὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοιπορίας». Βεκκ. Ἀνεκδ. 6, 16), *ἀνταίρω τινί* (=ἀνθίσταμαί τινι. Πλάτ. Εὐθύδ. 272, α'. Δημ. 2, 24. 6, 5).

αἰσθάνομαι. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *αἴσθησίς ἐστιν ἐμοί* (Λυκοῦργ. 136), *αἴσθησιν λαμβάνω* (Πλάτ. Νόμ. 673, δ'. Ἰσοκρ. 1, 47.), οὐ ὡς παθ. τὸ *αἰσθήσει λαμβάνομαι* (Πλάτ. Πολ. 524, ε'.), *εἰς αἴσθησιν ἐμπίπτω* (Πλάτ. Πολ. 524, δ'.), *αἴσθησιν παρέχω* (=γίνομαι αἰσθητός. Θουκ. Β', 50. Πλάτ. Χαρμίδ. 159, α'. Ξεν. Ἑλλ. Ε', α', 8), *τὴν αἴσθησιν ἔχω τινί* (=παρέχω. Θουκ. Β', 61. Πλάτ. Νόμ. 894, α'.), *αἴσθησιν ποιῶ τινι* (Ἀντιφῶν 5, 44. Δημοσθ. 10, 7), ὡς ἐνεργ. δὲ *ἐνδίδωμί τινι αἴσθησίν τινος* (Πλάτ. Νόμ. 672, δ'.), *αἴσθησιν ἐμποιῶ* (Πλάτ. Θεαίτ. 167, γ'.), *παρέχεταί τι τινι τὴν αἴσθησιν σαφεστέραν* (Ξενοφ. Ἱέρ. α', 6).

αἰσχροκερδῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *αἰσχροκερδής εἰμι* (Ἀνδοκίδ. 4, 32. Πλάτ. Πολιτ. 408, γ'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὑπερείδῃ.

αἰσχρουργέω-ῶ (=αἰσχρὰ ποιῶ). Τὸ ῥῆμα εἶναι μεταγενέστερον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ πεζολόγοι μετεχειρίζοντο τὴν περίφρασιν, *αἰσχρὰ ἐργάζομαι* (Πλάτ. Πρωταγ. 345, ε'. κτλ.), καὶ *αἰσχρόν τι ἐργάζομαι* (Ξεν. Ἀπομ. Β', ζ', 10), *αἰσχρὰ ποιῶ* (Πλάτ. Πρωταγ. 345. ε'. κτλ.) καὶ *αἰσχρόν τι ποιῶ* (Ἰσοκρ. 1, 16. Θουκ. Δ', 38. Ξεν. Οἰκ. κα', 5 Παιδ. Η', α', 27. κτλ.), *αἰσχρόν τι ἔρδω* (Πλάτ. Πρωταγ. 346, ε'.), ὡς παθ. δὲ *αἰσχρὰ πάσχω* (Ἰσοκρ. 8. 114. κτλ.) καὶ *αἰσχρουργία γίγνεται* (Ξεν. Λακεδ. Πολ. ε', 6.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εἶναι λίαν μεταγενέστερον ἀπὸ Χριστοῦ καὶ ἑξῆς εὔχρηστον. Παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς λέγεται μὲν δίκαια ποιῶ, πάσχω, λέγω, μέτρια λέγω, ἀγαθὰ ἀγγέλλω, πάσχω γελοῖα, δεινὰ πάσχω, οἰκτρά, αἰσχρά, ὅμοια, βίαια, κτλ., ἀλλὰ καθ' ἑνικὸν ἐὰν μὴ προστεθῇ τὸ ἀόριστον τί, ὁ λόγος γίνεται σόλοικος, ὅθεν λέγεται δίκαιόν τι ποιῶ, ἀγαθόν τι ποιῶ, μέτριόν τι ποιῶ, δεξιόν τι ποιῶ (οὕτω γραπτέον τὸ τοῦ Ἀντιφῶντος 1, 19), γελοῖόν τι πάσχω, βίαιόν τι πάσχω (Θουκ. Γ', 39.), κτλ. Ὅρα Cobet Nov. Lect. 368. 374. 527.

αἰσχύνω. Ὑπάρχουσι καὶ περιφράσεις, *αἰσχύνην φέρει τι* (Θουκ. Β', 37, Πλάτ. Συμπ. 184, ε'. Μενέξ. 247, α'. Ἰσοκ. 4, 176. κτλ.), *αἰσχύνην ἔχει τι* (=παρέχει αἰσχύνην, οὗ ἀντίθετον τὸ *δόξαν φέρει*. Θουκ. Α', 5 : *οὐκ ἔχοντός πω αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον*. Ἰσοκρ. 10, 60.), *εἰς αἰσχύνην καθίστημί τινα* (Πλάτ. Σοφ. 230, δ'.), *αἰσχύνην προσβάλλω τινί* (= προσάπτω Πλάτ. Νόμ. 878, γ'.), *αἰσχύνην περιποιῶ τινι* (Ἰσοκρ. 7, 54., ὅ ὁ Cobet γράφει *περιάπτουσι*» Var. Lect.

520) καὶ *αἰσχύνην περιάπτω τινί* (Πλάτ. Ἀπολ. 35, α'. Δημ. 61, 1. κτλ.), *αἰσχύνῃ περιβάλλω τινά* (Ἰσοκράτ. 6, 10. 38. 109. κτλ.), *αἰσχύνην προσλαμβάνω* (Θουκ. Ε', 111), *αἰσχύνη περιίσταταί με* (Δημ. 3, 8 = περικυκλοῖ με, περιβάλλει με, καταλαμβάνομαι ὑπ' αἰσχύνης, περιπίπτω εἰς αἰσχύνην), *αἰσχύνης τυγχάνω ὑπό τινος* ὡς παθ. (Ἀντιφῶν 1, 27).

αἰτέω-ῶ. Φέρεται καὶ ὁ μέσ. μέλλ. *αἰτήσομαι* (Λυσί. 27, 13. 30, 33), ἔνθα ὅμως δὲν ἁρμόζει τὸ ἁπλοῦν, ἀλλὰ τὸ σύνθετον *ἐξαιτήσομαι* (Πρβλ. Λυσί. 20, 35. 27, 12. 30, 31. κτλ.).

αἰτιάζομαι. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ *αἰτιάζομαι* κατὰ πρῶτον εὕρηται παρὰ Ξενοφῶντι.

αἰτιῶμαί τινα. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐν αἰτίᾳ ἔχω τινά* (Θουκ. Α', 35. Β', 59. Ε', 65. Ζ', 81. κτλ.), *δι' αἰτίας ἔχω τινά* (Θουκ. Β', 60), *αἰτίαν παρέχω τινί* (= ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν. Θουκ. Γ', 53, κτλ.), *αἰτίαν ἐπιφέρω τινί* (Θουκ. Γ', 81. Ἰσοκρ. 5, 76), *αἰτίαν ἀνατίθημί τινι* (Γοργ. Ἑλέν. ἐγκώμ. 8), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *ἐν αἰτίᾳ εἰμί* (Ξεν. Παιδ. Ε', γ', 50), *αἰτίαν ἔχω ὑπό τινος* (Θουκ. Ϛ', 46. Ξεν. Παιδ. Ε', γ', 50. Ἀνάβ. Ζ', ϛ', 11. 15. Λυκοῦργ. 53. 125. κτλ.), *αἰτίαν λαμβάνω* (Θουκ. Ϛ', 60. Β', 18. Λυσί. 12, 57. κτλ.), *αἰτίαν ὑπέχω* (Ἀντιφῶν 5, 67. Ξεν. Παιδ. Ϛ', γ', 16. κτλ.), *εἰς αἰτίαν ἐμπίπτω* Πλάτ. Θεαίτ. 150, α'.), *αἰτίαν τινὸς φέρομαι* (Θουκυδ. Β', 60), *αἰτία ἐπιφέρεταί τινι* (Θουκ. Ε', 75).

ΣΗΜ. Σπανίως τὸ *αἰτίαν ἔχω* κεῖται ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὡς «τῶν παλαιῶν ἔχεις τινὰ εἰπεῖν, δι' ὅντινα αἰτίαν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι βελτίους γεγονέναι» (Πλάτ. Γοργ. 503, β'.) = λέγονται, ἐπαινοῦνται· «εἰπὲ ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι» (Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 119, α'. Πρβλ. καὶ Ἀθήν. ΙΓ', σ. σ. 584. Θ', σ. 368).

αἰχμαλωτίζω (ποιῶ τινα αἰχμάλωτον). Μεταγενέστερον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται ἀείποτε κατὰ περίφρασιν, *αἰχμαλωτόν τινα λαμβάνω* (Ἰσοκρ. 6, 19. 53. 12, 97. Λυκοῦργ. 72. κτλ.), *ἄγω τινὰ αἰχμάλωτον* (Ξενοφ. Παιδ. Δ', δ', 1. κτλ.), *αἰχμάλωτον τινὰ ποιῶ*, ὡς παθ. δὲ *αἰχμαλωτός εἰμι* (Ξεν. Ἀνάβ. Δ', α', 12. Παιδ. Δ', δ', 8, κτλ.) ἢ *γίγνομαι* (Ἰσοκρ. 4, 59 116. 121. Ξεν. Παιδ. Γ', α', 7) καὶ *αἰχμάλωτος λαμβάνομαι* (Ξεν. Παιδ. Γ', α', 37).

ΣΗΜ. Λέγεται παρὰ μεταγενεστέροις καὶ αἰχμαλωτεύω (Διόδ. Σικελ. ΙΔ', 37. Παῦλ. Β', Τιμόθ. γ', 6. κτλ.) αἰχμαλωσία (μτγ.), αἰχμαλώτισις (μτγ.), αἰχμαλωτισμὸς (μτγ.), αἰχμαλώτευμα (μτγ.), αἰχμαλωτιστής (μτγ.). Περὶ ῥίζης ὅρα ἀκμάζω καὶ ἁλίσκομαι. «Αἰχμάλωτον ποιῶ καὶ αἰχμάλωτος γίγνομαι Ἀττικοὶ λέγουσι, αἰχμαλωτίζω δὲ καὶ αἰχμαλωτίζομαι καὶ πάντες οἱ ἀπὸ τούτων χρόνοι ἀδόκιμοι παρ' αὐτοῖς» (Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 23, 5).

ἀκκίζομαι. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ *ἀκκίζομαι* κατὰ πρῶτον εὕρηται

παρὰ Πινδάρῳ, «*ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκύθαι*» (ἐν Ἀποσπασ. 217).

ἀκμάζω. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ἔχω ἀκμὴν* (Ἰσοκρ. 5, 10. κτλ.), *ἐν ἀκμῇ εἰμι* (οὗ ἀντίθετον τὸ *παῖς εἰμι*. Ἰσοκρ. 7, 37. καὶ ἐπὶ σίτου ὡρίμου ὄντος [Θουκ. Δ', 2] = *τοῦ σίτου ἀκμάζοντος* (Ξενοφ. Ἑλλ. Α', β', 4) ἢ *ἅμα τῷ σίτῳ ἀκμάζοντι* (Θουκ. Γ', 1).

ΣΗ. Τὸ ἀκμὴ (ὅπερ κυρίως = ἀκή, ἀθήρ· «ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται». Ἰλ. Κ, 174. Ἡροδ. Ϛ', 11. Θεόγν. 557. κτλ.) σημαίνει καὶ τὴν ἀκμὴν καιροῦ, τὴν κατάλληλον περίστασιν, ὅθεν ἀκμή σοι φιλοσοφεῖν (Ἰσοκρ. 1, 3), τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνω (Ἰσοκρ. 2, 33), ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀκμὴν ἥκει (Δημ. 4, 41. Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 256), ἣν σημασίαν ἔχει ἔσθ' ὅτε καὶ τὸ ἀκμάζω· οὐ γάρ πω διαπέπρακται ἡμῖν ἃ βουλόμεθα, ἀλλ' αὖ τὰ πάντα νῦν ἀκμάζει ἐπιμελείας δεόμενα» (Ξεν. Παιδ. Δ', δ', 40) = ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς εἰσιν. «Ἀκμή: ὀξύτης, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆς τοῦ πράγματος ἐπιτάσεως· καὶ ἡ δύναμις· καὶ ἡ νεότης· ἀκμὴ δὲ καιροῦ ἡ εὐτυχία <ἴσως γραπτέον ἡ εὐκαιρία>· οὕτω καὶ Ἰσοκράτης· τὸ μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτως Ὑπερείδης» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 365, 10). «ἀκμήν: ἀντὶ τοῦ ἔτι. Ὑπερείδης ὑπὲρ Κρατίνου» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 77, 27. Πρβλ. Ξεν. Ἀνάβ. Δ', γ', 26: «ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινεν». Ὅρα καὶ Κοραῆ Πρόδρ. Ἑλλ. βιβλ. σ. μη'. Μαυροφρ. Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. γλώσσ. σ. 674—675).

ἀκολασταίνω. Λέγεται καὶ *ἀκολάστως ζῶ* (Ἰσοκρ. 15, 239. κτλ.) καὶ *ἀκολάστως ἔχω πρός τι* (= εἰμὶ ἀκρατής. Ξεν. Ἀπομ. Β', α', 1. κτλ.). «*Ἀκόλαστος ὄχλος* Εὐριπίδης ἔφη, *ἀκόλαστον δὲ σῶμα* Σοφοκλῆς· *ἀκολαστάματα* <γράφε *ἀκολαστάσματα*> δὲ λέγουσι κατακόρως οἱ Ἐπικούρειοι πλὴν καὶ Ἀλεξανδρίδης κέχρηται τῇ λέξει καὶ Ἀριστοφάνης» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 367, 20). Πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 398. Τὸ δὲ ἀφῃρημένον εἶναι *ἀκολασία*. «*Ἀκολασία* Θουκυδίδης ἔφη, *ἀκολαστία* δὲ Ἄλεξις» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 367, 24).

ἀκολουθῶ. Λέγεται ὑπό τινων ὅτι τὸ *ἀκολουθῶ* ἦν ἐν χρήσει ἀπὸ Πινδάρου καὶ ἐξῆς (Γ. Μιστριώτ. Πλάτ. Γοργ. 465, γ'.), ἡμεῖς δὲ καίπερ ἀναζητήσαντες δὲν ηὕρομεν αὐτὸ παρὰ Πινδάρῳ, ἀλλὰ τό τε *ἀκόλουθος* καὶ *ἀκολουθῶ* ἐκ μὲν τῶν ποιητῶν φέρεται κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοφάνει, ἐκ δὲ τῶν πεζῶν κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. Ὅθεν φαίνεται ἐν χρήσει ὂν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. Ἐν δὲ τοῖς Βεκκ. Ἀνεκδότοις (367, 32) μνημονεύεται ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο τῷ *ἀκολουθία* (= ἀκολούθησις).

ἀκροβολίζομαι. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀκροβολισμοὺς ποιοῦμαι* (Ξεν. Ἑλλ. Α', γ', 14), *ἀκροβολισμοῖς χρῶμαι* (Θουκ. Ζ', 25).

ἀκροῶμαι. Ἀντ' αὐτοῦ καὶ *ἀκρόασιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 8, 3. Ἐπιϛ. Α', 2. Αἰσχίν. 3, 60. κτλ.) καὶ *ἀκροατὴς γίγνομαι* (Θουκ. Γ', 38. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Α', 4. κτλ.) καὶ *παρέχω ἐμαυτὸν ἀκροατήν τινι* (Ἰσοκρ. 8, 11).

ἀκυρόω-ῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται συνήθως *ἄκυρον ποιῶ τι* (Πλάτ. Πρωταγ. 356, δ'. Λυσί. 18, 15. Δημ. 56, 15. 24, 2. Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', γ', 24. Ἰσοκρ. 19, 15. κτλ), οὗ ἀντίθετον τὸ *κύριόν τινα ποιῶ* (Λυσί. 18, 15. Πλάτ. Θεαίτ. 179, β'. Δημ. 47, 18. κτλ.), *ἄκυρόν τι τίθημι* (Ἀνδοκίδ. 2, 28), *ἄκυρον καθίστημί τι* (Λυσί. 9, 19. Δημ. 24, 9. κτλ.) καὶ παθ. *ἄκυρός εἰμι* (Ἀνδοκίδ. 1, 8. Πλάτ. Νόμ. 715, δ'. Δημ. 23, 93. κτλ.) ἢ *γίγνομαι* (Πλάτ. Κρίτ. 50, β'. Νόμ. 954, ε'. Δημ. 19, 2. Ἰσοκρ. 19, 44. κτλ.) ἢ *ἄκυρος τυγχάνω ὤν* (Ἰσοκρ. 5, 12).

ἀλαζονεύομαι. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἀλαζονείαις χρῶμαι* (Ἰσοκρ. 12, 20. κτλ.) καὶ *ἀλαζὼν εἰμι* (Ξεν. Παιδ. Β', β', 12. κτλ.).

ἀλγύνω. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἀλγηδόνας ἐμποιῶ* (Πλάτ. Πολιτ. 464, δ'.).

ἀληθεύω. Λεγεται καὶ *χρῶμαι ταῖς ἀληθείαις* (Ἰσοκρ. 8, 38. 9, 5. 15, 260. κτλ.) καὶ *ἀληθῆ λέγω* (Ἰσοκρ. 15, 263. 16, 27. κτλ.), παθ. δὲ τὰ *ἀληθῆ λέγεται* (Ἰσοκρ. 8, 10. κτλ.)

ἀλέζω. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ *ἀλίζω* (ἀθροίζω), *ἀλία* (ἐκκλησία), *ἀλής* (ἀθρόος) γίνεται ἐκ τοῦ Α ἀθροιστικοῦ καὶ Fελ (εἴλω, ἐξ οὗ ὁ ἀόρ. *ἐάλην* =ἐFάλην καὶ ὁ παρακ. *ἔελμαι* = FέFελμαι), διὰ τοῦτο τὸ Α μακρὸν *ἄλίζω, ἄλία, ἄλής* (πρβλ. καὶ Εὐριπίδ. Ἡρακλ. Μαιν. 412), ἀσυναίρετον δὲ διέμεινε παρ' Ὁμήρῳ τὸ *ἀολλής* (=ἠθροισμένος =ἀFολλής) καὶ *ἀολλίζω* (= συναθροίζω=ἀFολλίζω).

[**ἀλένδω**]. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ ῥῆμα εὑρίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς *ἐκ* κατὰ πρῶτον παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει (Νεφελ. 32. 33). Πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 4, 33.

ἀλλάττω. Πρόσθες ὅτι τὸ μὲν *ἀνταλλάττω* (=δίδωμί τι καὶ ἀντ' αὐτοῦ λαμβάνω ἄλλο) εὕρηται κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Χοηφ. 133), τὸ δὲ μέσ. ὡς ἀποθ. *ἀντικαταλλάττομαι* (= ἀνταλλάσσω τι μέ τι) κατὰ πρῶτον παρ' Ἰσοκράτει (ὁ δὲ ἐνεργ. τύπος μεταγεν.), τὸ δὲ *ἀπαλλάττω*, ὅπερ κεῖται καὶ ἀμεταβάτως μετ' ἐπιρρ. κακῶς, αἰσχρῶς, κτλ. (=κοινῶς *ξεμπερδεύω*), κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Προμ. 773), τὸ δὲ *διαλλάττω* (= ἀνταλλάττω, περιηγοῦμαι, συμφιλιώνω, παραλλάττω) κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ὀλ. ΙΑ', 21), τὸ δὲ *ἐξαλλάττω* (= μεταβάλλω, ἀποκλίνω, μακρὰν τρέπω) κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ (Ἰσθ. Γ', 18), τὸ δ' *ἐπαλλάττω* (= ἐπαμείβω, διασταυρῶ, παρεξηγῶ) κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ (Ἰλ. Ν, 359), τὸ δὲ *καταλλάττω* (=συμφιλιώνω καὶ ἀνταλλάσσω) κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Αἴ. 744), τὸ δὲ *μεταλλάττω* (=μεταβάλλω, μεταφέρω) κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀποσπ. 713), τὸ δὲ *παραλλάττω* (=μεταβάλλω, παρέρχομαι, παραβαίνω, ἀμεταβ. δὲ=ἐξαλλάττομαι, διαφέρω, ἀποπλανῶμαι, παραφρονῶ) κατὰ πρῶτον παρὰ Σο-

φοκλεῖ (Ἀντιγ. 298), τὸ δὲ *συναλλάττω* (=συντροφεύω καὶ ἀμεταβ.=κοινωνίαν ἔχω πρός τινα) κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἑπτ. 597). Λέγεται δὲ καὶ *διαλλαγὰς ποιοῦμαι* (=διαλλάττομαι. Ἰσοκρ. 18, 14. 6, 51), *ἀπαλλαγὴν ποιοῦμαι* (= ἀπαλλάττομαι. Ἰσοκρ. 15, 88).

ἀλλοιῶ. Ἀντ' αὐτοῦ καὶ κατὰ περίφρασιν *ἀλλοῖόν τινα ποιῶ* (οὕτω ποτὲ ἐγράφετο καὶ τὸ Ξενοφῶντος [Ἀπομ. Γ', ι', 6] «*ἀλλοίους ποιεῖς δρομέας*» κτλ., ἀλλὰ νῦν γράφεται : «*καλοὶ οὓς ποιεῖς δρομέας*» κτλ. Διάφορον δὲ τὸ *ὄψα ἄλλοτε ἀλλοῖα ποιεῖ* [Ξεν. Παιδ. Η', β', 6].), *ἀλλοῖός εἰμι* (Πλάτ. Συμπ. 193, δ'. Μέν. 87, β'. Παρμεν. 148, γ'. κτλ.), *ἀλλοῖος γίγνομαι* (Θουκ. Δ', 106. Πλάτ. Θεαίτ. 160, α'. κτλ).

ἀλλοτριῶ. Ἀντὶ τοῦ *ἀλλοτριοῦμαι* εἶναι καὶ συγγενεῖς περιφράσεις, *ἀλλοτρίως διάκειμαι πρός τινα* (Λυσί. 33, 1), *ἀλλοτριότης ἐστὶν ἐν ἐμοὶ πρός τινα* (ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 318, δ'.), *ἀλλότριόν τι γίγνεταί τινι πρός τινα* (Δημ. 18, 185).

ἀλφιτοσιτῶ. Ἀντ' αὐτοῦ ἐλέγετο καὶ κατὰ διάλυσιν, *ἄλφιτα ἐσθίω* (Θουκ. Γ', 49).

ἀμβλυωπέω-ῶ. Πρόσθες ὅτι τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἱπποκράτει, παρ' Αἰσχύλῳ δὲ ἀμβλ-ωπός (Εὐμεν. 955). «*Ἀμβλυωπία, ἀφ' ἧς ἀμβλυωπὸς παρ' Εὐριπίδῃ· ἀλλ' ἔστι ποιητικώτερον, βέλτιον δὲ ὁ ἀμβλυώττων*» (Πολυδ. Β', 51). «*Ἀμβλυωπία πονηρία ὀφθαλμῶν*» (Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάτ. 374, δ'.). Κατὰ Θωμᾶν τὸν Μάγιστρον «*ἀμβλυωπεῖν μὴ εἴπῃς, ἀμβλυώττειν δὲ*» (σελ. 39, 7), ὅπερ δὲν φαίνεται ὀρθὸν (ὅρα καὶ Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 204).

ἀμελῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *εἰμὶ ἀμελὴς ἢ γίγνομαι* (Πλάτ. Πολ. 421, δ'. Νομ. 901, δ'. κτλ.), *ἀμελῶς ἔχω τινός* (Πλάτ. Νόμ. 932, α'. κτλ.), *ἀμελῶς ἔχω περί τινα* (Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 7. κτλ.), *ἀμελῶς ἔχω πρός τι* (Ξενοφ. Οἰκον. β', 7. κτλ.), *ἔστι μοι ἀμελές τινος* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 41), *ἐν ἀμελείᾳ κατατίθεμαί τινα* (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', δ', 15), *δι' ἀμελείας ἔχω τινὰ* καὶ παθητ. *ἀμέλειά ἐστι ἢ γίγνεταί τινος* (Πλάτ. Νόμ. 901, γ'.).

ἀμηχανῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐν ἀμηχανίᾳ εἰμί, ἀμηχανίαις συνέχομαι* (Ξενοφ. Οἰκον. α', 21), *ἐν ἀμηχανίᾳ καθίσταμαι* (Ἀνδοκίδ. 2, 8), *εἰς ἀμήχανα πίπτω* (Ξεν. Ἀναβ. Β', γ', 18), ὡς μεταβατ. δὲ *ποιῶ τινα ἀμήχανον* («*τὸν κυβερνήτην μέγας χειμὼν ἐπιπεσὼν ἀμήχανον ἂν ποιήσειε*». Πλάτ. Πρωταγ. 344, δ'.) καὶ *τίθημί τινα ἀμήχανον* («*γεωργὸν χαλεπὴ ὥρα ἐπελθοῦσα ἀμήχανον ἂν θείη*». Πλάτ. Πρωταγ. 344, δ'.).

ἁμιλλῶμαι. Ἀντ' αὐτοῦ καὶ *ἅμιλλαν ποιοῦμαι πρός τινα* (Πλάτ. Νόμ. 830, δ'. Θουκ. Ϛ', 32. Ἰσοκρ. 4, 85. 188. Δημ. 20, 108. κτλ.), ὡς ἐνεργ.

δὲ μεταβ. *ποιῶ τινα εἰς ἅμιλλάν τινος* (Πλάτ. Νόμ. 731, β'.) καὶ παθ. *ἅμιλλα γίγνεται* (Θουκ. Η', 6. κτλ.).

ἀμνημονῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀμνήμων εἰμὶ* (ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 344, α'. κτλ.), ὡς ἐνεργ. δὲ μεταβ. εἶναι τὸ *ἀμνήμονά τινα ποιῶ* (Πλατ. Τίμ. 88, β'. κτλ.), *ἀμνήμονά τινα καθίστημί τινος* (Ἀντιφῶν 2, α', 7.).

ἀμπελουργῶ. Τὸ ῥῆμα εἶναι μεταγενέστερον, ὅπερ καὶ εἰς παθ. φωνὴν παρ' αὐτοῖς φέρεται, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ ἅπαξ. «*ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου*» (Αἰσχίν. 3, 166=διαρπάζουσι).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχίνῃ, γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀμπελουργός (Ἀριστοφ. Εἰρ. 190), ἀμπελουργία (μτγ.), ἀμπελουγική (τέχνη. Πλάτ. Πολ. 333, δ'.). Τὸ δὲ ἀμπελουργεῖν κυρίως = τὴν εἰς τὰ περιττὰ φορὰν τῆς ἀμπέλου περικόπτειν ἢ τὸ μαχαίρᾳ, σμίλῃ καὶ ἄλλοις τοιούτοις κλῆμα ἀμπέλου ἀποτέμνειν (Πλάτ. Πολ. 353, α'. πρβλ. καὶ 333, δ'.).

ἀμύνω. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ *ἄμυνα* εἶναι μεταγενέστερον, ἀποδοκιμάζεται δὲ ὑπὸ τῶν ἀττικιστῶν (ὅρα Lobeck. εἰς Φρύνιχ. 23), ῥημ. παραγ. ἀμυντήριον ὅπλον (Πλάτ. Νόμ. 944, δ'. Πολιτικ. 279. γ'. δ'.), ἀμυντικὸς (Πλάτ. Πολιτικ. 280, ε'. Ἐπιστολ. ϛ', σ. 322, δ'.). «*Ἀμύνει τοὺς πολεμίους· ἀντὶ τοῦ ἀμύνεται. Πλάτων Φαίδρῳ*» (Βεκκέρ. Ἀνεκδ. 79, 28. Πρβλ. Πλατ. Φαῖδρ. 260, β'.). «*Ἀμύνω καὶ ἐπαμύνω: ἤτοι βοηθῶ ἢ ἐκδικῶ, δοτικῇ· ἀμύνομαι δὲ τὸ τιμωροῦμαι αἰτιατικῇ*» κτλ. (Βεκκ. Ἀνεκδ. 125, 16). «*Ἀμύνεσθαι: κέχρηνται οἱ ῥήτορες τῷ ἀμύνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντιπράττειν τοὺς κακόν τι προδιαθέντας καὶ ἐπὶ τοῦ ἀντ' εὖ ποιεῖν τοὺς εὐεργέτας*» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 217, 12). «Συνεπτυγμένη εἶναι ἡ ἔννοια εἰς τὸ *ἀμύνομαι*· α' = *ἀμύνω ἐμαυτῷ* (mi difendo). β' = *ἀμύνομαί τινα = ἀμύνω ἐμαυτῷ κολάζων τὸν βλάπτοντα* γ' = *ἐκδικοῦμαι*· δ' = *ὑπερασπίζω τινά*» (Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς Ἑλλ. Σύντ. 222, § 31).

ἀμύττω. Ὑπάρχει καὶ περίφρασις ἀμυχὰς ἔχω (Δημ. 47, 59. κτλ.), ἥτις διαφέρει καὶ εἶναι ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ παθητ. *ἀμύττομαι*.

ἀμφισβητῶ. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ἀμφισβήτησιν ἔχω* (=παρέχω. Ἰσοκρ. 12, 240), *ὑπολείπομαι ἀμφισβήτησιν* (=ὑπολείπω ἐμαυτῷ διὰ τὸ ἑξῆς. Ἀντιφῶν 5, 16., οὗ ἀντίθετον τὸ *ἀναμφισβητήτως ποιοῦμαί τι*), *κατασκευάζω τι ἀμφισβητήσιμον* (Δημ. 7, 43), ὡς παθ. δὲ *ἀμφισβητήσιμόν ἐστί τι* (Δημ. 24, 9) ἢ *γίγνεται* (Πλάτ. Μενέξ. 242, β'.), *ἀμφισβήτησίς ἐστι* (Πλατ. Πολ. 533, δ'. Νόμ. 937, δ'.) ἢ *γίγνεται* (Ἰσοκρ. 6, 30. Πλατ. Σοφιστ. 231, β'. Φιληβ 15, α'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ἀμφισβητῶ διαφέρει τοῦ ἐρίζω κατὰ Πλάτωνα, «ἀμφισβητοῦσι μὲν γὰρ καὶ δι' εὔνοιαν οἱ φίλοι τοῖς φίλοις, ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις» (Πλάτ. Πρωταγ. 337, β'.).

ἀναγκάζω. Ἀντ' αὐτοῦ καὶ *ἀνάγκην ἐπιτίθημί τινι* (Ξενοφ. Λακεδ. Πολ. ι', 7), *ἀνάγκην προστίθημί τινι* (Ξενοφ. Ἱέρ. θ', 4), *ἀνάγκην προστίθεμαι* (Θουκ. Δ', 98), ὡς παθ. δὲ *ἐν ἀνάγκῃ καταλαμβάνομαι* (Θουκ. Ζ', 57), *συμπίπτω εἰς τοῦτο ἀνάγκης* (Θουκ. Α', 49), *εἰς ἀνάγκας ἐμπίπτω* (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ', ιβ', 2), *εἰς ἀνάγκην ἀφικνοῦμαι* (Θουκ. Α', 124).

ἀναισθητῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀναίσθητός εἰμι ἢ γίγνομαι* (Πλάτ. Τίμ. 65, α'. Δημ. 17, 120), ὅπερ ὁμως κεῖται καὶ μετὰ παθητ. διαθέσεως (Θουκ. Β', 43. Πλάτ. Τίμ. 52, α'· κτλ.), *εἰς τοῦτ' ἀναισθησίας προέρχομαι* (Δημ. 24, 182. κτλ.), ὡς ἐνεργ. δὲ μεταβατ. εἶναι τὸ *ἀναισθησίαν ἐμποιῶ τινι* (=ποιῶ τινα ἀναισθητεῖν. Πλάτ. Τίμ. 74, ε'. κτλ.).

ΣΗΜ. «Ἀναισθητεύομαι μὴ εἴπῃς, ἀλλ' ἀναισθήτως ἔχω καὶ οὐκ αἰσθάνομαι καὶ ἀναισθητῶ. Δημοσθένης [18, 221]. ἐπεπείσμην δ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν» (Θωμᾶς Μάγιστρ. σ. 51, 7). Ὅρα καὶ Φρύνιχ. Ἐκλογ. σ. 349.

ἀναλίσκω. Ἀντ' αὐτοῦ καὶ *ἀνάλωμα φέρω παρά τινα* (Πλάτ. Πολιτικ. 298, α'.) καὶ παθ. *ἀνάλωμα γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 775, α'.), *τὰ ἀναλώματα μεγάλα προσπίπτουσι* (Θουκ. Ζ', 28).

ἀναπαύω. Ἀντὶ τοῦ *ἀναπαύω τινὰ* λέγεται καὶ *ἀνάπαυσίν τινος ποιῶ τινι* (Θουκ. Δ', 20), *τάττομαί τινι ἀναπαύλας τινός* (Πλάτ. Νόμ. 653, δ'.), ὡς μέσ. *πορίζομαι ἀναπαύλας* (Θουκ. Β', 38) καὶ ὡς παθ. *ἀνάπαυλά τινος γίγνεταί τι* (Πλάτ. Φιληβ. 30, ε'.).

ἀναρμοστῶ. Ἀντ' αὐτοῦ καὶ *ἀνάρμοστός εἰμι* (Πλάτ. Φαίδ. 93, γ'. Θουκ. Ζ', 67. κτλ.), *ἀναρμοστίας μετέχω* (Πλάτ. Φαίδ. 94, α'.).

ἀναστατόω-ῶ (καταστρέφω, ἐρημώνω, μετατοπίζω). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται ἀείποτε κατὰ περίφρασιν, *ἀνάστατόν τινα ποιῶ* (Θουκ. Η', 24. Ἀνδοκίδ. 4, 23. Πλάτ. Νόμ. 697, δ'. Ἰσοκρ. 4, 37. 5, 20. 6, 27. 12, 89. κτλ.) καὶ παθ. *ἀνάστατος γίγνομαι* (Ἀντιφῶν 5, 79. Θουκ. ϛ', 5. Λυσί. 33, 3. Ἰσοκρ. 3, 32. 55. 4, 98. 14, 1. Δημ. 18, 183. Πλάτ. Σοφιστ. 252, α'. κτλ.) καὶ *ἀναστάσεις γίγνονται* (Ἰσοκρ. 15, 127. κτλ.).

ΣΗΜ. Ἀναστῆναι, ἐξαναστῆναι, ἀνάστασις, ποιεῖν ἀνάστατον, ἀνάστατον γενέσθαι εἶναι εὔχρηστα παρὰ παλαιοῖς, οἱ δὲ μεταγενέστεροι καὶ ἀναστατοῦν, ἀναστατοῦσθαι, ἀναστάτωσις ἔλεγον (Cobet Mnemos. 1877 σ. 66). «Καὶ πόλεως ἀνάστασις ἡ ἀναστάτωσις παρὰ Δημοσθένει καὶ ἀνάστατα ἐποίησαν τὰ ταύτῃ χωρία εἴρηται παρὰ Θουκυδίδῃ» (Πολύβ. Γ', 91. Πρβλ. Δημοσθ. 1, 5. Θουκ. Η', 24). Τὸ ἀναστατῶ κατὰ πρῶτον εὕρηται ἐν τῇ Κ. Διαθήκῃ. «Ἀνάστατον τὴν πόλιν ποιήσας: ἀνοικίσας ἢ μεταστήσας ἢ μεταγαγών· καὶ ἀνάστατος ὁ καταλιπὼν τὴν οἰκείαν καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ζῆν αἱρούμενος ἢ ὁ κατεστραμμένος» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 211, 9. 392, 31).

ἀνδροῦμαι. Λέγεται καὶ *ἀνὴρ γίγνομαι* (Λυσί. 32. 9. Δημ. 18, 259), σημαίνει δὲ τὸ *ἀνὴρ γίγνομαι* καὶ τὸ δοκιμασθεὶς εἰς τοὺς δημότας ἐγγράφομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέπω, ὡς *νῦν σοι ἔξεστιν ἀνδρὶ γενέσθαι* (Ξεν. Ἀναβ. Ζ', α', 21. πρβλ. καὶ Α', ζ', 3. Λυσί. 34, 10 Πλάτ. Λάχ. 188, γ'. κτλ.).

ἀνηκουστῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀνηκουστίας ἐμπίμπλαμαι* (Πλάτ. Νόμ. 671, β'.), τὸ *ἀνήκουστον ἔχω* (Ξεν. Κυνηγ. γ', 8).

ἀνοηταίνω. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀνόητός εἰμι* (Πλάτ. Φιληβ. 12, δ'. κτλ.). Τὸ δὲ *ἄνοιαν ὀφλισκάνω* (Δημ. 1, 26)=δίδω ἀφορμὴν τοῦ νὰ νομίζωμαι ἀνόητος. *Εἰς τοσοῦτον ἀνοίας ἔρχομαι* (Πλάτ. Γοργ. 514, ε'.).

ΣΗΜ. Λέγεται δὲ καὶ ἄφρων εἰμὶ καὶ ἀφρόνως πράττω (Πλάτ. Πρωταγ. 332, β'. γ'.) καὶ ἀφρόνως πράττεταί τι ἢ ἀφροσύνῃ (Πλάτ. Πρωταγ. 332, β'. δ'.). Παρ' Ὁμήρῳ δὲ λέγεται ἀφραίνω.

ἀνοσιουργῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *ἀνόσια πράττω* (Ἀντιφῶν 2, β', 11) ἢ *ἀνόσιόν τι πράττω* (Πλάτ. Εὐθύφ. 4, ε'.).

ἀντιβολῶ. Ἀντ' αὐτοῦ καὶ *ἀντιβολήσεις ποιοῦμαι* (Πλάτ. Συμπ. 183, α'), *πρὸς ἀντιβολίαν τρέπομαι* (Θουκ. Ζ', 75.).

ἀντιδικῶ. Ἀντ' αὐτοῦ *ἀντίδικος καθίσταμαι πρός τινα* (Ἀντιφῶν 1, 5).

ἀντιλογῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀντιλογίας ἅπτομαι* (Πλάτ. Πολ. 454, β'.), *ἀντιλογίαν ἔχω* (Θουκ. Β', 87), *εἰς ἀντιλογίαν ἔρχομαι* (Θουκ. Α', 31.)

ἀνύτω. Κεῖται καὶ ἀμεταβ.=*οἷός τ' εἰμι* (Ξεν. Ἑλλ. Α', α', 2. ε', 13. ς', 21, ἐν οἷς κακῶς γράφεται *ἤνοιγον* καὶ *ἤνοιξε* ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «*ἤνυτον, ἤνυσε*». Ὅρα ἐνταῦθ. σ. 322, β'.) καὶ *ἐξανύτω* (Ξεν. Παιδ. Ε', δ', 18). Ὅρα καὶ Ἡμετ. Γραμμ. Παρατηρ. σ. 377.

ἀπειθῶ. Λέγεται καὶ *ἀπειθής εἰμί τινι* (Πλάτ. Νόμ. 936, β'. κτλ.), *ἀπειθῶς ἔχω πρός τινα* (Πλάτ. Πολιτ. 391, β'. κτλ.), ὡς μεταβ. δὲ ἐνεργ. εἶναι τὸ *ἀπείθειαν ἐμβάλλω τινί* (Ξεν. Ἀπομ. Γ', ε', 5), *παρέχω τινὰ ἀπειθῆ τινι* (Θουκ. Β', 84).

ἀπειροκαλεύομαι. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *ἀπειρόκαλός εἰμι* (Πλάτ. Νόμ. 775, β'. Δημ. 24, 183. κτλ.).

ἀπεχθάνομαι. Ἀντὶ τοῦ *ἀπεχθάνομαί τινι* λέγεται καὶ *δι' ἀπεχθείας τινὶ γίγνομαι* (Πλάτ. Θεάγ. 130, β'.), *εἰς ἀπέχθειαν ἔρχομαί τινι* (Δημ. 33, 12), *ἀπεχθῶς ἔχω τινὶ* (Δημ. 5, 18), παθ. δὲ *ἀπέχθεια γίγνεται* (Ξεν. Ἀπομ. Β', ζ', 9) καὶ *δι' ἀπεχθείας τι γίγνεται* (οὗ ἀντίθετον τὸ *διὰ χαρίτων τι γίγνεται*. Ξενοφ. Ἱέρ. θ', 2).

ἀπιστῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται *ἀπιστίαν ἔχω περί τινος* (Πλάτ. Φαίδ. 107, β'.), *ἀπιστίαν ἔχω πρός τι* (Πλάτ. Σοφ. 258, γ'.), *εἰς ἀπιστίαν καταπίπτω* (Πλάτ. Φαίδ. 88, δ'.), *ἄπιστός εἰμι* (μετ' ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ. Δημ. 1, 5. Πλάτ. Ἀπολ. 26, ε'. Φαίδ. 88, γ'. Φαῖδρ. 245, γ'. κτλ.), *ἀπίστως ἔχω* (Δημ. 2, 13), ὡς μεταβατ. δ' ἐνεργ. εἶναι τὸ *ἔχει τι ἀπιστίαν* (=ἐμποιεῖ ἀμφιβολίαν, δυσπιστίαν. Πλάτ. Πολ. 450, γ'. Ἰσαῖ. 1, 29), *παρέχω ἀπιστίαν* (Πλάτ. Φαίδ. 86, ε'.), *εἰς ἀπιστίαν καταβάλλω τινὰ* (Πλάτ. Φαίδ. 88, γ'.), *ποιῶ τινα ἄπιστον* (Πλάτ. Νόμ. 705, α'. Πρβλ. καὶ Ἡροδ. Θ', 98).

ἀποδημῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀποδημίαν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Κρίτ. 52, β'. Δείναρχ. 1, 81. κτλ.) καὶ *ἀποδημητής εἰμι* (Θουκ. Α', 70).

ΣΗΜ. Τὸ ἀποδημῶ εἶναι ἀντίθετον τοῦ ἐπιδημῶ (ὅρα Πλάτ. Κρίτ 52, β'.), τὸ δὲ ἀποδημητὴς τοῦ ἔνδημος (Θουκ. Α', 70).

ἀποκοιτέω-ῶ. Λέγεται καὶ *ἀπόκοιτός τινος γίγνομαι* (Αἰσχίν. 2, 127).

ἀποκρίνομαι. Λέγεται καὶ *ἀπόκρισιν δίδωμι* (Πλάτ. Φιληβ. 20, α'.), *ἀπόκρισιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 12, 170), *ἀποκρίσει χρῶμαι* (Πλάτ. Γοργ. 465, ε'. 466, α'.).

ἀπολαύω. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀπόλαυσις ἔστι μοί τινος* (Ξενοφ. Ἀπομ. Β', α', 23. κτλ) καὶ *ἀπόλαυσιν ἔχω τινός* (Πλάτ. Τίμ. 83, α'. κτλ.).

ἀπολογοῦμαι. Λέγεται καὶ *ἀπολογίαν ποιοῦμαι* (= ἀπολογοῦμαι. Λυσί. 14, 29. Ἰσοκρ. 16, 3. Δημ. 49, 59. κτλ.), ἀλλὰ καὶ *ἀπολογίας τυγχάνω παρά τινος* (μετὰ διαφορᾶς = ἐπιτρέπεταί μοι ὑπό τινος ἀπολογεῖσθαι. Ἰσοκρ. 16, 44).

ἀπορῶ. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἀπόρως ἔχω* (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', δ', 8. κτλ.), *διάκειμαι* (Λυσί. 32, 9), *ἐν ἀπορίᾳ ἔχομαι* (Πλάτ. Γοργ. 522, α'. Λυσί. 13, 11. κτλ.), *ἐν ἀπόρῳ εἰμί* (Θουκ. Β', 22), *ἐν ἀπόρῳ ἔχομαι* (Θουκ. Α', 25), *εἰς ἀπορίαν ἐμπίπτω* (Πλάτ. Θεαίτ. 174, γ'.) Ὡς ἐνεργ. δὲ μεταβ. εἶναι τὸ *ἐμβάλλω τινὰ εἰς ἀπορίας* (Πλάτ. Τίμ. 91, γ'. κτλ.), *ἀπορίαν παρέχω* (Λυσί. 19, 1), *εἰς ἀπορίαν τινὰ καθίστημι* (Λυσί. 30, 23. Πλάτ. Σοφ 238, δ'. κτλ.), *ἄπορόν τινα καθίστημι* (Πλάτ. Φιληβ. 16, β'.), *διατίθημί τινα ἀπόρως* Λυσί. 13, 11), *ποιῶ τινα ἀπορεῖν* (Πλάτ. Γοργ. 522, α'. β'.) καὶ ὡς παθ. *εἰς ἀπορίαν καθίσταμαι* (Πλάτ. Μενέξ. 243, α'. Ἀνδοκίδ. 1, 144. κτλ.).

ἀποστατῶ. Ἀντ' αὐτοῦ συνήθως λέγεται *ἀφίσταμαι* καὶ *ἀπόστασιν ποιοῦμαι* (Θουκ Γ', 2. 36. Η', 24. κτλ.), εἶναι δὲ ὡς παθητ. τὸ *ἀποστάσεις γίγνονται* (Θουκ. Α', 75. Γ', 13. Πλάτ. Νόμ. 777, γ'. κτλ.), *ἐπανάστασις γίγνεται* (Θουκ. Η', 21), ὡς ἐνεργητ. δὲ μεταβατ. εἶναι τὸ *ἀπόστασιν παρασκευάζω* (Θουκ. Η', 5) καὶ *ἐπανάστασιν ποιῶ* (Ἰσοκρ. 15, 252).

ΣΗΜ. Ἀπόστασις καὶ ἐπανάστασις διαφέρουσιν, ὡς καὶ τὸ ἀφίσταμαι καὶ ἐπανίσταμαι (πρβλ. Θουκ. Γ', 39), διότι «ἀπόστασίς ἐστιν, ὅταν τινὲς κακῶς πάσχοντες ἀποστῶσιν· ἐπανάστασις δέ, ὅταν τινὲς τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασιν» (Σχολ. Θουκ. Γ', 39). Πρβλ. καὶ Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 435, 26.

ἀποστοματίζω. Λέγεται καὶ κατὰ διάλυσιν *ἀπὸ στόματος λέγω* (Πλάτ. Θεαίτ. 142, ε'. Ξεν. 'Απομν. Γ', ς', 9. κτλ.), ὅπερ λέγεται καὶ *ἀπὸ γλώσσης λέγω* (Θουκ. Ζ', 10).

ΣΗΜ. «Ἀπὸ στόματος: ὡς ἡμεῖς τὸ μὴ διὰ γραμμάτων ἀλλ' ἀπὸ μνήμης. Φιλήμων Νεμομένοις·

ἀπὸ στόματος ἅπαντ', ἐὰν βούλησθ', ἐρῶ.

Κρατῖνος δὲ ταὐτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώσσης. Νόμοις. «Ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ' οἶδ' ἔγωγε γράμματ' οὐδ' ἐπίσταμαι, ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 436, 6).

ἀριστεύω. Ὡς παθ. εἶναι τὸ *ἀριστείων ἀξιοῦμαι* ('Ισοκρ. 9, 16).

ἀρκέω-ῶ (= ἀποκρούω, βοηθῶ, ἐξαρκῶ, διαμένω). Κεῖται καὶ ἀπροσώπως *ἀρκεῖ* (=φθάνει, ἀρκετόν ἐστι. Ξεν. Παιδ. Η', α', 14. 'Αναβ Ε', η', 13. κτλ.), ὡς καὶ τὸ *ἐξαρκεῖ* (=ἀρκεῖ, φθάνει. 'Αντιφῶν 1, 10. 'Ισοκρ. 4, 123. 12, 103. Πλάτ. Συμπ. 176, γ'. 192, ε'. κτλ.) καὶ τὸ κατὰ περίφρασιν *ἀρκούντως ἔχει* (= ἀρκεῖ. Θουκ. Α', 22. κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ἀρκοῦμαί τινι* παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται κατὰ περίφρασιν «*ἀρκούντως χρῶμαί τινι*» (Ξεν. 'Απομ. Α', ς', 9). Τὸ δὲ τοῦ Πλάτωνος (Θεαίτ. 174, α'.) «*ταὐτὸν δὲ ἀρκεῖ σκῶμμα ἐπὶ πάντας ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ διάγουσιν*», ὅπερ ἑρμηνεύεται = ἐνεργεῖ, ἐπιτυγχάνει πάντων, εἶναι πλημμελὲς καὶ γραπτέον «*ταὐτὸν δ' ἂν εἴη σκῶμμα*» κτλ. (πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 177, δ'.).

ἁρμόττω. Εἶναι καὶ ἀπρόσωπον, *ἁρμόττει ἐμοὶ εἰπεῖν* (Δημ. 24, 4), κεῖται δὲ καὶ ἀμεταβάτως (= εἰμὶ πρέπων, ἁρμόδιος, σύμμετρος. 'Ισοκρ. 4, 83. Πλάτ. Πολιτικ. 286, δ'. Πολιτ. 462, α'. 616, δ'. Ξεν. Παιδ. Β', α', 16) καὶ *συναρμόττω* (= συμφωνῶ, congruo. Ξενοφ. 'Απομ. Β', ς', 24. κτλ.).

ἀρνοῦμαι. Λέγεται καὶ *ἄπαρνός εἰμι* ('Αντιφῶν 1, 9) καὶ *γίγνομαι* ('Αντιφῶν 1, 10), *ἔξαρνός εἰμι* Λυσί. 1, 9. κτλ.) καὶ *ἔξαρνός εἰμί τι* (Πλάτ. Χαρμ. 158, δ'.=ἀρνοῦμαί τι. Πλάτ. Ἱππ. Μ. 288, γ'. κτλ.), *ἔξαρνος γίγνομαί τι* (Λυσί. 32, 20. Πλάτ. Σοφ. 260, δ'. Ἰσαῖ. 3, 21. Δημ. 23, 171) καὶ *ἔξαρνος γίγνομαι περί τινος* (Δημ. 23, 176) καὶ *τινος* ('Ισοκρ. 21, 3), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *ἄρνησίς ἐστι* (Δημοσθ. 19, 163).

ἀρόω-ῶ. Πρόσθες ἄροτος (ποιητ. καὶ μτγ.), ἄρουρα (Πλάτ. Νόμ. 839, α'.), ἄροσις (ποιητ. καὶ μτγ.), ἀρόσιμος (ποιητ.) καὶ ἀρώσιμος (Σοφοκλ. 'Αντιγ. 569 : *ἀρώσιμοι . . . γύαι*, ὅπερ διορθοῦται ὑπὸ Δ Σεμιτέλου εἰς «*ἁλώσιμοι . . ἐγγύαι*»), ἀροτήρ (ποιητ. καὶ μτγ.), ἄροτρον (ποιητ. καὶ μτγ.). Ἡ δὲ παρατήρησις τοῦ γραμματικοῦ (ἐν Βεκκ. 'Ανέκδ. 450 23) ὅτι «*ἀρώματα οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα*» δὲν εἶναι κατὰ πάντα ἀληθής· διότι παρὰ Ξενοφῶντι εὕρηται «*εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἐνῆν ὕλης ἢ καλάμου, ἅπαντα ἦν εὐώδη ὥσπερ ἀρώματα*» (Ξενοφ. 'Ανάβ. Α', ε', 1).

ἀρρυθμῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται κατὰ περίφρασιν *ἄρρυθμός εἰμι* (Ξενοφ. 'Απομ. Γ', ι', 11), οὗ ἀντίθετον τὸ *εὔρυθμός εἰμι* (Ξεν. 'Απομ. Γ', ι', 11. 12., οὗ καὶ ὡς ἐνεργ. μεταβ. τὸ *εὔρυθμον ποιῶ τι*. αὐτόθ. § 10).

ἀρρωστῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἄρρωστός εἰμι ἢ γίγνομαι* (Ξενοφ. Οἰκον. δ', 2. Θουκ. Η', 83), *ἀρρώστημα συμβαίνει μοι* (Δημ. 2, 21), *ἀρρώστως διάκειμαι* ('Ισοκρ. 19, 20).

ἀρχαιρεσιάζω. Λέγεται καὶ *κοινωνῶ τῶν ἀρχαιρεσιῶν* (Πλάτ. Νόμ. 752, γ'.) καὶ *κοινωνῶ τῆς τῶν ἀρχόντων αἱρέσεως* (Πλάτ. Νόμ. 753, β'.) καὶ *αἱροῦμαι ἄρχοντας* (Πλάτ. Νόμ. 752, ε'. κτλ.) καὶ *αἵρεσιν ἀρχόντων ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 753, β'. κτλ.). *ἄρχοντας καθίσταμαι* (Ξεν. 'Αναβ. Γ', α', 39. κτλ.) καὶ *καθίστημι* (Πλάτ. Νόμ. 640. δ'. Ξεν. 'Ελλ. Β', γ'. 11. κτλ.) καὶ *ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθίστημί τινα* ('Ισοκρ. 12, 132. κτλ.), ὡς παθ. δὲ *εἰς τὴν ἀρχὴν καθίσταμαι ὑπό τινος* (Λυσί. 12, 5. 36. κτλ.) καὶ *αἱροῦμαι ἄρχων ἢ ἄρχειν* (Θουκ. Ϛ', 8. Η', 64. κτλ.).

ἄρχω, ἄρχομαι. Λέγεται καὶ *ἀρχὴν τινος ποιοῦμαι* ('Ισοκρ 4, 15. 5, 86. κτλ. =ἄρχομαί τινος), ὡς παθ. δὲ *ἀρχή τινος γίγνεται* ('Ισοκρ. 4, 119. 5, 61. 8, 101., ἐν οἷς τὸ *ἀρχὴ* κεῖται μετὰ διπλῆς σημασίας «*τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς γίγνεσθαι τῶν παρόντων κακῶν, ὅτε τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάσσης ἐλάμβανον*»). Ἀντὶ δὲ τοῦ *ἀπάρχομαι* λέγεται καὶ *ἀπαρχὰς ποιοῦμαι* ('Ισοκρ. 10, 66), *ἀπαρχὰς παρέχω* (Ξεν. Οἰκ. ε', 10), κτλ.

ΣΗΜ. Τὸ ἄρχω καὶ ἄρχομαι διαφέρει· διότι τὸ μὲν ἄρχω=ποιῶ ἐγὼ ἀρχήν, εἰμὶ πρωταίτιος, ἕπεται δέ, ἀκολουθεῖ, ἀμείβεται ἕτερος· ἀρχέτω δέ τις λόγου (Εὐριπ. Φοίν. 447), ἄρχω χειρῶν ἀδίκων ('Ισοκρ. 20, 1. Πλάτ. Νόμ. 869, γ'.), ἐπειδὴ πρεσβύτερός εἰμι Κύρου, εἰκὸς ἄρχειν με λόγου (Ξεν. Παιδ. Ϛ', α', 6. Πρβλ. καὶ 'Αναβ. Α', ς', 5. Θουκ. Β', 12. κτλ.)· τὸ δὲ ἄρχομαι =ἀρχὴν ποιοῦμαί τινος καὶ ἐξακολουθῶ ὁ ἴδιος, ὅθεν ἀπαιτεῖται τὸ λήγω ἢ τὸ παύομαι· «ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι» ('Ιλ. Ι, 97). «οὐκ ἄρξασθαί μοι δοκεῖ ἄπορον εἶναι, ἀλλὰ παύσασθαι λέγοντι» (Λυσί. 12, 1. κτλ.). Πρβλ. καὶ 'Ασωπ. Περ. Β'. σ. 230, § 17, 3. Τὸ δὲ ἄρχομαι τοῦ λόγου, κτλ. καὶ ἄρχομαι λέγειν, κτλ. σημαίνει τὴν ἔναρξιν τοῦ λόγου, κτλ. καὶ ἐξακολούθησιν, ὡς ἤρξαντο τὰ μακρὰ τείχη οἱ Ἀθηναῖοι οἰκοδομεῖν (Θουκ. Α', 107), ἡ νόσος ἤρξατο γενέσθαι (Θουκ. Β', 47), ἄρχομαι μανθάνειν (Ξεν. 'Απομ. Γ', ε', 22)· τὸ δὲ ἄρχομαι ἀπό τινος, ἔκ τινος ἢ μετὰ μετοχῆς σημαίνει τὴν ἐξ αὐτοῦ κατὰ πρῶτον ἔναρξιν, ἥτις ὕστερον διακόπτεται· ἡ ρξάμην ἐξ ἕω μέχρι τῆς ἑτέρας ἕω τε καὶ ἡλίου ἀνατολῆς (Πλάτ. Νόμ. 807, ε'.). Ἀθηναῖοι ἀπὸ τῶν πατέρων ἄρχονται καταφρονεῖν τῶν γεραιτέρων (Ξεν. 'Απομν. Γ', ε', 15), ἄρξομαι διδάσκων ἐκ τῶν θείων (Ξενοφ. Παιδ. Η', η', 2). ἠρχόμεθα πρῶτον ἀθροίζοντες οἷς ἀμφὶ θυσίας χρώμεθα (Ξεν. Οἰκον. θ', 6). Πρβλ. καὶ 'Ασωπ. Εἰσ. εἰς Σύνταξ. σ. 609, § 70. Τὸ ἄρχω καὶ ἄρχομαι κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ.

ἀσελγαίνω. Λέγεται καὶ *ἀσελγῶς διάκειμαι* (Λυσί. 24, 15), *ἀσελγῶς ἔχω*

(Ἰσαῖ. 10, 11), *ἀσελγῶς χρῶμαί τινι* (Δημ. 59, 33), *ἀσελγείᾳ χρῶμαι πρός τινα* (Δημ. 21, 1).

ἀσθενέω-ῶ. Λέγεται καὶ *ἀσθενής εἰμι* (Ξεν. Ἀπομ. Β', ϛ', 12. Πλάτ. Γοργ. 490, β'. γ'. κτλ.), *ἐν τῷ ἀσθενεστάτῳ εἰμί* (=εἰμὶ ἀσθενέστατος. Θουκ. Γ', 52), *ἀσθένειά τις συμπίπτει μοι* (Πλάτ. Τίμ. 17, α'.), *ἀσθένεια ἔστι μοι* (Πλάτ. Γοργ. 477, β'.).

ἀσθενόω-ῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται κατὰ περίφρασιν, *ἀσθενῆ τινα ποιῶ* (Ξεν. Παιδ. Α', ε', 2. Ἑλλ. Β', γ', 41), οὗ ἀντίθετον τὸ *ἰσχυρόν τινα ποιῶ* (Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 43.).

ἀσκέω-ῶ. Κεῖται καὶ ἀμεταβ. (= ἀσκῶ ἐμαυτόν. Ξεν. Παιδ. Ζ', η', 24. Ἰσοκρ. 15, 278. κτλ.) Λέγεται δὲ καὶ *ἄσκησιν παρέχω τινί* (=ἀσκῶ τινα. Θουκ. Ε', 67), *ἀσκητής εἰμι τῶν καλῶν ἔργων* (= ἀσκῶ τὰ καλὰ ἔργα. Ξεν. Παιδ. Α', ε', 11), *ἄσκησιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 12, 214. Πλάτ. Νόμ. 865, α'. κτλ.).

ἀσμενέω-ῶ. Τὸ *ἠσμένει* ἴσως γραπτέον καθ' ἡμᾶς « *ἀσμένη ἂν εἶδε* » (πρβλ. Λυσί. 21, 18).

ἀσμενίζω *τινί ἢ τινα*. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἄσμενος δέχομαί τι* (Θουκ. Δ', 21. Δημ. 32, 11) καὶ *ἀσμένῳ μοι γίγνεταί τι* (Πλάτ. Κρατύλ. 418, δ'.).

ἀστρονομῶ. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι τὸ *ἀστρονόμος* καὶ *ἀστρολόγος* διαφέρει· διότι *ἀστρονόμος* μὲν εἶναι ὁ περὶ τὰ μετέωρα ἀσχολούμενος, *ἀστρολόγος* δὲ ὁ δι' ἀστέρων μαντευόμενος (Κόντος). Ὁ Ξενοφῶν δὲ *ἀστρολογίαν* νομίζει τὴν ἐπιστήμην, δι' ἧς δύναταί τις νὰ γινώσκῃ τὴν ὥραν τῆς νυκτός, τοῦ μηνὸς καὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ (Ἀπομν. Δ', ζ', 4). *ἀστρονομίαν* δὲ τὴν ἐπιστήμην, δι' ἧς δύναταί τις νὰ γινώσκῃ τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα καὶ τοὺς πλάνητας καὶ ἀσταθμήτους ἀστέρας καὶ τὰς ἀποστάσεις αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τὰς περιόδους καὶ τὰς αἰτίας (Ἀπομ. Δ', ζ', 5. Πρβλ. καὶ Πλάτ. Γοργ. 451, γ'.).

ἀστυνομῶ. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι οἱ ἀστυνόμοι ἦσαν 10, πέντε ἐν Ἀθήναις καὶ πέντε ἐν Πειραιεῖ, οἵτινες ἐφρόντιζον νὰ διαφυλάττηται τάξις ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ καθαρειότης, ἐπεμελοῦντο νὰ ὦσι στερεαὶ αἱ οἰκίαι καὶ μὴ ὑπάρχῃ κίνδυνος τοῖς διαβάταις ἐκ τῆς πτώσεως αὐτῶν (Ἀριστοτ. Πολ. Ϛ', 5. Πλάτ. Νόμ. 759, α'. Ἁρποκρατ. καὶ Σουίδ. ἐν λ., Βεκκ. Ἀνεκδ. 455, 24). *Ἄστυ* δὲ = ἄθροισμα κτισμάτων, *πόλις* δὲ = ἄθροισμα οἰκημάτων συννοουμένων καὶ τῶν ἐνοικούντων. Καὶ *ἄστυ* μὲν λέγεται κατ' ἀντίθεσιν τοῦ *Πειραιῶς* καὶ τῶν *ἀγρῶν*, *ἀστὸς* δὲ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ *ξένου*, *ἀστικὸς* δὲ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ *ἀγρότου*, *ἀστεῖος* δὲ εἶναι ὁ γλαφυρός, πεπολιτισμένος, κόσμιος.

ἀσφαλίζω (κάμνω τι ἀσφαλές, ἐξασφαλίζω, προφυλάττω). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις λέγεται ἀείποτε κατὰ περίφρασιν, *ποιῶ τι ἀσφαλὲς* (Ἰσοκρ.

2, 8. κτλ.), *καθίστημί τι ἀσφαλὲς* (Ἰσοκρ. 20, 18), *ἀσφάλειαν παρέχω τινί* (Ξενοφ. Παιδ. Δ', ε', 28. Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 7, 8) καὶ *ἀσφάλειαν παρέχομαί τινι* (Πλάτ. Κρίτ. 46, γ'.), *ἀσφάλειαν δίδωμί τινι* (Ξενοφ. Ἑλλ. Β', β', 1. Ε', δ', 11. κτλ.), *εἰς ἀσφάλειαν καθίστημί τινα* (Ἰσοκράτ. 5, 123. Ἐπιστολ. Β', 5. κτλ.), *ἐν ἀσφαλεῖ καθίστημί τινα* (Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 45, β', 10. Ἰσοκρ. 9, 30. Ἐπιστολ. Β', 11., ἐν οἷς κακῶς γράφεται «*ἐν ἀσφαλείᾳ*»), ὡς παθ. δὲ *ἐν ἀσφαλεῖ εἰμι* (Θουκ. Α', 137. Β', 75 [ἔνθα κακῶς γράφεται «*ἐν ἀσφαλείᾳ*»]. Ξενοφ. Ἀναβ. Α', η', 22. Γ', β', 36. Δημ. 19, 152. 262. κτλ.) καὶ *ἐν ἀσφαλεῖ καθίσταμαι* (Ξενοφ. Ἱέρ. β', 10., ἔνθα κακῶς γράφεται «*ἐν ἀσφαλείᾳ*») καὶ *ἀσφαλῶς ἔχω* (Ξεν. Ἀπομ. Α', γ', 14).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Πολυβίῳ. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον ἐν ἀσφαλεῖ εἶναι, ἐν ἀσφαλεῖ καθιστάναι τινά, καὶ οὐχὶ ἐν ἀσφαλείᾳ, ὥσπερ καὶ οἱ Λατῖνοι ἔλεγον in tuto esse (ὅρα Cobet Var. Lect. σ. 554—555). Τὸ δὲ ἀσφαλὴς κυρίως=ἀκλόνητος, ἀσάλευτος, ὅθεν ὕστερον στερεός, βέβαιος, ἀκίνδυνος. (Ὅρα σφάλλω).

ἀσχολέω-ῶ (ἀσχολίαν παρέχω, κρατῶ τινα ἐν τῷ ἔργῳ, κωλύω) καὶ μέσ. *ἀσχολοῦμαι* (εἰμὶ ἐν ἀσχολίᾳ, ἐργάζομαι εἴς τι). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα καὶ ἄχρηστον παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, παρ' οἷς λέγεται ἀείποτε κατὰ περίφρασιν, *ἀσχολίαν παρέχω τινί* (Πλάτ. Φαιδ. 66, β'. Ξεν. Παιδ. Δ', γ', 12. Η', α', 13. ζ', 12. κτλ.), *ἄσχολον ποιῶ τινα* (Πλάτ. Νόμ. 831, γ'.), *ἄσχολον παρέχω τινά* (Πλάτ. Νόμ. 832, β'.), *ἀσχολίαν ἄγω* (Πλάτ. Ἀπολ. 39, ε'. Φαιδ. 66, δ'.=κωλύομαι, εἶμαι ἀπησχολημένος), *ἀσχόλως ἔχω* περί τι (Δημ. 33, 25=ἀσχολοῦμαι εἴς τι), *ἀσχολία τυγχάνει μοι οὖσα* (Πλάτ. Φαιδ. 58, δ'.=ἔχω ἐργασίαν).

ΣΗΜ. Τὸ ἀσχολέω-ῶ κατὰ πρῶτον παρ' Ἀριστοτέλει ἢ μᾶλλον παρὰ Μενάνδρῳ. «Ἀσχολοῦμαι καὶ ἀσχολεῖ καὶ ἀσχολεῖσθαι· ταῦτα Μένανδρος λέγει. Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 457, 18). «Ἀσχολία ἡ περὶ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα διατριβὴ καὶ τὸν θνητὸν βίον περιολκή· σχολὴ γὰρ ἡ ἀπόθεσις τούτων καὶ ἀνθολκὴ ἐπὶ τὸ νοερώτερον καὶ καθαρώτερον· διὸ καὶ σχολαστικὸς λέγεται κατὰ τὴν εἰς ἑαυτὸν στροφὴν ἢ ἀπόθεσιν τῶν ἀνθρωπίνων» (Σχολ. Πλάτ. Φαιδρ. 227, β'.).

ἀτακτῶ. Λέγεται καὶ *ἄτακτος γίγνομαι* (Θουκ. Η', 105), *ἀτάκτως ἔχω* (Πλάτ. Φιληβ. 29, α'.), παθ. δὲ *ἀταξία ἐστί* (Πλάτ. Κρίτ. 53, δ'.).

ΣΗΜ. Ὁ Cobet ἐν τῷ «ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες» (Θουκ. Γ', 108) ὀβελίζει τὸ «ἀτάκτως καί» ὡς σχόλιον παρενταθὲν ἐν τῷ κειμένῳ (Var. Lect. 447). Πρβλ. «ὁ φθόρος ἐγίγνετο οὐδενὶ κόσμῳ» (Θουκ. Β', 52), οἱ Αἰγύπτιοι ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ» (Ἡροδ. Γ', 13) κτλ.

ἀτιμάζω. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *εἰς ἀτιμίαν καθίστημί τινα* («*νομίσαντες οἱ Πελοποννήσιοι προδιαφθαρέντων μὲν τῶν ἡμετέρων οὐδ' αὐτοὶ σωθήσεσθαι, κατορθωσάν-*

των δὲ εἰς ἀτιμίαν τὰς αὐτῶν πόλεις καταστήσειν, ἠναγκάσθησαν μετασχεῖν τῶν κινδύνων» ['Ισοκρ. 4, 97], ἔνθα ὁ Cobet θέλει νὰ γραφῇ *«κατορθώσαντες δέ»*. Nov. Lect. 359. Var. Lect. 517), παθ. δὲ *ἄτιμος εἰμί* (οὗ ἀντίθ. τὸ ἔντιμος Πλάτ. Εὐθύδ. 281, γ'.).

ἀτιμόω-ῶ. 'Αντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἄτιμόν τινα ποιοῦμαι* (Δημ. 15, 33), *ἄτιμον τῆς πόλεως καθίστημί τινα* (Λυσί. 12, 21), οὗ ἀντίθετον τὸ *τὸν ἄτιμον ἐπίτιμον ποιῶ* ('Ανδοκ. 1, 73. 80. 103. 107. 109. Ξεν. 'Ελλ. Β', 6', 19. κτλ.), παθητ. δὲ *ἄτιμός εἰμι* ('Ανδοκ. 1, 74. 75. 78. Δημ. 9, 42. 15,32. κτλ.). *ἀτιμίᾳ ζημιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 721, 6'.).

ΣΗΜ. Παρὰ Λυκούργῳ ἐφέρετο ἐν τοῖς βιβλίοις «ψηφισάμενον τοὺς μὲν δούλους ἐλευθέρους...., τοὺς δ' ἀτίμους ἐντίμους» (§ 41), ἔνθα νῦν ὀρθῶς ὑπὸ τοῦ Scheibe κατὰ διόρθωσιν τοῦ Baeterus γράφεται ἐπιτίμους. Πρβλ. «πολλοὺς δ' ἐπιτίμους ὄντας ἀτίμους τῆς πόλεως κατέστησαν (Λυσί. 12, 21).

ἀττικίζω. Πρόσθες ὅτι σημαίνει καὶ τὸ φρονῶ τὰ 'Αττικῶν ('Αθηναίων). «*'Αττικίζειν* καὶ *ἐξαττικίζειν* : τὸ τὰ 'Αττικῶν φρονεῖν, ὥσπερ τὸ *λακωνίζειν* τὰ Λακώνων καὶ *βοιωτίζειν* <γράφε μᾶλλον *βοιωτιάζειν*> τὰ Βοιωτῶν σημαίνει μέντοι καὶ τὸ 'Αττικῶς λέγειν» (Βεκκ 'Ανέκδ. 12, 26. Πρβλ. καὶ 'Ισοκρ. 8, 108).

ἀτυχέω-ῶ. Λέγεται καὶ *ἀτυχής εἰμι* (*«ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ μή ποτε οὔτε [εἰ] ἄλλος ἀτυχὴς γενόμενος ἐπεύξηται περιγενέσθαι θεοῦ»* [Πλάτ. Νόμ. 905, α'.], ὅπερ ὅμως ὁ Badhamus διορθοῖ οὕτω· *«οὔτε τις ἄλλος, ὃς ἂν τύχῃ γενόμενος, ἐπεύξηται»*. κτλ. Τὸ δ' *ἀτυχής εἰμι* σημαίνει καὶ τὸ μωρός εἰμι, ἠλίθιος (Δημ. 3, 21. Πρβλ. καὶ τὸ *δυστυχὴς*=ἄφρων ['Ισοκρ. 7, 49], ὁ διὰ δυσμένειαν θεοῦ τινος ἐκστὰς τοῦ ὀρθῶς φρονεῖν. Ὅρα σχόλ. Κοραῆ 'Ισοκρ. σ. 131. 196).), *ἀτυχήμασι περιπίπτω* (Λυκοῦργ. 79) καὶ *ἀτυχία συμπίπτει* ('Ισοκρ. 'Επιστολ. Β', 5), ὡς μεταβατ. δὲ *εἰς ἀτυχίας ἐμβάλλω τινά* (Αἰσχίν. 3, 79).

ΣΗΜ. Ὁ 'Αριστοτέλης διακρίνει τὸ ἀτύχημα τοῦ ἁμαρτήματος καὶ ἀδικήματος. «Ὅταν μὲν παραλόγως ἡ βλάβη γίνηται: ἀτύχημα· ὅταν δὲ μὴ παραλόγως ἄνευ δὲ κακίας ἁμάρτημα· ἁμαρτάνει μὲν γάρ, ὅταν ἐν αὐτῷ ἡ ἀρχὴ ᾖ τῆς αἰτίας, ἀτυχεῖ δέ, ὅταν ἔξωθεν» ('Ηθικ. Νικομ. 5, 8). «ἀδικήματα δὲ ὅσα μήτε παράλογα, ἀπὸ πονηρίας τ' ἐστίν» ('Αριστοτ. 'Ρητορ. 1, 13).

αὐθαδίζομαι. Καὶ *αὐθαδείᾳ χρῶμαι* ('Ισοκρ. 6, 98).

αὐτονομοῦμαι. 'Αντ' αὐτοῦ συνηθέστερον λέγεται κατὰ περίφρασιν *αὐτόνομός εἰμι* (Θουκ. Γ', 10. 'Ισοκρ. 8, 16. 67. 12, 97. 257. Δημ. 1, 23. 18, 304. κτλ.). *Αὐτονομουμένη πόλις*: ἡ τοῖς ἑαυτῆς νόμοις χρωμένη καὶ οὐχ ὑπακούουσα ἑτέροις» (Βεκκ. 'Ανέκδ. 466, 17. Ὅρα καὶ Βασιάδ. Δημ. Φιλ. Α', 4, σ. 122), ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *αὐτόνομόν τινα ποιῶ* ('Ισοκρ. 8, 58) καὶ ὡς παθ. *αὐτονομίας τυγχάνω* ('Ισοκράτ. 9, 68).

αὐτοσχεδιάζω. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *αὐτοσχεδιαστής εἰμί τινος* (Ξενοφ. Λακ. Πολ. ιγ', 5), οὗ ἀντίθετον τὸ *τεχνίτης εἰμί τινος* (αὐτόθ.). Ὅρα καὶ τὸ ῥῆμα *σχεδιάζω*.

ἀφειδῶ *τινος*. 'Αντ' αὐτοῦ λέγεται *ἀφειδῶς ἐμαυτὸν δίδωμι εἴς τι* (Δημ. 18, 88), *ἀφειδὴς γίγνομαι* (Θουκ. Δ', 26).

ἀφροδισιάζω. 'Αντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀφροδισίων ἅπτομαι* (Ξενοφ. 'Απομν Α', γ', 8., οὗ ἀντίθετον τὸ *ἀφροδισίων ἀπέχομαι* (αὐτόθ.) καὶ *ἀφροδισίων ἐγκρατής εἰμι* (Ξενοφ. 'Απομ. Β', α', 3).), *ἀφροδίσιον ἡδονὴν πορίζω ἐμαυτῷ* (ψ. Πλάτ. 'Επιστ. 335, 6'.).

ἀφροντιστῶ 'Αντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ἀφροντίστως ἔχω* (Ξεν. Παιδ. Α', ς', 42), *οὐκ ἔστι μοι φροντὶς περί τινος* (Πλάτ. Φαιδ. 101, ε'.) [καὶ *ἄφροντίς εἰμι* (Εὐριπίδ. παρὰ Πλουταρχ. 'Ηθικ. σελ. 34, 6' καὶ Λουκιαν. Δημοσθ. 'Εγκώμ. 25).].

ΣΗΜ. «'Αφροντιστεῖν καὶ ἀφροντίστως ἔχειν οἱ δόκιμοι, οὐκ ἀμεριμνεῖν, οὐδ' ἀμερίμνως ἔχειν, ἀπεριμερίμνως δὲ ἀντὶ τοῦ ἀσκόπως παρ' 'Αριστοφάνει ἐν Νεφέλαις·

ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας»

(Θωμ. Μάγιστρ. 133, 7).

ἀχαριστῶ. Ὡς παθ. τούτου εἶναι τὸ *ἀχαρίστως μοι ἔχει πρός τινος* (Ξεν. 'Αναβ. Β', γ', 18), ἀντὶ δὲ τοῦ *ἀχαριστῶ* λέγεται καὶ *ἀχάριστός εἰμι* (Ξεν. 'Απομ. Β', 6', 14 κτλ.).

ΣΗΜ. Πλημμελῶς ἐν πολλοῖς χωρίοις φέρεται τὸ ἀχαρίστως ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἀχαρίτως καὶ τὸ ἀχάριστος ἀντὶ τοῦ ἄχαρις, ὡς «φιλοσόφῳ ἔοικας καὶ λέγεις οὐκ ἀχάριστα» (Ξεν. 'Αναβ. Β', α', 13., ὅπερ νῦν ὀρθῶς γράφεται ἀχάριτα)· «μηδὲ τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαριζόμενος» ('Ισοκρ. 1, 31., ὅπερ ὀφείλει νὰ γραφῇ «ἀχάριτως», ὡς αὐτὸς ὁ 'Ισοκράτης μετ' ὀλίγον ἐξηγεῖται «ἀηδῶς τοῖς φίλοις ὑπουργοῦντες». «ἀχαρίστως ἕπεσθαι» ἐγράφετό ποτε καὶ ἐν Ξεν. Παιδ. Ζ', δ', 14., ἀλλ' ἤδη ὀρθῶς γράφεται ἀχαρίτως). «ἓν μέντοι τῶν σοὶ προσηκόντων ἐπιμελημάτων ἴσως ἀχαριστώτερον δόξει εἶναι» (Ξενοφ. Οἰκ. ζ', 37), ἀλλ' ἤδη διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Cobet εἰς «ἀχαριτώτερον» (Nov. Lect. 585).

ἀψευδῶ. Λέγεται καὶ *ἀψευδής εἰμι* (Πλάτ. Θεαίτ. 160, δ'. Πολιτ. 382, ε'.), *ἀψεύδειαν ἔχω* (Πλάτ. Πολ. 485, γ'.)

B

βαίνω. Πρόσθες ὅτι τὸ *συμβαίνω* εἶναι καὶ ἀπρόσωπον (Θουκ. Α', 1. Ἰσοκρ. 5, 108. κτλ.).

βάλλω. Τὸ σύνθετον λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν, *ἀναβολὴν ποιῶ τινος* (=ἐνεργῶ, εἰμὶ αἴτιος ἀναβολῆς τινος. Πλάτ. Συμπόσ. 201, δ'.), *εἰς ἀναβολὰς πράττω τι* (Θουκ Ζ', 15), *ἀναβολὴν ποιοῦμαι* (= ἀναβάλλομαί τι. Θουκ. Β', 42. Δημ. 48, 20. κτλ.), *διαβολῇ χρῶμαι* (= διαβάλλω. Ἰσοκράτ. 15, 8. κτλ.), εἰς *διαβολὴν καθίστημί τινα* (Ἰσοκρ. 17, 6), *ἐκβολὴν τινος ποιοῦμαι* (=κάμνω παρέκβασιν, ἐκβάλλω. Θουκ. Α', 97. Ἰσοκράτ. Ἐπιστ. 8, 3), *ἐμβολὴν ποιοῦμαι* (= ἐμβάλλω ἀμεταβ. Ξεν. Ἀνάβ. Δ', α', 4. κτλ), *μεταβολὴν ποιοῦμαι* (=μεταβάλλομαι. Ἰσοκρ. 12, 233. 6, 1. κτλ.), *μεταβολὴν ποιῶ* (=μεταβάλλω. Ἰσοκρ. 10, 61), *εἰς μεταβολὴν καθίσταμαι* (Ἰσοκρ. 4, 60. κτλ.), *μεταβολῇ χρῶμαι* (Ἰσοκρ. 16, 48), *παραβολὴν ποιοῦμαι* (=παραβάλλω. Ἰσοκρ. 12, 227. κτλ), *περιβολὴν ποιοῦμαι* (=περιβάλλομαί τι. Ξεν. Παιδ. Ϛ'.γ', 30), *προβολὴν ποιοῦμαί τινος* (=προβάλλομαι (Δημ. 21, 1. 176)=καλῶ τινα εἰς δίκην κακόνως πρὸς τὸν δῆμον διακείμενον ἢ συκοφάντην ὄντα ἢ ἀσεβήσαντα περὶ τὰς ἑορτάς. Αἰσχίν. 2, 145. πρβλ. Πολυδ. Η', 46. Ἁρποκρ. ἐν λ.), *προβολὰς ποιῶ* (=ἐπιτρέπω νὰ γίνωνται προβολαί. Δημ. 21, 11), *προσβολὴν ποιοῦμαι* (= προσβάλλω. Θουκ. Β', 18. κτλ.), *ὑπερβολὴν ποιοῦμαι* (= ὑπερβάλλω. Λυσί. 14, 38. Δημ. 18, 190. κτλ.), ὡς παθητ. δὲ εἶναι *διαβολὰς ἔχω* (= διαβάλλομαι. Ἰσοκρ. 8, 1?5), *διαβολῆς τυγχάνω* (Ἰσοκρ. 15, 152), *διαβολὴ γίγνεται* (Ἰσοκρ. 15, 163. 218), *εἰσβολὴ γίγνεται* (Ἰσοκρ. 6, 56. κτλ.), *μεταβολὴ γίγνεται* (Ἰσοκρ. 6, 48. 7, 8. Ἰσαῖ. 1, 1. κτλ), *μεταβολῆς τυγχάνω* (Ἰσοκράτ. 6, 50. 10, 68. κτλ.), *μεταβολὴν λαμβάνω* (Ἰσοκρ. 7, 6. 8, 60), *προβολαί εἰσι* (δικαστικ.=κατηγορίαι εἶναι. Ξενοφ. Ἑλλ. Α', ζ', 34. Δημ. 21, 8. 11. κτλ), *προβολαὶ γίγνονται* (Δημ. 21, 9. κτλ.), κτλ. Τὸ *βάλλω* κεῖται καὶ ἀμεταβάτως τὸ μὲν ἁπλοῦν μόνον ἐν τῇ φράσει «*βάλλ' ἐς μακαρίαν*» (Πλάτ. Ἱππ. Μ. 293, α'. πρβλ. καὶ «*βάλλ' ἐς κόρακας*» Ἀριστοφ. Σφ. 835. Θεσμ. 1079. Πλουτ. 782), συνήθως δὲ τὸ *μεταβάλλω* (ὅρα ἐνταῦθ. σ. 66, α'.), *εἰσβάλλω* (Ἰσοκρ. 5, 54. 6, 41. 42. 7, 82. Θουκ. Α', 46. 109. Β', 47. 54. Ϛ', 70. κτλ. τὸ δὲ «*τῷ πεζῷ πρὸς τὴν πόλιν ἐσέβαλον*» [Θουκ Δ', 25] ὁ Cobet μεταγράφει εἰς «*προσέβαλλον*» (Nov. Lect. 347).), *ἐμβάλλω τινὶ ἢ εἴς τι* (Θουκ. Δ', 14. Β', 91. Ζ', 70. Δημ. 24, 103. 55, 11. Πλάτ. Φαιδ. 112, δ'. κτλ.), *συμβάλλω τινὶ ἢ πρός τινα* (= συμπλέκομαι, μάχομαι. Ἰσοκρ 4, 69. Πλάτ. Μενέξ. 242, α'. κτλ.), *παραβάλλω τινὶ* ἢ εἴς τι (=προσεγγίζω. Πλάτ. Λῦσ. 203, α'. Πολιτ. 556, γ'. Δημ. 12, 16. κτλ.), *προσβάλλω τινὶ ἢ πρός τινὰ ἢ εἴς τινα* (Θουκ. Β', 25. Ζ', 22. Γ', 34. 90. Δ', 8. Ἰσοκρ. 16, 13. Θουκ. Δ', 25 Cobet. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', β', 11. Πλάτ. Λάχ. 183, δ'. Θουκ. Η', 101. κτλ.) καὶ *ὑπερβάλλω* (= ὑπερέχω. Ξενοφ. Ἱέρ. ια', 2. Δημ. 8, 16. 46). Περὶ τῆς χρήσεως τῇ ἀφῃρημένων οὐσιαστικῶν ὅρα Πολυδ. Ϛ', 176.

βασανίζω. Λέγεται καὶ *βάσανον προσφέρω τινί* (Πλάτ. Φίληβ. 23, α'. = βασανίζω τινά), *εἰς βάσανον δίδωμι* ('Αντιφῶν 1, 11), *ἐπὶ βάσανον ἀναφέρω* (Πλάτ. Γοργ. 487, ε'.), *βάσανον δίδωμί τινος* (= δίδωμι ἀπόδειξιν. Ξεν. Παιδ. Ζ', ε', 64), *βάσαsανον λαμβάνω τινός* (= δοκιμάζω. Πλάτ. Τίμ. 68, δ'.) καὶ *βάσανον ἔχω τινός* (Λυσί. 26, 17. κτλ.), *βασάνῳ χρῶμαι* ('Αντιφῶν 1, 8. κτλ.), *βάσανον ποιοῦμαι* ('Αντιφῶν 1, 10. κτλ.), *βασανιστὴς γίγνομαι* ('Αντιφῶν 1, 10. 11).

βασκαίνω (= φθονῶ, κακολογῶ, μέμφομαι). Λέγεται καὶ *βάσκανός εἰμι* (Δημ. 18, 108. 242).

ΣΗΜ. «Βασκαίνω οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ φθονῶ, ὅπερ πρὸς δοτικὴν συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μέμφομαι καὶ διαβάλλω παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὕρηται καὶ συτάσσεται πρὸς αἰτιατικήν. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ [§ 19]: «ταύτην βασκαίνειν καὶ διαλύειν πειρᾶσθαι». Καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ [§ 22]: «ἀλλὰ βασκαίνομεν καὶ σκοποῦμεν πόθεν καὶ τί μέλλει ποιεῖν» (Θωμ. Μάγιστρ. 148, 1. Ὅρα καὶ Ἁρποκρατ. ἐν λ., Βεκκ. Ἀνέκδ. 130, 17. 222, 19). «Φθονερὸς ὁ ἐπὶ τοῖς εὐπραγοῦσιν ἀχθόμενος καθ' ἑαυτόν.., διαφέρει δὲ βασκάνου· ὁ γὰρ βάσκανος ὑπὸ φθόνου καὶ συκοφαντεῖ καὶ κακηγορεῖ» (Σχολ. Πλάτ. Ἀλκιβ. Β', 147, γ'.). «Βασκάνιον, ὃ οἱ ἀμαθεῖς προβασκάνιον· ἔστι δέ τι ἀνθρωποειδὲς κατασκεύασμα βραχὺ παρηλλαγμένον τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν, ὃ πρὸ τῶν ἐργαστηρίων οἱ χειρώνακτες κρεμαννύουσι τοῦ μὴ βασκαίνεσθαι αὐτῶν τὴν ἐργασίαν» (Βεκκέρ. Ἀνέκδ. 30, 5. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Ζ', 108).

βδελυρεύομαι. Λέγεται καὶ εἰς τοῦτο *βδελυρίας ἔρχομαι* (Ἀνδοκίδ. 1, 122), *βδελυρός εἰμι* (Πλάτ. Πολ. 338, δ'. Αἰσχίν. 1, 41).

βδελύττομαι. Πρόσθες ὅτι ἐπὶ βρωμάτων παρεχόντων ναυτίαν καὶ ἀηδίαν λέγεται *βδελυγμίαν παρέχουσί τινι* (Ξεν. Ἀπομν. Γ', ια', 13).

ΣΗΜ. «Βδελυγμία: ἡ ναυτία ἡ κινοῦσα ἔμετον» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 30, 23). «Τὸ ἐπὶ τῷ κόρῳ δυσχεραίνειν βδελυγμίαν Ξενοφῶν καλεῖ» (Πολυδ. Ϛ', 44).

βεβαιῶ. Λέγεται καὶ *ἔχει τι βεβαίωσιν* (=παρέχει ἀπόδειξιν. Θουκ. Α', 140), *βεβαίως ἔχει τι* (Ἰσοκρ. 8, 60 κτλ.), *βεβαίως τι γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 740, β'.), *βέβαιόν τι καθίστημι* (Θουκ. Η', 66).

βελτιόω-ῶ (κάμνω τινὰ βελτίω, καλλίτερον, *καλλιτερεύω*). Τὸ ῥῆμα εἶναι μεταγενέστερον ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους τὸ πρῶτον ἀρξάμενον, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἐξεφέρετο ἀεί-

ποτε κατὰ περίφρασιν, *βελτίω τινὰ καθίστημι* (Ἰσοκρ. 1, 19. κτλ.), *βελτίω τινὰ ποιῶ* (Λυσί 28, 15. 30, 23. Πλάτ. Εὐθύφρ. 13, γ'. Ἀπολ. 25, α'. β' 24, δ'. ε'. Ἰσοκράτ. 7, 20. 11, 42. 15, 175. κτλ.), καὶ παθητ. *βελτίων εἰμί* (Ξεν. Ἀπομ. Β', ζ', 4. Ἰσοκρ. 2, 29. κτλ.) καὶ *βελτίων γίγνομαι* (Ξεν. Ἀπομ. Α', ς', 9. Πλάτ. Ἀπολ. 24, δ'. Ἰσοκρ. 2, 3. 12. 12,112. 15, 226 κτλ.).

ΣΗΜ. Ῥίζα βελ-, ἐξ ἧς τὰ ποιητ. παραθετικὰ βέλ-τερος (Ἰλ. Ξ, 81. Ὀδ. Ζ, 282. Αἰσχύλ. Ἱκ. 1070), βέλ-τατος (Αἰσχύλ. Ἱκ. 1055. Εὐμ. 487) καὶ τὸ σύνθετον ἀβέλτερος, ἀβελτερία (ἀδόκιμον δὲ τὸ ἀβελτηρία), ὕστερον δὲ βελτ-, ἐξ οὗ βελτίων, βέλτ-ιστος, βελτιῶ, βελτίωσις (μτγ.). Ἡ δὲ ῥίζα βελ- εἶναι συγγενὴς τῇ βολ-, ἐξ ἧς βούλομαι (ὃ ἰδέ), καὶ τῇ Fελ-, ἐξ ἧς εἷλον καὶ τὸ ποιητ. ἔλδομαι καὶ ἐέλδομαι (ἐπιθυμῶ), ἔλδωρ καὶ ἐέλδωρ (ἐπιθυμία). Καὶ ἐκ τῶν εἰς -ΙΩΝ συγκριτικῶν τὸ μὲν κρείσσων λέγεται ἐπὶ δυνάμεως καὶ ὑπεροχῆς, τὸ δὲ βελτίων ἐπὶ ἠθικῆς καταστάσεως, τὸ δὲ καλλίων ἐπὶ εὐμορφίας, τὸ δὲ ἀμείνων ἐπὶ προτερημάτων, τὸ δὲ [ἀρείων] ποιητ. ἐπὶ ὠφελείας καὶ προτερημάτων καὶ φρονήσεως, τὸ δὲ λῴων ἐπὶ προτιμήσεως.

βιάζομαι. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *βίᾳ χρῶμαι* (Πλάτ. Πολ. 411, ε'. Νόμ. 722, β'. κτλ.) καὶ ὡς παθητ. εἶναι τὸ *βίαια πάσχω* (Ξεν. Ἀναβ. Ϛ', ς', 25., ἔνθα κακῶς γράφεται *βίαν πάσχειν*, διωρθώθη δὲ ὑπὸ τοῦ Cobet· διότι ὡς δὲν λέγεται *βίαν ποιῶ τινα*, οὕτω δὲν λέγεται καὶ *βίαν πάσχω*. Ὅρα Cobet Nov. Lect. 527. 561—562) καὶ καθ' ἑνικὸν μετὰ τοῦ τί, *βίαιόν τι πάσχω* (Θουκ. Γ', 39. Η', 66. κτλ.).

βιόω-ῶ. Ἀντ' αὐτοῦ ἀχρήστου παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις ὄντος λέγεται *τὸν βίον ποιοῦμαι* (=ζῶ. Θουκ. Α', 5. Ξεν. Οἰκ. Ϛ', 11. κτλ.) καὶ *ὁ βίος ἔστι μοι ἀπό τινος* (Ξεν. Ἑλλ. Ζ', α', 4), *βιοτὴν ἔχω* (Ξεν. Παιδ. Ζ', β', 27.28), τὸ δὲ *βίον κτῶμαι* (Αἰσχίν. 1, 195), *βίον συλλέγομαι* (Πλάτ. Νόμ. 936, γ'.), *βίον ἐργάζομαι* (Ἀνδοκίδ. 1, 144) λέγεται ἐπὶ περιουσίας.

βλάπτω. Λέγεται καὶ *βλάβην παρέχομαί τινι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 239, δ'.), οὗ ἀντίθετον τὸ *ὠφέλειαν παρέχομαί τινι* (αὐτόθι).

ΣΗΜ. Σφάλλεται Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος διδάσκων ὅτι «βλαφθέντες δόκιμον, τὸ δὲ βλαβέντες κοινόν. Ὡσαύτως καὶ βλαφθῆναι λέγε, μὴ βλαβῆναι» (σελ. 154, 9).

βλαστάνω. Λέγεται καὶ *βλάστην ἔχω* (Πλατ. Νόμ. 679, β'.).

βλασφημῶ. Πρόσθες καὶ *βλασφημίας ποιοῦμαι κατά τινος* (Δημ. 18, 95), *βλασφήμους λόγους λέγω περί τινος* (Ἰσοκρ. 15, 101), *βλασφημίαν καταχέω τινός* (Πλάτ. Νόμ. 800, δ'.), *βλασφημίᾳ χρῶμαι* (Ἰσοκρ 6, 96. 15, 197) καὶ παθ. *βλασφημίᾳ γίγνεται* (Ἰσοκρ. 13, 11. 14, 62).

ΣΗΜ. Τὸ βλασφημῶ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ βλάψιφημῶ γενόμενον σημαίνει κυρίως βλάπτω τὴν φήμην τινός, δυσφημῶ, κακολογῶν, κατηγορῶν, ὑβρίζων ἢ συκοφαντῶν αὐτόν. Περὶ δὲ θεοῦ λεγόμενον σημαίνει ὁμιλῶ ἀσεβῶς ἀρνούμενος τὰ ὀρθὰ περὶ θεοῦ δόγματα (πρβλ. Πλατ. Πολ. σ. 381, ε'.), ἢ ὑβρίζων εἰς τὰ θεῖα (πρβλ. Κοραῆ Συνέκδ. Ἱερατ. σ. 80).

βοάω-ῶ. Λέγεται καὶ *βοῇ χρῶμαι* (Θουκ. Β', 84. Ζ', 76), *βοὰς ἐνεργάζομαι* (Πλάτ. Φίληβ. 47, α'., ὅπερ ὑπὸ τοῦ Badham διορθοῦται εἰς «*ἀπεργάζομαι*»), *βοὴν παρέχω* (Πλάτ. Τίμ. 70, ε'.) καὶ παθ. *βοὴ γίγνεται* (Θουκ. Δ', 34. Ξεν. Ἀναβ. Δ', ζ', 23. κτλ.).

βοηθῶ. Λέγεται καὶ *βοηθός τινι καθίσταμαι* (Ἀντιφῶν 1, 24), ὡς παθ. εἶναι τὸ *βοηθὸν ἔχω τινὰ* (Λυκοῦργ. 82) καὶ *βοηθείας τυγχάνω* (Ἰσοκρ. 6, 70). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀνάλυσιν *βοηθῶ ἐμαυτῷ* (Λυσί. 29, 8. κτλ.).

βοιωτιάζω. Πρόσθες ὅτι σημαίνει καὶ τὸ τὰ Βοιωτῶν φρονεῖν· ὅρα *ἀττικίζω*.

βομβέω-ῶ. Ὡς παθ. αὐτοῦ εἶναι τὸ *βόμβος γίγνεται* (Πλάτ. Πρωταγ. 316, α'. κτλ.).

βουκολῶ. Πρόσθες ὅτι τὸ *ἀποβουκολῶ* κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Καὶ «*βουκολεῖν* : τὸ τρέφειν, *ἀποβουκολεῖν* δὲ τὸ *ἀποπλανᾶν*» (Θωμ. Μάγιστρ. 157, 8). Ὑπάρχει καὶ *διαβουκολῶ* (=διὰ λόγων κενῶν ἀπατῶ τινα), ὅπερ εἶναι μεταγενέστερον.

βουλεύω. Ἀντὶ τοῦ *συμβουλεύω τινί τι* λέγεται καὶ *σύμβουλος γίγνομαί τινί τινος* (Ἰσοκρ. 5, 105. 12, 87. κτλ.), ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. *σύμβουλον ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 8, 133).

βουλιμιῶ. Πρόσθες ἐν σημειώσει ὅτι τὸ *βοῦς* σημαίνει πολλάκις τὸ μέγα, ὡς *βού-πεινα* (= βου-λιμία. Λυκόφρ. 571), *βούπαις* (Εὔπολ. παρὰ Πολυδ. Β, 9), *βου-γάϊος* (1) (=ὁ ἄγαν γαῦρος, ἀλαζών. Ἰλ. Ν, 824. Ὀδ. Σ, 79), *βού-βρωστις* (= βού-πεινα. Ἰλ. Ω, 532), κτλ. Ἐν τοιαύτῃ μεγεθυντικῇ σημασίᾳ κεῖται ἐνίοτε καὶ τὸ *ἵππος*, ὡς *ἱππόκρημνος* (= λίαν κρημνώδης. Ἀριστοφ. Βατρ. 929), *ἱππολάπαθον* (Διοσκορίδ.), *ἱπποσέλινον* (Ἀθήν. ΙΕ', 685), *ἱππό-πορνος* (Ἀλκίφρ. 3, 33), κτλ. Ἡ δὲ συνήθεια μεταχειρίζεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἕτερον ζῷον τὸν ὄνον, ὡς *γαδαροκέφαλος*, *γαδαρολάπατον*, κτλ. ἔσθ' ὅτε δὲ μεταχειρίζεται καὶ τὸν βοῦν καὶ ἵππον, ὡς *βοϊδοπεῖνα*, *βοϊδοχέρα*, *ἀλογάνθρωπος*, *ἀλογοφορτοῦνα*, κτλ.

βραβεύω. Λέγεται καὶ *βραβεὺς εἰμί τινος* (Πλάτ. Νόμ. 949, α'.).

βραδύνω. Ἀντὶ τοῦ βραδύνω ἀμεταβάτως κειμένου λέγεται καὶ *βραδύς εἰμι* (Ξενοφ. Κυνηγ. ε', 17. Θουκ. Δ', 34. κτλ.) ἢ *γίγνομαι* (Θουκ. Ζ', 43), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ *βραδυτὴς ἔνεστιν ἔν τινι* (Ἰσοκρ. 4, 141). Ἔτι λέγεται καὶ *λαμβάνω ἢ ἔχω βραδυτῆτα* (Πλάτ. Γοργ. 496, β'.).

βροντάω-ῶ. Ὡς παθητ. εἶναι τὸ *βροντὴ γίγνεται* (Ξεν. Ἀναβ. Γ', α', 11. Πλάτ. Πολ. 621, β'. κτλ.).

---

(1) Περὶ οὗ ὅμως ἄλλοι ἄλλως φρονοῦσιν (ὅρα Κ. Κοντοπ. Ἀθαν. Ἑλλ. γλώσ. 105—118).

βυνέω-ῶ. Τὸ *βυνεῖν* κυρίως λέγεται ἐπὶ ὤτων, τὸ δὲ *καταμύειν* ἐπὶ ὀφθαλμῶν, τὸ δὲ *συμμύειν* ἐπὶ στόματος. «*Βύειν*, ἐπὶ ὠτῶν <γράφε *βυνεῖν ἐπὶ ὤτων*>· *καμμύειν* <γράφε *καταμύειν*> ἐπὶ ὀφθαλμῶν· *συμμύειν* ἐπὶ στόματος· *μύειν* δὲ ἐπὶ πασῶν τῶν αἰσθήσεων, ὡς τὸ τοῦ Θεολόγου «*μύσαντα τὰς αἰσθήσεις*» (Θωμ. Μάγιστρ. 147, 5). Τὸ *βυνεῖν* λέγεται καὶ ἐπὶ στόματος (Ἡροδ. Ϛ', 125. Ἀριστοφ. Εἰρ. 645. καὶ [ἐπι—] Ἀριστοφ. Πλουτ. 379) καὶ ἐπὶ ῥινὸς (Ἡγήσιπ. παρ' Ἀθην. Ζ', § 36) καὶ ἐπὶ ὀφθαλμῶν παρ' Ἡσυχίῳ λέγοντι «*βύει· καμμύει. φράσσει τὰ ὦτα*». Τὸ δὲ *βύω* κατ' ἐνεστῶτα εἶναι μεταγενέστερον ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἀρχόμενον. Ῥημ. ἐπίθ. *κυψελόβυστον οὖς* (Λουκιαν. Λεξιφάν. 1).

Γ

γεραίρω. Ὡς παθ. εἶναι καὶ τὸ *γέρα εἰσὶν ἐμοὶ ὑπό τινος* (Πλάτ. Πολιτ. 516, γ'.), ὡς ἐνεργ. δὲ εἶναι τὸ *γέρας ἢ γέρα δίδωμί τινι* (Πλάτ. Φαῖδρ. 259, β'. Πολ. 460, β'. Θουκ. Α', 25. κτλ.), οὗτινος ὡς παθητ. εἶναι τὸ *γέρα λαμβάνω* (Ξεν. Λακ. Πολ. ιε', 3. Αἰσχίν. 3, 18) καὶ *γέρα δέχομαι* (Πλάτ. Πολιτ. 465, ε'.) καὶ *γέρα λυγχάνω* (Πλάτ. Πολιτ. 414, α'.). Ῥημ. ἐπίθ. *γέρα δοτέον* (Πλάτ. Πολιτ. 503, α'.).

γεωργέω-ῶ. Λέγεται καὶ *γεωργίας ἐπιμελοῦμαι* (Ξεν. Οἰκ. ιε', 6.7. κτλ), *γῆν ἐργάζομαι* (Ξεν. Οἰκον. ιϛ', 9. Ἑλλ. Γ', γ', 7. κτλ. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μόνον τὸ ἐργάζομαι ἄνευ τοῦ γῆν = καλλιεργῶ. Θουκ. Β', 72), *γῆν θεραπεύω* (Ξεν Οἰκον. ε', 12. κτλ.), καὶ παθ. *ἡ γῆ θεραπεύεται* (Ξεν Οἰκ. ιϛ', 5). Οἱ δὲ γεωργοὶ καλοῦνται καὶ *οἱ ἐν τῇ γεωργίᾳ ἀναστρεφόμενοι* (Ξεν. Οἰκον. ε', 13).

γηροτροφέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ *γηροτροφοῦμαι* λέγεται καὶ *γηροβοσκῶν τυγχάνω* (Ξενοφ. Οἰκον. ζ', 12).

γέγνομαι. Πρόσθες ὅτι παρὰ Πλάτωνι (Παρμεν. 141, δ'.) ἀναγινώσκεται «*γενήσεται καὶ γενηθήσεται*» καὶ (αὐτόθ. 141, ε'.) «*οὔτε γενήσεται οὔτε γενηθήσεται*», ἀλλ' ὁ μέλλ. *γενηθήσομαι* ἐνταῦθα εἶναι παρέγγραπτος (ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. τόμ. Α', σ. 620—621) καὶ ὀβελιστέος. Εἶναι δὲ ὁ μέλλων οὗτος ὡς καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *ἐγενήθην* (περὶ οὗ ὅρα Θωμ. Μάγιστρ. 189, 1. Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', 538. 614—622. Μαυροφρ. Δοκίμ. Ἱστορ. Ἑλλ. γλ. 279) μεταγενέστερος. Τὸ δὲ *εἰμὶ* διαφέρει τοῦ *γίγνομαι*, διότι τὸ μὲν *εἶναι* λέγεται περὶ ὅσων ἡ ὕπαρξις ἢ ἡ κατάστασις εἶναι τελεία, τὸ δὲ *γίγνεσθαι* περὶ ὅσων ἡ ὕπαρξις εἶναι ἀτελὴς ἔτι καὶ γίνεται μετάβασις ἀπὸ ἀνυπαρξίας εἰς ὕπαρξιν ἤτοι ἀρχὴ ὑπάρξεως καὶ μεταβολὴ καταστάσεως (ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 621, ὑποσημ., Ἀμμών. σ. 60. Βαλκ., I Οἰκονομίδ. ἐν Φιλολ. ὑποτυπώσ. Θερειαν. σ. 243—244. Ἀσωπ Περιοδ. Β'. 197. § 19. Εἰσαγ. εἰς Σύνταξ 162, § 8).

γνωματεύω. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *γνώμων εἰμί τινος* (Θουκ Α', 138. Πρβλ. καὶ Ξενοφ Ἀπομ. Α', δ', 5).

γοητεύω. Λέγεται καὶ *γόης εἰμί* (Δείναρχ. 1, 95. κτλ.).

γραμματεύω. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι οἱ γραμματεῖς ἦσαν τρεῖς. Εἷς τούτων ἐκληροῦτο ὑπὸ τῆς βουλῆς, ὅστις ἐκαλεῖτο *γραμματεὺς κατὰ πρυτανείαν* (Δημ. 24, 63). καὶ ἐφύλαττε τὰ δημόσια γράμματα καὶ ψηφίσματα τοῦ δήμου καὶ παρέδιδε τοῖς θεσμοθέταις τὰς τῆς βουλῆς ἀποφάσεις. Ἕτερος ᾑρεῖτο διὰ χειροτονίας ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ ἐκαλεῖτο *γραμματεὺς τῆς βουλῆς ἢ καὶ τῶν βουλευτῶν* (ἐν ἐπιγρ. Boeckh Publ Oec. Ath. σ. 185), ἔργον δ' εἶχε τὴν φυλακὴν τῶν νόμων (Δημ. 24, 42. 18, 38). Ὁ τρίτος γραμματεὺς ἐκαλεῖτο *γραμματεὺς τῆς πόλεως* (Θουκ. Ζ', 10., ἔνθα νομίζω ὅτι οὐχὶ ὀρθῶς ὑπό τινων ὀβελίζεται τὸ «*πόλεως*») ἢ *τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου*, ὅστις ᾑρεῖτο διὰ χειροτονίας τοῦ δήμου (Δημ. 19, 249) καὶ ἀνεγίνωσκε τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ τοὺς νόμους ἢ τὰ γράμματα, ἤτοι ἦν ἀναγνώστης μόνον (Βεκ. Ἀνέκδοτ. 185, 14. 226, 30. Δημ. 20, 94). «*Γραμματεὺς ὁ κατὰ πρυτανείαν κληρωθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τῷ τὰ γράμματα φυλάττειν καὶ τὰ ψηφίσματα καὶ ἕτερος ἐπὶ τοὺς νόμους ὑπὸ τῆς βουλῆς χειροτονούμενος· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου αἱρεθεὶς γραμματεὺς ἀναγινώσκει τῷ τε δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ*» (Πολυδ. Η', 98). Ὅρα καὶ Ἁρποκρατ. ἐν λ., Σουίδ. ἐν λ.

γυμνασιαρχέω-ῶ. Πρόσθες ἐν σημειώσει ὅτι ὁ *γυμνασίαρχος ἢ γυμνασιάρχης* ἦτο δημόσιος λειτουργός (Ἰσαῖ. 6, 60), ὡς ὁ χορηγὸς καὶ ὁ τριήραρχος. Ὡς τοιοῦτος παρελαμβάνετο πλούσιος πολίτης, ὅστις ἰδίᾳ δαπάνῃ διεκόσμει τὸ γυμνάσιον, ἐν ᾧ ἤγοντο οἱ ἀγῶνες, διετήρει καὶ ἐμισθοδότει τοὺς διὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας παρασκευαζομένους νέους (Ξεν. Ἀθην. Πολ. α', 13), ἀποκλείων τῶν γυμνασίων πάντας τοὺς ἐπιβλαβεῖς τοῖς ἤθεσι πολίτας (Αἰσχίν. 1, 12). Ἴδιον δ' ἔργον τοῦ γυμνασιάρχου ἦτο νὰ ἐπιμελῆται τῶν δημοτελῶν ἀγωνισμάτων ἔν τισι μεγάλαις ἑορταῖς, ἐν αἷς λαμπαδηδρόμια ἐγίνοντο, ὡς ἐν τοῖς Ἡφαιστείοις ἢ Προμηθείοις. «*Γυμνασίαρχοι: οἱ ἄρχοντες τῶν λαμπαδηδρομιῶν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Προμηθέως καὶ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τοῦ Πανός, ὑφ' ὧν οἱ ἔφηβοι ἀλειφόμενοι κατὰ διαδοχὴν τρέχοντες ἧπτον τὸν βωμόν*» (Βεκκ. Ἀνέκδ. 228, 11). Πρβλ. καὶ Ἀνδοκίδ. 1, 132. Λυσί. 21, 3.

Δ

δαπανῶ. Ὡς παθ. εἶναι κατὰ περίφρασιν *δαπάνη γίγνεταί τινι* (Ἰσοκράτ. 8, 29. καὶ Θουκ. Γ', 31., ἔνθα τὸ χωρίον διεφθαρμένον ὂν ὀφείλει νὰ γραφῇ οὕτω· «*ὅπως.... τὴν πρόσοδον ταύτην μεγίστην οὖσαν Ἀθηναίων ὑφέλωσι καὶ ἅμα ἣν ἐφορμοῦσιν αὐτοῖς δαπάνη σφίσι γίγνηται*». Καὶ τὸ μὲν *αὐτοῖς*=Ἀθηναίοις, τὸ δὲ *σφίσιν*=Ἴωσι, κατὰ δὲ τὸν Cobet = Λακεδαιμονίοις. πρβλ. Θουκ. Γ', § 33).

[**δάω**] (= διδάσκω, παθητ. δὲ = διδάσκομαι, μανθάνω). Ποιητικὸν τὸ ῥῆμα, οὗ παρ' Ἀττικοῖς εὕρηται ἐκ ποιητοῦ εἰλημμένος ὁ ἀόρ. παθητ. *δαῆς* (Πλάτ. Σοφιστ. 237, α'. 258, δ'., ἀνθ' οὗ καὶ γραφὴ «*δαμῆς*»), ἀντ' αὐτοῦ δὲ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοες λέγεται κατὰ περίφρασιν *δαήμων εἰμί* (=ἔμπειρός εἰμι. Ξεν. Παιδ. Α', β', 12. Πλάτ. Κρατύλ. 398, β'.), οὗ ἀντίθετον τὸ *ἀδαής εἰμι* (Ξεν. Παιδ. Α', ϛ', 43), καὶ τὸ *διδάσκω*.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ὁμήρῳ. Ῥίζα δ α-, ζενδ. dâ (εἰδέναι), dâo (θηλυκ.=σοφία), δήω (Ὁμηρ.=εὑρίσκω), δῆνος (Ὅμηρ. κατὰ πληθυντ.=πανουγία), ἀδα-ής, δαήμων, δα-ῆ-ναι (μαθεῖν), δε-δά-ασθαι (Ὀδ. Π, 316=ἐκζητεῖν), δέδα-εν (ἐδίδασκεν), δε-δα-ώς (ἔμπειρος), δι-δά-σκω, λατ. disco didiçi (μανθάνω).

δείκνυμι. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἀπόδειξιν ποιοῦμαι* (=ἀποδείκνυμι. Λυσί.12, 19. κτλ.), *ἀπόδειξιν φέρω τινός* (Ἰσοκρ. 15, 89), *ἀπόδειξιν παρέχομαι* (Ἰσοκρ.15,118), *ἐπίδειξιν ποιοῦμαι τινός* (=ἐπιδείκνυμί τι. Δημ. 25, 50. 18, 280. Ἰσοκρ. 4, 17. 5, 17. 93. 10, 9. 15, 147. Πλάτ. Φαιδ. 99, δ'. Θουκ. Γ', 16). Ὡς παθ. εἶναι τὸ *γίγνεταί τι ἔνδειγμά τινος* (Δημ. 19, 256), *ἐπίδειγμά τινος ἐστί τι* (Ξενοφ. Ἀπομν. Δ', δ', 12. Πλάτ. Ἱππ. Ἐλ. 368, γ'.). Ὡς μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀνάλυσιν εἶναι καὶ τὸ *ἀντεπιδείκνυμι ἐμαυτόν* (Ξενοφ. Ἀγησ. α', 12).

δειλιάω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ δειλιῶ ἀχρήστου παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις ὄντος εἶναι εὔχρηστος ἡ περίφρασις *δειλός εἰμι* (Πλάτ. Γοργ. 477, δ'. Πολ. 411, α'. Νόμ. 639, β'. 774, γ'. 814, β'.).

δειμαίνω. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *δεῖμα ἔχω* (Πλάτ. Πολ. 386, β'.), *δείματος μεστὸς γίγνομαι* (Πλάτ. Πολ. 330. ε'.), *δείματος πληροῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 865, ε'.), *εἰς δέος ἱέναι* (Πλάτ. Νόμ. 648, α'.), *δέος λαμβάνει με* (Πλάτ. Νόμ. 699, γ'.) καὶ *δείματα ἐγγίγνονταί μοι* (Θουκ. Ζ', 80).

δειματόω-ῶ. Λέγεται καὶ *δέος παρέχω τινί* (Πλάτ. Λάχ. 198, β'.), *δείματα παρέχω τινί* (Πλάτ. Νόμ. 830, ε'.), *εἰς δείματα κομίζω τινά* (Πλάτ. Πολ. 413, δ'.).

δενδροκοπῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *τὰ δένδρα κόπτω* (Θουκ. Β', 75. Δ', 69. Ϛ', 66. Ξενοφ. Ἑλλ. Ϛ', ε', 22), *δένδρα τέμνω* (Λυσί. 14, 33. κτλ.).

δέομαι. Ἀντὶ τοῦ *ἐνδέομαί τινος* λέγεται καὶ *ἐνδεής εἰμί τινος* (Πλάτ. Πολ. 369, β'. Θουκ. Γ', 97. Ἰσοκρ. 2, 1. Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', α', 23. κτλ.), *ἐνδεῶς ἔχω* (Πλάτ. Φαιδ.74, ε'. κτλ.), *ἐνδεές τι ἔχω* (Ξενοφ. Παιδ. Η', α', 40. κτλ.), *ἔνδειαν ἴσχω* (Πλάτ. Τίμ. 70, δ'.) καὶ *ἐνδείας ἔχω* (Πλάτ. Φιληβ. 51, β'.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *δέομαι* καὶ *δέησιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ.8, 138. 4, 54).

δεσπόζω. Ὡς μεταβ. εἶναι τὸ *δεσπότην τινὸς καθίστημί τινα* (Ἰσοκρ. 12, 106. 5, 21. κτλ.) καὶ ὡς ἀμεταβ. *δεσπότης τινὸς γίγνομαι* (Ἰσοκράτ. 5, 66).

δηλῶ. Τὸ *δηλοῖ* εἶναι καὶ ἀμετάβ. (= δῆλον γίγνεται. Ἀνδοκίδ. 4, 12. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 32. Παιδ. Ζ', α', 30. Πλάτ. Γοργ.483, δ'. Λυκοῦργ.50).

δημαγωγῶ Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *δημαγωγός εἰμι* (Θουκ. Δ', 21. κτλ.), *δημαγωγὸς καθίσταμαι* (Ἰσοκράτ. 8, 126. κτλ.).

δημεύω. Ἀντὶ τοῦ *δημεύω* λέγεται καὶ *ποιῶ τι δημόσιον* (Λυσί. 18, 14), ὡς παθ. δὲ *δήμευσίς τινος γίγνεται* (Πλάτ. Πρωταγ. 325, β'. Δημ. 17, 15), *δημόσιος γίγνομαι ἢ εἰμι* (Θουκ. Β', 13. Πλάτ. Νόμ. 742, β'. κτλ.).

δημηγορῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *δημηγορίαν ποιοῦμαι* (Δημ. 24, 161. κτλ.) καὶ *δημηγόρος εἰμὶ ἢ γίγνομαι* (Πλάτ. Γοργ. 482, γ'. Νόμ. 908, δ'. κτλ.), ὅπερ συνήθως = ῥήτωρ χαριζόμενος τῷ δήμῳ καὶ τῇ τέχνῃ τοῦ λόγου ἐξαπατῶν, δημοκόπος.

δημιουργῶ. Λέγεται καὶ *δημιουργός εἰμί τινος* (Πλάτ. Γοργ. 447, δ'. 453, ε'. 455, α'. Τίμ. 41, α'. κτλ.).

δημοκρατοῦμαι. Λέγεται καὶ *ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύομαι* (Δημ. 24, 164. κτλ.), *ἐν δημοκρατίᾳ ζῶ* (Δημ. 24, 163).

δημοσιεύω. Λέγεται καὶ *δημόσιόν τι ποιῶ* (Λυσί. 18, 14), ὡς παθ. δὲ *δημόσιός εἰμι ἢ γίγνομαι* (Θουκ. Β', 13. Ἰσοκρ. 18, 5. Πλάτ. Νόμ. 742, β'. κτλ.). Λέγεται δὲ καὶ *δημοσίοις ἔργοις ἐπιχειρῶ* (Πλάτ. Γοργ. 513, γ' =*ἐπιχειρῶ δημοσιεύειν*. αὐτ. 514, ε'. 515, β'. ἐπὶ δὲ ταύτης τῆς σημασίας εἶναι ἀντίθετον τοῦ *ἰδιωτεύω*) καὶ *δημόσιός εἰμι* (=εἰμὶ ὑπάλληλος δημόσιος. Λυσί. 30, 2. 5).

ΣΗΜ. Τὸ δ η μ ο σ ι ε ύ ω=δημεύω, μετέρχομαι πολιτικὸν ἔργον ἢ δημόσιον ἐπάγγελμα, μάλιστα ὡς ἰατρός, παρὰ δὲ μεταγενεστέροις=καὶ κάμνω γνωστὸν (δημοσιεύω) καὶ ἐμπορεύομαι τὸ σῶμα ὡς δημοσία «δ η μ ο σ ι ε ύ ω τ ὴ ν ὥ ρ α ν τ ο ῦ σ ώ μ α τ ο ς» (Διονύσ. Ἁλικαρν. Ῥωμ. Ἀρχαιολ. Α', 84), κτλ.

δημοσιόω-ῶ. Λέγεται καὶ *ποιῶ τι δημόσιον* (Λυσί. 18, 14) καὶ ὡς

παθητ. *δήμευσις γίγνεται* (Πλάτ. Πρωταγ. 325, β'. Δημ. 17, 15) καὶ *δημόσιος γίγνομαι ἢ εἰμι* (Θουκ. Β', 13. Ἰσοκρ. 18, 5. Πλάτ. Νόμ. 742, β'. κτλ.), ἀλλὰ τὸ *δημόσιός εἰμι* (=καὶ δημόσιος ὑπάλληλός εἰμι. Λυσί. 30, 2. 5).

δημοτεύομαι. Λέγεται καὶ *δημότης εἰμί* (Λυσί. 20, 12) μετὰ διαφορᾶς, διότι τὸ μὲν *δημοτεύομαι* σημαίνει τὴν ἔναρξιν ἤτοι τὴν ἐγγραφὴν ἔν τινι δήμῳ, τὸ δὲ *δημότης εἰμὶ* τὸ τέλος. Λέγεται *καὶ ἐγγράφω ἐμαυτὸν εἰς τοὺς δημότας* (Δημ. 40, 34).

ΣΗΜ. Παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς δὲν λέγεται συνδημότης. «Δημότης Ἀττικοὶ ἄνευ τῆς σύν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ [στίχ. 254]: «ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται». Ὡσαύτως καὶ πολίτης καὶ ἡλικιώτης καὶ στασιώτης, συμπότης δὲ» (Θωμ. Μάγιστρ. 207, 5).

διακονέω-ῶ. Λέγεται καὶ *διάκονός εἰμι* (Πλάτ. Γοργ. 517, β'. Πολιτ. 371, δ'. κτλ.)=διακονῶ, οὗτινος ὅμως καὶ διαφέρει, διότι σημαίνει τὸν κατ' ἐπάγγελμα διακονοῦντα. Προσέτι *τάττω ἐμαυτὸν ἐπί τινα διακονίαν* (=ἐπαγγέλλομαί τι. Πλάτ. Πολιτ. 371, γ'.). Ἡ μέση διάθεσις, *διακονοῦμαι ἐμαυτῷ*, ἅπαξ εὕρηται παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις (Πλάτ. Νόμ. 763, α'. Πρβλ. καὶ Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1016), παρὰ δὲ μεταγενεστέροις τὸ μέσ. *διακονοῦμαι* κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐνεργητ. *διακονῶ*, ὡς «*ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διί*» (Λουκιαν. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 1. σ. 488). «*Μένιππε, οὕτως ὄναιο, διακόνησαί μοί τι πρὸς τὸν Δία*» (Λουκιαν. Ἰκαρομένιπ. 20, σ. 775), κτλ. Ὅρα καὶ Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 216, 1.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα διασῴζεται καὶ ἐν τῇ δημώδει, σημαίνει δὲ τὸ ἐπαιτῶ, ζητῶ ἐλεημοσύνην. Ἡ σημασία αὕτη παρελήφθη ἐκ τῆς Κ. Διαθήκης, ἐν ᾗ τὸ διακονεῖν=ἐλεεῖν πτωχοὺς ἐξ ἰδίων, εὐεργετεῖν (Λουκᾶς η', 3. Πράξ. ια', 29. Ῥωμαί. ιε', 25. Ἑβρ. ς', 10. Β', Τιμόθ. α', 18. κτλ.) καὶ παθ. διακονοῦμαι=λαμβάνω ἐλεημοσύνην (ὅρα καὶ Κοραῆν εἰς Συνέκδ. Ἱερατ. σ. 260).

δίδωμι. Πρόσθες καὶ *προδότης γίγνομαί τινος* (=προδίδωμί τινα. Ἰσοκρ. 14, 54) καὶ *καθίσταμαι* (Ἰσοκρ. 14, 30) καὶ *ἀπόδοσιν ποιοῦμαι* (=ἀποδίδωμι. Ἰσοκρ. 7, 68. κτλ.), *ἔκδοσιν θυγατέρων ποιοῦμαι* (=ἐκδίδωμι θυγατέρας, νυμφεύω. Πλάτ. Νόμ. 924, δ'.), *ἔκδοτόν τινα ποιῶ τινι* (= ἐκδίδωμι, παραδίδωμι. Ἰσοκρ. 4, 122. κτλ.) καὶ παθ. *ἔκδοτός εἰμι* (= ἐκδεδομένος. Ἰσοκρ. 4, 141. κτλ.). Τὸ δὲ *ἐπιδίδωμι* κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀντικειμ. *ἐμαυτὸν* ὑπάρχει καὶ ὡς ἀμετάβατον, *ἐπιδίδωμι εἴς τι, ἐπί τι, πρός τι* (=προκόπτω, προοδεύω, αὐξάνομαι, κυρίως δὲ=δίδω ἐπάνω, ἀναβαίνω, προχωρῶ εἰς ὕψος), [ἀμεταβάτως κεῖται παρ' Ἡροδότῳ καὶ τὸ *ἀναδιδόναι* (ἐπὶ πηγῆς=ἀναβρύω. Ζ', 26) καὶ *ἐκδιδόναι εἰς θάλασσαν* (ἐπὶ ποταμῶν=ἐκβάλλω. Α', 80)] καὶ ἐνδίδωμι (=ὑποχωρῶ. Θουκ. Β', 12. 79. Δ', 35. 129. Ε', 72. κτλ.) καὶ *ἀνταποδίδωμι* (=ἀντιστοιχῶ. Πλάτ. Φαίδ. 72, β'.) καὶ *ἡδονῇ παραδοὺς* (Πλάτ. Φαῖδρ. 250, ε').

δικάζω. Λέγεται καὶ *δικαστής εἰμι* μετὰ διαφορᾶς· *δικάζει* μέν τις νῦν, *δικαστὴς δέ ἐστιν* ὁ δικάζων διηνεκῶς καὶ ἔχων αὐτὸ ἐπάγγελμα. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ πολλαὶ περιφράσεις ἐκ τῆς λέξεως *δίκη*, ὡς *καθίστημί τινα εἰς δίκην* (Ξεν. Ἀναβ. Ε', ζ', 34), *δίκην λαγχάνω τινί* (= κάμνω δίκην κατά τινος. Δημ. 47, 69), *δίκην διώκω* (= ἐνάγω τινὰ εἰς δίκην. Πλατ. Εὐθύφρ. 3, ε'. κτλ.), *δίκην ἐπεξέρχομαί τινί* τινος (*καὶ ἁπλῶς ἐπεξέρχομαί τινί τινος* (Πλάτ. Νόμ. 866, β'. Εὐθύφρ. 4, β'. 6, α'. δ'. Ἀντιφῶν 1, 1. 2, α', 2), περὶ δὲ τοῦ ἐναγομένου εἰς δίκην λέγεται *δίκην φεύγω* (Ἀντιφῶν 5, 9. 10. Πλάτ. Εὐθύφρ. 3, ε'. κτλ.), περὶ δὲ τοῦ *νικῶντος* ἐν δίκῃ λέγεται *αἱρῶ τὴν δίκην* (Ἀντιφῶν 2, α', 5 Δημ. 18, 3. κτλ.), περὶ δὲ τοῦ *ἡττωμένου* ἐλέγετο *δίκην ἁλίσκομαι* (Ἀντιφῶν 2, γ', 9. 2, γ', 6. κτλ.) καὶ *δίκῃ ἁλίσκομαι* (Πλάτ. Νόμ. 955, δ'.), περὶ δὲ τοῦ ἀθῳουμένου ἐλέγετο *ἀποφεύγω τὴν δίκην* (Ἀντιφῶν 2, γ', 6. Πλάτ. Ἀπολ. 38, δ'. κτλ.). Ὡς παθ. δὲ εἶναι *δίκη εἰσέρχεται* (Δημ. 28, 17), *δίκη γίγνεται* (Θουκ. Β', 53. Δημ. 28, 17). Προσέτι λέγεται *δίκη ἔστι μοι* (=ἔχω δίκην. Πλάτ. Εὐθύφρ. 2, α'.). Καὶ *ὑπόδικόν τινα ποιῶ τινος* (Δημ. 29, 16) καὶ παθ. *ὑπόδικός τινος εἰμι* (Δημ. 33, 29. Πλάτ. Νόμ. 846, β'. 937, α'.) καὶ *ὑπόδικος γίγνομαι* (Πλατ. Νόμ. 868, δ'. 955, α'. β'. κτλ.). Καὶ *δίκην ἐπιτίθημί τινι* (= τιμωρίαν. Πλάτ. Κριτί. 106, β'.) καὶ *δίκην δίδωμι* (ὅρα τιμωρῶ) καὶ *δίκην ὑπέχω* (= τιμωροῦμαι. Πλάτ. Νόμ. 955, β'.). Καὶ *καταδίκη ἐστὶ* (Θουκ. Ε', 49), *τὴν καταδίκην ἐκτίνω* (Δημ. 21, 91) καὶ *καταδίκην ἀπολαμβάνω* (Δημ. 47, 52). Καὶ *διαδικασία ἐστὶ* (Πλάτ. Νόμ. 937, δ'.), *διαδικασίας τυγχάνω* (Δημ. 28, 17). Καὶ *ἀνάδικον τὴν δίκην ποιῶ* (Δημ. 40, 34) καὶ παθητ. *ἡ δίκη ἀνάδικος γίγνεται* (Ἀνδοκ. 1, 88. Πλατ. Νόμ. 937, δ'.). Εὕρηνται καὶ τύποι τῶν ῥητόρων ἐν ἀποσπάσμασιν, ὡς *ἀποδικάζων* (Λυσί. παρὰ Πολυδ. Η', 24), *ἀναδικάζεσθαι* (Ἰσαῖ. αὐτόθ.), *ἀντεδικάσατο* (Λυσί. αὐτόθι), *προδικάσασθαι* (Ἀντιφῶν αὐτόθ.), *προκαταδικάζεσθαι* (Δείναρχ. αὐτόθ.).

διπλασιάζω Λέγεται καὶ *διπλάσιον ποιῶ* (Ἰσοκρ. 12, 167) καὶ παθ. *διπλάσιος γίγνομαι* (Ἰσοκρ. 5, 110. 12, 261).

δοκέω-ῶ. Λέγεται καὶ *δόκησιν ἔχω* (=παρέχω, ὡς «*ὅσα τῷ ὄντι ἀσθενῆ ὄντα τῶν πολεμίων δόκησιν ἔχει ἰσχύος*» = δοκοῦσιν ἰσχυρὰ εἶναι. Θουκ. Δ', 126).

δοκιμάζω. Λέγεται καὶ *δοκιμασίαν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 765, δ'. Λυσί. 26, 1. 12. Ἰσοκρ. 2, 27).

δοξάζω. Λέγεται καὶ *δόξαν ἔχω* (=ἰδέαν, γνώμην ἔχω. Πλάτ. Φαίδ. 70, β'.) καὶ *δόξαν ἔχω* (=φαίνομαι, ὡς «*ἥ τε φυγὴ καὶ ἡ ἔφοδος αὐτῶν ἴσην ἔχουσα δόξαν τοῦ καλοῦ*»=καὶ τὸ φυγεῖν καὶ τὸ ἐπιέναι φαίνεται ἐπίσης καλόν, ἔντιμον. Θουκ. Δ', 126), ὡς μεταβ. δὲ *δόξαν ἐνεργάζομαί τινι* (Γοργί. Ἑλέν. Ἐγκώμ. 13), ὡς παθητ.

δὲ *δόξης τυγχάνω* (Ἰσοκρ. 12, 21. 15, 48).

δραπετεύω. Λέγεται καὶ *δραπέτης εἰμί* (Δείναρχ. 1, 82).

ΣΗΜ. Τὸ δραπετεύω ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων εὑρίσκεται μόνον παρὰ Ξενοφῶντι (ἐνίοτε), ψ. Ἰσοκράτει (Ἐπιστολ. Γ', 2), Πλάτωνι (σπαν. Συμπόσ. 216, ϐ'. Μέν. 97, δ'. 98, α') καὶ Δημοσθένει (σπαν. 42, 25. 32).

δράω-ῶ. Ὁ παθ παρακείμ. φέρεται *δέδρᾱμαι* (Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 169. 734. 756. 1011. 1160. Ἀνδρ. 808. 814. Ἠλεκ. 1106. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 579. Εἰρ. 1039), καθ' ὃν νομίζομεν ὅτι ὀφείλει νὰ γραφῇ καὶ τὸ παρὰ Θουκυδίδῃ (Γ', 54) *δεδρασμένων*, ἀλλ' ὅμως παρὰ Θωμᾷ τῷ Μαγίστρῳ φέρεται : «*Δεδρασμένον* ὡς ἀπὸ τοῦ *δέδρακα, δέδρασμαι*. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ· «*τῶν εὖ δεδρασμένων ὑπόμνησιν ποιησόμεθα*» (σελ. 201, 5), ἅτινα νομίζομεν ὅτι δὲν δύνανται νὰ στηρίξωσι τὴν γραφὴν *δεδρασμένων*.

δυναστεύω. Πρόσθες ἐν σημειώσ. «*Δυνάστης* καὶ ὁ τύραννος καὶ ὁ βασιλεύς. Ὡσαύτως καὶ *δυναστεία* οὐ μόνον ἡ τυραννὶς ἀλλὰ καὶ ἡ βασιλεία. Αἰσχίνης [2, 29] : «*ἐξήλασε Παυσανίαν ἐκ Μακεδονίας καὶ τὴν δυναστείαν ἡμῖν ἔσωσε*». Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ περὶ τοῦ *δυναστεύω* γίνωσκε. *Παραδυναστεύω* δὲ τὸ τοῖς δυνάσταις παρεδρεύω, ὅπερ καὶ *δυναστεύω παρὰ τῷ δεῖνι* γράφεται..... Εὕρηται δὲ τὸ *δυνάστης* καὶ *δυναστεία* καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς ϐιαίου» (Θωμ. Μάγιστρ. 252, 8). Καὶ τὰς περιφράσεις *δυνάστης εἰμὶ* (Θουκ. Ζ', 33), *δυναστείᾳ χρῶμαι* (Θουκ. Δ', 78).

δυσωποῦμαι. Πρόσθες ἐν σημειώσει καὶ τὰ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου : «*Δυσωποῦμαι* παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις ἀντὶ τοῦ *ὑφορῶμαι* καὶ ὑποπτεύω τίθεται, καθὰ καὶ Πλάτων ἐν Φαίδρῳ [σελ. 242, γ'.] χρῆται, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον ἀντὶ τοῦ ἐντρέπομαι καὶ οὐκ ἀντέχω δι' αἰδῶ, ὃ βούλεται καὶ Πλουτάρχῳ τὸ περὶ Δυσωπίας βιϐλίον» (σελ. 255, 5).

δωρέομαι-οῦμαι. Λέγεται καὶ *δωρεὰν δίδωμί τινι* (Πλάτ. Πολιτ. 468, α'. Ἰσοκρ. 2, 2. κτλ.), *δωρεὰς ἄγω τινὶ* (Ἰσοκρ. 2, 54. κτλ.), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *δωρεὰν λαμβάνω παρά τινος* (Λυσί. 7, 4. Ἰσοκρ. 2, 2. κτλ.), *δωρεᾶς τυγχάνω παρά τινος* (Ἰσοκρ. 12, 71. κτλ.), *δωρεᾶς ἀξιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 19, 45).

δωροδοκῶ. Λέγεται καὶ *δωροδόκος εἰμί* (Δείναρχ. 1,ξ41. 103. Αἰσχίν. 3, 244. κτλ.) καὶ *δῶρα λαμβάνω κατὰ τῆς πατρίδος* (Δείναρχ. 1, 13 καὶ 40. 60) = δωροδοκῶ κατὰ τῆς πόλεως (αὐτόθ. 1, 15. 26) καὶ *δῶρα ἔχω κατὰ τῆς πόλεως* (Δείναρχ. 1, 29), *δῶρα λαμϐάνω ἐπὶ τῷ δήμῳ* (Δείναρχ. 1, 112), *δωροδοκῶν γίγνομαι* (Δείναρχ. 1, 113). Λέγεται δὲ καὶ *δῶρα δέχομαι* ἐπὶ ἀμέμπτου ἐννοίας (ὅρα Ὀδυσ. Σ, 286. Πλάτ. Νόμ. 905, δ'.) καὶ *δωρεὰς λαμβάνω παρά τινος* (Λυσί. 7, 4. Αἰσχίν. 3, 172. 182. κτλ.). *Δῶρον* δὲ καὶ *δωρεὰ* συνωνυμοῦσιν, ἀλλὰ καὶ διαφέρουσι· διότι *δωρεὰ* μὲν λέγεται πάντοτε ἐπ' ἀγαθῆς ἐννοίας· *δῶρα* δὲ καὶ ἐπὶ μεμπτῆς (= τὰ διδόμενά τινι ἐπὶ διαφθορᾷ. πρϐλ. καὶ Λυσί. 27, 3. 4. κτλ.).

Ε

ἐγκωμιάζω. Ἀντὶ τοῦ παθητ. λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐγκωμίων τυγχάνω* (Ἰσοκρ. 4, 186. Πλάτ. Νόμ. 801, ε'. κτλ.).

[**εἴκω**]=ὁμοιῶ. Πρόσθες ὅτι παρὰ Πλάτωνι φέρεται καὶ προστακτ. «*ἐοικέτω*», «*ἐοικέτω δὴ ξυμφύτῳ δυνάμει ὑποπτέρου ζεύγους τε καὶ ἡνιόχου*» (Πλάτ. Φαῖδρ. 246, α'.). Τὸ *ἐοικέτω* τοῦτο εἶναι ἀνάρμοστον τῇ ἐννοίᾳ καὶ τῷ σχηματισμῷ, διότι παρ' Ἀττικοῖς αἱ προστακτικαὶ τοῦ ἐνεργ. παρακειμ. δὲν σχηματίζονται μονολεκτικῶς πλὴν τῶν εἰς -*θι*, -*τω* (ὅρα Κόντ. Λόγ. Ἑρμ. Τόμ. Α', σ. 16 — 27. Σωκράτ. Τόμ. Α', σ. 325—326. Ἡμετ. Μεγάλ. Ἑλλ. Γραμμ. § 680—681), ὀρθοτέρα δὲ καὶ ἁρμοδιωτέρα τῇ ἐννοίᾳ φαίνεται ἡ ἀρχαιοτέρα γραφὴ «*ἔοικε δή*», εἰς ἣν καθ' ἡμᾶς ὀφείλει νὰ μεταγραφῇ.

εἰμί. Ἐν συνθέσει ἐκφέρεται καὶ κατὰ περίφρασιν, ὡς *μετουσία ἔστι μοί τινος* (= μέτεστί μοί τινος. Ξεν. Παιδ. Η', ε', 23. κτλ.), *συνουσίαν ποιοῦμαι* (=σύνειμι. Ἰσοκρ. 11, 2. 15, 227. Ἐπιστ. Α', 2. κτλ.) καὶ παθ. *συνουσία γίγνεται* (Πλάτ. Πρωταγ. 338, γ'.). Ὅρα καὶ *ἔξεστι*. Ἀντὶ τοῦ *ἔνεστι* κεῖται παρ' Ἀττικοῖς καὶ τὸ *ἔνι* (ὅπερ εἶναι ἡ ποιητικὴ πρόθεσις *ἐνὶ* μετ' ἀναϐιϐασμοῦ τοῦ τόνου. Πλάτ. Φαιδ. 77, ε'. Θεαίτ. 186, δ'. Παρμ. 158, δ'. Ξεν. Ἀπομ. Γ', η', 4. Δ', ε', 9. κτλ.) καὶ ἀντὶ τοῦ *πάρεστι* τὸ *πάρα* παρὰ μὲν τοῖς ποιηταῖς πολλάκις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἐν τῇ παροιμιώδει φράσει «*ἐγγύη πάρα δ' ἄτη*» (Πλάτ. Χαρμ. 165, α'. ὅρα περὶ τούτων Ἀσωπ. Σούτσεια σ. 41—43). Κακῶς δὲ ὑπό τινων καὶ τὸ ἐπίρρημα *εἶεν* ὑπελήφθη ὡς ἐξ εὐκτικῆς τοῦ *εἰμὶ* γενόμενον (πρϐλ. Βασιάδ. Δημ. Φιλιπ. Α', § 22, σ. 161), διότι τοῦτο ἐγένετο ἐκ τοῦ παρακελευσματικοῦ *εἶα*, ὡς *ἕνεκα ἕνεκεν, ἔπειτα ἔπειτεν, εἶτα εἶτεν*.

εἶμι. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ὁδὸν ποιεῖσθαι* (= ἰέναι. Λυσί. 2, 29. κτλ.), *πρόσοδον ποιεῖσθαι* (= προσιέναι· ἐπί τε προσερχομένων καὶ ῥητόρων ἀναϐαινόντων εἰς τὸ βῆμα. Δημ. 18, 86. Ἰσοκρ. 7, 1. 84. Αἰσχίν. 1, 81. κτλ.), *κάθοδον ποιεῖσθαι* (=κατιέναι. Ἰσοκρ. 9, 28. ἐπὶ ἐξορίστων ἐπανιόντων εἰς τὴν πατρίδα, οὗ τινος ὡς ἐνεργ. εἶναι τὸ *κατάγω τινὰ* καὶ μετὰ τὸ κατάγειν εἶναι τὸ *κατα*-

δέχομαι τὸν φυγάδα. Ἀνδοκ. 1, 66. 3, 31. κτλ.), *ἔξοδον ποιεῖσθαι* (=ἐξιέναι, στρατεύειν. Θουκ. Γ', 5. Λυσί. 16, 18. κτλ.), *σύνοδον ποιεῖσθαι* (=συνιέναι. Πλάτ. Νόμ. 771, δ'. κτλ.), *ἔφοδον ποιεῖσθαι* (= ἐπιέναι. Θουκ. Β', 95. κτλ.), *μέθοδον ποιεῖσθαι* (=μετιέναι, ἀνερευνᾶν. Πλάτ Σοφιστ. 243, δ'. κτλ.).

ἐλαττῶ. Ἀντὶ τοῦ μέσ. *ἐλαττοῦμαι* (ὅπερ κυρίως εἶναι οὐδέτερον=εἰμὶ ἐλάττων τινός), οὗτινος ἀντίθετον εἶναι τὸ *πλεονεκτῶ*, *πλέον ἔχω*, *πλέον φέρομαί τινος*, λέγεται καὶ *ἔλαττον ἔχω τινός* (Ἰσοκρ. 8, 33).

ἐλπίζω. Πρόσθες καὶ τὰς περιφράσεις, *ἐλπίδας ἐμποιῶ τινι* (Ξεν. Παιδ. Α', ϛ', 19), *ἐλπίδας παρέχομαι* (Πλάτ. Συμπόσ. 193, δ'.), *προτίθημι ἐλπίδα* (Θουκ. Γ', 40 «*ἐλπίδα προθεῖναι*», ἀνθ' οὗ γράφεται ὑπό τινων «*προτεῖναι ἐλπίδα*», πρβλ. «μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ» Εὐριπίδ. Ἀνδρ. παρὰ Στοβ.)=τὸ ποιητ. *ἔλπω*. Ἀντὶ τοῦ *ἐλπίζω* λέγεται καὶ *ἐλπίδας ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ 14, 48.).

ἐμποδίζω. Λέγεται καὶ κατὰ περίφρασιν *ἐμποδὼν εἰμι* (= ἐμποδίζω. Ξεν. Ἀναβ. Γ', α', 13. Παιδ. Η', ε', 24. Πλάτ. Κρατύλ. 415, γ'. Ἰσοκρ. 4, 20), *ἐμποδὼν γίγνομαί τινι* (Ἰσοκρ 5, 43), *ἐμπόδιος γίγνομαί τινος* (Πλάτ. Νόμ. 832, β'.) καὶ *εἰμι* (Θουκ. Α', 139). ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. λέγεται *ἐμποδὼν ποιοῦμαί τι* (=ποιῶ τι ἐμαυτῷ ἐμπόδιον. Ξεν. Παιδ. Δ', β', 46. Δημ. 21, 104).

ἔξεστι. Ὡς παθ. εἶναι τὸ *ἐξουσία δίδοταί μοι ὑπό τινος* (Ἰσοκρ. 5, 15). *ἐξουσίαν λαμβάνω* (Ἰσοκρ. 12, 59). Λέγεται καὶ *ἐξουσίαν παραδίδωμι* (Ἰσοκρ. 15, 48) ὡς μεταβατ.

ἐπείγω. Πρόσθες ὅτι τὸ *κατεπείγω* εὕρηται καὶ ἀπρόσωπον *κατεπείγει* (= ἀναγκαῖόν ἐστι. Ἰσοκρ. 5, 94. 12, 5. 114. 192. 15, 121).

ἐπιθυμέω-ῶ. Πρόσθες καὶ τὰς περιφράσεις *ἐπιθυμίαν ἔχω* (=ἐπιθυμῶ. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 64. Ἰσοκρ. 5, 87. Ἐπιστ. 9, 13. κτλ.), *εἰς ἐπιθυμίαν καθίσταμαι* (Ἰσοκρ. 15, 245), οὐ ὡς μεταβατ. *εἰς ἐπιθυμίαν τινὸς καθίστημί τινα* (Ξενοφ. Ἱππαρχ. α', 11. Ἰσοκρ. 15, 220), καὶ *ἐπιθυμία λαμβάνει με* (Πλάτ. Κριτ. 52, β'.) καὶ *ἐπιθυμητής τινός εἰμι* (Λυσί. 12, 90), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *ἐπιθυμητήν τινα ἔχω* (Ἰσοκρ. 8, 111).

ἐπικουρέω-ῶ. Πρόσθες ἐν σημ. τὰ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου: «*Βοηθεῖ* μὲν ὁ συνὼν τινι· *ἐπικουρεῖ* δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· καὶ *συμμαχεῖ* ὁ αὐτός. *ὑπερμαχεῖ* δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων· *ἀμύνει* δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ πεπονθότος κακῶς τῷ δεδρακότι μαχόμενος. Πάντα δὲ ταῦτα καὶ ἀντὶ τοῦ *βοηθεῖν* ἁπλῶς λαμβάνεται» (Θωμ. Μαγιστρ. 156, 2).

ἐργάζομαι. Λέγεται καὶ *ἐργάτης εἰμί* (οὗ ἀντίθετον τὸ *ἀργὸς εἰμι*. Ξεν. Ἀπομ. Α', β', 57. Πλάτ. Εὐθύδ. 281, γ'. κτλ.) καὶ *ἐνεργός εἰμι* (=ἐργάζομαι. Ξεν. Ἀπομ. Β', ζ', 9. Πρβλ. καὶ Ἡροδ. Η', 26), ἀλλὰ καὶ παθ. *χώρας ἐνεργοὺς ποιῶ* (= κεκαλλιεργημένας, οὗ ἀντίθετ. τὸ ἀργὸς γῆ. Ξεν. Οἰκ. δ', 17. κτλ.). Τὸ δὲ *ἔργον ποιοῦμαι ποιῆσαί τι* (Λυσί. 4, 13), *ἔργον ποιοῦμαί τι* (Ξεν. Ἱέρ. θ', 10. Πλάτ. Φαῖδρ. 232, α'.) καὶ *ἔργον ἔχω τι* (Ξεν. Ἀπομν. Β', ι', 6. Παιδ. Η', δ', 6)=ἐπιμελῶς, φιλοπόνως πράττω τι καὶ ὡς ἐνασχόλησίν μου ἔχω τι.

ἐργολαβέω-ῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεγεται καὶ *ἔργον λαμβάνω* (Ξενοφ. Ἀπομ. Δ', β', 5., οὗ ἀντίθετον τὸ *ἔργον δίδωμί τινι* (Ξενοφ. αὐτόθ.) καὶ ῥημ. ἐπίθ. *ἔργον ληπτέον* (Ξενοφ. Ἀπομ. Α', ζ', 2).

ἑρμηνεύω. Λέγεται καὶ *ἑρμηνεὺς εἰμι* (Πλάτ. Ἴων 534, ε',) καὶ *ἑρμηνεὺς γίγνομαι* (Πλατ. Νόμ. 907, δ'.).

ἔρχομαι. Ὡς ῥηματ. ἐπίθ. αὐτοῦ εἶναι τὰ ἐκ τοῦ *εἶμι*, πλὴν δὲ τοῦ συνθέτου *ἔπηλυς* φέρεται παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις καὶ τὸ «*ἐπηλύτης*»(Θουκ. Α', 9), ἀμφιβαλλόμενον ὑπό τινων, καὶ «*Νικίου τοῦ ἐπηλύτου*» (Ξενοφ. Οἰκ. ια', 4), ἀνθ' οὗ ὁ Cobet (Nov. Lect. 588) γράφει *Νικίου τοῦ Νικηράτου*» (πρβλ. Ξενοφ Ἀπομν. Β', ε', 2), νομίζει δὲ ὅτι τὸ *ἐπηλύτου* προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐν τῷ χειρογράφῳ * * * Η * * ΤΟΥ. Κακῶς δὲ νομίζομεν ὅτι ὁ Pape καὶ ὁ Α. Σακελλάριος τούτου ὑπολαμβάνουσιν ὡς ὀνομαστ. τὸ *ἐπήλυτος* ἀντὶ τοῦ *ἐπηλύτης*. Παρ' Εὐριπίδῃ δὲ φέρεται καὶ ἀφῃρημ. *ἤλυσις* (Ἑκάβ. 67. Φοινισ 844).

εὐθηνέω-ῶ. Πρόσθες καὶ τὰ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου «*εὐθενεῖν* κάλλιον ἢ *εὐθηνεῖν*, *εὐθενία* δὲ οὐ λέγουσιν οὐδὲ *εὐθηνία*, ἀλλ' *εὐετηρία*» (σελ. 382, 5).

εὐνομέω-ῶ. Πρόσθες καὶ τὴν περίφρασιν *εὐνομίᾳ χρῶμαι* (= εὐνομοῦμαι. Ξεν. Ἑλλ. Δ', δ', 6). «Τὸ *εὐνομεῖσθαι* οὐκ ἐπὶ πόλεως μόνον καλῶς καὶ ὑπὸ νόμων διοικουμένης τίθεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ οἰκίας σωφρόνως καὶ ὡς δεῖ οἰκονομουμένης. Αἰσχίνης [1, § 171]. «*κατιδὼν γὰρ οἰκίαν πλουσίαν καὶ οὐκ εὐνομουμένην*» (Θωμ. Μάγιστρ. 391, 12).

εὐπορέω-ῶ. Λέγεται καὶ *εὔπορος γίγνομαι* (Ἰσοκρ. 8, 19), *ἐν εὐπορίᾳ γίγνομαι* (Ἰσοκρ. 6, 79. κτλ.), ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *εὔπορόν τινα ποιῶ* (Ἰσοκρ. 4, 109. κτλ.), *εἰς εὐπορίαν τινὰ προάγω* (Ἰσοκρ. 4, 37. κτλ.), *εὐπορίαν παρασκευάζω τινί* (Ἰσοκράτ. 11, 21).

εὐχαριστέω-ῶ (εἰμὶ εὐγνώμων, γνωρίζω χάριν). Ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις μόνον ἔν τινι νόθῳ παρὰ Δημοσθένει τῶν Χερρονησιτῶν ψηφίσματι, «*καὶ ἐν τῷ μετὰ ταῦτα αἰῶνι παντὶ οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν καὶ ποιῶν ὅ,τι ἂν δύνηται ἀγαθόν*» (Δημ. 18, 92), ἐπὶ τοιαύτης δ' ἐννοίας εἶναι μεταγενέστερον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ μεταχειρίζονται τὴν περίφρασιν *χάριν ἔχω τινί* (Λυσί. 16, 1. Ἰσοκρ. 8, 130. 9, 2. 20. Ἐπιστ. 3, 6. Δημ. 1, 10. κτλ.), *χάριν οἶδα* (Πλάτ. Ἀπολ. 20. α'. Πρωταγ. 310, α'. Ξεν. Παιδ. Α', γ', 14. ϛ', 11. κτλ.), *χάριν ὀφείλω* (Πλάτ. Πολιτικ. 257, α',

Δημ. 2, 4. κτλ.) καὶ σπανιώτατα εὐχάριστός εἰμι (=εὐγνώμων, οὗ ἀντίθετον τὸ ἀχάριστος. Ξεν. Παιδ. Η', γ', 49), πρβλ. «φιλόδωρος δὲ καὶ εὐχάριστος· ἐπὶ γὰρ τούτου τάττεται τοὔνομα, καὶ τὸ εὐχαριστεῖν ἐπὶ τοῦ διδόναι χάριν, οὐκ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι» (Πολυδ. Ε', 141).

ΣΗΜ. Τὸ ε ὐ χ α ρ ι σ τ ῶ ἤρξατο ἀπὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων. «Χ ά ρ ι ν ο ἶ δ ά σοι καὶ χ ά ρ ι ν ἔ χ ω σ ο ι καὶ χ ά ρ ι ν ὁ μ ο λ ο γ ῶ, ε ὐ χ α ρ ι σ τ ῶ δὲ οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἴρηκεν. Εὕρηται δὲ τὸ χ ά ρ ι ν ἔ χ ω οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ε ὐ χ α ρ ι σ τ ῶ, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ ε ὐ χ α ρ ι σ τ ί α ν δ έ χ ο μ α ι. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ [§ 87] : «χ ά ρ ι ν ἂ ν δ ή π ο υ ἐ ν τ ο ύ τ ῳ μ ε ί ζ ω ἔ τ ι ἔ σ χ ε ν», ἤγουν εὐχαριστήθη» (Θωμ. Μάγιστρ. 913, 3. Ὅρα καὶ Λοβέκκ. εἰς Φρύνιχ. ἐν λ Πολυδ. Ε', 142). Τὸ δὲ δημῶδες ε ὐ χ α ρ ι σ τ ῶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐξεφέρετο διὰ τοῦ «κ α λ ῶ ς ἔ χ ε ι», «ἔ χ ε ι κ ά λ λ ι σ τ α», «π ά ν υ κ α λ ῶ ς» «κ α λ ῶ ς ἐ π α ι ν ῶ». «Τ ῷ ἐ π α ι ν ε ῖ ν ἀντὶ τοῦ π α ρ α ι τ ε ῖ σ θ α ι κέχρηται, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ κ α λ ῶ ς φαμεν ἔ χ ε ι ν, ὅταν μὴ δεώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν» (Πλούταρχ. περὶ τοῦ πῶς δεῖ ποιημ. ἀκού. σ. 22, f.). Διάφορον δὲ εἶναι τὸ κ α λ ῶ ς ἔ χ ε ι μ ο ι ἢ κ α λ ῶ ς ἔ χ ε ι α ὐ τ ῷ (Λυσί. 1, 23. 39. Ἀθήν. σ. 441, γ'.), διότι=κεχόρτασμαι, ἐχορτάσθη. Ὅρα καὶ Cobet Nov. Lect. σ. 132. Τὸ ε ὐ χ α ρ ι σ τ ί α (= εὐγνωμοσύνη) εὕρηται ἐν ψηφίσματι τῶν Βυζαντίων (παρὰ Δημ. 18, 91).

εὔχομαι. Πρόσθες ἐν σημ. «*εὔχομαι τῷ θεῷ*, ἤγουν εὐχὴν πρὸς αὐτὸν ὑπέρ τινος ποιοῦμαι, καὶ *εὔχομαι ἀνθρώπῳ* ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχὴν πρὸς θεὸν ἀναπέμπω. *Εὔχομαι* καὶ τὸ ὑπισχνοῦμαι. Καὶ *εὐχὴ* ἡ ἐν ἱκετηρίαις ὑπόσχεσις..., ὅπερ *εὐχωλὴ* παρὰ ποιηταῖς λέγεται. *Εὔχομαι* δὲ τὸ καυχῶμαι παρὰ μόνοις τοῖς ποιηταῖς <ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτωνι κατὰ μίμησιν τοῦ Ὁμήρου ἐν Γοργίᾳ 449, α'.> *Εὔχομαι* καὶ *προσεύχομαι* παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀεί, *εὐχὴ* δὲ καὶ ἅπαξ *προσευχή*, ὡς ὁ Πλάτωνος λόγος Ἀλκιβιάδης ἐπιγραφόμενος ἢ περὶ προσευχῆς. Συντάσσεται δὲ τὸ *προσεύχομαι* πρὸς δοτικήν, ἅπαξ δὲ καὶ πρὸς αἰτιατικήν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ [958]: «*ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν*» (Θωμ. Μάγιστρ. 395, 11).

ἔχω. Πρόσθες ὅτι καὶ τὸ *ἀνέχω* κεῖται ἀμεταβάτως (=ἀνατέλλω [Πλάτ. Συμπ. 220, δ'. Ξεν. Κυνηγ. Ϛ', 13. κτλ., ὅπερ λέγεται καὶ *ἀνίσχω*], ἐκτείνομαι [Θουκ. Δ', 53] καὶ παύομαι ἐπὶ ὑετοῦ [Ξενοφ. Ἑλλ. Α', Ϛ', 28]. πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνεκδ. 400, 4. 13) καὶ τὸ *ἀντέχω* (=καρτερῶ, ἀνθίσταμαι, δὲν ὑποχωρῶ· πολλάκις) καὶ τὸ *ἀπέχω* (πολλάκις=μακρὰν εἰμί τινος, ἐν ᾧ ἀπέχω τι = λαμβάνω τι, ἀπολαμβάνω. Αἰσχίν. 2, 50. κτλ.) καὶ τὸ *διέχω* (ἐνίοτε =ἀπέχω, διαχωρίζομαι) καὶ τὸ *ἐξέχω* (= προέχω [Πλάτ. Πολιτ. 602, γ'. κτλ.] καὶ = ἀνατέλλω [Δημ. 43, 62].) καὶ τὸ *ἐπέχω* (πολλάκ. ὡς ἴσον μέσῳ κατ' ἔλλειψιν τῆς αὐτοπαθ. ἀντωνυμ.=στέκομαι, βραδύνω, ἀναβάλλω· μάλιστα ἐν τῇ προστακ. *ἐπίσχες* = στάσου, ἀλλὰ = καὶ ἐπικρατῶ. Θουκ. Α', 23. Δημ. 18, 253) καὶ τὸ *μετέχω* (πλειστάκ. = εἰμὶ μέτοχός τινος), *κατέχω* (= προσορμίζομαι καὶ ἐπικρατῶ. Θουκ. Δ', 32. Α', 10. 11. Ἀντιφῶν 5, 21) καὶ τὸ *προέχω* (πολλάκ. = ἐξέχω, ὑπερτερῶ) καὶ τὸ *ὑπερέχω* (ἐνίοτε = ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω). Τὸ δὲ *παρέχω* καὶ ἀπροσώπως κεῖται, *παρέχει*, *παρασχὸν* (=ἐπιτρέπεται. Θουκ. Ε', 14. Πρβλ. καὶ Ἡροδ. Γ', 142. Ε', 98. κτλ.) καὶ τὸ *καλῶς ἔχει* (= καλόν ἐστι. Ἰσοκράτ. 12, 150), *ἀναγκαίως ἔχει* (= ἀναγκαῖόν ἐστι. Ἰσοκράτ. 15, 102. 103).

Ζ

ζηλῶ. Σφάλλεται Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος λέγων τάδε· «*Ζηλῶ* Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ *ζηλοτυπῶ* . . . Ἔστι δὲ τὸ *ζηλῶ* καὶ ἀντὶ τοῦ μιμοῦμαι, ἀφ' οὗ καὶ *ζῆλος* καὶ *ζηλωτὴς* καὶ *ζήλωσις*. Ἐκ μέντοι τοῦ *ζηλῶ* τοῦ <γράφε τὸ> ζηλοτυπῶ οὐ *ζῆλος* καὶ *ζηλωτής*, ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ ζηλοτυπῶ *ζηλοτυπία* καὶ *ζηλότυπος*. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ [1016] : «*οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν*». *Ζηλῶ* καὶ τὸ πάσχω ὑπέρ τινος ἀδίκως γινομένου καὶ *ζῆλος*· ὅθεν φαμὲν καὶ *ζήλου τὴν ψυχὴν ἐπλήσθην* καὶ *ζηλωτής*. *Ζηλῶ* καὶ τὸ μακαρίζω ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν συντασσόμενον, ὡς τὸ «*ζηλῶ σε τοῦ νοῦ*» παρὰ Σοφοκλεῖ [Ἠλέκτρᾳ 1027] κτλ. » (Θωμ. Μάγιστρ. σ. 407, 6). Τὸ *ζηλοτυπῶ* εἶναι εὔχρηστον παρ' Ἀττικοῖς.

Η

ἡγοῦμαι. Πρόσθες καὶ τὴν περίφρασιν μετὰ παθ. ἐννοίας, *διηγήσεως τυγχάνω* (Πλάτ. Τίμ. 38, ε'.). Ἔτι λέγεται *ἐξηγητής εἰμι* (= ἐξηγοῦμαι. Δημ. 35, 17. κτλ.) καὶ *εἰσηγητής εἰμί τινος* (Θουκ. Η', 48. Αἰσχίν. 1, 172 = εἰσηγοῦμαι).

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ ἡ γ ο ῦ μ α ι' ὅπερ κατὰ διάλεκτον ἐλέγετο καὶ ἀ γ έ ο μ α ι (ἢ ἁγέομαι), γίνεται καὶ τὸ Ἀγησί-λαος (ἡγούμενος τοῦ λαοῦ), ἀγεσί-λαος (ἐπώνυμον τοῦ Ἅδου), ἀγεσί-χορος (ἡγούμενος τοῦ χοροῦ. Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 1281), ἄγημα (τὸ) = ἐπίλεκτον σῶμα τοῦ Σπαρτιακοῦ στρατοῦ συνιστάμενον ἐκ τῶν ἐν τῷ στρατῷ ἀνωτέρων ἀρχόντων καὶ τῶν ἀμέσως περὶ αὐτοὺς (Ξενοφ. Λακ. Πολ. ια', 9. ιγ', 6), ὕστερον δὲ καὶ σῶμα λογάδων τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ, προϊὸν τοῦ βασιλέως (ὅρα Βεκκ. Ἀνέκδ. 327, 26. Ἀρχαιολ. Smith σ. 3, α'.), Ἀγήσ-ανδρος, Ἀγησί-πολις, Ἀγησ-ιππίδας, Ἀγησίας καὶ συντομώτερον Ἀγίας καὶ Ἆγις (πρβλ. Λυσίας καὶ Λῦσις). Περὶ δὲ τοῦ πνεύματος ἔχομεν πολλὰ ἀνάλογα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ἕπομαι, ὀπαδός, -ἕζομαι, ἕδρα, ἔδαφος, -ἕννυμι, ἐσθής, κτλ.

ἡμερῶ. Λέγεται καὶ *ἥμερον καθίστημί τινα* (Ἰσοκρ. 9, 67. κτλ.).

Θ

Θαλασσεύω. Λέγεται καὶ *χρῶμαι τῇ θαλάττῃ* (= πλέω ἐν τῇ θαλάσσῃ. Θουκ. Α', 3. Ξενοφ. Ἀθην Πολ. Β', 12. κτλ.).

Θαλασσοκρατῶ. Λέγεται καὶ *κρατῶ τῆς θαλάττης* (Λυσί. 35, 5), *ἄρχω τῆς θαλάττης* (Ξεν. Ἀθην. Πολ. Β', 3. 4. 6. 11. 14. Ἰσοκρ. 5, 53. κτλ.) *ἄρχω κατὰ θάλατταν* (Ξεν. Ἀθην. Πολ. Β', 5. Ἰσοκρ. 5, 47. κτλ.) καὶ **παθ.** ***ἄρχομαι κατὰ θάλατταν*** (Ξενοφ. Ἀθην. Πολ. Β', 2. κτλ.). Λέγεται καὶ *κύριός εἰμι τῆς κατὰ θάλατταν ἀρχῆς* (= θαλασσοκρατῶ. Ἰσοκράτ. 12, 53).

Θάλλω. Πρόσθες τὴν διαφορὰν τοῦ *θάλλειν* καὶ *ἀνθεῖν*. «Τὸ *θάλλειν* ἐπὶ δένδρων λέγεται, τὸ δὲ *ἀνθεῖν* ἐπὶ μόνον τῶν *ἀνθέων*· ὅθεν εὐθαλεῖς μὲν κλάδοι, εὐανθεῖς δὲ λειμῶνες» (Θωμ. Μάγιστρ. 433, 1). Ὅρα καὶ Φαβωρῖν. ἐν λέξ.

Θανατόω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ παθητ. λέγεται καὶ *θανάτου τυγχάνω* (Πλάτ. Νόμ. 869, Β'. κτλ.). Λέγεται δὲ καὶ *κολάζω τινὰ θανάτῳ* (Πλάτ. Πολ. 492, δ'.) καὶ ***καταγιγνώσκω τινὸς θάνατον*** Θουκ. Ϛ', 60. Ἰσοκρ. 4, 157. κτλ.) καὶ παθητ. *θάνατος καταγιγνώσκεταί τινος* (Δημ. 24, 149. κτλ., ἣν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ ***θανατοῦμαι*** ἐνίοτε).

Θάπτω. Λέγεται καὶ *ταφὰς ποιῶ* (Ἰσοκρ. 8, 87. Πλάτ. Μενέξ. 234, Β'.), ὅπερ διαφέρει τοῦ *ταφὰς ποιοῦμαι* (Θουκ. Β', 34)· διότι τὸ μὲν μέσον = θάπτω, τὸ δὲ *ταφὰς ποιῶ* = ἐπιτρέπω, εἶμαι αἴτιος νὰ γίνωνται ταφαί (ὅρα τὸ ποιῶ), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *ταφῆς τυγχάνω* (Πλάτ. Μενέξ. 234, γ'. κτλ.).

Θαρρέω-ῶ. Πρόσθες ἐν σημειώσ. *θάρρος* καὶ *ἀνδρεία* διαφέρει. «Τοὺς μὲν *ἀνδρείους* συμβαίνει *θαρραλέους* εἶναι, μὴ μέντοι τούς γε *θαρραλέους ἀνδρείους*· *θάρσος* μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ τέχνης γίγνεται ἀνθρώποις καὶ ἀπὸ θυμοῦ τε καὶ ἀπὸ μανίας, *ἀνδρεία* δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν γίγνεται» (Πλάτ. Πρωταγ. 351, α'.).

Θαυμάζω. Λέγεται καὶ ἐν θαύματί εἰμι (Θουκ. Η', 14).

Θεραπεύω. Πρόσθες καὶ τὰς περιφράσεις *θεραπείαν ποιοῦμαι* (= θεραπεύω, περιποιοῦμαι. Ἰσοκράτ. 14, 36. 15, 137. κτλ.) καὶ ὡς παθ. *θεραπείας τυγχάνω ὑπό τινος* (Ἰσοκρ. 12, 47. 19, 33. κτλ.).

Θερίζω. Πρόσθες ἐν σημειώσ. «*θερίζω* καὶ *ἐνθερίζω* ἀμεταβάτως τὸ θέρος που διάγω, *θερίζω* δὲ μεταβατικῶς τὸ λήϊον τέμνω» (Θωμ. Μάγιστρ. 440, 3).

Θητεύω. Πρόσθες ἐν σημ. «*Θὴς* Ἀττικοί, οὐ *μίσθαρνος*, καὶ *θητεύει*, οὐ *μισθαρνεῖ*. Πλάτων ἐν Εὐθύφρονι [σ. 4, γ'.] «*ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ, ἐθήτευεν ἐκεῖ παρ' ἡμῖν*». Καὶ *θῆσσα* οὐ *θῆττα*» (Θωμ. Μάγιστρ. 452, 1) Λέγεται καὶ *ἐπὶ θητείαν ἰέναι* (= θητεύειν. Ἰσοκρ. 14, 48). Ὅρα Κοραῆν εἰς Ἰσοκρ. 14, 48. Ἁρποκρ. ἐν λ. Οἱ *θῆτες* ἦσαν ἐλεύθεροι, οἵτινες ἕνεκα τροφῆς ἐδούλευον (Φώτι. ἐν λ.) ἢ διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ (Πολυδ. Γ', 82), καὶ διακρίνονται τῶν παρ' Ὁμήρῳ *δμώων* (Ὀδ. Δ, 644) καὶ τῶν *δούλων* καὶ τῶν ἐν καταστάσει *πενεστῶν* ἢ *Εἱλώτων* ὄντων.

Θορυβέω-ῶ. Λέγεται καὶ *εἰς θόρυβον καθίστημί τινα* (Ἰσοκρ. 15, 124. κτλ.), ὡς παθητ. δὲ εἶναι τὸ *θόρυβός ἐστι* (Θουκ. Η', 92).

Θρηνέω-ῶ. Λέγεται καὶ *θρήνους ᾄδω* (Πλάτ. Πολ. 388, δ'.), ὅπερ παρὰ μεταγενεστέροις μονολεκτικῶς *θρηνῳδῶ* (= μυρολογῶ).

Θροέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ παθητ. λέγεται *θροῦς διέρχεται* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', ε', 35. Παιδ. Ϛ', α', 37).

Θύω. Πρόσθες ἐν σημ. Τὸ *θύω* = ἐπιτελῶ θυσίαν ἢ ἑορτὴν διὰ θυσιῶν, ὡς *Ἡράκλεια θύω* (Δημ. 19, 125), *Λύκαια θύω* (Ξεν. Ἀναβ. Α', Β', 10) καὶ *εὐαγγέλια θύω* (Ἀριστοφ. Ἱππ. 656. Ἰσοκρ. 7, 10. Ξεν. Ἑλλ. Α', ς', 37), τὸ δὲ μέσον *θύομαι* = διὰ τοῦ ἱερέως θύω ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἢ ἁπλῶς εὐσεβείας ἕνεκα ἢ ὅπως μαντεύσωμαι περί τινος. τὸ δὲ παθ. *θύεται* = θυσία ἐπιτελεῖται ἢ σφάγιον σφάττεται(1). «*Θύεσθαι* τοῦ *σφάττεσθαι* διαφέρει· *θύεσθαι* μὲν γάρ ἐστιν ἐπὶ τιμῇ θεοῦ καὶ τὸ *μαντεύεσθαι* ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχνων *θύεσθαί* φαμεν· *σφάττεσθαι* δὲ τὸ δι' ἡνντιναοῦν αἰτίαν φονεύσασθαι· καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγου, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπου τάττεται» (Ἀμμών.). «*Θύουσι* καὶ *θύονται* διαφέρει· *θύουσι μὲν γὰρ* οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα· *θύονται* δὲ οἱ διὰ σπάγχνων μαντευόμενοι» (Ἀμμών.). «*Θύειν* ἐπὶ τῶν σφαττομένων ἱερείων· *σφάττειν* δὲ ἐπὶ τοῦ τυχόντος ζῴου. Καὶ *θύεται* οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ σφάττεται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ θύει. Θουκυδίδης ἐν τῇ πέμπτῃ [§ 10]: «*περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς θυομένου*». Καὶ αὖθις ἐν τῇ αὐτῇ [§ 54]: «*τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προυχώρει*» (Θωμ. Μάγιστρ. 456, 1). Τὸ *θύω* δὲ διαφέρει τοῦ *εὔχομαι*. «*τὸ θύειν δωρεῖσθαί ἐστι τοῖς θεοῖς, τὸ δ' εὔχεσθαι αἰτεῖν τοὺς θεούς*» (Πλάτ. Εὐθύφρ. 14, γ'.).

(1) Κατὰ δὲ τὸν Kühner (ἐν συντάξ. § 375, 4) «*θύειν* = sacra facere, instituere, ἁπλῶς κάμνω θυσίαν, θυσιάζω, ὡς Ξεν. Ἀνάβ. Δ', ς', 27 περὶ τῶν στρατιωτῶν «*θύσαντες κατέβησαν εἰς τὸ πεδίον*»· *θύσασθαι* δέ, ὅταν ὁ θύων ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν ὡρισμένον τινὰ σκοπόν, ὡς Ξενοφ. Ἀνάβ. Β', Β', 2 «*ἐμοὶ θυομένῳ ἰέναι ἐπὶ βασιλέα οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά*». Δ', ς', 23.

I

ἱεράομαι-ῶμαι. Πρόσθες ἐν σημειώσ. «*Καὶ ἱερᾶσθαι καὶ ἱερεύεσθαι* <ἴσως γραπτέον *καὶ ἱερεῦσαι καὶ καθιερεῦσαι*> ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· *ἱερᾶσθαι* δὲ μόνον ἐπὶ τῶν εἰς ἱερέας τελούντων· *ἱερῶσαι* μέντοι καὶ *καθιερῶσαι* ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων» (Θωμ. Μάγιστρ. 469, 4), πρβλ. «*ἱερεῦσαι* καὶ *καθιερεῦσαι* λέγουσιν ἐπὶ τῶν θυομένων ἱερείων· *ἱερῶσαι* καὶ *καθιερῶσαι* ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων» (Ἀμμών.). Τὸ δὲ τοῦ Τιμαίου τοῦ σοφιστοῦ «*ἱεράτω*: κατὰ νόμον ὀργιαζέτω καὶ θυέτω» (ἐκ τῶν Πλάτ. λέξ.) γραπτέον μᾶλλον «*ἱερευέτω*» ἢ «*ἱεράσθω*» (ὡς ἐν σελ. 195 γράφομεν).

ἱππομαχέω-ῶ. Ὡς παθ. τὸ *ἱππομαχία γίγνεται* (Θουκ. Β', 22).

ἱπποτροφέω-ῶ Λέγεται καὶ *ἱπποτρόφος εἰμί* (Δημ. 18, 320) καὶ *ἵππον συντρέφω* (Ξεν. Οἰκ. ε', 5).

ἰσομοιρέω-ῶ. Ὡς μεταβ. εἶναι τὸ *ἰσόμοιρόν τινα ποιῶ* (Ξεν. Παιδ. Β', β', 18), ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ «*τῶν ἴσων ἀξιοῦμαι*» (Ξενοφ. Παιδ. Β', β', 18).

ἰσόω-ῶ. Τὸ *ἐξισῶ τινι* κεῖται ἀμεταβ. καὶ ἴσον μέσῳ (=ἐξισοῦμαι. Θουκ. Ε', 71. καὶ Ϛ', 87., ἔνθα ὑπό τινων ἀντὶ τοῦ «*ἐξισώσαντες*» γράφεται «*ἐξ ἴσου στάντες*»), λέγεται δὲ καὶ *ἐξισῶ ἐμαυτόν* (Ἰσοκρ. 4, 91).

ἰσχύω. Πρόσθες ἐν σημειώσ. *Ἰσχὺς* καὶ *δύναμις* διαφέρει· «τὴν μὲν *δύναμιν* καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίγνεσθαι καὶ ἀπὸ μανίας τε καὶ ἀπὸ θυμοῦ, *ἰσχὺν* δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων» (Πλάτ. Πρωταγ. 351, α'.). Σφάλλεται δὲ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος νομίζων τὸ *ἰσχύω* καὶ μεταβατικόν, ἤτοι «*ἰσχύω* οὐ *μόνον* τὸ ἰσχυρὸς εἰμι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρὸν ἕτερον ποιῶ. Ἀριστείδης ἐν Λευκτρικῶν δευτέρῳ: «*οὓς αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ἰσχύσατε*» (Θωμ. Μάγιστρ. 477, 4), πλανηθεὶς ἐκ κακῆς ἀναγνώσεως, ἐν ᾧ ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι «*ἠσκήσατε*».

K

κακοδαιμονέω-ῶ. Τὰ Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου δὲν ἔχουσιν ὀρθῶς ὅτι «*κακοδαιμονεῖν* οἱ νόθως Ἀττικίζοντες, οἱ δὲ γνησίως *κακοδαιμονᾶν*· καὶ θαυμάσαι ἄν τις, πῶς *εὐδαιμονεῖν* μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ *κακοδαιμονεῖν*» (Θωμ. Μάγιστρ. 491, 7)· διότι ἀμφότερα, τό τε *κακοδαιμονᾶν* καὶ τὸ *κακοδαιμονεῖν*, εἶναι εὔχρηστα παρ' Ἀττικοῖς μετὰ διαφορᾶς σημασίας· τὸ μὲν *κακοδαιμονᾶν* = ὑπὸ κακοῦ δαίμονος ἐλαύνεσθαι, μαίνεσθαι, *κακοδαιμονεῖν* δέ, οὗ ἀντίθετον τὸ *εὐδαιμονεῖν*, σημαίνει τὸ δυστυχεῖν, ὡς «*ἔνθαπερ καὶ τὸ εὐδαιμονεῖν καὶ τὸ κακοδαιμονεῖν τοῖς ἀνθρώποις ἀπόκειται*» (Ξενοφ. Ἱέρ. β', 4). Παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὕρηται καὶ τὸ *δαιμονάω-ῶ* (ὅ ἰδέ)=κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος ἢ ἐξ αὐτοῦ πάσχω (πρβλ. καὶ ψωράω-ῶ, κτλ.).

κακοπαθέω-ῶ. Πρόσθες ὅτι τὸ *κακοπαθῶ* διαφέρει τοῦ *κακῶς πάσχω*· διότι τὸ μὲν *κακοπαθῶ* = ταλαιπωρῶ, πονοῦμαι, δυστυχῶ, τὸ δὲ *κακῶς πάσχω* εἶναι ὡς παθητ. τοῦ *κακῶς ποιῶ τινα* ἢ τοῦ συνθέτου *κακοποιῶ* καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ *λαμβάνω κακόν τι ὑπό τινος*.

κακοποιῶ. Λέγεται καὶ *κακόν τι ποιῶ τινα* (Λυσί. 13, 84. κτλ.).

κακουργέω-ῶ. Λέγεται καὶ *κακοῦργός εἰμί τινος* (Ξενοφ. Ἀπομν. Α', ε', 3=κακουργῶ τινα) καὶ ἁπλῶς *κακοῦργός εἰμι* (Πλάτ. Γοργ. 465, β'. Λάχ. 192, δ'. κτλ.).

καλέω-ῶ. Λέγεται καὶ *ἐπίκλησιν ἔχω* (= ἐπονομάζομαι. Ξενοφ. Λακ. Πολ. θ', 4) καὶ *ἔγκλημα ποιοῦμαι πρός τινα* (=ἐγκαλῶ τινι. Θουκ. Α', 126. Ἰσοκρ. 4, 68). Ἀντὶ δὲ τοῦ *προκαλοῦμαί τινα* λέγεται *πρόκλησιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 15, 106). Ἀντὶ δὲ τοῦ *παρακαλῶ* (=προσκαλῶ) λέγεται καὶ *παράκλησιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 12, 136).

κάμπτω. Λέγεται καὶ *καμπὴν ποιοῦμαι* (=ἀμεταβ. κάμπτω, ἐπανέρχομαι. Πλάτ. Φαιδ. 82, β'.), τὸ δὲ *ἀνακάμπτω* καὶ ἀμεταβ. (=ἐπανέρχομαι. Πλάτ. Φαιδ. 82, β'.).

κατακαλῶ (=καλῶ κάτω, προσκαλῶ). Μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. *κατακαλέσωνται* (Ἰσοκρ. 10, 61., ἀνθ' οὗ ὁ Cobet γράφει «*ἐπικαλέσωνται*» Var. Lect. 520) καὶ ὁ ἀόρ. παθ. *κατακληθεὶς* (Θουκ. Α', 24), τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ.

κατασκευάζω. Πρόσθες «*κατασκευάζω* τὸ ἐργάζομαι καὶ ποιῶ, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ποικίλως συνισταμένων, καὶ ὄνομα ἐκ τούτου *κατασκευὴ* ἡ ἐνέργεια τῶν κατασκευαζόντων καὶ τὸ ἔργον τὸ κατασκευασθέν· λέγεται δὲ *κατασκευὴ* καὶ τὸ ῥητορικὸν προγύμνασμα, ᾧ ἐναντίον ἡ *ἀνασκευή*, καὶ *κατασκευὴ* ἡ αἰτία τοῦ ἐπιλόγου... *Κατασκευάζει* ὁ ναυπηγὸς τὴν ναῦν, *κατασκευάζεται* δὲ ὁ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ ταύτης τὰ ἀναλώματα διδούς. Τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ *οἰκοδομεῖ* καὶ τὸ *οἰκοδομεῖται*· οὕτω γὰρ Δημοσθένης περὶ Φιλίππου λέγει ἐν τῷ περὶ Ἁλοννήσου [§ 16]: «*ὁ δ' οὐδὲν δεόμενος τριήρεις κατασκευάζεται καὶ νεωσοίκους οἰκοδομεῖται*» (Θωμ. Μάγιστρ. 507, 2).

κατηγορέω-ῶ. Λέγεται καὶ *χρῶμαι κατηγορίᾳ* (Ἰσοκρ. 15, 197). Πρόσθες δ' ὅτι τὸ κατηγορῶ μετὰ γενικῆς μὲν συντασσόμενον=λέγω κατά τινος, κατηγορῶ, μετὰ αἰτιατικῆς δὲ=κατάδηλον ποιῶ, δεικνύω, παρίστημι, ὡς «*ἐμφαίνεται τὸ νεαρὸν αὐτοῖς, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν*» (Ξεν. Παιδ. Α', δ', 3. Πρβλ. καὶ Δημ. 45, 20. Ὅρα καὶ Κόντ. Γλωσ. Παρατηρ. 385—

387). «*Κατηγορῶ σου* γενικῇ, *κατηγορῶ* δὲ τὸ δεικνύω αἰτιατικῇ» (Σουίδ. ἐν λεξ.). Ὅπερ δὲ λέγει Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ὅτι ἅπαξ εὕρηται καὶ μέσως τὸ *κατηγοροῦμαί τινος* (=κατηγορῶ) παρὰ Πλάτωνι (Γοργ. 521, ε'.) δὲν εἶναι ἀληθές· διότι ἀντὶ τῆς ἀναγνώσεως, ἣν αὐτὸς ἀνέγνω, «*εἰ αὐτοῦ τις κατηγοροῖτο*» (Θωμ. Μάγιστρ. 513, 3), ἀναγινώσκεται νῦν, «*εἰ αὐτοῦ κατηγοροῖ τις λέγων*».

κινῶ. Καὶ ἀμεταβ. τὸ *ὑποκινῶ* (= παράφρων εἰμί. Πλάτ. Πολιτ. 573, γ'.).

κλαίω. Πρόσθες «*Κλάειν* καὶ *κάειν* Ἀττικά, *κλαίειν* δὲ καὶ *καίειν* κοινά. Καὶ *κλαύσομαι* καὶ *κλαήσομαι*. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας: «*καὶ τὰ παιδία κλαήσεται*». Καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ [425]: «*οὐκοῦν κλαύσεται*» (Θωμ. Μάγιστρ. 535, 7). Ὁ μέλλων *κλαήσομαι* εἶναι πλημμελής, οὐδὲ ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας ὑπάρχει τὸ χωρίον, ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, ἔνθα γράφεται «*παιδία γὰρ παραστήσεται καὶ κλαήσει*» (§ 99, σελ. 546). Ἴσως δὲ ὁ Μάγιστρος ἀνέγνω κακῶς τὸ ἐν τῷ περὶ τῆς Παραπρεσβείας «*ἀλλ' ὑπὲρ αὐτοῦ κλαήσει τοῦ τὰ τοιαῦτα πεπρεσβευκότος, καὶ τὰ παιδία ἴσως παράξει*» (§ 310, σ. 440).

κλάω-ῶ. Πρόσθες καὶ τὸ «*Κλάσις* καὶ *κλᾶν* ἐπὶ ὀστῶν καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, *θραύειν* δὲ καὶ *συντρίβειν* ἐπὶ ξηρῶν. Ἔστι δὲ *συντρίβειν* κυρίως τὸ εἰς χνοῦν λεπτύνειν» (Μοσχόπουλος).

κλείω. Τὸ *συγκλείω* κεῖται καὶ ἀμεταβ. «*ξυγκλήσαντες ἐχώρησαν εἰς τὸ ἔσχατον ἔρυμα τῆς νήσου*» (Θουκ. Δ', 35 = συσπειραθέντες)

κνήω-ῶ. Πρόσθες «*κνῆν Ἀττικῶς, κνήθειν Ἑλληνικῶς*» (Μοῖρις). «*Κνᾶσθαι*» <γράφε «*κνῆσθαι*»> *τὸ οὖς, οὐ κνήθειν*» (Θωμ. Μάγιστρ. 538, 3)

κοινωνέω-ῶ. Πρόσθες ὅτι *κοινωνῶ μέν τινος*=μετέχω, *κοινωνῶ δέ τινι* = μεταδίδωμί τινι (Πλατ. Τίμ. 65, ε'.) καὶ συμφωνῶ τινι (Πλάτ. Νόμ. 844, γ'. Δημ. 18, 58), *κοινωνῶ δέ τινί τινος* = σύν τινι ἄλλῳ μετέχω τινός (Ξενοφ. Οἰκ. ι', 4. Πλάτ. Νόμ. 686, α'. 844, γ'. Δημ. 25, 61. Δείναρχ. 1, 101. κτλ.). Ὅρα καὶ Ἀσωπ. Περίοδ. Β'. Συντακτ. σ. 254, § 3. «Οὐ μόνον *κοινωνῶ σοι τοῦ δεῖνος* ἀντὶ τοῦ συμμετέχω σοι, ἀλλὰ καὶ *κοινωνῶ σοι ὧν ἔχω* ἀντὶ τοῦ μεταδίδωμι. Πλάτων ἐν δευτέρῳ τῶν πολιτειῶν [369, ε'.]: «*τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου παρασκευῇ καὶ ἄλλοις κοινωνεῖν*» ἤγουν μεταδιδόναι τούτου. Καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ [370, α'.]: «*καὶ μὴ ἄλλοις κοινωνοῦντα πράγματα ἔχειν*». Καὶ *κοινωνῶ* ἁπλῶς τὸ μετέχω πρὸς γενικὴν μόνον συντασσόμενον» (Θωμ. Μάγιστρ. 538, 6. πρβλ. καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ 150, 27).

κομάω-ῶ. Πρόσθες ὅτι τὸ *κομάω-ῶ* λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου κόμην τρέφοντος καὶ ἐπὶ τόπου φυτὰ ἔχοντος καὶ ἐπὶ φυτῶν θαλλόντων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων εὐτυχούντων καὶ κατ'

ἀκολουθίαν ἐπαιρομένων, «*ὡς μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ*» (Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 170) «*Κομᾶν* μέν ἐστι τὸ ἐπί τινος <γραπτέον *τὸ ἐπί τινι*> σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων καὶ τρέφειν τὴν κόμην» (Ἀμμών. ἐν λ.).

κομίζω. Πρόσθες ὅτι «*Κομίζομαι* οὐ μόνον τὸ φέρομαι ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπολαμβάνω» (Θωμ. Μάγιστρ 543, 3). Τὸ μέσον *κομίζομαι εἴς τι ἢ ἐπί τινος* (=κομίζω ἐμαυτόν=πορεύομαι, ἔρχομαι = λατ. se transferre. Ἡρόδ. Α', 185. Ε', 98. Η', 62. Εὐριπ. Φοιν. 593. Θουκ. Α', 91. 109. Β', 33. Γ', 4. 29. 98. κτλ.), *κομίζομαι δέ τι* (=κομίζω τι ἐμαυτῷ= λαμβάνω [ὅρα καὶ Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς Σύντ. σ. 321, § 60. Περίοδ. Β', 297 § 28. 302, § 42. 44] τι ἀνῆκον ἐμαυτῷ, ἀνακτῶμαι).

κομπέω-ῶ. Πρόσθες ὅτι «*κομπάζω* καὶ *κομπέω κομπῶ* καὶ *κομποῦμαι*. Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι [1122]: «*μέγ' ἄν τι κομπάσειας*». Θουκυδίδης ἐν τῇ ἕκτῃ [§ 17]: «*ὅσοι περ κομποῦνται*», ἤγουν κομπαστικῶς λέγονται <γράφε *λέγουσι*>. Καὶ αὖθις ἐν τῇ τετάρτῃ [§ 126]: «*ἄποθεν* <γράφε *ἄπωθεν*> *ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον μέλλήσει ἐπικομποῦσιν*» (Θωμ. Μάγιςρ. 544, 3).

κονδυλίζω. Πρόσθες ὅτι «*κονδυλίζω* καὶ *κονδυλισμὸς* καὶ *κόνδυλος*..., τὸ δὲ *κολαφίζω* καὶ *κολαφισμὸς* καὶ *κόλαφος* ἀνάττικα» (Θωμ. Μάγιστρ. 545, 4).

κόπτω. Τὸ *ἀντικόπτω* κεῖται καὶ ἀμεταβ. (= ἀνθίσταμαι. Ξεν. Ἑλλ. Β', γ', 15. 31). Λέγεται καὶ *ἀποκοπαὶ χρεῶν εἰσιν* (Ἀνδοκίδ. 1, 88).

κορέννυμι. Πρόσθες τὸ ῥημ. ἐπίθ. *ἀκόρεστος* (Ξενοφ. Συμπ. η', 15).

κορέω-ῶ. Πρόσθες ὅτι «*κόρημα* χρὴ λέγειν, οὐχὶ *σάρον*, οὐδὲ *σάρωτρον*, καὶ *κορεῖν* καὶ *παρακορεῖν* καὶ *ἐκκορεῖν*, ἀλλὰ μὴ *σαροῦν*» (Θωμ. Μάγιστρ. 547, 7)

κοσμέω-ῶ. Ὁ Cobet διακρίνει τὸ *κοσμεῖν* τοῦ *κομμοῦν* ὧδε· «*Κομμοῦν* καὶ *κομμῶται*, *κομμώτριαι*, *κομμωτικὴ* περὶ παντὸς μὲν ἐπιπλάστου καλλωπισμοῦ τίθεται οἷον ἐπὶ φύκους καὶ ψιμυθίου καὶ παιδέρωτος καὶ τῶν τοιούτων, κυρίως δὲ περὶ τῶν τὰς κόμμας περιέργως καὶ μετ' ἐπιτεχνήσεως πλεκόντων. Τὸ δὲ *κοσμεῖσθαι* περὶ τῶν χρυσίων καὶ τῶν τοιούτων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τίθεται, ἐπὶ δὲ κόμης οὐκέτι» (παρὰ Λογί. Ἑρμ. Κόντ. Τόμ. Α', σ. 482). Νομίζομεν δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ παρὰ Cobet τονισμοῦ *κομμῶται* ὀφείλει νὰ τονισθῇ *κομμωταί*, ὡς «*οἱ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι κομμωταὶ καὶ κομμώτριαι αἱ γυναῖκες*» (Πολυδ. Β', 31. ὅρα καὶ Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντ. 32). Προσσημειωτέον δὲ ὅτι παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὕρηται μόνον τὸ παράγωγον *κομμωτική* (Πλάτ. Γοργ. 465, β'. ὅρα καὶ Σχολ. αὐτόθ.).

κρίνω. Ἀντὶ τοῦ παθητ. λέγεται καὶ *κρίσεως τυγχάνω* (Πλάτ. Φαῖδρ. 249, α'.).

κυκλέω-ῶ. Πρόσθες ὅτι «*κυκλέω κυκλῶ* τὸ στρέφω, *κυκλόω* δὲ *κυκλῶ* τὸ περιλαμβάνω· *κυκλοῦμαι* δὲ καὶ τὸ περιλαμβάνω καὶ τὸ περιλαμβάνομαι. Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ <γραπτέον *ἐν τῇ τρίτῃ* § 108> : «*περιέσχον τῷ κέρᾳ οἱ Πελοποννήσιοι καὶ ἐκυκλοῦντο τὸ δεξιὸν τῶν ἐναντίων*». Καὶ αὖθις ἐν τῇ πέμπτῃ [§ 73] : *τὸ δεξιὸν τῶν Λακεδαιμονίων καὶ Τεγεατῶν ἐκυκλοῦντο τοὺς Ἀθηναίους*» (Θωμ. Μαγίστρ. 558, 1).

Λ

λακωνίζω. Σημαίνει καὶ φρονῶ τὰ τῶν Λακώνων· ὅρα *ἀττικίζω*.

λαμβάνω. Τὸ *ἀναλαμβάνω* (= ἀναρρώννυμαι) λέγεται *ἀναλαμβάνω ἐμαυτόν*, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς *ἀναλαμβάνω* (Πλάτ. Πολιτ. 467, δ'.).

λείπω Κεῖται καὶ ἀμεταβ. ἐν συνθέσει, ὡς *ἀπολείπω* (=ἀπορρέω. Πλάτ. Νόμ. 732, β'. Ξενοφ. Συμπ. 8, 14. Τὸ δὲ «*ἀπολιπόντων ἐκ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου*» [Θουκ. Γ', 10] ὁ Cobet διορθοῖ εἰς «*ἀπελθόντων* »), *ἐλλείπω* (= οὐ ποιῶ τὰ δέοντα, officio meo desum. Δημ. 2, 30), *ἐπιλείπω* (= ἐκλείπω. Ξεν. Ἑλλ. Β', β', 11. Ἀνάβ. Δ'. ε', 14. κτλ.), *ἐκλείπω* (=παύομαι, ἐκλείπω. Θουκ. Γ', 87. Β', 28. Ἰσοκρ. 8, 20. Ξενοφ. Ἀνάβ. Δ', ε', 15. κτλ.).

λογίζομαι. Ἀντὶ τοῦ *ὑπολογίζομαί τι* λέγεται καὶ *ἐν ὑπολόγῳ τι ποιοῦμαι* (Λυσί. 4, 18) καὶ *ὑπόλογον τινος ποιοῦμαι* (Δημ. 25, 66) καὶ *ὑπόλογόν τι ποιοῦμαι* (Πλάτ. Λάχ. 189, β'.).

λυτρόω-ῶ. Πρόσθες ὅτι «*λύτρα* καὶ *σῶστρα* λογογράφοι, *ἄποινα* δὲ ποιηταί, εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ ἐπὶ ἐλευθερίᾳ διδόμενα· , *ὑποφόνια* δὲ ἅπερ διδόασιν οἱ φονεῖς εἰς λύσιν τοῦ ἐγκλήματος» (Θωμ. Μάγιστρ 587, 5).

λύω. Πρόσθες ἐν τῇ σημ. ὅτι τὸ ἀμεταβατ. *καταλύω* (=μένω που, κοινῶς κωνεύω), περὶ οὗ εἴπομεν τίς ἡ γνώμη τοῦ Κοραῆ εἶναι (ὅρα καὶ Κοραῆ Ἄτακτ. Τόμ. Β', σ. 58. καὶ ἀλλαχοῦ), ἴσως πολλῷ εὐκολώτερον δύναται νὰ νοηθῇ **κατ'** ἔλλειψιν τοῦ ἀντικειμένου ἐκ τῆς φράσεως «*καταλύω τὸ φορτίον*», φερομενης παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Πλάτωνος (Φαῖδρ. 260, γ'. « *καταλύσαντος οὖν τὸ φορτίον τοῦ ὀνηλάτου*» κτλ.) καὶ ὑποδειχθείσης ἡμῖν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Κόντου· διότι καὶ ἡ δημώδης ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας μεταχειρίζεται τὸ *ξεφορτώνω*, ὡς «*ποῦ θὰ ξεφορτώσωμεν ;* = ποῦ θὰ καταλύσωμεν ; Πρβλ. καὶ «*καταλύω* = *λύω καὶ τίθημι κάτω*» (**Ἀσωπ.** Εἰσ. εἰς Σύνταξ. 680, § 35).

λωφάω-ῶ. Τὸ *λωφῶ* συνήθως εἶναι ἀμετάβατον (= παύομαι ἀνακουφίζομαι, καταπαύομαι), εὑρίσκεται δὲ καὶ μεταβατ.= ἀνακουφίζω, ἀπαλλάττω, ἐλευθερῶ. « *Λωφᾷ* τις κυρίως, ὅταν διαλίπῃ λυπούμενος, καὶ *λωφᾷ τὸ πάθος*. Λέγεται δὲ καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ θυμοῦ καὶ νόσου καὶ τῶν ἄλλων. Ὄντι δὲ ἀμεταβάτῳ μεταβατικῶς Αἰσχύλος χρῆται ἐν Προμηθεῖ [στίχ. 27] «*ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω*» (Θωμ. Μάγιστρ. 589, 3). Ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων τὸ ῥῆμα εἶναι εὔχρηστον μόνον παρὰ Θουκυδίδῃ, Ἰσοκράτει, Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι.

Μ

μαντεύομαι. Λέγεται καὶ *μαντικῇ χρῶμαι* (Ξεν. Ἀπομ. Α', α', 2. Πλάτ. Φαῖδρ. 244, β' κτλ.) καὶ *μαντείαις χρῶμαι* (Ἰσοκρ 6, 24).

μαστροπεύω (εἰμὶ μαστροπός, προαγωγός, προξενητὴς πορνῶν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. Ξενοφ Συμπος. δ', 57) καὶ ὁ μέλλ. *μαστροπεύσω* (σπαν. Ξεν. Συμπος. η', 42). Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *μαστροπός εἰμι* (Ξεν Συμπος. δ', 60).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Ξενοφῶντι. Γίνεται παρὰ τὸ μ α σ τ ρ ο π ό ς, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ μ α σ τ ρ ό ς (= μαστήρ, μαστευτής, ἐρευνητής), ὅπερ ἐκ ῥίζης μασ-, ἐξ ἧς ἐ π ί - μ α σ - τ ο ς (ἐζητημένος), μ α σ τ ε ύ ω, μ α σ τ ή ρ (ἐξ οὗ μαστρ$_o$-), μα-στρ-οπ-ός (ἴσως τὸ ὀ π - ἔχει σχέσιν τῷ λατ. opus = ἔργον, operor = ἐργάζομαι, πρβλ. Πηνελ-όπ-η, Πηνελ-όπ-εια = ἡ πανία ἐργαζομένη· ὅρα ἐνταῦθ. σ. 349 α'. 387, α'.), ῥημ. παράγ. μαστροπεία. Αἱ δὲ μαστροποὶ ἢ αἱ μητέρες ἑταιρῶν ἐφόρουν καὶ ταινίδιόν τι πορφυροῦν περὶ τῇ κεφαλῇ (Πολυδ. Δ', 120).

μεγαλύνω. Λέγεται καὶ *μέγεθος περιτίθημί τινι* (Ἰσοκρ. 4, 8. κτλ.) καὶ *μέγα τι ποιῶ* (Ἰσοκρ. 4, 143. 12, 44. κτλ.).

μέλει. Τὸ ῥῆμα παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις εἶναι ἀείποτε ἀπρόσωπον (= ἔστι μοι ἐπιμέλεια, φροντίς), σπανιώτατα δὲ φέρεται παρ' αὐτοῖς ὡς προσωπικὸν *μέλω* (= εἰμί τινι ὑποκείμενον μελήματος, ἐπιμελεῖταί τις καὶ φροντίζει ἐμοῦ), ὡς «*θυσίαι δὲ καὶ ἑορταὶ καὶ χοροὶ πᾶσι μέλουσι διὰ βίου*» (Πλάτ. Νόμ. 835, ε'.), «*οἷς οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν τῷ βίῳ ἢ τοῦτο ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν*» (Πλάτ. Λάχ. 182, ε'.), τοῦθ' ὅπερ εἶναι συνηθέστατον παρὰ ποιηταῖς, ὡς «*πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω*» (Ὀδ. Ι, 20), «*Ἀργὼ πᾶσι μέλουσα*» (Ὀδ. Μ, 70.) ὅπερ κακῶς γράφεται «*πασιμέλουσα*»), κτλ. Ἐντεῦθεν ἔγιναν καὶ τὰ προσωπικὰ *ἐπιμέλομαι* (ἔχω τι ὑποκείμενον ἐπιμελείας) καὶ *μεταμέλομαι* (=μεταβάλλω μέλημα, ὑποκείμενον φροντίδος καὶ ἐννοίας, μεταγιγνώσκω, μετανοῶ).

μελετόω-ῶ. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι ἐκ τῆς ῥίζης *μελ-*, λατ. mel, mellis, γίνεται καὶ τὸ ποιητικὸν μείλιχος (πρᾷος, γλυκύς, ἤπιος) καὶ αἰολ. μέλλιχος, μειλίχιος, ὅπερ καὶ Ἀττικὸν πεζολογικὸν (Θουκ. Α', 126), μειλίσσω (πιητ. γλυκαίνω, καταπραΰνω, εὐφραίνω =μειλίχ-jω), τὸ κύρ. Μίλτας, Μιλτιάδης, Μίλτω, μέλ-κ-ιον (παίγνιον. Ἡσύχ.). λατ. mulceo (θέλγω) Ἐνταῦθα ἀνάγονται κατὰ Κούρτιον καὶ μείλια (δῶρα πρὸς ἐξιλέωσιν καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς νύμφης διδόμενα), γοτθ. mild-s καὶ γερμ. mild (πρᾷος, γλυκύς), λιθ. meile (ἀγάπη), mellas (ἀγαπητός).

μεσεγγυόομαι-οῦμαι (= λαβὼν ἀμφισβητούμενον ἀργύριον ὑπὸ δύο διαφερομένων ἐγγυῶμαι ἀποδοῦναι μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ= αἰτῶ νὰ κατατεθῇ ἀργύριον παρὰ τρίτῳ ἐπ' ἐγγύῃ (Ἰσοκρ. 13, 5. Δημ. 39, 3). «*Μεσεγγυοῦνται*· ἐγγυηταὶ γίγνονται ἢ ἐγγυητὰς ποιοῦνται, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ κατὰ σοφιστῶν» (Φώτι. καὶ Σουΐδ.). Τοῦτο ἐλέγετο καὶ «*ἐπιδιατίθεσθαι*» (ὅρα Ἁρποκρατ. ἐν λ.) ἢ *ἐν μεσεγγυώματι ποιεῖσθαι*», *μεσεγγύωμα* δὲ (Ἰσοκρ 12, 13. Αἰσχίν. 3, 125., κακῶς δὲ ὁ Πολυδεύκης μνημονεύει ὅτι ἐχρήσατο καὶ ὁ Ξενοφῶν τῇ λέξει. Πολυδ. Η', 28) εἶναι τὸ παρὰ τρίτῳ κατατιθέμενον ἀργύριον (ὅρα Ἡσύχ. ἐν λ., Ἁρποκρ., Φώτι., Σουΐδ., Βεκκ. Ἀνέκδ. 191, 14. 279, 3). Κακῶς δὲ γράφεται *μεσεγγυάομαι-ῶμαι* ἢ *μεσεγγυέομαι-οῦμαι* καὶ *μεσεγγύημα*. Ὁ γνήσιος τύπος ἐφυλάχθη μόνον παρὰ Πλάτωνι, πρβλ. καὶ «*μεσεγγυωθέν*· ἐπὶ μεσιτῶν ἀποτεθὲν ὡς ἀμφισβητούμενον» (Τίμαι. σοφιστ. ἐκ τῶν Πλάτων. λέξ.). Παρὰ Πολυδεύκει φέρεται καὶ ἐνεργ. τύπος «*μεσεγγυῆσαι, ἐμεσεγγύησαν*» <γράφε *μεσεγγυῶσαι, ἐμεσεγγύωσαν*> (Πολυδ. Η', 28).

μεστόω-ῶ. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *μεστὸν ποιῶ τινα* (Ἰσοκρ. 6, 54. 8, 99. 12, 99. 15, 307).

μηνόω. Λέγεται καὶ *μήνυσιν ποιοῦμαι* (Λυσί. 13, 22).

μέγνυμι. Πρόσθες ὅτι τὸ *συμμίγνυμι*. *ἐπιμίγνυμι* καὶ *προσμίγνυμι* κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἀντικειμένου *ἐμαυτὸν* γίνονται ἀμετάβατα, ὡς «*ξυνέμιξαν ἀλλήλοις*»(=συνεπλάκησαν.Θουκ. Α', 50), «*προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν ἕως Κύρῳ συμμίξειαν*» (=κοινῶς σμίξωσι τὸν Κῦρον. Ξεν. Ἀναβ. Β', α', 2), «*οὗτοι πρῶτοι συνέμιξαν τοῖς προκαταλαβοῦσι τὸ χωρίον*» (Ξενοφ. Ἀναβ. Δ', β', 9), κτλ. «*ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις*» (Θουκ. Α', 2 = ἐπιμιξίᾳ χρώμενοι πρὸς ἀλλήλους πρβλ. καὶ Ξεν. Ἀναβ. Γ', ε', 16.), «*ἐπιμίσγοντες παρ' ἀλλήλους*» (Θουκ. Α', 13)=ἐπιμιξίας οὔσης παρ' ἀλλήλους, ἐπιμιξίαν ἔχοντες), κτλ. «*προσέμιξαν τοῖς Ἀμπρακιώταις*» (=συνεπλάκησαν Θουκ. Γ', 106), «*τοῖς ὁπλίταις οὐκ ἠδυνήθησαν προσμῖξαι*» (Θουκ. Δ', 33. πρβλ. Δ', 85. 96 Ε', 72. Ϛ', 69. κτλ.), «*προσέμιξαν τῷ τείχει*» (=προσήγγισαν. Θουκ. Γ', 22. Πρβλ. Α', 46. Δ', 93. Ξεν. Ἀναβ. Δ', β', 16. Παιδ.

Β', δ', 21. κτλ.). Λέγεται καὶ *ἐπιμιξίᾳ χρῶμαι πρός τινα* (Ξεν. Ἑλλ. Ε', α', 1. κτλ.) καὶ παθητ. *ἐπιμιξία ἐστὶ παρά τινα* (Θουκ. Ε', 78).

μιμοῦμαι. Χρόνους μετὰ παθητ. διαθέσ. ἔχει μόνον τὸν μέλλ. *μιμηθήσομαι*, τὸν ἀόρ. *ἐμιμήθην* καὶ τὸν παρακ. *μεμίμημαι*, σφάλλεται δὲ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος νομίζων ὅτι καὶ ὁ ἐνεστὼς μιμοῦμαι εὕρηται μετὰ παθητ. διαθέσεως, περὶ οὗ λέγει ὧδε· «*Μιμοῦμαι τὸν δεῖνα* ἀντὶ τοῦ μιμητής εἰμι τούτου· καὶ *μιμοῦμαι ὑπὸ τοῦ δεῖνος* ἀντὶ τοῦ μιμητὴν τοῦτον ἔχω. Πλάτων ἐν Γοργίᾳ: «*οὐκ οἶσθα ὅτι οὗτος ὁ μιμούμενος τὸν μιμούμενον ἐκεῖνον ἀποκτενεῖ, ἐὰν βούληται*» (Θωμ. Μάγιστρ. 616, 3). Τὸ χωρίον τοῦ Πλάτωνος ἔχει ὧδε· «*οὐκ οἶσθα ὅτι οὗτος ὁ μιμούμενος τὸν μὴ μιμούμενον ἐκεῖνον ἀποκτενεῖ, ἐὰν βούληται*» (Πλάτ. Γοργ. 511, α'.), ἔνθα τὸ μιμοῦμαι ἔχει ἐνεργ. διάθεσιν.

μισθοφορέω-ῶ. Πρόσθες ὅτι «*μισθοφορῶ* τὸ μισθὸν φέρω, *καταμισθοφορῶ* δὲ *τόδε* ἀντὶ τοῦ εἰς μισθὸν στρατιωτῶν καταδαπανῶ. Αἰσχίνης [2,131] «*ἐπειδὴ κατεμισθοφόρησαν τὰ ὑπάρχοντα*» (Θωμ. Μάγιστρ. 618, 4).

μοναρχέω-ῶ. Λέγεται καὶ *μοναρχίαν ἔχω* (Ἰσοκρ. Ἐπιστολ. 5, 3. κτλ.).

μυθεύω (μυθολογῶ). Μόνον ὁ παθ. παρακ. *μεμύθευται λόγος* (ψ. Πλάτ. Ἀλκυὼν § 1), ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι *μυθολογεῖν*. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ (Ἡρακλ. Μαιν. 77. Ἴων 265).

Ν

ναυπηγέω-ῶ. Ὁ μακαρίτης Ἀσώπιος περὶ τοῦ *ναυπηγεῖν* καὶ *ναυπηγεῖσθαι* λέγει τάδε. «Ὁρίζεται ὡς κανὼν ὅτι «*ναυπηγεῖ ὁ ναυπηγός, ναυ»πηγεῖται δὲ ὁ ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τὸ »ἀνάλωμα διδούς*». Πρέπει ὅμως νὰ »ὁμολογήσω ὅτι τοῦ *ναυπηγῶ* οὔτε ἐ»γὼ ἔχω πρόχειρον παράδειγμα, οὔτε »παρ' ἄλλοις εἶδον ἀναφερόμενον· τὸ »*ναυπηγοῦμαι* τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν »δύο περιστάσεων, παρ' Ἡροδότῳ ἀ»ναντιρρήτως, ὡς *ἐπεὶ ἐπύθοντό σε »μέλλοντα ναυπηγέεσθαι νέας* (Ἡροδ. »Α', 27), *ἐκ ταύτης ὦν τῆς ἀκάνθης »κοψάμενοι ξύλα... ναυπηγεύμενοι »τρόπον τοιόνδε* (Ἡροδ. Β', 96)» (Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς Σύνταξ. σ. 238). Ὁ Ἀσώπιος ὁμολογεῖ ὅτι ἠγνόει παράδειγμα τοῦ ἐνεργητ. τύπου καὶ εἶχε δίκαιον, διότι ἅπαξ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ. «Σωκρ. *Τῶν περὶ ναυπηγίας λέγεις, ὁποίας τινὰς χρὴ αὐτοὺς* (τοὺς Ἀθηναίους) *τὰς ναῦς ναυπηγεῖσθαι*; Ἀλκιβ. *Οὐκ ἔγωγε, ὦ Σώκρατες*. Σωκρ.

Ναυπηγεῖν γάρ, οἶμαι, οὐκ ἐπίστασαι τοῦτ' αἴτιον ἢ ἄλλο τι»; (Πλάτ. Ἀλκιβ. Α', 107, γ'.).

νοέω-ῶ. Πρόσθες καὶ τὸ *προνοίᾳ χρῶμαι περί τινα* (=προνοῶ τινος Ἰσοκρ. 10, 58. κτλ.), παθητ. δὲ *προνοίας τυγχάνω ὑπό τινος* (Ἰσοκρ. Ἐπιστολ. 4, 12. κτλ.).

Ξ

ξαίνω. Πρόσθες ὅτι ἀντὶ τοῦ παρὰ Πλάτωνι *διεσταμένοι*, «*ἐπειδὰν τῶν τὸν μυελὸν τριγώνων οἱ ξυναρμοσθέντες μηκέτι ἀντέχωσι δεσμοὶ τῷ πόνῳ διεσταμένοι*» (Τίμ. 81, δ'.), ὁ Cobet γράφει «*διιστάμενοι*», ἥτις ἦν καὶ ἡ ἀρχαιοτέρα γραφή· ἴσως δὲ γραπτέον καθ' ἡμᾶς «*διασπώμενοι*» ἢ «*διεσπασμένοι*».

ξέω. Πρόσθες καὶ τὸν παρακ. παθ. *συνέξεσμαι* παρὰ τῷ ῥήτορι Ἀλκιδάμαντι, «*εὐλύτου γὰρ τῆς ἑρμηνείας οὔσης καὶ τῶν ὀνομάτων οὐκ ἀκριβῶς συνεξεσμένων*» (Ἀλκιδ. κατὰ Σοφιστ. § 20)=τετορνευμένων, ἀπηκριβωμένων. Καὶ παρ' Ἀλκίφρονι (3, 40) φέρεται κατά τινας παρακ. *ἀπέξυσμαι* ὡς «*ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ τοῦ προσώπου*», ὅστις γραπτέος «*ἀπέξεσται*», πρβλ. «*καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπέξεσμένον τοῦ προσώπου παντελῶς*»(Λουκιαν. Βίων πρᾶσις 10, σ. 550).

Ο

ὁδεύω. Λέγεται καὶ *ὁδὸν ποιοῦμαι* (Λυσί. 2, 29. κτλ.). ὅρα καὶ *ὁδοποιῶ*.

ὁδοιπορέω-ῶ. Παρ' Ἡροδότῳ ὑπάρχει καὶ ἡ περίφρασις *ὁδοιπορίαν ποιοῦμαι* (Β'. 29).

οἰκέω-ῶ. Ὑπάρχουσι καὶ αἱ περιφράσεις *οἰκητής εἰμι* (= κάτοικος. Πλάτ. Φαίδ. 111, β'.) καὶ *οἰκήτωρ εἰμί* (Θουκ. Δ', 103), ὡς μεταβ. δὲ *καθίστημι ἔν τινι οἰκήτορας* (Θουκ. Λ', 55), οὗ ἀντίθετον τὸ *ἀπάγω τοὺς οἰκήτορας* (Θουκ. Λ', 28). Περὶ δὲ τοῦ *ἀποικεῖν* ὑπάρχουσιν αἱ ἑξῆς περιφράσεις, ἡ μὲν πόλις ποιεῖται *ἀποικίαν* (Πλάτ. Νόμ. 720, γ'. κτλ.) καὶ *ἐκπέμπει ἀποικίαν* (Θουκ. Α', 2. 12 Γ', 92 Πλάτ. Πολιτικ. 293, δ'.) καὶ *καθίσταταί τι ἀποικίαν* (ὡς «*Λακεδαιμόνιοι Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τραχῖνι ἀποικίαν καθίσταντο*. Θουκ. Γ', 92, ἔνθα ὑπό τινων διορθοῦται «*ἐς ἀποικίαν*»), οἱ δὲ ἐκπεμπόμενοι *μετέχουσιν ἀποικίας* (Πλάτ. Νόμ. 929, δ'.), ὁ δ' ἡγεμὼν τῆς ἀποικίας *ἄγει ἀποικίαν* (Θουκ. Ϛ', 4).

οἰκοδομέω-ῶ. Ὁ μακαρίτης Ἀσώπιος διάκρισιν ποιούμενος τοῦ ἐνεργ. καὶ μέσ. τύπου λέγει τάδε· «Ἐν τούτοις ὁρίζεται ὡς κανὼν ὅτι «*οἰκοδομεῖ ὁ οἰκοδόμος, οἰκοδομεῖται δὲ ὁ δι' ἑτέρου οἰκοδομῶν καὶ ὁ τὸν μισθὸν διδούς*», ἡ χρῆσις ὅμως δὲν εἶναι σταθερά· ἀπαντᾶται καὶ τὸ μέσον ἐπὶ τῆς μεταβατικῆς <ὤφειλε νὰ εἴπῃ *ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ*>, συχνότερον δὲ τὸ ἐνεργητικὸν ἐπὶ τῆς τοιαύτης μέσης σημασίας» (Εἰσαγ. εἰς Ἑλλ. Συντ. σ. 238. Πρβλ. καὶ Περιοδ. Β'. σ. 310). Ἀπαντᾷ ἐνίοτε ὄντως τὸ ἐνεργητικόν, ἔνθα ἥρμοζε μᾶλλον τὸ μέσον, ὡς «*Ξέρξης λέγεται οἰκοδομῆσαι ταῦτα τὰ βασίλεια*» (Ξεν. Ἀναβ. Α', β', 9), κτλ., ἀλλὰ τὸ μέσον νὰ εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ φαίνεταί μοι ἀμφίβολόν πως· τοῦτο λέγων ἐννοῶ τοὺς παλαιούς, οὐχὶ δὲ τοὺς μεταγενεστέρους, οἵτινες τὰ πάντα συνετάραξαν καὶ δὲν διέκρινον πολλάκις τὴν μεσότητα. Πρβλ. «ὥσπερ *ἐγεννησάμην* ἀντὶ τοῦ *ἐγέννησα* καὶ *ἐθρεψάμην* ἀντὶ τοῦ *ἔθρεψα* λέγομεν, οὕτω καὶ *ἠγανακτησάμην* ἀντὶ τοῦ *ἠγανάκτησα*. Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἐνυπνίῳ [§ 4]: «*ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρός*». Ὡσαύτως καὶ *ἐθαψάμην* ἀντὶ τοῦ *ἔθαψα*. Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ [§ 117]: «*καὶ εἶδον δι' ἐκείνων καὶ ἐθαψάμην*» (Θωμ. Μάγιστρ. 416, 8., ὅστις κακῶς ἀνέγνω «*ἐθαψάμην*» ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ «*ἔθαψά μιν*»). Τοὐλάχιστον τὰ ἐκ τοῦ Ἡροδότου (Β'. 121. 148) ὑπὸ τοῦ Ἀσωπίου μνημονευόμενα παραδείγματα τοῦ μέσου *οἰκοδομοῦμαι* ἔχουσιν ὀρθότατα.

οἰκτείρω. Ὡς παθ. εἶναι τὸ *οἴκτου τυγχάνω ὑπό τινος* (Ἰσοκρ. 14, 52).

ὀκλάζω. Λέγεται ἐπὶ χορευτοῦ εἰς τὰ γόνατα καμπτομένου καὶ ἀνισταμένου καὶ ἐπὶ ἵππου συγκάμπτοντος τοὺς ὀπισθίους πόδας, καθόλου δὲ=κάθημαι ὀκλάξ. Εἶναι δὲ ἀμετάβατ. καὶ ἐνίοτε μεταβατικ. «*ὀκλάζω τὰ ὀπίσθια*» (Ξεν. Ἱππικ. ια', 3), παρὰ δὲ Λουκιανῷ λέγεται καὶ «*εἰς γόνυ ὀκλάσας*» (Νεκρικ. Διάλογος κζ', 4) καὶ «*ὀκλάζω τῷ ἑτέρῳ*» (Λουκιαν. Φιλοψευδ. 18).

ὁμογνωμονῶ. Πρόσθες καὶ ἀόρ. κατὰ περίφρασιν *ὁμογνώμων ἐγενόμην* (Δημ. 59, 2. κτλ.), παρακ. *ὁμογνώμων γέγονα* (Λυσί. 28, 17. κτλ.). Λέγεται δὲ καὶ *τὴν αὐτὴν ἔχω γνώμην* (Λυσί. 34, 7. Ἰσοκρ. 2, 32. 50. κτλ.), *τῇ αὐτῇ γνώμῃ χρῶμαι* (Λυσί. 33, 6. κτλ.). Ὡς μεταβατ. εἶναι τὸ *ὁμογνώμονά τινα ποιῶ τινι* (Ξενοφ. Παιδ. Ε', ε', 46).

ὁράω-ῶ. Τοῦ μέσ. ἀόρ. β' ἀπαντᾷ ὁριστ. *προειδόμην* (Δημ. 9, 68. 19, 250. 54, 17. 60, 18), ὑποτακτ. *προΐδωμαι* (Ξεν. Ἀναβ. Ϛ', α', 8), εὐκτ. *ὑπιδοίμην τι* (Δημ. 23, 3), ἀπαρέμ. *προϊδέσθαι* (Δημ. 18, 301. 23, 134), μετχ. *προϊδόμενος* (Θουκ. Δ', 64 <ἔνθα κακῶς γράφεται *προειδόμενος*>. Αἰσχίν.

1, 165. Δημ. 19, 233) καὶ *συνιδόμενος* (Ξεν. Ἑλλ. Ϛ', ε', 23), [ὁ δὲ ἁπλοῦς ἀόρ. *εἰδόμην* καὶ ἡ προστακτ. παρὰ ποιηταῖς. Αἰσχύλ. Πέρσ. 179. Προμ. 92. 895. Ἱκ. 102. 207. Εὐμ. 142. Χοηφ. 231. Σοφ. Ἠλ. 977. κτλ.]. Παρὰ Ψ. Πλάτωνι (ὅροι 411, α') καὶ μεταγενέστ. καὶ παθ. ἀόρ. *ἑωράθην*. Περὶ δὲ τοῦ *περιορᾶν* σημειωτέα εἰσὶ τάδε· «*Περιορῶ*, τὸ καταφρονῶ, *περιορῶμαι* δὲ οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ *καταφρονοῦμαι*, ἀλλὰ καὶ πῆ μὲν ἀντὶ τοῦ *καταφρονῶ*. Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ [§ 43]: «*μὴ περιορᾶσθε τοὺς πολεμικοὺς κινδύνους*» πῇ δὲ ἀντὶ τοῦ *περισκοπῶ*, ὡς ὁ αὐτὸ. ἐν τῇ τετάρτῃ [§ 73]: «*καὶ τοὺς Μεγαρέας ἐπιστάμενοι περιορωμένους ὁποτέρων ἡ νίκη ἔσται*». Καὶ αὖθις ἐν τῇ ἕκτῃ [§ 93]: «*μέλλοντες ἔτι καὶ περιορώμενοι*»· πῇ δὲ ἀντὶ τοῦ *φροντίζω* γενικῇ συντασσόμενον. Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ τετάρτῃ [§ 124]: «*τῆς τε Μένδης περιορώμενος*. *μὴ τῶν Ἀθηναίων πρότερον ἐπιπλευσάντων τι πάθῃ*» (¹). Καὶ *περιιδεῖν* οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ *καταφρονῆσαι*, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ *περισκοπῆσαι*. Ὁ αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ [Δ', § 71]: «*ἀλλ' ἀμφοτέροις ἐδόκει ἡσυχάσασι τὸ μέλλον περιιδεῖν*». Ὡσαύτως καὶ *περιοπτέον*, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ὀγδόῃ [§ 48]: «*σφίσι δὲ περιοπτέον εἶναι τοῦτο μάλιστα*» (Θωμ. Μάγιστρ. 709, 3).

ὀργίζω. Ἀντ' αὐτοῦ λέγεται καὶ *ὀργὴν ἐμποιῶ τινι* (Ἰσοκρ. 12, 55) καὶ *εἰς ὀργὴν καθίστημί τινα* (Ἰσοκρ. 15, 31. κτλ.), *προάγω τινὰ ἐπ' ὀργὴν πρός τινα* (Ἰσοκρ. 15, 139).

ὁρμέω-ῶ. Τὸ μὲν *ὁρμέω-ῶ* ἀμεταβ. ὂν = ἀράζω, ἐν ὅρμῳ εἰμί, ὅπερ καὶ *ὅρμον ποιοῦμαι* (Πολύβ. ΙϚ', η', 2) λέγεται, τὸ δὲ *ὁρμίζω* μεταβατ. = φέρω τὴν ναῦν εἰς ὅρμον, ἐλλιμενίζω. «*Ὁρμίζω* τὸ ἐλλιμενίζω, καὶ *ὁρμέω* ὁρμῶ. Θουκυδίδης πολλάκις. Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ <γράφε *ἐν Ὀρέστῃ* 55>: «*ἀκταῖσιν ὁρμεῖ*». Ἀριστείδης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ: «*τοῖς αἰγιαλοῖς ἐφορμούντων*».... Ἐντεῦθεν δοκεῖ παρῆχθαι καὶ τὸ *ὑφορμῶ*, ἤγουν ὑποπτεύομαι ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πετρῶν καὶ ὑπόπτων οὐσῶν τοῖς καταίρουσιν» (Θωμ. Μάγιστρ. 656, 7). Τὸ δὲ «*ἐφορμεῖν* ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν· τὸ γὰρ κατά τινος ὁρμεῖν ἐπιτηροῦντας καιρὸν ἐπιθέσεως οὕτως ἔλεγον» (Ἁρποκρ. ἐν λέξ.). «Ἔστι μέντοι καί τις διαφορά· τὸ μὲν γὰρ *ἐφεδρεύειν* ἐπὶ τῶν πεζικῶν κυρίως λέγεται στρατευμάτων, τὸ δ' *ἐφορμεῖν* ἐπὶ τῶν ναυτικῶν. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι στρατιῶται ἀμφοτέρων ἔμπειροι ἐπίσης ἐχρῶντο καὶ ἀμφοτέραις ταῖς λέξεσιν» (Βασιάδ. Δημοσθ. Ὀλ. Γ', 7, σ. 326).

ὀρρωδέω-ῶ. Σφάλλεται ὁ Ἀμμώνιος περὶ τὴν διάκρισιν τοῦ *ἀρρωδεῖν* καὶ *ὀρρωδεῖν* λέγων τάδε. «*Ἀρρωδεῖν* καὶ *ὀρρωδεῖν διαφέρει*· τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ Ο σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι· *ὄρρος* λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὅν τινες *ταῦρον* λέγουσι· ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος οὗτος *ὀρροπύγιον* καλεῖται, οὐχ ὥς τινες ἀγνοοῦντες *ὀρθοπύγιον* λέγουσιν· ἐτύμως δ' εἴρηται *ὄρρος ὢν τῆς πυγῆς* καὶ οἱονεὶ *ὀρροπύγιον*. Οἱ δὲ εὐλαβούμενοι περί τινος ἀνασπᾶν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζῴων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐράν, ὅταν εὐλαβῆται. Ἐλλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ *ὀρρωδεῖν* εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι.... Τὸ δὲ *ἀρρωδεῖν*, οἷον κατὰ στέρησιν, τοῦτ' ἔστι μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαρρηκέναι» (ἐν λ. *ἀρρωδεῖν*). Ὀρθότερον διδάσκει γραμματικός τις (ἐν Βεκκέρ. Ἀνεκδ. 446, 16), «*ἀρρωδεῖν*: τὸ δεδοικέναι. Καὶ διὰ τοῦ Ο. Μᾶλλον δὲ τοῦτο Ἑλληνικόν».

ὀρχοῦμαι. Τὸ *ὀρχεῖσθαι* διαφέρει τοῦ *χορεύειν*· διότι τὸ *ὀρχεῖσθαι* μὲν σημαίνει συνήθως τὴν ῥυθμικὴν κίνησιν τοῦ σώματος καὶ ἰδίως τῶν ποδῶν ἑκάστου ἀνθρώπου ἰδίᾳ, τὸ δὲ *χορεύειν* πολλῶν ὁμοῦ ἀνθρώπων κυκλικῶς ὀρχουμένων· «*ἔναγχος ἕωθεν Χαρμίδης οὑτοσὶ κατέλαβέ με ὀρχούμενον .... καὶ αὐτὸς ἐλθὼν οἴκαδε ὠρχούμην μὲν οὔ, οὐ γὰρ πώποτε τοῦτ' ἔμαθον, ἐχειρονόμουν δέ*» (Ξενοφ. Συμπόσ. Β', 19. Ὅρα καὶ Β', 1. Β', 16. Ξεν. Ἀναβ. Ϛ', α', 10. 12. κτλ.). Ὡσαύτως διαφέρει καὶ *ὄρχησις* καὶ *χορεία* ἢ *χορός*· «*χορεία γε μὴν ὄρχησίς τε καὶ ᾠδὴ τὸ ξύνολόν ἐστιν*» (Πλάτ. Νόμ. 654, Β'.). Ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν διαφυλάσσεται πάντοτε· «*ᾠδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλους ξυνείροντας, χορούς τε ὠνομακέναι τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς ἔμφυτον ὄνομα*» (Πλάτ. Νόμ. 654, α'.) κτλ. Τὸ *ὀρχοῦμαι* ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Ξενοφῶντι (πλειστάκις), Πλάτωνι (ἐνίοτε) καὶ Δημοσθένει (σπανίως), τὸ δὲ δὲ *ἐξορχοῦμαι* (= χορεύων ἀναχωρῶ) κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει (22, 68), ὡς καὶ τὸ *ἐπορχοῦμαι* (= ἐν ταὐτῷ χορεύω) κατὰ πρῶτον παρὰ Δημοσθένει (18, 260). Παρ' Ἡροδότῳ δὲ εὕρηται καὶ *ἀπορχοῦμαι τὸν γάμον* (= ἀσέμνῳ ὀρχήσει ἀποβάλλω τὸν γάμον. Ἡροδ. Ϛ', 129), παρ' Ἀριστοφάνει δὲ καὶ *διορχοῦμαί τινι* (= διαγωνίζομαί τινι ἐν τῇ ὀρχήσει. Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1499).

(1) Ὁ Naber ἀντὶ τούτου θέλει νὰ γράψῃ «*τῆς τε Μένδης πέρι φοβούμενος*», ἀλλ' ἡ διόρθωσις δὲν φαίνεται ἀναγκαία.

Π

πανουργέω-ῶ. Πρόσθες ἐν σημ. ὅτι «*πανοῦργος* κυρίως μὲν ὁ πᾶσιν ἔργοις ἐπιβάλλων, ὁ δραστήριος καὶ ἐνεργής, κατεχρήσαντο δὲ τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ ἐν κακοῖς νοήμασι καὶ ἔργοις ἐπιβόλου» (Σχολ. Ἑρμογέν. περὶ ἰδεῶν σελ. 400. Πρβλ. καὶ Θωμ. Μάγιστρ. σ. 677, 3). «Τὸ *πανοῦργος* καὶ *παν-*

τουργός, εἰ καὶ ἡ λέξις ἡ αὐτὴ ἀμφοῖν ἔγκειται, τὸ ἔργον δηλαδή, ἀλλ' ἔχουσι διαφορὰν παρὰ τοῖς ὕστερον, *εἰ* καὶ Σοφοκλῆς *ἄνδρα παντουργὸν* τὸν Ὀδυσσέα εἰπὼν εἰς ταὐτὸν ἄγειν δοκεῖ ἑκάτερα» (Εὐστάθ. 524, 37). «*Παντουργός* : ὁ πάντα ἐργαζόμενος καὶ διεξάγων. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τοῦ μηχανικοῦ χρῆται λέγων ἐν Αἴαντι [445] : *ἀνδρὶ* <γράφε *φωτὶ*> *παντουργῷ φρένας*» (Θωμ. Μάγιστρ. 677, 7).

παρρησιάζομαι. Λέγεται καὶ *παρρησίαν ἔχω* (Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 4, 4. κτλ.) καὶ *μετὰ παρρησίας τοὺς λόγους ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 9, 12).

παύω. Εὕρηται καὶ ἀμεταβ. παρ' Ἀττικοῖς μόνον κατὰ τὸ δεύτερον ἑνικ. τῆς προστακτ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστῶτος *παῦε* (= παύου. Πλάτ. Φαῖδρ 228, ε'. πρβλ. καὶ Σοφοκλ. Φιλοκ. 1274. Ἀριστοφ. Ἀχ. 864. Ἐκκλ. 160. Βατρ. 269. Εἰρ. 326. Σφ. 1194. Ὄρν. 1054).

πειθαρχέω-ῶ. Τὸ *πειθαρχῶ* καθόλου σημαίνει μόνον τὸ πείθομαι, εὐπειθής εἰμί τινι (Ἰσοκρ. 3, 12. 13. 13, 21. Πλάτ. Πολ. 538, δ'.), ὅθεν λέγεται καὶ «*πειθαρχεῖν τοῖς ἄρχουσιν*» (Ἰσοκρ. 6, 81). Τὸ *πειθαρχῶ* ἐκ τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Ξενοφῶντι (ἐνίοτε), Ἰσοκράτει (ἐνίοτε), Πλάτωνι (σπαν. Πολιτ. 538, γ'. δ'.) καὶ Δημοσθένει (σπαν. 26. 5, 25).

πένομαι. Ὡς μεταβατ. εἶναι τὸ *πένητά τινα ἀποφαίνω* (Λυσί. 32, 22. κτλ.), *πένητα ποιῶ τινα* (Ἰσοκρ. 8, 19. κτλ.).

περιφρονέω-ῶ (καταφρονῶ καὶ λίαν σοφός εἰμι). Τὸ ῥῆμα εἶναι σύνηθες παρὰ μεταγενεστέροις, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα σπανίως, «*περιφρονοῦντες αὐτοὺς*» (Θουκ. Α', 25), «*περιφρονῶ τοῦ ζῆν*» (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 372, β'.) καὶ «*περιφρονοῦσαν ἡλικίαν ἔχει*» (ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 365, β'., ἔνθα ὅμως φέρεται καὶ γραφὴ «*περὶ φρονοῦσαν ἡλικίαν ἐστίν*»). Ἀντ' αὐτοῦ δὲ οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὸ *καταφρονῶ* (ὅ ἰδέ).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα ἐκ μὲν τῶν ποιητῶν κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστοφάνει (Νεφέλ. 225. 741), ἐκ δὲ τῶν πεζολόγων κατὰ πρῶτον παρὰ Θουκυδίδῃ. «Π ε ρ ι φ ρ ο ν ε ῖ ν· ὑπερφρονεῖν. Ἀριστοφάνης δὲ [Νεφέλ. 741].

περιφρόνει τὰ πράγματα

ἀντὶ τοῦ ἐρεύνα, ἀναζήτει» (Σουΐδ. ἐν λ.). «Π ε ρ ι φ ρ ο ν ε ῖ ς· περισσοφρονεῖς, ὑπερφρονεῖς» (Ἡσύχ. πρβλ. καὶ Ἀσωπ. Περίοδ. Α'. Συντακτ. 1870, σ. 185, § 19). Ῥημ. παράγ. μεταγενέστερα πάντα περιφρόνησις, περιφρονητέος, περιφρονητής, περιφρονητικός.

πήγνυμι. Εἰς αὐτὸ ἴσως ὀφείλει νὰ προστεθῇ καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. *ἐπηξάμην* ἐκ τοῦ Θουκυδίδου, ἔνθα ἀντὶ τοῦ νῦν φερομένου «*τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ Ταινάρου ἱκέτου οἰχομένου καὶ ΣΚΗΝΗΣΑΜΕΝΟΥ διπλῆν διαφράγματι καλύβην*» (Α', 133) ὀφείλει καθ' ἡμᾶς νὰ ἀναγνωσθῇ ὧδε «*καὶ σκηνὴν πηξαμένου διπλῆν διαφράγματι [καλύβην]*». Πρβλ. καὶ τὰ μεταγενές. *σκηνοπηγῶ*, *σκηνοπηγία*, ὅρα δὲ καὶ καὶ τὸ ῥῆμα *σκηνῶ*

πίπτω. Πρόσθες ὅτι τὸ *συμπίπτω* εὕρηται καὶ ἀπρόσωπον (Θουκ. Δ', 68. Ἰσοκρ. 5, 89. κτλ.).

πλανάω-ῶ. Πρόσθες καὶ τὴν περίφρασιν *ἐν πλάνοις εἰμὶ* (= περιπλανῶμαι. Ἰσοκρ. 6, 17) καὶ *πεπλανημένως ἔχω περί τι* (= πλανῶμαι, σφάλλομαι. Ἰσοκρ. 9, 43).

πολεμῶ. Λέγεται καὶ *πόλεμον ἐκφέρω πρός τινα* (Ἰσοκρ. 5, 88. 111. κτλ.). Ἡ τοῦ *πολεμεῖν* πρὸς τὸ *μάχεσθαι* διαφορὰ δὲν τηρεῖται πάντοτε· διότι ὁ Ἰσοκράτης μεταχειρίζεται ἀδιαφόρως ἀμφότερα, ὡς «*πρὸς μὲν γὰρ ἐκείνους μετ' ἀλλήλων ἐμαχέσαντο, περὶ δὲ ταύτης πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἐπολέμησαν*» (Ἰσοκρ. 10, 53).

πολίζω. Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ *πόλις* καὶ *ἄστυ* πρόσθες καὶ τάδε· «*Πόλις* μὲν καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ (1) :

ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα πάσχω.

ἄστυ δὲ μόνον ὁ τόπος. Ὅμηρος ἐν Π <γράφε ἐν Ρ, 144> Ἰλιάδος·

φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ [σαώσῃς (2)».

(Θωμ. Μαγίστρ. 727, 1. Πρβλ. καὶ Ἀμμών. ἐν λ. πόλις καὶ Στέφ. Βυζάντ. κτλ.). Ὅρα καὶ *ἀστυνομῶ*.

πονέω-ῶ. Τὸ *πονῶ* λαμβάνεται καὶ ἀμεταβ. = κοπιῶ, ὡς *πονῶ ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα* (Ξεν. Ἀπομ. Β', α', 19. Πρβλ. καὶ Ξεν. Ἑλλ. Ε', α', 16. Ἀνάβ. Α', θ', 19. Θουκ. Δ', 36. κτλ.) καὶ = ἀντὶ τοῦ κακοπαθῶ, ταλαιπωροῦμαι καὶ ἐπὶ σκευῶν βλάπτομαι, ὡς *πονῶ ὑπὸ χειμῶνος* (Ἀντιφῶν 2, β', 1. Πρβλ. καὶ Θουκ. Α', 30. 49. Ε', 73. Ϛ', 67. κτλ.), *ὅσαι νῆες ἐπόνησαν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος* (Θουκ. Ϛ', 104. Πρβλ. καὶ Δημ. 18, 194) καὶ μεταβ. *πονῶ τι* = μετὰ πόνου ποιῶ τι, ὡς *χρήματα ἃ ἡμεῖς ἐπονήσαμεν* (Ξεν. Ἀναβ. Ζ', ϛ', 41. κτλ. ὅρα καὶ Ἀσωπ. Εἰσ. εἰς Σύνταξ. 288, § 44). Τὸ δὲ μέσον διαφέρει τοῦ ἐνεργητικοῦ· διότι τὸ μὲν *πονῶ* = εἰμὶ ἐν πόνῳ, τὸ δὲ *πονοῦμαι* = ὑπὸ πόνου ταλαιπωροῦμαι, καταβάλλω κόπους (πρβλ. Θουκ. Β', 51. Δ', 59. Ξεν. Ϛ', α', 15. Πλάτ. Φίληβ. 58, ε'. Πολ. 531, δ'.). Ὅρα καὶ Ἀσωπ. Περ. Β'. 342, 39. Σημειωτέον δὲ ὅτι τὸ *ἔχω πόνους* (= καὶ παρέχω πόνους Ἰσοκρ. 19, 28. κτλ.).

ποππύζω (= ποιῶ ἦχον ἀποτελούμενον ἐξ ἰσχυροῦ φιλήματος ἢ ἐν χρήσει ὄντα εἰς καταπράϋνσιν ἵππου καὶ μεταφορ. = ἐπιδοκιμάζω τινὰ διὰ ποππύσματος). Τὸ ῥῆμα εἶναι ποιητικόν, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ ὁ παθ. ἀόρ. «*εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη*» (= εἰ ἐπιδοκιμασθείη καὶ ἐπικροτηθείη ψ. Πλάτ. Ἀξίοχ. 368, δ') καὶ ῥηματ. παράγ. *ποππυσμός* (Ξενοφ. Ἱππικ. θ', 10).

(1) Μνήμης ἁμαρτίᾳ Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος ἀποδίδωσι τὸν στίχον τοῦτον εἰς τὸν τοῦ Εὐριπίδου Ὀρέστην, ἔνθα οὐδαμοῦ εὕρηται. Ὁ στίχος φέρεται παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Πλούτῳ 616 :

ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει.

(2) Παρὰ Θωμᾷ τῷ Μαγίστρῳ γράφεται πλημμελῶς ὧδε·

φράζεο νῦν ὅπως καὶ πόλιν καὶ ἄστυ [σαώσεις.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀποσπ. 883). «Ποππυσθείη: κολακευθείη, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπὶ τοῖς ἵπποις ποππυσμάτων ἐν τῷ δαμάζεσθαι» (Σχολ. Πλάτ. Ἀξιοχ. 368, δ'.). «Ὁ ἵππος κλωγμῷ μὲν ἐγείρεσθαι, ποππυσμῷ δὲ πραΰνεσθαι» (Ξενοφ. Ἱππικ. θ', 10. Πρβλ. καὶ Πολυδ. Α', 209—210). Ῥίζα πεποιημένη, ῥημ. παράγ. πόππυσμα (μτγ.).

προδικέω-ῶ (τινος. ἀμεταβ. = ὑπεραπολογοῦμαί τινος, βοηθῶ τινι). Μεταγενέστερον τὸ ῥῆμα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπανιώτ. Λυσί. Ἀποσπ. ἐν Βεκκ. Ἀνεκδ. 169, 27. «*προδικῶ τοῦ ἀλλοτρίου ἀπελευθέρου*»). Λέγεται καὶ «*πρόδικός εἰμί τινος*» (=ἐπίτροπος ἀνηλίκου βασιλέως, ὅπερ ἐγίνετο ἐν Σπάρτῃ. Ξενοφ. Ἑλλ. Δ', β', 9).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ. «Προδικῶ: γενικῇ Λυσίας· ὅτι προδικῶ τοῦ ἀλοτρίου ἀπελευθέρου ἀντὶ τοῦ ὑπεραπολογοῦμαι ἢ ἐκδικῶ» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 169, 27). Πρβλ. καὶ Πολυδ. Δ', 30. Η', 24. «Προδικεῖν: ἐπιτροπεύειν» καὶ «πρόδικος: συνήγορος» (Ἡσύχ.). «Πρόδικον: δικαστὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητήν. Ἀριστοφάνης Κενταύρῳ.

ἐγὼ γὰρ εἴ τί σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην
δοῦναι πρόδικον ἐπὶ τῶν φίλων τῶν σῶν
[ἑνός.

(Σουΐδ. ἐν λ. καὶ Φώτι.). Πρόδικος προδικῶ, προδικία (μτγ.).

προτερέω-ῶ. Ἀντὶ τούτου λέγεται συνηθέστερον κατὰ περίφρασιν, *πρότερός εἰμί τινός τι* (Λυσί. 34, 3), *πρότερός εἰμί τινος πρός τι* (Πλάτ. Λάχ. 183, β'.). *πρότερός εἰμί τινι* (Ἰσαῖ. 1, 17. κτλ.).

πτωχεύω Λέγεται καὶ *εἰς πτωχείαν καθίσταμαι* (Λυσί. 32, 10. κτλ.), *εἰς πτωχείαν τὴν ἐσχάτην ἔρχομαι* (Πλάτ. Νόμ. 936, β'. κτλ.). Ὡς μεταβ. εἶναι τὸ *πτωχόν τινα ἀποδείκνυμι* (Λυσί. 32, 17. κτλ.), *πτωχόν τινα ποιῶ* (Λυσί. πρὸς Αἰσχίν. τὸν Σωκρατ. 5 παρ' Ἀθην. ΙΓ', 611, δ'.).

Ρ

ῥευματίζομαι (πάσχω, ἔχω ῥευματισμόν). Μόνον ἡ ἐνεστώ. (σπαν. ψ. Πλάτ. Τίμ. Λοκρ. 103, β'.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ ψ. Πλάτωνι.

ῥώννυμι. Ὁ παρακείμ. *ἔρρωμαι* (=ἐδυνάμωσα ἐμαυτόν, ἔχω δυναμώσῃ ἐμαυτόν) μεταπίπτει εἰς σημασίαν ἐνεστῶτος=εἶμαι δυνατός, ὑγιής, ὑγιαίνω (valeo), ὅθεν ἡ προστακ. *ἔρρωσο=ὑγίαινε* ἤ, ὡς κοινῶς λέγομεν, *στάσου γερὸς καὶ καλά* (πρβλ Ἀσωπ. Εἰσαγ. εἰς Σύνταξ. 305, § 27). Τὸ δ' *ἐρρῶσθαι φράσας τινὶ* (Δημ. 19, 248) κεῖται κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ «*οἰμώζειν εἰπών*» (Ἡσύχ.) καὶ ἀντὶ τοῦ «*κατεγνωκώς*» (Βεκκ. Ἀνέκδοτ. 243, 29), πρβλ. καὶ «*χαίρειν λέγω, ἐῶ*». Λέγεται καὶ *ἐρρωμένως ἔχω πρός τι* (Ἰσοκρ. 16, 5 = εἰμὶ ἰσχυρός, δυνατός).

Σ

σεμνύνω. Ἀντὶ τοῦ *σεμνύνομαι* καὶ *σεμνότητι χρῶμαι* (Ἰσοκρ. 6, 98).

σιτέω-ῶ. Ἀντὶ τοῦ ἀμεταβ. *συσσιτέω-ῶ* (=σύσσιτός τινί εἰμι, συνεσθίω) λέγεται καὶ *σύσσιτός εἰμι*, *ἐν συσσιτίῳ τὴν δίαιταν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 762, γ'.), *ὁμοτράπεζός τινί εἰμι* (Πλάτ. Εὐθύφρ. 4, β'. κτλ.) καὶ *σύσκηνός εἰμι* (ὅρα *σκηνῶ*), ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *σύσσιτόν τινά ποιῶ* (ψ. Πλάτ. Ἐπιστ. 350, α'.). Τὸ ῥῆμα *συσσιτῶ* κατὰ πρῶτον παρὰ Λυσίᾳ καὶ Ἀριστοφάνει (Ἱππ. 1325), εἶναι δὲ παρασύνθετον γενομενον ἐκ τοῦ *σύσσιτος*. Τὸ δὲ *παρασιτῶ* (ἀμετάβ. ὂν=παράσιτός εἰμι) κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι, εἶχε δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀγαθὴν σημασίαν (=παρά τινι ἐσθίω). «*Παρασιτεῖν* καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις *παράσιτος*. Ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοὔνομα, οὐ μὴν ἐφ' οὗ νῦν, ἀλλ' ἱερᾶς ὑπηρεσίας τοὔνομα, ὁ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενος.... Ἐπὶ μέντοι τοῦ παρασιτεῖν κατὰ λιχνείαν ἢ κολακείαν πρῶτος Ἐπίχαρμος τὸν *παράσιτον* ὠνόμασεν, εἶτα Ἄλεξις» (Πολυδ. Ϛ', 35). Τὸ δὲ *ἀποσυσσιτῶ* (ἀμεταβ.=ἄπειμι τοῦ συσσιτίου) κατὰ πρῶτον παρὰ Πλάτωνι.

σκήπτω. Τὸ *κατασκήπτω* κεῖται καὶ ἀμεταβ. ἐπὶ νόσου. «*κατέσκηψεν εἰς χεῖρας καὶ πόδας*» (=προσέπεσε, προσέβαλε. Θουκ. Β', 49) καὶ *ἐγκασκήπτω* (ἐπὶ νόσου=ἐπιπίπτω. Θουκ. Γ', 47. Πρβλ. καὶ τὸ μὴ Ἀττικὸν *ἐνσκήπτω* (Ἰωνικ. καὶ μτγ.).).

στηλοκοπῶ Λέγεται καὶ *στηλίτην ἀναγράφω τινά* (Ἰσοκρ. 16, 9).

στηρίζω. Εὑρίσκεται καὶ ἀμεταβ. ἐπὶ νόσου, «*ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι*» (= κτυπήσῃ, haesisset Θουκ. Β', 49).

συλάω-ῶ. Λέγεται καὶ *δίδωμι σύλας τινὶ κατά τινος* (=δίδω τὸ δικαίωμα τοῦ λῃστεῦσαί τινα), *σῦλα ποιοῦμαι* (Λυσί. 30, 22), παθητ. δὲ *σῦλαι δίδονταί τινι κατά τινος* (Δημ. 35, 26), *σῦλαί εἰσι* (Δημ. 35, 13), *σῦλαι κατασκευάζονται* (Δημ. 51, 13).

ΣΗΜ. Τὸ δικαίωμα τῆς σύλης ἐδίδοτο, ὅτε δὲν ἀπεδίδοντο τὰ ὀφειλόμενα. Οἱ ἀδικούμενοι (καὶ πόλις καὶ ἰδιῶται) συνελάμβανον τῶν ἀδικούντων πλοῖα, πράγματα καὶ ἀνθρώπους πρὸς ἀποζημίωσιν, ἅτινα ἐκαλοῦντο σῦλαι καὶ σῦλα (ὅρα Ἁρποκρατ. ἐν λ. σύλας. Βεκκ. Ἀνέκδ. 303, 27. Ἀρχαιολ. Smith σ. 942).

Τ

τάττω. Ἀντὶ τοῦ *προστάττω* λέγεται καὶ *τὴν πρόσταξιν ποιοῦμαί τινι* (Θουκ. Η', 3 Λυσί. 2, 1 κτλ. «*Πρόσταξις Ἀττικοί, προσταγὴ Ἕλληνες*» (Μοῖρις).). Ἀντὶ δὲ τοῦ *συντάττω* καὶ *σύνταξιν ποιοῦμαι* (Ξεν. Παιδ. Β', δ', 1. κτλ.). Ἀντὶ δὲ τοῦ *παρατάττομαι* λέγεται *παράταξιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 10, 53. κτλ.).

τείνω. Τὸ *παρατείνω* κεῖται καὶ ἀμεταβ. (=ἐκτείνομαι πλησίον. Θουκ. Δ', 8) καὶ τὸ *συντείνω* (=σπεύδω, ἐμπροθέτως δὲ εἴς τι, ἐπί τι = σκοπῶ. Πλάτ. Σοφιστ. 239, β'. Νόμ. 813, ε'. 903, γ'. Πολιτικ 294, γ'. Ξεν. Ἀγησ. ζ', 1. κτλ.).

τελευτῶ. Ἀντὶ τοῦ *τελευτῶ τὸν βίον* λέγεται καὶ *τελευτὴν τοῦ βίου ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 6, 89. κτλ.). Σημειωτέον δὲ ὅτι λέγεται καὶ «*τελευτῶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου*» (Ξεν. Παιδ. Η', ζ', 17. πρβλ. καὶ *τελευτῶ λόγου* [Θουκ. Γ', 59], *τελευτῶ τοῦ ἐπαίνου* [Θουκ. Γ', 104]) κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ *παύομαι* καὶ *λήγω*. Προσέτι λέγεται καὶ *τέλος ἔχω* (= τετελεύτηκα. Πλάτ. Νόμ. 717, ε'.).

τελέω-ῶ. Λέγεται καὶ *τέλος ἐπιτίθημί τινι* (Πλάτ. Συμπ. 186, α'. Ἰσοκρ. 6, 77. 12, 51. 83) καὶ ὡς παθ. *τέλος λαμβάνω* (Ἰσοκρ. 4, 5. Ἐπιστ. 6, 8. κτλ.), *τέλος ἔχω* (Ἰσοκρ. 7, 25. Ξενοφ. Παιδ. Γ', γ', 34. κτλ.). Τὸ δὲ *διατελῶ* κεῖται καὶ ἀμεταβ. (= διαρκῶ, εἰμί) καὶ τὸ *συντελῶ εἴς τι* (= εἰμὶ συντελὴς καὶ κατατάσσομαι εἰς τάξιν).

τίθημι. Λέγεται καὶ *διαθήκας ποιοῦμαι* (=διατίθεμαι. Ἰσοκρ. 19, 12. Ἰσαῖ. 1, 10. κτλ.), *συνθήκας ποιοῦμαι* (=συντίθεμαί τινι. Λυσί. 3, 22. Ἰσοκρ 18, 44. κτλ.) καὶ *σύνθημα ποιοῦμαι* (= συντίθεμαι. Ξεν. Ἀνάβ. Δ', ς', 20. κτλ.). *ὑποθήκην παρέχω τινί* (=ὑποτίθημί τι τινι, ὑποθηκεύω. Δημ. 34, 50. κτλ.), *ὑπόθεσιν ποιοῦμαι* (= ὑποτίθεμαι. Ἰσοκρ. Ἐπις. 6, 10), *παρακαταθήκην τινὸς δέχομαι* (Πλατ. Πολ. 442. ε' κτλ.), *παρακαταθήκην λαμβάνω* (Δημ. 25, 11. κτλ.). *παρακαταθήκην ἔχω* (Θουκ. Β', 72 Λυσί. 8, 17. Αἰσχίν. 1, 187. κτλ), παθ. δὲ *συνθῆκαι γίγνονται* (πολλάκ.). *ἐπίθεσις γίγνεται* (Ξεν. Ἀναβ. Δ', δ', 22. Πλάτ. Νομ. 698, β'.), *θέσις ἐστί* (=ὑποθήκη. Δημ. 33, 12. πρβλ καὶ Βεκκ. Ἀνέκδ. 263, 32).

τιμάω-ῶ. Πρόσθες καὶ *τίμησιν ποιοῦμαι* (=τιμῶμαί τινι. δικαστ. Ἰσοκρ. 20, 6) καὶ παθ *τίμησις γίγνεται* (Πλάτ. Νόμ. 878, ε'.).

τονόω-ῶ (τεντώνω, δίδω ἔντασιν). Μόνον ὁ ἐνεστὼς (σπαν. ψ. Πλάτ.

Τίμ. Λοκρ. 103, δ'.), ἀνθ' οὗ οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὸ *ἐντείνειν*. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ ψ. Πλάτωνι

τυγχάνω. Πρόσθες καὶ *ἔντευξιν ποιοῦμαί τινι* (=ἐντυγχάνειν τινί=ἀναστρέφεσθαι. Ἰσοκρ. 1, 20.).

Υ

υἱοθετέω-ῶ (εἰς τόπον υἱοῦ λαμβάνω τινά) καὶ *υἱοποιοῦμαί τινα* (υἱοθετῶ. Πολύβ. ΛΖ', γ'. 5). Μεταγενέστερα καὶ ἀδόκιμα ῥήματα, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀντ' αὐτῶν εἶναι εὔχρηστος μόνον ἡ περίφρασις, *υἱόν τινα τίθεμαι* (Πλάτ. Νόμ. 929, γ'.), *θετὸν υἱὸν ποιοῦμαι* (Πλάτ. Νόμ. 929, γ'.), *υἱόν τινα ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 19, 12. 13. Πλάτ. Νομ. 924, α'. Ἰσαῖ. 2, 17. 20. 23. 46 καὶ 7, 5 [ἔνθα προσθετέα ἡ λέξις «*υἱόν*» ἐλλείπουσα].). *παῖδα ποιοῦμαι* (Ξεν. Παιδ. Δ', ς', 2). *παῖδα εἰσποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 19, 13 49), ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *υἱὸν εἰσποιῶ τινι* (Ἰσοκρ. 19, 34. Πλάτ. Νόμ. 878, α'. Δημ. 43, 15. κτλ.) καὶ παθ. *υἱὸς εἰσποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 19 36. 46. κτλ.) Πρβλ. καὶ Πολυδ. Γ', 21.

ὑποπτεύω. Λέγεται καὶ *ὑπόπτης εἰμὶ εἴς τινα* (Θουκ. Ϛ, 60), *ὑποψίαν λαμβάνω περί τινος* (Ἰσοκρ. 15, 123. κτλ.) καὶ *ὑποψίαν ἔχω* (=ὑποπτεύω ἐγώ, ἀλλὰ καὶ=ποιῶ ἕτερον ὑποπτεύειν, ὑποψίαν παρέχω. Πλάτ. Σοφιστ. 268, α'.)

Φ

φαίνω. Εὕρηται καὶ ἀμετάβατ. τὸ *διαφαίνω*, «*τὸ μεγαλοπρεπὲς διὰ τοῦ προσώπου διαφαίνει*» (=διαφαίνεται. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ι', 5) καὶ τὸ *ὑποφαίνω* (περὶ ἦρος, ἡμέρας καὶ ἕω. Ξεν. Ἑλλ. Γ', δ', 16. Δ', α', 41. Ε', α', 21. δ', 59. Ἀναβ. Γ', β', 1. Δ', β', 7. γ'. 9. Παιδ. Δ', ε', 14. Ἀγησ. α', 25. κτλ.) Τὸ δὲ *φαίνω* (=καὶ καταμηνύω. Ἰσοκρ. 15, 99. Ξενοφ. Παιδ. Α', β', 14. κτλ.), ἐξ οὗ *φάσις* (ὅρα Πολυδ. Η', 47) καὶ συκοφάντης· ὅθεν καὶ *φάσιν ποιοῦμαι* (Ἰσοκρ. 18, 6 8).

φέρω. Κεῖται καὶ ἀμεταβάτως (=τείνω εἴς τι, σκοπῶ, συντελῶ), ὅθεν καὶ τὸ *φέρε δή*, καὶ τὸ *ἐπαναφέρω εἴς τι* (δηλ. ἐμαυτόν=ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι. Πλάτ. Λῦσ. 219, γ'.), *διαφέρω τινός* (πλειστάκ.=εἰμὶ διάφορος

καὶ ὑπέρτερος) καὶ *ὑπερφέρω τινός τινι* (=εἰμὶ ὑπερφερής, ὑπερέχω. Θουκ. Α', 81. Ξεν. Ἀπομ. Γ', ε', 13. Λακ. Πολ. ιε', 3).

φθονῶ. Ὡς παθητ. εἶναι καὶ τὸ *φθόνος γίγνεταί περί με* (Ἰσοκρ. 15, 163. κτλ.) καὶ *φθόνος ἐγγίγνεταί μοι* (Ἰσοκρ. 15, 130), ὡς μεταβ. δὲ εἶναι τὸ *φθόνον ἐμποιῶ τινι* (=ποιῶ τινα φθονεῖν τινι. Ἰσοκρ. 15, 31), *φθόνον ἔχω* (=παρέχω Ἰσοκρ. Ἐπιστ. Β', 21)

φιλοσοφῶ. Λέγεται καὶ *φιλοσοφίᾳ χρῶμαι* (Ἰσοκρ. 15, 224. κτλ.). Ὁ Ἰσοκράτης ὧδε διακρίνει τὸν *σοφὸν* τοῦ *φιλοσόφου*. «Ἐπειδὴ οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ φύσει τῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιστήμην λαβεῖν, ἣν ἔχοντες ἂν εἰδεῖμεν ὅ,τι πρακτέον ἢ λεκτέον ἐστίν, ἐκ τῶν λοιπῶν *σοφοὺς* μὲν νομίζω τοὺς ταῖς δόξαις ἐπιτυγχάνειν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦ βελτίστου δυναμένους, *φιλοσόφους* δὲ τοὺς ἐν τούτοις διατρίβοντας, ἐξ ὧν τάχιστα λήψονται τὴν τοιαύτην φρόνησιν» (Ἰσοκρ. Ἀντιδοσ. § 271).

φύω. Πρόσθες ἔτι τὰς φράσεις, *φύω κῶλα* (Πλάτ. Τίμ. 44, ε'.), *φύω σάρκα* (Πλάτ. Τίμ. 74, ε'. Νόμ. 797, ε'.), *φύω δέρμα, τρίχας, ὄνυχας* (Πλάτ. Τίμ. 76, ε'.), *φύω σῶμα* (Ξενοφ. Οἰκον. ζ', 23), *φύω γλῶσσαν* (Ἡροδ. Β', 68). Τὸ δ' *ἐμφύω* λέγεται περὶ θεοῦ καὶ τίθεται περὶ τῶν ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπ' αὐτοῦ ἐμφυτευομένων, ὡς *ἐμφύει τὴν τροφὴν τῶν τέκνων τῇ γυναικί* (Ξεν. Οἰκ. ζ', 24), *ἐμφύει ἔρωτα, πόθον, φόβον* (Ξεν. Ἀπομ. Α', δ', 7), *ἐνέφυσε τὴν ψυχὴν τῷ ἀνθρώπῳ* (Ξεν. Ἀπομ. Α', δ', 16), *δόξαν* (Ξεν. Ἀπομ. Α', δ', 16). *λογισμὸν* (Ξεν. Ἀπομ. Δ', γ', 11). Ὁ Cobet τὸ τοῦ Ξενοφῶντος «*ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν* (δηλ. ὁ θεὸς) *ἀνθρώποις*» (Ξεν. Ἀπομ. Β', γ', 19) διορθοῖ εἰς τὸ «*ἔφυσεν ἄνθρωπος*», ἤτοι *ὁ ἄνθρωπος ἔφυσε χεῖρε, πόδε καὶ ὀφθαλμώ* (=a natura habuit), νομίζει δὲ τὸ *ἔφυσε* περὶ θεοῦ λεγόμενον ἀνάρμοστον, περὶ οὗ ὁ Ξενοφῶν μεταχειρίζεται τὸ *ἐμφύειν* (ὅρα Cobet Nov Lect. 654). Ἡμεῖς νομίζομεν ὅλως περιττὴν τὴν διόρθωσιν καὶ οὐχὶ ἀναγκαίαν διότι καὶ τὸ *ἐμφύειν* λέγεται περὶ θεοῦ, ἀλλὰ καθ' ἣν ἔννοιαν πρότερον εἴπομεν, καὶ τὸ *φύειν*, ὡς «*τῇ δὲ γυναικὶ ἧττον τὸ σῶμα δυνατὸν πρὸς ταῦτα φύσας τὰ ἔνδον ἔργα αὐτῇ προστάξαι μοι δοκεῖ ὁ θεός*» (Ξενοφ. Οἰκον. ζ', 23. Πρβλ. καὶ αὐτόθ. § 16. 30. 31). «*βραχεῖαν σάρκα ἔφυσε* (*θεός*) *κατὰ τὰς ξυμβολὰς τῶν ὀστῶν*» (Πλατ. Τίμ. 74, ε'.), «*θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας*» (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 683). Τὸ *φύειν* συνήθως λέγεται περὶ ἐκείνων, ἅτινα φύσει τις παράγει, ὡς *φύω ὀδόντας, τρίχας, πώγωνα, πτερά, δόξαν* (Ἡροδ. Ε', 91), *κέρεα* (Ἡροδ. Δ', 29), *σάρκα, ὄνυχας*, κτλ. ἀλλ' ὅμως λέγεται καὶ «*μῆκος τὸ σῶμα ἔσχεν, ἐκτατά τε κῶλα καὶ καμπτὰ ἔφυσε, θεοῦ μηχανησαμένου πορείαν*» (Πλάτ. Τίμ. 44, ε'.) καὶ «*γλῶσσαν μοῦνον θηρίων* (*κροκόδειλος*) *οὐκ ἔφυσεν*» (Ἡροδ. Β', 68).

Χ

χρονίζω (ἀμεταβ. = διατρίβω, βραδύνω, μεταβατ. δὲ=παρατείνω, ἀναβάλλω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς *χρονίζω* (σπαν. Πλάτ. Φαῖδρ. 255, β'. πρβλ. καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 847), παρατ. *ἐχρόνιζον* (σπαν. Θουκ. Η', 16) καὶ *ἐνεχρόνιζον* (σπαν. Θουκ. Γ', 27), ἀόρ. *ἐχρόνισα* (σπαν. Θουκ. Ϛ', 49), [παρακ. *κεχρόνικα* μτγ. Πολύβ. ΛΓ', ις', 6. Ἀθήν. Α', § 59, σ. 33, α'.] Παθ. [*χρονίζομαι* ποιητ. Αἰσχύλ. Χοηφ. 956], ἀόρ. παθ. *ἐχρονίσθην* (σπαν. Ἀνδοκίδ. 3, 27) καὶ *ἐνεχρονίσθην* (σπαν. Πλάτ. Γοργ. 480 β'. Ἐπιστ. 362, α'.). Λέγεται καὶ *χρόνιος γίγνομαι* (Θουκ. Α', 12. κτλ.) καὶ *διὰ χρόνου γίγνομαι* (Πλάτ. Τίμ. 22, δ'. κτλ.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ. Περὶ τῆς ῥίζης τοῦ χρόνος ὅρα τὸ χειροῦμαι. Ῥηματ. παράγ. χρονισμός (μτγ.), χρονιστέον (μτγ.), χρονιστός (μτγ.), ἐγχρονισμός (μτγ.).

χρωματίζω (βάπτω τι χρώματι). Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθετον *ἐπιχρωματίζω*, ὡς «*τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματ' ἄττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν αὐτόν*» (Πλάτ. Πολιτ. 601, α'.).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐχρωματίσθη (ἐν Ἀποσπ. 9). Περὶ ῥίζης τοῦ χρῶμα ὅρα τὸ ῥῆμα χρίω (σελ. 553, β'.). Ῥημ. παράγ. χρωματισμός (μτγ.), ἀχρωμάτιστος (μτγ.).

ΠΡΟΣΘΕΤΕΑ

Ἐν σελ. 593, β'. πρόσθες τὸ ῥῆμα *γρυπανίζω* ὡς ἑξῆς·

γρυπανίζει (σείεται ἡ γῆ παλλομένη καὶ οἱονεὶ ῥυτιδοῦται ὑπὸ σεισμοῦ). Μόνον τὸ ἀπαρέμφ. *γρυπανίζειν* (Ἀντιφῶν παρὰ τῷ Μ. Ἐτυμολ. 242, 7., ἔνθα τάδε λέγονται· «*γρυπανίζειν*· σείεσθαι τὴν *γῆν* παλλομένην καὶ ὥσπερ ῥυσοῦσθαι ὑπὸ σεισμοῦ. Οὕτως Ἀντιφῶν»).

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Ἀντιφῶντι, παρ' ᾧ καὶ γρυπάνιον· «καῖον γὰρ τὴν γῆν καὶ συντῆκον γρυπάνιον ποιεῖ» (=κύρτωμα). Ὁ δὲ Μελάνθιος (ἐν β' Ἀτθίδος) εἶπε καὶ «σεισμὸς γέγονε καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ» (ὅρα Ἁρποκρατ. ἐν λ. γρυπάνιον. Μ. Ἐτυμολ. 242, 11). Ῥίζα γρυπ–, γρυπός (κεκυρτωμένος),

γρυπαίνω (κυρτοῦμαι), γρὺψ γρῡπός (πτηνὸν μυθολογικὸν ἐκ τοῦ γρυποῦ ῥάμφους κληθέν, λατ. gryps καὶ grȳphus. Ἡροδ. Γ', 116), γρύπω, γρυπανίζω.

Ἐν σελ. 595, α' πρόσθες τόδε·

δέχομαι. Τὸ *ἐνδέχεται* εἶναι ἀπρόσωπον (= εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν, πιθανόν. Θουκ. Α', 140. Πλάτ. Φαῖδρ. 271, γ'. Πολ. 501, γ'. Ἰσοκρ. 1, 48. Δημ. 33, 25. κτλ.).

Ἐν σελ. 597, β' πρόσθες τὸ *διχοστατῶ* ὧδε·

διχοστατέω-ῶ (=διαφέρομαι πρός τινα, διχονοῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. «*μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις πρὸς τούτους ἢ πρὸς ἀλλήλους διχοστατήσῃ*» (Πλάτ. Πολιτ 465, γ'.). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Αἰσχύλῳ (Ἀγαμ. 323. πρβλ. καὶ Εὐριπ. Μηδ. 15) καὶ ῥηματ. παράγ. *διχοστασία* (Σόλων παρὰ Δημοσθ. 19, 255, σ. 423). Ὅρα περὶ ῥίζης τὸ *διχάζω*.

Ἐν σελ. 600 πρόσθες τὸ *ἐπιστρωφῶ* οὕτως·

ἐπιστρωφάω-ῶ (τι=φοιτῶ εἴς τινα τόπον, ἐπισκέπτομαι συχνὰ τόπον τινά). Ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστώς, «*πάνυ ἄνδρες οὗτοι παντοῖοι φανταζόμενοι διὰ τὴν τῶν ἄλλων ἄγνοιαν ἐπιστρωφῶσι πόληας*» (Πλάτ. Σοφιστ. 216, γ'., ὅπερ εἶναι εἰλημμένον ἐκ τοῦ Ὁμήρ. Ὀδ. Ρ, 486). Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ *ἐπιστρέφομαί τι* (ὡς *γαῖαν ἐπιστρέφεται* Ἡσιόδ. Θεογ. 753. κτλ.), ἐπιστρωφάω-ῶ, ὡς νέμω νωμάω-ῶ, στρέφω στρωφάω-ῶ, ἀναστρέφω ἀναστρωφάω-ῶ, οἵτινες εἶναι ὡς θαμιστικοὶ τύποι.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ [1]

Α

(1) Τὸ μὲν α' δηλοῖ τὴν πρὸς τὰ ἀριστερὰ στήλην, τὸ δὲ β' τὴν πρὸς τὰ δεξιά.

Δ

Ε

Z

H

Θ

I

Λ

N

Ξ

Ο

Π

Ρ

Σ

Τ

Υ

Φ

X

Ψ

Ω

ΛΑΤΙΝΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

Q

R

S

T

U

V

Z

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Σελ. ιη' στίχο; 34 ἀντὶ τοῦ σπανιωτάτη γράφε σπανιωτέρα.
» κς' » 12 » εἰς Βέροιαν γράφε ἐς Βέροιαν.
» » » 16 » Pluigers γράφε Pluygers.
» » » 26 » ἔνθα γράφε ἤδη
» » » 27 μετὰ τὸ ἐπηνωρθώθη γράφε ἡ γραφή.
Σελ. 4, α'. στίχ. 13 ἀντὶ τοῦ ἀγνομονῶ γράφε ἀγνωμονῶ.
» » 15 πρὸ τοῦ μέλλ. γράφε κόμμα.
Σελ. 8, α'. στίχ. 6 μετὰ τὸ Σοφοκλεῖ γράφε εὕρηται δὲ καὶ παρ'.
» 12, β'. » 13 ἀντὶ τοῦ ἔπα-ινος, ἐπα-ινέτης γράφε ἔπ-αινος, ἐπ-αινέτης.
» 13, β'. » 38 ἀντὶ τοῦ ἤρεσα γράφε ἤρησα.
» 13, β'. » 40 » ἤρεσα γράφε ἤρεσα.
» 21, α'. » 10 » Β', β', 5, γράφε Β', β', 12.
» 32, β'. » 20 » κατανήλωμαι γράφε κατηνάλωμαι.
» 41, β'. » 36 » Ἀποδιοπομποῦμαι γράφε ἀποδιοπομποῦμαι.
» 50, α'. » 7 θὲς κόμμα μετὰ τὸ ἄροτος καὶ ἄρουρα.
» 51, β'. » 6 ἀντὶ τοῦ ποσίδα γράφε ποσίνδα.
» 53, β'. » 10 γράφε ἀσέβεια.
» 62, α'. » 17 θὲς κόμμα μετὰ τὸ (ἐνίοτε).
» 64, α'. » 25 μετὰ τὸ παρα- γράφε συμ-,
» 65, α'. » 29 ἀντὶ τοῦ βαλάντια γράφε βαλλάντια.
» 73, β'. » 13 ἀντὶ τοῦ brocella γράφε procella.
» 74, β'. » 13 » μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ r γράφε μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ *l*.
Σελ. 76, β'. ἐν κεφαλίδι καὶ στίχ. 34 ἀντὶ τοῦ βυρσόω γράφε βυρσόω-ῶ.
Σελ. 79, β'. στίχ. 25 μετὰ τὸ παρέχω γράφε παρένθεσιν.
Σελ. 83, α'. » 23 μετὰ τὸ ἀπο- γράφε συγ-,.
Σελ. 84, β'. » 11 γράφε γλύπτης.
Σελ. 89, α'. » 11 μετὰ τὸ ἀδμὴς θὲς κόμμα.
Σελ. 97, β'. » 18 μετὰ τὸ ἑαυτὸν θὲς παρένθεσιν.
Σελ. 101, α'. » 20 ἀντὶ τοῦ Παθ. διακονοῦμαι γράφε Μέσ. διακονοῦμαι.
» στίχ. 21 ἀντὶ τοῦ ἀορ. γράφε καὶ παθ. ἀορ.
» » 25 μετὰ τὸ διάθεσις πρόσθες τὸ ἀντὶ ἐνεργητικῆς.
» » 26 ἀντὶ τοῦ δεδεδιακόνηκα γράφε δεδιακόνηκα.
Σελ. 103, β'. στίχ. 19 » di-disci γράφε di-dici.
» 104, β'. » 19 μετὰ τὸ ἐν– γράφε καὶ ἐκ-,
» 109, α'. » 7 ἀντὶ τοῦ Θουκ. Γ', 32 γράφε Θουκ. Γ', 33.
» 111, α'. » 34 ἀντὶ τοῦ δύρυ γράφε δόρυ.
» 119, α'. » 1 ἀντὶ τοῦ ἐγνυητὴν γράφε ἐγγυητήν.
» 120, α'. » 27 » ἐνίοτε γράφε σπαν.
» » 29 » σπαν. γράφε ἐνίοτε.
Σελ. 123, β'. » 27 » ἐλίττω γράφε ἑλίττω.
» 124, β'. » 32 μετὰ τὸ ἴοιμεν καὶ ἴοιτε θὲς κόμμα, ἀντὶ δὲ τοῦ οἴοιεν γράφε ἴοιεν.
» 126, β'. » 17 ἀντὶ τοῦ ἠερ-ε-θονται γράφε ἠερ-έ–θονται.
» 127, β'. » 14 » ὁ αὐτὸς γράφε ὁ αὐτός.
» 139, α'. » 30 » ἐπιτέλω γράφε ἐπιτέλλω.
» 141, α'. » 30 ἐν κεφαλίδι ἀντὶ τοῦ ἐξίλλω γράφε ἐξίλλω.

Σελ. 143, α'. στίχ. 21 μετὰ τὸ λύγη γράφε <γραπτέον μᾶλλον ἠλύγη>.
» 149, α'. » 29 ἀντὶ τοῦ ἐράω-ῶ (χρέω, κενῶ) γράφε ἐράω-ῶ (χέω, κενῶ).
» 149, β'. » 15 ἀντὶ τοῦ τοὐτέστι γράφε τουτέστι.
» 150, β'. » 13 μετὰ τὸ ἐξ- πρόσθες καὶ ἀπ-,
» 153, α'. » 28 » ἐρευνητικὸς γράφε (ἅπαντα μτγ.).
» 155, α'. » 38 ἀντὶ τοῦ ἀναχαιτίζω γράφε ἀνχαιτίζω.
» 158, β'. » 18 » εἰς τὸ τὸ γράφε εἰς τὸ.
» 158, β'. » 39 » εὐδαίμων γράφε εὐδαίμων.
» 167, β'. » 27 » Ἑλληνικῶς γράφε Ἑλληνικῶς.
» 170, β'. » 39 » coguo γράφε coquo.
» 179, α'. ἐν τῇ ὑποσημ. ἀντὶ τοῦ «μὴ ἤπειρος εἶναι» γράφε «μὴ ἤπειρος εἶναι.»
» 185, β'. » 22 ἀντὶ τοῦ θαυυμάζω γράφε θαυμάζω.
» 186, α'. » 23 » κατὰ ποῶτον γράφε κατὰ πρῶτον.
» 188, α'. » 31 » τίθημ. γράφε τίθημι.
» 190, β'. » 5 γράφε τάραξις, ἔνθα τὸ τ δὲν φαίνεται καλῶς.
» 191, α'. » 16 ἀντὶ τοῦ διατεθρύλητο γράφε διετεθρύλητο
» 193, β'. » 28 » ἰασᾱ'μην γράφε ἰᾱσάμην.
» 195, β'. » 19 » ἱέρων γράφε Ἱέρων.
» 197, β'. » 1 » -ῷ γράφε -ῷ.
» 198, α'. » 14 μετὰ τὸ ἑνικὸν πρόσθες τῆς ὁριστ. τοῦ ἐνεστῶτος.
» 201, β'. » 1 ἀντὶ τοῦ ὁ γράφε ὁ.
» » 35 » ἐναισιμόω γράφε ἀναισιμόω.
» 208, α'. » 38 » Καιροφύλαξ,-κος γράφε [Καιροφύλαξ,-κος].
» 208, β'. » 38 » ἀφαίρει τὸ ς ἐκ τοῦ συνδέεται.
» 211, β'. » 26 μετὰ τὸ καὶ γράφε κατ- (Θουκ. Α', 24).
» 225, α'. » 37 ἀντὶ τοῦ κηρύκευσις γράφε κηρύκευμα.
» 226, β'. » 13 ἀντὶ τοῦ κιθάρισμα (μτγ.) γράφε κιθάρισμα (Ἀττικ.).
» 233, α'. » 23 ἀφαίρει τὴν τελείαν μετὰ τὸ διαθέσεως.
» 235, α'. » 15 ἀντὶ τοῦ Παθ. κνῆσθαι γράφε Μέσ. κνῆσθαι.
» 236, α'. » 36 μετὰ τὸ 48 γράφε (συν-).
» 238, α'. » 28 γράφε ἀντὶ τοῦ Πολησεύκης τὸ Πολυδεύκης.
« 240, β'. » 26 ἀντὶ τοῦ ούκ γράφε οὐκ.
» 242, β'. » 36 ἀντὶ τοῦ scapo γράφε scabo.
» 243, β'. » 27 ἀντὶ τοῦ γνεται γράφε γίνεται.
» 244, α'. » 27 θὲς κόμμα μετὰ τὸ ἐλαφρός.
» » 34 μετὰ τὸ κούφισμα γράφε (ποιητ. καὶ μεταγ.).
» 264, β'. » 3 γράφε ἐκρέμασα.
» 248, β'. » 28 ἀντὶ τοῦ παράκρουσις (μεταγεν) γράφε παράκρουσις (Ἀττικόν).
» 249, α'. » 29 ἀντὶ τοῦ Οἶκ. γράφε Οἰκ.
» 252, α'. » 8 ἀντὶ τοῦ κύβοὺς γράφε κύβους.
» 254, β'. » 6 ἀντὶ τοῦ ἀντ' αὐτοῦ γράφε μετὰ ψιλῆς, αὐτοῦ.
» 259, β'. » 11 ἐξάλειψον τὸ δια- μετὰ τὸ προς-.
» 263, β'. » 8 μετὰ τὸ κατ- γράφε καὶ ἐπ- (Θουκ. Α', 67].
» 270, α'. » 11 ἀντὶ τοῦ [λιμῷ πιέζομαι (Ἡροδ. Ϛ', 139) λιμὸς γράφε λιμῷ πιέζομαι (Θουκ. Ζ', 87. Ἡροδ. Ϛ', 139), [λιμός.
» 275, α'. » 25 ἀντὶ Θουκυδδίη γράφε Θουκυδίδη.
» 277, β'. » 4 ἀντὶ τοῦ Πολυδ. Ϛ', 42 γράφε Πολυδ. Ζ', 42.
» 278, α'. » 35 γράφε μαιεία.
» 282, α'. » 12 ἀντὶ τοῦ ἐμαρτυρούμην γράφε ἐμαρτυρόμην.
» 287, β'. » 18 ἀντὶ τοῦ μέλ'λημα γράφε μέλλημα (ποιητ.).
» 290, β'. » 18 » μεταταλλευτικὸς γράφε μεταλλευτικός.

Σελ. 290, β'. στίχ. 41 ἀντὶ τοῦ Ζ', 34 γράφε Α', 34.
» 295, α'. ἐν κεφαλίδι γράφε μικρολογοῦμαι.
» 297, β'. στίχ. 19 μετὰ τὸ (ενίοτε) θὲς κόμμα.
» 305, α'. » 38 ἀντὶ τοῦ Τὸν αυκληρῶ γράφε Τὸ ναυκληρῶ.
» 312, α'. » 14 » προενοούμην γράφε προυνοούμην.
» 315, β'. » 5 μετὰ τὸ γάμον γράφε ἐπ'ἀνδρὸς δὲ=λαμβάνω γυναῖκα.
» 316, α'. » 30 ἀντὶ τοῦ μὴ δὲ γράφε μὴ οὐ.
» 324, β'. » 15 γράφε οἰκητής(ποιητ. καὶ Ἀτιx.), οἰκήτωρ(ποιητ. καὶ Ἀττιx.).
» 329, α'. » 6 γράφε ὀκλάζω (ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ἵππου.
» » β'. » 35 ἀντὶ τοῦ ὀλιγωρήτέον γράφε ὀλιγωρητέον.
» 330, β'. » 20 μετὰ τὸ προςαπ- θὲς παρένθεσιν.
» 335, α'. » 30 ἀντὶ τοῦ διωμολογοῦμαι γράφε διομολογοῦμαι.
» 336, β'. » 1 γράφε ἐπὶ οἰκίας καὶ.
» 336, β'. » 16 γράφε ὁμογνώμων.
» 349, α'. » 29 μετὰ τὸ πρόσοδος θὲς παρένθεσιν καὶ κόμμα.
» 351, α'. » 24 μετὰ τὸ ἐξώρας θὲς κόμμα.
» 363, β'. » 4 ἀντὶ τοῦ pinquis γράφε pinguis.
» 390, α'. ἐν τέλει μετὰ τὸ μεταγενέστερον θὲς κόμμα.
» 391, β'. » 18 γράφε ἀντιπολίτευσις.
» 392, α'. » 13 γράφε πολιτογραφεῖν ἀντὶ τοῦ πολτογραφεῖν.
» 397, β. » 5 ἀντὶ τοῦ καλῶς γράφε κακῶς.
» » » 9 » πλεστάκ. γράφε πλειστάκ.
» 399, α'. » 14 » προέποιεν γράφε πρέποιεν.
» 404, α'. » 36 » προστατῶ γράφε προστατεύω.
» 415, α'. » 22 καὶ 23 γράφε ἀντὶ τοῦ ἐρραστωνευμένος καὶ ἐρραστωνευμένως μεθ' ὑπογεγραμμένου Ι τὸ α.
» 416, α'. » 32 ἀντὶ τοῦ τῆς γράφε τοῖς.
» 420, β'. » 14 πρὸ τοῦ ἢ γρυπ- γράφε ἀγκύλην [.
» 457, β'. » 17 μετὰ τὸ πολεμιστὴν γραφε: καθόλου δὲ λεηλατῶ, κοινῶς κουρσεύω.
» 472, α'. » 25 γράφε προσταγὴ (μτγ.), πρόσταξις.
» 493, α'. » 1 ἀντὶ τοῦ torgueo γράφε torqueo.
» 499, β'. » 4 » ἀντ- γράφε ἀντι-.
» 502, α'. » 32 » suberbus γράφε superbus.
» 511, β'. » 30 » ὕαλον γράφε ὕαλος.
» 650, α'. » 7 » 04, β'. γράφε 40, β'.
» 652, β'. » 36 γράφε ἰαίνω.

ΣΗΜ. Αἰτούμεθα συγγνώμην διὰ τὰ λοιπὰ παροράματα, ἅτινα διέλαθον ἡμᾶς. Μεγάλην δὲ χάριν θὰ ὀφείλωμεν ἐκείνῳ, ὅστις παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις εὑρὼν ῥῆμά τι μὴ κατειλεγμένον ἐνταῦθα εἴτε ἁπλοῦν εἴτε σύνθετον γνωρίσῃ ἡμῖν τοῦτο, ὅπως λάβωμεν αὐτὸ πρὸ ὀφθαλμῶν ἐν ἑτέρᾳ ἐκδόσει· διότι πιθανὸν εἶναι νὰ ἐπελαθόμεθά τινος ἐν τῇ κατ' ἀλφάβητον κατατάξει αὐτῶν, ὡς συνέβη ἡμῖν ἐν τῷ ῥήματι *ἀποκαυλίζειν* ἔχοντι ὧδε·

ἀποκαυλίζω (ἀποθραύω τὸν καυλόν, ἀποτέμνω τὸ ἄκρον, κολοβῶ). Μόνον ὁ παρατ. ἀπαντᾷ παρ' Ἀττικοῖς πεζολόγοις, «*ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς*» (Θουκ. Β', 76). Τὸ ῥῆμα κατὰ πρῶτον παρ' Εὐριπίδῃ «*κυνέας θερίζων κἀποκαυλίζων ξύλῳ*» (Ἱκέτιδ. 717). Ῥημ. παράγ. *ἀποκαύλισις* (μτγ Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συνόντ. §1, σ. 652), *ἀποκαυλιστέον* (μτγ. Ὀρειβάσ. σ. 18). Περὶ τῆς ῥίζης τοῦ *καυλός*, ἐξ οὗ τὸ *ἀποκαυλίζω*, ὅρα τὸ ῥῆμα *κοιλαίνω*.

ΤΕΛΟΣ